

Nhã Phu Nhãn

Đàn
ông
tương
lại
không
dễ
làm

Editor:
Beheonhoxinh



Mục lục

[Chương 1: Đã Chết!](#)

[Chương 2: Lãng Lan Thiếu Gia Ra Đời!](#)

[Chương 3: Cuộc Kiểm Tra Sau Khi Ra Đời!](#)

[Chương 4: Giọng Tré Con Trong Đầu!](#)

[Chương 5: Còn Tốt, Vẫn Là Nữ](#)

[Chương 6: Kẻ Vô Sĩ](#)

[Chương 7: Đoạn Tuyệt Quan Hệ?](#)

[Chương 8: Kết Quả](#)

[Chương 9: Được Tê Kích Phát Gen!](#)

[Chương 10: Toàn Bộ Hấp Thu!](#)

[Chương 11: Hệ Thống Học Tập Mở Ra!](#)

[Chương 12: Khảo Nghiệm Chỗ Không Người](#)

[Chương 13: Xe Hay Phi Cơ?](#)

[Chương 14: Sự Độ Cao Là Một Vấn Đề Lớn](#)

[Chương 15: Thực Xin Lỗi, Tôi Mất Không Chết!](#)

[Chương 16: Tiểu Tử Muốn Kiểm Tiền](#)

[Chương 17: Điểm Vinh Dự](#)

[Chương 18: Lựa Chọn Khó Khăn](#)

[Chương 19: Bàn Tay Vàng Thực Cấp Lực](#)

[Chương 20: Lãng Lan – Cái Dạ Dày Không Đáy](#)

[Chương 21: Đường Thân Khí Quyết Huyền Bí!](#)

[Chương 22: Thờ Phào Nhẹ Nhóm!](#)

[Chương 23: Khảo Nghiệm Vào Đồng Quân Học Viện](#)

[Chương 24: Đứa Bé Tự Nhiên](#)

[Chương 25: Những Người Bạn](#)

[Chương 26: Kiểm Tra Bất Đầu](#)

[Chương 27: Ý Nghĩa “Thật Sự” Của Cuộc Thi Là Gì?](#)

[Chương 28: Tư Liệu Của Mười Người](#)

[Chương 29: Đến Vòng Cuối Cùng](#)

[Chương 30: Tôi Ra Lệnh Cho Các Em Công Kích Tôi!](#)

[Chương 31: Kẻ Yếu Không Có Quyền Lên Tiếng](#)

[Chương 32: Lãng Lan Ra Tay!](#)

[Chương 33: Tiểu Sói Con Hung Ác!](#)

[Chương 34: Một Kích Tất Sát!](#)

[Chương 35: Khảo Nghiệm Hoàn Thành!](#)

[Chương 36: Lại Lên Đầu ?](#)

[Chương 37: Giám Khảo Đề Cử!](#)

[Chương 38: Đối Phương Là Ai?](#)

[Chương 39: Sửa Điểm](#)

[Chương 40: Một Ly Rượu Đỏ Liên Say!](#)

[Chương 41: Đặc Huấn Dã Ngoại?](#)

[Chương 42: Đi Săn Và Bị Săn!](#)

[Chương 43: Trải Qua Cái Chết!](#)

[Chương 44: Giải Quyết Tại Họp Ngâm](#)

[Chương 45: Tôi Muốn Giết Lãng Lan?](#)

[Chương 46: Có Sợ Không?](#)

[Chương 47: Tiểu Tứ Tự Động Xin Giết Giặc!](#)

[Chương 48: Vị Quân Gia Biến Thái!](#)

[Chương 49: Guy Cơ Bị Đánh Lén Từ Xa](#)

[Chương 50: Tranh Thủ Thời Gian!](#)

[Chương 51: Đạn Truy Lùng?](#)

[Chương 52: Thiên Tài Trong Thiên Tài!](#)

[Chương 53: Cứu Viện Của Lãng Gia!](#)

[Chương 54: Từ Sĩ](#)

[Chương 55: Gay Từ Đầu Liên Hoài Nghi !](#)

[Chương 56: Ván Bài Của Từng Người](#)

[Chương 57: Chưa Vượt Qua Được Bệnh Sợ Độ Cao!](#)

[Chương 58: Gia Huy Quen Thuộc!](#)

[Chương 59: Lão Đại Quá Trâu!](#)

[Chương 60+072 Tập Hợp!](#)

[Chương 61: Thế Giới Cạnh Tranh Kịch Liệt!](#)

[Chương 62: Cố Găng An Bày](#)

[Chương 63: Gủ Hào Xuất Hiện!](#)

[Chương 64: Kỹ Năng Thó Thiên Đặng!](#)

[Chương 65: Hàn Thường Quá](#)

[Chương 66: Vẩn Ở Nội Trú](#)

[Chương 67: Gười Khiêu Chiến Muốn Chết](#)

[Chương 68: Cậu Thua](#)

[Chương 69: Hiên Toái Đi Theo](#)

[Chương 70: Ý Nghĩa Của Tình Bạn!](#)

[Chương 71: Mục Đích Của Lâm Trung Khanh?](#)

[Chương 72: Vượt Qua Cả Kỳ Vọng](#)

[Chương 73: Lăng Lan Ngụy Cơ!](#)

[Chương 74: Tiểu Tứ Đề Nghị](#)

[Chương 75: Guyễn Vọng Sinh Bánh Bao!](#)

[Chương 76: Cuộc Chiến Mỡ Ra](#)

[Chương 77: Kỹ Năng Tuyệt Chiêu Tề Gật Hái!](#)

[Chương 78: Một Chiêu Thăng Cấp!](#)

[Chương 79: Thiên Tài Sát Thủ!](#)

[Chương 80: Thăng Cấp 13!](#)

[Chương 81: Đệ Tử Vỡ Lòng!](#)

[Chương 82: Lăng Lan Vs Tần Dật](#)

[Chương 83: Thiên Phú Hơn Người!](#)

[Chương 84: Top 4: Tứ Cường Sinh Ra!](#)

[Chương 85: Tề Long Vs Lý Anh Kiệt](#)

[Chương 86: Giác Quan Thứ Sáu?](#)

[Chương 87: Dấu Ấn Ghi Lại Cho Lần Nghịch Tập Hàng Đầu](#)

[Chương 88: Truyền Thừa Của Lăng Tiêu?](#)

[Chương 89: Những Bức Họa Bí Ẩn!](#)

[Chương 90: Nhiệm Vụ Tiến Hóa!](#)

[Chương 91: Khảo Nghiệm Hay Lựa Chọn?](#)

[Chương 92: Bắt Đầu!](#)

[Chương 93: Ma Quỷ Xuất Chiến!](#)

[Chương 94: Khảo Nghiệm Của Đạo](#)

[Chương 95: Phá Giải Nhiệm Vụ!](#)

[Chương 96: Lấy Tên Bá Đạo!](#)

[Chương 97: Tiến Vào Thế Giới Áo!](#)

[Chương 98: Nhiệm Vụ Truyền Thừa?](#)

[Chương 99: Đi Con Đường Của Minh](#)

[Chương 100: Sự Kiện Kính Cửa Sổ!](#)

[Chương 101: Khảo Hạch Đơn Giản?](#)

[Chương 102: Cuộc Thi Ván Đáp!](#)

[Chương 103: Người Cha Vô Lương?](#)

[Chương 104: Thế Giới Belief!](#)

[Chương 105: Tín Vật Thật Sự!](#)

[Chương 106: Thị Lực Và Tốc Độ Tay!](#)

[Chương 107: Truyền Tống Đến Kinh Đô?](#)

[Chương 108: Người Thanh Niên Ngụy Hiếm!](#)

[Chương 109: Thị Giác Thượng Đế!](#)

[Chương 110: Trò Chơi Chơi Trốn Tìm?](#)

[Chương 111: Gọi Đại Ca?](#)

[Chương 112: Nơi Huấn Luyện Điều Khiển Cơ Giáp](#)

[Chương 113: Cơ Giáp Con Thỏ?](#)

[Chương 114: Thần Cấp Sư Sĩ Lăng Tiêu!](#)

[Chương 115: Lại Là Con Thỏ](#)

[Chương 116: Trừng Phạt Không Đúng Quy Định!](#)

[Chương 117: Học Tập Không Gian Cảnh Cáo!](#)

[Chương 118: Chân Chính No.1 Giới 4738](#)

[Chương 119: Thu Lâm Trung Khanh Làm Tiểu Đế?](#)

[Chương 120: Chính Thức Gia Nhập!](#)

[Chương 121](#)

[Chương 122: Người Điều Khiển Cơ Giáp Báo!](#)

[Chương 123: Đột Phá Bình Cảnh!](#)

[Chương 124: Không Chọn Tốt Nghiệp?](#)

[Chương 125: Đại Thần Xuất Hiện?](#)

[Chương 126: Cảm Giác Ăn Ý Kỳ Dị!](#)

[Chương 127](#)

[Chương 128: Tổ Hợp Thỏ Báo!](#)

[Chương 129: Bỏ Lỡ?](#)

[Chương 130: Vất Vá!](#)

[Chương 131: Hành Tinh Lục Thâm](#)

[Chương 132: Tâm Phục Khẩu Phục!](#)

[Chương 133: Luận Bàn Cách Đấu!](#)

[Chương 134: Ngũ Cường](#)

[Chương 135: Tiến Hành Cách Đấu!](#)

[Chương 136: Lãng Lan Phần Nộ!](#)

[Chương 137: Khí Kinh Cấp?](#)

[Chương 138: Tinh Cầu Thần Bí!](#)

[Chương 139: Rời Khỏi Hay Ở Lại?](#)

[Chương 140: Sản Thú Chuẩn Bị!](#)

[Chương 141: Khóa Sản Thú Đầu Tiên](#)

[Chương 142: Địch Tập? Địch Tập!](#)

[Chương 143: Cuộc Chiến Cơ Giáp: Bắt Đầu!](#)

[Chương 144: Cơ Hội! Ra Tay!](#)

[Chương 145: Thao Tác Cực Quang!](#)

[Chương 146: Bị Phát Hiện?](#)

[Chương 147: Vương Bài Sư Sĩ](#)

[Chương 148: Đánh Số X](#)

[Chương 149: Tìm Kiếm Đáp Án](#)

[Chương 150: Nguy Cơ!](#)

[Chương 151: Tới Gần Mới Có Cơ Hội!](#)

[Chương 152: Tự Bạo!](#)

[Chương 153: Nữ Thần May Mắn?](#)

[Chương 154: Tinh Lại!](#)

[Chương 155: Cha Là Lãng Tiêu!](#)

[Chương 156: Vì Sao Phải Chết?](#)

[Chương 157: Thiên Phú Thức Tỉnh!](#)

[Chương 158: Không Gian Học Tập, Đạo Sư Tập Hợp!](#)

[Chương 159: Cưới Vợ Hay Là Lấy Chồng?](#)

[Chương 160: Chơi Lớn?](#)

[Chương 161: Đấu Đại Giới!](#)

[Chương 162: Vì Tôn Nghiêm Mà Chiến!](#)

[Chương 163: Đấu Đại Giới Mở Ra!](#)

[Chương 164: Người Mạnh Nhất Học Viện!](#)

[Chương 165: Tiểu Đội Trưởng Kinh An!](#)

[Chương 166: Đối Thủ Là Ai?](#)

[Chương 167: Dẫn Xà Xuất Động?](#)

[Chương 168: Nhiệm Vụ Thật Sự Đúng Không?](#)

[Chương 169: Ma Quý?](#)

[Chương 170: Phân Tâm Nhị Trọng Kíp Nổ Thuật!](#)

[Chương 171: Tôi Muốn Sống Sót!](#)

[Chương 172: Lĩnh Vực Cấp?](#)

[Chương 173: Thần Thánh Phương Nào?](#)

[Chương 174: Năng Lực Đáng Sợ!](#)

[Chương 175: Hợp Tác? Không Phải!](#)

[Chương 176: Lăng Tiêu Đạo Sư!](#)

[Chương 177: Lão Quái Vật Mộc Thủy Thanh!](#)

[Chương 178: Lăng Lan Tinh!](#)

[Chương 179: Gọi Một Tiếng Cha!](#)

[Chương 180: Lấy Con Làm Vinh Dự!](#)

[Chương 181: Truyền Thừa Của Lăng Tiêu Biến Mất!](#)

[Chương 182: Tổ Muốn Biến Cường!](#)

[Chương 183: Tối Hoạ Ngâm Cùng Với Nhiệm Vụ!](#)

[Chương 184: Phái Thần Không Lưu!](#)

[Chương 185: Ba Năm Sau.....](#)

[Chương 186: Lăng Lan Trở Về!](#)

[Chương 187: Vị Trí?](#)

[Chương 188: Ghi Danh Trường Học!](#)

[Chương 189: Chiến Hóa Tái Khởi!](#)

[Chương 190: Cơ Giáp Thần Bí Trong Lỗ Đen!?](#)

[Chương 191: Khả Năng Đáng Sợ Của Thần Cấp Sư Sĩ!](#)

[Chương 192: Đệ Nhất Nguyên Soái!](#)

[Chương 193: Yêu Cầu Của Lăng Tiêu!](#)

[Chương 194: Dữ Nhiều Lành Ít?](#)

[Chương 195: Lăng Đại Tướng!](#)

[Chương 196: Lăng Tiêu Phẫn Nộ!](#)

[Chương 197: Vận Mệnh Bị Quyết Định!](#)

[Chương 198: Xử Phạt Tàn Khốc](#)

[Chương 199: Sư Huỳnh Muội](#)

[Chương 200: Lăng Tiêu Vs Lăng Lan!](#)

[Chương 201: Thư Thông Báo Nhập Học](#)

[Chương 202: Chuẩn Bị Xuất Phát!](#)

[Chương 203: Đưa Tiền?](#)

[Chương 204: Nhân Viên Ngoại Giao Mặt Dày!](#)

[Chương 205: Thương Lượng Cửa Sau!](#)

[Chương 206: Lữ Trình](#)

[Chương 207: Tính Kế!](#)

[Chương 208: Kế Hoạch Của Lăng Lan!](#)

[Chương 209: Ra Tay!](#)

[Chương 210: Bắt Đầu Hành Động!](#)

[Chương 211: Thành Viên Mới Gia Nhập!](#)

[Chương 212: Ngụy Trang Lên Vào!](#)

[Chương 213: Không Chế Trung Tâm Điều Khiển](#)

[Chương 214: Dụng Ý Của Lăng Lan](#)

[Chương 215: Sự Lựa Chọn Của Từng Người](#)

[Chương 216: Đầu Não Của Phi Thuyền](#)

[Chương 217: Công Khai Tuyên Chiến!](#)

[Chương 218: Đàm Phán!](#)

[Chương 219: Nghịch Tập Thành Công!](#)

[Chương 220: Vô Đề \(Tên Do Editor Đặt\)](#)

[Chương 221: Làm Lễ Chào](#)

[Chương 222: Dựa Vào Cái Gì?](#)

[Chương 223: Nhân Vật Phản Diện Trời Sinh](#)

[Chương 224: Nước Sâu Trong Trường Quân Giáo \(*\)](#)

[Chương 225: Các Thể Lực Lớn](#)

[Chương 226: Đoàn Tân Sinh](#)

[Chương 227: Tân Thủ Khu - Khu Vực Dành Cho Người Mới](#)

[Chương 228: Cơ Giáp Thô Ngậy Ngộ](#)

[Chương 229: Nhận Nhiệm Vụ](#)

[Chương 230: Bí Mật Công Khai Của Trường Nam Sinh Quân Giáo](#)

[Chương 231: Đánh Lén!](#)

[Chương 232: Bộ Tộc Mãng Xà](#)

[Chương 233: Thanh Dao Bất Hối](#)

[Chương 234: Tinh Hạch Chuyển Đổi Động Lực](#)

[Chương 235: Đến Lúc Thay Đổi](#)

[Chương 236: Vô Đãi Thi Đấu Của Người Mới](#)

[Chương 237: Phong Cách Đánh Là Hết Minh!](#)

[Chương 238: Mệnh Phượng Hoàng*](#)

[Chương 239: Giết Gà Dọa Khi](#)

[Chương 240: Mục Đích Của Lôi Đình](#)

[Chương 241: Chân Tướng](#)

[Chương 242: Nhận Thư Khiêu Chiến](#)

[Chương 243: Sự Chênh Lệch Giữa Hai Người?](#)

[Chương 244: Mục Tiêu Của Tôi](#)

[Chương 245: Thủ Lĩnh Học Sinh Lý Thì Du](#)

[Chương 246: Có Tài Đức Gì?](#)

[Chương 247: Điều Kiện Đánh Cuộc](#)

[Chương 248: Lạc Lãng Xuất Chiến!](#)

[Chương 249: Còn Kém Một Chút](#)

[Chương 250: Mỡ Ra Thiên Phú!](#)

[Chương 251: Tắc Kình Tứ Thức!](#)

[Chương 252: Nhược Điểm Trí Mạng!](#)

[Chương 253: Đứng Lên Cho Tôi!](#)

[Chương 254: Tôi Lấy Cậu Làm Vinh Dự!](#)

[Chương 255: Tê Long Lên Sân Khấu!](#)

[Chương 256: Tiểu Cường Đánh Không Chết!](#)

[Chương 257: Đột Phá Trong Tuyệt Cảnh!](#)

[Chương 258: Nhược Điểm Trí Mạng!](#)

[Chương 259: Dùng Đạo Của Người Trả Lại Cho Người! \(Lấy Bì Chi Đạo Còn Chi Bì Thân!\)](#)

[Chương 260: Tâm Linh Đạo Sư? \(Giáo Viên Tâm Lý\)](#)

[Chương 261: Vũ Cảnh Tính Kế!](#)

[Chương 262: Phản Ứng Khắp Nơi!](#)

[Chương 263: Khí Thế Áp Bách!](#)

[Chương 264: Thắng Lợi Thuộc Sở Hữu!](#)

[Chương 265: Kẻ Đối Trá](#)

[Chương 266: Anh Em Lý Gia!](#)

[Chương 267: Dời Nơi Điều Trị!](#)

[Chương 268: Cậu Ấp Chế Tôi?](#)

[Chương 269: Người Cha “Nhị Thập Tứ Hiếu”!](#)

[Chương 270: Kế Hoạch](#)

[Chương 271: Kết Giao Bạn Bè?](#)

[Chương 272: Nhiệm Vụ Của Đoàn Tân Sinh](#)

[Chương 273: Lạc Lãng Đang Ở Đâu?](#)

[Chương 274: Đoàn Cơ Giáp Thiên Cơ](#)

[Chương 275: Hành Động Đơn Độc](#)

[Chương 276: Lên Vào](#)

[Chương 277: Muốn Chết!](#)

[Chương 278: Tiểu Tứ Ra Tay!](#)

[Chương 279: Cao Thủ Cấp Lĩnh Vực](#)

[Chương 280: Sự Kiện Sau Đó](#)

[Chương 281: Biện Pháp Giải Quyết](#)

[Chương 282: Nhân Cách Thú Tính!](#)

[Chương 283: Mục Tiêu Xuất Hiện!](#)

[Chương 284: Tính Kế!](#)

[Chương 285: Hoàn Thành](#)

[Chương 286: Khám Sai](#)

[Chương 287: Kiên Ki](#)

[Chương 288: Các Đoàn Khảo Hạch](#)

[Chương 289: Nhớ Con Trai](#)

[Chương 290: Lãng Tiêu Được Thỏa Nguyên](#)

[Chương 291: Không Ủy Khuất!](#)

[Chương 292: Dã Tâm!](#)

[Chương 293: Thiệt Kế!](#)

[Chương 294: Đình Cấp Cường Giá Belief!](#)

[Chương 295: Như Ảnh Theo Gió](#)

[Chương 296: Đạo Sư Cơ Giáp!](#)

[Chương 297: Hình Thành Chiến Đội](#)

[Chương 298: Cái Giá Phải Trả Của Cơ Duyên](#)

[Chương 299: Cao Cấp Cơ Giáp Sĩ?](#)

[Chương 300: Sai Lầm Của Lăng Lan!](#)

[Chương 301: Chân Lý Không Chế](#)

[Chương 302: Bảy Năm Trước](#)

[Chương 303: Thỏ Con? Báo Con?](#)

[Chương 304: Hiếu Lâm Kỳ Diệu](#)

[Chương 305: Chất Vấn](#)

[Chương 306: Gia Nhập](#)

[Chương 307: Thành Viên Chiến Đội](#)

[Chương 308: Nhận Nhiệm Vụ](#)

[Chương 309: Cấp Sss!](#)

[Chương 310: Tinh Cầu X192](#)

[Chương 311: Bỏ Qua?](#)

[Chương 312: Gặp Cướp Rồi!](#)

[Chương 313: Năng Lượng Nguyên Trần Quý!](#)

[Chương 314: Ăn Ý](#)

[Chương 315: Vật Nghịch Thiên](#)

[Chương 316: Trận Bão Từ](#)

[Chương 317: Phá Hoại](#)

[Chương 318: Tiến Vào Chủ Hạm!](#)

[Chương 319: Vũ Khí Bí Mật!](#)

[Chương 320: Thức Tỉnh!](#)

[Chương 321: Tình Chiến Hữu](#)

[Chương 322: Sầu Lo!](#)

[Chương 323: Qua Cửa!](#)

[Chương 324: Chân Tướng!](#)

[Chương 325: Bọ Ngựa Bất Ve!](#)

[Chương 326: Hoàng Trước Ở Phía Sau!](#)

[Chương 327: Tinh Thần Cùng Chung!](#)

[Chương 328: Hư Năng Lực Giả!](#)

[Chương 329: Thịnh Chiến!](#)

[Chương 330: Thường Tân Nguyên Trong Mắt Chiến Đội Lãng Thiên!](#)

[Chương 331: Bug Tồn Tại](#)

[Chương 332: Thiên Phú Cái Tạo!](#)

[Chương 333: Nhược Điểm Xuất Hiện!](#)

[Chương 334: Chiến Đấu Kịch Liệt!](#)

[Chương 335: Toàn Bộ Diệt Cho Ta!](#)

[Chương 336: Trúng Kế!](#)

[Chương 337: Virus T?](#)

[Chương 338: Khẩu Cung!](#)

[Chương 339: Khuyết Điểm!](#)

[Chương 340: Đồng Quy Vụ Tận!](#)

[Chương 341: Em Bé Ngủ Say!](#)

[Chương 342: Biến Dị Tinh Thần Thế!](#)

[Chương 343: Lợi Dụng!](#)

[Chương 344: Một Đường Đi Bình An!](#)

[Chương 345: Chung Cực Vũ Khí](#)

[Chương 346: Cận Kề Cái Chết](#)

[Chương 347: Vương Bài Sư Sĩ!](#)

[Chương 348: Chạy Cao Tốc!](#)

[Chương 349: Sẽ Không Buông Tay Lần Nữa!](#)

[Chương 350: Thoát Đi Căn Cứ!](#)

[Chương 351: Phần Thưởng Của Nhiệm Vụ](#)

[Chương 352: Kế Hoạch Diệt Chim Non](#)

[Chương 353: Trách Nhiệm Người Cha!](#)

[Chương 354: Địch Tập Kích?](#)

[Chương 355: Đánh Lén?](#)

[Chương 356: Động Tay Chân?](#)

[Chương 357: An Bài!](#)

[Chương 358: Đây Là Thực Chiến!](#)

[Chương 359: Cầu Cứu](#)

[Chương 360: Kho Cơ Giáp](#)

[Chương 361: Vua Giết Chóc!](#)

[Chương 362: Lôi Vương Kiêu Đình!](#)

[Chương 363: Cận Chiến Bắc Mệnh Chi Vương!](#)

[Chương 364: Chuẩn Bị Chiến Đấu!](#)

[Chương 365: Chủ Nhân Của Thanh Kiếm](#)

[Chương 366: Lão Đại Trâu Bò!](#)

[Chương 367: Giả Thần Giả Quý!](#)

[Chương 368: Thực Lực Chênh Lệch!](#)

[Chương 369: Tiểu Đội M Bị Huy Diệt!](#)

[Chương 370: Các Đội Viên Tới!](#)

[Chương 371: Vương Bài Vs Vương Bài!](#)

[Chương 372: Ngụy Cơ!](#)

[Chương 373: Đồng Quy Vụ Tận](#)

[Chương 374: Hân Còn Sống!](#)

[Chương 375: Thế Chất Có Vấn Đề?](#)

[Chương 376: Đừng Bại Bởi Chính Mình!](#)

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Đã Chết!

Khi cô trôi nổi giữa không trung và nhìn những gì đang xảy ra bên dưới, cô biết mình đã chết rồi.

Cô đi xuyên bức tường dày và chắc chắn để ra ngoài, cô nhìn thấy gia đình mình đang ở bên ngoài phòng bệnh. Cô nhìn thấy cha mẹ, rồi nhìn thấy vẻ mặt nặng nề của em trai. Trong một khoảnh khắc, cô thấy bọn họ thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

Đối với chuyện như vậy, Lăng Lan cũng không tức giận, cô biết mình đã liên lụy đến gia đình trong suốt hai mươi bốn năm qua. Vì cô mà thiếu chút nữa mái nhà vốn dĩ không giàu có này sụp đổ. Nếu không phải vì căn bệnh của cô rất kỳ lạ, cần phải nghiên cứu và được nhà nước hỗ trợ thuốc miễn phí, thì có lẽ cô đã chào thua với căn bệnh và nói lời từ biệt với thế giới này từ mười mấy năm trước rồi.

Mặc dù có thể kéo dài cuộc sống thêm nữa nhưng cô vẫn không thoát khỏi cái chết. Điều duy nhất làm cô không ngờ tới, đó là trên đời này thật sự có linh hồn.

Cô nhìn bầu trời đêm xa xăm cùng đen tối mà suy nghĩ lan man, thế giới này có quỷ đầu trâu mặt ngựa không? Hoặc là thần chết như trong phim hoạt hình vậy, đột nhiên xuất hiện rồi tự xưng là thần chết và dẫn cô đi vào thế giới tử thần?

Cô đột nhiên buồn cười, tự giấu bản thân không việc gì làm nên toàn đọc sách truyện lung tung. Những thứ như thần chết này nọ đều chỉ có trong phim sách Nhật Bản, làm sao có thể xuất hiện ở Trung Quốc. Có lẽ xác suất quý đầu trâu mặt ngựa xuất hiện sẽ cao hơn một chút, mà có khi sẽ có một con quý nhỏ mặc trang phục cổ đại xuất hiện cũng nên.

“Ngu ngốc! Con người làm gì có linh hồn, đây là 'tinh thần thể' của người, nếu còn không trở về, người thật sự sẽ bị tiêu tán trở thành một tia năng lượng hòa quyện vào trong thế giới này đấy.”, Một âm thanh trẻ con vang lên bên tai Lăng Lan, giọng điệu khẩn trương cùng tức giận.

Lăng Lan chưa kịp mở miệng hỏi thì lập tức cảm thấy có một lực kéo mạnh kéo bản thân trở lại, sau đó thần trí bắt đầu mơ hồ. Cuối cùng trước khi hôn mê cô như nghe thấy thanh âm trẻ con kia đang hoan hô, “Rốt cuộc cũng vượt qua, ta còn tưởng Kí Chủ đã hết cứu chứ.”

Cùng lúc đó, bệnh viện quân đội thuộc hàng đầu quốc gia nơi đang điều trị cho Lăng Lan đột nhiên rơi vào bóng tối. Sau đó, toàn bộ thủ đô và các quận huyện xung quanh đều bị bóng tối bao trùm.

Bầu trời đêm vốn dĩ tĩnh lặng bỗng trở nên náo động bởi sự kiện mất điện diện rộng mà tuyệt đối không có khả năng đã xảy ra.

Cũng may thời gian mất điện không lâu, chỉ có ba phút. Toàn thành phố nhanh chóng khôi phục lại bình thường, chỉ còn mỗi Cục điện lực quốc gia là xôn xao. Bởi vì trong ba phút này, nguồn điện mà bọn họ truyền tải đến các thành phố đã tự nhiên biến mất, tựa như Cục điện lực hoàn toàn không truyền tải điện trong ba phút này. Nhưng thực tế lượng điện mà bọn họ đã truyền tải còn nhiều hơn bình thường, ít nhất cả triệu von.

Cục điện lực nhanh chóng điều tra sự kiện này, truy xét suốt mấy tháng trời, cuối cùng đáp án công bố cho người dân là do hệ thống vi tính của

Cục điện lực bị hacker xâm nhập. Làm bóp méo tin tức, gián đoạn truyền tải, cho nên mới gây ra hiện tượng mất điện toàn như vậy.

Cuối cùng hồ sơ về sự kiện mất điện đã được nhà nước cho vào hồ sơ tuyệt mật, kết quả điều tra ghi rõ: không thể giải thích hiện tượng này!

Lịch Vũ Trụ năm 4731.

Cổng vào cảng hàng không sao Antalya, toàn bộ chiến sĩ tiên phong đang xếp hàng phía trước tàu vũ trụ chuẩn bị tiến vào chiến hạm. Ở phía trước mẫu hạm chỉ huy dành cho sĩ quan chỉ huy cao cấp, có một đôi uyên ương đang tay trong tay, dấn dò lẫn nhau trước khi đi.

“Lăng Tiêu, anh nhất định phải sống trở về”, Lam Lạc Phượng mắt long lanh tha thiết nói.

Lăng Tiêu gật đầu, anh không ngờ mới thành hôn được hai tháng đã phải lên chiến trường, nhưng trước thế giặc hung hăng càn quấy, tình thế nước nhà bất lợi, không cho phép anh có thể thoái chí vào lúc này.

“Mọi chuyện trong nhà đều nhờ em”, trước khi xuất chinh Lăng Tiêu cảm thấy cực kỳ có lỗi với người vợ mới cưới của mình. Sau khi anh đi, tất cả những chuyện phiền lòng, lục đục trong nhà đều đặt lên vai người con gái yếu đuối trước mắt này, cô ấy có thể đối phó nổi với đám người lòng lam không đáy đó không? Trong lòng anh cảm thấy lo lắng.

Lam Lạc Phượng khóc đỏ cả mắt, cô kiên định nói, “Yên tâm, Lăng Tiêu, em sẽ chăm lo tốt cho gia đình chúng ta”, cô đặt tay Lăng Tiêu lên bụng mình, ngượng ngùng nói, “Thêm tám tháng nữa thì anh đã làm cha rồi”.

“Chúng ta có con rồi sao? Thật tốt quá!”, nhận được tin vui này, Lăng Tiêu mừng rỡ ôm vợ của mình, cười vui vẻ.

Lam Lạc Phượng vội vàng ôm lấy Lăng Tiêu, cũng không ngăn cản hành động vui mừng của anh. Một hồi lâu, Lăng Tiêu mới buông Lam Lạc Phượng xuống, ôm chặt cô mà nói, “Lạc Phượng, cảm ơn em”

“Cảm ơn gì? Em là vợ của anh, mà đứa nhỏ... em cũng rất chờ mong.”, trên gương mặt Lam Lạc Phượng thoáng hiện lên chút dịu dàng, cô đặt tay lên bụng mình, niềm vui sướng trong lòng không cách nào đè nén được, “Em muốn hỏi anh, sau này con ra đời nên đặt tên gì?”

Lăng Tiêu nghe vậy bắt đầu cân nhắc suy nghĩ, anh trông thấy gương mặt lộ vẻ vui mừng của vợ, tia sáng chợt lóe, anh nói, “Anh quyết định rồi, dù là trai hay gái, con của chúng ta hãy gọi là Lăng Lan! Đây là con của anh và em, sẽ mang họ của hai chúng ta”, nhà của Lam Lạc Phượng cũng chỉ có một cô con gái, có lẽ chọn tên này sẽ khiến cô vợ nhỏ của mình thấy vui lòng.

Quả nhiên, Lam Lạc Phượng rất vui, cô gật đầu thật mạnh và nói, “Ừm, nghe lời anh”. Trong khoảnh khắc nước trong mắt không ngăn được mà rơi xuống khiến Lăng Tiêu luống cuống, chỉ có thể vội vàng giúp cô lau đi.

Vào lúc này, âm thanh báo giờ khởi hành cuối cùng cũng vang lên, Lam Lạc Phượng nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, lau khô nước mắt cười nói, “Lăng Tiêu, chuyện anh đã hứa với em nhất định phải làm được, em và Lăng Lan chờ anh trở về.”

Lăng Tiêu gật đầu, “Anh đã thì hứa nhất định làm được”

Cứ như vậy Lăng Tiêu mang theo niềm mong chờ đứa con chưa chào đời rời đi, bước lên mẫu hạm trước đôi mắt ngập nước của Lam Lạc Phượng. Mẫu hạm chỉ huy nhanh chóng khởi động hoàn tất, tách rời với bến tàu, dưới sự hướng dẫn của cảng hàng không rời chậm chậm bay lên bầu trời hướng tại cửa cảng, dần dần bay ra khỏi vành đai sao Antalya, mang theo vô số chiến hạm bay thẳng vào vũ trụ.

Mà lúc này, những người đang chăm chú nhìn chiến hạm rời cảng không phát hiện, bởi vì vô số chiến hạm cùng khởi động xuất phát, làm cho bầu trời khê chấn động vì phải chịu nguồn năng lượng khổng lồ, đã khiến cho không gian bắt đầu vụn vẹo, và xuất hiện nhiều vết nứt. Những hạt sang rất nhỏ cơ hồ mắt thường không thể nhìn thấy đột nhiên xuất hiện từ những vết nứt ấy, nó lao về phía sao Antalya với tốc độ ánh sáng.

Lam Lạc Phượng còn đang đau lòng thì đột nhiên cảm giác trong bụng lúc lạnh lúc nóng, cô thốt lên một tiếng, theo bản năng che bụng của mình, điều này khiến vị quản gia già Lăng Tần vốn đang đóng giả làm tranh nền bên cạnh lo lắng.

“Bà chủ, không sao chứ?”

Lam Lạc Phượng nheo mắt cảm nhận cảm giác trong người, phát hiện không có vấn đề gì lúc này mới thả lỏng trả lời, “Chú Tần, không sao, chắc vừa rồi tâm tình của tôi quá kích động thôi.”

Nghe vậy Lăng Tần mới thở phào nhẹ nhõm, “Bà chủ, ông chủ đã rời khỏi không phận của Antalya, tôi thấy chúng ta về nhà thôi, nơi này quá ồn ào, chỉ sợ không có lợi cho thân thể của bà chủ”.

Lam Lạc Phượng không phải là người ngoan cố, cô biết Lăng Tần lo lắng cho mình, vì thế gật đầu nói, “Nghe theo bác Tần”

Hai người nhanh chóng ngồi lên xe bay, rời khỏi cảng trở về nhà.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Lăng Lan Thiếu Gia Ra Đời!

Lăng Lan lại lần nữa có ý thức, bất quá lúc này cô cảm thấy mắt mình như có vấn đề, chỉ có thể dựa vào cảm giác để cảm nhận xung quanh. Cô cảm thấy mình như bị đặt vào trong một bồn tắm lớn, bốn phía đều là nước, có đôi khi nước lay động không ngừng như có người đang di chuyển.

Chẳng lẽ cô chưa chết? Cô được bác sĩ cứu lại và đang dưỡng thân thể trong khoang dinh dưỡng sao?

Trong khi còn chưa suy nghĩ cẩn thận được thì cô lại mất đi ý thức lần nữa, lại lâm vào trong bóng tối.

Chẳng biết qua bao lâu, cô lại tỉnh lại, vẫn cảm giác cũ, nhưng bây giờ thời gian tỉnh táo của cô đã dài hơn so với lần trước một chút.

Lúc này, cô đã có thể nghe được một số tiếng vang, nhưng âm thanh giống như phải đi qua vô số bức tường nên cô không thể nghe rõ ràng là cái gì. Cô rất muốn biết tình trạng hiện tại của mình nhưng lại không thể nhúc nhích gì nhiều, chỉ có thể dựa vào những âm thanh mà tự đoán. Chỉ chốc lát, cô lại mất đi ý thức.

Dựa vào! Không thể cho cô thêm một chút thời gian hay sao? Trước khi mất ý thức, Lăng Lan thầm kháng nghị.

Giống như lời kháng nghị có tác dụng, thời gian thanh tịnh của Lăng Lan càng lúc càng dài, rốt cục tới một ngày, cô cảm giác chính mình có thể hoạt

động.

Bị nhốt lâu ngày nên khi được cử động cô đương nhiên dùng sức không ngừng đạp hai chân, đáng tiếc, không đạp được bao nhiêu cái thì cô lại mệt mỏi muốn chết rồi liền tiếp tục ngủ.

Không thể dễ như vậy được, không thể để sức khỏe của mình ngày càng yếu đi được, nếu không cô làm sao có thể chịu đựng những đau đớn đó đây... Á... Dường như đã lâu lắm rồi cô không còn cảm giác đau nữa, chẳng lẽ đau đớn diễn ra trong quá trình hôn mê sao? Lăng Lan bỗng nhiên cảm thấy hôn mê cũng là một chuyện tốt.

Bất quá, Lăng Lan cũng không phải là người thích chạy trốn sự thật, nếu không, cô cũng sẽ không có khả năng chịu đựng đau đớn trong suốt hai mươi bốn năm qua. Mỗi khi tỉnh táo cô lại cố gắng tu luyện một chút. Bài tập tu luyện này của cô do một vị thầy thuốc trung y già trong bệnh viện truyền lại, nó là một bài tập giúp dưỡng thân, giúp khí huyết lưu thông.

Tuy cô đã tu luyện bài này hơn mười mấy năm nhưng chưa bao giờ cảm giác được loại khí gì sinh ra. Tuy nhiên, mỗi khi luyện xong, cảm giác đau đớn của thân thể đều giảm bớt rất nhiều, khả năng nhẫn nại cũng tốt hơn một chút.

Đương nhiên cảm giác này có thể là do cô tự an ủi chính mình, có thể nó là một loại ảo giác, bất quá dù như thế nào, thì nó cũng được xem như là một động lực để sống của cô.

Lần tu luyện này cô liền tu luyện đến khi mất ý thức, chờ đến khi cô tỉnh lại một lần nữa thì không biết đã trải qua bao lâu. Cô vận động tay chân một chút, rồi mới cố gắng xoay người. Lúc này cô mới cảm nhận được cơ thể mình một chút.

Lần cảm thụ này khiến cô choáng váng. Bởi vì lần này cô cảm thấy được “khí”, thứ mà cô chưa từng cảm nhận được trước đây. Quá huyền diệu

rồi. Chẳng lẽ sau khi dạo qua quỹ môn quan cô đã được đầu thai vào một thân thể khỏe mạnh hay sao, trở thành một cao thủ võ lâm, độc nhất vô nhị sao?

Lăng Lan không rõ, vì sao mình khổ luyện mười mấy năm không có gì mà giờ lại thành công thay đổi sức khỏe. Bất quá đây cũng là chuyện tốt, vị trung y kia đã từng nói qua, nếu như có thể cảm thấy “khí” của mình thì đó chính là lúc mà cô đã hết bệnh. Phải biết rằng, trong hai mươi bốn năm qua, mỗi ngày cô đều không ngừng chờ đợi cơ thể bản thân có thể tốt hơn, không cần phải chịu cảm giác dày vò, đau đớn, cả cơ thể như bị nghiền nát ra đó.

Lăng Lan thật hưng phấn, đối với việc tu luyện không ngừng cố gắng hơn. Vì vậy cô lại tiếp tục không ngừng tu luyện, tu luyện đến mức nhập thần, vì thế cô không nhận ra mình đã chuyển kiếp và hóa thành một thai nhi, những việc của kiếp trước đã không còn quan hệ gì với cô nữa, căn bản việc mà cô lo lắng cũng sẽ không thể phát sinh.

Lam Lạc Phượng vẻ mặt u buồn mà vuốt ve đứa con trong bụng của mình, có thai đã gần năm tháng mà cô chẳng có cảm giác gì, việc này khiến cho cô vô cùng lo lắng. Nếu không phải máy kiểm tra thai nhi báo đứa trẻ trong bụng cô vẫn phát triển bình thường thì cô khẳng định sẽ điên rồi.

Không sai, cô không thể chịu thêm bất kỳ đã kích nào nữa. Lăng Tiêu - chồng cô sau khi ra chiến trường được một tháng thì có tin dữ báo về. Hạm đội do Lăng Tiêu chỉ huy đã bị diệt toàn đoàn khi đi qua thông đạo ra chiến trường để cứu đoàn hậu cần bị quân địch bao vây.

Sau khi trải qua tìm hiểu, người của quân đội kết luận bởi vì thông đạo bị va chạm với một mảnh của sao băng khiến cho năng lượng bạo động, làm cho cả hạm đội bị năng lượng này phản phệ, toàn bộ chiến sĩ cũng như chỉ

huy của hạm đội đều không ai tránh thoát, toàn bộ hy sinh, hơn nữa cũng không còn hài cốt để đem về.

Lam Lạc Phượng không cách nào tiếp thụ tin dữ này, không những vậy, một sự việc còn ghê tởm hơn đang xảy ra. Dòng họ của Lăng Tiêu thế nhưng vọng tưởng muốn đoạt đi quyền thừa kế công huân dành cho con của cô, không những vậy, bọn họ còn bày ra bộ dạng ban ơn sẽ chăm sóc cô cùng con cả đời.

Lam Lạc Phượng trong lúc tức giận liền đem đám người ghê tởm đó đuổi ra ngoài. Thế nhưng đám người đó còn chưa từ bỏ ý định, quyết định đi tìm người của chính phủ Liên Bang để có thể bàn bạc về chuyện này.

Lam Lạc Phượng cũng không phải là một người phụ nữ yếu đuối, cô biết nếu như cô chỉ biết khóc thì những vinh dự của Lăng Tiêu sẽ bị đám người dê tiện đó cướp mất.

Cô không thể để chuyện đó xảy ra được, vì vậy cô nhanh chóng tuyên bố trước mặt đám người dê tiện đó: Lăng Tiêu có người thừa kế, đứa trẻ đó đang ở trong bụng của cô, người duy nhất có tư cách kế thừa vinh dự của Lăng Tiêu chỉ có thể là đứa con trong bụng của cô.

Pháp luật quy định về quyền thừa kế công huân của quân nhân ở Liên Bang cực kỳ phân biệt đối xử với nam nữ, chỉ cho phép con trai được quyền thừa kế, đó cũng là lý do vì sao Lam Lạc Phượng không nói tin này ra ngay từ đầu. Bởi vì, cả cô và Lăng Tần quân gia đều biết, con của cô là con gái. Nhưng ở dưới loại tình huống này, cô không được phép lùi bước. Trong quyết định này, cô nhận được ý kiến tán đồng của Tần quân gia, cũng khiến cho ông kính nể mình hơn.

Bọn họ đã suy nghĩ tốt mọi mặt, một khi Lăng Lan được sinh ra thì họ sẽ an bài một bé gái khác, bồi dưỡng từ nhỏ để đứa trẻ đó trở thành tử sĩ trung

thành với Lăng Lan, sau này lớn lên sẽ cho đứa bé đó gã cho Lăng Lan luôn.

Bọn họ cũng sẽ làm cho Lăng Lan một thân phận khác để khi lớn lên Lăng Lan có thể quang minh chính đại sống dưới thân phận của con gái. Đương nhiên nếu có gì nguy hiểm xảy ra thì bọn họ cũng sẽ có đối sách để ngăn chặn những việc này. Lam Lạc Phượng tin tưởng, chờ đến khi Lăng Lan lớn lên cô sẽ có thể nghĩ ra một biện pháp vẹn cả đôi đường cho đứa con của mình.

Bây giờ Lam Lạc Phượng chỉ có một ý niệm, đó là những gì của cô và Lăng Tiêu đều chỉ có thể thuộc về một mình Lăng Lan, những thứ tạp chất, dơ bẩn đừng hòng chiếm tiện nghi của con gái mình. Cô tuyệt đối không cho phép, cố gắng duy trì, dù có hy sinh bất kỳ đại giới nào đi nữa cũng được.

Đương nhiên, Lam Lạc Phượng có một niềm tin bí mật này sẽ không bị phát hiện, bởi vì những người hầu của Lăng Tiêu đều cực kỳ trung thành và tận tâm. Bọn họ đem Lăng gia phòng thủ kín mít, không để cho đám người lòng tham vô đáy có thể xuống tay làm hại tiểu thiếu gia chưa ra đời của mình. Bên cạnh đó, Lăng gia cũng có kinh doanh bệnh viện, vậy nên việc Lam Lạc Phượng mang thai con gái cứ như vậy bị bí mật dấu nhẹm đi.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, dưới sự bảo vệ trung thành của mọi người, Lam Lạc Phượng rốt cuộc an toàn tới thời kỳ sinh, đương nhiên, bệnh viện mà cô đẻ cũng chính là sản nghiệp của nhà mình.

Đây là thời điểm quyết định cuối cùng, tuyệt đối không thể để bất kỳ việc sai sót nào có thể xảy ra. Người bác sĩ phụ trách đỡ đẻ cho Lam Lạc Phượng là một tử sĩ được cài vào trong bệnh viện, bọn họ tuyệt đối sẽ không đem bí mật này lộ ra ngoài.

Lúc này, Lăng Lan còn đang tu luyện bên trong thì bỗng nhiên một cảm giác đau đớn, tê tâm liệt phế không ngừng kéo tới khiến cô không thể tiếp tục tu luyện, cô cực kỳ buồn bực. Đúng lúc này, cô bỗng nhiên nghe thấy tiếng nước chảy, mà thân thể cô cũng đang bị một lực lượng nào đó đẩy đi, đầu bị kéo xuống dưới.

Cô hoảng sợ liền lập tức dang hai tay hai chân để ngăn lại tình trạng trượt xuống của cơ thể.

“Đáng chết, đứa trẻ này không chịu đi ngoài, nước ối đều chảy hết rồi.” Người hộ sĩ đỡ đẻ lo lắng nói, mồ hôi lạnh từ mái tóc chảy xuống. Rõ ràng quá trình bắt đầu vô cùng thuận lợi, thế nhưng đứa trẻ lại cố tình không đi xuống, tình huống này rất giống với khó sinh. Nếu phu nhân nhà mình khó sinh thì nhất định phải làm giải phẫu, như vậy bí mật về tiểu thư của họ không có cách nào có thể bảo đảm an toàn. Càng liên quan đến nhiều người, khả năng bí mật bị bại lộ sẽ gia tăng nhiều hơn.

Lam Lạc Phượng cắn răng vượt cái bụng cao ngất của mình nói: “Cực cương, đừng làm khó mẹ, nhanh ra đây cho mẹ gặp mặt đi. Nếu con ghi hận mẹ không thể cho con cuộc sống sinh hoạt bình thường thì cũng phải ra ngoài rồi hãy ghi hận có đúng không?”

Vì quá đau nên chỉ số thông minh của Lam Lạc Phượng sụt giảm không phanh, làm gì có người mẹ nào lại bảo con ghi hận chính mình.

Nhưng những gì Lam Lạc Phượng nói lại để cho Lăng Lan nghe được, cô cảm giác được với tình huống bây giờ của mình. Liên tưởng với đoạn thời gian khốn khổ trước kia, cô liền nhận ra bây giờ mình đang là một thai nhi chuẩn bị sinh ra đời, khó trách vì sao cô không thể động đậy được trong thời gian lâu như vậy.

Bất quá cô không phải đã chết rồi hay sao? Cô đã được đầu thai thêm một lần nữa ư? Vì sao cô không uống canh Mạnh Bà, vì sao những ký ức

của kiếp trước vẫn còn khắc sâu đến như vậy? Nghe giọng nói ôn nha kia, cô chỉ biết đó không phải giọng nói của người mẹ trong kiếp trước của mình (khả năng trùng sinh bị loại bỏ)

“Làm ơn đi, bây giờ mà cô còn có tâm tư để suy nghĩ đến vấn đề đầu thai hay trùng sinh sao? Mẹ cô đều bị cô làm cho khó sinh rồi kia.... Còn không mau thả hai tay hai chân ra!” Một giọng nói trẻ con mang vẻ tức giận vang lên trông đầu Lăng Lan, nhắc nhở cô tình huống hiện tại của mình.

Lăng Lan nghe xong theo bản năng thu hồi tay chân, sau đó cô nghe thấy một tiếng thét chói tai tê tâm liệt phế, sau đó, một cổ lực lượng bỗng nhiên xuất hiện đem cô đẩy ra ngoài.

Trong nháy mắt, cô cảm giác được có ánh sáng.....

Không đợi cô xoay người, cô liền cảm thấy miệng mình bị ngón tay của ai đó cưỡng chế mở ra, cảm giác khó chịu khiến cô mở miệng kháng nghị, lúc này, tiếng khóc oa oa của đứa trẻ vang lên.

Ặc, là tiếng kêu! Lăng Lan tuyệt đối không thừa nhận đó là tiếng khóc của mình, thật sự quá mất mặt mà.

“Phu nhân, tiểu thư rất khỏe mạnh!” Vị tử sĩ của Lăng gia lúc này mới thở phào một hơi, mẹ con phu nhân bình an, nhiệm vụ của bọn họ cũng hoàn thành. Cô tươi cười đem đứa trẻ mới gào hai tiếng liền im lặng không mở miệng Lăng Lan giao cho Lam Lạc Phượng.

Lam Lạc Phượng cố gắng mở đôi mắt mệt mỏi, tròng mền sờ vào đứa con của mình, sau đó biểu tình khuôn mặt liền thay đổi, kiên cường nói: “Bảo cho bác Tần, ta cùng với thiếu gia Lăng Lan bình an.”

“Dạ, phu nhân!” Người bác sĩ thu lại ý cười, biểu tình nghiêm túc trả lời.

Tiêu thư đã được sinh ra bình an, không, là thiếu gia, mọi chuyện đến đây sẽ kết thúc. Còn trận chiến để bảo vệ cho vinh dự mà Lăng Tiêu thiếu tướng lưu lại chính thức bắt đầu.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Cuộc Kiểm Tra Sau Khi Ra Đời!

Sau khi sắp xếp cho Lam Lạc Phượng cũng Lăng Lan đưa về phòng bệnh cao cấp. Lăng Tần bắt đầu chuẩn bị máy móc cho buổi kiểm tra đo lường thân thể trẻ sơ sinh.

“Phu nhân, để tôi kiểm tra cho thiếu gia.” Lăng Tần có chút thất vọng, vì dù tiểu thư có thể kế thừa công huân của Lăng Tiêu thiếu tướng đi nữa thì đời sau của Lăng gia sẽ không còn có thể xuất hiện vũ khí chung cực-in cơ giáp- mạnh nhất Liên Bang nữa! Giống như cơ giáp của Lăng Tiêu thiếu tướng vậy.

Kỳ thật, việc phân biệt giới tính trong quyền thừa kế công huân của Liên Bang đều có căn cứ để dựa vào. Bởi vì, tất cả mọi người đều biết, con gái gần như không thể điều khiển vũ khí chung cực-in cơ giáp.

Để có thể điều khiển in cơ giáp thì cần rất nhiều yêu cầu, không chỉ cần người điều khiển có tinh thần lực cường đại mà còn thân thể của người điều khiển cũng phải cường tráng, khỏe mạnh. Bởi vì in cơ giáp sử dụng tinh thần lực cùng với sức chịu đựng của cơ thể để điều khiển, bên cạnh đó, nó có rất nhiều thao tác công kích rất nguy hiểm cũng như cực kỳ phức tạp, mà những đòn công kích đó sức tấn công càng mạnh thì tỷ lệ làm người thao tác bị phản phệ càng cao. Nếu không phải là người có thân thể cường tráng thì có lẽ chỉ với một thao tác đơn giản liền làm cho người điều khiển bị thương.

Nam nữ trời sinh có thân thể cùng tổ chất khác nhau, có lẽ ở những cơ giáp bình thường thì điểm khác biệt này không được biểu hiện rõ, nhưng để có thể điều khiển in cơ giáp một cách nhuần nhuyễn thì không có bất kỳ người con gái nào khó thể chịu đựng được phản phệ mà nó mang lại, dù cô gái đó có luyện tập trở thành một người có thân thể cường tráng thì cũng không thể thừa nhận được lực phản phệ này. Sự khác biệt trời sinh về thân thể thì mãi mãi không có cách nào bù đắp được.

Lại nói, nếu có thể thừa kế công huân thì người đó sẽ nhận được sự quan tâm rất lớn từ quốc gia, sẽ được trọng điểm đầu tư và sử dụng các nguồn tài nguyên của quốc gia. Quốc gia sẽ dung vô số tiền tài cùng nhân lực để có thể bồi dưỡng người được chỉ định quyền thừa kế đó. Và mục đích cuối cùng của quốc gia chính là hy vọng người mà họ trọng điểm đào tạo ra có thể trở điều khiển in cơ giáp, trở thành vũ khí chung cực cho quốc gia.

Bởi vì con gái không thể đáp ứng được yêu cầu này của quốc gia nên Liên Bang liền trực tiếp loại bỏ họ, theo như cách nói ẩn ý của mọi người thì chính là chính phủ không thể lãng phí tiền thuế của người dân cho những đối tượng như vậy. Cho nên đạo luật phân biệt đối xử giữa nam nữ cứ như vậy mà xuất hiện công khai và không gặp bất cứ sự phản đối nào từ công chúng.

Mà đương nhiên hiện tại Lăng Lan cũng không biết những chuyện này, sau khi khóc hai tiếng báo hiệu mình ra đời, cô liền im lặng tiến vào quá trình tu luyện, bởi vì cô phát hiện, trong nháy mắt khi cô được sinh ra lần nữa, “khí” mà cô tu luyện được bắt đầu luân chuyển khắp thân thể. Dù cô không rõ đang có chuyện gì xảy ra thì cũng biết lúc này chính là thời khắc ngàn năm có một, vì vậy cô liền mặc kệ mọi chuyện, bắt đầu điên cuồng tu luyện, mặc kệ bản thân hiện đang ở nơi nào.

Đương nhiên Lăng Lan có thể to gan như vậy là bởi vì cô chỉ mới là một đứa trẻ, trừ ngủ trên cơ bản cô đều không có việc gì làm cho nên dù cả tu

luyện nhập định cả ngày thì cũng sẽ không có ai nghi ngờ cô là tiểu yêu quái cả.

Đương nhiên quan trọng hơn chính là tại khoảnh khắc trước khi ra đời cô nghe được những lời nói kia, cô biết mẹ cô nhất định sẽ bảo vệ cô thật tốt, cho nên cô càng an tâm thoải mái tu luyện.

--- -----

Mà lúc này, ở bên ngoài, Lam Lạc Phượng đang cẩn thận giao Lăng Lan cho Lăng Tần, nhìn Lăng Tần từ từ đem Lăng Lan đặt vào bên trong khoang chứa trong suốt, rồi nhìn từng luồng ánh sáng xanh hồng không ngừng chạy dọc trên cơ thể của Lăng Lan.

Đột nhiên, tiếng hú cảnh báo từ trong khoang vang lên....

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?” Lam Lạc Phượng đang nửa nằm trên giường bệnh đột nhiên vùng dậy, nguyên bản khuôn mặt bị tái nhợt vì mới sinh giờ trở nên trắng xám, trong lòng cô run sợ, sợ hãi con của mình đã xảy ra vấn đề ngoài ý muốn gì...

Không chỉ có Lam Lạc Phượng hoảng sợ, Lăng Tần cũng bị cảnh tượng đột ngột xuất hiện này làm cho hoảng sợ.

Bất quá không chờ Lăng Tần xông lên kiểm tra, khung cảnh náo loạn trong phòng hoàn toàn dừng lại, cuộc kiểm tra lại được tiếp tục như thường.

Tất cả mọi người đều nghi hoặc trong lòng nhưng không ai trong bọn họ dám cưỡng chế đình chỉ quá trình kiểm tra của Lăng Lan, họ cùng tiếp tục nhẫn nại chờ đợi kết quả.

Mà lúc này, Lăng Lan cũng không có bất cứ cảm giác gì đối với những chuyện đang xảy ra bên ngoài.

“Thật tốt quá, may mà mình phát hiện sớm, nếu không bí mật của ký chủ đã bị phát hiện rồi? Chờ lần sau đón tiếp ký chủ, nhất định phải bảo cô ấy khen mình một chút mới được. Hì hì” Một giọng nói trẻ con kheo khoang vang lên nhưng không có bất kỳ ai nghe thấy. (trừ tác giả)

Rốt cuộc kết quả cuộc kiểm tra đầu tiên của Lăng Lan xuất hiện.

Tư liệu kiểm tra:

Tổ chất thân thể: Cấp s!

Tinh thần lực: Cấp 2!

Tiềm năng: Cấp s!

Đánh giá tổng hợp: Ưu tú, kiến nghị trọng điểm bồi dưỡng

Nhìn phần tư liệu mới xuất hiện mà Lăng Tần chấn động, ông không thể tin hết thấy mọi chuyện, ông nhanh chóng xông lên, đem tư liệu được đóng dấu kiểm tra xem lại một lần nữa.

Giấy trứng mực đen rành rành cho thấy những gì ông nghe được đều không sai.

Tổ chất thân thể cấp s, liên tính những bé trai được sinh ra thì một ngàn người cũng chỉ có được một người thôi. Đương nhiên chuyện này không tính là quá kinh ngạc, bởi vì vào thời điểm Lăng Tiêu sinh ra, tổ chất thân thể đạt được song s (hay ss nha), cái cấp bậc đó là mấy vạn người mới có một, chính là thiên tài ngàn năm xuất hiện. Lăng Tần phỏng đoán, thân thể của Lăng Lan được kế thừa từ cha của mình.

Nhưng điều làm cho ông cảm thấy ngoài ý muốn chính là việc Lăng Lan có tinh thần lực cấp 2 trời sinh. Điều này có nghĩa là gì? Tức là trong

phương diện tu luyện Lăng Lan đã được ông trời ưu ái, là người chỉ xuất hiện một trong mấy ngàn vạn người.....

Lăng Tần kích động mà run run không ngừng, liên tính cả Lăng Tiêu thiếu tướng thì tinh thần lực trời sinh cũng chỉ có cấp 1 mà thôi.

Tiềm năng cấp 5, giống với Lăng Tiêu thiếu tướng năm đó, nhưng phải biết, chỉ với những yếu tố đó Lăng Tiêu đã trở thành người điều khiển in cơ giáp trẻ nhất trong lịch sử nhân loại... Như vậy có phải Lăng Lan tiểu thư của ông cũng có khả năng trở thành người điều khiển in cơ giáp hay không?

Người điều khiển in cơ giáp... Lăng Tần càng không ngừng run hơn, thiếu chút nữa khóc ra nước mắt, chẳng lẽ Lăng gia của bọn họ sẽ xuất hiện người con gái đầu tiên điều khiển in cơ giáp hay sao?

Nếu chuyện ấy thật sự xảy ra vậy thì sẽ đánh vỡ tất cả định kiến về phân biệt giới tính của mọi người rồi!

Lam Lạc Phượng tuy rằng đối với kết quả kiểm tra của Lăng Lan cũng vô cùng khiếp sợ, nhưng cô dù sao cũng là một người mẹ, cảm giác đầu tiên của cô chính là phải bảo vệ con của mình, cô biểu tình nghiêm túc nói: “Bác Tần, tư liệu của Lăng Lan nhất định phải bị phong kín.”

Nếu tư liệu của Lăng Lan bị tiết lộ ra ngoài, như vậy quốc gia khẳng định sẽ cố gắng toàn bộ để bồi dưỡng. Nếu Lăng Lan là con trai thì Lam Lạc Phượng sẽ không có ý kiến gì cả, nhưng Lăng Lan cố tình là con gái, Lam Lạc Phượng không hy vọng con gái của mình sẽ phải mang gánh nặng này. Nếu quốc gia phái người tới bồi dưỡng trọng điểm thì bí mật Lăng Lan là con gái sẽ bị tiết lộ, đây cũng là lý do vì sao Lam Lạc Phượng quyết định phong tỏa tư liệu của Lăng Lan.

Kỳ thật, từ trước khi Lăng Lan được sinh ra Lam Lạc Phượng đã hạ quyết tâm dù có hưởng được công huân của Lăng Tiêu thì cũng không để

cho Lăng Lan tiếp bước con đường quân nhân của cha mình. Lam Lạc Phượng rất rõ ràng, chỉ cần Lăng Lan không bị dính vào tội phản quốc thì chỉ cần dựa vào công huân của Lăng Tiêu thì con gái của cô sẽ không cần phải lo lắng về vấn đề cơm, áo, gạo, tiền. Lam Lạc Phượng muốn Lăng Lan có thể sống cuộc sống vô ưu, vô lo, sống cuộc đời mà con gái mong muốn. Cho dù Lăng Lan có trở thành một kẻ ăn chơi trác tang thì Lam Lạc Phượng cũng không phản đối gì.

Lam Lạc Phượng áy náy, yêu thương nhìn con gái vẫn nằm trong lồng máy kiểm tra thăm nghĩ: “ Thật xin lỗi,cực cưng của mẹ, mẹ đã cho con một cuộc sống, sinh hoạt không bình thường.... Bởi vì con là con của Lăng Tiêu, mà mẹ không cho phép bất kỳ kẻ nào trừ con có thể hưởng những tài nguyên, những vinh dự cùng địa vị mà cha con đã dùng mạng mình để đổi được. Nhưng con cũng là con gái của mẹ, mẹ đau lòng con, cho nên gánh nặng này của Lăng gia, mẹ không muốn con mang nó lên người. Về sau mẹ sẽ không yêu cầu con làm bất cứ chuyện gì, con đường mà còn sẽ đi, mẹ sẽ để con tự quyết định, dù con có trở thành một kẻ ăn chơi trác tang thì mẹ cũng sẽ ở bên cạnh bảo vệ con.”

Không thể không nói Lam Lạc Phượng là một người mẹ cực kỳ cực đoan, nếu sau này Lăng Lan muốn đem toàn bộ vinh quang của Lăng gia ném xuống bùn thì chỉ sợ Lam Lạc Phượng cũng sẽ bên cạnh vui vẻ cùng con gái bày mưu tính kế.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Giọng Trẻ Con Trong Đầu!

Lần tu luyện này Lăng Lan bỗng nhiên cảm thấy vô cùng tốt, toàn thân thoải mái giống như được ngâm trong suối nước nóng khiến cho cô muốn ngủ mãi chẳng muốn thức dậy. Đáng tiếc, không biết tên nào đó cứ không muốn buông tha cho cô, ở bên tai cô vẫn luôn nói không ngừng, tựa hồ vĩnh viễn không ngừng nghỉ. Cô đột nhiên lĩnh ngộ được thâm ý trong câu nói của Tôn Ngộ không mỗi khi bị Đường Tăng niệm kinh trách phạt.

Dường như có một con ruồi bọ, ong..... Thực xin lỗi, không phải một con, là một đồng con ruồi bọ vây quanh người, on gong ong..... Cứu mạng a!!!

Giờ phút này cũng muốn giống như Ngộ Không đem đám ruồi bọ này bắt lại, sau đó đem từng con từng con bóp chết.

Cô nâng tay lên phẩy phẩy. Xôn xao —— toàn bộ thế giới im lặng trở lại.

Đương nhiên Lăng Lan chỉ có thể ngẫm thôi, bởi vì đám ruồi bọ này đang ở trong đầu cô, và cô không có biện pháp để bắt lấy chúng nó rồi từ hình ngay tại chỗ.

Rốt cuộc Lăng Lan cũng không chịu được loại âm thanh đang không ngừng quấy rầy này, cô bị bắt buộc phải tỉnh lại, cô vừa tức muốn hộc máu vừa điên cuồng hét ở trong lòng: “Nha, người rốt cuộc là ai?”

Thanh âm nhỏ tựa hồ bị cô sư tử hà đông “hét” làm cho sợ hãi, hồi lâu mới thật cẩn thận mà trả lời nói: “Tôi là cơ giáp học tập ở hành tinh Mộng Đa Lạp thuộc vương quốc robot số 444444444! Cũng sẽ là người đồng hành cùng bạn trong quá trình trưởng thành...”

Lăng Lan sửng sốt, chẳng lẽ chính mình chuyển thế đầu thai thế giới mới, mỗi đứa trẻ đều sẽ được trang bị loại học tập cơ này sao? Xem ra khoa học kỹ thuật ở nơi này rất lợi hại, không biết cùng với thế giới trước của cô khác nhau bao nhiêu.

Tựa hồ cảm nhận được nghi vấn của Lăng Lan, giọng trẻ con lại lần nữa vang lên, trong lời nói tựa hồ thực khinh thường thế giới này: “Thế giới này sao có thể có được học tập cơ tiên tiến như tôi được? Hơn nữa, cô quên rồi sao, vào thời khắc mà tinh thần thể của cô hòa tan vào năng lượng của thế giới trước, là tôi đem cô thu gom kéo trở về.”

Lăng Lan đột nhiên nhớ tới thanh âm trẻ con mình nghe được sau khi “chết” đi đây sắc mặt thay đổi: “Đến cùng là có chuyện gì đang xảy ra?”

Giọng trẻ con lại lần nữa trả lời: “Thân thể kiếp trước không có biện pháp chịu đựng được sức mạnh tinh thần quá lớn của cô nên mới khiến thân thể của cô hỏng mất, dẫn đến hiện tượng “chết” đó. May mắn vào thời khắc cuối cùng, tôi đã đem tinh thần lực mà cô phát ra gom về lại, mà vận khí của cô cũng quá tốt, vừa lúc đó lỗ hổng thời gian vạn năm mới xuất hiện một lần diễn ra, vậy nên tôi thừa cơ sử dụng chút năng lực còn lại của cô đem tinh thần thể đó đến thế giới tương lai vạn năm sau.”

“Nghĩa là sao?” Lăng Lan rất hiếu kì, vì cái gì vận khí cô lại tốt như vậy?

Giọng trẻ con khinh bỉ nói: “Bởi vì tại tinh cầu mà cô sinh sống trước kia thân thể của con người sinh ra là rất yếu đuối, dù tôi có mang tinh thần thể của cô đầu thai lần nữa thì cũng sẽ khó thoát khỏi cái chết, thân thể thai nhi

quá yếu, căn bản không thể duy trì được lượng tinh thần thể quá lớn của cô.”

Tựa hồ cảm giác chính mình chưa nói rõ ràng, giọng trẻ con bổ sung nói: “Dù có trở thành người lớn cũng không được, kết quả vẫn là khiến cho cô chết sớm mà thôi.”

Lăng Lan đánh cái rùng mình, cái loại đau đớn khi mà cơ thể toàn thân vỡ tan, sau đó từ từ khép lại, cảm giác đau đớn đó cô không bao giờ muốn nhớ lại nữa,”

Nghĩ đến đây, Lăng Lan lo lắng hỏi: “Chẳng lẽ hiện tại sẽ không có vấn đề gì sao?”

Giọng trẻ con đặc ý nói: “Đó là đương nhiên, vạn năm sau tinh thần lực đã thành công được phát hiện, trẻ con ở đây ngay từ trong bụng mẹ đã có thể trạng cường tráng, thậm chí có những đứa trẻ mới sinh mà thân thể đã có thể chịu đựng tinh thần lực cấp ba, bốn rồi đó. Cho nên chỉ cần dành ra chút tâm tư để chăm sóc thân thể thì cô sẽ không bị “chết” nữa.”

Nghe thấy câu nói này Lăng Lan mới yên tâm được một chút. Có thể sống sót liên tục, cô cũng không có yêu cầu gì cao hơn.”

Bất quá, lời nói tiếp theo của giọng trẻ con đó lại khiến cho Lăng Lan tiếp tục lo lắng: “Bất quá, tôi cũng đang giúp cho cô khống chế tinh thần lực chính mình, nếu không, dựa vào độ cường trạng của thân thể hiện tại cũng không cách nào chịu nổi tinh thần lực của cô đâu.”

“Vậy, có thể có nguy hiểm hay không?” Giọng nói của cơ học tập này có phải còn hơi non nớt hay không? Có đáng tin không đây? Lăng Lan lo lắng.

“Tôi chỉ có thể khống chế tinh thần lực của cô trong vòng hai năm, nếu cô không nắm chặt thời gian, cố gắng đề cao độ dẻo dai, cùng cường tráng của tế bào vậy thì “chết” là một việc không thể tránh khỏi!” Giọng trẻ con

tựa hồ có chút vui sướng khi người gặp họa, khiến cho Lăng Lan vừa cảm thấy nguy cơ của mình, cũng khiến cô hận nó nghiêng rằng. Nếu đều xuyên qua thời không, vì sao tiểu gia hỏa này không chọn một cái thế giới hoàn hảo để ngăn chặn cái hậu hoạn này chứ???

Giọng trẻ con thực ủy khuất, nó nói: “Cửa ra của lỗ hổng thời không xuất hiện ở địa phương nào ai cũng không biết được. Tôi cũng đã nói cô rất may mắn mà, nếu như bị đưa tới thế giới không bằng thế giới này thì cô đã chết yếu rồi.”

Lăng Lan nghe xong cảm giác thật không tốt, nói như thế nào thì chính mình có thể sống sót đều là nhờ công lao của gia hỏa này, chính mình sao lại có thể lấy oán trả ơn được.

Không đúng, Lăng Lan nghĩ đến mình trước ba tuổi, tuy rằng thân thể thật suy yếu, phải thường xuyên nằm trên giường vì bị bệnh, nhưng cũng không tới mức thân thể bị hỏng mất, thân thể của cô là sau ba tuổi đột nhiên càng ngày càng yếu đi, chẳng lẽ..... Lăng Lan mặt lạnh lùng nói: “Người có phải còn có chuyện gì không nói cho ta biết hay không?”

Giọng trẻ con cảm nhận được chân tướng bí mật mà nó vẫn luôn muốn che dấu đã bị ký chủ biết được, bất đắc dĩ chỉ có thể thành thật trả lời: “Ta cũng không biết, chỉ là lúc tôi thức tỉnh thì đã bị mặc định cùng cô rồi, tôi đã thí nghiệm tinh thần lực của cô, tại thế giới kia của cô, tinh thần lực của cô lớn cao hơn người thường rất rất nhiều, đạt tới nhị cấp, đây có lẽ là nguyên nhân mà tôi bị trói buộc với cô không thể rời đi được..... Đương nhiên, tôi thức tỉnh là tác nhân trực tiếp làm cho tinh thần lực của cô tăng thêm một bậc, mà tinh thần lực cấp ba, thì thân thể của những người nơi đó không thể thừa nhận được.”

Rốt cuộc tìm được lý do thật dẫn đến cái “chết” của mình, trong lòng Lăng Lan trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cô không biết nên dùng bộ mặt gì đối đãi với giọng nói không ngừng bên tai đó.

Giọng trẻ con luống cuống, nó thương tâm nói: “Tôi không phải cố ý, đến tốt cùng như thế nào gặp gỡ cô, tôi cũng không biết rõ ràng. Tôi rõ ràng chỉ có thể tồn tại ở Mộng Đa tinh hệ mà.” Cái tinh cầu nguyên thủy kia, nó đến tốt cùng như thế nào lại xuất hiện ở đó, đến bây giờ nó còn không thể giải thích được.

Lăng Lan tự nhận mình là người không thể nhìn người khác khóc, vô luận là bản thân hay là người khác, cô cũng đều không thể chịu đựng được. Tất cả đều bởi vì bệnh của cô, cha mẹ cơ hồ mỗi ngày đều thương tâm mà khóc, cố tình tất cả những khung cảnh đó cô đều xem hết trong mắt, trong lòng cũng rất rõ ràng, nhưng lại không có biện pháp đi an ủi bọn họ. Điều này làm cho Lăng Lan rất hận chính mình vô năng. Vì thế, một trong những điều cấm kỵ trong cuộc sống của Lăng Lan chính là khóc, dù có chuyển thế đổi kiếp thì khóc hay nhìn thấy người khác khóc đều là một trong những điều Lăng Lan kỵ nhất.

“Được, ta không trách người, chỉ có thể nói này hết thấy đều là số mệnh.” Lăng Lan đầu hàng, cũng không muốn nhắc tới nữa. Này tự xưng cơ giáp học tập cơ gia hỏa thượng một đời đích xác hại cô một mạng, lại cũng còn cô một mạng, nó không thiếu cô cái gì.

Nghĩ đến cha mẹ kiếp trước đã có em trai chăm sóc, hơn nữa lại mất đi trôi buộc là cô, gia đình đó hẳn sẽ dễ song hơn nhiều, cũng sẽ hạnh phúc hơn rất nhiều, nghĩ như vậy Lăng LAN liền bình thường trở lại.

Có lẽ kiếp trước những đau nhức tra tấn mà thân thể mang lại khiến cho tâm của Lăng Lan trở nên kiên cường vô cùng, rất nhanh cô liền bỏ qua những ràng buộc của kiếp trước, trong lòng cảm thấy nhẹ nhàng không ít.

Tâm không còn tạp niệm cô rất nhanh liền nhớ tới chính mình bị học tập cơ này kiên trì đánh thức, đến cùng là có chuyện gì đây? Không thể tưởng được hai người lải nhải dài dòng nửa ngày, thế nhưng lại không nghĩ đến

vấn đề này. Lăng Lan hung, chẳng lẽ sau khi biến thành trẻ con, năng lực tư duy của cô cũng sẽ trở nên kém như vậy.

“Đúng rồi, người vừa rồi đánh thức ta đến tột cùng là vì chuyện gì?”
Lăng Lan hỏi.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Còn Tốt, Vẫn Là Nữ

Biết Lăng Lan cũng không trách cứ mình, học tập cơ âm thầm cao hứng, nhưng khi nó nghe được câu hỏi của Lăng Lan thì tất cả vui sướng lập tức chạy hết, nó nôn nóng nói: “Cô đã hai ngày hai đêm không tỉnh, làm cách nào cũng không thể tra ra nguyên nhân, mẹ cô khóc đến cơm đều ăn không được, bọn họ quyết định nếu qua hôm nay mà cô vẫn không tỉnh thì sẽ đem cô đi bệnh viện đó, nhưng nghe ý tứ của bọn họ thì nếu như đưa cô đi bệnh viện thì sẽ có chuyện gì không tốt xảy ra, tôi cảm thấy có chút không ổn nên mới nhanh chóng tới đánh thức cô đó.”

Lăng Lan cả kinh, cô cũng không thể đến bệnh viện được, ai biết khoa học kỹ thuật nơi này có thể kiểm tra ra cô trong đầu cô có cái gì hay không, nếu như bị phát hiện, chờ đợi cô khẳng định là kết cục làm chuột bạch, cô nhất định phải ngăn loại chuyện này xảy ra.

Vì cuộc sống an toàn cùng tự do của mình, Lăng Lan không kháng cự nữa, cô mở giọng gọi to lên, báo cho những người khác biết cô đã tỉnh.

Lăng Lan nguyên bản chỉ muốn tùy tiện phát ra một chút âm thanh mà thôi, lại không nghĩ rằng, cô vừa mới mở giọng, thì một thanh âm kinh thiên động địa vang lên.

Giọng trẻ con trong có cô chút nữa bị dọa đến, nó hơi sợ hãi: “Làm gì mà cô lại kêu bi tráng như vậy?”

Bị thanh âm của chính mình làm cho bất ngờ, Lăng Lan lập tức xấu hổ trả lời: “Đói quá.....”

Thua dưới bản năng của thân thể, Lăng Lan không tránh được muốn khóc. Phải biết rằng cô nguyên bản muốn làm một cục cưng đáng yêu, tình lặng, để cha mẹ được vui lòng, mà hiện tại.... xem ra kế hoạch ấy của cô phải ngâm nước nóng rồi.

Có thể phát ra loại tiếng vang kinh thiên động địa, thì thấy thế nào cùng không trở thành một cô bé văn tĩnh được rồi...

Tiếng khóc đáng sợ của Lăng Lan làm cho người đang nghỉ ngơi ở bên cạnh bừng tỉnh. Lam Lạc Phượng đột nhiên vùng dậy, ôm chặt con gái của mình, trong mắt vừa có vui mừng vừa lại vừa có sợ.

Con gái của cô rốt cuộc có động tĩnh rồi, nhưng vì sao nó lại khóc ra tiếng khóc thê lương như vậy, có phải có chuyện gì không thảo đáng hay không.

Những người tử sĩ mang chức nghiệp thầy thuốc ở phòng bên cạnh nghe thấy động tĩnh liền tiến vào, sau khi tiến hành kiểm tra nghiêm túc, bộ nhẹ đưa ra kết luận: Khóc do quá đói.

Lam Lạc Phượng vui vẻ mà nhìn đứa nhỏ đang liều mạng bú sữa trong ngực mình, viên đá luôn treo trong lòng cuối cùng cũng có thể cuộc buông xuống.

Rốt cuộc cũng bú xong..... Không, là sau khi ăn cơm mới đúng, Lăng Lan rốt cuộc có sức lực mở mắt nhìn thế giới này.

Đây là một căn phòng ngủ, phòng ngủ rất lớn, đầu nhỏ của Lăng Lan dạo qua một vòng, thế nhưng tầm mắt lại không thể nhìn hết được toàn bộ căn phòng ngủ, như vậy có thể thấy được gian phòng này rộng lớn tới mức nào.

Trong phòng ngủ được trang hoàng rất đẹp, những vật dụng trong phòng đều mới, mà màu sắc của chúng lại được kết hợp vô cùng hài hòa. Sau đó, Lăng Lan đầu tiên được nhìn thấy mặt mẹ trong kiếp này.

Cô nằm trên chiếc giường rất rất lớn, trừ bỏ cô và mẹ chiếm đi một phần thì vẫn còn có rất nhiều không gian, chắc cô có lăn 10 vòng cũng chẳng rơi được xuống đất, đương nhiên với điều kiện là cô có thể lăn.

Đầu giường không có những chiếc kệ nhỏ nhỏ xinh xinh như kiếp trước, nó nằm chính giữa, và dựa vào những vật thể kim loại có hình người, nhưng tạo hình này có chút cổ quái làm Lăng Lan nghĩ tới người máy thường xuất hiện trong những bộ phim ở kiếp trước mà cô xem.

Trong phạm vi tầm mắt của Lăng Lan, cô nhìn không thấy bất cứ loại dụng cụ nào trong phòng ngủ, không, nói chính xác hơn là không có bất cứ dụng cụ nào trong phòng trừ giường.

Lăng Lan đối với chuyện này cũng không có nghĩ nhiều, chung quy đây cũng là vạn năm sau, ai biết được thế giới này đã phát triển trở thành bộ dáng gì, chỉ cần chính mình ở chỗ này sinh hoạt đi, khẳng định sẽ tìm được đáp án, cô cũng không sốt ruột.

Trong phòng ngoại trừ cô và mẹ còn có thêm một người phụ nữ lớn tuổi nữa, bà đang đứng giữ ở bên người mẹ cô. Lăng Lan hiếu kỳ cố gắng ngó người liếc mắt nhìn một cái, cô phát hiện tuy rằng vẻ ngoài của người phụ nữ đó rất hòa ai, nhưng biểu tình lại thập phần cẩn thận, cẩn thận giống như bộ dạng của người hầu, chắc đây không phải là người lớn rồi, khả năng lớn nhất là người hầu ở bên cạnh mẹ rồi.

Thấy vậy, tâm tình của Lăng Lan thực sung sướng, điều này có nghĩa là cô được sinh ra trong gia đình có điều kiện không tồi rồi, về sau cô sẽ không sẽ không cần vì phí sinh hoạt mà lo lắng nữa rồi, đâu chính là sự

kiện cực kỳ cực kỳ tốt không thể nghi ngờ. Điều này khiến cho cô vui vẻ vô cùng.

Kiếp trước vì tiền xem bệnh cho cô quá nhiều nên mới khiến cho gia đình không ngừng đi xuống, lúc này đây có thể tránh được tình huống đó rồi.

Lúc này Lăng Lan cũng không biết, có đôi khi gia cảnh càng tốt, càng có tiền nhiều hơn, thì càng có nhiều vấn đề để lo lắng hơn. Đương nhiên đây đều là chuyện phía sau, chúng ta không nói đến.

Quan sát tình huống chung quanh xong, lúc này Lăng Lan mới đem tầm mắt trở về bên người phụ nữ đang cầm tay mình, đây là mẹ kiếp này của cô, là một vị mỹ nhân siêu cấp xinh đẹp, cho dù Lăng Lan là con gái nhưng khi nhìn thấy dung mạo này cũng có chút mê say trong lòng.

Lăng Lan đối với chuyện này rất vừa lòng, như vậy khi cô lớn lên thì cũng sẽ xinh đẹp không kém rồi, dù không thể làm đại mỹ nữ thì làm tiểu mỹ nhân cũng khiến cho cô thỏa mãn. Chả ai ghét bỏ chính mình khi lớn lên có thể đẹp hơn một chút.

Lúc này, một vị trung niên chừng bốn năm mươi tuổi đi tới mép giường, đúng là quản gia Lăng Tần, ông biểu tình cung kính mà nói chuyện cùng Lam Lạc Phượng.

“Phu nhân, đã sắp xếp ổn thỏa mọi việc ở chỗ chính phủ cũng như ở quân bộ, một tháng sau, Liên Bang sẽ chính thức công bố thiếu gia Lăng Lan là người thừa kế của Lăng Tiêu thiếu tướng.” Giọng nói của Lăng Tần ngữ có chút trầm trọng, nếu là có thể, bọn họ tình nguyện bảo vệ gia đình có thể tồn tại vững mạnh như trước kia mà không phải như bây giờ, đẩy tiểu thư vào một cuộc sống không bình thường, vào hoàn cảnh vô cùng khó khăn và nguy hiểm.

Lăng Lan thiếu gia? Lăng Lan nghe được tên của mình, nguyên bản tính thần có chút mệt mỏi lập tức phấn chấn. Thế giới có một đứa bé trai cùng tên với cô ư? Lăng Lan lúc này mới nghĩ nhớ ra, cô còn không biết tên của mình.

Lam Lạc Phượng nghe Lăng Tần lời nói, hốc mắt lại đỏ lên lần nữa, những giọt nước mắt trong suốt cứ như vậy rớt xuống: “Lăng Tiêu nhất định sẽ cao hứng.”

Lam Lạc Phượng biểu hiện như vậy khiến cho người nữ bộc bên cạnh hoảng sợ mà khuyên giải, một lúc sau Lam Lạc Phượng mới có thể bình phục tâm trạng của mình.

Lam Lạc Phượng lau nước mắt, cô cố nén bi thương, cô biết chính mình không thể ngã xuống, những thứ của Lăng Tiêu cùng với đứa con Lăng Lan đều đang cần cô bảo vệ, dù Lăng Lan có thể kế thừa mọi thứ của Lăng Tiêu, thì chờ tới lúc con lớn dần cũng sẽ còn rất nhiều nguy hiểm có khả năng, cô không thể thiếu cảnh giác.

Lam Lạc Phượng cúi người hôn lên khuôn mặt nhỏ của Lăng Lan nói: “Lăng Lan, con của mẹ, mẹ thực xin lỗi con, từ nay về sau, con chính là thiếu gia của Lăng gia, mãi mãi cũng chỉ có thể là thiếu gia của Lăng gia!” Trong lòng Lam Lạc Phượng đối với con thực áy náy, nhưng tia kiên quyết trong mắt cô không vì vậy mà bớt đi.

Lời nói của Lam Lạc Phượng làm Lăng Lan cảm thấy có chút hỗn độn: Lăng Lan thiếu gia? Là chỉ cô sao? Chết tiệt, tôi thế nhưng đầu thai làm con trai sao? Nhất định là nghe lầm rồi.....

Bởi vì hai ngày này Lam Lạc Phượng vẫn luôn lo lắng cho Lăng Lan, nên thân thể đã tiêu hao quá nhiều, sau khi xử lý xong một số việc liền không chịu nổi mà ngủ quên.

Lăng Lan chờ người nữ bộc kia xoay người liền lén lút đưa tay kiểm tra thân thể một chút...

Bình! Lăng Lan lập tức bình tĩnh.

Còn tốt, vẫn là nữ, phía dưới không xuất hiện thêm đồ vật lạ nào.

Lăng Lan thật cao hứng, cô vẫn gọi là Lăng Lan như trước, dù sao cái tên này cũng theo cô hơn hai mươi năm, đột nhiên đổi cái tên khác, cô có chút khó tiếp nhận,

Bất quá, không chờ cô cao hứng lâu cô liền lâm vào một mảnh lo lắng.

Nếu chữ thiếu gia này có ý nghĩa giống như vạn năm trước, vậy chắc chắn có điều gì đó không tốt xảy ra. Cô khẳng định bởi vì nguyên nhân bất đắc dĩ nào đó mà bị bắt nữ giả nam, trở thành thiếu gia của nhà này.

Điểm áy náy trong mắt mẹ, cô nhìn thấy rất rõ ràng. Chính là dù cho áy náy, nhưng mẹ cô vẫn quyết định như vậy thì nhất định có tình huống gì đó mà chỉ khi cô trở thành “đàn ông” mới có thể xoay chuyển được.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Kẻ Vô Sĩ

Thời gian một tháng trôi qua rất nhanh, ngày Liên Bang chính thức công bố quyền thừa kế của Lăng Tiêu cũng đã đến.

Trong một tháng này, ngoại trừ ngủ, Lăng Lan không làm bất cứ chuyện gì khác. Đương nhiên nói ngủ nhưng thực tế là cô đang tu luyện nhập định ở nơi khác.

Bất quá Lăng Lan cũng là một đứa bé ngoan, mỗi khi tới giờ cơm sẽ bảo Tiểu Tứ đánh thức mình dậy, cô cũng không muốn trở thành chuột bạch để thí nghiệm.

Bạn có thắc mắc Tiểu Tứ là ai không? Đó chính là tên của tiểu gia hỏa tự xưng là cơ giáp học tập kia.

Vào thời điểm nửa tháng trước, dưới sự chỉ đạo của nó, Lăng Lan thành công ngừng tụ ra cánh cửa đi vào nơi sâu nhất của não vực. Ở trong đó, cô tìm thấy bản thể của cơ giáp học tập, sau khi thành công khởi động mặc định cơ giáp học tập, cô đã cùng nó hòa vào cùng một chỗ, khi nào cô muốn đi vào không gian học tập ảo này thì chỉ cần một ý niệm, ý thức của cô liền có thể đi vào.

Lăng Lan còn nhớ rõ, lần đầu tiên nhìn thấy hình tượng ảo của Tiểu Tứ đã khiến cô thiếu chút phun ra máu.

Kỳ thực ngoại hình hình tượng của Tiểu Tứ rất dễ thương, đó là một đứa bé chỉ ba, bốn tuổi, bộ dạng hồn nhiên, khuôn mặt ngây thơ, khi cười làm cho người ta muốn xông lên cưng nựng. Lăng Lan nhìn thấy cũng cực kỳ yêu thích.

Nhưng rất nhanh, tất cả hình tượng ấy đều bị phá hủy. Bởi vì quá hung phần nên khi vừa nhìn thấy Lăng Lan, Tiểu Tứ liền quang môn không ngừng xoay trước mặt cô, biểu hiện khuôn mặt vô cùng sung sướng.

Vì thế, Tiểu Tứ cực kỳ bị kích bị Lăng Lan bắt vào trong tay, ở trên cái môn trơn bóng không ngừng đánh bốp bốp, làm lưu lại vô số dấu năm ngón tay.

Vì sao lại lộ jj cho cô xem??? Tuy rằng nó không lớn đến mức có thể xem nhẹ, nhưng dù nhỏ thì nó vẫn là jj mà..... Cô vẫn là cô gái “hoàng hoa khuê tú” có biết không....

Đương nhiên, khi Lăng Lan đánh hăng hái thì đứa trẻ Tiểu Tứ này cực kỳ tức giận, nó ngay lập tức tiến vào nơi sâu nhất của không gian học tập, trực tiếp dùng hành động để kháng nghị.

Ngay từ đầu Lăng Lan cũng không để ý ở trong lòng. Nhưng qua hai ngày mà không thấy tình huống chuyển biến tốt, không còn cách nào khác, Lăng Lan đành phải đi tìm Tiểu Tứ.

Hây....cũng không còn cách nào khác, cô phải dựa vào tiểu gia hỏa này mới có thể đánh thức được không gian học tập mà. Không còn cách nào khác, Lăng Lan chỉ có thể hạ giọng, không ngừng tang bốc thì thẳng nhóc Tiểu Tứ này mới chịu xuất hiện. Sau khi hai kẻ một lớn một bé cùng nhau “đàm phán”, từ nay về sau Lăng Lan không được sử dụng bạo lực gia đình thì đứa nhỏ khó ưa này mới hớn hở cười.

Hai người lại tiếp tục trao đổi thêm một chút, Lăng Lan liền hỏi phải xưng hô thế nào với Tiểu Tứ. Thế nhưng thẳng nhóc này lại một lần nữa

khiến cho Lăng Lan phát cuồng.

Tiểu tử này, dám tự xưng là Tứ gia trước mặt mình sao..... Lông trên người còn chưa mọc một sợi nào mà dám xưng gia với chị hả?

Mặc kệ lời hứa sẽ không tiếp tục sử dụng “bạo lực gia đình”, nhưng Lăng Lan không có cách nào khắc chế cơn nóng giận của mình. Thế là dưới những lý lẽ ngụy biện không ngừng oanh tạc của Lăng Lan, tiểu gia hỏa kia về mặt bội phục rồi thay đổi tên mình gọi là Tiểu Tứ.

Thắng lợi! Lăng Lan khó được một lần kiêu ngạo.

Sau này, có lần Lăng Lan hỏi Tiểu Tứ vì lý do gì mà lại chọn cái tên Tứ gia, lúc đó câu trả lời của Tiểu Tứ khiến cho Lăng Lan không còn gì để nói.

Tiểu Tứ nói lúc còn ở Địa Cầu, nó nhìn thấy cách gọi Tứ gia này ở khắp mọi nơi, internet, TV, còn ở trong rất nhiều quyển sách nữa, cách gọi Tứ gia này rất lưu hành và phổ biến. Mà tên của nó lại có rất nhiều số 4 nên không gọi Tứ gia thì gọi là gì?

Lăng Lan cảm thấy mình sai rồi, vì sao lại cùng một cái máy nói về một vấn đề đơn giản như vậy, thật làm giảm chỉ số thông minh của mình.

Sau khi thành công cùng Tiểu Tứ thiết lập liên hệ, bây giờ Lăng Lan đã có thể tự do ra vào ý thức của không gian học tập. Không chỉ như thế, trong một tháng này, thông qua những cuộc đối thoại giữa Lăng Lan Phượng và Lăng Tần, Lăng Lan biết cha của mình đã hy sinh trên chiến trường, mà cô cần phải lấy thân phận con trai mới có thể kế thừa tất cả những vinh quang cũng như công huân mà cha mình đã dùng tính mạng để để lại.

Việc này khiến cho Lăng Lan cảm thán không thôi, dù đã trải qua hơn vạn năm sau nhưng sự phân biệt giới tính vẫn không chỗ nào không có, không có thứ gì có thể ngăn lại loại kỳ thị này tồn tại.

Lúc này, Lăng Lan còn chưa biết công huân của quân nhân là cái gì, đương nhiên cô có thể cho Tiểu Tứ in tra trên internet, nhưng trong lúc chưa hiểu biết rõ về thế giới này, về đề phòng ngừa vạn nhất có chuyện xảy ra, Lăng Lan đành phải ngăn cản thẳng nhóc Tiểu Tứ luôn ngo ngoe rục rịch muốn tiến vào thế giới internet này, chờ đợi thời cơ để tìm hiểu về thế giới này sau.

Lăng Lan là một người có khả năng nhẫn nại hơn người, nếu không cô sẽ không thể kiên nhẫn chịu đau đớn trong suốt hai mươi năm của kiếp trước. Phần nhẫn nại này không phải ai cũng có thể so sánh được.

Nguyên bản cô còn lo lắng cho thời hạn 2 năm mà Tiểu Tứ từng nhắc tới, bất quá, dưới sự nghiên cứu của Tiểu Tứ, Lăng Lan biết được bài tập dưỡng thân khí quyết mà mình hay luyện có khả năng làm tăng tố chất của thân thể. Tiểu Tứ từng nói với cô, nếu cô cái gì cũng không làm, chỉ cần mỗi ngày cố gắng tu luyện mười giờ thì có thể giải quyết tai họa ngầm trong hai năm sau. Vì thế cô cũng không còn lo lắng về vấn đề này nữa, cô còn nhỏ, có rất nhiều thời gian. Bên cạnh đó, cô cũng không có ước mơ trở thành thiên tài gì, chỉ muốn được an toàn từ từ lớn lên. Đạo lý cây cao đón gió lớn này cô vẫn biết rõ.

Tự do sống mới là đạo lý quan trọng nhất.

Rất nhanh, công văn từ Liên Bang chính thức công nhận quyền thừa kế của Lăng Lan cũng tới. Một ngày này, cô cảm thấy tâm tình của mẹ mình xấu cực điểm, mang nồng đậm bi thương. Lăng Lan biết rõ, một khi cô có được tờ công văn chính thức này thì cũng có nghĩa là thông tin về cha cô Lăng Tiêu hy sinh sẽ được công bố. Như vậy mẹ cô không còn biện pháp gì tự lừa mình dối người nữa.

Trong ngày này, Lăng Lan cảm thấy ngôi nhà thường yên lặng bỗng trở nên âm ỉ, bất quá, từ buổi sang Lăng Lan đã ở trong phòng, không biết bên ngoài phát sinh chuyện gì. Không bao lâu sau, cô liền được người giúp việc

ôm đi ra ngoài, đi một đường xuyên qua hành lang xuống dưới, Lăng Lan nhìn thấy trên nóc nhà có găng một bộ đèn đóm hoa lệ cùng rất nhiều trụ cột cao ngát chống trần nhà.

Hây....xem xong.... Lăng Lan kết luận đây là một phòng khách cực kỳ hoa lệ, nhà mình quả nhiên là rất có điều kiện rồi.

--- -----

Còn chưa để Lăng Lan nhìn nhiều thêm chút thì đã được đưa đến trong lòng ngực của mẹ mình. Nguyên bản khuôn mặt của Lam Lạc Phượng tràn vẻ bi thương cùng tức giận, nhưng khi nhìn ánh mắt trong sáng đáng yêu của Lăng Lan thì tâm tính liền chuyển tốt. May mắn Lăng Tiêu để lại cho cô tiểu bảo bối đáng yêu này, nếu không cô cũng sẽ không có sức để chiến đấu với đám tiểu nhân tham lam đó.

Lam Lạc Phượng nhéo nhéo cánh tay nhỏ của con gái, sau đó mới nhàn nhạt tuyên bố: “Đây là con trai của Lăng Tiêu-Lăng Lan, chỉ có nó mới có quyền thừa kế những thứ của Lăng Tiêu.”

Lúc này, một giọng nói đanh đá chanh chua vang lên: “Chúng ta chỉ muốn những gì mà Lăng Tiêu thiếu tướng để lại có thể phát huy giá trị của nó, chúng ta cũng không phủ nhận tư cách thừa kế của Lăng Lan thiếu gia, chúng ta chỉ hy vọng Lăng gia có thể chọn ra một đứa trẻ ưu tú nhất để kế thừa vinh dự quân công của Lăng Tiêu thiếu tướng, để có thể gánh vác trách nhiệm mà Lăng Tiêu thiếu tướng chưa hoàn thành.”

Lam lạc Phượng ánh mắt sắc bén nhìn về người đang nói kia, người đó ước chừng bảy mươi tuổi, nhưng dáng người vẫn thẳng đĩnh đạc. Ông ta là Lăng Túc Nhân, là đại trưởng bối của Lăng gia, dù Lăng Tiêu còn trên đời thì cũng phải lễ phép gọi ông ta một tiếng bác. Ông ta cũng là người đầu tiên trong chi hệ đưa ra ý kiến phản đối Lăng Lan kế thừa vinh dự quân công cũng như huân tước của Lăng Tiêu.

Lăng Lan có thể cảm nhận được Lam Lạc Phượng vì lời nói của Lăng Túc Nhân mà ngực chấn động mạnh, tựa hồ đang cố nén giận vào trong lòng.

Đúng vậy, chưa từng thấy qua người nào có thể vô sỉ như vậy, nghe những lời này, chẳng lẽ con của chính mình lại không được kế thừa quân công của mình sao? Vậy những quân nhân đang liều mạng sống mà bảo vệ đất nước vì cái gì? Là để cho những kẻ khác ức hiếp vợ con quả phụ của mình sao?

Lăng Lan kéo ngón tay của mẹ, miệng không ngừng a a kêu lên.

A.....chính mình vẫn còn nhỏ quá, nếu không Lăng Lan nhất định sẽ đem nước miếng phun lên người kia, thật quá vô sỉ mà.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Đoạn Tuyệt Quan Hệ?

Cảm giác được động tác của Lăng Lan, Lam Lạc Phượng nguyên bản cực giận cảm xúc trở nên hòa hoãn một chút, cô biết ở đây còn có đại diện của quân bộ cùng chính phủ phái tới, cô không thể nhất thời xúc động mà phá hỏng nghi thức kế thừa của Lăng Lan.

Lam Lạc Phượng đem lửa giận của mình đè ép xuống, lạnh lùng nói: “Ý của bác Nhân là?”

Lăng Túc Nhân ánh mắt ngưng ngưng nhưng vẫn nói ra tính toán của mình: “Ta muốn chọn đứa trẻ dưới ba tuổi có tiềm lực nhất để nhận công huân của Lăng Tiêu.”

Những đứa trẻ mới sinh cho tới ba tuổi chính là chính là thời khắc tốt nhất để bồi dưỡng cũng như cải tạo độ dẻo dai và sức mạnh của cơ thể, nếu qua giai đoạn này thì những bồi dưỡng về sau sẽ không có hiệu quả, mà nếu có thì cũng không nhiều, tuổi càng lớn thì hiệu quả bồi dưỡng càng kém..

Lam Lạc Phượng trào phúng: “Chẳng lẽ các người cho rằng sẽ có đứa trẻ nào khác của Lăng gia có thể mạnh hơn con trai của Lăng Tiêu sao? Lăng Tiêu chính là người điều khiển in cơ giáp đó.” Ở Liên Bang, yếu tố gen di truyền cơ hồ quyết định hết thảy, rất ít có con cái của những người bình dân có được thể chất nghịch thiên, để có thể tạo ra một đứa trẻ khỏe mạnh đúng

chuẩn thì cần phải trải qua quá trình đào tạo, rèn luyện cho từng thế hệ trong một khoảng thời gian rất dài.

“Lăng gia nếu đã có thể xuất hiện một Lăng Tiêu thì cũng nhất định sẽ có một Lăng Tiêu khác xuất hiện.” Lăng Túc Nhân chém đinh chặt sắt nói, ông có thể nói chuyện năm chắc như vậy là vì trong tay ông có một đứa trẻ có kết quả kiểm tra tiềm lực giống như với Lăng Tiêu ngày xưa vậy. Đó là lý do vì sao ông quyết định kéo rách mặt nạ, đòi quyền kế thừa công huân của Lăng Tiêu. Lăng gia cần có một Lăng Tiêu nữa thì mới có thể tiếp tục ở lại tinh cầu Doha.

Hiện nay, tuy rằng Liên Bang đối với bên ngoài tuyên bố mọi người bình đẳng nhưng trên thực tế, sự phân chia cấp bậc lại thể hiện rất rõ ràng trong hệ thống chính quyền. Điều đó được thể hiện tại tinh cầu mà bạn đang sống.

Tinh cầu Doha là một tinh cầu đặc cấp, nó cũng là thủ đô của Liên Bang, điều này chứng minh cái gì? Có nghĩa là những người có thể sống ở tinh cầu Doha là đều những người có quyền thế, là quan lớn hoặc là đầu não của quân bộ. Những gia tộc sống ở đây càng lâu thì càng có gia thế mạnh.

Lăng gia nguyên bản chỉ là một tiểu thế gia, chỉ có thể sống tại tinh cầu cấp ba nhưng bởi vì cha của Lăng Tiêu là Lăng Túc mới có thể bước chân vào tinh cầu Doha.

Lăng Túc là một người phi công có thể điều khiển vương bài cơ giáp, tuy rằng ông không thể trở thành vũ khí của quốc gia – in cơ giáp nhưng thực lực của ông đã gần đạt đến trình độ này. Trên chiến trường, ông đã nhiều lần chém giết những phi công vương bài của đối phương nên chiến công vô cùng hiển hách. Cuối cùng, quân bộ quyết định khen thưởng, đặc cách cho ông mang theo người thân tiến vào tinh cầu Doha, chính thức trở thành chiến binh của quân bộ.

Vì để Lăng Túc đáp ứng mang toàn bộ Lăng gia tới tỉnh cầu Doha, gia chủ Lăng gia lúc đó đã hứa hẹn, mọi người trong Lăng gia sẽ xem Lăng Túc như dòng chính, tất cả những tài nguyên của Lăng gia sẽ chỉ dùng để phục vụ cho dòng chính này, không chỉ vậy, về sau, chức vị gia chủ gia tộc sẽ do con cái của Lăng Túc đảm nhiệm.

Lúc đó, Lăng Túc cảm thấy chính mình nếu muốn đứng vững gót chân ở tỉnh cầu Doha thì không thể không dựa vào gia tộc được nên liền gật đầu đồng ý, mang theo toàn bộ Lăng gia gia tộc tiến vào tỉnh cầu Doha.

Những tất cả những quyết định của Lăng Túc lúc đó lại đem lại vô số phiền toái cho Lăng Tiêu cùng Lam Lạc Phượng lúc này, khiến cho gia tộc có cơ hội nhúng chàm phần quân công vinh dự của Lăng Tiêu. Nếu Lăng Túc ở dưới đất có biết, chỉ sợ cũng hối hận không thôi vì hành động dẫn sói vào nhà của mình.

Mà Lăng gia tiến vào tỉnh cầu Doha mấy mươi năm, đã được vô số chỗ tốt, bọn họ không bao giờ tưởng trở lại nơi ở trước kia nữa. Bọn họ rất rõ ràng, nếu hai mươi năm sau, dưới sự bồi dưỡng mạnh mẽ của chính phủ mà Lăng Lan không thể đạt tới yêu cầu thấp nhất của quốc gia thì Lăng gia bọn họ sẽ mất đi hết thảy, trở lại như lúc trước. Điều đó có nghĩa là gì, Lăng gia của bọn họ sẽ từ cao cấp thế gia trở thành trung cấp thế gia, không, có thể còn trở thành hạ đẳng thế gia.... Điều này khiến cho Lăng gia không cách nào chấp nhận được, mà những kết để con cháu kết hôn cùng Lăng gia cũng không thể chấp nhận được, bọn họ quyết không cho phép loại chuyện này xảy ra...

Lăng Túc Nhân không cho Lam Lạc Phượng cơ hội nói tiếp đã cho người phụ nữ đằng sau bế một đứa bé đi ra: “Đây là người mà Lăng gia chúng ta lựa chọn, nếu điều kiện thân thể của Lăng thiếu gia có thể vượt qua nó thì chúng ta sẽ không còn ý kiến gì đối với quyền thừa kế của thiếu gia nữa”

Ông ta quay đầu nhìn về phía người đại diện của quân bộ: “Tôi tin tưởng quân bộ cũng muốn đào tạo ra một nhân tài chứ không phải phế tài.”

Người đại diện của quân bộ hơi cười nhưng cũng không nói gì khiến cho người khác không nắm bắt được ý đồ của họ.

Lăng Túc Nhân nguyên bản cũng không cần quân bộ mở lời, thứ ông muốn chính là thái độ ba phải này. Ông đem lực chú ý trở về bên người Lam Lạc Phượng, vẻ mặt đặc ý.

Lam Lạc Phượng khước miệng lộ ra tia trào phúng, xem ra quyết định phong tỏa kết quả kiểm tra Lăng Lan của cô đã khiến cho người của Lăng gia hành động. Rất may, Lăng Tần điều tra được hành động của đối phương nên cô cũng đã chuẩn bị trả lại hết thảy.

“Dám có ý đồ muốn cướp vinh dự cùng quân công của Lăng Tiêu?” Lam Lạc Phượng quét mắt nhìn những người khách trong đại sảnh một vòng, không thiếu kẻ vui vẻ ngồi xem kịch, đương nhiên cũng có những người thật sự lo lắng. Kỳ thực đây là một thời khắc không tồi, có thể nhìn thấy rõ ràng bộ mặt thật của đám người đó: “Lăng Tiêu thiếu tướng tuy rằng hy sinh nhưng mẹ con ta tuyệt đối sẽ không để người trong tộc Lăng gia ức hiếp mình. Tôi tin tưởng quân bộ hẳn sẽ có an bài của mình đi.”

Người đại diện của quân bộ làm bộ không hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Lam Lạc Phượng, hần cười nói: “Lăng phu nhân xin yên tâm, không nói tới chuyện kế thừa quân công của Lăng Tiêu thiếu tướng thì Lăng Lan cũng sẽ nhận được những đãi ngộ dành cho gia đình liệt sĩ, sẽ không để cho con trai của những người anh hùng chịu bất kỳ khi dễ nào.”

Lời nói của người đại diện quân bộ rất êm tai nhưng ở bên trong vẫn có ý lấy ích lợi làm đầu. Đương nhiên, càng có nhiều đối tượng ưu tú xuất hiện, thì càng có lợi cho bọn họ.

Ánh mắt Lam Lạc Phượng nhìn về phía đại diện của chính phủ, người đó cười cười không nói, tựa hồ quyết tâm trở thành người ngoài.

Lăng Tiêu ơi, đây chính là quân bộ mà anh cả đời trung thành, là quốc gia mà anh đã không tiếc sinh mạng để bảo vệ. Anh có biết, vì lợi ích cao nhất, bọn họ đã vô tình vứt bỏ huyết mạch của anh. Anh ở dưới tuổi vàng nếu biết, có hối hận những quyết định lúc trước của mình không?

Lam Lạc Phượng rốt cuộc không nhịn được khó chịu trong lòng trào phúng nói: “Nguyên lai đây chính là quân bộ, chính là chính phủ.....Ta rốt cuộc đã rõ.”

Có lẽ ý trào phúng của Lam Lạc Phượng quá rõ ràng, khuôn mặt tươi cười của hai phía quân chính rõ ràng cứng lại.

“Một khi đã như vậy, Lam Lạc Phượng ta muốn quân bộ cùng chính phủ có thể cho ta một lời hứa. Con trai của ta dù có được kế thừa quân công của cho không thì nó cũng sẽ không còn bất cứ liên quan gì đến Lăng gia nữa.”

Người đại diện cho hai bên quân chính nhìn nhau một cái, cuối cùng người thuộc quân bộ nói: “Ý của phu nhân là?”

Lam Lạc Phượng cười lạnh: “Nếu Lăng Lan có thể kế thừa, như vậy những người khác của Lăng gia lập tức rời khỏi tỉnh cầu Doha cho ta, từ đâu đến thì hãy trở về nơi đó.... Còn nếu Lăng Lan không thể kế thừa thì ta cùng Lăng Lan sẽ rời đi Doha. Dù kết quả như thế nào thì từ bây giờ, chúng ta không còn là người của Lăng gia nữa..” Lam Lạc Phượng đã sớm muốn giải quyết cái Lang gia phiền toái này, nếu có thể một đao chặt đứt những phiền toái ngay lúc này thì cũng sẽ không uổng công những thiết kế mà cô khổ tâm để tạo ra cục diện rối loạn này.

Lăng Túc Nhân nghe vậy sắc mặt đại biến, cả giận nói: “Lam Lạc Phượng, cô điên rồi có phải không?”

“Như thế nào, bác Nhân, ông sợ sao? Sợ đứa trẻ mà ông chọn không mạnh Lãng Lan?” Lam Lạc Phượng tươi cười nhìn Lãng Túc Nhân, nhẹ nhàng néo cánh tay mập mập của Lãng Lan, “mẫu cường vì tử” chắc là để nói về thời khắc này đây, Lam Lạc Phượng chưa từng kiên định như vậy trước đây.

Lãng Túc Nhân không lời gì để nói, nguyên bản tự tin mười phần nhưng lúc này lại do dự. Nhìn bộ dạng bây giờ của Lam Lạc Phượng khiến cho ông không dám đánh cược lớn như vậy.

Tựa hồ nhìn ra Lãng Túc Nhân do dự, một vị trưởng bối của Lãng gia lặng lẽ nhắc nhở: “Cẩn thận đối phương chỉ giả mù giả sương.”

Lãng Túc Nhân nghe vậy, tâm thần nhất định, không sai, Lam Lạc Phượng nói như vậy khẳng định là giả. Nếu tố chất thân thể Lãng Lan thật sự rất mạnh, Lam Lạc Phượng vì sao muốn phong tỏa tin tức này? Phải biết rằng tố chất thân thể Lãng Lan càng mạnh thì quyền kế thừa càng vững chắc, người thông minh căn bản sẽ không đi phong tỏa, thậm chí còn muốn phô ra để áp chế tham dục của những người khác.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Kết Quả

Lăng Túc Nhân càng nghĩ càng thấy đúng, do dự trong mắt biến mất không tồn tại nữa, ông cười lạnh nói: “Nếu vợ Lăng Tiêu đã nói như vậy, Lăng gia chúng ta cũng không thể làm khó người khác, sau này Lăng Lan đi con đường nào, Lăng gia chúng ta sẽ không hỏi đến nữa.”

“Nếu là Lăng Lan được quyền thừa kế, Lăng gia trong vòng một tháng phải rút khỏi Doha, bác Nhân, khi đó đừng trách ta vô tình?” Lam Lạc Phượng nhướn mày nhìn thoáng qua đại biểu hai phía quân chính, nhắc nhở Lăng Túc Nhân, quân chính hai phương là những người làm chứng, sẽ không cho phép ông ta không làm những việc đã nói trong ngày hôm nay.

Đối mặt với lời thách thức mạnh mẽ của Lam Lạc Phượng, Lăng Túc Nhân then quá thành giận nói: “Nếu Lăng Lan không thể kế thừa, ta có phải cũng có thể yêu cầu các người trong vòng một tháng rời đi Doha hay không?”

Lam Lạc Phượng cười lạnh nói: “Ta dám nói như vậy, thì nhất định có thể làm được. Chẳng lẽ Lăng gia các người còn không quyết đoán bằng phụ nữ như ta sao? Đương nhiên nếu các người nguyện ý tự động từ bỏ quyền kế thừa, tôi cũng có thể nhắm một con mở một con mắt để cho các vị có thể tiếp tục ở tại Doha.”

Lời nói này của Lam Lạc Phượng chính là lấy lui làm tiến. Một là bức Lăng Túc Nhân khiến cho Lăng gia không có cơ hội đổi ý. Hai là cũng

muốn để cho Lăng gia một cơ hội cuối cùng. Nếu là bọn họ tham lam ít một chút thì hai mươi năm tiếp theo bọn họ vẫn có thể sống tại Doha, cũng có thể cam đoan địa vị của Lăng gia không thay đổi. Lam Lạc Phượng tin tưởng tiếp qua hai mươi năm nữa, Lăng gia nếu tiếp tục cố gắng đạo tạo một người ưu tú thì vẫn có cơ hội tiếp tục ở lại Doha.

Nghe được lời nói của Lam Lạc Phượng, Lăng Túc Nhân thầm nghĩ quả nhiên như thế, Lam Lạc Phượng muốn cược một ván bài cuối cùng. Ông ta không còn băn khoăn nữa, cười lạnh trả lời: “Nếu người khăng khăng như thế, được, chúng ta Lăng gia liền đáp ứng người. Giống như người nói, nếu Lăng Lan kế thừa, chúng ta Lăng gia từ đây rút khỏi Doha, nếu như đứa trẻ mà chúng ta chọn được kế thừa, như vậy Lăng Lan nhất định phải rời khỏi Doha, cả đời này cũng không được tiến vào Doha, cũng như không được tiến vào hệ thống quân nhân của quốc gia.” Một khi đã như vậy, thì cần phải hủy tất cả những khả năng có thể xảy ra, ông không muốn mười mấy năm sau lại nhìn thấy Lăng Lan trở về báo thù bọn họ.

Lam Lạc Phượng nghe xong lời này trong lòng cực kỳ hối hận, cô vừa rồi mềm lòng, tưởng cho bọn hắn chừa chút đường lui. Không nghĩ tới đối phương lại ngoan đến như vậy, một chút cơ hội đều không cho cô, nếu Lăng Lan Thật sự là con trai, cách này của Lăng gia đã hoàn toàn huỷ hoại tiền đồ của nó, để cho nó trở thành một kẻ bình thường. Nguyên bản còn có một tia không đành lòng, Lam Lạc Phượng giờ phút này trở nên cứng rắn, ánh mắt lạnh băng nói: “Được! Như các người mong muốn.”

Lam Lạc Phượng cho người dưới chuẩn bị thiết bị kiểm tra nhưng Lăng Túc Nhân lại ngăn lại, ông ta đối với người đại diện quân bộ nói: “Quân bộ lần này tới đây hẳn là có mang theo thiết bị kiểm tra đo lường nghi sức khỏe, như vậy đành phải làm phiền các vị rồi.”

Lam Lạc Phượng cũng không ngăn cản, không nói bởi vì cô cũng chẳng có ý định gian lận gì, mà cho dù có cô cũng không ngu xuẩn tới mức diễn trước mặt đám người hai bên quân chính.

Nghe được yêu cầu của Lăng Túc Nhân, quân bộ cũng không có đưa đẩy từ chối, chung quy bọn họ cũng hy vọng có được số liệu chuẩn xác nhất, mà nói tới độ chuẩn xác thì thiết bị dân dụng làm sao có thể so với thiết bị quân dụng.

Rất nhanh một thiết bị kiểm tra tiên tiến được một chiến sĩ nâng vào.

Mà lúc này, nằm ở trong lòng ngực Lam Lạc Phượng, Lăng Lan lại đang cùng Tiểu Tứkhẩn cấp thảo luận.

“Có thể bị bọn họ kiểm tra ra giới tính hay không của ta hay không? Còn có sự tồn tại của người nữa?” Lăng Lan có chút nôn nóng, nếu như bị phát hiện, cô phải cùng mẹ rời đi nơi này, tuy rằng không biết thế giới bên ngoài là cái dạng gì, nhưng nghe Lăng Túc Nhân cùng Lam Lạc Phượng nói chuyện, cô khẳng định nó sẽ không bằng với cuộc sống hiện tại.

Lăng Lan không phải người sợ khổ, nhưng cô biết rõ có người dám muốn cướp đi quân công vị=inh ự của cha mình, vì cái gì con của mình lại không được kế thừa mà lại đem phần tiện nghi đó cho một đứa trẻ không biết từ đâu lò ra?

Không sai, đối với suy nghĩ về quyền thừa kế ở Địa Cầu hơn một vạn năm trước, cô không có cách nào nhận định được việc này, cho nên cô không định bỏ qua, vinh dự quân công của Lăng Tiêu này nhất định phải là của cô.

Tiểu Tứkhẩn khí khinh thường nói: “Nhưng thứ còn chưa thành công tiến hóa vào giai đoạn tự trí năng thì làm sao có thể so sánh với ta được. Yên tâm đi, nếu như cái máy kia có thể dò ra giới tính của cô thì ta cũng có thể thay đổi nó, để cho cô biến thành nam.”

Nghe khẩu khí tự đại của Tiểu Tứ khiến cho Tâm thần Lăng Lan vừa động: “Tiểu tứ, người có thể sửa đổi tư liệu kết quả thí nghiệm sao?”

Tiểu Tứ khuôn mặt hất lên kia ngạo nói: “Đúng vậy, cuộc thí nghiệm lúc cô vừa mới sinh ra chính là ta giúp cô che dấu đó, nếu không tinh thần lực của cô đã khiến cho thiết bị đó nổ tung rồi!”

Nổ tung? Không hiểu vì sao khi nghe điều này Lăng Lan lại cảm thấy có điềm xấu. Nhưng không đợi Lăng Lan tìm hiểu rõ thì liền nghe thấy người đại diện quân bộ hỏi: “Không biết, ai muốn thử trước?”

Lam Lạc Phượng nắm thật chặt Lăng Lan trong tay, mặt lạnh nói: “Vẫn là để cho đứa trẻ Lăng gia tuyển thí nghiệm trước đi.”

Lăng Túc Nhân cho rằng Lam Lạc Phượng còn không chịu hết hy vọng, cho nên muốn kéo dài thời gian, ông cũng không nghĩ muốn cùng Lam Lạc Phượng tổn miệng lưỡi, liền gật gật đầu, ý bảo bên người phụ nữ đem đứa trẻ trong lòng đặt vào thiết bị kiểm tra.

Rất nhanh, kết quả thí nghiệm của đứa trẻ kia đã có:

Tổ chất thân thể: s cấp!

Tinh thần lực: Cấp 1!

Tiềm năng: Cấp a+!

Tổng hợp đánh giá: Ưu tú, kiến nghị trọng điểm bồi dưỡng.

Số liệu này cửa ra, khuôn mặt người đại diện quân bộ hơi thay đổi, nếu là đứa trẻ này thì cũng đáng để quân bồi dưỡng, chung quy những đứa trẻ có tiềm năng a+ thì xác suất trở thành người điều khiển in cơ giáp cũng vẫn

được, tuy rằng hy vọng thực xa vời, nhưng có hi vọng còn hơn không hy vọng gì.

Lăng Túc Nhân vừa lòng nhìn biểu tình của người đại diện quân đội, ông chỉ biết, quân đội sẽ không có biện pháp cự tuyệt đứa trẻ này. Mặc dù rất tự đắc nhưng ông cũng không lộ rõ vui mừng trên mặt, ông biểu tình đạm nhiên, đối Lam Lạc Phượng nói: “Vợ Lăng Tiêu, hiện tại thu hồi những lời vừa rồi vẫn còn kịp, chỉ cần cô từ bỏ kế thừa, Lăng gia chúng ta hứa hẹn sẽ toàn lực bồi dưỡng Lăng Lan đến khi trưởng thành.”

Hừ... cướp của người còn muốn giả mù sa mưa mà làm người tốt sao? Nằm mơ!

Lam Lạc Phượng trào phúng nói: “Không cần, chỉ hy vọng thời điểm các người rời đi Doha nhanh một chút.”

Nói xong cô đi đến thiết bị kiểm tra, đem tiểu Lăng Lan để vào trong đó.

Lăng Lan cùng Tiểu Tứ lúc này cũng đã thương lượng xong, vẫn giữ nguyên kết quả kiểm tra như lần đầu tiên. Nguyên bản Tiểu Tứ còn nghĩ rằng tư liệu của đối phương tốt hơn so với Lăng Lan cho nên mới có chút rối rắm, làm cách nào bất động thanh sắc mà tăng kết quả của Lăng Lan Tư, nhưng hiện tại nhìn đến nay kết quả, Tiểu Tứ thập phần thấp bình tĩnh.

Cứ như vậy, tư liệu của Lăng Lan nguyên bản bị phong tỏa giờ được trưng ra cho mọi người cùng xem.

Tổ chất thân thể: s cấp!

Tinh thần lực: Cấp 2!

Tiềm năng: Cấp s!

Tổng hợp đánh giá: Ưu tú, kiến nghị toàn lực bồi dưỡng.

Tiểu Tứ vẫn lặng lẽ giật giật tay chân, nguyên bản kiến nghị trọng điểm bồi dưỡng biến thành toàn lực bồi dưỡng. Tiểu Tứ rất đặc ý, như vậy cái này so với thẳng nhóc kia mạnh hơn nhiều.

Kỳ thật Tiểu Tứ không thay đổi số liệu cũng không thay đổi được kết cục, kết quả thí nghiệm này xuất hiện, quân chính hai phương lập tức quyết định, Lăng Tiêu vinh dự quân công sẽ do Lăng Lan kế thừa.

Quân chính hai phương sở dĩ quyết đoán như vậy, đó là bởi vì bọn họ thấy kết quả đánh giá tiềm năng. Những hạng mục khác tuy rằng rất quan trọng, nhưng kỳ thật có thể dùng ngoại lực để tác động đền bù, mà tiềm năng chính là trời sinh, điều này quan hệ đến tương lai phát triển của đứa trẻ. Cấp a+ cùng cấp s sánh tuy rằng thoát nhìn giống như chỉ kém một chút, nhưng đến lúc tưởng thành thì chênh lệch này rất lớn, để trở thành người điều khiển in cơ giáp thao, xác suất cấp s thành công rõ ràng vượt qua a+ năm đến mười phần.

Liên chỉ điểm này đã làm cho quân bộ toàn lực bồi dưỡng.

Lam Lạc Phượng rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm một hơi, tuy rằng cô đối với Lăng Lan rất tin tưởng, nhưng chưa công bố kết quả cuối cùng cô vẫn không dám buông lỏng.

Lăng Túc Nhân lúc này làm sao không biết mình trúng kế của Lam Lạc Phượng, sắc mặt đỏ đậm, hân hận không thể đem Lam Lạc Phượng chém thành tám khối ngay lập tức. Đối với chuyện này Lam Lạc Phượng cũng không sợ, quân chính hai bên còn ở tại hiện trường, Lăng gia chắc chắn không dám động thủ.

Cô lạnh lùng nói: “Lăng Túc Nhân, không tiễn!” Nếu đã thoát ly lăng gia, cùng bọn họ xé rách mặt, Lam Lạc Phượng cũng không muốn ủy khuất chính mình.

“Hừ, chúng ta đi!” Lăng Túc Nhân nhìn vẻ mặt trào phúng của đám khách nhìn mình, hẳn biết có ở lại cũng không thay đổi gì, quay đầu dẫn người của Lăng gia rời đi.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Được Tề Kích Phát Gen!

Thời gian lại đi qua năm tháng, Lăng Lan được sáu tháng rồi cuộc bắt đầu xoay người như những đứa trẻ khác, bắt đầu tiến hóa theo loài bộ sát. Lăng Lan cảm giác đầu lưỡi chính mình có chút không linh động, chỉ có thể ai ai phát ra những âm đơn, nhưng dù như thế cũng làm lão mẹ nhà cô kinh hỉ vạn phần. So với những đứa trẻ khác, miệng của Lăng Lan đã rất rõ ràng, tựa hồ có thể nghe rõ cô muốn biểu đạt ý tứ gì.

Lăng Lan kích động mà sắp khóc, cô rốt cuộc có thể nói rõ cho lão mẹ nhà mình khi nào thì muốn đi đại, tiểu tiện. Trong khoảng thời gian này, cô vừa tức vừa nhẫn, nhưng không thắng được việc không bắt cùng sống nào với lão mẹ, khiến cho lão mẹ không hiểu đúng ý cô ám chỉ, làm hại cô sai hai mươi bảy năm lại phải đái dầm một lần.

Tốt quá, bắt đầu từ đây trở đi Lăng Lan không bao giờ muốn nhớ lại hồi ức đau thương này nữa. Cô quyết định, cô muốn đem đoạn ký ức này lau sạch.

Mà ngày này, mới vừa tỉnh ngủ, Lăng Lan liền cảm giác được không khí có chút bất đồng. Quản gia Lăng Tần biểu tình thực khẩn trương, mà lão mẹ cũng giúp cô mặc những áo quần tốt nhất, tuyệt đối canh phòng nghiêm ngặt, ở bất luận góc độ gì đều sẽ không để người khác nhìn thấy cái quần nhỏ bé tí phùng phình của cô.

Tốt.... nếu có thể xem nhẹ hai cái quả cầu hình trứng mềm mại bên trong, Lăng Lan sẽ cho rằng ăn mặc như vậy vẫn rất thoải mái.

Không bao lâu, có mấy người cái mặc đồng phục oai phong đột nhiên tiến vào Lâm gia đại viện.

Lăng LanLiếc liếc mắt một cái, trong lòng cả kinh. Tuy rằng cô không biết chiến sĩ trở về từ chiến trường có phải có loại khí thế này hay không, nhưng Lăng Lan vẫn miễn cảm mà cảm giác được dưới bộ đồng phục kia giấu loại khí thế sắc bén như thế nào. Đây tuyệt đối là một đám người có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, gặp qua vô số máu tanh-quân nhân.

Lăng Lan vẽ mặt ngây thơ, làm bộ tự chơi với chính mình, kỳ thật lỗ tai đang dựng thẳng lên. Cô thực may mắn vì lại được thai vào một gia đình người Hoa vạn năm sau, họ vẫn nói tiếng Trung , điều này khiến cho cô không cần phải học tập thứ ngôn ngữ mới, vì vậy cô có thể tìm hiểu rất nhiều thông tin thông qua các cuộc đối thoại của những người xung quanh.

Người tới sau khi cùng lão mẹ nhà mình nói vài câu, Lăng Lan liền rõ ràng, nguyên lai bọn họ là đoàn hộ tổng quân công vinh dự mà Lăng Lan được kế thừa, về sau cứ nửa năm, được tề sẽ được đưa tới một lần.

Lăng Lan cũng là hôm nay mới biết được, cái gọi là vinh dự quân công đến tột cùng là thứ gì, nó là được tề kích phát gen, là một thứ có tác động rất lớn trong việc đề cao tiềm năng của thân thể.

Dược tề kích phát gen ở trong thế giới thương lưu được phân làm bốn loại, cấp bậc từ một đến bốn. Cấp 4 là loại kém nhất, một là cấp bậc tốt nhất. Cấp bậc của dược tề được chia ra dựa vào độ tinh luyện của nó. Dược tề kích phát cấp 4 có độ tinh luyện là 30%; cấp ba đạt tới 45%; cấp hai 60%, bậc một là 75%. Độ tinh luyện càng cao thì khả năng nguy hại đối với cơ thể càng thấp, nó có thể làm cho người hấp thu có thể hấp thụ lượng

dược tề ở mức tối đa, khiến cho cơ thể có thể đề cao tới khả năng tiềm tàng cũng như thể chất của người đó.

Cho nên, thân thể của đứa trẻ có thể thừa nhận dược tề càng nhiều thì tương lai sẽ phát triển càng tốt, vì khả năng cuối cùng trở thành người điều khiển in cơ giáp chính là có sức mạnh thân thể cường tráng hơn người.

Bất quá loại dược tề kích phát gen này lại có giá cả cao đến kinh người. Có thể nói, một gia đình bình dân dù vất vả kiếm tiền cả đời cũng chỉ có thể mua một lọ dược tề cấp thấp nhất. Mà cấp dược tề càng cao, thì giá cả cứ theo thể tỷ lệ thuận mà tăng. Có thể xem như là thứ dược tề này chỉ có những nhân tài có quyền có tiền mới có thể mua, người bình thường chỉ có thể đứng nhìn.

Đương nhiên, bình dân không phải không có cơ hội nhận được những tài nguyên tốt, mỗi đứa trẻ sinh ra đều có thể tại đến kiểm tra chỉ số thân thể tại những trung tâm đo lường công lập, kết quả cuộc kiểm tra này được chia làm sáu bậc.

Những đứa trẻ là cấp f thì sẽ không nhận được trợ cấp của quốc gia, cấp d thì mỗi năm sẽ nhận được 2 bình dược tề kích phát gen cấp 4, cấp c thì mỗi năm nhận được 2 bình dược tề kích phát gen cấp 3, cấp b cấp mỗi năm có thể nhận được hai bình dược tề cấp 2, từ cấp d trở lên, dược tề sẽ vẫn được sung cấp cho tới khi cơ thể của đứa bé không thể hấp thụ tiếp mới thôi.

Mà những đứa trẻ đạt cấp a thì sẽ có hai loại lựa chọn, một là lựa chọn mỗi năm tiếp nhận hai bình dược tề cấp 1, bất quá vẫn như cũ, có thể tự do mà lớn dần. Và một loại khác chính là lựa chọn gia nhập quân bộ, tiếp nhận những bồi dưỡng tốt nhất từ quân bộ, mà dược tề cấp 1 thì cung ứng vô hạn. Bất quá, cả đời của đứa trẻ này chỉ có thể vì quân bộ phục vụ.

Trẻ con s cấp trực tiếp bị quân đội tiếp nhận bồi dưỡng, đương nhiên loại này khả năng xuất hiện rất ít, trước đã nói qua, những đứa trẻ nhà bình dân rất ít có loại thể chất nghịch thiên xuất hiện, vẫn là câu nói đó, gen là yếu tố duy nhất quyết định hết thảy.

Mà những đứa trẻ nhận quyền thừa kế quân công giống Lăng Lan thì sẽ được đặc cấp, nhận loại dược tề đặc cấp dược tề, loại dược tề này so với dược tề cấp 1 lưu hành trên thị trường còn có độ tinh luyện cao hơn rất nhiều, cơ hồ đạt đến độ tinh khiết 90%. Chỉ có thể đạt đến 90% mà không thể tiếp tục tăng nữa là bởi vì quá trình tinh luyện đã gặp điểm ngăn cản, nhìn giữa 90% và 100% có vẻ gần nhau, nhưng quân bộ không có cách nào tiến thêm bước nữa.

Lần này quân bộ mang đến suốt mười chi đặc cấp dược tề, bởi vì mười chi dược tề này có giá trị liên thành, nên quân bộ không thể không phái ra vương bài cơ sở để vận chuyển.

Rất nhanh, Lăng Lan bị cởi sạch quang, chỉ để lại cái quần che dấu cái quần nhỏ bên trong, lúc này cô nhìn thấy một người quân y mặc y phục quân nhân tiến lại gần, người đó từ trong chiếc hộp tùy thân rút ra một ống tiêm cực lớn, sau đó bắt đầu rút ra một chi đặc cấp dược tề kích phát gen.

Lăng Lan giả bộ làm lơ, bất quá cũng chỉ có thể làm lơ, nói một đứa trẻ mới sáu tháng tuổi mà biết sợ hãi đồ vật sao?

Lúc này Lăng Lan cảm thấy thật may mắn, kiếp trước bởi vì chữa bệnh, mỗi ngày bị kim đâm đến chết lặng, cho nên hiện tại mới có thể thản nhiên đối mặt, cũng không sợ hãi.

Châm ống rất nhanh đâm vào cánh tay, kỹ thuật của vị quân y rất cao, Lăng Lan chỉ cảm thấy giống như bị muỗi cắn, hơi ngứa một chút rồi không cảm thấy gì nữa.

Quân y chậm rãi đem thuốc đẩy vào bên trong cánh tay của Lăng Lan, biểu tình nghiêm túc mà nhìn phản ứng của Lăng Lan, có một vài bầm sinh không hợp với loại thuốc này, cũng có đứa trẻ sẽ xuất hiện hiện tượng dị ứng. Tóm lại, lần đầu tiên tiêm thuốc cho trẻ con nhất định phải cực kỳ cẩn thận, không để bất cứ chuyện ngoài tình huống nào có thể xảy ra.

Lăng Lan còn không cảm giác được có cái gì bất đồng, thì Tiểu Tứ trong đầu liền không mời tự tới rồi.

“Ta cảm nhận được có đồ vật ngon! Là hương vị ngon nhất trong trí nhớ của ta. Không đúng, có chút không giống với.....Ặc, đây là rác rưởi gì vậy? Thế nhưng có chứa tạp chất, quá ảnh hưởng vị rồi!” Tiểu Tứ thực mất hứng, nó cảm giác chính mình bị lừa giỡn.

Nghe được Tiểu Tứ thanh âm, Lăng Lan nhanh chóng nhắm hai mắt lại. Không phải nói đôi mắt là cửa sổ tâm hồn sao? Vạn nhất bị người nhìn ra từ trong mắt chính mình có vấn đề gì, vậy thì cô liền hối hận muốn chết. Lăng Lan tức muốn hộc máu nói: “Người như thế nào lại ra đây?”

Tiểu Tứ thực ủy khuất, nó còn tưởng rằng là có thứ tốt như trong trí nhớ của nó xuất hiện, không nghĩ tới đó chỉ là thứ hàng giả. Nó thương tâm nói: “Ta cho rằng có thứ tốt xuất hiện, không nghĩ tới lại là đồ giả, bên trong có thật nhiều tạp chất, nếu như không tìm cách đem nó bài xuất ra ngoài thì sẽ có tác động xấu đến cơ thể của người đó.”

Lăng Lan Vừa nghe có nguy hiểm liền vội vàng nói: “Tiểu tứ, có thể giúp ta giải quyết không?”

Tiểu Tứ nghe xong lời này tức khắc khoe khoang lên: “Đương nhiên, cũng không nhìn xem ta là ai, ta chính là vương cơ giáp-cơ giáp học tập ở trong tinh hệ Mộng Đa, có thể giúp cho người mặc định là rất rất nhiều chuyện, một trong số đó chính là tổng những thứ có hại cho cơ thể người mặc định ra ngoài.”

Lăng Lan làm lơ Tiểu Tứ đang tự biên tự diễn, cô có chút khó hiểu hỏi nói: “Nếu thứ này đối thân thể có hại vậy vì sao nơi này lại đem tiêm cho trẻ con?”

“Thật ra thứ thuốc này là đồ tốt, có thể gia tăng tiềm năng cùng thể chất của người sử dụng, chỉ là khoa học kỹ thuật nơi này tựa hồ không có biện pháp để tinh luyện ra được 100%, cho nên mới sẽ có tàn lưu thứ tạp chất nguy hại đến thân thể này. Bất quá, cho dù như vậy thì thứ này vẫn là tốt nhiều hơn hại. Chẳng qua loại dược tề này không thể hấp thu vô hạn, bởi vì tạp chất bị tích lũy đến một mức nhất định, sẽ làm thân thể hoàn toàn mất đi khả năng hấp thu.” Tiểu Tứ giải thích nói.

Lăng Lan lúc này yên tâm, chỉ cần là đồ tốt, lại không có nguy hiểm gì đến sinh mệnh, cô vẫn là có thể tiếp thu, hơn nữa Tiểu Tứ cũng hứa hẹn, có thể đem thứ tạp chất đó rửa sạch tống ra ngoài.

Rất nhanh một liều thuốc đã bị Lăng Lan hấp thu, quân y lại tiếp tục tiêm mũi thứ hai, thứ ba.... Chờ tới lúc người quân y cầm đến chi dược tề thứ tám, cái trán của hắn đã toát ra mồ hôi, nguyên bản tay luôn giữ ổn định thế nhưng không ngừng run lên.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Toàn Bộ Hấp Thu!

Điều này cũng không thể trách cứ quân y không giữ được bình tĩnh, dù cho những đứa trẻ có thể chất khó gặp hai s thì cũng chỉ có thể hấp thu đến bảy chi. Quân bộ tới lần này vì tỏ vẻ đối với người thừa kế của Lăng Tiêu thiếu tướng rất coi trọng cho nên cầm mười chi được tề. Bên quân bộ cho rằng người thừa kế của Lăng Tiêu thiếu tướng cho dù ưu tú như thế nào thì dùng sáu chi được tề là đủ rồi, nhưng Lăng Lan cố tình lại là một đứa trẻ kỳ ba, tới chi thứ tám rồi nhưng vẫn không có dấu hiệu khả năng hấp thụ bị ngăn cản.

Chi thứ tám lại lần nữa bị châm ống đẩy đi vào, vẫn như cũ thực nhẹ nhàng, lưu loát. Thân thể có thể tiếp tục hấp thu được tề hay không, đâm ống tiêm vào là có thể cảm nhận được, đẩy mạnh không có trở ngại, tỏ vẻ thân thể có thể tiếp tục hấp thu, nếu là xuất hiện trở ngại, như vậy tỏ vẻ thân thể đã đem được tề hấp thụ xong, đã đạt tới trạng thái no đủ, nếu không thể tiếp tục đẩy mạnh, như vậy thân thể đã bão hòa, không thể tiếp tục hấp thụ nữa.

Nhìn Lăng Lan thuận lợi hấp thụ chi được tề thứ tám, quân y nguyên bản biểu tình bình tĩnh rất cuộc xuất hiện biến hóa, hắn đưa lưng về phía Lam Lạc Phượng cùng Lăng Tần, một ánh mắt qua đi, ý bảo bên người trợ thủ bên cạnh nhanh chóng liên hệ với thượng cấp.

Vị quân y tự nhận chính mình làm việc rất cẩn thận, đáng tiếc vẫn bị Lăng Lan thấy được. Đương nhiên đây cũng là vì quân y không nghĩ tới

muốn phòng bị Lăng Lan, thử nghĩ một đứa trẻ sáu tháng tuổi thì có thể biết cái gì? Hẳn đương nhiên không biết, trên thế giới còn có một người kỳ ba như Lăng Lan vậy, vừa sinh ra liền có thể suy nghĩ như người lớn.

Nhìn đến động tác quân y, Lăng Lan chỉ biết sự tình có chút không ổn. Chỉ sợ chính mình hấp thu được tề có chút hơn người, Lăng Lan chạy nhanh hỏi Tiểu Tứ: “Tiểu Tứ, giống như có điểm không thích hợp, thoát nhìn chúng ta hấp thu được tề quá mức rồi? Nếu không, chúng ta dừng tại đây đi.”

Mới vừa có được thứ tốt Tiểu Tứ làm sao chịu dừng tay như vậy, nó an ủi nói: “Không có việc gì, bọn họ không phải mang đến mười chi sao? Có thể mang nhiều như vậy hẳn là đoán chắc cô có thể hấp thu nhiều đi.....” Tiểu Tứ nghĩ thực đương nhiên.

Lăng Lan hoài nghi nói: “Phải không? Vạn nhất bọn họ chỉ là lo trước khỏi họa thì sao? Có lẽ chỉ có những đứa trẻ yêu nghiệt mới có thể hấp thu nhiều như vậy. Chúng ta mới đến, hạ thấp một chút cũng không sai đâu.” Lăng Lan nghĩ hoàn toàn chính xác, đáng tiếc cô không biết, cho dù bây giờ thu tay lại, cũng đã không thay đổi sự thật rồi.

Tiểu Tứ trong lòng không muốn từ bỏ như vậy, được tề này chính là thứ tốt, có thể giúp ký chủ (người mặc định) của nó giải quyết được tai họa ngầm kia, nó nghĩ nghĩ, quyết định trước cứ hấp thụ hết, nếu sau này có chuyện gì xảy ra thì sau này, vì thế nó nói: “Tại thời điểm chi thứ mười được tìm xuống ta sẽ làm một chút thủ thuật khiến cho cơ thể cô xuất hiện trạng thái bảo hòa giả, như vậy, cho dù cô hấp thụ nhiều hơn người khác một chút cũng sẽ không khiến người khác nghi ngờ, cùng lắm về sau cô ít làm chuyện khiến ọ họ chú ý một chút, về sau chúng ta cũng thu liễm lại, dần dần cũng sẽ không khiến người khác chú ý đến nữa.”

Không chờ Lăng Lan phản đối, Tiểu Tứ tiếp tục nói: “Cô phải biết rằng, hấp thụ mười chi được tề này, không chỉ có giúp cô tu luyện hiệu quả tốt

hơn mấy lần, mà còn có thể hoàn toàn giải quyết tai họa ngầm của cô, không cần phải lo lắng tinh thần lực quá mạnh mẽ khiến cho cơ thể không chịu đựng được.”

“Hả? Không phải người từng nói chỉ cần ta tu luyện dưỡng thân khí quyết, hai năm sau sẽ hoàn toàn giải quyết các tai họa ngầm kia sao? Chẳng lẽ người còn gạt ta cái gì?” Lăng Lan rốt cuộc nhận ra ý tứ Tiểu Tứ.

Tiểu Tứ ngẩn người, phát hiện chính mình nói lỡ, chỉ có thể thành thật trả lời: “Thứ mà ta chỉ chính là tinh thần lực của cô không có tiếp tục gia tăng, thì hai năm sau sẽ có thể giải quyết tai họa ngầm này. Nhưng cô phải hiểu được, tinh thần lực cho dù không tu luyện, thì nó vẫn tăng lên theo độ tuổi.”

Lăng Lan nổi giận: “Người thế nhưng không nói cho ta biết chuyện này, chẳng lẽ người không biết chuyện này rất nguy hiểm sao?”

Tiểu Tứ ngẩng đầu nhìn trời, vẻ mặt vô tội: “Ta không nói cho cô sao? Đại khái sự tình quá nhiều..... Quên!!”

Lăng Lan thật hận không thể đem đũa nhóc đánh cho một trận, đáng tiếc cô đã cùng nó ước định không thể gia bạo, chỉ có thể oán hận buông tay xuống, cô hiện tại hoài nghi, có phải tiểu gia hỏa này sớm đoán được hôm nay hay không, cho nên mới ngay từ đầu liền cùng cô ước định hảo không thể gia bạo?

Cô nỗ lực mà hít mấy hơi dài, bình phục tâm tình của mình một chút lúc này mới hỏi: “Vậy người nói thực đi, trong sáu tháng qua, tinh thần lực của ta rốt cuộc tăng trưởng nhiều hay ít?” Có chết cũng phải chết minh rõ ràng một chút, Lăng Lan một chút cũng không hy vọng chính mình trở thành một con quỷ hồ đồ.

“Kỳ thật, chỉ là dài quá một chút như vậy thôi.....” Tiểu Tứ đem cái tay vừa ngắn vừa mập của mình ra so đo, tỏ vẻ tinh thần lực cũng không tăng

thêm bao nhiêu.

“Một chút như vậy có phải không nguy hiểm gì hay không?” Lăng Lan đã không còn tin đứa trẻ này cười lạnh châm chọc nói.

Tiểu Tứ lập tức nhụt chí, nó ngượng ngùng nói: “Nếu không có được tề lần này, hai năm sau cô sẽ bệnh nặng một hồi, bất quá, chỉ cần cô nỗ lực tu luyện dưỡng thân khí quyết, ta phỏng chừng cô lại tu luyện thêm ba năm nữa thì có thể khôi phục như thường. Bất quá hiện tại có được loại được tề này, hết thảy tai hoạ ngầm đã được giải quyết toàn bộ, cho nên một chút vấn đề đều không còn.” Dứt lời, trên mặt nó lộ ra đắc ý, tựa hồ đã quên mất nếu không có được tề này thì sẽ có loại thảm trạng nào phát sinh.

Lăng Lan Thấy thế, chỉ có thể bất đắc dĩ mà buông tha cho tiểu gia hỏa này, cùng nó nói chuyện, chỉ có chính mình tức chết. Bất quá, cô vẫn là nghiêm khắc mà cảnh cáo Tiểu Tứ, về sau mặc kệ có chuyện gì đều phải nói rõ ràng cùng cô, không được nói một nửa giấu một nửa.

Tiểu Tứ trả lời thực dứt khoát, chỉ là đến cuối cùng có thể làm được hay không, Lăng Lan cũng không xác định.

Kỳ thật Lăng Lan cảm giác được Tiểu Tứ có chút không thích hợp, nó tuy rằng tự xưng là giáo trình học tập, nhưng cô không thể chủ động mở nó ra. Cũng có nghĩa là nếu Tiểu Tứ không chịu mở ra, thì cô cũng không thể đi vào đó được.

Nếu là những người khác, chỉ sợ đối với chuyện này sẽ lo lắng, có lẽ còn hoài nghi học tập cơ này có chứa ác ý hay không, nhưng Lăng Lan rất rộng rãi, nếu học không được vậy cũng không cần. Nếu chính mình nhầm chán thì cô cũng có thể tự nói chuyện với chính mình.

Nói đến cùng, Lăng Lan cũng chả có mong muốn trở thành người đứng đầu gì, cô chỉ muốn chính mình an ổn sống, tự do tự tại, không bệnh không tật mà sống trên đời,

Rất nhanh, người trợ thủ liền từ bên ngoài bước vào, người đó đối với quân y gật đầu một cái ý bảo có thể tiếp tục tiêm.

Quân y nhận được mệnh lệnh của cấp trên cũng không suy nghĩ nhiều nữa. Kỳ thật anh ta lo lắng như vậy không chỉ vì trình độ hấp thụ của Lăng Lan mà còn vì không biết phải báo lại cho cấp trên như thế nào. Dù chỉ có mất bớt đi bốn chi, nhưng nó lại có giá trị không nhỏ chút nào.

Rốt cuộc vào lúc tiêm chi thứ năm, quân y rốt cuộc cảm giác được có lực cản tiêm vào, nó càng lúc càng lớn, đến khi ống chích chỉ còn một giọt cuối cùng anh ta cảm nhận được không thể tiêm vào được nữa.

Quân y lúc này mới rút kim tiêm ra, lén lút lau cái trán ướt mồ hôi, cũng may ở chi thứ mười này cho đứa trẻ “ăn” no, hoàn thành nhiệm vụ lần này của bọn họ. Trong lịch sử Liên Bang cũng như toàn thế giới, những đứa trẻ lần đầu hấp thụ được mười chi thuốc không phải không có, chỉ là tương đối rất hiếm mà thôi.

Người của quân bộ cũng không ở lại lâu rất nhanh liền rời đi, để lại Lam Lạc Phượng không rõ chuyện gì và Lăng Tần như hiểu chút gì đó.

Lăng Lan Nhìn theo người quân bộ rời đi, cuối cùng yên lòng, sau đó liền cảm giác được bàng quang của mình nặng trĩu, có loại cảm giác nghẹn không chịu được, cô buồn bực. Phải biết rằng, vì lần hấp thụ được tề này, lão mẹ nhà mình chưa cho cô uống cái gì cả, vì lại có cảm giác muốn này được.

Tựa hồ cảm nhận được Lăng Lan buồn bực, Tiểu Tứ thật không tốt nói: “Ta sợ bị quân bộ phát hiện, nên không dám thông qua tuyến mồ hôi bài tiết ra ngoài, cho nên đem những thứ tạp chất đó đưa tới.....”

Ngụ ý, nhiều tạp chất như vậy không ra bằng đường nước tiểu thì ra bằng đường nào.

Lăng Lan không kịp kêu lão mẹ nhà mình giúp cô, liền cảm giác cô lại bị ai mà đái dầm...

“Tiểu Tứ, người chết chắc rồi!” Lăng Lan bị thiết kêu gọi!

TMD, thật vất vả tìm về chút điểm tự tôn, trong khoảng thời gian này thành một đứa trẻ người gặp người yêu, không nghĩ tới tương lai tốt đẹp này chỉ mới xuất hiện thì đã bị Tiểu Tứ này làm hỏng.

Lăng Lan lại lần nữa thương tâm, đặc biệt khi nghe thấy lão mẹ nhà mình đánh mông cô, cười nhạo cô vẫn đái dầm như cũ, cô cảm giác nhân sinh của mình quá u ám rồi.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Hệ Thống Học Tập Mở Ra!

Buổi chiều ngày hôm đó, ở trung tâm tình cầu Doha, tại phòng của bộ trưởng bộ hậu cần trực thuộc quân đoàn đứng đầu Liên Bang, một người quân nhân tuổi trẻ đứng trước bàn của bộ trưởng, đọc báo cáo khẩn được gửi đến trong chiều nay.

“Bộ trưởng, đã xác định báo cáo của Mục quân y không có bất kỳ vấn đề gì, sáu người vương cấp cơ giáp cũng báo cáo lại như vậy không sai biệt lắm.” Người quân nhân trẻ tuổi cầm tư liệu trong tay, lưng đứng thẳng báo cáo với lãnh đạo.

Người trung niên ngồi phía sau bàn công tác vừa nghe báo cáo vừa lật tư liệu, khuôn mặt không nén được tia phẫn chấn gật gật đầu nói: “Có bao nhiêu người đã biết chuyện này?”

Người quan quân trẻ sừng sốt, tựa hồ không nghĩ tới lãnh đạo của mình sẽ hỏi về vấn đề này, bất quá cậu ta cũng rất nhanh đáp: “Bộ trưởng, chuyện này là tôi trực tiếp phụ trách điều tra, trừ bỏ tôi cùng trợ thủ của mình, cùng với đương sự, quân bộ không có người nào biết rõ tình hình này.”

“Tốt, cậu hãy đem tư liệu của người thừa kế Lăng Tiêu thiếu tướng điều chỉnh cấp độ bảo mật lên cấp S, không cho bất cứ người nào đọc được tư liệu này, đặc biệt phải dặn dò những người biết chuyện này im lặng, không

được truyền ra ngoài. Từ giờ trở đi, mỗi khi đến thời gian mang thuốc sang đó, cậu hãy cử những người của hôm nay đi thực hiện.”

“Dạ! Bộ trưởng.” Người quan quân trẻ nhanh chóng lĩnh mệnh rồi đi ra ngoài.

Không còn người nào ở trong phòng, lúc này người tướng quân trung niên mới thấp giọng thở dài: “Lăng Tiêu, tôi chỉ có thể vì con trai của cậu làm được điểm này thôi. Hy vọng nó sẽ không khiến cho người của quân bộ chú ý tới.”

Lăng Lan thật may mắn, trong tình huống mà cô không biết, bởi vì suy nghĩ riêng của người nào đó mà cô đã tránh được việc bị quân bộ khống chế, tránh được việc trở thành vũ khí của quân đội và có được khoảng thời gian trân quý nhất.

Bất quá lúc này Lăng Lan cũng không có tâm tư đi cân nhắc xem người của quân bộ muốn làm gì đối với mình, tuy rằng lo lắng về việc bản thân hấp thụ quá nhiều thuốc thuốc sẽ khiến quân bộ chú ý, nhưng đã qua hơn mười ngày mà không có gì khác thường xảy ra nên Lăng Lan cũng không tiếp tục lo lắng nữa, tiếp tục làm việc của mình.

Cô thật ra là một người vui vẻ, mặc dù bị bệnh tật tra tấn hơn hai mươi năm ở kiếp trước nhưng bản tính này vẫn không thay đổi. Đương nhiên, khiến cho Lăng Lan có thể hoàn toàn không nghĩ đến chuyện của quân bộ nữa là bởi vì bây giờ cô đã có thứ khác thú vị hơn để tìm hiểu.

Sáng sớm hôm nay Tiểu Tứ hưng phấn mà báo cho cô biết, cô đã có tư cách tiến vào ý thức của không gian học tập. Trong ý thức của không gian học tập, một đài sảnh lớn hình tròn được bố trí như điểm dừng chân, chung quanh căn phòng là những cánh cửa được đóng kín, Lăng Lan đã từng thử mở những chiếc cửa đó nhưng đáng tiếc mỗi cánh cửa đều rất nặng, cô không cách nào mở nó ra được.

Tiểu Tứ đứng bên cạnh cười một lúc mới nói cho cô biết, trước khi cô đạt được tiêu chuẩn học tập mà từng cánh cửa yêu cầu thì cửa này sẽ không bao giờ mở. Mà những điều kiện đó là gì thì Tiểu Tứ rất kín miệng, không khai cho cô bất kỳ thông tin gì.

Nhưng Lăng Lan vẫn mơ hồ đoán được, điều kiện đó rất có thể liên quan đến tổ chất của thân thể cô, bởi vì Tiểu Tứ không ngừng nhắc nhở cô phải nỗ lực tập luyện, tranh thủ thời gian nhanh chóng giải quyết tai họa ngầm còn lại của thân thể.

Biết không thể gặp may để mở những cánh cửa ấy, Lăng Lan cũng đem tò mò của mình đè xuống, thành thành thật thật mà tập luyện bài tập dưỡng thân khí quyết ở kiếp trước, tranh thủ nhanh chóng giải trừ tai họa ngầm này, để đạt tới điều kiện học tập sau đó từ từ nghiên cứu xem học tập không gian Tiểu Tứ đến tột cùng là có những gì.

Kỳ thật Lăng Lan sở dĩ tò mò như vậy là bởi vì gần đây cô rất nhàm chán, mỗi ngày ở trên giường ăn ngủ, ngủ ăn, nếu không thì tự mình chơi với chính mình.

Loại cảm giác làm sâu gạo này thật sự rất khó chịu. Tuy rằng gần như cả đời của kiếp trước, cô đều nằm trên giường bệnh không thể vận động nhiều, nhưng ít nhất cô có thể lên mạng tìm hiểu thông tin, nắm một chút chuyện thời sự hoặc đọc truyện, xem tiểu thuyết để giết thời gian.

Đương nhiên Lăng Lan ghen ghét như vậy còn có một nguyên nhân khác, đó là bởi vì người mẹ của cô sợ bí mật bị tiết lộ nên không mang cô đi ra ngoài hít thở không khí, càng không mang cô đến các cuộc xã giao gì đó bên ngoài.

Nói đến cũng thật đáng thương, Lăng Lan tới thế giới này đã hơn bảy tháng, nhưng vẫn chỉ loanh quanh ở ba nơi trong phòng, đại sảnh, ban

công, căn bản chưa bao giờ có cơ hội được nhìn thế giới bên ngoài như thế nào.

Thời điểm Lăng Lan cảm thấy chính mình sắp nghẹn điên rồi thì Tiểu Tứ báo cho cô tin tức tốt này, làm cho cô mừng như điên. Cho nên hôm nay Lăng Lan rất ngoan, ăn xong cũng không đòi mẹ Lam bồng cô đi dạo một vòng, rất nhanh đi ngủ để tiến vào mộng đẹp (kỳ thật là tiến vào ý thức không gian của Tiểu Tứ) .

Lăng Lan lại lần nữa tiến vào ý thức không gian liền phát hiện có chút biến ảo so với lần trước, nhưng chỉ một chút xíu cũng làm Lăng Lan vui vẻ vụn phần.

Nguyên lai, những cánh cửa luôn đóng chặt trong đại sảnh lúc trước, bây giờ đã có một cánh mở ra, ánh hồng quang phát ra làm lóa mắt Lăng Lan mà ở trên cánh cửa có khắc hai chữ tiếng Trung to: Thể thuật!

Tiểu Tứ ở một bên giải thích: “Ta đã thay đổi ngôn ngữ cho hệ thống, bây giờ ngôn ngữ ở đây sử dụng sẽ giống với ngôn ngữ bên ngoài, cô không cần phải lo lắng về chuyện này nữa.” Lăng Lan vui mừng trong lòng, vươn tay bắt lấy tiểu tứ một phen rồi hôn lên cái má hồng chúm chím một cái tỏ vẻ cảm ơn. Khuôn mặt Tiểu Tứ lập tức đỏ bừng, trong miệng vẫn kiêu ngạo nói: “Đừng có ý đồ dùng viên đạn bọc đường thu mua ta, Tiểu Tứ ta đây lập trường rất kiên định, sẽ không dao động đối với những không đúng trình tự đâu...”

Tiểu Tứ a, lúc người nói có thể không cần lắc người như vậy có được không, cái miệng nhỏ cũng không cần vênh cao như vậy nha... một chút sức thuyết phục cũng không có.

Đương nhiên Lăng Lan cũng không phát hiện hành động kỳ quái này của Tiểu Tứ, toàn bộ tâm tư của cô đều chăm chú vào cánh cửa thể thuật kia, cô chậm rãi đi tới, dùng sức mà đẩy, cửa tùy theo cũng mở ra.

Lăng Lan không chần chờ, trực tiếp đi vào, cánh cửa đang mở ra đột nhiên đóng lại. Lăng Lan cảm giác trước mắt tối sầm, tình trạng bất ngờ này khiến cho cô không khỏi sợ hãi, hô lên: “Tiểu Tứ, người ở đâu?”

Không gian bị màn đêm che phủ không vọng lại âm thanh trả lời của Tiểu Tứ, một mảng im lặng.

Vừa tối vừa im lặng khiến cho tim của Lăng Lan đập không ngừng, bất quá cô cũng cố nén hoảng hốt, đứng yên bất động, kiên nhẫn chờ. Cô tin tưởng đứa trẻ đáng yêu như Tiểu Tứ sẽ không hại cô.

Lăng Lan không biết mình đã đứng đó bao lâu, có lẽ ở trong không gian tối không có bất cứ tiếng động gì khiến cho cô nghĩ thời gian đã trôi qua rất lâu, rất dài.

Bất quá loại cảm giác bị nhốt trong bóng tối này cô cũng đã từng cảm thụ qua lúc còn trong bụng mẹ. Trái tim đập không ngừng lúc này cũng từ từ đập chậm lại, cô nhắm hai mắt, cẩn thận hồi tưởng cảm giác khi còn trong bụng mẹ, cảm giác hoảng sợ cũng lui dần, cả người lâm vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Không biết qua bao lâu, Lăng Lan bỗng nhiên cảm giác thế giới tối đen đột nhiên bừng sáng, thế giới trở nên sáng ngời, ánh sáng hiện ra khiến Lăng Lan phải híp mắt lại, thân thể đón nhận ánh sáng như được sống lại.

Khi cảm thấy đã có thể thích ứng với ánh sáng bên ngoài Lăng Lan mới từ từ mở mắt ra, lúc này cô mới nhận ra mình đang đứng ở giữa một quảng trường rộng lớn, rộng bằng khoảng bằng sáu lần sân vận động, không, thậm chí lớn hơn nữa, rộng lớn đến mức khiến Lăng Lan cảm thấy bản thân quá bé nhỏ.

úc này, một thanh âm máy móc lạnh lùng vang lên từ sau lưng Lăng Lan: “Kiểm tra tâm lý: cấp SSS, chấp thuận tiến hành huấn luyện thể thuật cấp bậc tối đa.”

Hóa ra cuộc kiểm tra đã được diễn ra ngày từ đầu, những biểu hiện từ lúc đầu của Lăng Lan sẽ được theo dõi và tính điểm, nếu biểu hiện của Lăng Lan không tốt thì sẽ bị đá ra ngay lập tức và chờ đến cơ hội thứ hai.

Nếu như biểu hiện của Lăng Lan đủ với điều kiện yêu cầu thì hệ thống sẽ dựa vào điểm tính được để lựa chọn chương trình học hợp lý.

Đương nhiên, nếu cơ hội thứ hai đến mà biểu hiện của Lăng Lan vẫn không thay đổi thì hệ thống sẽ mở ra chương trình học thể thuật cấp thấp nhất, chỉ là nếu như vậy thì sẽ không có lợi cho khả năng thăng tiến trong tương lai.

Phải biết rằng hệ thống học tập càng sớm được mở ra thì càng có lợi, đây là lý do vì sao mà ở tinh cầu Mộng Đa Lạp, những đứa trẻ vừa ra đời sẽ ngay lập tức được ghép nối với hệ thống học tập.

Bất quá những đứa trẻ này có thể đạt được thành công hay không cũng chỉ có thể tự dựa vào bản thân mình, nếu biểu hiện ưu tú thì chỉ cần nghiêm túc hoàn thành những khóa học do hệ thống đặt ra thì người đó sẽ trở thành thiên tài, mà những người bị đánh giá bình thường thì sẽ mãi mãi đi xuống....Học tập quá muộn, khác biệt về cấp bậc là những yếu tố không có gì có thể bổ sung, thay đổi.

Không thể không nói kinh nghiệm của cả hai đời đã giúp cho Lăng Lan chiếm được tiện nghi rất lớn, cuộc kiểm tra tâm lý đầu tiên của Lăng Lan đã được hệ thống mặc định là ưu tú cấp 1, bậc SSS.

Bất quá chúng ta cũng không thể không vì Lăng Lan mà khóc đồng tình, ý nghĩa như tên, bậc SSS - cấp bậc thể thuật cao nhất, không phải muốn học thì có thể học dễ dàng..... Có thể thấy được tương lai của Lăng Lan sẽ bị hệ thống tra tấn tới mức nào.

Thanh âm đột nhiên xuất hiện làm Lăng Lan bỗng nhiên quay đầu lại, cô nhìn thấy ở sau lưng mình, một người quân nhân đang đứng, ánh mắt anh ta

lạnh lùng nhìn cô.

Đừng hỏi vì sao Lăng Lan biết đó là quân nhân, đây là một loại trực giác. Lăng Lan cảm giác đối phương giống như một thanh lợi kiếm được rút ra khỏi vỏ, chỉ cần một ánh mắt của đối phương cũng khiến cho cô hô hấp khó khăn.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Khảo Nghiệm Chỗ Không Người

Lăng Lan lặng lẽ nuốt xuống một ngụm nước miếng, ra vẻ trấn định hỏi: “Anh là người sẽ dạy tôi thể thuật sao?” Lăng Lan đối với việc học thể thuật rất hứng thú, kiếp trước vẫn luôn nằm ở trên giường không hoạt động được, hiện tại đã có một thân thể khỏe mạnh, cô rất muốn học thêm nhiều một chút, không lãng phí cơ thể khỏe mạnh ở đời này.

Người nọ mặt không biểu tình gì, lạnh lùng nói: “Không phải, ta chỉ tới để giới thiệu cho cô những thể thuật có thể lựa chọn.”

Lăng Lan nghe vậy thở ra một hơi nhưng cũng tránh không được có chút thất vọng, tuy rằng cảm giác khi đối mặt với người này thật không tốt nhưng như vậy có nghĩa đối phương rất mạnh, nếu có thể trở thành sự phụ của cô thì chắc chắn cô cũng sẽ trở thành cao thủ rồi.

Người nọ không để ý đến Lăng Lan đang rối rắm, tự giới thiệu nói: “Cô có thể gọi ta là Nhất hào (số 1).”

Nhất hào? Đây là số hiệu đi? Chẳng lẽ những người phụ trách trong không gian học tập đều không có tên, chỉ có số hiệu? Là bởi vì không cần hay còn vì nguyên nhân gì khác?

Nhất hào tiếp tục nói: “Đầu tiên, ta sẽ giới thiệu cho cô những nội dung cơ bản nhất của thể thuật cao cấp. Nó có tổng cộng ba phương diện, hệ tấn công, hệ cân bằng và hệ phòng thủ.”

Lăng Lan lắng nghe cẩn thận, vấn đề này có thể liên quan đến cả đời cô, cô không thể để có chuyện gì sai lầm xảy ra.

“Hệ tấn công, tên như ý nghĩa, sử dụng tấn công để làm cơ sở cho thể thuật. Hệ cân bằng, vừa sử dụng tấn công cùng phòng thủ để làm cơ sở và hệ phòng thủ, trọng điểm sử dụng phòng thủ để xây dựng nền tảng thể thuật. Người sử dụng có thể lựa chọn một trong ba nội dung trên để tập luyện.” Nhất hào tựa hồ có chút vừa lòng đối với thái độ nghiêm túc của Lăng Lan, ngay lập tức bổ sung thêm: “Ba loại cơ sở thể thuật này không thể đồng thời tập luyện, nếu không sẽ đối thân thể tạo ra nguy hại rất lớn.”

Lăng Lan cả kinh, vừa rồi cô xác thực có ý tưởng này, không nghĩ tới tiểu tâm tư của cô bị Nhất hào nhìn ra, cũng mở miệng nhắc nhở cô. Cô cảm kích nói: “Cám ơn anh, Nhất hào đạo sư (sư phụ)!”

Tuy rằng Nhất hào đã nói người dạy thể thuật không phải mình, nhưng Lăng Lan vẫn cảm thấy Nhất hào cường đại hơn bất cứ người nào, gọi một tiếng đạo sư là cảm giác thật của cô.

Nhất hào tựa hồ có chút ngoài ý muốn đối với cách xưng hô của Lăng Lan, bất quá rất nhanh hắn liền che dấu nó đi, hắn vẫn lạnh lùng như cũ nói: “Hiện tại cô muốn chọn loại thể thuật nào?”

Lăng Lan nghiêm túc suy xét một chút, trong ba loại thể thuật này Lăng Lan có khuynh hướng muốn chọn hệ cân bằng, công thủ hai mặt đều có cho thấy hệ thể thuật này ít có nhược điểm, mà hai loại thể thuật còn lại ở những trường hợp đặc biệt xấu xảy ra thì khuyết điểm lộ ra rất rõ ràng. Lăng Lan không muốn trở thành cao thủ hàng đầu, cô chỉ muốn thân thể được khỏe mạnh. Vào lúc cô chuẩn bị trả lời lựa chọn của mình thì suy nghĩ chợt lóe qua liền sửa miệng: “Nhất hào đạo sư, tôi muốn nghe xem đề nghị của anh, tôi thích hợp luyện tập loại thể thuật nào?”

Đôi mắt sắc bén của Nhất hào ngay lập tức bay vút về phía Lăng Lan, mà cô lúc này chính là mỉm cười tự nhiên, tựa hồ không phát hiện Nhất hào đang tức giận.

Hai người nhìn nhau, khí thế trên người Nhất hào càng ngày càng mạnh, Lăng Lan mặt ngoài biểu hiện tự nhiên nhưng trong xương cốt đang không ngừng run rẩy, cô tự cổ động chính mình cố lên, thêm một chút nữa là tốt rồi.

Rốt cuộc, Lăng Lan cũng chờ được đến lúc Nhất hào thu hồi ánh mắt có thể giết người kia, lúc này cô phát hiện khéo môi Nhất hào hiện lên một tia cười rất nhạt, điều này khiến cho viên gạch trong lòng của Lăng Lan như được hạ xuống, cô biết chính mình làm đúng rồi.

Quả nhiên Nhất hào đưa ra ý kiến của mình: “Tôi kiến nghị cô lựa chọn hệ phòng thủ!”

Kỳ thật, sự xuất hiện của Nhất hào cũng không phải đơn thuần làm người giới thiệu cho người mặc định, nhiệm vụ quan trọng nhất của hắn chính là làm giám khảo. Từ lúc hắn xuất hiện đến khi nói câu đầu tiên, hắn vẫn luôn giám sát người mặc định, giả vờ biểu hiện một chút cho người mặc định xem, khiến cho người mặc định cho rằng việc lựa chọn thể thuật căn bản phải do chính mình lựa chọn.

Đương nhiên nếu người mặc định có lựa chọn của mình thì Nhất hào cũng sẽ lựa chọn thể thuật đó như nguyện của người mặc định, nhưng điều này lại làm phát sinh một vấn đề, đó chính là loại thể thuật mà người mặc định lựa chọn có thật sự phù hợp với người đó không?

Học tập cơ xuất hiện, chính là để vì bồi dưỡng những thiên tài tuyệt đối ưu tú, tuy rằng loại lựa chọn sai lầm của người mặc định cũng vẫn tạo ra được thiên tài nhưng nó sẽ không bằng lựa chọn mà học tập cơ đưa ra....

Như vậy chỉ có duy nhất một cách giải thích chính là đây vẫn đang nằm trong khảo nghiệm đầu tiên, khảo nghiệm năng lực bản thân cũng như khảo nghiệm khả năng tư duy. Kỳ thật những người thông minh một chút cũng sẽ nghĩ tới một vấn đề rất cơ bản, nếu chỉ cần giới thiệu những cở sở của thể thuật thò cần gì phải cần người mạnh mẽ như Nhất hào đạo sư xuất hiện? Điều này rõ ràng không hợp với logic.

Đương nhiên Lăng Lan cũng không thông minh như vậy, cô cũng chẳng phát hiện ra loại lỗ hổng nhỏ nào cả, thật ra cô cũng bị lừa rồi. Nhưng cô vẫn rõ một điều, đó là Nhất hào rất mạnh, hơn nữa Lăng Lan cũng tin tưởng, không ai có thể so sánh với Nhất hào về độ hiểu biết cả ưu nhược điểm của ba loại thể thuật này. Nếu như đã có một chuyên gia như vậy ở đây thì vì sao không hỏi ý kiến của đối phương một chút, như vậy không phải đang lãng phí nguồn tài nguyên sao.

Cho nên vào thời khắc cuối cùng, Lăng Lan lựa chọn hỏi Nhất hào, điều này cũng khiến cho cô vượt qua được một ải khó khan, không thể không nói, Lăng Lan thật sự rất may mắn.

Nếu Nhất hào đã đưa ra ý kiến thì Lăng Lan cũng sẽ không tự cho mình là đúng, cho rằng lựa chọn của mình sẽ tốt hơn, cô quyết đoán nghe theo kiến nghị Nhất hào, lựa chọn thể thuật hệ phòng thủ.

Lúc Lăng Lan nói ra lựa chọn thể thuật hệ phòng ngự, cô bỗng nhiên thấy khung cảnh lại thay đổi lần nữa, lúc này xuất hiện trước mắt cô là một khuôn mặt thanh tú của một nữ quân nhân, người đó cười nói: “Xin chào, bắt đầu từ bây giờ tôi sẽ là người phụ trách dạy cô tập luyện, cô có thể gọi tôi là Cửu hào (số 9)!”

Người nữ quân nhân này thân hình có chút gầy yếu, không có cảm giác mạnh mẽ áp bách người khác như Nhất hào vậy. Ở người này có một cảm giác không nổi bật, nếu cô đứng giữa nhiều người thì cũng chắc cũng chả ai để ý, có thể hình dung hình ảnh cô như một con thỏ cần được người khác

bảo vệ. Nhưng Lăng Lan tin tưởng, nếu động thủ, thì vị nữ quân nhân này có thể hạ một người đô con cường tráng chỉ trong một chiêu. Cô kính trọng gọi: “Cửu hào đạo sư, xin chỉ giáo nhiều hơn.”

Cửu hào cũng không nói nhiều, trực tiếp làm một số động giãn thân thể, yêu cầu Lăng Lan làm theo mình.

Lăng Lan phát hiện mấy cái động tác này nhìn như đơn giản, kỳ thật cũng không đơn giản chút nào, nó đem mỗi bộ phận của cơ thể kéo duỗi tới cực hạn. Rõ ràng đây là bài tập gia tăng độ mềm dẻo của cơ thể, những động tác này có chút giống với yoga ở kiếp trước của cô, khiến cho cô có chút ảo giác mình vẫn đang ở kiếp trước vậy.

Một bộ bài tập này có tổng cộng chín động tác, sau khi Cửu hào thực hiện liên tục ba lần thì Lăng Lan đã nhớ hết. Cửu hào không chờ cho Lăng Lan có thời gian đặt câu hỏi liền búng tay một cái, đem ý thức của Lăng Lan đuổi về đại sảnh của không gian học tập.

Lăng Lan bị một kích ngoài ý muốn này làm cho đầu óc choáng váng, cô ôm lấy đầu gối xồm xuống, chờ đợi cảm giác choáng váng kia biến mất. Lúc này, Tiểu Tứ-người luôn đứng bên ngoài chờ thấy vậy luống cuống không thôi, nó nôn nóng chạy xung quanh cô, thập phần lo lắng.

“Ta không có việc gì, Tiểu Tứ. Bất quá có chút mệt, cần phải nghỉ ngơi một chút.” Lăng Lan cố gắng cười, an ủi Tiểu Tứ đang sợ hãi. Cô cảm giác tinh thần của mình đã bị tiêu hao rất nhiều, mệt đến mức cô muốn ngủ một chút.

Thấy vậy cô liền trực tiếp tạm biệt cõi Tiểu Tứ, về bản thể, lúc này đây cô thật sự triệt để ngủ như chết.

Lâm vào tình trạng ngủ say, Lăng Lan cũng không biết trong lúc lo lắng Tiểu Tứ đã lén lút vận dụng năng lực của mình, giúp Lăng Lan khởi động đường thân khí quyết (bài tập dưỡng thân), một lần lại một lần, thẳng cho

đến khi dưỡng thân khí quyết tự có thể vận chuyển, nó mới thu hồi năng lực.

Sau khi làm tốt mọi thứ thì hình ảnh của Tiểu Tứ ở trong không gian học tập lập tức phai nhạt rất nhiều.....

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Xe Hay Phi Cơ?

Trong khoảng thời gian gần đây, Lam Lạc Phượng có chút vừa vui mừng vừa rối rắm, bởi vì trong khoảng thời gian gần đây bảo bối nhà cô không còn giống với lúc trước, trừ thời gian ăn cơm thì con gái tinh táo, còn những thời gian khác lúc nào cũng đi hẹn với Chu Công.

Nhưng là không chờ cô vui mừng bao lâu, thì lại bắt đầu rối rắm, bởi vì cục cưng nhà cô bắt đầu thích tạo tư thế khi nằm.

Muốn tạo hình thì tạo hình đi, nhưng mỗi lần nhìn hai gót chân nhỏ của con gái bị uốn ngược lên chạm đầu thì Lam Lạc Phượng liền đau lòng, cảm giác xương cốt của mình bắt đầu lên tiếng, tư này thế nhất định sẽ đem bộ xương già của cô gãy hết mất.

Nếu không phải nhìn Lăng Lan vẫn cười giống như một bé ngốc, và biết được loại tư thế này đối trẻ con không có nửa điểm đáng ngại thì cô đã đem hai cái gót chân nhỏ đó kéo ra khỏi đôi tay mập mạp rồi.

Lăng Lan may mắn không biết ý tưởng này của Lam Lạc Phượng nếu không nhất định sẽ khóc không thối, tư thế này của cô nhìn vậy thôi chứ chẳng đơn giản giống như mẹ tưởng chút nào, cho dù là thân thể trẻ con thì đối với tư thế này cũng không dễ dàng chút nào. Nhưng điều đáng buồn chính là động tác đơn giản này chỉ mới là tư thế đầu tiên thôi, cô còn tới tám tư thế khó hơn đang chờ, các động tác có cấp độ tăng dần. Trong lòng

Lăng Lan tránh không khỏi nghi ngờ chính mình, cô có thể hoàn thành chín tư thế này trong vòng một năm sao?

Nghĩ đến cảnh cáo của Cửu hào đạo sư, nếu trong vòng một năm mà không thể hoàn thành chương trình này thì cô sẽ phải nhận trừng phạt. Đương nhiên nếu đúng hạn hoàn thành, cũng sẽ có khen thưởng, hơn nữa thời gian hoàn thành càng sớm, phần thưởng sẽ càng phong phú.

Khi còn ở trong không gian ý thức, Lăng Lan nhìn chín tư thế này thì cảm giác thực dễ dàng, cho nên cô rất kỳ quái vì sao Cửu hào đạo sư lại cho cô thời gian tới một năm, cô lúc ấy còn tự đại cho rằng, trong vòng một tháng liền có thể học xong. Xem ra cô đã quá xem thường chương trình học của không gian học tập rồi, quả nhiên thực biến thái.

Kỳ thật khó khăn nhất trong những động tác này không phải ở chỗ tạo hình mà là ở độ chính xác, mỗi bộ phận trên cơ thể phải được đặt ở những góc độ cần thiết không được có bất cứ sai số về góc độ nào. Trong mấy ngày nay Lăng Lan vẫn luôn luyện tập tư thế đầu tiên nhưng vẫn không có biện pháp để tạo ra tư thế chuẩn nhất chỉ trong một bước, cố cần phải điều chỉnh thêm mới tạo ra tư thế chuẩn, nhưng như vậy thì không đạt được yêu cầu đạo sư, Cửu hào yêu cầu mỗi động tác phải được thực hiện chuẩn xác nhất trong vòng một giây

Nhưng Lăng Lan cũng không nôn nóng, lúc cô tỉnh thì liền tạo hình, lúc ngủ thì tiến vào không gian ý thức để luyện tập. Tuy rằng tiến vào không gian ý thức thì không thể luyện tập trực tiếp ảnh trên thân thể, nhưng vẫn giúp cô có thể nắm giữ một cách chuẩn xác các góc độ, nói cách khác, nó giúp cô có thể phán đoán xem tư thế của mình đã đúng chưa trong nháy mắt.

Quả nhiên trời xanh không phụ người có lòng, hơn hai tháng sau, lúc cô tròn chính tháng tuổi, chỉ cần cô muốn thì thân thể liền ngay lập tức phản ứng, trong chớp mắt tư thế làm được tâm niệm vừa động, thân thể liền làm

ra phản ứng, trong chớp mắt tư thế cơ thể liền đặt chính xác, đúng chỗ. Điều này có nghĩa là tư thế đầu tiên đã được cô luyện thành công.

Trong lúc Lăng Lan cao hứng chuẩn bị tiến hành luyện tập tư thế thứ hai thì một tin tức cực tốt khiến cô không thể không gián đoạn luyện tập, bởi vì người mẹ tốt nhà cô rốt cuộc phát thiện tâm, chuẩn bị đưa cô ra ngoài mua sắm....

Kỳ thật những gia đình thuộc tầng lớp quý tộc như Lăng gia thì không cần phải đi đâu cả, tất cả mọi thứ đã được quản gia an bài thỏa đáng. Làm chủ nhân, Lam Lạc Phượng căn bản không cần tự mình ra cửa mua đồ. Bất quá, bây giờ Lam Lạc Phượng cho rằng Lăng Lan đã đến tuổi nhận biết những thứ xung quanh, vì vậy cần phải mang con gái ra ngoài để tìm hiểu hoàn cảnh, điều kiện nơi mà con đang sống.

Lăng Tần quản gia tuy cho rằng bây giờ ra ngoài vẫn còn quá sớm, nhưng ông không cự tuyệt quyết định của Lam Lạc Phượng, rất nhanh đã sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa.

Mà Lăng Lan lúc này cũng rất háo hức cho lần đầu tiên được đi ra ngoài, cô thật sự rất muốn biết thế giới vạn năm sau rốt cuộc là như thế nào.

Đi qua đại sảnh hoa lệ, ra khỏi cửa nhà, Lăng Lan liền cảm giác được một mùi hương thoang thoảng kéo tới, thứ đập vào đôi mắt cô đầu tiên chính là một khoảng vườn rộng lớn xanh ngắt cỏ.....

Đúng vậy, cánh cửa lớn được mở ra, thứ đầu xuất hiện không phải là những bậc thang bằng cẩm thạch hoặc những mặt đường rộng lớn mà lại là một vườn cỏ lớn, kéo dài đến ra ngoài, mà Lăng Lan lại không nhìn thấy điểm cuối ở đâu, vườn cỏ này rốt cuộc lớn tới mức nào? Nhà mình rốt cuộc lớn tới mức nào a?

Không đợi Lăng Lan cảm thán xong, thì đột nhiên một chiếc xe từ xa bay tới. Đúng vậy, là bay tới. Thứ này giống xe lại không phải xe, vẻ ngoài của

nó rất giống với những chiếc xe thể thao xa hoa ở thời đại kiếp trước của cô, nhưng bên trong lại không có người lái, xe được chia làm hai ngăn trước sau, xe không có tay lái, mà phía dưới cũng không có bánh xe, xe đáp xuống trực tiếp đáp xuống đất.

Chẳng lẽ chiếc ô tô hay phi cơ này không cần người điều khiển? Xinh hãy tha thứ cho Lăng Lan vì không biết phải gọi thứ “đó” là gì gì, tuy rằng trong tiềm thức của cô vẫn nghĩ rằng nó là ô tô.

Bỗng nhiên thứ đó đứng lại giữa không trung, cách mặt đất khoảng 3m thì nó bắt đầu hạ độ cao, tiến gần về phía cô và mẹ đnag đứng, chờ đến khi nó ngừng lại ở trước mặt Lăng Lan, thì nó chỉ còn cách mặt đất trên dưới 50cm độ cao vừa đủ cho người có thể ra vào thuận tiện.

Cửa xe tự động mở ra, khiến cho Lăng Lan chưa chuẩn bị tâm lý bị khiếp sợ. Đương nhiên lúc này Lam Lạc Phượng cùng Lăng Tần cũng không chú ý tới cô nên khi sắc mặt Lăng Lan thay đổi cũng không ai biết.

“Phu nhân, mời lên xe!” Lăng Tần cung kính mời.

Lên xe? Thật may là vạn năm sau người ta vẫn sử dụng xe làm phương tiện đi lại, Lăng Lan cũng không cần phải lo lắng nếu về sau chính mình lo đang nói sai.

Lam Lạc Phượng ôm Lăng Lan Trực tiếp ngồi ở phía sau, Lăng Tần ngồi ở phía trước.

Lúc này, Lăng Tần nói: “Lăng linh bầy, tiến vào trạng thái phong bế.”(đóng cửa á)

Lúc này một giọng nói được nhân cách hóa (giọng nói giống con người) vang lên: “Lăng linh bầy đã nhận lệnh.” Khi tiếng nói vừa dừng thì bốn cánh cửa lập tức được đóng lại, không những vậy, bốn phía xung quanh

chiếc xe cũng được bao lại bởi một quả cầu trong suốt, thật sự đã đem chiếc xe cách biệt với bên ngoài.

Lúc này, Tiểu Tứ tham ngủ ở trong không gian ý thức không gian bỗng nhiên bừng tỉnh: “Giống như cảm thấy có sự tồn tại của đồng loại

Giọng nói được nhân cách hoá lại vang lên: “Mời lựa chọn địa điểm đến.”

Lăng Tần lần này không trả lời, ông quay đầu lại, dùng ánh mắt dò hỏi Lam Lạc Phượng, Lam Lạc Phượng nghĩ nghĩ, để đảm bảo an toàn, cô lựa chọn đi đến cửa hàng thượng hạng chỉ có hội viên mới có tư cách đi vào.

Sau khi xác nhận địa điểm, lăng linh bầy liền bay lên, cơ hồ không có cảm giác xóc nảy gì, nếu không phải cảnh vật xung quanh chiếc xe thay đổi thì Lăng Lan cũng không biết mình đã di chuyển.

Xe dần dần chạy đến khu phố sầm uất, lúc này Lăng Lan mới thấy xung quanh có không ít chiếc xe giống loại mà cô đang đi, cô nguyên bản cho rằng độ cao của mỗi chiếc xe là khác nhau, nhưng trên thực tế làm không phải như thế. Lăng Lan nhìn thấy cùng là bay, bây giờ đang có bốn chiếc xe đang từ bốn phía khác nhau lao tới.

Lăng Lan cảm thấy ngạc nhiên, không biết những chiếc xe đó từ động thay đổi độ cao như thế nào, chẳng lẽ không sợ chuyện ngoài ý muốn xảy ra sao?

Đúng lúc này, giọng nói của lăng linh bầy vang lên trả lời cho nghi hoặc Lăng Lan: “Phát hiện một chiếc xe đang chạy trên cùng tuyến đường, khoảng cách 3km, phát tín hiệu điều chỉnh quỹ đạo chạy....”

Những chiếc xe ở đây đều đã được cài đặt trình tự, nên cũng tồn tại những trí năng nhất định, nếu phát hiện ra vấn đề, chúng sẽ ngay lập tức thay đổi để tránh cho những vụ va chạm có thể xảy ra.

Quả nhiên, sau khi lắng nghe thông báo một lúc, tiếng nói lại được phát ra: “Đã nhận được thông báo từ đối phương, xe sẽ giảm độ cao 1m, độ cao sẽ được giảm trong vòng 3 giây, mời mọi người chú ý.”

Quả nhiên, sau 3 giây, xe của Lăng Lan liền hạ xuống 1m, mà đúng lúc này, một chiếc xe từ hướng đối diện với vị trí Lăng Lan hồi nãy phóng tới trực tiếp bay qua, hai chiếc xe cứ như vậy lướt qua nhau, mà khoảng cách thì....

May quá, trái tim nhỏ của Lăng Lan không ngừng nhảy nhảy. Đây.... Khoảng cách cũng quá gần rồi, không biết khoảng cách của hai chiếc xe có vượt qua 10cm không....

Bất quá, nhìn thấy khuôn mặt của mẹ mình và quản gia Lăng Tần vẫn không thay đổi cũng không hoảng hốt thì Lăng Lan biết cái khoảng cách sát nhau như vậy ở đây cũng chỉ là bình thường, xem ra cô còn phải luyện tập nhiều nữa.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG ĐỂ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Sự Độ Cao Là Một Vấn Đề Lớn

Khi chiếc xe H-Bahn (tên xe đó nha) bắt đầu tiến vào khu vực thành phố, Lăng Lan liền nhìn thấy vô số tòa cao ốc hiện ra, lúc này cô mới cảm thấy được sự phát triển của vạn năm sau. Bởi vì cô nhìn thấy ở mỗi tầng lầu đều có đài đỗ xe, mà mỗi đài lại có vô số H-Bahn đang dừng ở đó, cảnh tượng nhiều màu sắc này khiến cô nghĩ đến cây thông Noel khổng lồ lấp lánh lung linh, cũng rất đặc biệt. Cũng bởi vì những chiếc xe đó có màu sắc khác nhau, khiến cho Lăng Lan không thể không ngừng liên tưởng.

Rất nhanh, Lăng Lan cũng đã tới nơi cần đến, Lăng Linh bày ở trong không trung dừng một chút, rồi liên hệ với tòa cao ốc để có thể đáp xuống, rất nhanh đối phương đã đáp lại trả lời: Khu B số 77-9.

H-Bahn bắt đầu vòng dọc theo tòa cao ốc, đến khi tới khu B, H-Bahn bắt đầu bay lên trên, không biết bay qua bao nhiêu tầng lầu thì nó dừng lại, bắt đầu tiến vào trong tòa nhà rồi đáp xuống.

Sau khi Lăng Linh bày ngừng hoàn toàn, cửa xe liền tự động mở ra lần nữa, vào lúc Lam Lạc Phượng xuống xe, trong lúc vô tình cúi người, Lăng Lan liền nhìn thấy khung cảnh dưới chân của mẹ mình.....Sau đó, bị kịch....

Mặt đất đó hoàn toàn trong suốt, và hoàn toàn nhìn thấy được khung cảnh phía dưới, vì thế lần đầu tiên Lăng Lan hoàn toàn choáng váng sợ hãi.

Nguyên lai cô mắc chứng sợ độ cao nha! Từ nhỏ cô đã nằm trên giường để trị bệnh, căn bản không biết mình lại có nhược điểm trí mạng này.....

Lăng Lan khóc, lần đầu cảm thấy xuyên đến tương lai cũng không phải là chuyện tốt hoàn toàn, bởi vì cô phát hiện, chỉ cần ra khỏi nhà thì tất cả những tòa nhà còn lại đều cao khoảng 100 tầng. Hơn nữa tất cả các phương tiện giao thông ở đây đều chạy trên trời, độ cao thấp nhất cũng là 100m, như vậy cuộc sống sau này của cô không thể trốn khỏi phải đi lên trời rồi.

Lăng Lan rồi rã, làm sao cô có thể sống đây..... Căn bản không thể tránh được kiếp nạn tiếp theo, Lam Lạc Phượng đã đem cô đi vào tòa cao ốc, bước vào thang máy trong suốt nhìn được cả 6 hướng.

Sự việc tiếp theo cũng không có gì ngoài ý muốn, Lăng Lan cứ như vậy mà hoa lệ hôn mê. A.... không, là ngủ. Tối thiểu ở trong mắt Lam Lạc Phượng thì cho như vậy, đương nhiên phải nói đến việc Lam Lạc Phượng hoàn toàn bỏ qua hai giọt nước ở nơi khóe mắt của Lăng Lan.

Cho dù có nhìn thấy thì Lam Lạc Phượng cũng cho rằng đó là do con gái quá mệt nên lúc ngủ mới chảy nước thôi!

Lăng Lan không biết đã ngất..... Khụ khụ, là không biết ngủ bao lâu, thì bị một âm thanh cái chói tai đánh thức, lúc này cô liền nhìn thấy một kẻ không khác gì rồng cái đang không ngừng phun lửa trước mặt.

“Lam Lạc Phượng, cô có tư cách gì mà đứng ở chỗ này?” Người phụ nữ đang nói lớn lên cũng có chút xinh đẹp, nhưng vênh váo tự đắc đã che đi phần xinh đẹp đó khiến cho khuôn mặt trở nên khó coi, chẳng còn dễ nhìn.

Từ ánh mắt đầu tiên Lăng Lan đã đem người phụ nữ đối diện này cho vào hàng đáng ghét, dám châm chọc mẹ cô, đáng ghét....

Nhưng Lăng Lan cũng có chút khó hiểu, bởi vì người phụ nữ đối diện khuôn mặt khá đẹp. Lăng Lan nghĩ rằng, hẳn là do khoa học kỹ thuật của thế giới vạn năm sau rất phát triển, nên diện mạo của mỗi người đều được tiến hành điều chỉnh từ trong bụng mẹ...

Ách, Lăng Lan a, cô nghĩ thai nhi là gì vậy? Là trình tự máy móc có thể điều chỉnh sao???

Sau này Lăng Lan mới biết, sự thật cũng gần giống với suy nghĩ của cô, vẻ đẹp của con người ở đây không phải do bẩm sinh mà có, là có được sau khi sinh. Nếu những đứa bé vừa sinh ra bị phát hiện khuyết thiếu điểm gì thì ngay lập tức nó sẽ được sử dụng được tề (thuốc) để thay đổi khuyết thiếu đó. Nói một cách dễ nghe thì đó cũng là một cách thay đổi dung nhan, chỉ là do khoa học đã tiên tiến nên không còn cần sử dụng dao, kéo mà chỉ dùng thuốc thôi.

Đương nhiên cũng không tránh khỏi những kẻ quá cực đoan, không hài lòng với vẻ đẹp đã có mà còn muốn hơn nữa, nên họ lựa chọn trực tiếp sử dụng dao kéo.

Lam Lạc Phượng cũng không có trả lời, chỉ lạnh lùng nhìn người đó, sau đó quay lưng đi xem như người phụ nữ đó không tồn tại, tiếp tục ôm con gái đi vào phòng VIP.

Hành động làm ngơ đó của Lam Lạc Phượng càng chọc giận đối phương, cô ta vươn tay tóm chặt bả ật Lam Lạc Phượng, đang muốn nói tiếp nghe được giọng nói nén tức giận của Lam Lạc Phượng: “Buông tay!”

Không chờ kia phụ nữ kia buông tay, Lăng Tần đứng cách đó một khoảng xa lập tức lao tới, ngón tay khê búng.

Người phụ nữ kia liền la đau một tiếng rồi không tự chủ được lui một bước, đồng thời cũng buông lỏng tay ra. Lăng Lan ánh mắt chột lóe, cô không nghĩ tới người có vẻ ấm áp, ôn hòa, luôn khiến cho người khác

không để ý đến lại là một cao thủ như vậy. Xem ra Hỏa Nhân Kim Tinh của cô cũng có lúc không linh rồi.

“Phu nhân, mời cô với thiếu gia vào phòng VIP, nơi này tạp nhân quá nhiều, nhất định sẽ quấy nhiễu đến hai người.” Lăng Tần khuôn mặt vô cảm nhìn người phụ nữ vừa mới tránh khỏi chỗ của Lam Lạc Phượng, nếu không phải vừa rồi ông rời khỏi Lam Lạc Phượng thì làm sao người bà này có thể bắt được phu nhân của ông chứ.

Trong lòng Lăng Tần ảo não, cho rằng chính mình đã quá sơ sẩy, để cho đối phương có cơ hội tiếp cận phu nhân và thiếu gia. Nếu đối phương có ác ý thì..... chỉ tưởng tượng tới đây Lăng Tần liền toát mồ hôi lạnh, nghĩ mà sợ.

Kỳ thật Lăng Tần cũng có chút suy nghĩ nhiều, với trình độ cao thủ của ông thì nếu thật sự có người dám ác ý tấn công Lam Lạc Phượng và Lăng Lan, ông nhất định sẽ cảm giác được ngay lập tức.

Sở dĩ Lăng Tần trở tay không kịp là vì ông không cảm giác được sát khí ở chung quanh, hơn nữa đây là phòng VIP chuyên dùng cho phụ nữ, người chung quanh đây không phải phu nhân quý tộc thì cũng là người nhà quyền thế, vì vậy Lăng Tần mới chậm trễ như vậy.

“Được, bác Tần!” Lam Lạc Phượng cũng không có hứng thú dây dưa cùng người điên này rồi trở thành trò cười cho thiên hạ. Từ sau khi Lăng Tiêu hy sinh, rồi tranh chấp cùng với Lăng gia, Lam Lạc Phượng đã quyết định sẽ không dây dưa với những phu nhân quý tộc khác nữa.

Lăng gia ở Doha đã được một thời gian khá lâu nên có mối liên hệ với rất nhiều gia tộc khác, liên hôn chính là một việc mà họ thích làm nhất. Tuy rằng không cùng những đại gia tộc chân chính liên hôn nhưng những gia tộc nhỏ, mới nổi thì lại liên kết rất nhiều. Người phụ nữ vừa mới kéo Lam Lạc Phượng là một trong những thông gia như vậy của Lăng gia.

Lúc trước bọn họ liên hôn với Lăng gia cũng bởi vì nhìn trúng quyền lực của Lăng Túc và Lăng Tiêu ở quân bộ, hy vọng có thể dựa vào Lăng gia để gia tộc phát triển....Thế nhưng bọn họ lại không nghĩ tới Lăng Tiêu thiếu tướng lại hy sinh trên chiến trường sớm như vậy, mà Lăng gia lại thất bại trong việc tranh giành quân công với Lăng Lan, rồi bị buộc phải rời khỏi Doha khiến kế hoạch của họ bị thất bại.

Mà kết cục trở nên như vậy chính là bởi vì kế hoạch của Lam Lạc Phương, bà ta tức giận cùng oán hận nên khi vừa thấy Lam Lạc Phương thì không thể nhịn được mới tiến lên trút giận.

Đối với việc này, Lạc Phương cũng không ngoài ý muốn. Bất quá, Lam Lạc Phương cũng không để bụng, nguyên bản cô cũng không có ý tưởng tranh danh đoạt lợi gì, nếu không phải muốn cục cưng nhà mình được mở rộng tầm mắt, cô cũng không muốn đi ra ngoài. Không thể không nói, Lam Lạc Phương là người phụ nữ cao ngạo, lúc Lăng Tiêu còn sống, cô sẽ vì Lăng Tiêu mà bỏ thời gian trò chuyện cùng với những người phụ nữ quý tộc khác.

Nhưng bây giờ Lăng Tiêu đã mất, trái tim cùng linh hồn của cô đã chết một nửa, phần còn lại cô chỉ dùng để chăm sóc cho Lăng Lan, không muốn lãng phí thời gian với những thứ vô ích nữa.

Lam Lạc Phương làm lơ những lời thì thầm ở chung quanh, tiến vào phòng VIP, lúc này người của phục vụ của VIP cũng đi ra tiếp đón. Lăng Lan cảm thán, dù vạn năm qua đi thì sự phân biệt giai cấp đáng chết vẫn tồn tại, cái mà mọi người bình đẳng sẽ không bao giờ tồn tại.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Thực Xin Lỗi, Tôi Mất Khổng Chế!

Ở trong phòng VIP, Lăng Lan đang được mở rộng tầm mắt với những thay đổi của thế giới vạn năm sau. Ở đây, việc mua sắm không còn yêu cầu người mua phải đi nhiều nơi để lựa chọn đồ nữa, người mua chỉ cần ngồi trong một căn phòng và nhìn vào màn hình 3D siêu lớn được đặt sẵn, sau khi lựa chọn loại sản phẩm cần mua, màn hình 3D ngay lập tức sẽ chiếu phần giới thiệu về loại sản phẩm đó. Nếu khách hàng muốn biết thêm về sản phẩm thì chỉ cần ấn nút chọn, những thông tin có liên quan đến sản phẩm đó sẽ được cung cấp kỹ hơn.

Lam Lạc Phượng nghiêm túc nghiên cứu, tất cả những thứ có thể dùng cho Lăng Lan đều được đưa vào phòng VIP để cho cô lựa chọn.

“Giường âm nhạc trẻ em: sản phẩm dạng hình trứng, có thể đóng hoặc mở dựa vào nhu cầu của người sử dụng, sản phẩm có thể trong suốt hoặc có màu trắng. Giường ngủ cho trẻ em được kết hợp với sóng điện não, dựa vào sự thay đổi của sóng điện não để lựa chọn âm nhạc phù hợp. Ngoài ra, giường được thiết kế để có thể kết nối với internet, có thể tự động tải về những bài hát mới được phát hành ở Liên bang, giảm được công việc cho các phụ huynh.”

Kết nối internet? Tự động thay đổi? Khi đang lim dim chuẩn bị tiến vào giấc ngủ vì quá rảnh rồi thì Lăng Lan bỗng nghe thấy lời giới thiệu sản phẩm này, cô lập tức tỉnh táo. Phải biết, trong thời gian này Tiểu Tứ lúc nào cũng ca than nó đang chán muốn chết, lúc nào cũng yêu cầu cô tìm cơ hội

để nó có thể lên mạng, theo cách nói của Tiểu Tứ thì: “Ai nắm giữ nhiều tin tức hơn thì đó chính là kẻ thắng cuộc....”

Đương nhiên, điều này chỉ do Tiểu Tứ nói, dù sao về quan hệ thì nó cũng không phải là kẻ thù của Lăng Lan. Nguyên nhân Tiểu Tứ gấp gáp như vậy vì nó cần phải nắm thông tin của thế giới này, như vậy mới có thể phục vụ cho ký chủ một cách tốt nhất, nếu không, chỉ cần một sơ sót nhỏ cũng sẽ khiến cho ký chủ gặp nguy hiểm.

Giống như sự kiện tiêm thuốc kích phát gen lần trước, chính là bởi vì Tiểu Tứ không hiểu biết khả năng hấp thụ thuốc của trẻ em ở thế giới này nên mới để Lăng Lan hấp thụ nhiều thuốc như vậy. Nếu không phải có người đứng ra phong tỏa tin tức kinh hãi này thì có lẽ Lăng Lan đã gặp rắc rối lớn rồi, nhất định cô sẽ bị cưỡng chế tiến vào quân bộ và trở thành cỗ máy chiến đấu cho Liên bang rồi.

Đương nhiên với người đã có suy nghĩ và tư duy độc lập như cô thì việc bị tẩy não là không thể xảy ra, nhưng có thể che dấu thì cô vẫn muốn che dấu.

Nếu có một ngày cô thật sự bị bắt đi, thì cô nhất định phải cường đại mới có thể thoát được sự kiểm soát của quốc gia

Tiểu Tứ và Lăng Lan mỗi khi nhớ tới chuyện này đều đổ mồ hôi lạnh, đến bây giờ cũng không dám thiếu cảnh giác. Nguyên nhân Lăng Lan phải mất hơn hai tháng mới hoàn thành động tác đầu tiên chủ yếu chính là vì nguyên nhân này. Cô không dám đi vào không gian học tập để luyện tập thường xuyên là vì sợ bên người có kẻ giám sát, nếu bản thân lại làm việc gì khác biệt nhất định sẽ khiến cho bộ họ hoài nghi.

Mà lúc này cô đã phát hiện ra một thứ cực kỳ hữu dụng nhưng rất khó bị phát hiện, chung quy đây vẫn là giường của trẻ con, sẽ có người hoài nghi đứa trẻ đó đang lên mạng tìm hiểu thông tin sao?

Nếu thật sự có người nói như vậy thì những người xung quanh nhất định sẽ dùng ánh mắt như nhìn người điên, hay kẻ ngốc để nhìn anh, sau đó mới tiếc hận nói ra một câu: “Ha hả, anh bạn...anh nhất định là bệnh rồi, phải trị.....”, rồi chạy lấy người....

Lăng Lan hưng phấn, thứ này nhất định được làm ra vì cô, cũng chỉ có cô mới có thể làm cho chiếc giường này phát huy hết tác dụng của nó...

Lăng Lan quyết đoán bò lên, kiên định mà chỉ vào giường âm nhạc, trong miệng a a kêu, cô hướng về phía mẹ mình tỏ vẻ muốn chiếc giường này.

Lần này Lam Lạc Phượng may mắn bắt được cùng “tần số sóng não” của Lăng Lan, cô kinh ngạc hỏi: “Lăng Lan muốn chiếc giường này sao? Chẳng lẽ Lăng Lan thích âm nhạc? Được, nếu Lăng Lan thích, như vậy mẹ sẽ mua.”

Được, Lam Lạc Phượng thật rõ ràng chính là một người mẹ nhị thập tứ hiếu (ý là yêu con nhất, con muốn gì được nấy á) chỉ cần con gái muốn, cô nhất định sẽ làm mọi cách để thỏa mãn. May mắn Lăng Lan đã lớn và có suy nghĩ rất thành thực nếu không, dựa vào tính tình của Lam Lạc Phượng thì Lăng Lan nhất định sẽ được nuôi dạy để trở thành một kẻ “phá gia chi tử”.

Lăng Lan có được thứ mình muốn nên tâm tình cực kỳ vui vẻ, cô phải đi khoe với Tiểu Tứ mới được.

“Tiểu Tứ, Tiểu Tứ.....” Tiểu Tứ tựa hồ bị đả kích cái gì, Lăng Lan gọi vài tiếng nhưng nó vẫn không trả lời, chỉ ngồi xồm một góc trên đất vẽ thứ gì đó.

Lăng Lan hôn mê, trực tiếp giơ tay lên, hướng về phía đó: “Tiểu tử, người làm cái gì vậy hả?”

Không nghĩ tới Tiểu Tứ vẫn như trầm mặc không trả lời, phải biết rằng, trước kia mỗi khi Lăng Lan giơ tay lên đánh người thì Tiểu Tứ nhất định sẽ nhảy dựng lên, lớn tiếng lên án Lăng Lan sử dụng bạo lực.....

Lăng Lan buồn bực, không biết phải làm như thế nào, chỉ có thể dùng sức nhéo cái má tròn phính của Tiểu Tứ đến sưng đỏ, hy vọng nó có thể hồi phục tinh thần.

Lần này thì có chút hiệu quả, Tiểu Tứ hữu khí vô lực mà khoát cánh tay cô, vẻ mặt uể oải hỏi: “Có việc gì?”

Lăng Lan quan tâm hỏi lại: “Phát sinh chuyện gì sao?”

Tiểu Tứ thở mạnh một hơi dài nói: “Tôi bị thế giới này đùa giỡn.”

Tiếng vừa dứt, Lăng Lan liền giơ chân đá vào cái mông của Tiểu Tứ một cái, lực đạo quá mạnh khiến cho Tiểu Tứ trực tiếp bay ra ngoài: “Nha....dám giỡn mặt với ta đấy à...”

Tiểu Tứ vô duyên bị chịu cú đá này, trong lòng mất mát như bị một cục đá đè xuống, tức giận đánh về phía Lăng Lan, nó vừa ôm đùi cô vừa la hét: “Đã nói không được sử dụng bạo lực với tôi mà vì sao cô còn dùng hả..... Tôi muốn tạo phản, muốn tạo phản, muốn tạo phản.....”

“Ta còn muốn hỏi người vì sao lại gạt ta đây, làm gì mà mang cái bộ dạng nửa sống nửa chết mà ngồi một góc như vậy, có biết ta rất lo lắng hay không?” Lăng Lan không cách nào đè nén tức giận trong cũng hét lại, cô biết đây chỉ là Tiểu Tứ đùa giỡn với mình, nhưng vì sao cô lại không thể nhìn được chứ, trước đây cô vẫn thường cười cười và cho qua chuyện này mà..??

Lăng Lan không biết, đây là do cô luôn cưỡng chế mặt trái nội tâm của mình, phía bên kia nội tâm của cô là những cảm xúc táo bạo lúc nào cũng chờ chờ được giải phóng.

Sau sự kiện thuốc kích phát gen kia, tuy rằng mọi thứ đã trôi qua êm đềm nhưng Lăng Lan vẫn luôn cảm thấy sợ hãi, không cách nào thật sự thả tâm mình, cô luôn sợ có một ngày quân bộ phát hiện ra bí mật của mình, rồi cô sẽ bị bắt đi, trở thành vật thí nghiệm cho người khác, muốn sống không được mà chết cũng không xong. Mà cái cảm giác mâu thuẫn trong nội tâm này nếu không tìm cách phát tiết thì cô nhất định sẽ điên mất.

Những tra tấn về thể xác ở kiếp trước đã giúp cho Lăng Lan tô luyện được bản tính kiên nhẫn hơn người, nhưng vấn đề cũng chính là ở chỗ này, người ta thường nói, trên chữ nhẫn có một cây đao, nếu nhẫn quá thì đối với cơ thể cũng như tinh thần đều cực kỳ có hại.

Đương nhiên, chỉ dựa vào chút cảm xúc sung sướng nhỏ này là không thể khiến cho Lăng Lan bùng nổ được, nhưng vì Lăng Lan vừa mới phát hiện ra chiếc giường trẻ con có thể kết nối với internet, tâm tình cực kỳ vui sướng cùng tình kích động khiến cô nghĩ ngay đến việc phải chia sẻ cùng với Tiểu Tứ, nhưng Tiểu Tứ lại cố tình mang vẻ mặt tuyệt vọng khiến cho cảm xúc của Lăng Lan từ vui mừng rớt đáy cốc, điều này khiến cho lực nhẫn nại vô cùng hoàn hảo của Lăng Lan bị xé rách.....

Vì thế, mặt trái cảm xúc luôn ẩn sâu trong nội tâm rốt cuộc có cơ hội bạo phát..... Lúc này mới xuất hiện một Lăng Lan đáng sợ cùng với hung tàn...

Hai người ở trong không gian ý thức đánh nhau một trận rồi cùng ngã gục xuống đất vì kiệt sức.

Lăng Lan nằm trên mặt đất, thở hổn hển kịch liệt, không nghĩ tới cô lại cùng một đứa trẻ đánh nhau hăng hái như vậy. Bất quá lúc này cô cảm thấy

rất nhẹ nhõm,giống như vừa được trút một gánh nặng vậy.

Lăng Lan cười nói: “Tiểu Tứ..... thật xin lỗi, vừa rồi tôi mất khống chế.”

ps: vì mình phải thi học kỳ tới 1/6 mới xong nên tiến độ edit truyện sẽ chậm lại, mong mọi người thông cảm nha....Cảm ơn mọi người đã theo dõi bộ truyện này.... :sofunny:

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Tiểu Tứ Muốn Kiếm Tiền

Tiểu Tứ ở trên mặt đất ngượng ngùng mà lẩn một vòng, tới bên cạnh Lăng Lan nói: “Không có việc gì, đánh với cô một trận khiến cho tâm tình của tôi khá hơn nhiều rồi. Vừa rồi tôi thật sự không vui.....”

“Có chuyện gì?”

“Hồi nãy khi mọi người nói chuyện với chiếc H-Bain, tôi đã cho rằng thế giới này có đồng loại của mình nên rất hưng phấn, cô phải biết, từ sau khi rời khỏi Mộng Đa tinh hệ, ta không còn gặp bất cứ một đồng bạn nào, tôi rất cô độc..... Nhưng sau khi tôi liên hệ với H-Bain, tôi phát hiện nó không phải là đồng loại mà tôi muốn tìm, tuy rằng khá giống nhưng không phải thì mãi mãi là không phải..... Cô có thể hiểu cảm giác của tôi không?” Tiểu Tứ vẻ mặt chờ đợi, lời nói cũng trở nên hỗn loạn, dù sao tính theo tuổi sống của con người thì nó cũng chỉ mới là một đứa trẻ sáu tuổi.

Lăng Lan đùa nói: “Giống như con người với loài khỉ phải không?”

Tiểu Tứ hai mắt sáng ngời, liên tục gật đầu nói: “Đúng, chính là ý này.”

Lăng Lan yêu thương sờ sờ đầu Tiểu Tứ: “Tiểu tứ, người quên rồi sao, tôi cũng là một người cô đơn tồn tại ở thế giới này, nếu như cậu cũng cô đơn vậy chúng ta hãy kết bạn với nhau đi.”

Tiểu Tứ hoang mang nói: “Cô là ký chủ, tôi đương nhiên đã được mặc định sẽ đi theo cô không rời rồi.”

Lăng Lan đem Tiểu Tứ ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng mà nói: “Tôi nói không phải là thứ mặc định ấy, ý của tôi là trói buộc nhau như tình cảm của con người đó, là tình thân, tình chị em, tình tri kỷ, giao phía sau lưng tôi cho cậu, cùng tin tưởng tín nhiệm lẫn nhau.” Lăng Lan nguyện ý tin tưởng Tiểu Tứ cũng bởi vì nó là người đã ở bên cô từ kiếp trước, và nó cũng là người cho cô kiếp này, đó là lý do vì sao Lăng Lan tin tưởng nó, để nó trở thành người thân, trở thành em trai của mình.

Những tiếc nuối của kiếp trước Lăng Lan nhất định sẽ đền bù trong kiếp này, cho nên cô muốn thân thể được khỏe mạnh, muốn có không gian tự do, muốn được vui chơi trò chuyện với những người bạn mới, có những người tín nhiệm cô, và cũng có những người mà cô tín nhiệm...

Tiểu Tứ ở trong lòng Lăng Lan có chút mê mang, nó có chút vấn đề không thể lý giải, trung tâm máy của nó quy định nó nhất định phải trung thành với ký chủ, nhưng vì sao Lăng Lan lại nói muốn nó trở thành người tín nhiệm nhất? Chẳng lẽ mối quan hệ hiện tại của bọn họ còn không phải sao?

Đây là lần đầu tiên Tiểu Tứ tự đặt câu hỏi cho mình, con chip trung tâm trở nên nóng lên, bắt đầu xuất hiện dấu hiệu bị hoạt động quá tải, càng luồng thông tin không ngừng vận chuyển để sang lọc tìm câu trả lời cho câu hỏi này, bởi vì đây là lần đầu tiên nó có tham niệm (điều mong muốn), nó không muốn nhìn thấy ánh mắt thất vọng của Lăng Lan. Tuy rằng nó đang vi phạm quy tắc nhưng cũng muốn mặc kệ bản thân một lần.

Lại hai tháng trôi qua kể từ ngày Lăng Lan được ra ngoài, Tiểu Tứ thông qua chiếc giường có kết nối internet mà thành công xâm nhập vào mạng lưới thông tin ở thế giới mới này, dưới sự giới thiệu của Tiểu Tứ, Lăng Lan biết được thế giới internet ở nơi này phi thường kỳ diệu, nó đã được lập trình để trở thành thế giới thứ hai của con người.

Lăng Lan rất hoài nghi, lão mẹ nhà mình sở dĩ có thể trạch chết ở nhà cũng chính vì có sự tồn tại của thứ internet này, không cần ra cửa cũng có thể tự do làm việc mình muốn làm, không cần lo lắng bất cứ chuyện gì bất trắc có thể xảy ra, cứ tự do tự tại mà sống.

Tiểu Tứ thông qua tin tức trên mạng mới biết được thuốc kích phát gen ở thế giới này trân quý đến mức nào, cũng nắm được khả năng hấp thụ thuốc của trẻ con ở nơi này. Sau khi Lăng Lan biết được thì sợ hãi mất mấy ngày, dù sao hấp thụ quá nhiều thuốc ngay trong lần đầu cũng có chút đáng sợ. Rất may trong lịch sử của toàn Liên Bang, những đứa trẻ hấp thụ nhiều đột biến như Lăng Lan cũng không phải không xuất hiện, thậm chí còn có những người còn yêu nghiệt hơn, cho nên cô tự nhận mình cũng không thể trở thành đích nhắm của mọi người.

Hai người nghĩ tới nghĩ lui rồi quyết định, đối với việc quân bộ đưa thuốc tới trong tháng sau Lăng Lan vẫn sẽ hấp thụ mười liều như trước.

Kỳ thật Lăng Lan không muốn hấp thụ mười liều, cô chỉ muốn hấp thụ khoảng 6,7 liều rồi thôi, như vậy mới phù hợp với số liệu của những đứa trẻ hiện nay. Nhưng Tiểu Tứ lại phản đối, bởi vì từ nó tìm được thông tin: số lượng thuốc có thể hấp thụ ở trẻ con sẽ tăng dần theo độ tuổi trưởng thành, chỉ tăng chứ không có hiện tượng giảm liều. Chỉ khi nào thành niên thì lượng thuốc mới có thể dần dần giảm xuống, sau đó hoàn toàn không thể hấp thụ thì mới tính là kết thúc.

Mà Lăng Lan ngay từ đầu đã hấp thụ mười liều, nếu lần thứ hai giảm bớt, thấy thế nào cũng thật bất thường, như vậy còn không bằng tiếp tục hấp thụ mười liều. Dù sao quân bộ đã có số liệu ban đầu, nếu tiếp tục hấp thụ mười liều cũng chẳng có gì làm ngạc nhiên. Vả lại thân thể của Lăng Lan cũng cần loại thuốc này, bởi vì Tiểu Tứ phát hiện, từ sau khi Lăng Lan tu luyện thể thuật, tốc độ tăng tinh thần lực của cô đã nhanh hơn trước rất nhiều, điều này khiến cho Tiểu Tứ vô cùng lo lắng thân thể của Lăng Lan sẽ không theo kịp với yêu cầu của tinh thần lực.

Lăng Lan sau khi suy nghĩ tới lui rồi cũng chấp nhận ý kiến của Tiểu Tứ, mà Tiểu Tứ bây giờ lại đang rối rắm tìm cách kiếm tiền giúp cho Lăng Lan. Chỉ với từng đống thuốc của quân bộ là vẫn không đủ với Lăng Lan, cô cần nhiều thuốc hơn nữa, nên Tiểu Tứ phải lên mạng nghĩ cách kiếm càng nhiều tiền càng tốt. Bởi vì nó phát hiện thứ thuốc kích phát gen này có thể mua được trên mạng, tuy rằng tạp chất cũng nhiều hơn một chút nhưng nó tự tin có thể rửa sạch mấy thứ dơ bẩn đó dễ như ăn rau. Ách, nó giống như chưa từng ăn đồ ăn của con người thì phải..... Kệ, nó ăn rau được tạo từ số liệu cũng giống vậy thôi, tóm lại là rất đơn giản.

Vì “hùng tâm tráng chí” này Tiểu Tứ còn lén lút mở một tài khoản ở hệ thống trung tâm Ngân hàng Liên bang, đương nhiên, với thủ đoạn của nó thì những thứ như hệ thống phòng ngự chống bị xâm nhập của ngân hàng cũng chỉ là trò trẻ con, đơn giản như ăn rau. Mà đương nhiên, vì bảo vệ tính an toàn cho tài khoản này, nó đã thiết lập cấp độ an toàn cho tài khoản là SSS mà không cần sự đồng ý của ai cả. Nó không phải không muốn thiết lập cấp độ an toàn ở mức cao nhất là SSSSS, nhưng cấp độ an toàn này chỉ để bảo mật thông tin cho duy nhất một người trong toàn Liên bang, đó chính là tổng thống, Tiểu Tứ vẫn biết không thể làm việc gì quá đáng.

Sau khi Lăng Lan biết hành động của Tiểu Tứ thì mới rõ sự lợi hại của nó, theo như cách nói của Tiểu Tứ thì nó chính là vị thần tồn tại trong thế giới giả tạo internet.

Bất quá Tiểu Tứ có lợi hại tới đâu thì vẫn không có biện pháp nghĩ ra cách kiếm tiền cho Lăng Lan, không còn cách nào khác, nó đành phải đi tìm Lăng Lan để thương nghị. Đáng tiếc Lăng Lan cũng không có biện pháp gì, nghĩ đến kiếp trước của cô cơ bản đều sinh hoạt ở trên giường bệnh, trừ lên mạng để tìm hiểu thông tin thì cũng chỉ giết thời gian bằng việc đọc một chút anime linh tinh, giờ Tiểu Tứ bỗng nhiên hỏi về kinh doanh,... cô không biết gì cả. Nếu biết sẽ có ngày cần phải nghĩ cách kiếm

tiền, Lăng Lan nhất định sẽ đọc thật nhiều sách kinh tế, cũng như những thứ có liên quan rồi...

Bùm bùm bùm, Lăng Lan bị tiếng động mạnh ở bên người làm cho bừng tỉnh, cô ngẩng đầu để xem có chuyện gì thì sững người vì hình ảnh trước mặt, lúc này, rất nhiều loại sách đang để đầy giữa đại sảnh của ý thức không gian...

Lăng Lan tùy ý nhặt lên một quyển, vừa nhìn thấy tên bìa 《 Kinh tế luận 》 , cô tiếp tục nhìn tên của những quyển sách khác về mặt lập tức đen lại.

Về mặt Tiểu Tứ hơi ngẩng lên ý muốn nói “Cô mau khích lệ tôi đi, mau khích lệ đi...” đáng về đặc ý mười phần tựa hồ cho rằng mình đã làm một việc cực kỳ thông minh.

Lăng Lan nghiêng rằng nghiêng lợi: “Người làm gì mà lấy ra nhiều sách kinh tế như vậy? Ở đâu mà người có cái này?”

Tiểu Tứ đặc ý nói: “Vừa rồi cô không phải muốn xem sách về kinh tế sao, may mắn ở kiếp trước của cô tôi đã đem tất cả sách ở trên mạng đều tải về một bản, vô luận cô muốn cái gì, tôi đều có...”

Lăng Lan cực giận: “Người cho rằng ta xem xong những thứ này thì có thể trở thành một người tinh thông kinh tế hay sao??? Ta nghĩ người đang nằm mơ nói hão rồi, sách nhiều thì hữu dụng sao??”

Tiểu Tứ thực vô tội: “Vô dụng sao?”

“Đương nhiên vô dụng, đây chỉ là lý luận suông mà thôi, trên thực tế làm gì mà đơn giản như vậy, sách này cùng lắm cũng chỉ làm đồ tiêu khiển cho người khác thôi.” Lăng Lan bất đắc dĩ trả lời, cô rất rõ ràng, co căn bản không có thiên phú về phương diện này.

Tiểu Tứ thật thất vọng, khuôn mặt hạ thấp xuống nói: “Nguyên lai chỉ có thể làm đồ tiêu khiển sao, xem ra tôi đã uổng phí công sức rồi, những quyển sách này tôi đã dành thời gian rất lâu mới thu thập hết được

Lăng Lan thấy thế có chút không đành lòng, an ủi Tiểu Tứ: “Không có, có lẽ những thứ này có thể trở thành vật trân quý không chừng, cứ từ từ, có lẽ cơ hội chưa tới thôi...”

Lăng Lan đột nhiên cảm giác trong đầu linh quang chợt lóe, tựa hồ nghĩ tới cái gì.

Tiểu Tứ thở dài một hơi: “Ở thời đại này, mọi thứ đều được công khai trên mạng, còn ai muốn có những thứ này chứ? Cô không cần phải an ủi ta...”

“Thời đại trước? Vạn năm trước.....” Lăng Lan đột nhiên bắt được linh quang vừa rồi, cô kích động nói: “Tiểu tứ, tôi đã nghĩ ra cách kiếm tiền như thế nào rồi...”

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Điểm Vinh Dự

Tiểu tứ hưng phấn mà nói: “Là cái gì?”

Lăng Lan cười nói: “Dù một vạn năm đã trôi qua, các phương thức lưu chuyển tập tin đã phát triển cũng như phổ biến, nhưng tôi tin chắc chắn không phải loại sách nào cũng được phổ biến rộng rãi....Người hãy lên mạng xem một chút có người nào có nhu cầu như vậy không thử xem.”

Tiểu Tứ có chút không vui, cho dù có nhu cầu thì sao, khẳng định cũng sẽ không nhiều, nhiều nhất cũng chỉ giúp nó kiếm chút tiền tiêu vặt mà thôi. Nó muốn mua được tề (thuốc) để cấp cho Lăng Lan cơ, càng nhiều càng tốt, chút tiền nhỏ ấy thì làm sao đủ để kẻ rang được.

Lăng Lan tức giận mà điểm vào trán Tiểu Tứ một cái nói: “Đừng xem thường những thứ nhỏ nhặt đó, chúng ta phải tích tiểu thì mới thành đại được. Nếu không được thì chúng ta cứ tích trước một chút, sau này lại nghĩ cách khác để kiếm tiền. Dù sao nếu không có vốn thì chúng ta cũng đừng nghĩ có thể làm gì.”

Tiểu Tứ rất cuộc cũng rõ ràng, nó bỗng nhiên cảm thấy mình đang mang trọng trách vô cùng nặng nề. Nó đặt tay lên ngực mình nói: “Cô hãy yên tâm đi, chuyện này cứ giao cho tôi.” Nhìn bộ dạng vừa tự tin vừa bán manh của nó mà Lăng Lan cười thầm trong lòng, lúc này cô càng cảm thấy may mắn vì có Tiểu Tứ bên cạnh, nó là người duy nhất có thể giúp cô làm việc.

Hai người thảo luận một phen, rồi quyết định đem những việc trên thế giới giả thuyết (mạng) giao cho Tiểu Tứ phụ trách. Mọi việc đều lấy an toàn làm đầu, cố gắng kiếm được chút tiền qua ngày. Nói thật, bọn họ cũng không quá nóng lòng để kiếm tiền, dù sao nếu bây giờ có tiền mua được tề cho Lăng Lan thì cũng chẳng có ai có thể sử dụng. Tiểu Tứ chỉ là một nhân vật ảo, mà Lăng Lan bây giờ vẫn còn là một đứa trẻ sơ sinh, ngoài trừ bò thì cũng chỉ có thể bò thôi chả thể làm được gì.

Lăng Lan đem những việc kế tiếp giao cho Tiểu Tứ xong rồi cũng không quan tâm nữa, nhanh chóng đi vào giấc ngủ, để lại Tiểu Tứ đang hưng phấn vụn phần lao đầu vào thế giới ảo, dựa theo cách nói của Lăng Lan chính ra “từ từ chuẩn bị tài chính”.

Lăng Lan là một người hoàn toàn buông tay, sau khi giao mọi thứ cho Tiểu Tứ thì hoàn toàn không quan tâm gì nữa, cũng chẳng hỏi Tiểu Tứ của công việc, điều này khiến cho TT cảm thấy vô cùng cảm động, nó cảm thấy ký chủ rất rất tin tưởng mình, điều này khiến nó càng muốn cố gắng để cung cấp những thứ tốt nhất cho chủ công của mình.

Thời gian gần đây Tiểu Tứ đang “phát hành” lậu bộ truyện Tam Quốc Diễn Nghĩa trên thế giới mạng, bộ truyện rất được nhiều người yêu chuộng khiến cho TT mỗi ngày đều đăng lên đó hơn một vạn chữ, sau đó nó cũng trực tiếp bị mê muội luôn, điều đó được biểu hiện trực tiếp ngay trên cách xưng hô với Lăng Lan, từ ký chủ trở thành chủ công. Mỗi lần Lăng Lan nghe thấy cách gọi này đều cảm thấy hỗn loạn, vì sao đứa nhỏ này lại thích chơi cosplay như vậy???

Không thể không nói TT thật sự rất thuần khiết, nó căn bản không biết Lăng Lan sở dĩ không dò hỏi là bởi vì cô căn bản không đem việc này để ở trong lòng. Đối với Lăng Lan mà nói thì kiếm được tiền cũng tốt, mà không kiếm được cũng không sao, dù sao TT cũng rất thích làm việc, mà công việc “đăng truyện” này cũng không phải là chuyện sai trái gì nên cô cũng

chẳng quan tâm, chỉ cần nhìn thấy TT mỗi ngày đều cố gắng phấn đấu, mười phần nhiệt tình, không còn ủ rũ cô đơn như trước thì cô đã thỏa mãn.

Trên thực tế, Lăng Lan để TT làm việc này chính là bóc lột sức lao động của trẻ nhỏ, mà đứa trẻ đáng thương ấy cứ không biết gì, đã bị lừa rồi còn đi kiếm tiền giúp cho người khác.

--- -----

Thời gian nhanh chóng trôi qua, Lăng Lan rốt cuộc trở thành một đứa trẻ có thể chạy khắp nơi trong nhà. Trong khoảng thời gian này cô lại tiếp tục nhận thêm một đợt tiêm thuốc từ quân bộ nữa, vẫn tiếp tục hấp thụ mười liều thuốc, mà những người được phái tới cũng vẫn là những người trước. Có lẽ trong lòng bọn họ đã chuẩn bị trước nên lần tiêm này bọn họ đã bình tĩnh hơn nhiều, thậm chí cô còn cảm thấy, bọn họ đối với việc cô hấp thụ mười liều thuốc là một chuyện vô cùng bình thường, cũng chẳng kỳ quái gì. Không thể không nói, người của bộ quả nhiên có thần tình cực kỳ kiên cường và dẻo dai, khả năng tiếp thu của bọn họ cũng tỷ lệ thuận theo đó, siêu cường.

Vào lúc Lăng Lan được mười sáu tháng tuổi, cuộc sống của cô vẫn khởi đầu như cũ bằng việc tạo hình cơ thể, cố gắng hoàn thành chín động tác trước thời hạn được giao. Đúng ra cô cũng đã thuộc chín động tác này rồi, nhưng vẫn còn một số chỗ không đúng nên cô đang tiếp tục cố gắng để hoàn thiện những động tác của mình, cố gắng biến nó trở thành một bản năng tự nhiên của mình.

Lúc cô hoàn thành chín động tác của mình, bỗng nhiên cô cảm thấy cả người nóng bừng lên, một cảm giác thoải mái lan ra khắp cơ thể. Đây là cảm giác mà trước đây cô chưa từng thể nghiệm. Tuy rằng trước kia mỗi khi luyện xong 9 thức cô cũng có cảm giác thoải mái nhưng nó lại không thoải mái như lúc này,

Lăng Lan thoải mái nằm ở trên giường, cô còn chưa kịp cảm nhận sự thay đổi của cơ thể thì bỗng phát hiện ý thức của mình đã bị không gian học tập kéo đi.

Phải biết rằng trước đây đều là cô chủ động đi vào, chưa từng bị cưỡng chế kéo vào như vậy.

Không chờ Lăng Lan kháng nghị học tập không gian bá đạo, cô liền nhìn thấy mình đang đứng đối diện với một người đàn ông lãnh khốc.

Lăng Lan cả kinh, khuôn mặt lập tức nghiêm lại nói: “Xin chào, nhất hào đạo sư!” Tuyệt đối không thể để cho người đàn ông này phát hiện cô khó chịu được, trực giác của cô báo cho cô rằng nếu lỡ chọc giận người này thì chắc chắn cô không chết thì cũng bị lột một tầng da.

“Đầu tiên, chúc mừng cô đã hoàn thành xong giai đoạn sơ cấp của quá trình luyện thể thuật.” Nhất hào biểu tình vẫn vô cảm, giọng nói lạnh băng giống như trước.

Nhưng không hiểu sao Lăng Lan vẫn cảm thấy tâm tình của Nhất hào đang rất tốt.

“Cô có thể nhận phần thưởng của mình.” Nhất hào tiếp tục nói.

Lăng Lan có chút kích động, không biết nhất hào đạo sư sẽ cho cô phần thưởng gì?

Lúc này, một giọng nói lạnh lẽo máy móc vang lên bên tai Lăng Lan:

“Khen thưởng: Một: cách thời gian quy định còn thừa 49 ngày, tương đương nhận được 49 điểm vinh dự. Hai: Thành tích thí nghiệm: Hoàn mỹ, khen thưởng 100 điểm vinh dự. Hai hạng mục tương đương 149 điểm, mời ký chủ chú ý kiểm tra và nhận.”

Lúc này đang đứng đối diện với Nhất hào, Lăng Lan mới phát thanh âm máy móc này không phát ra từ Nhất hào, nó giống như là thanh âm được mặc định trong hệ thống không gian.

Lăng Lan cười khố, cô lúc này mới nhận ra giọng nói của Nhất hào tuy rất lạnh, nhưng lại rất trong, nó tuyệt đối không thể nào là giọng nói máy móc, đáng tiếc ngay từ lần gặp mặt cô đã không nhận ra điểm này, khiến cho cô hiểu sai cho đến ngày hôm nay.

Giọng nói của Nhất hào đạo sư lại vang lên lần nữa: “Hiện tại vì cô đã có thể sử dụng điểm vinh dự của mình nên không gian học tập quyết định mở thêm những chương trình học mới. Cô có thể yêu cầu học bất cứ thứ gì mà mình thích, đương nhiên những thứ đó cần phải có điểm vinh dự thì mới có thể mở được, ngoài ra, cô còn có thể lợi dụng điểm vinh dự ấy để du ngoạn, vui chơi. Cách lợi dụng điểm vinh dự này tùy do cô quyết định.”

“Lợi dụng (1)? Như vậy có phải điểm vinh dự này rất khó lấy không?” Lăng Lan bình tĩnh hỏi lại, cô rất rõ ràng, câu nói này của Nhất hào có một thâm ý gì đó, thậm chí đây có thể là một loại khóa nghiệm, điều này khiến cho cô không dám lơ lửng.

Đáng tiếc vấn đề này không được Nhất hào trả lời, anh ta chỉ bảo trì trầm mặc, nhưng Lăng Lan vẫn cảm giác được trong mắt của người đối diện có hiện lên một chút ý cười. Có lẽ cô đã đoán đúng, điểm vinh dự thật sự rất quý giá. Có lẽ phần thưởng lần này chính là cái bẫy khiến cho người khác hiểu lầm điểm vinh dự này rất dễ lấy, khiến cho người sử dụng cứ sử dụng nó một cách hoang phí.

Trước mặt Lăng Lan đột nhiên xuất hiện một màn hình lớn, bên trong có rất nhiều hạng mục , xem ra đây chính là những thứ có thể dùng điểm vinh dự để đổi.

“Nhất định phải lựa chọn bây giờ sao?” Lăng Lan chưa từ bỏ ý định hỏi tiếp. Nếu biết điểm vinh dự quan trọng như thế nào thì cô sẽ không lãng phí món quà trân quý này.

Nhất hào nói: “Nhất định phải đối, đây là quy định đầu tiên của chương trình học.” Nhất hào đánh vỡ những ý nghĩ tính toán của cô, “Quá trình tuyển chọn môn học phải diễn ra trong vòng mười phút, nếu không hệ thống sẽ tự động lựa chọn cho cô.”

Lăng Lan nghe xong lời này, trong lòng vừa động, cô tựa hồ cảm giác được cái gì, vì thế cũng không tiếp tục lãng phí thời gian nữa, nhanh chóng mở cửa sổ môn học ra.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Lựa Chọn Khó Khăn

Lăng Lan mở màn hình ra, cô thấy trong chương trình học có rất nhiều loại, cái gì mà cầm kỳ thư họa, các kỹ năng linh tinh, thậm chí thêu thùa đều được xếp vào trong đó. Đương nhiên nó cũng có các bí kỹ về cách đấu, thậm chí còn có rất nhiều chương trình học mà cô chưa từng nghe qua. Nhìn số điểm ở đằng sau cần để đổi chương trình học, từ vài điểm đến mấy trăm điểm đều có, không đồng nhất, thậm chí còn có một vài môn học phải mất cả ngàn điểm vinh dự mới có được.

Mà những trò chơi trong này lại đắt hơn rất nhiều, ít nhất 50 điểm, mà đắt nhất là 5100 điểm. Đương nhiên nó cũng có vô số loại, giống như chơi game, có cổ đại, có ma huyền, ma pháp, dàn trận, tận thế, các loại cách thức chiến đấu, thậm chí còn có cả các trò chơi dạy dỗ về tình yêu.

Nhìn thấy vô số trò chơi loại nào cũng có khiến cho Lăng Lan có cảm giác mắt mình như muốn bị mù.

Dựa vào, vì sao không gian học tập chuyên rèn luyện những anh tài lại có những thứ này chứ? Điều này khiến cô cảm cảm giác “nó” đang đào tạo những kẻ ăn chơi trác táng.

Lăng Lan quyết đoán đóng cửa sổ các trò chơi lại, click mở vào chương trình học, thời gian rất gấp không cho phép cô được lãng phí một phút nào, nếu nhất định phải đổi điểm vinh dự thì cô nhất định phải sử dụng cho đúng số điểm mình đang có, đổi lấy thứ mà cô cần nhất.

Trong lòng Lăng Lan đã có quyết định, cô nhanh chóng nhấn vào phần cách đấu, rồi lựa chọn thể phòng ngự.

Màn hình lập tức xuất hiện vô số tuyệt chiêu về phòng thủ trong cách đấu, Lăng Lan lựa chọn kỹ thuật có điểm trao đổi thấp nhất.

Thứ đầu tiên cô nhìn thấy chính là một loại thể thuật có điểm vinh dự thấp nhất, nó có tên là “Thiết bì thuật”, phía dưới có thuyết minh một chút về thể thuật này. Khi học thể thuật này thì người học có thể đem thân thể của mình biến hóa, nó biến hóa về thể chất khiến cho người học có thể chống lại bất cứ đòn đánh nghiêm trọng nào, khi người luyện luyện đến cuối cùng thì cũng là lúc thân thể người đó phát ra ánh sáng màu kim loại.

Lăng Lan không hề nghĩ ngợi gì liền đem loại thể thuật này tắt đi, cô là một cô gái yếu đuối dịu dàng, làm sao có thể để thân mình trở thành mình đồng da sắt rồi có thể phát ra ánh sáng chứ!!

Tiếp theo là những kỹ năng được đổi bằng 10 điểm vinh dự, những tuyệt kỹ này có nhiều hơn một chút nhưng tính ra cũng không quá 10 mục, chính là 10 giờ vinh dự đổi tuyệt chiêu bí kỹ, muốn so một chút nhiều một ít, nhưng tính tế đếm đếm cũng bất quá chỉ có mười hạng, Lăng Lan cảm thấy rất có ý tứ, một chút vinh dự điểm cũng chỉ có một cái, 10 giờ liền có mười, kia phía dưới năm mươi điểm có phải hay không liền có năm mươi cái?

Lăng Lan đương nhiên chỉ dám suy nghĩ lung tung một lúc rồi nhanh chóng đem hết tinh lực đặt vào những chương trình này, dù sao cũng chỉ có 10 phút để chọn, cô không dám lãng phí nhiều.

Ứng trào thuật?..... Cái gì, luyện để sau này có thể bắt thứ khác như ưng bắt mồi sao? Không được.

Thiết đầu công? Mỗi ngày phải tự mình đâm đầu vào tường sao? Cho dù muốn tìm ngược thì cô cũng không chọn cách này. Quá đáng sợ.

Điểm kim chi? Mỗi ngày phải dùng ngón tay đâm vào thân cây? Cái này không tốt nha!! Trực tiếp bỏ qua.

Thiên tàn túc? Luyện cho cơ chân có thể lên cơ?? Quá khủng bố...Qua.

Trường vượn thủ? Cái gì, luyện tập để tay có thể dài như vượn? Nha, tuy rằng cô sinh ra phải mang thân phận con trai nhưng cô vẫn không muốn biến thành vượn đâu. Nghĩ thôi mà thấy sợ, qua.

..... Vì sao những kỹ năng này đều là những thứ tự mình hại mình vậy, nếu không thì cũng chính là làm cơ thể thay đổi, điều này khiến Lăng Lan rối rắm ở trong lòng, đúng lúc Lăng Lan muốn từ bỏ những kỹ năng giá 10 điểm vinh dự này thì cô bỗng nhìn thấy tuyệt kỹ cuối cùng: Thỏ thiên đặng.

Thỏ thiên đặng: Là một kỹ năng hạn chế, tuyệt kỹ yêu cầu thân thể phải có độ mềm dẻo cực tốt, phải đạt yêu cầu về độ dẻo thấp nhất là cấp B, kiến nghị: nếu đạt được cấp A thì càng thích hợp hơn.

Kỹ năng này sau khi luyện thành không khiến cho thân thể bị biến đổi, nó còn khiến cho cơ thể tăng sức mạnh lên gấp 3 lần. Số liệu cụ thể của từng người học phụ thuộc vào độ mềm dẻo của cơ thể cũng như cường độ tập luyện của người học. Cần cân nhắc kỹ trước khi học

Phương pháp luyện tập:.....

Lăng Lan nhìn thấy kỹ năng Thỏ Thiên Đặng này thì tâm liền động, phương pháp luyện tập của kỹ năng này hoàn toàn không cần phải tự mình hại mình, bình thường vô cùng. Hơn nữa kỹ năng này còn giúp cô tăng lên tính dẻo dai của cơ thể, phải biết từ trước khi luyện thành cửu thức cơ bản trong thể thuật phòng ngự, Cửu hào đại sư đã nói nếu cô hoàn thành cửu thức này thì độ dẻo dai của cơ thể có thể đạt được cấp A.

Những đứa trẻ vừa mới sinh ra cơ thể đều đạt độ dẻo dai ở cấp B, nhưng nếu không luyện tập nền tảng thể thuật cửu thức thì độ dẻo dai sẽ trở nên

kém đi, tới lúc trưởng thành thì độ dẻo dai của người sẽ bị thoái hóa, chỉ còn lại ở cấp D hoặc tệ hơn chính là cấp F.

Nếu luyện tập thể thuật thiên hướng tấn công thì độ dẻo dai càng nhanh chóng bị thoái hóa, có khi còn không thể đạt được cấp D. Mà những người luyện tập hệ cân bằng thì độ dẻo dai của cơ thể cũng chỉ có thể duy trì ở cấp C, đương nhiên cũng sẽ xuất hiện một số trường hợp đặc biệt, những yêu nghiệt có thể đạt tới cấp B.

Đối với hệ phòng ngự lại khác, nó chia ra làm hai loại, hệ mềm dẻo và hệ cứng rắn. Hệ cứng là hệ sử dụng độ cứng của cơ thể để phòng ngự, do đó độ mềm dẻo của cơ thể bị giảm một chút. Chỉ có hệ mềm dẻo trong hệ phòng ngự lại khác, tên của nó cũng chính là ý nghĩa của loại hệ này, luyện tập khiến cho cơ thể tăng cường độ dẻo dai, cố gắng nâng độ dẻo dai của cơ thể lên cấp A.

Mà cửu thức (9 thức) mà lúc trước Lăng Lan đã học chính là cơ sở của hệ mềm dẻo, lúc ấy không gian học tập cũng không hỏi qua ý kiến của Lăng Lan đã tự ý lựa chọn chính là bởi vì Lăng Lan là con gái, cơ chế của những thế bào trên cơ thể cô có thiên hướng mềm dẻo siêu cao, nên rất tự nhiên hệ thống học tập chọn cho cô hệ mềm dẻo, đây cũng là lý do vì sao không gian học tập lại để Cửu hào đạo sư ra dạy dỗ cô.

Xem ra không gian học tập này cũng đã có ý thức về sự khác biệt của giới tính, nó cũng không tạo ra một nữ lực sĩ cơ bắp.

Lăng Lan trong lòng đã có quyết định, bất quá cô vẫn tiếp tục xem những hạng mục có số điểm danh dự đối dưới 50. Đương nhiên số điểm danh dự để đối càng cao thì càng có nhiều thứ tốt để học. Tất cả đều là những tuyệt kỹ yêu cầu thân thể có độ cứng cũng như độ mềm dẻo nhất định. Lăng Lan rất rõ ràng, cho dù bây giờ cô muốn đối những tuyệt kỹ này thì trong ba năm tiếp theo cũng chả luyện được. Chung quy cơ thể của cô

cũng không đạt được yêu cầu thấp nhất của những kỹ thuật đó, cần phải luyện thêm nữa mới được.

Lúc này, Nhất hào mở miệng nhắc nhở: “Thời gian không sai biệt lắm, cô đã có quyết định chưa?”

Lăng Lan cười nói: “Đã xong, tôi chọn Thỏ Thiên Đặng.”

Nhất hào cảnh cáo nói: “Thỏ Thiên Đặng chỉ cần 10 điểm vinh dự, cô còn có 139 điểm, cô còn muốn lựa chọn cái gì? Mời nhanh chóng lựa chọn.”

Lăng Lan lắc đầu nói: “Tôi chỉ muốn lựa chọn kỹ năng này, những thứ khác chưa cần đến.”

Nhất hào hừ lạnh nói: “Cô còn lại khá nhiều điểm vinh dự, không lẽ cô muốn lãng phí nó sao?”

Lăng Lan cười giống một tiểu hồ ly: “Chẳng lẽ thật sự sẽ lãng phí sao?”

Nhất hào yên lặng nhìn cô, ánh mắt đạm nhiên mà kiên định, tựa hồ ở nói cho cô, nếu cô chỉ thật sự chỉ lựa chọn Thỏ Thiên Đặng thì những điểm vinh dự còn thừa lại sẽ bị trừ hết.

Lăng Lan bị Nhất hào nhìn có chút không xác định, tưởng ban đầu bắt đầu dao động, có nên đem hết điểm vinh dự ra đổi rồi để từ từ học không?

Nhưng nếu làm vậy cũng có một vấn đề, đó là cô căn bản không biết sau này không gian học tập sẽ giao cho cô cái gì, nếu hiện tại đổi những thứ mà sau này không dùng được thì như vậy cũng quá lãng phí rồi.

Nên đánh cược cho bây giờ hay đánh cược về sau đây? Lăng Lan rối rắm, cô ngẩng đầu nhìn Nhất hào, hy vọng có thể nhìn ra thứ gì đó. Phải

biết rằng cục diện rối rắm hiện tại chính là bởi vì những câu nói của Nhất hào, chẳng lẽ cô bị ảo giác sao?

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Bàn Tay Vàng Thực Cấp Lực

Kiếp trước Lăng Lan đã nằm trên giường bệnh hơn hai mươi bốn năm, vì để có thể nhận được trợ giúp của quốc gia – miễn phí tiền viện phí, cô đã sớm học được cách xem mặt đoán ý người, chỉ cần giả vờ đáng yêu, rồi hòa theo các thầy thuốc, ý tá là được. Phải biết rằng danh sách những người được miễn viện phí là rất quý trọng, còn có rất nhiều người cần “xuất” quý giá này, cô cần phải khiến cho những bác sĩ ở đây ưa thích cô, yêu quý cô. Như vậy họ mới có thể luyến tiếc mà nói giúp cho cô để cô có thể tiếp tục ở lại đó trị liệu.

Nhưng vị Nhất hào đại sư này lại khác, đây là một vị cường giả có thần kinh bách chiến siêu cấp, vậy thì một nhân vật nhỏ như Lăng Lan làm sao có thể từ trong ánh mắt anh ta tìm được cái gì, Lăng Lan càng nhìn càng nản lòng. Thậm chí cô còn không cảm giác được bất kỳ cái gì ngoài trừ việc mình đang đối mặt với một người rất đáng sợ.

Đang lúc cô muốn thay đổi ý kiến của mình thì giọng nói của không gian học tập vang lên. “Thời gian kết thúc, lựa chọn đối 10 điểm vinh dự lấy chương trình Thỏ Thiên Đẳng được xác nhận, giao dịch thành công.”

Lăng Lan nháy mắt liền thanh tỉnh, hóa ra mới đó mà 10 phút đã trôi qua.

Kết cục cũng đã được định đoạt, lúc này cô mới đem rối rắm trong lòng buông xuống. Nếu ông trời đã giúp cô lựa chọn, thì cho dù mất hết số điểm

vinh dự còn lại cô cũng sẽ không hối hận gì nữa. Không thể không nói, Lăng Lan là một cô gái thông minh cũng như là người đã nhìn thấu sự đời, có lẽ vì đã trải qua hơn 24 năm bệnh tật khiến cho cô học được cách buông tay với những thứ vô duyên với mình.

Hệ thống không gian tiếp tục công bố: “Lựa chọn đối lần đầu thành công, hoàn thành nhiệm vụ đối lần đầu, điểm vinh dự khen thưởng +1. Còn lại 140 điểm vinh dự, số điểm được lưu lại cho lần tiếp theo.”

Trong lòng Lăng Lan cực kỳ vui mừng, quả nhiên cô đã đúng, điểm vinh dự này có thể tích lại. Mấy chữ “lợi dụng” chính là chỉ độ trân quý của loại điểm vinh dự này.. Nếu như trong vòng 10 phút mà cô vẫn chưa có quyết định của mình thì không gian học tập cũng sẽ cưỡng chế chọn cho cô một mục bất kỳ, và phương thức này cũng sẽ chỉ được áp dụng một lần duy nhất.

Lời nói của Nhất hào quả nhiên có ẩn chứa thâm ý, tuy rằng những thứ trong học tập không gian có giá từ 1 đến mấy vạn điểm vinh dự, nhưng với số điểm 149 trên tay, Lăng Lan cũng có thể đổi được rất nhiều thứ. Như vậy ở đây xuất hiện một vấn đề, nếu như hệ thống tự động chọn cho cô một môn học có giá trị điểm vinh dự là 50 điểm thì số điểm dự còn lại được tính như thế nào?

Mà những điều mà Nhất hào nói lại không hề nhắc tới vấn đề này. Dựa theo kinh nghiệm của lần gặp trước, Lăng Lan cảm thấy ở đây nhất định có một cái hố nào đó đang chờ cô nhảy xuống. Có lẽ việc cưỡng bách người dùng phải đưa ra lựa chọn trong thời gian ngắn cũng là một bài học, kỳ thật là nó đang dạy cho người dùng phải đổi điểm vinh dự như thế nào, không nên quá hoang phí, cũng không nên quá chần chờ trong việc ra quyết định, cuối cùng hy vọng người dùng có thể áp dụng điều cơ bản này trong cuộc sống.

Đương nhiên Lăng Lan biết rất rõ những thâm ý trong không gian học tập sẽ không đơn giản như vậy, chắc chắn nó vẫn còn thâm ý gì. Bất quá Lăng Lan cũng không nghĩ muốn tốn nhiều tâm tư vào nó. Cô không phải kiểu người nhất định phải một hai phải lý giải được mọi chuyện, làm rõ ràng mọi thứ.

Cho nên cô lựa chọn đối kỹ năng phù hợp với bản thân nhất, phù hợp với số tuổi hiện tại cũng như phù hợp với hệ phòng ngự chặt mình.. Chỉ cần như vậy Lăng Lan cũng đã rất vừa lòng. Dù sao cô cũng không cho rằng bản thân là nhân vật chính của bộ truyện nào đó, muốn gì được nấy, cô chỉ là một người bình thường.

Nhất hào đạo sư đối biểu hiện lần này của Lăng Lan rất vừa lòng, cũng không nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp gọi Cửu hào ra, chỉ đạo cho Lăng Lan học Thỏ Thiên Đẳng, cùng với bước thứ hai của giai đoạn thể thuật, luyện thể cửu thức.

Cửu thức mà ban đầu Lăng Lan học chính là nền tảng cho việc luyện thể cửu thức này, và có thể nói thể cửu thức này khó hơn gấp trăm lần so với cửu thức lúc trước. Chỉ cần xem việc Lăng Lan cố gắng luyện tập thức đầu tiên trong vòng một tháng mà không là có thể hiểu được nó khó tới độ nào. Cho dù là tư thế tay đưa lên cũng không thể làm chính xác.

Lăng Lan cảm giác bị ai không thôi, đây nhất định là một nhiệm vụ không thể khả thi rồi. Chiếu theo thời gian quy định của không gian học tập là năm năm thì đây vẫn là nhiệm vụ khó khả thi. May mắn là tâm tính của Lăng Lan rất tốt, tuy rằng cô cảm thấy đây là một nhiệm vụ gần như không thể hoàn thành, nhưng cũng không nóng vội, mỗi ngày cô đều cố gắng luyện tập từng chút một với hy vọng khi tới thời hạn quy định cô sẽ làm sai không quá bết bát. Từ sự kiện được khen thưởng điểm vinh dự do hoàn thành sớm so với tiến độ thì cô đoán nếu không hoàn nhất định là bị trừng phạt, mà tỷ lệ hoàn thành mục tiêu càng cao thì khả năng bị trừng phạt sẽ càng nhỏ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, lần tiêm được tề thứ ba cũng đã tới. Cũng giống như hai lần trước, vẫn là những vị quân y cũ và cũng vẫn là mười liều thuốc. Lăng Lan cho rằng những chuyện tiếp theo cũng sẽ giống như hai lần trước, nằm trên giường nghỉ ngơi một chút rồi tiếp tục luyện tập.

Nhưng lần này thì khác, Lăng Lan không nghĩ tới khi quân bộ vừa rời đi, Lam Lạc Phượng liền đem cô bế lên, đi ra ngoài. Sau khi vượt qua vài cái cơ quan cùng mật thất, rốt cục cũng dừng lại.

Đây là một căn phòng nhỏ, bên trong gần như không có thứ gì, chỉ có một chiếc thùng gỗ nhỏ đặt ở giữa căn phòng và một chiếc giường đơn nhỏ dựa vào vách tường. Ngoài trừ hai thứ này thì không có bất kỳ thứ gì khác.

Lam Lạc Phượng vừa vào cửa liền hỏi người trong phòng: “Đều chuẩn bị tốt hết chưa?”

“Đã xong phu nhân!” Trong phòng còn có một người phụ nữ trung niên đang đứng, Lăng Lan biết bà, bà chính là vợ của quản gia Lăng Tần là Lăng Nam Nhất.

Lam Lạc Phượng đi đến thùng gỗ trước, Lăng Lan lúc này mới thấy được thùng nội trang phân biệt không nhiều lắm một nửa còn nhiều hắc nước biếc, còn tản mát ra một cỗ nồng đậm dược hương vị.

Lăng Lan trong lòng kinh ngạc, phải biết rằng trong khoảng thời gian này những thứ thuốc mà cô nhìn thấy không phải thuốc viên thì cũng là thuốc tiêm, không có bất cứ hương vị nào. Mà cái hương vị quen thuộc hiện tại làm cô có loại ảo giác trở lại kiếp trước. Phải biết rằng lúc ấy cô không uống ít loại này hàm chứa thảo dược vị trung dược, bất quá..... Lăng Lan cái trán tràn đầy hắc tuyến, nhiều như vậy nước thuốc, chẳng lẽ là cho nàng uống?

Lăng Lan trong lòng ngoài lạnh cũng chỉ có lạnh, nhìn hành động của lão mẹ cùng Lăng Nam Nhất thì thùng nước này chính là để cho cô dùng, nhìn

độ lớn của thùng gỗ kia, Lăng Lan không tiếng động đem nó so sánh với thân thể bé nhỏ của mình...

Trời ơi, cái này có còn muốn người khác sống hay không? Uống thứ đó cô nhất định sẽ trở thành đứa trẻ đầu tiên trong lịch sử vì uống quá nhiều nước mà chết mất.

Lão mẹ của Lăng Lan cũng không độc ác như cô tưởng, chỉ nghe Lam Lạc Phượng nói: “Độ ấm của nước đã được chưa? Những thứ cần cho Lăng Lan tắm đã chuẩn bị hết chưa.”

Thật tốt, nguyên lai là dùng để tắm chứ không phải để uống. Lăng Lan rơi lệ đầy mặt, kích động mà ôm chặt lão mẹ nhà mình, rốt cuộc mạng nhỏ được bảo vệ rồi.

“Phu nhân yên tâm, tôi đã kiểm tra rất kỹ càng, sẽ không có bất kỳ vấn đề gì không tốt xảy ra.” Lăng Nam Nhất quyết đoán đáp, Lăng Lan chính là hy vọng Lăng gia, bà cũng không dám có chút sơ hở nào.

Lam Lạc Phượng cũng không chần chờ nữa, chỉ vài bai động tác đã cởi hết áo quần của Lăng Lan rồi đặt cô vào trong thùng nước.

Lăng Lan cảm giác giống như được ngâm trong suối nước nóng, cả người rất thoải mái, một cỗ nhiệt lưu thấm vào trong cơ thể và một cảm giác không ngôn ngữ nào có thể diễn tả cũng theo hướng đó đi vào cơ thể. Vừa đau, vừa ngứa. Cảm giác khó chịu ầu khiến cho một người không sợ đau như Lăng Lan cũng không nhịn được mà rên rĩ.

Lam Lạc Phượng thấy thế vô cùng khẩn trương, vội nhìn về phía Lăng Nam Nhất để biết tình hình hiện tại của Lăng Lan.

Lăng Nam Nhất an ủi nói: “Phu nhân, loại tình huống này cũng rất bình thường, thiếu gia sẽ không có việc gì.”

Thời gian dài, Lăng Lan cũng thích ứng được với cảm giác kỳ lạ này, đau đớn từ cơ thể cũng bắt đầu kịch liệt hơn, cô có cảm giác mình đang phải chịu loại đau đớn giống như kiếp trước, khi các tế bào như bị xé rách ra....

Bất quá loại này đau nhức ngược lại làm cho tâm tình Lăng Lan bình tĩnh hơn, cái cảm giác đau đớn ấy đã thâm nhập vào cốt tủy qua trong suốt 24 năm trước, giờ cô cũng có thể chịu đựng được.

“Ừa? Đây là thứ gì?” Lăng Lan nghe thấy tiếng Tiểu Tứ kinh hô trong đầu.

“Như thế nào?” Tuy rằng cô đang cảm thấy rất đau nhưng nếu có người ở bên cạnh nói chuyện thì dễ dàng xem nhẹ những đau nhức trên cơ thể này, đây là những kinh nghiệm mà Lăng Lan có được trong kiếp trước, cô rất thích khi cùng Tiểu Tứ huyền thuyên tám chuyện.

“Năng lượng này rất kỳ quái, nó thế nhưng có thể tăng độ dẻo cũng như độ cường của các tế bào trên cơ thể.” Tiểu Tứ rất hiếu kì, thùng nước thuốc là do thứ gì nấu thành? Thế nhưng dữ liệu của nó lại không có một chút tin tức gì về thứ này.

“Hẳn là bí phương tổ truyền của Lăng gia, giúp tăng cường độ cường tráng của cơ thể.” Lăng Lan cũng không cảm thấy kỳ quái, Lăng gia tuy nói lớn không lớn nhưng nhỏ cũng không phải nhỏ, dù sao thì Lăng gia cũng đã là một gia tộc truyền lại từ mấy ngàn năm. Mà Lăng Tiêu lại là dòng chính nên việc có những bí phương này cũng không quá kỳ quái.

“Chủ công, thế giới này của người thật quá kỳ diệu. Trời ơi, xem tôi phát hiện ra thứ gì đây, thứ nước đó thế nhưng có 96% là dùng thảo dược nấu ra đó.....” Tiểu Tứ kinh ngạc cảm thán nói, không nghĩ tới này lại có nước thuốc thần kỳ như vậy, không hề thấy có chút gì liên quan đến những công nghệ cao, quả nhiên là quá thần kỳ.

Lăng Lan tức khắc hăn, nước thuốc không dùng thảo dược nấu ra thì dùng thứ gì?

“Còn có 4% là cái gì? Thành phần nước thuốc sao mà quyên thuộc thế nhỉ.....A....Độc?? Òm, hăn là độc của xà, cái gì nữa đây? Bò cạp? Rết, còn có....nhện!!!” Thanh âm Tiểu Tứ càng ngày càng nâng lên, cuối cùng trở thành một tiếng thét chói tai đầy sợ hãi.

Không có biện pháp, đã hơn một năm trôi qua, Tiểu Tứ cũng đã nắm được khá nhiều chủng loại động vật tồn tại ở thế giới này, tuy đối với những con vật khác nó cũng oki không sợ hãi, những chỉ có những động vật nhiều chân thì không cách nào tiếp thu được, theo cách nói về thẩm mỹ của Tiểu Tứ thì nó không thể nào nhìn thấy những thứ xấu xí tới mức diệt thiên tuyệt địa như vậy được.

Lăng Lan làm lơ cảm với tâm trạng đang điên loạn của Tiểu Tứ, cô cảm thán thật sâu, không nghĩ tới cô cái thể cảm nhận được cảm giác trở thành vai chính trong tiểu thuyết.

Òm, xuyên qua đến tương lai cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy, mà xuyên qua có một vị đại thần làm việc dùm khiến cho cô cũng cần phải nỗ lực không ngừng.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Lăng Lan – Cái Dạ Dày Không Đáy

Lam Lạc Phượng vẫn luôn giữ bên cạnh Lăng Lan thấy vậy liền khẩn trương, mà Lăng Nam Nhất ở bên cạnh cũng khẩn trương không kém. Thuốc này chỉ có tác dụng khi người dùng hoàn toàn thanh tịnh, nếu như hôn mê trong quá trình ngâm thì cũng không có hiệu quả gì, mà nếu có thì cũng chỉ rất ít.

Lăng Nam Nhất thấy Lăng Lan chỉ hơi cau mày cũng không có biểu hiện gì khác thì nhin không được âm thầm gắt đầu, quả nhiên không hổ là con của gia chủ bọn họ gia chủ, chỉ riêng năng lực nhẫn nại như vậy cũng không phải thứ mà người thường có được, nếu gia chủ còn sống thì hẳn rất vui mừng vì có người kế tục như vậy.

Mỗi lần nhìn khuôn mặt Lăng Lan hơi nhăn Lam Lạc Phượng đều có ý muốn ôm con ra, nhưng cô biết đó là không thể. Thống khổ mà Lam Lạc Phượng cũng không kém gì so với Lăng Lan, cô thật sự không muốn con gái của mình phải chịu cảnh đau đớn như vậy. Cô không quên trước đây Lăng Tiêu đã từng nhắc đến loại thuốc ngâm này, đây là bí phương của gia tộc. Nó rất hiệu quả đối với việc tăng cường sức khỏe nhưng lại khiến cho người dùng phải chịu đau đớn trong suốt quá trình sử dụng, loại đau đớn đó không phải người thường có thể chịu được.

Hai mắt Lam Lạc Phượng tràn đầy tình yêu thương nhưng chỉ chợt lóe rồi biến mất, khéo mắt ngân ngấn nước.

Lăng Nam Nhất cảm nhận được tâm tình của Lam Lạc Phượng không tốt nhin không được an ủi: “Phu nhân, luyện tiếc cũng phải bỏ, chỉ cần có cơ sở chắc chắn thì cuộc sống của tiểu thiếu gia sẽ càng tốt hơn, thế giới này vẫn lấy cường giả làm đầu (cường giả vi tôn), những thứ mà gia chủ để lại nếu như không có thực lực nhất định thì không thể sử dụng được.”

Lam Lạc Phượng ngẩng đầu nói: “Ta biết, yên tâm, ta có thể kiên trì, ta tin Lăng Lan cũng có thể kiên trì.” Giống như cách nói của Lăng Nam Nhất, chỉ có xây dựng vững cơ sở cho Lăng Lan thì sau này con cô mới có thể tự do sống được.

“Ta phải đi nghiên cứu bí phương này một chút, quá thần kỳ, nếu là hiểu được dược lý này có lẽ ta sẽ tạo ra một loại thuốc mới. Chủ công, ta đi trước, ngài cứ từ từ ngâm nhé” Tiểu Tứ rất không lương tâm mà ném Lăng Lan sang một bên, chạy như điên tiến vào phòng nghiên cứu của chính mình, đi nghiên cứu phát minh vĩ đại của bản thân.

Dựa vào....đứa trẻ vô lương tâm này! Lăng Lan cực kỳ khinh bỉ hành vi ích kỷ này của Tiểu Tứ, cô quyết định sau này nhất định phải giáo huấn thằng nhóc này thật tốt, để nó biết cho dù là việc gì cũng không quan trọng bằng việc phụng bồi bên người chủ công của hân.

Đau đớn kịch liệt làm thân thể Lăng Lan nhin không được mà run rẩy, trong miệng cũng kêu rên lên, cô đột nhiên nhớ tới dưỡng thân khí quyết có thể làm giảm bớt đau đớn của cơ thể liền vội vận chuyển dưỡng thân khí quyết. Không nói nó thật sự hiệu quả nhưng đau đớn mà cô chịu thật sự đã giảm bớt, khiến cho cô cũng thoải mái hơn chút.

Lăng Lan thân thể kịch liệt run rẩy làm Lam Lạc Phượng cùng Lăng Nam Nhất canh bên cạnh khẩn trương, Lam Lạc Phượng chỉ đơn giản lo lắng cho con gái phải chịu thống khổ, mà Lăng Nam Nhất lại lo lắng cho những chuyện sẽ diễn ra tiếp theo. Bà biết rõ nữa giờ tiếp theo chính là thời điểm mấu chốt của lần ngâm thuốc này, đó cũng là khoảng thời gian khó

khăn nhất, rất nhiều đứa trẻ đều ngất đi trong giai đoạn này. Cho dù là gia chủ khi chịu đau đớn của nửa giờ này dù không ngất xỉu nhưng cũng cần nửa ngày sau mới có thể hoạt động lại như thường.

Có lẽ việc tập dưỡng thân khí quyết từ khi còn trong bụng mẹ đã khiến cho Lăng Lan xem nó như một loại bản năng, cho nên dù thân thể đau đớn như hiện tại thì cô vẫn có thể dễ dàng tiến vào trạng thái nhập định. Lúc này cô không còn cảm thấy đau đớn từ cơ thể nữa mà chỉ cảm thấy bản thân đang trôi nổi giữa một khoảng không dài và vô tận.

Nhìn biểu tình của Lăng Lan càng lúc càng vững vàng, Lam Lạc Phượng thở dài nhẹ nhõm, xem ra Lăng Lan đã quen với cảm giác đau đớn rồi.

Chỉ có Lăng Nam Nhất hiểu rõ dược tính của thuốc thì cảm thấy hoang mang, chả lẽ dược tính của thuốc đã bị hấp thụ hết rồi sao? Bà nhìn thấy thuốc nước vẫn còn màu xanh biếc, như vậy dược tính của nó vẫn còn.

Nếu dược tính còn vậy nhất định người ngâm vẫn phải chịu đau đớn, nhưng nhìn biểu tình của thiếu gia Lăng Lan, không có chút gì gọi là đau đớn cả. Như vậy thiếu gia nhà bọn họ hoặc là một người có dây thần kinh bị vấn đề mà phản ứng chậm hoặc là một người có khả năng nhịn đau rất mạnh.

Lăng Nam Nhất hướng về phía khả năng dây thần kinh có vấn đề hơn, thử nghĩ xem trên đời này làm gì có đứa trẻ nào mới một tuổi là có khả năng nhẫn nại lớn như vậy?

Vì phán đoán sai lầm lúc nhất thời này của Lăng Nam Nhất mà cuộc sống sau này của Lăng Lan gặp rất nhiều đau khổ, bởi vì Lăng gia cho rằng nếu Lăng Lan có chút chậm trong việc nhận đau đớn thì họ càng nên hung hăng thao luyện để Lăng Lan hiểu đau là như thế nào.

Không biết qua bao lâu, Lăng Lan cảm thấy cơ thể của mình được người khác bế lên sau đó được đặt lên giường và được mát xa nhẹ nhàng. Cảm

giác thoải mái này khiến cho Lăng Lan không thể duy trì được, sau đó cô.....ngủ luôn.

Sau khi tiến bước người của quân bộ, Lăng Tần vẫn luôn túc trực ở bên ngoài, thấy mọi người từ trong phòng đi ra nhanh chóng hỏi: “Hiệu quả thế nào?”

Lăng Nam Nhất biểu tình kích động, bà đột nhiên gật đầu nói: “Hiệu quả cực kỳ tốt, các phương diện đều được đề cao lên từ 30% đến 80%.”

Nghe thấy như vậy, biểu tình của Lăng Tần kích động cùng phần chấn: “Thật không?” Phải biết rằng trong lịch sử của Lăng gia, người đạt được hiệu quả tốt nhất trong việc tắm thứ thuốc này chính là gia chủ Lăng Tiêu, năm đó các hạng mục của Lăng Tiêu cũng chỉ tăng từ 50% đến 10%.

Nhìn thấy Lăng Nam Nhất kiên định gật đầu, Lăng Tần rót nước mắt: “Trời không diệt Lăng gia ta, không diệt Lăng gia ta.”

Lăng Nam Nhất lặng lẽ nắm lấy người bạn già của mình, bà đương nhiên biết tin tức này đối với chồng mình có bao nhiêu an ủi. Lăng Tiêu tuy nói là gia chủ Lăng gia, nhưng người đó cũng chính là đứa trẻ mà chồng bà chăm sóc từ nhỏ tới lớn, ông hoàn toàn đem Lăng Tiêu trở thành đứa con của mình để yêu thương. Khi tin tức Lăng Tiêu mất được đưa tới, bà biết chồng mình cũng đau lòng không kém gì phu nhân.

“Thoạt nhìn, tiềm năng thân thể của tiểu thiếu gia đã được di truyền từ gia chủ, mỗi lần đều hấp thu mười liều thuốc kích phát gen, mà việc ngâm nước thuốc này cũng có hiệu quả hơn rất nhiều” Lăng Nam Nhất cảm thán nói.

Lăng Tần vẫn như cũ khó nhịn kích động trong lòng, chỉ có thể rưng rưng mà gật đầu. Vợ chồng Lăng Tần cũng chỉ có thể dựa vào vấn đề di truyền để giải thích cho nguyên nhân Lăng Lan có thể tắm thuốc hiệu quả như vậy, họ đương nhiên không biết tất cả những điều ấy đều do việc tu

luyện khí quyết dưỡng thân mà thành. Nó có công rất lớn trong việc tăng khả năng hấp thụ được vật, cũng như khiến cho được tính càng có hiệu quả hơn khi tiến vào cơ thể, vậy nên mới xuất hiện các chỉ số đều tăng nhiều như vậy.

Cứ như vậy, Lăng Lan bắt đầu kiếp sống ngâm nước thuốc, không chỉ có như thế, cô còn bị hành hạ bởi những động tác vượt qua cực hạn của con người, Đương nhiên cô cũng chỉ có thể vụng trộm mà luyện tập, nếu không để lão mẹ nhà mình nhìn thấy thì khẳng định bà sẽ lên cơn điên mất.

Một năm lại một năm trôi qua, Lăng Lan từ từ lớn lên, sau đó cô phát hiện...từ khi nào cô đã trở thành ma vương dạ dày, một bữa ăn của cô có thể bằng phần ăn một ngày của mẹ mình.

Trời a... cô chỉ mới bốn tuổi thôi có được không?? Chẳng lẽ muốn cô phát triển chiều ngang sao?

Không được, hôm nay cô nhất định phải ăn uống điều độ mới được, phải biết rằng cô cũng có một mục tiêu để hướng tới đó nha. Đó là “4 có” để trở thành một cục cưng ngoan, cô nhất định không để việc béo lên cản trở lục tiêu này của mình.

Lăng Lan tự cổ vũ chính mình, bỗng nhiên cô phát hiện mình trong lúc không để ý đã giải quyết xong phần mì siêu lớn trước mặt.1 Lăng Lan biểu tình kiên định đập bàn một cái hô to: “Thêm một phần bò bít tết siêu lớn cho bản thiếu gia.”

Nha, cảm giác đói bụng thật sự rất khó chịu, Lăng Lan phát hiện cảm giác này còn khó nhịn nhiều hơn so với cảm giác đau nửa.

Thôi, dù sao kiếp này cô cũng đã định là trở thành một người đàn ông rồi, nếu sau này không cẩn thận trở thành một người đàn ông quá trác tuyệt, khí chất ưu nhã, còn siêu cấp tuần mỹ nữa thì nhất định sẽ dẫn tới sự chú ý của vô số mỹ nữ trong thiên hạ, đây là một chuyện phiền toái tới mức nào.

Nên..... cô quyết định, vì cứu những người con gái vô tội ấy cũng như làm giảm bớt tội nghiệp, cô sẽ ăn nhiều để béo lên một chút... Hây, chuyện này thật bí ai mà!

Khụ, mình quả nhiên là người mềm lòng!

Lăng Lan bị tình thân yêu người của chính mình làm cảm động, cô quyết đoán gặm tiếp phần thức bít tết siêu lớn mới được người hầu bưng lên.

Không thể không nói, lý do mà Lăng Lan nghĩ ra thật vô cùng tốt, nó khiến cho cô có cớ để tiếp tục quá trình ăn ngon của mình.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Dưỡng Thân Khí Quyết Huyền Bí!

Khẩu vị của Lăng Lan vẫn tốt như trước, ăn không ngừng khiến cho Lam Lạc Phượng đang ngồi bên cạnh lại rối rắm: Trẻ nhỏ có thể ăn là phúc, nhưng mà ăn nhiều như vậy...thật sự không có chuyện gì chứ?

Lăng Tần cùng Lăng Nam Nhất ở bên cạnh cũng đồng thời rối rắm vạn phần, khả năng ăn uống của Lăng Lan chính là thuộc loại khủng bố rồi, cho dù thân thể cần năng lượng để phát triển nhưng mà..ăn như vậy thì quả thật có chút quá lớn rồi.

Bọn họ bắt đầu xem xét thân thể nhỏ xíu của Lăng Lan, rồi chỉ có thể lắc đầu thở dài, bọn họ không biết, chẳng lẽ dạ dày của thiếu gia nhà mình là một cái động không đáy sao?

Thời gian đã chứng minh những lo lắng của Lăng Lan chính là dư thừa, cô tuy rằng ăn nhiều, nhưng thân thể của cô trừ bỏ cao lên thì không có bất kỳ sự thay đổi nào khác, cho dù có là bề ngang. Không chỉ như thế, cô cũng không có vẻ ngoài giống như những đứa trẻ được tiêm thuốc kích phát gen khác, không có vẻ ngoài cường tráng rắn rỏi mà lại có vẻ ốm yếu, suy nhược.

Lam Lạc Phượng từ đây cũng không còn có ý tưởng muốn cho Lăng Lan ăn uống điều độ nữa, ăn nhiều như vậy còn gây yếu thể, nếu giảm khẩu phần ăn, không biết cục cưng nhà mình sẽ biến thành con gì đây? Dù sao Lăng gia cũng không thiếu thức ăn.

Vì thể lượng cơm của Lăng Lan cũng không khiến ai phải rối rắm nữa. Nếu có một ngày, Lăng Lan ăn ít một phần cơm rang hay bò bít tết linh tinh thì toàn bộ Lăng gia liền sẽ lâm vào một cảnh hoảng loạn cục bộ, thiếu gia ăn uống kém đi, chẳng lẽ bị bệnh sao Khụ, thói quen quả nhiên thực đáng sợ.

Lăng Lan kỳ thật đối tình huống của chính mình cũng rất buồn bực, cô lặng lẽ tìm Tiểu Tứ để tìm nguyên nhân.

Tiểu Tứ rất cố gắng không bao lâu liền tìm được đáp án.

Nguyên lai Lăng Lan sở dĩ thoát nhìn không cường tráng như những đứa trẻ khác là bởi vì vẻ cường tráng trong mắt những người khác chỉ là do tạp chất của dược tề mà ra, những tạp chất này tích tụ dần dần khiến cho cơ thể trở nên cứng ngắc. Đương nhiên loại kết quả này cũng không thể cho là chuyện xấu, chỗ tốt của nó chính là làm cho cơ thể trẻ con tăng độ cường tráng, không những vậy nó còn làm tăng khả năng chịu đựng những tác động từ bên ngoài đến cơ thể. Mà chỗ xấu duy nhất của nó chính là làm cho cơ thể mất đi độ mềm dẻo của cơ thể.

Mà những dược tề Lăng Lan hấp thu lại không mang theo bất cứ thứ tạp chất gì cho nên sẽ không có khả năng tạp chất bị tích lũy ở trong thân thể, cũng không có khả năng cơ thể trở nên cường tráng như vậy.

Lại nói Lăng Lan ăn lượng cơm lớn như vậy cũng bởi vì phải bổ sung thêm năng lượng cho cơ thể sau những bài tập thể thuật cấp cao trong không gian học tập. Ở đây có cũng công lao một phần từ phương thuốc bí truyền của Lăng gia, nó giúp cô tăng cường khả năng chứa đựng năng lượng. Nguyên bản chỉ cần ăn một chén cơm là có thể bù đắp năng lượng giờ thành hai phần.

Đương nhiên khả năng chứa năng lượng của thân thể đựng càng nhiều cũng có nghĩa lực phát của Lăng Lan càng mạnh, tóm lại đối với Lăng Lan

mà nói là trăm tốt mà không hại.

Mà vì sao nhìn Lăng Lan lại có vẻ ngoài suy ngược thì Tiểu Tứ vẫn chưa có biện pháp tìm hiểu ra....Tiểu Tứ có chút không hiểu, vì sao bản thân đã tìm kiếm lâu như vậy mà vẫn không ra đáp án??

Cuối cùng trong một lần vô tình nó hiểu được, cái bài tập dưỡng thân khí quyết mà kiếp trước Lăng Lan đã học chính là nguyên nhân dẫn đến hiện tượng này.

Sau khi nghe đáp án từ Tiểu Tứ, Lăng Lan cũng yên tâm một chút, chỉ cần không có hại đối với cơ thể mà lại còn có thể ăn uống thoải mái, Lăng Lan cũng không ngại chính mình trở thành một người có cái dạ dày không đáy.

Bất quá, những ngày tháng hết ăn lại ngủ của Lăng Lan cũng không kéo dài bao lâu, rất nhanh sau đó cô bị người mẹ nhẫn tâm ném qua cho Lăng Tần bắt đầu luyện tập đấu pháp của Lăng gia. Hóa ra Lăng gia có quy định, trẻ con từ 5 tuổi trở đi sẽ bắt đầu được truyền lại thể thuật của Lăng gia.

Ngay từ ngày đầu tiên Lăng Lan đã thể nghiệm những đau khổ mà sau này ngày nào cô cũng phải đối mặt. Thể thuật của Lăng gia thiên hướng tấn công, cho nên không có cái gì gọi là đường tắt ở đây, nó chỉ có thể dựa vào luyện tập gian khổ để gia tăng sức mạnh của mình, giống như mỗi ngày đánh bao nhiêu quyền, đá chân bao nhiêu cái, không đạt được số lượng yêu cầu thì không được phép nghỉ ngơi.

Lúc Lăng Lan hoàn thành cú đá cuối cùng thì trực tiếp ngã xuống mặt đất không thể động đậy. Lăng Nam Nhất đứng bên cạnh giám sát thấy vậy đau lòng không thôi, bà bế Lăng Lan nhanh chóng đem cô ngâm vào thuốc, hy vọng giảm bớt những gánh nặng mà cơ thể mới chịu.

Lăng Lan vừa ngâm vào nước liền biết thuốc tắm của hôm nay khác với trước đây, nó không còn cảm giác đau đớn như trước mà lại có chút ê ẩm,

nóng nóng, thoải mái khiến cô gần như ngủ quên.

Lúc này Tiểu Tứ nhảy ra, miệng phì nhổ: “Thứ này làm sao tốt bằng thể thuật của không gian học tập được, hờ một chút là nó cũng có thể để lại tai họa ngầm cho cơ thể nữa chứ. Nếu không phải học còn có thứ thuốc này, chỉ sợ suốt thời gian qua đã có mấy chục đứa trẻ bị hủy tiềm năng rồi đấy chứ.”

Lăng Lan cười khở nói: “Cũng không thể không luyện, chỉ có thể tiếp tục theo dõi thôi. Tôi cũng không muốn nhìn khuôn mặt thất vọng của mấy người lớn trong nhà.” Kiếp trước Lăng Lan luôn phải nhìn khuôn mặt thất vọng của cha mẹ vì không thể chạy chữa được bệnh cho mình, cho nên mỗi khi mệt mỏi đến tận cùng muốn từ bỏ, Lăng Lan sẽ tưởng tượng đến gương mặt của mẹ Lam, của quản gia Tần sẽ thất vọng như thế nào khi biết cô bỏ cuộc. Những lúc như vậy cô sẽ trở nên tỉnh táo hơn, và kiên trì hơn.

Cô quả nhiên là tự thích tìm ngược mà! Lăng Lan biết đây chính là tâm ma của cô, những thứ vô tình trải qua ở kiếp trước đã ảnh hưởng lớn đến hành vi của cô trong kiếp này.

Sau khi tắm thuốc xong, Tiểu Tứ phát hiện cơ thể của Lăng Lan cũng không hoàn toàn được thuốc tắm tu bổ hoàn chỉnh. Tuy rằng thoát nhìn không có vấn đề gì lớn, nhưng nếu cứ để như vậy thì thời gian dài chắc chắn sẽ để lại hậu họa khó lường cho thân thể.

Lúc này Tiểu Tứ quyết định ngày mai sẽ không cho Lăng Lan tiếp tục tham gia huấn luyện nữa. Nhưng sáng sớm ngày hôm sau, Tiểu Tứ ngạc nhiên khi phát hiện, những vết thương còn sót lại của ngày hôm qua hôm nay đã biến mất không còn, thậm chí cơ thể còn có xu hướng tốt hơn trước.

Tiểu tứ kinh ngạc rồi, nó vội dò hỏi Lăng Lan xem tối qua cô đã làm những gì.

Lăng Lan vẻ mặt mờ mịt, tựa hồ không rõ Tiểu Tứ rốt cuộc muốn nói tới cái gì.

Tiểu Tứ tức muốn học máu, hỏi lại xem tối qua trừ ngủ Lăng Lan đã làm những chuyện gì.

Điều này cực kỳ quan trọng, nếu có thể làm rõ nguyên nhân thì đây chắc chắn là một phát hiện xuyên thế kỷ. Phải biết rằng cho dù là ở thế giới công nghệ cao như nơi ở của Tiểu Tứ thì cũng không thể chữa trị những thương thế hoàn mỹ như vậy, ở đó việc chỉ dựa vào thuốc tu bổ là không được, nó còn cần một cái giá khá lớn để đưa cơ thể về lại mức độ ban đầu, cái giá đó chính là năng lượng của sinh mệnh, việc tiêu hao mức năng lượng khi đó tuy rằng không gây tai họa nhiều, nhưng nó chính là mầm mống vô tận cho những căn bệnh cho cơ thể trong tương lai.

Nhưng tình huống của Lăng Lan không giống vậy, những vết thương của cô được điều trị một cách hoàn mỹ, mà lực sinh mệnh cũng không có dấu hiệu yếu bớt chút nào, ngược lại nó càng thêm thuần hậu, tràn đầy sức sống. Điều này chứng minh thứ chữa trị cho Lăng Lan không phải là lực sinh mệnh để lại những hậu họa đó.

Lăng Lan nghe vậy nghiêm túc suy nghĩ, sau đó mới không xác định nói cho Tiểu Tứ dường như trước khi đi ngủ cô có tu luyện bài tập dưỡng thân khí quyết.

Tiểu Tứ nghe đáp án của Lăng Lan xong quyết đoán yêu cầu cô hôm nay tiếp tục huấn luyện, sau đó buổi tối lại tiếp tục sử dụng dưỡng thân khí quyết để xem có hiện tượng như vậy xảy ra không.

Kết quả cuối cùng, quả nhiên là giống với lần đầu tiên, thân thể lại lần nữa khôi phục đến trạng thái tốt nhất, Tiểu Tứ kinh ngạc nhìn phương thức vận hành của dưỡng thân khí quyết, không nghĩ tới cái tinh cầu nguyên thủy mà khoa học kỹ thuật chỉ mới phát triển một chút xíu kia lại có thứ

thần kỳ như vậy tồn tại. Dưỡng thân khí quyết thế nhưng có thể tẩm bổ năng lực cho thân thể, không chỉ thế nó còn có thể đem một phần lượng của thân thể hấp thu để phụ trợ cho quá trình vận hành của mình, mà thứ năng lượng đó với những khoa học kỹ thuật như bây giờ thì không thể nào phát hiện ra được.

Tiểu Tứ sở dĩ có thể phát hiện ra thứ thần kỳ này cũng bởi vì Lăng Lan là ký chủ của nó, vì vậy nó và Lăng Lan có sợi dây liên kết tinh, khiến cho nó có thể nhìn thấy hình ảnh vận hành của dưỡng thân khí quyết, nếu không, chỉ sợ cả thế giới cũng chả ai biết được sự thần kỳ của thứ bí thuật này.

Tiểu Tứ có chút hối hận, nếu sớm biết tinh cầu nguyên thủy tinh có nhiều thứ thần kỳ như vậy nó đã điều tra để tìm về hết rồi, giờ cái gì cũng đều chậm.....

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Thở Phào Nhẹ Nhỏm!

Thời gian một năm trôi qua rất nhanh, mới đó mà Lăng Lan đã được 6 tuổi. Trước kia cô vẫn luôn oán hận vì sao thời gian trôi qua chậm quá nhưng bây giờ cô đang cầu trời cho thời gian trôi qua chậm lại.

Từ khi tròn năm tuổi, chính thức bắt đầu luyện tập thể thuật bí truyền của Lăng gia, Lăng Lan lớn mật cũng bắt đầu tu luyện cửu thức ngoài đời thật. Thời gian luyện tập của cô trong một năm qua thậm chí còn nhiều hơn so với 3 năm trước cộng lại. Phải biết rằng trước năm một tuổi cô chỉ có thể miễn cưỡng mà hoàn thành bốn thức, nhưng cho tới khi 2 tuổi cô cũng chỉ có thể hoàn thành thêm ba thức nữa. Cửu thức nền tảng là quá trình vô cùng quan trọng trong việc tu luyện thể thuật. Vì vậy độ khó của nó cũng sẽ tăng lên theo thời gian tu luyện, mà như vậy sẽ càng mất nhiều thời gian hơn cho việc luyện tập.

Cửu thức nền tảng đã như vậy thì cửu thức thể thuật càng khó hơn, vì vậy áp lực của Lăng Lan càng ngày càng nặng, phải hoàn thành những bài luyện thể thuật của Lăng gia mỗi ngày, và cũng phải hoàn thành cửu thức tu luyện của học tập không gian. Lăng Lan cực kỳ lo lắng, thời hạn quy định của không gian học tập ngày càng cận kề mà cô thì chỉ mới hoàn thành đến thức thứ 8. Nếu cứ như vậy, chắc chắn cô sẽ không hoàn thành cửu thức tu luyện được.

Cho nên Lăng Lan hận không thể lợi dụng mỗi giây để luyện tập, ngay cả khi ăn cơm cô cũng luôn ở trong trạng thái chiến đấu, nhìn tốc độ ăn

cơm như bão thổi của Lăng Lan khiến Lam Lạc Phượng đứng hình, mấy đêm ôm ảnh của Lăng Tiêu mà khóc. Lam Lạc Phượng cho rằng chính mình đã không dạy con tốt, khiến cho con gái của hai người không có chút phong phạm gì của đại gia tộc.

Nhưng dù cố gắng như vậy thì khi kỳ hạn cuối cùng đến Lăng Lan vẫn không thể hoàn thành xong bài tu luyện, cô chỉ mới hoàn thành tới thức thứ tám, còn thức thứ chín cao nhất thì mây bay.

Lúc này Lăng Lan thật sự không dám đối mặt với Nhất hào đại sư. Đáng tiếc, học tập không gian không cho phép cô trốn tránh, thời gian đếm ngược về không, ý thức của Lăng Lan ngay lập tức bị không gian học tập cưỡng chế bắt đi

Khi có ý thức lại lần nữa Lăng Lan phát hiện mình đang ở trong không gian học tập, cô ngay lập tức phát hiện nhiệt độ hôm nay thấp hơn mọi khi. Mà nhất hào đại sư đã đứng sảng thẳng tắp ở đó, tựa như đã chờ rất lâu.

Lăng Lan xoa xoa cánh tay đem lớp da gà phúi phúi như trấn an chính mình. Đối mặt với một người cường giả toàn thân đang phát khí lạnh Lăng Lan có chút khó khăn trong việc giữ bình tĩnh.

Lúc này khí thế trên người Nhất hào đạo sư lãnh hơn so với 2 lần gặp trước rất nhiều, tuy rằng hai mắt anh ta vẫn bình tĩnh như cũ nhưng Lăng Lan vẫn cảm giác được ừ người lúc nà anh ta cực kỳ cực kỳ không vui.

Trời a... Nhất hào khẳng định bất mãn với biểu hiện của cô. Giác quan thứ sáu của Lăng Lan không ngừng kéo còi báo nguy, cô rất nhanh chỉnh đốn bộ dạng hơi cúi đầu xuống, nghiêm túc nói: “Nhất hào đạo sư, thực xin lỗi, đã khiến người thất vọng rồi.”

Nhất hào lạnh lùng nói: “Vô phương, chúng ta chỉ phụ trách dạy dỗ, còn quá trình và tiến độ luyện tập phụ thuộc vào cô, không có quan hệ với chúng ta, lời xin lỗi này cô đã nói với nhầm người rồi.”

Nhất hào tuy làm vẻ không liên quan đến mình nhưng Lăng Lan vẫn cảm nhận được sự khó chịu bất mãn trong giọng nói của anh ta.

Lăng Lan khóc: Nhất hào đạo sư a, ngài tốt cùng là ý gì, ngài muốn chơi như thế nào??? Tuy rằng trong lòng Lăng Lan khó chịu phun nước bọt nhưng trên mặt cô cũng không dám có chút ý bất kính, càng không dám giải thích cái gì, chỉ cúi đầu xuống.

Nói đến cùng Lăng Lan cũng có chút chột dạ, quả thật trong 3 năm qua cô đã lãng phí không ít thời gian, cũng không có cố gắng tu luyện. Đương nhiên nguyên nhân lớn của hành động này vì cô cố kị với những tử sĩ lúc nào cũng túc trực bên cạnh, cô chỉ dành ra chút thời gian lúc mẹ ngủ mới dám luyện tập một chút, nên mỗi ngày cũng chỉ luyện tập nhiều nhất 5,6 tiếng, điều này khiến cho tiến độ luyện tập chương trình thể thuật của không gian bị chậm không ít. Tuy rằng có thêm các thể thuật của Lăng gia phục trợ, nhưng thời gian bị lãng phí cũng không thể bù đắp được.

“Tu luyện cửu thức luyện thể, hoàn thành trước tám thức, thức thứ chín tiến độ hoàn thành 69%, nhiệm vụ chưa hoàn thành. Trừng phạt: Một, điểm vinh dự bị trừ 200 điểm, điểm vinh dự không đủ có thể lựa chọn các cách sau.. Hai, dùng cách xử phạt về thể xác, điện giật 200 lần! Ba, lợi dụng điểm vinh dự để đổi thêm thời gian, vẫn chưa hoàn thành trừng phạt gấp đôi. Mời lựa chọn.”

Giọng nói vô tình của không gian học tập vang lên thông báo hình phạt dành cho Lăng Lan, điều này khiến cô vừa vui vừa sợ. Lựa chọn hình phạt sao? Hệ thống cũng quá ác độc rồi, mặc kệ là trừ điểm vinh dự hay bị hành hạ về thể xác cô cũng chẳng muốn chọn phương án nào cả.. Trừ điểm vinh dự, thứ này quá quý giá, cô tiếc...nhưng mà để bị điện giật 200 lần...huhu...cô cũng không có khuynh hướng tự ngược đó đâu.

Rất may là hệ thống có cho cơ hội để cải thiện, nhưng mà Lăng Lan nhìn hình phạt khi không hoàn thành lần2... gấp đôi...tâm can nhỏ của cô không

nhìn được run run, một cổ khí lạnh từ xương sống trực tiếp chạy lên đỉnh đầu.

Lúc này, giọng nói lạnh băng của Nhất hào vang lên: “Nói đi, cô chọn cái nào?”

Lăng Lan thật cẩn thận hỏi: “Nhất hào đạo sư, có thể hay giải thích một chút về lựa chọn thứ ba được không? ” Nếu như không tốn quá nhiều điểm vinh dự, cô nhất định sẽ liều thử một phen.

Nhất hào nhìn cô một cái, hừ lạnh nói: “Có thể dùng 10 điểm vinh dự để đổi thêm ba mươi ngày, cô tiếp tục luyện tập trong 30 ngày này, nếu hoàn thành đúng hạn thì trừng phạt sẽ được xóa bỏ, nếu không hoàn thành, phạt gấp đôi.”

Lăng Lan trong lòng vui vẻ, 10 điểm vinh dự là số tổn thất mà cô có thể chấp nhận được, chỉ là cô cần phải nhanh chóng hoàn thành cừu thức trong 30 ngày. Nhưng mà điều này có chút khó khăn, nói thật trong lòng Lăng Lan cũng không xác định mình có thể hoàn thành trong chừng đó ngày không. Đôi khi phải tới 2 tháng, 3 tháng, cũng có thể là 1 năm cũng chưa chắc hoàn thành được, cừu thức này không chỉ dựa vào luyện tập là có thể thành, nó còn dựa cơ duyên cùng giác ngộ, thiếu một thứ cũng không thể được. Cừu hào đạo sư đã nói như vậy với cô.

Có muốn thử hay không? Lăng Lan do dự. Nhưng mà cô không hạ ngoan tâm được, điểm vinh dự thì quá quý, mà cô lại không thể nhẫn tâm tự ngược mình... Làm sao đây???, Cuối cùng cô vẫn đoạn cổ tay, lựa chọn đổi điểm vinh dự để có thêm thêm thời gian luyện tập.

Sau khi Lăng Lan nói lựa chọn của mình, cô ngay lập tức cảm nhận thấy nhiệt độ xung quanh tăng lên một chút, không còn lạnh như lúc nãy nữa. Sau khi quyết đoán chọn phương án thứ ba, Nhất hào ngay lập tức đá Lăng Lan ra khỏi không gian học tập. Thứ duy nhất Lăng Lan nhớ chính là ánh

mắt lãnh lẽo của Nhất hào, mười phần uy hiếp, rõ ràng là đang cảnh cáo cô nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ này.

Trở lại không gian ý thức, không chờ Tiểu Tứ hoàn thành nghi lễ nghênh đón ở bên ngoài, Lăng Lan liền bay ra ngoài để nỗ lực tu luyện.

Lăng Lan không biết ánh mắt cảnh cáo cuối cùng của Nhất hào là có ý gì, nhưng một cảm giác lạnh lẽo từ xương cốt truyền ra báo cho cô nếu không hoàn thành cửu thức này thì cô chết rất thảm....

Trong một tháng tiếp theo Lăng Lan gần như trở thành con bò già, mỗi ngày đều luyện tập rồi tập luyện, cho tới khi không còn sức nữa mới dám nghỉ ngơi.

Cuối cùng dưới hành vi tự ngược cực đoan với bản thân mình, Lăng Lan cũng thành công luyện thức thứ chín.

Khi nhìn thấy thời gian cuối cùng trong không gian học tập chỉ còn lại vài giây, Lăng Lan tức thì đổ mồ hôi lạnh cả người. Kỳ thật trong khoảnh khắc cuối cùng cô cũng không biết mình có hoàn thành kịp đúng với thời hạn hay không, cô chỉ làm theo bản năng, vận chuyển năng lực, cố gắng luyện thức thứ chín một lần lại tiếp một lần.

Có lẽ vì bất chấp mọi thứ để luyện tập, nên vào những phút cuối cùng khi thần trí đã mơ hồ, cô bỗng nhiên cảm thấy có một bức tường trở ngại mình bỗng bị vỡ vụn, thân thể không tự chủ mà tạo hình ra thức thứ chín, khiến thân thể cũng tự nhớ lại chín thức đã luyện tập trong suốt năm năm qua.

Cứ như vậy, Lăng Lan giải quyết xong cây đao vẫn luôn treo lên cổ mình bất lâu, cuối cùng cô cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Khảo Nghiệm Vào Đồng Quân Học Viện

“Tiểu thiếu gia, cậu đã chuẩn bị xong chưa?” Đứng trước phòng thử nghiệm sức lực Lăng Tần khẩn trương nói với Lăng Lan.

Lăng Lan biểu môi, cô còn chưa lo lắng gì mà vị quản gia này đã cuống hết cả lên, bác quản gia này từ khi bước vào học viện đồng quân liền mất đi vẻ bình tĩnh của thường ngày, chẳng lẽ không tin tưởng cô đến như vậy?

Ách..... Mặc dù có một vài chuyện không hay đã xảy ra nhưng mà nó không thuộc quyền khống chế của cô, không thể trách cô được, ai mà biết cái cuộc kiểm tra trí lực lại khó “lý giải” như vậy.

Lăng Lan nghĩ đến mà thấy nhục, cả khuôn mặt cũng biến đen. Bất quá cô cũng phải an ủi vị quản gia đã cả đời trung thành với Lăng gia: “Bác Tần, con cam đoan lần này nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.”

Nếu không phải thật sự coi trọng và quan tâm, Lăng Tần cũng sẽ không mất bình tĩnh như vậy, phải biết ông ấy cũng là một vị cao thủ thể thuật.

Nghe Lăng Lan nói, lúc này Lăng Tần mới yên tâm, thả lỏng tinh thần, “Tốt lắm tốt lắm”

Hôm nay Lăng Lan sở dĩ đứng ở đây là vì bạn nhỏ của chúng ta đã đến tuổi đi học. Pháp luật Liên bang quy định những đứa trẻ trên 6 tuổi sẽ phải nhập học ở học viện đồng quân, bắt đầu thời gian học-nghĩa vụ kéo dài trong 15 năm.

Cho nên dù Lam Lạc Phượng cực kỳ không muốn thì cũng không thể không để Lăng Lan tham dự cuộc khảo nghiệm phân ban cho chương trình học sắp tới.

Cuộc kiểm tra phân ban nhập học có 4 phần, bao gồm trí lực, sức lực, sức chịu đựng và tốc độ.

Mục đầu tiên, kiểm tra trí lực, rất đơn giản, đơn giản đến mức khiến cho thí sinh chưa có cảm tưởng gì thì nó đã xong. Các giám khảo cho thí sinh 3 đến 5 phút rồi điểm sẽ tự động công bố.

Mục này Lăng Lan được 80 điểm, trong khi những đứa trẻ khác đều đạt 90 điểm trở lên thì số điểm này quả thật rất đáng mất mặt, điều này khiến Lăng Lan câm nín. Đến bây giờ cô vẫn không có cách nào chấp nhận việc mình đã sông hơn 30 năm mà trí lực lại không bằng mấy cái đứa trẻ 6 tuổi. Việc này quá vô lý rồi? Thật không biết giám khảo dựa trên căn cứ gì mà lại cho cô số điểm thấp như vậy. Thật tức chết cô.

Trong lòng Lăng Lan thật ghen ghét nhưng cũng không thể không chấp nhận số điểm này, nếu muốn kiến nghị gì thì chỉ có thể chờ cuộc khảo nghiệm kết thúc mới được có ý kiến, đó chính là quy định.

Mục thứ hai, kiểm tra thể lực. Trong lòng Lăng Lan sinh ra một ý nghĩ ác độc, cô nhất định phải rửa sạch mối nhục này, cô cũng không tin những hạng mục tiếp theo mình sẽ thua đám nhỏ loi chơi đó. Hừ...chẳng lẽ không gian học tập này là đồ chơi sao?

Rốt cuộc cũng tới lúc tên Lăng Lan được sướng lên, lúc Lăng Lan chuẩn bị bước vào thì Lăng Tần đè vai cô lại: “Tiểu thiếu gia, cậu còn nhớ lời dặn của phu nhân không, nhất định không được làm phu nhân thất vọng!”

Lam Lạc Phượng đang ở bên ngoài chờ tin của bọn họ, có lẽ vì sợ mình quan tâm quá sẽ ảnh hưởng xấu đến kết quả kiểm tra nên quyết định chờ ở bên ngoài, chờ kết quả cuối cùng được công bố.

Lăng Lan ngoan ngoãn gật đầu nói: “Dạ, con đã biết. Con nhất định sẽ làm được, bác Tần, người an tâm.

Ánh mắt Lăng Tần lóe lên vẻ vui mừng khi thấy Lăng Lan bước chân vào phòng kiểm tra.

Khu vực kiểm tra sức lực được cách li riêng biệt, trong phòng lúc này đang có hai người quân nhân mặc trang phục thượng sĩ ngồi, một trong hai người đang lật xem tài liệu của Lăng Lan, điểm kiểm tra trí lực và lời bình. 80 điểm, con số khó tin này đập vào mắt anh khiến cho vị quân nhân không tự chủ được mà nhú mày một chút mày, nhưng khi nhìn đến lời nhận xét bên dưới thì không nhin được a lên một tiếng.

“Làm sao vậy?” Người sĩ quan ngồi bên cạnh hiếu kỳ hỏi.

“Bình tĩnh, tư duy cao nhưng thiếu không gian ảo tưởng... Từ lúc chúng ta được yêu cầu phụ trách chấm điểm thi đầu vào cho học viện tới nay cũng 3 năm rồi nhĩ, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy lời bình như vậy.”

Vị sĩ quan kia nghe vậy cũng nhìn vào lời bình rồi bất mãn: “Những câu khác tôi cũng không có ý kiến, nhưng bình tĩnh không tốt sao. Trên chiến trường càng bình tĩnh thì khả năng sống càng cao. Mà điểm số này là sao?”

“Đám người phụ trách phụ trách trí lực là bọn người nào? Bọn họ làm sao có thể để những đứa trẻ khó tẩy não như vậy tiến vào ban Nhất để lãng phí tài nguyên của họ được.” Người sĩ quan nghe vậy bĩu môi, tựa hồ chướng mắt những giám khảo bên trí lực.

“Ha ha, cũng đúng, mấy kẻ bên đó đều là người của các gia tộc lớn, mà các gia tộc lớn lúc nào chả muốn chiêu mộ nhân tài, chỉ biết mưu lợi cho bản thân, hẳn đã quên cái gì là lợi ích quốc gia rồi. Hừ... không biết đã có bao nhiêu mầm tốt bị hủy như vậy. Những tiềm năng không được trân trọng cùng cùng nuôi dưỡng khiến cho Liên Bang mất đi không ít sĩ quan ưu tú và tài năng.” Người sĩ quan cảm thán nói, đáng tiếc những người kia không

quyền thì thế, đều nắm giữ quyền lực rất lớn, giống như việc tuyển cũng như xếp lớp vậy, đều do người của mấy người đó chiếm hết. Điều này khiến cho những người quân nhân thuần túy như bọn họ cho dù muốn bảo vệ các mầm nhân tài thì cũng chỉ bất lực.

“Hy vọng những hạng mục sau đứa trẻ này có thể biểu hiện tốt một chút, nếu không sẽ chẳng được vào ban một đâu.”

“Ban một? Có thể tiến vào ban hai thì cũng tạ ơn trời, niệm kinh A di đà Phật rồi. Chỉ sợ là nó sẽ bị đẩy ra ngoài học ở những nơi bình thường thôi.” Người sĩ quan bí ai nói, với số điểm 80 ở mục trí lực thì khả năng được vào trường cũng khá khó khăn.

“Hai vị giám khảo, xin chào ạ. Lăng Lan tới báo danh kiểm tra.” Từ lúc Lăng đi vào thì đã thấy hai vị giám khảo đang nói chuyện to nhỏ với nhau, hoàn toàn không để ý việc cô đã bước vào. Không còn cách nào, cô đành phải tiến tới cách bàn giám khảo khoảng 2m lên nhắc nhở họ.

“Rất có khí thế.” Một trong hai vị giám khảo cười nói, cả ngày hôm nay nhìn thấy một đám trẻ con không lo lắng, bất an thì cũng thấp thỏm cẩn thận, đột nhiên một đứa trẻ không sợ hãi mà còn lớn mật xuất hiện khiến cho anh ta cảm thấy rất thú vị và có ý tứ.

Dù sao Lăng Lan cũng là một người trưởng thành, hơn nữa cô đã sớm phải đối mặt với ánh mắt khủng bố có thể lạnh chết người của Nhất hào nên đối diện với hai vị quân nhân, cô cũng chẳng cảm thấy áp lực gì.

Người sĩ quan kia cười cười chỉ vào những cục tạ đặt trong góc tường nói: “Hãy nâng quả tạ mà em có thể nâng, đừng miễn cưỡng quá, ở đây chúng ta chỉ kiểm tra thôi, không phải thi đấu nhé! ”

Lăng Lan nghe xong gật gật đầu, cô đi đến phía trước các quả tạ, cô nhìn thấy mỗi quả đều được đánh dấu và ghi trọng lượng.

Lăng Lan đối với sức mạnh của cơ thể rất tự tin, dù sao cô cũng đã hoàn thành giai đoạn cơ sở của thể thuật Lăng gia, và lại bây giờ cô cũng đang học thuật tu luyện nên đương nhiên cô càng hiểu rõ sức mạnh của chính mình.

Lăng Lan không lập tức lựa chọn mà là quay đầu lại hỏi: “Cho em hỏi để đạt điểm tối đa thì phải nâng tạ bao nhiêu?” Điểm trí lực bị thấp khiến Lăng Lan không thể không lấy điểm tối đa ở ba hạng mục sau, cô nhất định phải tiến vào bang Nhất, đây chính là nhiệm vụ đầu tiên mà mẹ Lam danh cho cô.

Ở đây cũng không phải Lam Lạc Phượng hư vinh, việc cố gắng tiến vào bang Nhất cũng có lý do của nó. Vì bang Nhất là ban duy nhất không chỉ cho học viên lựa chọn chương trình học, lựa chọn đạo sư (giáo viên) mà còn có thể chọn sinh hoạt ở nhà. Nếu Lăng Lan muốn giữ bí mật của mình thì chỉ có thể chọn sống ở nhà.

Hai người sĩ quan đưa mắt nhìn nhau, đứa trẻ này thật ngông cuồng, phải biết rằng ngay cả bọn họ lúc này cũng không nắm chắc có thể nâng tạ 500kg, mà đứa trẻ này lại dám khiêu chiến với mức cao nhất ấy.

“Năm trăm kí!” Rốt cuộc một người sĩ quan trả lời.

Lúc này Lăng Lan mới bình tĩnh đi đến trước quả tạ 500kg, cô nắm tay lại như khởi động, 500kg, đây là con số vượt qua thành tích tốt nhất mà cô từng đạt được, nếu cứ cậy mạnh, lỡ không cẩn thận nhất định sẽ tự làm bản thân bị thương thì thật không tốt.

Bất quá Lăng Lan vẫn muôn thử, dù sao cũng không phải không có cơ hội thành công, và lại cô còn có dưỡng thân khí quyết, cũng không sợ bị chấn thương rồi để lại hậu hoạn.

Một lý do nữa khiến cô muôn đạt điểm tối đa ở phần thể lực này chính là vì thể lực là phần thi dễ dàng đạt điểm max nhất. Ở mục này số điểm đạt

được là điểm chết, nâng được bao nhiêu kí thì được bấy nhiêu điểm. Mà ở 2 mục sức chịu đựng và tốc độ thì không giống vậy, số điểm được cho còn tùy thuộc vào giám khảo. Tuy rằng Lăng Lan rất tự tin ở 2 mục sau, nhưng nếu lại đụng đến cách cho điểm như ở mục trí lực thì..

Lăng Lan đương nhiên không dám lơ mãng làm bậy, cô đầu tiên khởi động cơ thể, rồi âm thầm vận hành bài khí quyết dưỡng thân, chờ đến khi cơ thể tràn đầy năng lượng thì mới hét một tiếng đem quả tạ nâng lên.

Chờ đến khi nghe được tiếng báo hiệu thành công thì cô mới đem tạ ném xuống. “Rầm”, một tiếng vang lớn vang lên khiến cho hai vị giám khảo bình tĩnh sau một màn khủng bố khiến cho người xem sợ ngây người.

“Thật sự thành công.....” Hai người sĩ quan vẻ mặt không dám tin, một người nhanh chóng lao về phía bảng thông báo, khi nhìn thấy rõ ràng hai chữ “THÀNH CÔNG” to tướng tức khắc kích động.

“Không nghĩ trong tay ta lại xuất hiện một đứa trẻ đạt điểm tối đa.” Sĩ quan vừa kích động vừa kiêu ngạo nói, đây không phải là kiểm tra trí lực, có thể sử dụng những thao tác ẩn, đây là đánh thật, thành tích thật, hãn thế nhưng may mắn có thể nhìn thấy một thiên tài cách đấu xuất hiện. (sức mạnh càng lớn thì cách đấu có thể tiến bước xa hơn và nhanh hơn)

Hai người sĩ quan kích động ghi điểm số cho Lăng Lan, đằng sau còn ghi thêm bốn chữ: “Cách đấu thiên tài!” Cũng chỉ có bốn chữ này mới có thể biểu đạt tiếng lòng và kích động của bọn họ.

Trong lúc quá hưng phấn bọn họ không chú ý tới biểu tình kỳ quái của Lăng Lan khi buông quả tạ kia. Đương nhiên kỳ quái rồi, bởi vì cô vẫn chưa sử dụng hết sức mà, lúc đầu Lăng Lan nghĩ rằng cô sẽ cần cố gắng hết sức mới có thể nâng quả tạ 500kg kia lên, nhưng khi nâng nó lên, cô lại cảm thấy nó rất nhẹ.

Gặp quỷ, chẳng lẽ chính mình ăn phải thuốc tăng lực sao?

Không biết có chuyện gì xảy ra, Lăng Lan cũng chỉ có thể buông nghi ngờ trong lòng xuống, đi ra ngoài chuẩn bị cho hạng mục kiểm tra tiếp theo.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Đứa Bé Tự Nhiên

Lăng Lan cho rằng những bài kiểm tra tiếp theo sẽ vẫn diễn ra theo tuần tự từng phần một, không nghĩ tới vừa tới nơi này thì cô phát hiện nó không giống với những gì cô nghĩ.

Nơi kiểm tra sức chịu đựng và tốc độ được đặt ở cùng một nơi, đó chính là sân thể dục của học viện.

Lăng Lan cùng Lăng Tần đứng trước cửa ra vào, hai người vừa định đi vào thì bị người lính canh cổng ngăn lại, người lính ý bảo người nhà của thí sinh khảo nghiệm không được phép đi vào.

Lăng Lan nguyên bản cũng không cần Lăng Tần phải đi theo, chỉ là cô không đành lòng cự tuyệt tâm ý của vị quản gia đã trung thành cả đời với Lăng gia. Nhìn ánh mắt lo lắng của Lăng Tần, Lăng Lan nhanh chóng trấn an rồi mới nhanh chóng đi vào. Hành động chăm sóc có vẻ trưởng thành này của Lăng Lan khiến cho người nhân viên công tác đứng bên chú ý.

“Không nghĩ tới em cũng hiểu chuyện như vậy” Người nhân viên đưa mắt nhìn Lăng Lan vào trong tán dương nói. Suốt cả ngày nay cậu ta đã thấy rất nhiều cảnh tượng, khóc nháo có, làm nũng có, mọi hành động để không phải rời xa người lớn, nhưng chỉ có Lăng Lan là người duy nhất đi an ủi người lớn trong nhà, điều này khiến cho cậu ta ngạc nhiên không thôi.

Lăng Lan cười cười cũng không nói gì, cô cũng không thể nói mình đã là bà già hơn ba mươi tuổi, sẽ không làm ra những hành vi khóc nháo khi rời

xa người lớn như con nít nữa.

Có lẽ vẻ mặt bình tĩnh không sợ hãi của Lăng Lan đã làm cho người nhân viên đi bên cạnh rất yêu thích, vì vậy khi tiến vào cậu ta vừa đi vừa chỉ vào đám trẻ đã tập trung sẵn trên sân nói: “Bên họ đều là những đứa trẻ chuẩn bị kiểm tra, mấy đứa trẻ đứng bên phải là con cái xuất thân từ gia đình thường dân, nhóm người nhiều nhất đứng tập trung ở bên trái là con cháu của những gia tộc giàu có, còn ở giữa đều con cái của hệ thống quân chính.”

Lăng Lan hướng mắt nhìn theo hướng chỉ của người nhân viên, lúc này ở trên sân cỏ đã tập trung khá nhiều người, đều là những đứa trẻ sẽ nhập học vào năm nay.

Ở hành tinh Doha có rất nhiều học viện giống như Đồng quân học viện vậy, tuy nhiên học viện mà Lăng Lan muốn đi vào nhập học chính là đồng quân học viện tốt nhất ở Doha. Những người có tư cách thi vào học viện này nếu không phải con cháu của các gia tộc lớn được để chỗ thì cũng chính là con cháu thuộc hệ thống quân chính, ngoài ra còn một thành phần được nhận tư cách nữa chính là những đứa trẻ được thừa kế quân công. Những đứa trẻ kế thừa quân công có thể là bình dân, có thể là thế gia, cũng có thể đến từ hệ thống quân chính, cho nên trên sân vận động mới có tình trạng chia 3 phe như vậy.

Đương nhiên những đứa trẻ không đạt chuẩn đầu vào của trường thì có thể lựa chọn trở về học ở học viện ở gần nhà mình nhất. Đồng quân học viện ở trung tâm Doha là nơi chỉ dành cho những học sinh giỏi nhất, thà thiếu chứ không bao giờ nhận bù.

Bất quá, những đứa trẻ không hợp cách này chủ yếu đến từ bộ phận bình dân và được kế thừa quân công. Sau khi có kết quả kiểm tra, học viện sẽ công bố những đứa trẻ ấy không đạt được tiêu chuẩn đầu vào, mà còn có lý do nào khác ở đây không thì chả ai biết.

Vì vậy học viện được xem là mạnh nhất ở Doha mỗi năm chỉ thu 100 học sinh và được chia vào hai ban, đương nhiên những học sinh này không giàu có thì cũng đều là con cháu của các gia đình có quyền và địa vị!

Lăng Lan biết đây là ý tốt của người nhân viên công tác liền vội tươi cười nói: “Cám ơn!”

Không thể không nói, nụ cười của Lăng Lan rất đẹp, cách cười này đã thâm nhập vào cốt tủy cô, chỉ cần ai đối cô tốt, cô cũng sẽ không tiếc rẻ nụ cười, kiếp trước cô chính là dựa vào nụ cười này để được các bác sỹ trong bệnh viện thương tiếc. Mà kiếp này cô lại kế thừa hoàn mỹ những ưu điểm của cha mẹ nên nụ cười càng có lực sát thương mười phần.

Nhân viên công tác không tránh được xem sừng sốt, cậu ta theo bản năng mà sờ sờ cái mũi, sau đó nhìn trái nhìn phải, sau khi xác định không ai chú ý lúc này mới nhắc nhở: “Tiểu gia hỏa, về sau đừng cười như vậy , đối với em không tốt.”

Nếu đứa trẻ này sinh ra trong gia đình không có thế lực thì quá nguy hiểm, bây giờ tuổi còn nhỏ có lẽ không quá nguy hiểm, nhưng lại qua năm năm mười năm liền không thể xác định.

Lăng Lan nghe vậy sừng sốt, vừa định dò hỏi tại sao thì phát hiện mình đã đến nơi, cô cũng không tiện mở miệng. Lăng Lan chỉ có thể tạm biệt dưới cái nhìn lo lắng của đối phương.

“Tiểu Tứ, người nói lời vừa rồi của anh ta là có ý gì?” Lăng Lan cau mày hỏi.

Tiểu Tứ không nói gì, chỉ đem hình ảnh tươi cười vừa rồi của Lăng Lan chiếu lại cho cô xem.

Lăng Lan chưa từng nhìn qua nụ cười của chính mình nhưng cô biết nó rất đẹp, nó có thể khiến người khác buông cảnh giác và giúp cho người

khác cảm thấy vui vẻ. Nhưng khi nhìn tận mắt nụ cười của chính mình, cô mới lờn nhắc nhở của nhân viên công tác là có ý gì.

Hây...Hóa ra đẹp cũng có thể đem lại nhiều phiền phức như vậy. Trước kia cô cũng chỉ được xem là thanh tú, khi cười lên khiến cho người ta thoải mái cùng sung sướng thôi, nhưng bây giờ không giống vậy, khuôn mặt bây giờ của cô rất đẹp, nhất là khi cười, giống như đang câu tâm câu phách người khác . Bây giờ cô chỉ mới là một đứa trẻ sáu tuổi mà đã như vậy, nếu lớn hơn một chút thì.... ...

Lăng Lan dù giả làm con trai nhưng sự thật cô vẫn là nữ, nhưng cô cũng không muốn một ngày nào đó bị một chàng gay tới thổ lộ đâu.

Lăng Lan nháy mắt quyết định, về sau cô sẽ không cười như vậy nữa.

Lăng Lan vừa đi vào liền khiến cho ba nhóm người nhìn lại. Cũng như câu nói vừa rồi, Lăng Lan lớn lên thật không sai, cho dù ở đây tất cả đều là nam thanh nữ tú nhưng Lăng Lan vẫn thuộc hàng đẹp nhất. Mà trẻ con thì rất thẳng thắn, những thứ mình yêu thích thì chúng đều thể hiện ra mặt, cho dù là trẻ con thì cũng có nhân duyên của trẻ con.

Vì thế trong khi Lăng Lan còn không biết phải gì bây giờ thì một đứa trẻ đứng ở nhóm hệ thống quân chính vẫy tay về phía cô, nó là một đứa trẻ có thân hình cường tráng, đang đứng ở chính giữa nhóm quân chính, nó la lên: “Ở đây, ở đây, mau tới đây!”

Trán Lăng Lan chạy xuống mấy đường hắc tuyến, làm gì mà nhiệt tình như vậy, đứa trẻ này con ai? Vì sao cô chẳng có chút ấn tượng nào thế?

Bất quá biểu hiện nhiệt tình của đối phương đã giúp cô bớt phiền não, vì thế cô liền chậm rãi đi qua. Đương nhiên cô phải đi chậm để lỡ nếu đứa trẻ kia gọi người sau lưng cô thì cô cũng bớt xấu hổ.

Bất quá, Lăng Lan lo lắng cũng có chút dư thừa, người đưa bé kia gọi chính là cô, bởi vì khi cô còn chưa đi được nữa đường thì đứa trẻ ấy đã chạy ra kéo cô đi.

Lăng Lan nhìn bàn tay nhỏ đang đặt trên cánh tay mình, cô có chút buồn bực, đứa trẻ này rốt cuộc là ai, vì sao có thể động chạm vào người cô khi chưa hỏi lời nào thế?

Khụ khụ, đừng trách Lăng Lan, cô đã sống qua hai đời nhưng đây vẫn là lần đầu tiên bị một người đàn ông xa lạ, á... là một một bé trai xa lạ đến nắm tay. Lăng Lan bừ hân của chúng ta lúc này đang giãy dụa trong xấu hổ.

Đến chỗ của nhóm quân chính, đứa bé trai ấy còn chưa kịp lên tiếng thì một giọng nói nữ vang lên: “Tề Long, cậu ta là ai vậy?”

Lăng Lan nhìn sang, hóa ra là một bé gái mập mập, bé gái ấy đang hung tợn trợn mắt nhìn cô, nhìn biểu tình trên khuôn mặt của cô bé đó khiến Lăng Lan Π_Π, cái mặt giận dữ đó giống như có ai cướp đi món đồ chơi mà cô bé yêu thích vậy.

Lăng Lan bất đắc dĩ, mấy đứa trẻ của thời đại này sao mà trưởng thành sớm vậy? Chúng còn hiểu thế nào là ghen tị nữa chứ, mà khoan... nếu ghen tị thì cũng phải xem đối tượng là ai chứ, cô hiện tại là con trai mà...

Lăng Lan cũng có chút kỳ quái, nếu so thì vẻ ngoài của cô đẹp mắt hơn so với đứa trẻ Tề Long kia mà, nếu như vậy thì sao em gái mập này lại nhìn không ra, vừa thấy đã lên cơn ghen rồi, chả lẽ con gái thời đại này không thích vẻ ngoài của cô sao?

Lăng Lan không biết xu hướng ở thời đại này đã không còn giống với việc thích con gái gầy đẹp như kiếp trước của cô nữa, ở nơi này trẻ con đều xem cường cường tráng tráng mới là thước đo cho vẻ đẹp. Mà nhìn Lăng

Lan dù có đẹp mắt đến đâu nhưng với vẻ ngoài ốm yếu thì cũng chẳng có mấy bé gái thích được.

Tề Long cũng không biết người đang đứng bên cạnh ghen tị, cậu đành đặc nhìn về những người bạn của mình giới thiệu: “Cậu ấy là người tham dự kiểm tra sức mạnh trước mình, đừng nhìn vẻ ngoài gầy yếu của cậu ấy mà hiểu lầm, sức mạnh của cậu ấy rất lớn đấy.” Tề Long là người thích kết bạn với những người mạnh hơn mình, như vậy mới khiến bản thân mạnh lên được.

Lăng Lan sửng sốt, hóa ra đứa trẻ Tề Long này đã chú ý tới cô ngay từ thời điểm đó.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Những Người Bạn

Lăng Lan nhìn không được hiểu kỳ hỏi: “Cậu làm sao mà biết được?” Phải biết rằng thành tích của mỗi đứa trẻ thì chỉ có mỗi giám khảo mới biết được, mà các giám khảo đều được điều động từ các quân khu khác nhau, họ chắc chắn biết nguyên tắc bảo mật này.

Tề Long ngượng ngùng nói: “Kỳ thật lúc tớ vào phòng khảo nghiệm thì nghe thấy hai vị giám khảo đang nói chuyện phiếm với nhau, họ nói cậu là một thiên tài khó gặp, sức mạnh tuyệt đối được ông trời ưu ái. Tớ nghĩ nếu giám khảo mà nói như vậy thì sức lực của cậu chắc chắn rất lớn đi ”

Ặc....hóa ra là do giám khảo hưng phấn quá không cẩn thận lộ ra tin tức này. Tiểu Tứ nhìn có chút tùy tiện nhưng cũng nhanh chóng nắm được điểm mấu chốt này

“Đúng rồi, cậu tên gì, tớ gọi là Tề Long, cậu ấy là Hàn Kế Quân, là bạn nối khố với tớ, cũng là bạn tốt nhất của tớ.” Tề Long một chút đều không cảm thấy xa lạ mà nói không ngừng, sau đó hưng phấn chỉ về phía cậu bé đang đứng bên cạnh cô bé mập mập lúc này mà giới thiệu, biểu tình kia giống như đang đặc ý khoe khoang cái gì khiến Lăng Lan không thể không nhìn kỹ mấy lần để nhớ trong đầu.

Đứa bé được gọi là Kế Quân biểu hiện trầm ổn, khẽ gật đầu ý chào với cô rồi cũng không nói gì nữa, trong mắt nó tràn ngập vẻ đề phòng. Đương nhiên, có lẽ vì vẫn còn nhỏ tuổi nên dù cố che lấp nhưng Lăng Lan vẫn

nhận ra dấu vết nhưng Tiểu nam hài biểu hiện thực trầm ổn, đôi nàng khê gật đầu ý bảo, không nói gì, trong mắt lại . Nếu lớn thêm chút nữa thì biểu hiện của đứa bé đó có lẽ sẽ kín đáo hơn một chút.

Bất quá ánh mắt tìm tòi của đối phương cũng không khiến Lăng Lan cảm thấy khó chịu, bởi vì cô biết đối phương cũng không có ác ý gì, cậu ta chỉ muốn xem xét xem cô có xứng đáng trở thành bạn bè với Tề Long hay không, phần ý tứ này khiến cho Lăng Lan rõ ràng tình anh em của hai người họ sâu sắc tới mức nào.

Nhìn Tề Long vẫn đang ngây ngô cười ở một bên khiến Lăng Lan không thể không liên tưởng đến bộ tiểu thuyết trước đây đã đọc, bên cạnh một kẻ ngu ngốc luôn có một người bạn thông minh, hai đứa trẻ này chính là điển hình cho câu nói này. Ông trời quả nhiên công bằng.

Sau khi phân tích cùng kết hợp Tề Long với Kế Quân, ấn tượng của cô đối với hai đứa trẻ này cũng tăng lên không ít, thần thái cũng hòa hoãn bớt, đối với Hàn Kế Quân mỉm cười: “Xin chào, tôi là Lăng Lan, rất vui làm quen với các cậu.”

“Lăng Lan, con bé đó là em họ của Kế Quân, gọi là Hàn Tục Nhã, lúc nào cũng thích đi theo chúng ta chơi, cậu không cần phải chấp nhận với nó.” Tề Long không chờ Hàn Kế Quân trả lời liền nói leo vào giới thiệu bé gái mập mập kia.

Lúc này cậu căn bản không chú ý tới bởi vì lời giới thiệu này khiến cho cô bé kia méo miệng. Hàn Kế Quân không thể không bất đắc dĩ mà nhìn Lăng Lan, xem ra để tăng tình cảm giữa người bạn tốt và em gái họ, cậu ta đã mất không ít tâm tư.

Lăng Lan mỉm cười không nói, điều này khiến cho cô bé mập đang phẫn nộ kia hòa hoãn không ít, “Hừ, cậu ta cũng là người thức thời, không khiến

người khác chán ghét.” Cảm xúc của con gái chính là hay thay đổi như vậy, không phân biệt tuổi tác.

Mấy đứa trẻ sau khi làm quen cũng bắt đầu nói chuyện rôm rả, bàn chuyện đời như các ông cụ già. Chẳng bao lâu, một đứa trẻ trong đó hô: “Khảo nghiệm bắt đầu rồi kìa.”

Hóa ra vị giám khảo phụ trách phần thi này đã đứng sẵn ở giữa sân vận động từ lúc nào, người nhân viên công tác đang bắt đầu phân nhóm cho những đứa trẻ đến trước.

Kỳ thật việc phân tổ rất đơn giản, mười số lập thành một tổ, Lăng Lan nhìn số thứ tự của mình, số 7253, sau đó nhìn về hướng đám Tề Long. Cái trán ngay lập tức chảy xuống mấy đường hắc tuyến, có cần trùng hợp như vậy không, số thứ tự của đám Tề Long đứng ngay sau cô 7254, 7255, 7256.....

Hàn Kế Quân làm ngơ với bộ dạng nháy nhót của Tề Long, cậu vô cùng kinh ngạc và nghi ngờ nhìn hướng Lăng Lan, chỉ có Hàn Tục Nhã không làm gì, chỉ hơi nắn nắn tay. Lăng Lan bất đắc dĩ mà ngẩng đầu nhìn trời, khóe miệng nhin không được dụt dụt: Đây chính là thứ được gọi là quy luật của xuyên không sao? Những người có quan hệ với mình sẽ tự động xuất hiện? Giống như Tề Long tự động đi đến cửa sao?

Ngoại trừ bốn người bọn họ, sáu người khác cùng dãy số cũng bắt đầu tụ lại chỗ họ đứng. Không có biện pháp nào khác, ai bảo chỗ họ có tới 4 người, mấy đứa trẻ rải rác nơi khác đành phải tự động tìm tới để họp đội thôi.

Sáu đứa trẻ mới tới có 5 bé trai và 1 bé gái, bé gái ấy rất giống với một trong năm bé trai còn lại, hẳn là anh em sinh đôi.

Tuy rằng thời đại này không còn một ai xấu mà tồn tại, nhưng đôi song sinh này lại đặc biệt xinh đẹp, giống tiên đồng ngọc nữ vậy. Con trai thì cao

ngạo tự tin, con gái thì ngượng ngùng đáng yêu, giống như một khuôn mặt mà xuất hiện hai loại khí chất khác biệt hoàn toàn, điều này làm cho Lăng Lan cảm thấy thật thần kỳ, không nhìn được phải kỹ thêm mấy lần.

Có lẽ tầm mắt Lăng Lan có chút quá mãnh liệt nên đôi long phượng kia rất nhanh nhận ra, bé gái ngượng ngùng cười với Lăng Lan khiến cô không thể không cười lại, còn bé trai...đứa bé đó đang hung tợn mà trừng mắt với cô, giống như đang cảnh cáo cấm cô đến gần em gái của mình.

Lăng Lan bắt đặc dĩ mà sờ sờ cái mũi, mới cười có chút mà bị mang tiếng là sắc lang rồi, tâm phòng bị của thằng nhóc này cũng quá cao rồi. Nhưng mà mới có chừng này tuổi đầu mà đã phòng sói cho em gái, hình như có chút quá sớm thì phải?

Tề Long nhìn thấy đối phương đang trừng mắt với Lăng Lan thì không phục mà trừng lại, miệng cũng không quên an ủi Lăng Lan: “Lăng Lan, không có việc gì. Thằng nhóc Lạc Lãng này tính tình như vậy đó, đem em gái mình là trời luôn, lúc nào cũng nói em gái mình là quan trọng nhất nhất trên đời.”

Xem ra Tề Long cũng biết về cặp song sinh này, nếu không cũng không thể biết tên đối phương được.

Lăng Lan bắt đặc dĩ nói: “Hóa ra là bị bệnh “luyện muội” a!” (luyện muội =mấy bạn hiểu ha)

“Luyện muội?!” Tề Long nghe xong câu ngay thì ngẩn người, sau đó liền phụt cười ra, “Lăng Lan, cậu thật là tài tình có thể nói ra từ đúng nghĩa như vậy, “luyện muội”, vì sao tớ không bao giờ nghĩ ra từ này nhỉ?”

Phản ứng thái qua Tề Long khiến Lăng Lan sửng sốt, phải biết rằng từ “luyện muội” này được sử dụng vô cùng rộng rãi ở thế giới trước của Lăng Lan, cơ hồ không ai không biết những từ này, thế mà thế giới này lại không có...

Trong lòng Lăng Lan khê động, chẳng lẽ vạn năm trước đã xảy ra đại nạn gì khiến cho thế giới rung chuyển làm văn hóa của vạn năm trước bị đứt đoạn sao? Như vậy đồng truyện mà Tiểu Tứ đang đăng trên mạng không ngừng kia có thể chính là núi vàng mà cô và Tiểu Tứ đang cần rồi.

Phản ứng kỳ quái của Tề Long cũng thu hút sự chú ý của đám trẻ hiếu kỳ xung quanh, chúng thấp giọng dò hỏi có chuyện gì, sau đó hai chữ “luyện muội” bắt đầu truyền khắp trong đám trẻ, trừ bỏ đôi song sinh thì tất cả những đứa trẻ còn lại đều biết, chúng đều che miệng cười trộm.

Động tác cười trộm quá lộ liễu đó cũng rất nhanh tố cáo bọn họ, người con trai của đôi song sinh không thể giả vờ không thấy gì, khuôn mặt càng ngày càng đen, đến cuối cùng không thể nhịn được nữa, cậu ta trực tiếp đi về phía Lăng Lan hỏi: “Này, hồi nãy cậu đã nói xấu gì chúng tôi có phải không?”(định xưng mày nhưng thấy sao sao nên thôi nhá)

Lăng Lan vẻ mặt vô tội mà chỉ chỉ chính mình: “Tôi? Nói xấu các cậu? Tôi vì sao phải nói xấu các cậu.?” Người cười trộm cũng không phải cô, nếu muốn hỏi tội thì phải tìm đám Tề Long chứ, không phải vì cậu ta (Tề Long) miệng rộng sao, nếu không làm sao mà mấy đứa trẻ khác cười trộm cậu (Lạc Lăng) được.

“Vậy Kia bọn họ vì cái gì muốn cười ta?” Lạc Lăng sinh khí mà chỉ trích, hăn xem rất rõ ràng, bởi vì Lăng Lan mỗi câu nói, làm tề long bọn họ bắt đầu chê cười hăn.

Lời chỉ trích này làm Lăng Lan có chút vô lực: “Cậu có phải mắc chứng vọng tưởng không vậy?”

“Chứng vọng tưởng.....” Phụt, mấy đứa trẻ đứng bên cạnh “nghe lén công khai” phụt cười, từ lúc Lạc Lăng đến tìm Lăng Lan thì bọn chúng đã chuyển sự chú ý qua đây rồi. Lúc này bọn họ mới phát hiện cậu bạn nhìn có vẻ yếu đuối suy nhược này đôi lúc sẽ sử dụng những từ ngữ mà chúng chưa

hề nghe qua, nhưng cố tình những từ này lại cực kỳ sống động và tả đúng ý nghĩa của khung cảnh, khiến cho bọn chúng không thể không bật cười, oa, thật là tài tình.

Tề Long là cười khoa trương nhất, đến cả Kế Quân lúc nào cũng bày ra khuôn mặt trầm ổn cũng nhịn không được mà nở nụ cười, trở về với vẻ ngoài nên có của một đứa trẻ.

Bọn họ không cười còn tốt, vừa cười thì Lạc Lãng càng tức giận, ngón tay chỉ những đứa trẻ đang cười tức giận đến nói không nên lời, Lăng Lan rất vô lương mà nghĩ thẳng nhóc này có thể tức quá mà ngất xỉu không.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Kiểm Tra Bắt Đầu

Sự thật chứng minh những đứa trẻ ở thời đại này có sức khỏe cũng như khả năng thừa nhận đều rất mạnh, Lạc Lãng dù cho tức giận cực kỳ nhưng vẫn có thể sinh long hoạt hổ, vận động như thường, chỉ có điều sắc mặt vẫn đỏ bừng, có thể thấy cậu tức giận không nhẹ.

Nhìn bộ dáng Lạc Lãng như vậy Lăng Lan có chút không đành lòng, bản thân mình trải qua hai kiếp cũng gần 30 tuổi rồi, có thể trở thành dì của đám nhỏ này rồi, vậy mà còn đi chấp nhặt, ăn hiếp với một đứa trẻ mới 6 tuổi sao.

Có chút hổ thẹn Lăng Lan cười nói với Lạc Lãng: “Chỉ đùa một chút thôi, cậu không nên tức giận.”

Nhìn nụ cười của Lăng Lan làm Lạc Lãng sửng sốt, đột nhiên đối thủ của mình nhận thua khiến cậu có chút không chuẩn bị, đứng ngây ra trong chốc lát. Mà bộ dạng ngốc nghếch của cậu khiến cho những người đứng xung quanh lại lớn tiếng cười lớn. Không có cách nào, bộ dạng ngây ngốc của Lạc Lãng thật sự rất xuân manh, ngay cả em gái của Lạc Lãng đứng bên cạnh thấy vậy khoe miệng cũng không nhin được mà cười trộm. Bất quá cô bé cũng nhanh chóng cúi đầu tự kiểm điểm cho hành vi không đúng của mình, sao có thể chê cười người anh luôn yêu thương mình chứ...

Mà Lăng Lan cũng vì bản thân cười lung tung mà đau đầu không thôi, ôi...thật phiền phức mà. Nguyên lai vừa rồi cô không cần thận mà cười câu

đi tâm phách của thằng bé Lạc Lãng này khiến cho Tiểu Tứ ở trong không gian nổi bão, lúc này cô đang không biết phải làm thế nào để trấn an Tiểu Tứ đang lên cơn kia.

Không nói bên này Lãng Lan đang lo lắng trấn an Tiểu Tứ, bên kia Lạc Lãng khi nghe thấy tiếng cười của các bạn xung quanh cũng nhanh chóng tỉnh táo lại, phát hiện chính mình bị mất mặt khuôn mặt càng đỏ ửng, có xu hướng lan về phía tai.

Thẹn quá hóa giận, Lạc Lãng hung tợn mà đánh về phía Lãng Lan..... Lộn, đánh Tề Long đag đứng bên cạnh Lãng Lan, cứ như vậy, hai người bắt đầu quần lầy nhau, lưu loát đối kháng.

Tề Long cùng Lạc Lãng quần lầy nhau không ngừng thượng cẳng tay hạ cẳng chân, thân là bạn tốt Hàn Kế Quân không khuyên can bạn thì thôi, ngược lại còn lôi kéo Lạc Lãng và Hàn Tục Nhã trốn qua một bên rồi khoanh tay đứng nhìn. Mà em gái của Lạc Lãng cũng trầm mặc mà lui về phía sau vài bước, tránh sang một bên rồi hướng ánh mắt lo lắng nhìn anh trai mình.

Sau khi vất vả trấn an Tiểu Tứ, Lãng Lan mới phát hiện cuộc đánh nhỏ bên ngoài không có ai ra can, cái này làm cho Lãng Lan cảm thấy rất kỳ quái. Dù sao, ở thế giới cũ của cô, trẻ con đánh nhau nhất định sẽ có người lao ra khuyên can. Mà nơi này lại chính là sân thể dục của học viện, nhân viên công tác lại có mặt ở khắp mọi nơi, rõ ràng họ nhìn thấy cảnh hỗn loạn bên này nhưng lại làm như không thấy, đến tột cùng là chuyện gì đang xảy ra vậy? Lãng Lan cảm giác tam quan của chính mình đã bị thế giới này hủy hoại không còn gì.

Lãng Lan là một người có sức nhẫn nại rất tốt, tuy nhiên, ở những trường hợp đặc biệt, sự tò mò còn lấn thắng luôn cả nhẫn nại. Cô nhanh chóng đem thắc mắc của mình hỏi những người xung quanh. Câu hỏi vô lý này Hàn Kế Quân nhìn về phía cô với ánh mắt kỳ quái. Nhưng khi phát hiện Lãng Lan

thật sự không biết thì cậu vô cùng ngạc nhiên. Những vấn đề này không phải bình thường sẽ có cha dạy lại sao, chẳng lẽ cha Lăng Lan không nhắc đến chuyên này.

Hàn Kế Quân tuy rằng có chút khó hiểu, nhưng vẫn giải thích: “Đây là một trong những cách bồi dưỡng thói quen cho trẻ con, nếu như có ý kiến và muốn giải quyết với ai đó thì đánh nhau chính là biện pháp nhanh nhất và được cho phép thực hiện, bất quá sau khi đánh xong thì dù thắng hay thua cũng phải mỉm cười vui vẻ với đối thủ, không được phép ghi thù.”

Thật là nền giáo dục kỳ quái, chẳng lẽ không sợ sẽ dưỡng ra một đám phần tử bạo lực sao? Lăng Lan lại lần nữa cảm giác những tư tưởng giáo dục của kiếp trước cùng với tư tưởng cường giả vi tôn ở thế giới này cực kỳ không hợp nhau. Giống như mục tiêu của trẻ con ở thế giới này, cho dù là bình dân hay là những thế gia của các gia tộc lớn, số một: quân nhân, số hai: cũng quân nhân, số ba: vẫn là quân nhân. Bởi vì ở thế giới này quân nhân là mạnh nhất, đặc biệt là khi trở thành cơ giáp sư. Chỉ có những người vì lý do thể chất đặc thù mới bắt buộc dĩ mà chuyển sang làm nghề khác.

Mà sự giáo dục Lăng Lan tiếp thu từ nhỏ chính là làm cách nào để trở thành một cơ giáp sư mạnh nhất. Những cả nhưng thứ cô phải học chính là vì mục tiêu này, thế nhưng mẹ của cô cũng như quản gia Lăng Tần chưa bao giờ hỏi xem rốt cuộc cô có thích con đường này hay không.

Trên thực tế cô đối với thứ được gọi là cơ giáp thật sự không có hứng thú, dù sao cô vẫn là con gái, trời sinh đối với việc chiến đấu chẳng có hứng thú nào. Chỉ là cô không nghĩ mình sẽ xuất hiện ở nơi toàn dân đều muốn làm binh thế này, càng không nghĩ tới mình có để vương học tập cơ đi theo bên mình (chính là bạn Tiểu Tứ đấy ạ).

Lăng Lan nhin không được vượt cảm nghĩ: Chẳng lẽ đây là thiên ý sao? Tất cả mọi thứ xuất hiện đều hướng cô đi theo con đường trở thành cơ giáp sư này?

Tề Long cùng Lạc Lãng đánh một hồi khó phân thắng bại, tính ra lực chiến đấu của Tề Long cao hơn một bậc so với Lạc Lãng, lại có sự dẻo dai kiên cường không chịu thua nên tuy ở thế hạ phong, cậu ta vẫn cố gắng kiên trì.

Thật ra Lãng Lan cũng rất muốn biết kết quả cuối cùng của trận “chiến” này, nhưng khi nhìn thấy nhân viên công tác đang đứng đọc sổ bao danh bắt đầu tham gia cuộc thi càng lúc càng gần tới mình thì biết không có cơ hội rồi. Cô có chút tiếc nuối mà nhắc nhai đứa trẻ vẫn đang quấn nhau: “Hình như sắp đến phiên chúng ta bắt đầu kiểm tra đó, hai vấu cứ tiếp tục đánh như vậy không ảnh hưởng gì chứ?”

Hai người đang nằm trên mặt đất đột nhiên cùng lúc cứng đờ, Lạc Lãng phản ứng nhanh hơn Tề Long một chút, cậu ta đẩy Tề Long ra rồi nhanh chóng bò dậy bắt đầu chỉnh sửa lại áo quần của mình một chút. Tuy rằng cố gắng sửa sang một chút nhưng vẫn không thể vẫn hồi bộ dạng công tử như lúc đầu nhưng những giáo dục về lễ nghi quy cách khiến cậu không thể chấp nhận được việc mình chật vật, nhếch nhác khi đối diện với giám khảo.

Bị Lạc Lãng đẩy làm ngã ra sau hai vòng khiến cái mũi bị chụp “ếch”, Tề Long tức giận nhanh chóng bò dậy, rất không phục nói: “Chờ kiểm tra xong chúng ta tiếp tục đánh.” Về ngoài tùy tiện nên cậu nhóc đối với việc nhếch nhác của mình đã thành thói quen, cậu chỉ dùng tay lau đi cái trán đầy mồ hôi của mình rồi xem như xong.

Lạc Lãng đương nhiên sẽ không lùi bước, vì thế hai người liền quyết định, chờ kiểm tra xong thì lại tiếp tục phân cao thấp.

Thật là hai đứa trẻ tràn đầy ý chí chiến đấu, Lãng Lan bỗng phát hiện mình già rồi, không còn thích thú với kết quả của cuộc đấu tay đôi này nữa. Lúc này Lãng Lan đã sớm quên mất kẻ đầu sỏ gây ra vụ tranh chấp này chính là mình.

Tốc độ các thí sinh đi vào kiểm tra rất nhanh, Tề Long và Lạc Lăng chỉ mới nghỉ ngơi được một chút, còn chưa hoàn toàn không phục thì nhân viên công tác đã gọi đến nhóm của họ. Tổ Mười người của Lăng Lan cũng không dám chần chừ, nhanh chóng chạy qua.

Mười người đứng trước vạch chạy, làm những động tác khởi động cuối cùng, lúc này, một người giám khảo tiến tới phổ biến nội dung thì trong hạng mục này, chỉ cần an toàn chạy đến điểm cuối cùng của đường đua thì cuộc thi hoàn thành, điểm sẽ được chấm dựa vào số thời gian ngắn hay dài.

Lúc khởi động, Lăng Lan cũng không quên quan sát tổ thí sinh đang đứng trước cô. Đây là thói quen xấu mà Lăng Lan hình thành từ khi gặp Nhất hào, mỗi khi Nhất hào xuất hiện thì những hành vi của anh ta đều có thể xem là một loại khảo hạch, hoặc là một cái “hố”, điều này khiến Lăng Lan không bao giờ dám buông lỏng dây thần kinh, lúc nào cũng căng chặt để không bỏ sót bất cứ một động tác hay một lời nói nào của người khác. Phần cẩn thận này đã trở thành bản năng của cô.

Lăng Lan nhìn vị giám khảo ra hiệu lệnh rồi đám nhỏ đằng trước bắt đầu chạy đi, rất nhanh, bóng dáng của mười người đó đã biến mất trên khoảng sân lớn...

“Cậu phát hiện?” Hàn Kế Quân thò đầu qua thấp giọng hỏi, cậu ta cũng phát hiện vấn đề.

“Ừ, rõ ràng là bây giờ mặt trời đang lên cao, nhưng trên đường băng lại có sương mù.....” Lăng Lan rất nhanh nhìn thấy chỗ kì quái ở đây, cũng rõ ràng vì sao bóng dáng của mấy đứa trẻ đằng trước lại biến mất nhanh như vậy.

“Xem ra nơi này sử dụng kỹ thuật cảnh tượng giả, lần thi này tôi cảm thấy không chỉ đơn giản như vậy.” Hàn Kế Quân tuyệt đối là một đứa trẻ

thông minh, có rất nhiều thứ công nghệ, kỹ thuật cao mà những đứa trẻ khác không biết (giống như Lăng Lan) thì cậu ta lại nắm rất rõ ràng.

Hàn Kế Quân nhắc nhở làm Lăng Lan âm thầm cảnh giác.

Rất nhanh, tới lượt hàng của Lăng Lan bắt đầu, sau khi giám khảo xác định bọn họ đã chuẩn bị xong thì mới ra lệnh “ Chạy”.

Tề Long nhanh chóng vọt lên đầu tiên, theo sát phía sau là Lạc Lăng, xem ra hai người này vẫn đang tiếp tục giằng co.

Lăng Lan chạy ở vị thứ ba, phía sau là Hàn Kế Quân, đứa trẻ thích dùng não này giống hệt Lăng Lan, đều muốn quan sát hai kẻ Tề Long với Lạc Lăng đang chạy trước rồi mới quyết định hành động tiếp; những đứa trẻ khác cũng tiếp tục chạy phía sau Hàn Kế Quân.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Ý Nghĩa “Thật Sự” Của Cuộc Thi Là Gì?

Chưa chạy được bao lâu thì bầu trời đang nắng ấm bỗng thay đổi, mây đen bắt đầu kéo tới, sấm sét đánh xuống âm ầm. Tề Long chạy ở đẳng trước nhìn không được lắm bầm: “Vì sao mà xui xẻo như vậy, đến phiên chúng ta thì trời lại mưa, mọi người nhanh một chút, nếu như gặp mưa thì chạy càng khó khăn đó, thành tích nhất định sẽ bị ảnh hưởng.”

Tề Long nói xong liền muốn tăng tốc thì nghe thấy giọng nói của Hàn Kế Quân ở phía sau: “A Long, đừng tăng tốc, giữ nguyên tốc độ hiện tại.”

Tề Long sửng sốt, cậu không hiểu vì sao Kế Quân lại muốn ngăn mình, nếu chạy dưới trời mưa thì thể lực sẽ bị tiêu hao rất nhiều, còn khiến cho tốc độ bị chậm lại nữa. Phải biết là mục kiểm tra này được tính điểm dựa trên thời gian hoàn thành chặng đường, lúc này mà không tranh thủ chạy nhanh thì còn chờ tới khi nào?

Tuy rằng trong lòng Tề Long rất buồn bực, bất quá cậu lại có một ưu điểm rất lớn, đó chính là tự biết mình biết người, cậu biết nếu so sánh về trí thông minh thì Hàn Kế Quân hơn mình tới mấy cái đầu, thông minh tới mức cậu cũng đó kỳ và hận. Nhưng chả sao cả, Hàn Kế Quân vẫn trở thành người bạn thân nhất của cậu, vì vậy, nếu bạn tốt đã lên tiếng nhắc nhở thì nhất định là cậu ấy đã phát hiện ra vấn đề gì mà cậu chưa nhận ra, và lại dựa theo những kinh nghiệm trước đây thì nghe lời Hàn Kế Quân không bao giờ sai, mà cậu cũng tuyệt đối tin nhiệm anh em của mình.

Vì thế, Tề Long quyết đoán từ bỏ ý nghĩ của mình, vẫn giữ nguyên tốc độ cũ chạy về phía trước. Không thể không nói, tất cả những đứa trẻ nằm trong tổ này đều không phải người háo thắng, trừ Lạc Lãng. Bất Lạc Lãng cao ngạo thì cao ngạo nhưng cũng là đứa trẻ thông minh, Hàn Kế Quân nhắc nhở Tề Long cậu cũng nghe thấy, cho nên cậu cũng không tăng tốc, vẫn chạy theo sát Tề Long như cũ.

Lạc Lãng đối với Hàn Kế Quân rất bội phục, chỉ là đáng tiếc, Hàn Kế Quân lại trở thành bạn tốt của thằng ngốc Tề Lãng, điều này khiến mỗi khi nhớ lại Lạc Lãng lại hận bóp cổ tay không ngừng, hối hận chính mình ra tay quá chậm, không có thể kết giao cùng Hàn Kế Quân, nếu không thằng nhóc Tề Long kia làm gì có cơ hội.

Mà những đứa trẻ trong tổ cũng biết Hàn Kế Quân rất thông minh, nên cũng giữ nguyên tốc độ, cố gắng theo sát đội ngũ, đảm bảo chính mình không bị tụt lại quá xa. Những đứa trẻ có tư cách tham gia khảo nghiệm ở học viện đồng quân của trung tâm Doha đều không phải đồ ngốc, Tề Long cùng Lạc Lãng đánh lộn đã làm cho bọn họ biết, thể thực cùng sức lực của hai người này mạnh hơn bọn họ rất nhiều, nếu như hai người mạnh hơn học còn không sợ đến thế thì họ sợ làm gì.

Hàn Kế Quân chạy nhanh hơn hai bước, sóng vai chạy với Lãng Lan, cậu nhỏ giọng hỏi: “Lãng Lan cậu thấy thế nào?” Hàn Kế Quân cứ có cảm giác như Lãng Lan khẳng định đã phát hiện ra cái gì, đây là trực giác của người thông minh.

“Không phải cậu cũng phát hiện rồi sao?” Lãng Lan dùng bị thương mà liếc nhìn Hàn Kế Quân một cái, nha, lúc này mới gọi là thiên phú trời cho nha. Chỉ mới sáu tuổi tuổi mà đã có thể nhạy bén phát hiện vấn đề rồi, thật sự quá đa thương người khác mà.

Phải biết rằng cô có thể nhìn ra vấn đề đều là vì bản thân đã sống qua hai đời, hơn nữa còn có những khảo hạch của không gian học tập áp bách bao

năm mới đúc kết ra được những kinh nghiệm xương máu và quý giá đó. Đặc biệt là trong một năm này, Lăng Lan không chỉ phải luyện tập thể thuật mà còn bị Nhất hào dùng đủ loại biện pháp cùng thủ đoạn để tra tấn. Điều này hình thành trong cô một phản xạ, chỉ cần là có chuyện gì thay đổi hay việc gì đó lặp lại thì cô nhất định phải suy nghĩ sâu xa thêm mấy phần để tránh tai họa bất ngờ ập tới.

Hàn Kế Quân không phát hiện trái tim nhỏ bé của Lăng Lan đang nhỏ máu, khuôn mặt nghiêm túc tiếp tục nói: “Ừm, cho dù chúng ta có tăng tốc độ hay không tăng tốc, thì chuyện gì tới cũng sẽ tới, có lẽ các giám khảo muốn xem biểu hiện hỗn loạn của chúng ta.”

“Từ lúc ban đầu giám khảo chưa từng nói lộ trình cụ thể cho chúng ta, như vậy bài kiểm tra này không có điểm kết thúc sao? Tôi rất hoài nghi về vấn đề này.” Lăng Lan nhanh chóng nói suy nghĩ của mình, Hàn Kế Quân thông minh nên Lăng Lan cũng không dấu diếm.

Cuối cùng không cần giả ngu nữa, quả nhiên ở chúng một chỗ với yêu nghiệt thì bản thân cũng không quá yêu nghiệt. Lăng Lan cảm động khóc trong lòng, sáu năm qua cô sống thật rất không dễ dàng.

Câu nói của Lăng Lan làm Hàn Kế Quân suy tư, cậu nghĩ nghĩ mới nói: “Có lẽ ngay từ lúc chúng ta tiến vào sân thể dục thì cuộc kiểm tra cũng đã bắt đầu rồi.”

“Vì sao lại nói như thế nào?”

“Nơi này thật sự là sân thể dục sao?” Lời nhắc nhở của Hàn Kế Quân làm Lăng Lan chấn động, cô nhớ lại khi mình bước vào cánh cửa kia, hình như nó không giống cửa vào của một sân vận động lắm

“Cứ vậy xem sao đã.” Lăng Lan cùng Hàn Kế Quân ăn ý mà liếc nhìn nhau một cái, cơ hồ đồng thời nói ra quyết định mình. Nếu đã tiến vào thì cũng chỉ có thể vừa đi vừa xem xét.

Không chạy bao lâu, mưa bắt đầu to lên, nước mưa rơi tầm tã khiến cho Lăng Lan cùng chín người còn lại ướt như chuột lột, mưa nặng hạt che luôn tầm mắt của bọn họ, con đường dưới chân cũng trở nên lầy lội, nước mưa làm quần áo dính sát vào trên người khiến cho cảm giác khó chịu càng tăng lên. Lúc này, sau khi đã chạy hơn ngàn mét, mọi người đều bắt đầu thấy mệt, nhất là hai bé gái duy nhất trong đội (không tính Lăng Lan nhé) bắt đầu thở hổn hển.

“Đây là nước thật, không phải là hình ảnh ảo.” Lăng Lan cảm nhận cảm giác cơ thể truyền đến não bộ, xem ra cảnh tượng ảo này có sử dụng công cụ thực, như vậy trong phạm vi mà bọn họ đang chạy hẳn có rất nhiều vòi nước đây...

Nếu đã biết chính mình đi vào một thế giới ảo, Lăng Lan liền làm lơ những khung cảnh mình đã thấy, trong đầu bắt đầu vẽ nên bố cục thật sự ở đây.

Phải nói cảnh ảo này thật sự rất phù hợp với khung cảnh của sân thể dục, bởi vì đường chạy của sân thể dục chính là một cái vòng lớn, mọi người ở trong đó vòng dù có chạy vô số vòng cũng không hoài nghi chính mình đang ở trong một phòng cách biệt.

Nhóm người của Lăng Lan lại chạy thêm mấy ngàn mét, cảm giác như đã chạy vô số vòng, nhưng lại không có một vị giám khảo nào báo còn bao nhiêu vòng. Việc không biết chính xác lộ trình làn cho mấy đứa trẻ bắt đầu lo lắng, cùng mệt mỏi, đặc biệt là hai cô bé, tốc độ trực tiếp chậm lại, rớt xuống sau cùng.

Là anh của hai cô bé, Lạc Lăng và Hàn Kế Quân lại đối tình huống này làm nhìn như không thấy, vẫn như duy trì tốc độ cũ chạy về phía trước.

Lăng Lan thấy thế mày mặt lại, chẳng lẽ không giúp một chút sao?

Hàn Kế Quân tựa hồ nhìn thấy sự chần chừ của Lăng Lan vội giải thích: “Muốn trở thành một quân nhân đủ tư cách, nhất thiết phải dựa vào năng lực của chính mình, bây giờ giúp hai người bọn họ thì sao, trên chiến trường, là không thể dựa vào người khác mà sống sót.”

Lời nói của Hàn Kế Quân tựa hồ rất có đạo lý, Lăng Lan cũng không phải thánh mẫu, cô cũng không thể giúp được. Cô vừa định bỏ mặc thì một ý niệm lại hiện lên tâm trí làm cô chần động.

Cuộc thi này thật sự chỉ bởi vì khảo hạch sức chịu đựng và tốc độ sao? Nếu đơn thuần chỉ như vậy thì chỉ cần sử dụng cả thân thể dục là được rồi, vì sao cần phải sử dụng đến máy tạo ảo giác trên quý như vậy? Hơn nữa còn phân ra nhiều tổ nữa chứ.

Nhớ tới những cuộc thi Maraton ở kiếp trước, tất cả đều là mấy chục ngàn người cùng chạy một lượt, mà Lăng Lan quan sát độ rộng của đường đua, không quá 50m, như vậy cho dù có 500 hay 1000 người thì vẫn có thể chạy dư sức, vậy vì sao giám khảo không để một lượt nhiều người chạy để đỡ mất thời gian.

Xem ra bài kiểm tra này còn có ý nghĩa nào khác, đến tột cùng nó là gì? Lăng Lan đã tìm ra được mấu chốt của vấn đề, bây giờ chỉ cần cố gắng tìm đáp án thì việc vượt qua thử thách này chỉ còn vấn đề thời gian thôi.

Những lời nói của giám khảo lúc ấy có ám chỉ gì? Tiểu Tứ cảm ứng được suy nghĩ của Lăng Lan nên nhanh chóng phát lại lời nói của giám khảo lúc này.

Ặc, trừ bỏ những thông tin muốn người khác biết, còn lại chẳng khai thác được gì, quả nhiên, không hổ là đội ngũ tinh anh của quân đội.

Quân đội? Trong đầu Lăng Lan linh quang chợt lóe, nó ngay lập tức bị cô bắt được: Nếu giám khảo của bọn họ đều đến từ quân đội, đây không

phải cũng là một loại ám chỉ ư. Hơn nữa, mười người một tổ, đây chính là đơn vị nhỏ nhất của một đội ngũ trong quân đội.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Tư Liệu Của Mười Người

Lăng Lan cố nén kích động trong lòng, thấp giọng hỏi Hàn Kế Quân: “Những yêu cầu để được đủ tư cách trở thành quân nhân là gì?”

Hàn Kế Quân kỳ quái vì sao Lăng Lan đột nhiên hỏi vấn đề này, bất quá vẫn trả lời: “Một, phải luôn luôn trung thành với Liên bang Hoa Hạ. Hai, phải biết đối xử chân thành, tín nhiệm và yêu quý chiến hữu...” Hàn Kế Quân nhanh chóng đọc lời thề của những người mặc quân trang khi đứng trước quân kỳ, làm lễ cuối cùng trước khi chính thức trở thành quân nhân.

Hàn Kế Quân nói xong ánh mắt Lăng Lan càng lúc càng sáng, cô tiếp tục hỏi: “Vậy đồng quân học viện là dùng để làm gì?”

“Là cái nôi bồi dưỡng những người có đủ tư cách quân nhân.” Hàn Kế Quân chém đinh chặt sắt nói.

Lăng Lan khóe miệng ý cười càng đậm: “Như vậy chúng ta không thể mất đi lòng chân thành, tín nhiệm và yêu quý chiến hữu.”

Hàn Kế Quân đột nhiên chấn động, ánh mắt cậu ta tức khắc thanh minh, ý nghĩa câu nói của Lăng Lan cậu ta đã hiểu.

“Tề long, Lạc Lăng, nhanh chóng giúp Hàn Tục Nhã cùng Lạc Triều một chút.” Hàn Kế Quân đột nhiên hướng hai người đang trước hô.

“A.....” Tề Long thiếu chút nữa lão đảo ngã, vì cái gì lại muốn giúp hai cô bé kéo chân kia?

“Kiểm tra xong sẽ giải thích cho cậu.” Hàn Kế Quân tuy rằng tán thành Lãng Lan suy đoán, bất quá cậu cũng không muốn làm chậm trễ tốc độ cả tổ nên cũng không lập tức giải thích với Tề Long và Lạc Lãng.

Tề Long đương nhiên sẽ không thể không nghe, cậu ta bắt đầu giảm bớt tốc độ, từ người đi tiên phong bắt đầu chậm dần xuống phía sau, mà Lạc Lãng thấy thế hơi chần chờ một chút rồi cũng nhanh chóng giảm tốc độ giống Tề Long, tụt lại phía sau. Dù sao một trong hai người chạy sau đó chính là em gái của cậu, cậu không ra tay giúp thì ai làm, mà Tề Long với Hàn Tục Nhã kia lại không có chút quan hệ nào cả.

Không sai, tuy rằng Lạc Lãng rất muốn thắng được Tề Long một lần, nhưng cũng không muốn thắng như vậy, Lạc Lãng cao ngạo không chấp nhận trận thắng sĩ nhục này.

Không thể không nói, Tề Long cùng Lạc Lãng là hai người có thể lực tốt nhất trong cả tổ (không thể tính Lãng Lan), cho dù kéo thêm một người thì tốc độ của bọn họ cũng không chậm lại bao nhiêu, rất nhanh họ lại trở thành hai người dẫn đầu cho cả tổ.

Ở trong phòng điều khiển, người sĩ quan vừa mới đem hình ảnh chiếu đến phòng 72 thấy được tình huống này thì kinh ngạc không nhìn được mà hô ra tiếng. Ở đây, mỗi người sĩ quan được chia ra phụ trách giám sát mười tổ thí sinh ở mười phòng khác nhau, mỗi phút sẽ thay đổi phòng một lần, mười phút sẽ quay lại một vòng, lúc này chính là tới phòng của tổ chạy số 72.

Người sĩ quan bên cạnh đang chăm chú nhìn vào màn hình theo dõi những tổ do chính mình phụ trách, nghe thấy chiến hữu ở bên cạnh hô lên cũng nhìn không được mà hiếu kỳ liếc mắt một cái. Nhìn thấy hình ảnh

đang chiếu trên màn hình, họ cũng nhìn không được mà hô lên: “Ồ, tổ này có ý tứ!”

Tiếng kêu bọn họ khiến cho vị đại úy phụ trách theo dõi toàn trường chú ý, anh ta mặt lạnh lùng đi tới hỏi: “Sao lại thế này? Không phải đã ra lệnh cấm làm ồn sao?”

“Báo cáo đội trưởng chúng tôi phát hiện được một vài mầm tốt ạ.” Hai người sĩ quan nhanh chóng cúi chào rồi báo cáo, bất quá, khẩu khí của bọn họ cũng chẳng có nửa điểm áy náy vì làm ồn toàn trường, ngược lại còn ra vẻ nguyên nhân làm ồn của bọn họ cực kỳ hợp tình hợp lý.

Những người ngồi đây đều được mệnh danh là Thượng Phương Bảo Kiếm của quân bộ, bởi vì mệnh lệnh của quân bộ nên mới tới chỗ này làm giám khảo, nhưng không chỉ vậy, họ còn có một mệnh lệnh bí mật khác chính là tìm kiếm những mầm non tốt để trọng điểm đào tạo. Không phải bọn họ đang làm nhiệm vụ này sao?

Người đại úy nghe vậy khuôn mặt nguyên bản lạnh nhạt cũng hòa hoãn một chút, anh ta nhìn về phía màn hình, chỉ là liếc mắt một cái như vậy biểu tình liền rung lên, xem ra cảnh tượng trong màn hình khiến cho anh ta bị chấn động.

Hai người sĩ quan liếc mắt nhìn nhau một cái, có chút tự đắc cũng có một tia ý cười vì may mắn được sống sót sau tai nạn, TMD, hi vọng mấy đứa trẻ này có thể biểu hiện tốt như vậy tới lúc cuối của chặng đường.

Đáng tiếc màn hình cũng không quá phối hợp với ý muốn của phần đông mọi người đang ở đây, người đại úy còn chưa giám sát được lâu thì hình ảnh của màn hình đã chuyển sang phòng khác.

“Tiểu Ngô, lập tức quay lại phòng hồi nãy.” Đại úy ra lệnh nói.

“Dạ, đội trưởng!” Người sĩ quan Tiểu Ngô chính là người quân nhân phụ trách theo dõi tổ của Lăng Lan, anh ta nhanh chóng làm mệnh lệnh cho máy tính chiếu cố định phòng của nhóm Lăng Lan.

Lúc này, hình ảnh được chiếu trên màn hình hơi thay đổi so với lúc nãy một chút, nguyên bản Hàn Tục Nhã, Lạc Triều còn được Tề Long và Lạc Lăng nữa kéo nữa chạy giờ thể lực đã bị tiêu hao sạch, rốt cuộc không thể tiếp tục nữa đành phải để Tề Long và Lạc Lăng vừa công vừa chạy.

Mà phía sáu người ở phía sau cũng thay nhau giúp cho hai người có thể lực kém nhất, đương nhiên bốn người Lăng Lan ở phía sau cũng chỉ có thể nâng nhau mà chạy, cố gắng không để ai bị tụt lại phía sau.

Đương nhiên có thể có cục diện như này cũng là do quyết định của Lăng Lan và Hàn Kế Quân, nếu không phải bọn họ chủ động ra tay giúp hai người yếu nhất trong nhóm, chỉ sợ lúc này nhóm của bọn họ cũng không thể giữ đủ số lượng mười người.

Hành động của hai người khiến cho hai đứa trẻ còn lại cũng hiểu được đôi điều, mỗi khi thấy người nào có dấu hiệu bị đuối sức thì hai người còn lại sẽ tới thay phiên nâng chạy, cứ như thế tạo nên cảnh tượng mà những người sĩ quan thấy được trên màn hình.

“Tìm tư liệu của mười người này cho tôi.” Vị đại úy tuy có ý tán thưởng với hành động của bọn trẻ nhưng trong lòng cũng có hoài nghi. Nhìn một tổ cùng đồng tâm hiệp lực như vậy khiến cho anh ta không thể không hoài nghi có người sử dụng lợi dụng quyền lực, sắp xếp những đứa trẻ quen biết lại một nhóm với nhau.

Rất nhanh, tư liệu của mười người được đưa tới.

Lăng Lan: Con trai của Phó quân đoàn trưởng thuộc quân đoàn Tinh tế thứ bảy, thần cấp sư sĩ điều khiển in cơ giáp Belief thiếu tướng Lăng Tiêu,

người thừa kế quân công vinh dự, tố chất thân thể: cấp S, tinh thần lực: cấp 2, tiềm năng: cấp S.

Tề long: Con trai của sư trưởng thuộc quân đoàn cơ giáp sư thuộc quân đoàn Tinh tế thứ ba, vương bài sư sĩ – điều khiển cơ giáp Kinh Thiên đại tá Tề Diệu Dương, tố chất thân thể: cấp S. Tinh thần lực: cấp 2, tiềm năng: cấp S.

Lạc Lăng: Con trai của Chỉ huy hạm đội trưởng ba hạm đội, thuộc quân đoàn Tinh tế thứ chín, tố chất thân thể: cấp S - , tinh thần lực: cấp 2, tiềm năng: cấp S-.

Hàn Kế Quân: Con trai của Phó cục trưởng cục Tình báo trung ương thuộc Liên bang Hàn Dung đại tá chi tử, thân thể tố chất: cấp A+, tinh thần lực: cấp 3, tiềm năng: cấp S - .

Lạc Triều: Con gái của Phó cục trưởng cục Tình báo trung ương thuộc Liên bang Hàn Dung đại tá, tố chất thân thể: cấp B, tinh thần lực: cấp 2, tiềm năng cấp A - .

Hàn Tục Nhã: Con gái của Thiếu tá bộ hậu cần thuộc căn cứ Khởi Nguyên Liên bang Hàn Hựu, tố chất thân thể: cấp B, tinh thần lực: cấp 2, tiềm năng cấp A -

La Thiếu Tân: Bình dân, cháu trai của Thiếu tướng thuộc quân đoàn 13, cơ giáp sư hộ quân La Cát, thừa kế quân công vinh dự, tố chất thân thể: cấp A, tinh thần lực: cấp 1, tiềm năng cấp A - .

Nguyễn Du Vân: Đệ tử gia tộc Nguyễn thị thuộc hành tinh Trung Hưng, tố chất thân thể: cấp A-, tinh thần lực: cấp 1, tiềm năng cấp A - .

Lý Tinh Hoảng: Đệ tử của Lý gia thuộc tinh cầu Doha, tố chất thân thể: cấp B, tinh thần lực: cấp 1, tiềm năng cấp B+.

Hà Triều Dương: Bình dân, con nuôi của Đại úy phó hạm đội trưởng đội đột kích thuộc quân đoàn 17, Thiệu Cơ, kế thừa quân công vinh dự, tố chất thân thể: cấp B, tinh thần lực: cấp 1, tiềm năng cấp B+

Người đại úy nhìn như liệu thì biết ngat những đứa trẻ này đến từ các giai cấp khác nhau, có bình dân, thế gia, cả quân đội, bất quá người trong hệ thống quân chính thì hơi nhiều một chút, chiếm hơn một nửa, mà tư chất của mấy đứa trẻ đó thì không kém chút nào, đứa thấp nhất thì tố chất cơ thể cũng thuộc loại B+, tuy rằng không thể vào ban đầu nhưng tiến vào ban bình thường cũng dư sức.

Người đại úy quay lại nhìn trang đầu tiên một lần nữa, tư liệu của Lăng Lan khiến cho tâm tình anh ta kích động, thần cấp sư sĩ điều khiển in cơ giáp Belief Lăng Tiêu thiếu tướng..... Đó chính là thần tượng của vô số quân nhân, đáng tiếc bảy năm trước đã hy sinh ở trong thông đạo khi đang trên đường ra chiến trường. Anh ta còn nhớ rõ, lúc ấy tin tức này truyền ra tất cả Liên bang đều chấn động, tất cả quân nhân đều chìm ngập trong đau thương.

Phải biết rằng, toàn bộ Liên Bang chỉ có được mười hai vị là thần cấp sư sĩ, điều khiển in cơ giáp, mỗi một vị thần cấp sư sĩ đều là quốc bảo Liên Bang, chính là chiến lược cuối cùng và vũ khí mạnh nhất để uy hiếp các quốc gia khác, mà Lăng Tiêu thiếu tướng chính là người đầu tiên thành công thăng cấp thần cấp sư sĩ trong suốt hơn mười năm, và cũng là người trẻ tuổi nhất trở thành người điều khiển in cơ giáp.

Lúc ấy mọi người còn lạc quan phỏng đoán, tương lai, Lăng Tiêu thiếu tướng có khả năng sẽ trở thành vị thần cấp sư sĩ thứ 13 trẻ tuổi nhất của Liên bang. Đáng tiếc, cây cao thì đón gió lớn, không chờ người phát triển thì đã sớm điêu tàn.

Sau khi Liên Bang nhiều lần điều tra, kết luận nguyên nhân thông đạo bị lực từ khiến bạo động mà nổ tung chính là âm mưu của địch quốc muốn

tiêu diệt thiếu tướng Lăng Tiêu. Đáng tiếc người của bộ tình báo lại không phát hiện ra điểm này khiến cho quân đội Liên Bang bị hao tổn thảm trọng, không những vậy còn khiến cho Liên bang Hoa Hạ mất đi người vị thần cấp sư sĩ mạnh nhất trong lịch sử của Hoa Hạ, điều này khiến cho hai quốc gia trở thành tử địch của nhau, đánh tới không chết sẽ không ngừng, không bao giờ có khả năng hòa chiến.

Thần cấp sư sĩ chết là không có gì khiến cho quân nhân Liên bang có thể tha thứ!

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Đến Vòng Cuối Cùng

Vị đại úy nhanh chóng phục hồi tâm tình kích động của bản thân, chăm chú quan sát mười đứa trẻ vẫn đang nỗ lực chạy trên màn hình, cuối cùng cũng vừa lòng tươi cười nói: “Kết thúc bài kiểm tra, đưa bọn trẻ ra ngoài.”

Người sĩ quan phụ trách phòng Lăng Lan lòng khê động: “VẬY chấm điểm thế nào ạ?”

Đại úy giận trừng mắt: “Còn cần ông đây dạy cậu sao? Bọn trẻ tốn bao nhiêu thời gian để hoàn thành, sức khỏe hiện tại như thế nào, dựa vào đó mà chấm!!?”

Người sĩ quan ánh mắt sáng ngời: “Đã biết, đội trưởng.”

Ở trên đường đua, Lăng Lan và những người khác tiếp tục chạy thêm mấy vòng nữa, giờ phút này cho dù người luôn luôn biểu hiện cường hãn như Tề Long và Lạc Lăng cũng cảm thấy mệt mỏi, chạy một mình và vừa chạy vừa cõng người khác là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, chỉ mới chạy thêm mấy vòng mà hai cậu bé đã cảm thấy thể lực bị tiêu hao hết, nguyên bản nghĩ có thể chạy thêm mấy chục vòng nữa, bây giờ hai cậu cũng nghi ngờ không biết có thể chạy thêm bao lâu.

Trong mười người bên, trạng thái tốt nhất vẫn là Lăng Lan, phải nói cho tới bây giờ cô vẫn chưa cảm thấy chút mệt mỏi nào, bởi vì cô đã vận chuyển dưỡng thân khí quyết ngay từ khi bắt đầu chạy.

Bởi vì gặp phải tình huống kỳ lạ trong buổi thi lúc này, Lăng Lan liền hoài nghi dưỡng thân khí quyết có điều bí ẩn. Vì thế, cô quyết định trong thử vận chuyển khí quyết dưỡng thân trong lúc chạy bộ. Sự thật chứng minh phán đoán của cô là chính xác, cho tới bây giờ tinh thần và thể lực của cô vẫn phấn chấn và khỏe mạnh như cũ, nhưng chỉ số cơ thể vẫn đạt mức tối đa như lúc chưa bắt đầu chạy.

Đương nhiên những số liệu này là do Tiểu Tứ cung cấp, Lăng Lan phát hiện ra một sức mạnh mới nên Tiểu Tứ liền vui vẻ chạy theo trợ giúp. Nói hoa mỹ là trợ giúp chứ sự thật thì Tiểu Tứ chạy theo chính là để tiếp tục nghiên cứu sâu hơn về dưỡng thân khí quyết, để trở thành một trợ thủ đủ tư cách trưởng thành cùng ký chủ... Và lại, Tiểu Tứ cố gắng nỗ lực như vậy còn vì một lý do nữa, cậu đã quá nhàm chán với thế giới ảo Internet nên mới cần thêm việc làm để giết thời gian.

Bất quá có Tiểu Tứ hỗ trợ nên Lăng Lan cũng nhanh chóng phát hiện ra điểm thần kỳ của dưỡng thân khí quyết, hóa ra dưỡng thân khí quyết này không chỉ chữa lành cho những tổn thương thân thể mà còn có thể khôi phục năng lượng bị tiêu hao, giúp cho cơ thể luôn được giữ ở thể trạng tốt nhất trong thời gian dài.

Đương nhiên Tiểu Tứ cũng nói có nói thêm xuất hiện hiện tượng sức lực giữ nguyên ở trạng thái cân bằng cũng là do Lăng Lan không mất quá nhiều năng lượng, nếu Tề Long và Lạc Lăng không phải cộng thêm người thì thể lực cũng sẽ không quá tiêu hao. Bất quá Tiểu Tứ cũng nhắc nhở Lăng Lan nên tiếp tục luyện tập dưỡng thân khí quyết, như vậy thì khi cô mất quá nhiều năng lượng, tốc độ phục hồi năng lượng cũng sẽ bằng với tốc độ tiêu hao, cứ như vậy sẽ tới lúc cô không cần lo đến vấn đề tiêu hao năng lượng nữa. (đương nhiên để đạt được khả năng như vậy thì phải mất thêm mấy chục năm nữa, mà Tiểu Tứ rất thông minh đem mấy chữ dấu dấu đi)

Lăng Lan nhìn một vòng những người xung quanh, lúc này hai người Tề Long Lạc Lăng đã bắt đầu chậm lại, mồ hôi bị nước rửa trôi nhưng vẫn có

thể nhìn ra hai người sắp đến cực hạn, khuôn mặt đã hơi tái, xem ra hai người cũng không thể duy trì thêm bao lâu. Lăng Lan có chút do dự, có nên giúp bọn họ công đi một người không, nhưng nếu biểu hiện quá tốt lỡ có người nhử tâm chú ý thì phải làm sao.

Phải biết rằng dưới sự giúp đỡ của Tiểu Tứ về ngoài của Lăng Lan lúc này cũng giống như Hàn Kế Quân, đều đang thở hổn hển. Dù sao cô vẫn luôn biểu hiện mình là người có sức khỏe không quá tốt, tuy không giống Tề Long lưng công thêm một người mà vẫn chạy băng băng nhưng so với những người khác thì vẫn hơn một chút.

Ác ma và thiên thần trong đầu Lăng Lan không ngừng đấu đá, cô còn chưa có quyết định bên nào thắng bên nào bại thì ở bên ngoài đã có người giúp cô quyết định.

Lạc Lăng kinh hỉ chỉ vào bên cạnh hô to: “Tớ nhìn thấy bảng hướng dẫn, còn một vòng.”

Câu nói của Lạc Lăng giống như một liều thuốc trợ tim cho mấy đứa trẻ còn lại, nguyên bản có vài người sắp không duy trì được thì thần kinh cũng rung lên, kích động.

Lăng Lan nhìn theo hướng tay Lạc Lăng đang chỉ, ở đó đang có một người giơ cao tấm bảng trong tay, trên đó ghi số 1, như vậy còn 1 vòng cuối cùng.

Hàn Kế Quân thấy thế, vội vàng bơm hơi nói: “Còn một vòng cuối cùng, mọi người nhất định phải kiên trì, không thể thua như vậy.”

“Được!” Những người còn lại bao gồm cả Lăng Lan đều cao giọng trả lời, còn một vòng cuối cùng thế nào cũng phải liều mạng.

Hàn Tục Nhã hít sâu một hơi, cô bé nói: “Tề Long, để mình xuống đi.”

“Vì sao?” Tề Long kinh ngạc hỏi.

“Một vòng cuối rồi, mình có thể chạy được.” Hàn Tục Nhã làm sao có thể không cảm giác được Tề Long đã bị tiêu hao hết sức lực, cô không thể vì bản thân mà làm ảnh hưởng đến thành tích của Tề Long, cậu ấy muốn tiến vào lớp đầu của ban một, vòng cuối cùng này cho dù có ngắt đi thì cô cũng không thể liên lụy Tề Long được.

Bên kia Lạc Triều cũng nói Lạc Lăng để mình xuống, nguyên nhân cũng không khác với Hàn Tục Nhã, cô bé cũng không muốn chính mình làm ảnh hưởng đến thành tích của anh trai. Các cô đều muốn Tề Long, Lạc Lăng tăng tốc ở vòng cuối này, tranh thủ thêm chút thời gian.

Hàn Kế Quân thấy thế lập tức khuyên can nói: “Đều đã đến vòng cuối cùng, nếu không thể cùng nhau chạy đến điểm cuối như vậy những cố gắng này giờ của chúng ta đều không có ý nghĩa gì. Hơn nữa, các cậu hẳn là biết để trở thành một quân nhân đủ tư cách phải thì —— tuyệt không buông tha chiến hữu vì bất cứ lý do gì!”

Lời nói của Hàn Kế Quân khiến tinh thần của mọi người trong đội chấn động, có mấy đứa trẻ thông minh cũng ngay lập tức hiểu được thâm ý trong câu nói này. Hàn Tục Nhã và Lạc Triều nguyên bản còn muốn cự tuyệt Tề Long Lạc Lăng cũng thay đổi chủ ý, chỉ nghe Hàn Tục Nhã sốt ruột nói: “Tề Long, mau chờ tớ chạy, chúng ta nhanh lên chút.” Đã quyết định cùng nhau chạy về điểm cuối, vậy thì không thể lãng phí thêm một giây nào nữa.

Vì thế một tổ của Lăng Lan, người thể lực tốt thì kéo người thể lực kém, cứ như vậy mọi người cố gắng liều mạng lao về phía trước, về đích cho bước đầu tiên cho giấc mơ của bọn họ. Mà lúc này Lăng Lan đang lén lút kéo thêm hai người có thể lực kém cỏi nhất, Hàn Kế Quân cảm kích nhìn cô một cái. Lăng Lan giúp một tay cũng khiến cậu giảm bớt một phần gánh nặng, thể lực của cậu cũng đã đến cực hạn rồi, nếu còn kéo thêm một người thì cậu cũng không có tự tin mình có thể hoàn thành vòng cuối cùng này.

Ở bên ngoài nơi thi là một phòng trà lộ thiên, không ít giám khảo đang đứng tụm 5, tụm 3 vừa ngồi uống trà vừa tán gẫu. Phải biết rằng kiểm tra khả năng chịu đựng lúc nào cũng phải mất từ 3 đến 4 tiếng đồng hồ thì mới có thể kết thúc, nhóm giám khảo cũng không ngốc mà ngồi trong phòng chấm điểm để chờ, bình thường họ đều ra đây để nhâm nhi một ly trà hoặc một cốc café hoặc nói chuyện với đồng đội để chờ hết giờ.

Giám khảo hiện trường phụ trách phòng số 72 lúc này đang cũng chiến hữu nói chuyện đến vui vẻ thì bộ liên lạc khí vang lên.

Anh ta bấm bấm vài cái nút trên màn hình, bộ liên lạc khí liền phát ra ánh sáng màu trắng, một màn hình ảo xuất hiện trước mặt anh ta và mọi người. Cùng lúc này, khuôn mặt của người sĩ quan phụ trách giám sát phòng 72 cũng hiện lên.

“Thông báo, thí sinh phóng số 72 sắp hoàn thành khảo hạch, mời quay lại phòng để chuẩn bị công tác.”

Giám khảo hiện trường sửng sốt: “Hoàn thành khảo hạch? Còn chưa đến hai tiếng mà? Thiệt hay giả vậy?” Không thể trách anh ta không tin được, trong lịch sử của các cuộc khảo nghiệm vào trường đồng quân thì mục kiểm tra khả năng chịu đựng chưa bao giờ ngắn hơn 2 tiếng, trừ phi đứa trẻ bị tiêu hao quá nhiều thể lực dẫn đến ngất xỉu thì mới được đưa ra ngoài.

Bất quá điểm đánh dấu mười đứa trẻ đó trên liên lạc khí của anh ta không xuất hiện cảnh báo bị ngất xỉu, hay bị mất quá nhiều thể lực mà không thể cử động, toàn bộ đều thần trí thanh tỉnh, người thấp nhất thì thể lực vẫn còn 2 phần.

Người sĩ quan theo dõi phòng 72 giám khảo hiện trường vẻ mặt không thể tin, nhất thời nở nụ cười, anh ta hảo tâm nhắc nhở: “Mau đi đi, bằng không sẽ không kịp, đúng rồi, tổ kia đều là những mầm non tốt, sẽ không làm cậu thất vọng.”

Không đợi giám khảo hiện trường tiếp tục đặt câu hỏi, sĩ quan theo dõi phòng 72 liền đóng cuộc hội thoại, nghĩ đến bộ dáng khiếp sợ của đối phương anh ta liền vui vẻ, anh ta đột nhiên cảm giác tới nơi này theo dõi bọn nhỏ cũng không phải là một công việc nhàm chán .

Giám khảo hiện trường nhìn màn hình tối đen trước mặt, vẻ mặt đen đi, thẳng thót giám khảo theo dõi này, không thể nói rõ thêm chút sao??

Cái giám khảo khác nghe cuộc đối thoại của bọn họ, vẻ mặt cũng kinh ngạc nhìn xem anh ta, đương nhiên chủ yếu đều là ánh mắt tò mò và bất quái.

“Đã biết, khi nào quay lại, tôi sẽ nói rõ mọi chuyện cho các cậu, mà các cậu cũng quay lại làm việc của mình đi. Người giám khảo hiện trường phòng 72 buồn bực đứng lên, vẻ mặt lạnh nhạt cầm cái nón trên bàn, sau khi đội lên cẩn thận mới chậm rãi tiến về phía trước.

Ôi cha, hi vọng mấy đứa nhỏ bên trong không làm cho mình thất vọng a! Giám khảo hiện trường áp chế kích động trong lòng... Được rồi, kỳ thực vẻ ngoài lạnh nhạt cũng là do anh ta giả bộ thôi.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Tôi Ra Lệnh Cho Các Em Công Kích Tôi!

Ở đối diện phòng trà là một bức tường chình thể màu trắng, nó giống như một thông đạo với kiến trúc khổng lồ, không thấy điểm đầu cũng không có điểm cuối.

Kỳ thực bức tường này được hình thành từ những hạt nguyên, phân tử cực nhỏ mà mắt người không thể phân biệt được, nó chính là cánh cửa chính của khung cảnh ảo, là thứ mở ra để cho quân nhân Liên Bang tiến hành hình thức huấn luyện cùng quyết đấu.

Mà cánh cửa nơi Lăng Lan và bọn trẻ đi vào chính là cửa sau của khung cảnh ảo, được kết nối với học viện đồng quân và được nguy trang thành cửa ra vào của khuôn viên sân thể dục. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Lăng Lan bị lừa, bởi vì ai có thể nghĩ đến một thứ quý giá như kỹ thuật chế khung cảnh ảo lại xuất hiện ở đồng quân. Đây chính là biểu hiện của việc Liên Bang rất coi trọng cuộc thi này cũng như đang rất cần những nhân tài mới.

Đương nhiên, khung cảnh ảo xuất hiện ở học viện đồng quân không đơn thuần chỉ để làm khảo nghiệm nhập học cho bọn trẻ mà còn vì muốn tăng năng lực cho bọn trẻ sau này. Việc không ngừng học tập không ngừng quyết đấu chính là phương pháp tốt nhất để đạt được điều này.

Giám khảo hiện trường đi dọc theo vách tường màu trắng, nói thật, anh ta không cần bất cứ loại máy móc hề biết đám nhỏ phòng 72 hiện đang ở

chỗ nào cũng như không thể dùng máy móc để phát hiện vị trí cụ thể, bởi vì khung cảnh ảo ngoài việc gây ảo giác ở những căn phòng khác nhau nó còn có thể thay đổi vị trí cửa vào liên tục và liên miên, những cánh cửa của các căn phòng sẽ được dời đi tới một vị trí khác nhau để tạo ra một khung vảnh chình thế. (cái này là mình chém, ý của nó đại khái là cánh cửa của căn phòng này là một khung cảnh trong căn phòng khác a)

Giám khảo lại đi thêm một đoạn, chợt liên lạc khí ở cổ tay khẽ rung lên, anh ta nhất thời dừng lại, trên mặt hơi hơi lộ ra vẻ tươi cười, xem ra mình đã tới căn phòng muốn vào rồi.

Anh ta nhìn về phía bức tường, đưa tay lên xuyên qua nó như muốn tìm kiếm thứ gì, rất nhanh anh ta đã tìm thấy thứ mình cần.

Nhẹ gõ lên thứ đó 3 lần rồi bức tường bỗng thay đổi, chỉ thấy từ nơi cánh tay vẫn còn trong tường của anh ta bắt đầu phát ra ánh sáng, một màn hình nhỏ như bàn tay từ từ hiện lên rõ ràng, ở trên màn hình xuất hiện một bộ bàn phím số từ 0 đến 9, và một khung nhỏ yêu cầu nhập mật khẩu.

Giám khảo lộ ra tươi cười, ngón tay nhanh chóng nhấn xuống một chuỗi số, tốc độ tay của anh ta nhanh đến mức khiến người khác lú lẫm, ngón tay lưu lại tàn ảnh khiến người khác không thể thấy rõ anh ta sẽ nhấn cái gì. Sau đó, một tiếng “Két” thanh thúy vang lên, bức tường luôn phẳng lì bỗng như bị ai đánh vào bắt đầu nứt ra, lộ một cánh cửa khác ở bên trong. Anh ta đi vào, tiếp tục nhập mật khẩu rồi đi qua cánh cửa.

Anh ta vừa đi vào bên trong thì cánh cửa ngay lập tức đóng lại, bức tường trắng bên ngoài cũng khôi phục lại như cũ, giống như cảnh bức tường vỡ ra lúc này chỉ là ảo giác.

Giám khảo vừa vào gian phòng số 72 thì nhìn thấy nguyên một đường chạy rộng lớn, mà cánh cửa phía sau lưng anh ta lúc này cũng lặn xuống biến mất không còn chỉ để lại mình anh ta đứng ở vạch đích. Khung cảnh ở

đây giống như một đường chạy thật sự, thật đến mức khiến cho người khác không thể tin ở sau lưng vị giám khảo có một cánh cửa vừa biến mất.

Anh ta cũng không phải đợi lâu, rất nhanh, từ phía bên kia của đường chạy, mười bóng dáng nho nhỏ xuất hiện, chúng hoặc chạy hoặc kéo, hoặc cõng hoặc nâng, bước chân tập tễnh chạy, không là đi mới đúng, đang tiến về phía này. Xem ra mười đứa trẻ này đã sắp kiệt sức. Ở những cuộc khảo hạch trước, các thí sinh lúc nào cũng xuất hiện đơn lẻ, không giống với hình ảnh bây giờ, cả đoàn chinh tề tiến về đích không có người nào tụt lại phía sau.

Giám khảo trong lòng khê động, có lẽ đây chính những mầm non tốt mà giám khảo theo dõi đã nhắc đến, quả nhiên đều là trẻ ngoan.

Bọn nhỏ sau khi nhìn thấy giám khảo xuất hiện thì giống như ăn phải thuốc kích thích, người người như mãnh hổ nhanh chóng lao về phía anh ta.

Giám khảo nở nụ cười, xem ra cảm giác sắp đến gần với thắng lợi đã kích thích tiềm lực của đám trẻ này. Anh ta thật vừa lòng, ấn tượng với các thí của phòng 72 cũng tăng lên.

“Tớ nhìn thấy giám khảo ...” Tề Long trong tình trạng kiệt sức vô tình ngẩng đầu thì nhìn thấy bóng dáng yêu dấu của giám khảo, cậu ta kích động hô to. Một câu này khiến thần kinh của những người còn lại rung lên, hai mắt trở nên đỏ bừng như sói đói nhìn thấy con mồi.

Ngao ô! Mọi người lập tức hú lên như tiếng sói tru, giống như nhìn thấy đồ ăn ngon, ngay lập tức phát cuồng, vọt tới nơi giám khảo đang đứng ở bên kia.

Khi chạy qua vạch đích, cả bọn không hề giảm mà còn tăng nhanh hơn tốc độ vừa rồi, hung hăng đánh về phía giám khảo đang đứng ở bên cạnh.

Nhìn mười đứa trẻ khí thế như sói đói lao về phía mình, giám khảo hiện trường nhin không được mà sửng sốt, bất quá giám khảo là ai, đều là những người quân nhân trải qua các trận chém giết mà sống tới lúc này, rất nhanh anh ta đã khôi phục lại bình tĩnh nhìn đám nhỏ.

“Đám nhóc này!” Đối mặt với việc bị tập kích bất ngờ, giám khảo hiện trường cực kỳ câm lặng nhìn trời không nói gì, khuôn mặt anh ta lạnh lại, cũng không cử động gì nhiều, chỉ là hơi hơi nghiêng nghiêng người liền tránh được cú đâm hết lực của đám trẻ.

“Đáng giận, vậy mà không đề lên giám khảo được!” Tề Long ngẩng đầu lên từ vũng bùn, bò lên đường chạy vừa oán hân vừa đập tay xuống đất.

Lạc Lãng ở cách chỗ Tề Long đang nằm không xa về mặt cũng tiếc nuối quỳ rạp trên mặt đất, phải biết rằng khi bọn họ chạy đến một nửa thì cũng là lúc không thể duy trì thêm được, nhưng bởi vì một câu của Tề Long mà làm cả bọn như được sống dậy.

Nhất định phải trả thù mấy người giám khảo, đề chết bọn họ để bọn họ trở thành đệm thịt cho mình. Không sai, chính là giống như xếp La Hán, để cho nhóm giám khảo biết, bọn họ cực kỳ cực kỳ tức giận.

Được rồi, chỉ với một câu này mà giá trị thù hận của bọn trẻ trong nhóm đối với giám khảo tăng gấp đôi, vậy nên năng lượng của cả bọn bạo phát giúp cho họ có thể kiên trì đến cuối cùng.

Quả nhiên sức mạnh thù hận là vô địch .

Nguyên nhân Lạc Lãng phối hợp với bọn trẻ như vậy không phải vì thù hận gì, cô chỉ là rãnh quá muốn nhìn thấy cảnh một đám nhỏ loi choi đề chết người giám khảo anh tuần đến bẹp dí, đây là khung cảnh khó gặp đến mức nào... Chỉ sợ ngàn năm cũng chả gặp ấy chứ. Hi hi, tất cả là do kiếp trước cô rãnh quá đọc mấy quyển tiểu thuyết không trong sáng nên mới có ý nghĩ đen tối như vậy.

Giám khảo hai tay ôm ngực, cười lạnh nói: “Ồ, còn dư lực nha, thật không sai.” Dù trên mặt lạnh giống khối băng nhưng trong lòng anh ta vui mừng. Chà, thật giống với mình lúc còn là tân binh, vừa bốc đồng, vừa có ý tưởng, còn quyết đoán nữa. Đây mới thật sự là yêu nghiệt nha, mới có sáu tuổi thôi mà đã như vậy rồi. Tâm của vị giám khảo bắt đầu ngứa, thật hận không thể đem mấy đứa nhỏ này đem về quân doanh của mình để thao luyện một phen, tương lai khẳng định là thành những quân nhân đủ tư cách.

Tề Long nhắc tay đầu hàng nói: “Giám khảo à, chúng em đã vô lực rồi.”

Giám khảo hừ lạnh một tiếng: “Nếu muốn đạt tiêu chuẩn, đều đứng lên cho tôi.” Nha, vô lực mà còn có thể kêu lớn tiếng như vậy, lừa ai hả?

Tề Long á một tiếng, đành phải gian khổ đứng lên, mọi người đều liều mạng hoàn thành bài kiểm tra, nếu như vì không thể đứng lên mà thất bại thì.... Tề Long chịu ảnh hưởng từ lão ba của mình rất sâu, dù như thế nào thì đàn ông chân chính cũng phải chết đứng.

Tề Long là người đầu tiên đứng lên, Lạc Lăng thứ hai, tuy rằng tay chân của Lạc Lăng cũng mệt mỏi như bị lìa ra nhưng nhìn thấy Tề Long đứng lên cậu cũng không muốn thua bởi Tề Long, liền liều mạng bò lên.

Tiếp theo là Lăng Lan, sau đó là Hàn Kế Quân, La Thiếu Vân, Nguyên Du Vân, Lý Tinh Hoảng, Hà Triều Dương, bọn họ theo thứ tự đứng lên, đến cuối cùng là hai cô bé duy nhất trong đội Hàn Tục Nhã và Lạc Triều.

Tuy rằng lúc bọn họ đứng lên có bị ngã xuống, đứng lên ngã xuống, chập vật không chịu nổi nhưng cuối cùng cũng thành công đứng thẳng ổn định, trong mắt mỗi người đều là vẻ quật cường không chịu thua.

Giám khảo vừa lòng nói: “Không sai, còn có chút tâm huyết, hiện tại tôi lệnh cho các em công kích tôi.”

Một câu này khiến tất cả mọi người sửng sốt.

Hàn Kế Quân phản ứng nhanh nhất, đầu cậu ta vận chuyển như cái CPU đang chạy ở tốc độ cao, suy tư muốn đoán ra dụng ý thật sự của giám khảo, vẻ mặt của cậu ta thập phần nghiêm túc, ngưng trọng hỏi: “Vì sao?”

ĐÀN ÔNG TƯƠNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Kẻ Yếu Không Có Quyền Lên Tiếng

“Vì sao? Các em có tư cách hỏi như vậy sao?” Giám khảo cười lạnh nói mỉa.

Hàn Kế Quân không bởi vì giám khảo chất vấn mà kinh hoảng, ngược lại vẻ mặt bình tĩnh trình bày: “Thí nghiệm không phải kết thúc rồi sao? Ngay lúc đầu giám khảo đã nói, chỉ cần đến điểm cuối thì bài kiểm tra tốc độ và sức chịu đựng cũng đã hoàn thành, chúng ta có quyền cự tuyệt mệnh lệnh của giám khảo.”

Hàn Kế Quân biết mọi người đều đã hết sức lực, ngay cả việc đơn giản như đứng dậy cũng đều là dựa vào nghị lực của chính mình để chống đỡ, đừng nói đi công kích giám khảo, cho dù chỉ bước thêm một bước cũng là rất khó khăn

Giám khảo nhìn về phía Hàn Kế Quân, trong mắt xẹt qua một chút tán thưởng, đứa nhỏ này bình tĩnh quyết đoán, không bởi vì đối phương cường thế mà bỏ qua suy nghĩ của bản thân, hiểu được thế nào là tranh biện, hơn nữa năng lực tư duy cũng thật mạnh, lời nói trật tự rõ ràng, nhanh chóng nắm được điểm mấu chốt, phát hiện lỗ hổng trong câu nói của người khác, đây tuyệt đối chính là một tham mưu quân sư kiệt xuất trong tương lai.

Bất quá cho dù anh ta thường thức Hàn Kế Quân thì sao, anh ta cũng sẽ không thay đổi quyết định của mình. Khóe miệng giám khảo lộ ra một chút tươi cười nhàn nhạt mà trào phúng: “Tiểu tử, hôm nay bản giám khảo sẽ

cho các người biết đạo lý đầu tiên phải biết trên thế giới này—— kẻ yếu không có quyền lên tiếng.”

Ánh mắt anh ta liếc nhìn khuôn mặt bị lời nói của mình mà tức giận, tất cả đều tràn đầy bất khuất, không thua khiến anh ta thập phần vừa lòng. Bị nói như vậy mà không phản ứng gì thì chỉ là đồ bỏ thôi.

Mắt lạnh của giám khảo khi nhìn về phía Lăng Lan đang đứng cuối cùng có chút bất ngờ, bởi vì ánh mắt của cô là ánh mắt tinh táo nhất trong mười người, bình tĩnh như nước khiến người khác không nhìn ra được người đó đang suy nghĩ gì. Bị dọa cho sợ rồi sao? Hay là mình bị nhìn thấu? Hoặc là đứa trẻ này thờ ơ? Giám khảo mày hơi hơi nhăn nhúm chăm chú nhìn hai mắt Lăng Lan.

Giám khảo đương nhiên không biết, ánh mắt tràn ngập sát khí của mình đối với Lăng Lan chả có hiệu quả nào, cô đã bị ánh mắt lạnh như băng, sát khí mười phần, như muốn bức chết người khác của Nhất hào nhìn từ nhỏ tới giờ, nên đối với ánh mắt chỉ ra vẻ đe dọa của giám khảo, thật sự không bị áp lực chút nào.

“Các người có thể cự tuyệt mệnh lệnh của ta, bất quá thành tích tốc độ và sự chịu đựng các người, ngại quá, chỉ có thể không đạt .” Giám khảo thu hồi tò mò đối với Lăng Lan, lập tức thay đổi khuôn mặt, sát khí đã biến mất hầu như không còn, đổi thành nụ cười xấu xa, tựa hồ sát khí vừa rồi của anh ta chỉ là ảo giác bọn trẻ, mà trong miệng lại nói ra những lời tàn khốc, hủy diệt hi vọng của bọn nhỏ.

Những lời này khiến cho vẻ mặt của đám trẻ và Lăng Lan trở nên cực kỳ khó coi, bọn họ đến đây là ôm hi vọng gia nhập vào trường đồng quân tốt nhất Liên Bang chứ không phải màng theo sự sỉ nhục này mà trở về.

“Chúng ta có quyền kiện kên.” Vẻ mặt ngây thơ của Hàn Kế Quân đã bị khí lạnh che kín, cậu ta thật sự là một đứa trẻ thông minh, nhưng thông

minh cũng không có cách nào ứng phó được với loại quân nhân không phân biệt được phải trái này, cậu cảm thấy ngực mình đang bị một cục đá cực lớn đè lên, khiến cho cậu tức đến không thể nổi, vừa nghẹn khuất vừa phẫn nộ.

“no! no! no! Chẳng lẽ các người không đọc quy định của thí sinh sao? Những đứa trẻ kiện lên trên để khảo xét thì thành tích năm nay sẽ không tính, chẳng lẽ các người muốn để một năm sau lại tiếp tục thi sao?”

Giám khảo cười lắc đầu, từ từ đi đến trước mặt Hàn Kế Quân, hơi cúi người xuống, trong mắt anh ta là đầy ý cười trào phúng đối diện với ánh mắt phẫn nộ của Hàn Kế Quân, chậm rãi nói từng chữ từng chữ một, “Học sinh lưu cấp!”

Thần thái này, ngôn ngữ này, ánh mắt này, tuyệt đối là coi thường, khiến cho người khác vô cùng khó chịu, thật muốn ăn đòn mà.

Muốn bị đánh sao, Lăng Lan đầu chảy xuống mấy vạch hắc tuyến, ở trong ý thức hải nhất thời hóa thành Hà Đông sư rỗng: “Tiểu Tứ, ai chongười tiến loạn vào đầu ta??”

Tiểu Tứ theo góc xó rốt cục mò ra, vẻ mặt mất hứng, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu đều đặn thành một đường, cái mặt bánh bao tròn giờ thành cái bánh bao méo, nó bất mãn nói: “Hắn quá đáng giận , vậy mà đi bắt nạt trẻ nhỏ!”

Được rồi, Lăng Lan còn chưa có phẫn nộ thì đứa trẻ trí tuệ 6 tuổi thật Tiểu Tứ đã bị giám khảo chọc giận: “Chủ công, giúp ta đánh hắn.”

Lăng Lan khẽ tươi cười: “Ưu việt?”

Tiểu Tứ kinh ngạc, nó không nghĩ tới đồng chí Lăng Lan lại thừa cơ đưa ra yêu cầu, chẳng lẽ cô không biết nó là vì cô mà phẫn nộ sao?

“Vì sao?” Tiểu Tứ ủy khuất , chẳng lẽ kí chủ nhà mình một chút cũng không tức giận sao?

“Người nói muốn ta giúp người đánh hăn, nếu giúp thì đương nhiên phải có lợi gì rồi.” Lăng Lan tủm tỉm cười khiến cho Tiểu Tứ cảm giác cô cũng không để ý những câu nói khích tướng của giám khảo bên ngoài.

“Hăn ở bắt nạt cô, chẳng lẽ cô không tức giận?” Tiểu Tứ không rõ, giám khảo đều đã thể hiện như vậy, liền nó cũng cảm thấy cực kỳ khó chịu, vì sao Lăng Lan vẫn còn có thể lạnh nhạt như vậy?

“Bắt nạt? Tôi cũng không cảm giác được.” Tuy rằng không rõ giám khảo vì sao làm như vậy, nhưng mà cô cảm thấy anh ta cũng không có ác ý.

Lăng Lan thật cảm kích Nhất hào và Cửu hào đạo sư những năm gần đây luôn áp bách mình, khiến cho cô có thêm một năng lực không tính là năng lực, đó là có thể nhận thấy ác ý hoặc sát ú của người khác đối với mình. Đương nhiên, dựa theo nguyên văn câu nói của Nhất hào đạo sư chính là năng lực này của Lăng Lan chỉ mới bước vào giai đoạn nhập môn. Nếu đụng tới một ít cao thủ lợi hại, hay sát thủ thì cho dù là nửa điểm sát ý Lăng Lan cũng không thể nhận ra được.

Lời nói này của Lăng Lãm làm Tiểu Tứ nhất thời giơ chân, kí chủ nhà mình có quá trì độn phải hay không, đã bị sĩ tới mặt rồi mà vẫn còn nói không cảm giác.

Lăng Lan vừa định an ủi Tiểu Tứ thì đột nhiên biến sắc, cô cảm giác hơi thở của Tề Long ở bên ngoài có chút không đúng, tinh thần lực vậy mà bắt đầu chấn động kịch liệt.

“Giúp ta nghĩ biện pháp hoàn thành bài kiểm tra của Nhất hào đại sư vào 3 ngày sau!” Lăng Lan trực tiếp bỏ lại một câu rồi không để ý Tiểu Tứ kháng nghị, nhanh chóng đi ra ý thức hải để ra ngoài. Tình huống của Tề Long có chút không ổn, cô phải cẩn thận chú ý.

Giờ phút này thần kinh Lăng Lan đã buộc chặt, thân thể hơi cúi về phía trước, hai tay cũng hơi buông xuống, hợp thành chữ thập ẩn, đùi phải cũng lùi về sau, chân hơi nhón lên—— đây là tư thế dễ dàng bùng nổ lực lượng toàn thân nhất, là tư thế mở đầu trong chương trình trụ cột thể thuật mà năm nay Cửu hào mới dạy cho cô, vừa công vừa phòng.

Lúc này, Tề Long nguyên bản cúi đầu đột nhiên ngẩng đầu, đập vào ánh mắt mọi người chính là đôi mắt đỏ thẫm của cậu ta, tràn ngập sát khí. Bất quá sát khí này chỉ nhằm vào giám khảo, xem ra hành động giám khảo đùa giỡn Hàn Kế Quân đã chọc giận Tề Long, cũng khiến cậu ta vì thế bạo phát.

Giám khảo cảm giác được sát khí của Tề Long, trong mắt lướt qua một tia kinh ngạc, anh ta nhanh chóng nhảy ra sau, khi tiếp đất thì ngay lập tức thay đổi tư thế đứng và khí thế, mười phần sẵn sàng chiến đấu.

Tề Long hô to một tiếng, cả người giống đạn pháo vọt về phía trước, tay nắm chặt hướng về phía giám khảo. Một tiếng nổ lớn vang lên, sau đó bụi đất bay đầy trời, cơ hồ chặn tầm mắt mọi người.

Chẳng lẽ Tề Long đánh trúng giám khảo, khiến giám khảo ngã xuống đất rồi? Những đứa trẻ khác không nhìn thấy rõ, vẻ mặt mê mang nhìn nhau, không biết phải làm thế nào cho tốt.

Chỉ có Lăng Lan mày khê nhếch, sắc mặt ác liệt. Những người khác không thấy rõ tình huống cho nên không biết phát sinh cái gì, nhưng Lăng Lan nhìn thấy rất rõ ràng, Tiểu Tứ giúp cô chiếu lại hình ảnh của Tề Long và giám khảo lúc nãy, nó không có bị bụi đất ảnh hưởng tầm nhìn.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Lãng Lan Ra Tay!

Một quyền này của Tề Long đánh không trúng, giám khảo nhẹ nghiêng người một cái liền tránh được công kích của vì vậy một quyền này của Tề Long mới đánh xuống đất khiến bụi bay đầy trời.

Bất quá cái hố xuất hiện trên mặt đất kia cũng sâu đến 3m, đường kính cũng đạt đến 1m, như vậy sức lực đánh ra một kích này của Tề Long tuyệt đối không thua cô khi nâng quả tạ 500 kg.

Không nghĩ tới Tề Long có thể dựa vào năng lực bản thân mà đạt tới lực lượng tới 500kg, nếu so với Lãng Lan thì đây mới chính là thuần túy năng lực của bản thân.

Trong mắt giám khảo lướt qua một tia kinh hỉ, có lẽ anh ta cũng không thể tưởng được Tề Long sẽ có lực lượng lớn như vậy, tuy rằng với anh ta mà nói thì chút lực lượng lớn như vậy cũng không tính là gì, nhưng Tề Long chỉ mới là một đứa trẻ sáu tuổi, nếu để Tề Long trưởng thành thì không hề nghi ngờ sức mạnh này sẽ tăng thêm gấp bội.

Tề Long nhất kích thất bại, cũng không bởi vậy mà dừng tiến công, chỉ thấy cậu ấy lại lần nữa từ trên đất nhảy lên, hung ác đánh về phía giám khảo.

Đáng tiếc tốc độ của Tề Long không tỷ lệ thuận với lực lượng, vả lại bởi vì kỹ thuật cách đấu bản thân còn quá non nớt, khắp nơi đều là lỗ hổng,

điều này làm cho giám khảo không chịu quá nhiều áp lực, rất nhanh Tề Long bị giám khảo đánh trúng một kích cả người đổ gục xuống.

Bùn đất tràn ngập trong không khí rất cực tiêu tán, mọi người rất cực thấy Tề Long và giám khảo đang đối chiến với nhau, chỉ thấy giám khảo dùng duy nhất một tay đã đem tất cả những đòn tấn công của Tề Long ngăn trở hết.

Lạc Lãng khẽ nói với Lăng Lan: “Tớ đi giúp Tề Long, việc đánh ông ta đành phải dựa vào cậu.” Nói xong, cũng không đợi Lăng Lan trả lời liền lao ra ngoài đánh về phía giám khảo, cố gắng dùng hết sức lực còn lại, đánh về phía mặt của giám khảo.

Lạc Lãng lao ra khiến cho giám khảo không thể không dùng cánh tay còn lại, thân thể nguyên bản đứng thẳng bất động cũng bắt đầu di chuyển. Trong lúc nhất thời ba người đánh đến vui vẻ quên trời.

Tuy thanh âm của Lạc Lãng rất nhẹ, bất quá bọn nhỏ chung quanh đều nghe được, thân thể gần như lung lay sắp đổ bồng chốc ổn định hơn nhiều, bọn nhỏ vẻ mặt chờ đợi nhìn về phía Lăng Lan, hi vọng “cậu ta” có thể giống như Lạc Lãng nói, đi đánh giám khảo.

Được rồi, những lời đó của giám khảo đã gây thù hận với bọn trẻ, không những vậy giá trị thù hận còn không thấp, cho nên tập thể đều hi vọng có người đánh hấn ta một cái để cho bọn họ cho hả giận.

Bởi vì Tề Long công kích, Hàn Kế Quân mới khôi phục được bình tĩnh, lúc này cậu phát hiện trong đám bọn họ Lăng Lan là người duy nhất đứng vững, mà cái tư thế Lăng Lan đang đứng tuy có chút quái dị nhưng lại rất thuận mắt, tự nhiên, khiến cho người khác nghĩ như vậy mới gọi là đứng, đầu óc nhanh chuyển, Hàn Kế Quân xác định đây là một kỹ thuật hàng đầu trong cách đấu.

Ánh mắt chờ đợi của bọn nhỏ khiến Lăng Lan cảm thấy áp lực như núi, cô thật sự không thể đối diện với những ánh mắt nồng nhiệt kia, đành quay đầu nhìn về phía 3 người vẫn đang hồ chiến ở trước mặt.

Lăng Lan đương nhiên biết sở dĩ mấy đứa trẻ đem hi vọng giao cho cô là vì cô là người duy nhất còn có thể động, nhưng việc đánh giáp khảo thì có chút hơi quá. Nếu thành công đánh trúng anh thì quá tốt, nhưng nếu không thành công... Được rồi, bọn họ cũng không quá mong chờ, nếu như có thể đánh trúng giáp khảo thì xem như may mắn siêu cấp mèo mù vớ cá rán đi.

Bên kia giáp khảo vừa cùng Lạc Lăng giao tay thì đã biết chi tiết sức lực thật sự cậu ấy, tuy không mạnh như Tề Long nhưng lực đánh 100 kg cũng dư sức. Bất quá tố chất thân thể vẫn còn kém một ít, Tề Long đánh đến bây giờ thì càng đánh càng hăng, mà Lạc Lăng mới tiến công vài cái hơi thở đã bất ổn.

Dù sao giáp khảo cũng biết loại tình huống giống Tề Long là cực kỳ hiếm gặp, bởi vì Tề Long là tự mình đột phá cực hạn của bản thân, bộc lộ ra năng lực tiềm tàng của chính mình. Anh ta sống nhiều năm như vậy cũng chưa thấy được có người nào tự đột phá cực hạn mà không cần thuốc dẫn. Không thể không nói thể Tề Long gặp may mắn nhiều nhờ sự khích bác của anh ta.

.

Đột nhiên, anh ta cảm giác một cỗ lạnh ý trong lòng trào ra, kinh nghiệm sa trường khiến anh ta lập tức nhận ra nguy hiểm, không hề nghĩ ngợi anh ta nhanh chóng dùng sức nhún chân, thân thể nương cỗ lực lượng này liền lùi ra sau hai bước...

Nhưng, đã chậm! Ở trước mắt anh ta, một cánh tay nhỏ trắng trắng non mềm xuất hiện, một giây tiếp theo muốn đánh trên mặt của mình.

Nhưng giám khảo dù sao cũng là giám khảo, trong hoàn cảnh chuông treo mảnh chỉ vẫn có thể kịp thời thay đổi quỹ tích của cơ thể, đưa hai tay giao nhau tạo thành chữ thập, thành công ngăn cản cánh tay nhìn nho nhỏ yêu yêu nhưng thực tế lại mang sát ý mười phần.

“Ba” một tiếng, hai người va chạm vào nhau, năng lượng mạnh mẽ truyền đến khiến cơ thể còn chưa đứng vững của người giám khảo bị đẩy phải lùi về phía sau mấy bước.

Mà Lăng Lan nương theo sự tác động của hai nguồn lực mà bắn ngược trở về phía sau, làm một động tác xoay người rồi ổn định đứng ở giữa Tề Long và Lạc Lăng, tiếp tục điều chỉnh vị trí cơ thể để duy trì thức thuật đầu tiên, chuẩn bị cho lần công kích tiếp theo.

Giám khảo nguyên bản còn mang theo ánh mắt trêu tức nhất thời trở nên nghiêm túc, anh ta đưa trẻ đang đứng ở giữa trước mặt, sau lưng toát mồ hôi lạnh, không nghĩ tới trong đám trẻ này còn giấu một đứa lợi hại như vậy, không chỉ có như thế, nó còn hiểu cách che giấu sát ý bản thân, đến thời khắc cuối cùng mới lộ ra răng nanh của mình.

Nếu không phải anh ta có kinh nghiệm chiến đấu nơi sa trường phong phú, biết ứng biến nhanh chóng thì đã trúng một kích vừa rồi rồi, tuy rằng không nguy hiểm đến sinh mệnh nhưng như vậy thì mặt mũi của anh ta nhất định sẽ quăng mất.

Anh ta thầm mắng một tiếng, làm sao có thể xuất hiện một yêu nghiệt như vậy chứ, bên ngoài thoát nhìn nhu nhược vạn phần, khuôn mặt thanh tú biểu cảm ngây thơ, thấy thế nào cũng đều đứa trẻ thiên chân khả ái không có lực sát thương mà.

Tuy rằng anh ta luôn cảm thấy đứa trẻ này có chút quái dị, nhưng bởi vì Tề Long xuất hiện lực lượng mới, khiến anh ta tập trung toàn lực chú ý vào, cũng xem nhẹ luôn cảm giác kỳ quái với Lăng Lan.

Anh ta không nghĩ tới đứa trẻ mà mình xem nhẹ nhất lại là đứa nhỏ kém chút khiến mình bị lật thuyền trong mương.

Nhìn biểu hiện cố gắng của Lăng Lan khiến mấy đứa nhỏ khác vẻ mặt kinh hãi, không nghĩ tới một quyền của Lăng Lan đã đem giám khảo đánh lùi mấy bước, có phải hi vọng của bọn họ thật sự có thể thực hiện hay không?

Hàn Tục Nhã là một bé gái hướng ngoại nhiệt tình thấy thế lập tức hô lớn: “Lăng Lan, đánh hẳn! Đánh hẳn!” Tình huống thay đổi bất ngờ khiến cho một mối của cô bé chạy hết. Lúc này cô bé đang cố gắng tiếp thêm sức mạnh cho người bạn này.

Lạc Triều lại là một cô bé hướng nội, tuy rất vui vì thấy Lăng Lan có thể đánh trúng giám khảo nhưng cô bé cũng không dám hô lên, chỉ ngượng ngùng tươi cười, trong mắt ánh lên vẻ hâm mộ nhìn thẳng người đang đứng ở bên cạnh anh trai mình, tuy người đó có chút nhỏ gầy, không thể so sánh với nam trai hay bất cứ bạn nam khác, nhưng trong mắt cô lại không kém những người khác chút nào thậm chí còn mạnh hơn nữa.

Lăng Lan không biết, trong lúc vô tình mình đã trở thành đối tượng trong mộng của một cô gái nhỏ đơn thuần, gây ra khá nhiều rắc rối trong tương lai, thật sự có lỗi.

Trong phòng theo dõi, người sĩ quan phụ trách theo dõi phòng 72 nhàm chán lại đem hình ảnh điều chỉnh đến gian phòng của Lăng Lan, đập vào mắt anh ta chính là hình ảnh bốn người chia ra hai phía đang giằng co lẫn nhau, sẵn sàng đón quân địch, không khí này tuyệt đối không tốt. Anh ta nhất thời sửng sốt, thầm nghĩ: Đến cùng là có chuyện gì vậy này?

Lòng hiếu kỳ dâng lên, anh ta lập tức đem hình ảnh cố định ở 72 phòng, hình ảnh ở những phòng khác mở thành một cái cửa sổ nhỏ nhất đặt ở góc

dưới bên phải để có gì còn có thể vừa xem đánh nhau vừa tiếp tục công việc.

Mắt Lăng Lan hơi liếc lên ý bảo Tề Long và Lạc Lăng trước đi lên công kích, cô biết nếu bản thân chủ động tiến công khẳng định không đối phó được với giám khảo.

Tuy rằng cô đi theo Cửu hào học được cách đấu sơ cấp, cũng thường xuyên cùng Cửu hào chiến đấu, bất quá ở đó dù sao cũng chỉ là huấn luyện bằng ý thức, so với thực chiến chân chính vẫn khác nhau .

Ở một kích vừa rồi Lăng Lan liền phát hiện ra vấn đề lớn, thân thể của cô không theo kịp với tốc độ của ý thức, nếu không một kích vừa rồi cũng không bị giám khảo tránh thoát dễ dàng như vậy.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Tiểu Sói Con Hung Ác!

Tề Long và Lạc Lãng nhìn thấy ánh mắt ám chỉ của Lăng Lan rồi nhìn nhau, hai người lập tức lao ra cùng lúc.

Tốc độ của Tề Long so với Lạc Lãng thì nhanh hơn một chút, cậu là người đầu tiên ra quyền, bạo nộ ra một tay.

Một quyền này lực đại thế chìm, tiếng gió gào thét làm cho giám khảo biến sắc, nâng tay chặn đỡ.

Anh ta liền cảm thấy cánh tay đang thủ của mình nóng bỏng rất, lực lượng cùng tốc độ thẳng nhóc này vậy mà lại tăng thêm một tầng... Giám khảo chợt phát hiện Tề Long rõ ràng là loại người điên cuồng, nhìn thấy đồng bọn của mình biểu hiện cố gắng thì bản thân cũng càng thêm hưng phấn.

Giám khảo còn chưa biến chiêu đem Tề Long đánh lui, thì Lạc Lãng ở bên kia đã lao tới, hướng dưới chân mà công kích.

Lạc Lãng rõ ràng biết năng lượng của bản thân không nhiều, mà nắm đấm của mình cũng không uy hiếp được mấy phần tới giám khảo vậy nên lần này cậu thay đổi phương hướng công kích, dùng đùi phải hung hăng quét về phía giám khảo.

Lựa chọn của Lạc Lãng không thể nghi ngờ là chính xác, nhìn thấy một cước đang hung ác lao đến giám khảo không thể không thừa nhận, bản thân

tính sai rồi. Nguyên bản là người yếu nhất không uy hiếp quá nhiều giờ phút này lại phát huy tác dụng của khiến anh ta (giám khảo) phải phân tâm để ứng phó.

Giám khảo thập phần bất đắc dĩ, đám tiểu hài tử này vì sao chả giống con nít 6 tuổi nhi, khinh xuất một chút không tốt sao? Làm gì mà thông minh quá vậy, còn hiểu cách biến chiêu nữa chứ?

Anh ta đành phải dùng một cánh tay để bắt lấy cái chân hung ác đang lao tới của Lạc Lăng, vừa muốn dùng sức để đem hất cái chân đó qua một bên thì....

Nguy rồi!

Giám khảo cảm giác nguy cơ từ phía dưới lao lên, ngay lập tức anh ta liền thả tay đang bắt cổ chân Lạc Lăng ra, cấp tốc lui về phía sau.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, lúc này Lăng Lan ở phía dưới đang tấn công lên trên —— Liêu Âm Túc!

Không biết từ lúc nào Lăng Lan đã xuất hiện ở hiện phía dưới chân của anh ta, chỉ thấy thân thể cô bán ngồi, hai tay chống đỡ ra sau, chân phải trực tiếp hướng lên trên.

Mà cái phương hướng đó... Tuyệt đối là địa phương mà đàn ông sợ bị thương nhất..

May mắn giám khảo bình tĩnh kịp thời, chật vật tránh thoát một cước khủng bố này.

Ặc, quá độc rồi!

Lúc tiếp đất trong lòng anh ta phát lạnh, hạ thể cũng run rẩy một trận, nhìn thấy vẻ mặt không biểu cảm gì chỉ đứng thẳng người, ánh mắt đảo qua

phía dưới của mình, trong mắt tựa hồ có điểm tiếc hận. Điều này làm cho giám khảo nhìn không được lại lui ra phía sau ba bước nữa, kéo ra khoảng cách cùng với đám Lăng Lan, lúc này mới cảm thấy an toàn một chút.

Giám khảo không thể không sợ, chỉ xem một cước này cũng biết độ mạnh yếu của nó thế nào, nếu thật sự bị đá trúng, anh ta tuyệt đối sẽ tuyệt tử tuyệt tôn. Trong lòng anh ta có chút hối hận, bản thân làm gì mà nhiều chuyện hiếu kỳ như vậy? Thấy một đám nhỏ làm mình yêu thích thì cứ thích chọc vào, giờ thì hay rồi, một đám trẻ trở thành một đám sói, không đánh mình thì không thôi.

Mấy đứa trẻ này thật không đáng yêu chút nào, quả thật chính là một đám sói con giả bộ ngoan hiền mà. Giám khảo khóc!

Bất quá —— anh ta thích!

Giám khảo nhìn biểu cảm khác nhau của 3 đứa trẻ trước mắt nhỏ, hoặc điên cuồng (Tề Long), hoặc phẫn nộ (Lạc Lăng), hoặc bình tĩnh (Lăng Lan), vô luận là loại này, đều không thể che giấu bất khuất trong lòng cùng với bản tính hung ác của bọn nhỏ. Khóe miệng anh ta ý cười càng đậm, không một quân nhân nào khi phát hiện ra một mầm non ưu tú trong tương lai mà không vui sướng .

“Ha ha, giám khảo phòng 072 này muốn hỏng rồi.” Giám khảo theo dõi xem đến đây thì nhìn không được nhẹ giọng chê cười, làm sao mà anh có thể nhìn không ra tình huống chật vật của đồng đội mình lúc vừa rồi.

Vị sĩ quan đại úy giám sát gian phòng vừa đúng lúc đi ngang qua, rất không khéo nghe được lời này, anh ta tức giận nhìn qua, là sĩ quan vừa mới thông báo về phòng 72, nguyên vốn có chút giận lúc này cũng chạy mất phân nửa. Dù sao cũng người này thông báo nên anh mới biết được tin tức về người thừa kế của Thiếu tướng Lăng Tiêu, vì thế anh ta thấp giọng cảnh cáo: “Yên tĩnh, làm gì mà nói lớn đến như vậy?”

Người sĩ quan đang theo dõi ngẩng đầu theo bản năng thì phát hiện người đại úy đứng bên cạnh, anh ta cười hì hì đứng lên, làm một động tác quân lễ, sau đó vừa nhỏ giọng báo cáo vừa chỉ chỉ vào màn hình ý bảo người đại úy nhanh tới gần để xem: “Đội trưởng, mời anh nhìn cái này, ở đây có chút vấn đề.”

Người đại úy hồ nghi nhìn một cái, lúc này mới hơi hơi cúi người, nhìn trong màn hình, ba đứa trẻ đồng thời cùng lao lên, một người đánh ở trên, một người phụ trách dưới, người còn lại thì tận dụng mọi thời cơ, đánh ở đâu cũng được, 3 đứa trẻ tiến công cực kỳ ăn ý khiến cho người giám khảo kia không thể làm gì ngoài việc chống đỡ.

“Kỳ quái, giám khảo ở phòng 072 làm gì vậy, trực tiếp đưa bọn họ đánh ra là được mà.” Người đại úy vô pháp lý giải, ở trong tiềm thức của anh ta, một người quân nhân đối phó với 2,3 đứa trẻ 6 tuổi là chuyện vô cùng dễ dàng.

“Đội trưởng à, anh cẩn thận xem động tác của mấy đứa nhỏ này thì sẽ biết ngay.” Sĩ quan theo dõi bởi vì đã xem được một thời gian nên nhìn ra vấn đề.

Người đại úy biết cấp dưới của mình sẽ không nói lung tung, vì thế liền nghiêm cẩn xem.

Mà ở trong phòng 072, Lăng Lan càng đánh càng thuận tay, nguyên bản ý thức cùng thân thể còn có chút tách rời, bây giờ cũng đã đồng nhất, tuy hơi chậm so với mong muốn nhưng vẫn có thể đánh được với giám khảo, có điều vẫn bị giám khảo phát hiện. Nhưng mà trải qua một phen đánh nhau, cô cảm giác thân thể mình bắt đầu linh hoạt hơn, ý thức cũng bắt đầu hoà hợp với thân thể.

Đương nhiên, Lăng Lan cảm giác tốt thì giám khảo bên kia liền cảm giác khó chịu, nguyên bản còn lưu tay cũng dần dần không cần lưu thủ nữa, nếu

không hết sức cố gắng ứng phó công kích của bọn Lăng Lan, chỉ sợ giây tiếp theo sẽ bị Lăng Lan đánh trúng.

Đánh tới bây giờ anh ta cũng hiểu đám nhỏ này muốn gì, bọn chúng muốn thừa cơ lúc anh ta phòng thủ thì đánh vào mặt hay tay chân gì đó để lưu lại chút dấu ấn. Thật sự là một đám nhỏ thù dai mà... Anh ta bất đắc dĩ thầm nghĩ. Không phải chỉ mới nói vui mấy câu sao, vậy mà bọn trẻ vẫn đánh anh cho tới bây giờ mà không ngừng nghỉ.

Giám khảo đành phải cùng bọn họ tiêu hao sức lực dần dần , chẳng lẽ thực hạ ngoan tay đánh cho bọn nhỏ bị thương? Cho dù quân bộ không xử phạt thì anh ta cũng luyến tiếc a, mấy đứa nhỏ trước mắt này toàn là mầm tốt không đó.

Bất quá anh ta cũng không nóng nảy, nhẫn nại chính là một trong những phương thức chiến đấu trên chiến trường, mà anh ta lại là lão binh lăn lộn từ đó mà ra, chẳng lẽ còn thiếu nhẫn nại sao. Vả lại mấy đứa nhỏ nguyên bản thể lực cũng đã tiêu hao gần hết,, anh ta tin tưởng bao lâu bọn chúng sẽ ngã xuống vì hết sức, thời điểm đó để xem chúng còn làm được gì.

Quả nhiên, giống như giám khảo dự đoán, đám Lăng Lan cũng không duy trì thêm được bao lâu, đầu tiên là Lạc Lăng hao hết thể lực bị giám khảo bắt được cơ hội đánh văng ra ngoài, cả người ngã sấp xuống đất, nằm ở giữa đám trẻ đang ở bên ngoài hô hào, không đứng lên được. Đương nhiên anh ta cũng tính toán cẩn thận để Lạc Lăng không bị thương thêm chỗ nào, chỉ mệt quá nên nằm vậy thôi.

Bây giờ chỉ còn lại hai người Tề Long và Lăng Lan cùng giám khảo quyết đấu. Không có Lạc Lăng che dấu, Lăng Lan liền không thể tiếp tục đánh lén, thấy vậy cô dứt khoát liền thôi, bắt đầu thay đổi chủ ý bắt đầu tấn công.

Lăng Lan cũng không quên Nhất hào từng nói, những gì học tập được phải dùng cho thực tế, đương nhiên tốt nhất chính là thực chiến, tuy cùng giám khảo đánh nhau không đạt được hiệu quả thực chiến, nhưng có cơ hội vận dụng vào thực tế thì Lăng Lan cũng không muốn bỏ lỡ.

Hơn nữa đánh lâu như vậy Lăng Lan cũng biết giám khảo không muốn làm bọn họ bị thương, đây cũng là nguyên nhân cô lớn mật tấn công, nếu giám khảo chỉ có thể thủ thế, như vậy không bắt lấy cơ hội tấn công thì đợi đến khi nào?

Lăng Lan bên này hung ác đánh, Tề Long kia thấy vậy cũng hung ác theo. Tề Long là một đứa trẻ kỳ ba, cậu ta không suy nghĩ nhiều, tính cách lại tùy tiện nhưng cũng không thể ngăn được sự lợi hại của bản năng. Bản năng của cậu ta khiến cho cậu ta lựa chọn cách làm thích hợp nhất cho mình, Lăng Lan bên này muốn tiến công, Tề Long bên kia liền thấy được vì thế cũng lên theo

Hai người đánh thật điên cuồng khiến giám khảo trong lúc nhất thời bị vây ở thế hạ phong, người ở bên ngoài nhìn vào là thấy được giám khảo chỉ có thể chống đỡ mà không thể tiếp tục tấn công.

Những đứa nhỏ bên ngoài tiến tục cổ vũ cho Tề Long, Lăng Lan, chỉ có Hàn Kế Quân và thật Lạc Lăng mới vất vả ngồi dậy vẻ mặt nghiêm túc, bọn họ cũng không thừa nhận loại công kích này của Tề Long và Lăng Lan có thể đối phó được với giám khảo.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Một Kích Tất Sát!

Quả nhiên, sau trận công kích bùng nổ này, tốc độ của Tề Long bắt đầu giảm xuống, khi vòng đột kích bắt đầu đi đến hồi kết thì hơi thở của cậu ta cũng dần dần bất ổn, hô hấp cũng dồn dập lên.

Lăng Lan biết Tề Long chỉ sợ đã tới cực hạn, nếu Tề Long kiệt sức ngã xuống thì chỉ dựa vào một mình cô khẳng định không thể chống lại giám khảo có kinh nghiệm phong phú về cách đấu được, càng không nói tới việc tìm cơ hội đánh trúng giám khảo.

Lăng Lan chau mày, bắt đầu nghĩ biện pháp giải quyết khốn cảnh này như thế nào, trong lòng cô kỳ thực rất buồn bực, nếu sớm biết sẽ phải đánh nhau một trận thì cô đã mang theo một vài vũ khí hữu ích rồi, giống như ám khí cũng được, dù không trúng nhưng cũng có thể làm giám khảo bị phân tâm.

Chỉ tiếc trên người cô chỉ có một ít thuốc nước giúp tăng thể lực để ứng phó với cuộc thi thôi, hơn nữa cô cũng không mang nhiều lắm, chỉ có 3 liều. Bây giờ cho dù có muốn đem nó làm ám khí cũng không có hiệu quả. Trừ phi ném ra một số lượng lớn thì có lẽ có thể làm giám khảo bị phân tâm chứ chỉ dựa vào 2,3 thức này tuyệt đối không thể làm giám khảo chú ý được.

Nên làm cái gì bây giờ đây? Để cho Tề Long uống thuốc bổ sung thể lực sao?

Lăng Lan tâm niệm nhất động, trong lòng nhất thời có chủ ý. Vì thế, tốc độ của cô cũng bắt đầu chậm lại, hơi thở cũng bắt đầu bất ổn giống Tề Long, sau đó đến kịch liệt thở dốc, cái trán mồ hôi cũng bắt đầu chảy xuống, giống như đang thông báo với mọi người cô cũng không chống đỡ được nữa, sắp ngã xuống rồi.

Tình huống thân thể của Lăng Lan và Tề Long làm cho thanh âm cổ vũ của đám nhỏ bên ngoài bắt đầu nhỏ dần, thậm chí dừng lại. Vẻ mặt của tất cả mọi người đều không cam tâm, chẳng lẽ ý muốn đánh trúng giám khảo thật không thể thực hiện sao.

Hàn Kế Quân cùng Lạc Lăng liếc mắt nhìn nhau một cái, đều thấy được vẻ mặt nụ cười chua sót của nhau. Kỳ thực kết quả này bọn học cũng đã dự kiến được, chỉ là trong lòng vẫn luôn không cam thối, họ vẫn hi vọng Tề Long và Lăng Lan có thể mang đến kỳ tích cho mình.

Chẳng lẽ thật sự không có hi vọng?

Lúc này, Tề Long lại cùng giám khảo so chiêu, nhưng vì thể lực đã tiêu hao quá nhiều nên bị giám khảo đánh trúng một quyền phải lui về phía sau mấy bước.

Những bước như đánh một đòn mạnh vào lòng tin của Tề Long, cổ khí thể cường chế khiến bản thân cố gắng lúc này cũng buông lỏng, cậu bắt đầu không đứng vững, giống như muốn ngã xuống. Lăng Lan thấy thế liền chạy nhanh tới đỡ, sau đó nhảy lùi ra phía sau, kéo khoảng cách với giám khảo.

"Cậu không sao chứ!" Lăng Lan đưa lưng về phía giám khảo, vẻ mặt sốt ruột nắm tay Tề Long hỏi.

Tề Long vẻ mặt chấn động, thần kinh run lên, giống như bởi vì Lăng Lan đột nhiên quan tâm mà tăng dũng khí và tự tin tiếp tục chiến đấu tiếp. Cậu không nói gì mạnh gật đầu tỏ vẻ bản thân không có việc gì.

Lăng Lan xoay người nhìn giám khảo, đập nôi dìm thuyền nói: "Vậy thì cùng cố gắng đánh lượt cuối cùng này thôi." Trạng thái bên ngoài của hai người cho thấy bọn họ đã không thể tiếp tục chiến đấu tiếp rồi.

Tề Long nắm chặt bàn tay phải của mình, vẻ mặt kiên định nói: "Được!" Nói xong giơ tay phải lên hung hăng lau mặt của mình, như là lau đi mồ hôi cũng là lau đi mọi mệt của chính mình, trong mắt Tề Long lúc này chiến ý lại lần nữa thiêu đốt, tựa hồ so với ban đầu còn mạnh mẽ hơn.

Cho dù biết rõ thất bại, cậu cũng sẽ không lùi bước. Bởi vì đây là cơ hội của bọn họ, không thành công cũng phải liều mình để thành công.

Biểu hiện của hai người Tề Long và Lăng Lan khiến giám khảo rất vừa lòng, đối với đội thì quan tâm trân trọng, đối mặt cường địch cho dù thua cũng phải chiến đến cuối cùng, đây đều là những tính cách nên có của những người quân nhân, hai đứa trẻ này đều hội tụ đủ hai điều kiện quan trọng ấy, thật khó thấy. Anh ta vì bản thân có thể phát hiện ra mầm non tốt mà cao hứng.

Tề Long lao ra trước tiên, liên tục đánh ra một loạt các chiêu thức, tuy có lực và tốc độ nhưng vẫn bị giám khảo thoải mái né tránh như trước. Không có biện pháp, những cách đánh của Tề Long chỉ có mấy chiêu như vậy, dùng tới dùng lui cũng bị giám khảo nhớ được nên việc ứng phó cũng rất nhẹ nhàng và tự nhiên.

Giám khảo vừa tránh qua công kích của Tề Long thì bên kia Lăng Lan đã vọt tới.

Bất quá cho tới bây giờ lực chú ý của giám khảo vẫn luôn đặt ở trên người Lăng Lan, so với việc Tề Long, Lăng Lan khó đối phó hơn nhiều. Tuy chiêu thức trong cách đấu cũng không phong phú hơn Tề Long bao nhiêu (mới học 1 bộ trụ cột trong thể thuật thôi) nhưng lại những khả năng ứng biến thay đổi chiêu thức lại thông minh hơn Tề Long rất nhiều, dựa

vào tình hình cuộc chiến mà có cách vận dụng các chiêu số khác nhau, điều này làm giám khảo không thể không phí một ít tâm tư.

Giám khảo nhìn Lăng Lan lại đánh một quyền tới, vẫn tiếp tục đánh vào góc mà mình khó chịu nhất, vị trí đó là góc chết của người tấn công, một khi đã lên thì rất khó để lui về phòng ngự kịp thời, một là tránh né còn không thì dùng công để thay thủ, phản kích lại khiến cho đối phương phải thay đổi chủ ý.

Giám khảo không cần suy nghĩ, trực tiếp đánh ra một chưởng hướng về phía ngực Lăng Lan. Lấy tay dài làm ưu thế, cho dù Lăng Lan biến chiêu thì anh ta vẫn có thể đánh trúng Lăng Lan. Nếu là trước đây thì Lăng Lan khẳng định sẽ lựa chọn lùi ra sau, dù sao nếu biết đã tấn công không được mà cứ cố lao tới thì chỉ khiến cho bản thân tự bị thương thôi, người thông minh sẽ không làm những chuyện ngu xuẩn này.

Chính lúc này, một việc ngoài ý muốn phát sinh. Lăng Lan không lựa chọn né tránh mà vẫn công kích như cũ, mà giờ phút này, một bóng người đột nhiên chắn trước hướng công kích của giám khảo, che chắn cho Lăng Lan, là Tề Long!

Không tốt! Giám khảo cảm giác không ổn, nhưng bởi vì sự việc phát sinh quá bất ngờ nên không thể kịp thời thay đổi hướng công kích được. Anh ta đang muốn thu tay thì phát hiện mình đã đánh trúng vào ngực của Tề Long.

"A!" Tề Long kêu thảm một tiếng, cả người bị cổ lực lượng đánh bay ra ngoài. Ở giữa không trung, phun ra một ngụm máu tươi sau đó cả người nện mạnh xuống đất, không nhúc nhích nữa.

"A... Tề Long bị thương!" Mấy đứa trẻ đứng bên ngoài xem cuộc chiến đồng loạt sợ hãi la lên, Hàn Kế Quân trực tiếp làm cho hoảng loạn, vẻ mặt tái nhợt.

Trong lòng giám khảo cũng chấn động, chẳng lẽ bản thân thu khí quá muộn sao? Giờ phút này tất cả của anh ta đều đặt trên người Tề Long, nhìn thấy đứa trẻ đang nằm trên đất, máu bên khóe miệng vẫn đang trào ra.

Vì sao lại như vậy? Chẳng lẽ lực lượng của mình thật sự không kịp thời thu lại sao, nên đánh trúng ngũ tạng lục phủ của Tề Long khiến nó bị thương? Suy nghĩ của giám khảo lúc này hỗn loạn một mảnh, căn bản không chú ý đến những chuyện đang diễn ra xung quanh chỉ nhìn chăm chăm vào Tề Long đang nằm trên đất.

"Băng!"

Tiếng động của hai khối thịt va chạm mạnh vào nhau vang lên, chỉ thấy giám khảo bị một luồng sức mạnh trực tiếp đánh bay ra ngoài, té lăn quay trên đất.

Nguyên lai Lăng Lan vẫn không buông tha cho công kích của bản thân, thừa lúc giám khảo đang hỗn loạn không chú ý đến mình thì ra một kích tất sát.

Lăng Lan thối thối hung khí đánh người của bản thân, cô xoa xoa cánh tay nộn nộn cười hì hì nói: "Hoàn thành nhiệm vụ, đánh giám khảo. Nhưng mà, giám khảo à, ngài không thể vì vậy mà thẹn quá thành giận cho chúng em thất bại nha."

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Khảo Nghiệm Hoàn Thành!

Giám khảo bị đánh té lăn trên đất phản ứng rất nhanh, trực tiếp một động tác quăng người liền đứng thẳng dậy.

Tuy rằng một kích kia của Lăng Lan thoát nhìn rất mạnh có thể làm giám khảo bổng chốc bay ra ngoài, nhưng trên thực tế lại không làm giám khảo bị thương quá nặng, chỉ là trên má trái của anh ta bị bầm xanh một mảng.

Đương nhiên Lăng Lan cũng chỉ cần như vậy, vì chứng minh bọn họ không phải dễ bị ức hiếp.

Giám khảo đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích, nhưng trên mặt lại nghiêm túc lạnh lùng. Anh ta đưa tay lên chạm vào vết thương của mình, không có cảm giác gì ngoài cảm giác đau đớn, nhưng anh ta, một cảm giác chua xót trào lên.

Đúng vậy, đó là một loại phẫn nộ, một loại thất vọng, anh ta không bởi vì bị Lăng Lan đánh trúng mà tức giận, nhưng lại cực giận với biểu hiện ích kỷ vừa rồi của Lăng Lan, điều này khiến anh ta thấy vô cùng thất vọng và đau đớn.

Giám khảo không thể tưởng được đứa nhỏ trước mắt nổi trội trên tất cả phương diện vậy mà lãnh khốc vô tình như thế, vì đạt được mục đích đem đồng đội trở thành ván đỡ cho mình. Anh ta tuy rằng thất thủ mà sững người nhưng vẫn nhớ rõ ràng, vì sao lại phát cuồng tấn công, vì sao đúng thời khắc đó Tề Long lại lao ra trước mặt mình.

Càng ác liệt hơn là sau khi đánh trúng mình, Lăng Lan lại với thương thế của đồng đội, chỉ chú ý đến thành tích của bản thân. Loại hành vi tư lợi này rất cực chộc giận giám khảo, anh ta quyết định không để Lăng Lan có cơ hội tiến vào ban 1 đặc biệt nữa, Liên Bang tuyệt không thể toàn lực bồi dưỡng một kẻ lãnh khốc vô tình như thế, những kẻ chỉ biết đến lợi ích cho bản thân thì không thể nào trở thành quân nhân được, nếu trở thành quân nhân thì đó chính là mối nguy không chỉ cho chiến hữu mà còn gây hại cho toàn Liên Bang.

Không đợi giám khảo nổi đóa thì một màn tiếp theo làm anh ta choáng váng.

Chỉ thấy Lăng Lan đi đến bên cạnh người đang nằm hôn mê trên mặt đất, miệng vẫn còn trào máu Tề Long, "cậu" dùng chân đá đá vào thân thể Tề Long, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Được rồi, đã đánh xong, cậu còn không đứng dậy? Có phải diễn quá nhập thần rồi hay không?"

Tề Long ngồi bật dậy, vẻ mặt ngây ngô cười nói: "Thật sự đánh ngã hả?" Khi nói chuyện máu bên khóe miệng vẫn trào ra khiến cho người khác thấy mà ghê người.

Lăng Lan đắc ý nói: "Đương nhiên, cũng không xem xem bản đại gia là ai?" Lúc cần thiết thì cũng nên thể hiện mình là trẻ con, Lăng Lan tự biết hôm nay mình biểu hiện có chút quá mức, đành phải tận lực giả bộ để không thể bị nghi ngờ.

Tề Long liên tục gật đầu, vẻ mặt bội phục nói: "Ừ, Lăng Lan quả nhiên cậu mạnh hơn tớ." Nói xong cậu ta vẻ mặt tranh công nói: "Có phải tớ diễn rất sống động hay không?"

Lăng Lan không để ý chỉ gật nhẹ đầu còn vỗ vỗ đầu nhỏ của Tề Long vẻ tán dương.

Được rồi, bộ dạng này của Tề Long làm cô nhớ tới mấy chú cún nhỏ ở kiếp trước, bộ dáng làm nũng đó thật sự đáng yêu đến chết người khiến cô không nhịn được muốn nhéo nhéo mấy cái cho đã ghiền.

Tề Long đỉnh đạc đại danh cũng không biết mình vừa bị Lăng Lan ăn đậu hủ, cũng không biết hình tượng của mình trong lòng Lăng Lan tuột dốc không phanh trở thành một thú cưng đáng yêu, lúc này cậu chỉ cảm thấy vui vẻ vì được người khác tán dương. Cậu cao hứng mà bò dậy, lúc đứng lên cũng không quên dùng đầu lưỡi liếm liếm vết máu bên khóe miệng. Chẹp chẹp vài tiếng, có chút tiếc hận nói: "Đáng tiếc, lãng phí nhiều thuốc năng lượng như vậy, hương vị thực ngon, tớ chưa từng ăn qua thuốc nước năng lượng nào ngon như vậy."

Lăng Lan nghe vậy âm thầm trợn trừng mắt, thầm nghĩ: "Đương nhiên ăn ngon rồi, đó đều là những bình thuốc năng lượng vị cà chua mà cô đã khổ tâm nghiên cứu rất lâu đó, có thể so sánh với thuốc năng lượng ở đây sao?" Nhắc tới hương vị đó ở thế giới này, Lăng Lan nhịn không được mà rung mình, cái hương vị kia thật sự không phải là để cho người ăn mà, cho dù là mèo chó của vạn năm trước cũng không muốn ăn ấy chứ.

Lăng Lan không phải làm là người muốn bản thân bị ủy khuất, nếu không thể tiếp nhận thứ gì thì cô chỉ có thể.... thay đổi thứ đó để nó hợp với mình. Rất may là Lăng Lan cũng có Tiểu Tứ bên cạnh nên rất nhanh cô đã có thể nghiên cứu ra loại thuốc nước có vị trái cây, cà chua chính là một trong số đó.

Vì sao cô lại đưa cho Tề Long hương vị đó. Bởi vì hương vị cà chua này có màu giống với mà máu, rất dễ làm cho người khác hiểu lầm, nó cũng khiến cho việc giả vờ bị thương của Tề Long càng thêm chân thật.

Nhìn thấy bộ dạng Tề Long vẫn sinh long hoạt hổ như cũ mà bật dậy, Hàn Kế Quân sắc mặt rất cục cựa cũng khôi phục bình thường vẻ mặt hoang

mang hỏi: "Cái này đến cùng là có chuyện gì?" Vừa rồi Tề Long thoát nhìn giống như bị trọng thương thật sự, khiến cậu hoảng sợ không thôi.

Câu hỏi của Hàn Kế Quân cũng là nghi vấn trong lòng của giám khảo, bất quá cho dù hiện tại anh ta không biết rõ tình hình cụ thể chi tiết, nhưng cũng biết mình khẳng định đã bị hai đứa trẻ trước mặt lừa rồi. Không nghĩ tới người có thần kinh bách chiến như anh ta cũng có ngày bị hai đứa trẻ sáu tuổi vặt mũi chưa sạch đùa giỡn.

Nhưng mà anh ta một chút cũng không tức giận, ngược lại trong lòng lại xuất hiện ra một ít khoái ý. Đứa trẻ mà anh ta coi trọng nhất, có năng lực nhất, tốt nhất cũng không tệ như hăn tưởng.

Tề Long nghe thấy câu hỏi của Hàn Kế Quân thì vội giải thích: " Hồi này, lúc tớ bị giám khảo đánh bay thì Lăng Lan tới đưa thuốc năng lượng cho tớ, lúc cậu ấy đưa lưng về phía giám khảo thì đã nhanh đưa ra ý tưởng muốn diễn ra một màn như vậy, giả vờ bị thương ấy mà."

Tề Long cười hì hì vuốt cái ót, ngượng ngùng vì bản thân đã khiến cho mọi người lo lắng: "Cho nên lúc giám khảo đánh trúng tớ đã giả bộ bị thương ngã xuống đất hôn mê."

Giám khảo đắm chiêu nhìn về phía Lăng Lan, anh ta đột nhiên lạnh lùng nói: "Nhóc con, chẳng lẽ ngươi sẽ không sợ sai lầm sao? Nếu như ta thu tay không kịp thời, kế sách của ngươi nhất định sẽ làm Tề Long bị thương, thậm chí hủy luôn tương lai của nó, như vậy thì sao?"

Lăng Lan không hiểu nói: "Chẳng lẽ giám khảo sẽ thất thủ sao?" Ngụ ý, cô hoàn toàn tin tưởng giám khảo có thể khống chế được chính mình.

Tề Long tiếp tục ngây ngô cười, tín nhiệm trên mặt cũng không có đổi, Hàn Kế Quân tựa hồ nghĩ tới cái gì, ánh mắt nhìn về phía Lăng Lan có chút không rõ ràng, vừa có bội phục vừa có một chút tức giận, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường.

Lời nói của Lăng Lan khiến giám khảo cực kỳ muốn nổi đóa nhưng lại không thể phản bác gì, anh ta phát hiện mình không có cách nào nói lại với đứa trẻ đang đứng ngang nhiên trước mặt này, không thể không thừa nhận Lăng Lan nói không sai, anh ta đích xác không thất thủ, nếu không phải là vì máu tươi phun ra từ miệng Tề Long quá thật, khiến cho anh ta phân tâm tự hoài nghi chính mình, nói đến cùng vẫn là do anh ta không đủ tự tin vào chính mình.

Giám khảo cười khỗ, Lăng Lan vậy mà giúp cho anh ta nhìn vào nhược điểm của chính mình, thật sự là quá mất mặt mà.

Tiểu tử này thật sự là yêu nghiệt mà, gan lớn không nói, còn rất thận trọng, cũng là một người đủ ngoan. Càng đáng sợ là nó có năng lực khiến cho người khác tin phục, nếu Tề Long và Lạc Lăng cũng không có bất kỳ ý kiến gì, hoàn toàn tín nhiệm đem mọi chuyện cho Lăng Lan an bày.

Cuối cùng còn phát hiện ra nhược điểm của mình, hẳn là nó biết mình không dám rat tay quá mạnh làm bị thương bọn họ nên mới dám liều như vậy, cho nên nếu có người bị thương mình nhất định sẽ sốt ruột khi đó sẽ xuất hiện lỗ hổng mà để bị tấn công.

Giám khảo lắc đầu thở dài, thật sự là không nên lừa trẻ con bây giờ mà. Anh ta tức giận nói: "Lần này, các người đều đủ tư cách!"

Lời nói này của giám khảo làm cho bọn nhỏ vui vẻ nhảy dựng lên, như vậy là bọn họ có thể vào học viện đồng quân của trung tâm Liên Bang học rồi. Đương nhiên có thể tiến vào ban 1 đặc biệt không thì còn phải xem số điểm mà giám khảo cho như thế nào. Chỉ cần tổng điểm của 4 mục nằm trong top 100 thì có thể vào học ở ban đặc biệt rồi.

Giám khảo không quản bọn nhỏ đang nhảy nhót trước mắt, tự mở liên lạc khí ra, ấn xuống nút khảo nghiệm hoàn thành.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Lại Lên Đầu ?

Nguyên bản bầu trời âm u bỗng chốc trở nên sáng ngời, Lăng Lan chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, đợi sau khi nhìn rõ lại mới phát hiện bản thân đang khoảng đất đầy bùn, đường băng chạy hồi này giờ phút này đã biến mất.

Nhìn cảnh tượng đột nhiên biến hóa khiến bọn nhỏ đều sợ ngây người, há to miệng không biết làm sao.

Chỗ mà họ đang đứng hiện tại không còn là khung cảnh vừa rồi nữa, đây là một căn phòng trống rỗng khoảng 700-800 met vuông, được khép kín cách ly với bên ngoài. Bên trong phòng hoàn toàn trống rỗng, cái gì cũng không có, mà trên đất tất cả đều là bùn lầy, bởi vì bị nước mưa làm ướt nhẹp, lại bị cả bọn giẫm lên, giờ phút này đã lầy lội một mảnh, vô cùng thâm.

Mà phía trên trần nhà, vô số ống vòi hoa sen nhô ra chi chi chút chút, phân bố đến từng cái góc căn phòng, đoán chừng một màn mưa xối xả lúc này chính là đám vòi sen này tạo thành.

Tuy cũng bất ngờ nhưng không quá kinh ngạc, Lăng Lan và Hàn Kế Quân chính là nhìn nhau cười, trong lòng hiểu rõ.

Hiện trường thay đổi chứng minh phỏng đoán vừa rồi của bọn họ là chính xác, quả nhiên trong khoảnh bất tri bất giác bọn họ đã tiến vào hư nghĩ không gian ảo.

Giám khảo cũng không đưa đám Lăng Lan theo cánh cửa vừa vào mà đi theo họ lên mặt đất, mở cánh cửa họ theo hẫng vào nhập khẩu rồi đi, mà là mang theo bọn họ tới điểm cuối của căn phòng, mở cánh cửa phòng ra ý bảo bọn họ có thể đi

Một bước ra ngoài, đập vào ánh mắt Lăng Lan chính là bãi cỏ quen thuộc lúc này, nơi cô được yêu cầu tập hợp.

Lăng Lan sáng tỏ, cô quay đầu nhìn giám khảo đang đứng trên đường chạy, anh ra gật gật đầu tạm biệt. Lúc này, vẻ mặt anh ta không còn nghiêm túc nữa, ngược lại có chút ý cười, cuối cùng xoay người rồi đi, dần dần đi xa, biến mất ở nơi cuối cùng đường chạy.

Hóa ra gian phòng ảo đó được điều chỉnh để bao trùm cả sân thể dục, lúc nhân viên công tác dẫn cả đám đến trước đường chạy để chuẩn bị khảo nghiệm thì cũng là lúc họ được đưa vào phòng ảo riêng biệt dành cho mình.

Mười đứa nhỏ đột ngột xuất hiện từ đường băng ảo khiến cho nhân viên công tác bên ngoài không tránh được lộ vẻ ngạc nhiên, dù sao lúc này cũng chỉ mới cách thời gian bắt đầu chưa đến 3 tiếng, cùng với thời gian tham gia khảo nghiệm của những kỳ trước sớm hơn 1 tiếng. Chẳng lẽ đám trẻ của phòng này đều không được hợp cách nên bị trục xuất ra ngoài sao?

Chính lúc bọn họ vẫn còn nghi ngờ thì phát hiện dãy số bên người đám nhỏ phát sáng, ánh sáng màu lục sắc nhạt.... Bọn họ kinh hỉ tươi cười, như vậy không phải đại biểu đám trẻ này đều là nhân tài sao?

Được rồi, cho dù là trung tâm học viện đồng quân tốt nhất Liên Bang thì đối với những nhân tài ưu tú cũng rất khát cầu.

Nhân viên công tác nhiệt tình đưa bọn họ ra ngoài, Lăng Lan đi ra cửa lớn liền nhìn thấy khuôn mặt sốt ruột khẩn trương của Lăng Tần, trong lòng

cô thấy thật ấm áp.

Ừm, vẫn là cùng người nhà ở chung là thoải mái nhất! Lúc này Lăng Lan mới cảm giác được eo mỗi lưng đau, vừa rồi kịch liệt đánh nhau, tuy cô có thu một phần sức mạnh, nhưng vì phải gánh vác lượng vận động quá lớn vẫn khiến cho cơ bắp bị tổn thương, giờ nó mới lên tiếng kháng nghị với cô.

Người lớn của mấy đứa trẻ khác cũng đang đứng chờ ở bên ngoài, nhìn thấy bọn họ xuất hiện thì ào ào vây hỏi, hỏi tình huống cuộc thi. Cuộc khảo nghiệm nhập học này không chỉ đại biểu tương lai của bọn trẻ mà còn quyết định tương lai của gia đình bọn họ.

Biết đám trẻ đã có đủ tư cách nhập học, người lớn trong nhà ai cũng vui vẻ, mà đám nhỏ vì cùng trải qua cuộc khảo nghiệm này cũng hình thành nên tình chiến hữu, đồng đội. Mọi người cùng hẹn sẽ tụ lại vào ngày khai giảng, sau đó mới luyến tiếc tạm biệt nhau.

Lăng Lan cũng chào tạm biệt với chín người còn lại, thái độ hòa nhã thu liễm, không có hành vi gì luống cuống khiến cho quản gia Lăng Tần ở bên cạnh rất vừa lòng và cảm thán, thiếu gia nhà mình quá phong độ, quả nhiên không hổ là con của Lăng Tiêu thiếu tướng.

Cảm giác đã xong một việc đúng, Lăng Lan cũng quyết định rời đi cùng bác Tần, nhưng cô vừa mới chuyển thân, chưa đi hai bước thì liền cảm thấy bác Tần bên người cơ bắp cứng đờ, sau lại buông lỏng, cùng lúc đó, từ phía sau cô nghe thấy tiếng xé gió mãnh liệt vang lên —— có người đánh lén! ?

Lăng Lan không cảm thấy đối phương có ác gì nên chỉ đơn giản né qua bên trái một chút, chân cũng nhân tiện đưa ra liền có thể né tránh đòn đánh của đối phương.

"Oành!" Một tiếng nổ lớn, người đánh lén đã nằm gục xuống đất, tay chân đều dang ra hình chữ ngũ nằm bẹp dí dưới chân Lăng Lan.

Cái bóng dáng này vô cùng quen thuộc làm khóe mắt Lăng Lan nhất thời giật giật, cô quát chói tai: "Tề Long! Cậu muốn giỡn cái gì?"

Giờ phút này Tề Long đã nhổ cỏ trong miệng ra cũng như đang phui lớp bụi đầy trên mặt, cậu ta nhanh chóng bò lên, vể mặt trấn định vỗ vỗ trên bụi người, lúc này mới nói: "Tớ đến nói tạm biệt với cậu."

Nghe xong lời này, cái trán của Lăng Lan đều là hắc tuyến: "Vừa rồi không phải đã tạm biệt rồi sao?" Hừ, tiểu tử này khi nào thì cũng học trò bịa chuyện rồi? Chống chế?

Bị Lăng Lan chọc thủng nói dối Tề Long cũng không hồ thẹn chút nào, mặt không đổi sắc tim không hoảng hốt nói xạo: "Vừa rồi là tạm biệt mọi người còn giờ là lời chào của mình tớ."

Tề Long ngẩng đầu cười hì hì hỏi: "Hắc hắc, Lăng Lan, có phải rất cảm động hay không."

"Cảm động một chút cũng không có, kinh hách thì có một phần đây." Lăng Lan lạnh mặt vô tình đã kích Tề Long, thằng nhóc Tề Long này mặt cũng quá dày rồi, không thể cho nó sắc mặt tốt được, lỡ sau này bị bám theo thì quá phiền phức rồi.

Tề Long giả vờ không nghe thấy lời nói đã kích của Lăng Lan, cậu ta nghiêm cẩn nhìn Lăng Lan, tựa hồ xác định cái gì, ánh mắt chuyên chú mà sắc bén kia khiến Lăng Lan cảm giác có chút không ổn, không đợi Lăng Lan mở lời Tề Long đã dành nói trước: "Lăng Lan, cậu thật sự mạnh hơn tớ, tớ phục cậu, từ giờ cậu chính là Lão Đại của tớ."

Lão đại? Đây là chuyện gì xảy ra vậy? Là cô nghe lầm, hay là Tề Long điên rồi? Cô chưa hề có ý muốn thu nạp đàn em mà, hành động đưa mình đến tận cửa của thằng nhóc này là sao?

Còn có, vì sao không ai thông báo trước với cô một tiếng vậy? Cứ lén lút quyết định vậy sao? Cô căn bản không nghĩ tới sẽ làm lão đại, lão đại chính là chim đầu đàn, cũng là người chết nhanh nhất. Cô không muốn chết sớm, chỉ muốn an toàn trải qua cuộc sống, trân trọng sinh mạng quý giá này của mình thôi.

Tề Long vừa nói xong liền huy tay cùng Lăng Lan nói tạm biệt, sau đó nhanh như chớp chạy mất, làm Lăng Lan không có cơ hội cự tuyệt.

Vả lại đối với Tề Long mà nói, quyết định của Lăng Lan chỉ là râu ria thôi, Tề Long là một người đã nhận ai làm lão đại thì dù người đó không nhận cậu ta cũng không quan tâm, vẫn quyết tâm mặt dày đi theo.

Cho nên, Lăng Lan cứ như vậy bị Tề Long đẩy lên đầu.

Lăng Lan vẻ mặt đau khổ nhìn Tề Long đã vì đi xa, có chút ảo não vì bản thân đã phản ứng quá chậm, nếu lúc đó cô túm Tề Long lại sau đó hảo hảo cùng cậu ta khơi thông thì được rồi. Đương nhiên phương pháp để khơi thông này cũng không ngoại trừ việc sử dụng bạo lực để trấn áp.

Lúc này Hàn Kế Quân đi tới, trên mặt ẩn ẩn mang theo ý cười, rõ ràng là có ý xem diễn.

Lăng Lan buồn bực nói: "Không phải cậu nên quản chặt vị kia của mình sao?"

"Vị kia?" Hàn Kế Quân sửng sốt, tựa hồ không rõ ý tứ của Lăng Lan

Lăng Lan lộ ra cười xấu xa: "Người bạn trúc mã a!"

Hàn Kế Quân đầu tiên là sửng sốt, bởi vì đây lại là một từ mới, một lúc sau mới hiểu nó có nghĩa gì thì khuôn mặt đỏ bừng một mảnh. Xem ra da mặt của cậu ta vẫn còn mỏng chút, mới bị Lăng Lan chọc mấy câu mà đã không chống cự được.

Lăng Lan kinh ngạc, không nghĩ tới Hàn Kế Quân thoát nhìn thành thực cũng có ngưỡng ngưỡng giống con gái như thế: "Không thể nào, cái này là thẹn thùng đấy à?"

Lăng Lan a, chỉ số thông minh của người ta có cao tới đâu thì cũng vẫn là một đứa trẻ 6 tuổi thuần khiết thôi, đương nhiên da mặt không dày bằng người sống hơn 30 năm ở cả 2 kiếp rồi.

Hàn Kế Quân nghe vậy thẹn quá thành giận nói: "Đều làm lão đại người khác, chẳng lẽ cậu không thể ổn trọng chút sao?"

Lăng Lan bị đả kích, cô rơi lệ nhìn trời: "Tôi không nghe thấy gì hết."

Thượng Đế a, cô chỉ nghĩ muốn có cuộc sống an ổn thôi, căn bản không có hùng tâm tráng chí gì, bọn trẻ muốn ôm đùi cô mời đi dùm cho, đừng quấy rầy cô. Amen!

Nhưng lời nói tiếp theo của Hàn Kế Quân làm kỳ vọng của Lăng Lan bị đập nát. Cậu ta chỉ nói: "Lão Đại, gọi cũng gọi rồi, chẳng lẽ cậu còn muốn không thu. Còn có về sau phải nhờ cậu chiếu cố tới nữa, Lăng Lan Lão đại của chúng ta." Được, ngay cả Hàn Kế Quân cũng muốn cô lên.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Giám Khảo Đề Cử!

Lúc này Lạc Lăng nắm tay Lạc Triều ngẩng cao đầu ngạo nghễ đi tới, nhìn bộ dạng Khổng Tước cao ngạo của đứa nhỏ làm Lăng Lan cảm thấy rất buồn cười.

Cậu ta nhìn chằm chằm Lăng Lan một lúc mới nói: "Nếu Tề Long phục cậu thì tôi cũng sẽ phục cậu, sau này hãy chiều tôi với em gái nhiều hơn."

Ách? Có chuyện gì nữa vậy? Lăng Lan sững sốt, hình như cô với Lạc Lăng không có quan hệ gì mà.

Trong ý thức hải tiểu Tứ lúc này rốt cuộc nhin không được trực tiếp giờ chân nói: "Còn có thể thế nào? Đây là nhận cô làm lão đại chứ sao, cô không cảm thấy mình có lỗi với ta sao? ."

Hai mắt Tiểu Tứ đều là vẻ ai oán, điều này làm cho Lăng Lan có chút rùng mình: "Tiểu Tứ đây là thế nào, có lỗi với người ư? Nghiã là sao? "

Lăng Lan bắt đầu nghĩ mình có từng làm việc gì tổn thương đến trái tim bé nhỏ của Tiểu Tứ hay không? Suy nghĩ nửa ngày vẫn không nghĩ ra nguyên cớ gì có thể làm cho đứa nhỏ Tiểu Tứ này bỗng nhiên muốn tới thời kỳ phản nghịch.

Tiểu Tứ rất tức giận cũng rất thống hận, thống hận những người đó vì sao không biết xấu hổ như vậy, nghĩ muốn ôm chân của Lăng Lan nhà nó. Nó cũng rất tức giận với hành động của Lăng Lan, làm gì mà thu hút nhiều

đàn em như vậy, khiến cho nó có vô số người cạnh tranh chức vị "tiểu đệ" đầu tiên.

Được rồi, hiện tại tiểu Tứ không còn mê văn học Tam quốc diễn nghĩa nữa, bây giờ nó đang mê một thể loại truyện khác mới được lưu hành trên mạng, và có thể nhìn ra sự thay đổi này trong việc xưng hô của nó với Lăng Lan.

Gần đây Tiểu Tứ rất rảnh rỗi, rảnh đến mức khiến nó thật nhàm chán, vậy nên trong một lần dạo trên thế giới ảo, nó phát hiện ra một trang web được ẩn dấu khá nghiêm ngặt, trang web đó gọi là "Thế giới đam mỹ". Để có thể đăng nhập vào trang web này, người dùng cần phải có mật mã... Điều này làm cho tiểu Tứ tò mò, đương nhiên mấy thứ mật mã linh tinh gì đó đối với Tiểu Tứ mà nói căn bản không có chút ảnh hưởng gì, cứ thế mà nó trực tiếp đi vào dạo một vòng. Ở trang web này nó phát hiện ra rất nhiều người trả những khoản tiền rất lớn để đọc truyện đam mỹ, đam mỹ đồng nhân hay phim đam mỹ.

Mục tiêu lớn nhất của Tiểu Tứ chính là kiếm thật nhiều tiền, nhìn thấy cơ hội tốt như vậy thì làm sao bỏ lỡ được. Mấy thứ như đam mỹ đồng nhân hay phim đam mỹ thì Tiểu Tứ còn không dám nói có hay không, nhưng tiểu thuyết đam mỹ thì Tiểu Tứ có rất nhiều. Phải biết rằng bộ nhớ của nó cái gì cũng có thể không có nhưng truyện thì không thể không có, thậm chí nhiều tới mức hù chết người.

Quả nhiên, sau khi tiểu Tứ kiểm tra và đánh dấu lại thì nhận ra số lượng truyện đam mỹ lại nhiều vô số kể (đây là họa do kiếp trước của Lăng Lan gây ra, đọc sách lung tung không kiêng kỵ gì). Tiểu Tứ kích động, nó đã nhìn thấy vô số tiền đang chảy vào túi tiền của mình

Tiểu Tứ lại phát hiện, tiểu thuyết càng nhiều chữ thì thu càng nhiều tiền nên sau khi lựa chọn một quyển sách có số chữ tương đối dài gọi là “Trùng sinh – Mật thể vật hi sinh nghịch tập” thì bắt đầu đăng... Lúc này nó cũng

bắt đầu hiểu kỳ, muốn xem xem tiểu thuyết đam mỹ khiến cho mọi người điên cuồng rốt cuộc là thứ gì.

Tiểu Tứ vừa đăng vừa đọc, rất nhanh cũng đắm chìm trong thế giới tình cảm của những người anh em, sau đó liền quyết định nói với Lăng Lan nó muốn vị trí tiểu đệ đầu tiên đó... Tiểu Tứ cực kỳ xúc động... (tiểu Tứ còn không biết đam mỹ có ý gì, vả lại nó cũng chỉ mới đọc có 50 chương đầu, mà trong bộ truyện này thì JQ còn được dấu diếm rất kỹ nên nó vẫn còn thuần khiết chưa nhiễm đen như trước.)

Nhưng mà không đợi tiểu Tứ cảm động bao lâu thì đối thủ cạnh tranh của nó đã xuất hiện, nhưng mà đây không chỉ tới một người mà lại xuất hiện tới 2,3 người làm cho nó hoàn toàn tức giận với Lăng Lan, đối thủ cạnh tranh nhiều quá...

Có phải nó nên đối xử với lão Đại nhà mình tốt thêm một chút không, nếu không vị trí hàng đầu của nó sẽ bị người khác đoạt mất. Tiểu Tứ bắt đầu suy nghĩ, căn bản không chú ý tới tâm phiền của mình bắt đầu có hiện tượng không bình thường, nóng lên.

Không nói tiểu Tứ bên này miên man suy nghĩ, ăn dấm chua bấy bọ làm Lăng Lan dở khóc dở cười, giám khảo hiện trường phòng 072 sau khi đưa đám nhỏ ra ngoài liền đi vào phòng theo dõi.

Ở trong phòng theo dõi, người đại úy khi nhìn thấy giám khảo vô tình đánh trúng người Tề Long thì mày nhíu lại, khi nhìn thấy giám khảo bị Lăng Lan đánh bay thì mày càng nhíu chặt, cuối cùng khi thấy Tề Long cái gì cũng không bị, tới rằm cũng chẳng ảnh hưởng thì lúc này mới buông lỏng mày.

Hắn thấy yêu cầu muốn đi của đối phương, vị đại úy đó không chờ sĩ quan theo dõi kết nối thì đã bấm xuống phím kết nối trước, chưa cho đối

phương thời gian nói chuyện liền quát: "Số 413, trở về liền đi quân doanh huấn luyện cho ông."

Giám khảo phòng 072 nghe vậy sắc mặt đại biến: "Đội trưởng! Sao anh lại ở trong đó..."

A...vì sao đội trưởng trực hệ của mình lại xuất hiện ở bên kia cuộc liên lạc chứ?? Vì sao a...Không hay rồi...

Giám khảo vẻ mặt đau khổ, dè dặt cẩn trọng hỏi: "Đội trưởng vậy khi nào thì được quay lại đội ngũ ạ?"

Người đại úy lạnh lùng thốt: "Một tháng."

Câu trả lời của người đại úy làm cho giám khảo trực tiếp khóc thét, trời à...đi quân doanh huấn luyện tới 1 tháng, không chết cũng bị lột một tầng da mà. Không nghĩ tới năm năm sau mình vẫn phải trở lại cái địa phương khủng bố đó, ôn lại kiếp sống huấn luyện tuyệt đối khổ bức bi thôi thống khổ lúc trước.

"Thế nào? Có ý kiến?" Đại úy sáng giọng hỏi.

"Không có, không có, đội trưởng, tôi ý kiến gì cũng không có!" Giám khảo lập tức đứng thẳng người, lớn tiếng đáp. Anh ta hiểu rất rõ đội trưởng của mình, nếu dám chần chừ, chỉ sợ trừng phạt sẽ tăng lên gấp đôi ấy, anh ta cũng không muốn 1 tháng bỗng chốc trở thành 2,3, tháng đâu.

"Được, vậy là tốt, cậu còn có chuyện gì?" Người đại úy vừa lòng với thái độ của giám khảo liền nhắc nhở đối phương có việc gì thì nói mau.

Giám khảo nhất thời thu liễm cảm xúc, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Tôi muốn đề cử một vài đứa trẻ tiến vào lớp đầu ban đặc biệt."

"Ồ?" Khóe miệng người đại úy lộ ra một chút ý cười, chờ đợi đối phương giải thích.

"Vâng, mấy đứa nhỏ đó nhất định là nhân tài.." Giám khảo nghĩ nghĩ rồi nói tiếp: "Tôi muốn đề cử số 0723, 0724, 0725, 0729."

"Vì sao?"

"0723, có trụ cột rất tốt, tuy lực lượng còn hơi yếu nhưng phản ứng lại rất nhanh, linh mẫn, không những vậy lúc chiến đấu lại rất có ý tưởng, thậm chí có thể nói có chút quỷ kế đa đoan. Nếu như toàn lực bồi dưỡng, đứa trẻ đó tuyệt đối sẽ trở thành một quân nhân trí tuệ hàng đầu của Liên bang." Lúc nói tới Lăng Lan, hai mắt anh ta tỏa sáng, có thể thấy được biểu hiện của Lăng Lan đã đánh sâu vào nội tâm của anh ta.

"0724, tố chất thân thể tuyệt đối thuộc loại cấp bậc yêu nghiệt, vậy mà có thể dựa vào ý chí bản thân mà đột phá, nó là thiên tài, chỉ cần Liên Bang toàn lực bồi dưỡng, rất có thể sẽ trở thành người khổng lồ kế tiếp theo." Giám khảo nói tới đây, kích động mặt đều đỏ lên .

Cũng không thể trách giám khảo không lạnh nhạt, từ sau khi Lăng Tiêu thiếu tướng ra đi tới nay cũng đã hơn 6 năm nhưng vẫn chưa có người quân nhân nào có thể không chế in cơ giáp. Mà hiện tại, anh ta nhìn thấy được hi vọng ở đứa trẻ số 0724 đó, làm sao anh ta có thể không chế được.

Điều khiển in cơ giáp sao? Chỉ có 0724 có khả năng ư? Vị đại úy thần sắc khó hiểu, rũ xuống rèm mắt, giấu đi ý tưởng thật sự của mình.

"0725, tính cách vững vàng bình tĩnh, tư duy kín đáo, tuyệt đối là một tham mưu trưởng ưu tú, tôi đề nghị bồi dưỡng theo phương diện này." Liên Bang cần tử dũng sĩ, cũng rất cần những tham mưu tài năng.

"0729 tuy rằng bây giờ không thể so sánh với 3 người kia, tuy kém một chút nhưng cũng có là một người hội đủ những tính cách cần thiết của một

quân nhân, nếu cho cậu ta đi theo đám người 0723 thì chắc chắn sau này nó cũng sẽ trở thành một quân nhân ưu tú.”

Sau khi nói rõ cách nhìn của mình với 4 đứa trẻ, giám khảo nhìn về phía đại úy ở trên màn hình chờ quyết định của cấp trên.

ĐÀN ÔNG TƯƠNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Đối Phương Là Ai?

Đợi một vài giây thì tiếng tiếng hừ lạnh của người đại úy truyền đến: "Chấp thuận đề cử của cậu! Phần thưởng cho cậu về quân doanh lĩnh." Nói xong không đợi giám khảo trả lời đã ngắt cuộc gọi.

Giám khảo tuy rằng bị vô tình cắt liên lạc nhưng lại không nửa điểm bất mãn, biểu cảm trên mặt cũng thư hoãn xuống, lộ ra một chút tươi cười.

Anh ta xoa xoa cái trán đầy mồ hôi, thở ra một hơi, may mắn bản thân qua được cửa ải của đội trưởng ma quỷ, đương nhiên cũng đặc ý Hỏa Nhân Kim Tinh của mình.

Anh ta vốn tưởng lần này đến trung tâm học viện đồng quân phụ trách khảo nghiệm cho thí sinh chỉ là một việc để kiếm thêm chút tiền trợ cấp, không nghĩ bản thân lại may mắn như vậy phát hiện ra tới mấy mầm non khiến cho anh ta phải đề cử đưa vào lớp đặc biệt, cũng giúp anh ta có thêm một phần tiền thưởng, phải biết rằng phần thưởng cho những người đề cử có quan hệ đến tương lai lên chức của anh ta...

Nhưng mà, anh ta cũng có chút hoang mang, vì sao lần khảo nghiệm này đội trưởng được mệnh danh là ma quỷ của mình cũng tới... Có chuyện gì vậy?

Giám khảo phòng 072 là thành viên thuộc chiến đội điều khiển cơ giáp đặc biệt của Liên Bang, thành viên của chiến đội Dao Phong, số hiệu 413. Lần này bọn họ từ chiến trường trở về, còn chưa được nghỉ ngơi hồi sức thì

đã nhận được lệnh từ quân bộ, yêu cầu bọn họ đến học viện đồng quân trung tâm phụ trách khảo hạch cho học sinh nhập học năm nay.

Anh ta còn nhớ rõ, lúc đó nhóm chỉ huy của bọn họ đều rất ngạc nhiên... Dù sao trên chiến trường bọn họ cũng được xem là những kẻ sát nhân cuồng, vì sao một giây tiếp theo bọn họ lại trở thành bảo mẫu chăm trẻ rồi?

Đương nhiên, làm đội trưởng đội cơ giáp đặc chiến, đội trưởng ma quỷ của bọn họ (cũng chính là người vừa rồi xuất hiện trên màn hình liên lạc khí) đã kháng nghị với quân bộ, bất quá lại không được đáp ứng. Rơi vào đường cùng, đội trưởng đành phải đem chiến sĩ đội đặc chiến đá xuất ra, để bọn họ tới đây làm giám khảo, nhưng mà anh ta vạn vạn không nghĩ tới đội trưởng của mình cũng tự mình ra trận ...

Người đại cấp úy cũng chính là đội trưởng đội đặc vừa cắt đứt liên lạc thì ngay lập tức đối với người sĩ quan theo dõi bên cạnh ra lệnh: “Số 137, bây giờ cậu phụ trách an bày cho 4 đứa trẻ đó vào lớp đặc biệt với thành tích nửa vời.”

Số 137 sửng sốt: "A?"

Người đại úy mắt lạnh nhìn qua, tuy 137 không dám hé rang nửa nhưng ánh mắt tò mò vẫn luôn nhìn về cấp trên của mình, muốn biết lý do.

Người đại úy bất đắc dĩ vuốt vuốt mày, vì sao thủ hạ của mình người nào cũng có bệnh tò mò vậy, số 413 cũng vậy mà 137 cũng vậy.

"Thành tích quá tốt đối với đám trẻ cũng không ưu việt." Người đại úy chỉ có thể bất đắc dĩ giải thích một câu, 137 này là một hacker, nếu không giải thích rõ ràng cậu ta sẽ nhiều chuyện từ mình đi tìm, tới lúc đó lại làm hỏng chuyện lớn nữa.

Số 137 có được đáp án thì tâm tình vui vẻ, cậu ta cười hì hì nói: "Đã biết, đội trưởng, hết thầy cứ giao cho em."

Thỏa mãn lòng hiếu kỳ xong mới nguyên ý gọi mình là đội trưởng? Người đại úy tức giận trừng mắt nhìn kẻ không biết điều kia đi ra ngoài, tiếp tục công việc giám sát các phòng còn lại của mình.

Được rồi, trong lúc 137 đi ra ngoài thì trong phòng theo dõi đã có mấy người sĩ quan vừa nhìn màn hình theo dõi vừa ngáp dài ngáp ngắn, có người còn khoa trương trực tiếp ngủ luôn trên bàn...

Oa..! Thật cho rằng hăn (người đại úy) ở đây chỉ là đội trưởng đội theo dõi thì có thể làm bậy sao? Dám ngủ quang minh chính đại như vậy...Đội trưởng đội đặc chiến âm hiểm cười, hăn tuyệt đối không bao giờ cho phép lính của mình có thể buông lỏng cảnh giác dù ở bất cứ nơi nào, kể cả ở trung tâm học viện đồng quân.

"Nghiêm!" Anh ta nổi giận gầm lên một tiếng, chợt nghe thấy khắp phòng theo dõi một trận gà bay chó sủa, gào khóc thảm thiết. Ma quỷ đội trưởng dạy dỗ binh lính, tuyệt đối không bởi vì thay đổi cái địa điểm mà nhân từ nương tay.

--- -----

Lăng Lan bên này, dưới sự dẫn đường của Tần quản gia rốt cục cũng gặp lại mẹ Lam Lạc Phượng. Lam Lạc Phượng vẻ mặt khẩn trương hỏi: "Bảo bối, không có vấn đề chứ." Nếu không phải lo lắng việc học nội trú sẽ làm thân phận con gái của Lăng Lan bị phơi bày, Lam Lạc Phượng kỳ thực một chút cũng không muốn con gái phải cố gắng đạt điểm cao, nguyên bản cô (Lam Lạc Phượng) cũng không muốn Lăng Lan trở thành một quân nhân cường đại

.

Lăng Lan đặc ý nói: "Đương nhiên, cũng không xem con là ai." Sự tự tin giữa mày làm Lam Lạc Phượng cũng buông lo lắng xuống, nở nụ cười.

Vì để cho mẹ vui vẻ, Lăng Lan không thể không giả bán manh. Bất quá cô nỗ lực rất có hiệu quả, nguyên bản Lam Lạc Phượng vẫn luôn đắm chìm trong đau khor sau cái chết của cha thì giờ đã đem trọng tâm đặt lên người cô, lại lần nữa xuất hiện hi vọng, không còn ảm đạm như trước.

Lăng Lan không biết khi nào thì kết quả thi được công bố, mà ngồi ở đây thì chỉ mất thời gian nên cô liền đến nghị với Lam Lạc Phượng cùng về nhà chờ. Dù sao kết quả khảo hạch cũng sẽ được công bố trên mạng, tất cả mọi người đều có thể xem.

Lam Lạc Phượng nhất tưởng cũng là, vì thế liền mang theo Lăng Lan Về nhà .

Khi trời tối cũng là lúc học viện đồng quân hoàn thành cuộc khảo hạch của mình, những người sĩ quan chấm điểm bắt đầu đưa điểm của mình vào hệ thống chủ trung tâm để nó cộng lại rồi đưa ra danh sách học sinh vào trường theo thứ tự.

Giờ phút này số 137 kích động bẻ bẻ ngón tay mình để nó linh hoạt hơn. Tiếp theo chính là thời khắc biểu diễn của anh ta. Là một trong mười hacker đứng đầu thế giới ao, anh ta (137) nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ của đội trưởng một cách xuất sắc.

Ở nhà, Lam Lạc Phượng lúc này đang ngồi ở trước màn hình lớn, tìm kiếm thông tin về kết quả nhập học năm nay.

Mà Lăng Lan lúc này chính là nằm ở trên sofa cùng tiểu Tứ nói chuyện.

"Tiểu Tứ, vị trí này, người có thể đăng nhập mạng không?" Lăng Lan o lắng hỏi, cô biết tiểu Tứ có thể lên mạng dạo chơi bất kỳ lúc nào khi ở trong một khoảng cách nhất định.

Tiểu Tứ biểu cảm tự tin: "Không có vấn đề, xa một chút đều được."

"Tiểu Tứ, ta cho ngươi vào hệ thống của đồng quân trung tâm học viện là vì bảo đảm ta có thể đi vào ban 1 đặc biệt, ngươi đừng làm hành động gì quá lớn nghe chưa." Lăng Lan lo lắng nhắc nhở tiểu Tứ.

Tuy rằng Lăng Lan rất tự tin, nhưng vì bảo đảm vạn nhất, cô vẫn quyết định nhờ tiểu Tứ đi xem thành tích của mình. Không thể không nói, Lăng Lan là người rất cẩn thận.

137 thành công lên vào hệ thống chủ trung tâm của học viện đồng quân, bất quá động tác của anh ta vẫn bị hệ thống bảo vệ của tiểu Tứ phát hiện : "Đi? Thực sự có người đến... Muốn chết." Tiểu Tứ nổi giận, loại hành vi này ở trong mắt nó rõ ràng là một loại khiêu khích. Phải biết rằng ở trên Internet, sự tồn tại của nó chính là thần, vậy mà có người không sợ chết dám làm càn ở trước mắt nó.

Lăng Lan cảm giác tiểu Tứ phần nộ, vội hỏi: "Thế nào tiểu Tứ?"

Tiểu Tứ quyết miệng cả giận nói: "Có người tiềm nhập, hắn ta giống như muốn sửa đổi điểm của cô. Ta lập tức đem hắn giải quyết ..." Tiểu Tứ hung tợn mà chuẩn bị mài dao soàn soạt hướng lên trời.

"Đừng nóng vội, trước nhìn xem đối phương đến cùng là có ý gì, còn có người không thể tra vị trí đối phương sao?" Lăng Lan rất bình tĩnh, việc phá hư hành động của đối phương không phải là biện pháp tốt giải quyết vấn đề, ngược lại sẽ làm đối phương đề phòng. Như vậy còn không bằng nhìn xem tình huống trước, nắm đuôi của đối phương.

Lăng Lan thích nắm chặt mọi chuyện trong tay rồi mới tùy cơ hành động, vả lại nếu đối phương có ý xấu cô cũng tuyệt đối sẽ không nhân từ nương tay.

[/size]

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Sửa Điểm

Trong ý thức hải tiểu Tứ lớn tiếng đáp Lăng Lan một cái rồi yên lặng bất động. Lăng Lan biết ý thức của tiểu Tứ đã chạy tới thế giới internet rồi, cái hình ảnh trong ý thức này chỉ là phần mà xác thôi.

Tiến bộ của khoa học kỹ thuật vạn năm sau đã phát hiện ra một thứ gọi là tinh thần lực, thứ này đã khiến cho hacker của bây giờ so với vạn năm trước hoàn toàn bất đồng .

Ở thời đại này để trở thành hacker không đơn giản chỉ dựa vào học tập và nắm giữ kỹ thuật, người muốn trở thành hacker còn phải có thiên phú, thiên phú là chính là tinh thần lực, có năng lực che giấu chân thân nguy trang trong thế giới ảo.

Cuộc kiểm tra phân loại tinh thần lực được thực hiện vào năm đứa trẻ tròn mười tuổi, bởi vì chỉ có lúc này tinh thần lực của đứa trẻ mới thành thực và bắt đầu biến dị phân loại, là thời điểm quyết định nên đào tạo bồi dưỡng cho đứa trẻ về phương diện nào.

Đương nhiên giờ phút này Lăng Lan cũng không biết rõ tinh thần lực còn có loại biến hóa này, cũng không biết hacker internet hiện tại so với vạn năm trước càng khủng bố và nguy hiểm hơn nhiều. Cuộc chiến của các hacker chỉ cần không cẩn thận thì rất dễ dàng xuất hiện thương vong, chết nào là chuyện thường xuyên xảy ra nhất.

Ở thời đại này, cuộc chiến của các hacker được xưng là cuộc khủng bố không có khói thuốc súng, độ nguy hiểm của nó thậm chí còn đáng sợ hơn cả cuộc chiến ngoài đời thực.

Bất quá cũng may mắn Lăng Lan không hiểu, nếu không cô khẳng định sẽ không để tiểu Tứ đi làm việc này, ở trong lòng cô, tiểu Tứ là một người thân quan trọng nhất. Không học ở ban đặc biệt có thể khiến cô dễ dàng bị bại lộ thân phận, nhưng chuyện cô vẫn có thể giải quyết. Nhưng nếu tiểu Tứ bởi vậy mà gặp nguy hiểm đến mức biến mất thì cô khẳng định sẽ không để tiểu Tứ đi làm.

Tiểu Tứ vừa tiến vào hệ thống theo dõi của mình đặt ở hệ thống trung tâm của học viện đồng quân thì 137 đang chuẩn bị sửa điểm đột nhiên chấn động, nguyên bản muốn sửa điểm cũng ngừng lại.

Số 137 không hổ là hacker cấp cao nhất của Liên Bang hiện tại , cho dù tiểu Tứ đến lặng yên không tiếng động nhưng vẫn bị tinh thần lực của nhận ra điểm khác thường, mồ hôi lạnh trên trán anh ta toát ra ướt đầm.

Điều này làm cho giám khảo phòng 072 số 413 bảo vệ ở bên cạnh biến sắc, chẳng lẽ 137 có nguy hiểm? Phải biết rằng 137 tiến vào thế giới internet ảo sửa chữa điểm cho bốn đứa trẻ kia là vì anh ta đề cử, nếu bởi vậy mà khiến 137 bị thương tổn thì anh ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho bản thân mình. Đề cử được vinh dự quả thật rất trọng yếu, nhưng chiến hữu còn quan trọng hơn.

Số 137 thật cẩn thận vận dụng tinh thần lực điều tra, tuy rằng không biết đối phương là ai nhưng tuyệt đối là một kẻ rất lợi hại, nếu không thì cũng sẽ không trốn đi được trong thời gian ngắn như vậy.

Tiểu Tứ thờ ơ lạnh nhạt, ở trên Internet, nó không bị hạn chế bởi phép tắc như con người, chỉ có thể dùng một thân phận để đăng nhập, cho dù hacker cũng chỉ có thể nguy trang một thân phận cho bản thân tại điểm

đăng nhập. Phải biết rằng chỉ cần internet tồn tại, thì nó có thể lập tức phân giải thành số liệu và ẩn núp khắp cả cả thế giới internet.

Tiểu Tứ theo dõi tinh thần lực đối phương liền tìm được điểm đăng nhập của hắn ta. Tuy đối phương đã dùng tinh thần lực che giấu thân phận bản thân và địa điểm, bất quá loại này che giấu trẻ con này với đối tiểu Tứ căn bản không có tác dụng gì, tiểu Tứ vẫn dễ dàng tìm được đối phương.

Bất quá lúc nó nhìn thấy 413 thông qua máy theo dõi ở bên kia thì biết mọi chuyện cũng không xấu như mình tưởng.

Rất nhanh hình ảnh này được tiểu Tứ quay lại đưa vào ý thức của Lăng Lan. Khi Lăng Lan nhìn thấy số 413 cũng chính là giám khảo phòng 072 cũng bất ngờ đến ngây người.

"Bọn họ muốn làm gì?" Lăng Lan hoang mang . Dù sao điểm hiện tại của cô đều là do giám khảo chấm (và cô đã sớm biết kết quả cuối cùng của mình ở vài phút trước), thành tích tuy rằng không thể lấy đến hạng nhất, (bởi vì điểm trí lực kéo xuống), nhưng vị trí thứ hai tiến vào lớp đặc biệt vẫn được.

Nếu lúc trước giám khảo không muốn cho cô vào lớp đặc biệt học thì có thể trực tiếp cho cô điểm thấp mà, cần gì phải nhọc lòng dùng hacker để sửa điểm chứ? Chẳng lẽ còn có thâm ý gì?

Lăng Lan quyết định trước nhìn xem, làm rõ đối phương muốn làm chuyện gì rồi sau đó mới quyết định.

Đương nhiên Lăng Lan lớn mật mặc kệ đối phương như vậy cũng là bởi vì tiểu Tứ cam đoan, vô luận đối phương làm cái gì nó đều có thể khôi phục nguyên dạng như cũ.

Số 137 tiếp tục dùng tinh thần lực điều tra một vòng, không tìm được bóng dáng đối phương khiến anh ta dao động bất định, bắt đầu hoài nghi

bản thân mình đã quá miễn cảm, nên mới cảm giác sai lầm?

Thời gian từng chút trôi qua, vô luận 137 tra xét thế nào vẫn không tìm thấy vấn đề, mà thời gian để hoàn thành nhiệm vụ thì không còn nhiều, anh ta không còn cách nào khác đành phải ngưng việc tìm kiếm, bắt đầu sửa điểm của Lăng Lan trước.

Đương nhiên 137 cũng nghĩ kỹ, nếu có bất kỳ chuyện gì không thích hợp xảy ra, anh ta sẽ nhanh chóng chạy trốn. 137 không cho rằng mình có thể đối phó với cao thủ mà đến đi anh ta đều không phát hiện được, vì bảo đảm an toàn, chạy trốn là phương án tốt nhất.

Có quyết định, 137 bắt đầu dè dặt cẩn trọng sửa điểm của Lăng Lan, đương nhiên anh ta không dám thay đổi điểm ở các hạng mục khảo nghiệm khác, dù sao đó cũng không phải phạm vi mà bọn họ phụ trách, một khi sửa thì rất dễ xuất hiện sơ hở, chỉ sửa điểm ở mục tốc độ và sức chịu đựng, do 413 phụ trách chấm điểm, tùy tiện sửa thế nào cũng sẽ không xuất hiện vấn đề, nếu thật sự xuất hiện vấn đề thì cũng có đội trưởng của bọn họ lo, anh ta không sợ.

Sau khi 137 sửa điểm, tổng thành tích của Lăng Lan từ hạng thứ hai nhanh chóng tụt xuống hạng 17.

137 thật là nhẫn nại đợi một đoạn thời gian, phát hiện không có dị trạng lại bắt đầu sửa điểm cho Tề Long, Hàn Kế Quân, Lạc Lăng, khiến cho thành tích của bọn họ từ hạng 3, 5, 6 tụt xuống thành 18, 21, 24.

137 cũng không quên đội trưởng từng nói muốn bảo đảm bốn người Lăng Lan tiến vào đặc cấp lớp đặc biệt, tranh thủ những tài nguyên học tập tốt nhất mà không bị người khác chú ý. Hiện tại thành tích sửa thành nửa vời như vậy hẳn là giải quyết vấn đề khẩn khoản của đội trưởng rồi. Phải biết rằng nếu tổng điểm thuộc top thì sẽ được đưa vào ban 1 lớp đặc biệt, từ 51-100 thì phân vào ban 2 lớp đặc biệt.

Tiểu Tứ đem kết quả thay đổi điểm của đối phương nói cho Lăng Lan, lúc này cô mới bừng tỉnh đại ngộ, hiểu rõ dụng ý của đối phương. Xem ra đối phương là có ý tốt, thứ hạng hiện tại của cô lúc này cũng không quá khác trước, chỉ không nằm top đầu nhưng cũng không bị rớt xuống ban thường.

Nguyên bản cô còn băn khoăn thành tích thứ hai của mình có phải quá chói mắt mắt hay không, Lăng Lan cũng không hy vọng mình trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, điều này làm nguy cơ cô bại lộ thân phận càng cao. Nhưng mà cô không dám sửa điểm bản thân, dù sao số người tiếp xúc với điểm số này cũng khá nhiều, một khi có thay đổi chỉ sợ sẽ bị phát hiện ngay lập tức, vì vậy Lăng Lan không dám hành động thiếu suy nghĩ. Mà hiện tại giám khảo giúp cô làm được điểm ấy, cô cũng vui vẻ hưởng.

Nhưng mà trong lòng Lăng Lan lại thập phần nghi hoặc: người giám khảo phụ trách cuối 2 phần cuối cùng thật sự là ai?

Những đứa trẻ khác có thể không biết, nhưng Lăng Lan lại rõ ràng, trên người giám khảo có một cỗ huyết khí nhàn nhạt như bị che giấu, cỗ huyết khí kia tuyệt đối là những lão binh lăn lộn trên chiến trường tàn khốc trở về, hoàn toàn khác với giám khảo ở phần kiểm tra trí lực và sức mạnh.

Lăng Lan cũng không quên lúc giám khảo tiến bước bọn họ, trong mắt toát ra vẻ vừa lòng, có lẽ quân đoàn mà người giám khảo đó đại diện thật sự xem trọng bốn người bọn họ cho nên mới động tay động chân, muốn bảo hộ bọn họ thuận lợi trưởng thành?

Không quản thế nào, tóm lại đây là chuyện tốt! Lăng Lan rất nhanh đã đem chuyện này ném bay ra sau đầu.

[/size]

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Một Ly Rượu Đỏ Liền Say!

137 tuy rằng hoàn thành nhiệm vụ đội trưởng giao nhưng trong lòng luôn cảm thấy có chút không ổn. Bởi vậy sau khi rời khỏi thế giới ảo liền lập tức báo cáo với đội trưởng về tình huống lạ xảy ra.

Đội trưởng sau khi nghe báo cáo từ 137 về mặt lập tức nghiêm túc đứng lên: chẳng lẽ đúng như tướng quân đoán, hung thủ ám hại Lăng Tiêu thiếu tướng bắt đầu rục rịch ?

Anh ta ý bảo 137 dừng chuyện này lại ở đây, giữ nghiêm nguyên tắc bí mật, sau đó liền cho 137 trở về nghỉ ngơi. Còn anh ta mở ra liên lạc khí, ấn xuống một dãy số mà bình thường không bao giờ liên lạc.

Không lâu sau, trên màn hình ảo xuất hiện một người trung niên về mặt thập phần nghiêm túc.

"Ui, tướng quân, thật lâu không gặp nha." Đội trưởng thay đổi hình tượng mặt lạnh trước mặt mặt lính của mình, bắt đầu cà lơ phất phơ.

"Là tiểu tử cậu à, không phải trở về nghỉ ngơi hồi phục sao? Làm gì mà có thời gian liên hệ với ta vậy?" Tiếng hỏi thăm quen thuộc làm sắc mặt tướng quân lập tức hòa hoãn.

"Quân bộ không phải phái tôi chúng ta đến học viện đồng quân trung tâm làm người phụ trách khảo hạch sao?" Đội trưởng về mặt tự nhiên tố cáo quân bộ.

Tướng quân sắc mặt cứng đờ, rất nhanh trả lời: "Ở chung với đám trẻ con cũng là một cách nghỉ ngơi. "

Đội trưởng nở nụ cười: "Vâng, đúng ạ!"

Chuyện này cứ như vậy chấm dứt, lời nói của tướng quân đã gián tiếp biểu lộ nhiệm vụ lần này của bọn họ có liên quan đến ông ta.

"Tiểu tử cậu có chuyện gì?" Tướng quân biết đứa trẻ của người cố chiến hữu mà mình đã chăm sóc lâu nay này không có chuyện gì quan trọng thì nhất định không bao giờ tìm mình, thậm chí bình thường còn trốn mình như chuột trốn mèo.

Đội trưởng nghe vậy vẻ mặt nghiêm túc, đem chuyện của Lăng Lan và cảm nhận khác thường của 137 ở thế giới ảo báo cáo với tướng quân. Nếu chuyện bọn họ có mặt tại học viện đồng quân là bút tích của tướng quân, như vậy rất có thể vì chuyện con của Lăng Tiêu.

"Chuyện này ta đã biết." Tướng quân vẻ mặt bình thản, "Chuyện phía sau đã có người khác phụ trách, cậu không cần nhúng tay vào việc này."

Đội trưởng cúi đầu đáp một tiếng: "Đã biết!" Sau đó lại hỏi, "Con của thiếu tướng Lăng Tiêu có gặp nguy hiểm hay không?" Từ lời nói của tướng quân anh ta cũng lĩnh ngộ được tính toán của cấp trên.

Tướng quân lại không có trả lời, chính là nói: "Hưởng thụ ngày nghỉ của cậu đi, chuyện khác không cần quan tâm. " Vừa dứt lời đã ngắt luôn liên lạc.

Đội trưởng nhìn màn hình tối đen, vẻ mặt ảm đạm, lời nói của tướng quân kỳ thật đã trả lời câu hỏi của anh ta, bản thân tướng quân cũng không hoàn toàn nắm chắc lần an bài này sẽ không xuất hiện sơ hở.

Đội trưởng rất rõ ràng, vì tương lai Liên Bang một chút hy sinh là phải. Nội gián ẩn núp ở cao tầng quân bộ Liên Bang phải bị đào ra, bằng không rất có thể sẽ có một sự kiện Lăng Tiêu khác phát sinh, mà Liên Bang không bao giờ có thể tổn thất một vị thần cấp sư sĩ nữa.

Anh ta có chút không cam lòng, vì Liên Bang, thần tượng Lăng Tiêu thiếu tướng đã hy sinh, chẳng lẽ còn muốn đem đứa con nhỏ của người ấy ra làm vật đặt cược sao? Anh ta ngồi một lúc lâu, cũng nghĩ một lúc lâu, rốt cục quyết định muốn làm theo ý mình một lần.

Anh ta chuyển một dãy số liên lạc: "413, rất tiếc phải nói với cậu ngày nghỉ của cậu đã chấm dứt. " Có quyết đoán đội trưởng thay đổi cảm xúc nguyên bản âm trầm vui đùa với 413.

Ngay lập tức hình ảnh khốc liệt bi thảm của 413 xuất hiện trên màn hình ảo, đáng tiếc đội trưởng tâm cứng như thép, đối với sự cầu xin của 413 nhìn như không thấy tiếp tục mệnh lệnh: "Mời tiếp nhận chỉ thị nhiệm vụ mới."

Số 413 nghe nói thế lập tức nghiêm túc nói: "Số 413 nghe lệnh!"

"Từ giờ đến một tháng sau cậu cùng tiểu đội của mình hãy bí mật bảo vệ học viên Lăng Lan của học viện đồng quân trung tâm." Người đội trưởng (=đại úy) hi vọng an bài của mình có thể bảo hộ đứa con duy nhất của Lăng Tiêu thiếu tướng, vì thần tượng của mình, anh ta chỉ có thể cố gắng được như vậy.

"Lăng Lan? Là ai?" 413 không hiểu gì hỏi. Anh ta không nghĩ tới vừa kết thúc cuộc thi nhập học của học viện đồng quân trung tâm, còn chưa kịp chúc mừng việc thoát khỏi thân phận bảo mẫu lâm thời thì đảo mắt đã biến thành một bảo mẫu chuyên trách rồi, bất quá không phải một mình anh ta chịu khổ, còn có năm thủ hạ đi theo khiến trong lòng anh ta cân bằng một chút.

"Chính là đứa trẻ cậu nhìn trúng 0723." Đội trưởng nhàn nhạt nói.

Về mặt 413 nhất thời ác liệt: "Chẳng lẽ địch quốc chú ý tới nó? Có phải nó đang gặp nguy hiểm không?" 413 biết bên trong Liên Bang mật thám của địch quốc rất nhiều, rất nhiều mầm non ưu tú chưa kịp nảy mầm trưởng thành đã bị địch quốc phái người phá hủy .

"Có lẽ!" Đội trưởng không chắc chắn, dù sao tất cả đều là phán đoán của anh ta.

"Đã biết, đội trưởng, tôi sẽ dẫn tiểu đội bảo vệ tốt nó, xin yên tâm." Số 413 quyết đoán trả lời, bảo hộ đứa trẻ khác có lẽ anh ta còn có chút oán than, nhưng 0723 này thì một chút ý kiến đều không có.

Phải biết rằng, chỉ cần Lăng Lan phát triển như vậy thì tỷ lệ trở thành vương bài sư sĩ trong tương lai là trăm phần trăm, thậm chí có thể trở thành vương cấp sư sĩ (người điều khiển cơ giáp vương cấp). Từ khi sau khi Lăng Tiêu thiếu tướng hy sinh, Liên Bang vẫn luôn cố gắng tìm những mầm ưu tú có khả năng trở thành vương bài sư sĩ .

"Chờ một chút, tôi sẽ ra lệnh 137 đem thông tin của Lăng Lan gửi qua liên lạc khí cho cậu. Nhớ kỹ, đây là nhiệm vụ bí mật, đừng để cho bất kỳ ai phát hiện hành động của các người." Đội trưởng nhắc nhở.

"Dạ!"

Một ngày sau đó, học viện đồng quân đặc biệt gửi thư nhập học đến Lăng gia để thông báo Lăng Lan đã đủ điều kiện vào lớp đặc biệt cấp 1, điều này làm cho Lăng gia luôn yên lặng lâu nay nhất thời huyên náo.

Nhìn thấy thư thông báo nhập học, tâm tình Lam Lạc Phượng phá lệ vui vẻ hẳn, tuy rằng cô (Lam Lạc Phượng) không để ý Lăng Lan trở thành một kẻ ăn chơi trác táng nhưng đứa nhỏ có tiền đồ thì cha mẹ nào cũng cảm thấy kiêu ngạo, Lam Lạc Phượng cũng là người như thế. Đương nhiên trọng yếu vẫn là vì Lăng Lan có thể học ở lớp đặc biệt, như vậy đứa trẻ

không cần phải sống nội trú mà có thể lựa chọn chương trình học tự do, khiến cho khả năng bị phát hiện giới tính thật cũng bằng không.

Tâm tình cực tốt Lam Lạc Phượng quyết định mở tiệc chúc mừng một phen, vì thế Tần quản gia liền nhanh chóng chuẩn bị rượu và đồ ăn, khiến Lăng gia náo nhiệt từ trên xuống dưới, nhìn khung cảnh náo nhiệt này mà Tần quản gia không nhịn được rơi nước mắt.

Đây cũng là lần đầu tiên Lăng Lan thấy được nhiều người của Lăng gia như vậy, từ những người giúp việc trong nhà đến cả những người tử sĩ vẫn luôn ẩn núp lâu nay. Nhìn vẻ mặt kích động của họ, lần đầu tiên Lăng Lan cảm thấy được áp lực vẫn luôn trên vai mình lâu này, hóa ra cô không chỉ sống vì mình mà còn sống vì Lăng gia, sống vì niềm hy vọng của tất cả mọi người trong gia đình này. Không có Lăng gia thì cũng sẽ không còn bọn họ.

Tuy rằng hai kiếp cộng lại Lăng Lan cũng được 30 tuổi rồi, là người đã trưởng thành nhưng dù sao cô cũng chỉ là một người công dân bình thường. Trước kia, những việc cô là chỉ mình cô tự chịu trách nhiệm, nhưng bây giờ ... quá nhiều người đang đặt hi vọng vào cô khiến cô bang hoàng.

Nguyên bản còn lạnh nhạt Lăng Lan rốt cục nhịn không được, theo bản năng cầm một ly nước ở bên cạnh uống, lúc phát hiện nó là rượu thì cô cực kỳ bi ai cũng nhận ra mình say rồi.

Phải biết rằng kiếp trước bởi vì thân thể không tốt nên cô bị cấm uống tất cả các loại đồ uống có ảnh hưởng xấu tới thân thể, kiếp này bởi vì tuổi còn nhỏ nên cũng bị Lam Lạc Phượng cấm tiệt. Cho nên dù là ý thức hay là thân thể cũng đều không thể kháng cự được với với chút xúu cồn nào.

[/size]

ĐÀN ÔNG TƯƠNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Đặc Huấn Dã Ngoại?

Lăng Lan say rượu rất đáng yêu, không nói chuyện lung tung, cũng khóc lóc om sòm, cô chỉ yên tĩnh ngủ say, đôi khi cũng thối lên một cái bong bóng nước.

Cảnh tượng đáng yêu này làm Lam Lạc Phượng vừa bực mình vừa buồn cười, không nghĩ tới chỉ không chú ý chút mà đứa nhỏ này vậy đã trộm uống rượu đỏ. Nhưng mà, cũng chỉ là giờ phút này, Lăng Lan mới chân chính giống một đứa trẻ sáu tuổi, ngủ mà không phải suy nghĩ đến thứ gì.

Lam Lạc Phượng biết mấy năm nay Lăng Lan kỳ thực rất mệt, mỗi ngày đều có nhiệm vụ huấn luyện, mỗi lần cô đều rơi nước mắt nhìn lên đứa trẻ huấn luyện đến ngất (kỳ thực là tiểu Tứ hạn chế thời gian luyện tập của Lăng Lan. Thân thể của cô vẫn còn quá yếu ớt, huấn luyện quá độ ngược lại sẽ làm cho cơ thể bị thương tổn mà không cách nào bù đắp được.)

Lam Lạc Phượng không thể ngăn những bài huấn luyện đó, bởi vì cô rất rõ ràng, làm như vậy là vì tốt cho tương lai của Lăng Lan, Liên Bang là thế giới cường giả vi tôn (mạnh thì có quyền), thêm một phần thực lực thì sẽ có thêm 1% an toàn, cho nên vì tương lai Lăng Lan, cô (Lam Lạc Phượng) dù không đành lòng cũng phải nhẫn tâm.

Lam Lạc Phượng rất nhanh ôm Lăng Lan lên, đem Lăng Lan đưa về phòng mình. Từ khi có thể nói rõ ràng, Lăng Lan đã yêu cầu được ở một gian phòng riêng, mà Lam Lạc Phượng vốn là một người mẹ nhị thập tứ

hiếu (yêu con như trời đất ạ), cũng không kiên trì liên an bày cho Lăng Lan một mình một phòng .

Cẩn thận đem Lăng Lan đặt ở trên giường, Lam Lạc Phượng hôn nhẹ lên khuôn mặt bánh bao đáng yêu của Lăng Lan, lúc này mới đóng cửa phòng lại an tâm ra ngoài.. Lam Lạc Phượng cũng không biết, thoạt nhìn Lăng Lan đang ngủ say nhưng sự thật là cô đang Nhất hào đạo sư "túm cổ".

Lăng Lan hoảng hốt thật, cô gần như đứng không vững người, nhìn cái gì cũng thấy lung lay chuyển động.

Cô cảm giác có chút ghê tởm, vội vàng ngồi xuống, ôm đầu. Lăng Lan không thể không ngồi, bằng không một giây tiếp theo cô rất có thể mất trọng tâm trực tiếp ngã sập xuống.

"Hừ, cũng dám uống rượu." Sắc mặt của Nhất hào đạo sư đang đứng trước mặt Lăng Lan càng ngày càng khó nhìn. Một cái búng tay, từ trên không một bồn nước đá trực tiếp hắt lên người Lăng Lan khiến cho ý thức bị mơ hồ của cô trực tiếp bị đông lạnh mà tỉnh táo.

"Nhất hào đạo sư, xin chào!" Lăng Lan xấu hổ ngẩng đầu cười, vẻ mặt nịnh nọt không thể che giấu.

"Ta rất không tốt." Nhất hào đạo sư cũng không bởi vì Lăng Lan lấy lòng mà cho Lăng Lan chút mặt mũi, anh ta trực tiếp nói ra việc mình đang rất tức giận.

Lời nói của Nhất hào đạo sư khiến Lăng Lan đổ mồ hôi lạnh, không cần hỏi cô cũng biết Nhất hào đạo sư nói không tốt khẳng định có liên quan đến mình. Chẳng lẽ cô đã vô ý chọc giận ma quỷ rồi sao?

Thấy Lăng Lan vẻ mặt mờ mịt, Nhất hào đạo sư cả giận nói: "Hôm nay chiến đấu, thứ cô đánh là cái gì? Chẳng lẽ những thứ Cửu hào dạy cô đều bị cô vứt hết rồi sao?"

Lăng Lan có chút không phục: "Tôi đã đánh được giám khảo."

"Rõ ràng có thể quang minh chính đại đánh tới, lại cố tình thích làm bộ, nếu sau này còn tái phạm, đừng trách ta xử phạt vô tình." Nhất hào đạo sư cho rằng tự thân cường đại mới xem như chính đạo, âm mưu quỷ kế đều là tà môn ma đạo, tuyệt không thể dùng.

Lăng Lan không quản Nhất hào đạo sư nói xử phạt, cô vẽ mặt kinh ngạc nói: "Đạo sư, anh nghĩ với thực lực của tôi có thể đánh tới giám khảo kia sao?" Vì sao lúc đó cô cảm giác tất cả thể thuật của bản thân đều bị đối phương ngăn chặn? Cảm giác thực lực của đối phương mạnh hơn mình rất nhiều? Chẳng lẽ là ảo giác

Nhưng trên thực tế, ba người bọn họ đã thi triển toàn bộ năng lực mới có thể đánh với giám khảo lâu như vậy, cuối cùng vẫn là lực bất tòng tâm đành sử dụng hạ sách đó mới thành công đánh trúng giám khảo.

Đương nhiên Lăng Lan không chấp nhận việc thắng mà không cần tính kế, trên chiến trường, chỉ có sống sót mới là nhất.

"Đúng vậy, hôm nay cô đã bỏ lỡ 3 cơ hội đánh trúng tên giám khảo đó." Nói xong Nhất hào huơ tay, hình ảnh cô và Tề Long, Lạc Lăng xuất hiện trước mặt.

"Lần đầu tiên là khi cô ra tay đánh lén, quá trình chuẩn bị cô đã làm rất tốt, cô vẫn nhớ kỹ những lời dặn của Cửu hào che dấu sát khí của mình, nhưng tới lúc ra tay thì tâm tình lại dao động bị đối phương phát hiện." Nhất hào chỉ vào trong hình ảnh, ngay khi một quyền của Lăng Lan đánh trúng giám khảo thì hời hợt của cô dao động, đây cũng là lý do vì sao người giám khảo kia nhận ra công kích của cô ở khoảnh khắc cuối cùng biến chiêu trốn thoát.

"Lần thứ hai đánh lén, cũng phạm sai lầm giống vậy, ở thời điểm cuối cùng ô lơ lửng ." Nhất hào thanh âm càng ngày càng lạnh, giống như vậy

hận không thể đem Lăng Lan đánh một trận mộ, rõ ràng học tốt lắm, vì sao thực chiến lại xuất hiện sơ hở, bằng không từ lúc Lăng Lan xuất thủ đã đem giám khảo đánh được rồi.

"Làm cho ta tức giận là cô vẫn không biết thay đổi đấu pháp của mình, tiếp tục lặp lại cùng một chiêu công kích, đánh lén hai lần không thành, đến người ngu cũng biết đề phòng cô đánh lén, vậy mà cô còn muốn dựa vào đánh lén để đánh trúng đối phương, đầu cô là đầu heo rồi sao?" Nhất hào nhìn đến hành vi đánh lén lần thứ ba của Lăng Lan thì càng tức giận không kềm chế.

"Bị phát hiện thì cùng đối phương quang minh chính đại đánh cũng không thành vấn đề, nhưng mà cái bộ dạng chỉ biết đánh của cô là sao? Chỉ lo công hết vậy lấy cái gì thủ? Còn có, người không hiểu cái gì gọi là hư hư thực thực sao? Nơi này, khuỷu tay phải bị ngăn lại, tiếp theo dùng khuỷu tay trái đánh, đối phương bị phải dùng hai tay để phòng thủ, đám nhỏ đồng bọn của cô thì tấn công em và chân, vì sao lúc đó cô không nhân cơ hội dùng chân tấn công anh ta? Chẳng lẽ cô chưa học "Cá chap vẩy đuôi" (cái này chém) sao? Rõ ràng là một cơ hội tốt thế mà cứ bị cô bỏ qua Để cho ta càng thất vọng là cô hoàn toàn không phát hiện sai lầm của bản thân, cũng không phát hiện ra các cơ hội tốt nhất, cô chính là ngu ngốc mà."

Rất nhiều thiên tài đều sẽ phát hiện khuyết điểm bản thân trong quá trình đánh nhau, nhưng đáng tiếc cho tới cuối cùng Lăng Lan cũng không phát hiện sai lầm bản thân, đến bây giờ còn đặc ý bản thân đánh lén được giám khảo, điều này làm cho Nhất hào đạo sư mười phần tức giận: "Nếu không phải đối phương chỉ muốn thử, cô nghĩ mình có thể đánh lâu như vậy sao, không biết đã bị giết lúc nào rồi đâu." Nhất hào đạo sư chỉ vào những hình ảnh lúc cô và giám khảo đánh nhau, có những đòn sát chiêu bị bỏ dở nửa chừng, khiến cho Lăng Lan may mắn không bị tổn thương gì.

Lăng Lan dưới sự phân tích của Nhất hào, càng nghe càng hổ thẹn, cô vốn nghĩ bản thân biểu hiện ở trận quyết đấu thật tốt, không nghĩ tới bây

giờ mới biết biểu hiện của mình lại tệ như vậy, liên tục liên tục mắc sai lầm. Cô cảm thấy niềm vui khi đánh bại Nhất hào đạo sư đã biến mất không còn, chỉ còn lại sự xấu hổ và mồ hôi lạnh ướt cả áo.

"Xem ra phải để cô đi đặc huấn dã ngoại rồi, trước phải cho cô học xem đi săn là như thế nào!" Nhất hào đạo sư lạnh lùng tuyên bố kết cục của Lăng Lan.

Không đợi Lăng Lan mở miệng cầu xin tha thứ, Nhất hào đạo sư đã búng tay một cái, trong nháy mắt Lăng Lan liền cảm giác hình ảnh trước mắt mình thay đổi, cô và Nhất hào đã đứng ở một cánh rừng nguyên thủy, tiếng suối reo róc rách bên tai từ nơi nào vọng đến và tiếng hú của loại dã thú nào đó đang hô lên.

Trái tim bé nhỏ của Lăng Lan đập loạn nhịp, tuy rằng cô chưa từng tìm hiểu về cuộc sống nguyên thủy nhưng cũng biết đó là nơi nguy hiểm tới mức nào, những mối đe dọa trùng trùng, không chỉ dã thú là đáng sợ mà thiên nhiên ở đó cũng là một mối nguy hiểm tiềm tàng bất cứ lúc nào cũng có thể ập tới, vô số thứ vũ khí giết người mà cô không biết đang ở đó.

Lăng Lan nhanh chóng xụ mặt xuống, bất quá cô biết nhiệm vụ đi săn này khẳng định không trốn được, trải qua hơn một năm bị dạy dỗ, cô biết nếu những việc Nhất hào muốn làm thì không gì thay đổi được.

Nhưng cô vẫn muốn cầu xin Nhất hào đạo sư một chút để anh ta cho cô một chút thời gian chuẩn bị trở về hỏi tiểu Tứ một chút pháp tắc sinh tồn ở rừng rậm nguyên thủy là như thế nào, đáng tiếc, tiểu tâm tư của LL đã bị Nhất hào nhìn thấy, chưa để cô có cơ hội mở lời. anh ta đã bỏ lại một câu "Hưởng thụ cho tốt" rồi hóa thành một đường ánh sáng biến mất.

Dựa vào! Nhất hào, xem như người lợi hại!

Lăng Lan hung tợn giơ ngón giữa về phía mà Nhất hào vừa đứng, biểu đạt tâm tình phẫn nộ của mình.

[/size][/size]

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Đi Săn Và Bị Săn!

Sáng sớm, khi ánh sáng đầu tiên chiếu qua phiến lá rộng đi xuống khu rừng rậm thì cũng là lúc thế giới tràn ngập ánh sáng xanh này tỉnh giấc, không khí trở nên ấm áp hẳn. Trong khu rừng các loại sinh vật từ từ rời khỏi ổ bắt đầu một hành trình mới trong ngày —— đi săn và bị săn.

Trên đất một loại động vật không biết tên đang lén lút chạy về phía trước, nó rất nhỏ, chỉ bằng hai nắm tay hợp lại, chỉ có cái đuôi dài là dễ nhận ra.

Nó không thể không cẩn thận được bởi vì ở trong khu rừng này, 80% các loại dã thú đều có thể dễ dàng tiêu diệt nó. Tuy rằng nó khá nhỏ, không có nhiều thịt, nhưng những loại động vật to lớn đều muốn bắt nó để làm món khai vị cho một ngày mới bắt đầu.

Mục đích của nó trong ngày hôm nay chính là vùng nước trũng trước mặt, đây là nơi thích hợp nhất dành cho loại động vật như nó sinh tồn. Bởi vì ưu thế về thể trọng và ngoại hình nên nó có thể tự do đi lại ở đây mà không phải sợ bị phát hiện, bên cạnh đó ở đây cũng có một loại sinh vật rất cường đại sinh sống, loại động vật đó được gọi là vương của đầm lầy, những loại động vật khác không dám đi vào nơi này. Hơn nữa ở đây cũng có loại thức ăn mà nó yêu thích, đây cũng là lý do vì sao nó liều mạng đi vào nơi này. Chỉ cần nghĩ tới đồ ăn thì nó đã bắt đầu chảy nước miếng rồi, cá ở đó thật sự rất ngon.

Rốt cục, nó thành công lặn xuống đầm lầy, bắt đầu...

Mà lúc này những con cá chỉ dài bằng ngón tay đang vui vẻ bơi lội, bơi từ vũng nước này sang vũng nước khác, vì mỗi vũng nước đều có những mớ nước liên kết với nhau, mặc dù không đủ lớn cho các loài cá lớn bơi qua, nhưng những loài cá nhỏ thì vẫn dư sức. Chúng nó tham làm rìa những chum bèo trên mặt nước mà không biết thiên địch của nó đang đến, chuẩn bị đánh chén chúng để thỏa mãn cơn đói của mình.

Con vật nhỏ tiếng đến đầm lầy rồi nhanh chóng lặn vào vũng nước, đàn cá hoảng sợ bắt đầu bơi tán loạn mà không biết càng như vậy chúng càng nhanh bị ăn thịt.

Một lúc sau, con vật nhỏ từ trong vũng nước nhảy ra, nó đã ăn xong bữa sáng của mình. Nó leo lên bờ rồi lắc lắc thân mình, những giọt nước ướt đầm thân nó rất nhanh bị hấp hết, nó lại trở lại dáng vẻ sạch sẽ như đầu.

Nó nghỉ ngơi một chút để hồi sức, hành động bắt cá vừa rồi nhìn đơn giản nhưng lại khiến nó tiêu hao rất nhiều năng lượng, vậy nên cho dù đang nghỉ ngơi, nó cũng không dám lơ lửng, nó cẩn thận nhìn xung quanh, sợ hãi nếu kẻ thù của nó xuất hiện.

Rất nhanh, nó lại khôi phục thể lực tốt nhất, sau đó hướng đến vũng nước tiếp theo để săn mồi...

Nhưng nó cũng không phát hiện, ở cách đó không xa, một đôi mắt màu xám đang theo dõi mình, chuẩn bị tấn công mình.

Khi nó chuẩn bị nhảy vào nước để chuẩn bị cho bữa sáng thứ 2 thì chủ nhân của đôi mắt màu xám đó hành động. Chỉ thấy một lần đen vụt qua vùng đất trũng, mà con thú nhỏ hồi nãy đã biến mất không còn.

Ở tảng đá nằm giữa trũng nước, một con rắn bỗng nhiên xuất hiện, nó cuộn mình lại, trông phải dài tới 3m. Trong miệng nó lúc này đúng là đang

ngậm con vật nhỏ muốn nhảy vào nước lúc này. Con vật nhỏ không vùng vẫy với hi vọng thoát khỏi thần chết này, nhưng nó lại không đủ sức, chỉ trong chốc lát nó đã bị ăn thịt. Đúng lúc con rắn ngửa đầu lên để đồ ăn đi xuống bụng thì một cái miệng cực lớn xuất hiện, hàm răng sắc bén phát ra ánh sáng xanh, trong lúc con rắn còn chưa phản ứng thì đã cắn xuống, nhắm chính xác vào người con rắn.

Rắn nước đương nhiên không cam lòng cứ chết đi như vậy, trước khi chết, nó dùng chiếc đuôi dài của mình quấn lấy đối phương muốn cùng đồng quy vu tận. Đáng tiếc nó trực tiếp bị cắn ở chỗ yếu nhất, không thể duy trì bao lâu cũng từ từ chết.

Lúc này, ở trên vùng nước một sinh vật to lớn xuất, nó khác giống với cá sấu ở Trái Đất nhưng thân thể lại lớn hơn rất nhiều, nhìn thô hơn rất nhiều.

Nó chính là vương của khu đầm lầy này, và con mồi mà nó yêu thích nhất chính là loại rắn nước có tốc độ cực nhanh lúc này, bất quá loại rắn này lại rất khó bắt, một khi phát hiện ra động tĩnh gì bất thường, chúng sẽ trốn lủi đi ngay lập tức, rất khó để bắt được. Cho nên nó đành phải nhẫn nại ngụy trang chờ đến một ngày một đêm, cuối cùng cũng có thể thu được chiến lợi phẩm mà nó yêu thích.

Nó ngửa đầu mở miệng rộng ra, đem con rắn dài 3m nuốt vào trong miệng chậm rãi cắn nuốt. Nó ăn được một nửa, thì khóe mắt đột nhiên nhìn thấy một bóng đen đang lao về phía mình.

Đáng giận, kẻ nào dám quấy rầy bữa ăn của vương đầm lầy nó chứ? Nó căn bản không nghĩ tới việc mình bị tập kích bởi vì nó chính là loài sinh vật đứng đầu trong chuỗi bậc thang phần loài ở khu đầm lầy này.

Không đợi nó thấy rõ ràng thì liền cảm thấy một cơn đau nhói xâm nhập vào cốt tủy truyền từ miệng xuống toàn thân. Nó phát ra rống giận, đây chính là dấu hiệu cho sự phát cuồng của nó, có loại động vật không có mắt

dám tấn công nó. Nó nhất định sẽ đem loại sinh vật đó cắn chết, xé xác làm tram mảnh mới có thể thảo nổi giận này. Thế nhưng nó lại phát hiện mình không thể ngậm miệng lại được.

Đúng vậy, là không thể ngậm lại được, không biết từ lúc nào, trong miệng nó đã bị một cây gỗ dựng thẳng. Nó muốn cắn gãy thanh gỗ đó thì cũng phát hiện chính mình không thể cử động được.

Đúng vậy, nó giống như bị cố định lại, trừ việc giãy dụa tay chân, nhưng bộ phận khác không thể nhúc nhích được. Nó không là đã có chuyện gì, phần nộ trong lòng càng ngày càng lên cao, nó muốn rống giận, nhưng là lại phát hiện mình không thể phát ra âm thanh. Bất tri bất giác, cảm giác đau đơn truyền khắp cơ thể đã vượt qua sức chịu đựng của nó, đến cùng chuyện này là như thế nào?

"Thực phiền toái." Một giọng nói vang lên cùng một bóng dáng nhỏ xuất hiện trước mặt nó, và hình ảnh duy nhất nó thấy được trước khi chết chính là một cái chân gầy yếu dáng xuống đầu mình.

Lăng Lan rút chân ra khỏi đầu của vương khu đầm lầy, cô không có hứng thú nhìn thứ khác giãy dụa trước khi chết, cho nên liền mở lòng từ bi đưa nó ra đi, đập nắp đầu nó.

Nhìn mảng óc trắng dính trên chiếc giày, rốt cuộc cô cũng không còn cảm giác ghê tởm như lúc đầu nữa.

Lăng Lan ngẫm lại thời gian qua của mình, lúc mới tới đây nhiệm vụ của cô chính là triệt hạ loại vương của đầm lầy này. Nhưng với thực lực lúc đó (cũng như bây giờ) muốn đơn đả độc đấu đánh bại nó là chuyện không thể. Nó có một lớp da bên ngoài rất dày mà không có thứ vũ khí nào có thể xuyên qua được, đây cũng là lý do vì sao khi bị rắn nước phản kích nó vẫn bình yên vô sự. Tuy nhiên mỗi loại sinh vật đều có nhược điểm của mình, mà vua của đầm lầy cũng có.

Tuy bên ngoài có bộ da bảo vệ rất chắc chắn nhưng bên trong loại vật này lại rất dễ bị tổn thương, cho nên bình thường nó rất ít khi mở miệng, bởi vì điểm yếu trí mạng của nó chính là ở miệng.

Vì vậy để tiêu diệt nó Lăng Lan chỉ có thể ẩn núp ở xung quanh khu đầm lầy, chờ đợi nó đi săn rồi thừa cơ nó đang ăn thì đâm một gốc cây vào miệng nó cùng tứ chi, một kích tất sát.

Để có thể làm việc này đối với Lăng Lan mà nói thật sự không dễ dàng gì, rất nhiều lần bởi vì vấn đề cảm xúc mà vào thời khắc cuối cùng cô bị nó phát hiện ra sát khí khiến cô mất đi cơ hội, diệt nó, vì thế sau mấy lần trả giá bằng máu, cuối cùng Lăng Lan cũng nắm giữ được năng lực làm thế nào để có thể đi săn.

Những gian khổ mà cô gặp phải trong suốt thời gian qua thậm chí có thể viết thành sách "Bí quyết sinh tồn nơi rừng rậm" luôn.

Giờ phút này cả người Lăng Lan lộ ra một luồng sát khí, khiến cho dù là vua của rừng rậm cũng khiếp đảm và sợ hãi vô cùng.

[/size]

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Trải Qua Cái Chết!

Lăng Lan vốn tưởng mình sống trong khu rừng này từ hai đến ba năm thì mới có thể hoàn thiện kỹ năng săn bắt của mình, khiến nó trở thành thói quen thì mới được, nhưng sự thật đã chứng minh, con người luôn là giống loài cực kỳ thông minh, đặc biệt là những người có khả năng công kích và phòng thủ, khả năng thích ứng với những hoàn cảnh xấu lại càng nhanh hơn bình thường. Chỉ một tháng sau khi đến đây, cô đã có thể hành động tự do trong khu rừng rậm nguyên thủy này.

Lăng Lan vốn không phải người lỗ mãng cho nên sau khi Nhất hào đạo sư biến mất, mỗi một bước cô đi đều thập phần dè dặt cẩn thận. Dù sao chưa bao giờ tiếp xúc qua rừng rậm nguyên thủy, cô đối với nơi này căn bản không biết gì, hơn nữa cô tìm chắc ở nơi rừng rậm nguyên thủy này khẳng định rất đáng sợ, lúc đầu cô cũng chẳng dám đi săn gì suy nghĩ duy nhất chỉ là làm cách nào sống sót qua ngày thứ hai.

Trên thực tế, cô vẫn suy nghĩ mọi chuyện quá dễ dàng, sự đáng sợ của rừng rậm nguyên thủy đã vượt quá cả sức tưởng tượng của cô, chưa chờ đến tối cô đã bị một con rắn ẩn núp trong bụi cỏ cắn bị thương. Đây là cô lần đầu tiên cô cảm nhận được cái chết là gì, mà theo cách nói của thế giới tiểu thuyết trong kiếp trước thì đây chính là “mở đầu” cho cái chết.

Kỳ thực lần chết “đầu tiên” của Lăng Lan cũng không thoải mái chút nào, thậm chí có chút khủng bố, máu chảy đầm đìa, khiến người xem không dám ăn cơm, vô cùng khủng bố.

Đời này kiếp này Lăng Lan tuyệt đối không muốn nếm thử kiểu chết ấy nữa. nay, cái cảm giác đau đớn kịch liệt ấy còn đáng sợ hơn nhiều so loại đau đớn của bệnh tật ở kiếp trước, đau hơn cả nỗi đau đi vào cốt tủy khi ngâm nước thuốc, bởi vì cảm giác độc phát khi bị rắn cắn này không chỉ đau mà còn cảm giác ngứa, ngứa lan ra khắp cơ thể.... Cảm giác mà hẳn cuộc đời cô sẽ không bao giờ quên được.

Lăng Lan đau vền vện ba ngày mà cũng ngứa vền vện ba ngày, cô tận mắt nhìn máu mình chảy ra từ những vết lở loét trên cơ thể, từng chút từng chút một, trong lòng bỗng nhiên có cảm thấy khoái cảm lạ lùng. Sau đó cơ thể bắt vỡ ra, tán thành những mảnh nhỏ chỉ còn giờ khúc xương trụi lõi, lúc này cô mới mất đi một hơi cuối cùng.

Cô vốn tưởng mình rốt cục được giải thoát rồi, có thể rời đi cái khu rừng đáng sợ này có thể trở lại đời thật thì.... mở mắt ra, vẫn là nơi mà Nhất hào đã thả cô lại. Lúc này Lăng Lan mới hiểu được sự biến ảo của cái không gian học tập này, không đơn giản giống cô nghĩ, chống đỡ một thời gian là trở về.

Nó có thể là một nhiệm vụ, nếu không hoàn thành thì mãi mãi không thể trở về được.

Dù không có cách nào có thể quên cảm giác đáng sợ ở lần chết "đầu tiên" nhưng để có thể trở về hiện thực, cô không thể không cố vũ chính mình, đánh lại tinh thần, tiếp tục hướng về chỗ sâu nhất trong rừng để thám hiểm, hoàn thành nhiệm vụ này. Lăng Lan vẫn chưa quên lời nói của Nhất hào, ý tứ rất rõ ràng, học đi săn là như thế nào.

Nhưng lúc Lăng Lan thành công đánh chết những loại động vật yếu hơn mình thì không gian học tập lại không có chút động tĩnh nào muốn đá cô ra ngoài. Lúc này cô chỉ biết nhiệm vụ đi săn này bắt cô phải đấu với những loại mãnh thú mạnh hơn cô mới được.

Vì vậy cô bắt đầu khiêu chiến với khu rừng này, một đường gặp qua vô số hiểm cảnh, có khi mắn may tránh được, đương nhiên chủ yếu vẫn là tử vong.

Có khi cô bị thực nhân nghiã (kiến ăn thịt) cắn nuốt trở thành một đồng xương khô, cũng có lúc bị lừa bởi vẻ ngoài dễ thương của một loài động vật lừa rồi trở thành bữa ăn của chúng. Đôi khi do uống phải nước độc hay không cẩn thận bị muỗi cắn cô cũng bị ai bỏ mình.

Bất quá vô số lần chết đi sống lại cũng không phải đồ bỏ, cô dần dần học được cách làm thế nào để sống trong khu rừng đáng sợ này, cô học được cách tổng kết kinh nghiệm, cũng học cách vứt đi những yếu đuối cùng thiện tâm, chỉ để lại bình tĩnh và nhẫn tâm. Từ đó tất cả sinh vật trong khu rừng này đối với cô chỉ còn 2 loại, một là đồ ăn và hai cũng là đồ ăn, chỉ khác ở chỗ ăn dễ hay ăn khó.

Cứ như vậy Lăng Lan từ cảm giác thấp thỏm, lo lắng hãi hùng lúc đầu đến bây giờ đã bình tĩnh tự nhiên, đối mặt với bất luận nguy hiểm gì đều không sợ hãi, hạ bút thành văn, tiêu diệt toàn bộ. Bây giờ toàn bộ khu rừng nguyên thủy giống như sân sau nhà cô vậy, tất cả sinh vật cũng như những nơi nguy hiểm cô đều rõ như lòng bàn tay.

Lần này lựa chọn tiêu diệt vương của đầm lầy là do cô suy nghĩ cặn kẽ mới hạ quyết định. Tuy ở đây là đầm lầy sẽ nguy hiểm hơn so với những nơi khác nhưng như vậy thì sao, nó có lợi cho vua đầm lầy nhưng cũng chưa chắc gây bất lợi cho cô.

Cứ như vậy bắt đầu Lăng Lan mai phục, thử vài lần đều thất bại, kết quả chủ yếu cuối cùng vẫn là cô trở thành một phần của vương đầm lầy, chỉ đôi khi may mắn lắm mới chạy thoát được vài lần. Bất quá mỗi một lần thất bại đều là một lần kinh nghiệm, từ từ Lăng Lan bắt đầu nắm giữ thói quen của vua đầm lầy, tuy mỗi ngày đều nhìn nó bò ra bò vào nhưng vẫn nhin xuống giám sát một tuần rồi mới xuất thủ.

Lăng Lan còn nhớ bị Nhất hào quở trách lúc trước, nói cô không hiểu hư hư thực thực, liên tiếp đánh lén và không phải là đánh lén. Lăng Lan, tuyệt đối không phạm một lỗi hai lần.

Mà ngày nay Lăng Lan lại phát hiện được một cơ hội rất khó xuất hiện, có lẽ một tuần liền Lăng Lan không ra tay nên nó nghĩ rằng mình đã ăn hết loài sinh vật không có mắt trước đây. Hơn nữa thứ nó săn lần này chính là món khoái khẩu của nó, thịt tuyệt đối ngon lành, khiến tâm tình nó cực kỳ vui vẻ, luôn luôn cảnh giác cũng lơ lửng quên phòng bị....

Vì thế Lăng Lan quyết đoán xuất thủ, lưu loát, nhất kích tất sát. Lần thành công này cũng chứng minh Lăng Lan thật sự đã nắm giữ được làm cách nào để che giấu sát ý, bắt được con mồi.

Vua của vùng đầm lầy chết, Lăng Lan nhắm mắt tĩnh tế nghiệm lại cảm giác thành công vừa rồi, không có kích động, không có hưng phấn, chỉ có bình tĩnh cùng chuyên chú, Lăng Lan đã nhận điểm khác biệt vừa rồi, cũng biết bản thân trước kia quá để ý kết quả cho nên không thể duy trì cái trạng thái lòng yên tĩnh như băng, một khi như sát khí sẽ tràn ra.

Lăng Lan nở nụ cười, cô nắm chặt tay mình, có lẽ cô có thể trở về rồi, rời đi cái địa phương quỷ quái này. Tuy rằng giờ phút này Lăng Lan đã không sợ khu rừng nguyên thủy này nữa nhưng cô vẫn không thích nơi này, quá tịch mịch, không có người cùng cô nói chuyện, cũng không có ai có thể cho cô ấm áp, cô sắp bị loại cảm xúc tên là cô độc áp cho suy sụp rồi, may mắn lực nhẫn nại của cô siêu cường, bằng không không chết cũng đã phát điên rồi.

Đúng lúc này, Lăng Lan cảm thấy phía sau có chút dị thường, cô không có xoay người chỉ thay đổi vị trí cơ thể để chuẩn bị vừa phòng thủ vừa phản kích.

"Làm không tồi!" Phía sau truyền đến một thanh âm quen thuộc, thanh âm này khiến Lăng Lan vừa kích động vừa phần hận, phần hận mười phần.

Cô không cần suy nghĩ, trực tiếp xoay người búng thân lên cao, nương theo cổ lực này, cô xoay chân quyết đoán đánh về phía người sau lưng...

Nha, Nhất hào chết tiết! Bà đây muốn đánh chết người! Trải qua hết tất thảy dày vò, Lăng Lan rốt cuộc không thể tỏ ra lạnh nhạt nữa.

Nhất hào đạo sư mặt không biểu cảm, nhìn Lăng Lan công kích tới, động cũng không động, chỉ vươn hai ngón tay, trực tiếp chặn lại cái chân nhỏ của Lăng Lan.

"Oành!" Một tiếng vang nhỏ vang lên lúc hai người tiếp cận nhau, Lăng Lan bỗng cảm thấy một cổ năng lực mạnh mẽ đánh úp về phía mình, cả người cô bị bay ngược ra ngoài. Lúc này, cái chân vừa đá chết vua đầm lầy kia giờ bỗng chết lặng không thể cử động nữa.

Lăng Lan ở trên không trung uốn người, không chế thân thể của mình để đáp xuống vị trí lúc nãy, trên đầu của vua đầm lầy.

[/size]

ĐÀN ÔNG TƯƠNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Giải Quyết Tai Hoạ Ngầm

"Còn biết phát tiết tức giận, xem ra cô đã thích ứng rất tốt." Nhất hào nhẹ nhàng đứng ở đối diện Lăng Lan, trong mắt mang theo ý cười cơ hồ không thể phát hiện, biểu đạt sự đồng ý đầu tiên của mình.

Lời nói của Nhất hào đạo sư khiến Lăng Lan ần ần có chút vui vẻ, có cảm giác được người lớn trong nhà tán dương, không tránh khỏi có một chút đắc ý. Bất quá Lăng Lan cũng không dám quá thể hiện trên mặt, cô lạnh mặt tức giận nói: "Nhất hào đạo sư, chẳng lẽ anh không sợ tôi sẽ bị bức điên trong cái hoàn cảnh tàn khốc này sao?"

Lăng Lan rất rõ ràng, nếu không phải tinh thần của cô cứng cỏi thì... chắc cũng sẽ bị khu rừng này bức điên như những người trưởng thành bình thường khác rồi, vả lại bây giờ vẻ ngoài của cô vẫn là một đứa trẻ 6 tuổi, cho dù là thiên tài nhỏ thì cũng chẳng thể sinh tồn được trong cái khu rừng khắc nghiệt này.

Tuy rằng ở đây cô có thể phục hồi mà không bị ảnh hưởng gì nhưng cái loại chết khủng bố đó... những khung cảnh hoàn toàn chân thật đó...

Lăng Lan thật hoài nghi học tập không gian này đến cùng là vì bồi dưỡng trẻ con thành tài hay là hủy diệt tương lai của nó. Cho nên cô mới có thể đứng đây hỏi Nhất hào nghi vấn của mình.

Nhất hào vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như cũ, hỏi lại một câu: "Cô điên rồi sao?" Ngụ ý, Lăng Lan không điên, kháng nghị không có ý nghĩa, mà nếu

lờ điên rồi thì cũng không thể kháng nghị.

Lăng Lan không nói gì nhìn trời, rơi lệ. Xem như cô nhìn thấy rồi, cái gì mà kí chủ chứ, căn bản chẳng có chút quyền lực nào, thời kì trưởng thành cũng chỉ có thể bị không gian học tập đáng giận này nô dịch áp bức, nửa điểm phản kháng cũng không có cửa.

Thật vừa lòng Lăng Lan đã giác ngộ, Nhất hào nói: "Đã hoàn thành nhiệm vụ, học tập không gian cũng sẽ không keo kiệt thưởng."

Vừa dứt lời, Lăng Lan liền nghe được hệ thống học tập nhắc nhở: "Thành công hoàn thành nhiệm vụ đi sẵn, thưởng năm mươi điểm vinh dự."

Dựa vào, học tập không gian quá TMD keo kiệt rồi!

Lăng Lan trong lòng si vả, bất quá điều này cũng chứng minh phán đoán ban đầu của cô không sai, điểm vinh dự rất khó lấy. Nhiệm vụ thiếu chút đem cô bức điên mà chỉ cho 50 điểm vinh dự, sau này cô càng phải cẩn thận khi sử dụng điểm vinh dự ở đây mới được, nếu không để lãng phí chắc cô tức chết.

Sau khi phân thưởng Nhất hào cũng không nói gì nữa, trực tiếp búng tay. Khung cảnh xung quanh nháy mắt thay đổi, không còn màu xanh của lá, không còn đầm lầy cùng xương cốt, chỉ còn là một mảnh hư không.

Bọn họ lại đã trở lại học tập không gian, nơi mà cô và Cửu hào vẫn thương luyện tập thể thuật. Nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc, lần đầu tiên Lăng Lan cảm thấy khung cảnh trước mặt đẹp tới lạ thường, tuy cô biết trước mặt chẳng có cái gì cả.

"Thời gian sắp đến, cô về đi. Nhớ thu liễm sát khí trên người..." Nhất hào đạo sư còn chưa nói rõ thì đã trực tiếp đá Lăng Lan ra ngoài, một giây tiếp theo, cô thấy mình đang ở đại sảnh của trung tâm học tập.

Ngồi ở góc tường, tiểu Tứ ngồi suy nghĩ, tựa hồ cảm giác cái gì, nó ngẩng đầu, thấy bóng dáng Lăng Lan thì trong mắt nhất thời lộ ra kinh hi, vừa mới chuẩn bị lao qua thì nó đột nhiên nhảy dựng lên, vẻ mặt kinh cụ trốn sau một cái cột thật lớn, dè dặt cẩn trọng thăm dò hỏi: "Lão đại?"

Nhìn bộ dạng lấm la lấm lét của Tiểu Tứ khiến Lăng Lan thập phần khó chịu, cô bay vọt một cái, lúc tiểu Tứ còn chưa có phản ứng thì đã nắm lấy lỗ tai nhỏ của nó, siết.

"Tiểu Tứ, người trốn cái gì a..." Lăng Lan cười lạnh nói, cô không đối phó được Nhất hào đạo sư, nhưng thu thập thằng nhỏ tiểu Tứ này thì dễ như ăn sáng.

"Kháng nghị, kháng nghị, cô đáp ứng với tôi không bao giờ gia bạo!" Tiểu Tứ giơ chân kháng nghị đồng thời cũng buông xuống bất ngờ, dám gia bạo hăn khẳng định chính là lão đại Lăng Lan, vừa rồi nó còn cho rằng một người khác đang bắt chước Lăng Lan chứ, một kẻ chuyên giết người tràn ngập sát khí.

Lăng Lan tức giận nói lỏng tay hỏi hỏi tiểu Tứ: "Vì sao lại hỏi tôi có phải Lăng Lan không, chẳng lẽ trừ tôi ra còn có người nào có thể vào đây sao?"

Tiểu Tứ nghiêm cẩn nhìn Lăng Lan, lúc này mới nói: "Lão đại, cô không thấy mình đã thay đổi sao?" Vừa dứt lời, một tấm gương lớn từ trên trời rơi xuống phía đối diện, hình ảnh hai người cùng xuất hiện phản chiếu trên tấm gương.

Lăng Lan ngẩng đầu liền hiểu rõ ý của tiểu Tứ cũng như lời nói của Nhất hào lúc nãy, thu liễm sát khí của mình.

Chỉ thấy hình ảnh của Lăng Lan trong kính đã không còn vẻ vô hại như trước, ánh mắt hung ác, khóe mắt lưu lại sát ý, nhìn thế nào cũng là một trở thành một đứa nhỏ hung ác, một giây tiếp theo có thể công kích người khác.

"Tại sao có thể như vậy..." Lăng Lan chạy tới xoa bóp khuôn mặt mình, muốn cho nó hòa hoãn trở lại. Nếu cứ như vậy mà đi ra ngoài nhất định là dọa chết mẹ cô. Nếu không dọa chết mẹ cô thì cũng dọa hết mấy vị hộ vệ trong nhà.

Dưới sự giúp đỡ của tiểu Tứ, Lăng Lan cuối cùng cũng thành công đem luồng hung sát khí thu lại, khi cười thì vẻ vô hại trước kia trở lại, lúc này cô mới tạm biệt tiểu Tứ, trở lại thế giới của mình.

Tiểu Tứ nhiệt tình vấy hai tay tiễn Lăng Lan, tới khi không còn nhìn thấy bóng dáng của Lăng Lan nữa thì mới buông lỏng cơ thể trực tiếp ngã xuống đất. Nó đưa tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán: đánh chết nó cũng sẽ không nói với Lăng Lan là nó đã đem thời gian trong không gian điều chỉnh thành dài nhất....

Được rồi, kỳ thực Lăng Lan phải ở trong khu rừng nguyên thủy đó lâu như vậy không liên quan gì đến Nhất hào cả, tất cả là do tiểu Tứ tự chủ trương muốn Lăng Lan luyện tập thêm. Chỉ có thể nói Lăng Lan rất "may mắn" vì có một một người luôn cố gắng làm "việc tốt" như vậy, nếu như để cô phát hiện sự thật này, nhất định sẽ có người phát cơn "điên".

Trở lại thế giới thực, bởi vì đã thu liễm sát khí rất tốt nên Lăng Lan trở lại làm một đứa trẻ dễ thương như trước kia, cũng không làm ai chú ý hay suy nghĩ gì.

Ngày ngày thứ hai sau khi trở về đời thực Lăng Lan đã nói với Lăng Tần muốn được luyện tập thực hành đối kháng.

Đương nhiên cô đã đưa ra một lý do hết sức thuyết phục, cô kể lại việc mình đã giao chiến với giám khảo trong quá trình thi, nhưng bởi vì chưa từng tiếp xúc quá với loại thực chiến này nên biểu hiện không tốt lắm, không được điểm cao, cuối cùng chỉ có thể tiếc nuối đứng hạng 17 nhập học ở học viện đồng quân trung tâm.

Lăng Lan tự nhận mình không thể lơ lửng, sau khi tiến vào học viện đồng quân thì thực chiến chính là một môn học chuyên môn trong chương trình học, mà cô không hy vọng lại mất mặt lần nữa cho nên cô nhân cơ hội còn chưa nhập học, cô muốn được tiến hành huấn luyện trước.

Kỳ thực việc luyện tập như vậy là do Nhất hào yêu cầu, mục đích chính là dùng bạo lực để giải quyết luồng sát khí trên người Lăng Lan.

Sát khí không thể thường xuyên bị cưỡng chế thu liễm được nếu không sẽ gây nguy hại tới thân thể Lăng Lan, thậm chí sẽ ảnh hưởng đến tương lai, thập phần bất lợi. Trừ phi đạt tới trình độ thần kinh bách chiến giống nhóm đạo sư có thể tự thân thu phát sát khí thì mới không để lại tai họa ngầm.

Lăng Lan yêu cầu khiến Lăng Tần kích động vạn phần, ông thích nhất chính là nhìn thấy đứa trẻ mà mình chăm sóc có thể có chính kiến như vậy, tương lai nhất định có thể trở nên nổi bật nhất. Lăng Tần cũng không chần chờ, trực tiếp gọi người giỏi cách đấu nhất trong những tử sĩ Lăng gia trở về, chuyên phụ trách dạy thiếu gia thực hành.

Lăng Lan Cứ như vậy, trước khi nhập học một tháng bắt đầu hành vi tự ngược mình.

Ban ngày cùng tử sĩ Lăng gia đối chiến cách đấu, buổi tối thì bị Cửu hào đạo sư vô tình làm nhục. (Với trình độ của Lăng Lan hiện tại thì còn không có tư cách khiến Nhất hào ra tay làm nhục...)

Trong suốt một tháng tiếp theo, cả ngày và đêm đều là đánh nhau kịch liệt, cuối cùng sát khí mà Lăng Lan luôn phải áp chế cũng chậm rãi tan, lại tiếp tục thu lại một chút, cuối cùng luồng sát khí đó cũng biến mất không còn. Bây giờ sát khí chỉ còn có trong lòng của Lăng Lan, bên ngoài cũng chỉ biểu hiện một hai phần, vẫn là đứa trẻ ngây thơ, “vô tội” như trước.

Bởi vì Nhất hào đã an bài thích đáng nên Lăng Lan bình yên sống qua thời gian nguy hiểm này, cùng lúc đó, thời gian nhập học cũng chỉ còn lại hai ngày.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 45: I Muốn Giết Lăng Lan?

Trước ngày chính thức nhập học một ngày, Lăng Lan từ chối ý định muốn đưa mình đi của Lam Lạc Phượng, chỉ để cho quản gia Tần theo cô làm thủ tục nhập học.

Không có biện pháp, ai bảo sáng sớm nay mắt trái của Lăng Lan giật không ngừng, tuy cô không phải là người mê tín nhưng vì an toàn, nên cô bắt buộc phải để mẹ mình ở nhà.

Đương nhiên, lúc Lăng Lan ngồi vào H-Bahn liền cùng tiểu Tứ thảo luận về nguyên nhân của loại phản ứng sinh lý này, bất quá cả hai người đều không hiểu phản ứng này bắt nguồn từ đâu nên ai cũng không thể phân tích được gì, cuối cùng càng nói càng không hiểu gì.

Nhìn hai mắt ngưỡng một của tiểu Tứ hướng về phía mình để học hỏi về loại phản ứng này (mà Lăng Lan cũng không biết) Lăng Lan then quá thành giận trực tiếp chấm dứt đề tài vô nghĩa này, trực tiếp đem hiện tượng này gán thành hiện tượng khó lý giải, thế mà Tiểu Tứ không rõ chân tướng lại tiếp tục nhìn cô với ánh mắt sung bái.

Lăng Lan đặc ý rất nhiều, cũng rất chột dạ quay đầu không dám lại nhìn: Ấy, cô cũng không muốn dụ dỗ trẻ nhi đồng a.

Trong lúc đang tự kiểm điểm loại bỏ cảm giác tội lỗi, ánh mắt Lăng Lan chợt lóe, ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Mà giờ phút này, Lăng Tần quản gia cũng phát hiện ra nguy hiểm, vẻ mặt nghiêm túc ra lệnh: "Lăng

Linh thất, cắt khẩn cấp chuyển sang hình thái phòng ngự, đồng thời phát ra tín hiệu báo nguy.”

"Xác nhận, bắt đầu chuyển đổi trạng thái. " Là một chiếc xe chuyên dụng dành cho chủ của một gia tộc, đương nhiên Lăng Linh thất cũng không thể chỉ là một chiếc H-Bahn phổ thông.

Sau khi Lăng Linh thất lên tiếng trả lời, Lăng Lan liền nhìn thấy bên ngoài chiếc xe được bao lại bởi một vòng bảo hộ trong suốt hình hình tròn, mà cô và Tần quản gia cũng được một đường dây an toàn cố định lại, sau đó Lăng Linh thất bắt đầu tăng tốc độ thêm một nấc, cấp tốc lao về phía trước.

Nhưng cho dù Lăng Linh thất ứng biến nhanh như thế nào thì cũng không thể thoát khỏi công kích của đối phương.

Lăng Lan trong mắt ánh sáng lạnh chợt lóe, hai tay nắm giữ bên người bắt tay.

"Bùm", một tiếng nổ lớn vang lên. Bên trong xe, tiếng cảnh báo của Lăng Linh thất không ngừng lặp đi lặp lại. "Cảnh báo, cảnh báo, xe bị tiêu hao 28,72%, còn lại 71,28%, chỉ có thể nhận thêm hai đợt công kích." Lăng Linh thất rốt cục không chế lại được chiếc xe đồng thời báo cáo cấp độ hao tổn.

"Lăng Linh thất, thay đổi tuyến đường định sẵn, chấp nhận chạy không quỹ đạo, cố gắng tránh sự truy đuổi của bọn họ." Trong ánh mắt Lăng Tần không chút nào che giấu vẻ ngoan lệ của bản thân, dám làm tổn thương đến hi vọng của Lăng gia, ông tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

"Vâng!" Lăng Linh thất cải biến phương pháp vận hành, mà ở trên không trung cũng không ngừng thay đổi phương hướng, thành công tránh được mấy đợt công kích viễn trình.

Bên trong xe, Lăng Tần bình tĩnh kéo tay nắm ở phía trước ghế ngồi, "Tách", một cái cái thùng lớn liền xuất hiện trước mặt Lăng Lan, bên trong có áo phòng hộ và một vài vũ khí.

Đã học qua về phương diện này Lăng Lan biết bên trong có hai khẩu súng, một khẩu là súng laser phân hạt, một khẩu khác là súng lục có khả năng đông lạnh, hai quả đạn pháo, hai quả bom cay, một quả bom sương mù, đương nhiên còn có hai thanh đao sắc bén dùng để cận chiến. Dựa theo cách nói ở kiếp trước thì hai thanh đao kia tuyệt đối sắc bén đến mức có thể chém sắt như chém bùn.

Những thứ vũ khí này nguyên bản đều bị quân đội khống chế, không cho phép người dân sử dụng, nhưng chỉ cần là người thì tất có dục vọng, bất luận cái gì, kể cả những thứ bị cấm sử dụng, nó càng dễ dàng tuông ra ngoài. Và lại Lăng gia là một gia tộc lập nghiệp từ việc hưởng quân công, cùng quân bộ có dây mơ rễ má với nhau nên để có được số vũ khí này cũng không khó khăn.

Lăng Lan nhìn trước mặt mình cũng có một tay nắm như vậy thì cũng bắt chước làm theo, cô dùng sức kéo thì trước mặt cũng xuất hiện một cái thùng như vậy.

Lăng Tần giải thích cho Lăng Lan vì sao số vũ khí này lại xuất hiện ở đây: "Chỉ cần hệ thống phòng ngự khẩn cấp mở ra thì hộp vũ khí cũng đồng thời mở ra, nếu là ở trạng thái bình thường thì cho dù cậu có kéo cũng sẽ không xuất hiện."

Lăng Tần ý bảo Lăng Lan dựa theo phương pháp của mình để mặc áo phòng hộ, a--i cũng không biết H-Bahn có thể duy trì bao lâu, nhất định phải nhanh chóng làm những biện pháp tốt nhất để bảo vệ mình.

Lăng Lan gật gật đầu tỏ vẻ đã biết, cô lưu loát mặc bộ phòng hộ vào, tiếp theo cầm lấy kia hai thanh đao chém sắt như chém bùn đoán kia cột ở hai

bên chân. Nghĩ nghĩ một chút rồi đem khẩu súng lục kia cũng giắt sau lưng. Tuy khẩu súng lục có tác dụng đông lạnh này không có lực sát thương mạnh như khẩu laser kia, nhưng thắng thua không chỉ ở vũ khí, nó còn tùy thuộc vào người sử dụng, đối với một cô bé mới sáu tuổi thì súng lục này chính là giới hạn sử dụng. Cuối cùng lại đem hai quả đạn pháo đặt trong túi của bộ đồ phòng hộ, rồi để lại các loại đạn khác.

Vũ khí không chỉ quan trọng ở chỗ mạnh mà còn dựa vào sự thích hợp, dưới sự dạy bảo của Lăng gia cũng như ở trong không gian học tập, Lăng Lan nắm rất rõ đạo lý này.

Lăng Tần ở bên cạnh thấy thế âm thầm gật đầu, những vũ khí mà Lăng Lan lựa chọn đều là những loại thích hợp nhất, tuy hai loại vũ khí còn lại có thể quấy nhiễu đối phương nhưng nếu người sử dụng không có vũ khí tự vệ thì sau khi tấn công hết cũng chỉ có thể chờ chết.

Lúc này, nhóm người của tiểu đội 413 vẫn luôn bảo vệ tử xa vì sợ phát hiện thấy mục tiêu mình bảo vệ bị công kích bất ngờ thì cũng kịch liệt hoảng hốt, da đầu đều đau.

"Chết tiệt, các anh em không muốn chết thì lao lên." 413 đang điều khiển cơ giáp của mình nhanh chóng hướng về phía đang gặp chuyện nguy hiểm mà lao tới. Bên trong cơ giáp, sắc mặt anh ta tái nhợt, trắng bệch, nếu Lăng Lan dưới sự bảo vệ của bọn họ mà gặp chuyện không may thì bọn họ nhất định sẽ bị đội trưởng ma quỷ nhà mình lột da đến chết.

Trong khoảng thời gian này, tiểu đội của 413 cực kỳ vui vẻ, Lăng Lan không phải là đứa trẻ thích ra bên ngoài nên công việc bảo vệ của bọn họ cũng vô cùng nhẹ nhàng, chỉ cần đi một vòng xung quanh Lăng gia kiểm tra là được.

Lúc này, sáu người cùng đồng thời mở hết mã lực lao về phía trước, khi bọn họ càng lúc càng tiến gần mục tiêu thì...

"Cẩn thận, tản ra!" Đi đầu, 413 cả người lông tơ dựng thẳng, điên cuồng hét lên một tiếng, đi đầu hướng bên cạnh né.

Lục bóng dáng đồng loạt tản ra, mà nơi vị trí bọn họ vừa đứng, một luồng ánh sáng đã bắn tới khiến nó vỡ tung.

"Số 2, bình thường!"

"Số 3, đuôi phải bị đông lạnh!"

"Số 4, bình thường!"

"Số 5, tay trái mất khống chế!"

"Số 6, bình thường!"

Năm người đội viên nhanh chóng thông báo tình trạng cơ giáp của mình với 413, số 3 và số 5 xuất hiện tình trạng tổn thương sau vụ công kích.

"Số 4, số 6 bảo vệ số 3, số 5, số 2 cùng tôi lên." 413 nhanh chóng ra lệnh.

"Vâng, đội trưởng!"

Giờ phút này trước mặt 413 bỗng nhiên xuất hiện một chiến đội cơ giáp, bọn họ theo các góc khác nhau xuất hiện, những cơ giáp chỉnh tề, được võ trang đến tận răng lộ ra những vũ khí hạng nặng mà mình được trang bị, điều này khiến cho khuôn mặt 413 âm trầm như nổi bão.

413 mở ra phím call: "Các người là thuộc quân nào? Đến đến đây muốn làm gì?" Loại cơ giáp được trang bị đầy đủ vũ khí như vậy chỉ được lưu hành nội bộ trong quân đội, nó là một trong những thứ vũ khí được quân bộ kiểm soát rất chặt chẽ, không cho phép xuất hiện ở bên ngoài, những người này khẳng định đến từ quân đội. Có thể im hơi lặng tiếng an bày một đội cơ giáp chiến xuất động, chỉ có thể là quân bộ cao tầng .

Rốt trong hệ thống quân bộ cao tầng, người nào muốn giết Lăng Lan?
Chẳng lẽ trong Liên Bang thật sự có nội gián?

Nhưng vì một mầm non ưu tú nhỏ nhoi mà vận dụng đến những vũ khí này cần thiết sao? Chẳng lẽ bọn họ không sợ bị bại lộ sao?

413 còn không biết Lăng Lan chính là con của Lăng Tiêu, nếu như anh ta biết được điều này có lẽ sẽ rõ vì sao có người trăm phương ngàn kế muốn hại Lăng Lan.

[/size]

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Có Sợ Không?

Câu hỏi của 413 không được đối phương trả lời, nghênh đón anh ta một đợt đạn công kích mới.

"Chết tiệt! Mở ra chùm tia thuần (giống khiên bảo vệ á)." 413 rống giận, đối phương rõ ràng muốn giết người diệt khẩu, không muốn để bọn họ còn đường sống mà.

Lúc này bên cơ giáp đối địch, thấy đối phương (413) của mình được trang bị tia thuần cao cấp thì phần nộ nói: "Vì sao phản quân lại có loại vũ khí này? Xem ra tin tức chúng ta có không sai, quân bộ cao tầng có người phản bội Liên Bang. Mọi người tiếp tục tăng hỏa lực áp chế bọn họ, mau chóng đánh vỡ tia sáng thuần rồi giết hết cho tôi, đội trưởng có lệnh không cần tù binh."

"Dạ!" Theo một tiếng này, hỏa lực viên trình bắn ra càng lúc càng mạnh, ép cho tiểu đội của 413 gần như không thể động đậy.

"Đội trưởng, làm sao bây giờ?" Người nhận nhiệm vụ mở tia sáng thuần, ngăn cản công kích đối viên trình của phương hỏi.

Bọn họ mặc dù là lão binh, những sát thủ từ trên chiến trường trở về, có thể vô tình bổ đao về phía địch quốc nhưng những người trước mặt này lại là những đồng đội của họ, họ không thể xuống tay được.

"Số 3 liên lạc tổng bộ, số 5 ẩn nấp, những người khác theo tôi!" 413 quyết đoán ra lệnh sau đó rút kiếm ánh sáng từ sau lưng lao ra ngoài.

413 rất rõ ràng, đối phương có lẽ chỉ là con tốt thí bị cấp trên lợi dụng, căn bản không biết hành động của mình là sai lầm. Nhưng dù vậy... anh ta (413) cũng không thể mềm lòng, anh ta không chỉ một mình, theo anh còn có 5 người nữa, anh không thể vì sự do dự của mình mà khiến tất cả hy sinh, huống chi, người mà bọn họ muốn giết lại là một đứa trẻ vô tội, đây là việc anh ta tuyệt đối không thể tha thứ ...

Đội trưởng quả quyết cũng biểu hiện tinh thần của cả đội, trên chiến trường không bao giờ có thứ gọi là do dự hay mềm lòng, chỉ ác và ác hơn nữa mới có thể là người sống cuối cùng.

Đội cơ giáp chiến ở bên kia thấy bốn cơ giáp mở ra quang thuẫn từ bên này vọt ra thì kích động, người đội trưởng đi đầu hừ lạnh một tiếng nói: "Phóng ra hỏa long."

Theo một tiếng này, sáu con rồng lửa được bắn ra từ sáu cơ giáp lao về phía bốn người 413.

Tiếng súng thanh thúy vang lên, sáu con rồng lửa lập tức nổ mạnh, sau đó tiếng nổ đạn pháo liên tiếp vang lên, mặt đất chấn động, cả chiến trường bụi khói bay mù mịch.

Nguyên lai người vẫn luôn ẩn núp số 5 đã dùng súng ánh sáng từ tay phải bắn về phía 6 con hỏa long khiến chúng dẫn bạo, giúp bốn người 413 che dấu dấu vết của mình.

Trong màn hình đều là một mảnh sương khói, điều này làm cho chỉ huy đội công kích bên kia do dự, đây có nghĩa là bọn họ đã tiêu diệt đối phương thành công hay là bị chặn lại, không chờ hấn ta tìm hiểu thì cơ giáp đã khẩn cấp cảnh báo: "Nguy hiểm, nguy hiểm, đã bị địch quân nhắm trúng, né tránh né tránh..."

Phản ứng đầu tiên của hắn ta là nhanh chóng lui ra phía sau, bởi vì hắn đã nhìn thấy một cơ giáp từ trong khói bụi xuất hiện lao về phía mình.

Hắn kích động giơ súng hạt ánh sáng của mình lên, liều mạng nhấn hạ cò súng, hoàn toàn quên động tác tránh né, hắn muốn dùng lượt công kích này để làm đối phương lui lại hoặc ngừng công kích.

Chỉ thấy đối phương đang theo quỹ đạo thẳng bỗng thay đổi hướng chạy thành một đường cong quỷ dị, dễ dàng né tránh một loạt chùm ánh sáng mà hắn ta vừa bắn ra. Ánh mắt hắn ta co rút lại nói thầm: "Làm sao có thể? Vô tự né tránh. Làm sao bọn chúng (413) có thể biết được động tác né tránh cao cấp của quân bộ, chuyện này rốt cuộc là sao?" Cho dù là hắn xuất thân từ trường quân giáo hàng đầu còn chưa được học động tác đó thì làm sao phản quân lại có kẻ học được động tác này?

Trời ạ, đây đến cùng là có chuyện gì? Giờ phút này hắn mới ần ần cảm giác có chút không thích hợp, nhưng đã là quá trễ.

Tiếng hét sợ hãi của đội viên truyền từ hệ thống liên lạc, không đợi hắn hỏi chuyện gì thì màn hình cơ giáp của mình liên biến thành màu đen, cho dù hắn cố gắng điều khiển thế nào cũng không được, cho dù nhấn nút khởi động lại cũng không có phản ứng.

Lúc này hắn mới hiểu rõ khu trình tự của cơ giáp của mình đã bị đối phương phá hủy, mà hắn ta giờ đã thành ba ba nằm trong rọ.

Vì sao lại như vậy? Vì sao một người đường đường là một thiếu úy tốt nghiệp hạng ưu ở trường quân giáo như hắn lại thua trong tay kẻ thù một cách dễ dàng như vậy? Thế giới này chẳng lẽ đã điên đảo rồi sao? Hắn không thể tin, sắc mặt tái nhợt ngã ngời ra ghế điều khiển, không nhúc nhích.

Thời điểm 413 công kích vẫn thủ hạ lưu tình, chỉ hủy khu khởi động và trình tự của cơ giáp mà không trực tiếp công kích khoang điều khiển của cơ

giáp, để cho đối phương một con đường sống. Đương nhiên tạo thành cục diện như vậy cũng là do đối phương không đủ năng lực, nếu không đám người 413 mới phải là người chết trước.

Nhìn sáu bộ cơ giáp đứng bất động trước mặt, 413 nhin không được phỉ nhổ trong lòng, mẹ nó, may mà người điều khiển đám cơ giáp hoàn hảo này đều là người mới chưa trải qua chiến tranh, bằng không với số vũ khí được trang bị hùng hậu như vậy thì làm sao những vũ khí thô sơ như súng ánh sáng của bọn họ có thể đàn áp được, thắng bại còn không biết thuộc về ai đâu.

Lúc này, số 3 nhận nhiệm vụ liên hệ với tổng bộ báo cáo: "Đội trưởng (413), đại đội trưởng (đại úy) nói, đem những người này bí mật đưa tới tổng bộ Đào Phong, đồng thời hủy đi toàn bộ cơ giáp của bọn họ, làm sao để đối phương nghĩ rằng người điều khiển cơ giáp đã chết."

413 gật gật đầu, phân phó: "Số 3 và số 5 ở lại đây hoàn thành nhiệm vụ của đại đội trưởng, những người còn lại theo tôi đi cứu người. "

"Vâng!"

Cứ như vậy tiểu đội của 413 phân thành hai nhóm, một nhóm cơ giáp vẫn hoàn hảo nhanh chóng bay về hướng Lăng Lan biến mất.

413 mang theo ba đội viên bay một đoạn lại phát hiện một vấn đề rất quan trọng, trong phạm vi tầm mắt của bọn họ không phát hiện bất kỳ động tĩnh khác thường nào, điều này có nghĩa là họ không thể tìm thấy vị trí của Lăng Lan.

.

Bất đắc dĩ 413 đành phải phân phó đạo "Mở quy trình tìm kiếm diện rộng, nếu phát hiện dị thường hay mục tiêu, lập tức thông báo."

"Rồ!" Sau một tiếng, 3 giá cơ giáp phía sau 413 từng người lựa chọn một góc độ, hướng bên đó tìm kiếm.

413 điều khiển cơ giáp của mình bay về phía trước, anh ta vô cùng sốt ruột, bởi vì bị chặn lại mà bọn họ trễ mất 5 phút, trong 5 phút này rất nhiều vấn đề có thể xảy ra, anh ta chỉ hy vọng Lăng Lan có thể cố gắng duy trì đợi bọn họ đến cứu viện.

Mà bọn họ phải mau chóng phát hiện tung tích của Lăng Lan bằng không hết thấy đều là uổng công.

Không đề cập tới 413 bên này đang khẩn trương tìm kiếm, Lăng Lan bên kia cũng vừa mới trải qua thời khắc sinh tử, cực kỳ nguy hiểm.

Trên đường né tránh, H-Bahn lại bị trúng thêm một lần tấn công từ xa của đối phương, ngay lập tức nó phát ra lời cảnh báo xe sẽ bị phân giải (nổ) sau năm mươi giây.

Bởi vì sử dụng để vận hành siêu tốc, lực phòng ngự của H-Bahn đã giảm xuống mức bằng 0, hơn nữa lại bị đánh trúng nó ngay lập tức không thể tiếp tục duy trì.

"Có sợ không?" Lăng Tần cười xoa đầu Lăng Lan, mà cánh tay kia của ông đã cầm sẵn hai khẩu súng hạt laser.

"Không sợ!" Lăng Lan bình tĩnh đáp, tựa hồ cũng không để ý sống chết của bản thân. Điều này làm cho Lăng Tần kinh ngạc rất nhiều cũng thập phần vui mừng, cảm thán Lăng Lan quả nhiên là có phong phạm của Lăng Tiêu thiếu tướng ngày trước.

Ông không biết sở dĩ Lăng Lan không sợ chết như vậy là vì cô đã được rừng rậm trong không gian học tập mài dũa, cô đã học được cứ sợ hãi là không thể tự cứu lấy mình, phải bình tĩnh bình tĩnh mới có thể tìm ra một con đường sống.

"Bảo vệ tốt bản thân!" Lăng Tần vỗ vỗ đầu Lăng Lan, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, cơ bắp toàn thân lập tức buộc chặt, ông đã sẵn sàng với cuộc chiến sắp tới. Và Lăng Lan cũng như thế, chỉ là động tác của cô đã được dấu sâu hơn.

Mà lúc này Lăng Linh thất đã đếm ngược tới 10

[/size]

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Tiểu Tứ Tự Động Xin Giết Giặc!

Khi Lăng Linh thất đức ngược về một thì chiếc H-Bahn đang chạy với tốc độ cao bỗng ngừng lại đột ngột, Lăng Lan cảm thấy mình như bị ném ra ngoài nhưng vẫn bị cố định trên ghế do dây an toàn vẫn chưa được tháo ra.

Rất nhanh Lăng Lan đã nhận ra lực quán tính đang yếu đi, cơ thể cô bỗng nhẹ hẫng, dây an toàn được cởi bỏ, lúc này H-Bahn mới chinh thức hư hỏng hoàn toàn, nổ ra thành những mảnh nhỏ.

"Trốn!" Lăng Tần khẽ quát một tiếng, ông nương theo lực phóng cuối cùng của H-Bahn mà lao ra ngoài. Lăng Tần sớm quyết đoán, mình sẽ dùng bản thân để làm mọi nhử, hấp dẫn sự chú ý của sát thủ chung quanh, để Lăng Lan có cơ hội đào thoát.

Lúc này Lăng Lan ở phía sau cũng lao ra theo, giữa những mảnh vỡ nhỏ của H-Bahn, cô nhanh nhẹn bắt lấy một mảnh vỡ, đây là vật mà cô đã nhắm tới từ trước, không lớn cũng không nhỏ, vừa vặn có thể che dấu thân thể nho nhỏ của cô, và lại hướng mà nó rớt xuống cũng là chỗ mà cô muốn nấp.

Lăng Lan giống như một con thạch sùng bám vào mảnh vỡ kia, lợi dụng những mảnh vỡ xung quanh che dấu, cô nhanh chóng linh hoạt xoay người để mảnh vỡ che trên đầu mình rồi thu liễm hơi thở, để mảnh vỡ tự do rơi xuống vùng đất trống không có bất cứ thứ gì có thể che dấu ẩn nấp.

Sau khi rơi xuống Lăng Lan ngay lập tức vận chuyển khí quyết để nó chạy khắp thân thể rồi vận sức ở eo cùng hai chân đánh mạnh xuống mặt đất. Tất cả mọi người đều không thể ngờ tới được, dưới mảnh võ giữa vùng đất trống, một cái hố cứ như vậy được tạo ra, vừa đủ che dấu một thân thể nhỏ nhỏ nhưng sức mạnh phi thường trong đó.

Sở dĩ Lăng Lan lựa chọn tránh né ở vị trí này là vì cô biết con người luôn có ý thức rằng giữa một vùng rộng rãi mà trống không thì chắc chắn sẽ không ai dám trốn ở đó, quá dễ bị phát hiện, và những nơi như thế càng dễ bị những kẻ truy đuổi xem nhẹ, chúng chỉ quan tâm tới những nơi có bụi cỏ cao hoặc nơi có cây thấp, rất dễ có người trốn ở đó.

Đương nhiên Lăng Lan trốn ở chỗ này cũng không phải bởi vì an toàn, cô muốn phản kích, khi tất cả mọi người đều tập trung ở chỗ trước mặt, vị trí mà cô đang đứng này chính là nơi thuận lợi nhất để cô có cơ hội một chiêu giết hết bọn họ.

Lăng Lan không thể không mạo hiểm, bởi vì địa điểm đối phương lựa chọn mai phục thật sự thật quá tốt, là nơi mà lực lượng bảo vệ của thành phố yếu nhất. Phải biết rằng quảng đường đi từ Lăng gia đến học viện đồng quân trung tâm đi ngang qua rất nhiều thành phố giàu có, phồn hoa, chỉ có duy nhất một đoạn đường đi mất nửa tiếng này là vắng người, khung cảnh hoang vắng, chỉ có cây cối, và những loại thú hung dữ sinh sống.

Nếu bị phục kích trong này thì nhanh nhất cũng phải mất mười lăm phút sau cảnh sát và đội cứu hộ của hai thành phố mới có thể tới ứng cứu được. Lăng Lan tin rằng chỉ 15 phút thôi thì mình cũng đã bị bọn sát thủ ở đây giết chết vô số lần rồi. Cô tin tưởng nếu như đối phương không thể tìm thấy cô ở chỗ khác, chúng nhất định sẽ dùng biện pháp khác để truy tìm, thậm chí có thể đào ba tấc đất lên để tìm ra cô. Tới lúc đó cho dù cô đã trốn ở điểm mù thì việc bị đào ra chỉ còn là chuyện sớm hay muộn, tới lúc đó cô cũng không dám chắc mình có thể sống thoát ra không.

Mấu chốt nhất là cô cũng không thể xác định Lăng Tần quản gia có thể duy trì trong 15 phút đó không, nếu không ra tay, cô chỉ sợ mình sẽ đánh mất đi người thân đầu tiên (sau mẹ Lam) ở thế giới tương lai này, cô không dám nghĩ đến chuyện đó sẽ đáng sợ như thế nào.

Rất nhanh ba chiếc H-Bahn bay tới, bắt quá đối phương rất cẩn thận, cũng không tới gần, chúng từ từ đáp xuống cách vị trí Lăng Lan trốn 30 thước.

Người của hai trong số trong số ba chiếc xe bước xuống, tổng cộng có tám người, tất cả đều là những gì người đàn ông cường tráng và được võ trang toàn thân, đầu đội nón phòng hộ, mặc áo quần phòng hộ, cầm súng laser hạt tự động, đây đều là những trang bị hoàn toàn bình thường và có thể thấy ở bất cứ quân đoàn nào, thậm chí nó còn phổ biến trong người dân, thoát nhìn đối phương rất cẩn thận, những sơ hở có thể để lại dấu vết đều được loại trừ.

Tám người kia bắt đầu cẩn trọng tiến về phía xác xe H-Bahn, để một chiếc H-Bahn vẫn đóng chặt cửa lại, trên chiếc xe còn lại kia được trang bị thêm một nòng pháo laser như cảnh báo nếu bên ngoài có bất cứ động tĩnh gì lạ, nó sẽ ngay lập tức bắn đạn, tiêu diệt hết tất cả mọi người, không quan tâm phe mình hay đối thủ.

Rất rõ ràng, ba chiếc xe H-Bahn này đều là xe chiến đấu được cải trang trở thành một chiếc H-Bahn bình thường, Lăng Lan chú ý tới cả ba chiếc xe này đều không có mã hiệu đăng ký theo quy định của Liên Bang, quả nhiên đối phương che dấu tung tích một cách rất kín kẽ.

Lăng Lan có thể quan sát toàn cảnh một cách rõ ràng mà không cần phải ngoi đầu lên nhìn như vậy cũng là nhờ có tiểu Tứ cô, cho dù nhắm mắt cô đều có thể biết tình hình chung quanh trong phạm vi vài cây số. Cô thậm chí còn biết cách chỗ này một khoảng xa, tầm mắt thường không thể nhìn thấy được có 2 cơ giáo chiến đấu hình người đang giơ sẵn súng tầm xa

nhắm đến bên này, đối phương căn bản không muốn bên này lưu lại chút hậu họa nào.

Lăng Lan bình tĩnh để ý thức trong không gian tính toán xác xuất thành công của các loại công kích, tuy rằng cho đến bây giờ những phương pháp cô nghĩ ra đều có xác xuất thành công bằng 0. Bất quá Lăng Lan cũng không hoảng loạn, khoảng thời gian trước khi huấn luyện sinh tồn ở khu rừng nguyên thủy cô đã học được một điều rất quan trọng, cho dù chết thì vẫn phải bình tĩnh mà đối mặt, cơ hội sẽ xuất hiện lúc không có khả năng xảy ra nhất.

Muốn có cơ hội sống, quan trọng nhất là phải giải quyết chiếc H-Bahn đang áp trận ở đây và hai cơ giáp như hổ rình mồi ở chỗ xa kia. Tuy rằng hai khẩu súng laser cỡ lớn đang hướng về phía này của hai cơ giáp kia rất nguy hiểm dù có khoảng cách khá xa nhưng Lăng Lan vẫn quyết định giải quyết nguy hiểm trước mắt trước.

Nhưng mà vũ khí cô mang theo trên người căn bản không đủ để cô giải quyết một chiếc H-Bahn được võ trang toàn thân, huống chi ở đây còn có mấy tên sát thủ lợi hại, đối với cơ thể còn chưa phát triển, cùng lắm Lăng Lan chỉ có thể đối phó với một người, nếu là hai người thì cô cũng có thể gắng gượng, nhưng mà bây giờ, địch quá đông...

Nên làm cái gì bây giờ?

"Trời a, sao tới thời khắc mấu chốt cô lại quên tôi vậy?" Giọng nói bất mãn của tiểu Tứ vang lên, này giờ nó đều chờ Lăng Lan có thể cầu mình giúp đỡ, thế mà cô lại chẳng nhớ gì khiến nó phải lên tiếng kháng nghị.

"Ách? Người có thể đối phó với bao nhiêu người?" Lăng Lan sửng sốt, cô hoang mang, bản thân cô cũng không chắc có thể đối phó được hai người, mà một ý thức không có thân thể thực như tiểu Tứ chẳng lẽ có thể?

"Đối phó với người tôi đương nhiên không làm được rồi, nhưng đối phó với mấy chiếc H-Bahn đó thì cũng dư sức." Tiểu Tứ buồn bực, vì sao lão đại nhà mình lại ngốc như vậy đây, người cũng không phải máy tính, làm sao nó xâm nhập không được.

Lời nhắc nhở của Tiểu Tứ khiến Lăng Lan tỉnh ngộ, xem ra cô đã để tâm vào những chuyện vụn vặt quá rồi, quên chuyện những chiếc H-Bahn hiện nay đều được điều khiển bởi quang não trí năng, mà tiểu Tứ lại là khắc tinh của quang não, chỉ cần cho nó cơ hội thì việc đoạt quyền khống chế mấy chiếc H-Bahn kia dễ như lòng bàn tay...

"Với khoảng cách này người có thể xâm nhập không?" Lăng Lan lo lắng hỏi một câu.

"Xa thêm mười thước cũng không có vấn đề gì... Nếu tinh thần lực của cô lại cao thêm một chút thì khoảng cách xâm nhập các loại quang não khác của tôi cũng xa được đây hơn." Tiểu Tứ trả lời mang theo tiếu nuối, tựa hồ khinh bỉ Lăng Lan, là cô hạn chế năng lực của nó.

Lăng Lan then quá thành giận: "Còn không làm nhanh lên, nếu tôi chết ở đây người cũng đừng hi vọng có tương lai..."

Tiểu Tứ sợ run cả người, nó sao có thể quên điểm này chứ. Không dám tiếp tục nói nhảm, nó nương theo tinh thần lực của Lăng Lan hướng về phía chiếc H-Bahn.

Đúng lúc này, tám người kia đã lướt qua chỗ Lăng Lan trốn, dù sao chỗ này trừ những mảnh vụn lớn nhỏ trên mặt đất không còn bất cứ thứ gì có thể giúp con người chạy trốn, bọn họ rất đương nhiên loại trừ nơi này đi thẳng về phía bụi cỏ cao rậm trước mặt. Rất rõ ràng đây mới là nơi ẩn nấp hoàn hảo nhất.

Đối phương càng ngày càng tiến tới gần bụi cỏ, tâm Lăng Lan cũng càng lúc càng khẩn trương, bởi vì vị trí mà Tần quân gia trốn chính là nơi đó.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Vị Quân Gia Biến Thái!

"Ba!" Một tiếng vang nhỏ, quả bom khói từ bụi cỏ bay ra khiến tám người khẩn trương điên cuồng nhắm súng xả đạn về vị trí đó. Khả năng bắn súng của tám người đều rất lợi hại, viên đạn đều nhắm trúng vào quả bom khói, bất quá bom khói này không giống với những loại bom khác, bị bắn trúng sẽ bị nổ tung hoặc mất đi hiệu quả, nó vẫn tiếp tục tràn khói ra ngoài, càng bị bắn trúng thì tốc độ khói tràn ra càng nhanh, chỉ trong chốc lát xung quanh bãi cỏ đã bị khói bao trùm. Dù nón phòng hộ có chức năng cách ly với khói khiến người dùng không bị ảnh hưởng trong quá trình hô hấp, nhưng tầm nhìn vẫn bị ảnh hưởng như thường.

Bất quá công việc của tám người này đều là sát thủ nên khi đối mặt với tình cảnh bất lợi bọn họ cũng không kích động, trực tiếp sử dụng súng laser của mình tiếp tục xả đạn, chỉ chốc lát bãi cỏ cao cứ như vậy biến thành tro tàn.

Lăng Lan cũng không lo lắng, bởi vì cô nhìn thấy khi Tần quân gia ném quả bom khói ra, ông cũng đồng thời nhảy sang lùm cây bên cạnh bãi cỏ.

Nhưng những động tác tiếp theo của ông lại khiến Lăng Lan kinh ngạc, chỉ thấy ông rút sợi dây thừng luôn mang theo trên cánh tay xuống rồi phẩy một cái, lâu nay Lăng Lan vẫn cho rằng đó là một sợi dây to và thô nhưng khi thấy sợi dây thừng thô chắc ấy bỗng phân ra thành vô số sợi dây mỏng nhỏ hơn, giống như tóc người như cô vô cùng cảm nín.

Lăng Tần nắm một đầu, hướng về phía hai kẻ đứng hơi tách biệt đang tiếp tục xả súng, sau khi đem súng của mình treo trên một cành cây, ông nhanh chóng bò đến vị trí khác, bất quá Lăng Lan tinh tường nhìn thấy trong tay ông có nắm một sợi dây mảnh đến mức mắt thường không thấy được câu với cây súng.

Sau một vòng xả súng tám người nhìn thấy bụi cỏ lúc này đã hóa thành tro tàn, tám người lướt nhìn nhau, một người làm động tác điều khiển trao, sau đó hai trong tám người bước về phía trước, xem ra bọn họ muốn xác nhận xem mục tiêu của mình có nằm trong đám tro tàn ấy hay không, đương nhiên nếu có thì rất tốt.

Hai người chậm rãi tới gần, cùng sử dụng súng laser trong tay lục lọi trong đám tro tàn, lúc này tiếng súng bỗng vang lên từ phía bên phải, chỉ thấy một luồng hạt laser vô tình bắn tới. Nguyên lai khẩu súng mà Lăng Tần giấu trên cành cây đã được ông kích hoạt. (Ý là khi treo súng lên ông cột sợi dây vào cò súng nên khi mấy kẻ kia tới ông kéo dây làm súng bắn á).

Hai kẻ đi đầu vô thức xả đạn về phía trước, uy lực của chúng mạnh hơn rất nhiều so với súng mà Lăng Tần đang sử dụng.

Lần công kích này của Lăng Tần chủ yếu nhằm về sáu người đang đứng ở sau, một trong số chúng không phản ứng kịp trực tiếp bị súng bắn chết. Mấy người còn lại phản ứng nhanh hơn, lui ra rồi nhắm về phía đạn đang bắn tới. Bọn họ điên cuồng bắn rồi không biết do ai bắn trúng mà khẩu súng ở phía đối diện trực tiếp nổ tung, lùm cây xung quanh cũng hóa thành biển lửa.

Thấy vậy 7 người còn lại mới dừng công kích, nguyên bản chúng có chút khẩn trương nhưng giờ cũng bình ổn trở lại. Bọn chúng tin rằng sau khi trải qua hai cú nổ mạnh, đối thủ của chúng cũng không thể may mắn tránh

thoát, hơn nữa sau cú nổ lần này đối phương dù không chết thì cũng sẽ bị thiêu chết, hóa thành tro tàn.

Nhưng ngay giờ phút này, một sự kiện ngoài ý muốn xuất hiện, Lăng Tần từ bên cạnh bọn họ lao ra đồng thời cũng ném quả pháo hiệu cho Lăng gia lên trời.

Ông chết ở đây cũng không có quan hệ, nhưng Lăng Lan nhất định phải sống sót.

Lăng Tần quyết định lao ra công kích mục đích chủ yếu chính là hấp dẫn sự chú ý của đám người này, cũng hấp dẫn luôn chiếc H-Bahn đang canh gác bên kia, ông hi vọng Lăng Lan có thể thừa cơ đào tẩu. Và lại ông tin rằng tử sĩ của Lăng gia đã tới đây rồi, họ đang xác định vị trí của ông và thiếu gia thôi. Chờ họ tới thì với thực lực của Lăng gia, việc đối phó đám sát thủ này căn bản chẳng có vấn đề gì.

Một quả pháo hiệu bay lên trời rồi nổ mạnh khiến cho mấy đội tìm kiếm tin tức của Lăng Lan mừng rỡ nhanh chóng thay đổi phương hướng liều mạng lao về phía này.

Lăng Tần công kích quá đột ngột nên không có bất cứ ai phản ứng được gì, chỉ có người đội trưởng kia phản ứng kịp thời bắn đạn để ngăn cản còn sáu người còn lại chẳng ai phản ứng được gì.

Nói thì chậm nhưng hành động đang chạy với tốc độ cao rồi bóng dáng đột nhiên vụt vọt, chớp mắt tránh được phát súng kia.

Tên đội trưởng hô: "Vô tắc chớp động!" Đây chính là kỹ năng né tránh khó nắm giữ nhất trong cách đấu thể thuật, những người có thể học được kỹ năng đều thuộc cảnh giới vương của cách đấu.

Khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh, giờ phút này Lăng Tần đã áp sát tên sát thủ gần mình nhất.

"Mau phóng pháo xạ laser!" Về ngoan lệ hiện ra trong ánh mắt của tên đội trưởng, hắn ta hô to vào máy liên lạc rồi cấp tốc lui về phía sau.

Kỳ thực bọn chúng xuống xe chủ yếu chỉ là làm mồi dụ, khiến đối phương lao ra xuất kích, sát chiêu thật sự của chúng vẫn là chiếc H+ Bánh còn lại kia. Đương nhiên đối với thói quen sống trong thế giới đen của chúng, việc hy sinh một hai người thủ hạ là một chuyện rất bình thường, cho nên tên kia mới có thể không chút do dự hy sinh tên thủ hạ đang bị Lăng Tần công kích. đội trưởng không chút do dự buông tha cho hắn tên kia bị Lăng Tần công kích thủ hạ.

Không đợi hắn đứng vững, hắn đã nghe thấy tiếng kêu thảm của thủ hạ vừa bị mình vứt bỏ. Tên thủ hạ ấy đã bị Lăng Tần dùng một con dao găm trực tiếp cắt đứt yết hầu phát ra tiếng kêu thảm cuối cùng. Thanh âm của tiếng kêu tựa hồ mang theo một chút không cam lòng cùng phẫn nộ, dù sao hình ảnh cuối cùng hắn nhìn thấy chính là hiện thực người đội trưởng đã vứt bỏ mình.

Lăng Tần kia trương đăm đăm mặt, bị tiêu bắn mà ra máu tươi nhiễm hồng, nồng đậm huyết khí có thể cho một người bình thường khiếp đảm nôn mửa, nhưng Lăng Tần tựa hồ thật thói quen máu tươi hương vị, hắn vậy mà dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng mà liếm liếm khóe miệng máu tươi —— hảo biến thái quân gia gia gia a! Lăng Lan Xem đến nơi đây, nhìn không được trong lòng cuồng khiêu. Nha bên người cô đều là một ít người nào a...

Lăng Tần biểu cảm tựa hồ rất mê muội, có chút say mê với mùi máu tươi thật lâu không thức tỉnh đến đây!

Hai mắt ông như nổi lửa, trước kia cũng từng như vậy, theo cha của Lăng Tiêu lên chiến trường giết kẻ thù, cảm giác này thật quen thuộc. Đáng tiếc khi Lăng Tiêu trở thành thần cấp sư sĩ, ông liền chấm dứt cuộc đời tình phong huyết vũ kia. liên triệt để cáo biệt trước kia tình phong huyết vũ. Không phải là Lăng Tần muốn rửa tay gác kiếm, chỉ là thần cấp sư sĩ chính

là sự tồn tại về mặt vũ lực của Liên Bang, cho nên không ai dám đụng chạm hay trêu chọc Lăng gia nữa, hậu quả của việc chọc giận thần cấp, không ai dám thử.

Lăng Tần cho rằng bản thân dưỡng tính tu tâm đã nhiều năm thì sẽ không còn tàn nhẫn như trước. Không nghĩ tới hôm nay chỉ mới khởi động một chút mà máu huyết của mình đã sôi trào, giết người giống như hạ bút làm văn, thuần thục mà dễ dàng. Điều này làm cho ông rất vui mừng, con mãnh thú bị giam cầm lâu nay cuối cùng cũng được phóng thích.

Lăng Tần nở nụ cười, hóa ra ông vẫn thích giết người hơn.

Lúc này Lăng Lan âm thầm lau một phen mồ hôi lạnh, không nghĩ tới người quản gia luôn nghiêm túc, nghiêm cẩn nhưng đối với cô rất hiền lành cũng là một "kẻ" giết người siêu cấp, nhìn động tác lạnh lùng mà dứt khoát, nhìn nụ cười vui vẻ mà lạnh lùng kia khiến cho những kẻ khác không lạnh mà run.

Lăng Lan cảm giác trái bé nhỏ của mình đập mạnh không ngừng... A, về sau cô nhất định sẽ không chọc giận Tần quản gia! Lăng lan quyết đoán đưa Lăng Tần vào danh sách những người không thể trêu chọc.

Lăng Tần tiếp tục công kích, nguyên bản ông cũng đã ôm tâm niệm liều mình chịu chết, cho nên sau khi giết người đầu tiên ông cũng không lựa chọn chạy trốn mà bỏ về phía người thứ hai.

Tuy sức mạnh về vũ khí của hai bên chênh lệch rất lớn nhưng rừng càng già càng cay, Lăng Tần có năng lực cách đấu mạnh mẽ mà không ai trong đám sát thủ có thể sánh kịp. Rất nhanh ông đã quyết xong người thứ ba, lúc này tên đội trưởng giận dữ hét vào liên lạc khí: "Chết tiệt, nhanh bắn pháo, nhanh bắn pháo... có nghe thấy không..."

Nguyên lai tên đội trưởng vẫn chưa từ bỏ ý định, khi Lăng Tần dùng tay giết chết tên thuộc hạ thứ hai hắn vẫn tiếp tục cố gắng liên lạc với H-Bahn,

ra lệnh cho những thủ hạ khác nả pháo, nhưng đáng tiếc kết quả vẫn rất rõ ràng, trả lời hãn ta chỉ là một sự im lặng trầm mặc, mà sự trầm mặc này càng khiến hãn trở nên tuyệt vọng.

Lúc này hãn mới nhận ra những chiếc H-Bahn áp trận đã xảy ra vấn đề, hiện tại không thể dùng nữa. Hãn phần nộ vút liên lạc khí trong tay, giơ lên vũ khí, hô to một tiếng: "Cùng giết chết cho ta."

(từ giờ mình sẽ gọi dụng cụ liên lạc = Liên lạc khí)

ps: Nếu chỗ nào câu chữ có vấn đề thì các bạn góp ý dùm mình nha.

[/size]

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Guy Cơ Bị Đánh Lén Từ Xa

Lăng Tần lộ ra một chút cười lạnh, nếu ngay từ đầu đối phương quyết đoán lựa chọn cùng vây công thì ông có thể sẽ phải phơi thây ở đây, nhưng hiện tại thì khác, trừ hai tên xung phong lúc đầu đã bị ông giết một tên thì ông đã thành công giết thêm ba người nữa, hiện tại chỉ còn bốn người, muốn giết ông, cũng phải xem chúng có bản lĩnh không đã.

Kỳ thực giờ phút này trong lòng Lăng Tần cũng rất kinh ngạc, vì sao chiếc H-Bahn kia lại không hề có động tĩnh gì, ông sợ dĩ không để ý sống chết mãnh liệt tiến công chính là muốn trước khi H-Bahn phóng ra pháo thì sẽ giải quyết hết tất cả đối thủ, như vậy khả năng sống của Lăng Lan càng lớn.

Nhưng Lăng Tần đối với cục diện hiện tại cũng rất cao hứng, rõ ràng là đối phương đã làm sai việc gì đó, điều này đối với ông thật sự rất có lợi, nhìn thấy hy vọng trên con đường đi đến tử thần, Lăng Tần càng đánh càng dũng mãnh quả cảm, xuất thủ càng thêm sắc bén.

Có thể sống, ai mà không muốn? Lăng Tần cũng không muốn chết, ông muốn mình có thể sống tới lúc Lăng Lan trưởng thành, nhìn đứa trẻ đó kết hôn sinh con, giấc mơ của ông chính là có thể ôm đứa con của Lăng Lan, vì mục tiêu này ông không thể chết được, ông đồng thời đột phá toàn bộ tiềm năng của bản thân.

Chỉ thấy Lăng Tần tránh trái tránh phải, thành công thoát tia laser công kích từ cách hướng bất đồng của đối phương, "vô quy chớp động" được ông sử dụng vô cùng nhuần nhuyễn khiến Lăng Lan nhìn đến ngốc. Cô quyết định nếu cô và Tần quân gia còn sống trở về, nhất định cô phải nhờ bác Tần dạy tuyệt chiêu này, quá tuyệt vời.

Không chỉ có như thế, động tác giết người của Lăng Tần cũng có vẻ quý dị mơ hồ vô cùng, trừ bỏ cây dao găm bên tay phải vung lên lấy mạng người không ngừng, những sợi dây trong suốt ở bên ngón tay trái cũng càng khiến kẻ khác sợ hãi.

Chỉ cần Lăng Tần vung tay trái lên thì đối phương đều sẽ không tự chủ được mà lùi bước. Kỳ thực cũng không thể trách đối phương nhát gan, phải biết rằng lúc Lăng Tần xử lý kia ba người vừa rồi thì có hai người chết dưới sợi dây này, chỉ một chút không chú ý bọn họ đã bị sợi dây ấy cuốn qua cổ, nhẹ nhàng và nhanh chóng, cổ cứ như vậy mà bên đứt lìa, máu văng tung tóe. Chỉ như vậy thôi cũng biết sợi dây mảnh ấy sắc bén bao nhiêu, vả lại những sợi dây này rất mảnh và trong suốt, mắt thường không thể thấy được, công kích đơn giản mà đáng sợ như vậy làm sao bọn họ có thể không kiêng kỵ được.

Lăng Lan hít mắt lại vẻ thèm muốn, đây mới gọi là thứ vũ khí giết người được che dấu cẩn thận nhất, không ai có thể nghĩ tới một chiếc vòng đơn giản không thu hút người nhìn lại có thể giết người khủng bố đến thế, nếu được sau này cô cũng muốn có một cái.

Trải qua ngày hôm nay Lăng Lan mới biết thế giới mà cô đang sống này vô cùng nguy hiểm, cô phải nỗ lực không ngừng, dù là cố gắng tăng sức mạnh của bản thân hay trang bị các vũ khí hiện đại, mặt nào cũng không thể thiếu.

Lăng Tần thành công giết chết ba người ở đây ngoài việc dựa vào vũ khí quý dị, thay đổi khó dò và thực lực thật sự thì phần nhiều là dựa may mắn.

Ông thành công giết người đầu tiên là do khổ tâm an bày, thành công giết hai kẻ tiếp theo là do đối phương mắc phải sai lầm để học dành được cơ hội. Nếu không phải vì hành động thí mạng thủ hạ của tên đội trưởng khiến cho những tên khác sợ hãi mình sẽ là người hy sinh tiếp theo thì làm sao ông có thể dễ dàng giết hai người, làm thay đổi cục diện như vậy.

Chỉ có thể nói một đội bọn chúng quá xui xẻo, tổ hợp những thành viên giỏi hành động nhưng ngu ngốc và gặp trúng tên đội trưởng ngu như heo.

May mắn tên đội trưởng này cũng không quá ngu, hăn nhanh chóng điều chỉnh mệnh lệnh, để tổ hợp bốn tên vây quanh Lăng Tần, vừa che giấu cho nhau vừa tấn công phối hợp cũng bắt đầu ăn ý và có hiệu quả.

Chỉ thấy bốn khẩu súng hạt laser đồng thời lóe sáng, hướng về phía Lăng Tần. Ánh sáng ấy không chỉ làm những người ở đó lóe mắt mà còn khiến cho những tên bàng quan đứng ngoài cũng chói mắt theo, giống như hai cơ giáp đang nhìn chăm chăm phía này.

"Đội trưởng vì sao dám người đó không nả pháo?" Một trong ai tên cơ giáp sĩ (điều khiển cơ giáp) hoang mang hỏi, hăn xoa xoa đôi mắt đã có chút mơ hồ, những hình ảnh hiện trên cơ giáp đều là những hình ảnh thực tế bên ngoài, nhìn chăm chăm vào quá cũng sẽ làm cho mắt có cảm giác mỏi.

Hăn thật sự không nghĩ ra, rõ ràng là có mấy thời cơ tốt để công kích, thế mà chiếc H-Bahn kia cứ lằng phí để nó trôi qua, không thêm phản ứng gì.

Tên cơ giáp sĩ được gọi là đội trưởng trả lời: "Ai biết, bất quá chúng ta chỉ phụ trách áp trận, trừ phi những người đó thất bại, thì chúng ta mới có thể rat ay."

"Nhưng đạn tín hiệu cũng đã được đối phương đạn phóng ra, những người bảo vệ bọn chúng nhất định sẽ nhanh chóng lao tới, nếu cứ chần chờ

không giải quyết thì chúng ta nhất định sẽ bị đám người đó phát hiện. Đội trưởng, không phải anh từng nói cấp trên không muốn chúng ta bại lộ sao?”

"Đúng vậy, nếu như bị cấp trên biết chúng ta nhất định đừng mong được sống. Quên đi, không quản nữa, việc xử lý đám người đó giao cho cậu, một phát chết hết." Được thủ hạ nhắc nhở, tên đội trưởng lập tức thay đổi chủ ý để cho thủ hạ giải quyết Lăng Tần.

"Dạ, rõ. Từ giờ chính là màn biểu diễn của em." Rốt cuộc cũng đến phiên xuất thủ, tên thủ hạ đợi lâu đến không còn kiên nhẫn hưng phấn, hăn khống chế cơ giáp năng cánh tay phải được gắn một khẩu súng laser lớn lên, lấy tay trái đỡ cánh tay phải rồi làm động tác ngồi quỳ hạ thấp người xuống, nhắm về phía Lăng Tần ở kia.

Những hành động của hai cơ giáp này cũng không bị Lăng Lan xem nhẹ, từ khi Tần quản gia và đám người đó giáp lá cà, Lăng Lan vẫn luôn chú ý hành động của hai cơ giáp này, chỉ sợ bọn chúng đột nhiên tập kích. Nhìn hành động nhắm bắn của một trong hai cơ giáp, cô biết chúng đã hết kiên nhẫn rồi, bất quá cô cũng không kinh hoảng.

Trong khoảng thời gian Lăng Tần liều mạng cô cũng không dám nhàn rỗi, sau một phen khổ tâm suy tính, cuối cùng cô cũng đã tìm được một cách ứng phó với hai cơ giáp, không tính là vô cùng tốt nhưng lại là phương án hiệu quả để kéo dài thời gian.

"Tiểu Tứ, để chiếc H-Bahn chạy tới chắn lộ tuyến của bộ cơ giáp A kia!" Lăng Lan đặt tên cho hai cơ giáp kia là A và B để dễ nói chuyện với tiểu Tứ.

Theo chỉ thị Lăng Lan, một trong hai chiếc H-Bahn không người đột nhiên từ trạng thái đứng yên bắt đầu khởi động, không đến 2 giây nó đã hoàn thành xong quy trình, sẵn sàng đợi lệnh, trước mặt Lăng Lan, đường

bay của viên đạn từ bộ cơ giáp kia xuất hiện cùng với tọa độ mà viên đạn có khả năng đánh tới nhất.

"H-Bahn chạy đến nơi này." Lăng Lan quyết đoán ra lệnh cho chiếc H-Bahn ở gần đó nhất.

Vừa dứt lời, tiểu Tứ khống chế H-Bahn từ từ bay lên.

"Chết tiệt, làm gì mà chặn đường công kích của ông đây chứ." Cơ giáp A buồn bực buông súng ngắm xuống, cực kỳ mất hứng, vừa rồi chính là cơ hội đánh lén tốt nhất, đáng tiếc lại bị chiếc H-Bahn kia ngáng đường.

"Vô tình thôi." Cơ giáp B cũng không làm rõ được có chuyện gì đang xảy ra, bất quá hãn vẫn an ủi cơ giáp A, "Không có việc gì, lần này để tôi công kích đi."

Vừa dứt lời, cơ giáp B liền bắt đầu điều chỉnh góc độ súng ngắm, nhắm ngay về phía Lăng Tần đang cùng với một tên sát thủ giáp lá cà. Cho dù có bắn trúng người của mình thì cũng không phải việc hãn cần lo lắng.

[/size]

ĐÀN ÔNG TƯƠNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Tranh Thủ Thời Gian!

"Tiểu Tứ, đưa chiếc H-Bahn thứ hai lên." Lăng Lan bình tĩnh nhìn quỹ đạo tấn công của cơ giáp B, nguy hiểm càng lớn thì càng phải bình tĩnh, an nguy của Tần quân gia đều dựa vào cô để bảo vệ.

Lúc này, trong lòng Lăng Lan cảm thấy vô cùng may mắn vì có tiểu Tứ luôn ở bên cạnh hết sức hỗ trợ, sau khi điều khiển được chiếc H-Bahn đang áp trận, tiểu Tứ liền báo cho cô biết mình cũng đã khống chế thành công hai chiếc H-Bahn còn lại. Tin tức này khiến Lăng Lan đang ngụp lặn trong nguy hiểm như tìm được đường sống trân quý cuối cùng, như vậy cô và Lăng Tần hẳn có thể chống đỡ đến lúc cứu viện.

Lăng Lan vừa cảm thấy may mắn cũng cảm thấy thập phần bất lực, lần đầu tiên cảm giác bản thân quá yếu ớt, chỉ có thể trơ mắt nhìn người mà mình coi trọng gặp nạn, lần này nếu không có tiểu Tứ chỉ sợ bác Tần đã máu chảy thành sông rồi.

Lúc này Lăng Lan cũng không chú ý một hạt giống biến cường (muốn trở nên cường đại, mãnh mẽ) đang bắt đầu đâm chồi phát triển mạnh mẽ trong trái tim cô, để cho trong tương lai mỗi khi cô mệt mỏi hay suy sụp cô vẫn sẽ tiếp tục lựa chọn kiên trì mà không dừng bước.

Tiểu Tứ biểu hiện thật cố gắng, không chỉ chiếu quỹ đạo của phát súng, còn tự động di chuyển chiếc H-Bahn tới vị trí chặn trước cả khi Lăng Lan nhắc nhở.

Tiểu Tứ là một đứa nhỏ yêu học tập, Lăng Lan phân phó một lần, nó liền ghi nhớ lại trong bộ nhớ không cần Lăng Lan nhắc lần thứ hai nó cũng có thể hoàn thành hoàn mỹ những việc mà Lăng Lan cần làm.

"Tiểu Tứ, làm rất tốt." Cho dù chưa từng có con nhưng Lăng Lan cũng biết trẻ nhỏ đều thích được khích lệ, vì vậy cô cũng không chút keo kiệt khen ngợi đứa trẻ Tiểu Tứ này, chỉ nhận được một câu khen thôi mà khuôn mặt bé nhỏ của tiểu Tứ nhất thời hồng lên, mắt cười híp lại thành một đường thẳng.

H-Bahn lại lần nữa ngăn trở đường bắn của đối phương, cho dù là người không thông minh thì cũng có thể nhìn ra có điều không thích hợp .

"Không đúng! Nhất định có vấn đề ." Cơ giáp B buông súng ngắm trong tay, sắc mặt nghiêm túc.

"Đội trưởng, tôi nhớ người ở hai chiếc H-Bahn kia đều ra ngoài hết mà, bên trong căn bản không có người." Lúc này cơ giáp A liền phát hiện chân tướng, trong xe căn bản không có người.

"Không tốt, chúng ta bị phát hiện ." Nghĩ đến hai lần công kích đều bị người khác chặn lại, cơ giáp B đổ mồ hôi lạnh, biết nhất cử nhất động của bản thân đã bị đối phương theo dõi hoàn toàn.

"A... Vậy chúng ta nên làm cái gì bây giờ?" Cơ giáp A lo lắng, nếu thân phận của bọn họ thật sự bị bại lộ, bọn họ tuyệt đối không có đường sống. Tuy không biết những người cấp trên của mình là ai, nhưng dựa vào cách nói của đội trưởng, người đó nhất định là một nhân vật rất có tầm ảnh hưởng, như vậy muốn xử lý mấy kẻ như bọn họ thật là dễ dàng như đè chết một con kiến.

"Bắn hạ hai chiếc H-Bahn kia." Cơ giáp B căn răng nói. Cho dù hiện tại thu tay lại thì thứ chờ bọn họ cũng không gì tốt lành, không bằng cố một lần, có lẽ còn lập được công lớn.

"Được." Cơ giáp A không dám không nghe, lại lần nữa giơ súng ngắm lên nhắm vào một chiếc H-Bahn.

"Tiểu Tứ, mau trở lại." Lăng Lan nhìn đối phương tiếp tục giơ súng thì biết họ nhất định không từ bỏ ý định. Cô lo lắng tiểu Tứ sẽ gặp nguy hiểm nên nhanh chóng gọi nó trở về.

Đương nhiên, trong lòng Lăng Lan cũng có chút tiếc nuối, dù sao thì cô cũng định dùng cách này để cảnh cáo đối phương, để cho bọn họ biết bản thân đã bị theo dõi, hi vọng bọn họ có thể cố kỵ mà lựa chọn lui lại. Không nghĩ tới kế sách này lại không có chút tác dụng, đối phương quả nhiên là kẻ ngoan tâm, vẫn muốn kiên trì đến bước cuối cùng.

Một khi đã như vậy thì đến đây đi! Lăng Lan khẽ nắm chặt bàn tay nhỏ, trên mặt mang theo vẻ kiên quyết: "Tiểu Tứ, đem chiếc H-Bahn cuối cùng lên cao chặn đường tấn công của hai cơ giáp đó."

Lăng Lan còn chưa dứt lời thì hai tiếng nổ lớn chợt vang lên.

"Oành!" "Oành!"

Hai tiếng nổ này gần như đồng thời vang lên, đối phương quả nhiên ra tay bắn về phía hai chiếc H-Bahn, nhưng hai chiếc H-Bahn này đâu phải xe thường, nó là những chiếc xe được làm giả thành H-Bahn nên chắc chắn cực kỳ. Tuy thân xe bị súng bắn trúng tạo thành vết lõm sâu nhưng lại không ảnh hưởng được đến quang não bên trong, chiếc xe vẫn kiên cố đứng như cũ.

"Thật tốt quá, xe thật là chắc chắn." Lăng Lan nhìn chiếc H-Bahn vẫn kiên cố như cũ trên không trung chặn cho Lăng Tần thì vui vẻ, cô còn lo lắng chiếc xe này không thể chịu quá một lượt tấn công của đối phương chứ, xem ra hiển tại có thể an toàn thêm một thời gian.

Tính từ lúc Tần quân gia bắn đạn tin hiệu tới giờ cũng đã được 4 phút, Lăng Lan nghĩ hẳn viện quân cũng sắp tới rồi.

H-Bahn, mày phải cố gắng giữ vững một chút biết chưa, Lăng Lan không tự chủ được thâm cầu nguyện.

"Chết tiệt, ai đem mấy chiếc này H-Bahn cải tạo chắc chắn như vậy?" Cơ giáp B nhin không được mở miệng mắng, hẳn quay đầu tiếp tục ra lệnh: "Đừng dừng lại, tiếp tục bắn, nhất định phải nhanh chóng bắn hạ nó."

"Dạ!" Cơ giáp A trả lời, sau đó nhanh chóng nhấn cò súng.

Oành! Oành! Oành! Tiếng súng vẫn tiếp tục nổ giòn tai, không biết đến phát thứ mấy thì chiếc H-Bahn bắt đầu xuất hiện vết rách. Oành! Nó lại lần nữa bị súng ngắm bắn trúng, lần này nó đã hoàn thành sứ mệnh của mình, sau khi bị bắn trúng, nổ lập tức nổ tung rồi rơi xuống đất trở thành một đồng sắt vụn.

Chiếc H-Bahn còn lại sau khi bị bắn trúng vài lần cũng có cùng số phận giống chiếc H-Bahn trước, nổ tung trong biển lửa rồi trở thành đồng sắt vụn rơi xuống đất.

Cơ giáp B sau khi giải quyết xong chiếc H-Bahn đang chặn tầm bắn của mình thì thở phào nhẹ nhõm, khi hẳn chuẩn bị ngắm súng về phía Lăng Tần thì hoảng sợ khi phát hiện Lăng Tần đã không nằm trong màn hình của mình nữa, bởi vì ở vị trí mà Lăng Tần vừa đứng một chiếc H-Bahn lại xuất hiện.

"Chết tiệt, sao lại có thêm một chiếc H-Bahn nữa chứ."

Nhưng bên trong chiếc này H-Bahn này không phải không người, những người bên trong khi nhìn thấy kết cục của hai chiếc H-Bahn trước chính là nổ tung trong biển lửa thì vô cùng sợ hãi, làm sao không biết kết cục của mình, họ nhanh chóng đá về phía cánh cửa, đáng tiếc chiếc H-Bahn này đã

nằm trong phạm vi điều khiển của tiểu Tứ, cho dù bọn họ có muốn thì cũng không cách nào mở ra được.

Đương nhiên bọn họ cũng muốn phá vỡ kính để nhảy ra, nhưng chiếc xe này đã trải qua nâng cấp và chỉnh sửa, cho dù bị bắn từ súng của cơ giáp thì cũng phải mất mười lần bắn mới có thể phá hủy được, huống chi bọn họ chỉ dùng tay và chân trần.

Trong khoảng thời gian này, Lăng Tần cũng đã nhanh chóng xử lý thêm hai người, chỉ còn lại tên đội trưởng và người thủ hạ thân cận của hắn.

Lăng Lan khẩn trương, cô hi vọng chiếc H-Bahn này có thể tiếp tục đứng vững trước các loại công kích để Tần quân gia có nhiều thời gian hơn đi giải quyết hai kẻ địch cuối cùng, tới lúc đó cho dù không có gì để ngăn súng của cơ giáp nữa thì cô cùng Tần quân gia có thể tìm một nơi khác để trốn, giống như trong rừng chẳng hạn.

Mà giờ phút này, H-Bahn đột nhiên đảo ngược phương hướng, hai quả pháo laser đột nhiên phóng ra, nhanh chóng bay về phía trước.

Lăng Lan thấy thế kinh hãi: "Tiểu Tứ, sao lại thế này?"

Tiểu Tứ lập tức trả lời: "Hắc hắc, quả không lãng phí thời gian, vừa rồi ta đã thành công phá giải quang não ở thế giới này đó. Thật không nghĩ tới nhân loại các người có thể nghĩ đến dùng phương pháp sáng tạo chữ số để tạo sinh mệnh của cách thể trí năng, khá giống với ta, đương nhiên cho dù là cùng loại trí năng, nhưng nếu so sánh với chúng ta thì còn kém xa..." Tiểu Tứ mặt hất lên trời, trên khuôn mặt đều là vẻ kiêu ngạo, vì mình là thứ độc nhất vô nhị mà tự hào.

Lăng Lan đen mặt không hiểu tiểu Tứ đang nói gì, cả giận nói: "Nói điểm mấu chốt cho tôi!" Cũng không biết bây giờ là lúc nào mà còn rảnh rỗi nói những lời vô nghĩa như vậy.

"Chính là tôi thiết kế ra một hệ thống trí năng, đề lên hệ thống cũ đồng thời điều khiển luôn hệ thống tấn công bằng tia laser." Tiểu Tứ ai oán, ủy khuất trả lời hai câu rồi sau đó xoay người không thèm nhìn Lăng Lan nữa. Được lắm, dám ăn hiếp ta, mặc dù ta đây còn nhỏ nhưng ta đây cũng có kiêu ngạo đó.

[/size]

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Đạn Truy Lùng?

Lăng Lan không phải không chú ý tới biểu hiện tức giận của tiểu Tứ, nhưng cô không quan tâm, cô chỉ lo suy nghĩ về lời nói vừa rồi của tiểu Tứ: "Tia laser vừa bắn ra lúc này nhắm chính xác vào hai bộ cơ giáp đó, nhưng theo lý thuyết tầm bắn của pháo laser rất ngắn mà, làm sao có thể bắn trúng được..."

Lăng Lan không phải không nghĩ tới việc lợi dụng pháo laser của H-Bahn nhưng theo thông tin về pháo laser mà tiểu Tứ cung cấp thì loại đạn này không thể bay xa, nên cô đành bỏ qua kế hoạch này.

Loại pháo laser này có một ưu điểm cực kỳ rõ ràng nhưng đó cũng chính là khuyết điểm của nó, bình thường thì có thể không nhìn ra khuyết điểm này vì nó đã bị ưu điểm bù đắp. Nó có khả năng công kích lớn, không chỉ phá hủy mục tiêu cần thiết nó còn làm những thứ trong một phạm vi nhất định cùng nổ theo. Vậy nên Lăng Lan cũng không dám dùng loại pháo này để giúp đỡ Tần quân gia. Cô sợ nếu phối hợp không chuẩn, nhất định sẽ có sai lầm phát sinh, không giết được kẻ thù mà có khi lại tổn thương đến người mình.

Đương nhiên, cô cũng nghĩ sẽ dùng loại pháo này để đối phó với hai cơ giáp, nhưng pháo laser còn có một khuyết điểm nữa chính là tầm bắn quá ngắn, chỉ sợ pháo mới bay nửa đường đã không chịu được sức mạnh của lực hút mà rơi xuống nổ tung.

Hai đặc tính này làm Lăng Lan cảm thấy thật bất đắc dĩ, đương nhiên, Lăng Lan cũng đã có sẵn kế hoạch cuối cùng, nếu Tần quân gia có gặp nguy hiểm gì đến sinh mạng thì cô sẽ cho tiểu Tứ phóng pháo. Cùng lắm thì chết chung.

Lúc này Lăng Lan mới từ từ lĩnh ngộ những điều mà tiểu Tứ vừa nói lúc này, cô tin tiểu Tứ sẽ không làm chuyện vô dụng, như vậy tầm bắn của khẩu pháo này nhất định đã được tiểu Tứ thay đổi nhờ hệ thống mới cài đặt lúc này. Trong lòng Lăng Lan vui vẻ vạn phần.

Tiểu Tứ cũng cảm giác được ý nghĩ của Lăng Lan, tuy rằng vẫn quanh người đưa lưng về phía Lăng Lan như cũ, nhưng móng nhỏ của nó bắt đầu nhún nhảy lên xuống vui vẻ, hiển nhiên là đang kêu gọi Lăng Lan lấy lòng mình.

Lăng Lan nhìn thấy biểu hiện này của tiểu Tứ thì quyết đoán khen ngợi: "Tiểu Tứ người quả nhiên là tuyệt nhất."

Ở chung với tiểu Tứ đã nhiều năm, Lăng Lan đương nhiên biết tiểu Tứ thích nhất cái gì, đó chính là được người khác khích lệ, chỉ cần khen một câu thì cho dù tiểu Tứ có giận đến mức nào cũng thay đổi cười không thấy mắt, hoàn toàn quên cơn giận trong lòng.

Lúc này cũng vậy, sau khi được khen, Tiểu Tứ vui vẻ chạy về bên người Lăng Lan, vỗ bộ ngực nhỏ hứa hẹn nói: "Yên tâm đi, lão đại, hai giá cơ giáp này cứ để tôi xử lý. Chiếc H-Bahn đó còn lại hai quả pháo laser, tôi sẽ chế thêm hai hệ thống trí năng mới cài vào để nó bắn pháo ra, như vậy cho dù hai giá cơ giáp đó tránh công kích thì chúng ta cũng có thể tấn công liên tiếp."

Nghe Tiểu Tứ nói Lăng Lan cũng yên tâm hơn chút, cô biết trong khoảng thời gian ngắn này có thể kéo sự chú ý của hai giá cơ giáp kia, như vậy thời

gian để Tần quân gia đối phó với đám sát thủ kia cũng nhiều hơn, như vậy khả năng an toàn cũng cao hơn.

Nhưng Lăng Lan vẫn cẩn thận dẫn dò tiểu Tú, hai quả pháo laser cuối cùng này không đến thời điểm cuối cùng thì không được phóng ra, có đôi khi uy hiếp đối phương còn hữu hiệu hơn nhiều so với công kích.

Trong lòng Lăng Lan rất rõ ràng, pháo laser có khả năng công kích mạnh đến đâu thì cũng chỉ có thể tấn công vào con người, chứ với bộ cơ giáp được trang bị đầy đủ từ đầu tới chân thì uy lực cũng không bao nhiêu, trừ phi có thể bắn trúng vào khoang điều khiển, nhưng mà điều này thì hơi khó khả thi.

Ở bên kia, hai bộ cơ giáp vẫn chưa chết tâm, bọn họ nắm chắc thời gian chuẩn bị tiêu diệt chiếc xe H-Bahn cuối cùng này. Lúc đưa súng ngắm lên chuẩn bị điều chỉnh quỹ đạo bắn, bọn họ bỗng thấy đầu súng của chiếc xe thay đổi phương hướng quay về phía mình.

Cơ giáp A thấy thế nhin không được trào phúng nói: "Chẳng lẽ đám người đó cho rằng có thể bắn tới chúng ta bằng thứ đó sao?"

Liên Bang trừ bỏ những đứa trẻ còn đang đi học thì không biết ra, tất cả mọi người đều biết pháo laser có một khuyết điểm trí mạng chính là tầm bắn quá ngắn. Nguyên nhân nó vẫn chưa bị Liên Bang đào thải chính là vì ưu điểm về lực công kích của nó.

Bất quá pháo laser chỉ có thể uy hiếp tới các cơ giáp phổ thông, chứ với loại cơ giáp sĩ mà bọn họ sử dụng thì không có tác dụng gì.

Cơ giáp B cũng có suy nghĩ giống cơ giáp A, cũng nghĩ pháo laser này không ảnh hưởng tới bên mình, không kiên nhẫn nói: "Mặc kệ nó, nhanh chóng tấn công đi, chúng ta không còn nhiều thời gian." Theo như dự kiến của hắn thì nhiều nhất cũng chỉ còn lại 2 phút, không thể lãng phí.

"Vâng!" Cơ giáp A không dám lên tiếng nữa, chuyên tâm nâng súng công kích chiếc H-Bahn kia.

Nhưng lúc hắn ta còn chưa bắn vào cò súng thì tiếng của quang não phát ra tiếng cảnh báo mãnh liệt: "Cảnh cáo! Cảnh cáo! Phát hiện công kích, cơ giáp đã bị nhắm trúng! Thời gian xảy ra va chạm đếm ngược 9, 8, 7"

Trên màn hình điểm sáng đang lao về phía này, cách bọn họ không xa.

"Chết tiệt!" Cơ giáp A chỉ kịp mắng này một tiếng, rồi khởi động cơ giáp bản thân tiến hành động tác né tránh. Cùng lúc đó, cơ giáp B cũng đồng thời nhảy lên tiến hành động tác né tránh.

"Chuyện này là sao? Sao pháo laser lại có thể bắn xa như vậy?" Cơ giáp B vừa tiến hành né tránh vừa phóng đại màn hình, xác định lại công kích vừa rồi. Quả thật là hai quả pháo laser kia.

Cơ giáp A nhanh chóng khống chế cơ giáp làm một động tác xoay người 90 độ một cách hoàn mỹ, khi hắn cho rằng mình đã tránh thoát công kích thì phát hiện quả pháo laser kia cũng thay đổi hướng bay, tiếp tục lao về phía hắn, hắn hoảng hốt la: "Đội trưởng, nó bay theo em, TMD, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?"

Pháo laser có khả năng bay theo mục tiêu? Hơn nữa tầm bắn lại xa như vậy sao? Cơ giáp A bỗng cảm thấy thế giới bị thay đổi rồi.

Cơ giáp B đương nhiên cũng phát hiện điểm này, động tác né tránh của hắn ta còn hoàn mỹ hơn so với cơ giáp A, hắn đã sử dụng đến chiêu né tránh vô quy thì theo lý có thể tránh được vô số pháo lao về phía mình. Nhưng mà bây giờ, cho dù hắn trốn như thế nào quả pháo ấy vẫn bám theo không ngừng, không hề có dấu hiệu sẽ rơi xuống do lực hút chút nào.

"Đây tuyệt đối không phải là pháo laser!" Với kinh nghiệm phong phú, cơ giáp B nhanh chóng đưa ra phán đoán: "Chắc chắn đây là loại truy tung đã

được cải trang, không được để nó bắn trúng, nếu không nhất định sẽ chết.”

Đạn cường lực truy tung này là loại đạn có uy lực rất lớn, chỉ cần bị đánh trúng, những cơ giáp thông thường sẽ trực tiếp nổ tung, mà những cơ giáp cao cấp hơn khi đụng phải loại đạn pháo này cũng không thể thoát khỏi việc cùng chung số phận.

Chỉ cần nó xuất hiện thì bất kỳ cơ giáp nào cũng phải kiêng kỵ, nó được gọi là khắc tinh của cơ giáp sư.

Hai cơ giáp A, B sau khi phát hiện ra loại đạn truy tung này cũng không có tâm trí công kích chiếc H-Bahn nữa, mục đích của bọn họ bây giờ chính là thoát được sự truy đuổi của đầu đạn đang theo phía sau.

Không có biện pháp, nếu là trước đây bọn họ cũng không cố kị như vậy. Chỉ là lần này bọn họ cần che dấu thân phận nên cũng không dám sử dụng cơ giáp cao cấp, căn bản cũng không thể chịu được lực công kích của loại đạn truy tung này.

Mà Lăng Lan lúc này cũng vô cùng ngạc nhiên khi thấy hai cơ giáp kia bắt đầu chạy trốn. Cô nghĩ cho dù hai cơ giáp đó bị loại pháo laser này bắn trúng thì cũng không bị tổn thương quá nhiều, chỉ cần không trúng khoang khổng lồ thì cũng không sao cả, nhưng vì sao hai cơ giáp kia lại hoảng sợ mà chạy trốn chết như vậy?

Lăng Lan không biết, bởi vì trong lúc vô tình tiểu Tứ đã cải tạo cách bay của quả pháo nên đối phương mới hiểu lầm đây là một loại đạn cực mạnh, không thể không bỏ trốn mà thử ở lại ăn pháo. Lúc này ông trời thật sự quá chiều cố Lăng Lan, trong lúc lơ đãng, vợ vẫn đã giải quyết luôn tai họa lớn nhất cho bọn họ.

Nhìn hai quả pháo do mình cải tạo đánh cho kẻ địch phải cong đuôi chạy, tiểu Tứ cực kỳ đắc ý giơ nắm tay lên trời.

Lăng Lan cũng cười một chút, đối thủ đáng sợ nhất đã được giải quyết khiến tâm tình cô cũng thả lỏng không ít."Tiểu Tứ, lần này cảm ơn người ." Lăng Lan nói, nếu lần này không có tiểu Tứ thì Tần quân gia và cô có lẽ đã gặp nguy hiểm rồi, làm sao giống như bây giờ, tất cả kẻ thù đều bị tiêu diệt. (Lăng Tần có thể dư thời gian để giải quyết hai tên sát thủ còn lại.)

"Lão đại, cần gì phải cảm ơn tôi chứ, tôi là tiểu đệ số một của cô mà, những việc này tôi nên làm mới phải." Tiểu Tứ có chút hoang mang, không phải trong sách vẫn hay nói vật hi sinh luôn là người phải gánh tội thay cho lão đại sao, còn phải làm bất cứ việc gì mà lão đại yêu cầu nữa.

Hơn nữa nó phát hiện mình cực kỳ yêu loại cảm giác chiến đấu kịch liệt này, nhìn đối phương bị vũ khí mà mình thiết kế tấn công đến mức chạy trốn, tâm tình của tiểu Tứ cực kỳ vui vẻ. Tiểu Tứ có cảm giác trời sinh mình ra chính để làm việc này, tuy trước đây có giúp Lăng Lan kiếm chút tiền cũng khiến nó rất vui vẻ nhưng lúc đó lại không có cảm giác như bây giờ, cực kỳ kích thích khiến cho “máu huyết” của nó sôi trào.

Tiểu Tứ lập tức quyết định, về sau phải tìm cơ hội để lão đại được tiếp xúc với chiến đấu, thật sự quá kích thích.

[/size]

ĐÀN ÔNG TƯƠNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Thiên Tài Trong Thiên Tài!

Giờ phút này Lăng Lan không để ý tới, vì một trận chiến này mà tiểu Tứ đã tìm được hứng thú của mình, mà cô dưới sự “lừa gạt” của tiểu Tứ đã bước chân lên con đường ngược lại với con đường của cuộc sống an nhàn, khiến cuộc sống sau này của cô đắm tình phong huyết vũ, không biết bao nhiêu khổ chiến đang chờ cô trong tương lai...

Lăng Lan nhẫn nại chờ Lăng Tần giải quyết kẻ địch cuối cùng, trước khi xác định xung quanh thật sự an toàn, cô cũng không dám thả lỏng, cẩn thận thu liễm hơi thở của mình. Tuy cô đã học không ít cách đấu thể thuật, cũng đã từng sinh tồn trong khu rừng rậm nguyên sinh, nhưng đối phó với những sát thủ có sinh nghiệm giết người này thì cô vẫn không dám nắm chắc.

Hơn nữa ai cũng không biết có còn cơ giáp nào đang tới hay không, lỡ như bọn chúng đang chờ cô tự chui đầu vào lưới thì sao.

Lăng Lan cũng không cho là mình sẽ là nữ chính trong câu chuyện nào đó, trở thành một nhân vật nổi tiếng được nhiều người biết đến, rồi có thể giải quyết tất cả mọi chuyện một cách đơn giản. Cô cũng không nghĩ mình là một người tuyệt đẹp người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở, đụng tới chuyện khó khăn, tuyệt cảnh thì sẽ có một anh chàng siêu cấp đẹp trai, siêu cấp tài giỏi làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Đúng lúc này tiểu Tứ đột nhiên a một tiếng, Lăng Lan vừa thả lỏng tâm tình một chút lại lo lắng: "Phát sinh chuyện gì ? Tiểu Tứ?"

Tiểu Tứ không trả lời, chỉ đưa hình ảnh mà mình phát hiện chuyển đến trước mặt Lăng Lan.

Lúc này trên màn hình chính là hình ảnh hai cơ giáp lúc nãy vừa chạy trốn, nhưng xung quanh hai cơ giáp đó đột nhiên có ba đội cơ giáp khác nhau đồng thời xuất hiện.

Đội đầu tiên là đội hình bốn cơ giáp, tuy ít người nhưng lại khiến người khác cảm thấy hung hãn nhất. Về ngoài của bốn cơ giáp này có chút khác lạ, nó cao hơn cơ giáp của những đội còn lại hơn một cái đầu, lớp vỏ sắt bên ngoài cũng chắc chắn hơn rất nhiều, đặc biệt là tay chân và các đốt ngón tay, nhìn rõ ràng đến từng chi tiết. Bốn cơ giáp này rõ ràng đã được cải tạo cùng gia cố, chỉ cần nhìn hình dáng, cấu tạo của cơ giáp thì cũng có thể nhận ra đây chính là một loại cỗ máy giết người. Bốn cơ giáp này không được sơn màu trắng (màu phổ biến dùng cho cơ giáp của Liên bang), mà toàn thân nó được sơn bằng màu đỏ thẫm, khiến cho nó càng toát thêm vẻ đáng sợ, đậm huyết khí và sát khí.

Có thể nhìn thấy bốn cơ giáp này vừa mới trải qua một trận huyết chiến, trên cơ giáp của bọn họ còn lưu lại chút dấu vết cháy xám. Đây chính là nhóm người 413. Khi bọn họ đang khổ tâm tìm kiếm Lăng Lan mà không có kết quả thì nhìn thấy pháo hiệu mà Lăng Tần phóng ra, bốn người nhanh chóng hướng phía bên này chạy tới.

Một đội khác có sáu cơ giáp, về ngoài của nhóm cơ giáp này khá giống với cơ giáp mà Liên Bang sử dụng, chỉ hơi khác một chút chính là màu của nó, không phải là màu trắng mà là có hai màu trắng xanh. Chỉ cần là người biết cấp độ phân cấp cơ giáp của Liên Bang thì nhất định sẽ biết sáu cơ giáp này chính là những cơ giáp cao cấp thuộc tầng cao nhất, nhóm cơ giáp này chính là người của quân bộ.

Mà năm cơ giáp thuộc đội cơ giáp còn lại chỉ là những cơ giáp phổ thông bình thường.

Liên Bang và các đại gia tộc đã từng đàm phán và ra hiệp ước cho phép các đại gia tộc có thể tự vũ trang, nhưng chỉ có thể sở hữu những cơ giáp phổ thông, và buộc phải sơn cùng một màu là màu xám đen, sự khác biệt duy nhất của các gia tộc chính là gia huy được in trên ngực của cơ giáp.

Mà trên ngực của năm cơ giáp này có in hình Hỏa Phượng Hoàng đang cháy giữa biển lửa. Đội ngũ này chính là tử sĩ của Lăng gia, tiểu đội phụ trách bảo vệ Lăng Lan.

Hỏa Phượng Hoàng là vị thần đầu tiên của người Hoa cổ, mà Lăng gia tự cho mình là hậu duệ của thần thú Hỏa phượng hoàng nên đương nhiên chọn Hỏa phượng hoàng làm gia huy cho gia tộc mình.

Lúc Lăng Lan biết lịch sử ra đời của gia huy gia tộc mình thì cô kém chút cười phun thức ăn ra, cô không nghĩ tới vạn năm sau, tại thời đại khoa học kỹ thuật phát triển tiên tiến, con người vẫn còn tin về các vị thần trong truyền thuyết, chỉ có thể nói, con người đối với những thần thoại vẫn có sự chấp niệm không thể tiêu được.

Đương nhiên cách gọi Hỏa phượng hoàng này cũng chỉ lưu truyền trong Liên Bang thôi, những gia tộc trung lập khác cũng như ở các nước đối địch, mọi người vẫn gọi gia huy này là chim bất tử.

Ba đội cơ giáp đồng thời chạm trán nhau, cũng đồng thời cảnh giác lẫn nhau. Bất quả nhóm tử sĩ Lăng gia dường như có liên hệ với người của quân bộ từ trước, nên hai nhóm này đang ẩn ẩn liên hợp đối phó tiểu đội của 413.

Lăng Lan nhin không được nhú nhú mày, hỏi tiểu Tứ: "Tiểu Tứ, phóng đại hình ảnh không? Có thể xâm nhập hệ thống liên lạc của họ không, tôi muốn xem một chút."

"Có thể phóng đại hình ảnh nhưng không thể xâm nhập hệ thống liên lạc của họ được. Với sức mạnh của cô bây giờ không thể làm tôi xâm nhập vào

hệ thống của họ ở khoảng cách xa như vậy.” Tiểu Tứ oán niệm, ánh mắt mang ý nghĩa trách cứ Lăng Lan, vì cô mà nó không thể phát huy sức mạnh của mình.

Từ khi Lăng Lan biết nếu tinh thần lực vượt qua khả năng chịu đựng của thân thể thì sẽ khiến cơ thể yếu đi, chết dần chết mòn thì cô đối với sự phát triển của tinh thần lực cực kỳ kiên kị. Cô cũng chưa quên kiếp trước mình chết sớm là vì lý do gì. Vì vậy kiếp này Lăng Lan cũng không dám tu luyện tinh thần lực, cô sợ bản thân trong lúc không chú ý, khiến bản thân không thể tiếp tục sống nữa. Cho nên dù tiểu Tứ ở bên cạnh giục dây như thế nào, Lăng Lan cũng không học bất cứ phương pháp tu luyện nào liên quan tới tinh thần lực. Nhưng mà cho dù thế, tinh thần lực bây giờ của Lăng Lan cũng đã lên tới đỉnh của cấp bốn, có thể đột phá lên cấp năm bất kỳ lúc nào.

Đương nhiên nguyên nhân tinh thần lực của Lăng Lan tăng nhanh như cũng là vì tiểu Tứ mà ra, lúc Lăng Lan ra đời, tiểu Tứ đã phong tỏa tinh thần lực của cô, khiến cho nó chỉ ở cấp hai, bây giờ cơ thể của cô đã mạnh hơn trước rất nhiều nên tinh thần lực của cô cũng càng ngày thoát ra từ điểm phong tỏa của tiểu Tứ.

Đương nhiên có thể nhanh chóng giải quyết tai họa ngầm này như vậy ít nhiều cũng nhờ Lăng Lan kiên trì tu luyện dưỡng thân khí quyết mà thành.

Kỳ thực, lúc Lăng Lan sinh ra, tư liệu thực của cô về tinh thần lực là cấp 4, mà phần tư liệu Lam Lạc Phượng, Lăng Tần với quân bộ có được đều là những tư liệu giả do tiểu Tứ động tay động chân vào.

Bởi vì điểm này nên lần đầu tiên Lăng Lan làm thí nghiệm thể chất mới xuất hiện khung cảnh hỗn loạn như vậy, bởi vì những máy móc kiểm tra thể chất lưu hành trong dân chúng chỉ có thể thừa nhận tinh thần lực đến cấp ba, đương nhiên không tính các loại máy móc bị truyền từ quân đội ra ngoài.

Vì sao máy đo thể chất dùng cho người dân chỉ đạt ở cấp ba? Đơn giản là vì nếu không có các thiết bị chăm sóc đặc biệt thì những đứa trẻ có tinh thần lực cấp bốn nhất định sẽ chết trong bụng mẹ, thân thể của chúng còn quá yếu để chứa được một lượng tinh thần lực quá lớn. Đương nhiên Lăng Lan có thể thuận lợi trưởng thành trong bụng mẹ mà vẫn phát triển bình thường chủ yếu là nhờ có tiểu Tứ chăm sóc, đem tinh thần lực nhốt lại.

Nhưng mà, thành cũng chết mà bại cũng chết, tiểu Tứ phát hiện trắc dụng cụ có suy đoán tinh thần lực năng lực, liền đem Lăng Lan Tinh thần lực toàn bộ phóng xuất ra đến, muốn nhìn một chút Lăng Lan Tinh thần lực kết quả đến cái loại này trình độ, không nghĩ tới lại kém chút hồng rồi sự, cơ hồ đem trắc dụng cụ chống đỡ bạo, nếu không là tiểu Tứ phản ứng mau, lập tức đem Lăng Lan Tinh thần lực phong ấn trở về nhị cấp, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Thật ra lúc Lăng Lan ra đời, cơ thể cô đã có thể chấp nhận chứa được tinh thần lực ở cấp ba, nhưng nếu để như vậy để thân thể của cô chắc chắn sẽ bị suy yếu đi. Để giữ an toàn cho ký chủ, tiểu Tứ đã kìm tinh thần lực của Lăng Lan lại, chỉ để tinh thần lực ở cấp độ hai.

Nhưng mà sáu năm qua cũng không phải trôi không, bất tri bất giác tinh thần lực của Lăng Lan đã tự động tăng đến cấp bốn. Và chắc chắn không lâu nữa tinh thần lực sẽ tiếp tục tăng cao đạt đến cấp năm.

Nếu như bị người của quân bộ Liên Bang biết có một đứa trẻ mới sáu tuổi mà tinh thần lực đã đạt cấp năm thì nhất định sẽ khiếp sợ vô cùng. Đây chính là thiên tài trong thiên tài.

[/size]

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Cứu Viện Của Lăng Gia!

Trong màn hình, bốn cơ giáp màu đỏ ngay lập tức thủ thế phản kích, bất quá họ cũng không động thủ trước mà chủ động tiến hành đối thoại với hai đội cơ giáp trước mặt. Đáng tiếc nghe không được bọn họ đang nói cái gì, điều này làm cho Lăng Lan có chút xúc động, muốn lập tức đi không gian học tập tu luyện tinh thần lực, phải nhanh chóng nâng cao khả năng của tinh thần lực, như vậy mới có thể để tiểu Tứ đánh cắp tin tức liên lạc.

Đúng lúc này, khung cảnh đang yên tĩnh giằng co giữa ba đội cơ giáp bị tiếng cảnh báo kinh động, tập thể đồng thời giơ vũ khí lên nhắm về một hướng hướng. Hóa ra hai cơ giáp đang cố gắng tránh pháo laser trong lúc không cẩn thận đã đi vào phạm vi cảnh giới của các cơ giáp.

Đang trên đường chạy trốn, quang não của cơ giáp B đột nhiên phát ra tiếng cảnh cáo vội vàng: "Cảnh cáo, phát hiện kẻ địch, cảnh cáo, phát hiện kẻ địch."

Lúc này cơ giáp B này mới phát hiện trên radar theo dõi của mình xuất hiện rất nhiều điểm đỏ, hần trực tiếp phóng to hình ảnh, ngay lập tức hình ảnh của mười lăm cơ giáp đang hướng về phía mình xuất hiện.

"Chết tiệt, vì sao nơi này lại có nhiều cơ giáp như vậy? Không phải đã bảo đảm không một bóng người sao?" Giờ phút này trong lòng cơ giáp B lạnh như băng, chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh sau lưng không ngừng nhỏ giọt... Chẳng lẽ nhiệm vụ lần này là một cái bẫy sao?

Cơ giáp A cũng phát hiện tình huống, sắc mặt trắng toát: “Đội trưởng, chúng ta nhanh chóng chạy thôi.”

Cơ giáp B cắn chặt răng, hẩn nhìn thoáng qua những cơ giáp trên màn hình, lại nhìn hai quả đạn vẫn theo sát phía sau nhanh chóng quyết định: “Đi theo tôi, chúng ta cứ như vậy đi lên.” Tình trạng tiến thoái lưỡng nan của bọn họ không chấp nhận chuyện lùi bước, chỉ có thể cố gắng tiến lên thì mới có hi vọng sống.

Hai cơ giáp cũng không dừng lại, ngược lại càng đẩy nhanh tốc độ hướng bên này chạy qua, đương nhiên cơ giáp B cũng không quên mở tín hiệu liên lạc công khai: "Quân đoàn ba cơ giáp đoàn thứ bảy, xin hãy giúp chúng ta giải quyết hai quả đạn truy tung ở phía sau."

Cơ giáp B biết lời nói dối này rất dễ dàng bị vạch trần, nhưng mục đích của hẩn cũng chỉ là muốn những người ở trước này có thể do dự một phút. Chỉ một phút thôi, bọn họ liền có thể chạy khỏi phạm vi theo dõi rồi, nếu may mắn một chút, bọn họ còn có thể thoát luôn hai đầu đạn kia.

Quả nhiên đối phương nghe thấy lời nói này thì một đội cơ giáp liền hạ súng của mình xuống, một đội cơ giáp khác nhanh chóng nâng súng lên nhắm về phía sau lưng của hai cơ giáp kia, chỉ có bốn cơ giáp màu đỏ kia vẫn đứng kiên định như cũ không động tĩnh gì.

Lăng Lan bên này vì không biết đối phương nói gì nên vô cùng kinh ngạc khi thấy những hình ảnh trên, cô thấy sáu cơ giáp đại biểu cho quân nổ súng đầu tiên nhưng mục tiêu của họ lại là hai quả pháo phía sau.

Lăng Lan nhướn mày, vẻ mặt nghiêm túc, không lẽ hành động ám sát cô lần này là do lệnh của quân bộ? Là do cô hấp thụ thuốc kích phát gen quá nhiều nên khiến cho cao tầng của quân bộ cố kị”

Không! Lăng Lan lập tức phủ quyết khả năng cái này. Mấy năm nay tuy cô không thể tiến vào thế giới vì tuổi còn nhỏ, nhưng tất cả tin tức trên đó

cô đều nắm rất rõ ràng. Ở thời đại này, mỗi người sinh ra liền được đào tạo đến trở thành một quân nhân chân chính, mà mục đích của tất cả quân nhân chính là trở thành người điều khiển cơ giáp.

Với những cơ giáp thông thường thì điều kiện điều khiển chúng vô cùng dễ dàng nhưng với những cơ giáp cao cấp thì khác, điều kiện để trở thành người điều khiển cơ giáp cao cấp vô cùng cao, nhất là về thể chất, có thể nói là chỉ có yêu nghiệt mới có thể điều khiển được. Cho nên, Liên Bang luôn cực kỳ coi trọng những đứa trẻ có thể trở thành cơ giáp sĩ cao cấp, các phe phái đều giám sát lẫn nhau để mầm non mà mình phát hiện không bị người khác cướp mất.

Nếu không phải vì điểm này thì một đứa trẻ như cô có thể chọn tới ai? Là gia tộc Lăng thì đã bị đuổi khỏi Doha Lăng? Bọn họ không có lá gan lớn như vậy, nếu như bị tra ra quân đội tuyệt đối sẽ là đám người đó hoàn toàn biết mất, khiến cho bọn họ không bao giờ có thể ngẩng đầu.

Không phải vì mình Lăng, cũng không phải do gia tộc gây ra, như vậy thì vì sao? Đột nhiên Lăng Lan chợt nhớ tới người cha đã hy sinh của mình.

Lăng Lan cảm thấy rất có khả năng, có thể lúc cha mình ở quân bộ đã vô tình chọn giận người nào đó...

Lúc này Lăng Lan mới phát hiện, những thông tin mà cô biết về cha của mình thật sự rất ít, cô có chút hối hận, vì sao mấy năm nay cô không nghĩ tới việc hỏi chuyện của cha mình với Lăng Tần nhỉ?

Đương nhiên, Lăng Lan biết cha của mình là người nổi tiếng nhất Liên Bang... ách, không, phải là nhân vật nổi tiếng nhất các hành tinh, là người cực kỳ anh tuấn và tiêu sái, tuổi trẻ tài cao đầy hứa hẹn, là người mạnh mẽ nhất, ôn nhu nhất, không có bất cứ điểm xấu nào. (đương nhiên tất cả những thông tin trên đều do người mẹ Lam Lạc Phượng kể lại cho cô, mà cô cũng không quá tin tưởng những thông tin này, theo cô những điều trên

nhất định là do mẹ yêu cha quá mù quáng nên mới phóng đại như vậy. Tất nhiên cô cũng chỉ giám nói những điều này trong lòng, nếu dám nói với mẹ cô thì cái miệng nhỏ của cô nhất định sẽ bị đánh nát)

Lúc này Lăng Lan chỉ biết cha mình là vị thiếu tướng trẻ tuổi nhất của Liên Bang, trong một lần ra chiến trường thì bị hãm hại, hy sinh trong thông đạo, ngoài ra cô cũng không biết gì khác....Ách, cũng không phải, ít nhất cô cũng thường nghe thấy người mẹ Lam Lạc Phượng lúc nào cũng nói với cô cha mình lợi hại như thế nào.

Lăng Lan quyết định lần này về nhà, cô nhất định phải biết rõ chuyện của cha mình, như vậy cô mới có thể biết kẻ địch của mình là ai mà có những biện pháp đề phòng.

Tuy rằng trong đầu Lăng Lan suy nghĩ rất nhiều nhưng mọi chuyện vẫn diễn ra rất nhanh chóng, hai cơ giáp kia vừa mới tiếp cận ba đội cơ giáp bên này thì một hình ảnh bất ngờ xuất hiện, bốn cơ giáp màu đỏ này giờ không động đậy hơi điều chỉnh súng, quyết đoán nhấn cò, vô số chùm tia sáng cực nóng từ đầu súng bắn ra hướng về phía khoang điều khiển của hai cơ giáp kia. Bốn cơ giáp, hai người một nhóm, cũng bắn về hai cơ giáp kia. Những chùm sáng bay với tốc độ ánh sáng bắn trúng khoang không chế của hai cơ giáp kia

Chỉ thấy khoang không chế của hai cơ giáp không chịu nổi sức nóng của chùm tia sáng đã trực tiếp nổ mạnh, biến thành một đám sắt vụn rơi trên mặt đất.

Lúc này, cơ giáp của quân đội bên kia rốt cục tỉnh lại, bọn họ kích động nhắc vũ khí trong tay, nhắm ngay bốn cơ giáp màu đỏ sậm kia, tình thế trở nên khẩn trương vô cùng.

Tiểu đội của Lăng gia rất thông minh, biết loại chuyện này bọn họ không thể tham dự nên trong lúc hai đội kia nhau giằng, bọn họ liền lặng lẽ rời đi.

Nhiệm vụ chính của bọn họ chính là tìm Lan thiếu gia, những chuyện khác không phải là chuyện mà họ cần quan tâm.

Sau khi xác định đúng phương hướng, bọn họ nhanh chóng bay về phía Lăng Lan, với tốc độ đó thì không đến một phút nữa họ sẽ xuất hiện trước mặt cô.

Tiểu Tứ hâm mộ nhìn thoáng qua hỏa lực cực mạnh của bốn cơ giáp đỏ sậm kia, sau đó ghét bỏ nhìn chiếc H-Bahn vừa bị nó điều khiển. Nó hoàn toàn quên mình đã kích động như thế nào khi điều khiển chiếc H-Bahn kia.... Quả nhiên là đối với những thứ mà mình không có, thì bất cứ ai cũng sẽ sinh ra cảm giác thèm muốn, cho dù là những trí năng cũng không thể loại trừ cái thói quen xấu này.

Quả nhiên, ba mươi lăm giây sau, hai chùm tia sáng cơ hồ đồng thời phóng về phía Lăng Tần, trực tiếp bắn trúng hai kẻ đang giao chiến cùng với Lăng Tần.

Lăng Tần thở ra một hơi, chậm rãi thu hồi tư thế công kích của mình, rồi đứng thẳng người. Ông vui mừng nhìn về phía không trung, tử sĩ bảo vệ Lăng Lan rốt cục cũng tới, trái tim của ông cũng bình thường.

Dừng lại công kích khiến Lăng Tần cảm giác cả người đều đau nhức, ông biết đây là di chứng sau khi tiềm lực bị bùng nổ quá độ, bất quá không quan trọng, Lăng gia đã có thuốc để tu bổ cho loại thương thế này, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là có thể đi lại bình thường. Đương nhiên, đối với Lăng Tần mà nói, chỉ cần Lăng Lan an toàn, cho dù phải chết ông cũng không tiếc nuôi.

Năm bộ cơ giáp nhanh chóng đáp xuống đất, trừ ba cơ giáp vẫn đứng cảnh giới, khoang điều khiển của hai cơ giáp còn lại nhanh chóng mở ra, người đứng ở bên trong nhanh chóng nhảy xuống. Hai người đó mặc trang phục của màu trắng xanh, trên ngực có thêu huy hiệu Hỏa Phương Hoàng,

dưới sự phản xạ của ánh sách, hình ảnh con chim bắt tử ấy càng sống động, như thật sự có thể bay ra.

Hai người nhảy xuống lập tức đi đến bên người Lăng Tần, tháo mũ ra, một người áy náy nói: "Bác Tần, thực xin lỗi, chúng con đã tới chậm." Anh ta là một người khôi ngô, khuôn mặt vững vàng, sáng sủa, vẻ mặt trung hậu thành khẩn, ước chừng chỉ ba mươi bốn ngũ tuổi, thành thực cũng rất ổn trọng.

Lăng Tần đối với việc chậm trễ công tác cứu việc của Lăng gia cực kỳ bất mãn, phải biết rằng trong khoảng thời gian này, nếu không phải bọn họ may mắn, thì ông đã sớm chết mấy trăm ngàn lần. Một khi ông chết, thì đứa trẻ mới sáu tuổi như Lăng Lan thì có khả năng thoát sao?

Ông cả giận nói: "Lăng Hoa, đến cùng là chuyện như thế nào? Vì sao không đuổi kịp chúng ta?" Phải biết rằng, cơ giáp của Lăng gia phải luôn đặt Lăng Lan một khoảng cách nhất định, không để Lăng Lan rời khỏi phạm vi theo dõi của mình, Lăng gia đối với những tử sĩ bảo vệ cho gia chủ có yêu cầu cực kỳ cao, nếu phát sinh nguy hiểm gì thì phải đuổi kịp trong vòng mười giây giải cứu ngay lập tức, trừ phi đang ở trong khu vực cấm vũ lực còn không thì việc này phải được làm một cách chính xác và nhanh chóng, đây chính là tính mạng gia chủ của gia tộc. Lần này tử sĩ Lăng gia đã chậm trễ tới năm phút, việc này làm Lăng Tần không thể nào chấp nhận được.

Lăng Hoa không giải thích, vẻ mặt hổ thẹn nói: "Thực xin lỗi, bác Tần, là lỗi của chúng tôi."

Lúc này người thanh niên đi theo Lăng Hoa mở miệng , anh ta giải thích: "Bác Tần, bọn con không cẩn thận trúng kế diệu hổ ly sơn của đối phương, lúc bọn con phát hiện ra thì đã trễ, lúc chạy tới thì đã không còn tín hiệu của bác và thiếu gia nữa."

"Lăng Vũ !" Lăng Hoa hô lên không muốn Lăng Vũ giải thích, có lẽ anh ta cho rằng sai lầm của mình chính là sai lầm chí mạng, không có gì phải giải thích.

[/size]

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Tử Sĩ

Lăng Tần nghe Lăng Vũ nói vậy thái độ cũng dịu xuống, ông lắc đầu thở dài: "Con a, lúc nào cũng không chịu nói gì, chỉ đeo trách nhiệm trên lưng, cũng may các con tới kịp lúc, nếu không bộ xương già của ta nhất định đã nằm đây rồi."

Lăng Hoa là do một tay Lăng Tần bồi dưỡng, cho nên yêu cầu của ông đối với anh ta cũng cao hơn những người khác rất nhiều. Ông chính là muốn bồi Lăng Hoa trở thành người nối nghiệp của mình, ông hy vọng trước khi chết Lăng Hoa có thể tiếp nhận vị trí của mình, tiếp tục bảo vệ Lăng gia, bảo vệ Lăng Lan.

Bất quá có lẽ Lăng Tần đối với anh ta quá nghiêm khắc khiến tính cách của Lăng Hoa càng ngày càng nội liễm, cái gì cũng chỉ đặt trong lòng, cho dù bị oan cũng không nhiều lời, yên lặng chịu tội.

Lúc này cũng vậy, Lăng Hoa vẫn như cũ, tuy Lăng Vũ đã giải thích, Lăng Tần cũng không trách cứ nhiều, nhưng anh ta vẫn tiếp tục nói: "Xin lỗi, thầy, đã để thầy thất vọng rồi."

Ánh mắt Lăng Hoa mang theo vẻ thống khổ và tự trách, lần này đều là do anh ta sai, chút nữa đã xảy ra chuyện, điều này khiến anh ta vô cùng áy náy.

Lăng Vũ cảm thấy không thể để đội trưởng nhà mình tiếp tục, anh ta nhanh chóng nhìn xung quang, không phát hiện bóng dáng của Lăng Lan,

thần sắc anh ta đại biến hỏi: "Bác Tần, sao lại thế này? Lan thiếu gia đâu? Sao không thấy Lan thiếu gia? Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?"

Lăng Tần nhanh chóng trấn an: "Không có việc gì, không có việc gì, Lan thiếu gia rất an toàn, chỉ là đang trốn thôi!"

Ông quay đầu nhìn phía Lăng Hoa, cười "Lan thiếu gia, rất thông minh, cũng rất bình tĩnh, ta tin thiếu gia nhất định sẽ không kém bất kì vị gia chủ nào của Lăng gia trước đây, cậu nhất định sẽ thích."

Lăng Tần kiêu ngạo và tự hào, biểu hiện của Lăng Lan ở thời khắc nguy cơ nguy hiểm cực kỳ bình tĩnh cùng lạnh nhạt, thật sự quá giỏi. Cho dù cha của Lăng Lan lúc sáu tuổi cũng không bằng cô lúc này. (đương nhiên rồi)

Tuy Lăng Tần và Lăng Lan bị bắn ra khỏi xe cùng nhưng ông vẫn quan sát hành động của Lăng Lan, sợ Lăng Lan hoảng sợ mà gây sai lầm, không nghĩ tới Lăng Lan lại biểu hiện hoàn mỹ như vậy, điều này khiến ông vui vẻ vô cùng.

Lăng Tần tâm tình càng tốt nụ cười trên mặt càng sâu, có lẽ đây chính là thiên tính, ông càng thêm yêu thương đứa trẻ này. Lăng Tần hoàn toàn bỏ quên biểu hiện của Lăng Tiêu khi Lăng Tiêu cũng bị ném đi tiến hành huấn luyện năm năm sáu tuổi.

Lăng Hoanghe Lăng Tần nói ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc. Bất quá anh ta cũng rất nhanh khôi phục bình tĩnh, hỏi: "Thầy, vậy Lan thiếu gia đang ở đâu?"

Lăng Tần ý bảo bọn họ đi cùng mình, ba người đi qua mấy lùm cây đến khoảng đất trống đầy sắt vụn của vụ nổ.

Nhìn cảnh này Lăng Hoa bất động thanh sắc, nhẫn nại chờ đợi Tần quản gia giải thích. Nhưng mà Lăng Vũ tuổi trẻ nhẹn không được, nghi hoặc hỏi: "Ông Tần, nơi này căn bản không có người trốn, ông dẫn bọn cháu tới đây

làm gì? Ngắm cảnh sao? Ở đây chẳng cái gì đẹp cả, chúng ta nhanh chóng tìm kiếm Lan thiếu gia thôi."

Lăng Tần giận trừng mắt, trực tiếp đánh đầu Lăng Vũ một cái, cả giận nói: "Thằng nhóc chết tiệt, ta không đáng tin như vậy sao? Hừ, không biết thì đừng nói gì, chỉ biết hù chết người khác thôi, cứ đi theo ta là được rồi."

Lăng Tần mang theo hai người tiếp tục đi về phía trước, miệng vẫn lải nhải: "Thật là, người đi theo đội trưởng cũng đã hai, ba năm rồi, vì sao không thể học chút ổn trọng giống như đội trưởng của mình vậy. Lúc nào cũng xúc động thì làm sao làm được việc lớn..." Lăng Tần có chút không hiểu ra, Lăng Hoa ổn trọng như vậy, vì sao tính cách Lăng Vũ không thay đổi chút nào? Làm sao có thể thay vị trí của Lăng Hoa, tiếp tục bảo vệ Lăng gia.

Lăng Vũ ở Lăng Tần phía sau vẻ mặt đau khổ, nhìn về phía đội trưởng nhà mình, tựa hồ đang hỏi, có phải ông Tần vẫn luôn lải nhải hay không?

Lăng Hoa cười khở, ánh mắt ý bảo Lăng Vũ cố chịu, nghe nhiều sẽ quen.

Lăng Tần rốt cục đi tới mãnh sắt bị Lăng Lan lợi dụng, ông cười thần bí hỏi hai người đứng bên: "Các cậu thấy cái gì?"

Lăng Hoa nhìn nhìn mãnh sắt, ánh mắt chột lóe, vẻ mặt dăm chiêu. Mà Lăng Vũ thì vẻ mặt mê mang, không rõ ý tứ của Tần quản gia, trước mắt rõ ràng chỉ là một khối sắt bình thường, thì sao? Nơi này căn bản không có người nào có thể trốn, chẳng lẽ có người có thể ép thành giấy trốn ở đó sao?

Lăng Hoa ngồi xổm xuống, xoa mãnh sắt kia: "Lan thiếu gia hẳn là ở dưới đi, quả nhiên đây là nơi trốn tốt nhất, lan thiếu gia thật thông minh."

Lăng Tần nghe Lăng Hoa nói, cười vui vẻ, khuôn mặt chưa hẳn nhả của ông cũng bị nụ cười làm nhả thành từng đường thẳng: "Không sai, Lan

thiếu gia ở dưới." Ông ngồi xuống, sau đó nhẹ nhàng gõ gõ mảnh sắt: "Lan thiếu gia, an toàn rồi mau ra đi."

Mảnh sắt vẫn không động đậy như cũ, giống như ở dưới thật sự không có người. Lúc Lăng Vũ cho rằng Tần quản gia nhớ lầm thì mảnh sắt kia thật sự giật giật, nó hơi nâng lên, lộ ra khe hở nhỏ hẹp phía dưới.

Tuy rằng cái miệng hố này thật sự rất nhỏ, nhưng Lăng Vũ vẫn thấy ở đó có sự thay đổi, vẻ mặt anh ta kinh ngạc, không nghĩ tới ở đó thật sự có người.

Lăng Lan nhìn thấy người bên ngoài đúng là Lăng Tần thì vẻ mặt kích động, ném miếng sắt phai trên ra, rồi nhào lên người của Lăng Tần, thân thể run rẩy.

Lăng Tần thở dài ôm Lăng Lan. Tuy rằng Lăng Lan biểu hiện rất bình tĩnh, phán đoán rất chính xác, nhưng dù sao cô vẫn còn nhỏ, chuyện sinh tử này nhất định dọa đến cô.

Lăng Hoa và Lăng Vũ nhìn hốc nhỏ dưới đất, tuy cái hốc đó khá nhỏ, nhưng nó vẫn có thể dấu được thân thể nhỏ bé của Lăng Lan, vô cùng vừa vặn. Cái hốc này nằm ngay dưới đất, lại trùng hợp bị mảnh sắt đó đè lên nên không ai nghĩ tới phía dưới đó lại có một người đang trốn.

Lăng Hoa phức tạp liếc mắt nhìn Lăng Lan một cái, cái hố này chỉ sợ là do Lăng Lan tạo ra khi đáp xuống đất, cho dù là sức mạnh hay khả năng ứng phó khi gặp nguy hiểm thì đều chứng minh Lăng Lan này không đơn giản. Khó trách Tần quản gia lại đặc ý như vậy. Lăng gia có Lăng Lan thì chắc chắn sẽ không ngừng phát triển.

Xem ra vì còn nhỏ tuổi nên bây giờ bắt đầu sợ hãi rồi.

Lăng Lan tựa hồ được Tần quản gia trấn an, lại lần nữa ngẩng đầu lên, trên mặt bình tĩnh nhưng hai mắt còn chút hoảng sợ. Lăng Hoa âm thầm gật

đầu, khả năng thừa nhận của Lan thiếu gia quả nhiên vô cùng tốt, cũng giỏi điều chỉnh cảm xúc bản thân. Quả nhiên di truyền những gen tốt nhất của Lăng Tiêu gia chủ, tin tưởng mấy năm nữa, Lan thiếu nhất định có thể trở thành một vương bài sư sĩ, thậm chí trở thành vương cấp sư sĩ...

Lăng Hoa đối với Lăng Lan cười cười thân mật, anh ta không giỏi nói chuyện với người khác, cũng không biết phải nói chuyện với một đứa trẻ như thế nào, nhưng mà cười hân sẽ không sai.

Lăng Lan tò mò xem xét liếc mắt một cái, lôi kéo góc áo Tần quản gia. Ý muốn Tần quản gia giới thiệu hai người này là ai.

Lăng Tần chỉ vào Lăng Hoa nói: "Cậu ấy là Lăng Hoa, là tử sĩ Lăng gia, đội trưởng chiến đội cơ giáp của Lăng gia, phụ trách vấn đề an toàn, bảo vệ gia chủ khi gia chủ ra ngoài công tác, lần này là do cậu ấy mang đội bảo vệ chúng ta." Sau đó chỉ vào bên cạnh: "Thằng nhò này là Lăng Vũ . là đội viên thuộc chiến đội, Lan thiếu gia có thể lựa chọn không nhìn thấy cậu ta." Với tính cách này của Lăng Vũ, Lăng Tần sợ Lăng Lan sau khi tiếp xúc cũng sẽ bị lây bệnh, nhất định phải cách ly trước.

Lăng Lan đối với Lăng Hoa gật đầu, sau đó hỏi Lăng Tần: "Có phải cơ giáp chiến đội xảy ra chuyện gì hay không, cho nên không đuổi kịp chúng ta?"

Lăng Vũkinh ngạc thè lưỡi: "Lan thiếu gia, làm sao mà cậu biết chúng ta gặp chuyện bất trắc vậy ?"

Lăng Lan tức giận liếc trắng mắt nói: "Nếu không vì sao các người lại tới chậm như vậy.

Lăng Hoa ánh mắt sáng sáng, rồi nhanh chóng buông mi mắt, che khuất hết thủy ý tưởng của mình.

Lăng Vũ nghĩ nghĩ cũng phải, lâu như vậy mà chiến đội Lăng gia không tới cứu viện thì không cần nghĩ cũng biết bị địch mai phục hoặc bị dụ đi rồi. Sao mà mình ngốc thế nhỉ? Bị một đứa trẻ 6 tuổi khinh bỉ.

Anh ta chỉ có thể xấu hổ sờ sờ cái mũi, làm bộ không cảm giác gì, nghiêm trang trả lời: "Chúng ta vừa đi qua thành Kỳ Nhã đi vào khu hoang dã này thì đội trưởng phát hiện một đội cơ giáp lén lút đi theo thiếu gia, vì đảm bảo an toàn của thiếu gia, đội trưởng liền phái ba người Lăng Trạch đi theo đội cơ giáp kia, tùy thời xử lý còn tôi và đội trưởng tiếp tục đi sau thiếu gia, nhưng mà rất nhanh, chúng tôi lại gặp một đội cơ giáp khác đã đưa vũ khí nhắm về phía thiếu gia, tôi và đội trưởng chỉ có thể lao ra kéo đám người kia đi...*

Lăng Vũ nói tới đây sắc mặt thập phần khó coi: "Sau đó tôi cùng đội trưởng mới phát hiện mình đã cách thiếu gia quá xa, không thể tra ra tung tích của cậu, lúc đó chúng tôi mới nhận ra mình đã bị trúng kế diệu hồ ly sơn của kẻ địch. Nghĩ tới lúc đó mà run, so về số lượng cơ giáp hay vũ khí thì đám người đó đều mạnh hơn chúng tôi rất nhiều, lúc đó tôi nghĩ chỉ có đội trưởng mới có thể thoát còn mình khẳng định không có cơ hội, không nghĩ tới cuối cùng... “

Lăng Vũ rất khổ sở, anh ta cúi đầu, ảo não bản thân không thể kịp thời phát hiện điều không ổn, thiếu chút nữa đã khiến cho người gia chủ Lăng gia gặp chuyện không may. Nếu sớm biết ý định của đối phương, cho dù chết anh ta cũng muốn đuổi kịp Lan thiếu gia, còn có thể bắn đạn tín hiệu, triệu tập mọi người đến cứu viện.

Lăng Hoa cũng thập phần tự trách, hành động lần này hoàn toàn là sai lầm của anh ta, nếu không phải anh ta phán đoán sai thì làm sao Lăng Tần và Lăng Lan có thể gặp nguy hiểm như vậy, xem chút bị sát hại.

Lăng Lan nghe Lăng Vũ nói xong khuôn mặt ngưng trọng: "Đây là chuyện mà không ai muốn, cho dù mọi người có tỉnh ngộ sớm chỉ sợ cũng

không làm được chuyện gì, có lẽ còn khiến đối phương hạ ngoan tay. Hiện tại tốt rồi, mọi người đều còn sống, đây là chuyện tốt, không phải sao? Chỉ có sống mới có hi vọng, mới có thể làm những việc mình muốn làm, dù là bảo thì hay bảo vệ cũng rất tốt..”

Lăng Lan cảnh cáo nhìn về phía Lăng Vũ: "Tôi không hy vọng tử sĩ của mình là đều là kẻ ngu ngốc..." Cô nhìn ra trong mắt Lăng Vũ vẫn còn ý nghĩ về trận chiến vừa rồi, có lẽ do tự trách nên anh ta mới có muốn dùng hành động để đền bù, nhưng hành động này thật sự rất ngu ngốc, Lăng Lan cực kỳ phỉ nhổ những hành động cực đoan như vậy, tử sĩ của cô tuyệt đối không thể có những kẻ như thế.

Lăng Lan tuy nói có chút không khách khí, nhưng Lăng Tần lại thập phần vừa lòng, những lời này của Lăng Lan có cứng rắn không mất đi uy nghiêm của gia chủ, cũng không phải vô duyên vô cớ giận chó đánh mèo. Như vậy Lăng Hoa và Lăng Vũ hẳn sẽ chân chính nhận Lăng Lan làm chủ.

Tử sĩ Lăng gia tuy rằng mỗi thế hệ đều trung thành với gia chủ của Lăng gia, nhưng muốn bọn họ hy sinh tính mạng để bảo vệ gia chủ thì người gia chủ đó phải khiến tử sĩ cảm thấy xứng đáng trung thành, đây là tác phong của Lăng gia, theo cách nói của đời trước, nếu không thể thu phục được những con ngựa kiêu ngạo tử sĩ thì người gia chủ đó đừng nghĩ muốn kiến công lập quốc, vẫn là nên ngoan ngoãn ở nhà phụ trách việc nối dõi tông đường, an ổn sống tới già đi.

Nếu như có thể thu phục được tất cả mọi tử sĩ của Lăng gia thì người gia chủ đó mới có thể thành công xuất hiện trước mặt mọi người, bắt đầu giúp ích cho đất nước, thất bại cũng không sao, có thể phát triển Lăng gia trên những phương diện khác.

Quả nhiên Lăng Vũ vẻ mặt kích động, trong mắt lóe sáng vô cùng, cậu ta đã chân chính trở thành tử sĩ của Lăng Lan, mà không phải là tử sĩ của Lăng gia.

[/size]

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Gay Từ Đầu Liền Hoài Nghi !

Lăng Vũ khôi phục tâm tình thì thấy Lăng Lan vẻ mặt tò mò nhìn súng laser bên người mình, anh ta không nói gì, mở túi đựng súng rồi chìa ra: "Thích không? Đây là súng hạt laser, tuy uy lực kém hơn súng tự động, bất quá vẫn có thể xử lý những kẻ không mặc trang phục bảo hộ. "

Hai mắt Lăng Lan lóe sáng, vẻ mặt hưng phấn mà cầm, cúi đầu nghiên cứu khẩu súng trong tay.

Khóe miệng Lăng Hoa khẽ nhếch, giờ phút này Lăng Lan khôi phục lại thành một đứa nhỏ bình thường, đối với những thứ chưa từng thấy đều rất tò mò.

Chỉ có Lăng Tần vẻ mặt quái dị liếc mắt nhìn Lăng Lan một cái, phải biết rằng Lăng Lan đã sớm chơi đùa với mấy thứ này, vì sao lại cố tình ra vẻ như không biết như vậy? Bất quá ông không nói gì, ông tin tưởng Lăng Lan làm như vậy nhất định có đạo lý của mình, cô quyết định nhẫn nại chờ đợi đáp án công bố cuối cùng.

Nhìn Lăng Lan cầm súng chơi, Lăng Vũ vẻ mặt khẩn trương nhắc nhở: "Đừng m ở cái khóa an toàn kia, chỗ đó là chốt mở, ấn loạn sẽ xảy ra chuyện đó."

Lăng Lan trách cứ nhìn Lăng Vũ, giận vì anh không tín nhiệm mình, bất quá cô rất nhanh lại tiếp tục nghiên cứu khẩu súng trong tay, chỉ chốc lát sau, cô chơi xong liền không hứng thú đang muốn trả lại cho Lăng Vũ thì

chớp mắt vô tình nhìn thấy khẩu súng của Lăng Hoa, bóng súng đó không giống của Lăng Vũ, cô hoang mang hỏi Lăng Hoa: "Vì sao khẩu laser của anh không giống anh ấy?" Lăng Lan phẩyphấykhoảnh súng laser trong tay.

Lăng Hoa tươi cười trả lời: "Bởi vì súng trang bị cho đội trưởng và đội viên khác nhau."

"Ồ? Hóa ra là vậy, tôi muốn nhìn của anh một chút?" Ánh mắt Lăng Lan lộ vẻ tò mò, tựa hồ muốn biết súng của đội trưởng khác đội viên như thế nào.

Lăng Hoa chần chờ, cuối cùng vẫn đem khẩu laser bên hông rút ra đưa cho Lăng Lan, anh ta cũng không quên nhắc nhở: "Thiếu gia, nhất định không được đụng vào khóa an toàn, uy lực của cây súng này mạnh hơn súng thường gấp 4 lần, không cẩn thận có thể làm mình bị thương đấy. "

Lăng Lan ngoan ngoãn gật đầu, cô cũng không thể cự tuyệt ý tốt của người khác. Sau khi nhận khẩu súng, cô liền đem hai khẩu so với nhau để xem sự khác biệt, tuy ngoại hình không khác nhau là mấy, nhưng hộp năng lượng, nòng súng của Lăng Hoa lớn hơn của Lăng Vũ, xem ra đây chính là mẫu chốt khác biệt.

Lăng Lan cầm hai khẩu súng trong tay soi tới tới lui một phen, lúc hai người Lăng Hoa Lăng Vũ cho rằng Lăng Lan muốn trả súng cho mình thì hành động tiếp theo của Lăng Lan khiến khóe mắt hai người nhất thời kịch liệt co rúm. Bọn họ không thể tưởng được, thiếu gia nhà mình lại vô sỉ như vậy, quang minh chính đại đem hai cây súng trực tiếp để vào áo phòng hộ của mình, không những vậy còn vừa lòng vỗ túi mấy cái, đặc ý nhìn bọn họ như nói, thứ này là của ta.

Lăng Hoa bất đắc dĩ cười khở, anh ta nhìn về phía Lăng Tần, hi vọng Tần quân gia có thể mở lời để mấy khẩu laser đó trở về, hai cây súng đó là vũ khí chế riêng cho bọn họ không thể thiếu.

Lăng Tần vừa định mở lời khuyên can, liền nhìn thấy tầm mắt Lăng Lan đã quét đến, ánh mắt ấy kiên quyết và sắc bén khiến ông run sợ, ông lập tức thay đổi quan điểm, nói với Lăng Hoa cứ để thiếu gia giữ dùm, có gì sẽ làm súng mới đưa cho bọn họ.

Lăng Hoa, Lăng Vũ bắt đầu dĩ tử vệ cái gì cũng không thấy được. Mà về mặt Lăng Lan thì cực kỳ thỏa mãn. Mấy người rất nhanh rời khỏi khu vực đồng hoang này, quay trở lại chỗ cơ giáp của Lăng Hoa, Lăng Vũ đáp xuống. Lăng Lan nhìn hai xơ giáp sắt cao lớn trước mặt, chỉ đứng yên một chỗ thôi nhưng Lăng Lan vẫn cảm giác được sự uy vũ của nó, điều này khiến cô cảm thấy thật yếu ớt và nhỏ bé, giống như mình có thể bị nó nghiền nát một cách dễ dàng. Điều này khiến cô không nhìn được mà kích động, giống như nhìn thấy món đồ chơi yêu thích nhất.

Kỳ thực, Lăng Lan cũng không cô thật sự thích cơ giáp như vậy, nhưng mà kiếp trước chỉ có thể nhìn thấy mấy cơ giáp này trên tivi, bây giờ những thứ vĩ đại ấy xuất hiện trước mặt, khiến cô cảm thấy mình như đang nằm mơ cảm giác, trong lúc nhất thời cô không thể phân rõ đây là kiếp nào.

"Đây là cơ giáp của Lăng gia chúng ta sao? Quá uy vũ." Lăng Lan nhìn không được cảm thán.

Lăng Hoa nở nụ cười, anh ta nhớ lại lần đầu tiên mình nhìn thấy cơ giáp, cũng kích động, kinh thán như Lăng Lan lúc này.

Lăng Vũ càng thêm đặc ý, anh ta tự hào nói: "Đúng vậy, bất quá đây chỉ là cơ giáp tư nhân nên chỉ có thể lấy màu này, thiếu gia nếu có thể gia nhập quân đội thì còn có thể thấy rất nhiều cơ giáp lớn hơn nữa, mà nếu may mắn trở thành một vương bài sư sĩ, đến lúc đó cậu có thể thay đổi màu của cơ giáp.... Nếu có thể, tôi rất muốn đem cơ giáp của mình biến thành màu đỏ... Rất đẹp... "

"Đừng mơ mộng hão huyền nữa, chúng ta không có cơ hội đổi màu cơ giáp. " Lăng Hoa lần đầu tiên biểu lộ ra tiếc nuối, mỗi cơ giáp sĩ đều muốn khống chế cơ giáp của mình bay tự do trên không trung, có thể chém giết tất cả kẻ địch, khí phách vang trời.

Đáng tiếc, cơ giáp ở Liên Bang vẫn thuộc loại thiết bị vũ khí cấm lưu hành, cho dù là gia tộc có tư cách tư nhân sử dụng cơ giáp thì cũng chỉ có thể giữ loại cơ giáp phổ thông nhất.

Bị đội trưởng của mình đánh vỡ mộng đẹp, Lăng Vũ chỉ có thể thở dài một hơi, làm tử sĩ của gia tộc, bọn họ không được phép đi trên con đường quân nhân.

Lăng Lan đối hành vi của Lăng Hoa và Lăng Vũ làm như không hay biết, cô vẻ mặt mê say tiến lên, chạm vào những nơi mình có thể với tới, thật lạnh, là hàng thật rồi.

Cô sờ soạng một chút thì không tính, không nghĩ tới lại tiếp tục xoa loạn khiến Lăng Hoa cùng Lăng Vũ cảm giác cả người phát lạnh, giống như bản thân bị đùa giỡn, không có biện pháp, mỗi cơ giáp sĩ thật sự rất trân trọng cơ giáp của mình, trân trọng nó như chính cơ thể mình.

Lúc này trên không trung truyền đến tiếng động cơ gầm rú kịch liệt, Lăng Lan ngẩng đầu liền nhìn ba cơ giáp đang bay giữa không trung, mỗi người giám sát một hướng.

Lăng Hoa đi đến bên người cô hỏi: "Lan thiếu gia, cậu có muốn xem khoang điều khiển cơ giáp không? "

Lăng Tần nhướn mày, vào thời điểm này mà muốn điều khiển cơ giáp để lấy lòng thiếu gia sao? Dù sao bọn họ còn không biết xung quanh có thật an toàn hay không mà?

Lăng Hoa thấy thế giải thích nói: "Người của quân đội đã liên lạc với chúng ta, hiện tại đang chúng ta đang ở trong phạm vi bảo vệ của họ, không cần lo nữa, lúc này cũng may mắn gặp họ nên chúng con mới thoát khỏi nguy hiểm."

Lăng Lan vẽ mặt ao ước nhìn về phía Lăng Tần, khiến Lăng Tần không thể mở lời nói không. Thôi kệ, xem như để thiếu gia vui vẻ đi, gặp nguy hiểm này giờ, để cô thả lỏng cũng tốt. Vì thế Lăng Tần gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Lăng Lan liền nhìn Lăng Hoa chớp chớp mắt, xem ra Lăng Hoa là muốn để cô vui vẻ.

Lăng Hoa lập tức nói vào trong liên lạc khí: "Lăng Trạch, các cậu xuống đây một chút, thiếu gia muốn xem tư thế oai hùng của các cậu, phải biểu hiện cho tốt." Lăng Hoa một câu hai ý nghĩa, sau đó chỉ huy nhóm người bay một vòng, rồi làm mấy động tác cách đấu, dù sao trẻ con vẫn thích nhất xem loại này.

"Dạ!" Lăng Trạch ngậm miệng.

Chỉ thấy ba giá cơ giáp lượn một vòng trên trời rồi bắt đầu bày ra các động tác cách đấu khiến Lăng Lan ở dưới hưng phấn vô cùng, nhìn không được vỗ tay cổ vũ.

Làm xong các động tác luyện tập, ba cơ giáp bỗng chốc lao thẳng xuống dưới rồi nhanh chóng ngừng lại vọt lên trên, điều này càng làm Lăng Lan hưng phấn.

Lăng Tần thấy một màn như vậy, hốc mắt nhất thời có chút ướt át, Lăng Lan luôn tỏ vẻ trưởng thành sớm khiến ông cũng quên mất đây chỉ là một đứa trẻ 6 tuổi, đứa trẻ như vậy nên hồn nhiên, vui vẻ, đáng tiếc bởi vì Lăng Tiêu gia chủ mất sớm mà đứa trẻ không thể không mang ngọn núi tên Lăng gia, điều này khiến ông không thể không buộc Lăng Lan trưởng thành...

Mà những việc một người cha phải làm bây giờ chỉ có thể để tử sĩ Lăng gia làm thay, nếu người điều khiển cơ giáp là Lăng Tiêu thì tốt biết bao...

Ba giá cơ giáp rất cục hoàn thành, bắt đầu đáp xuống phía dưới. Vì không để mặt đất bị chấn động quá lớn, các động cơ mở tên lửa phản lực, cơ giáp chậm rãi hạ xuống, mà động cơ phản lực quá lớn khiến cho khu đất bắt đầu rung lắc dữ dội, mắt thấy Lăng Lan sắp ngã Lăng Hoa liền phản ứng nhanh nhất đưa tay ra đỡ lấy, cũng giữ chặt để Lăng Lan không bị lắc nữa.

Lăng Lan cuối đầu xuống, sát khí chợt lóe: Sức tay Lăng Hoa có phải quá lớn hay không!

Trong mắt Lăng Lan bị ý lạnh bao trùm, cô hơi hơi di chuyển thắt lưng, lặn về thay đổi tư thế đứng.

Cơ giáp càng ngày càng gần, Lăng Lan khó khăn ngược đầu lên, ở phía trên Lăng Hoa nhìn thấy tất cả biểu tình trên mặt Lăng, kích động hưng phấn nhảy nhót, không hề biết sắp xảy ra chuyện gì.

Trong mắt Lăng Hoa chợt lóe một tia không đành lòng cùng tiếc hận...

Đúng lúc này, vừa mới đáp xuống, ba cơ giáp đồng thời vươn tay nhắm về phía Lăng Lan, tất cả mọi người còn chưa phản ứng thì Lăng Hoa đột nhiên cầm lấy tay Lăng Lan ném mạnh lên trời.

Bay qua đỉnh đầu Lăng Hoa, Lăng Lan rõ ràng nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ của Lăng Tần và vẻ mặt phẫn nộ của Lăng Vũ đang cùng lai về phía này.

Đáng tiếc đã chậm, ba cơ giáp đang nhắm về phía Lăng Lan bỗng nhiên thay đổi phương hướng, khẩu súng trong tay nhắm về phía hai người Lăng Tần và Lăng Vũ...

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, cô quyết đoán ra tay!

Cánh tay trái Lăng Lan phải vung lên vặn vẹo lại không thành hình nhanh chóng xoay người nắm lấy yết hầu của Lăng Hoa, đồng thời mượn lực khóa đem cơ thể đang treo giữa không trung xoay một vòng ra sau, núp sau lưng Lăng Hoa, cùng lúc này tay trái cũng rút khẩu súng laser lúc này đặt bên thái dương Lăng Lan.

"Dừng lại!" Lăng Lan hô lên khiến ba cơ giáp kia đồng thời dừng lại, chỉ một chút nữa thôi là họ đã bót cò.

Bị phản đòn bất ngờ, sắc mặt Lăng Hoa trở cực đại biến, khó khăn hỏi: "Không biết tôi đã để sơ hở ở đâu bị Lan thiếu năm nhỉ?"

Lăng Lan nhàn nhạt nói: "Ngay từ đầu."

"Hử?" Lăng Hoa nghe không rõ.

"Từ lúc các người chậm trễ trong việc cứu viện, ta đã hoài nghi các người, đến lúc các người không bị hao tổn gì trở về, ta đã xác định ." Lăng Lan căn bản chưa bao giờ tin tưởng chiến đội tử sĩ Lăng gia.

[/size]

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG ĐỂ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Ván Bài Của Từng Người

Không khí giăng co hai bên càng căng thẳng và lâm vào cục diện bế tắc, ba cơ giáp tuy rằng dùng hết tốc lực nhắm vào hai người Lăng Tần nhưng bởi vì Lăng Hoa ở ngay trong tay Lăng Lan nên bọn họ không dám thật sự bóp cò, để Lăng Lan không bị kích thích mà giết luôn Lăng Hoa.

Mà Lăng Tần và Lăng Vũ tuy rất muốn tiến lên giúp Lăng Lan khống chế Lăng Hoa, nhưng ba cơ giáp rõ ràng không muốn ba người lại nên trực tiếp bắn xuống đất quanh vị trí chân của hai người, xem như cảnh cáo bọn họ không cần hành động thiếu suy nghĩ, bằng không dù chết thì cũng kéo theo tất cả cùng đi.

Hai bên đều cố kỵ lẫn nhau nên cũng không dám nhúc nhích...

"Vì sao?" Cục diện giăng co làm cho Lăng Hoa có thời gian đem vấn đề trong lòng hỏi ra.

"Có thể khiến tử sĩ Lăng gia không cứu viện kịp thời chỉ có một khả năng, đó chính là đã chết trận, tôi nghĩ anh hiểu rất rõ chuyện này nhỉ. " Từ khi bắt đầu tới tuổi đọc chữ, Lăng Lan liền quang minh chính đại đọc tất cả những quyển sách lịch sử của Lăng gia, nên cô đương nhiên rất rõ ràng nội dung hàng đầu để trở thành tử sĩ Lăng gia chính là: tuyệt đối không lựa chọn chủ động rời gia chủ.

Giống như Lăng Hoa nói, gặp tình huống nguy hiểm tử sĩ Lăng gia chỉ có thể lựa chọn tử chiến, mà không thể chạy trốn, bọn họ tuyệt đối không để

gia chủ thoát khỏi tầm nhìn của mình, trừ phi toàn quân bị diệt.

Lăng Hoa nghe vậy cười lạnh: "Chẳng lẽ cậu không biết Lăng gia còn có một gia quy những tân gia chủ muốn được tử sĩ bảo vệ thì phải nhận sự ủng hộ của họ sao? Lan thiếu gia cậu nghĩ mình làm được sao?" Khóe miệng hắn ta lộ ra một chút trào phúng, giống như cảm thấy hành động này của Lăng Lan thực ra chỉ là vô căn cứ, phỏng đoán lung tung, cá tính đa nghi rất có thể bị người khác xa lánh, thậm chí có thể hủy toàn bộ Lăng gia, hắn lựa chọn tiêu diệt cũng không sai, chỉ là không thành công thôi.

Lăng Hoa hthở dài: "Lan thiếu gia, lần này cậu tính sai rồi." Hôm nay nữ thần may mắn đã đứng ở phía bên kia, chỉ có thể trách hắn vận khí quá kém. Bất quá hắn không muốn Lăng Lan đắc ý, hắn tiếp tục nói. "Nhưng mà, với tính cách đa nghi như cậu, không chịu tin tưởng người bên cạnh thì về sau ai dám dùng mạng để bảo vệ cho cậu đây. Có khi kẻ bị nghi kỵ tiếp theo chính là hắn. "

Lời nói của Lăng Hoa khiến cho hai người Lăng Tần Lăng Vũ ở phía sau sắc mặt biến đổi, Lăng Tần lời nói này của Lăng Hoa chính là muốn gieo hạt mầm hoài nghi cho những tử sĩ của Lăng gia, làm cho bọn họ không thể tin Lăng Lan, hắn ta muốn Lăng Lan vĩnh viễn không có được sự tán thành của tử sĩ Lăng gia... Ông sợ Lăng Vũ cũng đang bắt đầu hoài nghi Lăng Lan.

Sắc mặt hai người Lăng Tần Lăng Vũ biến hóa Lăng Lan thấy rất rõ ràng, tiểu Tứ vẫn luôn theo dõi toàn bộ cục diện, bất cứ động tác nhỏ nào đều không thể tránh được tầm mắt của nó, bao gồm cả con dao vừa rút ra từ ống tay áo của Lăng Hoa.

Lăng Lan âm thầm phòng bị, miệng cười lạnh nói: "Sai, có sai sao? Nếu như trên cơ giáp của anh có xuất hiện dấu vết hỏa chiến thì có lẽ tôi sẽ hoài nghi phán đoán của mình là sai lầm, nhưng đáng tiếc... Anh đã quên, diễn

trò thì phải làm cho đúng chỗ, cơ giáp của anh nếu có thêm mấy vết cháy xém thì mới có thể chứng minh tôi là người đa nghi. "

Lăng Lan không nhanh không chậm đem sai lầm mẫu chốt của Lăng Hoa nói ra. Lăng Tần nghe Lăng Lan lời nói, vẻ mặt kích động, hóa ra thiếu gia nhà mình bất tri bất giác đã trở nên lợi hại như vậy, Lăng Tiêu gia chủ thật sự có người kế nghiệp. Một tia tiếc nuối xẹt qua lòng ông, nếu Lan thiếu gia thật sự là thiếu gia thì tốt quá.

Lăng Vũ như bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra những động tác hiệu kỳ lúc này của thiếu gia chỉ là giả vờ, kỳ thật nó đều có thâm ý của nó. Nhìn Lan thiếu nhỏ tuổi đang ở trên lưng Lăng Hoa tay trụ yết hầu, Lăng Vũ hai mắt tỏa sáng.

Lan thiếu gia bình tĩnh trí tuệ như thế, quả nhiên không hổ là gia chủ của bọn hắn, mới sáu tuổi tuổi đã lợi hại như vậy, chắc chắn sau này cậu ấy còn lợi hại hơn bây giờ nhiều. Giờ phút này, Lăng Vũ chân chính đem Lăng Lan trở thành gia chủ mà mình nguyện ý trung thành.

"Hóa ra cậu cậu không ngừng chạy chơi xung quanh hai cơ giáp chính là vì muốn kiểm tra dấu vết chiến đấu của chúng tôi." Giờ phút này Lăng Hoa mới rõ mình sai chỗ nào, cũng hối hận vô cùng.

Hắn vậy mà bị một đứa trẻ lừa gạt, cứ nghĩ rằng đó chỉ là đứa trẻ 6 tuổi, không nghĩ đến lại có thể thông minh như vậy, nhìn thấu tất cả ván bài mà hắn tạo ra, ngay từ lúc đầu, hắn không chỉ không thể che dấu ý muốn của mình mà còn trong lúc vô tình đã tiến vào bàn cờ của đối phương.

Kỳ thực, ngay từ đầu cũng Lăng Lan không xác định là ai phản bội, cho nên cô trực tiếp cầm luôn hai khẩu súng laser của Lăng Hoa và Lăng Vũ, đảm bảo an toàn cho mình và Lăng Tần, sau đó mê mẩn, không ngừng soi kiểm tra hai cơ giáp để xác định đối tượng.

Lăng Hoa cười khố, nếu ngay từ đầu hắn đem Lăng Lan trở thành đối thủ ngang bằng thì có lẽ Lăng Lan đã không dễ dàng phát hiện lời nói dối mình, cũng sẽ không thua thảm như bây giờ.

"Chẳng lẽ cậu không nghĩ tới thực lực của tôi sao?Đội trưởng thì chắc chắn phải mạnh hơn đội viên rồi." Lăng Hoa chưa từ bỏ ý định hỏi.

Lăng Lan trầm mặc một cái, sau đó mới luyến tiếc nói: "Kỳ thực, tôi cũng muốn nghĩ như vậy, tôi thật sự không hy vọng có một ngày Lăng gia tử sĩ sẽ phản bội Lăng gia, phản bội tôi... Nhưng mà anh lại quên một điều rất quan trọng, là gia quy hàng đầu của Lăng gia."

Lăng Lan thanh âm rất nhẹ, lại giống như sấm sét nổ bên tai Lăng Hoa: "Khi chúng ta còn có khả năng thì chúng ta không bao giờ vứt bỏ người nhà của mình. Tôi không hoài nghi sự trung thành của Lăng Vũ bởi vì có một vài chỗ trên cơ giáp của anh ta đã bị súng ánh sáng bắn xuyên qua, thậm chí còn có vài vết ở ngay khoang điều khiển, như vậy anh ta đã thực sự xém chút chết ở nơi đó, anh ta đã cố gắng làm tất cả, mà anh, Lăng Hoa, đội trưởng đội tử sĩ Lăng gia, vì chưa chấp nhận tôi lên làm gia chủ nên không bán mạng vì tôi." Lăng Vũ nghe nói như thế, hốc mắt liên ươn ướt.

"Trên cơ giáp của anh không hề có một vết thương nào, như vậy có nghĩa cuộc chiến vừa rồi anh đã đánh rất dễ dàng, mà Lăng Vũ là thành viên trong đội của anh, anh vẫn lựa chọn từ bỏ anh ta, như vậy có nghĩa là gì? "

Lăng Hoa không nói gì, hóa ra trong lúc lơ đãng hắn đã tự bại lộ suy nghĩ của mình, quả nhiên hắn quá xem nhẹ đứa trẻ Lăng Lan. Trong lòng hắn ần ần hối hận,nếu sớm biết Lăng Lan thông tuệ như vậy, hắn nhất định sẽ bảo vệ Lăng Lan thật tốt, không bị những thứ kia dụ hoặc mà mạo hiểm như vậy, có lẽ con của hắn sẽ vì biểu hiện của cha mà nhận được sự bồi dưỡng tốt nhất của Lăng gia... Đáng tiếc.

"Lan thiếu gia, tôi thật hối hận, nếu sớm biết cậu là thông tuệ như vậy tôi đã không lựa chọn phản bội cậu, đáng tiếc, là quá chậm. Tôi không dám thỉnh cầu cậu tha thứ, chỉ hi vọng cậu không giận chó đánh mèo, có thể bỏ qua cho người nhà của tôi, tất cả đều là lỗi của một mình tôi." Lăng Hoa thở dài một hơi, vẻ mặt thành khẩn nói.

Lăng Lan mặt không biểu cảm trả lời: "Tôi sẽ không giận chó đánh mèo bất luận kẻ nào."

"Cám ơn Lan thiếu gia!" Lăng Hoa vừa nói một tiếng cảm ơn thì tình hình đột nhiên biến đổi, tay trái hắn ta bắt lấy cánh tay đang chế trụ yết hầu mình của Lăng Lan, tay phải mạnh giơ lên chém xuống cánh tay đang cầm súng của Lăng Lan, hắn nhất định phải giải quyết tai họa ngầm này.

Nhưng mà hắn cảm giác được đầu mình bỗng rất, sau đó chỉ còn lại là cảm giác vô tận hư không.... Hắn không cảm nhận được cánh tay của mình, vì sao không thể bắt được cánh tay nhỏ bé đó?

Sau đó hắn thấy hình ảnh cũng thay đổi, ba cơ giáp trước mặt chỉ còn lại là chấm nhỏ li ti.... Đây là cảm giác cuối cùng của hắn ta.

"Đội trưởng!" Trống không điều khiển của ba cơ giáp truyền lại tiếng hét thê lương.

Sau đó ba cơ giáp quyết đoán nhấn cò súng trong tay ...

Lăng Tần, Lăng Vũ hoảng sợ lao về phía Lăng Lan, muốn ngăn trở sức mạnh của tia ánh sáng đang lao tới.

Chỉ có Lăng Lan vẻ mặt lạnh lùng nhìn ba cơ giáp, trốn cũng không trốn.

Lăng Tần và Lăng Vũ cùng lao tới nằm đè lên người Lăng Lan, hai người dùng thân mình để che kín cho Lăng Lan. Điều này khiến Lăng Lan xém bị đè nặng mà chết.

Lăng Lan bất đắc dĩ nói: "Bác Tần, còn có Lăng Vũ , hai người sắp đề chết con rồi, có thể đứng lên trước hay không?"

Lăng Tần cả giận nói: "Con mau nằm yên lại, chúng ta chết không sao nhưng con thì không thể chết, con chính là hi vọng của Lăng gia chúng ta. "

Lăng Vũ cũng gật đầu: "Tôi là tử sĩ của thiếu gia, có thể chết vì cậu chính là trách nhiệm và vinh dự của tôi." Nói xong anh ta cũng không quên đem Lăng Lan đầu đề xuống lại lần nữa, chỉ sợ Lăng Lan không cẩn thận bị tia sáng nào bắn trúng. Nhưng Lăng Vũ cảm thấy có chút kỳ quái, bản thân bị súng ánh sáng bắn trúng vì sao còn có thời gian để trả lời thiếu gia chứ.

Lăng Lan rốt cuộc nhìn không được xem thường nói: "Chẳng hai người không cảm thấy trên mình không có điểm nào đau đớn sao?"

Lăng Tần sững sốt, đúng vậy, vì sao ông không cảm thấy cái gì chứ? Chẳng lẽ toàn thân đã bị đập nát nên không cảm thấy đau sao? Không thể nào, như vậy chỉ có một khả năng xảy ra...

Đối phương không tấn công?

Lăng Vũ cũng suy nghĩ cẩn thận, bọn họ quay ra sau nhìn ba cơ giáp, noa vẫn đứng ở đó, vẫn giữ nguyên tư thế bắn nhưng lại không nhúc nhích, giống như bị trúng bùa phép định thần...

Khi nhìn về phía khoang điều khiển của ba cơ giáp họ mới phát hiện, vị trí đó giờ trống không, ba cơ giáp giờ chỉ còn là sắt.

Mà cách đó không xa, khoang không chế của ba cơ giáp đang nằm chổng chơ trên đất, phát tín hiệu cứu viện. Ba khoang không chế rõ ràng đã rơi vào trạng thái cầu cứu, nếu không có người từ bên ngoài mở ra thì từ bên trong bọn họ không thể thoát ra được. Bọn họ giờ như cá nằm trong chậu.

Lăng Tần và Lăng Vũ thấy thế thì kinh hãi vạn phần, bọn họ nhanh chóng đứng lên, rồi đỡ Lăng Lan đứng dậy, sau đó Lăng Vũ nhanh chóng kiểm tra ba khoang khổng lồ kia, anh ta cần phải chắc chắn đối phương đã bị khóa ở bên trong không, dù sao bây giờ trên người họ cũng không có vũ khí, anh nhất định phải cẩn thận.

Mà Lăng Tần chính là đi đến trước thi thể Lăng Hoa, vẻ mặt bị thương. Lăng Hoa là người một tay ông bồi dưỡng để trở thành người nổi nghiệp, các phương diện đều rất ưu tú, từ năng lực đến nhân cách đều hàng đầu. Nhiều năm như vậy, bởi vì Lăng Tần dần dần uỷ quyền, Lăng Hoa cũng nhận được sự tín nhiệm của nhâm tử sĩ, mọi người cũng dần chấp nhận anh ta trở thành đội trưởng của tử sĩ Lăng gia đời tiếp theo.

Lăng Tần vốn định, chỉ cần Lăng Hoa nhận rồi Lăng Lan, ông liền đem chức vụ đội trưởng tháo xuống để Lăng Hoa đảm nhiệm. Ông tin chỉ cần Lăng Hoa bảo vệ tốt Lăng Lan, vinh quang của Lăng gia liền có thể kéo dài vô tận, mà ông dưới cửu tuyền cũng có thể không thẹn với các vị Lăng gia đời trước.

Nhưng ông vạn vạn không nghĩ tới, người mà ông ngàn chọn vạn tuyển lại phản bội mình, khiến cho ông đau lòng và lo lắng rất nhiều.

Lăng Hoa, cái gì dù hoặc tới mức để con lựa chọn phản bội Lăng Lan, phản bội Lăng gia? Chẳng lẽ còn có thứ gì mà Lăng gia không thể cung cấp cho con sao?

[/size]

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Chưa Vượt Qua Được Bệnh Sợ Độ Cao!

"Tiểu Tứ, nhờ người." Lăng Lan vẽ mặt cảm kích nhìn đứa nhỏ không ngừng nhún nhảy xoay mông đặc ý trong không gian học tập, nếu không có tiểu Tứ hỗ trợ, hẳn cô đã không thể đảo ngược kết cục rồi, những thứ vũ khí hạng nặng không thể bị đánh bại bởi những mưu kế nho nhỏ, bọn họ hoàn toàn không có phần thắng.

Lăng Lan sở dĩ nói nhiều lời vô nghĩa với Lăng Hoa như vậy chủ yếu là để kéo dài thời gian cho tiểu Tứ có thể xâm nhập vào quang não của cơ giáp, nắm quyền khống chế. Tiểu Tứ mặc dù tồn tại như thần trong thế giới ảo, là khắc tinh của quang não, nhưng quang não cơ giáp cũng không phải là loại hàng hàng cấp thấp như H-Bahn, tiểu Tứ muốn đoạt được quyền khống chế vẫn yêu cầu tốn một ít công phu. Nhờ có kinh nghiệm của lần xâm nhập trước, lần xâm nhập này của tiểu Tứ cũng không tốn quá nhiều thời gian, trừ phi đụng phải các cơ giáp cao cấp.

Đương nhiên Lăng Lan cũng muốn để hai người Lăng Tần, Lăng Vũ nhìn rõ bộ mặt thật của Lăng Hoa, cô cũng muốn học biết lý do cô phán đoán bọn họ là phản đồ, cô rất rõ ràng, hiểu lầm và khúc mắc mà không chủ động giải quyết thì khi tích tích tới một lúc nhất định, bị phản bội chính là điều chắc chắn, cô không thể để sai lầm vớ vẩn đó xảy ra.

Sau khi kiểm tra ba khoang không chế kia Lăng Vũ hưng phấn chạy trở về hỏi Lăng Lan: "Lan thiếu gia, tiếp theo nên làm gì."

Lăng Vũ đã nhận Lăng Lan rồi, đem cô trở thành gia chủ mà cả đời mình nguyện trung thành, cho nên trước tiên anh ta hỏi ý kiến Lăng Lan.

"Anh liên lạc người trong nhà, cho bọn họ đưa người tới đây, đem những người này mang về thăm vấn, xem ai là người muốn phó với tôi, muốn đổi phó với Lăng gia." Lăng Lan không quên trong chiếc H-Bahn kia vẫn còn nhất vài người, chắc chắn bọn họ biết một số thông tin hữu dụng.

"Dạ, thiếu gia!" Nếu không phải Lan thiếu gia chưa được 16 tuổi, chưa thể tiếp nhận vị trí gia chủ của Lăng gia thì Lăng Vũ đã hung phấn gọi gia chủ rồi.

Không sai, cuộc đời này Lăng Vũ đã nhận định Lăng Lan, cho dù Tiêu gia chủ thật sự quay về thì cũng sẽ không làm thay đổi lập trường của anh ta. Đương nhiên giờ phút này Lăng Vũ căn bản không biết, tương lai mình thật sự sẽ gặp loại lựa chọn cực kỳ khó khăn này...

Lăng Tần tâm sự trùng trùng đi rồi về, Lăng Lan biết cái chết của Lăng Hoa khiến ông bị đả kích rất lớn. Dù sao trong sáu năm qua, Lăng Tần không chỉ một lần nhắc tới Lăng Hoa trước mặt cô, vẻ kiêu ngạo trong lời nói của ông không thể nào che dấu được, mà người khiến ông kiêu ngạo nhất lại là người phản bội Lăng gia, phản bội ông, điều này khiến cho ông không thể nào tin vào những người bên cạnh mình nữa.

Kỳ thực, Lăng Lan đã hoài nghi Lăng Hoa trước tiên, bởi vì Tần quản gia thường xuyên nhắc đến sự ưu tú của anh ta trước mặt cô, vậy nên việc để xảy ra loại sai lầm cấp thấp khiến trì hoãn trong việc cứu viện lần này là không thể có khả năng xảy ra. Cho nên mới nói, con người không nên quá hoàn hảo, nếu không nhất định sẽ bị người khác để ý, nếu như sau này làm việc xấu mà có hành động khác với trước đây thì nhất định sẽ bị bại lộ. Lăng Hoa nếu như biết nguyên nhân thất bại lần này chắc chắn sẽ hối hận vì trước đây mình đã biểu hiện quá nổi trội.

Lăng Lan không biết phải an ủi người ông đang bị thương trước mặt, cô không phải là người thích đi an ủi người khác, cho nên kiếp trước cô luôn tươi cười khi đối mặt với người nhà chính là để an ủi cha mẹ mình không cần lo lắng. Bất quá sự thật chứng minh, biện pháp này không tác dụng gì, trước mặt cô cha mẹ vẫn luôn tươi cười thật tươi nhưng ở nơi khác họ đã khóc rất nhiều, cố tình lơ tai cô lại quá linh mẫn, nghe thấy những âm thanh ấy rất rõ ràng. (bởi vì chị có tinh thần lực nên khác giác quan của chị cũng mạnh hơn người thường n lần)

Lăng Lan cảm thấy cách để cho người khác quên bị thương chính là để cho người đó có thật nhiều việc làm, thời gian không phải là loại thuốc chữa thương tốt nhất sao? Giống như có quyển sách từng viết như vậy... Lăng Lan cũng không quản điều đó hữu dụng hay vô dụng, cô cứ dùng trước rồi nói, cô nắm tay Lăng Tần hỏi: "Không có H-Bahn rồi, là sao chúng ta đến trường đây ông?"

Được rồi, Lăng Lan còn chưa quên mục đích của bọn họ hôm nay đâu, hôm nay là ngày đầu tiên nhập học, cô thật sự không muốn mình trở thành người đi trễ suýt nhất trong ngày đi học đầu tiên đâu, nhàasrt định sẽ trở thành tâm điểm chú ý của mọi người. Chuyện của Lăng Hoa lần này đã dạy cho cô một bài học, nếu bị quá nhiều người chú ý thì thật sự không tốt chút nào.

Lăng Tần nghe câu hỏi Lăng Lan thì nhất thời bừng tỉnh, lấy lại tinh thần, không sai, bây giờ cũng không phải lúc để đau thương, ông không thể để Lăng Lan nhập học trễ được, đó chính là nơi ghi danh tương lai cho các quân sinh, ông không thể để Lăng Lan bị dấu vết dơ nào khi ở đó. Lăng Tần rất có dã vọng (dã tâm+hi vọng) Lăng Lan có thể nhập học vào trường quân giáo mạnh nhất Liên Bang...

Được rồi, giờ phút này ông đã quên mất giới tính thật sự của Lăng Lan!

Không hề nghĩ ngợi, Lăng Tần liền quyết định điều khiển cơ giáp của Lăng Hoa chở Lăng Lan đi học viện, mà đám phản đồ và sát thủ này ông liền giao lại cho Lăng Vũ giải quyết.

Nhìn Lăng Tần điều khiển cơ giáp chở Lăng Lan bay đi, Lăng Vũ vẻ mặt oán niệm: Hu hu hu! Con cũng muốn đưa Lan thiếu gia đi học mà...

Thương tâm, Lăng Vũ đành phải đem một bụng oán khí phát tiết lên đám sát thủ bên trong xe H-Bahn. (tiểu Tứ đã giải khóa xe, bất quá vì đảm bảo an toàn, nó cũng đem quang não của xe phá hủy, dù sao trên xe cũng còn vũ khí.

Mà đám người chỉ có mấy khẩu súng laser cũ rích là sao đối chọi lại với cơ giáp cường đại được, bọn họ căn bản không dám phản kháng, ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói. Bất quá cho dù như thế, bọn họ cũng thiếu chút biến thành thịt nướng, đạn ánh sáng của cơ giáp đánh tuy được thân ngoài chặn lại nhưng nó lại nóng vô cùng, kém chút nướng chết bọn họ.

Cho nên đợi tới lúc những tử sĩ khác của Lăng gia tới, bọn họ như nhìn thấy ân nhân cứu mạng, kích động vạn phần, kém chút không ôm đùi đối phương khóc lóc nước mắt.

Nha, cho dù bọn họ là sát thủ, là tù binh, những cũng không cần đối xử với họ như vậy chứ, bọn họ còn có nhân quyền mà?

Lăng Lan vừa tiến vào khoang không chế thì mới biết nó có thể chở thêm người, ở trong khoang không chế có một cái góc nhỏ có thể chứa một ít đồ vật, đương nhiên nó cũng chỉ có thể chứa một người ngồi, có điều vẫn hơi chật một chút.

Đương nhiên một đứa trẻ như Lăng Lan ngồi vào đó cũng rất thoải mái, có thể tự do đi tới đi lui.

Đóng cửa khoang không chế, ánh sáng liền tối dần, Lăng Tần nhanh chóng ấn nút khởi động quang não, khoang không chế lại lần nữa sáng lên.

"Quang não khởi động, đang tự động kiểm tra, xin chờ một chút! Lựa chọn khởi động khẩn cấp, mời ấn nút khởi động khẩn cấp!" Quang não dựa theo trình tự đặt ra nhắc nhở người không chế.

Cơ giáp khởi động có hai loại phương pháp, một là khởi động bình thường, tốc độ chậm một chút, mất từ 1 đến 3 phút, hai là khởi động khẩn cấp, phương pháp này có liên quan đến đẳng cấp của quang não cơ giáp, quang não càng cao cấp thì thời gian khởi động sẽ càng ngắn, nếu là những cơ giáp bình thường thì mất từ 12 đến 15 giây.

Đương nhiên Lăng Tần không lựa chọn khởi động khẩn cấp, tuy rằng Lăng Lan có thể đến trễ, nhưng còn chưa tới mức phải dùng khởi động khẩn cấp.

Khởi động khẩn cấp tuy có thể giải quyết về mặt thời gian, lại có nhược điểm trí mạng đó chính là nhảy qua bước kiểm tra các bộ phận của cơ giáp, phải biết rằng sau một lần chiến đấu thì cơ giáp nhất định sẽ bị hao tổn, nếu như không tìm hiểu một cách chính xác thì khi xuất hiện vấn đề nhất định sẽ xảy ra bi kịch.

Lăng Tần đương nhiên không dám để Lăng Lan lâm vào nguy hiểm này, cho nên ông vẫn dựa theo những quy số cũ, chờ bình thường khởi động.

Lần khởi động này không tốn hết ba phút, khi đồng hồ dừng ở 2 phút 10 giây liền xong, tiến vào hệ thống không chế cơ giáp hoàn chỉnh.

Bất quá tốc độ khởi động này lại khiến tiểu Tứ khinh bỉ. Nó ở trong không gian học tập giờ chân không ngừng, lớn tiếng lên án tốc độ rùa bò này của cơ giáp, đây chính là hành vi mưu sát người điều khiển. Nếu không phải Lăng Lan quyết đoán áp chế, phản đối, tiểu Tứ đã sớm tiến hành công tác cải tạo quang não của cơ giáp này.

Bất quá Lăng Lan vẫn đáp ứng nếu cô có cơ giáp của riêng mình thì cô nhất định để tiểu Tứ phụ trách thiết kế quang não, tùy nó muốn cải tạo cái gì cũng không ý kiến. Lúc này tiểu Tứ mới hạ hỏa, chờ cơ hội khác lại ra tay.

Lăng Tần rất nhanh mở hệ thống định vị của cơ giáp, lúc này Lăng Lan cảm thấy mình như đi vào thế giới ảo, cô đang ngồi trên chiếc thuyền ngắm khung cảnh núi rừng bao la.

Uh, cảm giác này thật thú vị! Lăng Lan hai mắt sáng lên nhìn Lăng Tần khống chế cơ giáp. Cô có chút nóng lòng muốn thử, bắt đầu chờ mong tới lúc mình có thể khống chế cơ giáp.

Lăng Tần nắm quyền khống chế rồi quay đầu nhắc nhở: "Lan thiếu gia, ngồi vững, chúng ta bắt đầu bay."

Lăng Lan gật đầu, cô nắm chặt tay vịn bên người, tỏ vẻ bản thân đã chuẩn bị tốt.

Lăng Tần nhận được câu trả lời của Lăng Lan thì hai tay chấp lại vung lên, Lăng Lan chỉ biết Lăng Tần đang bắt đầu.

Ở bên ngoài, chỉ thấy cơ giáp Lăng Tần khống chế, hơi hơi quỳ gối xuống, sau đó mãnh liệt bắn lên trời, cùng lúc hai tên lửa bên hông cơ giáp đồng thời cháy sáng sinh ra lực đẩy cực đại đem toàn bộ cơ giáp thẳng tiến trời xanh.

Cơ giáp đột nhiên động tác thay đổi, khiến thân thể Lăng Lan bị trọng lực ép xuống chỗ ngồi, rất may tổ chất thân thể của Lăng Lan rất tốt nên cũng không quá khó chịu.

Tuy rằng khoang khống chế có hết thống giảm tác dụng của sức ép xung quanh, nhưng những cơ giáp càng tốt thì những sức ép này sẽ càng mạnh (vì vậy người điều khiển những cơ giáp cao cấp có yêu cầu rất cao về sức

mạnh.) Thí nghiệm đã chứng minh, nếu không có sự tồn tại của áp lực thì người điều khiển không thể cảm nhận được lực tác động của cơ giáp, như vậy bọn họ sẽ không biết động tác của mình có chuẩn xác hay không, cũng không có biện pháp để thay đổi những động tác của mình.

Rất nhanh cơ giáp tiến vào bầu trời, nhanh chóng bay đi, bởi vì màn hình quan sát được lắp toàn bộ trong khoang điều khiển nên Lăng Lan cảm thấy chính mình giống như đang ngồi giữa không trung, không có thứ gì đỡ lấy, cứ như vậy đâm xuyên qua những đám mây..

Lăng Lan chỉ cảm thấy một trận đau đầu ù tai, sau đó hai mắt tối đen, ngất.

Trước khi ngất, Lăng Lan rốt cục nhớ ra mình bị chứng sợ độ cao!

Ô ô ô, giấc mơ điều khiển cơ giáp của tôi!!! Lăng Lan ở trong không gia học tập ôm tiểu Tứ khóc không ngừng, mà tiểu Tứ cũng triệt để phát điên, Lăng Lan nếu không thể khắc phục vấn đề này, thì nó làm sao có thể cải tạo quang cơ giáp giờ?

(Mình sẽ gọi thế giới ảo = thế giới hư nghĩ nha các bạn)

[/size]

ĐÀN ÔNG TƯƠNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Gia Huy Quen Thuộc!

Ở cửa vào của trung tâm học viện đồng quân, nhân viên của học viện được tập trung từ sớm để có thể kiểm soát tình hình hỗn loạn trong ngày hôm nay.

Ở cửa lớn, vô số chiếc H-Bahn ở không trung không ngừng đáp xuống, nếu không phải hôm nay chính phủ sớm phái cảnh sát duy trì trật tự đến thì trên bầu trời của học viện nhất định sẽ xảy ra nhiều vụ tai nạn đáng tiếc.

Không có biện pháp, xe đến thật sự rất nhiều, hàng năm đều sẽ có gần mười ngàn học sinh tiến vào nhập học ở học viện này, mà quy định của trường là 1 tuần chỉ về nhà một lần nên tất cả người lớn trong nhà đều đến đây đưa con đi học, điều này dẫn đến tình trạng quá tải như bây giờ.

Dù sao chỉ có một trăm đứa trẻ đầu tiên được lọt vào cấp đặc biệt mới có thể học ngoại trú, có quyền tự do lựa chọn chương trình học, những đứa trẻ khác chỉ có thể nhận an bài của trường học, tiến hành quá trình học tập cách ly với gia đình, chỉ được về nhà một tuần một lần.

Nhưng mà những đứa trẻ của cấp ưu tú và phổ thông trong trường cũng không phải không có cơ hội thay đổi vận mệnh của mình, mỗi năm học viện đều tổ chức hai lần tuyển chọn học sinh vào cấp đặc biệt, như vậy mỗi năm học sinh trong học viện có hai cơ hội và thách thức để nắm giữ vận mệnh tương lai của mình. Học viện làm như vậy chính là để khuyến khích đám trẻ có tinh thần cạnh tranh, cứ nửa năm lại thay đổi danh sách học sinh

một lần. Cho dù trước kia cậu là học sinh cấp đặc biệt, ưu tú hay phổ thông, cậu đều được đối xử bình đẳng, chỉ có những người tiến vào top 100 thì mới có tư cách học ở cấp đặc biệt trong nửa năm tiếp theo.

Đương nhiên, không phải chưa từng có trường hợp học sinh cấp ưu tú và cấp phổ thông thành công tiến vào top 100, vào cấp đặc biệt, nhưng điều này vô cùng hiếm, cực kỳ khó gặp. Những đứa trẻ lọt vào cấp đặc biệt ngay từ đầu đã nhận được vô số tài nguyên trong quá trình học tập, dù chỉ nửa năm nhưng cũng đủ làm cho bọn chúng kéo rộng khoảng cách về thực lực với những đứa trẻ khác!

Bất quá đi như vậy nhưng đây cũng là một cơ chế công bằng, là cơ hội mà nhà trường dành cho những đứa trẻ ban ưu tú có thể cá chép vượt long môn hóa rồng, chỉ là chúng có nắm được cơ hội này hay không thì chỉ có thể dựa vào ý chí của chúng.

Ở một góc trong quảng trường của học viện đồng, Tề Long, Hàn Kế Quân, Hàn Tục Nhã cùng với hai anh em song sinh Lạc Lăng, Lạc Triều đang đứng cùng đang ngẩng đầu nhìn bầu trời, giống như đang tìm kiếm thứ gì.

Từ sớm bọn họ đã tới học viện đồng quân. Từ khi biết mình đã tiến vào cấp đặc biệt cấp, bọn họ liền thập phần hưng phấn, chờ mong đến ngày khai giảng.

Không sai, thành tích của 5 người đều lọt vào top 100, Tề Long, Hàn Kế Quân, Lạc Lăng đều thuộc đặc cấp ban 1, mà hai cái cô bé Lạc Triều, Hàn Tục Nhã cũng thuận lợi tiến vào đặc cấp ban 2, điều này làm cho hai cô bé mừng như điên. Lúc trước người lớn trong nhà cũng không quá xem trọng các cô, họ đều cho rằng hai cô có thể tiến vào ưu tú ban 1 chính là thành tích cao nhất rồi, không nghĩ tới lúc thành tích được công bố thì... Các cô đặc ý một phen.

Không chỉ có như thế, trong tổ kiểm tra của bọn họ, hai người La Thiếu Vân và Nguyên Du Vân cũng tiến vào top 100, trở thành thành viên của cấp đặc biệt ban 2, hai người còn lại trong nhóm tuy kém hơn bọn họ một chút, nhưng vẫn thuận lợi lọt vào cấp ưu tú ban 1. Đây là cấp tốt nhất sau cấp đặc biệt.

Hàn Tục Nhã và Lạc Triều, mình có thể đạt thành tích tốt như vậy đều nhờ Lan lão đại (các anh trai đều nhận người ta làm lão đại rồi, các cô đương nhiên cũng theo), bất quá các cô cũng biết về sau phải dựa vào nỗ lực chính mình. Các cô cũng không thành người đầu tiên rời khỏi cấp đặc biệt.

"Tề Long, còn không tìm thấy chiếc H-Bahn của lão đại sao?" Cô bé mập Hàn Tục Nhã không khách khí hỏi Tề Long.

Hàn Kế Quân nghe xong, cau mày. Cậu rất không thích em họ mình dùng giọng điệu sai sử như vậy với Tề Long, không thể bởi vì là người quen mà hành động không đúng mức như vậy, sau này không cẩn thận nhất định sẽ đắc tội với người khác.

Tề Long không trả lời, cũng không tức giận gì, cậu ta chỉ mở to mắt nhìn lên trời, đáng tiếc vẫn không nhìn thấy thứ mình cần tìm.

Hàn Tục Nhã thấy Tề Long không để ý đến mình có chút tức giận. Vừa định nói chuyện thì nhìn thấy ánh mắt trừng lên của anh họ mình, cô dù phần nộ cũng chỉ có thể im lặng đi xuống. Dù sao cha mẹ của cô đều đã đọc lệnh yêu cầu cô phải nghe lời của Hàn Kế Quân, cô cũng không dám làm trái.

Tề Long rất cục nịnh không được thu hồi tầm mắt, xoa xoa đôi mắt hơi đau xót, bất đắc dĩ nói: "Không thấy được chiếc H-Bahn trước kia lão đại ngồi..."

Lạc Lãng cười lạnh: "Gọi người khác là lão đại mà lại quên ghi lại số liên lạc, thật phục nha."

Bởi vì lúc trước Tề Long quá cao hứng nên quên trao đổi số liên lạc với Lăng Lan, vậy nên bây giờ cậu cũng chỉ có thể dựa vào khả năng “nhìn” của mình để tìm chiếc H-Bahn mà trước đây Lăng Lan đã ngồi.

Tề Long liếc Lạc Lãng một cái phản kích: "Không phải cậu cũng quên sao?" Đều giống nhau cả thôi, đứng đó mà ra vẻ.

"Cậu..." Lạc Lãng bị Tề Long đánh trúng đau chân, nhất thời thẹn quá thành giận.

Hàn Kế Quân đau đầu xoa xoa mi tâm của mình, mở lời khuyên giải: "Được rồi được rồi, đều nhận một người làm lão đại, chúng ta xem như đã ngồi trên cùng một chiếc thuyền, đoàn kết một chút, đừng để lão đại không vui."

Có lẽ câu “lão đại không vui” của Hàn Kế Quân, mà hai đứa trẻ đang phùng mang trợn má thu liễm lại, cùng “Hừ” một tiếng rồi quay đầu không thèm nhìn nhau.

Hàn Kế Quân cười khổ, hai người này quá khó trị, xem ra phải đợi Lan lão đại đến mới có thể giải quyết vấn đề của hai người bọn họ. Được rồi người luôn luôn chiều cổ Tề Long như Hàn Kế Quân cuối cùng cũng tìm được cách vứt gánh nợ này, đem ném cho Lăng Lan phụ trách.

Đúng lúc này, tiếng còi cảnh báo khẩn cấp của học viện được kéo vang, vang vọng khắp đất trời!

Tiếng báo động này có nghĩa từ bên ngoài phạm vi của học viện, có một loại vũ khí nào đó đang xông tới.

Trời ạ, có người dám tập kích học viện đồng quân trung tâm của Doha? Chẳng lẽ bọn họ không biết đây là nơi đóng quân thường trú của một đội binh cơ giáp Liên Bang sao?

Không đợi Tề Long Lạc Lãng phản ứng, nằm ở cuối tầm mắt của họ, bên kia bầu trời, một cơ giáp màu xám đang nhanh chóng lao về phía bên này, thân máy bay cao lớn, uy vũ, hai thanh kiếm ánh sáng ta lớn treo ở sau lưng, chỉ nhìn thôi cũng khiến người khác sợ hãi.

Nhưng học viện cũng rất nhanh chóng ứng phó, sáu cơ giáp màu trắng từ trong học viện bay ra, ngăn đón cơ giáp màu xám kia.

Sở dĩ học viện không trực tiếp nổ súng là vì chiếc cơ giáp kia phát ra tín hiệu thuộc quân đội bạn, không phải kẻ thù, bất quá học cũng không dám khinh xuất.

Thấy một màn này, khuôn mặt của tất cả những đứa trẻ có mặt trên khuôn viên cùng thể hiện một biểu hiện chính là há hốc miệng và khiếp sợ. Bọn chúng căn bản chưa bao giờ được nhìn thấy cơ giáp Liên Bang thật sự ngoài đời, nhiều nhất cũng chỉ có thể thấy qua hình ảnh, hoặc qua phim hoạt hình 3D, tuy có chút không thật nhưng vẫn khiến đám trẻ hưng phấn.

Nhưng mà bây giờ thì khác, hai mắt của bọn trẻ đều mở to, lóe sáng lên, không thể nghi ngờ là đám trẻ đã bị những cơ giáp mạnh mẽ, uy vũ hấp dẫn làm cho mê muội.

Bất quá người lớn bên cạnh bọn trẻ cũng không có tâm tình mà xem những cơ giáp đó, nếu cơ giáp màu xám kia thật sự là kẻ địch thì bọn họ chết chắc. Uy lực của cơ giáp thật sự quá khủng bố, cho dù không mang theo vũ khí bên người thì chúng cũng cực kỳ nguy hiểm, chỉ một chiêu tự bạo của nó thôi thì thứ đó tuyệt đối không phải sức mạnh mà người thường có thể chống được, tất cả cùng chết.

Bất quá tình hình tiếp theo cũng khiến cho bọn họ yên lòng, 6 cơ giáp màu trắng sau khi đạt được thống nhất với cơ giáp màu xám, nó liền hộ tống cơ giáp màu xám đi tới khu ven bên ngoài học viện rồi từ từ đáp xuống.

Lúc này, Tề Long đột nhiên mở miệng hỏi Hàn Kế Quân: "Tiểu Quân, các gia huy trên cơ giáp màu xám kia cậu có thấy rất quen không? Hình như tớ đã thấy nó ở đâu rồi đó."

Hàn Kế Quân kỳ thực cũng đang nghiên cứu vấn đề này, cậu cũng cảm thấy có chút quen thuộc, nghe Tề Long hỏi cũng gật đầu nói: "Đúng vậy, không sai, quả thật rất quen, tớ khẳng định đã nhìn thấy nó, không lẽ là của gia tộc nào mà chúng ta quen biết sao?"

Cơ giáp màu xám là cơ giáp của những gia tộc tư nhân, hơn gia huy của cơ giáp chính là dấu hiệu để biết cơ giáp đó thuộc gia tộc nào, Hàn Kế Quân tự nhiên mà nghĩ như vậy.

Lạc Lãng đối với hành vi chuyện bé xé ra to của hai người không cho là đúng, ở trong mắt cậu ta, đây chỉ là một cơ giáp hoàn toàn bình thường, chỉ giống như chim chóc vậy, những gia tộc lớn nhỏ của Liên Bang đều thích loại mấy loại gia huy như vậy, nhìn nhiều cũng thấy quen thôi.

Hàn Kế Quân và Tề Long suy nghĩ một lúc lâu cũng không nghĩ ra vì sao, những gia tộc mà họ quen khẳng định không ai dùng loại gia huy như vậy, vậy họ đã thấy nó ở đâu?

Lúc này Lạc Triều ở bên cạnh đỏ mặt, ngượng ngùng nói: "Hình như trên chiếc H-Bahn mà Lan lão đại ngồi cũng có khắc gia huy giống như vậy."

"A..." Ba bé trai bên cạnh vẻ mặt kinh ngạc, câu nói của Lạc Triều nằm ngoài dự kiến của bọn họ.

Hàn Kế Quân càng hoang mang, chẳng lẽ cậu và Tề Long không thể nhớ hình ảnh lúc đó nhưng tiềm thức lại không bỏ qua, ghi lại ư? Vậy nên mới

cảm thấy quen thuộc.

Mà Tề Long bởi vì câu nói của Lạc Triều lập tức đem nghi vấn trong lòng ném đi, đã có đáp án, cậu cũng lười suy nghĩ nhiều.

Lạc Triều bị anh trai và người con trai bên cạnh nhìn chăm chăm có chút hoảng, lập tức trốn sau lưng Hàn Tục Nhã, không dám nói thêm nữa.

"Em gái, đến đến đến, nói cho anh biết, làm sao em biết trên xe của lão đại có khắc hình gia huy đó?" Lạc Lăng vẻ mặt vui vẻ, vội kêu em gái ra hỏi rõ.

Lạc Triều nhìn tầm mắt của mọi người đều tập trung chỗ mình càng thêm ngượng ngùng, cô nhỏ giọng nói: "Em chỉ muốn biết thêm một chút chuyện của lão đại, nên khi xe của lão đại đến đón, em có nhìn kỹ một chút."

Trong lòng Lạc Lăng chua xót, em gái cùng mình lớn lên cứ như vậy dễ dàng bị người khác cướp mất? Không được, tuy rằng cậu phục Lăng Lan, nhưng cũng không thể đem em gái yêu dấu của mình dâng cho người khác như vậy được...Trong lòng Lạc Lăng thầm hạ quyết tâm, nhất định phải nghĩ cách cách ly Lan lão đại và em gái mình, em gái bảo bối của mình tuyệt đối không thể cho bất cứ kẻ nào cướp đi, dù Lan lão đại cũng không được.

Hàn Kế Quân cũng không quản rồi rắm trong lòng Lạc Lăng, cậu nhìn bộ cơ giáp bắt đầu đáp xuống đất ở đằng xa liền mở chốt của máy liên lạc.

"Ôi, chủ nhân à, cậu rất cục nhớ tới tôisao, xin hỏi tôi có thể giúp gì cho cậu?" Máy liên lạc bắt đầu vang lên tiếng nói trong trẻo của cô gái, có chút thanh lãnh nhưng cũng có chút ý làm nũng.

Điều này làm cho hai anh em Lạc Lăng vô cùng tò mò mà nhìn đi nhìn lại nhiều lần, vì liên lạc khí của Hàn Kế Quân và bọn họ khác nhau hoàn

toàn, máy của cậu ấy có chứa hệ thống trí năng, máy của bọn họ chỉ mặc định giọng nói cứng nhắc, chưa được nhân tính hóa.

Tề Long và Hàn Tục Nhã đã nhìn thứ đó đã quen nên vẻ mặt vẫn lạnh nhạt. Hàn Kế Quân rất thật thích mấy thứ công nghệ cao, vài năm nay trước cũng không biết cậu đào đâu ra chiếc máy ấy.[/size]

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Lão Đại Quá Trâu!

"Mở rộng phạm vi tìm kiếm." Hàn Kế Quân ra lệnh.

"Vâng !" Rất nhanh màn hình của liên lạc khí xuất hiện, hình ảnh của toàn bộ trung tâm học viện được quay từ trên chiếu xuống xuất hiện, đương nhiên vị trí mà các cơ giáp đáp xuống cũng xuất hiện.

Hàn Kế Quân điểm nhẹ lên màn hình ảo, hình ảnh nơi Kế Quân chọn được phóng đại lên ở mức tối đa.

Hàn Kế Quân lại điều chỉnh vài góc độ, rất nhanh, một cơ giáp màu xám xuất hiện chính diện trước mặt. Ánh sáng trắng lưu chuyển trên cơ giáp ánh lên khiến nó trở nên hùng vĩ, sống động vô cùng, mà trên ngực cơ giáp, một con chim đỏ rực giương cánh vùng lên giữa đám lửa như muốn bay thoát ra, dưới ánh sáng mặt trời càng thêm sống động đến nỗi mắt.

Trên cơ giáp tuy không có những loại vũ khí hạng nặng (thật ra là có, nhưng vì sợ bị cơ giáp cũng như hệ thống phòng ngự của học viện bắn rớt nên Lăng Tần đã để lại cho Lăng Vũ) nhưng hai thanh kiếm khổng lồ sau lưng cũng khiến cho nó trở nên uy vũ, phải biết những cơ giáp bình thường chỉ được trang bị một thanh kiếm ánh sáng nhỏ, mà cơ giáp này lại có tới hai thanh to lớn, có thể thấy được người khổng lồ chế cơ giáp này phải là cao thủ trong cách đấu.

Nhìn loại cơ giáp được trang bị vũ khí khác với cơ giáp thông thường khiến Tề Long, Lạc Lăng thêm chảy nước miếng.

"Ớ? Có phải khoang không chế của cơ giáp màu xám bị mở ra hay không?" Lạc Lãng mắt tinh, nhanh chóng phát hiện có sự thay đổi trong màn hình.

"Hình như là vậy, đáng tiếc hình ảnh còn nhỏ một chút, chúng ta không thấy rõ lắm." Tề Long vẻ mặt tiếc nuối.

Hàn Kế Quân không tiếng động liếc mắt khinh bỉ hai người một cái. Bất quá cậu cũng không mở miệng châm chọc, chỉ là phóng to hình ảnh để cả màn hình quay chính diện về phía khoang không chế.

Quả nhiên, khoang không chế của cơ giáp màu xám kia đã được mở ra, bọn họ liền nhìn thấy một đứa trẻ cúi người từ bên trong đi ra.

"A... Sao người này nhìn có vẻ quen quen nhỉ?" Tề Long không phản ứng hỏi.

Lời này khiến Lạc Lãng và Hàn Kế Quân đồng thời khinh bỉ, kẻ đầu tiên xông lên nhận người ta là Lão đại mà bây giờ lại không nhận ra, hết cách.

Lạc Triều nhìn hình ảnh trong màn hình khuôn mặt nhất thời đỏ bừng, hai mắt lóe sáng, cô bé cũng nhận ra người trong màn hình là ai. Chỉ có Hàn Tục Nhã là người duy nhất không nhìn màn hình ảo, lực chú ý của cô vẫn luôn tập trung trên người của Tề Long.

Lúc này, đứa trẻ trên màn hình rốt cục ngẩng đầu lên.

"A..... là Lan lão đại!" Tề Long rốt cục nhận ra, vẻ mặt hưng phấn mà kêu lên, "Quá trâu. Vậy mà trực tiếp ngồi cơ giáp đi tới! Lão đại quá uy vũ!"

Lúc này, tình cảm của Tề Long dành cho Lăng Lan như sóng cuộn cuộn không ngừng, "Ai còn dám nói mình có lão đại bự hơn ta... Ha ha ha."

Không chỉ có Tề Long báỉ phục, lúc này Lạc Lăng cũng không muốn tranh dành chức vị lão đại với Lăng Lan nữa. Đều là những đứa trẻ mới sáu tuổi giống nhau mà sao sự khác biệt lớn như vậy. Ngắm lại thì bọn họ cũng chỉ mới có thể nhìn cơ giáp qua màn ảnh 3D đã thềm nhỏ dãi, mà người ta thì dùng cơ giáp để làm phương tiện đi lại luôn, có còn muốn người khác sống không? Được rồi, cậu không nghĩ nữa, nếu không cậu sẽ tức chết.

Lạc Lăng suy nghĩ cẩn thận, quyết định không lãng phí thời gian tranh vị trí lão đại với Lăng Lan, quyết định thành thành thật thật làm một tiểu đệ tốt rồi sau đó thỉnh cầu Lan lão đại cho cậu thử tiếp xúc với cơ giáp, chỉ cần nghĩ tới việc mình có thể chạm vào cơ giáp thực, máu huyết của Lạc Lăng liền sôi trào, hai mắt lóe sáng rọi.

Hà..... kỳ thực phúc lợi khi làm đàn em của người ta như vậy thật quá tốt.

Hàn Kế Quân biểu cảm lại không giống hai cậu bạn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhả lại thành đoàn. Trong đầu óc chỉ có một câu hỏi, rốt cuộc Lăng Lan là ai? Ngồi cơ giáp tới, tuy cũng khiến Hàn Kế Quân ngưỡng mộ nhưng lại không mãnh mẽ như Tề Long hay Lạc Lăng, điều Hàn Kế Quân thật sự sợ hãi chính là thái độ mà học viện trung tâm thực hiện trong tình huống này.

Tề Long, Lạc Lăng có thể không biết điều này có nghĩa là gì nhưng Hàn Kế Quân lại biết rất rõ ràng. Điều khiển một cơ giáp đến phạm vị của học viện trung tâm đồng quân chính là một hành vi tự sát, nếu sau khi phát ra tín hiệu cảnh báo mà cơ giáp đó vẫn tiếp tục tiến vào thì ngay lập tức sẽ bị pháo tên lửa của học viện bắn hạ, làm gì có chuyện cơ giáp của học viện bay ra nghênh đón, đương nhiên sáu cơ giáp trắng bay ra chính là để giám cơ giáp màu xám kia, nhưng cho dù vậy thì một màn này chắc chắn cũng không thể bình thường, nó thể hiện gia thế của Lăng Lan rất không đơn giản.

Thời điểm kiểm tra nhập học, Hàn Kế Quân cực kỳ bội phục với những khả năng ưu tú của Lăng Lan, không chỉ năng lực phỏng đoán mà khả năng thực chiến năng cũng rất cao, nên việc người anh em Tề Long muốn nhận Lăng Lan làm lão đại cậu cũng không phản đối. Bất quá bây giờ thì khác, chỉ sợ thân phận của Lăng Lan nhất định có vấn đề, cậu nhất định phải cân nhắc lại có nên nhận Lăng Lan làm lão đại hay không, không thể để thứ gì làm ảnh hưởng xấu tới cậu và Tề Long được...

Hàn Kế Quân vẫn nhớ cha mình, cục trưởng cục tình báo Liên Bang, vẫn luôn dạy cậu phải cẩn thận với bất cứ người nào tiếp cận mình, cho dù là bạn cùng lứa cũng phải cẩn thận, ở vị trí của bọn họ, nếu không cẩn thận nhất định sẽ trở thành quân cờ cho kẻ khác...

Lúc này, ở nơi khác, Lăng Lan cũng vừa nhảy xuống từ khoang không chế. Rốt cuộc cũng đứng được trên đất, tâm cô cũng an ổn.

Nhưng mà bây giờ không phải lúc cao hứng, cô phải khống chế cơ bắp ở hai chân mình, để cho nó đứng yên không run nữa. Làm một người nhận hy vọng của một gia tộc, cô không thể để người nhà thấy được nhược điểm của mình.

Lăng Lan sâu hít sâu một hơi, tự thôi miên chính mình không sao rồi mới cười cứng ngắc vẫy tay với Lăng Tần còn ở trong khoang điều khiển. Ông không thể đi tiếp giúp cô hoàn thành thủ tục nhập học, trường học không cho phép những vũ khí có thể ảnh hưởng đến sự an toàn của học sinh như cơ giáp ở quá lâu trong khuôn viên nhà trường.

Nhìn đến sáu cơ giáp bên cạnh như hổ rình mồi, Lăng Tần biết không thể kéo dài thời gian hơn nữa đành lưu luyến rời đi dưới sự hộ tống của các cơ giáp. Ông nhanh chóng rời đi như vậy vì ông biết không có nơi nào an toàn bằng học viện đồng quân trung tâm, khả năng phòng hộ của bọn họ thậm chí còn mạnh mẽ hơn nhóm tử sĩ Lăng gia, ông rất yên tâm.

Lăng Tần rất rõ ràng nơi này không nên ở lâu, vạn nhất bị kẻ thù của Lăng gia bắt được nhược điểm, đến lúc đó Lăng gia sẽ gặp càng nhiều phiền toái. Dù sao Lăng gia bây giờ đã không còn giống với Lăng gia lúc Lăng Tiêu còn là gia chủ, những mối quan hệ trước đây bây giờ cũng đã bị phá vỡ, biến mất không còn. Nói đến cùng, đây cũng là do gia tộc không có cường giả (người mạnh) tồn tại khổng lồ, mà Lăng gia thật sự còn quá nhỏ, không thể chịu được sóng gió nên bọn họ cũng chỉ có thể im hơi lặng tiếng, không làm việc gì khiến người khác quá để ý.

Lăng Lan tiễn Lăng Tần với sáu cơ giáp giám thị đi lúc này mới có hứng thú đánh giá hoàn cảnh xung quanh, nói cô đang đứng là một rừng cây tùng khá thưa thớt, nơi đây giống như không có người nào, hơn nữa cũng rất kín đáo, rộng đến mức có thể để mười cơ giáp cùng đáp xuống một lượt. Quả nhiên là một nơi tốt để che dấu đồ...

Cô nghĩ mình cần phải chọn một hướng đi để có thể ra ngoài, nếu gặp người khác thì có thể hỏi xem nơi làm thủ tục nhập học là ở chỗ nào. Đã xác định được những việc cần làm, Lăng Lan cũng không lo lắng nữa, chỉ là nếu người khác biết được cô dùng cơ giáp để đi học thì nhất định cuộc sống học tập ở trường sau này của cô sẽ bị ảnh hưởng, cô vẫn thích là một Lăng Lan bình thường không người chú ý.

Nhìn đến Lăng Lan chuẩn bị đi ra, Hàn Kế Quân quyết đoán đóng liên lạc khí, cậu nói với bọn Tề Long: "Chúng ta cùng nhau đi đón Lan lão đại đi."

Lúc này Hàn Kế Quân xem như đã suy nghĩ cẩn thận lại, lúc trước khi còn trong một tổ thí nghiệm, bọn họ chưa từng nói thân phận của mình với nhau, bọn họ không biết Lăng Lan là ai hay đến từ tầng cấp nào, như vậy Lăng Lan cũng không thể nào biết chuyện của bọn họ, rất công bằng. Như bây giờ cậu lại rối rắm về thân phận thực của Lăng Lan thì thật sự có chút hẹp hòi, Hàn Kế Quân rất thông minh lựa chọn buông.

Mà cho dù Lăng Lan thật sự là người mà học không nên quen biết thì sao, bọn họ vẫn còn rất nhiều thời gian để phán đoán, không vội. Hàn Kế Quân quyết định chờ ở một thời gian rồi lại nói.

Nghe Hàn Kế Quân muốn đi đón lão đại, Tề Long là người đầu tiên hưởng ứng: “Được, lát nữa tớ phải hỏi lão đại có thể cho tớ ngồi cái cơ giáp lúc này hay không.” Tề Long nói đến cơ giáp thì tinh thần hưng phấn.

Lạc Lăng tuy không lên tiếng phụ họa, nhưng trong mắt cũng hiện lên vẻ mong muốn không thể nghi ngờ, cậu và Tề Long có cùng suy nghĩ .

Hàn Kế Quân nghe Tề Long nói, mở miệng muốn nói gì, nhưng sau đó cũng ngậm lại. Trong đầu cậu có một ý nghĩ chộp lóe: có thể nương theo câu hỏi của Tề Long mà phán đoán tâm tình của Lăng Lan...

Lăng Lan đi được nửa tiếng thì loáng thoáng nhìn thấy một vài tòa nhà, cô vui vẻ, cuối cùng cũng thoát khỏi khu rừng tùng này.

Đúng lúc này Lăng Lan đột nhiên nhướn mày, tay phải tự nhiên để vào trong túi áo, nắm lấy khẩu súng laser trong đó.

Trong bộ quần áo, các cơ bắp của Lăng Lan cũng căng thẳng, chỉ cần cô cảm giác được nguy hiểm, cho dù là súng laser trong tay hay thể thuật, cô đều chuẩn bị sẵn sàng để tập kích quân địch, bảo vệ chính mình.

"Lão đại.... rốt cục tìm thấy cậu rồi." Từ bên ngoài, giọng nói lớn của Tề Long truyền tới.

Lăng Lan trực tiếp đen mặt. Cô buồn bực nghĩ: vì sao vừa tới trường liền đụng đến đứa trẻ này? Cô căn bản không muốn thu tiểu đệ là lão đại gì mà? Phải làm sao bây giờ?

Trong lúc Lăng Lan muốn giả vờ không nghe, chạy theo hướng khác thì Tề Long đã chạy tới xuất hiện trước mặt.

Được, trốn không thoát. Cô thở dài, tay phải thật tự nhiên rút ra khỏi túi áo, sao hữu khí vô lực vẫy vẫy tay về phía Tề Long tỏ vẻ đáp lại. Cùng lúc đó, thân thể lên dây cót sẵn sàng của cô cũng thả lỏng, đối mặt với đám trẻ ngây thơ trước mặt, cô thật sự cảnh giác không nổi.

"Lão đại, vừa rồi cậu thật sự quá trâu, vậy mà ngồi cơ giáp đến trường." Tề Long nói câu đầu tiên liền đánh vỡ tính toán Lăng Lan.

"Còn có ai biết chuyện này?" Lăng Lan hung tợn trừng mắt nhìn Tề Long, khiến Tề Long im miệng. Nếu thật sự mọi người đều biết, cô chỉ đành phải thiết kế lại một hình tượng mới trước mặt mọi người.

[/size]

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 60+072 Tập Hợp!

"Chỉ có chúng tớ biết." Hàn Kế Quân giành trước trả lời.

Vẻ mặt Lăng Lan lập tức hòa hoãn, xem ra tình huống vẫn chưa quá tệ. Giờ phút này Lăng Lan còn chưa nhận ra trong lòng cô đã nhận định mấy đứa trẻ này, cho nên cô mới không để ý việc chúng biết bí mật của mình.

Hàn Kế Quân cẩn thận quan sát vẻ mặt Lăng Lan, khóe miệng hơi cong, biểu hiện của Lăng Lan cho cậu rất vui vẻ, như tỏ vẻ đối phương cũng nhận bọn họ rồi .

Tề Long, Lạc Lăng không có nhiều tiểu tâm tư như Hàn Kế Quân, bọn họ vẻ mặt sáng lên vây quanh Lăng Lan, tò mò hỏi cảm giác khi ngồi cơ giáp bay tới là như thế nào.

Bọn họ vừa hỏi đến vấn đề này thì Lăng Lan liền xấu hổ . Bởi vì cô không biết phải trả lời như thế nào mới được, không lẽ cô nói mình hôn mê nên không biết gì sao...

Không được, vì bảo vệ hình tượng uy vũ của mình, cô tuyệt đối không thể để nhược điểm của mình bị bại lộ.

Hạ giọng xuống, Lăng Lan trả lời hàm hồ: "Chờ về sau các cậu tự mình thử thì biết thôi. "

Đám Tề Long nghe xong đương nhiên vẻ mặt thất vọng, điều này khiến Lăng Lan cảm thấy mình quá không có trách nhiệm với những đứa trẻ sùng bái mình, vì thế cô nói thêm: "Có vài thứ các cậu phải tự mình trải nghiệm, người khác nói cho các cậu thì vĩnh viễn đều là của người khác, chỉ có bản thân tự mình thử thì mới là của mình."

Lời nói quá tiêu chuẩn khiến mắt đám Tề Long như nổ đom đóm, bắn ra tinh quang giống như được khai sáng, cả bọn lại bị phong thái cao thủ, phong phạm bất phàm thuyết phục.

Nhìn thấy ánh mắt sùng bái của đám nhỏ (kể cả đứa trẻ thông minh như Hàn Kế Quân ánh mắt cũng sáng rực), Lăng Lan liền không thể tiếp tục duy trì vẻ lạnh nhạt, cô quần người cười điên cuồng....trong lòng.

Cô cũng không muốn dụ dỗ mấy đứa trẻ này mà, sao giá trị sùng bái của chúng với cô lại không ngừng tăng thế?

Cứ như vậy, chủ đề cơ giáp đi vào kết thúc, đám người Tề Long, Lạc Lăng bắt đầu kể lại những việc diễn ra sau ngày kiểm tra, tất cả đều chỉ là chăm chỉ luyện tập, xem ra khả năng của Lăng Lan đã làm cho cả bọn bị kích thích rất lớn.

Đến khi cả bọn tò mò hỏi một tháng qua Lăng Lan đã làm những gì thì... Cả đám bất ngờ khi nhìn thấy khuôn mặt lạnh băng của Lăng Lan hiện lên nụ cười hữu khí vô lực. Cô nói: "Còn có thể thế nào, cũng huấn luyện giống các cậu thôi. "

Lạc Lăng và Hàn Kế Quân nhìn vậy cũng biết huấn luyện này chắc chắn không bình thường, nếu không Lăng Lan cũng sẽ không biểu hiện vẻ mặt đau khổ đó, chỉ có Tề Long không cảm giác gì, vẻ mặt hỏi han Lăng Lan huấn luyện những gì.

Lăng Lan sâu kín nói: "Huấn luyện cách cảm nhận cái chết là như thế nào, tất cả các loại chết. Thế nào, muốn thử? "

Câu trả lời đậm mùi tử khí của Lăng Lan làm cho kẻ luôn luôn tùy tiện không sợ trời không sợ đất như Tề Long sợ hãi, phát lạnh không dám nói tiếp. Không chỉ có Tề Long hoảng sợ, cả Lạc Lăng và Hàn Kế Quân cũng nhanh chóng tránh xa Lăng Lan, sợ bị liên lụy. Bọn họ tin những gì Lăng Lan nói tuyệt đối là thật ... Bởi vì bọn họ đã cảm giác được trên người Lăng Lan bắt đầu tràn ra sát khí, đây không phải là thứ mà những huấn luyện bình thường có thể dạy.

Rất nhanh đám người Lăng Lan đã đến nơi làm thủ tục, hoàn thành thủ tục đăng ký chương trình học. Sau đó cả đám tới phòng hậu cần nhận giáo phục. (đồng phục quân đội)

Hôm nay chỉ mới là ngày báo danh nên trường học cũng không để học sinh học tập gì, chỉ để bọn trẻ làm quen với hoàn cảnh của trường và làm quen lẫn nhau. Nhân cơ hội rảnh rỗi, Lăng Lan nói bọn Tề Long, Lạc Lăng, Hàn Kế Quân dẫn cô đi tham quan ký túc xá của bọn họ. Tuy rằng cấp đặc biệt có thể lựa chọn học ngoài trú nhưng gần như không ai chọn phương án này, cho nên quyền lợi này của học sinh cũng chỉ có trên giấy chứ không hề có thực.(giờ có chị đó)

Ba người Tề Long được sắp xếp ở chung một biệt thự, phải nói nhà trường cực kỳ quý trọng những đứa trẻ thuộc cấp đặc biệt, chỉ cần thuộc cấp này thì nhà trường sẽ ghép 3 người lại ở cùng một biệt thự, đây là đặc quyền duy nhất của học sinh cấp đặc biệt.

Biệt thự ở đây có thể nói là vô cùng xa hoa, còn được miễn phí tất cả chi phí, biệt thự còn được trang bị phòng bếp và phòng khách đầy đủ, trừ ban phong ngủ, phòng khách và phòng bếp, biệt thự còn có phòng luyện tập luyện thể thuật và một phòng dùng để đăng nhập vào thế giới ảo của học viện đồng quân.

Đối với việc đăng nhập vào thế giới ảo của bọn trẻ, Liên Bang đưa ra phạm vi kiểm soát vô cùng chặt chẽ, nếu không đủ 16 tuổi thì học sinh chỉ

có thể tiến vào thế giới ảo trong phạm vi trường học. Những đứa trẻ còn đang học ở học viện đồng quân thì đều không có tư cách tiến vào thế giới ảo thật sự, chúng chỉ có thể xem một ít tin tức về thế giới ảo “thật” trên các trang web.

Việc đặt một phòng để đăng nhập vào thế giới ảo ở mỗi biệt thự chính là cơ hội để bọn trẻ có thể đăng nhập vào thế giới ảo, đương nhiên nó cũng có hạn chế về phạm vi. Ở đó, bọn trẻ chỉ được tiếp xúc với không gian ảo kín của học viện, có giáo viên và học sinh, bọn trẻ có thể được dạy học ở thế giới ảo, cũng có thể bàn luận chuyện học tập với bạn bè ở đó, chỉ giới hạn như vậy thôi. Đây là cách mà nhà trường dùng để bảo vệ học sinh tránh bị tiếp xúc với thế giới phức tạp bên ngoài, sợ là ảnh hưởng đến quá trình trưởng thành của bọn trẻ.

Những biệt thự cho học sinh ở đây sống đều thuộc loại tốt nhất, phong cách cổ điển và hiện đại được thiết kế sao cho hòa hợp với nhau hoàn toàn khiến Lăng Lan thèm không thôi, thậm chí cô còn xúc động muốn đổi thành nội trú.

Lăng Lan còn muốn nhìn biệt thự mà Lạc Triều và Hàn Tục Nhã ở nữa nhưng đáng tiếc, tuy cả bọn đều chỉ mới sáu tuổi nhưng nhà trường đã phân rõ ranh giới giữa học sinh nữ và học sinh nam, biệt thự của học sinh nữ, học sinh nam không được vào.

Đội hai cô bé trong nhóm sắp xếp đồ của mình ra ngoài thì cũng đã tới giờ ăn trưa, Tề Long cực kỳ hào phóng tỏ vẻ hôm nay cậu ta mời khách.

Căn cứ vào tư tưởng không ăn của người nghèo, chỉ ăn của người giàu, Lăng Lan ngay lập tức đồng ý, tuy điểm danh dự của cô cũng nhiều đến mức có thể hù chết người (mấy năm tiểu Tứ đã trở thành nhà văn cực kỳ nổi tiếng và có thu nhập lớn nhất ở thế giới ảo, dù đã vài lần mua thuốc kích phát gen nhưng điểm vinh dự vẫn còn rất rất nhiều.)

Căn tin của học viện đồng quân cực kỳ lớn, có diện tích tới mấy ngàn m², bốn phía đều có những quầy bán hán để cho học sinh lựa chọn, món ăn cũng cực kỳ phong phú và đa dạng.

Đám người Tề Long, Lạc Lăng, Hàn Kế Quân đều là con cháu của quân bộ cao tăng nên điểm vinh dự nhiều vô kể, tuyệt đối sẽ không bao giờ thiếu tiền, vì thế nên trong lần mời khách này, Tề Long đã chọn những món ngon nhất và nổi tiếng nhất. Sau khi gọi món, cậu nhóc cực kỳ hùng dung, oai vệ, khí phách, hiên ngang, ... mà dẫn mọi người đến nơi có vị trí tốt nhất của căn tin. Đương nhiên đã gọi món ăn đắt nhất, nổi tiếng nhất thì giá tiền....không rẻ chút nào.

Lăng Lan nhìn thấy chỉ một món ăn nhẹ thôi cũng đã mất một ngàn điểm vinh dự là cô vô cùng chua xót và có cái nhìn khác đối với Tề Long.

Lăng Lan biết giá trị của điểm vinh dự ở thế giới này cũng giống điểm vinh dự ở không gian học tập của cô, tuy không quý bằng ở không gian học tập, nhưng một điểm vinh dự cũng không phải là thứ dễ kiếm được, thế mà.... ở đây mỗi món ăn đều hơn một ngàn điểm. Đây rõ ràng không phải ăn cơm, rõ ràng là đang ăn tiền.

Lăng Lan quyết định từ bây giờ sẽ thu hết điểm vinh dự của đám trẻ trước mặt, tuyệt đối không thể để chúng có thói quen hoang phí khi còn nhỏ như vậy.

Cứ như vậy tiền tiêu vặt của năm bạn nhỏ đã bị Lăng Lan thu toàn bộ, đương nhiên cô cũng để cho mỗi người một ngàn điểm vinh dự phòng khi cần. Nếu như bọn trẻ dùng hết tiền vinh dự thì cũng có thể báo với cô để lấy thêm, điều kiện tiên quyết là khai báo đã dùng tiền vào những việc gì, nếu như để cô phát hiện dám dùng tiền lung tung thì...Tuy Lăng Lan chỉ cười lạnh không nói nhưng bọn nhỏ đều tự hiểu chuyện đó nhất định không phải chuyện tốt lành gì.

Hàn Kế Quân đối với chuyện này cũng không có ý kiến gì, tuy rằng cậu không biết vì sao Lăng Lan lại làm như vậy, nhưng cậu tin chắc Lăng Lan không có ác ý, thậm chí còn có thâm ý gì đó nữa, chẳng lẽ là đang dạy bọn họ tính độc lập tự chủ sao??? Hàn Kế Quân nghĩ đến đây thì ánh mắt sáng ngời.

Ách, những đứa trẻ thông minh chính là thích suy nghĩ bay xa như vậy, Lăng Lan căn bản không có ý gì, cô chỉ cảm thấy bọn trẻ dùng tiền quá xa xỉ, rất không tốt. Tuy cô cũng xuất thân từ giai cấp tư sản hàng đầu nhưng tư tưởng tiểu dân vẫn được khắc sâu trong lòng cô.

Vì biết về sau không thể thoải mái ăn ngon như vậy nên cả bọn trẻ đều cầm đầu vào ăn, đem những món ăn ngon lúc này bù cho khoảng thời gian khắc khổ sau này.

Trong lúc cả đám đang ăn uống vui vẻ thì ba người khác trong tổ khảo nghiệm hôm đó tới, bởi vì điểm vinh dự đã bị Lăng Lan lấy mất nên Tề Long cực kỳ hao phóng, không tiếc điểm mà mời ba người kia cùng vào ngồi cùng. Một bàn nhỏ sáu người bỗng chốc biến thành chín, cả bàn trở nên chật chội nhưng vui vẻ hơn.

Cảnh tượng vui vẻ, hòa hợp của bọn họ khiến những học sinh khác đều phải ghé mắt, dù sao mọi người ở đây đều là học sinh mới, cũng chưa quen thuộc nhau, mà chỗ của Lăng Lan lại vô cùng nhộn nhịp khiến những học sinh khác vừa hâm mộ vừa ghen tỵ.

Ví dụ như cậu bé đang đứng cách đó không xa, vẻ mặt cực kỳ không vui khi nhìn khung cảnh đó. Mà một trong những người vừa đi theo cậu cũng vì thấy cảnh tượng ấy mà muốn rời cậu, gia nhập vào hội kia. Điều này làm cậu rất khó chịu.

"Lý Tinh Hoảng, không bằng giới thiệu mọi người cùng làm quen đi?" Tuy rằng rất tức giận, nhưng cậu bé vẫn duy trì bình tĩnh, khi chưa biết rõ

đối phương là ai tuyệt đối không được khai chiến lung tung, gia huấn của Lý gia vẫn luôn khắc vào đầu cậu.

"Lăng Lan, Tề Long, Lạc Lãng... Đã lâu không gặp ." Lý Tinh Hoảng hưng phấn chạy tới chào mọi người. Lúc này, 10 thí sinh khảo nghiệm của phòng 072 đã cùng tập hợp một chỗ.

Hàn Kế Quân khuôn mặt càng ngày càng đen của thằng nhóc phía sau Lý Tinh Hoảng thì cười thầm trong lòng. Vẻ mặt không kiên nhẫn của Lý Tinh Hoảng và vẻ kiêu ngạo của đối phương, nhìn vậy thôi cậu (Kế Quân) cũng biết thằng nhóc kia nhất định không tốt lành.

"Khụ." Rốt cục không thể nhịn nữa, thằng nhóc kia lên tiếng nhắc nhở.

Lúc này Lý Tinh Hoảng mới như nhớ ra, khoa trương chỉ vào người phía sau giới thiệu: "Đây là cháu nội thứ ba của gia chủ Lý gia, Lý Anh Kiệt."

Lý Anh Kiệt kiêu ngạo chờ Lý Tinh Hoảng tiếp tục giới thiệu thành tích của mình, đáng tiếc Lý Tinh Hoảng cũng không phối hợp giống như cậu tưởng tượng, nói một câu xong cũng không nói gì nữa. Điều này làm cho Lý Anh Kiệt mặt càng đen, kém chút nổi bão.

Hiện tại cho dù là Tề Long cũng biết Lý Tinh Hoảng cực kỳ không thích Lý Anh Kiệt này, chỉ là họ đều là người của Lý gia, nếu làm chuyện gì quá đáng thì nhất định sẽ ảnh hưởng đến mặt mũi của gia tộc.

Bất quá Tề Long cũng không cố kị, nghĩ nhiều như Lý Tinh Hoảng, nếu Lý Tinh Hoảng không thích ai đó sà tới sà lui trước mặt thì Tề Long cũng sẵn sàng mài đao, giúp bạn tốt giải quyết việc khó này.

"Lý Anh Kiệt phải không, xin chào! Nhưng bây giờ chúng tôi đang ăn cơm, không thể tiếp đón, cậu có thể đi trước." Tề Long không chút lưu tình đuổi người khiến sắc mặt Lý Anh Kiệt biến đổi. Từ bé đến giờ, cậu ta chưa từng bị đối xử như vậy, dù sao cậu ta cũng là thiên chi kiêu tử, là người có

kết quả thí nghiệm sau sinh cao nhất, áp luôn hai người anh ở trên, là người chắc chắn sẽ kế thừa chức vị gia chủ của Lý gia.

"Mày đừng quá kiêu ngạo." Lý Anh Kiệt nghiêng rằng nghiêng lợi nói, nếu không phải người lớn trong nhà đã dặn dò cậu không được gây chuyện khi chưa nắm rõ tình hình thì cậu đã xông vào đánh cho thẳng nhóc này một trận rồi.

[/size]

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Thế Giới Cạnh Tranh Kịch Liệt!

Tề Long cũng không phải là người sợ gặp phiền phức, nghe đối phương nói vậy cậu liền đập bàn đứng lên, liếc mắt nhìn Lý Anh Kiệt xem thường: “Kiêu ngạo? Thì sao, mày có ý kiến?” Có đôi khi Tề Long rất vô lại, bởi vì cậu ta không cần lo lắng hậu quả, cậu ta tin tưởng bạn tốt Hàn Kế Quân của mình nhất định sẽ giúp cậu giải quyết mọi chuyện, bây giờ còn có thêm một lão đại cực kỳ uy vũ, Tề Long càng thêm không sợ gì.

Đương nhiên, người được cậu cho là hậu thuẫn vững chắc Lăng Lan, Hàn Kế Quân lúc này vẻ mặt cực kỳ không tốt, cả hai liếc mắt nhìn nhau rồi cười khỗ, đặc biệt Hàn Kế Quân, cậu phát hiện Tề Long gần đây càng ngày càng không biết kiêng kị là gì, đây chắc chắn không phải là chuyện tốt, cậu nhất định phải tìm dịp mà gột rửa cái đầu ấy một lần nữa mới được.

Câu nói của Tề Long làm cho mấy kẻ đứng sau Lý Anh Kiệt phần nộ, cậu ta nhảy ra quát: "Nhóc con, mày có biết mày đang nói chuyện với ai không?"

"Cháu nội thứ ba của gia chủ Lý gia." Tề Long ngoái ngoái lỗ tai, ý bảo mình không bị điếc, nghe rất rõ ràng.

"Cậu ấy là người đứng đầu trong cuộc thi khảo nghiệm nhập học năm này của học viện đồng quân đó." Thằng nhóc kia vẻ mặt kiêu ngạo khoe khoang, giống như người đạt vị trí hàng đầu đó chính là mình.

Trên mặt Lý Anh Kiệt cũng có chút tự đắc, đối với mình đoạt được vị trí đầu tiên áp hết mọi người, cậu nhóc vẫn cảm thấy cực kỳ kiêu ngạo.

Hạng nhất? Tề Long liếc mắt nhìn Lý Anh Kiệt một cái, không cảm giác được đối phương mạnh bao nhiêu, bất quá vẫn kém xa lão đại nhà mình. Tề Long đã từng cảm nhận được sát khí trên người Lăng Lan, cậu biết đó nhất định không đơn giản.

Thiên phú mà Tề Long có chính là trực giác mạnh hơn người thường, theo cách nói của Hàn Kế Quân thì đây chính là bản năng của dã thú, Tề Long làm gì cũng không suy nghĩ quá nhiều, tất cả đều dựa vào trực giác liền biết đối phương mạnh hay yếu liền.

Không nghĩ tới người đứng đầu cấp đặc biệt ban một lại kém mình nên Tề Long cực kỳ khó chịu, vì thế thái độ càng không tốt, vẻ mặt khinh thường nói: "Thì sao?"

Hành vi coi rẻ này của Tề Long khiến mặt đối phương nhất thời đỏ lên, cũng khiến cho những đứa trẻ khác bật cười. Tề Long này tuyệt đối có khí chất chọc tức chết người khác.

"Mày...chờ bị lão đại của tụi tao dạy dỗ đi." Một đứa trẻ khác lao ra hỗ trợ.

"Phải không? Tao đây chờ." Tề Long khinh bỉ nhìn Lý Anh Kiệt, không khách đáp.

Tề Long dám kiêu ngạo như vậy chính là bởi vì cậu ta tin lão đại nhà mình nhất định sẽ ra mặt giúp cậu, che chở cho cậu. Dù sao nếu cậu thật sự đánh không lại, lão đại nhất định cũng sẽ không đứng không không cứu. Tề Long tin chức Lan lão đại tuyệt đối không để đàn em của mình bị ai bắt nạt, nói tóm lại chính là kẻ vô sỉ Tề Long quyết định bám chặt vào Lăng Lan.

Lại nói Lý Anh Kiệt ở bên kia bị lời nói kích thích của Tề Long cũng tức giận mặt đỏ lên, hai gò má đỏ như cóc tía, bất quá cậu ta vẫn nhớ tới gia huấn của tộc mình, vẫn nhớ mình phải duy trì phong độ thể gia, không trở mặt động thủ trước, cuối cùng cậu ta chỉ hung tợn trừng mắt nhìn Tề Long rồi bỏ lại một câu: "Mày chờ."

“Nước” ở học viện đồng quân này rất sâu! Lý Anh Kiệt vẫn nhớ kỹ lời mà cha đã dặn dò mình nhiều lần, khi chưa biết chi tiết đối phương, tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ. Cha cậu cũng nhắc đi nhắc lại nhiều lần: “Quy tắc sinh tồn ở học viện đồng quân chính là cường giả vi tôn (lấy người mạnh làm đầu).” Nếu muốn dùng thân phận thể gia hay tiền tài để hoành hành ngang ngược ở học viện, đó là không có khả năng. Trừ khi có thể mua được một học sinh cực mạnh để làm người hộ tống bên mình, còn không cho dù là một đứa trẻ nhà bình dân nhất cũng có thể thẳng tay đánh một đứa con nhà quyền quý, gia đình không thể nhúng tay vào việc này, muốn giải quyết chỉ có thể dựa vào chính mình.

Lời nói của cha khiến Lý Anh Kiệt cũng cố kị vài phần, cậu quyết định án binh bất động trước, điều tra kỹ về học viện, từ từ xát dụng thể lực của mình rồi mới đi tính sổ với thằng nhóc kiêu ngạo kia (Tề Long), để hẳn biết sự lợi hại của mình. Lý Anh Kiệt rất tự tin, bằng năng lực và gia thế của mình, tuyệt đối không thua bất cứ kẻ nào trong học viện.

Kẻ đi đầu đã bỏ đi, những kẻ theo đuôi cũng nhanh chóng chạy, bất quá đám nhỏ đó vẫn không quên trừng mắt lại nhìn, biểu thị mình sẽ không quên ngày hôm nay. Bất quá chuyện của sau này để sau này tính.

Lúc này, Lý Tinh Hoảng mới thở dài nhẹ nhõm rốt cục thoát được tên đáng ghét kia.

"Vì sao cậu lại ghét nó như vậy? Nghe nói nó là người có khả năng nhất trở thành gia chủ đời tiếp của Lý gia mà." Hàn Kế Quân tò mò, Lý gia cạnh tranh vị gia chủ nhất định rất kịch liệt, những gia chủ đời trước của Lý gia

không phải đều là con cháu trực hệ, người có thể trở thành gia chủ Lý gia phải vô cùng mạnh mẽ, dựa vào năng lực của chính mình để trấn áp những kẻ khác, khiến kẻ khác không thể phản bác.

Lý Tinh Hoảng nghe vậy sắc mặt nhất thời chìm đến, cậu nói: "Tớ thật sự không thích thằng nhóc đó, cho dù nó như thế nào thì tớ cũng không thích, các cậu không biết chứ người anh họ cả của tớ rất rất tốt, tất cả trẻ con chi thứ như chúng tớ đều rất thích anh ấy, đáng tiếc...." Lý Tinh Hoảng nói tới đây về mặt bỗng kiên định, "Cho dù kết quả cuối cùng như thế nào, tớ cũng tuyệt đối không đứng đối diện với phía của anh ấy."

"Như vậy cậu không sợ đắc tội với Lý Anh Kiệt sao?" Hàn Kế Quân lắc đầu, cách suy nghĩ này của Lý Tinh Hoảng thật sự không thích hợp ở Lý gia, bị tình cảm chi phối cuối cùng chỉ có thể trở thành vật hi sinh. Nếu Lý Anh Kiệt thật sự trở thành gia chủ thì tương lai Lý Tinh Hoảng chắc chắn không thể sống dễ dàng.

"Hừ, ai biết sau này có đứa trẻ nào giỏi hơn hẳn xuất hiện hay không." Lý Tinh Hoảng cũng không cho rằng Lý Anh Kiệt có thể dễ dàng đi lên chức vị gia chủ, bởi vì thể chất của anh cả họ không tốt nên tất cả đám người trực hệ khác của Lý gia đều đã tâm bưng bưng, không ngừng đấu đá lẫn nhau, đều nhìn vào vị trí nguy hiểm đó.

"Vả lại, cho dù về sau Lý Anh Kiệt thật sự may mắn kế thừa gia tộc thì tớ cũng không sợ, tớ đã quyết định trở thành quân nhân, đến lúc đó người của Lý gia cũng không quản được tớ." Lý Tinh Hoảng nói những tính toán của mình trong tương lai, đây cũng chính là lý do vì sao cậu không sợ đắc tội với Lý Anh Kiệt.

Cậu cũng không muốn nhìn thấy người anh họ cả mà mình yêu quý nhất bị người khác bức bách phải mất đi vị trí gia chủ, trở thành người bị cả dòng họ nhốt cả đời. Cho nên cậu hạ quyết tâm sớm rời đi Lý gia, chỉ cần nhìn không thấy thì tâm sẽ không đau.

Đây chính là đại thế gia, hoàn cảnh phức tạp, nguy hiểm khiến những đứa trẻ còn nhỏ buộc phải trưởng thành sớm.

"Hoan nghênh cậu gia nhập." Hàn Kế Quân rất thích tính cách này của Lý Tinh Hoảng, sớm định ra tương lai của mình, sau đó quyết chí tiến lên, đi về phía trước, không để ý tới khung cảnh nhộn nhịp hỗn loạn bên người, những người như vậy rất dễ dàng thành công, Hàn Kế Quân thích nhất là làm quen cùng với những người như vậy, bởi vì đối phương không gây phiền toái cho cậu.

Ừ, chỉ cần một kẻ chuyên gây chuyện như Tề Long là đủ rồi, Hàn Kế Quân không muốn lại có thêm người thứ hai xuất hiện.

Một tổ mười người của phòng 072 cũng không đem chuyện này để trong lòng, tiếp tục ăn uống vui vẻ. Mà giờ phút này Lăng Lan cũng không biết, tương lai cô sẽ có một mối quan hệ dây dưa không rõ ràng với cả gia tộc Lý gia.

Buổi chiều, sau khi tham quan cả học viện một vòng, Tề Long liền kéo Lăng vào phòng luyện tập cách đấu để đánh một trận. Đương nhiên, Lăng Lan cũng không khách khí mà quần áo với Tề Long một phen.

Sau trận đấu, nhìn bộ dạng bị đánh đến thảm mà khuôn mặt vẫn cười ngây ngô, lộ ra cả hàm răng trắng tinh của Tề Long, Lăng Lan liền biết thằng nhóc Tề Long này là người cuồng ngược đãi.

Sau khi ăn cơm trưa, Lăng Lan liền gọi người trong nhà đến đón cô. Đợi đến gần thời gian về, cô liền chào tạm biệt các bạn nhỏ tổ 072, có lẽ là trẻ con của thế giới này có trí tuệ trưởng thành sớm nên khi ở chung Lăng Lan cũng không cảm thấy quá phiền phức và nhàm chán. Đương nhiên, cô có thể nhẫn nại như vậy cũng còn vì một lý do khác, đó là tính cách của nhóm bạn nhỏ này quá đáng yêu, khiến mình thương làm mẹ của Lăng Lan nổi lên cuồn cuộn ...

Cả đám vả mặt buồn bã tiễn Lăng Lan ra ngoài, nhất là Tề Long, cậu cương quyết yêu cầu Lăng Lan phải về nhà thương lượng lại với người lớn để cô có thể học nội trú. Chiều theo cách nói của cậu ta thì nếu như mỗi khi muốn đánh nhau, cậu ta có thể tìm Lăng Lan bất kỳ lúc nào.

Hào ra muốn cô ở lại là vì có thể tùy thời đánh nhau với cậu ta, “Mơ đi.”, Lăng Lan quyết đoán chặt đứt ý nghĩ muốn ở nội trú. Cô cũng không có sở thích thích đánh nhau tên điên Tề Long đâu, người này cứ giống như giá, đánh hoài cũng không chết, dù cô chắc chắn mình sẽ không bao giờ Tề Long, nhưng mà cứ đánh như vậy rất phiền phức, tốn thể lực mà chẳng được gì.

Cánh cổng sắt của trường vẫn đóng chặt, một mảnh quạnh quẽ, không người, bảo vệ nhìn thấy một mình Lăng Lan đi ra thì vội vàng ngăn lại. Bộ quần áo mà Lăng Lan mặc khiến cho người bảo vệ không biết thân phận của cô. Bởi vì hôm nay là ngày báo danh cho nên trong học viện cũng không hạn chế đồ mà học sinh mặc, nhưng bắt đầu từ ngày mai, học viện bắt buộc tất cả học viên phải mặc đúng quân phục của trường, nếu không, học sinh đừng hòng được xuất hiện trong phạm vi trường học.

Nói đến đồng quân đồng phục của học viện cũng khá đơn giản, tổng cộng có 4 màu. Bốn màu này không phải dùng để phân biệt cấp bậc học của học sinh mà dùng để phân chia lớp học. Việc phân chia như vậy chính là nhắc nhở cho bọn trẻ biết đặc quyền cả mình, như thế nào gọi cường giả vi tôn.

Đồng phục của trường học được thiết kế giống với quân phục của quân đội Liên Bang, đây cũng là một cách nhà trường hướng cho học sinh phải cố gắng để trở thành một quân nhân thật thụ.

Đồng phục của lớp đặc cấp ban 1 là màu đỏ, cổ áo và cổ tay áo cũng khác nhau với các cấp khác nhưng nó có thêm hoa văn màu vàng, nổi bật hơn, nó đại biểu kỳ vọng mà nhà trường dành cho học sinh cấp đặc biệt, hi vọng

bọn nhỏ có thể phát huy hết khả năng của mình, tỏa sáng chói lóa giống như màu đỏ giữa muôn màu, cuối cùng trở thành những tinh anh hàng đầu của Liên Bang.

Trường học cũng quy định, những học sinh mặc đồng phục màu khác, khi nhìn thấy học sinh mặc đồng phục màu đỏ, thì cho dù đó là học sinh năm trên cũng phải nhún nhường. Đương nhiên nếu học sinh đặc cấp vũ nhục học sinh có đồng phục khác màu với mình thì cứ nửa năm, đối phương có thể khiêu chiến một lần để báo thù, nếu thắng thì học sinh thách đấu sẽ trở thành học sinh lớp đặc cấp, còn nếu thua, tự nhiên phải gánh hậu quả.

Học sinh lớp đặc cấp những ban còn lại có đồng phục màu trắng, năng lực của những lớp này cũng chỉ kém hơn lớp đặc cấp ban 1 một chút, tương lai có thể đạt trình độ của học sinh lớp đặc cấp ban 1 nhưng cũng có thể rớt xuống những cấp khác. Cho nên để màu trắng là nhắc nhở bọn họ, tương lai là do bọn họ quyết định, đạt được màu gì chính là dựa vào nỗ lực của bọn họ.

Ban ưu tú là màu xanh dương, ban phổ thông là màu xanh lá, hai màu này chính mà màu sắc dành cho sự bắt đầu, dùng màu này để nói với bọn trẻ, tuy không thể thành những thứ quan trọng nhất nhưng Liên Bang vẫn cần bọn họ không thể thiếu.

Đương nhiên màu của đồng phục không phải không thể thay đổi, cứ nửa năm một lần, học sinh đều có cơ hội nghịch tập, chỉ cần đạt đủ điều kiện thì học sinh có thể tiến vào cấp học tốt hơn.

Mà danh sách 50 người của lớp đặc cấp ban 1 chính là mơ ước, là vị trí tranh đoạt của mấy ngàn học sinh, mà những học sinh đã thuộc lớp này cứ nửa năm một lần lại phải nỗ lực không ngừng để có thể bảo vệ vị trí của mình.

Đây chính là điều đầu tiên mà học viện đồng quân trung tâm dạy cho học sinh: phải cạnh tranh, cạnh tranh và không ngừng cạnh tranh

[/size]

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Cố Gắng An Bày

Khi bảo vệ biết Lăng Lan là học sinh thuộc lớp đặc cấp ban 1 mà lựa chọn ở ngoại trú thì vô cùng kinh ngạc, anh ta đảm nhiệm làm bảo vệ đã nhiều năm nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy học sinh chọn ngoại trú.

Ở môi trường cạnh tranh không ngừng như ở học viện đồng quân, tất cả học sinh đều hận không thể đem một ngày hai mươi bốn giờ thành bốn mươi tám để có thể không ngừng đột phá, làm gì có ai muốn lãng phí thời gian trong việc ngồi xe từ nhà đến trường rồi từ trường về nhà chứ.

Tuy trong lòng kinh ngạc nhưng người bảo vệ cũng không nói gì thêm, nhanh chóng dẫn Lăng Lan ra ngoài. Đương nhiên đám Tề Long vẫn bị nhốt ở cánh cửa bên trong. Ai bảo cả bọn đều chọn ở nội trú, học sinh một khi lựa chọn học nội trú thì cho dù có là học sinh đặc cấp ban 1 cũng không có quyền đi ra khỏi cửa dù chỉ nửa bước.

Lăng Lan vẫy tay tạm biệt với đám đàn em nhỏ rồi mới bước ra khỏi cửa. Vừa ra, cô liền nhìn thấy một hàng xe H-Bahn của Lăng gia đang đứng bên ngoài.

Lần này Lăng gia phái ra 5 chiếc H-Bahn, mà lần này đến đón Lăng Lan còn có người duy nhất sáng nay không phản bội tới Lăng Vũ, Tần quân gia bởi vì phản xử lý chuyện của phản đồ nên không thể tới.

Lăng Lan ngồi trên chiếc H-Bahn mà Lăng Vũ an bày, Lăng Vũ cũng nhanh chóng ngồi lên theo rồi trình bày những thông tin đã điều tra được

trong vụ việc ngày hôm nay.

Hóa ra Lăng Hoa lựa chọn phản bội Lăng gia là vì không muốn con của mình đi theo con đường giống mình, trở thành tử sĩ đời sau của Lăng gia.

Lăng Dật, con trai Lăng Hoa, nhỏ hơn Lăng Lan một tuổi, kết quả kiểm tra sau khi sinh của Lăng Dật chỉ kém Lăng Lan một chút, như vậy Lăng Dật rất có thể sẽ trở thành một vương bài sư sĩ. Nhưng con cháu tử sĩ Lăng gia không có tư cách đi học ở học viện đồng quân, chúng chỉ có thể nhận sự giáo dục của Lăng gia. Như vậy Lăng Dật sẽ mất đi cơ hội trưởng thành, vĩnh viễn không có khả năng khống chế được những loại cơ giáp tốt nhất, như vậy cũng có nghĩa khả năng thăng cấp đến cấp vương bài sư sĩ chính bằng không.

Đối mặt với việc Lăng Dật càng ngày càng gần 6 tuổi. Lăng Hoa rất khó chịu cũng rất rối rắm, đúng lúc này, có người đến nói với hắn có thể giúp Lăng Dật trở lại là thường dân.

Đối phương hứa chỉ cần Lăng Lan chết, Lăng gia liền triệt để không còn. Như vậy bọn họ liền có thể trở thành gia đình bình thường, mà Lăng Dật cũng có thể quang minh chính đại nhập học ở học viện đồng quân, tương lai rộng mở.

Nghe Lăng Vũ báo cáo Lăng Lan tiếc nuối nói : "Hắn thật khờ."

Lăng Vũ mờ mịt nói: "Đúng vậy, đội trưởng thật khờ, chỉ cần anh ấy nói cho chúng ta biết chuyện này, nhất định có thể lập được công lớn, còn có thể yêu cầu được tự do nữa."

Lăng Vũ còn nhớ rõ, trong gia quy của Lăng gia có một quy định dành cho tử sĩ: những tử sĩ lập được công lớn có thể xin gia chủ một yêu cầu. Chỉ cần Lăng Hoa đem kế hoạch đối phó Lăng Lan của đối phương Lăng Tần thì chính là lập công lớn, tới lúc đó cho dù yêu cầu gì Lăng Lan và Lăng Tần cũng sẽ không từ chối.

Giờ phút này Lăng Lan và Lăng Vũ vẫn không hiểu vì sao Lăng Hoa lại chọn con đường không lối về này, nguyện ý phản bộ Lăng gia mà không muốn lập công lớn.

Đợi tới khi Lăng Lan về nhà lớn thì Lăng Tần kiên kể lại cho cô những lý do phía sai, kể cả lý do Lăng Hoa lựa chọn phản bội Lăng gia.

Lăng Tần sắc mặt ngưng trọng: "Theo kia ba tên tử sĩ kia nói, Lăng Hoa có lần kể rằng đối phương từng hứa với nó sẽ cấp 6 liều thuốc kích phát gen cấp đặc biệt mỗi năm cho con của nó tới khi đứa trẻ không thể hấp thụ mới thôi. Đương nhiên ba tên tử sĩ kia cũng được hứa nếu con của chúng có tiềm năng tốt, thì cũng có thể nhận được những ưu đãi này."

"Xem ra đối phương thực ra tay thật mạnh, kẻ muốn đối phó với con thật không đơn giản." Lăng Lan đã rõ vì sao cuối cùng Lăng Hoa lại lựa chọn phản bội,

"Lăng Hoa sợ hãi Lăng gia không có biện pháp chống lại những người kia, nó không muốn con mình trở thành vật bị hủy diệt cùng với Lăng gia." Lăng Tần đương nhiên cũng biết tâm lý Lăng Hoa, không nhịn được lại thở dài một lần nữa.

"Lan thiếu gia, vợ con của Lăng Hoa cậu muốn an bày thế nào?" Lăng Tần dè dặt hỏi. Đối với con của kẻ phản đồ, không một gia tộc nào có thể nhận, có rất nhiều gia tộc lựa chọn trực tiếp khử luôn.

Lăng Lan vừa định trả lời thì nghe thấy tiếng huyền nào từ ngoài cửa lớn vọng vào. Tiếng khóc của trẻ em vang lên: "Lan thiếu gia, lan thiếu gia, xin cậu hãy gặp tôi."

Ngồi ở trên sofa, Lăng Lan mày hơi giương lên, ngẩng đầu nhìn Lăng Tần. Chỉ thấy, Lăng Tần vẻ mặt xấu hổ, xem ra ông biết đứa trẻ ngoài kia là ai.

Lăng Lan cũng không nói gì, cô đứng lên trực tiếp đi ra cửa, mà Lăng Tần và Lăng Vũ cũng theo sát phía sau.

Lăng Lan vừa tới cửa thì nhìn thấy một đứa trẻ không ngừng vùng vẫy để thoát khỏi tay của người bảo vệ, miệng cũng không ngừng gọi Lăng thiếu gia, thấy cô đi ra, đứa trẻ đó vui mừng, càng vùng vẫy mạnh hơn.

"Người là ai? Vì sao muốn gặp ta?" Lăng Lan vẻ mặt lạnh nhạt hỏi.

"Cậu chính là Lan thiếu gia?" Đứa trẻ kia nghe thấy câu hỏi của Lăng Lan giã dũa kịch liệt.

Lăng Vũ đứng sau lưng Lăng Lan ra hiệu cho người hộ vệ đang kẹp đứa trẻ, người kia lập tức buông lỏng tay, lui sang một bên.

"Thiếu gia, tôi gọi là Lăng Dật, cha của tôi chính là Lăng Hoa." Đứa trẻ kia đứng thẳng người, lấy lại bình tĩnh liền tự giới thiệu mình.

Lăng Lan âm thầm gật đầu, khó trách Lăng Hoa vì con mình mà lựa chọn phản bội, đứa trẻ này quả nhiên rất thông minh, có thể khống chế cảm xúc bản thân, nắm chắc cơ hội.

"Bọn họ đều nói với tôi, cha tôi đã mất..... Cha tôi mạnh như vậy, làm sao có thể mất chứ?" Trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn lưu lại một tia hi vọng, hi vọng Lăng Lan có thể nói cho nó tất cả những thứ này đều không phải sự thật.

Lăng Lan thở dài một hơi, Lăng Hoa làm việc có lỗi với cô, nhưng con của hắn không có tội. Lúc này cô liền quyết định đáp: "Người dù cho mạnh đến mấy cũng có lúc không cản được âm mưu, quỷ kế của kẻ địch, Lăng Dật, cha của cậu thật sự đã chết."

"Là ai giết cha tôi?" Đôi mắt Lăng Dật xám đi.

"Không biết, bất quá chúng ta đoán có khả năng địch đến từ quân bộ cao tầng, mà cha ta, có khả năng cũng chết trong tay đối phương." Lăng Lan tiếc nuối, bi thương đáp.

Lăng Lan quyết đoán đem cái chết của Lăng Hoa đổ lên kẻ muốn cô phải chết, cô rất mong chờ tới lúc Lăng Dật lớn lên tìm đối phương báo thù. Mặc dù Lăng Hoa chết trong tay cô nhưng không phải đều là do bị kẻ khác mua chuộc sao?

Đương nhiên, lời nói của Lăng Lan khiến Lăng Tần và Lăng Vũ kinh ngạc, nhưng rất nhanh vẻ mặt hai người lại thả lỏng, tựa hồ vừa lòng với cách nói của Lăng Lan.

Có được đáp án, ánh mắt của Lăng Dật ánh lên ngọn lửa thù hận: "Lan thiếu gia, tôi nhất định sẽ mạnh lên. Đến lúc đó, hi vọng Lan thiếu gia có thể cho tôi cơ hội tự mình giết chết kẻ thù. "

Lăng Tần và Lăng Vũ bị khí thế trong lời nói của Lăng Dật làm cho thân thể run lẩy, một dòng khí lạnh tràn vào lòng, có phải bọn họ sai rồi không?

Chỉ có Lăng Lan vẻ mặt lạnh nhạt, cô gật đầu nói: "Được. Ta đáp ứng cậu. Còn có một việc, ta muốn nói cho cậu biết, cha cậu trước khi hy sinh có cầu ta cho cậu được khôi phục thân phận tự do, mà ta cũng đáp ứng rồi..."

Lăng Dật trực tiếp đánh gãy Lăng Lan nói: "Tôi không muốn rời khỏi Lăng gia."

"Vì sao?" Lăng Lan tò mò .

"Tôi muốn kế thừa vị trí của cha, muốn trở thành tử sĩ mà Lan thiếu gia tín nhiệm nhất." Lăng Dật vẻ mặt kiên định, từ nhỏ cậu đã nhận sự dạy dỗ của Lăng gia, đã được dạy rằng phải luôn trung thành với gia chủ, điều này khiến Lăng Dật không có ý nghĩ rời đi Lăng gia.

Đáp án này của Lăng Dật khiến Lăng Lan trầm mặc .

Lăng Hoa, người bán đứng bản thân, bán đứng Lăng gia chỉ vì con trai, nhưng con trai của người lại không muốn rời đi Lăng gia, có phải thật châm chọc hay không?

"Ta rất muốn đáp ứng cậu, nhưng đáng tiếc ta đã hứa với cha cậu trước rồi, người đã nói không thể không giữ lời... " Lăng Lan vẻ mặt luyến tiếc.

Câu nói của Lăng Lan khiến Lăng Dật nhất thời khóc lên. Dù sao nó vẫn chỉ là một đứa trẻ 5 tuổi, đôi mắt tương lai mù mịt phía trước, cho dù có thông minh, kiên cường đến đâu thì cũng không tránh được sợ hãi, khóc nức.

"Lăng Dật, nếu muốn kế thừa vị trí của cha mình, không được khóc." Lăng Lan đỏ mắt an ủi, "Cha cậu hi vọng cậu có thể tiến vào học viện đồng quân, khảo nhập trường quân giáo, cuối cùng trở thành một quân nhân, ậu không thể để cha mình thất vọng."

Sau đó Lăng Lan vỗ vỗ đầu của Lăng Dật tiếp tục nói."Nhưng mà, ta chưa nói muốn đuổi cậu đi, cậu vẫn như cũ là thành viên của Lăng gia, chỉ là trên danh nghĩa cậu đã là người tự do mà thôi, chờ tới lúc cậu trưởng thành. Cho dù muốn rời đi hay là ở lại Lăng gia, tất cả đều được."

Cậu an ủi này của Lăng Lan khiến Lăng Dật lại dấy lên hi vọng lần nữa, đứa trẻ lau nước mắt nói: "Được, tôi sẽ nỗ lực, Lan thiếu gia, tôi nhất định sẽ trở về." Lời chắc chắn như trăm đĩnh chặt thiết.

Sau đó vẻ mặt Lăng Dật nghiêm túc nói với Lăng Vũ phía sau Lăng Lan: "Chú Vũ, Lan thiếu gia trước hết giao cho chú, chờ tới lúc con mạnh lên, con sẽ trở về tiếp nhận vị trí của chú." Nói xong nó liền cúi đầu nói lời từ biệt Lăng Lan, rời khỏi nhà chủ của Lăng gia.

Lăng Vũ vẻ mặt lo lắng: "Lan thiếu gia, an bày như vậy có quá mạo hiểm hay không?" Nếu Lăng Dật biết chân tướng sự việc, như vậy thật sự rất nguy hiểm.

Lăng Lan lộ ra một chút tươi cười: "Không phải như vậy rất thú vị sao? Cho dù sau này Lăng Dật lựa chọn tin tôi hay tin những kẻ bên kia thì nó cũng là một con cờ tốt."

Một câu này của Lăng Lan khiến Lăng Vũ không dám nói thêm nữa, hiện tại anh ta cũng không biết ý tưởng thật của Lăng Lan là gì .

Lăng Tần vẻ mặt có chút âm trầm bất định, bất quá vẫn không nói gì.

Lăng Lan quay đầu vẻ mặt ngoan lệ hỏi Lăng Tần: "Bác quân gia, dám phản bội và tù binh đều thanh lý hết rồi chứ."

Lăng Tần trong lòng cả kinh, đột nhiên nhìn về phía Lăng Lan.

Lăng Lan hỏi: "Lăng Hoa phản bội, ngoài ba người chúng, còn có những ai biết chuyện này?"

Lăng Vũ nhanh chóng lắc đầu, bởi vì sợ Lăng gia còn có kẻ phản bội nên ba tên phản bội cùng những tù binh bị chính anh ta và Lăng Tần thẩm vấn, những người khác căn bản không biết tình hình cụ thể.

Lăng Tần cũng chứng minh điểm này, sau khi Lăng Vũ đi đón Lăng Lan, một mình ông đã thẩm vấn những người đó, cho nên mới biết nguyên nhân thật sự của việc Lăng Hoa lựa chọn phản bội Lăng gia.

"Vậy là tốt rồi, xử lý hết những người đó đi, như vậy nếu chúng ta không nói, tin chắc Lăng Dật sẽ không thể biết được sự thật." Câu nói của Lăng Lan là Lăng Tần và Lăng Vũ đổ mồ hôi lạnh, đây là Lăng Lan đang cảnh cáo bọn họ có phải hay không?

"Nếu đám người mua chuộc Lăng Hoa xuất hiện nói cho Lăng Dật thì sao?" Lăng Tần vẫn lo lắng, Lăng Dật rõ ràng chính là bom hẹn giờ.

"Có lẽ như vậy chúng ta có thể dạy Lăng Dật một bài học, không phải nói gì cũng nên tin là thật..... Vả lại nếu đám người kia thật sự xuất hiện, tới lúc đó chúng ta sẽ biết được ai là kẻ muốn hại Lăng gia ." Lăng Lan lộ ra vẻ mặt giảo hoạt.

Ánh mắt Lăng Tần sáng ngời: "Đó cũng là một biện pháp tốt." Nếu như Lăng Dật thật sự dẫn ra đám rắn độc ở phía sau thì mạo hiểm một chút cũng đáng giá.

Cứ như vậy, Lăng Tần và Lăng Vũ trở về xử lý việc của mình, mà Lăng Lan vẫn như cũ ngồi ở sofa phòng khách, đợi đến khi xác định bọn họ đã đi hết, cô mới thấp giọng thở dài: "Muốn cứu Lăng Dật nên làm ra nhiều việc phức tạp như vậy sao?"

Thoạt nhìn Lăng Tần, Lăng Vũ đều muốn diệt trừ hậu hoạn tận gốc, nhưng trên thực tế bọn họ chính là muốn cứu một mạng của Lăng Dật. Nếu không như thế thì một đứa trẻ như Lăng Dật làm sao có thể xuất hiện tại nhà lớn của Lăng gia. Khi Lăng Lan nhìn thấy Lăng Dật khi, cô liền suy nghĩ cẩn thận điểm này.

Tuy rằng Lăng Lan cũng không muốn mạng của Lăng Dật nhưng loại cảm giác bị người khác sắp xếp tất cả này khiến cho cô có chút khó chịu.

Quy cũ của Lăng gia quả thật quá nhân từ, tuy nó cũng tốt, nhưng nếu có một ngày phó mệnh hơn chủ thì những hành động tự tiện này nhất định sẽ xảy ra, có lẽ tới một lúc nào đó, nó sẽ trở thành tai họa lớn với cô.

Có lẽ cô nên nghĩ biện pháp thay đổi một số thứ rồi, nếu không cô thật sự không có biện pháp tiếp tục tin tưởng người Lăng gia, đây là chuyện mà không ai muốn xảy ra nhất, cho dù là Lăng Lan hay là Lăng Tần.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Gũ Hào Xuất Hiện!

Đi ra khỏi nhà lớn Lăng gia, Lăng Vũ rốt cục không nhịn nổi hỏi Lăng Tần ở phía trước: "Bác Tần à, sao bác không hỏi thiếu gia chuyện khoang khổng chế bị cưỡng chế bắn ra ngoài? "

Lăng Vũ biết chuyện này khẳng định do Lăng Lan làm, nếu không thiếu gia cũng sẽ không lạnh nhạt trong khoảnh khắc đó như vậy. Nhưng mà anh ta không rõ làm sao Lăng Lan có thể làm được việc này, chẳng lẽ thiếu gia có thể khống chế quang não sao?

Lăng Vũ đương nhiên biết ý tưởng quá mức hoang đường và buồn cười. Tất cả mọi người đều biết quang não có hệ thống tự khống chế, chỉ cần có hacker nghĩ muốn khống chế quang não, quang não sẽ tự động đóng cửa, cơ giáp tự động tự động chuyển sang loại khống chế bằng tay.

Cho dù hacker lợi hại nhất trên thế giới này thì cũng không làm được chuyện ấy, vả lại, nếu quang não đóng cửa thì quyền khống chế vẫn nằm trong tay của người điều khiển cơ giáp, như vậy không thể nói cả ba kẻ phản đồ kia cùng khống chế sai thao tác chứ.

Đương nhiên còn có một khả năng chính là bản thân quang não bị lỗi... nhưng mà về mặt này thì Lăng Vũ không dám nói tiếp, nếu như mọi chuyện thật sự như vậy thì đây tuyệt đối là tai nạn cực kỳ nghiêm trọng, sẽ trực tiếp hủy hoại toàn bộ hệ thống vũ khí của toàn Liên Bang, nếu như thật sự như vậy thì Liên Bang khẳng định không thể vực dậy sức mình nữa.

Lăng Tần ở phía trước bỗng dừng lại, lúc này ông mới quay đầu cảnh cáo: "Lăng Vũ, cậu quá giỏi."

Chỉ 5 chữ đơn giản nhưng lại khiến Lăng Vũ giật mình chột tỉnh, những gia chủ đợi trước của Lăng gia đều có tuyệt chiêu át chủ bài của riêng mình, đó chính là điều cấm nhắc đến của Lăng gia, không cho phép ai tìm hiểu, không cho phép ai nói tới, nếu vi phạm trực tiếp thanh lý không cần thông báo.

"Vâng, cảm ơn bác Tần đã nhắc nhở." Lúc này, Lăng Vũ cũng không dám tò mò nữa, có lẽ bí mật này chính là át chủ bài của Lăng gia. Lăng Vũ càng nghĩ càng thấy đúng, đối với con người thì cơ giáp chính là vũ khí lợi hại nhất, cho dù chỉ là một cơ giáp phổ thông thì việc giết một người tay không là chuyện vô cùng dễ dàng. Nếu như không giữ lại một bí mật nào đó, thì sao Lăng gia có thể tin tưởng giao cơ giáp cho người khác như vậy được.

Không thể không nói trí tưởng tượng của Lăng Vũ thật quá tốt, và kết quả của sự "tốt" không đúng chỗ đó chính là những giọt mồ hôi lạnh chạy dọc sau lưng anh ta. Lăng Vũ thề, mình sẽ mãi mãi trung thành, làm người tử sĩ mãi bảo vệ bên người cho Lăng Lan.

Lăng Tần nhìn Lăng Vũ rất cục tính ngộ thì vừa lòng. Tính ra Lăng Tần chính là một người đi trước rất tốt, là một hộ vệ cực kỳ tốt nhưng nếu là làm quản gia thì thật sự không tốt, nếu không những kẻ phản bội Lăng gia cũng sẽ không xuất hiện dưới sự quản lý của ông.

Bất quá Lăng Tần cũng là người biết học hỏi và rút kinh nghiệm, nếu như đã biết sai ở đâu thì ông nhất định sẽ bù vào chỗ đó, không để chuyện buồn như ngày hôm nay xuất hiện một lần nữa.

Vì vậy ông liền thay đổi cách đối xử với cấp dưới của mình, từ hoài nghi, dễ gần trở nên nghiêm khắc cực kỳ, đó là vì sao ông cảnh cáo cho Lăng Vũ

không nên tò mò những chuyện không của mình. Nếu là trước đây ông đã khuyên can Lăng Vũ không nên nói nhiều rồi.

Xem ra, không chỉ Lăng Lan cảm thấy Lăng gia có vấn đề mà chính Lăng Tần cũng cảm thấy như thế. Bây giờ ông chỉ có thể cố gắng sửa chữa những gì còn có thể, còn tác dụng như thế nào cũng chỉ còn trông chờ vào tương lai.

Đương nhiên, Lăng Tần làm vẻ mặt sâu xa, khó hiểu, cánh cáo Lăng Vũ vậy thôi chứ trong lòng ông cũng cực kỳ khó hiểu việc khoang khổng chế của 3 cơ giáp đồng thời bị cưỡng chế xuất bay ra ngoài. Lúc việc đó xảy ra, điều duy nhất ông nghĩ tới chính là át chủ bài của gia chủ Lăng gia.

Ông còn nhớ lúc Lăng Tiêu rời đi đã từng cẩn thận nói thì thầm riêng với Lam Lạc Phượng cái gì đó (bác quản gia à, người ta chỉ muốn nói mấy lời ngọt ngào với nhau nhưng ngại không dám nói cho bác nghe thôi), có lẽ lúc đó rời đi, Lăng Tiêu gia chủ đã cảm giác không ổn, nên để phòng ngừa vạn nhất đã đem bí mật này nói cho Lam Lạc Phượng. Sau đó, Lam Lạc Phượng lại nói lại với Lăng Lan.

Phải nói trí tưởng tượng của Lăng Tần quản gia cũng không thua kém gì Lăng Vũ. Nguyên bản Lăng Lan còn lo lắng không biết nên giải thích vấn đề này thế nào, nhưng bởi vì cả hai người đều hiểu lầm vấn đề này nên chuyện hôm nay cứ chấm dứt như thế.

Dù sao Lăng Lan cũng đã lo lắng hai người sẽ hỏi về vấn đề này, nhưng cuối cùng tất cả mọi người đều giả ngu không biết nên Lăng Lan cũng im lặng để chuyện này đi qua.

Nhưng Lăng Lan còn chưa cao hứng bao lâu thì đã bị không gian học tập triệu tập đi vào.

Tối đó, sau khi ăn uống no say, vừa nằm xuống chuẩn bị nghỉ ngơi thì Lăng Lan liền cảm thấy ý thức của mình bị một lực hút cực mạnh hút đi.

Chết tiệt! Lại tới nữa rồi!

Lăng Lan đối với không gian tối đen xung quanh giờ ngón tay giữa mà rửa không gian học tập ở trong bụng, quá bá đạo, không biết tôn trọng kí chủ là gì.

Đương nhiên Lăng Lan cũng chỉ dám làm càn một chút, ngay khi Nhất hào xuất hiện, cô liền trở thành một em bé ngoan, đứng thẳng chờ thầy giáo.

Không có biện pháp, ai bảo Nhất hào lại khủng bố như vậy. Bây giờ thực lực của Lăng Lan đã được đề cao lên một chút nên cô càng có thể cảm thấy sức mạnh của Nhất hào, chỉ một ánh mắt nhìn tới thì cô cũng bị áp tới mức không thể động đậy....

"Hôm nay bị phục kích, cô thấy sao?" Nhất hào trực tiếp hỏi.

"Ở trước mặt cơ giáp, con người dù mạnh tới mấy cũng chỉ là kiến." Lăng Lan sẽ không quên cảm giác vô lực của mình khi đối mặt với cơ giáp, nếu không phải có tiểu Tứ hỗ trợ, cô nghĩ lần này mình liền chạy trời không khỏi nắng.

"Hiện tại cô có thể lĩnh ngộ điểm cũng không quá trễ." Câu trả lời của Lăng Lan khiến Nhất hào không quá vừa lòng, nhưng anh ta cũng không tức giận, Nhất hào nói: "Xét thấy tình huống ngoài đời thật của cô quá nguy hiểm, tôi quyết định điều chỉnh lại kế hoạch huấn luyện cô."

Lăng Lan sững sốt, không biết lời này của Nhất hào là có ý gì.

"Ngũ hào!" Nhất hào lại lần nữa mở lời, gọi ra một số mà Lăng Lan chưa từng nghe.

"Lão đại, tôi đã đến." Một giọng nói ngọt xớt vọng lại từ sau lưng Lăng Lan.

Lăng Lan đột nhiên quay đầu, cô liền nhìn thấy một người thanh niên vẻ mặt đẹp trai, sáng lóa xuất hiện. Người thanh niên đó thấy Lăng Lan quay đầu liền nhiệt tình vẫy tay với cô. Đối mặt với khí thế bức người của Nhất hào, anh ta tựa hồ không cảm giác gì.

Ánh mắt Lăng Lan co rút lại, người thanh niên này tuyệt đối không đơn giản. Cô có thể cảm nhận ra rằng khí thế áp người đến ngạt thở, khiến người khác sợ hãi của Nhất hào, mà đối phương lại giống như không cảm thấy gì, như vậy có nghĩa đối phương cũng rất mạnh có phải không?

"Từ bây giờ, Ngũ hào sẽ chịu trách nhiệm huấn luyện cô, Cửu hào phụ trách hỗ trợ." Nhất hào không để ý thái độ ngả ngón của Ngũ hào, nói xong cũng liền biến mất.

Cùng lúc đó, Cửu hào cũng xuất hiện, lúc nhìn thấy Ngũ hào khuôn mặt vốn đang cười của cô cũng lạnh xuống: "Ngũ hào, đã lâu không gặp."

"Cửu hào... thật sự là quá lâu rồi chúng ta không gặp nhau nha....Anh kém chút vì em mà mắc bệnh tương tự một đêm bạc đầu đấy..." Ngũ hào nhanh chóng chạy đến trước mặt Cửu hào, vẻ mặt kích động nắm tay Cửu hào, vẻ mặt xuân tình, căn bản không để ý gân xanh đang nổi lên trên trán Cửu hào.

Nhìn hành vi không biết xấu hổ của Ngũ hào loại, Cửu hào quyết đoán ra chân.

Ngũ hào chỉ hơi lùi về phía sau đã thoát khỏi phạm vi công kích của Cửu hào, nhưng cũng không biết thu liễm, anh ta tiếp tục trêu đùa: "Cửu hào à, vừa thấy mặt anh liền nhiệt tình như vậy, anh thật sự rất vui vẻ."

"Ngũ hào, đừng quên nhiệm vụ của mình, khả năng nhẫn nại của Nhất hào không tốt như tôi đâu." Cửu hào hừ lạnh đạo, giống như đã sớm quen thái độ không đứng đắn này của Ngũ hào, trực tiếp nhắc nhở anh ta không nên đùa quá mức.

Ngũ hào nghe như thế, nụ cười bỗng cứng lại.

Cửu hào không để ý tới Ngũ hào, trực tiếp quay đầu nói với Lăng Lan: "Lăng Lan, những bài huấn luyện của Ngũ hào cũng không đơn giản, lúc nào cũng phải chuẩn bị sẵn sàng đấy." Đối mặt với đệ tử mình đặc ý nhất, Cửu hào bất giác hòa nhã lên tiếng nhắc nhở. Cửu hào biết Nhất hào không để một mình mình phụ trách dạy Lăng Lan chính là sợ mình cưng chiều, ảnh hưởng sự phát triển của Lăng Lan.

Nhất hào thoát nhìn khá bất mãn với Lăng Lan nhưng thật ra anh lại là người coi Lăng Lan nhất, thậm chí vì cô mà đem kế hoạch bồi dưỡng thay đi thay lại mấy lần.

Ngũ hào nghe vậy, trên mặt lại cười càng khoa trương: "Cửu hào, yên tâm đi, Lăng Lan cũng là đệ tử của anh, anh sẽ chăm sóc cho Lăng Lan thật tốt."

Không biết vì sao, khi nhìn thấy nụ cười tươi của Ngũ hào, Lăng Lan lại cảm thấy lạnh cả người.

Trực giác của cô quả thực không sai, Cửu hào nghe Ngũ hào nói như vậy vẻ mặt cũng không thả lỏng, ngược lại còn nhìn về phía Lăng Lan với ánh mắt bi thương. Ánh mắt này càng làm cho chuông báo động trong lòng Lăng Lan reo lên điên cuồng, đây nhất định không phải là chuyện tốt, nhất định không phải là chuyện tốt...

Không chờ Lăng Lan hỏi ý kiến Cửu hào thì Ngũ hào ở bên cạnh đã thổi một tiếng kèn ngân sao đó Lăng Lan trực tiếp bị anh ta quăng vào một không gian học tập mới.

Giữa thảo nguyên mênh mông vô bờ, Lăng Lan thống khổ nghe giọng nói của hệ thống vang lên bên tai:

Nhiệm vụ: Sau 1 phút, bầy sói hoang sẽ xuất hiện, bạn hãy chiến đấu với chúng trong vòng 20 phút mà không chết lần nào. Thành công: phần thưởng: không rõ! Thất bại: trừng phạt: không rõ!

Lăng Lan không quá quan tâm đến cái gọi là thưởng phạt ở cuối lời nhiệm vụ, điều quan trọng mà cô đang lo lắng bây giờ chính là cô lấy gì để đấu với sói...tay không sao....còn phải sống trong vòng 20 phút không chết, đây tuyệt đối chính là giết người.....

Lăng Lan không tin đàn sói này chỉ giống như loài sói sống ở thời kiếp trước của mình, những dã thú trong không gian học tập còn mạnh hơn những sinh vật ở Địa Cầu gấp mấy trăm lần.

Lăng Lan không phải không nghĩ chạy trốn, nhưng đáng tiếc cô lại không biết bầy sói sẽ xuất hiện từ hướng nào, có khi bốn phía đều cùng xuất hiện, nếu vậy là cô cứ lỗ mãng chạy trốn thì chỉ có thể nhanh chóng gặp nguy hiểm thôi. Nếu vậy còn không bằng ở lại chỗ này nghĩ ngơi dưỡng sức, chờ trận quyết chiến sinh tồn.

Lăng Lan đương nhiên cũng muốn lợi dụng chút thời gian cuối cùng để quan sát tình huống xung quanh, nếu có thể tìm một nơi dễ thủ khó công thì đừng nói duy trì 20 phút, cho dù phải duy trì lâu hơn cô cũng tự tin mình sẽ không chết.

Đáng tiếc, Lăng Lan thất vọng rồi, không gian học tập không giống như những trò chơi ở kiếp trước của cô, có vô số bug để vượt qua quái. Ở đây, thứ mà cô nhìn thấy chính là cỏ và mặt cỏ, ngoài ra không còn thứ gì có thể làm vật che chở cho cô. Cùng lắm thì cũng có một ít bụi đất xấp, nhưng cũng không có tác dụng gì nhiều.

Hu hu, không gian học tập thật sự là quá ác, căn bản không cho Lăng Lan có cơ hội dùng ngoại lực để chống lại đàn sói, buộc cô phải dùng tay không để vật lộn.

Một phút đồng hồ rất nhanh trôi qua, bốn phía Lãng Lan vang lên tiếng sói tru, quả nhiên là tấn công từ bốn phía. Đối với Lãng Lan mà nói, tình thế tiếp theo sẽ càng thêm ác liệt...

Lúc này cô nhắm hai mắt lại, bắt đầu bùng nổ sát khí vẫn bị kìm lại trong cơ thể lâu nay...

[/size]

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Kỹ Năng Thỏ Thiên Đẳng!

Khi sát khí của Lăng Lan bùng nổ, tiếng hú của sói cũng thay đổi...

Quyết chiến cùng bầy sói, việc giả vờ yếu thế là không có tác dụng gì, đàn sói sẽ không suy nghĩ phức tạp giống con người, trong mắt chúng, những con mồi càng yếu đuối càng khiến chúng hung tàn, nhưng đối mặt với những đối thủ mạnh, chúng sẽ cẩn thận hơn mà không dám tấn công bừa bãi.

Quả nhiên, sát khí trên người Lăng Lan khiến cho đàn sói sợ hãi. Dù sao Lăng Lan đã từng giết vua của khu đầm lầy, cũng đã từng nhiễm qua máu tươi giết người, sát khí của cô khiến cho đàn sói càng cẩn thận, nguyên bản chúng định cùng lúc lao tới nhưng bây giờ chúng chỉ dám dừng lại ở bên ngoài, chờ đợi lệnh của con đầu đàn.

Cả thảo nguyên như bị đàn sói phủ kín, mỗi con sói đều to lớn và hung ác, thân thể to như những con trâu lớn, chúng mở miệng lộ ra những chiếc răng bén nhọn, thậm chí những giọt nước miếng còn chảy ra từ hàm răng của chúng.

Đối mặt với con mồi tuyệt vời trong con khát, ánh mắt của đám sói này đều tái đi... Nếu là một người bình thường đối mặt với khung cảnh này nhất định sẽ xỉu ngay lập tức.

Nhưng Lăng Lan thì khác, cô cũng không bị ảnh hưởng gì, vẫn bình tĩnh, tìm kiếm cơ hội tấn công.

Giờ phút này cô thật sự cảm ơn bài huấn luyện trong khu rừng rậm nguyên thủy, đã đối mặt với những thử thách bố nhất nên bây giờ, khi đối mặt với trường hợp nguy hiểm này cô cũng không hoảng hốt gì, vẫn có thể duy trì bình tĩnh.

Hai bên quan sát nhau một lúc thì tiếng sói tru lại vang lên từ trong bầy sói. Tai Lăng Lan khẽ nhúc nhích, cô phân biệt được có 5 tiếng tru khác nhau, xem ra trong đàn sói này có tới 5 con sói có vị trí cao nhất. Như vậy cô hẳn có thể duy trì trong vòng 20 phút.

Không đợi 5 đầu sói trao đổi xong Lăng Lan đã lao ra ngoài, cô tấn công về hướng đông nam, nơi bầy sói có một nhúm lông hồng trên trán.

Hành động ngoài dự kiến của Lăng Lan khiến bầy sói xung quanh hỗn loạn, nhưng rất nhanh chúng lại bình tĩnh lại sau tiếng hú của bốn con đầu đàn.

Chỉ có bầy sói có nhúm lông trên trán là vẫn hung ác trừng mắt nhìn kẻ xâm phạm vào lãnh địa của mình. Đối với chúng nó, Lăng Lan chính là kẻ khiêu chiến đến quyền uy của chúng, là con mồi tự động đưa lên cửa.

Khi cô bắt đầu ra tay tấn công con sói có nhúm lông hồng trên trán thì giống như trong suy đoán của cô, những đàn sói khác đều bàng quan đứng nhìn, không hành động, lúc này cô mới buông lỏng một chút.

Đương nhiên Lăng Lan cũng không dám nói nguy cơ đã đi qua, cô vẫn phải nghĩ biện pháp để thu phục đám sói này, nếu không sau khi đánh bại đám sói có nhúm lông hồng này những bầy sói khác cũng lao vào tấn công cô thôi, cô vẫn bị đánh tập thể như cũ.

Bầy sói thoát nhìn hợp tác khăng khít, nhưng trên thực tế chúng đều có phân chia giống loài, chúng có thể hợp tác đi săn mồi, nhưng muốn đi vào lãnh địa của nhau thì đó là chuyện tuyệt đối không cho phép, trừ phi đó là

một bầy sói quá yếu, cần sự giúp đỡ từ bên ngoài thì sói đầu đàn mới cho phép những đàn khác vào đàn của mình.

Lăng Lan chính là dựa vào điểm này để chủ động tấn công vào lãnh địa của đám sói có nhúm lông trắng trước, như vậy những đàn sói khác buộc phải nhẫn nại không thể tiếp tục tiến lên.

Tuy Lăng Lan còn nhỏ, nhưng lực nắm đấm của cô tuyệt đối không nhỏ chút nào, không những vậy, tố chất thân thể của cô chính là thuộc hàng yêu nghiệt. Và lại cô cũng đã trải qua 6 năm luyện tập khí quyết dưỡng thân, cùng với việc tắm thuốc nước của Lăng gia cho nên thân thể của cô đã sớm vượt qua người khác về khả năng rắn chắc và độ mạnh, tuy da thịt của cô vẫn hồng hào trắng nõn nhưng những đòn tấn công lên người cô dù có mạnh đến mấy cũng khó có thể làm da cô bị bầm tím hay xuất hiện vết đỏ.

Ở một nơi Lăng Lan không nhìn thấy, Ngũ hào và Cửu hào đang đứng theo dõi trận chiến.

Ngũ hào gật đầu nói: "Không sai, trụ cột được rèn luyện rất tốt, Cửu hào, xem ra em rất bỏ công với đứa trẻ này."

Khóe mắt Cửu hào mang theo ý cười, trong tự hào nói: "Đúng vậy, Lăng Lan cũng rất cố gắng không thua kém ai."

Ngũ hào như cười như không xem xét Cửu hào: "Em vừa lòng với những gì mà đứa trẻ đó đang thực hiện sao? Đường như nó còn chưa tới cực hạn đâu, Cửu hào, từ khi nào mà em biết làm người nhân từ, nương tay với người khác vậy, thật không giống em chút nào."

Cửu hào hừ lạnh một tiếng nói: "Tôi thấy khả năng tiến bộ như vậy là thích hợp nhất với đứa trẻ ấy." Dù nói vậy nhưng vành tai của Cửu hào cũng không tránh được ửng đỏ.

Không có biện pháp, thực tế là mấy năm gần đây Cửu hào quả thực không hạ ngoạn tay tra tấn Lăng Lan.

Phải biết rằng phương pháp dạy học trong không gian học tập là dùng những thủ đoạn tàn khốc nhất để bức bách tiềm năng của đứa trẻ bùng nổ và tiếp tục tăng lên . Nó khiêu chiến cực hạn của bọn trẻ, chò dù là cực hạn của thân thể hay ý chí, hay là các phương diện khác.

Phương pháp dạy học tàn khốc này thường khiến cho những đứa trẻ tiến vào không gian học tập không chịu nổi, hoặc khóc lóc cầu xin tha thứ, hoặc sợ hãi lựa chọn trốn tránh, thậm chí còn đánh mất tự tin vào chính mình... Những đứa trẻ như thế nhất định phải đi qua gia đoạn yếu đuối để có thể trưởng thành.

Nhưng Lăng Lan lại không như thế, cô giống như đã sớm đặt mục tiêu cho chính mình (người ta là người trưởng thành sống hai đời rồi, cũng không phải là những đứa trẻ không hiểu chuyện, đương nhiên không bị phương pháp dạy học bức người này làm ảnh hưởng rồi), cho nên những bài huấn luyện mà Cửu hào đặt ra trong 6 năm qua, cho dù là huấn luyện khắc nghiệt như thế nào, chương trình học có vô lý đến ra sao, Lăng Lan vẫn hoàn thành không vô cùng xuất sắc, không khóc lóc, không kêu la, điều này khiến cho người tâm vững như thép Cửu hào cũng nhịn không được mà mềm đi.

Không thể không nói, đây là một hiểu lầm rất rất “đẹp”!

Ngũ hào đưa tay vuốt cằm, ý cười càng đậm, có lẽ đây chính là nguyên nhân Nhất hào để cho anh ta xuất hiện, đứa trẻ này đã ảnh hưởng đến Cửu hào, thật thú vị.

Nhìn nụ cười quỷ dị của Ngũ hào, trong lòng Cửu hào nhịn không được lo lắng cho Lăng Lan, cô mở miệng cảnh cáo nói: "Ngũ hào, đừng quá đáng quá mức."

Cửu hào biết rõ trình độ biến thái của Ngũ hào, trước đây cũng có rất nhiều thiên tài, tiềm năng vô hạn bị hủy trong tay anh ta, đương nhiên những người thành công vượt qua khăng định chính là những yêu nghiệt tuyệt thế... Tuy rằng cô chưa từng thấy Ngũ hào thành công bao giờ.

Cửu hào tâm tình phức tạp nhìn Lăng Lan, cô không phải không muốn Lăng Lan thành tài, nhưng đối với cái loại huấn luyện khiến người khác vừa đau khổ, vừa run sợ, cô vẫn hi vọng Lăng Lan có thể thoải mái vui vẻ một chút... Nhưng là những người không có thực lực thật sự có thể thoải mái vui vẻ sao?

Cửu hào giống như hiểu được cái gì, đột nhiên xoay người, đưa lưng về phía Ngũ hào nói: "Chờ anh huấn luyện xong thì gọi tôi."

Ngũ hào nhíu mày: "Thế nào, không đi theo tiếp sao? Chẳng lẽ em không sợ anh đem đệ tử mà em yêu thích bị anh làm trở thành kẻ phế nhân sao?" Dù sao bọn họ ở đây đứng xem cũng là vì Cửu hào lo lắng cho Lăng Lan.

Lúc này, trên khuôn mặt Cửu hào đã không còn vẻ giãy dụa nữa, cô thanh lãnh nói: "Nhất hào làm đúng, hiện tại tôi không thích hợp làm huấn luyện viên cho Lăng Lan. Nhưng tôi tin tưởng, Lăng Lan nhất định sẽ hoàn thành chương trình huấn luyện của anh."

"Tin tưởng như vậy sao?" Ngũ hào kinh ngạc, anh ta tự biết mình đã làm hỏng biết bao nhiêu đứa trẻ được gọi là thiên tài, đó là lý do vì sao anh ta bị phong ấn ở nơi sâu nhất trong không gian học tập. Lần này bỗng nhiên bị gọi ra khiến Ngũ hào cực kỳ kinh ngạc, đương nhiên càng kinh ngạc hơn chính là Nhất hào yêu cầu anh ta bồi dưỡng ký chủ.

"Lăng Lan cũng không không phải học trò đặc ý nhất của mỗi mình tôi, đứa trẻ đó cũng là học trò mà Nhất hào đặc ý nhất." Khóe miệng Cửu hào lộ ra một chút tươi cười tự tin, nói xong liền biến mất.

Ngũ hào nhìn bóng lưng Cửu hào biến mất, vẻ mặt đăm chiêu nở nụ cười: đệ tử Nhất hào đặc ý? Như vậy thì thật sự quá thú vị!

Mà lúc này, bên người Lăng Lan đã có rất nhiều thi thể của sói có nhúm lông hồng trên trán, tuy chung quanh vẫn có vô số con sói có nhúm lông hồng trên trán, nhưng lực công kích của chúng cũng không còn hung ác như ban đầu, thậm chí còn có chút sợ hãi.

Tình huống này khiến con sói đầu đàn trong bầy nổi giận, nó cảm thấy uy nghiêm của mình bị con mồi nhìn có vẻ yếu ớt đập đi không còn, vì thế nó lại hú thêm một lần nữa, lao ra.

Giờ phút này Lăng Lan vô cùng lạnh nhạt, trong mắt chỉ có sát khí vô tận, cô ra tay càng lúc càng nhanh. Gặp tình cảnh sống chết mong manh như vậy, nửa điểm sơ sẩy cũng là điều không thể chấp nhận, vả lại cô cũng không muốn thể nghiệm cảm giác bị đàn sói phanh thân thể mình.

Đúng lúc này, con sói đầu đàn có nhúm lông hồng giữa trán lao ra. Nó cao lớn hơn rất nhiều so với những con sói khác, đôi mắt đỏ thẫm, hận thù nhìn về phía Lăng Lan.

Con sói đầu đàn này vừa xuất hiện, những con sói khác lập tức cúi đầu, chậm rãi lùi lại cách xa Lăng Lan, để lại chiến trường cho lãnh tụ của chúng.

Lăng Lan thở ra một hơi lo lắng, con sói đầu đàn này có phải canh thời gian rồi lao ra không?

Con sói đầu đàn ấy căn bản không để thời gian cho Lăng Lan suy nghĩ liền trực tiếp lao tới, hai móng vuốt sắc bén quét qua ý muốn cắt con mồi đáng chết này thành hai mảnh.

Lăng Lan nhanh chóng lui về phía sau tránh được tấn công bất ngờ này của con sói, nhưng đúng lúc này, cái móng vuốt của nó đột nhiên kéo dài ra

tiếp tục cắt về phía cô.

Lăng Lan trong lòng cả kinh, hai chân nhún lại, bật rầu nhanh chóng thoát khỏi phạm vi của cái móng vuốt đột nhiên dài ra đó.

Tránh qua một kiếp Lăng Lan liền nhìn kỹ móng vuốt của con sói trước mặt, không nghĩ tới con sói này lại có khả năng che dấu móng vuốt, nhìn nó đột nhiên dài ra tới 10 cm, cô thật sự sợ hãi, xém chút cô đã ăn phải nó rồi.

Con sói đầu đàn cũng không cho Lăng Lan có điều chỉnh lại tiếp tục lao lên tấn công, lần này nó dùng răng của mình để tiến.

Lăng Lan trực tiếp đánh vào hàm của nó, khi tay cô chạm vào khối thịt đó, cô cảm thấy mình như đánh vào một tảng đá cực kỳ cứng rắn khiến tay cô đau đớn vô cùng, mà phản lực mà cô lại chịu cũng khiến cho cô lùi ra sau 5,6 bước mới có thể đứng vững.

Một quyền của Lăng Lan cũng không làm con sói đầu đàn kia bị thương, nó đáp xuống đất, nhìn Lăng Lan nhanh chóng lui ra sau lại lần nữa nhe răng hung tợn lao về phía cô.

"Thỏ thiên đặng!"

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Hần Thương Quá

“hồ”!

Tay phải của Lăng Lan đã chết không thể tiếp tục ra tay, cô quyết định dùng chân để phản kích, sử dụng thứ mà cô đã “tu luyện khổ hạnh” hơn 5 năm Thỏ Thi Đặng, lúc này cô cũng đồng thời kiểm nghiệm được uy lực của 10 điểm vinh dự quý giá trong không gian học tập.

"Oành!" Một tiếng âm vang to, con sói đầu đàn tru lên bắn ngược về phía sau, rồi rơi xuống đất, không chỉ thế, bởi vì bị đánh quá mạnh, con sói phải lăn thêm 5,6 vòng mới có thể dừng lại.

Lăng Lan hạ đùi phải xuống, ánh mắt ngạc nhiên. Chính cô cũng không nghĩ tới Thỏ Thiên Đặng lại có uy lực như vậy, cô dồn hết sức đánh ra một quyền mà nó vẫn không sao, nhưng bất đắc dĩ ra một cước lại có thành công ngoài mong đợi, hơn nữa khiến cho con sói đó bị thương không nhẹ.

Lăng Lan tính toán, một chiêu Thỏ Thiên Đặng này cô chỉ mới luyện thành, nếu như có thời gian luyện đến thuần phục thì chắc chắn nó có thể trở thành tuyệt chiêu giết địch của cô.

Lúc này con sói đầu đàn kia run rẩy đứng lên, bởi vì bị trực tiếp đánh trúng đầu, nó giống như bị choáng váng, chỉ thấy nó lắc lắc đầu mình, nhưng động tác này lại khiến cho nó vừa đứng lên đã ngã xuống.

Đầu đàn bị rơi vào trạng thái như vậy khiến cho đàn sói có nhúm lông hồng trên trán hỗn loạn, chúng nó đồng thời ngửa mặt lên trời tru một tiếng dài giống như hỏi tình hình của lãnh tụ.

Làm bá vương của một vùng thảo nguyên, con sói đầu đàn rất nhanh đứng lên, lúc này nó tựa hồ đã thanh tỉnh hơn, đối mặt với kẻ đã đem mình đã bay, hai mắt nó đỏ thẫm trừng về phía trước, hận không thể đem Lăng Lan xé thành mảnh nhỏ.

Bất quá dã thú trong không gian học tập cũng có trí tuệ nhất định, bị Lăng Lan đã một cước, nó cũng biết con mồi có vẻ yếu ớt này không hề dễ chơi, nó biết một mình nó không thể đối phó được nên nó quyết định bỏ đi tôn nghiêm của mình, ngửa đầu lên trời hú dài.

Rất nhanh, thanh âm của bốn con sói khác vang lên hưởng ứng, lúc này, tất cả đàn sói trên thảo nguyên đều cuối đầu xưng thần. Từ những phía khác nhau, những bầy khác nhau, từng con sói lớn bắt đầu xuất hiện, chúng là vương giả, chúng ngạo nghễ đi ra, chậm rãi tới gần Lăng Lan.

Hóa ra con sói long hồng này kêu gọi sự trợ giúp.

Sắc mặt Lăng Lan nhất thời lạnh thêm, tuy không cần phải đánh với nguyên một rừng sói, nhưng 5 con đầu đàn này cũng không phải thứ dễ đối phó, chỉ sợ giây tiếp theo cô liền chết dưới miệng của chúng.

"Thật thú vị, không nghĩ tới đã học cái này rồi." Ngũ hào híp mắt lại, vẻ mặt phức tạp nhìn 5 đầu sói đang chuẩn bị quyết đấu với Lăng Lan, là tự mình lựa chọn hay là do ăn may đây?

Lúc này, 5 đầu sói chính thức lao về phía Lăng Lan, lấy con sói có nhúm lông hồng làm đầu, những con sói khác lựa chọn đánh lén bên cạnh. Chúng phối hợp cực kỳ ăn ý, không hề giống như những con sói lúc này chỉ biết tấn công lung tung.

Khả năng tấn công của nhóm sói đầu đàn thoát nhìn rất đẹp, không hung ác thô bạo giống như những con sói thông thường, động tác của chúng nhanh, gọn phiêu dật, nhưng cũng có cảm giác quý dị được giấu kín. Mỗi một đòn công kích của chúng đều khiến Lăng Lan cực kỳ chật vật, thậm chí có đôi lúc tưởng như Lăng Lan chết rồi.

Mà Lăng Lan cũng cố gắng không ngừng, cô đem khí quyết dưỡng thân điều chuyển vào hai tay để lực của chúng được tăng lên gấp hai lần, tuy uy lực không thể mạnh bằng Thỏ Thiên Đặng nhưng vẫn có thể khiến cho mấy con sói cảm thấy đau đớn.

Lúc này Lăng Lan biết rất rõ chỉ dựa vào năng lực bản thân là không thể nào ứng phó được với 5 con sói.

Ngũ con sói đầu đàn phối hợp cực kỳ hoàn mỹ khiến chúng nhanh chóng chiếm được thế thượng phong, nhưng Lăng Lan cũng không phải cây đàn cạ đầu, khả năng cực mạnh của Thỏ Thiên Đặng khiến 5 năm sói không thể không đề phòng.

Cứ như vậy, hai bên đều cố kỵ lẫn nhau.

Trải qua thời gian đối kháng với 5 con sói đầu đàn, Lăng Lan từ bắt đầu có chút kích thích khi đối mặt với thần chết rồi cũng từ từ bình tĩnh lại, trong lúc bất tri bất giác, cô liền đắm chìm trong ý thức, không còn chuyên tâm vào cuộc chiến nữa.

Lúc này Lăng Lan cảm thấy cả cơ thể và tinh thần đều cực kỳ sung sức, sợi xích trói buộc cô lâu nay cuối cùng cũng mở ra. Cô cảm thấy những luồng năng lượng kia cực kỳ vui vẻ giống như đang nói với cô chúng đã trở về.

Lăng Lan biết đây là gì, đây là nguồn năng lượng mà cô đã tự nhốt lại để không chế sức mạnh của bản thân.

Để thu liễm sát khí trên người, Lăng Lan đã liều mạng luyện tập cách đấu với tử sĩ của Lăng gia trong suốt một tháng ròng. Nhưng cô luôn sợ, sợ sát khí của mình sẽ đột nhiên bùng nổ, khiến cô mất bình tĩnh mà giết luôn người nhà của mình. Vì phòng ngừa tình huống xấu ấy xảy ra, Lăng Lan đã tự thôi miên chính mình, làm ra một loại ám chỉ vô luận xảy ra chuyện gì cũng không được phóng thích tất cả năng lượng của bản thân...

Từ từ, loại ám chỉ trở thành gông xích của chính Lăng Lan, cho dù cô có muốn phóng thích năng lực của bản thân cũng không thể làm được nữa, kết quả này khiến Lăng Lan không biết mình phải khóc hay cười.

Giống như lần trước, rõ ràng cô có thể trực tiếp một chiêu đánh bại Tề Long nhưng cố tình cô lại không có biện pháp thoát khỏi ám chỉ của chính mình, cuối cùng chỉ có thể dựa vào việc kéo dài thời gian chờ đến lúc Tề Long mệt mỏi mới một chiêu kết thúc.

Đương nhiên đối với loại tình huống này Lăng Lan cực kỳ khó chịu, đáng tiếc cô lại không có biện pháp giải quyết nó, cuối cùng chỉ có thể để đó từ từ giải quyết sau.

Lăng Lan không nghĩ tới, trong khoảnh khắc sống còn, cái gông xích đã tự vỡ ra khiến cho cô lấy lại được toàn bộ sức lực của mình.

Mấy con sói đầu đàn kia cũng nhận ra được sự thay đổi của Lăng Lan, chúng nó cảm giác được sức mạnh của đối thủ càng lúc càng tăng, những đòn tấn công chỉ mang một chút đau đớn ban đầu giờ càng lúc càng đau, thậm chí còn đau tới tận xương cốt.

Lăng Lan không biết đã đánh với năm con sói này bao lâu, cô chỉ cảm thấy khí huyết dưỡng thân đã không còn theo kịp với tốc độ tiêu hao năng lực của mình nữa, cô giống như cây đèn cạn dầu, có thể tắt bất cứ lúc nào. Cô hẳn phải càng lúc càng khẩn trương, nhưng không hiểu sao cô vẫn có thể giữ được bình tĩnh, giống như người đang điên cuồng chiến đấu kia

không phải là mình mà là một người xa lạ nào đó, còn cô chỉ là một người đi qua đứng xem.

Đúng vậy, lúc này cô đang đi vào một cảnh giới rất kỳ lạ, cô nhìn thấy đòn tấn công của 5 con sói kia càng lúc càng chậm, thậm chí cô còn nhìn thấy lỗ hồng của chúng, chỉ cần tấn công vào đó thì cô khẳng định một chiêu tất sát.

Lăng Lan tuy không biết như vậy nghĩa là gì, nhưng theo bản năng cô tin đây chính là cơ hội, vì thế.... cô lại lần nữa hấp thụ năng lượng của khí quyết dưỡng thân bên, đem nó dẫn vào hai tay, sau đó đánh vào lỗ hồng kia.

Ngũ hào bên này nhìn thấy hai tay Lăng Lan đột nhiên quỷ dị biến mất thì khiếp sợ, sau đó một tiếng nổ vang lên, một con sói trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, té trên đất, bất quá con sói này cũng không bị thương nặng, vẫn giãy dụa đứng lên rồi tiếp tục lao vào trận đấu.

Giờ phút này mặt của Ngũ hào đại ra, anh ta không thể tin liên tục nói: "Làm sao có thể? Làm sao có thể? Chẳng lẽ là lĩnh vực?"

Ý niệm này vừa mới léo lên đã bị Ngũ hào phủ định, anh ta lắc mạnh đầu nói với chính mình đây là chuyện không có khả năng, một đứa trẻ 6 tuổi dù yêu nghiệt như thế nào cũng không thể ở lúc 6 tuổi đã chạm vào cảnh giới của lĩnh vực, đây chắc chắn là do may mắn.

Nhìn đồng bọn bị đánh trúng bay ra, tuy rằng rất nhanh về nhưng vẫn khiến những con sói khác phần nộ, đây hoàn toàn là khiêu khích. Lần này chúng nó không còn muốn đùa giỡn nữa mà quyết định toàn lực ứng phó .

Lăng Lan vẫn bình tĩnh như cũ, cô lại lần nữa thấy lỗ hồng của 5 con sói, tuy cô không biết có thể nhắm đánh vào vị trí đó không nhưng cô không thể chần chừ được.

"Thỏ Thiên Đẳng!"

Lăng Lan quyết đoán sử dụng kỹ thuật mạnh nhất bản thân, chột một tiếng rống thê lương vang lên, sau đó con sói có nhúm lông hồng té lăn ra trên đất, trên thân nó, một lỗ lớn bỗng nhiên xuất hiện, máu từ trong chảy ra nhuộm đỏ một mảng, lúc này nó không thể chiến đấu được nữa.

Cuối cùng con sói có nhúm lông hồng trên trán thật sự chết đi, chỉ có thể nói con sói này quá xui xẻo, tự động đưa lên cửa rồi đánh mất chính mạng mình.

Đầu đàn vừa chết, đám sói có nhúm lông hồng tru lên bi thương rồi nhanh chóng lùi ra sau, không quá 2,3 phút, cả vùng thảo nguyên đã không còn loài sói lông hồng.

Bốn con sói đầu đàn còn lại mắt nhìn nhau sau đó cũng nhanh chóng lui về.

Lăng Lan nhìn bầy sói đang từ từ rút lui, biến mất khỏi tầm mắt mình, bất quá cô cũng không dám thả lỏng, tiếp tục gắng gượng đứng phòng. Đến khi không thể chịu nổi nữa cô mới ngã ngửa nằm xuống đất. Một kích vừa rồi đã khiến tất cả năng lượng của Lăng Lan hao hết nhưng cô lại không dám lộ vẻ hết sức mà cố gắng gượng, nhịn tới khi không thể nhịn được nữa mà ngã xuống đất.

Nếu giờ phút này bầy sói quay lại tấn công một lần nữa thì Lăng Lan tuyệt đối sẽ bị ăn sạch sẽ, may mắn chúng đã bỏ đi nên Lăng Lan mới tránh được một kiếp.

Cho dù như vậy nhưng Lăng Lan vẫn cảm thấy sợ hãi, lúc này cô lại càng cảm giác được tầm quan trọng của tiểu Tứ, không có nó bên cạnh quan sát thì sự an toàn của cô chỉ có thể phó mặc cho ý trời, Lăng Lan ghét cay ghét đắng cái loại cảm giác này.

Bất quá Lăng Lan liền nhanh chóng nhớ lại cảm giác vừa rồi, cái loại cảm giác chỉ nhìn một cái liền thấy điểm yếu của đối phương, thật sự quá tuyệt vời.

Lăng Lan nằm trên mặt đất, giơ năm tay đưa lên trời, tuy không biết chuyện phát sinh lúc này là gì nhưng cô biết cho dù là ý thức hay là lực của cơ thể, tất cả đều đồng thời đột phá giới hạn, bước thêm một bước về phía trước.

Đây là tự mình đột phá sao?

Lăng Lan còn chưa hưng phấn xong thì một kẻ chết tiệt xuất hiện tạt cho cô một gáo nước lạnh.

Ngũ hào xuất hiện ở phía trên của Lăng Lan, anh ta cười hì hì nhìn xuống nói: "Chúc mừng cô, quá cửa rồi."

Cùng lúc đó, giọng nói của hệ thống vang lên Lăng Lan: "Nhiệm vụ hoàn thành, phần thưởng: được Ngũ hào trăm huấn ngàn luyện!"

Cảm giác của Lăng Lan khi nghe thấy nội dung phần thưởng chính là: "Cô bị lừa rồi.", bị lọt "hố" rồi. Nếu lúc đầu cô biết phần thưởng sẽ kinh khủng như vậy thì lúc đầu cô đã lựa chọn tự sát để nhiệm vụ này thất bại luôn rồi. Hu..Hu...Ô ô ô! Có thể làm lại từ đầu hay không! Lăng Lan nước mắt đầy mặt, biết vậy chẳng làm.

Nhưng mà, Ngũ hào cũng không cho Lăng Lan có cơ hội hối hận, anh ta lại lần nữa nắm Lăng Lan lên, quăng vào không gian huấn luyện của mình.

[/size]

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Vẫn Ở Nội Trú

Ở một nơi tuyệt mật trên hành tinh Doha, một người đang dùng liên lạc khí để báo cáo kết quả của hành động hôm nay "Đội trưởng, phía dưới truyền tin nói hành động lần này của chúng ta thất bại rồi."

"Sao lại như thế?" Màn hình một đen không hiện ảnh, chỉ có giọng nói máy móc được truyền ra.

"Những người bảo vệ thẳng nhóc kia quá nhiều, không chỉ có đối thủ của chúng ra mà đoàn binh Đào Phong cũng xuất động."

"Đào Phong? Làm sao bọn họ có thể nhúng chân vào chứ?" Đào Phong xuất hiện khiến cho giọng nói máy móc kia có chút cân nhắc.

"Đội trưởng, hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ?" Người phụ trách liên lạc đổ mồ hôi lạnh, đội trưởng không bao giờ cho phép cấp dưới thất bại trong công việc, hẳn ta đang sợ mình sẽ trở thành tấm chắn chịu trận.

"Xem ra tình huống có chút không ổn." Đào Phong xuất hiện khiến đối phương có chút cố kị, "Con của Lăng Tiêu... có lẽ dám người Liên Bang muốn dùng nó để dụ chúng ta."

"Không thể nào." Người phụ trách liên lạc không dám tin, Lăng Tiêu Dạ anh hùng của Liên Bang, Dạm sao có thể vô tình đổi đời con của anh hùng như vậy.

"Hừ, con người vì ích lợi có cái gì mà không thể?" Đối phương cười lạnh, tràn ngập trào phúng, "Nếu Lăng Tiêu còn sống, biết bản thân trả giá mạng sống để bảo vệ quốc gia mà chính quốc gia đó lại đem con trai duy nhất của mình ra làm mồi câu, đặt vào nguy hiểm, không biết hắn sẽ làm gì."

Biết chuyện mình nói có chút nhàm chán, giọng nói máy móc lại nghiêm túc ra lệnh: "Bỏ qua cho con trai của Lăng Tiêu. Muốn dùng nó để dụ chúng ta? Nằm mơ đi."

"Dạ!" Người phụ trách liên lạc không tự chủ thi hành mệnh lệnh, nhưng trong lòng hắn vẫn có chút lo lắng, vì thế hỏi, "Đội trưởng, nhưng tư liệu về con trai của Lăng Tiêu thật sự rất tốt, tất cả các mặt đều gần giống với tư liệu của Lăng Tiêu, nếu sau này đứa trẻ đó trở thành một Lăng Tiêu thứ hai, thành thần cấp sư sĩ của Liên Bang, như vậy đối với đế quốc của chúng ta vô cùng nguy hiểm. Nếu không chúng ta tiếp tục mạo hiểm, hủy tương lai của nó..." Sức mạnh của thần cấp sư sĩ quá đáng sợ, chỉ cần một thần cấp sư sĩ xuất hiện trên chiến trường thì kết cục của cuộc chiến đó sẽ thay đổi hoàn toàn.

Đối phương nghe thấy giọng nói lo lắng của thủ hạ cực kỳ bất mãn: "Cậu không lẽ chưa nghiên cứu qua tư liệu của thần cấp sư sĩ sao? Từ mấy trăm năm nay, làm gì có người thừa kế nào của thần cấp sư sĩ có thể tiến đến vinh quang cuối cùng? Cho dù là thăng cấp trở thành vương bài sư sĩ cũng đã là may mắn rồi. Những nhà nghiên cứu gen trên thế giới không phải đã công bố một bài nghiên cứu về vấn đề di truyền huyết mạch này sao. Để có thể trở thành thần cấp sư sĩ, những người đó đã đem những thiên phú trong gen của mình đạt ở mức cao nhất, điều này cũng khiến cho thiên phú trong gen của bọn họ bị tiêu hao hết, mà kết quả cuối cùng là những người thừa kế càng ngày càng xuống dốc, trở thành một người dân hoàn toàn bình thường... Con trai của Lăng Tiêu tuyệt đối không có khả năng theo chân cha mình."

Nếu không phải vì vậy, vì sao con của Lăng Tiêu không nằm trong top 10 học sinh xuất sắc nhất tiến vào học viện đồng quân, Lăng gia xuống dốc là kết cục đã định, căn bản không đáng để bọn họ coi trọng.

Tin tức này khiến cho người liên lạc choáng váng, nếu con của Lăng Tiêu không thể trở thành vật uy hiếp cho đế quốc, như vậy đội trưởng của hãn vì sao lại bỏ nhiều công sức giết Lăng Lan như vậy?

Giống như biết chắc mắc của thủ hạ mình, giọng nói máy móc lại từ liên lạc khí vang lên: "Từ lúc Lăng Tiêu chết tới giờ cũng đã 7 năm, nhưng tất cả những quân nhân của Liên Bang đều chưa từng quên vị thần cấp sư sĩ kinh tài tuyệt diệu nhất mọi thời đại, tình cảm đối với Lăng Tiêu chỉ có tăng chứ chưa từng giảm, nếu giờ phút này tin tức con của Lăng Tiêu chết dưới tay cơ giáp của Liên Bang thì cậu nghĩ tất cả quân nhân của Hoa Hạ Liên Bang sẽ nghĩ gì?"

Người liên lạc trán càng đổ nhiều mồ hôi hơn: "Cái chết của Lăng Tiêu có thể là bị quân bộ cao tầng mưu hại, Lăng Tiêu có thể chính là vật hy sinh trong việc tranh đoạt quyền lực trong nội bộ quốc gia, nếu như vậy, Liên Bang chắc chắn sẽ xảy ra quân biến." Không nghĩ tới đội trưởng của hãn muốn lợi dụng cái chết của Lăng Lan để ra ván cờ lớn như vậy.

"Đáng tiếc. Đối phương cũng nghĩ tới điểm ấy, cho nên tương kế tựu kế, dứt khoát đem con của Lăng Tiêu trở thành con cờ dẫn chúng ta mắc câu, ta nghĩ cho dù chúng ta không giết con của giết Lăng Tiêu thì đối phương cũng có thể làm chứng cứ giả đem trách nhiệm đẩy về phía đế quốc chúng ta." Giọng nói máy móc tràn ngập tiếc nuối, trận này hãn thua rồi, may mắn hãn phát hiện sớm, kịp thời dọn sạch dấu vết, những thứ bị phát hiện chỉ là râu ria, nếu không không biết đã có chuyện đại sự gì xảy ra.

Bị giọng nói máy móc nhắc nhở, kẻ liên lạc càng đổ mồ hôi lạnh, hãn xém chút đã làm hỏng chuyện lớn của Đội trưởng rồi, hãn vội vàng cúi nói: "Dạ, đội trưởng, tôi đã hiểu."

"Ra lệnh cho người của chúng ta phân chia chẳng lẽ, ần nấp cẩn thận, đừng hành động thiếu suy nghĩ, chuyện Lăng gia liền dừng lại ở đây." Lúc này giọng nói máy móc quyết đoán buông tha cho Lăng Lan, hẳn không thể để đối phương đem cái chết của con Lăng Tiêu đổ lên đầu để quốc mình.

Lăng Tiêu chết đã cho hẳn thấy sự điên cuồng của quân nhân Liên Bang, vì cái chết của một người mà hai quốc gia trở mặt thành thù, chiến tranh kéo dài, liên miên, không phải người chết thì chính là ta chết. Cho đến bây giờ 7 năm đã trôi qua nhưng tình thế giằng co của 2 quốc gia vẫn không có biện pháp chấm dứt. Nếu tin tức con Lăng Tiêu chết trong tay đế quốc bọn họ, hẳn sợ đế quốc của mình sẽ bị đám người Liên Bang phá hủy.

"Dạ, đội trưởng." Người liên lạc lại lần nữa lên tiếng trả lời, sau đó mới dè dặt đóng cửa (ngắt cuộc gọi) liên lạc khí, sau đó truyền lệnh của đội trưởng xuống.

Cứ như vậy, nguy hiểm của Lăng Lan cứ như vậy được giải trừ, đợi đến khi Lăng Lan trở thành thế hệ quân nhân tinh anh tiếp theo của Liên Bang thì những người này liền hối hận cực kỳ, vì sao lúc trước không tiếp tục hành động ám sát...

Cùng lúc đó, đội trưởng đội đao phong cũng nhận được tin tức mà 413 truyền tới, lần ám sát này khiến anh ta sợ hãi toát mồ hôi lạnh, cũng đồng thời cực kỳ phẫn nộ, anh ta không nghĩ tới đối phương đã ngầm thành công trong việc khống chế một số đội ngũ quân nhân cao tầng ở Liên Bang.

Những người mà tiểu đội 413 đưa tới chính chiến sĩ của Liên Bang, đáng tiếc bọn họ căn bản không biết cái gì, chỉ là tay sai bị người khác lợi dụng.

Bất quá đội trưởng Đao Phong có thể khẳng định thế lực của đối phương giấu trong hệ thống quân chính Liên Bang Dạ rất lớn. Bên người lúc nào cũng có một đám phản loạn như vậy tồn tại khiến anh ta vô cùng lo lắng, anh

ta cũng rất lo lắng cho sự an nguy của Lăng Lan, lần này đứa trẻ đó có thể may mắn tránh thoát những lần sau thì sao?

Đội trưởng đội Dao Phong do dự một chút rồi mở liên lạc khí ra, liên lạc với số điện thoại quen thuộc kia.....

Sau khi đóng liên lạc khí, giữa mày anh ta đã lộ ra một chút thoải mái và ý cười.

Tuy bị ông già kia lừa đảo một phen nhưng xem như mình cũng đạt được mục đích, cùng lắm thì lại làm cu li thêm mấy hạnh mục thôi, vì bảo vệ huyết mạch của anh hùng Liên Bang, một chút vất vả ấy đều đáng giá.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lăng Lan rốt cục đào thoát khỏi ma chướng của Ngũ hào, về mặt suy sút bỏ dậy rửa mặt chải đầu, nhanh chóng ăn sáng. Không còn cách nào, đường đi từ nhà đến trường quá xa, cô phải tranh thủ thời gian. Đương nhiên Lăng Lan đã tính tới việc sẽ thuê một ngôi nhà gần trường để ở, mỗi ngày phải tốn nhiều thời gian đi lại như vậy, Lăng Lan cảm thấy cũng không tốt.

Lăng Lan quyết định hôm nay đi học về phải thương lượng mẹ về. Sau khi sắp xếp ổn thỏa mọi việc thì cũng tới lúc cô phải đi học. Nhưng đúng lúc này Lăng gia lại tiếp đón một vị khách đặc biệt, viện trưởng của học viện đồng quân trung tâm, vị "thần long" thấy đầu không thấy đuôi.

Hôm nay vị viện trưởng này cất công đến Lăng gia chính là vì muốn Lăng Lan có thể lựa chọn học nội trú, bỏ ngoại trú. Bởi vì từ trước đến nay Lăng Lan là người đầu tiên lựa chọn học ngoại trú nên viện trưởng lo lắng việc học ngoại trú này sẽ ảnh hưởng tới việc học cũng như thành tích của Lăng Lan.

Đương nhiên, để Lăng Lan lựa chọn bỏ học ngoại trú vào nội trú, nhà trường cũng hứa hẹn cho phép Lăng Lan đưa ra một yêu cầu, nhà trường sẽ cố gắng thực hiện trong phạm vi có thể.

Tuy Lam Lạc Phượng rất thèm lời hứa hẹn này nhưng cô không cách nào đồng ý được. Vì sao Lăng Lan lựa chọn học ngoại trú, chính là bởi vì vấn đề giới tính, nếu bây giờ học nội trú thì khả năng bị bại lộ thật sự quá lớn, Lam Lạc Phượng thật sự không dám đánh cược lớn như vậy.

Lam Lạc Phượng muốn cự tuyệt, cũng đã nghĩ ra lý do hoàn hảo nhất, lúc này Lam Lạc Phượng hoàn toàn thể hiện sự nhanh trí của mình, cô nói từ sau khi Lăng Tiêu hy sinh, cô bị mắc trầm cảm rất nặng, không thể rời xa người nhà của mình, nếu bây giờ Lăng Lan học ngoại trú thì cô nhất định không thể khống chế chính mình, có thể sẽ làm ra những việc khiến người hối tiếc.

Mà Lăng Tần ở bên cạnh cũng phối hợp rất ăn ý, vẻ mặt lập tức thương tâm, đau khổ, gật đầu theo lời nói của phu nhân, mà Lăng Lan nhìn bộ dạng của mẹ mình như thể chỉ có thể từ chối ý kiến tốt của viện trưởng.

Quả nhiên, giả vờ đáng yêu luôn là chiêu thức tốt nhất, trăm đánh trăm thành công. Vẻ mặt của viện trưởng quả nhiên xấu hổ và khó xử, lúc 3 người cho rằng viện trưởng sẽ ra về thì vẻ mặt ông thay đổi, giống như hạ quyết tâm, nói ra một đề nghị khiến cho 3 người Lăng Lan kinh hãi.

Ông muốn để 2 mẹ con Lăng Lan và Lam Lạc Phượng cùng nhau sống ở khu nội trú. Để thực hiện được việc này, ông quyết định để Lam Lạc Phượng được đặc cách trở thành trợ lý của giáo viên ở học viện, như vậy Lam Lạc Phượng có thể “danh chính ngôn thuận” sống trong học viện.

Viện trưởng cũng hứa sẽ để hai mẹ con Lăng Lan có thể ở cùng một biệt thự, không ai được phép quấy rầy, thậm chí ông còn đồng ý để Lam Lạc Phượng mang theo 2 người giúp việc phụ trách việc quản lý, dọn dẹp nhà cửa.

Cứ như vậy, ba người Lăng Lan cũng không còn lý do để cự tuyệt, cô (Lăng Lan) nhanh chóng nói lời cảm ơn với viện trưởng, và đồng ý ở trong

khu nội trú của học viện.

Sau khi nhận được câu trả lời vừa lòng mình, viện trưởng cực kỳ vui vẻ chủ động cho Lăng Lan được nghỉ thêm một ngày để cô có thể hoàn thành thủ tục cũng như dọn vào ký túc xá ở. Sau khi làm xong hết thủ, ông nhanh chóng phát tay chạy lấy người, chỉ sợ Lăng Lan thay đổi ý định.

Viện trưởng đi ra cửa lớn của Lăng gia, ngồi lên chiếc H-Bahn rồi không hình tượng nằm ngã ra ghế ngồi, ông đưa tay lau cái trán đầy mồ hôi rồi cảm thán, quả nhiên là người nhà Lăng Tiêu, thật sự là khó đối phó. Ông nhớ tới trước đây, lúc có việc cần phải nhờ tới Lăng Tiêu, ông cũng phải “cắt đất, đền tiền” mới có thể bắt đầu nói chuyện...

May mắn cuối cùng cũng hoàn thành việc ông bạn cũ nhờ, tuy học viện ra giá rất lớn, nhưng kết quả vẫn tốt đẹp. Viện trưởng đắc ý tươi cười, ông cũng phải lấy lại những thứ đã mất ở chỗ lão bạn tốt mới được.

Lăng Tần là người đầu tiên tỉnh lại, vẻ mặt vui mừng nói với Lam Lạc Phượng: "Phu nhân, đây thật sự là chuyện tốt, chỉ cần Lan thiếu gia ở trong học viện đồng quân thì nhất định sẽ tuyệt đối an toàn."

Lam Lạc Phượng cười khổ: "Tần thúc, ông nói vì sao học viện lại chiêu cổ Lăng Lan như vậy, có thể vì Lăng Lan mà mở ra cửa sau? Tôi thật lo lắng, Lăng Lan chân trước vừa bị ám sát, ngay sau đó học viện liền tăng đai ngộ với Lăng Lan, không biết bọn họ có ý gì đây."

Dù sao cửa lớn của học viện đồng quân cũng không phải tốt lành gì, ở đó đai ngộ của viên chức chính là thuộc loại tốt nhất ở Liên Bang, cho dù chỉ là chức vụ trợ lý giáo viên nho nhỏ thì cũng có vô số người có bằng cấp cao tranh đoạt vào. Lam Lạc Phượng không nghĩ mình nhờ có Lăng Lan mà nhận được chức vị nóng bỏng tay này. Dù sao cô cũng không cần chức vị ấy, dù Lăng gia bây giờ không còn là Lăng gia ở thời hoàn kim nữa, nhưng trụ cột của Lăng gia cũng không phải thứ dễ bị đánh đổ gì, chỉ cần ngồi

không thôi hai mẹ con Lam Lạc Phượng cũng không cần lo lắng đến vấn đề tiền bạc trong suốt cuộc đời.

Lời nhắc nhở của Lam Lạc Phượng khiến Lăng Tần cũng chần chờ, chẳng lẽ bọn họ lại có âm mưu gì muốn nhắm vào Lăng Lan sao? Lăng Tần sợ hãi, vụ ám sát ngày hôm qua khiến trái tim ông không thể hoàn toàn yên tâm được.

Lăng Lan thấy thế vội vàng nói: "Con nghe nói, hệ số an toàn ở học viện đồng quân trung tâm lúc nào cũng được hạng cao nhất, mà học sinh trong đó đều là những người được quốc gia coi trọng nhất, từ khi thành lập tới giờ cũng không nghe nói có sự kiện gì không tốt xảy ra, có đúng vậy không Tần quân gia?"

Lăng Tần ánh mắt sáng ngời, giống như nhớ tới cái gì: "Phu nhân, Lan thiếu gia nói không sai, ngoài hệ thống phòng vệ thiết lập an toàn cho học viện đồng quân, ở đó bọn họ còn được thần cấp sư sĩ trấn giữ..."

Lăng Tần vẻ mặt kích động, ánh mắt sáng ngời khiến Lăng Lan nhớ đến hình ảnh cuồng nhiệt khi fan nhìn thấy thần tượng của mình.

Lăng Lan biết thứ khiến Lăng Tần kích động như vậy chính là vì thần cấp sư sĩ, nhưng thần cấp sư sĩ là gì?!

Lăng Lan quyết định phải để tiểu Tứ điều tra tư liệu về phương diện này. Cô đột nhiên phát hiện mình không biết gì nhiều về thế giới này, xem ra suốt thời gian qua chỉ lo vui đùa vào huấn luyện đã khiến cô xem nhẹ rất nhiều thứ.

Kỳ thực chuyện này cũng không thể trách Lăng Lan, bởi vì những thông tin này đều là tin tức tuyệt mật của quân đội, tiểu Tứ cho rằng Lăng Lan vẫn còn nhỏ nên không cần biết những phương diện đó cho nên cũng không nói với cô, vì vậy Lăng Lan thật sự không biết gì về những vấn đề đó.

Cho nên, Lăng Lan đáng thương bây giờ cũng không biết cha mình chính là thần tượng của toàn bộ quân nhân Liên Bang, là thần cấp sững trẻ tuổi nhất trên toàn Liên Bang, và liên ngân hà.

Lời nói của Lăng Tần khiến Lam Lạc Phượng yên tâm hơn, cô nhanh chóng chạy lên lầu sắp xếp đồ đạc cho mình và Lăng Lan.

Cứ như vậy, ngày đi học chính thức đầu tiên, Lăng Lan không đến trường, giáo viên chủ nhiệm của lớp đặc cấp ban 1 chỉ nhẹ nhàng băng quơ nói Lăng Lan đã xin phép rồi thôi. Đây rõ ràng là giáo viên có ý kích động học sinh, khiến cho những học sinh đặc cấp ban 1 không phục, âm thầm bàn tán xôn xao...

Tề Long cũng không có nghĩ nhiều, Lạc Lăng tựa hồ cảm giác được cái gì, chỉ có Hàn Kế Quân vẽ mặt ngưng trọng...

Lan lão đại, cậu đến cùng là ai?

Ps: Nói thật là mình cũng có chút không hiểu với cách xếp lớp của tác giả, nên nếu có điểm nào không hợp lý, mấy bạn thông cảm dùm mình nhé.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Gười Khiêu Chiến Muốn Chết

Trong gương, một bé trai mặc bộ đồng phục truyền thuyết của lớp đặc cấp xuất hiện, màu đỏ phôi trương, quần áo được cắt may chuẩn xác vừa người, đôi ủng bóng sáng dưới ánh đèn phản chiếu lên bóng người nho nhỏ, dây nịt nho nhỏ thắt ngang giữa bụng khiến cậu bé dễ thương, anh tuấn càng trở nên anh khí thêm vài phần, hình tượng này khiến người phụ nữ bên cạnh xuân tâm đập dờn, tình thương của mẹ cũng tăng lên không có điểm dừng.

Lam Lạc Phượng chống tay nâng khuôn mặt mình vẽ mặt mộng ảo nói: "Lan Lan, bộ dạng này của con thật rất giống cha, đẹp trai nhất thiên hạ vô song luôn...."

Lăng Lan nhìn không được xem thường, khích lệ liền khích lệ đi vì sao lại nhắc tới cha vậy? Là đang khen cô nhưng thực tế là đang chòng sao?

Nhìn bộ dạng muốn chảy nước miếng của Lam Lạc Phượng, Lăng Lan xác định mẹ nhà mình lại bắt đầu lên "cơn" háo sắc rồi. Cô quyết định không nhìn nữa nói với Lăng Nam Nhất: "Dì quản gia, mẹ con đành nhờ dì chăm sóc."

Lăng Nam Nhất Dạ là vợ của Tần quản gia, lúc dọn vào ở trong học viện đồng quân, Lam Lạc Phượng và Lăng Lan liền mang theo Lăng Nam Nhất, để bà phụ trách tất cả công việc trong khu biệt thự. Sau đó Lăng Nam Nhất

chọn lựa thêm một tử sĩ không có vấn đề gì đi theo phụ trách việc vệ sinh cho khu biệt thự.

Lăng Nam Nhất cười: "Thiếu gia Lan, xin cậu cứ yên tâm."

Lúc này Lăng Lan mới vẫy tay chào tạm biệt hai người rồi đi về phía cửa của biệt thự. Vừa mở cửa thì Lam Lạc Phượng bên kia rốt cục tỉnh lại từ trạng thái hão sắc: "Lăng Lan, con để mẹ trở thành cái gì, đứa trẻ bất hiếu này!" Lam Lạc Phượng la hét từ phía sau, lúc này cô (Lam Lạc Phượng) mới phản ứng với hàm ý của Lăng Lan, nhất thời nổi giận.

Lăng Lan quay đầu cười: "Chúc mừng mẹ vẫn chưa quá ngốc." Lăng Lan nói xong liền chạy nhanh ra ngoài.

"Bùm!" Tiếng vật va chạm mạnh với cửa lớn, giọng nói sù sụ Hà Đông của Lam Lạc Phượng lại vang lên lần nữa: "Lăng Lan, con chờ đó, trở về mẹ nhất định sẽ xử lý con!"

Lăng Lan vừa cười vừa đi ra ngoài biệt thự, chờ tới lúc cô về thì mẹ già nhất định sẽ lao ra ôm hôn cô nhiệt tình, sau đó nhéo má cô không ngừng, tới khi nào má thũng ra mới dừng tay. Lăng Lan nghi ngờ, thói quen xấu này có phải do cha cô tạo thành hay không... Đáng tiếc không có bằng chứng, không thể đối chiếu với chân tướng.

Lăng Lan từ từ đi tới tuyến đường chính của khu biệt thự, mặc dù trời còn sáng, nhưng con đường này lại có không ít học sinh mặc đồng phục màu đỏ, từ trẻ nhỏ đến thiếu niên, đều đi về một hướng, khu dạy học của học viện đồng quân.

Nơi mà Lăng Lan đang sống chính là khu biệt thự mà học viện dành cho học sinh những lớp đặc cấp ở, từ năm thứ nhất đến năm thứ 10, tất cả đều ở trong khu này. (học viện đồng quân có 10 lớp, sẽ dạy học sinh từ năm 6 tuổi đến 16 tuổi rồi học sinh lên trường quân giáo)

Bất quá chỉ có một số học sinh còn nhỏ giống Lăng Lan là đi giày bình thường, những học sinh khác đều mang giày trượt bay trên tuyến đường chính.

Loại giày rỗng rọc này rất giống với giày trượt patin ở kiếp trước của Lăng Lan, dưới giày được gắn 2 hàng bánh xe được xếp song song với nhau. Bất quá loại giày trượt này tiên tiến hơn rất nhiều. Nó được trang bị hộp khí tự động mini, có thể dùng năng lượng trong hộp để tăng tốc độ của giày và khi giày đạt đến một tốc độ nhất định, nó sẽ khiến người mang bay lên, đương nhiên cũng chỉ có thể bay cao từ 2 đến 5 thước. (1 thước = 40 cm)

Lăng Lan có chút hoang mang, bởi vì nội quy trường học có ghi rõ không cho phép học sinh sử dụng ngoại lực để bay lung tung trong khuôn viên trường, vậy vì sao những người đó có thể lớn mật quang minh chính đại bay như vậy?

"Có thể xác định những người đó đều là học sinh năm thứ hai trở lên." Tiểu Tứ báo cáo.

"Tìm, tìm xem làm sao bọn họ có thể sử dụng loại giày đó." Lăng Lan không nghĩ là học sinh lớp đặc cấp lại có thể tự do như vậy, chắc chắn có nguyên nhân gì ở đây.

"Đã tìm được, bọn họ dùng điểm chiến tích để đổi giày rỗng rọc cho nên có thể bay tự do trong trường." Tiểu Tứ nhanh chóng tra ra đáp án theo yêu cầu của Lăng Lan.

"Giày rỗng rọc là sản phẩm đặc chế của học viện, chỉ khi nào được mã công nhận từ học viện thì nó mới có thể tự do bay lại ở trường, những loại dụng cụ khác là không được sử dụng, nếu bị phát hiện sẽ ngay lập tức bị trừ điểm chiến tích, thậm chí có thể bị hạ xuống một cấp lớp." Tiểu Tứ không đợi Lăng Lan tiếp tục hỏi liền bổ sung thêm.

Lúc này Lăng Lan mới hăm mộ nhìn những đàn anh đang bay tới bay lui trong khuôn viên, quyết định sau này cũng phải lấy một cái về chơi.

Lăng Lan nhanh chóng hướng đến điểm dừng của H-Bahn trong khuôn viên biệt thự ký túc xá. Bởi vì học viện quá lớn, nếu như đi bằng 2 chân để đến phòng học thì phải tốn hơn một tiếng mới tới nơi, mà bọn họ chỉ mới là tân sinh, không có giày ròng rọc để dùng nên để tiết kiệm thời gian chỉ có thể dựa vào H-Bahn mà nhà trường cung cấp.

Còn chưa đến điểm dừng của H-Bahn, Lăng Lan đã liền thấy ở đó có khá nhiều người chờ sẵn. Lăng Lan buồn bực cong cong mi, xem ra phải chờ tới mấy chiếc xe mới tới mình, hy vọng không bị muộn, sáng nay cô cũng không đi học sớm quá.

Lăng Lan giữ nguyên tốc độ từ từ đi về phía nhà ga, lúc này, cô nghe thấy một giọng nói cực kỳ quen thuộc từ phía sau vọng tới: “Kế Quân, Lạc Lăng, nhanh lên, chúng ta bị muộn rồi...”

Là Tề Long! Lăng Lan vẻ mặt kinh ngạc, không nghĩ tới lại khéo như vậy gặp bọn Tề Long ở đây. Khóe miệng cô lộ ra nụ cười xấu xa, 3 người Tề Long còn chưa biết cô cũng học nội trú, chỉ sợ bọn họ còn không nghĩ tới sáng sớm đã gặp cô ở chỗ này.

Quả nhiên, Tề Long căn bản không phát hiện Lăng Lan trước mặt, cậu ta nhanh như chớp xẹt qua bên người Lăng Lan, đúng lúc này Lăng Lan đột nhiên ra chân chặn lại.

"Tề Long, cẩn thận." Lạc Lăng ở sau thấy rõ ràng nhưng bởi vì quá xa nên không thể ngăn lại, chỉ có thể hô to nhắc nhở Tề Long.

Tề Long quả nhiên là người có trực giác cấp bậc dã thú, thời điểm Lăng Lan ra chân là vô cùng tốt, tuyệt đối khiến cho người khác cảm thấy bất ngờ nhưng dù vậy Tề Long vẫn ứng biến thành công trong nửa khắc ấy, cậu ta bước lệch ra bên cạnh một chút, vừa suýt soát đụng vào mũi chân của

Lăng Lan, tránh thoát một kiếp. Nhưng dù vậy tiết tấu của cậu cũng bị thay đổi đột ngột nên khi đứng lại cậu cũng bị lão đảo, xém chút liền ngã xuống.

"Chết tiệt... Kẻ nào..." Tề Long đứng vững xong liền nổi giận đùng đùng, quay ra sau chuẩn bị đánh người kẻ kia, thì nhìn thấy nụ cười xấu xa của Lăng Lan.

"Lão đại...là cậu! Sao cậu lại ở trong này?" Tề Long vui vẻ lao lên ôm Lăng Lan.

Hàn Kế Quân và Lạc Lăng vẻ mặt tức giận chạy đến, nghe thấy giọng la của Tề Long lập tức chuyển thành vui vẻ. Ánh mắt Hàn Kế Quân càng tỏa sáng nói: "Lan lão đại, cậu quyết định ở nội trú rồi sao?" Xuất hiện ở đây thì ngoài học nội trú ra thì không còn khả năng nào khác.

Lăng Lan vẻ mặt vô tội nói: "Không có biện pháp, bị trường học bắt buộc, tớ cũng chỉ có thể chọn nội trú thôi."

"Thật tốt quá, sau này chúng ta có thể cùng nhau rèn luyện thể thuật rồi." Tề Long là người cao hứng nhất, cậu đã tìm được người có thể đánh nhau chung rồi, hôm qua đánh một trận với Lạc Lăng, cậu chả cảm thấy đã ghiền chút nào. Đánh với Lão đại vẫn thoải mái nhất, tuy rằng cậu luôn luôn bị Lan lão đại ngược.

Hàn Kế Quân và Lạc Lăng cũng cực kỳ vui mừng, mấy người nói nói cười cười đi đến ga tập trung H-Bahn. Giờ phút này, nhà ga có rất ít người, Hàn Kế Quân nhanh chóng dùng liên lạc khí của mình đưa vào hệ thống cảm ứng để rọi, sau đó giọng nói máy móc vang lên: "H-Bahn mà bạn yêu cầu sẽ tới trong 2 phút 30 giây, xin hãy chuẩn bị. "

Rất nhanh những học sinh đứng xếp hàng phía trước đã lên xe rời đi, rồi tới lượt của bốn người phiên Hàn Kế Quân. H-Bahn ở trường học được xếp thành 2 hàng chờ, nó giống như xe thể thao ở Địa Cầu. Chiếc H-Bahn mà Hàn Kế Quân gọi tới rất đúng giờ, đúng 2 phút 31 giây sau, Lăng Lan bước

chân ngồi lên xe. Bốn người tùy ý chia thành hai hàng ngồi trên dưới, rồi lựa chọn phòng học của lớp đặc cấp ban 1.

Bọn họ vừa đến cửa phòng học thì tiếng chuông báo chuẩn bị vào học vang lên. Mọi người trong lớp lập tức ngồi xuống chỗ ngồi của mình chuẩn bị cho buổi học.

Lúc Lăng Lan đi vào phòng học thì tất cả học sinh trong lớp đều tò mò nhìn về phía cô, bởi vì nhìn Lăng Lan khá lạ nên tất cả học sinh đều biết cô chính là người đã nghỉ học ngay ngày đầu tiên sau lễ khai giảng, là học sinh có thân thể cực kỳ mạnh sau lưng.

Hàn Kế Quân nhanh chóng nói Lăng Lan đi theo mình. Hóa ra vị trí ngồi đã được giáo viên chủ nhiệm sắp xếp từ ngày hôm qua. Lăng Lan ngồi ở phía sau Hàn Kế Quân, Tề Long và Lạc Lãng thì ngồi ở hai bên trái phải.

"Chỗ ngồi sao lại được sắp xếp trùng hợp như vậy?" Lăng Lan rất hiếu kỳ, dù sao chỗ ngồi của bốn người cũng gần nhau, có thể dễ dàng nói chuyện.

Về mặt Hàn Kế Quân bất đắc dĩ nói: "Chỗ ngồi của tớ và cậu là do thầy giáo sắp xếp, còn chỗ ngồi của Tề Long và Lạc Lãng là do đánh nhau mà dành được." Xem ra Hàn Kế Quân từng ngăn hành vi của Tề Long và Lạc Lãng nhưng không thành công rồi.

"Vì sao đánh nhau mà dành được?" Lăng Lan tò mò.

Tề Long ở bên cạnh hưng phấn nói: "Sau khi sắp xếp chỗ ngồi xong, thầy chủ nhiệm có nói nếu ai cảm thấy bất mãn với chỗ ngồi của mình thì có thể khiêu với bạn học ngồi ở vị trí đó, khiêu chiến thành công thì có thể đổi chỗ ngồi, nếu không thành công thì phải phục vụ người bị khiêu chiến 1 tháng, mà tớ với Lạc Lãng đều khiêu chiến thành công."

Lăng Lan hắc tuyến đầy đầu, thế giới này quả nhiên quá nguy hiểm, những đứa trẻ còn nhỏ như vậy mà giáo viên đã bồi dưỡng cho chúng tinh thần chiến đấu rồi, xem ra cô không thể lơ lửng ở thế giới đầy hỗn loạn này rồi.

Đúng lúc này, tiếng chuông báo chính thức vào học vang lên, một người thanh niên tuần tú chậm rãi đi vào lớp, đây chính là giáo viên chủ nhiệm của lớp đặc cấp ban 1 bọn họ.

Tuần đầu tiên của học sinh cũng không có bài giảng chính thứ gì, buổi sáng chỉ nói về nội quy nhà trường và một số chương trình học, tới chiều thì tham quan các phòng đấu tập rèn luyện về thể năng.

Chủ nhiệm lớp đặc cấp ban 1 họ Trình tên Viễn Hàng, lúc anh ta nhìn tới Lăng Lan thì ánh mắt lạnh lạnh, sau đó đối với học sinh phía dưới nói: "Ngày hôm qua thầy đã nói, nếu ai muốn đổi chỗ thì có thể khiêu chiến với bạn học tại vị trí mình muốn ngồi. Đúng ra hoạt động này đã kết thúc từ ngày hôm qua, nhưng bởi vì hôm qua có một bạn học nghỉ nên chúng ta không thể kết thúc được, vậy bây giờ có bạn học nào muốn đổi chỗ với Lăng Lan không?"

Lăng Lan nhướng mày, xem ra người thầy này không thích cô rồi, nếu không cũng sẽ không trực tiếp điểm danh cô ra.

Các học sinh khác hai mặt nhìn nhau nhưng không ai hé răng, mọi người cũng không muốn khiêu chiến với Lăng Lan. Chỉ vì một chỗ ngồi mà khiêu chiến với một bạn học chưa rõ thực lực, thậm chí nếu thua còn phải phục vụ người kia một tháng...thấy sao cũng là một việc làm không đáng giá. Tuy Lăng Lan xếp hạng 17, mà Tề Long và Lạc Lãng xếp ở phía sau, nhưng cuộc khiêu chiến của Tề Long và Lạc Lãng ngày hôm qua khiến cho bọn trẻ biết thực lực của Lăng Lan cũng rất cường, điều này khiến bọn họ không thể không thận trọng .

Lúc Trình Viễn Hàng cho rằng không có người nào muốn khiêu chiến thì một bóng dáng nhỏ gầy đột nhiên đứng lên nói: "Em muốn khiêu chiến!"

"Lâm Trung Khanh?" Tất cả học sinh ồ lên, một học sinh thuộc nhóm cuối của lớp đặc cấp giáp ban lại dám khiêu chiến với người top đầu như Lăng Lan? Có phải muốn chết hay không

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Cậu Thua

Lâm Trung Khanh không biết tự lượng sức mình khiêu chiến, Lăng Lan cũng không cảm giác gì nhưng là tiểu đệ số 1 (tựghĩ) Tề Long cảm thấy rất khó chịu, cậu cảm giác lão đại của mình bị người khác xem thường, ngay lập tức cậu đập mạnh xuống bàn đứng lên cả giận nói: "Hừ, dám hướng lão đại của tôi khiêu chiến? Muốn chết! Thầy Trình, em muốn thay mặt lão đại của mình ra xuất chiến, chấp nhận lời khiêu chiến của cậu ấy."

Tề Long ra mặt khiến Lâm Trung Khanh sửng sốt, trong mắt xẹt qua một tia kinh hãi rồi nhanh chóng biến mất. Có lẽ những người khác không phát hiện, nhưng Lăng Lan lại thấy được, đương nhiên tất cả công lao đều là từ hệ thống theo dõi toàn bộ các vị trí của tiểu Tứ mà ra, biểu hiện của mỗi người trong phòng học đều không thể tránh được ánh mắt nhỏ lợi hải của tiểu Tứ.

Tề Long ngoài ý muốn xin chiến khiến Trình Viễn Hàng tức giận lạnh lùng nói: "Tề Long, em đừng thách thức sự nhẫn nại của tôi."

Trình Viễn Hàng thật sự tức giận, đám trẻ này mới mấy tuổi vậy mà một tiếng lão đại, hai tiếng lão đại, bọn chúng đem học viện đồng quân trung tâm thần thánh trở thành cái gì?? Trình Viễn Hàng Dạ vốn là một học sinh bình dân, là nhờ vào sự bồi dưỡng của học viện đồng quân trung tâm mới có được thành tích như ngày hôm nay, vì vậy anh ta cực kỳ nhiệt tình yêu thương trường học, cho nên anh ta rất ghét những học sinh có thể làm ảnh hưởng xấu đến danh dự và hình tượng của nhà trường.

Mà trong mắt anh ta Lăng Lan, Tề Long chính là những học sinh xấu đó. Đặc biệt là Lăng Lan, ngay ngày đầu tiên đã để viện trưởng tự mình đi xin phép nghỉ học dùm rồi. Trình Viễn Hàng cực kỳ bất mãn. Viện trưởng chính là người mà Trình Viễn Hàng kính yêu nhất, theo nhận định của mình, Trình Viễn Hàng cho rằng viện trưởng phải tự mình đi làm công việc xin phép ấy là do thế lực ở sau lưng Lăng Lan quyết định...

Bởi vì chuyện này, Trình Viễn Hàng càng cho rằng Lăng Lan có thể đi vào đặc cấp ban 1 chính là nhờ đi cửa sau. Mà đối với loại học sinh mượn thế lực trong nhà Trình Viễn Hàng chán ghét mười phần. Vì vậy nên hôm nay vừa lên lớp anh ta liền đánh đòn phủ đầu để cho Lăng Lan biết muốn dựa vào quan hệ để xưng bá trong học viện là chuyện sẽ không bao giờ xảy ra.

Tề Long đương nhiên không chịu từ bỏ ý định, cậu vừa định mở miệng nói tiếp thì Lăng Lan ở bên đã ấn Tề Long ngồi xuống, ý bảo cậu không cần nói nữa.

Lăng Lan quay đầu nhìn về phía Trình Viễn Hàng, nhàn nhạt hỏi: "Thầy có ý kiến gì không?"

Trình Viễn Hàng nói ra hai lựa chọn: "Có thể lựa chọn nhận khiêu chiến, cũng có thể cự tuyệt, bất quá nếu không nhận khiêu chiến có nghĩa là từ bỏ chỗ ngồi, Lăng Lan em lựa chọn cái nào?"

Lăng Lan nhìn về phía Lâm Trung Khanh, nói: "Đã bạn học Lâm đã muốn khiêu chiến như vậy mình đương nhiên sẽ theo phụng bồi."

Lâm Trung Khanh nghe Lăng Lan tiếp chiến, trên mặt xẹt qua một chút phức tạp, cũng có một tia không yên lòng nhưng phần nhiều là thoải mái, loại vẻ mặt này không phải là vẻ mặt một người khiêu chiến nên có.

"Lão đại, xem ra thằng nhóc này khiêu chiến chắc chắn còn mục đích khác." Tiểu Tứ trong đầu Lăng Lan lại lần nữa bắt được vẻ mặt biến hóa

của Lâm Trung Khanh nên lên tiếng nhắc nhở.

"Ừ, lát nữa ta sẽ cẩn thận." Lăng Lan âm thầm phòng bị. Tuy nhìn Lâm Trung Khanh có vẻ yếu đuối nhưng những nhân vật nam trong các bộ truyện mà kiếp trước cô đọc lúc nào cũng có sở thích phần trư ăn lão hổ, ai biết Lâm Trung Khanh này có giống như vậy hay không, Lăng Lan xốc tinh thần lên 120% chuẩn bị sẵn sàng.

Lăng Lan chấp nhận ứng chiến cũng khiến cho học sinh lớp đặc cấp ban 1 hưng phấn, ngay sau đó cả lớp cùng kéo nhau đến sàn đấu thể thuật dưới sự hướng dẫn của Trình Viễn Hàng.

Đến bộ phận máy chủ được đặt ở đại sảnh, Trình Viễn Hàng nhanh chóng nhập thông tin của Lăng Lan và Lâm Trung Khanh vào đơn xin sử dụng sàn đấu, ở mục hình thức trận đấu Trình Viễn Hàng không do dự chọn quyết đấu công khai.

Lăng Lan như có như không dăm chiêu liếc Trình Viễn Hàng một cái, xem ra người giáo viên này thật sự nhắm vào cô.

Đây không phải lần đầu Lăng Lan vào phòng cách đấu (vào ngày nhập học cô và Tề Long đã từng chiến đấu với nhau) nên cô biết rất rõ hình thức trận đấu gồm những gì, nó có rất nhiều lựa chọn, có thể lựa chọn quyết đấu kín, bán công khai và công khai.

Quyết đấu kín chính là hình thức quyết đấu mà không cho người khác nhìn, giống như lần chiến đấu trước của Lăng Lan và Tề Long.

Hình thức quyết đấu bán công khai là một hình thức khá đặc biệt, nó mở ra một gian phòng ảo và chỉ có những người trong gian phòng đó mới có thể nhìn thấy cuộc đấu, để vào phòng học sinh chỉ cần nhập mật mã thì sẽ không bị người khác quấy rầy, nếu như một trong hai người trên lời đài thua thì cũng không quá mất mặt, đây là hình thức đấu thích hợp nhất trong trận đấu giữa Lăng Lan và Lâm Trung Khanh.

Nhưng quyết đấu công khai không giống như vậy, đây là hình thức đấu mà thời gian, địa điểm, kết quả sẽ được thông báo cho tất cả học sinh thuộc học viện đồng quân trung tâm, bình thường hình thức đấu công khai này chỉ được sử dụng trong cuộc chiến tranh dành suất học vào lớp đặc cấp diễn ra nửa năm một lần, bình thường không ai sử dụng.

Quả nhiên, tin tức lôi đài công khai quyết đấu nhanh chóng được thông báo trên toàn bộ học viện, những học sinh xung quanh lôi đài khi nhìn thấy người đứng trên sàn đấu là hai học sinh mặc đồng phục màu đỏ chói mắt thì càng hưng phấn, cuộc chiến của học sinh lớp đặc cấp, dù chỉ là tân sinh nhưng cuộc chiến này cũng khiến người khác nghị luận rất nhiều, trong phút chốc không khí cả phòng luyện tập trở nên nhiệt liệt.

Có không ít học sinh mở liên lạc khí liên lạc với bạn mình nhanh chóng tới xem trận đấu.

Giờ phút này Lăng Lan và Lâm Trung Khanh đã đứng sẵn trên lôi đài, Lăng Lan vẫn lạnh nhạt tự nhiên, mà Lâm Trung Khanh thì có vẻ khẩn trương rất nhiều.

Trình Viễn Hàng ở dưới nhìn hai người trên lôi đài: “Các em đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

Hai người đều đồng thời gật đầu xác nhận, ngay lập tức, Trình Viễn Hàng liền ra lệnh: “Chiến đấu, bắt đầu.”

Vừa nghe hiệu lệnh của Trình Viễn Hàng, Lâm Trung Khanh nhanh chóng lui về phía sau, kéo khoảng cách với Lăng Lan.

"Nó muốn làm gì?" Tiểu Tứ hoang mang.

"Đánh sẽ biết, còn có tiểu Tứ, trong lúc ta chuyên tâm đánh, người đừng lên tiếng quấy rầy ta." Lăng Lan lo lắng nhắc nhở.

Cô còn nhớ trong một buổi luyện tập thể thuật với tử sĩ Lăng gia, bởi vì tiểu Tứ tự ý nói chen ngang vào khiến cô phân tâm, bị đối thủ đánh trúng một quyền xém nữa khiến cô trọng thương, may mắn thuốc tẩm của Lăng gia bổ trợ cộng với khả năng của khí quyết dưỡng thân mới giúp cô không để lại hậu hoạn. Bất quá sự kiện đó vẫn khiến Lăng Lan sợ hãi không thôi, lúc này cô chợt nhớ ra sinh mệnh của cô cũng không phải bất tử giống như trong không gian học tập.

Tiểu Tứ lập tức làm động tác khóa miệng tỏ vẻ mình sẽ im lặng hoàn toàn, tuyệt đối không quấy rầy Lăng Lan.

Lăng Lan nhanh chóng mở dưỡng thân khí quyết, ngay lập tức cô liền cảm thấy các giác quan của mình nhanh chóng được đề cao, khi nhìn về phía Lâm Trung Khanh một lần nữa cô liền cảm thấy tràn đầy tự tin có thể nắm chắc phần thắng, cảm giác ấy rất tuyệt vời.

Đây là năng lực mới mà Lăng Lan phát hiện sau khi luyện tập cùng với Ngũ hào, tuy bên ngoài chỉ mất 2 ngày nhưng sự thật là Lăng Lan đã bị Ngũ hào tra tấn đến 2 tháng, kém chút khiến cô phát điên ở bên trong hệ thống học tập.

Rất may là bây giờ Lăng Lan đã có thể nắm bắt quy luật của năng lực này đến 6 phần, cũng không uổng công cô trả giá lớn như vậy.

Một giây tiếp theo trực giác của cô liền cảm giác Lâm Trung Khanh muốn ra tay.

Quả nhiên, giữa thế giằng co Lâm Trung Khanh là người quyết định ra tay đầu tiên, góc tấn công hoàn toàn chính xác.

Không ít học sinh lớp lớn nhìn thấy công kích của Lâm Trung Khanh thì ào ào gật đầu khen ngợi. Lâm Trung Khanh lựa chọn thời cơ vô cùng tốt, thời gian chuẩn xác vừa đúng lúc tinh thần mệt mỏi nhất, là thời điểm mà

con người chậm nhất, hơn nữa chiêu thức công kích của Lâm Trung Khanh cũng rất tốt không phải là các thể thuật phổ thông. (mình chém đấy)

Nhưng biểu hiện của Lăng Lan lại khiến toàn trường kinh thán, cô giống như đã sớm chuẩn bị, khi Lâm Trung Khanh vừa công kích thì liền lùi ra sau một bước dễ dàng tránh thoát phạm vi công kích của Lâm Trung Khanh.

"Ồ.... đứa trẻ này quá tự tin vào bản thân rồi, dám lựa chọn sử dụng biên độ nhỏ để tránh đòn công kích." Những học sinh lớp lớn đang xem cuộc chiến kinh ngạc, phê bình hành động tự tin quá mức của Lăng Lan.

Tề Long và Lạc Lăng liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều nhìn thấy vẻ khiếp sợ và kinh ngạc của nhau. Bọn họ biết rất rõ, việc lợi dụng biên độ nhỏ để né tránh là tuyệt chiêu của Lăng Lan, đây là phương thức né tiết kiệm năng lượng nhất nhưng không phải ai cũng dám làm. Tề Long và Lạc Lăng căn bản không dám thử chiêu thức này, nó có quan hệ rất lớn đến thực lực và sự tự tin, mà Tề Long và Lạc Lăng vẫn chưa dám tin mình có thể làm được như Lăng Lan. Nhưng đây không phải là điều bọn học khiếp sợ và kinh ngạc, nguyên nhân thật sự là do họ cảm thấy dường như Lăng Lan càng hiểu về chiêu thức né tránh này thêm mấy phần, nên động tác của cô càng tự nhiên và nhanh chóng, dứt khoát.

Lâm Trung Khanh một kích không trúng cũng không ngu ngốc tấn công bất ngờ nữa, cậu ta nhanh chóng đánh một bộ tổ hợp các thể quyền, có khá nhiều chiêu nhiều loạn nhằm lợi dụng thời cơ đánh trúng Lăng Lan.

Đáng tiếc thực lực của Lăng Lan thật sự vượt qua cậu ta rất nhiều, loại chiêu số này đối với Lăng Lan mà nói căn bản không phải vấn đề.

Lăng Lan xoay người nhanh chóng tránh đòn công kích của Lâm Trung Khanh, lúc này cô may mắn tiến vào trạng thái giống như khi đánh nhau với đám sói trong không gian của Ngũ hào. Loại trạng thái này Lăng Lan

vẫn chưa biết cách khống chế, cho nên có thể tiến vào hay không còn phải xem vận khí của cô như thế nào.

Một khi tiến vào trạng thái này, tất cả nhược điểm từ những đòn công kích của Lâm Trung Khanh đều xuất hiện trong mắt Lăng Lan, cô chỉ cần một quyền là có thể trực tiếp đem Lâm Trung Khanh đánh bại.

Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng liều mạng công kích, vẻ mặt không phục và phẫn nộ của Lâm Trung Khanh, Lăng Lan bỗng chần chờ. Cô muốn xem Lâm Trung Khanh này cố gắng như vậy để làm gì.

Thuật quyền anh của Lâm Trung Khanh cũng không có nhiều chiêu thức, khi Lăng Lan nhìn thấy các chiêu thức được lặp lại lần thứ hai thì cô biết trận đấu đã đến lúc chấm dứt.

Lăng Lan cũng không làm gì nhiều, cô chỉ nắm tay lại đánh về nhược điểm lớn nhất mà mình phát hiện.

Oành! Nắm tay của Lăng Lan trực tiếp đánh trúng vào bụng của Lâm Trung Khanh, ngay lập tức Lâm Trung Khanh giống như một quả đạn pháo bay ra ngoài, đập trúng tường rồi trượt xuống đất.

Cứ như vậy Lâm Trung Khanh đã bị đánh trúng một quyền không thể đứng dậy nữa.

Tất cả mọi người đang xem trận đấu vẻ mặt đại ra, chẳng lẽ đây không phải là cuộc đấu giữa các học sinh đặc cấp sao, vì sao nó lại giống như trận đánh giữa lớp đặc cấp và phổ thông vậy??

Bọn họ biết rất rõ học sinh của lớp đặc cấp ban 1 tuy được xếp hạng phân chia cấp bậc nhưng thực lực của từng đứa trẻ đều không quá khác biệt rõ ràng, cơ hồ đều sà sà như nhau. Nhưng một màn trước mắt này khiến nhận thức hiển nhiên của bọn họ bị đánh vỡ, học sinh của lớp đặc cấp ban 1 cũng sự chênh nhau một trời một vực?!

"Cậu thua." Lăng Lan nhàn nhạt nói với đứa trẻ đang nằm trên sân không chịu đứng lên kia. Tuy rằng một quyền của cô nhìn rất nặng nhưng tuyệt đối không gây thương tổn gì quá lớn cho đối phương.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Hiền Toái Đi Theo

Lâm Trung Khanh sắc mặt khó coi xoay người đứng lên, cậu ta vẻ mặt sa sút nói: "Là tớ thua." Nhưng rất nhanh cậu lại ngẩng đầu lên, tròng lớn hai mắt vẻ không phục, "Nhưng lần tiếp theo, tớ nhất định sẽ không lại thua cậu." Chiến ý trong mắt vẫn còn, cũng không bởi vì thất bại mà đánh mất niềm tin.

Lăng Lan đắm chiêu nhìn cậu ta một cái, chậm rãi nói: "Tôi chờ ." Thăng nhóc này không đơn giản, biểu hiện như vậy hẳn là muốn gây sự chú ý của thầy chủ nhiệm thôi.

Quả nhiên, Trình Viễn Hàng ở dưới đài vỗ tay tán dương, vẻ mặt vui vẻ, anh ta cười nói: "Không sai, Lăng Lan, em quả nhiên không hổ danh là học sinh top đầu của lớp chúng ta." sau đó quay đầu, vẻ mặt yêu thương nhìn về phía Lâm Trung Khanh, nhìn qua cũng biết người Trình Viễn Hàng thật sự thương thức là ai. "Lâm Trung Khanh, biểu hiện của em rất tốt, thất bại chính là mẹ của thành công, tiếp tục kiên trì, một ngày nào đó em sẽ thành công ."

Lăng Lan nghe đến đây thì đầu hắc tuyến, thầy Trình ời thầy Trình, lúc nói những lời này thầy có thể đừng nói trước mặt em có được hay không? Thầy nói như vậy không phải là hy vọng có một ngày em thua Lâm Trung Khanh sao? Giờ phút này Lăng Lan thật sự oán niệm đầy bụng

Đối mặt lời tán dương của Trình Viễn Hàng, Lâm Trung Khanh cố nén kích động trong lòng nói: "Dạ vâng thưa thầy, em sẽ nỗ lực cố gắng."

Tuyệt vời, để lại ấn tượng tốt trong lòng chủ nhiệm thành công! Lâm Trung Khanh tự cổ vũ mình trong lòng, cậu quay đầu nhìn về phía Lăng Lan đang đứng thẳng khoanh tay, vẻ mặt lạnh nhạt phía đối diện, trong lòng có một tia do dự.

Nhưng khi vô tình nhìn xuống lôi đài và thấy vẻ mặt không che dấu tức giận của Lý Anh Kiệt, tâm của cậu càng kiên định hơn.

Người không vì mình, trời tru đất diệt!

Lúc này tiểu Tứ cũng đã nhận ra dụng tâm của Lâm Trung Khanh, nó ở trong không gian phần nộ giơ chân, muốn Lăng Lan phải giáo huấn thẳng nhóc đáng giận kia, tốt nhất đánh cho nó (Lâm Trung Khanh) không người nhận ra luôn. Hừ, dám đánh chủ ý lên lão Đại nhà ta, bộ thấy lão Đại nhà ta dễ bị đánh chủ ý như vậy sao?

Lúc này Lăng Lan cũng chẳng để ý tiểu Tứ, cô đang xem hồ sơ của Lâm Trung Khanh. Hóa ra Lâm Trung Khanh là đứa trẻ thuộc tầng lớp bình dân, tư liệu của N đời tổ tông trước đây là những người bình dân vô cùng bình thương nhưng Lâm Trung Khanh lại có tố chất thân thể đạt được cấp S-, tinh thần cấp 1, như vậy cậu chính là một trường hợp đột biến gen tuyệt đối. Nhưng đứa trẻ này cũng quá đáng thương, vì lợi ích mà cha mẹ nó đã đưa nó cho quân bộ, trở thành tài liệu nghiên cứu của quân bộ.

Chẳng qua, sau sáu năm nghiên cứu, Lâm Trung Khanh được xác định chỉ là người may mắn được đột biến gen chứ không có giá trị gì về mặt đột phá, kích phát gen. Đối với một tài liệu không còn giá trị nghiên cứu, quân bộ liền thả đứa bé ra ngoài.

Đối với một người 3 không (không quyền không tiền không thế), thứ gì có thể kích thích cậu ta khiêu chiến với mình chứ? Dù sao chỉ cần Lâm

Trung Khanh tiếp tục giấu mình không quá bộc lộ tài năng khiến người khác chú ý thì cậu ta có thể thuận lợi hoàn thành chương trình học 10 năm ở học viện đồng quân trung tâm, sau đó cậu ta có thể lựa chọn tương lai của mình.

Nhưng vì sao cậu ta lại cố tình gây sự chú ý của giáo viên chủ nhiệm? Điều này rõ ràng là hại nhiều hơn lợi, mà Lâm Trung Khanh thoát nhìn không giống là một người kích động.

Lăng Lan nghĩ đến đây, liền nói: "Tiểu Tứ, giám sát cậu ta, ta cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy."

Tiểu Tứ đập mạnh lên bộ ngực nhỏ nói: "Lão đại, yên tâm, tôi sẽ theo dõi Lâm Trung Khanh 24/24, nhất định sẽ đào ra được bí mật bí mật của nó." Tiểu Tứ vui vẻ đi viết kế hoạch giám thị, không tra triệt để mọi chuyện của Lâm Trung Khanh thì tuyệt đối không bỏ qua.

Giờ phút này Lăng Lan bỗng cảm thấy bi ai cho Lâm Trung Khanh, bị tiểu Tứ theo dõi thì không bí mật nào không bị đào ra.

Trận quyết đấu của Lăng Lan và Lâm Trung Khanh cứ kết thúc như vậy, bất quá dư vị của chuyện này cũng chưa kết thúc. Tất cả học sinh trong học viện đều biết được năm nay có một học sinh lớp đặc cấp vô cùng lợi hại xuất hiện, đều là học sinh thuộc top 50 đều không thể chặn lại một chiêu của đứa trẻ đó.

Tất cả mọi người đều mong chờ cuộc chiến của nửa năm, phải biết rằng theo thông lệ hàng năm, học sinh đứng đầu lớp giáp ban có thể khiêu chiến vượt cấp, không biết đứa trẻ năm nhất giáp ban này muốn khiêu chiến với học sinh năm mấy? (bọn họ chưa từng nghĩ tới chuyện người đứng đầu có thể không phải là Lăng Lan)

Chỉ cần nghĩ tới đây, những học sinh cấp lớn cũng kích động, nóng lòng muốn giáo huấn đứa trẻ cuồng vọng đó. (bởi vì lời đồn truyền xa nên sự

thật đã bị bóp méo, khiến Lăng Lan trở thành một đứa trẻ có thực lực mạnh mẽ, nhưng thái độ lại cực kỳ kiêu ngạo).

Tại lớp đặc cấp giáp ban năm 4, một thiếu niên tươi cười tỏa nắng nói chuyện với người bạn bên cạnh: "Thì Du, năm nhất năm nay xuất hiện một thằng nhóc vô cùng lợi hại, xem ra vị trí đầu bảng của em trai cậu cũng không dễ giữ rồi."

"Thằng nhóc Anh Kiệt đó nếu không đến nó chịu thiệt một chút thì cứ nghĩ mình là thiên hạ đệ nhất." Lý Thì Du vẽ mặt hèn mọn, giống như khinh thường người em này của mình

"Lý gia nhà cậu cũng thật là, nếu người anh họ của cậu đã không có thiên phú, vì sao lại để anh ta lên ngôi vị trí người thừa kế đầu tiên. Đây không phải là muốn anh em các cậu đấu tranh nội bộ với nhau sao, thật phiền phức." Người thiếu niên nói chuyện bỗng cảm thấy mình cuxngthaaajt may mắn vì được sinh ra trong Vân gia, tuy cũng có những chuyện linh tinh đấu đá nhưng lại quang minh chính đại, sạch sẽ hơn Lý gia rất nhiều.

"Vân Tu, cậu khinh thường anh họ của tôi?" Lý Thì Du vẽ mặt quái dị nhìn người bên cạnh.

Vân Tu xem thường: "Không phải sao? Anh ta chỉ sinh trước cậu có mấy tháng đâu, đến học viện đồng quân trung tâm cũng không vào được, nghe nói anh ta còn bị ông của cậu đưa tới hành tinh Lục Thâm để học đấy. Xem ra, mấy ông già trong nhà cậu cũng không xem trọng người thừa kế hàng đầu tiên này đâu."

Hành tinh Lục Thâm là hành tinh cấp 3, các loại tài nguyên ở đây cũng tương đối lạc hậu, nếu so với thủ đô hành tinh Doha thì nó chính là một trời một vực, với những đứa trẻ có chút thiên phú thì chắc chắn không thể bị đưa đến đó.

"Ai biết được..." Lý Thì Du vẻ mặt mờ mịt, cậu cũng không có nhiều cơ hội gặp người anh họ này của mình, từ khi anh họ ra đời, ông đã mang anh ấy đi muốn tự mình bồi dưỡng. Từ nhỏ đến lớn, số lần 2 người gặp nhau chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay nhưng cậu lại rất ấn tượng với người anh họ này của mình. Không phải vì đó là người thừa kế mà vì cảm giác mà người đó đem lại cho cậu.

Ở trên người anh họ có một hơi thở ấm áp hấp dẫn người khác, khiến người khác rất muốn tới gần. Cho dù Lý gia tất cả mọi người nói anh họ không xứng đáng giữ vị trí người thừa kế thứ nhất, nhưng cậu chưa bao giờ nhìn thấy vẻ oán trách hay bất mãn trên mặt anh ấy. Nụ cười của anh vẫn mãi ấm áp, nhu hòa khiến người khác không tự chủ mà càng quan tâm tới anh.

Tuy rằng cậu cũng có khả năng trở thành người thừa kế, nhưng mỗi khi gặp anh họ, cảm giác tranh đoạt ấy lại giảm đi mấy phần. Có đôi khi cậu nghĩ để anh họ lên làm gia chủ cũng chả sao. Cậu có thể vì anh ấy mà tiêu diệt hết tất cả chông gai, tiêu diệt hết những kẻ có mưu đồ bất chính đối với anh ấy...

Lý Thì Du lắc lắc đầu đem ý nghĩ này dẹp bỏ, cha mẹ cậu tuyệt đối sẽ không cho phép cậu làm như vậy.

Cậu thở dài.

Lý Anh Kiệt ra đời lúc anh họ đã đi hành tinh Lục Thâm nên cũng chả có ấn tượng gì với anh ấy, nếu nó gặp anh ấy thì suy nghĩ muốn đoạt quyền thừa kế cũng sẽ từ từ mất đi thôi.

"Dù sao ông già nhà cậu thân thể vẫn rất vững vàng, khỏe mạnh, bây giờ mà nói về vị trí người thừa kế thì còn quá sớm rồi. Nhưng mà tớ rất hiếu kỳ, nếu như người nhà cậu biết được em họ của cậu bị người khác cướp đi ngôi vị đầu bảng thì sẽ như thế nào." Vân Tu cười xấu xa, cậu ta thích nhất

là nhìn khuôn mặt của những đứa trẻ tự cho mình là thiên tài mà bị gia tộc loại bỏ.

"A, thú vui của cậu cũng không thay đổi nhỉ, nửa năm nữa cậu sẽ biết ." Lý Thì Du trả lời, vẻ mặt thoải mái. Lý Anh Kiệt cũng không phải là người cậu quan tâm, nó thắng hay thua cũng không liên quan đến cậu, dù sao ở Lý gia, thứ thiếu nhất chính là tình anh em, chẳng qua anh họ của cậu là trường hợp đặc biệt.

"Được rồi, không nói đến tở, cậu không phải cũng tà ác như vậy sao? Đó là em họ của cậu đâu." Vân Tu tức giận đánh bả vai Lý Thì Du, xem ra Lý Thì Du cũng chẳng quan tâm gì đến Lý Anh Kiệt, quả nhiên là người của Lý gia.

Lý Thì Du nở nụ cười với Vân Tu, bạn bè không cần quá nhiều, có đôi khi chỉ cần một người hiểu bạn thì đó chính là tri kỷ cả đời.

Kiếp sống học tập của Lăng Lan chính thức bắt đầu, có thể nói cô ở đây cũng rất tốt. Tuy ngày đầu tiên có “được” thầy chủ nhiệm “trấn áp”, nhưng bởi vì cô biểu hiện quá xuất sắc biểu hiện nên Trình Viễn Hàng cũng thay đổi cái nhìn của mình, cũng không đặc biệt nhắm vào cô nữa, đây cũng là thứ ưu việt nhất mà cô thu hoạch được sau trận đấu với Lâm Trung Khanh.

Còn có một chỗ tốt nữa là có được tất cả học sinh lớp đặc cấp ban 1 hoan nghênh, tư tưởng của học sinh ở đây chính là cường giả vi tôn, Lăng Lan dùng một chiêu duy nhất để hạ người xếp cuối lớp Lâm Trung Khanh khiến mọi người đều rất bội phục, tất cả đều muốn thiết lập quan hệ tốt với cô. Bởi vì bọn họ đều tự biết mình không thể giống như Lăng Lan một chiêu quật ngã Lâm Trung Khanh.

Đương nhiên cũng có người không phục Lăng Lan, lấy Lý Anh Kiệt là người cầm đầu, cực kỳ bài xích Lăng Lan, thậm chí cũng có mấy lần tranh phong đối đầu nhau.

Đối với mấy chuyện này Lăng Lan cũng lạnh nhạt, cô chưa từng ảo tưởng mình sẽ trở thành người mà hoa gặp hoa nở, người gặp người thích, nữ chính siêu cấp vô địch, sức quyến rũ bắn ra tứ phía, kinh thiên động địa (Lăng Lan cho rằng những người con gái như vậy nhất định không phải là con người) cho nên việc có đối thủ ghét mình là chuyện hết sức bình thường. Và lại cô cũng không vừa mắt thằng nhóc Lý Anh Kiệt kia, lúc nào cũng kiêu ngạo, tự kỷ cho rằng mình là Khổng Tước, một chút cũng không đáng yêu.

Được rồi, tuy Lăng Lan có một khuôn mặt vô cùng đáng yêu, vô cùng dễ thương nhưng cô cũng là một người cực kỳ thích ngắm những đứa trẻ dễ thương, cũng cực kỳ thích các đứa trẻ đáng yêu xinh đẹp...

Nhưng lần quyết đấu này không chỉ mang đến ưu việt cho Lăng Lan mà còn mang đến một cái đuôi rất lớn.

Đó chính là người không mời mà tới Lâm Trung Khanh, tuy Lăng Lan đã cự tuyệt yêu cầu làm phục vụ trong vòng một tháng của Lâm Trung Khanh, nhưng cậu ta nhất quyết không nhận, vẫn kiên trì muốn phục vụ Lăng Lan. Theo cách nói của cậu ta thì đã chấp nhận cược thì có thể thua, mà đã thua thì nhất định phải thực hiện theo lời cá cược, như vậy mới là nam tử hán chân chính.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Ý Nghĩa Của Tình Bạn!

Cách làm của Lâm Trung Khanh được rất nhiều bạn học lớp giáp ban đồng ý, thậm chí ngay cả thầy giáo Trình Viễn Hàng cũng tán thưởng không thôi, điều này càng khiến Lăng Lan nổi giận.

Mệnó! Lăng Lan rất không thực nữ mắng một câu thô tục, cực kỳ khinh bỉ cách làm này của Lâm Trung Khanh. Chẳng lẽ đi quấy nhiễu cuộc sống của người khác là nam tử hán sao?

Được rồi, nếu cô thật là một học sinh nam, thì có lẽ cô sẽ không rối rắm như vậy. Nhưng mà cô là con gái, chắc chắn 100% là con gái, và mãi mãi là con gái, bỗng nhiên có một thằng con trai xuất hiện luôn phục vụ bên người, nếu để người khác biết thì làm sao cô có thể lấy chồng, lập gia đình đây?

Lăng Lan vẫn rất muốn có thể quang minh chính đại lập gia đình, rồi sinh ra một đứa trẻ có thể chơi đùa với cô.

Hai kiếp sống cộng lại cô cũng đã là bà già hơn 30 tuổi rồi, đây chính là độ tuổi mà mỗi người phụ nữ đều muốn cấp thiết lập gia đình, sinh con dưỡng cái. Bất quá Lăng Lan vẫn rất lý trí, bây giờ cô chỉ tưởng tượng thôi, nếu thật sự muốn sinh con thì cũng phải chờ cơ thể này trưởng thành mới được.

Nhưng mà cô phải chờ thêm bao lâu nữa, 10 năm, 20 năm, hay hơn thế nữa?

Nghĩ tới 20 năm sau mới có cơ hội lấy chồng mà Lăng Lan khóc ròng, chẳng lẽ cô phải chờ mỗi mòn giống Tề Thiên đại thánh mới có cơ hội lập gia đình, sinh con sao?

Lăng Lan bên này còn đang oán niệm thời gian quá dài không biết phải làm sao thì cái đuôi phiền toái bên kia lại tới.

"Bạn học Lăng, đây là nội dung bài học mà mình đã ghi lại trong buổi học sáng nay." Lâm Trung Khanh vẽ mặt cung kính dâng lên một cái USB quang腦 ở thế giới này. Thứ đó quả thật rất tiên tiến, chỉ cần bấm nút mở thì những nội dung bên trong nó sẽ được gửi tới liên lạc khí ngay lập tức. Đờ mắt công phải làm những thủ thuật khác.

Ý tốt của Lâm Trung Khanh khiến Lăng Lan dờ khóc dờ cười, dù sao cô cũng không cần thứ đó, nếu muốn, cô có thể bảo tiểu Tứ copy lại chương trình học dạy của giáo viên, như vậy khi nào cô muốn cũng có thể tìm đọc.

Đương nhiên khả năng của tiểu Tứ cũng chỉ phát huy được lúc này, đến sáu tháng cuối năm nhất, học sinh đã được phép tiến vào thế giới ảo của trường học để học tập, như vậy học sinh cũng không cần lo lắng mình không theo kịp với bài giảng nữa.

Ở trong thế giới ảo, chương trình học cũng được sắp xếp giống như đời thực, chẳng qua nếu muốn nghe giảng thì phải mất một ít điểm danh dự làm phí hoặc có thể dùng điểm chiến tích để đổi cũng được.

Cách làm của Lâm Trung Khanh cũng không ảnh hưởng gì lắm tới Lăng Lan lắm, nhưng mà.... có một kẻ đang phát điên lên ngay cạnh cô....

ở trong không gian học tập, Tiểu Tứ tức giận giơ chân, nó cho rằng Lâm Trung Khanh đang khiêu khích với mình, là Lâm Trung Khanh muốn cướp đi ngôi vị đàn em số 1 của nó. Tiểu Tứ phần nộ giơ thanh đao sáng bóng trong tay (không biết nó lấy từ đâu mà ra) kích động vùng lưng tung, Lăng

Lan ở bên cạnh hoảng sợ đứng núp một bên, cô sợ tiểu Tứ không cẩn thận sẽ chém trúng mình, thậm chí còn chém trúng nó.

Tiểu Tứ hung hăng cầm thanh đao ánh sáng trong tay vừa vung vừa nói: “Ta muốn giết hần, ta nhất định phải giết hần, lão đại, cô đừng ngăn tôi!”

Chị căn bản không muốn ngăn cản cứng! Lăng Lan rất muốn nói như vậy, nhưng cô lại sợ tiểu Tứ sẽ dùng nước mắt để dìm chết mình, cô tuyệt đối mình không muốn chết đuối lãng xẹt như vậy.

Cô ần ần mi tâm đang phát đau nói: “Tiểu Tứ, hiện tại người có thể giết cậu ta sao?” Không có thân thể thật, tiểu Tứ làm sao có thể giết được một người trong hiện thực chứ? Chuyện cười mà.

Được nhắc nhở, Tiểu Tứ mới nhận ra hành vi của mình thật ngu ngốc, nó lập tức vứt bỏ cây đao trong tay rồi lao tới ôm đùi của Lăng Lan khóc lóc: “Lão đại, cô nhất định sẽ giúp tôi, có đúng không?”

Ồ.... Đây chính là cảm giác đi ôm đùi người khác trong truyền thuyết sao? Ừm, quả nhiên thật thoải mái....

Tiểu Tứ dùng khuôn mặt cọ cọ lên đùi Lăng Lan, tuy bây giờ tiểu Tứ chỉ mới là một đứa trẻ nhỏ nhưng hành vi của nó càng ngày càng có xu hướng trở thành sắc lang.

Vẫn chưa nhận ra mình bị ăn đậu hủ, Lăng Lan nhìn hành vi “vô lại” của tiểu Tứ mà gân xanh trên trán dật dật. Cô hận không thể kéo tiểu Tứ lên đánh cho một trận, đáng tiếc cô đáp ứng với tiểu Tứ không thể gia bạo rồi. (ý là đánh đấy, mình thấy dễ gia bạo hay hơn)

Nhưng mà lời nói tiếp theo của tiểu Tứ tiếp khiến Lăng Lan triệt để không còn ý tưởng đánh nó nữa, cô đổ mồ hôi lạnh, chân cũng mềm đi một chút: “Lão đại, cô chờ đi, chỉ cần hần ta tiến vào thế giới ảo tôi nhất định

khiến cho hắn được đẹp mặt, ta nhất định sẽ khiến hắn chết không kịp ngáp trong thế giới ảo, ha ha ha!”

Nhìn bộ dạng âm hiểm của Tiểu Tứ làm lưng Lăng Lan phát lạnh, sao cô có thể quên năng lực của tiểu Tứ ở thế giới ảo chứ? Như vậy nhưng gì tiểu Tứ mới nói chắc chắn không phải là trò đùa, Lăng Lan sốt ruột .

Đúng vậy, tuy cô cảm thấy Lâm Trung Khanh rất phiền toái, cũng muốn cắt cái đuôi phiền toái này nhưng cô chưa từng nghĩ muốn Lâm Trung Khanh phải chết, dù sao nó cũng là một đứa trẻ đáng yêu, chỉ là tâm tư quá nặng mới khiến cô không thích thôi.

Cô nhanh chóng trấn an tiểu Tứ, muốn óa đi cái ý tưởng điên rồ này: "Tiểu Tứ, người yên tâm, thằng nhóc kia tuyệt đối không thể uy hiếp người, tiểu Tứ vĩnh viễn là tiểu đệ bảo bối trong lòng ta."

Lúc này Lăng Lan cũng không keo kiệt dùng lời ngon tiếng ngọt để xoa tan sát ý của tiểu Tứ. Vì cứu một người qua đường không liên quan, cô không thể không nói những lời yêu thương như thế.

Lời nói của Lăng Lan làm tiểu Tứ nhất thời xấu hổ đỏ mặt, nó một bên vui vẻ lắc lắc móng, một bên mắc cỡ ngại ngần nói: "Là bảo bối tốt nhất, cũng là quan trọng nhất, cũng là tiểu đệ số một."

Lăng Lan quyết đoán gật đầu: "Đúng vậy, tiểu Tứ là bảo bối tốt nhất, quan trọng nhất, cũng là tiểu đệ số một, không có ai có thể cướp đi vị trí của người. Cho nên tiểu Tứ, người hoàn toàn có thể cười nhìn đám tiểu đệ dưới người tranh đoạt ta..."

Ách... Cô căn bản là không muốn tiếp tục đi thu thêm tiểu đệ mà, vì sao lại nói với tiểu Tứ như vậy? Đây chắc chắn là do cô bị tiểu Tứ lây rồi... Lăng Lan quyết đoán đem tội danh này đá đến trên người tiểu Tứ.

Tiểu Tứ cũng không biết ý nghĩ trong lòng Lăng Lan, nghe Lăng Lan nói như vậy liền như hiểu ra:: "Lão đại, tôi hiểu rồi, ý của cô chính là những người đó cũng là tiểu đệ của tôi chứ gì..."

Lăng Lan khóc, hình như cô cũng không có ý này mà! Đáng tiếc giờ phút này cô không dám không gật đầu, nếu tiểu Tứ lại bão nổi thì có thể tưởng tượng nửa năm sau học sinh lớp đặc cấp ban 1 tuyệt đối sẽ sống trong vùng tâm của bão, chịu hành hạ không ngừng. Cô phải ngăn hành động của tiểu Tứ lại.

Được rồi, Lăng Lan cũng không thánh mẫu như vậy, nói cho cùng cô cũng vì sự an toàn của chính mình.

Lăng Lan quyết đoán gật đầu, trong đầu tưởng tượng đến lúc Tề Long, Hàn Kế Quân, Lạc Lăng đứng sau lưng đưa trẻ tiểu Tứ, cúi đầu chào một tiếng "Đại ca", còn tiểu Tứ chống tay lên hông, đắc ý ngửa mặt lên trời cười lớn.

Lăng Lan chợt dạ , âm thầm nói: các anh em, thật xin lỗi, vì hòa bình thế giới, vì an nguy của nhân loại, chỉ có thể ủy khuất các cậu.

Bởi vì cô cũng không nghĩ tới mình đã mang theo một thứ "Vũ khí hạt nhân" để đến thế giới này, là cô có tội!

Tiểu Tứ cuối cùng cũng bị viên đạn bọc đường của Lăng Lan đánh trúng, nó tỏ vẻ bản thân từ bi, để cho Lâm Trung Khanh kia một con ngựa.

Lăng Lan nghe xong, lại tiếp tục vỗ mông ngựa làm tiểu Tứ mặt mày hớn hở, mới quay lại nói chuyện với Lâm Trung Khanh, dù sao đều là Lâm Trung Khanh gây họa.

Lúc này Lăng Lan cũng không quanh co cự tuyệt nữa, cô trực tiếp đẩy cái USB đó lại, lạnh nhạt nói: "Không cần." Cô cũng chẳng cần dùng lời lẽ

lịch sử nữa, vì cứu đứa nhỏ trước mặt, cô đã mất bao nhiêu là tâm sức, thậm chí đám Tề Long cũng phải trả đại giới rất lớn....

Lăng Lan không lưu tình cự tuyệt làm sắc mặt Lâm Trung Khanh trực tiếp cứng đờ, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình thường, cậu ta thu USB lại, làm bộ không cảm giác thấy lạnh nhạt Lăng Lan, tiếp tục cười hỏi: "Bạn học Lăng, lầy nữa các cậu muốn đi đâu?"

Buổi sáng có tiết học văn, đến giờ ăn cơm trưa là thời gian hoạt động tự do, làm người phục vụ cậu phải biết tiếp theo Lăng Lan muốn làm gì.

Lăng Lan nhàn nhạt liếc mắt nhìn không trả lời, giờ phút này Lăng Lan đã không còn nhẫn nại chơi với Lâm Trung Khanh nữa.

Hàn Kế Quân bên cạnh cảm giác được suy nghĩ của Lăng Lan liền tiếp lời: "Lâm Trung Khanh, chúng tôi cũng không chào đón cậu, cũng không cần thiết cậu phục vụ gì, hi vọng cậu đừng tìm lão đại của chúng ta nữa."

Lần đầu tiên bị chính thức cự tuyệt, Lâm Trung Khanh rốt cuộc không duy trì được khuôn mặt tươi cười nữa, cậu trầm mặt, vẻ mặt phức tạp nhìn thoáng qua Lăng Lan, nhưng lúc này cũng không tiếp tục nói chuyện dây dưa nữa, cậu nhanh chóng chào Lăng Lan rồi xoay người rời đi.

Lâm Trung Khanh quyết đoán rời đi khiến Tề Long hoang mang : "Cậu ta có ý tứ gì? Như vậy có phải sẽ không có lại tới tìm chúng ta nữa không?"

Lạc Lăng không xác định nói: "Chắc vậy, dù sao chúng ta cũng đã nói rõ rồi."

Hàn Kế Quân nhìn bóng lưng Lâm Trung Khanh dần dần rời xa, mày hơi nhăn lại, cậu nói: "Lan lão đại, người này chỉ sợ không dễ đuổi như vậy."

Lăng Lan gật đầu: "Uh, cậu ta tới tìm tớ hẳn là có mục đích gì khác."

Hàn Kế Quân trong lòng cả kinh: "Mục đích gì?" Vì sao cậu lại không nhận ra.

Lúc này trong lòng Hàn Kế Quân không ngừng gợn sóng, cậu luôn cho rằng mình chính là quân sư trong tiểu đội của Lăng Lan.

Xét về thể thuật cậu không bằng Tề Long, đây là sự thật mà cậu đã chấp nhận từ trước nên cũng không quá buồn lòng (dù sao Tề Long cũng là một kẻ cuồng cách đấu). Nhưng mà cậu không nghĩ tới, người gia nhập vào sau như Lạc Lăng năng lực cách đấu cũng mạnh hơn mình, điều này khiến cậu nhất thời không nhìn thấy vị trí của mình, không thể không tìm kiếm vị trí khác. Rất nhanh, Hàn Kế Quân phát hiện tiểu đội của bọn họ còn thiếu một người chuyên bày mưu tính kế. Đối với vị trí này, Hàn Kế Quân tự nhận mình là người thích hợp nhất. Tuy không nói ra nhưng nhìn chương trình học bắt đầu đi về hướng khác thì có thể thấy cậu quyết tâm đến mức nào.

Nhưng lời nói Lăng Lan lại lần nữa đã kích đến cậu. Chẳng lẽ cậu không thích hợp làm quân sư sao? Hàn Kế Quân càng lúc càng không tin tưởng vào bản thân, cảm xúc liền trầm xuống.

Nhìn vẻ mặt Hàn Kế Quân thay đổi, Lăng Lan liền cảm thấy đầu của mình đau đốn, vì sao những đứa trẻ bên cạnh cô đều suy nghĩ nhiều như vậy chứ>

Lăng Lan chỉ có cười khổ nói: "Kỳ thực, tớ cũng không rõ ràng, ánh mắt mà mỗi lần Lâm Trung Khanh nhìn tớ khiến tớ cảm thấy như vậy, có lẽ là đa tâm thôi cũng nên."

Tuy Lăng Lan biểu cảm có chút khoa trương nhưng những gì cô nói cũng không phải giả, cô biết Lâm Trung Khanh lấy lòng mình nhất định vì một thứ gì đó. Bất quá Lăng Lan cũng không nóng nảy, cô tin chắc trong thời gian tiếp theo cô nhất định sẽ biết mục đích của đối phương.

Hơn nữa, bây giờ bọn họ chỉ mới là những đứa trẻ 6 tuổi, đều chưa có chuyện xảy ra xung đột về quyền thế và lợi ích, Lâm Trung Khanh tính kế nhiều cũng không nguy hại nhiều đến Lăng Lan. Đây cũng là lý do vì sao Lăng Lan vẫn luôn bình thản với những hành động của Lâm Trung Khanh.

Lăng Lan nói khiến Hàn Kế Quân tạm thời vứt bỏ cảm xúc thất lạc trong lòng, sắc mặt ngưng trọng nói: "Lan lão đại nếu đã nói như vậy thì khẳng định Lâm Trung Khanh có vấn đề, chúng ta cần phải cẩn thận một chút ." Đối với lời giải thích không có lực thuyết phục của Lăng Lan, Hàn Kế Quân quyết đoán bỏ phiếu tin tưởng, bắt đầu nhắc nhở những người khác phải đề cao cảnh giác.

Không chỉ Hàn Kế Quân tin tưởng lời nói của Lăng Lan, ngay cả Tề Long và Lạc Lăng như thế, bọn họ gật đầu tỏ vẻ mình đã biết.

Nhìn nhóm bạn tin tưởng không lý do khiến Lăng Lan đen mặt, nhưng trong lòng cũng có một thắc mắc không yên. Đây chính là sự tin tưởng giữ những người bạn sao?

Kiếp trước Lăng Lan luôn sống trong bệnh viện, giẫy dụa trên ranh giới giữa sự sống và cái chết, cô chưa bao giờ cảm nhận được ý nghĩa của tình bạn, lúc này cô có chút hiểu rõ về thứ tình cảm ấy.

Sự thật chứng minh Hàn Kế Quân phán đoán không sai, Lâm Trung Khanh tuyệt đối không phải là người biết cách lùi bước.

Giữa trưa, khi Lăng Lan mới vừa đi vào căn tin của học viện thì liền nghe thấy tiếng hô quen thuộc: "Bạn học Lăng, nơi này nơi này."

Lăng Lan ngẩng đầu, khuôn mặt Lâm Trung Khanh tươi cười vẫy tay về phía bọn họ, giống như sự kiện sáng nay chưa hề xảy ra. Cô triệt để bội phục da mặt dày của Lâm Trung Khanh. Đã vô tình cự tuyệt như vậy, vì sao cậu ta có thể nhiệt tình chào đón như vậy chứ? Khả năng thừa nhận đả kích của thằng bé này thật sự quá mạnh mẽ.

Đám Tề Long hai mặt nhìn nhau, không biết làm sao, từ trước đến giờ bọn họ chưa từng đụng tới đứa trẻ nào như Lâm Trung Khanh. Nhìn khuôn mặt tươi cười, hồn nhiên của Lâm Trung Khanh khiến bọn họ không thể hạ quyết tâm cự tuyệt, cho dù là người vẫn luôn lạnh lùng như Hàn Kế Quân cũng trầm mặc không nói .

Lăng Lan thở dài một hơi, được rồi, cô cũng không có biện pháp lại cự tuyệt đứa trẻ luôn ủy khuất bản thân này, vì thế cô nói: "Chúng ta tiếp xúc một thời gian thử xem, nếu có chuyện gì thì bốn người chúng ta chống lại một người chắc chắn sẽ không chịu thiệt."

Lời này được mọi người nhất trí tán thành vì thế trực tiếp đi về phía Lâm Trung Khanh đang không ngừng vãn tay.

Bất quá trong lòng Lăng Lan cảnh giác càng mạnh, Lâm Trung Khanh có thể nhẫn nhịn như vậy tuyệt đối không phải là người đơn giản.

Cô nhịn không được lại lần nữa cảm thán, trẻ con thế giới này tuyệt đối không phải là người... Cho dù cô đã sống hai kiếp mà cũng chỉ có thể hơn chúng 1 cái đầu, nếu cô thật sự là một đứa trẻ 6 tuổi thì không biết bây giờ mình đang ở chỗ nào, khoảng cách quá lớn.

ps: tuần sau mình thi rồi nên từ giờ mình sẽ ngưng lại nhé. Đảm bảo thứ 7 tuần sau mình sẽ đăng gấp đôi. ^:)^^^:)^

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Mục Đích Của Lâm Trung Khanh?

HÚ HÚ...Bạn đã trở lại rồi đây

Hành động của bốn người Lăng Lan làm Lâm Trung Khanh sửng sốt, cậu cực kỳ vui sướng. Kỳ thực lúc giơ tay lên chào trong lòng cậu rất lo lắng Lăng Lan sẽ trực tiếp không nhìn mình.

Không nghĩ tới bốn người bọn họ thật sự đi tới phía mình, điều này khiến cậu cảm thấy mình như đang ở trong giấc mơ.

Hành vi cứng cỏi, bám riết không tha của Lâm Trung Khanh khiến cho người có đầu óc đơn giản nhất Tề Long cực kỳ yêu thích, vì sợ người anh em Hàn Kế Quân nhà mình độc miệng, nói những lời đả thương người, cậu liền mở lời trước: "Lâm Trung Khanh, tìm bọn tớ có việc gì?"

Ý tốt của Tề Long một người mẫn cảm như Lâm Trung Khanh đương nhiên cảm nhận được, cậu cảm kích nhìn thoáng qua Tề Long, tươi cười nói: "Tớ muốn nói với bạn học Lăng tớ đã chuẩn bị chỗ ngồi cho mọi người rồi."

Tuy Lâm Trung Khanh vẫn luôn dùng khuôn mặt tươi cười để nói chuyện với người khác, nhưng tất cả đều chỉ là vẻ khách sáo, xã giao, mà nụ cười lần này giống như đã thật tình hơn một chút. Lăng Lan lần đầu tiên cảm giác nụ cười khi lộ lên của Lâm Trung Khanh rất đẹp.

Hàn Kế Quân khẽ cau mày, khuôn mặt đã lạnh nhạt nay càng lạnh nhạt thêm.

Lạc Lãng bên cạnh khẽ hừ một tiếng, tựa hồ bất mãn chuyện về vời của Lâm Trung Khanh. Dùng đầu gối để nghĩ cũng biết những học sinh mặc đồng phục màu đỏ không bao giờ có chuyện không có chỗ ngồi, nếu nhìn trúng vị trí nào (mà người ngồi chỗ đó không mặc đồng phục màu đỏ) thì chỉ cần đi đến phía trước vị trí đó, không cần nói nhiều lời, người ngồi ở đó sẽ tự động nhường chỗ ngồi.

Đương nhiên, bốn người Lăng Lan cũng không cần làm những việc như vậy, dù sao nhà ăn rất lớn, làm gì tới mức không có chỗ ngồi, cùng lắm mất chút thời gian thôi.

Lâm Trung Khanh cũng mặc kệ suy nghĩ của mấy người Lăng Lan, cậu ân cần kéo ghế ra nói với Lăng Lan "Bạn học Lăng, mời ngồi."

Lăng Lan nhìn nụ cười chứa vẻ lấy lòng rồi nhớ tới nụ cười thiệt tình hồi nãy thì tâm liền mềm nhũn, cũng không cự tuyệt mà ngồi xuống. Lâm Trung Khanh dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ sáu tuổi, là một người đã lớn tới chức dì, Lăng Lan thật sự không có biện pháp cự tuyệt một đứa trẻ như vậy.

Nhìn Lăng Lan ngồi xuống, ba người Tề Long cũng ào ào kéo ghế ra tự động ngồi xuốngtheo.

Lăng Lan đã đồng ý ngồi rõ ràng là một tín hiệu vô cùng tốt đối với Lâm Trung Khanh, cậu cố nén kích động trong lòng, dè dặt hỏi: "Bạn học Lăng, các cậu muốn ăn cái gì?Mình lấy giúp các cậu."

Là lấy chứ không phải mua. Lâm Trung Khanh nói rõ cho Lăng Lan biết, mình chỉ có thể làm những gì.

Lăng Lan liếc mắt nhìn Lâm Trung Khanh thật sâu, đứa trẻ này hiểu rất rõ nghệ thuật nói chuyện, vừa không đắc tội bọn họ, cũng không để mình lâm vào cảnh khó. Người như vậy chỉ cần có cơ hội, thì nhất định sẽ trở thành một thể hệ người tài.

Lăng Lan quyết định cho Lâm Trung Khanh một cơ hội, cô ý bảo Lâm Trung Khanh đưa liên lạc khí trên cổ tay lên, sau đó đem điểm danh dự trong liên lạc khí của mình gửi qua. 240 danh dự điểm, vừa đủ 6 phần ăn cao cấp.

Liên lạc khí cá nhân ở thời đại này không chỉ dùng chứa thông tin, có còn có tác dụng như một chứng minh thư hoặc trở thành một công cụ để chi tiền, có rất nhiều chức năng.

"6 phần ăn cao cấp, tớ và Tề Long mỗi người hai phần." Lăng Lan vừa nói vừa giả vờ không thấy ánh mắt ngạc nhiên của Lâm Trung Khanh.

Kỳ thực cũng không thể trách vì sao Lâm Trung Khanh ngạc nhiên như vậy; ở đây những phần ăn bình thường chỉ có những đứa trẻ gia cảnh phổ thông lựa chọn, những đứa trẻ gia cảnh tốt hơn một chút cơ bản đều là gọi những món ăn đặc biệt.

Mà đám người Lạc Lãng, Tề Long là ai, đều là con nhà quyền thế, chỉ ăn những thứ xa xỉ thế mà hôm nay lại chỉ ăn những món ăn cao cấp.

Lâm Trung Khanh không biết điểm danh dự của đám Tề Long đã sớm bị Lăng Lan vợ vét ngay ngày khai giảng đầu tiên rồi. Điểm danh dự của 5 người bọn họ (bao gồm hai cô em gái kia) chưa bao giờ vượt qua con số 1000 điểm 1 tháng. Điều này khiến họ không thể không tiết kiệm, chỉ có thể ăn phần ăn cao cấp theo quy định của Lăng Lan.

Đương nhiên Lăng Lan cũng không quyết định lung tung, sau khi được nghiên cứu, tiểu Tứ đã phát hiện những món ăn cao cấp của nhà trường đã có thể cung cấp đầy đủ dinh dưỡng của mọi người, vì thế cho dù là người

tiêu hao năng lượng đặc biệt nhiều hơn người thường như Tề Long và Lăng Lan thì chỉ cần ăn hai phần cũng có thể bổ sung lại đầy đủ như thường.

Đương nhiên có cũng không kể cho Tề Long biết khi về nhà, cô còn phải bổ sung thêm một lượng lớn thức ăn nữa mới có thể chống chọi với cơn đói. Không có biện pháp, Lăng Lan có cái dạ dày không đáy, hơn nữa mỗi buổi tối đều bị Ngũ hào đạo sư lặn qua lộn lại tra tấn không ngừng, cô thật sự tiêu hao rất nhiều năng lượng.

Lâm Trung Khanh rất nhanh trấn định lại, trong lòng ầm ầm có chút cảm động, đây có được xem là Lăng Lan đang để lại chút tôn nghiêm cho mình không? Cậu không nói gì, chỉ phức tạp nhìn Lăng Lan một cái, sau đó gạt đầu rồi xoay người đi mua đồ ăn.

Nhìn theo bóng lưng của Lâm Trung Khanh, Hàn Kế Quân mới hơi hơi mờ ra, có chút không hiểu, hỏi: "Lão đại, cậu có vẻ thương thức cậu ta?"

Tề Long và Lạc Lăng nghe vậy đồng thời nhìn về phía Lăng Lan, chờ đợi câu trả lời, điều này có quan hệ đến việc bọn họ nên dùng thái độ gì để đối xử với Lâm Trung Khanh. Là bạn hay không là bạn, cách ứng xử hoàn toàn khác nhau.

"Ừ, có chút bội phục với khả năng nhẫn nại của cậu ta, nếu giả sử là tớ thì chắc tớ cũng không làm được giống cậu ta lúc này." Chịu nhục không phải là việc người bình thường có thể làm, Lăng Lan đã sống 2 kiếp cũng không dám khẳng định mình có thể nhẫn nại như vậy hay không.

Câu trả lời của Lăng Lan khiến ba người Tề Long trầm tư, Lâm Trung Khanh lúc nào cũng nhận nhịn khiến bọn họ quên mất cậu ta cũng chỉ là đứa trẻ 6 tuổi, cậu ta đã trải qua chuyện gì mà có thể nhẫn nại chịu nhục như vậy?

Đúng lúc này những tiếng động xôn xao ầm ầm truyền lại. Một người Lăng Lan đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn, họ thấy ở cách đó không xa, có

mấy người đang vây quanh một người. Những học sinh đứng vây có người mặc đồng phục màu đỏ, cũng có người mặc màu khác, nhưng bộ đồng phục mà người đang bị vây giữa mặc chính là màu đỏ, cực kỳ chói mắt.

Tuy không biết những người đó tranh chấp chuyện gì nhưng việc đứng vây quanh đánh hội đồng như vậy khiến đám Lăng Lan kinh ngạc.

Phải biết rằng ở trong học viện, cấp bậc chính là một trong những yếu tố đầu tiên nói chuyện. Cho dù mâu thuẫn không thể hòa giải như thế nào thì những học sinh mặc đồng phục khác màu đỏ tuyệt đối không được khiêu khích học sinh mặc đồng phục màu đỏ. Nếu bị đội kỷ luật của nhà trường phát hiện thì chắc chắn sẽ không tốt lành.

"Là Lâm Trung Khanh." Vị trí Lạc Lăng ngồi vừa vặn nhìn thấy người đang bị vây ở bên kia, cậu giật mình hô .

"Mấy người đứng quanh cậu ta hình như là học sinh ban chúng ta." Hàn Kế Quân cũng nhìn thấy mấy khuôn mặt quen thuộc, mày càng nhăn lại. Lâm Trung Khanh này tuy đứng cuối cùng trong danh sách lớp nhưng cậu ta rất biết cách ăn nói nên cũng kết thân được với rất nhiều người. Không biết chuyện gì khiến cậu ta giằng ết quả là cái gì nguyên nhân nhượng hẳn cùng với bản thân lớp đồng học lai giằng co với bạn học đây

.

"Là đám người Lý Anh Kiệt." Tề Long chán ghét nói, từ khi Tề Long giúp Lý Tinh Hoảng thoát khỏi Lý Anh Kiệt, ở trong ban hai người cũng liên tục tiếp không vừa mắt nhau, mỗi lần gặp mặt đều phải khía qua lại 2-3 câu mới đi được. Có thể nói người mà Tề Long ghét nhất trong học viện chính là Lý Anh Kiệt.

Hiện nay, trong lớp đặc cấp năm 1 đã bắt đầu xuất hiện 2 thế lực đối chọi nhau. Một là đám người Lý Anh Kiệt, người mang vinh dự đứng đầu bài thi đầu vào, chỉ với danh ấy cậu ta cũng hấp dẫn không ít bạn học. Mà thứ 2

chính là Lăng Lan; một chiêu đánh bại Lâm Trung Khanh; càng khiến nhiều người tin phục. Có rất nhiều học sinh không tán thành người đứng đầu Lý Anh Kiệt, dù sao thành tích của những bài kiểm tra đầu vào cũng chỉ là thành tích phỏng vấn, không thể bằng với sức mạnh thật sự của Lăng Lan được. Tình huống này làm Lý Anh Kiệt cực kỳ khó chịu, cậu cho rằng Lăng Lan chính là trở ngại để cậu có thể chân chính thống lĩnh tất cả học sinh của năm 1.

Lăng Lan nghĩ nghĩ nói: "Chúng ta qua đó xem chút tình huống."

Lâm Trung Khanh hiện tại là vì bọn họ làm việc, nói như thế nào cũng nên quan tâm một chút.

Bốn người nhanh chóng đi đến, sau khi nghe những học sinh xung quanh bàn tán thì bốn người cũng đã biết đại khái tình huống đang diễn ra.

Hóa ra lúc Lâm Trung Khanh đi ngang qua Lý Anh Kiệt thì bị một học sinh mặc đồng phục màu trắng ngăn lại. Học sinh đó muốn Lâm Trung Khanh đi đến chào hỏi với Lý Anh Kiệt.

Lâm Trung Khanh tuy gia thế bình thường ở trong lớp cũng là người cuối cùng của danh sách nhưng cũng có kiêu ngạo của người mặc đồng phục đỏ, một học sinh mặc áo trắng mà cũng dám ra lệnh cho cậu sao? Đương nhiên Lâm Trung Khanh cũng không thèm để ý, trực tiếp cự tuyệt.

Mọi chuyện cũng sẽ chấm dứt như thế nếu người học sinh mặc đồng phục màu trắng kia không to gan kéo Lâm Trung Khanh lại, điều này làm cho Lâm Trung Khanh nổi giận, trực tiếp giơ chân đem kẻ kia đá văng.

Hành động này của Lâm Trung Khanh làm cho đám người Lý Anh Kiệt cho rằng cậu đang khiêu khích bọn họ, bọn họ cũng tức giận đứng dậy, bao vây Lâm Trung Khanh muốn Lâm Trung Khanh phải xin lỗi.

Lúc này, sắc mặt Lâm Trung Khanh cực kỳ khó coi, nếu phải khả năng nhẫn nại của cậu tốt thì cậu đã ra tay đánh luôn rồi, làm sao còn có tình huống giằng co như vậy.

Mà bốn người Lăng Lan tới cũng khiến cho vẻ mặt của Lâm Trung Khanh chuyển biến tốt lên một chút, thậm chí còn có một chút kinh hỉ.

Lý Anh Kiệt thấy bốn người Lăng Lan vẻ mặt cũng trầm xuống, bất mãn việc Lăng Lan quấy rầy bọn họ.

Lăng Lan bước chân dừng lại cố quái nhìn về phía bọn họ, một ý nghĩ xẹt qua trong đầu.

Lâm Trung Khanh chịu nhục mấy ngày nay có phải vì muốn tay cô đối phó với Lý Anh Kiệt?

Lăng Lan dừng bước thì 3 người Tề Long đi theo sau cũng ngừng lại. Tuy rằng bọn họ không biết Lăng Lan vì sao dừng lại, nhưng đã quen đi theo Lăng Lan, bọn họ cũng không do dự dừng bước chân.

Nhìn đám Lăng Lan dừng bước, sắc mặt Lý Anh Kiệt chuyển biến tốt lên, Lăng Lan thức thời khiến cậu rất vừa lòng. Giờ phút này, cậu không hy vọng Lăng Lan quấy rầy kế hoạch của mình, buộc Lâm Trung Khanh trở thành đàn em của mình.

Mà Lâm Trung Khanh nhìn thấy Lăng Lan dừng lại sắc mặt cũng biến đổi, cậu ần ần cảm giác Lăng Lan đang muốn mặc kệ mình, điều này khiến cậu có chút tâm thần bất định. Khuôn mawht nguyên bản bình tĩnh tự nhiên bỗng chốc chìm xuống, trong mắt còn hiện ra một tia tuyệt vọng.

Lăng Lan cau mày, trong lòng hoang mang, đã có thể mặt dày mày dạn lấy lòng cô thì vì sao không thể khuất phục Lý Anh Kiệt? Chẳng lẽ còn có lý do gì khác ở đây?

Tâm niệm vừa động, Lăng Lan liền quyết định giúp Lâm Trung Khanh lần này, dù sao có làm như vậy cũng không hại gì, cô và thằng nhóc Lý Anh Kiệt đó cũng không thể chung sống hòa bình.

Bước chân đã dừng lại nhắc lên đi về phía trước, khuôn mặt đã hóa tro tàn, tuyệt vọng của Lâm Trung Khanh lại bừng sáng khi nhìn thấy hành động này của Lăng Lan, thậm chí trong đôi mắt ấy còn toát lên vẻ cảm kích.

--- ----- BỔ SUNG THÊM --- -----

HÚ HÚ...Bạn đã trở lại rồi đây

Hành động của bốn người Lăng Lan làm Lâm Trung Khanh sửng sốt, cậu cực kỳ vui sướng. Kỳ thực lúc giơ tay lên chào trong lòng cậu rất lo lắng Lăng Lan sẽ trực tiếp không nhìn mình.

Không nghĩ tới bốn người bọn họ thật sự đi tới phía mình, điều này khiến cậu cảm thấy mình như đang ở trong giấc mơ.

Hành vi cứng cỏi, bám riết không tha của Lâm Trung Khanh khiến cho người có đầu óc đơn giản nhất Tề Long cực kỳ yêu thích, vì sợ người anh em Hàn Kế Quân nhà mình độc miệng, nói những lời đả thương người, cậu liền mở lời trước: "Lâm Trung Khanh, tìm bọn tớ có việc gì?"

Ý tốt của Tề Long một người miễn cảm như Lâm Trung Khanh đương nhiên cảm nhận được, cậu cảm kích nhìn thoáng qua Tề Long, tươi cười nói: "Tớ muốn nói với bạn học Lăng tớ đã chuẩn bị chỗ ngồi cho mọi người rồi."

Tuy Lâm Trung Khanh vẫn luôn dùng khuôn mặt tươi cười để nói chuyện với người khác, nhưng tất cả đều chỉ là vẻ khách sáo, xã giao, mà nụ cười lần này giống như đã thật tình hơn một chút. Lăng Lan lần đầu tiên cảm giác nụ cười khi lộ lên của Lâm Trung Khanh rất đẹp.

Hàn Kế Quân khẽ cau mày, khuôn mặt đã lạnh nhạt nay càng lạnh nhạt thêm.

Lạc Lãng bên cạnh khẽ hừ một tiếng, tựa hồ bất mãn chuyện về vời của Lâm Trung Khanh. Dùng đầu gối để nghĩ cũng biết những học sinh mặc đồng phục màu đỏ không bao giờ có chuyện không có chỗ ngồi, nếu nhìn trúng vị trí nào (mà người ngồi chỗ đó không mặc đồng phục màu đỏ) thì chỉ cần đi đến phía trước vị trí đó, không cần nói nhiều lời, người ngồi ở đó sẽ tự động nhường chỗ ngồi.

Đương nhiên, bốn người Lăng Lan cũng không cần làm những việc như vậy, dù sao nhà ăn rất lớn, làm gì tới mức không có chỗ ngồi, cùng lắm mất chút thời gian thôi.

Lâm Trung Khanh cũng mặc kệ suy nghĩ của mấy người Lăng Lan, cậu ân cần kéo ghế ra nói với Lăng Lan "Bạn học Lăng, mời ngồi."

Lăng Lan nhìn nụ cười chứa vẻ lấy lòng rồi nhớ tới nụ cười thiệt tình hồi nãy thì tâm liền mềm nhũn, cũng không cự tuyệt mà ngồi xuống. Lâm Trung Khanh dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ sáu tuổi, là một người đã lớn tới chức dì, Lăng Lan thật sự không có biện pháp cự tuyệt một đứa trẻ như vậy.

Nhìn Lăng Lan ngồi xuống, ba người Tề Long cũng ào ào kéo ghế ra tự động ngồi xuốngtheo.

Lăng Lan đã đồng ý ngồi rõ ràng là một tín hiệu vô cùng tốt đối với Lâm Trung Khanh, cậu cố nén kích động trong lòng, dè dặt hỏi: "Bạn học Lăng, các cậu muốn ăn cái gì?Mình lấy giúp các cậu."

Là lấy chứ không phải mua. Lâm Trung Khanh nói rõ cho Lăng Lan biết, mình chỉ có thể làm những gì.

Lăng Lan liếc mắt nhìn Lâm Trung Khanh thật sâu, đứa trẻ này hiểu rất rõ nghệ thuật nói chuyện, vừa không đắc tội bọn họ, cũng không để mình lâm vào cảnh khó. Người như vậy chỉ cần có cơ hội, thì nhất định sẽ trở thành một thể hệ người tài.

Lăng Lan quyết định cho Lâm Trung Khanh một cơ hội, cô ý bảo Lâm Trung Khanh đưa liên lạc khí trên cổ tay lên, sau đó đem điểm danh dự trong liên lạc khí của mình gửi qua. 240 danh dự điểm, vừa đủ 6 phần ăn cao cấp.

Liên lạc khí cá nhân ở thời đại này không chỉ dùng chứa thông tin, có còn có tác dụng như một chứng minh thư hoặc trở thành một công cụ để chi tiền, có rất nhiều chức năng.

"6 phần ăn cao cấp, tớ và Tề Long mỗi người hai phần." Lăng Lan vừa nói vừa giả vờ không thấy ánh mắt ngạc nhiên của Lâm Trung Khanh.

Kỳ thực cũng không thể trách vì sao Lâm Trung Khanh ngạc nhiên như vậy; ở đây những phần ăn bình thường chỉ có những đứa trẻ gia cảnh phổ thông lựa chọn, những đứa trẻ gia cảnh tốt hơn một chút cơ bản đều là gọi những món ăn đặc biệt.

Mà đám người Lạc Lãng, Tề Long là ai, đều là con nhà quyền thế, chỉ ăn những thứ xa xỉ thế mà hôm nay lại chỉ ăn những món ăn cao cấp.

Lâm Trung Khanh không biết điểm danh dự của đám Tề Long đã sớm bị Lăng Lan vợ vét ngay ngày khai giảng đầu tiên rồi. Điểm danh dự của 5 người bọn họ (bao gồm hai cô em gái kia) chưa bao giờ vượt qua con số 1000 điểm 1 tháng. Điều này khiến họ không thể không tiết kiệm, chỉ có thể ăn phần ăn cao cấp theo quy định của Lăng Lan.

Đương nhiên Lăng Lan cũng không quyết định lung tung, sau khi được nghiên cứu, tiểu Tứ đã phát hiện những món ăn cao cấp của nhà trường đã có thể cung cấp đầy đủ dinh dưỡng của mọi người, vì thế cho dù là người

tiêu hao năng lượng đặc biệt nhiều hơn người thường như Tề Long và Lăng Lan thì chỉ cần ăn hai phần cũng có thể bổ sung lại đầy đủ như thường.

Đương nhiên có cũng không kể cho Tề Long biết khi về nhà, cô còn phải bổ sung thêm một lượng lớn thức ăn nữa mới có thể chống chọi với cơn đói. Không có biện pháp, Lăng Lan có cái dạ dày không đáy, hơn nữa mỗi buổi tối đều bị Ngũ hào đạo sư lặn qua lộn lại tra tấn không ngừng, cô thật sự tiêu hao rất nhiều năng lượng.

Lâm Trung Khanh rất nhanh trấn định lại, trong lòng ần ần có chút cảm động, đây có được xem là Lăng Lan đang để lại chút tôn nghiêm cho mình không? Cậu không nói gì, chỉ phức tạp nhìn Lăng Lan một cái, sau đó gạt đầu rồi xoay người đi mua đồ ăn.

Nhìn theo bóng lưng của Lâm Trung Khanh, Hàn Kế Quân mới hơi hơi mờ ra, có chút không hiểu, hỏi: "Lão đại, cậu có vẻ thương thức cậu ta?"

Tề Long và Lạc Lăng nghe vậy đồng thời nhìn về phía Lăng Lan, chờ đợi câu trả lời, điều này có quan hệ đến việc bọn họ nên dùng thái độ gì để đối xử với Lâm Trung Khanh. Là bạn hay không là bạn, cách ứng xử hoàn toàn khác nhau.

"Ừ, có chút bội phục với khả năng nhẫn nại của cậu ta, nếu giả sử là tớ thì chắc tớ cũng không làm được giống cậu ta lúc này." Chịu nhục không phải là việc người bình thường có thể làm, Lăng Lan đã sống 2 kiếp cũng không dám khẳng định mình có thể nhẫn nại như vậy hay không.

Câu trả lời của Lăng Lan khiến ba người Tề Long trầm tư, Lâm Trung Khanh lúc nào cũng nhận nhịn khiến bọn họ quên mất cậu ta cũng chỉ là đứa trẻ 6 tuổi, cậu ta đã trải qua chuyện gì mà có thể nhẫn nại chịu nhục như vậy?

Đúng lúc này những tiếng động xôn xao ồn ào truyền lại. Một người Lăng Lan đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn, họ thấy ở cách đó không xa, có

mấy người đang vây quanh một người. Những học sinh đứng vây có người mặc đồng phục màu đỏ, cũng có người mặc màu khác, nhưng bộ đồng phục mà người đang bị vây giữa mặc chính là màu đỏ, cực kỳ chói mắt.

Tuy không biết những người đó tranh chấp chuyện gì nhưng việc đứng vây quanh đánh hội đồng như vậy khiến đám Lăng Lan kinh ngạc.

Phải biết rằng ở trong học viện, cấp bậc chính là một trong những yếu tố đầu tiên nói chuyện. Cho dù mâu thuẫn không thể hòa giải như thế nào thì những học sinh mặc đồng phục khác màu đỏ tuyệt đối không được khiêu khích học sinh mặc đồng phục màu đỏ. Nếu bị đội kỷ luật của nhà trường phát hiện thì chắc chắn sẽ không tốt lành.

"Là Lâm Trung Khanh." Vị trí Lạc Lăng ngồi vừa vặn nhìn thấy người đang bị vây ở bên kia, cậu giật mình hô .

"Mấy người đứng quanh cậu ta hình như là học sinh ban chúng ta." Hàn Kế Quân cũng nhìn thấy mấy khuôn mặt quen thuộc, mày càng nhăn lại. Lâm Trung Khanh này tuy đứng cuối cùng trong danh sách lớp nhưng cậu ta rất biết cách ăn nói nên cũng kết thân được với rất nhiều người. Không biết chuyện gì khiến cậu ta giằng ết quả là cái gì nguyên nhân nhượng hẳn cùng với bản thân lớp đồng học lai giằng co với bạn học đây

.

"Là đám người Lý Anh Kiệt." Tề Long chán ghét nói, từ khi Tề Long giúp Lý Tinh Hoảng thoát khỏi Lý Anh Kiệt, ở trong ban hai người cũng liên tục tiếp không vừa mắt nhau, mỗi lần gặp mặt đều phải khía qua lại 2-3 câu mới đi được. Có thể nói người mà Tề Long ghét nhất trong học viện chính là Lý Anh Kiệt.

Hiện nay, trong lớp đặc cấp năm 1 đã bắt đầu xuất hiện 2 thế lực đối chọi nhau. Một là đám người Lý Anh Kiệt, người mang vinh dự đứng đầu bài thi đầu vào, chỉ với danh ấy cậu ta cũng hấp dẫn không ít bạn học. Mà thứ 2

chính là Lăng Lan; một chiêu đánh bại Lâm Trung Khanh; càng khiến nhiều người tin phục. Có rất nhiều học sinh không tán thành người đứng đầu Lý Anh Kiệt, dù sao thành tích của những bài kiểm tra đầu vào cũng chỉ là thành tích phỏng vấn, không thể bằng với sức mạnh thật sự của Lăng Lan được. Tình huống này làm Lý Anh Kiệt cực kỳ khó chịu, cậu cho rằng Lăng Lan chính là trở ngại để cậu có thể chân chính thống lĩnh tất cả học sinh của năm 1.

Lăng Lan nghĩ nghĩ nói: "Chúng ta qua đó xem chút tình huống."

Lâm Trung Khanh hiện tại là vì bọn họ làm việc, nói như thế nào cũng nên quan tâm một chút.

Bốn người nhanh chóng đi đến, sau khi nghe những học sinh xung quanh bàn tán thì bốn người cũng đã biết đại khái tình huống đang diễn ra.

Hóa ra lúc Lâm Trung Khanh đi ngang qua Lý Anh Kiệt thì bị một học sinh mặc đồng phục màu trắng ngăn lại. Học sinh đó muốn Lâm Trung Khanh đi đến chào hỏi với Lý Anh Kiệt.

Lâm Trung Khanh tuy gia thế bình thường ở trong lớp cũng là người cuối cùng của danh sách nhưng cũng có kiêu ngạo của người mặc đồng phục đỏ, một học sinh mặc áo trắng mà cũng dám ra lệnh cho cậu sao? Đương nhiên Lâm Trung Khanh cũng không thèm để ý, trực tiếp cự tuyệt.

Mọi chuyện cũng sẽ chấm dứt như thế nếu người học sinh mặc đồng phục màu trắng kia không to gan kéo Lâm Trung Khanh lại, điều này làm cho Lâm Trung Khanh nổi giận, trực tiếp giơ chân đem kẻ kia đá văng.

Hành động này của Lâm Trung Khanh làm cho đám người Lý Anh Kiệt cho rằng cậu đang khiêu khích bọn họ, bọn họ cũng tức giận đứng dậy, bao vây Lâm Trung Khanh muốn Lâm Trung Khanh phải xin lỗi.

Lúc này, sắc mặt Lâm Trung Khanh cực kỳ khó coi, nếu phải khả năng nhẫn nại của cậu tốt thì cậu đã ra tay đánh luôn rồi, làm sao còn có tình huống giằng co như vậy.

Mà bốn người Lăng Lan tới cũng khiến cho vẻ mặt của Lâm Trung Khanh chuyển biến tốt lên một chút, thậm chí còn có một chút kinh hỉ.

Lý Anh Kiệt thấy bốn người Lăng Lan vẻ mặt cũng trầm xuống, bất mãn việc Lăng Lan quấy rầy bọn họ.

Lăng Lan bước chân dừng lại cổ quái nhìn về phía bọn họ, một ý nghĩ xẹt qua trong đầu.

Lâm Trung Khanh chịu nhục mấy ngày nay có phải vì muốn tay cô đối phó với Lý Anh Kiệt?

Lăng Lan dừng bước là 3 người Tề Long đi theo sau cũng ngừng lại. Tuy rằng bọn họ không biết Lăng Lan vì sao dừng lại, nhưng đã quen đi theo Lăng Lan, bọn họ cũng không do dự dừng bước chân.

Nhìn đám Lăng Lan dừng bước, sắc mặt Lý Anh Kiệt chuyển biến tốt lên, Lăng Lan thức thời khiến cậu rất vừa lòng. Giờ phút này, cậu không hy vọng Lăng Lan quấy rầy kế hoạch của mình, buộc Lâm Trung Khanh trở thành đàn em của mình.

Mà Lâm Trung Khanh nhìn thấy Lăng Lan dừng lại sắc mặt cũng biến đổi, cậu ần ần cảm giác Lăng Lan đang muốn mặc kệ mình, điều này khiến cậu có chút tâm thần bất định. Khuôn mawht nguyên bản bình tĩnh tự nhiên bỗng chốc chìm xuống, trong mắt còn hiện ra một tia tuyệt vọng.

Lăng Lan cau mày, trong lòng hoang mang, đã có thể mặt dày mày dạn lấy lòng cô thì vì sao không thể khuất phục Lý Anh Kiệt? Chẳng lẽ còn có lý do gì khác ở đây?

Tâm niệm vừa động, Lăng Lan liền quyết định giúp Lâm Trung Khanh lần này, dù sao có làm như vậy cũng không hại gì, cô và thằng nhóc Lý Anh Kiệt đó cũng không thể chung sống hòa bình.

Bước chân đã dừng lại nhấc lên đi về phía trước, khuôn mặt đã hóa tro tàn, tuyệt vọng của Lâm Trung Khanh lại bừng sáng khi nhìn thấy hành động này của Lăng Lan, thậm chí trong đôi mắt ấy còn toát lên vẻ cảm kích.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Vượt Qua Cả Kỳ Vọng

Lăng Lan đi thì 3 người tiểu đệ phía sau cùng đi theo tới, rất nhanh bốn người Lăng Lan đã đi tới trước mặt Lý Anh Kiệt.

"Lâm Trung Khanh, sao cậu còn chưa mua đồ ăn?" Lăng Lan không khách khí hỏi.

Nếu đã muốn mượn thế thì phải để Lâm Trung Khanh biết, cái "thế" này cũng không dễ dàng mà mượn như vậy, nên trả giá thì phải trả giá, Lăng Lan không bao giờ làm gì không công.

Lời nói của Lăng Lan khiến vẻ mặt Lâm Trung Khanh giãn ra, cậu trả lời: "Bạn học Lăng, thật xin lỗi, để cậu phải đợi lâu ." Ánh mắt cậu ta quét về phía đám người Lý Anh Kiệt, ý nói cho Lăng Lan người ngăn cản mình mua đồ chính là những người này.

Lăng Lan rất phối hợp quay đầu theo tầm mắt Lâm Trung Khanh rồi nhìn về phía Lý Anh Kiệt, Lăng Lan nhăn mày kinh ngạc nói: "A! Hóa ra là bạn học Lý có chuyện gì vậy? Cậu cũng có việc tìm Lâm Trung Khanh sao?"

Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên giả tạo của Lăng Lan mà Lý Anh Kiệt giận đỏ mặt, rõ ràng đã thấy mình mà còn trợn mắt nói nói dối như vậy, Lý Anh Kiệt nghiến răng nghiến lợi nói: "Hóa ra là bạn học Lăng, đúng là có chút việc." Muốn đóng kịch thì cùng đóng, cậu cũng không tin mình thua.

Lăng Lan gật đầu, tựa hồ thật vô tình nói: "Vậy thì xếp theo thứ tự trước sau đi, bạn học Lý cậu hãy đợi bạn học Lâm làm xong việc của tôi rồi hãy đến tìm cậu ấy..." Lăng Lan đột nhiên nghĩ tới cái gì bổ sung, "Thời gian hẳn là một tháng sau đi."

Cô ngượng ngùng nói: "Bạn học Lâm đã bại trong tay tôi thì cậu ấy phải phục vụ tôi 1 tháng mới được, bạn học Lý hẳn cậu rõ chuyện này nhỉ. "

Lăng Lan nói khiến Lý Anh Kiệt tức kém chút hộc máu, đây là đang ám chỉ Lâm Trung Khanh được Lăng Lan che chở rồi.

Lý Anh Kiệt rốt cuộc duy trì không được mặt ngoài hòa hoãn, mặt cậu xụ xuống âm lãnh nói: "Lăng Lan, cậu thật sự muốn đối nghịch với tôi?"

Lăng Lan biểu cảm vô tội hỏi Lâm Trung Khanh: "Bạn học Lâm, cậu có muốn hủy giao ước trước trận đấu của chúng ta không?"

Lâm Trung Khanh quyết đoán lắc đầu: "Không."

Lăng Lan vẻ mặt bất đắc dĩ đối với Lý Anh Kiệt nhún vai: "Bạn học Lý, không phải là tôi muốn đối nghịch với cậu, mà là bạn học Lâm không muốn vi phạm giao ước." Lăng Lan giống như muốn như nhắc nhở cho Lý Anh Kiệt cậu ta đã tìm sai người để tức giận rồi.

Nhìn bộ dạng này của Lăng Lan làm Lý Anh Kiệt càng tức giận nhưng lại không thể phản bác, nhất thời khuôn mặt cậu ta đỏ thêm.

Lăng Lan cũng mặc kệ Lý Anh Kiệt đang tức điên, cô quay đầu nói với Lâm Trung Khanh, "Sao cậu còn đứng đây, bọn tôi đói bụng rồi đây. "

"Được, bạn học Lăng tớ sẽ đi mua cơm trưa cho cậu ngay." Hành động của Lăng Lan đã vượt qua cả kỳ vọng của Lâm Trung Khanhm cậu có chút choáng váng không hiểu vì sao người như Lăng Lan, luôn không cho cậu sắc mặt tốt lại giúp mình. Thật ra cậu chỉ hy vọng Lăng Lan có thể ra mặt

nói cậu đang phục vụ cho mình (Lăng Lan) để cậu có cơ thoát khỏi vòng vây của Lý Anh Kiệt.

Lăng Lan vừa lòng, cô ngượng ngùng cười với Lý Anh Kiệt sau đó mang Tề Long, Hàn Kế Quân, Lạc Lăng về chỗ cũ.

Lý Anh Kiệt lúc này tức giận như điên, cậu ta muốn bắt Lăng Lan lại rồi từ từ mà giáo huấn, nhưng đáng chết cậu lại không nghĩ ra có gì được. Cậu cực kỳ căm hận vì sao mình lại đang ở học viện đồng quân trung tâm. Nếu ở bên ngoài, cậu nhất định dùng thế lực của mình để trị kẻ đáng giận trước mặt này, vừa vênh váo vừa tự mãn. (Lúc này ở trong mắt cậu, cho dù Lăng Lan dùng thái độ gì cậu cũng cho rằng đó là khiên khích cậu)

Lão đại tức giận đương nhiên đám đàn em phải ra mặt xả giận cho lão đại. Một người mặc đồng phục màu trắng chân chó nháy ra, may mà cậu ta còn biết Lăng Lan là người không dễ chọc, nên cũng không dám đụng vào, cậu ta hướng về phía Lâm Trung Khanh: "Lâm Trung Khanh, cậu đứng lại, nếu dám rời đi, tôi sẽ cho cậu biết thế nào là lễ độ."

Mấy đứa nhỏ ở đây đứa nào mà không kiêu ngạo từ nhỏ, mở miệng chỉ biết uy hiếp người khác.

Nhưng..... ở trong học viện này, một kẻ như cậu ta lại nói ra lời uy hiếp như vậy, khiến tất cả học sinh đều bật cười trào phúng.

Tiếng cười nhạo khiến cho khuôn mặt của cậu học sinh mặc đồng phục màu trắng lúc xanh lúc hồng, trong khoảng thời gian không hiểu vì sao mình bị cười nhạo.

Kỳ thực cũng không thể trách cậu ta, những học sinh vừa mới tiến vào học viện rất khó để có thể bỗng chốc thay đổi vị trí của mình, đặc biệt là những đứa trẻ kiêu ngạo nhị thế tổ, chúng rất dễ quên thân phận của mình lúc này, phải ném thử quả đăng mới có thể khiến chúng khắc cốt ghi tâm sự khác biệt ở học viện đồng quân và cuộc sống thực ngoài đời của chúng.

Ở nơi lấy thực lực để nói chuyện, thế giới cường giả vi tôn, tôn ti trật tự được phân theo màu của đồng phục thì những đứa trẻ mặc đồng phục màu trắng sao có thể uy hiếp một đứa trẻ mặc đồng phục màu đỏ, nếu như đội chấp pháp của nhà trường mà biết chuyện này thì khẳng định kết quả của ta cũng chả tốt đẹp gì.

Lý Anh Kiệt oán hận trừng mắt với kẻ người hầu không biết mình đã vi phạm nội quy nhà trường, ở lớp đặc cấp ban 1, Lâm Trung Khanh dù không được ai nhìn tới những cậu ta vẫn là học sinh mặc đồng phục màu đỏ, nếu học viện biết chuyện này thì Lý Anh Kiệt cũng biết nhất định sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Lâm Trung Khanh quay đầu lại, trào phúng nhìn về phía học sinh mặc đồng phục màu trắng: "Tôi cũng muốn nhìn xem cậu có thể làm gì được tôi." Cậu ở đặc cấp ban 1 bước từng bước đều là khó khăn, nhưng điều đó không có nghĩa là cậu sẽ bị học sinh lớp khác bắt nạt, mặc đồng phục màu đỏ trên người, cậu có tôn nghiêm cần phải giữ với nó.

Người học sinh kia còn muốn nói cái gì nhưng Lý Anh Kiệt bên cạnh đã cả giận nói: "Hà Phi."

Cảm giác được Lý Anh Kiệt tức giận, người học sinh gọi là Hà Phi cũng không dám nói tiếp nữa.

Lý Anh Kiệt nhìn về phía Lâm Trung Khanh, lạnh lùng hỏi: "Lâm Trung Khanh, cậu thật sự quyết định ?" Lâm Trung Khanh gia thế bình thường, thực lực ở đặc cấp giáp 1 cũng không thật xuất chúng, cậu (Lý Anh Kiệt) nguyên bản muốn đem Lâm Trung Khanh trở thành học sinh lớp đặc cấp ban 1 đầu tiên bị mình thu phục, sau đó làm bước đệm để khống chế những người khác. Đáng tiếc Lâm Trung Khanh này lại không biết phân biệt tốt xấu, ngay từ lần đầu tiên đã cự tuyệt lời mời của mình (Lý Anh Kiệt) còn đầu phục vào đám người mà cậu (Lý Anh Kiệt) ghét nhất.

"Đúng vậy, Lâm Trung Khanh tôi nói được thì làm được." Lâm Trung Khanh thái độ cứng rắn, không để cho mình đường lui. Nếu như gặp chút khó khăn liền lùi bước thì cậu làm sao có thể sống trong phòng thí nghiệm mấy năm qua được. Lúc những đứa trẻ khác đang sống trong sự quan tâm của cha mẹ thì cậu đã phải học cách dựa vào chính mình, để sinh tồn để có những thứ mà mình muốn.

"Được, một khi đã như vậy tôi cũng sẽ không ép buộc, làm khó người khác." Lý Anh Kiệt dứt khoát, giống như thật sự bỏ qua cho Lâm Trung Khanh, cậu lạnh mặt đối với những người hầu bên cạnh nói: "Còn đứng làm gì? Đều ngồi xuống ăn cơm đi."

Nhóm người hầu nào dám không nghe mệnh lệnh của Lý Anh Kiệt cũng ào ào ngồi xuống ăn cơm.

Không còn bị bao vây, Lâm Trung Khanh rốt cục thở dài nhẹ nhõm, Lý Anh Kiệt có thể chủ động buông tha như vậy là tốt nhất. Bất quá cậu cũng không dám buông lỏng cảnh giác, cậu sợ Lý Anh Kiệt chỉ nói miệng chứ sau lưng vẫn đang đối phó với mình.

Lâm Trung Khanh rất rõ ràng, lấy năng lực hiện tại của mình, cậu căn bản không thể chống lại Lý Anh Kiệt. Một khi Lý Anh Kiệt quyết định đối phó cậu tuyệt đối sẽ không được tốt lành. Đây cũng là lý do cậu muốn quần lấy Lăng Lan.

Đúng vậy, ngay ngày khai giảng đầu tiên Lý Anh Kiệt liền theo dõi cậu, mà cậu căn bản không muốn trở thành thủ hạ của kẻ khác, cậu đã nhịn đủ trong suốt 6 năm sống trong phòng thí nghiệm rồi, khó khăn lắm mới có được tự do, cậu là sao lại chui đầu làm thủ hạ của kẻ khác chứ. Nhưng thực lực của cậu lại không thể đối đầu với Lý Anh Kiệt nên cậu chỉ có thể hao hết tâm tư tìm một người giúp cậu giải quyết khó khăn này...

Lúc đầu Lâm Trung Khanh vốn là muốn đánh chủ ý lên 2 người Tề Long và Lạc Lãng, Tề Long và Lạc Lãng trong ngày khai giảng đầu tiên đã lưu loát đánh thắng người đứng thứ 5 trong cuộc thi đầu vào khiến Lâm Trung Khanh biết thực lực của hai người này chỉ sợ là nằm trong top 3 của trường, mà trong lúc vô tình, Lâm Trung Khanh liền nghe thấy Tề Long, Lạc Lãng có nhắc tới người đã xin nghỉ trong ngày học đầu tiên chính là lão đại của bọn họ, lúc này cậu liền thay đổi chủ ý.

Đã có thể làm lão đại của người thuộc top 3 thì chắc chắn thực lực của Lăng Lan không thể kém hơn Lý Anh Kiệt, chỉ cần cậu có thể mượn thế của Lăng Lan, như vậy chắc chắn cậu có thể thoát khỏi Lý Anh Kiệt, đây cũng là nguyên nhân vì sao cậu quyết định khiêu chiến dành chỗ ngồi với Lăng Lan.

Kỳ thực ngay lúc cậu khiêu chiến, cậu đã biết mình thua chắc rồi. Cậu đã nghĩ kỹ, chỉ cần thua thì cậu có một tháng phục vụ đối phương, chỉ cần một tháng này Lý Anh Kiệt không làm phiền thì cậu cũng có đủ thời gian giảm sức, cũng như trưởng thành để nghĩ ra biện pháp đối phó với đối phương.

Một phen tính kế này quả thật đã phát huy tác dụng của nó, tuy Lâm Trung Khanh không xác định Lý Anh Kiệt có phải đã buông tay thật sự hay chưa, nhưng về mặt ngoài, cậu có thể không cần đối mặt với Lý Anh Kiệt từng bước ép sát, có thể có cơ hội thở dốc.

Lâm Trung Khanh nghĩ tới đây thì hai tay nắm chặt lại, chỉ cần cho cậu đủ thời gian, cậu sẽ không cho người khác có cơ hội uy hiếp mình. Một suy nghĩ muốn trở thành người cường đại lại được thắp sáng trong lòng Lâm Trung Khanh.

Mà lúc này, Lăng Lan đang ngồi ở bàn cơm vừa nói chuyện với Tề Long vừa chờ Lâm Trung Khanh mang đồ ăn tới ăn vội mặt đột nhiên ngưng trọng, bất quá rất nhanh lại thả lỏng, tình trạng khác thường này chỉ chợt lóe qua khiến cho đám Tề Long không chú ý.

"Tiểu Tứ, đem biểu cảm lúc này của Lý Anh Kiệt phóng đại phân giải..." Trong ý thức, Lăng Lan ra lệnh cho tiểu Tứ.

"Được, lão đại!" Tiểu Tứ rất hưng phấn, cuối cùng cũng có việc cho nó động thủ, nó không thể để mất chức vị người tiểu đệ số 1 được.

Trong ý thức hải, ánh mắt ngoan lệ của Lý Anh Kiệt được tiểu Tứ phóng đại, trên dưới, trái phải, cảnh gần, cảnh xa, nhiều góc độ liếc, các phương vị so sánh, rồi cuối cùng kết luận người mà Lý Anh Kiệt nhắm vào là Lâm Trung Khanh...

"Lão đại, tiếp theo chúng ta nên làm gì bây giờ?" Tiểu Tứ vẻ mặt hào hứng hỏi.

Lăng Lan liếc mắt một cái: "Làm gì bây giờ? Kệ nó! Trở về nghỉ ngơi đi." Nếu người Lý Anh Kiệt muốn đối phó là Lâm Trung Khanh thì cô cũng không cần phải hao tâm tổn sức nữa, đỡ mệt.

Lăng Lan cũng không phải là thánh mẫu, giúp Lâm Trung Khanh một lần là do cô thiện tâm thôi, còn việc cậu cậu ta trải qua thời gian tiếp theo thế nào.... Cô không quan tâm.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Lăng Lan Nguy Cơ!

Tung hàng đêm khuya....

Thời gian lướt qua như bay, mới đó mà 5 tháng đã trôi qua. Lúc này không khí của học viện đồng quân trung tâm học bắt đầu khẩn trương lên, cuộc thi quyết định số phận của học sinh trong 6 tháng tiếp theo chuẩn bị bắt đầu.

Trong khoảng thời gian này, cuộc sống của Lăng Lan cũng không gặp trở ngại gì, bình thường không quá nổi bật cũng không quá im hơi, lặng tiếng. Chẳng qua, sau trận đấu khiêu chiến của Lâm Trung Khanh, cô liền không bao giờ cùng người khác công khai giao thủ nữa, cho dù là trong lớp luyện tập thể thuật, cô cũng không tham gia.

Đương nhiên, trong vòng 1 tháng kể từ ngày khai giảng, Lăng Lan vẫn cùng Tề Long, Lạc Lăng, Hàn Kế Quân tiến hành luyện tập đối kháng, nhưng loại luyện tập này cũng không duy trì lâu, trong một lần luyện tập, Lăng Lan đã mất khống chế đánh cho Tề Long bị trọng thương. Từ sau chuyện đó, Lăng Lan liền không chịu ra tay nữa, kiên quyết để ba người bọn họ tự luận bàn với nhau.

Kỳ thực, Lăng Lan cũng không phải không muốn cùng mọi người trao đổi về thể thuật, nhưng từ sau khi chịu sự tra tấn đặc biệt của Ngũ hào, tinh thần lực của cô bắt đầu xuất hiện những dao động dị thường, thời gian dần dần trôi, những dao động này càng ngày càng mãnh liệt, cô luôn lo lắng

phần dao động dị thường này sẽ làm cho cô thay đổi, ảnh hưởng đến bản thân nhưng rất may dị trạng đó cũng không ảnh hưởng gì, cô cũng từ từ an tâm hơn.

Nhưng dần dần cô phát hiện, mỗi khi cô tiến vào trạng thái chiến đấu, nhất là lúc công kích thì cô rất dễ sa vào một cảm giác phấn khích, điên cuồng, muốn hủy diệt tất cả mọi thứ.

Ngay từ đầu cô còn có thể đem loại dục vọng này ép xuống, cô cho rằng bản thân có thể chiến thắng loại cảm xúc tiêu cực biến thái do huấn luyện mang lại này. Nhưng theo thời gian trôi qua, cô càng ngày càng khó khống chế loại cảm xúc tiêu cực này, thậm chí cô còn bắt đầu hoài nghi trên mặt tinh thần của bản thân có phải xuất hiện vấn đề hay không.

Mà sau khi đánh cho Tề Long bị thương, Lăng Lan liền xác định mình đã không thể khống chế tinh thần lực. Xem ra những bài huấn luyện biến thái, tra tấn đã hủy hoại vô số thiên tài của Ngũ hạo đã khiến tinh thần của Lăng Lan xuất hiện vấn đề.

Cho nên, Lăng Lan không dám ra tay nữa, cô sợ nếu như mình thật sự lỡ tay giết chết Tề Long thì chắc chắn đó sẽ là nỗi ám ảnh theo cô cả đời.

Mấy người Tề Long, Lạc Lăng cũng biết nguyên nhân Lăng Lan không ra tay, cho mỗi khi có bạn học nào muốn khiêu chiến với Lăng Lan, hai người Tề Long Lạc Lăng đều thay phiên nhau đứng trước nói, nếu muốn khiêu chiến với lão đại của bọn họ thì nhất định phải thử sức với 2 đàn em là họ trước.

Thật ra cũng có người không phục, ví dụ như người học sinh đứng thứ 3 trong cuộc thi đầu vào, khi cậu ta hò hét lớn tiếng chỉ đích danh Tề Long ra khiêu chiến, thì Tề Long không nói hai lời liền đáp ứng.

Hình thức của lần khiêu chiến này vẫn lựa chọn như cũ, quyết đấu công khai. Điều này khiến cho toàn bộ học sinh trong học viện đều chú ý. Khai

giảng chỉ mới diễn ra không lâu mà học sinh năm 1 đã 2 lần quyết đấu công khai, điều này khiến cho những học sinh cấp lớn đều cho rằng, những học sinh năm nhất năm nay đều là những phần tử bạo lực. Đương nhiên cũng có người rất mong chờ cuộc chiến này. Bọn họ muốn biết danh sách top đầu của đặc cấp ban 1 khối 1 năm nay có bị thay đổi lệch trời biển đất hay không? Nếu như chuyện ấy xảy ra thật thì đây chính là sự kiện đầu tiên được ghi lại trong lịch sử của học viện đồng quân trung tâm. Dù sao trước đây danh sách của đặc cấp giáp ban gần như luôn ổn định không thay đổi.

Tề Long và người bạn học kia khổ chiến một thời gian, rồi thành công dành chiến thắng ở những giây phút cuối cùng. Điều này chứng minh, ý chí càng mạnh thì sức chịu đựng càng tốt.

Kết quả này khiến cho những học sinh có khác có ý định rục rịch liền im hơi lặng tiếng. Dùng đầu gối để nghĩ, đến người đứng thứ 3 trong học viện cũng đánh không lại, còn muốn khiêu chiến gì... vẫn là luyện tập nâng cao năng lực của mình trước rồi lại nói.

Tề Long biểu hiện xuất sắc cũng giúp Lăng Lan có được mấy tháng yên tĩnh, cũng để cô có thời gian giải quyết vấn đề về tinh thần. Nhưng cuộc thi đấu giữa học kỳ đầu tới gần mà Lăng Lan vẫn chưa nghĩ ra biện pháp gì để giải quyết vấn đề của mình, điều này khiến một người lạnh nhạt như cô cũng bắt đầu nôn nóng lên.

Dù sao trong cuộc thi xếp lớp giữa năm này cô không thể không ra tay, trừ phi lựa chọn bỏ đi thành tích của mình, trở thành một học sinh phổ thông.

Kết quả này là điều Lăng Lan không thể chấp nhận. Có thể nói, sau khi hưởng qua tất cả lợi ích, ưu việt mà đặc cấp mang lại, Lăng Lan không ngốc mà buông bỏ những thứ đó. Đúng vậy, Lăng Lan quả thực không muốn làm chim đầu đàn, nhưng cũng không muốn là một kẻ yếu ớt, cô vẫn khống chế cuộc đời của chính mình, trở thành một người tự do.

"Nhất định phải giải quyết vấn đề này." Lăng Lan mạnh nắm chặt tay lại.

Lăng Lan biết nếu không giải quyết vấn đề này, cô căn bản không thể ra tay đấu thể thuật, học viện đồng quân trung tâm tuyệt đối không cần một kẻ cuồng giết người tồn tại.

Vấn đề không khống chế được mình của cô đang trở nên rất nghiêm trọng, thậm chí bây giờ nếu cô ra tay thì chắc chắn khắp xung quanh máu sẽ chảy thành sông, xác chết sẽ nằm la liệt. Lăng Lan còn nhớ rất rõ nguyên nhân mà mình thất bại trong lần tiếp nhận nhiệm vụ gần đây nhất của không gian học tập là như thế nào.

Lần đó, nhiệm vụ mà cô được giao là giải cứu con tin, nhưng cuối cùng, cô lại đem tất cả mọi người ở nơi đó đều giết hết, kể cả con tin mà cô cần cứu. Vì thế đó là lần đầu tiên mà Lăng Lan bị không gian học tập trừng phạt.

Lăng Lan rung mình, cái cảm giác đó thật sự đáng sợ, dòng điện lưu chuyển khắp nơi trên cơ thể không biến mất khiến cho cô biết cái gì gọi là muốn chết mà chết không được, muốn sống lại sống không xong, thống khổ vô tận. Nó thật sự cũng không khác mấy với những đòn tra tấn biến thái của Ngũ hào, khiến cô tuyệt đối không muốn nếm thử lần nữa.

Bây giờ Lăng Lan đã hiểu rõ, cái gọi là không gian học tập kia căn bản không phải là bàn tay vàng của cô (trừ tiểu Tứ), nó tuyệt đối là độc thủ của cô, là vì tra tấn cô mà tồn tại.

Lăng Lan bên ngoài đang sốt ruột, rối rắm thì bên trong không gian học tập, vị đạo sư mà Lăng Lan tôn kính nhất, Nhất hào đang nổi giận đem không gian huấn luyện của Ngũ hào đạo sư xé mở.

Đang ngồi thiết kế chương trình mới cho Lăng Lan, Ngũ hào ngay lập tức nhìn thấy đất rung núi chuyển, thế giới sắp vỡ tan, biết tình huống

không ổn, anh ta lập tức nhõm dậy định chạy trốn, nhưng đúng lúc này một bàn tay to trực tiếp tóm cổ anh ta nắm lại.

"Ngũ hào, tôi chỉ ho phép cậu huấn luyện cho Lăng Lan nâng cao khả năng thừa nhận mà không phải hủy cô bé, cậu dám không nghe lệnh của tôi." Nhất hào mắt lạnh nhìn chăm chăm Ngũ hào, trong mắt có tia phần nộ không thể che dấu.

Nhất hào là một người tin tưởng vào thủ hạ, anh em của mình mười phần, đã quyết định để Ngũ hào huấn luyện Lăng Lan thì anh cũng hoàn toàn buông, không nhúng tay vào, cho nên khi tinh thần Lăng Lan xuất hiện dị thường anh cũng hoàn toàn không biết gì.

Nếu không phải Cửu hào luôn luôn chú ý Lăng Lan, phát hiện Lăng Lan bất thường mà trình báo thì có lẽ lúc Lăng Lan hoàn toàn nhập ma anh mới biết cái chân tướng này.

Đối mặt với Nhất hào đang phần nộ, Ngũ hào vẫn lạnh nhạt như cũ, Ngũ hào bất đắc dĩ nói: "Nhất hào, tôi cũng không hủy Lăng Lan, chỉ là lúc này con bé đang gặp "đạothôi."

Nhất hào biến sắc: "Làm sao có thể nhanh như vậy? Theo tính toán của tôi thì phải tới 4 năm nữa mới đạt được trình độ này mà. "

Nhất hào tựa hồ nghĩ tới cái gì. Vẻ mặt càng lãnh liệt, anh phần nộ nói: "Ngũ hào, có phải cậu làm trái ước định với tôi dùng ,bài huấn luyện cực hạn địa ngục hay không ?"

Ngũ hào nở nụ cười, trong mắt có đắc ý. Lúc này Nhất hào cũng đã rõ ràng, anh phần nộ không lưu thủ nữa, trực tiếp đem Ngũ hào đánh xuống mặt đất.

Chỉ nghe một tiếng nổ "Oành", không gian huấn luyện của Ngũ hào lại lần nữa đất rung núi chuyển. Cả người của Ngũ hào đã bị lún xuống mặt

đất, chỉ còn lại cái đầu ở trên.

Toàn bộ lực này giáng xuống cũng không dễ chịu chút nào, khuôn mặt Ngũ hào vặn vẹo, dữ tợn, đau đớn kịch liệt khiến anh ta không thể tiếp tục duy trì tươi cười nữa, nhưng Ngũ hào cũng không muốn nhận thua, khoe miệng anh ta co rúm lại có nén đưa nặn ra một nụ cười nói: "Nhất hào, đừng trách tôi, ai bảo con bé đó lại là một tài liệu sống tốt đến như vậy, tôi cũng không muốn dùng ngực luyện đấu nhưng mỗi lần tôi thiết kế ra biến thái nhiệm vụ mới nào thì con bé đều nhin xuống, hoàn thành thực tốt. Anh không biết mỗi khi thấy nó hoàn thành một nhiệm vụ mới thì tôi lại hưng phấn lên một chút, tôi cũng không tưởng tượng được trong vòng nửa tháng trừ ngực luyện, nó đã hoàn thành toàn bộ những kế hoạch, bài huấn luyện biến thái của tôi. Con bé đều sống mà qua."

Ngũ hào vẻ mặt có chút điên cuồng : "Cái loại nhẩn nại này thật sự yêu nghiệt, tôi chưa từng gặp quá. Cho nên trong lúc kích động và phấn khởi ..."

"Cho nên, cậu liên trái với quy định, cho con bé đi vào cực hạn địa ngục, cậu không biết nếu làm vậy sẽ hủy con bé sao? " Nhất hào đau lòng nói.

Lăng Lan là người đầu tiên mà anh ta muốn bồi dưỡng thành người thừa kế, không nghĩ tới những sắp xếp của mình lại bị Ngũ hào phá hủy hết. Một người không bao giờ biết hối hận là gì như anh ta, lần đầu tiên nếm trải cảm giác này.

"Không có, tôi không có hủy con bé, Nhất hào, anh có biết hay không con bé thật sự thông qua huấn luyện cực hạn địa ngục, người duy nhất còn tỉnh táo qua cửa. Chỉ là con bé đang lâm vào mê đạo thôi." Ngũ hào càng nói càng hưng phấn, trên mặt càng hiện lên c xúc tên thành công điên cuồng.

"Thông qua? Cậu nói Lăng Lan thông qua ?" Nhất hào không dám tin.

"Đúng vậy, thông qua, điều tiếc nuối duy nhất là con bé vẫn chưa tìm thấy đạo của mình." Ngũ hào lộ vẻ tiếc nuối, theo ý kiến của anh ta thì những người có thể thông qua huấn luyện cực hạn địa ngục chỉ cần tỉnh táo đi ra liền có thể trở thành một người đi trên con đường cường giả, cường giả đạo. Nhưng Lăng Lan lại là một người kỳ ba, cô tỉnh táo thông qua nhưng lại không tìm được đạo thích hợp cho chính mình, cuối cùng lâm vào mê mang.

"Vì sao lại như vậy?" Nhất hào cũng không hiểu.

"Tôi đoán có thể là vì cô bé không có ý tưởng biến cường." Ngũ hào thần sắc có chút quái dị, mấy tháng ở chung khiến anh ta ẩn ẩn cảm giác được ý tưởng của Lăng Lan, rất mâu thuẫn, muốn biến thành cường giả, nhưng lại không muốn trở thành chim đầu đàn, gánh nặng nhiều trách nhiệm nhiều. Nhưng cô cũng không muốn trở thành kẻ yếu, không thể kiểm soát vận mệnh của chính mình.

Loại mâu thuẫn và do dự này khiến tinh thần lực của cô dù đã chạm vào cánh cửa lớn của đạo nhưng vẫn không thể mở ra nó.

Phải biết rằng một người có thể có năng lực nắm giữ đạo thì năng lực của tất cả các phương diện đều tăng lên, cho dù sau này muốn làm cái gì, học cái gì thì tốc độ tiến triển cũng rất nhanh chóng, thậm chí một môn học có khi phải mất tới 10 năm mới có thể hoàn thành thì sau khi có đạo, chỉ cần 2 đến 3 năm là có thể hoàn thành xong.

"Cậu nói Lăng Lan có khả năng tiến vào đạo gì nhất?" Nhất hào thần sắc ngưng trọng hỏi, tình huống của Lăng Lan, Ngũ hào là người rõ ràng nhất, anh (Nhất hào) cần phải biết chuyện này để còn có thể trợ giúp cho Lăng Lan lựa chọn chính xác đạo của mình.

"Sát đạo! Khoảng thời gian trước, trong 1 lần giải cứu con tin, con bé đã thất bại trong nhiệm vụ giải cứu con tin, nguyên nhân chính là con bé đã

đem tất cả mọi người ở đó giết sạch, kể cả người con tin cần giải cứu.” Ngũ hào cười nói, cho dù bọn họ mặc kệ không quản thì chuyện Lăng Lan đi vào sát đạo chắc chắn là kết cục đã định trước.

"Không được, sát đạo quá máu tanh, tính cách Lăng Lan không thích hợp." Nhất hào trực tiếp phản đối đạo này, sát đạo kỳ thực cũng là một cái đạo vô cùng tốt, nhưng những người đi trên con đường đó đều là những kẻ máu lạnh, không có nhân tâm, Lăng Lan không thích hợp.

Ngoài mặt Lăng Lan có chút lạnh lùng với người khác, nhưng trong lòng cô lại rất nặng tình. Cho nên cô mới có thể vì Lam Lạc Phượng nguyện ý ủy khuất mình giả trai, vượt qua các loại phiền toái, hay cũng sẽ cam chịu khi đám người Tề Long tự bỏ lên nhận cô làm lão đại, thậm chí khi biết rõ Lâm Trung Khanh là có mục đích mới tiếp cận nhưng Lăng Lan vẫn như cũ lựa chọn ra tay giúp cậu ta một phen.

"Ma đạo cũng có khả năng." Ngũ hào sắc cười, anh ta kỳ thực rất rõ ràng Lăng Lan cự tuyệt đi vào sát đạo, như vậy cô rất dễ sinh ra tâm ma, chỉ cần tâm ma thuận lợi trưởng thành, thì sau này cho dù không muốn thì Lăng Lan vẫn phải đi trên con đường ma đạo này.

Nhất hào lạnh lùng liếc mắt nhìn khiến Ngũ hào đổ mồ hôi lạnh, Ngũ hào biết ý tứ của Nhất hào, rõ ràng là căm giận anh làm vậy, khiến Lăng Lan sinh ra tâm ma, có khả năng sẽ đi lên con đường mà Nhất hào ghét nhất.

Kỳ thực dựa theo an bài của Nhất hào, bốn năm sau Lăng Lan sẽ tự nhiên đi vào cánh cửa lớn của đạo, sau đó thuận lý thành chương đi lên con đường vương đạo hoặc là thánh đạo không có trở ngại gì. Đây là con đường bằng phẳng nhất, rộng mở nhất mà Nhất hào lựa chọn cho Lăng Lan.

Đáng tiếc Ngũ hào lại nhúng tay vào, tuy có thể giúp Lăng Lan chạm tới cánh cửa lớn với tốc độ khủng bố, nhưng cũng bởi vậy mà tâm lý của Lăng

Lan xuất hiện lỗ hổng, gây ra hậu hoạn vô cùng.

"Xem ra, cần phải nhanh chóng báo với Lăng Lan để con bé mau chóng tìm ra mục tiêu để mình trở nên cường đại, nhưng mà ai sẽ đi đây? " Nhất hào thở dài, anh thật sự không am hiểu việc giải quyết về vấn đề tâm lý này.

"Tôi đi." Một giọng nói thanh lãnh từ sau lưng Nhất hào vang lên.

Chỉ thấy Cửu hào vẽ mặt sát khí nhìn về phía Ngũ hào, nếu ánh mắt có thể giết người thì Ngũ hào chắc chắn sẽ bị ngũ mã phanh thây. Ngũ hào ngẩng đầu nhìn trời, làm bộ cái gì cũng không thấy . Giờ phút này, anh ta căn bản không dám chọc giận con cạp mẹ chuyên bao che người khác như Cửu hào.

Nhất hào vẽ mặt buồn lòng nói: "Được, Cửu hào, chuyện của Lăng Lan lần này giao cho cô."

Cửu hào gật gật đầu, sau đó liền biến mất.

Ngũ hào lúc này mới cười khở nói: "Cuối cùng cũng đi rồi. Nhất hào, hiện tại có thể đem đề tôi đi lên không. "

Nhất hào lạnh lùng nhìn Ngũ hào, sau đó quyết đoán giơ chân đánh mạnh xuống đỉnh đầu Ngũ hào, trực tiếp đem Ngũ hào lún xuống đất hoàn toàn, thật sự chân chính chôn sống Ngũ hào, sau đó lạnh lùng biến mất trong không gia luyện tập của Ngũ hào.

Không bao lâu Ngũ hào kỳ dị từ dưới đất bò lên, vẽ mặt anh ta vẫn thoải mái tươi cười như cũ, cười cười nói: "Không chỉ có Cửu hào có cảm tình, ngay cả Nhất hào cũng bắt đầu có tình cảm của con người. Thí nghiệm lần này quả nhiên thành công, trên người Lăng Lan quả nhiên có thứ gì đó có thể ảnh hưởng đến những sinh mệnh trí tuệ, cũng không biết năng lực này đối với những sinh mệnh trí như mình là tốt hay là xấu? "

"Nhưng mà, lần này Lăng Lan thật sự rất nguy hiểm ... Có phải mình đã làm hơi quá đáng hay không? Nếu Lăng Lan thật sự xảy ra vấn đề, không phải mình sẽ đánh mất một niềm vui sao? Không được, mình còn 1 phần tài liệu cần số liệu nghiên cứu từ người sống, mình phải nghĩ biện pháp để con bé vượt qua nguy cơ này mới được....." Ngũ hào khổ tâm suy nghĩ, giờ phút này anh ta căn bản không phát hiện, một người không thèm để ý số phận của tư liệu sống sẽ sống hay chết như anh ta vậy mà cũng sẽ vì Lăng Lan mà phí thời gian.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Tiểu Tứ Đề Nghị

Lăng Lan vừa mới bắt đầu ngủ thì liền cảm giác được ý thức của mình lại lần nữa bị kéo vào học tập không gian, dù sao bây giờ Lăng Lan cũng đã có thói quen với loại tình huống này, ai bảo mấy đạo sư trong không gian học tập lúc nào cũng thích dùng chiêu này tìm đến cô.

Lúc này đây, đập vào mắt cô không phải là vẻ lãnh liệt của Nhất hào, cũng không phải nụ cười biến thái của Ngũ hào mà là người có khí chất thanh cao Cửu hào.

"Cửu hào đạo sư." Lăng Lan kích động xông đến, thật sự rất lâu rồi cô không gặp Cửu hào đạo sư, cô thật sự rất nhớ rất muốn gặp Cửu hào, những chuyện gặp giáo viên nào không phải do cô quyết định, tất cả phụ thuộc vào sự định đoạt của học tập không gian.

Vừa ôm lấy Cửu hào một cái cô liền cảm giác được độ cong uốn lượn 3 vòng trên người của Cửu hào, trong lòng Lăng Lan vừa hâm mộ vừa ghen ghét, suy nghĩ đến tương lai không biết mình có thể giống như Cửu hào hay không?

Nhưng nghĩ tới việc bây giờ mình đang phải giả nam trước mặt mọi người cô liền thương tâm, cô từng nghe mẹ của mình nói, khi nào tới thời điểm cô phát dục thì phải sử dụng loại châm phong bế, để ngăn chặn lại sự phát triển của cơ thể. Hay nói cách khác, nếu cô không thể khôi phục lại

thân phận con trai thì mãi mãi, ngực của cô chỉ có thể bằng phẳng như sân bay.

Cửu hào nhìn biểu cảm kích động của Lăng Lan trong lòng cũng mềm mại một mảnh, quả thật trong khoảng thời gian này cô cũng không gặp Lăng Lan, cũng có chút nhớ cô bé. Bất quá Cửu hào dù sao cũng là Cửu hào, cảm tình chỉ biểu lộ trong nháy mắt, sau đó lại khôi phục thành bộ dạng kiên cường, thanh cao.

Cô vỗ vỗ bả vai Lăng Lan rồi mới buông ra, sau đó cô nói: "Lăng Lan, có phải tinh thần của em gần đây xuất hiện vấn đề phải không?"

Lăng Lan nghe thấy câu hỏi này nhất thời ừ ừ: "Đúng vậy, hóa ra Cửu hào đạo sư cũng biết."

"Ừm, tinh thần của em xuất hiện giao động bất thường, làm một người được ghép vào, chúng ta đều nhận ra." Cửu hào nói nguyên nhân bọn họ có thể phát hiện, đương nhiên Cửu hào cũng không nói về sau cho Lăng Lan biết, đó là trừ khi người ghép vào phá hủy quy tắc của học tập không gian, dùng hết sức mạnh của mình mới có thể cảm thụ được tình huống của ký chủ. Có thể nói để phát hiện ra sự dao động dị thường này Cửu hào cũng phải trả giá không ít.

Đây là những hạn chế mà học tập không gian quy định đối với người ghép vào, cũng là sự bảo vệ đối với ký chủ, nếu không phải Cửu hào sợ Lăng Lan bị Ngũ hào dạy hư thì cô cũng không làm ra hành vi bất quy tắc như vậy.

Nhìn cảm xúc Lăng Lan sa sút, trong lòng Cửu hào cũng sốt ruột, cô trực tiếp hỏi: "Em có biết vì sao loại tình huống này xuất hiện sao?"

Lăng Lan nghĩ nghĩ, không xác định nói: "Có phải bởi vì khóa huấn luyện Ngũ hào đạo sư gây ra cảm giác tiêu cực? Ảnh hưởng đến cảm xúc của em?"

"Không là." Cửu hào quyết đoán trả lời.

Lăng Lan nhìn thấy nguyên nhân mà mình luôn tâm niệm là lỗi bị Cửu hào bác bỏ thì mê mang: "Không phải vì vậy thì là vì sao?"

"Là do tâm của em do dự và hoang mang." Cửu hào trực tiếp đem đáp án công bố.

"A?" Lăng Lan không thể tưởng được đáp án lại là do mình do dự và hoang mang khiến tâm lý của cô bị vụn vẹo, thậm chí không khống chế được, có thể sao? Cảm giác đầu tiên là Lăng Lan cảm nhận chính là Cửu hào đang đùa cô.

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt kiên định của Cửu hào, Lăng Lan liền không xác định .

"Lăng Lan, tuy rằng tôi không biết vì sao khả năng nhẫn nại của em lại quá mức như vậy, thậm chí có thể nói có chút biến thái, cho nên khi em dựa vào bản năng của mình để sống qua những khảo hành và tra tấn trùng trùng của Ngũ hào tinh thần lực của em đã nhanh chóng phát triển mạnh lên, thậm chí đã va chạm vào cửa lớn của đạo."

"Đạo?" Lăng Lan càng hoang mang , cô nhớ mình đang ở thế giới khoa học kỹ thuật hiện đại chứ không phải thế giới tu tiên ở cổ đại mà.

"Ừm...cái này em không cần phải biết, chính là tôi muốn nói với em sở dĩ tinh thần em xuất hiện dị thường như vậy vì trong lòng em không có mục tiêu để trở nên mạnh hơn. " Cửu hào biết khả năng nói chuyện của mình cũng không tốt, cô nhanh chóng trả lời.

"Mục tiêu?" Lúc này hai mắt Lăng Lan đã tròn ra, bị lời nói của Cửu hào làm cho hôn mê.

"Đúng vậy, em nhận sự huấn luyện từ chúng tôi, đau khổ nhẫn nại cuối cùng là vì cái gì?"

Lăng Lan đỡ lấy đầu đang choáng váng đầu, liều mạng tìm kiếm đáp án để trả lời vấn đề này.

Cửu hào ngăn cô lại: "Đừng nhanh chóng trả lời câu hỏi này, em hãy trở về cẩn thận suy nghĩ, nghĩ xem tương lai em muốn là gì, như vậy em mới có thể biết mục tiêu của mình, chỉ cần như thế thì những dao động trong tâm trí em sẽ không xuất hiện nữa."

Cửu hào nói xong liền đem Lăng Lan đuổi ra ngoài không gian huấn luyện của mình.

Lăng Lan cứ như vậy đi tới đại sảnh của không gian học tập, lúc này tiểu Tứ đang ở chính giữa đại sảnh nằm trên đất vẻ vả cái gì, căn bản không để ý Lăng Lan đã đến.

Lăng Lan ngồi lại bắt đầu nhớ những điều Cửu hào đạo sư vừa nói nói, Cửu hào đã mang đến cho cô một thông tin rất tốt đó là những dao động trong tinh thần của cô sẽ không xuất hiện nữa, nhưng mà với điều kiện tiên quyết là cô có thể trả lời cho câu hỏi mục đích biến cường của mình.

Nhưng mà cô do dự và hoang mang cái gì? Lăng Lan lại lần nữa mê mang.

Tiểu Tứ rốt cục hoàn thành tác phẩm của bản thân khi chuẩn bị đứng thẳng dậy để thưởng thức nó thì vô tình nhìn thấy Lăng Lan đang đứng ở trước mặt mình.

Oành một tiếng, tiểu Tứ trực tiếp té ngã trên đất, phản ứng đầu tiên là đem những thứ trên tay dấu ra sau.

Tiếng động lớn này cũng làm Lăng Lan bừng tỉnh, cô ngẩng đầu nhìn tiểu Tứ đang ngồi dưới đất, vẻ mặt hoảng sợ, nhin không được nhú mày hỏi: "Tiểu Tứ, người đang làm gì?"

Tiểu Tứ ngay lập tức khôi phục khuôn mặt nịnh nọt nói: "Lão đại, sao cô lại tới đây." Nó vung tay lên không, một cái đệm liềm xuất hiện trong tay nó, nó dè dặt cẩn trọng đem đệm đặt xuống bên người hướng về phía Lăng Lan lấy lòng "Lão đại, có mệt không, mau ngồi bên này."

Cùng lúc đó, ở nơi Lăng Lan nhìn không tới, tiểu Tứ đem cánh tay trái ở lưng vung lên, những thứ mà nó vừa vẽ lúc nãy nhanh chóng biến mất sạch sẽ không còn dấu vết.

Tâm tư Lăng Lan cũng không đặt trên người tiểu Tứ nên khi nghe tiểu Tứ trả lời qua loa, cô cũng không hỏi gì thêm, chỉ ngồi xuống bên cạnh tiểu Tứ thở dài một hơi.

Biết bí mật của bản thân không bại lộ, tiểu Tứ nhất thời an tâm, nhìn thấy Lăng Lan ưu sầu, lo lắng, nó - người lập chí muốn trở thành tiểu đệ số một của Lăng Lan đương nhiên vì lão đại nhà mình giải quyết sầu não, vì thế quyết đoán mở miệng dò hỏi: "Lão đại, vì sao cô lại thở dài? Nói thử xem, có lẽ tiểu Tứ có thể giúp đỡ cô đấy."

"Hây... Cửu hào đạo sư nói trong lòng ta có do dự và hoang mang, cũng không có mục tiêu để mình biến cường." Lăng Lan đương nhiên không xem câu "có thể giúp" của tiểu Tứ thành sự thật, nhưng mà có thể nói ra phiền não trong lòng cũng tốt, cho nên cô buồn rầu chia sẻ suy nghĩ của mình với tiểu Tứ.

Tiểu Tứ thật kinh ngạc, nó cảm thấy đây hoàn toàn không phải là vấn đề gì: "Lão đại, cái này thì có gì mà phiền não, nếu không có, thì bây giờ cô lập một cái cũng được mà."

"Như vậy cũng được sao?" Lăng Lan sửng sốt, chẳng lẽ là do cô nghĩ phức tạp sao?

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Guyên Vọng Sinh Bánh Bao!

"Vì sao không được, đã không có mục tiêu gì, chúng ta liền tạo ra một cái, một khi có mục tiêu, lão đại liền không do dự hoang mang." Tiểu Tứ càng nói càng đặc ý, đột nhiên phát hiện bản thân quả nhiên là sinh mệnh trí năng thể thông minh nhất tuyệt đỉnh nhất.

Hình như cũng có lý! Lăng Lan quyết định thử thí nghiệm thử phương pháp của tiểu Tứ, có lẽ giống như mèo mù đụng phải cá rán may mắn thành công vượt vượt qua khoảng thời gian khó khăn này, tuy rằng nhìn tiểu Tứ này có chút không đáng tin...

Lăng Lan trầm tư nửa ngày, sau đó, vẻ mặt mê mang hỏi: "Tiểu Tứ, ta không nghĩ ra phải lập mục tiêu gì? "

Tiểu Tứ không nói gì, chuyện này không phải do lão đại tự nghĩ sao? Vì sao lại đi hỏi nó?

Nhưng mà tiểu Tứ tuyệt đối là người xứng với chức danh tiểu đệ số một, nó không nói hai lời, bắt đầu tra cứu trong cơ sở dữ liệu của bản thân, ngay lập tức, từng cái từng dòng chữ được sắp xếp ngăn nắp trong cơ sở dữ liệu bỗng bay ra, tiểu Tứ hưng phấn nói: "Lão đại, chúng ta đi xưng bá thế giới đi."

Lăng Lan nhìn về phía tiểu Tứ xem thường: "Người cho ta là đồ ngốc sao?" Loại việc vừa tốn công vừa phí sức này ai mà làm chứ, ai làm ai chính là kẻ ngốc.

"Vậy lãnh chúa một phương thì sao?" Tiểu Tứ bắt đầu hạ thấp yêu cầu.

"Không có hứng thú." Lăng Lan tức giận trả lời, tiểu Tứ này không thể cung cấp những mục tiêu bình thường một chút sao? Cô tuyệt đối không muốn xưng vương xưng bá gì, Lăng Lan hiểu rất rõ rằng những gì mình không muốn làm.

"Vậy xây dựng một thế giới hài hòa hoàn mỹ thì sao?" "Trở thành một đại anh hùng?"

Lăng Lan buồn bực, đây rõ ràng là toàn những mục tiêu vĩ đại, mà cô không hề có ý định trở thành thánh mẫu.

Nhìn thấy bất mãn ở trong ánh mắt Lăng Lan càng ngày càng đậm, giọng nói của tiểu Tứ cũng càng ngày càng bé... Hu hu hu, lão đại, trong cơ sở dữ liệu của người ta đều là mấy thứ này, nếu không vừa lòng, nó cũng không có cách nào.

A? Còn có một cái, tiểu Tứ đột nhiên nhìn đến một dữ liệu chưa được đề cập: "Đúng rồi, chúng ta có thể mở hậu cung tuần nam?" Tuy rằng nó cũng không biết cái gì gọi là hậu cung tuần nam, bất quá cái từ này xem ra kém hơn mấy mục tiêu khác rất nhiều.

Lăng Lan nghe vậy nổi giận. Trực tiếp đánh đầu tiểu Tứ: "Ngu ngốc. Ta là nữ." Hừ, cái gì mà hậu cung tuần nam chứ, cô không hề có tư tưởng nữ tôn đâu, hơn nữa cô đã nhận sự giáo dục về chế độ một vợ một chồng ở kiếp trước, cho nên loại chuyện này cô tuyệt đối không làm.

"Con gái thì không thể có hậu cung tuần nam sao?" Tiểu Tứ la hét, có chút không phục. Nó thật sự thật không hiểu, chuyện này thì có quan hệ gì tới giới tính chứ? Bất quá nếu lão đại đã ghét cái này, đương nhiên nó cũng trực tiếp fail.

Hai người tiếp tục trầm tư suy nghĩ, một lớn một nhỏ, à quên...cả hai cùng nhỏ ngồi chung với nhau, hai tay chống cằm về mặt phát sầu.

Mười phút, nửa giờ trôi qua. Cuối cùng một giờ cũng trôi qua... Không thể nghĩ ra đề nghị gì hay, tiểu Tứ rốt cục phát điên, nó nắm tóc mình hét to: "A... Không nghĩ ra được, đến cùng là nên lập mục tiêu vĩ đại gì giờ? "

"Vĩ đại? Muốn vĩ đại để làm gì?" Lăng Lan bị tiểu Tứ nhắc nhở, giống như tìm được phương hướng, "Có lẽ chúng ta có thể bắt đầu từ những nguyện vọng nhỏ ..."

Tiểu Tứ không hiểu: "Nghĩa là sao?"

"Nói ví dụ như tiểu Tứ người, hiện tại người muốn hoàn thành mục tiêu gì nhất"

Tiểu Tứ nghe vậy, đứng bật dậy, lấy tay đánh lên vòm ngực nhỏ: "Đương nhiên là muốn tiểu đệ số 1 của lão đại rồi. "

Lăng Lan cái trán hắc tuyến. Chẳng lẽ không thể có ý tưởng gì chí khí hơn sao? Hơn nữa cô cũng đã sớm nói nó là tiểu đệ số một rồi, vì sao nó cứ rối rắm ở vấn đề này vậy?

Tiểu Tứ tựa hồ cũng nghĩ ra cái gì, ánh mắt nó lóe sáng nhìn Lăng Lan nói: "Lão đại, vậy bây giờ cô muốn hoàn thành chuyện gì nhất?"

"Tiếp tục ở lại trong lớp đặc cấp." Lăng Lan trả lời thật quyết đoán, hơn nữa đây cũng chính là việc khiến cô lo lắng lâu nay.

"Tiếp tục ở lại? Cô không làm đứng đầu bảng sao?" Tiểu Tứ hoang mang, dù sao với thực lực bây giờ của Lăng Lan, việc đoạt vị đầu bảng là một chuyện vô cùng dễ dàng.

"Không nghĩ tới chuyện đó, đương nhiên nếu không cần thận đoạt phải vị trí ấy thì thuận theo tự nhiên cũng tốt." Lăng Lan cũng không quá để ý vấn đề này.

Vừa dứt lời, cô đột nhiên kinh ngạc, lời của Cửu hào có phải ám chỉ cái này không? Không có mục tiêu, do dự và hoang mang? Bởi vì cô luôn luôn nước chảy bèo trôi, nhận mọi thứ trên đời, mọi thành tích, mọi huấn luyện, cả những nhiệm vụ trong không gian học tập này, t trên thực tế, cô chưa bao giờ chủ động muốn làm gì.

"Ta đã biết..." Lăng Lan bừng tỉnh đại ngộ.

"Chẳng lẽ thật sự phải tranh giành cái vị trí đứng đầu bảng kia? " Lăng Lan tuy cảm giác được mình đã tìm thấy phương hướng nhưng trong lòng vẫn hoang mang như cũ. Cô thật sự không muốn đứng ở vị trí nổi bật, đầu sóng ngọn gió, trở thành tiêu điểm mọi người chú ý. Buộc bản thân phải làm việc mình không muốn thật sự có thể giải quyết khốn cảnh trước mắt sao? Hay lại càng lạc lối.

"Không muốn thì không tranh, dù sao lấy vị trí đứng đầu bảng kia cũng không nhiều có nhiều ưu việt, trả giá và tiền lời chả xứng đôi chút nào." Tiểu Tứ cũng không suy nghĩ nhiều như Lăng Lan, nó chỉ nghĩ tới những lợi ích có thể đạt được. Tranh đoạt ngôi vị đầu bảng, trừ được danh tiếng ở ngoài, ưu việt gần như chả có gì, tiểu Tứ cũng không để ý lão đại nhà mình có thể đứng đầu bảng hay không.

"Lão đại, cô nghĩ xem có chuyện gì muốn làm hơn nữa không? Có nhiều lợi ích nữa á." Bởi vì nhàm chán, trong tay tiểu Tứ hóa ra một cây kẹo que, vừa liếm vừa nói. Theo nhận định của nó, chuyện gì mà không có lời thật dày thì nó không muốn làm.

"Nhiều lợi rất? Thật sự là không có." Lăng Lan nghĩ mãi cũng không ra chuyện gì có thể đáp ứng đủ điều kiện mà tiểu Tứ yêu cầu.

Tiểu Tứ buồn bực, nó lại hung hăng cắn cây kẹo một ngụm, sau đó nghiêm cần nói với Lăng Lan: "Vậy lão đại, tương lai cô muốn sống như thế nào? "

"Bình an, tự do, lúc nhàm chán thì sinh một đứa trẻ, sau đó nuôi lớn nó, chơi đùa với nó." Lăng Lan mỉm cười, cô thật sự rất muốn sinh một đứa trẻ, sống 2 đời cô cũng không còn nhỏ nữa.

Tiểu Tứ nghe Lăng Lan nói xong nhất thời xụ mặt xuống, vẻ mặt u sầu.

Nhìn biểu cảm tiểu Tứ thay đổi, trong lòng Lăng Lan bất mãn: "Thế nào? Ta không thể sinh bánh bao sao?"

"Đương nhiên là có thể rồi." Tiểu Tứ chạy nhanh nói, "Nhưng lão đại, chẳng lẽ cô không nghĩ tới tình cảnh của mình bây giờ sao?"

"Tình cảnh? Là thân phận giả nam sao?" Lăng Lan phản ứng, với thân phận này, cô thật sự không thể quang minh chính đại lập gia đình, nếu muốn tìm một người đàn ông thì chỉ có thể lén lút...

"Ta tin tưởng Lăng gia sẽ an bài một tử sĩ kết hợp với ta." Lăng Lan không lo không có đàn ông, Lam Lạc Phượng và Lăng Tần chắc chắn sẽ không để Lăng gia tuyệt hậu.

"Không ổn." Tiểu Tứ kích động phản đối.

"Hả? Vì sao?" Lăng Lan không hiểu .

"Lão đại, cô cũng biết, đứa trẻ ưu tú hay không trên cơ bản đều dựa vào gen của người cha." Trong khoảng thời gian này Tiểu Tứ vừa mới vợ vết khá nhiều dữ liệu mới trên thế giới ảo, trong đó có không ít dữ liệu nghiên cứu về vấn đề này

"Hả... Ý là nói dù gen của ta có tốt đến thế nào cũng vô dụng sao?" Lăng Lan nổi giận. Bản thân muốn sinh con mà ưu tú hay không lại quan hệ đến người khác, thật không có thiên lý mà.

Tiểu Tứ tiếc nuối nói: "Đương nhiên gen của mẹ tốt thì đứa trẻ cũng ưu tú hơn một chút, nhưng chủ yếu vẫn là do gen của cha quyết định, nếu gen của người cha quá kém thì tổ chất đứa trẻ sinh ra nhất định cũng kém theo"

"Nói cách khác nếu muốn sinh một đứa trẻ nổi tiếng thì ta không thể tùy tiện tìm một người đàn ông chứ gì." Lăng Lan nghiêng răng nghiêng lợi, đây chính là do di truyền đi, vì sao gen của người cha lại quan trọng hơn chứ?"

Tiểu Tứ lộ vẻ vui sướng khi người gặp họa nói: "Không sai Lão đại."

"Mà tình cảnh hiện tại của ta căn bản không có khả năng nói chuyện yêu đương, như vậy làm sao có thể cùng một người đàn ông tài giỏi tự do yêu thương, kết hôn sinh con chứ." Lăng Lan rốt cục hiểu về mặt khoa trương vừa rồi của tiểu Tứ là có ý gì

Đương nhiên nếu Lăng Lan không quan tâm đến vấn đề tổ chất của người con thì những vấn đề của cô cũng chả là gì, nhưng Lăng Lan không như vậy, cô là một người mẹ rất có trách nhiệm, nếu như có thể sinh ra một đứa trẻ ưu tú thì cô tuyệt đối sẽ không để nó bị ủy khuất.

"Chẳng lẽ không có biện pháp giải quyết sao?" Lăng Lan cau mày hỏi. Cô cũng không tin, dù sao việc sinh cục cưng là chuyện cô đã định rồi, dù khó khăn cô cũng phải làm. Kiếp này cô muốn thực hiện điều này nhất.

"Có, có hai cái cách." Tiểu Tứ thật cố gắng, trực tiếp cho Lăng Lan 2 sự lựa chọn.

"Cách 1, tấn công vào ngân hàng chứa tinh trùng của Liên Bang, chắc chắn ở trong đó sẽ có giữ tinh trùng của những người đàn ông mạnh mẽ

nhất, tốt nhất.” Biện pháp của Tiểu Tứ khiến hai mắt Lăng Lan sáng ngời, nhưng câu nói tiếp theo lại khiến Lăng Lan biến sắc.

"Nhưng mà, nếu như vậy thì cô cần phải đánh bại cơ giáp vương bài đóng quân ở đó, nghe nói người lãnh đạo chiến đội đó là một người vương cấp sư sĩ.(là người điều khiển cơ giáp vương cấp, rất mạnh). Nhưng mà tôi muốn nhắc nhở cô,vương cấp sư sĩ chính là nấc thang cuối cùng để trở thành thần cấp sư sĩ, nếu cô muốn thuận lợi cướp đồ ở đó thì ít nhất cô cũng phải tiếp cận vào thần cấp năng lực, nếu không đừng hòng còn sống đi ra.”

"Còn biện pháp thứ 2." Lăng Lan quyết đoán vứt bỏ con đường này, cô chỉ muốn sinh bánh bao thôi, không muốn đâm đầu vào chỗ chết đâu.

"Đó chính là đem người đàn ông mà cô nhìn trúng trực tiếp dùng vũ lực, “cường”.” Khuôn mặt tiểu Tứ thay đổi, trở nên gian tà.

Lăng Lan 囧 , hai biện pháp này đâu phải muốn làm là làm được.

"Đề nghị cô lựa chọn biện pháp thứ hai, đối phó với một người đàn ông tương đối dễ đối phó hơn so với một đội."Tiểu Tứ rất tri kỷ đề nghị.

Lời này của tiểu Tứ cũng không khiến sắc mặt Lăng Lan tốt lên bao nhiêu, bởi vì muốn đem một người đàn ông ra “cường” thật sự không phải là chuyện dễ dàng.

"Đương nhiên, cũng có thể lựa chọn dụ dỗ... Nếu như người đàn ông đó tự nguyện lên giường với cô, lão đại, cô cũng đừng lo quá.” Tiểu Tứ đặc ý cười, nó cảm thấy đề nghị này vẫn là tốt nhất.

"Ngu ngốc!" Lăng Lan tức giận gõ đầu tiểu Tứ một cái, làm gì có người đàn ông nào muốn cùng một người đàn ông khác cùng lăn lên giường chứ? Trừ phi là gay.Bất quá nếu thật sự là gay thì cô cũng không có biện pháp chấp nhận, cô là nữ mà

"Không được sao? Như vậy chỉ có thể dựa vào lão đại tự mình “cường” thôi." Tiểu Tứ tiếc nuối.

"Cường? Nếu như vậy xem ra ta phải càng mạnh mẽ hơn nữa, nếu không sẽ không cường được đối phương." Lăng Lan trái lo phải nghĩ, phát hiện tiểu Tứ nói cũng có lý, vì có thể sinh ra một đứa trẻ ưu tú, cô có thể trả bất cứ giá nào .

"Đúng vậy, lão đại cố lên, cô phải càng nỗ lực bằng không sẽ không thể sinh ra đứa nhỏ nổi tiếng đâu." Tiểu Tứ vì Lăng Lan cổ vũ bơm hơi.

Lăng Lan đột nhiên phát hiện mình nhận sự tàn phá của học tập không gian cũng không phải không có ý nghĩa, nó có thể khiến cô trở nên càng mạnh, càng thêm dễ dàng đạt được mục đích của mình.

"Con của Lăng Lan ta nhất định phải là người ưu tú nhất ..." Lúc này trong mắt Lăng Lan đã không còn một chút do dự nào, ai cũng không hết ngăn cản quyết định sinh ra một đứa trẻ ưu tú của cô."Một khi đã như vậy, ta muốn đứng ở nơi cao nhất, vị trí tối cao nhất, để có thể lựa chọn những thứ tốt nhất.... "

Chỉ vì một tâm nguyện đơn giản như vậy mà Lăng Lan bắt đầu bước trên con đường trở thành cường giả, không còn dục nữa.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Cuộc Chiến Mở Ra

Rất nhanh, cuộc thi giữa năm rốt cục cũng đến, phần thi đầu tiên là kiểm tra những môn học lý thuyết. Đối với phần thi này Lăng Lan tự tin mười phần, vốn trí nhớ của cô đã rất tốt rồi, mà cô còn có một kho dữ liệu khổng lồ tiểu Tứ, nếu cô không đạt điểm tối đa thì nhất định có vấn đề.

Nhưng mà Lăng Lan vui vẻ vẫn còn quá sớm, những đứa trẻ có thể học tại lớp đặc cấp ban 1 có ai là đơn giản, chỉ số thông minh của chúng đều cực kỳ khủng bố, khi bảng điện tử công bố điểm thì cô mới nhận ra điểm này. Gần như tất cả học sinh của lớp cô đều đạt điểm tối đa, chỉ có 2 người xui xẻo, sơ ý mà bị trừ đi 1,2 điểm.

Và một trong hai người không được tối đa điểm chính là Tề Long, cậu bị trừ điểm ở nhiều môn nhất, 2 môn và bị ai nhận vị trí đầu tiên từ dưới đếm lên trong lớp, điều này khiến cậu cảm thấy cực kỳ mất mặt.

Không có biện pháp, ai bảo tính cách cậu quá tùy tiện, không thể cẩn thận như Hàn Kế Quân, Lạc Lăng, bị trừ điểm cũng là chuyện hiển nhiên, vả lại may mắn là cậu chỉ bị trừ điểm ở 2 môn, chứ theo tính toán ban đầu của Hàn Kế Quân thì Tề Long ít nhất cũng phải bị trừ điểm ở 3 hoặc 4 môn.

Một học sinh chỉ bị trừ 1,2 điểm thì cũng chỉ là chuyện nhỏ, những nếu bị trừ 1,2 điểm giữa một đám được điểm tối đa thì lại khác nhau hoàn toàn, chắc chắn sẽ không có thứ hạng cao.

Vì vậy tuy chỉ bị trừ vài điểm nhưng tên của Tề Long cũng hoàn toàn mất hút trong top 200, có thể thấy sự cạnh tranh ở học viện đồng quân là khắc nghiệt đến mức nào.

Đương nhiên danh sách này chỉ mới là tạm thời, kết quả cuối cùng quyết định số phận của học sinh phụ thuộc vào thành tích của cuộc thi thể thuật, thể thuật mới là cuộc khảo hạch thật sự. Ở học viện đồng quân trung tâm, cách đấu thể thuật là thứ được xem trọng nhất, chỉ cần chiến thắng mọi người trong cuộc thi thể thuật thì dù cuộc thi lý thuyết có đứng cuối thì bạn vẫn có thể trở thành người đứng đầu của học viện.

Đương nhiên cuộc thi lý thuyết cũng không phải không quan trọng, nếu trong cuộc thi thể thuật mà bị rớt sớm thì sẽ dựa vào cuộc thi lý thuyết để xếp thứ hạng. Nếu như có trường hợp học sinh bị điểm thấp ở lý thuyết và rớt sớm ở thể thuật thì những đứa trẻ đó sẽ được tổ chức thi lại để xếp lớp, xác định vị trí của mình.

Giống như khi top 8, tiến 4 thì 4 người bị loại sẽ được xếp thứ hạng theo thành tích lý thuyết, thành tích cao nhất sẽ được đứng ở vị trí thứ 5, cứ như vậy xếp xuống. Nếu cả 4 người này đều có điểm lý thuyết như nhau thì bọn họ sẽ được thi đấu với nhau để chọn người thứ 5,6, sau đó lại tiếp tục đấu tiếp để xếp hạng 7,8, cứ như vậy.

Cho nên, điểm lý thuyết đối với cường giả không quan trọng, nhưng đối với những người không quá mạnh thì cực kỳ trọng yếu, thậm chí chỉ cách biệt nhau 1 điểm, thì những ưu đãi được hưởng trong nhà trường cũng là khác nhau.

Cứ như vậy cuộc thi được mọi người mong chờ cuối cùng cũng chính thức mở màn.

Bởi vì là cuộc chiến nửa năm mở một lần nên phòng cách đấu đem lôi đài mở ở chế độ công khai, loại trừ hình thức đấu kín, công khai toàn bộ

cho mọi người cùng xem, học hỏi và tham khảo. Các học sinh có thể lựa chọn xem trực tiếp hoặc ở ký túc xá mở xem, tất cả các cuộc chiến đều được chiếu trực tiếp trên thế giới ảo.

Cuộc chiến tranh thứ hạng được diễn ra trên 3000 lôi đài, được chia ra cho 10 cấp (có 10 năm học). Những học sinh tham dự cách đấu trong ngày đầu tiên đều là học sinh cấp phổ thông, người thắng sẽ được đấu với học sinh ban ưu tú của ngày thứ 2, người thắng ngày thứ 2 sẽ được đấu với học sinh lớp đặc cấp ban 2, còn đặc cấp ban 1 phải tới ngày thứ 4 mới xuất chiến.

Lăng Lan mấy ngày nay vẫn luôn ở trong biệt thự, vẻ ngoài thì như đang tu tâm, tĩnh tọa cho cuộc thi nhưng thực chất là cô tiến vào không gian học tập, nắm chắc thời gian còn lại để giải quyết vấn đề tâm tính của mình.

Từ khi xác định mục tiêu cho mình, Lăng Lan phát hiện tinh thần lực của mình không còn bị dao động như trước nữa, khi tiến vào trạng thái chiến đấu, cô đã có thể giữ vững tinh táo, không ra tay giết hết nữa. Tuy thời gian vẫn có chút ngắn nhưng chắc chắn đây vẫn là một tín hiệu tốt, điều này khiến Lăng Lan càng thêm hi vọng.

Lăng Lan rất may mắn khi có được không gian học tập, tuy rằng cuộc chiến tranh tài sắp xảy ra, thời gian đã rất gần kề nhưng trong không gian học tập, thời gian của cô đã được kéo dài ra rất nhiều lần. Vì vậy Lăng Lan cũng không chần chừ, chủ động yêu cầu Ngũ hào đạo sư đem thời gian của không gian học tập kéo đến mức lớn nhất để bản thân có thời gian giải quyết vấn đề của mình.

Tuy rằng cô biết quyết định này sẽ khiến cô bị Ngũ hào tra tấn trong thời gian rất dài, nhưng vì mục tiêu của mình Lăng Lan bất chấp tất cả, không còn chỗ nào cho sự sợ hãi.

Ngũ hào đối với thỉnh cậu tự ngược của Lăng Lan cũng rất hoan nghênh, không nói hai lời liền đồng ý. Trải qua thời gian ba năm (trong không gian học tập) thống khổ dày vò, Lăng Lan cuối cùng cũng thành công tìm về bình tĩnh của bản thân, thành công trước kỳ hạn khống chế chính mình, cũng nhờ khoảng thời gian này, nội tâm cô cũng trở nên kiên định hơn, tinh thần lực cũng trở nên chắc chắn hơn.

Lăng Lan tin tưởng, cho dù thế giới này bị hủy diệt ở trước mắt cô, thì cô cũng có thể mặt không đổi sắc, tâm không hoảng hốt, lạnh nhạt như thường.

Sau khi thành công khống chế lý trí của chính mình, Lăng Lan phát hiện mình lại có một nhận thức mới về thể thuật trong không gian học tập.

Giải quyết vấn đề khống chế tinh thần một cách hoàn hảo, Lăng Lan rốt cuộc rời khỏi không gian học tập vào sáng thứ 4.

Khi vừa mới đến điểm đón H-Bahn, cô liền nhìn thấy 3 người Tề Long đang đứng chờ cách đó không xa.

Vừa nhìn thấy cô đến, Hàn Kế Quân ngay lập tức gọi một chiếc H-Bahn để đưa 4 người bọn họ tới phòng cách đấu khống lồ.

Giờ phút này phòng cách đấu cũng không còn nhiều người nữa, dù sao những người có thể bước tới ngày thứ 4 chỉ có không đến 200 người, tổng 10 cấp cộng lại cũng chỉ có 2000 người, cộng thêm số người tới cổ vũ cũng chỉ có năm, sáu ngàn người, nếu so với ngày đầu tiên 70, 80 ngàn người thì lúc này quả thật không thể so sánh.

“Tề Long, này chỗ này!” Một giọng nói ta rõ từ một góc của phòng cách đấu vang lên, Lăng Lan ngẩng đầu nhìn, chính là Hàn Tục Nhã và Lạc Triều, ở bên cạnh 2 cô bé còn có những thành viên khác của tổ đội 072.

Lạc Lãng cực kỳ hưng phấn, là người đầu tiên chạy qua, mà Tề Long đương nhiên cũng theo Lạc Lãng chạy sang. Lãng Lan và Hàn Kế Quân nhìn nhau cười, cũng chậm rãi đi qua đó.

Bởi vì ký túc xá nữ và ký túc xá nam nằm ở 2 phía của học viện nên cả bọn rất khó thường xuyên gặp nhau, cả bọn chỉ có thể hội họp khi gặp nhau ở phòng cách đấu.

“Các cậu cũng tới rồi.” Lãng Lan đối với những người khác hỏi.

“Ừ, chúng tớ đều may mắn chen vào top 200 .” Lý Tinh Hoảng trả lời, là thành viên của ban ưu tú, có thể tiếp vào top 200 khiến cậu cảm thấy rất hưng phấn, dù sao toàn bộ học sinh một khối (ý là 1 năm á) cũng có tới hơn 2000 người, có thể tiếp vào top 200 đều là những nhân vật nổi tiếng, trong đó có tính cả 50 người của lớp đặc cấp ban 1.

“Cố lên, chỉ cần thắng thêm một trận, cậu sẽ có cơ hội tiến vào lớp đặc cấp.” Chỉ cần tiến vào top 100 thì đã có thể là học sinh của lớp đặc cấp rồi, khác biệt duy nhất chỉ là ban 1 và ban 2 nữa thôi, Tề Long cười hề hề vỗ bả vai Lý Tinh Hoảng cổ vũ.

Lý Tinh Hoảng nếu thật có thể thắng lợi ở lần tiếp theo thì đây tuyệt đối chính là một người có thể nghịch tập thành công, thậm chí có thể trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người trong một thời gian dài.

Lý Tinh Hoảng ngượng ngùng: “Tớ không dám nghĩ xa như vậy, có thể lọt vào top 200 ai không phải là cao thủ chứ, mấy trận đấu trước chỉ là do tớ may mắn, toàn gặp những đối thủ không quá mạnh.”

Cùng là người của ban ưu tú giống Lý Tinh Hoảng, Hà Triều Dương nghe nói như thế có chút bất mãn : “Tinh Hoảng, không cần biết chúng ta có nghịch tập thành công hay không, nhưng trước hết chúng ta không thể nhụt chí, đã đi tới vị trí này, chúng ta phải cố gắng hết sức.”

Lý Tinh Hoàng như tỉnh ngộ lại mạnh gật đầu: “Triều Dương, cậu nói không sai, đã lọt vào top 200, nếu không nỗ lực nữa thì chúng ta rất có lỗi với những nỗ lực lúc trước.”

“Vậy mới đúng.” Hà Triều Dương nở nụ cười. Hai người bọn họ là hai người duy nhất lọt vào lớp ưu tú của tổ 072, tình cảnh này khiến cho tình cảm của 2 người cũng tốt hơn, cùng nhau giúp đỡ, cùng nhau tiến bước.

La Thiếu Vân thấy thế vẻ mặt lo lắng nói: “A.....Lý Tinh Hoàng và Hà Triều Dương nỗ lực như vậy, vị trí chúng ta có vẻ rất không an toàn nha.”

Lời oán của La Thiếu Vân khiến Hàn Tục Nhã và Lạc Triều cũng lo lắng.

“Cậu coi như tốt, tớ với Lạc triều mới khó nói.” Hàn Tục Nhã thở dài một hơi, cô phát hiện áp lực ở lớp đặc cấp còn nặng hơn lớp ưu tú rất nhiều, lần này cô có thể tiến vào top 200 cũng nhờ may mắn, nếu không phải đối phương so ngã trước thì có lẽ cô cũng không thể đứng ở đây. Không biết lát nữa cô có còn may mắn như vậy nữa hay không, nếu không thể lọt vào top 100 thì cô buộc phải rút xuống học ở lớp ưu tú.

Lạc Triều sợ hãi: “Tớ... Tớ cũng rất lo lắng.”

Nhìn em gái lo lắng khiến Lạc Lăng không biết nói gì, nếu có thể thay em gái mình ra đánh, cậu nhất định sẽ lao ra đầu tiên, không để em gái mình phải ưu sầu như vậy.

“Đã đến vị trí này thì thực lực không còn là vấn đề nữa, mọi thứ đều dựa vào tinh thần.” Nhìn 2 cô bé trong nhóm lo lắng, cùng là con gái, Lăng Lan cũng mềm lòng, cô mở lời nhắc nhở.

“Là sao?” Trừ Tề Long ,Lạc Lăng, Hàn Kế Quân, những đứa trẻ khác vẻ mặt đều chờ đợi lời giải thích của Lăng Lan, hi vọng cô có thể giải thích rõ ràng cho bọn họ.

“Có thể đi vào top 200 thực lực kỳ thực cũng không kém nhau quá nhiều, ai cũng đều có khả năng thắng lợi, nhưng người có thể mỉm cười cuối cùng thì phải xem ai làm người tin tưởng vào bản thân nhất, tin rằng mình là người mạnh, tin rằng mình có thể là người đứng cuối cùng.” Lăng Lan khoanh tay ra sau thắt lưng, lén lút làm một cái thủ thế. Cô chủ yếu chỉ để bơm tinh thần thôi, những cái khác cô không chịu trách nhiệm đâu...

Ánh mắt Hàn Tục Nhã sáng ngời: “Lão đại, ý của cậu có phải giống như trận đấu lần trước của tớ, chỉ cần tớ kiên trì hơn đối phương 1 giây thì người dành chiến thắng chính là tớ phải không.”

Lăng Lan gật đầu, tỏ vẻ Hàn Tục Nhã nói không sai.

Lạc Triều vẻ mặt đỏ bừng nhìn Lăng Lan, trong lòng lặng yên thầm nghĩ: “Lăng Lan nhất định không thích những cô bé thua cuộc, mình nhất định phải nỗ lực, kiên trì đến cuối cùng mới được...”

Lăng Lan chỉ mới nói mấy câu nhưng lại khiến cho tất cả mọi người an ổn lại, không còn lo lắng nữa, sự tự tin sáng lên trong mắt.

Hàn Kế Quân liếc mắt nhìn Lăng Lan một cái thật sâu, không nghĩ tới khả năng khích lệ tinh thần của Lăng Lan cũng yêu nghiệt như thế, cậu ta rốt cuộc đến từ đâu? Từ thế gia? Hay từ một thế lực đáng sợ nào? Hoặc là...

Hàn Kế Quân không dám nghĩ thêm, cậu hít sâu một hơi, đem tạp niệm trong lòng đè xuống, tự nhắc nhở mình, Lăng Lan chính là Lăng Lan, là Lan lão đại của bọn hắn, bản thân chỉ cần nhớ kỹ điều này là được rồi.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Kỹ Năng Tuyệt Chiêu Tề Gặt Hái!

Kỳ thực, Hàn Kế Quân suy nghĩ quá nhiều, người thông minh chính là dễ dàng phạm những sai lầm như vậy. Mấy câu nói vừa rồi của Lăng Lan đơn thuần chỉ là những lời an ủi bình thường, cũng không ý gì khác, mà nguyên nhân vì sao lời nói của Lăng Lan lại có hiệu quả như vậy, thì chỉ có thể nói uy vọng của Lăng Lan ở tổ 072 quá lớn, khiến mọi người đều tin tưởng cô vô điều kiện.

Mọi người đi về phía sân thi đấu của học sinh năm 1, lúc này Tề Long lặng lẽ kéo tay Lăng Lan, theo bản năng Lăng Lan cũng bước chậm lại.

Nhìn xung quanh thấy không ai chú ý tới mình, Tề Long mới nhỏ giọng hỏi: "Lan lão đại, vấn đề của cậu đã giải quyết xong chưa?"

Những người khác có thể không biết Lăng Lan gặp vấn đề, nhưng là đương sự duy nhất, Tề Long lại rất rõ ràng, một khi tiến vào trạng thái chiến đấu thì khả năng khống chế của Lăng Lan sẽ xuất hiện vấn đề.

Trong lòng Lăng Lan ảm áp, khẽ gật đầu với Tề Long nói: "Yên tâm, tớ đã không còn việc gì."

Lúc này Tề Long mới nở nụ cười an tâm: "Vậy là tốt rồi ." Rồi cậu đột nhiên nghiêm mặt nói, "Lan lão đại, tớ sẽ toàn lực ứng phó." Khi nói những lời này, chiến ý trong mắt Tề Long nồng đậm, giống như rất muốn đánh bại Lăng Lan một lần.

Lăng Lan gật đầu, tỏ vẻ bản thân nhận khiêu chiến.

Lúc này, cả hai người đồng thời cảm giác được liên lạc khí trên tay rung lên kịch liệt, ánh mắt hai người sáng ngời, đều biết cuộc chiến của mình chính thức bắt đầu.

Quả nhiên trên liên lạc khí xuất hiện số sàn đấu và thứ tự đấu. Tề Long đấu trận thứ 3 ở sàn đấu số 33 còn Lăng Lan đấu ở vị trí thứ 6 sàn đấu số 35.

"Lan lão đại, lần này tớ đấu trước cậu rồi." Tề Long hưng phấn, như vậy cậu sẽ không lỡ mất cơ hội xem khả năng đấu của Lăng Lan.

Những người khác cũng thu được thông tin trận đấu, mọi người cùng xem tin tức, đột nhiên Hàn Tục Nhã kêu to: "A a a, vì sao tớ là người đấu trận đầu tiên chứ, người ta còn chưa chuẩn bị tâm lý mà."

Lạc Triều nhanh chóng an ủi nói: "Tớ có hơn cậu đâu, tớ đấu trận thứ 2."

"Tớ cũng vậy!"

"Tớ cũng vậy!"

La Thiếu Vân và Lý Tinh Hoảng đồng thời kêu lên, ba người khẩn trương vươn cánh tay đem liên lạc khí so sánh với nhau. Sau khi phát hiện sàn đấu của 3 người ở 3 nơi khác nhau mới thở phào nhẹ nhõm. Lạc Triều còn vỗ vỗ ngực mình, đem lo lắng trấn an xuống. Vận khí của mọi người cũng không quá tệ, không tự giết nhau ngay trận đầu tiên.

Tất cả mọi người đều không hy vọng cùng đồng bọn của mình chiến đấu rồi đem đối phương làm cục đá để bước lên.

Trận thứ 3 do Tề Long và Nguyên Du Vân cùng ra đấu, lời đài của 2 người cũng không giống nhau. Trận thứ tư là Hàn Kế Quân và Hà Triều

Dương, cũng ở lôi đài khác nhau khiến mọi người cũng nhẹ nhõm.

Trận thứ 5 là Lạc Lăng, thứ sáu là Lăng Lan, đối với việc Lăng Lan trở thành người ra trận cuối cùng có thể nói là sự sắp xếp tốt nhất, Lăng Lan mạnh nhất đấu cuối cùng khiến mọi người cảm thấy có nguồn dũng khí vô cùng lớn.

Người đầu tiên ra trận là Hàn Tục Nhã, cô đấu ở lôi đài số 32, đối thủ là một học sinh ban ưu tú hơn béo mập.

Học viện an bày cuộc chiến không bao giờ có 2 chữ vận khí, những đối thủ của học sinh ưu tú đều là những đứa trẻ của ban đặc biệt, đây cũng là một cách nhắc nhở học sinh muốn nghịch tập, bọn họ nhất định phải đánh bại học sinh lớp đặc biệt mới có thể thay đổi tương lai của mình.

Hai đứa trẻ mập mạp cùng đứng trên một lôi đài khiến người khác cảm thấy rất vui vẻ, đặc biệt Hàn Tục Nhã, cực kỳ thích ăn thịt nên gần như chả thấy cổ đau, chỉ thấy mỗi thịt núc nịch cực kỳ dễ thương.

Đương nhiên loại cảm giác này cũng chỉ có Lăng Lan mới thường thức, những đứa trẻ khác đều vẻ mặt khẩn trương nhìn lên lôi đài, chờ kết quả cuộc chiến của Hàn Tục Nhã, giờ phút này, bọn họ đều cùng tin rằng nếu Hàn Tục Nhã thành công thì sẽ cùng mang vận may cho cả nhóm.

Sự thật chứng minh, Hàn Tục Nhã cũng không làm bọn họ thất vọng, đối diện với một bé mập cũng không mang đến áp lực quá lớn cho Hàn Tục Nhã. Không bao lâu, Hàn Tục Nhã đã tìm được nhược điểm của đối phương, rồi nhanh chóng bị cô đánh ngã xuống đất, lúc đối phương còn chưa đứng lên thì giống như một quả đạn pháo lao về phía đối phương.

"Oành!" Một tiếng trầm nặng nề vang lên, khung cảnh tiếp theo khiến cho đám người Lăng Lan đều hấp một ngụm lạnh khí, răng nanh phát đau.

Hàn Tục Nhã đã dùng ưu điểm của cơ thể để đê đối phương khiến đối phương hôn mê ngay lập tức, không thể phản kháng khi Hàn Tục Nhã cười lên người mình.

Người giáo viên đảm nhiệm chức vụ trọng tài của trận đấu cũng nhận không được là đồ mồ hôi lạnh, nhanh chóng kêu ngừng rồi tuyên bố Hàn Tục Nhã thắng trận này. Anh ta sợ nếu mình chậm một giây nào thì đứa trẻ đang xỉu kia sẽ đi đời nhà ma ngay lập tức.

Hàn Tục Nhã đặc ý nhìn xung quanh rồi đi xuống lôi đài, Tề Long hỏi Hàn Kế Quân bên người: "Các cậu học được chiêu thức mới?" Nhìn phương pháp tấn công khiến người khác đau răng này của Hàn Tục Nhã khiến Tề Long thắc mắc, dù sao những lần trước cũng chưa từng thấy chiêu này.

Hàn Kế Quân gật đầu nói: "Ừ, vì lần xếp lớp này, người lớn trong nhà đã an bày một cuộc huấn luyện để dạy bọn tớ một số chiêu mới có thể sử dụng."

Tề Long vẻ mặt nghiêm túc hẳn lên, chỉ sợ những gia tộc lớn cũng sẽ vì cuộc chiến này mà tiến hành huấn luyện thêm cho học sinh, xem ra những trận đấu xếp lớp này cũng không đơn giản như cậu nghĩ.

Tiếp theo tới Lạc Triều ra sân, việc huấn luyện thêm cho học sinh càng chứng minh cuộc thi xếp lớp này không đơn giản, thực lực của Lạc Triều tăng lên rõ ràng. Có thể nói thực lực của Lạc Triều mạnh hơn Hàn Tục Nhã. Cô bé đánh rất thông minh, không trực tiếp công kích đối phương mà dùng phương pháp đánh lâu, cố gắng tiết kiệm thể lực của mình, tìm nhược điểm của đối phương.

Đối thủ của Lạc Triều cũng là một học sinh của ban ưu tú, cậu ta đánh trụ cột rất vững, từng chiêu từng chiêu đều rất bình thường nhưng lại không lộ ra nhược điểm nào.

"Em gái của cậu có chút khó...." Tề Long lo lắng nói, tuy cậu và Lạc Lăng có chút không hợp nhau, nhưng cậu cũng rất quan tâm đến bạn gái hay thậm chí là Lạc Triều, nhìn trường hợp giằng co trên lời đài nhện không được nói.

Nắm tay buông xuống của Lạc Lăng đã nắm chặt lại, cậu cũng rất lo lắng cho em gái nhưng vẫn bình tĩnh nói: "Đừng vội, chờ một chút, chỉ cần tìm được nhược điểm, Lạc Triều nhất định có thể đánh bại đối phương." Trong khoảng thời gian này Lạc Triều luôn nỗ lực, Lạc Lăng biết rất rõ, cậu cũng không hy vọng những nỗ lực của Lạc Triều chỉ là không.

Trận đấu này có thể xem là trận đấu dài nhất của học sinh năm 1, chờ lúc La Thiệu Vân và Lý Tinh Hoảng thi đấu trở về thì trận đấu của Lạc Triều vẫn chưa kết thúc. Mà giờ phút này, Tề Long và Nguyên Du Vân cũng nhận được thông tin trận đấu của bọn họ sắp bắt đầu.

Tề Long Nguyên Du Vân vừa rời đi không lâu, thì tốc độ của Lạc Triều đột nhiên chậm lại, Lạc Lăng sắc mặt cũng biến đổi.

Cùng lúc đó đối thủ của Lạc Triều cũng sửng sốt rồi ánh mắt lộ kinh hãi, bước một bước dài muốn đánh vào ngực của Lạc Triều.

Lạc Triều tuy phản ứng nhanh chóng, nghiêng người né tránh, nhưng vẫn bị đánh trúng vai trái, khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt hiện lên vẻ đau đớn. Nhưng tay trái của cô cũng không giảm tốc độ, nhanh chóng nắm tay phải đối phương.

"Không tốt!" Đối thủ cảm thấy tay mình bị nắm lại liền biết không ổn, quả nhiên chiêu tiếp theo của Lạc Triều, cậu ta không tránh được. Không nghĩ tới một cô bé có vẻ nhu nhược lại chọn cách nhận một quyền, để rồi lưỡng bại cầu thương.

"A! Lưỡng bại cầu thương! Lạc Triều không có việc gì chứ." Nhìn thấy một màn này, La Thiệu Vân, Lý Tinh Hoảng vừa trở về kinh hô, bọn họ rất

thích em gái xinh đẹp này đó nha.

Lạc Lãng không nói gì, vẻ mặt lạnh lùng nhìn trên lôi đài: lưỡng bại câu thương? Chưa hẳn!

Đối thủ của Lạc Triều đương nhiên không muốn ăn một quyền này, cậu ta nâng cánh tay còn lại lên, đưa ra trước ngực chuẩn bị đón đòn công kích của Lạc Triều. Trong suy nghĩ của cậu ta, khí lực của con gái trời sinh không mạnh, dùng một tay đỡ đòn là đủ rồi.

Nhưng khi cánh tay Lạc Triều đánh trúng cánh tay của mình, cậu ta liền cảm giác một cỗ lực rất lớn lao tới, sau đó “Rắc” một tiếng, cánh tay đang thủ trước ngực của cậu đột nhiên đau nhói, khiến cậu không nhịn được đau đớn kêu lên: "A..."

La Thiệu Vân nuốt nước miếng: "Lạc Lãng, em gái cậu chẳng lẽ là cái quái nữ sao?" Lực đánh này so ra còn mạnh hơn cậu rất nhiều, phải biết những đứa trẻ bây giờ đều được hấp thụ thuốc để tu bổ thân thể, tuy rằng không lên đến mức mình đồng da sắt, nhưng là cũng cứng và dẻo dai, những ngoại lực bình thường không thể làm bọn trẻ bị tổn thương gì.

"Không là, đây là tắc kính, bí thuật gia truyền của nhà bọn tớ!" Lạc Lãng cũng không che giấu, nghiêm giải thích cho La Thiệu Vân .

Tắc kính cũng không phải là kỹ năng cao siêu gì, rất nhiều gia tộc đều có cùng loại kỹ xảo phát lực này, Lạc Lãng cũng không để ý bị người khác biết tên.

"Tiểu Tứ, công kích vừa rồi của Lạc Triều có quay lại được hay không?" Lãng Lan ánh mắt sáng ngời, loại kỹ xảo phát lực này rất được, về sau có thời gian nhất định phải nghiên cứu mới được?

"Đã quay lại... Lưu xong." Tiểu Tứ trả lời. Lãng Lan nhin không được khen ngợi, tiểu Tứ thừa lúc Lãng Lan không chú ý, liền đắc ý giơ tay V. Nó

cũng sẽ không nói cho Lăng Lan biết, kỳ thực từ lúc Lăng Lan còn nhỏ cho đến bây giờ, bất kỳ thời gian nào thì dữ liệu của cô đều được lưu lại trong kho lưu trữ, lúc nào cũng có thể lấy ra, căn bản không có vấn đề.

Nhìn cánh tay của đứa trẻ đã bị gãy xương, giám khảo phụ trách Lạc Triều trực tiếp kêu ngừng, tuyên bố Lạc Triều thắng.

Đối thủ của Lạc Triều tuy rằng vẻ mặt không phục, nhưng lại không thể thay đổi kết cục này, chỉ có thể chảy nước mắt đi xuống lồi đài. Lúc này, là cậu ở khả năng nhẫn nại, cậu vốn không nên vội vàng xao động, dù sao khả năng thắng lợi của cậu cũng cao hơn Lạc Triều rất nhiều.

Lạc Triều hưng phấn chạy về phía anh trai, Lạc Lăng một tay ngăn cản cái ôm của em gái vẻ mặt không thay đổi nói: "Vì sao dùng biện pháp này?" Tuy rằng em gái thắng lợi cậu cũng rất vui vẻ, nhưng cậu cũng không muốn em gái dùng loại biện pháp lường gạt cầu thương này.

Lạc Triều khiếp đảm nhìn Lạc Lăng: "Thế lực của em đã sắp cạn mà đối phương vẫn đánh rất vững, nếu không lộ nhược điểm thì với tốc độ của em không thể đánh trúng cậu ta được."

Lạc Lăng còn muốn lải nhải thêm vài câu nhưng đã bị Hàn Tục Nhã bên cạnh bất mãn ngắt lời: "Có thể thắng là được rồi, chẳng lẽ cậu muốn Lạc Triều thua sao?"

Lạc Lăng ghen hòng trợn trối nhìn: "Không... Không phải." Thôi cũng không trách Lạc Triều nữa, dù sao Lạc Triều cũng thắng lợi .

Lạc Triều âm thầm thở ra một hơi, cảm kích nhìn Hàn Tục Nhã, đối mặt với ánh mắt của anh hai cô vẫn cảm thấy rất áp lực. Cô lén lút nhìn về phía Lăng Lan, thì nhìn thấy Lăng Lan đang cười nhìn mình, trong mắt còn mang theo ý khen ngợi, nhất thời khuôn mặt cô bé đỏ bừng.

Cậu ấy.... Cậu ấy đang nhìn mình! Lạc Triều cảm giác cả người đều như hôn mê, tim càng đập mạnh hơn.

"Ế? Lão đại, cái cái cô bé kia sau khi nhìn cô thì giống như bị choáng đó, nhất định là do cô quá dữ, dọa người ta rồi." Tiểu Tứ nhớ bộ dạng của Lăng Lan khi lần đầu tiên gặp mình nhất thời hiểu rõ .

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Một Chiêu Thăng Cấp!

Lăng Lan tức giận trừng mắt nhìn tiểu Tứ một cái: “Người còn có thời gian rảnh để quan tâm chuyện người khác nữa à, bí quyết trọng yếu của của tắc kính hồi này đã tìm ra chưa?”

Tiểu Tứ nghe vậy thở phì phì cố làm mặt mình phình lên như cái bánh bao. Lão đại quá đáng, bí quyết của tắc kính dễ bị phát hiện như vậy sao? Cái này rõ ràng là đang ngược đãi, bóc lột sức lao động trẻ em...

Hừ, nó muốn đi cáo trạng... Ách, là đi tìm giúp đỡ!

Đôi mắt nhỏ của Tiểu Tứ cực kỳ ai oán, nó liếc liếc mắt nhìn Lăng Lan một cái rồi chậm rãi biến mất ở trong ý thức không gian.

Lạc Triều đặc thăng trở về, khiến mấy người Lạc Lãng mới có tâm tình đi quan tâm kết quả cuộc chiến của La Thiệu Vân và Lý Tinh Hoảng. La Thiệu Vân không ngoài dự liệu, đã nghịch tập thành công tiến vào top 100, mà Lý Tinh Hoảng lại nghịch tập thất bại, dù sao học sinh lớp đặc cấp cũng không phải để không, muốn nghịch tập, thật sự khó.

Lúc Lạc Lãng biết đối thủ của Lý Tinh Hoảng là ai vẻ mặt cũng vắn vẹo, chỉ có thể nói vận khí của Lý Tinh Hoảng quá kém, bởi vì đối thủ của cậu ta chính là một trong những người thuộc top 5 của lớp đặc cấp, Võ Cảnh, người đó cho dù là Lạc Lãng cũng không dám nói năm chắc được phần thắng, 50:50 còn lại do may mắn quyết định.

Không bao lâu, Tề Long liền cao hứng, phấn chấn chạy về, đối thủ của cậu là một người của ban ưu tú, cũng không tạo áp lực quá lớn cho Tề Long, chỉ 10 chiêu liền đánh bại đối thủ trở về.

Nguyên Du Vân vẫn còn chiến đấu, cũng không kết thúc nhanh được. Theo sau đó trận đấu thứ tư bắt đầu, Hàn Kế Quân và Hà Triều Dương cũng lên sân, lại sau đó trận thứ năm chính là Lạc Lăng và cuối cùng thứ sáu Lăng Lan, cứ như vậy thay nhau ra trận, Lăng Lan là người kết thúc trận đấu của họ trong sáng nay.

Hai người Lý Tinh Hoảng và Hà Triều Dương đồng thời dừng bước, tiếp tục học ở ban ưu tú, còn lại 8 người thuận lời tiến vào vòng trong top 100, như vậy vị trí trong ban đặc biệt của bọn họ đã được đảm bảo. Như vậy có thể thấy hành trình mà những đứa trẻ ban ưu tú muốn nghịch tập thành công có bao nhiêu khó khăn.

Tiến vào top 100 Lăng Lan chính là người thoải mái nhất, chỉ dùng một chiêu liền đánh bại đối thủ, học sinh ban ưu tú. Đương nhiên bởi vì bị đánh bại trong một chiêu mà đối thủ của cô xém chút đánh mất tin tưởng vào chính mình. May mắn người giáo viên làm trọng tài bên cạnh nhanh chóng, an ủi, khuyên giải đủ thứ.... mới có thể cứu lại tương lai của đứa trẻ. Chính vì thế, mà Lăng Lan đã chịu ánh mắt bất mãn của người giáo viên kia, mà ánh mắt của anh ta rõ ràng là trách móc Lăng Lan vì sập lại hạ ngoan tay như vậy...

Ánh mắt của giáo viên sắc bén như dao khiến mặt mũi Lăng Lan xám xịt. Kỳ thực, cũng không thể trách cô, đối phương vừa ra tay thì cô liền thấy nhược điểm đối phương, nhược điểm này thật sự quá dễ phát hiện, cô còn chưa kịp nghĩ gì thì đã ra tay đánh một quyền rồi. Chờ tới lúc cô nhận ra thì đối phương đã bị cô hạ đo ván rơi xuống lồi đài, cho dù muốn nhường mấy chiêu cũng không có cơ hội.

Không nhắc đến sự kỳ ba của Lăng Lan thì thành tích tốt nhất cho đến bây giờ trong cuộc thi xếp lớp là đánh bại đối phương trong vòng 10 chiêu.

Cứ như vậy cuộc thi xếp lớp buổi sáng nhanh chóng kết thúc. Lý Tinh Hoảng và Hà Triều Dương sau khi tự an ủi chính mình thì cũng vui vẻ chúc mừng những người bạn trong đội thành công vào vòng trong, mọi người cùng nhau ăn mừng ở nhà ăn, chuẩn bị một bữa đại tiệc tự khao.

Lúc này Lăng Lan cũng thiện tâm, đồng ý chi ra 5000 điểm danh dự để cho cả bọn cùng ăn những món sơn trân hải vị mà lâu rồi chưa được thưởng thức để chúc mừng. Sau bữa cơm, cả bọn lại nghỉ ngơi dưỡng sức một phen, sau đó chờ đón cuộc thi buổi chiều. Đây chính là cuộc chiến 100 tiến vào 50, cũng là cuộc chiến quyết định ai sẽ học lớp đặc cấp ban 1.

Bởi vì số người giảm bớt một nửa nên cuộc đấu ở buổi chiều chỉ diễn ra 3 lần, lần này Lăng Lan không còn là người đứng cuối nữa mà trở thành người xuất trận đầu tiên.

Đối thủ lần này của Lăng Lan là một học sinh của đặc cấp ban 2, từ 100 tiếp 50 sẽ không xuất hiện tình huống các học sinh ban 1 đấu với nhau. Học viên cũng không NC (ngu ngốc) đến mức để những đứa trẻ ưu tú đấu với nhau rồi đánh mất cơ hội phát triển tương lai của mình. Vì vậy, những học sinh đặc cấp ban 2 muốn tiến vào ban 1 thì phải thành công đánh bại học sinh ban 1, chứng minh thực lực của mình.

Lăng Lan vừa bước lên đài, liền nhìn thấy một ánh mắt cảnh cáo bắn ngay về phía mình, trong lòng Lăng Lan run rẩy, trán bắt đầu chảy mồ hôi lạnh: A.....vì sao vận khí lại xấu như vậy?

Nguyên lai người phụ trách trọng tài cho trận đấu thứ 2 của Lăng Lan chính là người giáo sư vừa làm trọng tài cho trận đấu sáng nay của cô.

Nhìn Lăng Lan bước lên lôi đài, ánh mắt của người giáo viên đó liền ngay lập tức đi theo như cảnh cáo cô kiềm chế một chút, đừng ra tay quá

nhANH, ít nhất cũng nên để cho bạn học của mình còn có chút tự tin mà sống.

Lăng Lan âm thầm lau mồ hôi lạnh, nhắc nhở bản thân không thể lại phạm một sai lầm, vì thế lần này cô cố ý đem hai tay để ra sau lưng rồi nắm chặt. Như vậy cho dù phản xạ thần kinh của cô có mạnh thế nào thì cũng có thể chậm đi trong chốc lát.

Tuy hành động này của Lăng Lan là có ý tốt, nhưng trong mắt đối thủ của cô thì hành động này thật sự là cao ngạo quá đáng, đây giống như đang khinh thường cậu khiến cậu bị nhục nhã, khuôn mặt ngậy thơ nhỏ nhắn nhất thời đỏ bừng vì tức giận.

Nghe tiếng lệnh của trọng tài hô bắt đầu, cậu ta liền lao tới, không thử cái gì, trực tiếp giơ chân đá xoáy. Chỉ nghe tiếng gió thổi cũng biết cú đá này tuyệt đối là dùng hết khí lực, có thể thấy đối phương có bao nhiêu tức giận.

Cho dù trước trận đấu Lăng Lan đã chuẩn bị (kéo tay ra sau), nhưng đáng tiếc, tất cả những thứ đó đều vô dụng.

Lúc Lăng Lan nhìn một cước hung ác của đối phương lao tới càng ngày càng gần cô liền nhìn thấy một nhược điểm trí mạng xuất hiện trước mắt mình.

Bình thường mỗi khi dùng chiêu này thì đều sẽ có sơ hở xuất hiện, chủ yếu là sơ hở này lớn hay nhỏ thôi.

Phản xạ thần kinh của Lăng Lan tuyệt đối là siêu nhất, vừa nhìn thấy sơ hở ấy, cô căn bản không có thời gian suy nghĩ liền phản xạ ra tay...

Không phải 2 tay của cô đã bị kéo ra sau sao? Vì sao còn có thể công kích?

Đích xác tay của Lăng Lan đã bị nắm lại không thể tiến hành công kích, nhưng ai biểu đối thủ ra chân chứ, cô thấy vậy liền phản xạ cũng ra chân, trực tiếp đá đối phương ra ngoài.

Nhìn đối thủ bị cô đá bay ra ngoài, Lăng Lan liền biết không ổn rồi, đáng tiếc lúc đó cô đã không thể làm gì, điều may duy nhất là cô chưa dùng tới sát chiêu học được trong không gian học tập, ngay cả sức mạnh của bản thân cũng bị cô khống chế chỉ còn lại 5 phần.

Nhưng dù vậy thì đối phương vẫn như cũ bị cô một cước trực tiếp đá xuống lôi đài, một cước rất lưu loát khiến cho mọi người đang xem cuộc chiến đều kinh hô, một màn này cũng khiến cho những học sinh lớp trên vô tình đi ngang qua nghiêm túc xem xét. Mà một màn này cũng làm cho trọng tài càng thêm tức giận tận trời, ánh mắt bóng râm... Không phải đã nói kiểm chế lại một chút sao? Vì sao em còn ra tay nhanh như vậy....

Ánh mắt ai oán và khiển trách của giáo viên khiến Lăng Lan không thể không chạy trốn chết, trực tiếp nhảy xuống lôi đài trốn đi.

Lăng Lan mạnh mẽ dùng một chiêu đánh bại đối thủ khiến cho tất cả học sinh năm 1 đều chú ý, dù sao đối thủ hiện tại của Lăng Lan là học sinh lớp đặc cấp ban 2. Tuy nói học sinh lớp đặc cấp ban 1 mạnh hơn ban 2 một bậc nhưng chênh lệch cũng không xa đến mức có thể dùng 1 chiêu là có thể đánh bại đối phương. Biểu hiện của Lăng Lan khiến mọi người của lớp đặc cấp đều cho rằng cô chính là người mạnh nhất, cái gì mà đầu bảng chỉ còn là mây bay.

Những trận đấu tiếp theo càng chứng minh điểm này. Đầu tiên là trận đấu của người đứng đầu Lý Anh Kiệt, cậu ta cũng đấu với học sinh đặc cấp ban 2 và dành chiến thắng sau 28 chiêu. Với thành tích này ở những năm trước thì chắc chắn Lý Anh Kiệt sẽ trở thành người nổi tiếng, nhưng đáng tiếc năm nay lại có một yêu nghiệt Lăng Lan xuất hiện, vậy nên biểu hiện của Lý Anh Kiệt liền trở nên mờ nhạt, bình thường. Điều này càng làm cho

Lý Anh Kiệt phần hận không thôi, và lý do để chán ghét Lăng Lan lại nhiều thêm một cái: dám cướp sự nổi bật của cậu, đáng chết....

Tề Long biểu hiện cũng rất tốt, hạ đối thủ trong 30 chiêu, Lạc Lăng kém hơn một chút, đánh bại đối thủ trong 50 chiêu, thành tích này cũng khiến mọi người chú ý.

Hàn Kế Quân thì lựa chọn đánh lâu dài, không có biện pháp, tuy Hàn Kế Quân thông minh tuyệt đỉnh, nhưng năng lực thể thuật của cậu lại kém một chút, hơn nữa cũng không có kỹ năng gì nhất kích tất sát, chỉ có thể dùng đánh lâu dài đến tiêu hao thể lực đối phương rồi ra tay dành thắng lợi cuối cùng ở chiêu thứ 300, thành công thắng cấp lọt vào top 50.

Mà bốn người Hàn Tục Nhã, Lạc Triều, La Thiếu Vân, Nguyên Du Vân vốn là học sinh đặc cấp ban 2 cũng dừng chân, không thể đi vào top 50, 6 tháng cuối năm vẫn học tập ở đặc cấp ban 2. Việc này cũng lại lần nữa chứng minh, muốn bước thêm một bước ở học viện đồng quân tuyệt đối là chuyện không dễ dàng.

Sau khi cuộc chiến đấu kết thúc, danh sách của top 50 chính thức ra lò, trong đó 49 người không đổi, vẫn là học sinh của đặc cấp ban 1, chỉ có thành viên bị thay đổi.

Đó là học sinh đứng thứ hai từ dưới đếm lên của ban 1, người dành vị trí của cậu ta là học sinh đứng đầu của ban 2. Sự kiện này đánh dấu lần nghịch tập thành công đầu tiên và duy nhất của học sinh đặc cấp năm nay.

Qua ngày hôm nay thì danh sách của các lớp hầu như cũng đã được xác định xong, cuộc đấu của những ngày tiếp theo mới chân chính trở thành cuộc chiến tranh giành cấp bậc, mà cuộc chiến của top 50 chính là tiêu điểm mà mọi người cùng chú ý.

Ngày thứ năm, cuộc chiến tranh giành chức vị nhanh chóng bắt đầu, hình thức trận đấu vẫn diễn ra như cũ, lấy thành tích để nói chuyện. Đối thủ của

các học sinh sẽ được sắp xếp theo hình thức người đầu tiên đấu với người đứng vị trí 50, người thứ 2 đấu với người đứng hạng 29, cứ như vậy đưa ra danh sách thí sinh.

Nhìn danh sách đối thủ được thông báo mà người đứng hạng 34 ban 1 khóc thét, bởi vì đối thủ của cậu ta chính là người đã liên tục dùng duy nhất 1 chiêu đánh bại đối thủ, tiến vào top 50 Lăng Lan, lúc này những người bạn đứng bên cạnh cậu ta cũng học ào ào vỗ vai của cậu tỏ vẻ an ủi, kỳ thực trong lòng đều cảm thấy may mắn vì vị trí đó không phải là mình.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Thiên Tài Sát Thủ!

Lâm Trung Khanh một mình một người đứng ở trong góc cúi đầu, nghiêm cẩn thông tin trận đấu tiếp theo của mình trên liên lạc khí, cậu cũng nghe thấy những người khác đang an ủi học sinh đứng thứ 34 kia, cậu lặng lẽ ngẩng đầu nhìn về phía Lăng Lan lúc này đang cùng đám Tề Long trò chuyện, trong mắt vẻ mặt phức tạp khó hiểu.

Lâm Trung Khanh đương nhiên biết Lăng Lan rất mạnh, nếu không cũng không thể khiến người mạnh như Tề Long, Lạc Lăng ngoan ngoãn thần phục, còn có cậu bạn thông minh không giống bình thường Hàn Kế Quân cam tâm tình nguyện nhận mình làm lão đại, nhưng cậu lại không nghĩ tới Lăng Lan lại mạnh như vậy, liên tục dùng 1 chiêu đánh bại đối thủ, điều này quá khủng bố .

Phải biết rằng ngay cả người có thành tích tốt nhất khi vào trường, người lúc nào cũng khoa trương mình là tuyệt đỉnh thiên tài Lý Anh Kiệt cũng không thể làm được. Tuy Lăng Lan thoát nhìn có chút lạnh lùng, không quan tâm đến người khác nhưng sự thật là đôi khi cậu ta vẫn thường làm những chuyện như giúp đỡ người khác, giống như sự kiện lần trước giữa cậu và Lý Anh Kiệt.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Lâm Trung Khanh từ từ nâng lên nụ cười khổ, cảm giác hối hận lại chậm rãi lan tràn trong lòng.

Có đôi khi bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, nếu lúc đó cậu không có suy nghĩ lợi dụng Lăng Lan, thiệt tình phục vụ đối phương thì có lẽ cậu còn có cơ hội được làm bạn với Lăng Lan. Đáng tiếc, hiện tại đã không còn khả năng nữa, không ai muốn kết bạn với kẻ đã từng lợi dụng mình, đạo lý này quá đơn giản.

Ánh mắt Lâm Trung Khanh nhất thời sáng lên, chặt đứt điểm hy vọng xa vời trong lòng. Những việc từng trải qua lúc nhỏ khiến cậu không thể tin vào ai cả, cho nên kiếp này cậu định sẵn sẽ làm người cô độc cả đời, cái gì mà chân tìn, tất cả đều là mây bay.

Trong lúc Lâm Trung Khanh nhẫn nại chờ thông tin trận đấu tiếp theo của mình bắt đầu thì cậu phát hiện kẻ mà mình ghét nhất xuất hiện bên cạnh mình, Lý Anh Kiệt và bè phái đi theo cậu ta, cũng thuộc ban 1, đứng thứ 3 từ dưới đếm lên.

Lâm Trung Khanh khinh thường, tuy rằng bọn họ cùng ở trong lớp ban 1 không quá được chú ý (vì cùng nằm trong top cuối) nhưng như vậy không có nghĩa là bỏ qua tự tôn của mình, đi là người hầu cho kẻ khác, để kẻ khác tùy lúc có thể sỉ nhục mình. Đương nhiên nếu có thể giống Tề Long, Lạc Lăng đi theo người khác vì bị thuyết phục bởi thực lực, tự nguyện nhận lão đại thì cậu tuyệt đối không có khinh bỉ. Thậm chí còn có thể bội phục.

Đáng tiếc, Lý Anh Kiệt này quá tiểu nhân, trừ tài trí và thực lực hơn người, ngoài ra không có gì có thể thuyết phục người khác người khác đi theo mình, căn bản không bằng 1 góc của Lăng Lan.

Giờ phút này Lâm Trung Khanh vẫn chưa phát hiện, trong lòng mình đã nhận Lăng Lan là lão đại.

Có lẽ cảm giác được Lâm Trung Khanh khinh thường mình, người đi theo Lý Anh Kiệt, là học sinh đứng thứ 3 từ dưới đếm lên kia chủ động mở lời trào phúng nói: "Ôi, đây không phải là người cuối bánh xe Lâm Trung

Khanh của lớp chúng ta sao? Không nghĩ tới cậu vẫn còn trong ban 1 nha, vận khí thật tốt.” Khi người đứng thứ 2 từ dưới đếm lên bị người đứng đầu ban 2 đánh bại, đoạt mất suất học, cậu ta chỉ có thể sủa sói vào người đứng cuối cùng Lâm Trung Khanh để tìm được một chút cảm giác mình hơn người.

Lâm Trung Khanh cũng không để ý đối phương khích bác, nếu cả chút nhẫn nại mà cũng không có thì làm sao cậu có thể trở thành chuột bạch trong phòng thí nghiệm suốt 6 năm được chứ? Lâm Trung Khanh nhàn nhạt người kia một cái, sau đó liền cúi đầu nghiên cứu liên lạc khí của mình, căn bản không biết khuôn mặt đối phương nhất thời đỏ lên vì tức giận.

Thái độ của Lâm Trung Khanh khiến những bạn học xung quanh nở nụ cười, quan hệ của Lâm Trung Khanh và những bạn học trong lớp cũng không tệ, cậu luôn là một người khéo léo trong việc mở rộng mối quan hệ này, nhưng khi đối mặt với Lý Anh Kiệt, thái độ Lâm Trung Khanh liền không tốt được.

Cái gì cũng có thể nhẫn nại nhưng nếu bị chạm vào nghịch lân thì như thế nào cũng không thể nhẫn nữa. Bị mất tự do suốt 6 năm tuổi thơ khiến Lâm Trung Khanh luôn muốn mình có thể tự do tự chủ, mà những thủ đoạn bức bách của Lý Anh Kiệt càng là chạm vào nghịch lân của Lâm Trung Khanh. Đây cũng là lý do Lâm Trung Khanh trở mặt với Lý Anh Kiệt. Đáng tiếc cho đến bây giờ Lý Anh Kiệt vẫn không biết mình sai chỗ nào, vẫn dùng những thủ đoạn cũ bắt buộc Lâm Trung Khanh, cũng khiến Lâm Trung Khanh càng ngày càng chán ghét mình.

Thái độ của Lâm Trung Khanh triệt để chọc giận kẻ đi theo Lý Anh Kiệt kia, cậu ta nhin không được lớn tiếng nói: "Mày đừng quá đắc ý kiêu ngạo, chờ lát nữa Kiệt lão đại nhất định sẽ giáo huấn mày." Nói xong còn có ý vui sướng khi người gặp họa.

Lâm Trung Khanh nghe xong lời này, vẻ mặt cổ quái ngẩng đầu nhìn, ánh mắt kia tuyệt đối là ánh mắt khinh thường khiến cho người kia trực tiếp nổi giận, giơ tay lên chuẩn bị cho Lâm Trung Khanh một bài học.

Lâm Trung Khanh cũng chờ đã lâu, chỉ cần đối phương chủ động công kích thì cậu có cơ để đánh kẻ kia.

Mắt thấy sắp xảy ra đánh nhau, mọi người xung quanh đều chú ý về phía này, Lý Anh Kiệt đứng bên cạnh mà hơi hơi nhăn lại, không chút khách khí quát lên: "Viên Lập dừng lại cho tôi."

Lý Anh Kiệt ra lệnh khiến Viên Lập liền nhanh chóng thu tay, vẻ mặt hoảng sợ lui về bên người Lý Anh Kiệt. Từ khi đồng ý làm người đi theo Lý Anh Kiệt, quả thật cậu nhận đến không ít ưu việt, giống thuốc kích phát gen, trưởng đầy mỗi năm được nhận một lần bây giờ thì tăng lên 3 tháng được tiêm một lần, đây cũng là nguyên nhân vì sao Viên Lập không muốn thoát khỏi sự kiểm soát của Lý Anh Kiệt, nhưng có nhiều thứ thì mất cũng nhiều, thứ mà cậu đánh mất chính là tôn nghiêm cao quý của con người...

Lý Anh Kiệt ngăn lại Viên Lập xong lúc này mới nhìn về phía Lâm Trung Khanh, vẻ mặt cao ngạo nói: "Lâm Trung Khanh, đừng tranh chấp với thủ hạ của tôi, cố ý khiêu khích đánh nhau, như vậy không tốt. Không bằng hai chúng ta đánh cược một lần đi?"

Lâm Trung Khanh cười nhạo một tiếng, khiêu khích Viên Lập? Chẳng lẽ cậu nhàn rỗi quá không có việc gì làm sao? Vớ vẩn!

Lý Anh Kiệt cũng không quan tâm Lâm Trung Khanh đồng ý hay không, cậu tiếp tục nói: "Lần tiếp theo, hã là tôi và cậu quyết đấu, không bằng chúng ta cược xem cậu có thể đứng vững sau 50 chiêu của tôi hay không, nếu như cậu thành công đứng vững sau 50 chiêu của tôi, chuyện cũ của chúng ta cứ thế kết thúc, còn nếu không... cậu nhất định phải đi theo thôi."

Nói cho cùng, Lý Anh Kiệt vẫn không có ý buông tha cho việc bắt Lâm Trung Khanh trở thành thủ hạ của mình.

Lâm Trung Khanh nghe nói như thế, nhin không được nở nụ cười: "Ôi, Lý Anh Kiệt, có phải đầu óc của cậu có vấn đề rồi không?"

Lời này vừa nói ra, khuôn mặt Lý Anh Kiệt càng trở nên âm lạnh, không nghĩ tới mình (Lý Anh Kiệt) đã cho cậu ta (Lâm Trung Khanh) nhiều mặt mũi như vậy mà cậu ta lại lớn gan đến thế, thật sự là không biết sống chết. Trong mắt Lý Anh Kiệt xẹt qua một tia hung ác, cậu (Lý Anh Kiệt) nhất định phải ép chết Lâm Trung Khanh, khiến cậu ta bị đuổi khỏi lớp đặc cấp ban 1.

Nhưng cậu trả lời của Lâm Trung Khanh lại phá hủy tính toán của Lý Anh Kiệt: "Cậu xác định rằng đối thủ của mình trong trận đấu tiếp theo thật sự là tôi sao?"

Lúc này cảm giác đầu tiên của Lý Anh Kiệt chính là mình đã sai cái gì rồi, cậu nhanh chóng kiểm tra tin tức của liên lạc khí, không lẽ người đứng thứ 50 không phải là Lâm Trung Khanh sao?

Cậu nhanh chóng kéo danh sách thứ tự xuống cuối, số 50...không phải là Lâm Trung Khanh, là một cái tên rất lạ, nói cách khác người đứng cuối cùng trong danh sách top 50 chính là người của ban 2 vừa được chuyển lên/

Lúc này Lý Anh Kiệt mới suy nghĩ cẩn thận lại, người học sinh từ đặc cấp ban 2 đó sau khi thành công tiến vào ban 1 thì chắc chắn sẽ được đầu nào của học để tên vào cuối danh sách, vì vậy mà tên của Lâm Trung Khanh tự động tăng lên một bậc, đứng ở vị trí số 49. Là mình (Lý Anh Kiệt) lầm rồi.

"Thực đáng tiếc, tôi cũng muốn cược với cậu thử xem..." Lâm Trung Khanh chậm rãi tới gần Lý Anh Kiệt, lúc 2 người lướt qua nhau cậu đột

nhiên dừng lại nói một câu: "Năm mươi chiêu? Quá nhiều . Lãng Lan dùng 1 chiêu để đánh bại tôi, nếu so với cậu ấy, cậu... kém xa."

Một câu nói này khiến mặt Lý Anh Kiệt tức đến đỏ bừng. Cậu xiết chặt nắm tay, buộc bản thân phải nhịn xuống. trong học viện cấm học sinh lén đánh nhau, nếu bị học viện phát hiện thì trực tiếp bị giáng cấp học, hậu quả này cậu gánh không nổi, bởi thì nếu bị giáng cấp thì cậu nhất định cũng mất đi quyền thừa kế Lý gia.

Mà ở phía bên kia, mấy người Lãng Lan vẫn luôn chú ý tới tình hình bên này nghe những lời cuối cùng của Lâm Trung Khanh đều nhịn không được nhúu mày.

"Cậu ta lại kéo giá trị thù hận của Lý Anh Kiệt đối với cậu tăng kìa." Cách nói bây giờ Hàn Kế Quân đã bắt đầu giống với cách nói ở kiếp trước của Lãng Lan, dù cậu cũng không hiểu giá trị thù hận là cái gì nhưng vẫn thấy cách dùng từ này rất thú vị.

Khuôn mặt xinh đẹp của Lạc Lãng lộ ra biểu cảm hung ác nói: "Tớ phải đi giáo huấn cậu ta một chút."

"Tớ cũng muốn." Tề Long nhanh nói, cậu cũng không phải vì giáo huấn đối phương, chỉ là cậu đang tìm cơ hội đánh nhau thôi.

Tay Lãng Lan nâng lên bắt lấy gò má của Lạc Lãng rồi bóp mạnh, tới khi nghe Lạc Lãng xin tha mới khoan dung buông tay: "Không được xúc động, nếu đi giáo huấn cậu ta chính là giúp cậu ta được như ý rồi."

"A..." Lạc Lãng kinh ngạc, có chút không hiểu.

Hàn Kế Quân ánh mắt lại sáng ngời, nghĩ tới cái gì. Lãng Lan cùng cậu nhìn nhau rồi cười, cùng người thông minh nói chuyện quả thật là đỡ mất công.

Tề Long sờ sờ đầu, bất quá không mở miệng, cậu tin tưởng một chút nữa Hàn Kế Quân cũng sẽ giải thích với mình.

Quả đúng với suy đoán của cậu Tề Long, Hàn Kế Quân giải thích cho Tề Long và Lạc Lăng: "Lâm Trung Khanh không có cơ tiếp xúc với chúng ta, cậu đi qua chính là đúng tâm ý cậu ta rồi."

"Tớ là đi giáo huấn cậu ta mà ." Lạc Lăng không phục lắm.

Hàn Kế Quân lắc đầu cười khờ: "Cậu không phải là đối thủ của cậu ta, nếu là cậu ta da mặt dày quần quít lấy cậu, đoán chừng cậu cũng cự tuyệt không được cậu ta. Nhớ lúc trước..."

Lạc Lăng nhất thời hết lời để nói, một tháng đó Lăng Lan luôn lạnh nhạt không nhìn lạnh nhạt không nhìn Lâm Trung Khanh, Hàn Kế Quân giáo huấn cũng không cho Lâm Trung Khanh nhiều cơ hội tiếp cận mình, mà Tề Long lại tập trung luyện tập cách đấu, những chuyện khác không quan tâm, chỉ có憾 Lạc Lăng đôi khi sẽ không nhịn được nói chuyện với Lâm Trung Khanh, thậm chí còn vì Lâm Trung Khanh giải vây mấy lần...

"Được rồi, tớ sẽ cách xa cậu ta một chút." Lạc Lăng có một ưu điểm chính là biết sai sẽ sửa, dù lần sau vẫn tiếp tục mắc sai lầm đó...

Cuộc cạnh tranh buổi sáng chính thức mở ra, lúc này chỉ còn lại 2 trận đấu, Hàn Kế Quân là người ra trận đầu tiên, ba người còn lại đều là đấu trận thứ hai, bất quá đợi tới khi ba người Lăng Lan dành chiến thắng trở về thì trận đấu của Hàn Kế Quân vẫn chưa kết thúc, có thể thấy trận này Hàn Kế Quân đánh gian khổ như thế nào.

Cuối cùng, sự chịu đựng của Hàn Kế Quân vẫn tốt hơn đối phương rất nhiều, cho nên dù dành thắng lợi nhưng Hàn Kế Quân cũng cạn hết lực, trực tiếp được y tế đưa đến khoang an dưỡng thương để khôi phục thể năng.

Tề Long và Lạc Lãng cũng không gặp phải đối thủ mạnh, Tề Long giao thủ với đối phương tới năm mươi mấy chiêu thì dành thắng lợi, còn Lạc Lãng hơi kém một chút, gần tám mươi chiêu mới đem đối phương đá bay tiếp tiến vào top trên, còn Lăng Lan...

Ngay từ khi đầu trận đấu bắt đầu, Lăng Lan liền không dám mở mắt, cô sợ bản thân lại nhìn thấy nhược điểm gì rồi cơ thể lại phản xạ một kích đánh bại đối phương.

Trải qua một tối nghiên cứu, Lăng Lan mới biết rõ ràng nguyên nhân vì sao sẽ xuất hiện những động tác phản xạ như vậy, đó chính là di chứng lưu lại từ sự kiện mất không chế của tinh thần để lại. Thật ra chuyện này cũng không phải là vấn đề gì nghiêm trọng, chỉ cần trải qua thêm nửa tháng nữa thì ý thức và cơ thể cô có thể thống nhất lại, khôi phục như thường. Bởi vì cuộc thi diễn ra quá sát nút nên Lăng Lan mới bị động như vậy, chưa thể xóa sạch việc bị mất khống chế.

Vì tránh cho lại lần nữa phát sinh việc đánh bại đối phương trong 1 chiêu, Lăng Lan lần này lựa chọn nhắm mắt, cô nghĩ chỉ cần không nhìn thấy công kích của đối phương thì cơ thể cô cũng không tự động phản kích nữa. Đương nhiên, Lăng Lan dám làm như thế là vì cô rất tin tưởng vào bản thân mình, trong những huấn luyện của Ngũ hào, cô đã được dạy về việc tránh bị công kích trong bóng tối, lúc đầu cô cũng chết thảm vô số lần, sau đó mới từ từ học cách tránh né rồi cũng hoàn toàn lông tóc vô thương, nó luyện cho cô một đôi ta thật tốt, năng lực của nó cũng tăng mạnh lên.

Bất quá cho dù như thế thì sau khi trốn hơn 10 chiêu của đối phương Lăng Lan rốt cuộc nhịn không nổi nữa, nhắc chân lên, đá.

Sau đó, đối phương rất nhanh chóng lăn xuống lôi đài ...

Lăng Lan tròn mắt nhìn, lúc này cô cũng nhìn thấy người trọng tài đang tức đến choáng váng đứng bên cạnh, trong lòng cô bộp một tiếng, vì sao

vẫn là người trọng tài đó chứ.

Bởi vừa lên đài cô đã nhắm mắt nên Lăng Lan cũng không chú ý người trọng tài giám sát trận đấu này của cô chính là người đã giám sát những trận đấu trước của mình.

Lăng Lan nhanh chóng bày ra khuôn mặt bộ vô tội, đôi mắt mở to như muốn nói cô cũng không cố ý. Vì trốn tránh trách nhiệm, Lăng Lan quyết định lại giả vờ bán manh một lần.

Trọng tài xông ra, cơ bắp khuôn mặt có chút vặn vẹo, anh ta nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng nói: "Chẳng lẽ em không thể giả vờ cùng đối thủ đấu mấy chiêu sao, vì sao lại đánh bại đối phương nhanh như vậy? "

Lăng Lan biểu cảm càng vô tội, không phải cô đã né hơn mười chiêu sao?

Nhìn Lăng Lan còn chưa có nhận ra mình sai chỗ nào, trọng tài rốt cuộc kiểm chế không được hét lớn: "Em nhắm hai mắt, hai tay còn đang để ở sau người, một bộ dáng khiến người khác nhìn thấy liền nổi giận, thực cho rằng giám khảo bị mù hết sao?"

Nguyên lai cách làm này của Lăng Lan ở trong mắt người khác vẫn là một chiêu đánh bại đối phương định kết quả, hơn nữa lần này còn khiến cho đối thủ bị đả kích càng thêm nghiêm trọng.

Hai trận trước các giáo viên có thể an ủi những đứa trẻ khác rằng vận khí của Lăng Lan quá tốt, hoặc là trời sinh có giác quan gì đó... mới có thể đem tự tin của chúng cứu về, lần này thì hay rồi, hành động lúc này của Lăng Lan trực tiếp nói mình không để đối phương vào mắt, cho dù đã nhắm mắt và nhường 10 chiêu rồi mà vẫn không đánh trúng mình, cuối cùng vẫn bị một chiêu thoải mái đánh bại, đả kích này thật quá sâu, cũng khiến cho các giám khảo không biết lấy lý do gì để an ủi nữa.

Đây cũng là lý do mà người giám khảo không thể không phát hỏa, đưa nhỏ Lăng Lan này, rõ ràng chính là sát thủ thiên tài.

ĐÀN ÔNG TƯƠNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Thăng Cấp 13!

Nhưng dù giáo viên có tức giận hay buồn bực thì cũng không có biện pháp xử lý Lăng Lan. Nếu nói học sinh đặc cấp ban 1 là những thiên tài mà bọn họ có nhiệm vụ bồi dưỡng trọng điểm thì Lăng Lan chính là vật bảo trong tay bọn họ, trong lòng yêu thích không biết bao nhiêu. Đây cũng là lý do vì sao người giám khảo phải xông lên, ra vẻ mắng Lăng Lan, đây cũng là nhắc nhở Lăng Lan đừng xuống tay quá ngoan, khiến cho bọn họ khó xử.

Cho dù trong lòng yêu thích Lăng Lan như thế nào thì đối với bên ngoài, bọn họ vẫn phải đối xử bình đẳng, nói như thế nào thì những đứa trẻ ở đây đều là tương lai của Liên Bang, không thể vì người này mà bỏ rơi người kia.

Nói tóm lại, biểu hiện của giám khảo lúc này chính là giống với cảnh: con nhà mình đi đánh con nhà người khác, là người lớn phải la con mình vài tiếng đến trấn an đối phương, mà trong lòng mình có đặc ý hay không... Há há, vấn đề này ai cũng biết.

Cứ như vậy, dưới sự lãi nhãi của giám khảo, Lăng Lan đành phải ngoan ngoãn gật đầu tỏ vẻ đã biết. Không có biện pháp, Lăng Lan còn phải ở trong học viện này thêm mười năm, không thể không cuối đầu. Và lại Lăng Lan là một đứa trẻ rất ngoan, ngoan đến mức kiếp trước cũng chưa từng cái gọi là thời kỳ phản nghịch...

Nghĩ đến đây, Lăng Lan suy nghĩ kiếp này có nên thử phản nịch một lần hay không? Bất quá những lúc có suy nghĩ xấu như vậy, trong đầu Lăng Lan hiện lên hình ảnh mẹ Lam nước mắt lưng tròng, mông lung, ánh mắt bi thương thỉnh thoảng suy nghĩ xấu ấy biến mất không có. Cô tuyệt đối không đối phó được với kỹ thuật diễn có thể đạt giải Oskar của lão mẹ được, nếu nói cô là tiểu hồ ly tu đạo 100 năm thì mẹ cô chính là đại hồ ly tu luyện ngàn năm, căn bản không cùng đẳng cấp để so sánh.

Mấy lần cô đều thua dưới tay lão mẹ bởi một chiêu này, dù biết rõ mẹ cô chỉ đang giả vờ nhưng cô cũng sẽ ngoan ngoãn trúng chiêu. Ai bảo cô là người không muốn thấy người khác khóc chứ, kiếp này cô triệt để bị lão mẹ lão mẹ này ngàn năm nắm trong tay, giống như Tôn Ngộ Không trong tay Phật Như Lai, vĩnh viễn không chạy ra ngoài được.

Nghĩ đến đây Lăng Lan liền khó chịu, cô bắt đầu thống hận người cha đã mất sớm kia, vì sao lại để phiền toái này lại cho cô, nếu ông ấy còn sống thì hồ ly tinh ngàn năm này có người phụ trách canh phòng rồi.

Nhưng mà Lăng Lan cũng chỉ nghĩ nghĩ thôi, Lam Lạc Phượng chính là gánh nặng ngọt ngào mà kiếp này Lăng Lan có đau cũng vui vẻ gánh...

Cuộc chiến tranh cấp buổi sáng chính thức kết thúc, những đứa trẻ thành công tiến tiếp không có chuyện gì làm có thể tự do hoạt động, còn những đứa trẻ thua trận thì tiếp tục ở lại phòng cách đấu, chờ hệ thống công bố danh sách học sinh từ 26 đến 50 để chuẩn bị cho trận đấu tiếp theo, đương nhiên chuyện này cũng không liên quan đến bốn người Lăng Lan, mọi người trực tiếp trở về biệt thự nơi ở của đám Tề Long để nghỉ ngơi. Mọi người ngồi quây quần với nhau trên sofa phòng khách cùng nhau xem những trận đấu đang diễn ra.

Trong danh sách học sinh từ 26 đến 50, người mà bọn họ chú ý nhất chỉ có mỗi Lâm Trung Khanh, dù sao ngay từ đầu Lâm Trung Khanh đã có ý không tốt đến bọn họ, khiến bọn họ không thể không chú ý tới cậu ta.

Trận đấu 50 tiến 25 Lâm Trung Khanh đánh với người đứng thứ 2 trong top đầu là Vũ Cảnh, tất cả mọi người đều đoán trận này Lâm Trung Khanh chắc chắn thua thảm bại, bất quá tình hình trận đấu cũng không giống như mọi người tưởng lắm, cùng là thua nhưng Lâm Trung Khanh đấu với Vũ Cảnh hơn 100 chiêu, hao hết sức lực nên mới bị đánh bại.

Kết quả này khiến các học sinh ban 1 đều “Ồ” lên, bất quá bọn họ không giật mình vì sự tiến bộ thần tốc của Lâm Trung Khanh, mà là khiếp sợ thực lực của Lăng Lan. Bởi vì bọn họ đều nhớ tới trận đấu ngày thứ 2 sau khai giảng, Lăng Lan từng dùng 1 chiêu thoải mái đánh bại Lâm Trung Khanh, như vậy có phải chứng minh thực lực của Lăng Lan chắc chắn sẽ nằm trong top 3 của lớp đặc cấp hay không?

Lúc này ánh mắt của những học sinh lớp đặc cấp đối với Lăng Lan chính là cổ kị.

Sau đó, biểu hiện của Lâm Trung Khanh cũng khiến cho tất cả học sinh bất bất ngờ. Trong cuộc chiến tranh giành vị trí thứ tự trong lớp, Lâm Trung Khanh đã chứng minh thực lực của mình, cậu ta liên tục đánh bại nhiều người, rồi giành vị trí thứ 28 trong danh sách.

Thành tích này tuy cũng không qua chói mắt nhưng nếu so với kết quả ngày nhập học thì sự tiến bộ của Lâm Trung Khanh không thể nghi ngờ là quá kinh người, phải biết rằng việc tăng thứ tự trong danh sách thực lực ở đặc cấp ban 1 là một chuyện không hề đơn giản, bởi vì những học sinh ở đây đều là thiên tài từ những nơi khác hội tụ lại, đều rất nổi tiếng, mà việc đập ngã những thiên tài này thực sự rất khó. Điều này cũng có thể chứng minh tư chất của Lâm Trung Khanh thật sự rất nghịch thiên, đương nhiên cậu cũng cố gắng nỗ lực hơn người khác rất nhiều, nếu không cũng không thể từ vị trí 50 tiến đến 28.

Biểu hiện lần này của Lâm Trung Khanh cũng khiến bốn người Lăng Lan coi trọng, thằng nhóc này âm mưu đầy mình, tuy không có khả năng uy

hiếp đến Lăng Lan nhưng cậu ta rất có thể trở thành đối thủ của Tề Long. Đặc biệt là Hàn Kế Quân phải chịu áp lực lớn nhất, bởi vì phương hướng phát triển tương lai của Lâm Trung Khanh rất có thể giống với cậu, là đầu não, quân sư của quân đoàn.

Trong khoảng thời gian này, Lăng Lan cũng xem cuộc chiến đấu của các nhân vật nổi tiếng của các khóa trên, quả nhiên là có một số người rất mạnh, tuyệt chiêu rất nhiều khiến Lăng Lan rất vui vẻ, những tuyệt chiêu ấy cô đều lệnh cho Tiểu Tứ copy lại, nếu có thể phá giải huyền cơ của 1,2 chiêu thì xem như Lăng Lan cũng gặt hái được rất nhiều.

Những tuyệt chiêu cách đấu trong học tập không gian tuyệt đối là đứng đầu, nhưng lực sát thương của chúng lại rất lớn, mỗi chiêu ra đều đánh vào tử huyệt của đối phương, không phải là loại thể thuật thích hợp dùng để luận bàn ở học viện, mà cách đấu ở Lăng gia cũng gặp phải vấn đề này, cách đấu của tử sĩ đương nhiên chỉ cần xem hiệu suất giết địch là xong. Đương nhiên Lăng gia không phải không có cách đấu thuật chính tông, chẳng qua Lăng Tiêu vừa chết, Lam Lạc Phượng lại cùng toàn bộ gia tộc Lăng thị trở mặt khiến cho Lăng Lan căn bản không có cơ hội học loại cách đấu này.

Cho nên mỗi khi Lăng Lan thì liền quyết định thắng thua, sinh tử của người khác làm gì có thời gian để kéo dài trận đấu chứ?

Khụ, dù sao thì cô cũng phải để giáo viên trong học viện chút mặt mũi đúng hay không? Tối thiểu cô cũng biểu hiện mình là một người rất nghe lời.

Sau khi tất cả các trận đấu kết thúc, cả bọn Lăng Lan liền chuẩn bị ăn cơm trưa, bất quá lần này bọn họ không tới căn tin mà trực tiếp đặt hạng trên mạng để căn tin cho người đưa đồ về biệt thự.

Ăn cơm trưa xong, mọi người cùng nghỉ ngơi một chút rồi đi về phía phòng cách đấu. Hôm nay phòng cách đấu đã không còn ồn ào, nháo nhiệt như những ngày đầu nữa, nó trở nên an tĩnh đến lạ thường. Ngoại trừ học sinh năm 10 chờ hệ thống công bố danh sách thứ tự cuối cùng, những người khác hầu như đều trở về ký túc xá của mình để xem trận đấu của top 25. (huhu...khúc này tác giả viết ngược viết xuôi sao ấy, mọi người đọc thông cảm nha)

Rất nhanh tin tức được chuyển đến , Lăng Lan mở ra vừa thấy thì ngây ngẩn cả người. Hóa ra lần này cô được thăng tiến không cần đấu. Cô nghĩ có thể là do học viện sợ mình lại một chiêu tất sát, làm khó bọn họ cho nên liền an bài cô cho cô không cần ra tay.

Tin tức này vừa ra, những đứa nhỏ khác trong top 25 đều trầm hoan hô kêu lên. Dù sao không ai trong bọn họ muốn gặp phải Lăng Lan nhanh như vậy, cùng đánh với đối thủ khác còn có hi vọng thắng còn hơn đánh với Lăng Lan không có hi vọng gì.

Những người còn lại trong danh sách, không phân biệt mạnh yếu, đều được xếp đối thủ không theo bất kỳ nguyên tắc nào, vậy nên rất bị kích là Tề Long đụng phải Hàn Kế Quân, đây là lần đầu tiên nhóm của Lăng Lan đụng phải tình huống người mình tự giết nhau, điều này khiến cho những người bạn học khác đều vui sướng dị thường, không có biện pháp, ai bảo người bên cạnh Lăng Lan đều rất mạnh, có thể bớt một người cũng giảm đi một khả năng bị cạnh tranh.

Hàn Kế Quân biểu hiện thật dứt khoát, vừa lên đài liền nhắc tay tỏ vẻ đầu hàng. Về phương diện cách đấu cậu thật sự không thể so sánh với Tề Long, bởi vì hai người bọn họ thường xuyên cùng nhau luyện tập nên Hàn Kế Quân rất rõ ràng kết quả cuối cùng là cái gì, cậu cũng sẽ không lãng phí khí lực vì loại kết quả đã định này.

Đối thủ của Lạc Lãng cũng tương đối yếu một chút, bất quá tiến vào top 25 thì tất cả đều là người có thực lực, Lạc Lãng đấu với cậu ta cũng không thể áp đảo quá nhiều, phần thắng chỉ chiếm được sáu phần thôi.

Trên lôi đài, Lạc Lãng đánh rất cẩn thận, cậu vẫn nhớ rõ lời nhắc nhở của Lăng Lan trước khi bắt đầu trận đấu, loại chuyện lật thuyền trong mương này cậu tuyệt đối không muốn nó xảy ra ở trên người mình. Nhưng mà, lão đại chính là lão đại, nói như vậy chắc chắn có ý tứ gì khác...

Ừ ừ, lại thêm một đứa trẻ không rõ chân tướng bị sức quyến rũ của Lăng Lan thuyết phục, bất tri bất giác lại sùng bái Lăng Lan thêm một chút.

Lạc Lãng đánh rất cẩn thận và nghiêm cẩn, điều này làm cho đối thủ của cậu không có cơ hội gì từ đầu tới cuối, chờ tới lúc đối phương sắp bị hao hết thể lực thì Lạc Lãng một chiêu triệt để đánh đối phương bay ra khỏi lôi đài, thành công thăng vào top 13.

Chín người đầu tiên của lớp đặc cấp ban 1 không có gì ngoài ý muốn thành công bước vào vòng trong, chỉ có người đứng thứ 10 bị học sinh đứng thứ 14 đánh bại bị loại, ngoài ra còn có Lăng Lan, Tề Long, Lạc Lãng ba người, top 13 chính thức ra lò.

Tiếp theo đó là cuộc chiến tranh giành vị trí của 14 đến 25, Hàn Kế Quân biểu hiện cố gắng, đánh bại 2 người, không đấu một trận cuối cùng đánh thắng học sinh thứ 10 bị loại lúc trước, giành vị trí thứ 14, so với vị trí 21 ban đầu thì vị trí của cậu quả thật tăng không ít.

Bất quá thành tích hiện tại của mọi người cũng không khác với thành tích xếp lớp đầu vào là mấy, nếu không phải gặp Tề Long trong trận đấu tiến top 13 thì có thể vị trí của Hàn Kế Quân còn tiến lên thêm mấy bậc nữa.

Cứ như vậy, trong nhóm, Lăng Lan là người thoải mái thăng cấp nhất, rồi đến Tề Long, dù sao trận thứ hai cậu ta cũng không ra tay, mà Lạc Lãng là

mệt nhất, vừa trở lại biệt thự, cậu ta liền trực tiếp về phòng, leo vào khoang an dưỡng để bổ sung năng lượng chuẩn bị cho trận đấu tiếp theo vào ngày mai. Hiện tại không thể lãng phí thời gian , phải bắt lấy mỗi phút mỗi giây để khôi phục thể lực. Mà hai trận của ngày mai là 13 tiến 7, và 7 tiến 4, Lạc Lãng cũng không muốn dừng lại vì tiêu hao hết thể lực,cậu muốn tham gia vòng bán kết và trận chung kết, muốn đạt được tâm nguyện này thì cậu không thể qua lao.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Đệ Tử Vỡ Lòng!

Một đêm không nói chuyện, sáng sớm ngày hôm sau, bốn người Lăng Lan liền tới phòng cách đấu thật sớm. Giờ phút này, học sinh ở phòng cách đấu càng ít, mà ngược lại các đạo sư đến rất nhiều. Mục đích của bọn họ lần này chính là thu một hai đứa trẻ có thiên phú ưu tú để tự mình dạy dỗ.

Phải biết rằng, có thể tiến vào ngày cuối cùng thì tuyệt đối là những mầm non ưu tú có khả năng trở thành thiên tài, tuyệt đối có thể thỏa mãn yêu cầu thu đệ tử của bọn họ.

Đương nhiên, đến cùng có thể nhận đệ tử hay không đều còn là tùy duyên.

Dù sao có những cường giả muốn thu đệ tử cũng không phải chuyện đơn giản gì, ngoài việc xem tư chất, bọn họ còn muốn tùy thuộc vào nhân duyên.

Trận đấu rất nhanh liền bắt đầu, đầu tiên là trận đấu 13 tiến 7. Lần này người được miễn đấu không phải là Lăng Lan, đấu bảng Lý Anh Kiệt.

Lăng Lan nhìn thông báo vừa được gửi đến trên liên lạc khí nhện không được âm thầm phỏng đoán, học viện an bày học sinh không đấu mà trực tiếp vào vòng trong có phải căn cứ vào thực lực hay không?

Đối thủ lần này của Lăng Lan người đứng thứ 9 tên là Tần Dật. Cô đã từng xem qua phương thức cách đấu của Tần Dật, là một loại chiến đấu

thông minh, không trực tiếp tấn công mà thăm dò thực lực của đối phương trước, sau đó mới có nghĩ biện pháp ứng phó, những trận đấu trước của cậu ta trong khoảng thời gian đầu chủ yếu chỉ né tránh.

Lăng Lan chưa từng gặp qua phương thức chiến đấu như vậy, trong không gian học tập, Nhất hào đạo sư là người thuộc nhóm nhất kích tất sát, tuyệt đối là tiến hành công kích trước, áp khí thế của đối phương. Mà đấu pháp của Cửu hào đạo sư lại theo phong cách chính thống, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, chủ yếu là một chiêu đấu với một chiêu. Mà Ngũ hào đạo sư thì thuộc loại cách đấu tà ác, chỉ cần có thể dành được thắng lợi, thì cái gì anh ta đều có thể làm được. Lăng Lan bỗng nhớ tới những thủ đoạn của anh ta thì thân mình không tự chủ run lên. Lúc này cô vẫn cảm giác cả người phát lạnh khi nhớ tới khoảng thời gian huấn luyện đó, khiến cô kém chút bị hủy luôn nhân cách.

Tề Long, Lạc Lăng, Hàn Kế Quân thường xuyên cùng Lăng Lan luận bàn cũng không theo loại cách đấu ấy. Tề Long thích tấn công theo diện rộng, đánh cùng cậu ta là kích liệt điên cuồng nhất, không cần phí tâm tư gì, cứ thế mà đánh. Bởi vì Tề Long sẽ không cho đối thủ có thời gian rảnh rỗi nghĩ đối sách, chỉ có thể vén tay áo lên toàn lực trận công kích điên cuồng như mưa.

Phương thức đấu của Lạc Lăng giống Cửu hào đạo sư, bất quá năng lực khác nhau một trời một vực, Lăng Lan đối phó Lạc Lăng là chuyện nhẹ nhàng nhất, dễ dàng nhất, bởi vì phương thức công kích của Lạc Lăng Lăng Lan thật sự quá quen thuộc.

Hàn Kế Quân lại khác, cậu là người có thực lực yấn nhất trong cả bọn, biết điểm yếu của chính mình ở đâu nên những lúc đánh nhau, cậu thích nhất là ra ám chiêu, mỗi lần ra ám chiêu đều không giống nhau, đôi khi Lăng Lan cũng thắc mắc không biết cậu ta lấy đâu ra nhiều ám chiêu như vậy, dù vậy, do thể lực không đủ nên cậu cũng không thắng nhiều lần lắm. Chỉ có mấy lần Lạc Lăng trở tay không kịp mới bị thua trong tay Hàn Kế

Quân, còn đối với người có thực lực cao chênh lệch quá lớn như Tề Long hay Lăng Lan thì Hàn Kế Quân còn chưa thắng bao giờ. Điều này cũng chứng minh, nếu thực lực kém nhau quá một mức nhất định thì dù có nhiều âm mưu quỷ kế hay nhiều ám chiêu cũng là vô dụng.

Vì vậy Lăng Lan đối với trận đấu với Tần Dật càng coi trọng, đương nhiên đây cũng không có nghĩa Lăng Lan lo lắng Tần Dật mang đến phiền toái cho mình, cô chỉ cho rằng nếu đấu với những người có hình thức đấu khác mình thì kinh nghiệm cách đấu của cô có thể tăng thêm mấy phần, thậm chí có thể giúp cô hiểu được một số thứ gì đó.

Mà đối thủ của Tề Long là người đứng thứ 7 trong danh sách Từ Chí Chi, nói cũng khéo, phương thức đấu của Từ Chí Chi cũng không khác Tề Long là mấy, đều chủ động tấn công trước, như vậy có thể thấy trước trận đấu này tuyệt đối thuộc loại nhiệt lực bắn ra bốn phía.

Lạc Lăng liên không hay ho, mấy ngày nay vận khí của cậu cực kém, đối thủ lần này của cậu ta là người đứng thứ 3, Diệp Như, có thể đi vào top 3 của ban 1 đều là những đứa trẻ siêu cấp thiên tài, phương diện cách đấu tuyệt đối thuộc loại nổi tiếng, không nói cũng biết trận đấu tiếp theo của Lạc Lăng chính là một trận khổ chiến.

Cho nên khi Lạc Lăng vừa thấy tên đối thủ, khuôn mặt liền xụ xuống, kém chút khóc ra. Trận đấu này không thể nghi ngờ là một cục xương cứng rất khó gặm. Cho dù cậu may mắn thắng trận này thì cũng không còn thể lực để tái chiến cho trận tiếp theo, như vậy cậu cũng chỉ có thể dừng lại không thể tiếp tục tiến lên nữa. Phải biết rằng trận đấu 7 tiến 4 sẽ diễn ra ngay trong buổi chiều hôm nay, như vậy thì cậu là sao có thời gian để nghỉ ngơi, hồi phục thể lực.

Đáp án tuyệt đối là không có... Điều này làm sao có thể không khiến cậu thương tâm khóc chứ?

Lăng Lan bất đắc dĩ vỗ vỗ vai Lạc Lăng, vô lực an ủi: "Lạc Lăng, cố lên!" Cô cũng không nhẫn tâm nhìn đôi mắt nhỏ ai oán của Lạc Lăng.

Tề Long sờ sờ cằm, vẻ mặt nghiêm cần đối Lạc Lăng nói: "Lạc Lăng, về sau đừng làm chuyện xấu."

Lạc Lăng nghe vậy sửng sốt, nhất thời không rõ ý tứ của Tề Long.

Tề Long làm bộ nhìn thấy đứa trẻ không thể dạy, liên tục lắc đầu nói: "Lão đại không phải đã nói sao? Làm chuyện xấu nhất định sẽ tổn hại RP."

"Tề Long, ta muốn giết cậu." Lạc Lăng lúc này mới phản ứng bản thân bị Tề Long đùa giỡn, cậu mạnh nhảy lên, đánh về phía Tề Long. Tề Long nhìn Lạc Lăng đánh tới thì cao hứng, vì thế hai người liền không xem ai ra gì, quyền đấm cước đá bùm bùm, một chút cũng không để ý mình trở thành tiêu điểm của người khác.

Thật sự là 2 đứa trẻ năng vận động... Lăng Lan liếc mắt xem thường, buồn bực cùng Hàn Kế Quân tránh qua một bên, hai người rất ăn ý bắt đầu cản trở, làm bộ là người xem diễn.

Đúng vậy, bọn họ tuyệt đối tuyệt đối không thừa nhận mình quen biết với 2 tên đầu đất không có hình tượng đang lăn lộn trên đất kia.

Tề Long và Lạc Lăng kịch liệt đánh nhau cũng hấp dẫn tầm mắt của những người khác trong phòng cách đấu, trong đó có 2 người giáo viên thân thể cường tráng, to lớn. Nguyên bản khuôn mặt còn có chút nhàm chán không kiên nhẫn, nhìn Tề Long và Lạc Lăng người tới ta đi, kịch liệt đánh nhau, thần kinh hai người nhất thời run lên.

"Không sai, không sai, ông già viện trưởng không gạt chúng ta, mấy đứa trẻ năm nhất này quả nhiên không vừa." Một trong 2 người cười nói.

Một người khác vẻ mặt nghiêm túc, nghiêm cẩn nhìn Tề Long, Lạc Lăng liên tục ra chiêu, lúc này mới trả lời: "Ừm, 2 đứa trẻ này đánh cơ bản cũng rất vững, không sai."

Tề Long và Lạc Lăng đi theo Lăng Lan nửa năm, cái khác không dám nói có tiến bộ hay không, nhưng cách đấu cơ bản tuyệt đối vững chắc hơn rất nhiều so với lúc mới vừa vào học, bởi vì học tập không gian luôn luôn cường điệu sự quan trọng của trụ cột, lý niệm này cũng được Lăng Lan sử dụng trong quá trình rèn luyện cho mấy người Tề Long.

Nhìn một lát, người tươi cười đột nhiên cảm thán nói: "A thái, có cảm giác một màn này rất quen thuộc hay không?"

Người nghiêm túc nhìn bạn mình tựa hồ có chút không rõ.

"Nhớ ngày đó, tôi với cậu quen biết cũng là ở học viện đồng quân, lúc đó chúng ta cũng đánh nhau như vậy." Khuôn mặt tươi cười vẻ mặt hoài niệm.

Nghe như thế, người nghiêm túc nhin không được hừ lạnh một tiếng: "Cậu khi đó cả ngày bộ dáng cười hì hì, nhìn liền thấy ghét." Nói xong lại lờm bạn tốt một cái lạnh lùng "Bộ dạng hện tại \ cũng không thay đổi, vẫn khiến người khác chán ghét."

"Còn cậu lúc nào cũng để khuôn mặt lạnh băng như quan tài, là như khoongd dọa người chắc." Khuôn mặt người tươi cười khó chịu, dù thế vẫn cười tỏa sáng, dù sao trời sinh anh ta đã có khuôn mặt tươi cười.

"Muốn đánh nhau?" Mặt quan tài liếc mắt một cái, chiến ý trong mắt nồng đậm.

Khuôn mặt tươi cười lúc này mới phản ứng, buồn bực nói: "Chết tiệt, kém chút trúng kế, tôi mới không đánh với cậu, thật phiền toái." Anh ta làm sao lại quên bạn của mình là một người cuồng cách đấu chứ, một ngày

không động thủ là lai ngửa tay, mà một khi đánh nhau thì sẽ đánh đến tối, tối khi không còn sức lực mới thôi, anh ta cũng không muốn bị ngược.

Mặt quan tài biết mưu kế của mình không đạt được, vẻ mặt tiếc nuối. Năm nay đến phiên bọn họ trở thành giáo viên của học viện đồng quân dạy học một năm, vừa mới rời khỏi chiến trường, bọn họ thật sự không quen với cuộc sống bình thản như vậy, bọn họ trời sinh là người của chiến trường.

"Cậu thích đứa trẻ nào?" Khuôn mặt tươi cười hứng thú dạt dào hỏi.

"Thằng nhóc tóc húi cua kia." Mặt quan tài chỉ Tề Long.

"Ừ, thực lực của nó đúng là mạnh thật nhưng thằng nhóc xinh đẹn kia thực lực cũng không sai, là đứa trẻ có khả năng đào tạo." Khuôn mặt tươi cười tựa hồ thích Lạc Lãng hơn.

Nghe khuôn mặt tươi cười nói, mặt quan tài nguyên bản đã nghiêm túc lại càng nghiêm túc hơn, anh ta nghiêm cẩn nhìn người đứng bên cạnh mình nói: "Cậu muốn nhận nó làm đệ tử? Vỡ lòng? Cậu cần phải nghĩ rõ ràng đó?"

Quân giới cực kỳ coi trọng quan hệ thầy trò, dù là đệ tử vỡ lòng hay là đệ tử truyền thừa, một khi đã xác định quan hệ lẫn nhau, thì cả đời này không thể tách ra được. Giống như khuôn mặt tươi cười muốn thu Lạc Lãng, tuy chỉ là đệ tử vỡ lòng nhưng như vậy cũng có nghĩa khuôn mặt tươi cười thừa nhận Lạc Lãng là đệ tử nhất mạch của mình, khuôn mặt tươi cười phải chịu trách nhiệm bảo vệ và bồi dưỡng cho Lạc Lãng, nói cách khác, tương lai Lạc Lãng là tốt hay xấu, đều có quan hệ tới khuôn mặt tươi cười.

"Đúng vậy, chỉ là vỡ lòng đệ tử mà thôi." Khuôn mặt tươi cười vẫn như cũ cười hì hì, vẻ mặt không để ý.

"Bởi vì là đệ tử vỡ lòng cho nên tôi mới yêu cầu cậu càng thận trọng." Mặt quan tài có chút tức giận, nếu khuôn mặt tươi cười thu là đệ tử truyền thừa, anh ta cũng không lo lắng gì, bởi vì cho dù là sư phụ hay đồ đệ, đều đã là 2 con châu chấu buộc chung một cái dây thừng, hai người đều phải phụ trách mối quan hệ này.

Nhưng đệ tử vỡ lòng lại khác, nó không cần đệ tử phải làm cái gì, nhưng yêu cầu sư phụ phải làm tất cả, nói cách khác, thu đệ tử vỡ lòng là việc mà người sư phụ phải trả giá rất nhiều, là tâm huyết hay là tình thương, mà cuối cùng đệ tử vỡ lòng có lựa chọn làm đệ tử truyền thừa nữa hay không lại là chuyện khác, nếu người đệ tử vỡ lòng không chấp nhận thì xem như người sư phụ đó uổng phí toàn bộ tâm huyết, không có quyền nói gì, bởi vì tất cả những thứ này đều là do người giáo viên đó tự nguyện .

"Khó khăn lắm mới phát hiện một đứa trẻ ưng ý, cho dù mạo hiểm chút điểm cũng đáng giá ." Khuôn mặt tươi cười tựa hồ hạ quyết tâm.

Mặt quan tài mặt biết bạn tốt của mình một khi quyết định thì sẽ không thay đổi chủ ý, anh ta chỉ có thể thở dài một hơi không nói nữa.

"Tức giận?" Khuôn mặt tươi cười cảm giác bản thân cố chấp như vậy có chút có lỗi với sự quan tâm của bạn tốt, nhin không được đẩy đẩy bả vai mặt quan tài hỏi.

"Không có, tôi chỉ vừa hạ một quyết định thôi." Người khuôn mặt quan tài nhàn nhạt nói.

"Quyết định cái gì?" Người khuôn mặt tươi cười hiếu kỳ.

Quan tài mặt lờm liếc mắt một cái khuôn mặt tươi cười, lúc này mới nói: "Tôi quyết định thu thằng nhóc tóc húi cua kia làm vỡ lòng đệ tử."

ĐÀN ÔNG TƯƠNG LAI KHÔNG ĐỂ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Lăng Lan Vs Tần Dật

"A..." Người khuôn mặt tươi cười rốt cục không duy trì được nụ cười nữa, vẻ mặt anh ta kinh ngạc, nhưng mà anh ta cũng ngay lập tức bình tĩnh lại, hốt hển nói "Có phải cậu điên rồi hay không? Đó là vỡ lòng đệ tử đó, nếu như bị người lớn trong nhà của cậu biết thì cậu thảm chắc."

"Tớ rất xem trọng tương lai của thằng nhóc tóc húi cua kia." Mặt quan tài thật lạnh nhạt, "Hơn nữa, không phải cậu nói hai thằng nhóc kia cũng giống chúng ta lúc trước sao?"

Anh chính là người hiểu rõ bạn mình nhất, nhìn Tề Long và Lạc Lăng đánh nhau khiến cho bạn của anh nhớ tới khoảng thời gian mà bọn họ mới quen lúc trước, hơn nữa tính cách và vẻ ngoài của Lạc Lăng cũng khá giống với bạn anh nên bạn anh mới có thể có tâm tư muốn thu đứa trẻ đó làm đồ đệ. Đương nhiên điều kiện của chính Lạc Lăng cũng rất ưu tú, bằng không cho dù giống nhau mà không có giá trị bồi dưỡng thì bạn anh cũng sẽ không muốn làm công việc tốn sức này.

Những lời này khiến người mặt tươi cười không khuyên giải nữa, anh ta giật giật miệng, cuối cùng mới nói ra một câu: "Có lẽ, bọn họ có thể kế thừa giấc mộng của chúng ta."

"Hi vọng là thế." Mặt quan tài nhìn về phía Tề Long, ở lúc người mặt tươi cười không nhìn thấy, khuôn mặt anh ta bỗng tươi cười khiến khuôn mặt nghiêm túc trở nên hòa hoãn hơn rất nhiều.

Trận đấu 13 tiến 7 được tiến hành đồng thời, ba người Lăng Lan nói cố lên lẫn nhau rồi đi về phía lôi đài của mình.

Trận đấu chính thức bắt đầu, lôi đài diễn ra trận đánh của Lăng Lan và Tần Dật đông người xem nhất, những học sinh đặc cấp ban 1 cũng tự mình tới xem trận đấu này.

Đương nhiên tâm tình của những người này (học sinh ban 1) cũng rất phức tạp, bọn họ vừa hy vọng Lăng Lan có thể dùng 1 chiêu tiến vào vòng trong những cũng hi vọng có người có thể thay đổi kết cục này, để Lăng Lan ở trên đỉnh núi có thể lui lại xuống sườn núi với bọn họ.

Nhưng bất kể nhóm bạn họ nghĩ gì thì Lăng Lan và Tần Dật vẫn biểu hiện cực kỳ bình tĩnh, lúc trọng tài vừa hô bắt đầu, Tần Dật liền phóng qua một bên lôi đài, để Lăng Lan đứng ở trung tâm lôi đài, cố gắng giữ một khoảng cách với Lăng Lan.

Hai người cứ duy trì như vậy bất kể thời gian chậm rãi trôi qua, không biết đứng như vậy bao lâu, những người đang xem trận đấu cũng không nhận được nôn nóng.

Giờ phút này, một trong hai người rốt cục “động”.

Người động trước là Lăng Lan, không phải khả năng nhẫn nại của kém Tần Dật kém mà là cô phát hiện cứ kéo dài thời gian như vậy thật sự quá lãng phí, nhìn động tác phòng thủ của Tần Dật rõ ràng là hạ quyết tâm muốn cô chủ động công kích.

Sở dĩ Tần Dật làm như vậy là vì cậu đã nghiên cứu những trận đấu trước của Lăng Lan, cậu phát hiện điểm chung của những người bị Lăng Lan một chiêu đánh bại chính là bởi vì những người đó lựa chọn chủ động tấn công. Tuy không biết dùng chiến thuật phòng thủ phản công có hiệu quả hay không nhưng Tần Dật vẫn ôm hi vọng kiên định với phương án này, đợi Lăng Lan chủ động tấn công.

Tần Dật rất tự tin vào bản thân, cậu tin rằng chỉ cần mình nhìn chăm chăm vào các động tác của đối phương thì nhất định có thể nhìn thấy phương thức tấn công từ đó có thể phá giải những công kích đó.

Tuy Lăng Lan biết rõ tâm lý của đối phương nhưng cô cũng không muốn lãng phí thời gian, vì thế cô ra tay.

Lăng Lan nhanh chóng lao lên, nâng tay phải tấn công về phía Tần Dật. Một quyền này ma sát với không khí tạo ra âm thanh vô cùng lớn, có thể biết tốc độ cũng như sức mạnh của nó tuyệt đối khủng bố.

Lúc này, người phụ trách làm trọng tài trong trận đấu của 2 người không phải là người trọng tài trước. Nhưng lúc này anh ta cũng nhìn không được mà kinh ngạc khi nhìn thấy một kích của Lăng Lan, sự kinh ngạc trong mắt anh ta không phải vì tốc độ hay sức mạnh của một quyền đó mà ngạc nhiên về chiêu thức vừa mới bung ra.

Lăng Lan vài lần liên tục dùng 1 chiêu tiến vào vòng trong khiến rất nhiều giáo viên nổi lên tò mò, vậy nên không ít người xem lại clip quay lại những trận đấu lúc trước của Lăng Lan. Mà người trọng tài này cũng là một trong số đó, cho nên khi Lăng Lan vừa ra tay anh ta đã nhận ra chiêu này ngay lập tức.

Đây là chiêu thức tấn công của một trong những đối thủ trước đây của Lăng Lan, đương nhiên lúc Lăng Lan ra chiêu này thì tốc độ cũng như sức mạnh của chiêu thức đã tăng hơn trước, đồng thời cô cũng nâng tay trái lên đem lỗ hổng chí mạng ở ngực che lại.

Đây là thành quả nghiên cứu của Lăng Lan và tiểu Tứ, thứ Lăng Lan thiếu nhất bây giờ chính là những chiêu thức chính quy đấu trên lôi đài, điều này làm cho Lăng Lan không thể không học lén chiêu thức của những học sinh khác trong học viện, cuối cùng cô thành công học được 10 chiêu và đây là lần đầu tiên cô vận dụng thử chúng trong trận đấu.

Nếu so sánh với những người học sinh khác không hiểu rõ chuyện tình thì những người giáo viên có kinh nghiệm cách đấu phong phú chỉ cần nhìn qua là có thể nhận ra ngay chiêu này là từ đâu, đây chính là lý do vì sao mọi người lại ngạc nhiên.

Tần Dật nhìn thấy Lăng Lan công kích thì thân thể cũng phản ứng cực kỳ linh mẫn, trực tiếp nghiêng người liền tránh được. Không chờ Lăng Lan ra tay lần 2, cậu ta liền nhảy lùi ra sau nhanh nhanh chóng thối lui, lại lần nữa kéo khoảng cách giữa 2 người ra.

"Hắn ta cũng thật cẩn thận, nhưng mà lão đại, vì sao cô lại giảm 70% tốc độ và lực vậy? Dựa vào tốc độ bình thường của cô thì hắn ta nhất định bị đánh cho văng ra ngoài rồi." Tiểu Tứ đang xem cuộc chiến rất khó chịu, rõ ràng có thể 1 chiêu thu phục vì sao lão đại còn muốn kéo dài trận đấu chứ.

"Dù sao cũng phải kéo dài hơn mười chiêu, ta cũng không muốn bị mấy giáo viên ở đây trừng tới chết đâu." Lăng Lan vẫn sợ hãi sự kiện bị giáo viên la lần trước.

Một đêm tu luyện trong không gian học của ngày hôm qua (trên thực tế là hai tháng) cuối cùng Lăng Lan cũng đã khắc phục được di chứng của việc mất kiểm soát lần trước. Đây chính là nguyên nhân vì sao cô để cho Tần Dật tránh thoát được chiêu thức của mình.

Tiểu Tứ có đáp án rồi không hé răng nữa, nó còn nhớ rõ Lăng Lan đã từng cảnh cáo, trong lúc cô đang chiến đấu thì tuyệt đối không được quấy rầy, nếu không phải vừa rồi Tần Dật đó lùi lại xa thì Lăng Lan cũng không có thời gian để nói chuyện với nó.

Lăng Lan nhìn thấy Tần Dật đã chuẩn bị tốt tinh thần thì lại lần nữa xông lên trước, áp sát người Tần Dật, trực tiếp ra một cước đá.

Để có thể duy trì đánh ra 10 chiêu, Lăng Lan không thể không cẩn thận, cực kỳ chú ý đến tình huống của Tần Dật. Cô không hy vọng công sức

mình giảm tốc độ và sức mạnh lại bỏ không chỉ bởi vì đối thủ chưa chuẩn bị sẵn sàng, đây là một chuyện tuyệt đối không có lỗi.

Đương nhiên, những người giáo viên từng nghiên cứu qua cách đấu của Lăng Lan liền có thể nhìn ra cú đá vừa rồi của Lăng Lan là từ đâu mà có, cũng từ một đối thủ trước đây của Lăng Lan. Tất nhiên là cú đá này cũng đã được đơn giản hóa đi, không khoa trương xoay một vòng nữa.

Tuy rằng việc xoay một vòng chân có thể khiến cho cú đá tăng lên 30% sức mạnh nhưng nó cũng có một nhược điểm chí mạng chính là làm giảm tốc độ, không những vậy khi xoay người phần lưng của người dùng chiêu thức cũng bị lộ ra ngoài, đây cũng là một lỗ hổng mà nếu như bị đối thủ nắm được thì một chiêu này không chỉ có thể phá giải dễ dàng mà còn có thể đá người dùng chiêu bay ra.(đây là lý do vì sao Lăng Lan có thể 1 chiêu đánh bại đối thủ trước đây)

Lăng Lan quyết đoán bỏ qua việc xoay một vòng và lựa chọn đá trực tiếp về phía đối phương, động tác đã được đơn giản, nhưng sức mạnh vẫn được giữ được mười phần như cũ. Tuy phải mất thêm 10 điểm sức lực, nhưng để giải quyết cái lỗ hổng đó và đồng thời tăng tốc độ thì chút điểm mất sức đó cũng không sao cả.

Có lẽ một cước này quá mức hung mãnh, dù Tần Dật đã chuẩn bị tâm lý rất tốt nhưng vẫn bị một cước của Lăng Lan dọa cho sợ hãi. Lúc này cậu ta mới hiểu vì sao Lăng Lan có thể một cước đá đối thủ xuống lôi đài, chỉ cần nhìn phần tốc độ này thì tuyệt đối nằm trong top khung bố.

Giờ phút này Tần Dật không biết, tốc độ và sức mạnh này Lăng Lan đã giảm đi 70% so với khả năng thật của mình.

Khả năng phản ứng cũng như tốc độ của Tần Dật là một trong những lý do giúp cậu ta nổi tiếng, đối với cú đá mạnh mẽ của Lăng Lan, cậu ta vẫn có thể né tránh thành công.

Lúc này, những người bạn học đang xem cuộc chiến bắt đầu cổ lên cho Tần Dật, ai bảo biểu hiện ở những trận đấu trước của Lăng Lan quá mức khoa trương và yêu nghiệt, điều này khiến cho tất cả học sinh đều không tự chủ được mà sinh ra cảm xúc hâm mộ và ghen tỵ, cho nên khi nhìn thấy Tần Dật có thể đứng vững tới chiêu thứ 2 thì mọi người đều nghĩ tới kết quả thần thoại về Lăng Lan sẽ chấm dứt tại đây.

Dưới sự cổ vũ của những người bạn học, Tần Dật từ khẩn trương cũng bắt đầu thả lỏng, cậu cảm thấy đối sách ban đầu của mình không sai, Lăng Lan rất giỏi nắm được nhược điểm đối thủ, chủ động tấn công chính là cho cậu ta (Lăng Lan) cơ hội có thể một chiêu bại người khác. Nhưng lúc Lăng Lan chủ động công kích thì vị trí bị tráo đổi, Lăng Lan cũng không vô địch như họ tưởng.

Rất nhanh, Lăng Lan lại liên tục công kích mấy chiêu, nếu ba người Tề Long, Lạc Lăng, Hàn Kế Quân ở đây thì nhất định sẽ nhìn ra những chiêu thức mà Lăng Lan dùng rất quen thuộc. Không sai, những chiêu thức này đều là do Lăng Lan học lén từ bọn họ. Bất quá dưới sự nghiên cứu của tiểu Tứ thì những chiêu thức này đã được chỉnh sửa lại để có thể phù hợp với điều kiện tổ chất của Lăng Lan.

"A.... lão đại chiêu thứ mười." Tiểu Tứ cũng không phải ngồi xem cuộc chiến không, nó còn nghiêm cẩn đến số chiêu mà Lăng Lan đã ra.

"Đến rồi sao? Cuối cùng có thể giải thoát rồi." Vừa thu lực, vừa thu tốc độ, còn phải đoán hướng né của đối phương, mười chiêu này của Lăng Lan thật sự không dễ dàng. Vì vậy vừa nghe tiểu Tứ thông báo đã đủ mười chiêu, tâm tình của Lăng Lan bỗng chốc trở nên vô cùng tốt.

Lúc này Tần Dật đã bắt đầu quen với tốc độ cũng như sức mạnh của Lăng Lan, cậu cảm thấy mình đã có thể ứng phó được với những đòn tấn công của Lăng Lan, là lúc nên phản công.

Tuy rằng cậu biết Lăng Lan rất giỏi nắm nhược điểm của người khác nhưng cậu vẫn tin tưởng nếu bị đối phương tấn công cậu vẫn có thể ứng phó.

Vì thế cậu quyết định thử tấn công một lần, một chiêu này chính là võ học chân truyền của gia tộc cậu, phù hợp nhất để có thể vừa tấn công vừa phòng thủ.

"Hắn công kích ." Tiểu Tứ kêu lên. Tần Dật luôn luôn né tránh như con cá nhỏ trong nước khiến trong lòng tiểu Tứ rất rất khó chịu, vừa thấy Tần Dật tấn công thì nó hung phấn vô cùng.

"Đánh mà giống như không đánh, phòng mà giống như không phòng, chiêu thức này khẳng định còn ẩn tàng gì đó." Tần Dật tự cho rằng tốc độ của mình rất nhanh, có thể dấu kín sự biến hóa huyền diệu của chiêu thức này, nhưng ở trong mắt Lăng Lan, tốc độ này vẫn có chút chậm, biến hóa trong đó chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra, không chỉ như vậy, cô còn chuẩn xác nhìn thấy lỗ hổng của chiêu thức này.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Thiên Phú Hơn Người!

Đây là thiên phú của Lăng Lan, nó xuất hiện lúc tinh thần của cô xuất hiện vấn đề, mà bản thân Lăng Lan cũng không rõ đây là cái gì, chỉ cảm thấy nó tốt vô cùng, chỉ cần cô nhìn thấy chiêu thức của đối phương thì cô liền có thể nhìn thấy nhược điểm của nó.

Lăng Lan không biết, thật ra Nhất hào đã phát hiện ra khả năng này của cô từ trước cả khi cô nhận ra nó, đó chính là lý do vì sao Nhất hào quyết định để Ngũ hào bồi dưỡng Lăng Lan trở thành một yêu nghiệt thiên tài. Không có biện pháp, thiên phú này thật sự rất khó gặp, cho dù là Nhất hào sống ở một quốc gia văn minh thì những đứa trẻ có loại thiên phú này cũng ít vô cùng, thậm chí chỉ xuất hiện 1, 2 người. Thiên phú đó là thiên phú trân quý nhất trong những cuộc chiến thể thuật – hiểu rõ, nó cũng là thiên phú hoàn mỹ nhất mà bất cứ cơ giáp sư nào cũng mong muốn có được.

Lăng Lan bắn khoan, nên tấn công vào nhược điểm của đối phương hay là chờ xem cậu ta muốn đánh cái gì?

Lăng Lan lập tức quyết định muốn xem chiêu này của đối phương, Lăng Lan tự tin, cho cậu ta thi triển thêm một chiêu cũng không thể thay đổi toàn cục của trận đấu, đây không phải là sự tự tin mù quáng mà nó đã được chứng minh bằng thực lực trong suốt thời gian ra.

Hơn nữa, trong lòng cô cũng có chút tò mò, cuối cùng Tần Dật muốn làm cái gì?

Có quyết định, Lăng Lan liền thuận theo hy vọng của Tần Dật, nắm tay phải lại làm tư thế thủ, trực tiếp đón chiêu thức của đối phương.

Ánh mắt Tần Dật chợt lóe, cánh tay run lên, cánh tay của cậu giống như rắn linh hoạt, vặn vẹo xoay một vòng rồi bắt lấy cánh tay của Lăng Lan.

Bắt được! Lúc này ánh mắt Tần Dật lộ ra một chút vui vẻ, thậm chí có chút không tin được mình có thể đắc thắng bắt được đối phương chỉ với một chiêu.

Tần Dật tin tưởng, chỉ cần khống chế được Lăng Lan thì thắng lợi chỉ có thể là của mình.

Nhưng mà thật sự là như thế sao? Trong lòng Lăng Tần còn chưa kịp vui sướng lâu thì liền cảm thấy bả vai của mình đột nhiên đau xót, bị một nguồn lực cực mạnh đánh trúng. Cùng lúc đó, cậu chỉ cảm thấy tầm mắt mình đột nhiên phát sinh biến hóa, Lăng Lan đang đứng trước mặt nhún người một cái liền bay lên trên trần của phòng cách đấu, mà cánh tay của cậu đang nắm tay của Lăng Lan lại thoát ra, tránh được sự kèm kẹp của cậu một cách dễ dàng...

“Oành” một tiếng. Thân thể Tần Dật va chạm mạnh với sàn sân cách đấu, cảm giác đau đớn kịch liệt khiến cậu có chút rối loạn chuyện gì đã xảy ra. Cậu cố gắng nâng nửa người trên lên thì liền nhìn thấy Lăng Lan đang đứng ở trên lôi đài, vẻ mặt cao ngạo nhìn xuống...

Nhìn xuống? Tần Dật tỉnh táo lại. Lúc này mới phát hiện mình đã rớt xuống khỏi lôi đài, nói cách khác, trận này Tần Dật.

Một trong những quy định của trận đấu, chỉ cần một trong hai thí sinh vượt ra khỏi phạm vi của lôi đài thì người đó sẽ bị phán thua trận.

Vì sao lại có thể như vậy, rõ ràng mình đã bắt được Lăng Lan rồi mà, rõ ràng thắng lợi đã ở ngay trước mắt rồi mà?? Vì sao cuối cùng mình lại bị

đánh ra lôì ðài? Trấn ðấu này khiến cho Tần Dật thua trong khó hiểu, cậu không phục ðắm tay xuống ðưới ðất.

Nhìn ðến vẻ mặt Tần Dật buồn bực không phục những người giáo viên khác chỉ có thể thở dài, thực lực của Tần Dật và Lăng Lan thật sự kém nhau quá xa, cho nên Tần Dật căn bản không biết vì sao mình lại thua ở trong tay Lăng Lan. Mà cũng không có ai giải thích nghi hoặc này cho cậu.

Vị giám khảo ðứng trên lôì ðài nhìn kết quả ðã ðược ðịnh thì hô lớn: “Trận này Lăng Lan thắng, thành công tiến vào top 7.”

Có lẽ tất cả những học sinh khác ðang có mặt trong phòng cách ðấu ðều không hiểu vì sao Tần Dật lại thua những những người giáo viên ðang xem thì thấy rất rõ ràng, lúc Tần Dật tưởng chừng ðã thành công bắt lấy cánh tay của Lăng Lan thì Lăng Lan cũng liền hành ðộng, cô mở bàn tay ra, vươn tay lên tấn công vào bả vai của Tần Dật.

Lúc tay Lăng Lan ðánh trúng vào Tần Dật thì cũng là lúc cả người Tần Dật bị ðánh bay lên trời văng ra ngoài. Bất quá, tất cả những người giáo viên ở ðây ai cũng là những con người có thần kinh bách chiến, có kinh nghiệm chiến ðấu phong phú nên tất cả mọi người ðều nhìn ra lúc ngón tay của Lăng Lan chạm vào bả vai của Tần Dật thì một luồng sóng mạnh mẽ xuất hiện, ðiều này khiến cho những giáo viên nghĩ ngay ðến chiêu thức tắc kình bí kỹ với khả năng chống lực .

Bất quá bởi vì các giáo viên không tự mình ðộng thủ với Lăng Lan nên ai cũng không xác ðịnh ðược cường ðộ của loại bí kỹ này, cũng không biết Lăng Lan ðến cùng ðã chống bao nhiêu tầng lực. Nhưng mà, nguồn lực này chắc chắn không nhỏ, nếu không cũng không thể ðem Tần Dật thoải mái mà ném ra khỏi lôì ðài.

Lăng Lan biểu hiện quá vượt trội khiến cho ánh mắt của tất cả giáo viên ðều sáng ngời, gật ðầu ðồng ý, vẻ mặt vui vẻ. Có mấy người thậm chí còn

chạy lên trước muốn ra mặt thu Lăng Lan làm đệ tử vỡ lòng. Nhưng khi bọn họ nhìn thấy những người giáo viên đứng xung quanh ánh mắt cũng đều tập trung trên người Lăng Lan đang đứng giữa lôi đài thì liền dừng bước chân lại, thở dài trong lòng, bọn họ đều tự hiểu đối thủ cạnh tranh quá nhiều.

Trong học viện, giáo viên có thể tự do lựa chọn đệ tử vỡ lòng, số lượng không hạn chế, đồng thời học sinh cũng có quyền lựa chọn giáo viên vỡ lòng mà mình, nhưng mỗi học sinh chỉ có duy nhất một người là giáo viên vỡ lòng. Nói cách khác, với những học sinh được nhiều giáo viên “nhắm” tới thì người giáo viên phải làm sao để cho học sinh đó cam tâm tình nguyện lựa chọn mình (đương nhiên đặc quyền này chỉ dành cho thiên tài mới có thôi), chuyện này không thể nghi ngờ là một chuyện vô cùng khó khăn. Bởi vì các giáo viên đều có những ưu thế của mình và ai cũng không biết Lăng Lan sẽ lựa chọn người giáo viên vỡ lòng nào.

Không nói đến Tần Dật vẫn đang buồn bực, Lăng Lan nghe được trọng tài quyết định thì liền đi xuống lôi đài. Chiêu thức vừa rồi của Tần Dật khiến cô cảm giác tìm thấy một thứ mới lạ, cô không nghĩ tới cánh tay của con người mà có thể uốn nắn trở nên vặn vẹo như vậy. Xem ra trụ cột thể thuật mà trước kia cô vẫn chưa thể nói là chạm đến cực hạn của con người. Nhớ tới hình ảnh cánh tay của Tần Dật vặn vẹo trở nên biến dạng giống như rắn cuốn lấy tay mình mà Lăng Lan lại cảm thấy rằng đau một trùng, cả người cũng phát lạnh.

Đáng chết, cô vẫn chán ghét nhất những loại sinh vật nhầy nhụa, mềm mềm không xương, cho dù cô đã giết rất nhiều, cũng ăn rất nhiều, nhưng ghét vẫn là ghét, loại tâm lý này là thể biến mất được.

Lăng Lan xuống đài không lâu thì người đứng thứ 2 Võ Cảnh cũng bước xuống, đối thủ của cậu ta là người yếu nhất trong những người còn có thể tiến vào trong, người đứng thứ 13.

Thực lực của Vũ Cảnh rõ ràng mạnh hơn đối phương một bậc, hơn nữa Vũ Cảnh là một người chủ tấn công, tốc độ nhanh, điều này khiến đối thủ của cậu bị động mà lọt vào tiết tấu của cậu, cuối cùng bị trực tiếp đánh trúng bay ra khỏi lôi đài, thua cuộc. Bởi vì tấn công nhanh nên tuy Vũ Cảnh hạ đài sau Lăng Lan nhưng trận đấu của cậu cũng trải qua hơn 40 chiêu.

Tiếp tục có học sinh đi xuống lôi đài, đó chính là Tề Long. Nhìn vẻ mặt hưng phấn của Tề Long, Lăng Lan chỉ biết trận này Tề Long khẳng định đánh rất đã nghiền, bằng không cũng không thỏa mãn như vậy .

“Đánh nhau với đối thủ cùng phương pháp đấu cậu cảm thấy thế nào?” Lăng Lan nhìn không được hiếu kỳ hỏi.

Tề Long mở miệng cười đến mang tai trông rất vui vẻ: “Quá đã nghiền, sau này nếu nhàm chán tớ nhất định sẽ đi tìm cậu ấy để đấu tập.” Trận đấu này đánh thật sự là cực kỳ kịch tính, náo nhiệt phi thường cũng khiến cho Tề Long hoàn toàn phóng ra tinh thần lực tràn đầy của cơ thể.

Lăng Lan nghe vậy, trong lòng vì Từ Chí Chi bị ai, bị một kẻ cuồng đánh nhau chú ý, không cần nói cũng biết tương lai Từ Chí Chi tương nhất định sẽ bị ngược thảm.

“Cậu... Đừng quá đáng quá mức .” Lăng Lan yếu ớt nói, dù sao cũng có duyên trở thành bạn học, cô nhất định phải cứu lấy vận mệnh của Từ Chí Chi.

“Yên tâm, lão đại, tớ nhất định sẽ khống chế lực không để cậu ấy bị thương.” Tề Long nói tới đây, lập tức ai oán nhìn Lăng Lan, “Nếu lão đại nguyện ý cùng đánh với tớ thì tớ sẽ không đi tìm cậu ta, dù sao đánh cùng với lão đại vẫn kích thích hơn.”

Mỗi lần cùng Lăng Lan luận bàn võ thuật, tuy chủ yếu là cậu bị ngược, nhưng sau đó cậu luôn cảm thấy mình lại mạnh hơn một chút, cho nên từ

đáy lòng, cậu vẫn thích đánh với Lăng Lan nhất, đáng tiếc trong khoảng thời gian gần đây Lăng Lan luôn không chịu ra tay, khiến cậu rất buồn bực.

Nghe Tề Long lời nói, Lăng Lan sợ run cả người, lập tức trả lời: “Từ Chí Thân này thật không sai, là một đối thủ tốt, Tề Long, ánh mắt cậu cũng không tệ.” Từ bàn đạo không bằng tử đạo hữu,(thích câu này nè nên mình để luôn không dịch nhé...) Từ Chí Chi, cậu liền hiến thân đi! Lăng Lan quyết đoán đem tình bạn học ném ra ngoài không gian, không quan tâm nữa.

Hừ nếu cô thật sự bị thằng nhóc Tề Long này bám vào thì nhất định sẽ bị nhốt trong thế giới cách đây từ ngày này sang ngày khác, tháng này sang tháng khác mất, đây là chuyện cô tuyệt đối không muốn nó xảy ra.

Lời nói của Lăng Lan khiến Tề Long gật đầu, cậu cũng cho rằng lựa chọn của mình không sai. Trước đây mỗi khi đánh nhau với Lăng Lan cậu toàn là bị ngược sống chết, tới lúc đánh nhau với Lạc Lăng và Hàn Kế Quân thì cảm thấy mình không thể ra tay quá mạnh nên đánh nhau cũng không tận hứng, bây giờ cậu phát hiện có một người đánh nhau theo phương pháp giống mình, đều điên cuồng tấ công, khiến cậu thấy nếu không quần lấy người đó thì quá thiệt thòi cho mình.

Tề Long đã tính toán mọi thứ xong rồi, nếu Lan lão đại rảnh, cậu tìm Lan lão đại đánh (tự ngược), nếu Lan lão đại không rảnh, cậu tìm Từ Chí Chi đánh nhau tiêu khiển (ngược người), đợi cho Từ Chí Chi kia không còn khí lực nữa thì cậu sẽ lại đánh với Lạc Lăng và Hàn Kế Quân... Kế hoạch quá hoàn mỹ.

Không có biện pháp, ai kêu thể lực Tề Long thật sự tốt đến mức có chút quá đáng, biến thái, cậu chỉ có thể dùng phương thức đánh nhau để giảm bớt tinh lực của mình.

“Hiện tại, thể lực của cậu không có vấn đề gì đi.” Lăng Lan có chút lo lắng cho Tề Long, không biết cậu ta có phải vì thấy thứ mình thích mà bị ảnh hưởng không.

Tề Long nghe hỏi thăm nhanh chóng lắc đầu, cậu vẫn rất bình thường rồi dung sức huy huy tay nói cho Lăng Lan biết mình không sao, thể lực cũng còn rất sung mãn.

Tuy bề ngoài Tề Long có chút tùy tiện, cũng có chút chất phác, nhưng cậu tuyệt đối không phải là người lỗ mãng, ngược lại cậu thuộc loại giả ngu. Trong lòng cậu biết chơi gì thì chơi, những top 7 không thể là điểm cuối của mình được, nếu chỉ vì vui đùa mà hao hết 7, 8 phần sức lực để rồi trận sau phải thua thì cậu sẽ không thể tha thứ cho chính mình, cậu tin lão đại cũng sẽ không bỏ qua cho cậu, nhất định sẽ lột của cậu một tầng da mới buông tha.

Đã quen biết và sống với nhau nửa năm khiến Tề Long biết rõ Lăng Lan tin điều gì. Lăng Lan chỉ thờ phụng một chân lý đó là có thể thắng thì tuyệt đối không thể thua, mà nếu như thua thì phải nghĩ ra biện pháp để thắng.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Top 4: Tứ Cường Sinh Ra!

Chuỗi trận đấu 13 tiến 7 thúc với phần thua thuộc về Lạc Lăng, có thể nói thực lực của Lạc Lăng và Diệp Như là ngang nhau, nhưng bởi vì hôm qua Lạc Lăng đã tốn quá nhiều năng lượng, hôm nay lại chưa khôi phục lại như cũ nên đã ngã xuống trước một giây, rồi bị định thắng bại.

Có thể nói sau trận đấu này ai cũng tiếc cho Lạc Lăng, nhưng tiếc cũng không thể làm gì vì trận đấu đã chính thức kết thúc.

Bất quá dù vậy, danh vọng của Lạc Lăng trong lớp đặc cấp cũng tăng lên không ngừng, bởi vì trận đấu này đã chứng minh thực lực của Lạc Lăng cũng không kém nhiều so với Diệp Như, thậm chí thực lực của cậu có thể tiến vào top 3 cũng được.

Nhưng mà giờ phút này, tầm mắt của tất cả học sinh đặc cấp ban 1 đều đang hướng về phía Lăng Lan và Tề Long, nếu thực lực của Lạc Lăng đã có thể tiến vào top 3 thì thực lực của Lăng Lan và Tề Long mạnh đến mức nào, phải biết rằng Lạc Lăng là người kém nhất trong bộ 3 Lăng Lan - Tề Long - Lạc Lăng .

Bất quá bọn họ đều tin tưởng, thực lực thật sự của Lăng Lan và Tề Long nhất định sẽ hiện ra ở trước mặt bọn họ, chỉ cần chờ tới lúc đó thì có thể biết Lăng Lan, Lạc Lăng sâu cạn ra sao.

Nửa tiếng sau, trận đấu 7 tiến 4 liền được diễn ra. Tuy rằng Diệp Như rất hi vọng bản thân có thể miễn đấu để khôi phục thể lực cho vòng sau nhưng

đáng tiếc, học viện không muốn cho Diệp Như cơ hội đó, cơ hội miễn đấu lần này được dành cho Tề Long.

Trận đấu 7 tiến 4 bởi vì Tề Long được miễn nên chỉ còn lại 3 trận, vận khí của Lăng Lan cũng không kém với Tề Long, đối thủ của cô chính là người đã tiêu hao hết thể lực, không còn khả năng tái chiến Diệp Như. Mà Lý Anh Kiệt đánh với người thứ 5 - Giang Nguyên, Vũ Cảnh đánh với người đứng thứ 4 Truyền Vinh, đều là những trận chiến gay cấn.

Diệp Như vừa nhìn thấy tên đối thủ thì vẻ mặt nhất thời đau khổ, đối thủ của cậu lại là Lăng Lan, vận khí thật sự quá tệ.

Nguyên bản cậu còn hy vọng có thể đi tiếp nhưng đối thủ lại là Lăng Lan, cho dù thể lực cậu dư thừa, thì cũng không nắm chắc có thể đánh bại đối phương, huống chi là ở tình huống hiện tại... Diệp Như không thể không lo lắng vị trí sau của top 4, phải biết rằng trận đấu xếp vị trí 13-8, 7-5 sẽ được đồng thời diễn ra, nếu như cậu tiêu hao hết thể lực vào lúc này thì đến vị trí thứ 5 cũng không thể đảm bảo có được.

Không thể không nói, những đứa trẻ có thực lực càng mạnh thì khả năng phán đoán và năng lực thừa nhận đều rất mạnh. Chúng biết rằng, có khi buông tha cũng là một loại dung khí.

Khi trọng tài trên lôi đài vừa nói bắt đầu thì Diệp Như liền quyết đoán nhấc tay nhận thua. Cứ như vậy, Lăng Lan lại lần nữa thoải mái đi tiếp, trở thành người đầu tiên có mặt ở vòng trong. (không tính Tề Long)

Mà trận đấu của Lý Anh Kiệt và Vũ Cảnh cũng rất kịch liệt, tuy rằng Lý Anh Kiệt và Vũ Cảnh là hai người đứng đầu ban 1, nhưng thực lực của bọn họ cũng không đạt tới mức kỹ áp quần hùng, nếu so sánh với đối thủ thì cũng chỉ hơi cao một bậc, cho nên cuối cùng ai là người dành thắng lợi cũng không thể đoán trước được. Cơ hội của mọi người là ngang nhau.

Nhưng mà dù sao thì 2 người này cũng không đơn giản gì. Lý Anh Kiệt là truyền nhân trực hệ của gia tộc thứ nhất Liên Bang, cách đấu thuật của dòng họ cậu ta đã trải qua ngàn năm thiên chuy bách luyện, mới lưu lại những chiêu thức tấn công cơ bản cao nhất, nếu đặt lên bàn cân mà so sánh thì khởi điểm của cậu ta đã mạnh hơn người thường rất nhiều. Còn Vũ Cảnh cũng là con cháu của gia tộc bốn đời làm quân sự, chỉ cần dùng những chiêu thức vật lộn trong quân dụng cũng khiến cho cậu đánh bại rất nhiều bạn cùng trang lứa. Chính vì vậy, rất nhanh hai người cũng đánh bại được đối thủ và thành công tiến thêm một bước, vào top 4 cuối cùng.

Những trận đấu buổi sáng cũng vì tìm ra top 4 mà kết thúc, tiếp theo tiến hành cuộc chiến xếp hạng 13-8, 7-5. Mà lúc này vận khí của Diệp Như đã trở lại, cậu được cơ hội miễn đấu tiến thêm một bước.

Lạc Lãng vận khí cũng không tồi, chật vật dành chiến thắng với một người thực lực không kém mình rồi cũng được miễn thi đấu, sau đó nghỉ ngơi chờ đối thủ để tranh vị trí thứ 8.

Cứ như vậy, Lạc Lãng lấy vị trí thứ tám, mà Diệp Như cũng lấy được vị trí thứ năm.

Trên danh sách top 50, tuy Diệp Như đã rớt hạng so với lúc mới vào học, nhưng cũng không làm giảm địa vị của mình trong lòng học sinh cùng lớp, thực lực của Diệp Như tuyệt đối là nổi tiếng, chỉ là cũng không ai nghĩ tới, ban 1 sẽ xuất hiện hai kẻ yêu nghiệt và kỳ ba như Lãng Lan và Tề Long, đương nhiên kỳ ba ở đây chính là chỉ Tề Long, mà Lãng Lan khẳng định là yêu nghiệt.

Mà Lạc Lãng dành vị trí thứ tám cũng làm cho mọi người than phục, thậm chí có mấy bạn học còn cho rằng Lạc Lãng còn có thể tiến thêm 1,2 bước nữa, dù sao cậu cũng đánh ngang nhau với Diệp Như, thứ sáu cũng có thể là cậu. Bất quá thực lực của top 10 ban 1 đều không kém nhau là mấy nên cũng không quá để ý với thứ tự này.

Chỉ còn lại top 4 là chưa có danh sách chính thức. Trận đấu bán kết top 4 sẽ được diễn ra vào buổi chiều nên dù cho học sinh ai cũng tò mò muốn biết ai sẽ đối đầu với ai thì cũng chỉ có thể đi căn tin ăn trưa, chờ các trận đấu sẽ diễn ra vào buổi chiều.

Lúc ăn cơm Hàn Kế Quân từng lo lắng Lăng Lan sẽ đụng phải Tề Long trước, nhưng Tề Long một chút lo lắng cũng không có, ngược lại cậu còn rất hưng phấn, cho rằng mình có thể đánh vui vẻ với Lan lão đại một lần.

Lăng Lan nghe vậy, tuy trên mặt vẫn lạnh nhạt như trước, nhưng trong lòng lại quyết đoán xin quang nã của học viện cố gắng một chút, đem thăng nhóc phiến toái này quăng cho người khác xử lý dùm.

Mọi người cứ như vậy nói nói cười cười cho đến khi hết giờ ăn cơm trưa, sau đó lại cùng nhau về phòng cách đấu quán, chờ đợi thông tin về 2 trận quyết đấu tiếp theo.

Thời gian rốt cục cũng đến, danh sách đối thủ rốt cục được gọi tới. Hàn Kế Quân và Lạc Lăng bên này hưng phấn nhảy dựng lên, mà Vũ Cảnh bên kia thì nhú mày, sắc mặt trầm trọng.

Không sai, đối thủ tiếp theo của cậu chính là người mà cậu tối cổ kị nhất, Lăng Lan. Nếu có thể, cậu thật sự không muốn đụng phải Lăng Lan ở vòng bán kết chút nào, cậu hi vọng mình có thể dùng tư thái tốt nhất để tiến đến trận chung kết cuối cùng.

Bất quá Vũ Cảnh rất nhanh liền khôi phục tâm tình, làm con cháu của một gia đình có gia về mặt quân sự, cậu không e ngại với bất cứ khiêu chiến nào. Thật ra Vũ Cảnh đã chuẩn bị rất đầy đủ cho cuộc đấu này, từ khi Lăng Lan dùng 1 chiêu mà thăng cấp liên tiếp cậu liền chú ý tới Lăng Lan, cho rằng Lăng Lan chính là đối thủ lớn nhất của mình.

Đúng vậy, ở trong mắt Vũ Cảnh, thăng nhóc kiêu ngạo Lý Anh Kiệt căn bản không xứng trở thành đối thủ của mình, tuy hiện tại thực lực của cậu ta

bằng mình, nhưng Vũ Cảnh tin rằng chỉ cần 3 năm sau, mình tuyệt đối sẽ đạp Lý Anh Kiệt xuống, để cậu ta trở thành bàn đạp kê chân cho mình đi lên.

Vũ Cảnh nghiên cứu qua thực lực trước mắt của Lăng Lan đã cao hơn bọn họ một bậc, muốn đánh bại cậu ta, thật sự rất khó khăn. Bất quá cậu cũng không có ý định bởi vậy mà nhận thua, cậu từng liên lạc với cha mình, đem thủ pháp của Lăng Lan trình bày một phen, hi vọng có thể được cha chỉ điểm.

Vũ Cảnh không phải không muốn cho cha của mình xem những đoạn clip ghi lại trận đấu của Lăng Lan, nhưng ở học viện đồng quân, những hình ảnh tư liệu của học sinh được kiểm soát vô cùng nghiêm ngặt. Từ bên trong học viện không thể gửi tài liệu ra bên ngoài, mà người từ trong học viện đi ra ngoài thì những dụng cụ có thể lưu trữ thông tin đều phải được kiểm tra chặt chẽ. Nếu phát hiện có tư liệu thì sẽ tự động cắt bỏ, cho dù là những quang não hiện đại nhất cũng không thể phục hồi lại.

Đây là biện pháp mà học viện dùng để bảo hộ học sinh, nghiêm cấm học sinh tiết lộ tư liệu, hình ảnh cụ thể ra ngoài, đương nhiên nếu kể lại thì không sao cả.

Cha Vũ Cảnh sau khi nghe xong thì trầm tư suy nghĩ một lúc mới nói với cậu, phải chờ thời cơ trước, nếu có thể duy trì được mười chiêu của đối phương thì có lẽ sẽ tìm được cơ hội thắng lợi.

Vả lại sự thật là Lăng Lan rất ít khi động thủ, nên Vũ Cảnh cũng không biết điểm yếu của đối phương là ở đâu. Mà những lời của cha nói thì Vũ Cảnh đương nhiên sẽ làm theo, trận đấu 13 tiến 7 đã chứng minh những gì cha của Vũ Cảnh nói là chuẩn xác.

Là do Tần Dật quá nóng vội, lúc còn chưa hoàn toàn thăm dò thực lực của Lăng Lan liền mù quáng hành động, Vũ Cảnh tự cảnh cáo chính mình,

nhất định phải nhẫn nại, cho dù Lăng Lan công kích mãnh liệt như thế nào, thậm chí lộ ra bao nhiêu lỗ hổng thì lúc còn chưa nắm chắc phần thắng, cần phải nhẫn nại tới cùng.

Rất nhanh, hai trận đấu chính thức bắt đầu. Hàn Kế Quân do dự một chút rồi quyết định đi xem trận đấu giữa Tề Long và Lý Anh Kiệt. Mà Lạc Lăng lựa chọn đi xem trận đấu của Lăng Lan, cậu muốn nhìn rõ cách đấu thật sự của Lăng Lan là gì.

Nói tới cũng thật xót xa, bọn họ ở cùng Lăng Lan nửa năm, số lần đấu tập nhiều vô kể nhưng bọn họ chưa từng thấy hệ thống cách đấu thật sự của Lăng Lan. Bởi vì, mỗi khi đánh nhau cơ bản Lăng Lan không hề ra bất cứ chiêu thức gì, chỉ có bản năng công kích thôi, vừa trực tiếp, lại vừa đơn giản.

Cũng bởi vì vậy mà Hàn Kế Quân luôn không đánh giá được lai lịch thật sự của Lăng Lan, tuy Hàn Kế Quân từng nói bóng nói gió, nhưng Lăng Lan lại cười không nói, kết quả là có bí mật, hay là không có bí mật bọn họ cũng không biết rõ.

Lăng Lan nếu như biết vì lai lịch của mình mà đám Tề Long lại rồi rầm như vậy, chỉ sợ là sẽ cười rớt răng hàm. Lúc này Lăng Lan cũng không biết rõ địa vị chân thực của cha mình, cho rằng mình chỉ là con cháu vượt bỏ quan hệ với một tiểu gia tộc không danh tiếng.

Không thể không nói ở phương diện này Lăng Lan có chút qua loa , đương nhiên một phần nguyên nhân cũng vì tiểu Tứ luôn không nhắc nhở Lăng Lan tình huống thật sự của Lăng Tiêu, cho nên Lăng Lan chỉ biết cha mình Lăng Tiêu chỉ là một thiếu tướng (Liên Bang có rất nhiều thiếu tướng) trên đường ra chiến trường không may mà tử nạn.

Trận đấu rốt cục bắt đầu, Vũ Cảnh cũng lựa chọn phương án giống Tần Dật, né sang 1 bên cẩn thận phòng bị, khiến Lăng Lan lại đau đầu.

Mà lúc này trận đấu của Mà Tề Long bên kia lại đánh kịch liệt ngay từ đầu. Tề Long vốn là một đứa trẻ dựa vào bản năng, cậu vừa nghe trọng tài nói bắt đầu, liền xông lên

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Tề Long Vs Lý Anh Kiệt

Lý Anh Kiệt vốn muốn tấn công trước để xem khả năng của Tề Long nhưng khi cậu ta vừa chuẩn bị ra đòn thì Tề Long đã xuất hiện trước mặt, một quyền hung ác, lực gió lao tới khiến mặt của cậu ta cũng đau đau.

Lúc này Lý Anh Kiệt liền ngửa ra sau, cố gắng kéo ra khoảng cách giữa hai người rồi mới đưa tay lên chặn đòn tấn công.

“Oành!” Một tiếng vang nhỏ, tiếng va chạm của hai thân thể với nhau, ngay lập tức Lý Anh Kiệt bị đẩy lui ba bước mới có thể dừng lại, nhưng một bước lùi này cũng khiến cậu ta mất đi cơ hội tiên cơ.

Tề Long thừa lúc đối phương không kịp tấn công liền tiếp tục tấn công như mưa rền gió dữ về phía Lý Anh Kiệt, đây chính là thủ pháp chiến đấu mà Tề Long thích nhất, công kích không theo quy luật khiến đối thủ rất khó thích ứng.

Nhìn Tề Long hung ác mà tấn công một vòng khiến cho những người giáo viên ngồi trên ghế khán giả gật đầu tán thưởng, cho rằng thằng nhóc này rất giỏi năm chẵn thời cơ, trực giác thật mạnh, là một người trời sinh trên sàn cách đấu.

Lúc này, cũng ở một bên xem trận đấu, người mặt quan tài nhất thời ngưng trọng, giống như nghĩ ra cái gì.

Khuôn mặt tươi cười thấy thế tránh không được tò mò hỏi: “Cậu phát hiện cái gì?”

“Xem tiếp thử xem, nếu giống với những gì tôi suy nghĩ thì Vân Diệp... chúng ta gặp vận lớn rồi...” Mặt quan tài nguyên bản bình tĩnh như nước bỗng ánh mắt lóng lánh dị thường, xem ra tâm tình có chút kích động.

Khuôn mặt tươi cười rất hiểu bạn tốt của mình, biết mình có hỏi nữa thì cậu ta cũng không mở miệng nên cũng thôi, tiếp tục theo dõi trận đấu của Tề Long và Lý Anh Kiệt, hi vọng mình cũng có thể nhìn ra cái gì.

Lý Anh Kiệt tuy rằng kiêu ngạo đến mức khiến người khác chán ghét, nhưng dù vậy cũng không thể phủ nhận năng lực của Lý Anh Kiệt cũng không sai, trụ cột đánh cực kỳ vững chắc. Tuy lúc đầu bị những đòn công kích của Tề Long đánh trở tay không kịp khiến cho luống cuống tay chân, nhưng mà cũng không bao lâu cậu đã từ từ ổn định lại, tuy rằng không bị động như trước nhưng cũng không có nhiều cơ hội phản công.

Dù cho không còn quá bị động nhưng Lý Anh Kiệt muốn phản hồi cục diện, đánh ngang tay với Tề Long thì trong vòng trăm chiêu là không có khả năng.

Trong lòng Lý Anh Kiệt cũng biết rõ cục diện bây giờ rất bất lợi cho mình, cùng đối phương đánh một hồi mà vẫn không thay đổi cục diện khiến cho cậu cũng bắt đầu nôn nóng. Từ lúc tiến vào học viện, cha của cậu đã từng nói cuộc chiến tranh vị trí đầu bảng lần đầu tiên của học sinh năm nhất là rất quan trọng, nó quyết định đến những đãi ngộ sẽ được hưởng trong thời gian thời gian tiếp theo. Đây là đặc hữu của học viện trung tâm, là kế hoạch để giáo viên ưu tú nhất đào tạo võ lòng cho học sinh ưu tú nhất.

Nhưng chỉ có một số rất ít học sinh có thể có cơ hội này, hơn nữa đào tạo học sinh võ lòng là một quá trình cực kỳ bí mật, phương pháp đào tạo chỉ

có một và chỉ có người học sinh được chọn đó biết chuyện này, những học sinh khác không thể nào biết được.

Đương nhiên chuyện bí mật này đối với những gia tộc thế gia cũng chẳng phải là bí mật gì, cho nên họ đều lựa chọn nói trước cho con cháu của mình, để bọn trẻ cố gắng đoạt cơ hội này.

Đồng quân học viện trung tâm đương nhiên cũng biết kế hoạch có vẻ ẩn dấu của mình chỉ có thể che dấu những học sinh phổ thông, với những gia tộc lớn thì cũng chả là gì. Bất quá học viện cũng không quá để ý vấn đề này, bởi vì những đứa trẻ có xuất thân từ thế gia, nắm quyền lực ở bộ phận cao tầng đều là những người có gen ưu tú, được bồi dưỡng hoàn hảo để trở thành những người giúp phát triển gia tộc.

Lý Anh Kiệt tuy có chút vội vàng xao động, bất quá cậu vẫn đánh vững trụ cột, những huấn luyện của Lý gia cũng giúp cậu có chút thói quen nhẫn nại. Nhưng sau khi cùng Tề Long đánh gần trăm chiêu mà vẫn bị ở thế bị động, Lý Anh Kiệt bắt đầu xốc nổi, đánh cũng càng ngày càng không kiên nhẫn.

Khuôn mặt tươi cười xem đến nơi đây, hơi nhú mào: “A Thái, xem ra thắng bại sắp được định đoạt.”

Mặt quan tài gật đầu: “Đối thủ của thắng nhóc tóc húi cua đó hình như tính nhẫn nại cũng không tốt lắm, thời cơ của nó (Tề Long) tới rồi, không biết nó có thể nắm chắc thời cơ hay không...”

Lý Anh Kiệt quyết định không thể cùng Tề Long dây dưa tiếp nữa, cậu phải dành lại quyền chủ động rồi dành chiến thắng trong trận đấu này để tiến vào chung kết, như vậy mới được nhận sự bồi dưỡng tốt nhất từ giáo viên tốt nhất.

Trong lòng Lý Anh Kiệt hạ quyết định, khí thế trên người liền thay đổi, nguyên bản còn mang theo chút xao động cũng liền biến mất không còn, cả

người chỉ còn lại một mảnh âm trầm.

Những học sinh xung quanh có thể không nhận ra sự thay đổi về hơi thở này nhưng những giáo viên đang xem cuộc chiến về mặt ngưng trọng hơn, người mặt cười và người mặt quan tài cũng một trong số đó, đặc biệt là người mặt quan tài, không biết từ lúc nào trong tay anh ta xuất hiện một đồng xu của Liên Bang, không ngừng tung lên rồi rơi xuống.

Lúc này Tề Long cũng không cảm giác được Lý Anh Kiệt thay đổi, công kích cũng không tạm dừng, ngược lại càng thêm kịch liệt .

Mặt quan tài hai mắt đông lạnh, vẻ mặt càng thêm nghiêm túc. Chẳng lẽ Tề Long cũng cảm giác được nguy hiểm nên mới liều mạng công kích?

Lý Anh Kiệt liên tục đón chặn, hai chân lui về sau bước, ánh mắt cậu trở nên cực kỳ bình tĩnh, thậm chí còn có một tia sát khí đậm xuất hiện.

Tề Long dù tấn công điên cuồng thế nào thì cũng có lúc ngừng lại để chuyển chiêu, chỉ cần chờ tới lúc đó thì..... một chiêu thôi cũng khiến cậu ta (Tề Long) thất bại thảm hại. Không sai, Lý Anh Kiệt rất tin tưởng vào con át chủ bài của mình, cha của cậu đã từng cảnh báo, tuyệt chiêu này là sát chiêu giết người của Lý gia, là thể thuật chân truyền của Lý gia để lại qua mấy ngàn năm.

Tới lúc, Lý Anh Kiệt rốt cục bày ra tư thế tất sát của Lý gia...

Mặt quan tài thấy một màn như vậy sắc mặt khê biến, chỉ thấy ngón tay anh ta cuộn lại, đồng xu đã được kẹp giữa ngón trỏ và ngón giữa, chỉ cần Tề Long lại lao lên anh ta sẽ phóng thứ này để Tề Long bị lệch khỏi phạm vi công kích của đối thủ.

Khi tất cả mọi người cho rằng Tề Long sẽ tiếp tục tấn công thì Tề Long lại làm một động tác khiến người khác giật mình, Tề Long chuẩn bị ra đòn tấn công thì đột nhiên cảm giác được cái gì, cậu chau mày dừng bước,

không chỉ như thế cậu còn cấp tốc lui ra phía sau, nhanh chóng kéo dần khoảng cách với Lý Anh Kiệt.

Khi Tề Long dừng lại thân mình, cậu ngay lập tức thay đổi tư thế từ tấn công thành phòng ngự, vẻ mặt dè dặt cẩn thận, giống như lo lắng với tư thế của Lý Anh Kiệt.

Xem đến đây, mặt quan tài không chút biểu tình đột nhiên kích động, đồng xu trong ngón tay cũng biến mất rồi liên tục nói: “Không sai, chính là nó, chính là nó.”

“A Thái, đến cùng là cái gì?” Mặt tươi cười phát hiện mình nhìn nửa ngày vẫn không hiểu ra sao, rốt cục nhịn không được lại lần nữa mở miệng hỏi ý kiến.

“Đừng nóng vội, Vân Diệp, sau khi phân được thắng bại thì tôi sẽ giải thích cho cậu.” Lúc này mặt quan tài căn bản không có tâm tư giải thích cho bạn tốt của mình. Ánh mắt anh ta long lanh hữu thần, gắt gao nhìn chăm chăm Tề Long, trong mắt tràn ngập khát vọng, Lúc đầu bởi vì mặt tươi cười mới muốn nhận Tề Long làm đệ tử vỡ lòng, giờ phút này đã thay đổi thành thật tâm thật lòng.

Hàn Kế Quân đang xem cuộc chiến vẻ mặt cũng ngưng trọng, hơi thở Lý Anh Kiệt thay đổi, tuy rằng cậu không hiểu chính xác giống các vị giáo viên nhưng cũng ần ần cảm thấy không ổn, hơn nữa tư thế của Lý Anh Kiệt cũng rất kỳ lạ, điều này cũng khiến cho Hàn Kế Quân biết chiêu thức tiếp theo nhất định có vấn đề. Hàn Kế Quân thông minh lập tức đoán đây là con át chủ bài của Lý Anh Kiệt. Bởi vì chiêu thức khiến người khác có cảm giác sợ hãi này trước đây chưa từng xuất hiện.

Lúc này Hàn Kế Quân nhịn không được cảm thán, khó trách Lý gia có thể đứng đầu ở Liên Bang trong nhiều năm như vậy, thật sự là nội tình mười phần. Phải biết rằng, Tề Long bọn họ đều xuất thân từ những gia đình

trung tầng trong hệ thống quân sự, có thể nói, họ có thể học được một thể thuật trụ cấp cao cấp cũng đã xem như là có vận khí siêu cấp tốt rồi, mà những thế gia xa xưa thì những loại như thế cấp cao cấp này không chỉ có một, mà là có rất nhiều rất nhiều bộ, đặc biệt là Lý gia, thậm chí họ còn có những thể thuật được truyền lại từ mấy ngàn năm.

Hai người cứ giằng co như vậy, mà lúc này biểu hiện Tề Long lại rất nhẫn nại, không xúc động đi công kích nữa.

Lý Anh Kiệt nhìn không được trong lòng mắng, vận khí của Tề Long này làm sao mà tốt như vậy, một chiêu mà cậu muốn xuất ra chính là chiêu thức phòng thủ phản công mạnh nhất, chỉ cần Tề Long công kích, cậu lập tức có thể thừa cơ mà tấn công vào nhược điểm trí mạng của đối phương, đạt được hiệu quả một chiêu tất sát. Đáng tiếc Tề Long không chịu công kích ...

Lý Anh Kiệt không phải không nghĩ tới việc Tề Long đã nhìn thấu chiêu thức của mình, nhưng chỉ cần vừa nghĩ đến ý này thì cậu đã phủ nhận ngay, bởi vì cha cậu từng nói những người có thể xem qua sát chiêu này của Lý gia đều đã chết, cho nên cậu tuyệt đối tin tưởng Tề Long không biết ý nghĩa của chiêu thức này.

Cuối cùng, người thất bại trong việc nhẫn nại chính là Lý Anh Kiệt, Lý Anh Kiệt quyết định không chờ đợi nữa, bởi vì cậu cũng không phải chỉ có một sát chiêu này, cậu còn có rất nhiều sát chiêu chủ động công kích.

Vì thế Lý Anh Kiệt biến chiêu , cậu chủ động hướng Tề Long phóng đi, lập tức liền đi tới Tề Long bên người, tay trái song chỉ trực tiếp điểm hướng Tề Long huyệt hiểm, mà tay phải chính là dựng thẳng chưởng thành nhận...

Tề Long thấy thế sững sốt, sau đó không hề nghĩ ngợi, tay phải nắm lại trực tiếp đón hướng tấn công của đối phương.

Mặt quan tài đã buông ngón tay phải xuống bây giờ lại đưa lên, trên tay cũng xuất hiện một đồng xu nhỏ.

“A!” Tiếng va chạm của cơ thể cùng với tiếng kêu thảm vang lên, một bóng người vì không thể ngăn được lực của chiêu thức mà trực tiếp rơi xuống lôi đài, lăn liên tục một đoạn mới dừng lại được.

Người còn lại cũng bị bay ra ngoài nhưng người đó rất nhanh chóng dùng tay đâm xuống, muốn bám vào mặt của lôi đài.

Tiếng ngón tay khảm xuống mặt đất khiến nó bị lún xuống gần 3 cm. Sau khi cào một đoạn đường thì người đó búng người lên làm một động tác điều hâu xoay người, rồi đứng vững vàng trên lôi đài.

Người thắng cuộc đã xuất hiện.

Trọng tài đứng trên lôi đài nhìn thoáng qua bóng người bị ngã phía dưới rồi lại nhìn người đứng bên cạnh, biểu cảm kinh ngạc: xem ra, năm 1 ban 1 năm nay xem ra thực sự muốn lật trời .

“Tôi tuyên bố, người thắng trận tiến vào vòng chung kết là —— Tề Long!”

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Giác Quan Thứ Sáu?

Lúc này Lý Anh Kiệt ở phía dưới lôi đài cũng đứng lên, giờ phút này trên mặt cậu đầy vẻ khiếp sợ, giống như không nghĩ tới kết cục cái này.

“Vì sao, vì sao cậu biết nhược điểm duy nhất đó trong chiêu thức của tôi?” Nhìn Tề Long chuẩn bị đi xuống lôi đài, Lý Anh Kiệt nhin không được hỏi. Có thể nói sát chiêu mạnh nhất cũng chính là nhược điểm lớn nhất, người bình thường căn bản không lựa chọn lưỡng bại câu thương, nhưng Tề Long lại cố tình lao vào để thử vận, điều này làm cho Lý Anh Kiệt nghĩ mãi không ra.

Tề Long gãi gãi đầu, cậu cố gắng nhớ lại khoảng khắc lúc nãy rồi nói : “Tớ cũng không biết chỉ là bản năng của tớ nói với tớ nên làm như vậy, cho nên tớ liền đánh tới, thế thôi. “

Đương nhiên cậu sẽ không nói mình đã từng thua dưới tay Lăng Lan bởi cùng một loại chiêu thức đó, lần đó cậu còn kém chút đi đời nhà ma nữa. Cậu từng hỏi Lăng Lan có phương pháp phá giải chiêu thức này hay không, mà Lăng Lan bởi vì lỡ tay khiến Tề Long bị thương nên trong lòng cũng có băn khoăn, vì thế liền phân tích chiêu thức kia, cũng nói cho Tề Long biết nơi có vẻ là chỗ phát lực mạnh nhất kia thì thường thường chính là nơi yếu nhất. Nếu lựa chọn tránh né, chính là đi vào cạm bẫy của đối phương.

Bất quá lúc đánh nhau, Tề Long cũng không có cơ hội nghĩ nhiều như vậy, cậu chỉ nhớ kỹ một điểm, càng là lúc gặp nguy hiểm thì càng không

thể né tránh, cho nên dù sừng sốt nhưng cậu vẫn quyết định nghe theo tiếng lòng mình, tấn công vào vị trí mạnh nhất, và sự thật đã chứng minh, tâm cậu không lừa cậu.

Câu trả lời của Tề Long khiến Lý Anh Kiệt đỏ mặt lên, cậu cho rằng Tề Long chỉ lấy cớ mà không chịu nói thật nguyên nhân cho mình, lúc này trong một ngọn lửa nóng giận xuất hiện, hận không thể đánh chết Tề Long.

Nhưng mà đồng thời, trong lòng cậu lo lắng cũng dâng lên, cậu bắt đầu hoài nghi sát chiêu tuyệt mật của Lý gia có phải đã bị tiết lộ ra ngoài hay không, nếu như thật sự là như vậy thì Lý gia nhất định sẽ bị đả kích đến mức tự huỷ diệt.

Phải biết rằng Lý gia có thể đứng vững gót chân ở Liên Bang chính là nhờ vào những sát chiêu được truyền lại qua mấy ngàn năm này, nếu như..... Lý Anh Kiệt quyết định chờ cuộc chiến tranh đoạt vị trí này kết thúc thì nhất định phải nói tin tức này cho cha để ông tra rõ ràng, đến cùng là kẻ nào phản bội Lý gia...

Không chỉ có Lý Anh Kiệt không tin lời nói của Tề Long, ngay cả những người khác bàng quan cũng không tin, đương nhiên là bạn tốt nhất của Tề Long, Hàn Kế Quân biết rõ những lời Tề Long nói là thật, bởi vì cậu biết rõ bản năng dã thú mà Tề Long may mắn có được là vô cùng mạnh và chính xác.

Lúc này, còn có một người cũng tin tưởng lời nói của Tề Long, đó chính là người mặt quan tài đang xem cuộc chiến ở bên cạnh, bộ dạng anh ta như thể kết quả này là chuyện đương nhiên, điều này khiến cho người mặt tươi cười bên cạnh càng nghi hoặc. Anh ta vừa định hỏi bạn mình thì đã bị bạn tóm áo kéo đi.

Sau khi trả lời Lý Anh Kiệt, Tề Long cũng chậm chậm đi xuống lôi đài, hướng về phía Hàn Kế Quân đang chờ bên cạnh. Không chờ Hàn Kế Quân

gọi thì khoe mắt Tề Long liền nhìn thấy 2 người mặc đồng phục giáo viên đi về phía mình, trên người của 2 người đó có mang theo phong cách và khí thế của quân nhân khiến Tề Long sửng sốt.

“Em học sinh này quấy rầy một chút, không biết em tên là gì nhỉ?” Một người thân hình cao lớn, thần thái lạnh nhạt mở miệng hỏi.

Lúc này mấy người giáo viên khác định lao lên hành động nhìn thấy 2 người tới trước này thì đều dừng lại cười khở. Bọn họ biết, thằng nhóc có phong cách đấu điên cuồng này thật không có duyên với mình rồi. Dù sao bọn họ cũng tự biết mà không dám dành học sinh vở lòng của 2 người kia.

Tề Long có chút không vui, không biết đối phương tìm mình làm cái gì, bất quá cậu vẫn trả lời: “Chào thầy, em là Tề Long.”

Hàn Kế Quân biết phía sau có người cũng nhanh chóng quay đầu, lúc cậu thấy rõ người phía sau là ai thì vẻ mặt nhất động, sau đó trực tiếp cúi đầu cung kính chào: “Chào hai thầy ạ.”

Hàn Kế Quân nhìn vẻ mặt mờ mịt của Tề Long liền kéo cậu ý bảo Tề Long nhanh làm theo mình.

Tề Long tuy có chút không hiểu vì sao Hàn Kế Quân lại muốn mình dùng loại lễ cung kính nhất để chào, bất quá cũng không muốn làm trái ý Hàn Kế Quân, vì thế Tề Long cũng nhanh chóng làm một cái lễ cung kính cúi đầu.

Mặt quan tài liếc mắt nhìn mặt tươi cười một cái, mặt tươi cười nhìn lại Hàn Kế Quân, trong mắt hiện lên một tia thú vị: xem ra đứa trẻ này cũng không đơn giản, nhanh như vậy mà đã lập tức nhận ra cái gì...

Hai người ý Tề Long, Hàn Kế Quân nhanh chóng đi theo mình, Hàn Kế Quân quyết đoán giữ chặt Tề Long, ý bảo cùng đi theo giáo viên. Tuy rằng

Tề Long rất muốn đi xem trận đấu của Lăng Lan, bất quá cậu vẫn nghe theo Hàn Kế Quân, đi tới một góc vắng vẻ của phòng cách đấu.

Khuôn mặt tươi cười nhìn quanh một vòng, phát hiện đã không ai có thể nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ mới gật gật đầu với mặt quan tài.

“Tề Long, thầy muốn nhận em làm đệ tử vỡ lòng của thầy, em có bằng lòng hay không?” Mặt quan tài vẫn lạnh lùng như cũ, một chút cũng không sợ khí thế của mình dọa sợ người học trò nhỏ trước mặt.

“Đệ tử vỡ lòng? !” Tề Long đầu tiên là sửng sốt, rồi lập tức nghĩ đến cái gì, bừng tỉnh lại.

Mặt quan tài thấy thế trong lòng thở dài nhẹ nhõm, xem ra đứa nhỏ này cũng biết bí mật đó, anh cũng không cần lãng phí miệng lưỡi đến giải thích, anh sợ nhất chính là loại giải thích công tác này.

Hàn Kế Quân vẻ mặt âm thầm nhìn thoáng qua Tề Long, chuyện đệ tử vỡ lòng trước khi đi vào học viện cậu cũng được cha mình báo cho trước, đây cũng là nguyên nhân vì sao khi có giáo viên đến tìm Tề Long, cậu liền suy nghĩ cẩn thận đến vấn đề này.

“Em đương nhiên nguyện ý.” Đệ tử vỡ lòng tuy không phải là sư phụ chính thức, nhưng nó chính là phúc lợi của học sinh. Có một cơ hội có thể mạnh lên nhanh chóng đương nhiên Tề Long sẽ không cự tuyệt, cậu không hề nghĩ ngợi liền trực tiếp đồng ý.

Bất quá Tề Long cũng không phải là một người quên bạn bè, cậu kéo Hàn Kế Quân bên người qua nói: “Cậu ấy là bạn tốt của em, gọi là Hàn Kế Quân, chỉ số IQ tới 260, tuyệt đối thông minh hơn em, thầy có thể thu cậu ấy làm đệ tử vỡ lòng luôn không?”

Hàn Kế Quân nghe vậy quá sợ hãi, vội ngăn lại: “Tề Long!”

Rất nhiều đứa trẻ bởi vì quá tham lam mà đánh mất đi cơ hội trở thành đệ tử võ lòng. Hàn Kế Quân thấy Tề Long lỗ mãng như vậy, nhất thời mồ hôi đầy đầu. Trong lòng trách cứ Tề Long vì sao tùy hứng như vậy? Chẳng lẽ không hiểu rõ đây là cơ hội để cậu ấy nhanh chóng mạnh lên sao?”

Nhìn Hàn Kế Quân vì Tề Long mà sốt ruột, còn Tề Long thì vẻ mặt kiên định giành phúc lợi vì bạn tốt, khuôn mặt tươi cười nguyên bản đã cười sẵn nay càng vui vẻ hơn, mà mặt quan tài bên cạnh cũng nhu hòa hơn.

Hai người nhìn nhau liếc mắt một cái, khuôn mặt tươi cười lúc này mới nhìn về phía Hàn Kế Quân nói: “Hàn Kế Quân, nếu không ghét bỏ vậy thì em làm đệ tử võ lòng của tôi đi.”

Hàn Kế Quân kinh hỉ ngẩng đầu: “Em có thể sao?”

Khuôn mặt tươi cười gật đầu, Hàn Kế Quân kích động liên tục nói: “Cám ơn thầy, em nguyện ý, em nguyện ý.”

Tề Long nhìn kết quả này thì vừa lòng, khoe miệng cười rộng đến mang tai.

Mặt quan tài hơi hơi nhú nhú mày nói: “Không phải cậu nhìn trúng thằng nhóc khác sao?” Thu nhiều hơn một người thì tinh lực lại tổn gấp đôi, anh ta cũng không hy vọng bạn mình quá mệt mỏi.

Khuôn mặt tươi cười vẫn cười như trước: “Thu thêm một người cũng không có gì, dù sao một năm tới chúng ta cũng còn rất nhiều thời gian.” Nói xong anh ta lấy từ trong túi ra 2 cái mặt huy hiệu bằng đồng hình chữ nhật, trên đó có khắc một bông hoa lan rồi đưa cho Hàn Kế Quân: “Một cái là cho em, cái còn lại là cho một đệ tử võ lòng khác mà thầy nhìn trúng, hẳn là bạn của các em, ừm, chính là đứa trẻ mà buổi sáng nay mới đánh nhau với Tề Long.”

Nghe vậy, Tề Long Hàn Kế Quân kinh hỉ liếc mắt nhìn nhau, trăm miệng một lời nói: “Lạc Lãng.”

Khuôn mặt tươi cười cười nói: “Chính là cậu bé đó.”

Hàn Kế Quân không chần chờ trực tiếp gọi vào liên lạc khí của Lạc Lãng, bỏ một câu bảo cậu ta tới gấp rồi liền ngắt cuộc gọi.

Lạc Lãng đang xem trận đấu của Lăng Lan và Vũ Cảnh không hiểu chuyện gì liền lật đật chạy qua, khi mặt tươi cười nói ý muốn thu cậu làm đệ tử võ long thì Lạc Lãng cũng không chần chờ, trực tiếp đáp ứng rồi đoạt cái huy hiệu trong tay Hàn Kế Quân. Đây chính là tín vật đại biểu cho quan hệ thầy trò đó, không chấp nhận bị mất đâu.

Tín vật của Tề Long là một đồng bạc, mặt trên khắc một cây tùng, vừa cứng cáp vừa hữu lực, mang theo một chút phong cách cổ xưa ở trong đó.

Thu được đệ tử võ lòng mà mình ưng ý, người mặt quan tài và người khuôn mặt tươi cười cũng không có tâm tư ở lại sân cách đấu. Bọn họ tạm biệt đám Tề Long, hẹn thời gian và địa điểm học tập rồi rời đi.

Trên đường, mặt tươi cười rốt cục đem câu hỏi mà mình nhẩn nại này giờ ra hỏi: “A Thái, rốt cuộc đứa trẻ Tề Long có cái gì mà khiến cho cậu hưng phấn như vậy, thậm chí còn trực tiếp lấy ra tín vật đại biểu cho đệ tử chính thức nữa?”

“Nếu tôi có quyền lực thu đệ tử chân truyền, thì cho dù trả ngàn vạn tôi cũng chấp nhận.” Người mặt quan tài ngưng trọng nói, “Thằng nhóc Tề Long kia, nếu tôi đoán chừng không sai thì nó cảm nhận được giác quan thứ sáu rồi.”

Câu trả lời của mặt quan tài khiến người mặt tươi cười khiếp sợ: “Làm sao có thể, cho dù là chúng ta cũng chỉ mới có thể chạm vào giác quan thứ sáu mà thôi.”

“Có lẽ đây là thiên phú của nó.” Mặt quan tài chỉ có thể giải thích như vậy. Giác quan thứ sáu là một loại năng lực thần kỳ, có thể cảm giác được nguy cơ cũng như cơ hội, mà hiện tại, Liên Bang chỉ có thể dựa vào những thủ đoạn tra tấn cực kỳ tàn khốc để bức bách người khác đạt được loại năng lực này.

Đương nhiên xác suất thành công của cách là này cũng cực kỳ kém, chỉ có những người có tính cách cứng cỏi, thân kinh bách chiến (giống chị Lan) mới có cơ hội chạm thứ năng lực thần kỳ này, giống như anh ta cùng với người mặt cười, họ là 2 người may mắn có được nó.

Mà anh ta cũng lần đầu tiên nhìn thấy một đứa trẻ nhỏ đến như vậy có loại thiên phú này, thậm chí nó còn mạnh hơn rất nhiều so với những người phải dựa vào sự rèn giũa từ bên ngoài để có được cái loại cảm giác đó như anh ta. Có lẽ đây chính là cơ hội của bọn họ, vì môn phái của mình mà bồi dưỡng ra một siêu cấp cường giả.

Mặt quan tài đã quyết định sẽ bồi dưỡng Tề Long thật tốt, tuyệt không thể để cho một yêu nghiệt (không tính Lăng Lan) bị diệt được. Anh ta cũng đã suy nghĩ kỹ, nếu mình không có thời gian dạy Tề Long, thì đem Tề Long giao cho sư phụ của mình.

Nếu Nhất hào đạo sư trong không gian học tập nghe được lời nói của người mặt quan tài thì nhất định sẽ phải ngỡ vào sự hiểu biết nông cạn của anh ta, đây cũng không phải là giác quan thứ sáu gì. Nó đơn giản chỉ là một loại thiên phú thức tỉnh sớm, tên khoa học là “Cảm giác”, biệt danh “Mắt thú”, là thiên phú thuộc bậc trung trong tất cả các loại thiên phú. Đương nhiên, không thể so sánh khoa học kỹ thuật của bây giờ với khoa học kỹ thuật của tinh hệ Mộng Đa được, nó kém nhau tới mức có thể nói đến cụm từ “một vạn tám ngàn dặm”, tóm lại không cùng đẳng cấp.

Mà lúc này, đã ổn định xong tinh thần bị kích động, Tề Long, Hàn Kế Quân, Lạc Lăng mới chạy về xem cuộc chiến của Lăng Lan, cuộc chiến của

Lăng Lan hoàn toàn khác biệt với trận đấu của Tề Long, căn bản không có chút kích thích gì, hai người trên lôi đài chỉ đang so đấu sự chịu đựng, thăm dò lẫn nhau.

Lăng Lan biết rất rõ vấn đề của bản thân, giết người-không thành vấn đề, cho dù có mười Vũ Cảnh cùng xuất hiện cô cũng đều có thể thoải mái KO, nhưng muốn dành chiến thắng mà không làm đối thủ bị thương hoặc chỉ bị chấn động nhẹ thì việc này chẳng dễ dàng gì, dù sao những thứ cô học đều là tuyệt chiêu giết người, có thể dùng để thi đấu theo kiểu chính quy này thì thật sự quá ít.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Dấu Ấn Ghi Lại Cho Lần Nghịch Tập Hàng Đầu

Đương nhiên, Lăng Lan cũng có thể lựa chọn gặp chiêu biến chiêu, đối phương đánh thế nào cô liền phá thế đó. Đáng tiếc, thằng nhóc nhỏ tuổi hay để tính toán nhỏ nhặt Vũ Cảnh này lại không muốn cho cô như ý, nói cách khác, Vũ Cảnh hạ quyết tâm không chủ động công kích, cậu muốn Lăng Lan xuất thủ.

Cho nên, bây giờ Lăng Lan rất đau đầu, và đây cũng là lý do vì sao Tề Long bên kia đánh hơn mấy trăm chiêu mà Lăng Lan bên này chỉ mới đánh thử hơn 10 chiêu, nói cách khác, này giờ hai người chỉ vòng qua lại thử sức nhau làm lãng phí thời gian.

Nhưng mà Lăng Lan là người cái gì cũng có thể thiếu, chính nhãn nại không thiếu, cho dù là Nhất hào đạo sư cũng từng nói năng lực nhãn nại của Lăng Lan là thuộc cấp bậc biến thái, trừ phi là cô không muốn nhẫn, còn không thì không ai có thể thắng được cô.

Nhìn cục diện giằng co vòng quanh diễn ra liên tục này giờ khiến cho những người xem trận chiến của 2 người cũng bắt đầu mất nhẫn nại, người người bắt đầu rời đi hết, cả những người giáo viên cũng bắt đầu rời đi xem những trận đấu khác.

Ở trong không gian ý thức, giờ phút này tiểu Tứ cũng bị hoàn cảnh trước mắt làm cho thấp thỏm nôn nóng : “Lão đại, chẳng lẽ đầu cô không bị choáng váng sao. Đã đi mấy chục vòng luôn rồi?”

“Vẫn tốt, không xuất hiện tình huống hoa mắt, chóng mặt.” Lăng Lan lạnh lùng tự giễu một phen, cô đối với loại cục diện trước mắt này cũng thúc thủ vô sách. Dù sao có mấy lần cô xuất thủ đã cố ý lộ ra một chút sơ hở, đáng tiếc khả năng nhẫn nại và sức chống cự của Vũ Cảnh cũng khác tốt, vậy mà vẫn lựa chọn không xuất thủ.

“Lão đại, trực tiếp KO cậu ta đi.” Tiểu Tứ kêu gào, rõ ràng lão đại nhà mình chỉ dùng một ngón tay liền có thể thu phục chuyện này, vì sao lại muốn làm cho phức tạp như vậy? Tiểu Tứ thật băn khoăn.

Trực tiếp KO? Nếu đơn giản như vậy thì tốt rồi, Lăng Lan tức giận trừng mắt nhìn tiểu Tứ một cái, ý bảo nó đừng nói những chuyện vợ vẫn như vậy.

Lăng Lan không tin tưởng khiến tiểu Tứ rất tức giận, má nó phình ra, thở phì phì, cái miệng nhỏ cũng chu thật cao, không phục nói: “Vì sao lão đại cứ muốn tìm nhược điểm của cậu ta rồi tấn công? Cô rõ ràng mạnh hơn cậu ta rất nhiều, chỉ cần tăng tốc độ một chút là có thể KO cậu ta rồi mà?” Tiểu Tứ rất rõ ràng thực lực của Lăng Lan, tốc độ công kích của cô có thể nhanh hơn nữa, chỉ cần tăng lên một chút thì thẳng nhóc trước mặt này chắc chắn không thể nào tránh được.

Lăng Lan sững sốt, đảo mắt liền nở nụ cười khổ, cô phát hiện bản thân thật sự đi vào ngõ cụt rồi, vì sao cô nhất định tấn công vào nhược điểm của đối phương chứ? Dù thật sự cô có năng lực nhìn thấy nhược điểm của người khác rồi một kích chí mạng đánh bại đối phương, nhưng cô cũng đâu đơn giản chỉ có năng lực đó. Cô còn có sức mạnh, tốc độ cùng với sự phản ứng nhanh nhạy của thần kinh mà, chỉ bằng những kỹ năng đó thì cô cũng có thể nghiền nát đối phương...Đây là thể hiện của sự chênh lệch về thực lực.

“Tiểu Tứ, người thật sự là tiểu đệ tốt nhất của ta, cảm ơn!” Cuối cùng cũng có thể cười bỏ quấy nhiễu, Lăng Lan trực tiếp cho tiểu Tứ một nụ cười

thật tươi, giống như nắng ấm trong mùa đông lạnh giá, ấm áp đi vào lòng người.

Tiểu Tứ cảm giác bản thân cả người choáng váng và vui sướng, khuôn mặt còn cổ ra vẻ nghiêm má, tức giận cũng hòa dịu đi, khóe miệng không tự chủ được hơi hơi cong cong lên.

Giải quyết được phiền nhiễu trong lòng, Lăng Lan rốt cuộc không chần chờ nữa, cô muốn tấn công, trực tiếp nhún chân, nương theo lực này rồi nhanh chóng xông đến Vũ Cảnh hướng đối diện, đồng thời tay phải nắm lại mạnh mẽ đánh về phía đối phương.

Vũ Cảnh nhìn động tác này thì sửng sốt, bất quá cậu cũng lập tức nâng hai tay, làm tư thế đón đỡ, chuẩn bị chặn lại một kích uy lực mười phần này Lăng Lan.

Vũ Cảnh kinh nghi trong lòng, rõ ràng động tác công kích Lăng Lan đã từng dùng quá, nó đã bị cậu hoàn mỹ chặn lại. Rõ ràng đã biết là công kích vô dụng, vì sao Lăng Lan còn muốn sử dụng một lần nữa?

Vũ Cảnh không rõ nhưng cậu rất nhanh liền biết vì sao, cùng là chặn lại, cùng một tư thế, cùng một tốc độ, cùng là một chiêu phòng thủ nhưng khi nắm tay ấy cách tay cậu khoảng 3 cm thì nó đột nhiên biến mất.

Đúng vậy, rõ ràng ở ngay trước mắt, vậy mà liền như không biến mất.

Gặp quỷ! Đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Vũ Cảnh không hiểu nhưng cũng biết tình hình lúc này của mình không ổn.

Khi ý tưởng này vừa mới hiện lên trong lòng cậu thì cậu liền cảm giác vai trái của mình bị một năng lực cực mạnh đánh trúng, cú đánh khiến cho cậu không thể không chế mà bị đánh bật ngược ra đằng sau, nện xuống đất.

“Không tốt, bị đánh trúng!” Đau đớn từ vai trái truyền đến khiến Vũ Cảnh hít một ngụm khí lạnh, nhưng mà cậu không muốn thua cuộc, cố nén đau nhức làm một động tác xoay người để đứng dậy, lấy tay phải đề lên vai trai đang bị thương, cậu muốn kiểm tra thương thế của mình trước.

“May quá, chỉ bị thương phần mềm!” Trong lòng Vũ Cảnh khẽ thở ra, lực đánh của Lăng Lan cũng không quá mạnh, không ảnh hưởng đến thời gian chiến đấu tiếp theo của cậu.

Nhưng mà, Vũ Cảnh chỉ có thể nghỉ ngơi trong khoảnh khắc này, bởi vì sau khi xác định thương thế của mình không quá nặng thì đòn công kích tiếp theo của Lăng Lan đã lập tức tới.

“Lúc này mình nhất định có thể nhìn thấy công kích của đối phương!” Vũ Cảnh đối với việc mình bị đánh một đòn vừa rồi rất không phục, cậu cho rằng đó là do mình đã lơ lửng phòng bị nên mới bị như thế, dù sao từ lúc bắt đầu trận đấu tới giờ, cậu đều có thể chống cự lại thành công, cậu không tin, lúc này đây mình có thể lại phạm sai lầm ấy.

Nhưng hiện thực lại khiến Vũ Cảnh kinh ngạc, bởi vì một lần nữa cậu lại không nhìn thấy đòn công kích của Lăng Lan, và Lăng Lan liền biến mất ngay trước mặt cậu.

Cậu nhìn rất rõ ràng, Lăng Lan ở phía trước cậu khoảng 3 m thì cả người lại biến mất.

Đáng chết, chẳng lẽ Lăng Lan có thuật ẩn thân? Vũ Cảnh nhìn không được mẫn trong lòng, đương nhiên cậu biết đây là chuyện không có khả năng, và khả năng duy nhất chính là tốc độ của Lăng Lan nhanh đến mức mắt cậu không nhìn theo kịp, có thể không?

Những người còn lại đang xem trận đấu của Lăng Lan và Vũ Cảnh giờ phút này nhìn không được kinh hô lên, bởi vì trong tầm mắt bọn họ Lăng Lan cũng biến mất. Đương nhiên bọn họ càng rõ ràng hơn chuyện Lăng

Lan biến mất đã ngay lập tức xuất hiện ở phía sau Vũ Cảnh, nhưng bởi vì điểm mù của mắt nên cho đến lúc này Vũ Cảnh vẫn không nhận ra vị trí của Lăng Lan.

Tề Long kích động cả người phát run, cậu gắt gao nắm chặt tay Hàn Kế Quân: “Trời ơi, lão đại lại mạnh hơn rồi, tốc độ này thật TMD quá suất .”

Lạc Lăng bên cạnh nghe vậy chỉ có thể gật đầu, hai mắt cậu nhìn chăm chăm lên lôi đài, không dám phân tâm vì sợ mình bỏ lỡ bất cứ động tác nào.

“Lại mạnh hơn sao?” Hàn Kế Quân là người duy nhất thực lực của Lăng Lan, biểu hiện này cũng không phải là đột nhiên mạnh lên mà giống như sử dụng tốc độ thật sự của mình.

“Ba!” một tiếng, Vũ Cảnh đau đớn hô lên rồi cả người lại lần nữa bay lên.

“Lăng Lan!” Tất cả mọi người nhìn không được hô to, Lăng Lan đang núp đằng sau đã trực tiếp nhắc chân đem Vũ Cảnh không chút phòng bị gì trực tiếp đá ra ngoài.

Sức đá ở chân mạnh hơn tay rất nhiều, vai phải bị đá trúng của Vũ Cảnh không đơn giản chỉ là bị thương bên ngoài, lần này cậu không còn cảm giác tay phải của mình nữa.

Mồ hôi lạnh ứa ra, không biết vai phải của mình như thế nào, có phải đã bị đá nát xương cốt hay không? Tuy rằng Liên Bang đã tìm ra phương thuốc giúp hồi phục vết thương, có thể tăng khả năng liền của vết thương, nhưng nếu xương cốt bị vỡ vụn thì hoàn toàn không dễ chữa trị như vậy. Nếu xương cốt mọc lại mà sai vị trí thì chắc chắn tương lai của cậu sẽ bị ảnh hưởng.

Một cước này của Lăng Lan thoát nhìn rất hung ác nhưng đã được cô kiểm soát sức lực nên cũng không khiến Vũ Cảnh bị thương quá nặng, tuy không thể xác định xương cốt có bị gãy hay không nhưng tuyệt đối không bị thương đến mức ảnh hưởng đến tương lai.

“Ba! Ba! Ba!” Lăng Lan cũng không vì đánh trúng đối phương mà ngừng tấn công, cô ngay lập tức ra tiếp 3 quyền đánh cho Vũ Cảnh không có cơ hội phản kích, trực tiếp bị bay ra khỏi đài, đập xuống mặt đất. Lăng Lan vẫn đứng ổn định bất động trên đài, lạnh mắt nhìn trọng tài chờ quyết định cuối cùng.

Có lẽ là do tốc độ công kích của Lăng Lan quá nhanh, cũng có lẽ là do những kỹ năng đánh bay Vũ Cảnh của Lăng Lan quá lợi hại, tóm lại, người đảm nhiệm làm trọng tài của trận này vậy mà ngây ngẩn cả người, vừa đủ ba mươi giây.

Cả phòng đấu yên tĩnh một mảnh, năng lực quá mức bừa hãn của Lăng Lan khiến mọi người không dám nói chuyện. Vì sao biểu hiện giữa đấu trận và cuối trận lại khác xa nhau như vậy? tất cả mọi người đều không thể tin, không phải này giờ luôn luôn đi vòng vèo sao, vì sao sau đó trong chớp mắt liền phân ra thắng bại? Người đứng thứ 2 toàn trường cứ thế đơn giản bị KO sao? Chẳng lẽ ngay từ đầu Lăng Lan đều đang đùa?

Tất cả mọi người đều cảm thấy không biết nói gì, không biết nên đối mặt với Lăng Lan như thế nào. Trong lòng bọn họ thật bất lực, vì sao học sinh năm nhất năm nay lại xuất hiện ra một người yêu nghiệt như Lăng Lan vậy chứ? Mạnh đến mức khiến cho bọn họ nghĩ rằng mình không có khả năng dành chiến thắng.

Trọng tài đột nhiên tỉnh lại, vội vàng hô: “Trận đấu này, Lăng Lan thắng. Chúc mừng Lăng Lan tiến vào trận chung kết!”

Trọng tài vừa tuyên bố khiến ba người Tề Long hoan hô dậy lên, sau đó, từng tiếng vỗ tay thừa, lốt thốt bắt đầu vang lên, đến cuối cùng, toàn trường đều cùng vỗ tay, ngay cả những học sinh khóa trên cũng vỗ tay.

Lăng Lan quá mạnh mẽ, chỉ sau một thời gian ngắn mơ màng, những học sinh năm nhất đã bị Lăng Lan thuyết phục, tư tưởng cường giả vi tôn đã khiến cho bọn họ nhận Lăng Lan làm người đứng đầu.

Những học sinh khóa trên cũng vỗ tay không ngớt, nhưng đó không phải là tán thưởng cho Lăng Lan, mà là tán thưởng cho lần nghịch tập này của cô. Phải biết rằng những học sinh đứng ở vị trí thấp mà có thể tiến đến vòng chung kết thì xác suất xảy ra là rất thấp, mặc dù trong lịch sử của học viện đồng quân không phải chưa từng phát sinh nhưng ít đến đáng thương. Nhưng năm nay lịch sử lại thay đổi khiến mọi người đều khiếp sợ, bởi vì năm nay đồng thời xuất hiện hai người nghịch tập thành công tiến vào trận chung kết, không thể nghi ngờ hai người Lăng Lan và Tề Long đã sáng tạo ra một kỷ lục mới ở trung tâm học viện đồng quân, một lịch sử mới.

Trong phòng của viện trưởng, lúc này có hai người đang xem trận đấu này.

“Ông Từ, ông thấy thế nào?” Viện trưởng cười tủm tỉm chỉ vào người cuối cùng đứng ở trên lô đài hỏi.

“Không sai, Lăng Tiêu coi như đã có người kế nghiệp rồi.” Người được gọi là ông Từ mặc một bộ trang phục quân đội trắng tấp, trên bả vai có đính mấy ngôi sao, trước ngực cũng có gắn quân hàm khiến cho người khác biết ông ta đã tới chức trung tướng.

Từ trung tướng thân thiết hỏi: “Đứa nhỏ này ông đã an bài đạo sư vỡ lòng chưa? Nếu không tuyển được người nào tốt thì để tôi an bài cho.”

ĐÀN ÔNG TƯƠNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Truyền Thừa Của Lăng Tiêu?

Viện trưởng tựa tiểu phi tiểu nhìn Từ trung tướng liếc mắt một cái, ánh nhìn của bạn tốt khiến mặt của Từ trung tướng mặt có chút nóng lên, xấu hổ nói: “Tôi không phải cũng vì lo lắng cho tương lai của con Lăng Tiêu? Đều là do tôi quan tâm quá hóa không tốt, chỗ này là địa bàn của cậu, làm sao không an bày tốt chứ...”

“Quan tâm con của Lăng Tiêu là chuyện tốt, như vậy đi, ông đem thứ Lăng Tiêu gởi ở chỗ ông giao cho tôi đi.” Viện trưởng ý cười càng sâu.

Từ trung tướng không cần suy nghĩ trực tiếp cự tuyệt: “Không được, thứ Lăng Tiêu để lại trước khi ra trận rất có thể là bí mật thăng thần cấp sư sĩ, nó thuộc Liên Bang, thuộc quân bộ của chúng tôi.”

Nụ cười của viện trưởng biến mất: “Lăng Tiêu có gởi tin tới cho tôi nói thứ đó là của cậu ấy để lại cho con mình, ông Từ, ông cũng đừng quá đáng, Lăng Tiêu hy sinh là vì Liên Bang, chúng ta không thể làm việc có lỗi với cậu ấy, có lỗi với con của cậu ấy.”

Sắc mặt Từ trung tướng có chút khó khăn, ông trùng trùng nói: “Cho nên tôi mới hao tổn tâm cơ bảo vệ đứa trẻ đó, thậm chí giữ bí mật tốc độ thăng cấp của ông, để ông có thể tiếp tục ở đây, cuối cùng là đem đứa trẻ đó để cho ông bảo vệ còn gì. Không đưa di vật của Lăng Tiêu ra cũng là vì an toàn của đứa trẻ đó, truyền thừa của thần cấp sư sĩ là sự tồn tại khiến cho tất cả mọi người đều điên cuồng, đứa trẻ đó không thể giữ nó được.”

“Từ Đình Trụ! Ông.....!” Viện trưởng đập mạnh lên bàn rồi đứng phắt lên, rốt cuộc không thể tiếp tục duy trì vẻ lạnh nhạt.

“Diệp Nhất Phàm, ông bình tĩnh một chút đi.” Từ trung tướng trợn mắt đánh trả, vì chuyện này mà gần đây 2 người đều ra về trong không vui.

“Bình tĩnh? Tôi đã bình tĩnh lắm rồi, tôi đã nhịn sáu năm rồi. Bây giờ chính là lúc đứa trẻ cần có người thầy vỗ lòng để dạy bảo, chỉ điểm, làm gì có người nào có thể bằng với thần cấp sư sĩ chứ. Đó là truyền thừa của Lăng Tiêu.” Viện trưởng cao giọng nói, “Đây là quyền của con trai Lăng Tiêu, nó có quyền thừa kế tất cả mọi thứ của cha nó.”

“Tôi cũng có nói không để nó kế thừa đâu, chỉ cần chúng ta phá được lớp bảo vệ bên ngoài thì chúng ta sẽ copy một bản ra cho nó, như vậy nó vẫn có thể kế thừa vật của cha nó mà.” Từ trung tướng rất tức giận khi bản thân hiểu lầm mình, ông cũng không cướp đoạt gì của Lăng Lan, ông chỉ hy vọng truyền thừa của Lăng Tiêu có thể lưu hành trong quân đội, trở thành một tiêu chuẩn huấn luyện thôi. Như vậy thì có thể tưởng tượng được chuyện này sẽ gây rung động tới mức nào, năng lực chiến đấu của quân đội Liên Bang nhất định sẽ tăng lên nhanh chóng, thậm chí rất nhanh có thể hình thành một hệ thống quân đội có năng lực chiến đấu khủng bố, có thể uy hiếp những quốc gia xung quanh. Phải biết Lăng Tiêu chính là người thành công thăng cấp thần cấp sư sĩ trẻ tuổi nhất trên toàn Liên Bang.

Viện trưởng cười trào phúng nói: “Sáu năm, đã sáu năm rồi mà của bộ của các ông vẫn không làm được gì.”

Từ trung tướng trầm mặc mười giây mới trả lời: “Tôi tin chỉ cần thêm vài năm nữa chúng tôi có thể phá giải truyền thừa của Lăng Tiêu.”

“Đừng lừa bản thân nữa, các ông đối cái đó căn bản không có một biện pháp nào.” Viện trưởng tuy chỉ là viện trưởng của học viện đồng quân trung

tâm, nhưng không có nghĩa ông không biết những tin tức nội bộ của quân đội.

Bị bạn tốt vô tình bóc trần, vẻ mặt Từ trung tướng có chút xấu hổ.

Viện trưởng làm bộ không thấy Từ trung tướng xấu hổ, tiếp tục nói: “Cái này chứng minh truyền thừa của Lăng Tiêu đã được cậu ấy thiết kế điều kiện để khởi động, có lẽ chỉ có người thừa kế cậu ấy mới có thể kích hoạt nó.

Từ trung tướng nghe vậy cười khỏ, ông cũng biết khả năng này là rất cao, nhưng ông lại không thể hết hy vọng được, ông còn muốn đánh cuộc, vì mình, cũng vì toàn bộ Liên Bang. “Tôi cũng là vì tương lai của Liên Bang, nếu có thể phá giải nó cho dù không thể cho Liên Bang có thêm một thần cấp sư sĩ thì cũng có thể giúp Liên Bang bồi dưỡng ra vô số cao cấp sư sĩ, vận khí tốt một chút có thể còn có vương cấp nữa.”

Viện trưởng nghe vậy cũng dụ xuống: “Cho nên, tôi mới để cho ông sáu năm để ông nghĩ cách phá giải nó, nếu thành công thì đưa cho Lăng Lan một bản xem như hoàn thành lời nhả nử cuối cùng của Lăng Tiêu. Nhưng mà là do người của ông không phá giải được, con Lăng Tiêu đã chính thức tiến vào trường học này, sáu tháng cuối năm nó sẽ có tư cách tiến vào hư nghĩ thế giới, bắt đầu nhận những chỉ bảo đầu tiên, tôi phải đem di vật mà Lăng Tiêu để lại giao cho nó, không thể chậm trễ hơn nữa.”

Từ trung tướng từ chối cho ý kiến: “Giao cho nó thì sao, không lẽ ông không biết con của thần cấp sư sĩ là không thể đột phá vượt qua cao cấp sư sĩ, cho dù dùng thuốc cải tạo và bồi dưỡng thì khả năng thăng cấp tới vương bài đã xem như là chống trời rồi. Nhưng, nếu nó ở chỗ của quân bộ, một khi có thể phá giải lớp bảo vệ đó thì sẽ có vô số vương bài, thậm chí là vương cấp xuất hiện, ông Diệp à, ông không thấy nếu nó ở trong tay của quân bộ thì càng có ích hơn sao, cho chúng tôi thêm một thời gian nữa đi.”

Viện trưởng cố nén tức giận trong lồng ngực, mở miệng nói: “Nói như ông thì tốt nhưng nếu cả đời đều không thể phá giải nó thì sao? Nếu Lăng Tiêu thiết kế nó với điều kiện chỉ có để lại cho con của mình thì sao nếu cố tình cưỡng chế phá giải thì có thể khiến cho nó tự động xóa thì sao, như thế chúng ta cái gì cũng không lấy được, không những vậy con của Lăng Tiêu cũng không thể có được truyền thừa, chúng ta không thể ích kỷ như vậy.”

Từ trung tướng là một người cực kỳ cố chấp, những thứ mình đã quyết định thì rất khó có thể thay đổi, cho dù biết những gì viện trưởng nói rất có thể là sự thật nhưng ông vẫn không muốn đồng tình.

Viện trưởng có chút bất đắc dĩ, tính cách của bạn tốt ông cũng biết rõ, chỉ ăn mềm không ăn cứng, nghĩ nghĩ một lúc lâu rồi ông mới nghĩ ra một biện pháp vẹn cả đôi đường, ông nói: “Ông bạn, hay là chúng ta đổi phương thức thử thí nghiệm đi, nếu như quân bộ của ông đã không thể phá giải được truyền thừa thì chúng ta trước cứ để nó ở thế giới hư nghĩ đi. Chúng ta có thể yêu cầu học sinh trong học viện đến và khiêu chiến với nó, có khi làm như vậy lại giúp chúng ta có hy vọng thì sao, dù sao trẻ nhỏ cũng có vô số cách làm mà chúng ta không thể làm được mà.”

“Hơn nữa, chúng ta sẽ giấu nó dưới danh nghĩa là nhiệm vụ công khai, như vậy, tôi tin không ai có thể nghĩ tới đó chính là truyền thừa của Lăng Tiêu, như vậy Lăng Lan cũng có cơ hội thật sự có được thử sức với truyền thừa của Lăng Tiêu, mà như vậy cũng không gây nguy hiểm quá lớn.”

Giả vờ sao? Từ trung tướng âm thầm cân nhắc, lo lắng lợi hại. Nhìn Từ trung tướng có chút tâm động, viện trưởng quyết định thêm chút lửa, ông vỗ vỗ bả vai Từ trung tướng nói: “Ông Từ, đừng quên, bọn trẻ mới là tương lai của Liên Bang chúng ta, cho dù là ai có thể nhận được truyền thừa của Lăng Tiêu thì đối với Liên Bang chúng ta cũng là trăm lợi mà không hại gì.”

Từ trung tướng rốt cục bị thuyết phục, bất quá ông cũng đưa ra một yêu cầu: “Như vậy cũng được, nhưng thứ đó phải được người của chúng tôi theo dõi.”

Như vậy cho dù là ai có được truyền thừa thì bọn họ cũng sẽ biết ngay lập tức, như vậy thì có thể yêu cầu người đó nói nội dung bên trong.

Viện trưởng nghĩ nghĩ một chút rồi cũng đồng ý nhưng cũng đưa thêm yêu cầu, trước khi truyền thừa được phá giải thì những nhân viên theo dõi không được liên hệ cùng bất cứ ai, cho dù là trong hay ngoài học viện. Nói cách khác, nếu mọi chuyện diễn ra suôn sẻ an toàn thì những người đó sẽ là giáo viên của học viện, không được có thêm hành động gì khác.

Từ trung tướng cũng đồng ý, dù sao nhân viên theo dõi của bọn họ cũng là đi tới học viện đồng quân trung tâm, là đang ở địa bang của người khác, dù sao cũng không thể không nhường một bước được.

Hai người cùng hẹn thời gian giao nhận truyền thừa của Lăng Tiêu rồi Từ trung tướng mới rời khỏi trường học.

Nhìn Từ trung tướng ngồi cơ giáp rời đi, viện trưởng lúc này mới sâu kín thở ra một hơi, nhẹ nhàng mà nói: “Lăng Tiêu, tôi chỉ có thể làm đến bước này, có thể nhận truyền thừa của cậu hay không chỉ còn xem bản lĩnh của con trai cậu.”

Vừa kết thúc trận đấu, Lăng Lan không biết rằng trong phòng của viện trưởng cách nói cô đang đứng vài km, vì quyền lợi của cô mà có hai ông già đã cãi nhau một phen, thậm chí tranh luận, thuốc súng mười phần, cuối cùng viện trưởng cũng thắng lợi giúp cô đoạt được cơ hội nhận lấy truyền thừa.

Lăng Lan bước xuống lôi đài thì đã bị ba người Tề Long vây quanh, Tề Long là người lao tới đầu tiên, bất quá bị Lăng Lan dè dặt cho một cước

văng ra. Người ta vẫn là hoàng hoa khuê nữ, ở đâu ra chuyện cho người đàn ông khác ôm ấp lung tung chứ.

Bởi vì Vũ Cảnh bị thương có chút nặng, phải nằm trong khoang trị liệu trong một thời gian ngắn nên trận đấu xếp 3,4 được lùi lại thêm vài giờ, vì thế trận đấu của Lăng Lan và Tề Long cũng được đặt lùi lại.

Lúc bốn người Lăng Lan chuẩn bị sang bên cạnh nghỉ ngơi trước thì Lăng Lan liền cảm giác được cổ khí bá đạo đang kéo cô vào không gian học tập.

Trời ơi, lại tới nữa. Trán Lăng Lan bắt đầu ra mồ hôi lạnh, cô cố gắng ngăn cổ lực kia.

Giờ phút này cô có chút khó hiểu vì sao không gian học tập lại xuất hiện giữa ban ngày như vậy, trước kia chỉ có buổi tối lúc nghỉ ngơi mới xuất hiện mà.

Lăng Lan biết bản thân không thể duy trì tỉnh táo được lâu nên túm lấy Tề Long nói: “Tề Long, tớ cảm thấy có chút không thoải mái, mau đem tớ đặt vào khoang trị liệu, nhanh lên.”

Bởi vì chống cự với lực hấp nên giờ phút này sắc mặt Lăng Lan cực kỳ tái nhợt, điều này làm cho mấy người Tề Long lo lắng.

Hàn Kế Quân ý bảo Tề Long nhanh nâng Lăng Lan đặt vào khoang trị liệu rồi thân thiết hỏi: “Lan lão đại, có phải vì tăng tốc độ của thân thể nên mới khiến cho cơ thể bị thương hay không?”

Lăng Lan đang không biết phải lấy cớ gì để nói cho tình trạng của mình lúc này thì nghe thấy cái cớ hoàn mỹ mà Hàn Kế Quân chủ động thì nhanh chóng gật đầu nói: “Đúng vậy, đó là một loại chiêu thức dựa vào năng lượng thân thể để có thể tăng nhanh tốc độ, nó rất hao tổn năng lượng cho nên bình thường tớ đều không dùng, bất quá phần năng lượng cạn kiệt

không quá nhiều thì không có vấn đề gì quá lớn, chỉ cần nằm trong khoảng trị liệu một thời gian là có thể khôi phục.”

Lăng Lan trả lời khiến ba người Tề Long yên tâm, lúc này Tề Long mới nhớ tới vấn đề mà cậu quan tâm nhất liền hỏi: “Vậy trận chung kết với tớ thì sao, lão đại cậu có thể tham gia chứ?”

Lăng Lan cười khỏ, cô cũng không biết mấy vị đạo sư trong không gian học tập muốn giữ cô đến lúc nào, có thể là vài phút, vài giờ, thậm chí là vài ngày, không thể xác định. Cuối cùng Lăng Lan chỉ có thể nói: “Chuyện này còn phải xem lượng năng lượng đã mất của tớ là nhiều hay ít, nếu ít thì vài phút là xong, còn nhiều thì chỉ sợ không kịp tỉnh lại trước khi trận chung kết bắt đầu.”

Lời nói của Lăng Lan khiến Tề Long nhất thời tức giận, cậu nguyên bản còn hưng phấn có thể cùng Lan lão đại đại chiến một hồi.

Lăng Lan thấy thế, thần sắc nghiêm túc nói: “Tề Long, cho dù là tình huống, cậu đều phải kiên trì tới cùng, không thể đánh mất mặt mũi của học sinh ban 1 năm 1.”

Tề Long nghe vậy nhất thời ngây ngẩn cả người, không biết Lăng Lan có ý gì.

Hàn Kế Quân lại nghe rõ ràng, nhìn vẻ mặt Tề Long vẫn hoang mang, cậu nhanh chóng giải thích: “Ý của Lan lão đại là nếu cậu là người cuối cùng đại diện cho ban 1 năm 1 đi khiêu chiến những cấp cao hơn thì không thể đánh mất mặt của chúng ta.”

Tề Long hiểu rõ, gật đầu: “Yên tâm, tớ là Tiểu Cường đánh không chết mà!”

Tuy rằng Tề Long cũng không rõ lắm Tiểu Cường trong miệng Lăng Lan là gì nhưng cậu lại rất thích cách dùng từ này, cảm thấy nó đúng là lột tả

đầy đủ bản chất của cậu.

Lăng Lan nhin không được nở nụ cười, đương nhiên ý cười trong đó chỉ có mình cô hiểu. Nhưng không cười được lâu, mặt cô trở nên càng thêm tái nhợt, năng lượng hấp của không gian học tập dần dần tăng mạnh, Lăng Lan kém chút không chống cự được trực tiếp mê man.

Nhìn sắc mặt Lăng Lan càng thêm tái nhợt, ba người Tề Long lo lắng không dám nói nữa ảnh hưởng đến Lăng Lan, rất nhanh bọn họ liền chạy tới chỗ đặt khoang trị liệu của phòng cách đấu, Lạc Lăng chạy nhanh mở một khoang ra, Tề Long và Hàn Kế Quân đỡ Lăng Lan nằm xuống, Lăng Lan chỉ còn kịp nói một câu cảm ơn rồi triệt để ngất đi.

Tề Long nhìn Lăng Lan nhắm mắt lại tiến vào trạng thái mê man thì chậm rãi đóng khoang an dưỡng lại, nhìn dịch thuốc bắt đầu tràn ra, ngập khắp người Lăng Lan, cả bọn chỉ có thể nhẫn nại chờ đợi Lăng Lan khôi phục, và cùng hy vọng lúc này có thể hồi phục nhanh nhanh một chút là được.

Nhưng mà, cuối cùng Lăng Lan vẫn không thể kịp thời tỉnh lại, vắng trong trận chung kết cuối cùng, bị phán định thua cuộc.

Tề Long trở thành học sinh đứng đầu của năm nhất, có thể khiêu chiến với những học sinh cấp cao hơn, đây chính là phần thưởng cho học sinh có tư cách đứng đầu bảng.

Khiêu chiến vượt cấp bắt đầu từ ngày mai, vẫn ở phòng cách đấu, chỉ có một lô đài, từ học sinh cấp thấp nhất khiêu chiến đi lên đến thua mới thôi, đương nhiên nếu có thể đấu thắng đến trận thứ mười thì người đó có thể thuận lợi đứng trên đỉnh, trở thành NO. 1 chân chính của học viện đồng quân trung tâm.

Đương nhiên đây là chuyện của ngày mai, nhưng hôm nay, trong lòng của những đứa trẻ năm 1 đều biết người chân chính đứng đầu trên bọn họ là

ai, Lăng Lan vua không ngai của học sinh ban 1 năm nhất. Điểm này ngay cả bản thân Tề Long đều tin tưởng không nghi ngờ.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Những Bức Họa Bí Ẩn!

Bị không gian học tập kéo đi một lúc thì Lăng Lan mới mở mắt nhìn xung quanh, lúc này cô phát hiện nơi mình đang đứng không phải là không gian của bất kỳ đạo sư nào, cũng không phải sảnh học tập có Tiểu Tứ mà là một con đường cực kỳ âm u, đen hoàn toàn.

Lăng Lan nhìn không được nhú mày, con đường này cô cũng không quá xa lạ, trong một thí nghiệm biến thái của Ngũ hào đạo sư cô cũng đã từng gặp nó, có điều, dựa vào kinh nghiệm của những lần gặp trước thì con đường này chẳng tốt lành một chút nào...

Nhưng Lăng Lan cũng biết cho dù mình thích hay không thì cô cũng phải ở trong này, không được lên tiếng phản đối. Cò kè mặc cả với không gian học tập chính là việc tự đâm đầu vào chỗ chết.

Lăng Lan chờ một lúc lâu nhưng cũng không thấy người đạo sư nào xuất hiện thì mày càng nhú chặt, rốt cuộc là có chuyện gì đang xảy ra?

“Này, có người không? Nhất hào đạo sư? Ngũ hào đạo sư? Cửu hào đạo sư?” Lăng Lan la lớn, cô cũng không muốn lãng phí thời gian ở đây, ở bên ngoài Tề Long còn đang chờ đợi trận đấu với cô đây.

Trả lời Lăng Lan chỉ có tiếng vọng lại từ xa của con đường, căn bản không có người trả lời lại, Lăng Lan nghĩ nghĩ rồi xoa xoa mi tâm, có chút bất đắc dĩ nói: “Tiểu Tứ, đừng đùa, mau xuất hiện đi.”

Cô nghĩ rằng đây chỉ là trò đùa dai của tiểu Tứ nhưng chờ một lúc lâu cũng không ai trả lời cô, Lăng Lan bắt đầu hoang mang, chẳng lẽ cô đã đoán sai?

Lăng Lan chau mày, ánh mắt quét bốn phía thông đạo, hi vọng có thể tìm ra chút manh mối, nếu là khảo nghiệm thì học tập không gian nhất định sẽ có chỉ điểm ở đâu đó.

Ánh sáng trong con đường cũng không quá nhiều, cô chỉ có thể nhìn thấy xung quanh trong phạm vi 5m còn lại xung quanh vẫn là màu đen nồng đậm, ánh sáng không thể xuyên qua. Màu đen bao trùm cả con đường như thể nó đã căn nuốt tất cả mọi thứ, xung quanh tĩnh lặng đến đáng sợ khiến cho người trong đó bị ép đến mức không thể thở nổi.

Lăng Lan chậm rãi đi về phía trước vài bước, tầm mắt càng trở nên âm u, Lăng Lan hơi hơi hí mắt, giúp cho mình nhanh chóng thích ứng với nơi có ánh sáng yếu như vậy. Cô cứ thế mà đi về phía trước, cứ nghĩ rằng phía trước con đường cũng tối đen như mực thì bỗng nhiên ánh sáng bắt đầu hiện lên trong tầm mắt của cô. Sau đó, cảnh tượng bắt đầu thay đổi, không hiểu từ lúc nào, trên bức tường phía bên tay phải của cô có một ngọn đèn lộ ra, chiếu sáng cho khu vực xung quanh.

“Thật sự là keo kiệt, chẳng lẽ không thể cho sáng hơn chút sao?” Lăng Lan có chút bất mãn, là một cô gái, cô thật sự rất ghét bóng đêm.

Lăng Lan vừa nói thầm thì sững sốt, bởi vì cô phát hiện ánh sáng vừa xuất hiện lúc này đã biến mất, con đường mất ánh sáng lại trở nên tối đen.

“Hình như con đường này có ngả rẽ thì phải.” Chỉ có như vậy thì tầm mắt của cô mới không thể nhìn ngọn đèn tiếp.(mình cũng không hiểu ý của nó)

Lăng Lan tiếp tục đi trước, khi cô lại đi vào nơi có ánh sáng thì nhin không được “A” một tiếng, cô cảm giác vách tường bằng phẳng mà mình

nhìn thấy lúc này đã thay đổi, giống như có cái gì bắt đầu hiện lên trên nó.

Chẳng lẽ trên vách tường có huyền cơ? Hoặc là có thông tin của cuộc khảo nghiệm? Lăng Lan kích động trong lòng, cô nhún người rồi bay lên, trực tiếp cây đèn xuống.

“Xem ra để ngọn đèn nhỏ như vậy ở đây là có nguyên nhân, mình đã quá xem nhẹ điểm này, may mà thị lực của mình hơn người mới có thể thấy sự bất thường này, nếu không thì đã có thể bỏ qua manh mối này rồi.” Lăng Lan cảm thấy may mắn trong lòng, rồi tự nhắc mình cần phải cẩn thận hơn, cô cảm thấy lần khảo nghiệm này của không gian học tập không đơn giản, không chỉ không có người chỉ thị, thậm chí hệ thống còn không nêu thông báo, cô thậm chí hoài nghi, nếu mình không tìm thấy điểm mấu chốt thì chỉ có thể đi lòng vòng ở đây mãi mãi cho đến khi tìm thấy manh mối mới thôi, hoặc có thể tới lúc cô chết mới thôi...

Lăng Lan lắc lắc đầu, cảnh cáo mình đừng tự dọa bản thân nữa, cô cầm lấy ngọn đèn dựa vào vách tường đi về phía trước, đi được một lúc thì cô cũng có thể nhìn thấy rõ hình ảnh nguyên dạng trên vách tường kí, hóa ra là một bức họa sinh động.

Lăng Lan giơ cao ngọn đèn lên, mượn ánh sáng để bức ảnh hiện rõ hơn.

Lúc này Lăng Lan chỉ cảm thấy một cỗ sát khí trực tiếp đánh tới, Lăng Lan hút một ngụm khí lạnh. Hình ảnh trước mặt là một khung cảnh hoang tàn, cây phơi khắp nơi, tứ chi không còn nguyên vẹn, thậm chí bức tranh còn sinh động đến mức có thể thấy được biểu hiện đau đớn, giãy dụa của người phơi cây, đầy sợ hãi, tuyệt vọng, cực đoan.

Nhưng ở giữa khung cảnh ấy, một người thanh niên đang đứng thẳng tắp, cậu ta tươi cười nhìn khung cảnh xung quanh, như thưởng thức, như hưởng thụ cái cảm giác máu tanh nồng đậm như đang ở trong một buổi tiệc tuyệt

vời. Trên tay cậu ta đang cậu ta đang cầm một đứa trẻ trên tay, năm ngón khảm sâu vào khuôn mặt của đứa trẻ đó khiến máu tươi bắn ra tung tóe...

Lăng Lan chỉ cảm thấy thấy lạnh cả người, cô như cảm giác được tâm tình của tên Ma vương đang giết người kia, không phải là vận vẹo, mà là một loại bình tĩnh, bình tĩnh đến cực đoan, người đó đang hưởng thụ tất cả những thứ này, giết người chính là một loại trò chơi, không tồn tại cái gọi là nhân tính.

Đây có còn là con người không? Lăng Lan cố nén cảm giác khó chịu vào tiếp tục đi về phía trước, cách hơn mười thước, lại xuất hiện một bức ảnh lớn, cùng với khung cảnh hoang tàn ấy hoàn toàn bất đồng, lúc này đây trên bức ảnh có vô số người, bọn họ ăn mặc chỉnh tề, mọi người đều đang hướng mặt lên, khuôn mặt, thần thái tuy khác nhau, nhưng lại có một điểm chung chính là trong ánh mắt họ đều tràn ngập niềm tin, hy vọng. Ở nơi cao nhất, chỗ mà mọi người đang ngóng nhìn, một nhân vật giống như thần linh, tay cầm thần trượng, mỉm cười như gió xuân nhìn xuống dưới chân, những tín đồ.

Không biết vì sao rõ ràng là một khung cảnh tràn ngập ánh nắng có bao nhiêu là tốt đẹp, nhưng Lăng Lan vẫn cảm thấy một cổ lãnh ý, cô luôn cảm thấy cái người giống như thần linh đang tươi cười kia như đang trào phúng, khinh thường, giống như trong mắt người đó, những tín đồ dưới chân kia chỉ là ngàn vạn con kiến mà mình có thể giết chết bất kỳ lúc nào.

Lăng Lan càng cau mày, rốt cuộc những bức hình muốn nói với cô cái gì? Lăng Lan biết, không gian học tập sẽ không bao giờ cung cấp những thứ vô dụng cho cô, dù chỉ là một hình ảnh thì hẳn cũng có ẩn ý của chúng.

Lăng Lan cũng không suy nghĩ nhiều nữa, đã đi đến đây rồi vậy thì tiếp tục đi thôi. tìm kiếm đáp án thật sự.

Sau đó từng bức họa lại lần lượt xuất hiện, đưa Lăng Lan đi vào thế giới ma quỷ, qua thế giới mộng ảo, tới Thần giới Tinh Linh, tới thế giới dã thú... Các loại thế giới kỳ dị xuất hiện trước mặt Lăng Lan, khiến Lăng Lan vừa rung động vừa hoang mang, nhiều bức họa không thể liên kết với nhau vì sao lại cùng xuất hiện trên con đường này như vậy, rốt cuộc thì nó có ý nghĩa gì?

Lăng Lan giống như cưỡi ngựa xem hoa, vừa đi vừa xem, cho tới nửa tiếng sau khi cô nghĩ rằng mình sắp xỉu vì bị choáng váng thì một bức họa mới xuất hiện.

Lúc này Lăng Lan dừng bước chân lại, nghi ngờ càng lớn, bởi vì bức họa này khác hoàn toàn với những bức họa mà cô được xem lúc nãy, không còn là những câu chuyện thần linh ma quỷ mà là một người trưởng thành hoàn toàn bình thường, nhân loại.

Đúng vậy, đó là một loạt sáu bức hình, tuy sáu hình ảnh có khác nhau nhưng nó đang nói về cùng một người.

Trong bức họa đầu tiên là một cậu thanh niên đang tươi cười, hưng phấn không yên, sau lưng cậu ta mang theo một thanh kiếm lớn, đi ra khỏi thế giới của mình, sau lưng người đó là hình ảnh của sự bình yên, một thế ngoại đào tiên với những con người vui vẻ, hạnh phúc đang thu hoạch mùa vụ.

Hình ảnh thứ 2 là lúc cậu bắt đầu bước vào một thế giới tinh phong huyết vũ, cậu thấy được địa ngục của trần gian là gì, một nhóm cường đạo đang tiêu diệt cả một ngôi làng, chúng đốt nhà, giết người không gì không làm để thỏa ý thích của mình. Người thanh niên phẫn nộ, rút thanh kiếm từ phía sau ra chiến đấu cùng đám cường đại.

Bức thứ 3, đã có rất nhiều người đi theo sau lưng người thanh niên đó, họ cùng giơ cao vũ khí đồng loạt phản kích cuối cùng đem đám cường đạo

giết sạch. Sau đó, những người ở ngôi làng đã bị tiêu diệt đó cũng tình nguyện đi theo cậu, rời đi nơi này.

Bức thứ 4, bọn họ một đường cứu giúp những người cần giúp đỡ, kêu gọi mọi người cầm lấy vũ khí của mình lên, bảo vệ bản thân, bảo vệ những người khác, càng ngày càng có nhiều người đi theo cậu thanh niên.

Bức thứ 5 là hình ảnh trên chiến trường, hai phe bất đồng đang chém giết lẫn nhau, mà cậu thanh niên đó đang đứng ở một bên của trận địa, tay cầm kiếm giơ cao, hô hào, rồi cũng xông lên giết địch.

Mà bức cuối cùng chính là hình ảnh người thanh niên đó đã ngồi trên ngai vàng, vẻ mặt vui cười, những người tùy tùng, những người dung sĩ xung tay hô to, trên mặt tất cả đều là vui sướng và hưng phấn, bọn họ đã đánh thắng kẻ địch, đã có thể xây dựng một xã hội như mình mong muốn...

“Kiến công lập nghiệp sao?” Lăng Lan ần ần cảm giác có chút quái dị, dù sao những hình ảnh phía trước cũng đều là những câu chuyện thần thoại, giờ lại nói về lịch sử của con người, cô có chút không hiểu làm sao. Bất quá Lăng Lan cũng chỉ đứng lại nhìn một chút rồi tiếp tục bước về phía trước.

Đi chưa được mấy bước cô đột nhiên ngừng lại, giống như nghĩ tới cái gì rồi vội vàng lùi lại mấy bước, trở lại bức họa đầu tiên, ngay sau đó, cô trực tiếp chạy tới bức thứ sáu, khuôn mặt lạnh nhạt bỗng chốc trở nên nghiêm túc.

“Bức ảnh này có phải muốn nói với mình quá trình sa đọa của tâm hay không? Có được quyền thế, lại đánh mất bản thân? Đáng giá hay là không đáng giá? Hay là lại có thâm ý gì khác?” Lăng Lan càng nhăn mày, trong bức ảnh đầu tiên, nụ cười của người thanh niên đó là thật tình, nhiệt thành, và ấm áp, nhưng đến bức thứ sáu, cũng là tươi cười, nhưng nó đã trở nên đối trá, có lệ, thậm chí là lạnh như băng.

Lăng Lan nghiêm cẩn nhìn nụ cười của người thanh niên trong bức tranh thứ 6, càng nhìn càng cảm thấy quái dị, không thoải mái, có lẽ vì đứng nhìn lâu nên Lăng Lan như cảm thấy nụ cười của thanh niên càng ngày càng sâu, thậm chí lạnh ý trong mắt anh ta càng ngày càng đậm, càng ngày càng rõ ràng, thậm chí còn có sát khí ẩn ẩn xuất hiện.

Lăng Lan trong lòng đột nhiên cả kinh, vừa định lùi ra sau thì lại phát hiện thân mình không thể động đậy.

Chết tiệt, có chuyện gì xảy ra vậy, vì sao cô không thể cử động chứ?!

Lúc này, Lăng Lan phát hiện, đôi mắt màu trắng xám của người thanh niên trong bức hoạ bỗng xuất hiện màu đen quỷ dị, màu đen ấy nhanh chóng lan ra, nó hình thành một lỗ xoáy, bao trùm toàn bộ 6 bức hoạ và cũng đồng thời hút luôn Lăng Lan vào.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Nhiệm Vụ Tiến Hóa!

Lăng Lan chỉ cảm thấy bản thân quay cuồng, người bị lốc xoáy kéo vào trong cái động đen mới hình thành ấy, cô không biết mình đã ở trong đó bao lâu, có thể là một giây, có lẽ là mười phút, hay một giờ, thậm chí là đã một ngày trôi qua.

Ý thức của Lăng Lan trở nên trì độn, lúc cô bắt đầu mê mang thì đột nhiên ánh sáng chiếu vào ánh mắt, cô bị lốc xoáy ném văng ra ngoài.

Lăng Lan cảm giác bản thân đang rơi xuống với tốc độ nhanh chóng, cô thấy mình bị bắn ra từ một cái hố và nơi mình sắp đáp xuống là một bãi cỏ rậm rạp.

Lăng Lan không biết trong lùm cỏ đó có gì nguy hiểm hay không nên nhanh chóng xoay người, làm động tác vận khí xuống chân để đạp lên cỏ, rồi xoay người thêm một vòng nữa để đáp xuống vùng đất trống bên cạnh. Mặc dù đã tiếp đất an toàn và không phát hiện ra bất kỳ nguy hiểm gì nhưng Lăng Lan cũng không dám thả lỏng, cô biết ở một thế giới xa lạ thì dù là chuyện đơn giản nhất cũng trở nên nguy hiểm nhất.

Lăng Lan nhanh chóng xem xét xung quanh nơi mình đang đứng, sau khi dò tìm cẩn thận và biết chắc không có thứ nguy hiểm gì tồn tại thì mới đánh giá khung cảnh xung quanh.

Đây là một sơn cốc rất đẹp, đây là đánh giá đầu tiên của Lăng Lan về nơi mình mới đến.

Trong sơn cốc, cảnh sắc cực kỳ xinh đẹp, sườn núi xa xa, vô số cây cối, chỗ này là một mảnh lúa vàng óng ánh, chỗ kia là một sắc trời đỏ tươi, xa hơn là cảnh sông xanh nước biếc. Nơi chân núi, từ giữa đám cỏ xanh, những bông hoa muôn hình muôn màu đang ẩn nấp mà lay động.

Còn có một dòng suối nhỏ chạy xuyên qua giữa lùm cây, lúc ẩn lúc hiện như người con gái xinh đẹp che mặt ngượng ngùng. Con sông càng rộng ra khi hướng tới gần cô, nó hình thành một con sông nhỏ, bên trong có rất nhiều chú cá to nhỏ đang vui vẻ bơi lội tung tăng.

Cạnh bờ sông là những bông hoa đại nhiều màu, nước sông nhẹ nhàng chảy qua cuốn theo những bông hoa từ nơi khác tới, vờn qua những viên đá cuội nổi lên giữa mặt sông, chúng cùng nhau hòa làm một nhưng cũng giống như đang tỏa vẻ đẹp nên thơ của riêng mình, khung cảnh tuyệt đẹp khiến Lăng Lan tưởng mình như đang ở chốn thần tiên...

Ở thế giới khoa học phát triển như ở đây thì việc nhìn thấy những cảnh sắc tự nhiên như vậy là không còn khả năng nữa. Khoa học càng phát triển thì thiên nhiên cũng ngày càng bị phá hoại, xấu đi, cho dù Liên Bang có vô số tinh cầu thì cũng không nơi nào có vẻ đẹp tự nhiên như ở đây được.

Bên cạnh dòng suối, một con đường hẹp quanh co, khúc khuỷu chia thành hai hướng kéo ra xa. Như vậy chứng minh ngọn núi này cũng không phải không có người ở, bằng không cũng sẽ không có con đường xuất hiện ở đây.

Nhìn đến đây, Lăng Lan không thể không cao hứng, như vậy cô có thể nhanh chóng biết mình đang ở nơi nào, hoặc có thể biết được tiếp theo mình nên làm gì.

Tuy phương pháp đi vào chỗ này của Lăng Lan có chút quý dị. Nhưng cô khẳng định, phải hoàn thành cái nhiệm vụ bí ẩn này thì mình mới có khả

năng ra ngoài được, hay ít nhất cũng có thể tới được chỗ của người đạo sư nào khác.

Lăng Lan hoài nghi người tạo ra cái nhiệm cụ biến thái không có bất kỳ chỉ dẫn nào này chính là của Ngũ hào đạo sư, chỉ có anh ta mới có thể làm ra loại chuyện không có trách nhiệm như vậy, không báo trước gì cứ thế mà quăng cô vào đây, Nhất hào và Cửu hào mỗi khi giao nhiệm vụ thì đều nói với cô một ít thông tin gì đó.

Đương nhiên những suy luận này của Lăng Lan vẫn chưa thể xác nhận, cô phải hoàn thành nhiệm vụ này trở về mới có thể biết kết quả chính xác được. Việc Lăng Lan cần phải làm đầu tiên là biết nhiệm vụ lần này là làm cái gì, bằng không thì không thể đi bước tiếp theo, mà đây cũng chính là điểm khó khăn nhất của Lăng Lan hiện nay. Không giống trước kia, đạo sư sẽ nói thẳng ra nhiệm vụ gì hoặc hệ thống sẽ thông báo trước, bây giờ mọi thứ chỉ có thể dựa vào chính mình.

Rốt cuộc nhiệm vụ lần này có liên quan gì tới những bức họa hồi nãy mà cô đã nhìn thấy không?? Không hiểu vì sao mà Lăng Lan đối với những bức họa lúc nãy không thể buông tha được, luôn cảm thấy điểm mấu chốt của nhiệm vụ nằm ở trong đó, nhưng kết quả là cái gì thì Lăng Lan cũng không thể nói ra.

Nếu như không thể tìm thấy thông tin hữu ích nào từ những bức hình đó thì cô sẽ bắt đầu tìm manh mối từ đây.

Lăng Lan vừa quyết định liền bắt đầu hành động, cô nhìn thoáng qua con suối, sau đó đi dọc theo con đường hẹp quanh co bắt đầu đi lên. Lăng Lan luôn là người làm gì cũng phải làm từ đầu, cô cho rằng, dù giải quyết bất kỳ chuyện gì thì việc giải quyết theo trật tự từ đầu tới cuối, từ trên xuống dưới sẽ nhanh chóng, rõ ràng, và không dễ xảy ra sai sót.

Cứ như vậy, Lăng Lan chậm rãi đi dọc theo những bậc thềm này, từng bước một hướng lên trên, đi khoảng 30 phút thì Lăng Lan phát hiện cách chỗ mình đang đứng không xa, một ngọn núi lớn đang chắn trước con đường.

Đây là một cái tử lộ rồi! Nếu muốn tiết kiệm thời gian, Lăng Lan chỉ cần trực tiếp quay đầu, tìm manh mối ở phương hướng khác, nhưng lúc này cô lại nhú mày nhìn lên, do dự không biết mình có nên đi tiếp để xem xét hết hay quay đầu.

“Lăng Lan, cô phải nhớ kỹ, học tập thể thuật là không có đường tắt. Nó thông qua khổ luyện, nắm giữ toàn bộ thì thể thuật mới có thể là của mình, không có nắm giữ toàn bộ thì cái gì cũng không có. Thể thuật chỉ có hai loại này, hoặc có hoặc không, không có cái thứ ba.” Trong đầu Lăng Lan bỗng nhiên vọng lại giọng nói thanh lãnh của Cửu hào đại sư.

Lúc đó là khi cô đang học trụ cột thể thuật, Cửu hào đạo sư hỏi cô đã lĩnh hội được mọi chiêu thức chưa, lúc đó Lăng Lan trả lời mình đã lĩnh hội được gần hết. Cô vẫn nhớ lúc đó mình đã bị Cửu hào phê phán, cảnh cáo một trận. Lúc đó, Cửu hào đã nhấn mạnh với cô rằng, cho dù làm chuyện gì cũng phải xác định 100% mới có thể đi thực hiện tiếp.

Muốn xác định 100% sao? Lăng Lan nhức đầu than nhẹ một tiếng, từ bỏ ý định quay về. Dù sao nhiệm vụ lần này cũng không hạn chế thời gian, nếu như vậy thì đi tới xem một chút.

Lăng Lan biết nếu không đi xác nhận thì cô không thể an tâm .

Lăng Lan tiếp tục hướng lên tòa núi cao trước mặt mà đi, lại qua thêm nửa giờ nữa thì Lăng Lan đã đến đỉnh núi.

Ngọn núi này hình vòng cung, chân núi hướng ra nhưng ở giữa lại để một vùng đất hơi lõm hình thành một cái hồ nhỏ, xung quanh cái hồ ấy có vô số cây cối lớn nhỏ mọc um tùm, thậm chí còn có mấy cây đại thụ vô

cùng to lớn, không biết đó đã sinh trưởng được bao lâu, có thể là trăm năm, mà cũng có thể là ngàn năm.

Mà Lăng Lan liếc mắt một cái thì ánh mắt liền sáng ngời. Bởi vì cô phát hiện một con đường nhỏ có thể đi xuyên qua khu rừng. Lúc này cô cảm thấy thật cảm ơn Nhất hào đạo sư vì trước đây đã từng ném mình vào rừng rậm nguyên sinh, cho tự sinh tự diệt. Nhờ đó cô học được làm cách nào để có thể tìm thấy con đường an toàn nhất, ẩn kín nhất.

Lăng Lan hơi cười, quả nhiên làm bất cứ chuyện gì đều phải xác định 100%, bằng không thì có thể dễ dàng bỏ lỡ rất nhiều cơ hội.

Lăng Lan tâm tình vui vẻ bước vào bên trong dọc theo con đường mà cô phát hiện để tiến vào khu rừng, không bao lâu, một cái khe nhỏ được che dấu vô cùng cẩn thận đập vào mắt cô.

Cái khe rất nhỏ, thậm chí không thể nhìn thấy từ xa, cho dù tới gần thì nó cũng có thể bị mấy thân cây đại thụ xung quanh che dấu, không nhìn kỹ thì không thể phát hiện.

Thật sự là che dấu đủ cẩn thận, tầm mắt bị lừa gạt, tư duy theo quán tính khiến cho rất nhiều người đều xem nhẹ cái khe nhỏ này. Mà Lăng Lan cũng kém chút nữa không phát hiện ra, may mắn cô còn nhớ lời dặn dò của Cửu hào đạo sư.

Lăng Lan có chút kích động, có phải đây chính là đáp án không?

Lăng Lan chậm rãi tới gần cái khe kia, quả nhiên cái khe rất nhỏ, chỉ đủ cho một người bình thường không mập không gầy đi qua, nếu mà người hơi mập một chút muốn đi qua cái khe này thì không biết phải tốn bao nhiêu thời gian.

Đương nhiên cái khe này không thể gây khó khăn gì cho Lăng Lan, lúc này ngoại trừ ý thức bị già trước tuổi ra thì vẻ ngoài của cô chỉ là một đứa

trẻ sáu tuổi.

Lăng Lan thuận lợi đi qua cái khe kia, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt cô ở phía bên kia chính là một dòng sông, nó phát ra hơi lạnh khiến Lăng Lan vô thức hơi rùng mình, cô đoán dòng sông này chính là nước đá chảy từ trên đỉnh của ngọn núi trước mặt xuống.

Lăng Lan vòng qua dòng sông này tiếp tục đi dọc theo con đường nhỏ, đi được ba phút thì một khung cảnh vàng óng ánh đập vào mắt cô, Lăng Lan theo bản năng nheo ánh mắt lại.

Là một ruộng lúa vàng ươm, cơ hồ có thể nói mênh mông vô bờ, gió thổi qua, ruộng lúa lay động như một cơn sóng nước, đã tới mùa thu hoạch rồi. Lăng Lan cố nén cảm giác muốn lao lên thu hoạch sạch sẽ ruộng lúa này.

Ách, tư tưởng nông dân ở kiếp trước vẫn còn ảnh hưởng đến cảm xúc của Lăng Lan, Lăng Lan không tự chủ được nở nụ cười.

Trong lúc Lăng Lan muốn đi tiếp về phía trước thì đầu óc đột nhiên linh quang chợt lóe, nhớ tới bức hình đã hút mình vào, không phải nó cũng có khung cảnh đồng lúa như vậy sao?

Chẳng lẽ cô đang ở thế giới trong bức họa kia sao?

Rất có khả năng! Cô đã bị nó hút vào như vậy chắc chắn cô đang ở trong bức tranh ấy, nhưng Lăng Lan càng thêm lo lắng vì không hiểu không gian học tập đưa mình vào đây là để làm gì?

Nhớ lại nụ cười của bức hình đầu tiên và cuối cùng, đều là cười giống nhau nhưng lại có hàm nghĩa khác nhau. Lăng Lan có chút giật mình, có phải nhiệm vụ của cô có liên quan đến sự khác biệt của 2 nụ cười này hay không?

Lăng Lan vừa mới nghĩ đến điểm này, chợt nghe thấy giọng nói máy móc từ trong sơn cốc vọng ra: “Chúc mừng bạn đã thành công lĩnh ngộ được manh mối mấu chốt, hiện tại không gian học tập công bố nhiệm vụ của lần này, tìm kiếm chính xác con đường phát triển.”

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Khảo Nghiệm Hay Lựa Chọn?

Sau khi hệ thống phát thông báo, trước mặt Lăng Lan lại xuất hiện một cái lỗ xoáy màu đen, trực tiếp đem cô hút vào trong đó lần nữa.

Chết tiệt, lại nữa! Lăng Lan hết chỗ nói, chẳng lẽ không gian học tập không thể ôn nhu chút sao? Bất quá đã có một lần kinh nghiệm, lần này Lăng Lan cũng không quá chật vật.

Vẫn không thể xác định thời gian như cũ, Lăng Lan chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên sáng ngời, cô biết mình lại được quăng ra ngoài rồi.

Lăng Lan nhanh chóng chuẩn bị thật tốt rồi làm một động tác xoay người tiếp đất hoàn hảo, Lăng Lan tự vỗ tay khen ngợi cho cú đáp xuống hoàn hảo của mình.

Đương nhiên, trước khi rơi xuống đất Lăng Lan cũng đã kiểm tra kỹ mới đáp, cô chưa từng quên độ âm hiểm của học tập không gian... Hừ, là âm hiểm đến cực điểm, lúc đầu Lăng Lan cũng thường bị trúng chiêu sau đó mới dần dần luyện tập, xem việc kiểm tra tình hình xung quanh như là một loại bản năng.

Nơi Lăng Lan rơi xuống là một sườn núi hoang vu, hoàn toàn lộ rõ ra bên ngoài, ở đây không có không khí an bình, không có những cảnh đẹp tràn đầy sức sống như sơn cốc hồi nãy, ở đây chỉ có một màu vàng, đất cằn nứt nẻ, những loại cây xanh cũng héo úa vàng theo, liếc mắt một cái cũng

khiến cho người khác có loại tuyệt vọng, thậm chí khiến người khác hít thở không thông.

Càng thêm đáng sợ hơn là đi qua vùng đất héo úa, tang thương này là một khu vực mà đất bị nhiễm đỏ bởi máu và xác người nằm la liệt ở khắp mọi nơi.

Ở phía trước cách Lăng Lan không xa, một ít người hoảng sợ, liều mạng chạy về phía này, sau lưng họ là một đám người tay cầm đao kiếm, vẻ mặt điên cuồng chạy theo.

Lăng Lan biết hình ảnh này chính là tái hiện trong bức họa thứ 2, nhưng lúc này không có nhân vật chính xuất hiện, chỉ có mình cô.

Đây là khảo nghiệm sao? Xem bản thân lựa chọn cái gì, trở thành người sứ giả của chính nghĩa hay trở kẻ máu lạnh chỉ đứng ngoài nhìn.

Giúp đỡ người khác là chuyện tốt, Lăng Lan cũng cho rằng đây chính là điều cơ bản mà mọi người nên làm, nhưng với điều kiện tiên quyết là người đi giúp đó phải có năng lực để giúp đỡ người khác, người cần giúp có phải là người đáng giá để ra tay giúp đỡ hay không?

Cũng giống như bây giờ, chỉ là những kẻ cố gắng chạy trốn thì có đáng giá để cô ra tay giúp đỡ không? còn những kẻ đang cầm vũ khí đuổi theo kia như thế nào? Là tốt hay là xấu?

Từ trên đỉnh núi, Lăng Lan vẻ mặt lạnh lùng nhìn nhìn hình ảnh máu tanh phía dưới, giống như không nhận ra những sinh mệnh bé nhỏ ở dưới đó đang từ từ trôi đi.

Vì sao, những người đó lại muốn chạy trốn mà không phải phản kháng? Lăng Lan vẻ mặt phức tạp, giống như thương hại, giống như thống hận, lại có chút giống như thất vọng. Số người đang bỏ trốn dưới đó cũng không ít

hơn đám người đang đuổi theo, vì sao không cùng nhau phản kháng, như vậy không phải càng có cơ hội sống hơn sao?

Lăng Lan nhìn thấy ánh mắt của người đang chạy đầu tiên có chút điên cuồng, giống như người đó có thể bất chấp tất cả chỉ để có thể được sống sót, bỗng nhiên Lăng Lan ngộ ra, con người khi đối mặt với sống chết, cho dù là bất kỳ ai cũng theo bản năng mà lựa chọn con đường mà họ tin rằng là an toàn nhất, giống như khung cảnh bây giờ, chỉ cần bạn chạy nhanh hơn một chút, bạn có thể tránh ra phạm vi gây sát thương của vũ khí, như vậy bạn lại có cơ hội được sống hơn một chút.

Đây là bản năng của nhân loại, là nội tâm bị che dấu sâu nhất trong mỗi con người, nó là ma quỷ mà chỉ được giải phóng khi con người tuyệt vọng nhất.

Lăng Lan nhin không được nở nụ cười trào phúng, đây là loại khôn sống mống chết đi?

Đáng tiếc...

Lăng Lan quay đầu nhìn về phía những tên đang cầm vũ khí phía sau, trong mắt chúng hiện lên vẻ trêu tức, trào phúng, như vậy chứng minh sự nỗ lực bỏ trốn của những người chạy trước chỉ là đang uống phỉ, bọn chúng (những tên đang cầm vũ khí) chỉ muốn chơi trò mèo vờn chuột trước cho vui thôi, sau đó mới từ từ ra tay giết hết những kẻ đang bỏ trốn đó.

Chính lúc này, một người đàn ông trung niên chạy phía cuối vì kiệt sức mà bị chém trúng một đao, ông kêu lên rồi ngã xuống, cùng lúc đó ông đem cậu bé luôn che trong lòng mình đẩy ra ngoài...

“Tiểu long, chạy mau!” Biết mình đã không còn hy vọng được sống, người đàn ông trung niên liền ôm lấy ngay hung thủ đang đứng bên cạnh, mặt mũi điên cuồng nói với đứa trẻ.

Cậu bé bị đẩy ra không dám dừng lại, chỉ có thể cố gắng hết sức chạy về phía trước, vừa chạy vừa khóc, cậu không thể bỏ lỡ cơ hội được sống này.

Người đàn ông trung niên rất nhanh bị một đao chém chết, tên hung thủ thu vũ khí lại rồi nhổ ra một ngụm nước miếng hèn mọn nói: “Muốn sống sót thoát khỏi tay của tui tao sao? Nằm mơ đi.”

Nằm mơ sao? Lăng Lan lặng lẽ đưa tay phải xuống cẳng chân rồi rút cây dao luôn được cột ở đó ra, tay trái theo bản năng rút con giao ngắn được giấu nơi thắt lưng, cô quyết định phải giúp đỡ cho những người đang bỏ trốn này, nhìn ánh mắt điên cuồng trước khi chết của người trung niên kia, cô biết họ không hề nhu nhược, họ chỉ là đang thiếu người châm lên ngọn lửa muốn tự do và dung khí của mình thôi.

Có lẽ sát khí của Lăng Lan quá nồng nên những tên đang hưởng thụ hương bị của máu ở xa giật mình nhìn qua, đương nhiên Lăng Lan không lựa chọn ẩn núp, cô cứ đứng ở trên cao nhìn chúng, chờ đợi hành động của chúng.

Những tên kia sau khi thấy người mới xuất hiện chỉ là một đứa trẻ nhỏ thì vẻ mặt hung phấn, chúng đã giết quá nhiều người lớn rồi, đã quá ngấy rồi, đối với những đứa trẻ nhỏ không có khả năng phản kháng chúng càng thêm hưởng thụ khoái cảm giết người đó. Một tên cao lớn ra lệnh cho người bên cạnh đi lên bắt Lăng Lan tới.

Một trong những tên trong đó nhanh chóng chạy về phía Lăng Lan, Lăng Lan thấy thế đột nhiên xoay người bỏ chạy, động tác này cũng rất bình thường, trẻ nhỏ thường hay sợ người lạ.

Hành động của Lăng Lan bên này khiến cho những người đang bỏ trốn bên kia chú ý, Lăng Lan nghe thấy những thanh âm sợ hãi hòa vào trong gió vọng về phía mình, những tiếng hét thê lương hoàn với tiếng thúc giục chạy mau.

Cho dù đang cần kè với cái chết thì con người vẫn còn dư sức để lo cho người khác sao? Con người quả nhiên là cực kỳ phức tạp, rõ ràng chính mình cũng khó để bảo toàn mà khi nhìn thấy những thứ yếu hơn đều không tự chủ được mà lo lắng.

Nhưng giờ phút này Lăng Lan cũng không nghĩ nhiều, kẻ theo cô đã đuổi tới.

“Đồ ranh con, đừng chạy nữa, ngoan ngoãn theo tao trở về, để chúng ta chơi một chút...” Về mặt tên đó hưng phấn, vươn đầu lưỡi liếm liếm môi mình, hẳn đang nghĩ những biện pháp để tra tấn đứa trẻ có vẻ đáng thương trước mặt này, thật là đáng thương.

Lăng Lan vốn muốn đưa đối phương tới góc chết của mắt rồi ra tay giết luôn nhưng khi nghe những lời này liền lập tức thay đổi chủ ý, cô quyết định không làm gì cả để đối phương có thể thuận lợi bắt lấy mình.

Lăng Lan là muốn giúp đỡ những người đáng thương kia, nhưng cô cũng không muốn gặp phải phiền phức. Vì vậy cô quyết định không buông tha cho những kẻ kia, cô muốn tất cả bọn chúng phải để mạng lại tại nơi này. Để có thể thực hiện công việc này một cách dễ dàng và nhanh chóng, cô cần phải tiếp cận và ra tay lúc chúng lơ là nhất.

Lăng Lan la lên sợ hãi khi bị bắt được, cô liều mạng giãy dụa, nhưng vì cơ thể còn nhỏ nên không thể thoát khỏi được sức mạnh của người trưởng thành, tên kia vui vẻ vác cô lên vai rồi mang về. Tay trái Lăng Lan cầm cây dao găm đặt ở cách vị trí tim của đối phương để phòng bất trắc, nếu có điều gì bất thường, cô chỉ cần thêm chút lực, ấn xuống là xong.

“Lão đại chỉ là một con chuột nhắt mà thôi.” Tên đó nắm lấy chân Lăng Lan rồi ném cô xuống trước mặt người đứng đầu của mình, Lăng Lan hoảng sợ nhìn bọn chúng.

Những người chạy trốn lúc này giờ cũng bị những tên khác bao vây, bắt trở về phía Lăng Lan. Quả nhiên bọn chúng chỉ muốn đùa giỡn với những con người đáng thương này, khiến cho họ nghĩ rằng mình còn hy vọng sống.

Lăng Lan nhìn thấy vẻ mặt của những người bị đao kiếm ép trở về đều tuyệt vọng, tro tàn, bọn họ buông tha cho chính sinh mạng của chính mình.

“Vì sao muốn nhận thua? Vì sao không phản kháng? Cho dù sinh mệnh của mình có thể chấm dứt thì việc chấm dứt như thế nào sẽ do chính mình lựa chọn mà, không phải sao? Vì sao lại nhận thua?” Lăng Lan thống hận nghĩ.

“Nhìn đứa trẻ này có vẻ không giống người dân ở thôn này.” Tên đầu lĩnh nhìn một cái liền nhận ra Lăng Lan không giống người thường, hắc cau mày, trong mắt có chút hoang mang và hoài nghi.

Biểu cảm của Lăng Lan vẫn không thay đổi khi bị phát hiện ra chỗ khác, cô trừ hoảng sợ vẫn là hoảng sợ, biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn biểu cảm của một đứa trẻ mới sáu tuổi khi gặp mặt với người lạ, khi đối mặt với nguy hiểm.... Lúc này cô thật cảm ơn Ngũ hào đạo sư đã dạy mình những chiêu này, dù học bất cứ thứ gì nhưng ở những thời khắc khác nhau thì thứ vô dụng nhất cũng có thể trở thành vũ khí lợi hại nhất.

“Có lẽ là đứa trẻ của thương hộ mà ngày hôm qua chúng ta mới cướp?” Một trong những kẻ giết người đó lên tiếng, trong quá trình giết người cướp của thì việc bỏ sót những có cá lọt lưới cũng là chuyện bình thường.

Nghe thủ hạ nói vậy tên đầu lĩnh cũng không gợn gì nữa, dù sao hắc cũng chỉ hoài nghi, hoang mang chút thôi nhưng cũng nhanh chóng thả lỏng cảnh giác, đối với hắc, một đứa trẻ 6 tuổi cũng không thể gây nguy hiểm gì, cho dù cho nó cầm dao thì cũng phải lo lắng nó chém chính mình.

“Đúng vậy, vậy để nó cho mọi người cùng chơi đi.” Tên đầu lĩnh vừa nói thì những người đứng xung quanh đều điên cuồng cười rộ lên, có mấy người thậm chí còn rục rịch muốn đi lên để có thể dành phần tra tấn con chuột đáng thương này trước, nhìn vẻ mặt hoảng sợ của những đứa trẻ khiến chúng cảm thấy hưng phấn.

Những người khác bị lừa tới bàng quan nhìn, bọn họ căn bản không dám nói gì, bọn họ chỉ sợ nếu mình gây ra bất cứ tiếng động thì người bị tra tấn đến chết chính là mình.

Đương nhiên là có vài người ác ý hy vọng sau khi giết đứa trẻ đó, đám ma quỷ kia có thể không giết mình...

Lăng Lan cũng không trông cậy vào những người này, nhưng cô thật không ngờ có một người trong nhóm đó mở miệng cầu xin cho cô: “Xin các người hãy tha cho nó đi, nó chỉ là một đứa trẻ mà thôi...”

Lăng Lan liếc mắt nhìn qua, người đang nói chính là thiếu niên bị người đàn ông trung niên kia đẩy đi, vẻ mặt cậu ta cầu xin, đương nhiên phần nhiều vẫn là tuyệt vọng, có lẽ chính cậu ta cũng biết lời nói của mình căn bản không có tác dụng, nhưng cậu vẫn mở miệng, hi vọng vào chuyện không có khả năng kia.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Bắt Đầu!

“Ha ha, nhóc con, mày nói cũng thật là dễ nghe, như vậy mày thay nó chết trước đi, thế nào?” Tên đầu mục vẻ mặt hứng thú nhìn người thiếu niên vừa lên tiếng, hẳn muốn nhìn xem thằng nhóc trước mặt có thể vì một người xa lạ mới gặp mà hy sinh tính mạng hay không.

Đương nhiên là không rồi! Lăng Lan biết nếu mình là người vừa mới lên tiếng thì mình cũng không làm chuyện như vậy, cô cũng không tin có ai thánh mẫu tới mức dùng mạng mình đổi mạng cho một người xa lạ.

Nhưng câu trả lời của người thiếu niên kia khiến Lăng Lan ngạc nhiên, cô tưởng như mình đang nghe nhầm.

Người thiếu niên kia thật sự nói “Tôi đổi” sao.

Chết tiệt! Không gian học tập chết tiệt, không thể thiết kế chương trình một cách bình thường sao?? Lăng Lan theo bản năng chỉ trích người viết ra chương trình này.(ý chỉ là mình đang ở trong một chương trình giả lập nào đó do không gian học tập tạo ra) Nhưng không thể phủ nhận lòng cô bị chấn động khi nghe thấy câu trả lời này, cô không thể lý giải được vì sao trong chương trình của không gian học tập lại có một người ngu ngốc như vậy tồn tại.

“Ha ha, tiểu chuột nhắt, vận khí của của mày thật là tốt nha, có người dám đồng ý chết thay mày đấy.” Tên đầu lĩnh nhẹ nhàng mà vỗ mặt Lăng Lan giữa đầu cười to nói: “Mày có phải nên cảm ơn người kia hay không?”

Người thiếu niên có chút bất ngờ với phản ứng vui vẻ của tên đầu lĩnh, cậu như nghĩ tới cái gì...

“Vậy để cảm ơn tình thần giúp người của nó, tao sẽ cho mày nhìn thấy cảnh bọn tao lột da nó ra...” Tên đầu lĩnh hung tợn xoay đầu Lăng Lan nhìn về phía người thiếu niên vừa nói, lúc này người đó đã bị hai tên to con, hung tợn đè xuống đất, một tên khác từ đằng sau đang đi tới, tay cầm dao đưa lên lưỡi liếm như đang nếm thứ mỹ vị gì.

Những người khác bị khống chế quỳ xuống nhìn thấy một màn này không tự chủ mà hoảng sợ, có mấy người thậm chí không thể tin, có lẽ bọn họ không thể lý giải được vì sao người thiếu niên này lại muốn cứu một người xa lạ để rồi phải chết trong đau đớn như vậy.

Tầm mắt đám cướp để ở trên người của người thiếu niên kia, bọn họ ai cũng muốn thưởng thức cảnh tượng này, nhìn thấy người khác vùng vẫy, thống khổ, la hét trước khi chết khiến bọn chúng cảm thấy hưng phấn vô cùng, kể cả tên thủ lĩnh kia cũng đang chăm chú nhìn về phía người thiếu niên, quên luôn cả Lăng Lan đang ở bên cạnh.

Cơ hội tới! Khi tất cả mọi người đều đang chú ý tới người thiếu niên bên kia thì Lăng Lan biết cơ hội của mình đến rồi.

Cô không di động gì, chỉ có cánh tay cong lên theo một góc cong quỹ đạo, gần như đột phá giới hạn của mức giãn thể của con người, cây dao găm trong tay không chút do dự hướng về phía đầu của tên đầu lĩnh.

Lúc này tên đầu lĩnh đang cực kỳ hứng trí nhìn thủ hạ của mình đang từ từ tới gần người thiếu niên kia, hần chờ đợi, muốn nhìn xem cảnh người thiếu niên kia bị hoảng sợ, khóc lóc, cầu xin,... Đột nhiên hần cảm thấy yết hầu của mình lạnh buốt, rồi hình ảnh xung quanh đột nhiên quay cuồng.

Hần thấy thủ hạ của mình, cũng thấy bọn chúng đang chuẩn bị hành hạ con kiến “can đảm” kia, hần thậm chí còn nhìn thấy con chuột nhắt mà

mình mới cầm trong tay lúc này, và một thân thể nhìn quen thuộc vô cùng, nhưng.... Thân thể kia không có đầu...

Đầu? Nhìn quen mắt? Đó không phải là thân thể của hắc sao? Hắc hoảng sợ, đến cùng đã phát sinh chuyện gì?

Lăng Lan nhất kích thành công cũng không chần chừ, sau khi vịn gãy cánh tay đang nắm đầu mình thì cô nhanh chóng đánh về tên cướp đứng gần mình nhất. Bọn chúng ai cũng chú ý đến hình ảnh tuyệt vời sắp diễn ra kia nên không ai phát hiện thủ lĩnh của mình đã bị xử lý, chúng vẫn vui tươi, hớn hờ nhìn bạn mình giết người thiếu niên kia.

Vì không muốn những người chung quanh chú ý nên Lăng Lan không bùng nổ tốc độ nhanh nhất của mình. Vẫn khống chế mình như cũ, hành động trở nên yên lặng không tiếng động, vài lần chớp động, đã có mấy kẻ bị cô vô tình cắt vỡ yết hầu.

Máu phun ra theo vết đứt, miệng bị Lăng Lan che lại, những kẻ đã gần bước tới con đường chết kia không thể thông báo với đồng bọn của mình có một tử thần đã đến.

Kỳ thực Lăng Lan lựa chọn cắt yết hầu ngoài việc cắt đứt luôn số mệnh cô cũng cắt luôn khả năng nói chuyện của những kẻ đó, bất quá vì đảm bảo an toàn, cô vẫn che miệng chúng lại.

Đối với hành động của Lăng Lan, chỉ có người thiếu niên bị đè xuống đất kia mới có thể thấy rõ, hai mắt cậu ta trợn trừng, vẻ mặt kinh ngạc không thể tin, người vốn đang giãy dụa kịch liệt cũng dừng lại.

Nhìn tình huống thay đổi của người thiếu niên khiến những kẻ đang xem cuộc tra tấn này kinh ngạc, bọn họ theo bản năng nhìn lên để xem có chuyện gì khiến cho người thiếu niên quên cả vù vẩy, quên cả việc mình đang trên con đường chuẩn bị xuống hoàng tuyền?

Thật là một tên đồng đội ngu như heo.

Lăng Lan quyết đoán cho người thiếu niên kia một ánh mắt khinh thường, may là không biểu hiện vẻ kinh hãi, nếu không đám cướp kia nhất định sẽ nâng cao cảnh giác chứ không tò mò nhìn qua.

Lăng Lan biết đã không còn nhiều thời gian, cô cần phải ra tay trước khi đám người đó phản ứng, cần phải giết hết toàn bộ nếu không sẽ có phiền toái lớn.

Lần này Lăng Lan cũng không khống chế tốc độ của mình nữa, cô bạo phát tốc độ tối đa của thân thể, chỉ thấy Lăng Lan lao về phía giữa sân, hai tay hai dao vung lên không ngừng, đi tới nơi nào máu chảy nơi đó, từng tên từng tên cướp bắt đầu ngã xuống, tất cả đều bị cắt ở nơi yết hầu, máu văng tung tóe.

Lăng Lan lao về phía trước, tuy đây không phải là con đường tốt nhất để tiêu diệt hết đám người này nhưng lại là con đường tốt nhất để cứu người thanh niên vừa này. Mặc dù nếu đi theo đường này có thể cho đám kẻ địch kia có cơ hội bỏ trốn nhưng như vậy còn hơn chuyện người thiếu niên vừa rồi mở lời giúp cô bị bắt làm con tin.

Sau khi giải quyết 2 tên đang nê người thiếu niên kia, Lăng Lan trực tiếp giơ chân, đá cậu ta về phía sau lưng mình, nơi không còn bất cứ kẻ địch nào, chỗ an toàn nhất.

Đến lúc này, những tên còn chưa bị giết mới phản ứng lại chuyện gì đang xảy ra, vốn Lăng Lan nghĩ chúng sẽ hoảng sợ bỏ chạy bốn phía để cô không có cơ hội ra tay tiếp, nhưng không nghĩ tới đám người đó lại giơ vũ khí trong tay lên, rống to rồi lao về phía cô.

Thật tốt quá! Nguyên lai cũng là những kẻ ngu như heo, địch ta giống nhau, huề.

Lăng Lan cũng không cho những tên đó có cơ hội hành động gì, chỉ trong vài cái chớp mắt, cô đã thanh lý sạch sẽ toàn bộ những kẻ còn lại.

Cô đứng giữa thi thể kẻ địch, người không nhiễm chút máu nào, có chăng cũng chỉ là một ít tro bụi vô tình bay lên.

Vẫn là một cảnh tang hoang, thi thể vô số, chỉ là thi thể lần này là của những tên giết người.

Lăng Lan đứng thẳng người, lạnh lùng thu hồi vũ khí trong tay, cô nhìn thấy cái đầu đang nằm dưới đất kia, vẻ mặt vẫn tươi cười điên rồ nhưng lại mang theo một tia hoảng sợ, quý dị vô cùng.... Lăng Lan gật gật đầu tự nhủ: “Quả nhiên sau khi đầu rời khỏi thân thể thì cũng không chết ngay, phải thêm 2,3 giây nữa mới chết, có lẽ còn có thể lâu hơn...”

Lăng Lan không nhìn những người sống sót khác đang sửng sờ nhìn mình, cô chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Lăng Lan vừa mới bước đi thì người thiếu niên kia đã hô: “Đợi chút.”

Bởi vì người này đã nguyện ý trả giá sinh mệnh thay cô nên Lăng Lan quyết định cho cậu một cơ hội: “Cái gì?”

“Em đi một mình có phải không? Nếu không có chỗ để đi thì theo anh về làng của anh đi.” Người thiếu niên cố gắng nở nụ, dù sao cũng vừa mới sống về từ đường chết, cho dù là người lạnh nhạt cũng không thể duy trì được bình tĩnh, mà cậu cũng không phải là người lạnh nhạt..

Đây là nhiệm vụ liên hoàn sao? Lăng Lan nhanh chóng suy nghĩ rồi quyết định đi thôn trang xem thử, dù sao cô cũng không hiểu con đường tiến hóa nghĩa là gì nên cũng không biết phải làm gì tiếp theo.

Nhìn Lăng Lan gật đầu, thiếu niên kia kích động vô cùng, cứ như vậy Lăng Lan chuẩn bị theo người thiếu niên kia về thôn trang của cậu ta.

Những người bỏ trốn lúc này giờ cũng thu lượm những đồ dùng còn sót lại rồi quay về cùng với Lăng Lan, trên túi họ đều có rất nhiều thứ nhưng còn có rất nhiều người đi cùng họ hồi này đã lưu lại đây mãi mãi không thể mang về.

Trên đường đi Lăng Lan biết những người này đều là người trong một thôn trang, lần này bọn họ rời làng ra ngoài chính là vì muốn đổi trao đổi hàng hóa để lấy lương thực về trang trải cùng cuộc sống, họ không nghĩ tới mình lại gặp phải thảm trạng này.

Lăng Lan theo bọn họ vòng quá một ngọn núi nhỏ, vốn cả vùng đất hoang vu bỗng thay đổi thành một rừng cây xum xuê, phát triển. Người thiếu niên kia nói cho Lăng Lan biết nơi bọn họ sống có một con suối gọi là Thiên Tú, nhờ có con suối đó mà dân làng bọn họ mới có thể sinh tồn trên vùng đất khô cằn này.

Tiếp tục đi một đoạn đường, người thiếu niên hưng phấn thông báo cho Lăng Lan sắp đến thôn trang của bọn họ rồi, bỗng nhiên sắc mặt Lăng Lan đại biến.

Cô bảo tất cả mọi người núp vào còn mình lặng lẽ hướng về phía trước. May mắn nơi này không phải vùng đất bằng phẳng mà là nơi có nhiều cây cỏ, dễ ẩn núp.

Rất nhanh Lăng Lan theo khe núi đi tới cửa vào thôn trang, nhưng khung cảnh bi thảm trước thôn khiến Lăng Lan biết, thôn trang này cũng gặp phải thảm kịch.

Ở trước cửa thôn có không ít đàn ông, thanh niên bị bắt trói nằm dưới đất, những người già, phụ nữ, trẻ em tay không tắc sắt bị bắt trói, quỳ cùng nhau ở xung quanh. Bọn họ quỳ trên mặt đất liều mạng giãy dụa, tiếng khóc la vang vọng gọi người thân của mình, những tên giết người đứng xung quanh ngửa đầu điên cuồng cười vui sướng, lấy vũ khí trong tay chém

về phía những người đang cố gắng phản kháng kia, để cho những người khác, những người vợ, những người con xem chúng ra tay giết người như thế nào.

“Cặn bã!” Lửa giận trong lòng Lăng Lan bốc cháy dữ dội, những hình ảnh này đã chạm vào giới hạn của Lăng Lan, nếu như ngay từ đầu cô sợ phiền toái không nhúng tay vào thì lúc này cô chỉ muốn giết hết, giết hết những kẻ không bằng thú đó.

Bất quá cho dù lửa giận bùng bùng nhưng Lăng Lan cũng không muốn vì xúc động nhất thời mà khiến mình vừa không thể cứu người mà còn bị nguy hiểm.

Lăng Lan cô nhớ tới lúc này hệ thống có nhắc nhở một câu nhiệm vụ này chỉ được thực hiện một lần, như vậy, nhiệm vụ lần này không cho phép cô chết, nếu cô chết thì nhiệm vụ này sẽ dừng hoàn toàn.

Lăn lộn trong không gian học tập này cũng hơn 6 năm, Lăng Lan rất quen thuộc với cơ chế thưởng cho của nó, nhiệm vụ càng quý dị độc đáo thì phần thưởng càng phong phú. Mà khi Lăng Lan nghe thấy đây là nhiệm vụ chỉ được phép thực hiện một lần thì cô biết phần thưởng của nó chắc chắn cực kỳ phong phú khiến cô thêm nhỏ dãi.

Cho nên, ngay từ đầu Lăng Lan đã không muốn buông tay, cho có khó khăn gì thì cô cũng sẽ hoàn thành nó.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Ma Quỷ Xuất Chiến!

Lăng Lan cẩn thận nhìn một vòng xung quanh, có tổng cộng mười bảy tên cướp đang trông coi những thôn dân đó, nhưng Lăng Lan đoán chắc bọn cướp cũng không có chừng này người, nếu không một thôn có hơn mấy trăm thanh niên trai tráng, làm sao dễ dàng thúc thủ chịu trời như vậy, chỉ số có rất nhiều tên cướp đang lùng sục trong ngôi làng.

Giết mười bảy tên cướp này không phải chuyện khó, nhưng khó ở chỗ làm sao giết hết toàn bộ trước khi bọn chúng phản ứng.

Lăng Lan nghĩ một lát rồi quay về chỗ núp của những người đồng hành hồi nãy, đem tình huống trước cửa thôn nói cho bọn họ.

Mọi người đều hoảng sợ kinh hoàng, có người thậm chí còn ép cơ thể cho nhỏ lại cố dấu mình vào chỗ núp, chỉ có người thiếu niên hồi nãy là giữ bình tĩnh, muốn quay trở về cứu người thân.

Thấy người thiếu niên trẻ kiên trì cùng nhiệt huyết, cố gắng thuyết phục cho những người khác, mọi người cũng dần dần quyết định đi cứu người, đương nhiên bọn họ biết rõ, không có Lăng Lan giúp đỡ thì những việc họ làm chỉ là uổng công, ánh mắt mọi người không tự chủ mà tập trung về phía Lăng Lan, chỉ có ánh mắt của người thiếu niên là tràn ngập sự có lỗi, có lẽ cậu cũng chỉ có ý tốt khi mời Lăng Lan về thông trang của mình, không cần phải một mình lưu lạc nữa, nhưng cuối cùng lại lâm vào tình trạng nguy hiểm này.

Lăng Lan vốn muốn những người cùng phối hợp, hấp dẫn sự chú ý của những tên cướp đang đứng trước cửa thôn nên cũng không từ chối, đồng ý theo bọn họ về thôn rồi nói kế hoạch của mình.

Có lẽ vì tất cả mọi người đều có thứ mình muốn bảo vệ nên dù kế hoạch của Lăng Lan rất có thể khiến họ mất mạng nhưng không có một ai lùi bước hoặc phản đối, bọn họ quyết định thực hiện kế hoạch của Lăng Lan.

Nhìn tinh thần phấn chấn, hăng hái hoàn toàn khác với hình ảnh bi thảm bị đuổi giết lúc nãy của những người này, Lăng Lan hiểu ra, người cho dù yếu kém tới mức nào nhưng vì bảo vệ những thứ mà mình trân trọng, yêu quý thì có thể làm ra những chuyện khiến cho người khiếp sợ, giống như bây giờ, bọn họ không còn ích kỷ như lúc đầu nữa.

Lăng Lan mang theo bọn họ đi tới nơi khe núi trước cửa thôn còn mình thì yên lặng đi vào rồi ẩn núp bên trong, vì thân thể nhỏ bé nên cho dù trong thôn không có thứ gì có thể ẩn núp nhưng Lăng Lan vẫn có thể giấu mình sau những hòn đá ở trong thôn.

Sau khi ẩn mình xong Lăng Lan liền ra hiệu cho những người đang đứng chỗ khe núi.

Đám người đó sau khi nhận được tín hiệu liền đứng lên, giờ những thứ như đá, cây gỗ làm vũ khí lao ra ngoài.

“Lũ sát nhân, tao giết chúng mày!” Tất cả mọi người cùng kêu lên.

Hành động của những người bên này khiến cho những người đang ở trước cửa thôn bừng tỉnh, bọn họ có những biểu hiện khác nhau.

Bọn cướp nhìn những người đang lao tới tay chỉ cầm những thứ tạp nham như đá, củi thì cười rộ lên, vừa khinh thường vừa vui vẻ vì có con mồi tự động đưa tới cửa.

Còn những người bị bắt trời dưới đất thì hoảng sợ hô to: “Chạy đi, đừng tới đây!” Lúc này, bao nhiêu người có thể trốn được thì hãy trốn đi.

Trong số mười bảy người có một tên thủ lĩnh, người này ra lệnh cho 10 đàn em lao ra bắt những người tự động lao tới kia.

Lăng Lan bình tĩnh nhìn mười người chạy qua bên người cô hướng về phía những người vừa lao ra từ khe núi, những người thiếu niên thấy vậy liền lùi bước, quay đầu bỏ chạy, động tác này của bọn họ khiến cho những kẻ đang đuổi theo kia cười điên cuồng, tiếp tục lao lên.

Bảy người còn lại không dừng trò chơi giết người của mình, tên thủ lĩnh ra lệnh cho đàn em lôi một người phụ nữ vừa này hô “Chạy đi” ra, lần này chúng thay đổi phương thức, không hành hạ người phụ nữ đó mà chuyển mục tiêu sang bé gái mới 3,4 tuổi nằm trong lòng người phụ nữ.

Hai tên đàn em lao ra đem người phụ nữ đè xuống cướp đứa trẻ ra, mặc kệ tiếng kêu khóc của đứa trẻ cũng như của người phụ nữ, chúng lôi cô bé tới gốc đại thụ trước cửa thôn để trời lại, mà lúc này gốc cây quen thuộc thể hiện sự bình yên của ngôi làng đang tràn ngập máu, vô số xác người dân vô tội nằm chết ở đó.

Người phụ nữ bị mất con thấy thế thì triệt để điên cuồng, cô ấy không chút do dự đánh tới, tuy rằng hai tay bị trời ở phía sau nhưng vẫn hung ác cắn tay của tên đang giữ con mình. Để con gái có một con đường sống, cho dù mất mạng cũng không là gì, tình yêu thương của người mẹ trong cô ấy bộc phát ra khiến trái tim Lăng Lan run rẩy, có chút đau đớn.

Học tập không gian chết tiệt, vì sao lại để cô nhìn thấy cảnh này chứ, Lăng Lan xem chút không giữ được tỉnh táo lao ra tàn sát hết đám cận kề này.

Người phụ nữ biết hành động của mình chỉ là vô dụng, con gái của mình rồi cũng không tránh khỏi cái chết nhưng cô ấy không muốn buông tha, siết

chặt răng cắn tên đang giữ con mình.

Cho dù bản thân bị người đó đánh đấm hung bạo, cho dù máu không ngừng trào ra và những đau đớn lan khắp cơ thể, cho dù một giây tiếp theo cô có thể chết nhưng cô biết nếu mình nhả ra thì con gái của mình nhất định sẽ mất mạng, cô tuyệt đối không muốn nhìn cảnh con gái chết ngay trước mặt mình.

Đứa trẻ nhìn thấy mẹ mình bị đánh máu chảy khắp người chỉ có thể sợ hãi khóc kêu: “Mẹ, mẹ...”

Hình ảnh chật vật của đồng bọn khiến cho những tên đứng xung quanh cười vang, chúng không có cái gọi là tình nghĩa, không ai tới giúp tên kia, ngay cả tên thủ lĩnh cũng đang ngồi cười vui vẻ.

Lúc này Lăng Lan thừa cơ vọt ra phía sau bọn họ, bắt đầu lộ ra răng nanh của mình.

“Giết đàn bà nhiều quá khiến tao cũng ngấy rồi, có lẽ giết trẻ con sẽ khiến tao hưng phấn lên một chút.” Tên thủ lĩnh ý bảo đàn em ra trói đứa trẻ đang khóc kia lại.

Ngay lúc này Lăng Lan ra tay, cô đá một hòn đá nhỏ về phía tên đang chuẩn bị trói đứa trẻ vào gốc cây còn mình thì lao về phía tên cầm thú đang đánh người phụ nữ.

Một tiếng động nặng nề vang lên, tên đang trói bé gái trực tiếp nằm xuống đất, máu văng lên người cô bé đang khóc lóc kia.

Khi lao tới vị trí của tên cầm thú kia, hàn quang trong tay chợt lóe, yếu hầu của tên không bằng cầm thú đó đứt ra, máu văng lên người phụ nữ vừa bị hấn đánh đập. Hấn cũng ngã xuống.

Sau khi thành công giết tên đầu tiên, Lăng Lan cũng không dừng bước, nhân lúc những tên xung quanh chưa phản ứng cô liền vận hết tốc độ cùng năng lực, lướt một vòng. Bốn tên đàn em bị giải quyết trong nháy mắt. Lúc này cô lao về phía người thủ lĩnh kia.

Tên thủ lĩnh không thể nghi ngờ chính là người mạnh nhất trong đám cướp, hăn nhanh chóng phát hiện đàn em của mình đều bị tiêu diệt chỉ sau một chiêu, tất cả đều cắt đứt yết hầu, hăn theo bản năng đưa tay lên che cổ như một cách bảo vệ mình.

Nhưng, giấc mộng là tốt đẹp mà hiện thực thì tàn khốc. Lăng Lan làm sao có thể để hăn có cơ hội như vậy? Nếu không cô cũng không phải mất công dụ một số phần thủ hạ của hăn đi, cô không muốn bọn chúng có cơ hội gọi đồng lõa của mình.

Tên đầu lĩnh lập tức muốn hô to, nhưng hăn đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó đâm xuyên qua bàn tay mình, rồi đi sau xuống đâm xuyên qua yết hầu, bởi vì tốc độ quá nhanh nên hăn chẳng thấy đau gì cả, hăn nghĩ sẽ đau lắm nhưng tới chết hăn cũng không cảm giác được gì.

Con dao trong tay không chút lưu tình đâm vào yết hầu đối phương, đem thanh âm hô ra đứt đoạn nơi yết hầu, Lăng Lan thậm chí còn nghe được một tiếng ca ca nhỏ vang lên từ chỗ sâu trong yết hầu của đối phương.

“Các người chết đi.” Lăng Lan lạnh lùng nói một câu rồi rút dao găm trong tay ra. Tên thủ lĩnh mở to hai mắt ngửa người ra ngã xuống đất.

Lăng Lan không chần chờ, cô nhanh chóng lao về phía khe núi, cô vẫn nhớ có người đang chờ mình cứu viện, còn có mười tên cận vệ đang chờ cô thanh lý.

Lăng Lan mới ra khỏi cửa thôn không xa thì liền thấy đoàn người đang truy đuổi kia, thời gian để Lăng Lan giết 7 người kia thật sự quá ngắn cho nên những người này vẫn chưa chạy xa.

Lăng Lan lúc này càng không băn khoăn gì, rất nhanh ra tay giải quyết hết, những người làm mỗi này cơ bản cũng không gặp chuyện gì, chỉ có một người trong lúc chạy trốn không cẩn thận bị ngã, nhưng cũng không quá nặng.

Mọi người cùng nhau quay về lại thôn trang, giải cứu những người bị trói, sau khi hỏi thông tin, bọn họ mới biết đám cường đạo này là từ phụ cận mà tới, chúng không chỉ có chừng đó người, còn có rất nhiều người đang ở trong làng lòng sục bắt người, tình hình cũng vô cùng nguy hiểm.

Lại một lần nữa Lăng Lan trở thành tiêu điểm của mọi người, cô nhanh chóng phân phó mọi người đi tìm chỗ trốn rồi một mình đi vào trong thôn thăm dò.

Dưới ánh mắt cảm kích của mọi người, Lăng Lan chạy vào thôn trang. Cô làm như vậy không phải thương cho người dân trong ngôi làng, cô làm vậy chỉ vì sự tức giận trong lòng, cô muốn giết sạch đám người không bằng cảm thú đó, việc cứu giúp người khác chỉ là thuận tiện mà thôi.

Lăng Lan không có ý tưởng muốn trở thành chúa cứu thế, cô chỉ không hy vọng trên thế giới này có những kẻ không bằng cảm thú tồn tại.

“Tôi chính là tôi, sống vì trái tim mình.” Lăng Lan tạm thời quên đi nhiệm vụ, muốn điên cuồng một lần, giải phóng con quỷ vẫn luôn bị cô giam cầm bấy lâu.

Đúng vậy, dưới sự tra tấn của Ngũ hào, nhân cách của Lăng Lan đã bị phân ra, có một lúc cô thậm chí không thể khống chế được mình, trở thành một con quỷ chuyên đi lấy mạng người.

Nhìn một đám cảm thú đội lốt người...là thời gian thích hợp làm cho ma quỷ hồi sinh.

Vẻ điên cuồng trong mắt Lăng Lan ngày càng nồng đậm, chỉ là sự điên cuồng này đã được che dấu vô cùng cẩn thận, dưới sự bình tĩnh vô cùng.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Khảo Nghiệm Của Đạo

Lăng Lan lặng lẽ lén vào bên trong thôn trang, trong thôn lúc này đã sớm hóa thành biển máu, trở thành địa ngục của trần gian, không ít thôn dân bị giết trên đường hoặc bị giết nơi cửa nhà, ai cũng mắt mở to, trờng trờng, chết không nhắm mắt. Bọn họ có sợ hãi, có tuyệt vọng, càng có một loại bi phẫn không thể nói, có lẽ bọn họ thống hận vì sao nơi yên bình của mình lại gặp phải khung cảnh đáng sợ như vậy.

Lăng Lan ngồi xổm xuống, từ từ khép mắt cho những người mà mình gặp, ánh mắt cô không còn cảm xúc gì nữa, bình tĩnh như nước, một cổ hàn khí đáng sợ tràn ra xung quanh cô.

Thấy bất cứ tên giết người nào trên đường Lăng Lan liền quyết đoán thanh lý sạch sẽ sau đó yên lặng rời đi, tiếp tục xử lý những tên giết người ở nơi khác. Có lẽ bị cảm giác giết người kích thích nên những tên giết người khác không hề phát hiện đồng bọn của mình đang ngày càng ít dần.

Khi Lăng Lan lại lần nữa xử lý xong một đám giết người thì lại vô tình mắc một sai lầm chết người, cô không để ý có một tên giết người đang đứng ở góc chết.

Lúc phát hiện sai sót, Lăng Lan ngay lập tức phóng dao ra đâm vào yết hầu của đối phương, đáng tiếc vẫn bị chậm một bước, một tiếng thét chói tai vang lên giữa địa ngục trần gian.

Lăng Lan nhin không được hô một tiếng đáng tiếc, những cô cũng không quá bản khoăn, tuy những tên giết người đã nhận được tin báo nguy của đồng bọn khiến chúng cảnh giác hơn, nhưng như vậy cũng chỉ gây khó khăn cho Lăng Lan hơn một chút thôi.

Cô cười lạnh, trò chơi giết người này cũng nên kết thúc thôi.

Lăng Lan chậm rãi biến mất ở đây, khi những tên giết người khác tới thì ở đây chỉ còn là những xác chết bị một đao đoạt mạng mà không còn dấu vết của hung thủ.

Chuyện này rất nhanh được truyền tới tai của đại thủ lĩnh, hắn ta ra lệnh cho thủ hạ phải nâng cao tập trung; đồng thời tiếp tục lùng sục bắt thêm con tin. Hắn nghĩ tới cao thủ mới xuất hiện này rất có thể có liên quan đến người trong thôn.

Lăng Lan vừa đi trên đường, vừa tiếp tục giết người giải cứu con tin, nhưng cô cũng không rảnh thời gian đi dẫn dắt cho những người dân trong thôn đó, sau khi giết những tên giết người, cô lại nhanh chóng bỏ chạy.

Tuy không rõ ràng lai lịch của Lăng Lan nhưng thôn dân trong làng cảm kích cô rất nhiều, thậm chí có không ít thanh niên quyết định không bỏ chạy mà cầm vũ khí lên, hợp lại thành đoàn, đi giải cứu cho những người khác.

Mà ở bên ngoài cửa thôn, sau khi tìm được vị trí an toàn cho những người già, phụ nữ, trẻ em lẫn trốn, những người thanh niên, trai tráng vẫn còn khả năng chiến đấu bắt đầu cầm vũ khí của những tên giết người kia lên rồi cùng tiến vào làng muốn giúp Lăng Lan.

Một đường này đi máu chảy thành sông, thôn dân cũng những tên giết người trực tiếp đối chiến lẫn nhau, những thôn dân dùng máu của mình và kẻ thù để hiến tế cho những con người đã vô tội đã chết, để cứu những người vẫn có thể còn sống trở về.

Khi đám giết người không thể không tập trung về một chỗ thì tên thủ lĩnh mới nhận ra, nơi mà hắn hắn nghĩ rằng mình là vua có thể giết bất kỳ người nào lại chính là nơi mà mình đã mất đi hai phần ba thủ hạ, hắn nổi điên.

“Là ai? Đi ra, đi ra cho tao...” Đau đớn khi mất đi nhiều thủ hạ, hắn ý bảo thủ hạ của mình đem một người lôi ra sau đó la lớn “Nếu không ra, tao sẽ giết nó.”

Nếu như đã vì người của thôn này mà đến thì nhất định sẽ quý trọng những sinh mạng yếu ớt này, hắn muốn bức cho đối phương phải xuất hiện.

Một phút trôi qua, bốn phía vẫn im lặng như cũ, tên thủ lĩnh vẻ mặt âm ngoan hô: “Giết.”

Một thôn dân bị tên thủ hạ trực tiếp chém chết, máu chảy đầy đất khiến cho những người dân khác hoảng sợ thét chói tai.

“Tôi không phải là thánh mẫu, cũng không phải người hành động theo cảm xúc, tôi chỉ biết, chỉ có bình tĩnh thì mới có thể hoàn thành việc tôi muốn làm.” Lăng Lan cầm chặt vũ khí trong tay, hai mắt lạnh như băng nhìn một màn huyết tinh trước mặt.

Đúng vậy, cô muốn giết sạch đám cầm thú cặn bã đó.

Tên thủ lĩnh nhìn cách làm của mình không hiệu quả thì ra lệnh cho thủ hạ bắt thêm ba người nữa, lần này trong số 3 người còn có một đứa trẻ vẫn còn nằm trong tả lốt.

Đồng tử Lăng Lan co rút lại, cô thống khổ nhắm mắt, phải nhẫn nại sao? Thực sự muốn đợi đợi cho bọn chúng giết người tới mệt, phân tâm rồi mới xuất thủ sao? Chết tiệt, tôi không muốn như vậy.

Ngũ hào đạo sư, những bài huấn luyện biến thái của người chẳng có tác dụng gì lớn cả, bằng không vì sao tôi vẫn không thể lãnh huyết được??? Vì sao tôi lại không thể nhìn một đứa trẻ vô tội chết trước mặt mình, chẳng lẽ đây chính là giới hạn của mình sao?

Hắn đây chính là nhược điểm của con người, theo cách nói của các vị đạo sư nếu mình có thể vượt qua bước này thì mình nhất định sẽ trở nên càng mạnh hơn, mình không thể bị chỗ mềm lòng này đánh bại, mình phải khắc chế nó.

Lần đầu tiên trong tâm Lăng Lan xuất hiện rồi rẫm, tâm kiên định bắt đầu có chút dao động...

Trong không gianf của Nhất hào, Ngũ hào và Cửu hào không mời tự đến.

Một mình đứng thẳng trên không trung, Nhất hào trầm tư nhìn những người khách không mời mà tới có chút không vui, anh ta lạnh lùng nói: “Các người tới đây làm gì?”

“Em muốn biết Lăng Lan sẽ lựa chọn đạo gì.” Cửu hào vẻ mặt lo lắng, nếu lựa chọn đạo không thích hợp thì Lăng Lan rất có thể sẽ không phát triển được.

Ngũ hào vẻ mặt cười quỷ dị nói: “Tôi hi vọng Lăng Lan có thể đi vô tình đạo, hoặc là sát đạo càng tốt.” Đây là một loại đường tắt, tuy rằng bình chương ở hậu kỳ khó khăn hơn những đạo khác một chút, nhưng đây là chuyện của tương lai, Ngũ hào tin chắc dưới sự giúp đỡ của mình thì điểm khó khăn đó nhất định sẽ được giải quyết dễ dàng. Hơn nữa có thể nhờ sự khó khăn đó mà năng lực được tăng lên một bậc thì cái gì cũng đáng giá.

Vì thế trong quá trình huấn luyện, anh ta có ý đem tính cách, hành vi của Lăng Lan đi theo hướng của hai con đường này, nếu như Lăng Lan có thể nhanh trí thì việc đi trên 2 đạo này cũng rất có khả năng.

“Tôi không đồng ý!” Cửu hào cả giận nói, “Lăng Lan tâm thoát nhìn rất cứng rắn, làm chuyện gì cũng thật quyết đoán, khả năng nhẫn nại siêu cường, nhưng tôi biết nội tâm Lăng Lan là lửa nóng, ôn nhu ... Lăng Lan là có tình, thích hợp đi tình đạo hoặc là nhân đạo.”

“Tôi chỉ biết Lăng Lan đang chịu khảo nghiệm của vương đạo.” Nhất hào đem tình huống trước mắt của Lăng Lan nói cho bọn họ.

“Cái gì?” Ngũ hào và Cửu hào đồng thời khiếp sợ, bọn họ chưa từng nghĩ tới Lăng Lan sẽ đi vào khảo nghiệm của vương đạo, Lăng Lan không có ý trở thành vương giả, như vậy làm sao có thể thông quá cái khảo nghiệm này.

Nhìn biểu cảm sợ hãi, kích động của hai người khiến Nhất hào hừ lạnh nói: “Tiến vào khảo nghiệm của vương đạo cũng không có nghĩa nhất định phải đi đạo này.”

“Nhưng người bình thường rất khó nhảy ra quy định của khảo nghiệm tự nghĩ ra một đạo mới.” Cửu hào không tin chuyện này, theo cô biết từ trước đến giờ không có một người nào có thể thực hiện được chuyện này.

Cửu hào nhắc nhở khiến Nhất hào và Ngũ hào đều trầm mặc, bọn họ cũng biết là rất khó.

“Có lẽ Lăng Lan thật sự có thể đi con đường vương đạo này, cũng không phải mỗi người ngay từ đầu đều có ý trở thành vương giả ... Ha ha a!” Ngũ hào nói xong cũng không có biện pháp tiếp tục lừa mình dối người, chỉ có thể giả cười để đối phó với ánh mắt sắc lạnh như đao của Nhất hào và Cửu hào.

Quả thật không phải ai sinh ra cũng muốn trở thành người đứng đầu nhưng những người đi trên con đường này trong lòng đều có chút tham niệm, ví dụ như những đứa trẻ thích làm thủ lĩnh, tài trí hơn người, thích

biểu hiện, thậm chí thích làm lão đại lãnh đạo linh tinh ... Mà mấy chuyện này thì Lăng Lan rất lười làm.

“Tôi tin Lăng Lan không phải là người bình thường.” Nhất hào trầm mặc hồi lâu, rốt cục nói ra những lời này, anh ta tin tưởng cho dù có thích hợp hơn hay không thích hợp với con đường vương đạo thì Lăng Lan nhất định sẽ hoàn thành khảo nghiệm này, tìm đạo của chính mình.

Trong không gian nhiệm vụ, Lăng Lan từ từ nhắm hai mắt trầm mặc, khi nghe tên thủ lĩnh đếm ngược đến 1, chỉ cần cô không ra mặt, ba sinh mệnh cứ như vậy mà kết thúc, trong đó còn có một đứa trẻ vừa mới ra đời không lâu.

“Giết!” Tên thủ lĩnh ra lệnh làm bưng tỉnh Lăng Lan, cô theo bản năng bước tới một bước, lộ ra bóng dáng của mình.

“Mày rốt cục xuất hiện ...” Tên thủ lĩnh cười điên cuồng, ba tên đàn em cầm nắm chặt con tin của mình như một cách để bảo vệ.

“Xúc động là ma quỷ, kết quả thật không tốt đẹp.” Lúc này trong mắt Lăng Lan rốt cuộc không còn dao động nữa, “Mềm lòng quả nhiên là sai lầm, nhưng nhẫn nại càng sai lầm hơn, như vậy thà lựa chọn huyết chuyển, ăn miếng trả miếng còn hơn.”

Vì sao lại khắc chế? Vì sao lại bắn khoản?

Kỳ thật đáp án rất đơn giản, không cần làm thánh mẫu gì, chỉ cần có thể đảm bảo tính mạng của chính mình thì mới có thể làm những việc khác, nếu chần chờ thì người gặp nguy hiểm cũng chính là chính mình.

Tên thủ lĩnh nhìn vẻ mặt lạnh như băng của Lăng Lan đang vọt qua thì ý bảo thủ hạ lôi thêm năm sáu thôn dân làm tấm chắn hô to: “Đừng nhúc nhích, bằng không tao liền giết bọn chúng.”

“Giết đi, ta sẽ vì bọn họ báo thù.” Tốc độ của Lăng Lan càng trở nên nhanh hơn, hung ác xông vào, hướng về phía kẻ đang đứng gần mình nhất.

Nhìn người đột nhiên lao về phía mình không quan tâm đến tính mạng của thôn dân, tên thủ lĩnh hỗn hển hô: “Giết cho tao, giết hết cho tao.”

“Giết đi, tôi cũng sẽ giết sạch các người.” Giờ phút này ánh mắt Lăng Lan lạnh như băng, hai tay nhanh như chớp, đến chỗ nào thì nơi đó chỉ còn máu và thi thể, Lăng Lan cũng không tránh những dòng máu đang văng về phía mình, khuôn mặt nhỏ bị máu tươi nhuộm đỏ trong tích tắc giống như quỷ từ địa ngục thoát ra, đi gặt những sinh mệnh ở nơi này.

“Mày đến cùng là ai?” Phát hiện dù có giết những thôn dân ở đây cũng không thể ngăn cản Lăng Lan giết thủ hạ của mình, tên thủ lĩnh hoảng sợ. Thủ pháp giết người của Lăng Lan rất quyết đoán, cực kỳ có hiệu suất, một lần vung tay là lại một sinh mệnh ra đi, chỉ trong một lúc ngắn ngủi mà đã có mười mấy người chết.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Phá Giải Nhiệm Vụ!

“Người thu nợ.” Con dao trong tay Lăng Lan tiếp tục đâm vào trái tim của một trong những tên cướp, máu tươi phun ra văng về phía cô, cô lại tiếp tục lao về phía một tên cướp khác.

Phương thức giết người hung tàn của Lăng Lan khiến cho những tên giết người sợ hãi, chúng không giữ thôn dân làm con tin nữa mà lao ra, vây Lăng Lan lại.

“Tôi đâm trúng cậu ta.” Đột nhiên một trong số chúng hô lên, hấn nhìn máu tươi của Lăng Lan vẫn còn dính trên vũ khí của mình nhưng... đó cũng là việc cuối cùng hấn có thể là, bởi vì ngay lập tức, hấn đã bị Lăng Lan lấy đi sinh mạng.

“Cố gắng lâu như vậy mà vẫn bị thương.” Lăng Lan lạnh lùng nhìn vết thương nơi bả vai, dù máu cứ chảy không ngừng nhưng cô cũng không quá để ý đến nó mà vẫn tiếp tục lao về đối thủ tiếp theo.

Cô không hy vọng xa vời mình có thể “lông tóc vô thương” mà giết sạch đám cặn bã, cầm thú này... Trước đây chọn nhẫn nại ngồi chờ cũng chỉ vì cô muốn hoàn thành nhiệm vụ này một cách hoàn mỹ nhất, nhưng cảm giác nhẫn nại lại khiến cô cực kỳ khó chịu, ghen đến phát điên. Mà hiện tại, tuy bị thương nhưng lại khiến cho tâm trạng của cô rất tốt, cô hưởng thụ cái cảm giác chiến đấu này, tự do tự tại.

Đây mới là thứ mà mình muốn! Không có áp bách và khắc chế, có thể tự do làm những việc mình muốn làm!

Đúng vậy, tôi muốn tự do!

Người chính là những sinh vật kiên cường, chỉ cần có một cơ hội sống thì bọn họ có thể bộc phát những sức mạnh mà bình thường không thể có, những người trong thôn trang này cũng vậy.

Nhìn những tên giết người từng người từng người ngã xuống, nhìn Lăng Lan nhỏ tuổi nhưng mạnh mẽ lao vào đám người khiến cho những người dân trong thôn như tiếp được dũng khí, bọn họ vùng lên, nếu không phản kháng thì thứ chờ đợi bọn họ chính là cái chết, mà họ...không muốn chết.

Vì chồng, vì con, vì cha, vì mẹ, tất cả mọi người dù nam hay nữ, dù già hay trẻ đều cầm lấy vũ khí quyết sống chết với hung thủ đã hủy đi hạnh phúc của mình.

Tuy những người dân ở đây đều là những người dân lương thiện chân chất, không thể đánh nhau, nhưng trong bọn họ đều có ý tưởng muốn báo thù, nên tất cả cùng liều mạng, một người không thể xử lý một tên giết người thì hai, ba người cùng lao ra hành động.

Khung cảnh bây giờ không còn là trò chơi của những người mạnh nữa mà chỉ là một trận đấu kinh hoàng, người chết không chỉ có những tên giết người mà còn có những người dân trong thôn. Một người dân chết chung với một tên giết người.

Đây là phương thức chiến đấu đơn giản nhất của họ, những người gia hy sinh thân mình vì hậu nhân, ôm chặt những tên giết người cho dù chết cũng không buông. Nếu như buông thì sẽ có người thứ hai, người thứ ba lao ra giữ, cứ thế....

Không thể không nói tiềm năng của con người là vô tận.

Nhìn hành động hung hăng không sợ chết của những người dân, đám giết người hoảng sợ, rồi khi nhìn thấy thủ lĩnh của mình bị Lăng Lan một nhát chém đứt đầu, chúng càng sợ hãi rồi bỏ chạy.

Tuy Lăng Lan đã làm hết khả năng nhưng vẫn để một vài tên trốn thoát, điều này khiến cô vô cùng thất vọng, cô muốn tất cả bọn chúng phải nằm lại đây.

Tuy bọn giết người bị chết không ít nhưng thôn này cũng đã bị hủy, người dân trong thôn thì còn lại 3 phần, chủ yếu là phụ nữ và trẻ con, chỉ có một số ít thanh niên, trai tráng còn sống, những người còn lại đều đã chết trong lúc phản kháng.

Lăng Lan không ở lâu, cô cảm thấy mình không thích hợp ở lại nơi cần phải xây dựng lại này, mà những người dân trong thôn vẫn còn chìm trong bi thương nên không ai chú ý việc Lăng Lan rời đi.

“Ân nhân, đừng đi.” Lúc này, người thiếu niên dẫn đầu một nhóm người chạy tới.

Giọng nói này như đánh thức những con người còn trong bi thương, bọn họ nhanh chóng vây quanh Lăng Lan, thỉnh cầu cô đừng rời khỏi bọn họ.

Lăng Lan không có quay đầu, nhàn nhạt trả lời: “Tôi, không phải là ân nhân của các người.”

“Không, chính là cậu, nếu không phải nhờ cậu xử lý gần hết đám cận bã đó thì chúng tôi làm sao có thể phản kháng thành công mà còn đứng đây chứ.” Lời nói của Lăng Lan đương nhiên người dân trong thôn không tin, nếu Lăng Lan giúp đỡ thì cho dù bọn họ có liều mạng thì cũng không phải là đối thủ của đám giết người thành quen đó.

“Cậu đã cứu chúng ta, chúng ta nguyện ý nhận cậu vì chủ.” Những người trong thôn có lẽ là thiện lương, cũng có lẽ vì muốn có một cường giả bảo

vệ cho nên đề nghị của người thiếu niên khiến cho tất cả mọi người đều đồng ý, bọn họ nguyện ý trở thành tôi tớ của Lăng Lan.

Hình ảnh bây giờ của những người dân khiến Lăng Lan nhớ tới bức hình thứ ba, nhân vật đó có vô số thuộc hạ, có lẽ đây chính là thời khắc mà người đó bắt đầu tích lũy thế lực. Nếu dựa theo lưu trình nhiệm vụ thì cô sẽ phải đáp ứng đề nghị này, sau đó trải qua sáu bức hình rồi hoàn thành nhiệm vụ.

Lăng Lan trầm mặc, vừa định mở miệng đồng ý thì cô chợt nhớ tới nội dung của nhiệm vụ lần này, “đi tìm con đường phát triển”, vậy nếu cô đi theo nội dung của 6 bức hình kia thì có phải là chính xác?

Lăng Lan cảm giác mình như tìm được chốt điểm của vấn đề, khi cô phát hiện nụ cười của người trong sáu bức hình là khác nhau thì mới bị hút vào trong...

Như vậy có phải ý muốn nói con đường xưng vương của nhân vật chính trong câu chuyện là sai lầm? Cho nên cô mới phải đi tìm con đường chính xác.

Lăng Lan luôn cảm thấy đáp án đang ở ngay trước mắt mình nhưng cố tình lại có một thứ gì đó che mắt chúng, cô càng sốt ruột càng không mớ hồ, suy nghĩ có chút hỗn loạn.

Cô theo bản năng ngồi xuống, vận chuyển khí quyết dưỡng thân, loại bỏ tạp niệm.

Lăng Lan lại lần nữa nghĩ về vấn đề vừa rồi, lúc này cô suy nghĩ lại từ đầu. Lúc nhìn thấy sáu bức hình với nụ cười khác nhau...

Bức đầu tiên, nụ cười của người đó là thật tâm, là hồn nhiên, cũng là nhiệt thành, mà nụ cười ở bức cuối cùng chỉ còn là sự giả dối, cho có, nhưng phần nhiều là lạnh như băng. Như vậy nhân vật đã trưởng thành theo

thời gian, từ một thiếu niên đơn thuần trở thành một kẻ vương giả đầy âm mưu và dối trá, trưởng thành đồng thời đánh mất đi sự hồn nhiên.

Con đường phát triển chính xác? Cô đột nhiên nghĩ đến có phải học tập không gian cho rằng lựa chọn trở thành vương của nhân vật chính là sai lầm hay không?

Không. Không, không... Lăng Lan cảm thấy dự đoán này có chút vấn đề, có lẽ nó còn có ý nghĩa sâu hàm hơn nữa... Lăng Lan nghĩ tới những bức hình mà cô đã nhìn thấy ở trong thông đạo, tuy rằng hình thái khác nhau, nội dung khác nhau nhưng tất cả đều có một điểm giống nhau chính là cuối cùng những nhân vật đều trở thành cường giả.

Điều này phù hợp với ý nghĩa của sự tồn tại của không gian học tập, bồi dưỡng kí chủ trở thành cường giả là sứ mệnh duy nhất của nó, cho nên khi kí chủ lựa chọn đi trên con đường trở thành cường giả, học tập không gian sẽ không ngăn lại, thậm chí là càng vui mừng. Cho nên bức hình nhân vật chính muốn trở thành vương giả tuyệt đối là không có vấn đề .

Như vậy vấn đề là ở đâu? Ở chỗ tâm tình sao? Không gian học tập có phải đang phê phán việc kí chủ đánh mất đi chính mình không?

Lăng Lan nghĩ đến đây thì cảm giác như được khai sáng, cánh cửa bị khép chặt lâu nay từ từ mở ra khiến cho những câu hỏi từ trước đến nay của cô như có câu trả lời.

Lăng Lan thầm nghĩ: tuy rằng nhân vật chính trở thành vương giả nhưng người đó lại mất đi hồn nhiên và nhiệt thành lúc bắt đầu, mất đi bản chất thật của mình. Nhiệm vụ này có thể là nhắc nhở mình điều mình thật sự muốn, ý tưởng thật sự của mình...

Tôi muốn có một thân thể khỏe mạnh, muốn sống tự do tự tại, muốn làm những việc mình thích làm, không muốn nhìn thấy âm mưu quỷ kế, không

muốn trở thành coi rỗi của người khác, muốn có những người bạn thân thiết, muốn sinh một đứa trẻ ưu tú....

Đúng vậy, tôi ghét phiền toái, tôi không muốn bị trói buộc.

Lăng Lan bừng tỉnh, đứng dậy trả lời người thiếu niên: “Tôi cự tuyệt!”

“Vì sao?” Thiếu niên thương tâm to, mặt vắn vẹo, ánh mắt lộ tia phẫn hận.

“Người nắm giữ vận mệnh của các người chính là các người, không liên quan gì đến tôi?” Lăng Lan lạnh lùng nói, đây là tiếng lòng của cô, “Dựa vào cái gì mà tôi phải nhận các người? Dựa vào cái gì muốn tôi chịu trách nhiệm cho các người chứ? Không ai có thể bắt buộc tôi làm việc tôi không muốn, không một ai.”

“Nếu vậy vì sao cậu lại cứu chúng tôi? Thà để chúng tôi chết trong tay đám người đó cho rồi.” Người thiếu niên khóc, người dân trong thôn khóc, trời cũng bắt đầu đổ mưa như bất mãn với thái độ lạnh khốc, vô tình của Lăng Lan.

“Có cứu hay không là chuyện của tôi, có chết hay không là vì chính bản thân các người...” Lăng Lan bỏ lại một câu rồi không chút lưu luyến nào xoay người đi.

Cô lựa chọn trở thành một người tự do, làm những việc mình thích, chứ không vì cảm nhận của người khác mà thay đổi chính mình.

Dần dần Lăng Lan rời xa thôn trang kia đi tới một vùng sườn núi hoang vu, cô không biết lựa chọn này của mình là đúng hay không, nhưng cô không hối hận. Ngược lại, trong lòng còn cực kỳ thoải mái, bởi vì nhiệm vụ lần này giúp cô nghĩ rõ một lần nữa con đường mà bản thân phải đi, vì không bị khống chế, trói buộc, vì có thể sống tự do, tự tại, vì có thể sinh ra một đứa trẻ ưu tú, cô cần trở nên mạnh hơn nữa.

Đúng lúc khi Lăng Lan muốn hô to một tiếng để phát tiết ức khí trong lòng thì đột nhiên trước mắt lại xuất hiện một cái lỗ xoáy màu đen, cô lập tức hút vào trong đó.

Chết tiệt, lại tới nữa! Lăng Lan chỉ có cơ hội nói một câu này rồi bị lỗ xoáy màu đen hút vào.

Vùng đất lại khôi phục lại bình thường, giống như Lăng Lan chưa từng xuất hiện.

Nhất hào đang ngồi trong không gian trầm tư thì bỗng bừng tỉnh, anh ta ngay lập tức biến mất. cùng lúc đó, Ngũ hào và Cửu hào vẻ mặt kinh hãi cũng biến mất trong không gian của từng người rồi cùng xuất hiện ở cửa ra của đạo.

Rất nhanh, trước mặt bọn họ xuất hiện một lỗ xoáy màu đen, một bóng dáng nho nhỏ từ trong đó bị bắn ra ngoài.

Lăng Lan không chút hoang mang ở trên không trung điều chỉnh tư thế rồi an ổn đứng trên mặt đất.

“Lăng Lan, chúc mừng quá cửa .” Nhất hào đạo sư lạnh lùng nói ra.

Ngũ hào và Cửu hào liếc mắt nhìn nhau, khóe miệng từng người lộ ra một chút ý cười, cảm xúc của Nhất hào cũng không bình tĩnh như mặt ngoài vậy đâu.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Lấy Tên Bá Đạo!

Lăng Lan kinh ngạc nhìn ba vị đạo sư trước mặt, không nghĩ tới nhiệm vụ lần này của cô lại khiến cho ba vị đạo sư cùng xuất hiện, đặc biệt là người luôn luôn lạnh nhạt Nhất hào cũng đến chúc mừng khiến Lăng Lan có chút thụ sủng nhược kinh.

“Các vị đạo sư, có việc gì sao?” Lăng Lan hỏi.

Cửu hào là người nóng vội nhất, cô trực tiếp hỏi: “Lăng Lan, em lựa chọn đạo gì?”

“Đạo?” Lăng Lan ngần ra rồi lập tức lĩnh ngộ vội nói: “Em không lựa chọn đạo này.”

“Làm sao có thể?” Cửu hào vẻ mặt không thể tin, chỉ cần có người qua cửa thì có nghĩa người khảo nghiệm đã tìm được đạo của mình, vì sao Lăng Lan nói không lựa chọn đạo này chứ? Không chỉ có Cửu hào không tin, ngay cả Ngũ hào luôn luôn tà khí cũng không tin, chỉ có Nhất hào thâm trầm nhìn không ra ý tưởng gì.

“Kỳ thực cũng không thể nói là không chọn.” Lăng Lan ngượng ngùng vuốt đầu cười, “Em lựa chọn đi đạo của chính mình, sau đó không gian liền nói qua cửa rồi xuất hiện ở đây.”

Hai mắt Nhất hào sáng ngời bắn ra tinh quang, Ngũ hào và Cửu hào vẻ mặt khiếp sợ, rồi mừng rỡ.... Bọn họ thật quá may mắn, vậy mà có thể dạy

ra một người tự tìm được đạo mà mình muốn đi, người như vậy nhất định sẽ trở thành nhân vật nổi tiếng khắp trời đất trong tương lai.

Lăng Lan tiếc nuối nói: “Đáng tiếc em cũng không biết có thể hoàn thành đạo này được hay không, vì nó phải dựa vào chính em để tự tìm đường.” Nơi Lăng Lan xuất hiện sau khi bị hút vào lỗ xoáy lần hai chính là một khoảng trời trống rỗng, không có gì cả, chỉ có bụi mờ mịn, không có gì tồn tại ở đó chỉ trừ Lăng Lan đang lơ lửng giữa không trung.

Lúc Lăng Lan đang hoang mang thì không gian đó bỗng vặn vẹo cuối cùng trở thành một con rồng màu xám cực lớn đánh về phía Lăng Lan.

Khi Lăng Lan hoảng sợ muốn tránh né thì phát hiện bản thân căn bản không thể cử động, cô chỉ có thể trơ mắt nhìn con rồng này nuốt sống chính mình.

Ngay lúc ấy, vô số hình ảnh hiện lên trong đầu Lăng Lan. Thế giới vô số đạo đều xuất hiện ở trước mắt cô, sau khi trải qua vô số hình ảnh từ đau khổ đến sung sướng Lăng Lan lại bừng tỉnh, lúc này cô phát hiện mình không bị tổn hao gì mà đứng giữa khoảng trời, giống như những hình ảnh vừa rồi chỉ là một giấc mộng Nam Kha.

Lúc này một giọng nói từ xa truyền đến: “Đây là vô số đạo, một trong số chúng chính là đạo của con, con muốn chọn cái nào?”

“Đạo? Chính là con đường tiến hóa mà bản thân mong muốn sao?” Lăng Lan đắm chiêu hỏi.

“Vừa rồi không phải con đã thấy toàn bộ sao?” Giọng nói xa xăm vọng lại trả lời.

“Thù hận, điên cuồng, ỷ nể, khắc chế, trói buộc, trách nhiệm thậm chí còn có thiện lương và giết hại, mỗi người đều bỏ qua năng lực của chính mình. Đây là cái giá phải trả để tiến hóa sao?” Lựa chọn này khiến Lăng

Lan không vui. Chẳng lẽ vì biến cường mà nhất định phải từ bỏ chính mình sao?

“Đạt được và trả giá. Vốn là công bằng, bỏ qua hay tiếp thu, đều tùy vào sự lựa chọn của mỗi người.” Giọng nói thanh lãnh vô tình nhưng cũng nói ra chân tướng. Nói đến cùng đây cũng là lựa chọn của chính mình.

“Công bằng sao?” Lãng Lan nhắm hai mắt lại, nhớ tới những hình ảnh mà mình vừa nhìn thấy lúc nãy, có bi thương, có sung sướng, nhưng cuối cùng những người đó đều trở thành những người được lưu danh lịch sử, đều đứng trên vạn người. Nhưng...dù lựa chọn con đường nào thì mỗi người họ đều đánh mất một thứ gì đó, cho dù là chọn nhân đạo thì thứ bọn họ đánh mất chính là người nhà của mình----nhân đạo-là bác ái, yêu thiên hạ, bình đẳng với mọi người, như vậy người nhà thì phải làm sao???

Cô không tin những người chọn con đường nhân đạo chỉ đơn thuần vì chính mình, phần lớn hẳn là vì người nhà của mình đi, nhưng cuối cùng thì sao? Khi bản thân đã có thể hoàn thành ý nguyện của mình thì mọi thứ đã thay đổi, đã không còn người nhà ở bên cạnh nữa, như vậy ý nghĩa của việc mạnh lên là gì?

Lãng Lan quả thật muốn mạnh lên, bởi vì cô không muốn lại ủy khuất bản thân mình, nếu cô đủ mạnh, quân công của cha sẽ không bị người khác chú ý, cuối cùng không thể không để cô giả trai mà đoạt lại.

Cô rất muốn sinh một đứa trẻ ưu tú, nhưng với thân phận này, cô phải càng mạnh lên thì mới có thể đánh bại người cô nhìn trúng, chọn gen tốt nhất cho đứa trẻ của cô.

Cô cũng muốn cho con của mình một cuộc sống quang minh, chính đại, trưởng thành khỏe mạnh dưới sự yêu thương vô bờ của cô.....

Tất cả những thứ đó đều yêu cầu cô phải mạnh mẽ hơn, thậm chí phải đứng ở nơi cao nhất của thế giới.

Nhưng dù vậy cô cũng không muốn bỏ những thứ mà mình đang có bây giờ.

Cô không muốn trở thành người điên cuồng hoặc là ác nhân nên chắc chắn sẽ không đi trên con đường sát đạo hoặc ma đạo. Cô không muốn trở thành thánh mẫu, chúa cứu thế khiến con của mình phải cuốn vào vòng vây lục đục phân tranh từ nhỏ nên cũng không chọn vương đạo, những thứ như vô đạo hay hữu tình đạo đều là những thứ vớ vẩn, còn văn đạo, võ đạo thì Lăng Lan căn bản là không nghĩ tới...

Lăng Lan đem tất cả các đạo phân tích kỹ càng thì phát hiện không tìm thấy đạo mà mình muốn đi, cô bất mãn nói: “Không phải nói bên trong có đạo thích hợp với tôi sao? Vì sao tôi không thấy, căn bản là không có?”

Giọng nói thanh lãnh lại truyền đến lần nữa: “Trên đời này có hàng ngàn, hàng vạn đạo, làm sao con biết không có đạo nào thích hợp cho mình?”

Lăng Lan phản ứng rất nhanh: “Nói cách khác, những gì mà tôi thấy này giờ chỉ là một ít đạo thôi sao? Vì sao không cho tôi xem hết chứ?”

Giọng nói lại vang lên, nhưng lần này có chút bất mãn: “Nhân duyên trùng hợp nên mới cho người xem một chút đạo Thiên Cơ, đừng được một tắc lại đòi một thước.”

Lăng Lan cũng không để ý giọng nói đang bất mãn, ngược lại cô còn tìm thấy đáp án của mình: “Một khi đã như vậy thì tôi không muốn chọn những đạo vừa mới thấy đó.”

Câu trả lời của Lăng Lan khiến giọng nói ấy có chút khiếp sợ: “Vì sao?” Những người trước kia mỗi khi đi đến bước này thì đều vui vẻ chọn một đạo, rồi nhận sự sắp đặt. Vì sao tới người này thì lại bỏ qua cơ hội tốt như vậy? Nó không hiểu.

“Không phải trên đời này còn có vô số đạo sao? Tôi muốn tìm đạo thích hợp nhất cho mình.” Lăng Lan trả lời nghi vấn của nó, ý trêu tức.

Giọng nói kia nhất thời trở nên hỗn hển: “Những đạo mà tôi đưa cho cô đều là những đạo tặc có năng lực, kinh nghiệm, nó có thể khiến cô nhanh chóng phát triển, nhanh chóng thành công nhất. Còn những đạo khác đều phải dựa vào chính cô mày mò tìm kiếm, có thể thành công giúp cô mạnh lên, nhưng nó cũng có thể thất bại khiến cô mãi mãi chẳng có gì, cô có phải bị choáng rồi hay không?”

“A... không giả bộ nữa?” Lăng Lan nói.

Giọng nói kia bỗng chốc trầm mặc, Lăng Lan tiếp tục nói: “Là hệ thống học tập không gian phải không, đừng giả vờ thần bí cao nhân, nói thẳng đi, đến cùng là có chuyện gì?”

“Lựa chọn đường phát triển chính xác.” Lúc này không còn là giọng nói xa xăm vọng lại nữa mà là giọng nói của hệ thống quen thuộc.

Lúc này Lăng Lan mới vừa lòng gật đầu, này giờ cứ giả vờ thần bí khiến cô không quen chút nào: “Chẳng lẽ không phải tiến hành theo từng bước của chương trình huấn luyện sao?” Lăng Lan hiểu kỳ.

“Đạo là một loại lĩnh ngộ, là một loại cảnh giới, là một loại lĩnh vực, nó không phải là những con số cứng nhắc của các buổi huấn luyện.” Hệ thống trả lời thật trống rỗng, nhưng Lăng Lan nghe hiểu được, cô nhận ra được một chút ý tứ gì đó ở đây. Lúc này cô thật cảm ơn những thứ mà mình đã đọc được trước đây...lúc nào cũng sẽ có những thứ như thiên cơ xuất hiện.

“Tôi thấy những đạo này đều khá cực đoan...”

Lúc này hệ thống học tập không gian không trả lời, có những thứ phải dựa vào kí chủ tự lĩnh ngộ.

Qua vài phút, hệ thống học tập không gian lại lần nữa hỏi: “Cô thật sự không lựa chọn những đạo này sao? Đó là một loại đường tắt đó.”

Lăng Lan nhớ tới những tiểu thuyết tu tiên mà cô từng đọc, nó từng nói qua kinh nghiệm của người khác chỉ là để tham khảo mà không thể bắt chước, bởi vì mỗi người là khác nhau, chỉ có bản thân tự mình lĩnh ngộ mới chân chính thích hợp với mình, có lẽ đạo cũng đồng dạng như thế...

Lăng Lan có đáp án, cô lại lần nữa lắc lắc đầu: “Tôi không chọn.”

“Chẳng lẽ cô không muốn mạnh lên sao ?” Thanh âm của hệ thống có chút thất vọng, Lăng Lan là một trong những kí chủ toàn diện về mọi mặt nhất mà nó từng đạo tại, nhưng nó không hiểu vì sao cô lại muốn bỏ lỡ cơ hội biến cường này.

“Tôi đương nhiên muốn, nhưng giống như người vừa nói, trên đời này vô số đạo nhưng chỉ có một cái là thích hợp tôi, như vậy tôi muốn đi tìm cái đạo ấy.” Lăng Lan trầm đình tiệt thiết nói.

“Cho dù sau này có thể không thành công thì cô cũng không hối hận sao?” Hệ thống nhắc nhở.

“Vĩnh viễn không hối hận.” Cô là người có lòng tham, cô không muốn dứt bỏ phần tình cảm mình đang có, có lẽ vì phần tham lam này mà cô mất đi cơ hội chạm vào đạo, nhưng cô tin tưởng, cho dù tìm không thấy đạo của mình, cô vẫn có thể mạnh lên...

“Một khi đã như vậy, đóng cửa truyền thừa của không gian học tập...” Nếu kí chủ không cần thì truyền thừa của đạo cũng không cần phải tồn tại.

Sau một tiếng này, Lăng Lan bỗng cảm thấy những hình ảnh mà mình thấy lúc nãy như đang bị lấy ra, những hiểu biết đang từ từ biến mất, cuối cùng trở thành một tia sét bay qua cuốn hết tất cả: “ Cô muốn đạo như thế nào?”

Lăng Lan thốt ra: “Lấy tâm làm chủ!”

Câu “Lấy tâm làm chủ” vang vọng toàn bộ không gian, ánh sáng trong mắt Lăng Lan càng lúc càng chói, cô lại kiên định nói: “Đúng vậy, lấy tâm làm chủ.”

“Cô muốn đạo gì?”

“Tự do, không trói buộc, cho nên đạo tôi muốn chính là lấy tâm làm chủ ...Cho dù gặp chuyện gì thì vẫn có thể tồn tại, tự do.”

Lăng Lan ngẩng đầu, ánh mắt như nhìn rõ bóng đêm hướng về phía ánh sáng, nhìn thấu toàn bộ bầu trời: “Đạo tôi muốn là bá đạo.”

“Chúc mừng cô qua cửa .” Giọng nói hệ thống lại vang lên lần nữa thông báo tin tức tốt cho Lăng Lan, nhưng không đợi Lăng Lan tiếp tục hỏi thì một lỗ xoáy lại xuất hiện hút cô đi, tới khi cô bị quăng ra thì đã tới chỗ Nhất hào đạo sư.

“Bá đạo sao?” Nhất hào nhìn Lăng Lan thật sâu, trong mắt xẹt qua một tia vừa lòng. Đây mới là khí phách nên có của người đệ tử mà anh thích nhất, lựa chọn của Lăng Lan khiến anh ta thật vui mừng.

ĐÀN ÔNG TƯƠNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Tiến Vào Thế Giới Ảo!

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Lăng Lan liền bị mấy người Nhất hào đuổi ra đại sảnh của không gian học tập, lúc này tiểu Tứ đang ngủ gật ở bên ngoài. Khi Lăng Lan vừa xuất hiện ở đại sảnh thì tiểu Tứ liền giật mình, nó mở mắt nhìn Lăng Lan rồi vùng dậy lao tới ôm lấy cô.

Lăng Lan đột nhiên bị không gian học tập cưỡng chế bắt lấy ý thức khiến tiểu Tứ sợ hãi. Tuy nó cũng là một nhân tố của không gian học tập nhưng nó chỉ là người trợ giúp kĩ thuật xử lý những việc bên ngoài chứ không thể khống chế hành vi của không gian học tập, nó cảm thấy mình bất lực. Vì vậy nó quyết tâm nhất định phải nhanh chóng tiến hóa để có thể khống chế không gian học tập, khiến sự kiện bị cưỡng chế mất ý thức không còn tái diễn nữa.

Sau biến cố này khiến Lăng Lan và tiểu Tứ đều tìm được mục tiêu tiến hóa của chính mình, hai người không còn là nước chảy bèo trôi nữa mà là những người cố gắng, nỗ lực vì tương lai.

Lúc Lăng Lan tỉnh lại thì cuộc chiến lôi đài đã kết thúc toàn bộ, Lăng Lan đứng ở vị trí thứ hai trong lần tranh tài.

Đối với vị trí này Lăng Lan cũng không quá để ý, mục tiêu của cô không phải là nằm ở học viện đồng quân nho nhỏ này.

Từ khi đi ra từ không gian học tập, Lăng Lan dường như cảm nhận được sự tồn tại của đạo. Tuy chưa biết mình có thể mượn sức mạnh của đạo hay

không, nhưng cô vẫn cảm nhận được một chút hơi thở của đạo ở xung quanh mình.

Nói cách khác, chỉ cần Lăng Lan tiết lộ một chút hơi thở của đạo thì cho dù là học sinh năm mười cũng không thể chống lại mà bị ảnh hưởng. Đây chính là sự đáng sợ của đạo, hạn chế năng lực của đối phương.

Lăng Lan tin tưởng đạo không chỉ đơn giản như vậy, chỉ là vì cô vừa mới tiếp xúc nên còn không rõ chân thật đạo là gì thôi. Và lại cô còn có rất nhiều thứ cần phải nghiên cứu lại, ví dụ như cô không biết cực hạn của đạo là ở mức nào, không biết khi nào đạo của mình bị mất tác dụng, v..v...

Bất quá hiện tại Lăng Lan cũng không có nghiên cứu vấn đề đó, cô giờ phút này, toàn bộ tâm trí của cô đều đang hướng về thế giới hư ngĩ (thế giới ảo-internet ấy ạ)

Đúng vậy, những học sinh như Lăng Lan cuối cùng cũng có thể tiến vào hệ thống thế giới ảo ở thế giới. Có điều những học sinh như cô không thể đi dạo tự do trên thế giới ảo của khắ Liên Bang được, các học sinh chỉ có thể hoạt động trong phạm vi thế giới ảo của không gian học tập.

Dựa vào lời Lăng Lan thì nơi này chính là một Tân Thủ thôn, phải đợi thăng đến một cấp nhất định mới có thể phiêu bạt giang hồ.

Nhưng cho dù chỉ được hoạt động trong phạm vi hẹp thì mấy người Lăng Lan cũng rất hưng phấn. Sau giờ học, mọi người cùng hẹn thời gian và địa điểm gặp mặt rồi nhanh chóng trở về ký túc xá của mình, đăng nhập vào thế giới ảo.

Thế giới ảo của thế giới ảo này không giống với thế giới ảo ở kiếp trước của Lăng Lan, việc quản lý ra vào ở thế giới ảo này được Liên Bang quản lý cực kỳ nghiêm ngặt. Nó có hệ thống pháp luật gần giống với hệ thống pháp luật ở đời thật, thậm chí còn có nghiêm khắc hơn. Bởi vì trước đây thế giới ảo từng gặp tình trạng hỗn loạn khiến cho cả thế giới ngoài thực bị ảnh

hưởng rất lớn, thậm chí còn khiến cho nhiều người chết ngay trên khoang đăng nhập, điều này làm cho Liên Bang không thể không quan tâm đến thế giới ảo hơn. Cứ thế một hệ thống pháp luật trong thế giới ảo được xây dựng và ra đời.

Đương nhiên, việc xuất hiện của pháp luật ở thế giới ảo khiến cho nơi được xem là thế giới thứ hai của mọi người trở nên ngay ngắn trật tự hơn, cũng khiến nó nhanh chóng phát triển, trở nên phồn vinh vô cùng.

Đầu não mạng của Liên Bang được thiết lập để dùng sóng điện não làm mật khẩu đăng nhập cho mỗi người vào thế giới ảo, mà sóng điện não của mỗi người là độc nhất vô nhị nên mỗi người chỉ có một ID để đăng nhập, nếu như trong thế giới ảo mà người đó có hành động không đúng như ăn cắp hay làm những việc vi phạm pháp luật thì sẽ rất dễ dàng bị tra ra, nếu chỉ vi phạm những lỗi bình thường thì người đó có thể bị phạt không được vào thế giới ảo nữa, nếu vi phạm lỗi nặng thậm chí còn có thể phải đi tù.

Hiện tại con người đã quen cuộc sống tại thế giới ảo, sinh hoạt trong thế giới thứ hai đó nên tất cả mọi người đều rất quý trọng ID của chính mình, ai cũng đều tuân thủ pháp luật. Đương nhiên nếu bạn không sợ bị Liên Bang cấm quyền đi vào thế giới ảo thì bạn cứ thích làm những việc mình muốn.

Ở thế giới này cũng có sự tồn tại của hacker nhưng hacker của thế giới này không quá giống với thế giới trước của cô. Những người có thể trở thành hacker đều là những người có tinh thần bị biến dị, là những nhân tài trong thế giới ảo và cũng được xem là những con quý của thế giới ảo, bởi vì bọn họ có thể tiêu diệt ý thức của con người.

Đương nhiên những thứ này cũng không quan hệ đến Lăng Lan, lúc này cô đang hưng phấn bước vào khoang đăng nhập.

Rất nhanh Lăng Lan đi tới một căn phòng rất lớn, giống với đại sảnh của học viện, điều này làm cho trán Lăng Lan chảy xuống vô số đường hắc tuyến. Không nghĩ học viện lại vậy vô sỉ như vậy, xây dựng địa điểm đăng nhập từ đại sảnh của chính trường học.

Lăng Lan nhìn phải nhìn trái nhưng không tìm thấy nút thay đổi hình tượng, chỉ thấy một cái cột sáng đang từ từ xoay tròn ở cách đó không xa.

Lăng Lan đang hoang mang thì chợt nghe thấy giọng nói quen thuộc vang lên: "Lão đại, cô muốn đổi hình tượng và tên sao?"

"Tiểu Tứ? Sao ngươi lại xuất hiện ở chỗ này?" Không phải là dùng sóng điện não để đăng nhập sao? Vì sao tiểu Tứ cũng xuất hiện như vậy?

Tiểu Tứ đặc ý nói: "Tôi là ai chứ? Tôi chính là thần trong thế giới ảo đây nhé, chỉ cần ở đâu có tín hiệu đăng nhập thì chỗ đó tôi có thì đi vào nơi này như đi chơi?" Không đợi Lăng Lan tiếp tục đặt câu hỏi, nó lại hỏi "Lão đại, cô có muốn sửa hình tượng và tên hay không?"

"Ta cũng đang nghĩ đến chuyện này nhưng không biết chỗ thay đổi hình dạng, nó ở đâu vậy? Mau nói đi." Lăng Lan cao hứng hỏi, đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc với thế giới ảo nên có rất nhiều chuyện không biết phải làm như thế nào.

Tiểu Tứ nghe vậy vẻ mặt khinh bỉ nói: "Xin nhờ, lão đại, hình tượng ở nơi này được máy chủ thiết định là mình ảnh ngoài đời thật, cả tên cũng như vậy, cho nên ở đây mỗi người chỉ có một ID thôi."

Lăng Lan buồn bực nói: "Như vậy thì đâu còn giống thế giới ảo nữa chứ, cũng giống như thế giới thực thôi."

"Không phải, việc chế định một ID như vậy chính là cách làm đơn giản nhất để chính phủ có thể không chế nơi này." Tiểu Tứ trả lời.

Lăng Lan thở dài một hơi, cảm giác hơi thất vọng, đột nhiên cô vội hỏi: "Tiểu Tứ, vừa rồi người nói gì đó?"

Tiểu Tứ khinh bỉ nhìn thoáng qua Lăng Lan, hoài nghi Lăng Lan có phải bị mắc chứng ngốc tạm thời hay không: "Tôi hỏi lão đại có muốn thay đổi hình tượng và tên họ không?"

Lăng Lan vỗ tay một cái: "Chính là cái này." Cô không hiểu hỏi, "Tiểu Tứ, không phải máy chủ dùng sóng điện não để tạo ID sao, làm sao người có thể thay đổi tên và hình dạng của ta được?"

Tiểu Tứ mất hứng, ai oan liếc mắt một cái, vì bị Lăng Lan coi thường mà tức giận, nó hừ lạnh: "Không phải tôi đã từng nói sao, sự tồn tại của tôi chính là Thần trong thế giới này, đối với việc thay đổi sóng não của cô, chuyện nhỏ như con thỏ thôi."

Lăng Lan kích động : "Này như vậy ta có thể có rất nhiều acc phụ sao?"

Tiểu Tứ đặc ý nói: "Đúng vậy, bất quá tôi đề nghị cô trước tiên nên dùng một cái chân thân thật, sau đó rồi mới dùng acc phụ, như vậy mới tốt, tránh lãng phí thời gian."

"Vì sao lại dùng acc phụ?" Lăng Lan cảm thấy mình sẽ không làm những việc như trái pháp luật nên việc dùng acc phụ cũng chẳng để làm gì.

Tiểu Tứ lại lần nữa khinh bỉ nhìn Lăng Lan: "Chẳng lẽ cô không muốn đi dạo ở bên ngoài sao? Dùng hình tượng lớn hơn?"

Lăng Lan sửng sốt, sau đó liền vui vẻ: "Ta có thể đi ra ngoài? Không bị giới hạn ở trong học viện trung tâm đồng quân sao?"

Tiểu Tứ không hài lòng với sự phản ứng chậm chạp của Lăng Lan nên nhắc nhở lần nữa: "Lão đại, đã nói sự tồn tại của tôi chính là sự tồn tại của thần mà...thật là..."

Lăng Lan vui như điên, cô cho rằng mình sẽ còn bị nhốt ở học viện đồng quân này thêm vài năm nữa, nhưng không ngờ bởi vì có Tiểu Tứ mà cô có thể nhanh chóng bước chân ra thế giới bên ngoài.

Bất quá Lăng Lan rất nhanh khôi phục bình thường, rèn luyện trong không gian học tập đã hơn 6 năm nên cô cũng muốn được thử nghiệm những trận cách đấu ở bên ngoài. Cô rất nhanh đồng ý với lời đề nghị của Tiểu Tứ, rồi nhanh chóng đăng nhập bằng ID thật của mình để có thể hội lại với những người “tiểu đệ” đang chờ trong thế giới ảo.

Vị trí đăng nhập mà Lăng Lan xuất hiện là ở một quảng trường lớn, kiến trúc giống hệt với quảng trường của học viện đồng quân trung tâm. Nơi đây chính là điểm đăng nhập thế giới ảo của toàn bộ học sinh thuộc học viện trung tâm.

Trên những băng ghế cách quảng trường không xa, có một vài bóng dáng đang ngồi chờ cô đến.

Lăng Lan đi qua cười nói: "Các cậu thật là nhanh nha, còn tới sớm hơn cả tôi nữa."

Hàn Tục Nhã đang ngồi trên băng ghế có chút bất mãn nói: "Lão đại, cuối cùng cậu lại là người tới cuối cùng, mọi người đều chờ cậu nửa ngày rồi đó."

Lạc Triều ở bên cạnh Hàn Tục Nhã ngượng ngùng nhìn Lăng Lan cười cười, vẻ mặt vui mừng. mấy ngày trước bởi vì sợ hãi ảnh hưởng đến mọi người nên các cô cũng không dám tới lôi đài để cổ vũ cho Lăng Lan, điều này khiến Lạc Triều có chút thất vọng. Bây giờ có thể thấy Lăng Lan, tâm trạng của Lạc Triều bỗng tốt lên không ít.

Tề Long đã sớm mất kiên nhẫn nên vội nói: "Tớ đã hỏi NPC, ở đây có rất nhiều nhiệm vụ, nếu hoàn thành chúng ta có thể lấy tiền hoặc thậm chí có thể học thêm những chiêu thức cách đấu mới."

Tề Long cực kỳ thích thách đấu nên hoàn toàn không thể chống cự với loại dụ hoặc ở chỗ này, khi vừa đến đây cậu xem chút bỏ lão đại nhà mình để đi theo con đường cách đấu thiêng liêng.

Lăng Lan nhìn tất cả mọi người đều như có chuyện muốn làm nên nói: “Như vậy đi, chúng ta cũng nhau trao đổi tin tức liên lạc sau đó mỗi người tự hoạt động, nếu có vấn đề thì liên lạc lẫn nhau.”

"Được!" Đề nghị của Lăng Lan nhanh chóng được mọi người đồng ý, họ cũng cho rằng hoạt động tự do thì có thể dễ dàng hơn. Cứ như vậy, mỗi người tự nhớ tin tức liên lạc của đối phương rồi từ biệt, mỗi người tự hành động tự do.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG ĐỂ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Nhiệm Vụ Truyền Thừa?

Đợi cho tất cả mọi người đều rời đi tiểu Tứ mới xuất hiện hỏi: “Lão đại, chúng ta hiện tại nên làm gì.” Tiểu Tứ xuất thân từ một trong những nơi có hệ thống mạng hùng mạnh nhất mọi thời đại nên đối với việc bị nhốt trong một thế giới hạn định khiến nó không có chút hưng phấn nào.

“Để tôi đi làm quen với Tân Thủ thôn này đã...” Mặc kệ Tiểu Tứ có thích hay không thì đối với Lăng Lan, thế giới ảo này mang đến cho cô rất nhiều hứng thú, đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc với thế giới ảo, cô không ngờ tới nơi này lại chân thật như vậy, lúc nhìn thấy đám Tề Long cô còn tưởng mình còn đang ở đời thật.

Tân Thủ thôn? Là cái gì? Tiểu Tứ thật khó chịu, vì sao có những khi nó lại không hiểu Lăng Lan đang nói gì chứ?

Bất quá vì không phá hủy hình tượng thông minh không gì không biết nên Tiểu Tứ không thể mở lời đi hỏi Lăng Lan, chỉ lặng lẽ đi tìm trong cơ sở dữ liệu của bản thân bắt đầu dò. Rất nhanh, tiểu Tứ phát hiện trong một quyển tiểu thuyết võng du có xuất hiện một từ như vậy, sau khi đối chiếu, so sánh nó rốt cuộc biết Tân Thủ thôn nghĩa là gì.

Tiểu Tứ nhìn thế giới nhỏ bị hạn chế mình đang đứng rồi nghĩ tới ý nghĩa của Tân Thủ thôn, Tiểu Tứ bỗng cảm thấy cách nói của Lão Đại nhà mình cực kỳ chuẩn xác và sinh động, thêm một lần nữa nó lại bị sự yên bác của Lăng Lan thuyết phục, không hổ là lão đại của nó, không gì không biết mà.

Không quan tâm đến tiểu Tứ đang rơi vào con đường yêu mình không lối về, Lăng Lan vẫn tiếp tục đi tìm hiểu thế giới ảo này. Sau khi mất gần một ngày tìm hiểu, cô cũng đã có thể biết được toàn cảnh của thế giới này.

Nơi này thật sự rất lớn, còn lớn hơn học viện đồng quân trung tâm gấp trăm lần, Lăng Lan nghĩ chắc mình phải mất mấy năm mới có thể đi hết được thế giới này.

Ngoài ra, thế giới ảo này cũng không quá giống với trong suy nghĩ của Lăng Lan, thời gian trong thế giới này giống hệt như trong thế giới thật, ở trong này một ngày cũng bằng ở thế giới thật một ngày.

Lăng Lan ở trong thành phố này dạo một vòng thì phát hiện ở đây không xuất hiện bất cứ thứ gì kỳ quái không thể giải thích, kể cả những thứ được bán trong các cửa hàng ở đây cũng là những thứ có thể tìm thấy ở thế giới thật. Sau khi hỏi một vòng cô mới biết những thứ đặt mua trong thế giới ảo sẽ được chuyển tới vị trí mà mình chỉ định trong đời thật, có thể nói, chỉ cần trả tiền thì dù bạn ở nhà cả ngày cũng có thể mua những thứ đang thịnh hành nhất thế giới.

Đương nhiên, ở đây có rất nhiều cửa hàng học tập, trong đó có vô số chương trình học, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ quy định thì có thể miễn phí học những chương trình này, đương nhiên nếu có tiền thì cũng không cần làm nhiệm vụ, trực tiếp đổi là xong. Bất quá tiền ở thế giới này rất quý giá.

Nếu có thể đổi điểm danh dự từ ngoài đời thực vào thế giới ảo thì tiền ở đây cũng không quý giá như vậy, nhưng đáng tiếc, học viện vì muốn học sinh có thể nhanh chóng độc lập tự chủ nên đã hủy chức năng đổi tiền đó của mỗi học sinh, càng quá đáng hơn chính là nhà trường cũng rất keo kiệt không cho học sinh bất cứ đồng nào khi vào thế giới mới này.

Muốn ở thế giới ảo này mà có được thứ mình thích sao?? Đi, mời các bạn nhỏ nhận nhiệm vụ sau đó tự mình dựa vào hai bàn tay trắng mà gây

dụng “cơ đồ”. Tất cả những NPC ở đây đều sẽ mỉm cười nói với học sinh câu này, mặc kệ cho chúng có vỗ ngực tức giận, ai oán không thôi.

Đương nhiên học viện cũng không vô tình như vậy, bọn họ vẫn để những nhiệm vụ vô cùng dễ dàng dành cho học sinh mới thu thập tiền, đương nhiên, tính chất, độ khó của nhiệm vụ cũng tỷ lệ thuận với số tiền mà học sinh được hưởng. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ học sinh có thể lựa chọn đổi thành tiền học trực tiếp đổi thành chương trình học.

Truyền thuyết ở thế giới ảo này có ghi lại, trong thế giới này vẫn còn khá nhiều tuyệt chiêu ngàn đời và những nhiệm vụ truyền thừa vẫn chưa được khai phá, nếu có thể tìm thấy những nhiệm vụ đó thì những học sinh ở đây có thể một bước lên trời.

Đương nhiên muốn nhận những nhiệm vụ cao cấp như vậy cũng không dễ dàng, nó yêu cầu vận khí và cơ duyên, bất quá cho dù có người nhận được những nhiệm vụ này thì việc có hoàn thành nó hay không mới là điều quan trọng, dù sao những thứ tốt như tuyệt chiêu hay truyền thừa cũng không dễ dàng có được như vậy.

Bây giờ Lăng Lan của chúng ta chỉ mới là học sinh năm nhất, những chuyện được che dấu đó cô cũng chả biết gì, lúc này cô chỉ muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, có chút tiền rồi tìm hiểu về thế giới được xưng tụng là thế giới thứ hai của loài người.

Lăng Lan bởi vì có được tiểu Tứ nên ở thế giới ảo này có thể nói là như cá gặp nước. Đối với những nhiệm vụ xuất hiện mỗi ngày, tiểu Tứ sẽ cẩn thận lọc giúp cho Lăng Lan để chọn những nhiệm vụ có tỷ lệ thành công cao nhất, nhiều tiền nhất để Lăng Lan có thể trở nên giàu có.

Đương nhiên nếu Lăng Lan muốn, tiểu Tứ cũng có thể hủy lệnh cấm mà học việc ban ra trên nhân vật ảo của cô để đổi tiền thật thành tiền trong thế giới ảo, nhưng Lăng Lan trực tiếp cự tuyệt. Cô cảm thấy bởi vì có

tiểu Tứ mà mình đã được hưởng lợi quá nhiều, cô không muốn lại gây quá nhiều sự chú ý nữa, quyết định làm thấp giá trị bản thân.

Đương nhiên, Lăng Lan sở dĩ cự tuyệt tiểu Tứ cũng bởi vì cô có một ưu thế rất lớn đó là điểm chiến tích, ở đây có thể đổi điểm chiến tích thành tiền. Lăng Lan đoán đây là cơ chế mà học viện dùng để bồi dưỡng những nhân tài không có năng lực tài chính, dựa vào năng lực của mình để có thể nhận được những thứ tốt nhất, đây cũng là phương pháp giáo dục phù hợp với học viện đồng quân trung tâm.

Lăng Lan cứ như vậy ở thế giới ảo của học viện đồng quân bận rộn một năm. Trong thời gian này, cô đã trải qua hai lần xếp lớp nữa và ở cả hai lần cô đều đứng ở vị trí thứ 4, lần đầu tiên là do gặp phải Lạc Lăng ở vòng bán kết, nhận thua, lần thứ hai à đụng phải Tề Long cũng ở vòng bán kết, cô cũng nhận thua.

Đừng trách Lăng Lan không có tinh thần chiến, bởi vì thực lực kém nhau quá xa cho nên đối với Lăng Lan, việc cùng đánh bọn họ thật dễ giống như đang bắt nạt con nít, hơn nữa đối với bọn họ cũng không tốt gì. Nếu không phải vì bảo đảm có thể nhận được những thứ tốt nhất từ trường học thì Lăng Lan cũng không muốn đánh nhóc với đám nhỏ này.

Hành động này của Lăng Lan cũng khiến cho những người nằm trên từng có hứng thú với cô cũng không còn theo dõi cô nữa, hai lần không có trong top 3, không cần để ý.

Bất quá Lăng Lan căn bản không để ý những vấn đề này, học viện đồng quân chỉ là nơi cô học tập, nó không phải chỗ để tranh tài. Hơn nữa mỗi ngày của cô đều có rất nhiều việc phải làm, nào là học chương trình học tập của học viện đồng quân, rồi còn nhiệm vụ phải làm trong học tập không gian, còn phải rút ra thời gian để nghiên cứu đạo của mình, nói tóm lại mỗi ngày Lăng Lan đều hận vì sao thế giới không phải một ngày 48 giờ. Đương

nhiên cô cũng không quên mỗi ngày phải làm nhiệm vụ mà tiểu Tứ chỉ điểm để kiếm tiền.

Một hôm khi Lăng Lan tiến thế giới ảo làm nhiệm vụ thì bất ngờ nhận được vô số tin nhắn từ những người bạn nhỏ của mình, đám Tề Long đang sốt ruột tìm cô.

“Chuyện gì?” Lăng Lan cực kỳ tò mò, tuy rằng bọn họ vẫn thường liên lạc với cô nhưng chưa bao giờ giống như hôm nay, tất cả đều gửi tin nhắn tới, chỉ có thể là có chuyện lớn xảy ra rồi.

“Lão đại, cậu ở đâu?” Tề Long lớn giọng xém chút làm điếc lỗ tai Lăng Lan.

Lăng Lan kiến trúc quen thuộc xung quanh trả lời: “Phòng điện học vật lý, học 100 cách tấn công của điện.”

Lần này Lăng Lan chuẩn bị hoàn thành một nhiệm vụ của giáo viên điện vật lý sau đó tới nơi dạy của khoa vật lý để học những thứ kiến thức mới, ở đó chuyên môn dạy một-một.

“Ha ha a... Lão đại yêu dấu không nghĩ tới cậu lại làm tới nhiệm vụ này, một trăm đòn tấn công của điện cũng muốn học.” Tề Long ngây ngô cười, nghe khẩu khí của Lăng Lan cậu dường như biết lão đại đang ghét bỏ giọng nói quá lớn của mình, nhưng mà cậu thật sự kích động, căn bản không thể khống chế.

“Trước đừng nhận nhiệm vụ đó...” Tề Long đột nhiên nhớ đến lão đại đang muốn làm gì thì vội ngăn cản. Phần thưởng của nhiệm vụ đó đúng là khiến người khác mở to mắt, chảy nước miếng nhưng.....

“Lý do?” Lăng Lan cũng không phải là người vì lời của người khác mà dễ dàng buông tha cho mục tiêu của chính mình. Cô nhàn nhạt hỏi, nếu Tề Long cho cô một lý do thuyết phục thì cô mới dừng nhiệm vụ đang làm.

“Mau tới phố cơ giáp, chỗ này xuất hiện một nhiệm vụ truyền thừa.” Tề Long thanh âm đề thấp cũng khó dấu được sự hưng phấn, cậu sắp kích động đến điên rồi.

“Nhiệm vụ truyền thừa? Thiệt hay giả vậy?” Lăng Lan nghe được tin tức này cũng kinh ngạc. Trong một năm lẫn lộn ở đây cô dần dần biết được một chút bí mật của thế giới ảo, cũng biết có những nhiệm vụ truyền thừa đang chờ người hữu duyên tới phát hiện. Nhưng những thứ này chỉ là được nghe nói chứ chưa bao giờ có người thật sự tìm thấy, đương nhiên không loại trừ trường hợp người phát hiện dấu kín, tự học một mình.

“Đương nhiên là thật, nhiệm vụ này đã được học viện chứng thực, hiện tại tất cả mọi người đều đang đến đó để có thể thử một lần. Nghe những người từng đi vào nói khảo hạch của nhiệm vụ này rất kỳ lạ, bọn họ bị loại cực kỳ bất ngờ, chưa làm gì cả mà cứ thế bị đá ra. Bất quá cho dù vậy nhưng tất cả mọi người đều chờ để được đi vào thử một lần. Lão đại, đó là truyền thừa, là truyền thừa.” Tề Long như loa phóng thanh hưng phấn mà kêu to.

Tề Long không có biện pháp kềm chế sự hưng phấn, những nhiệm vụ như nhiệm vụ truyền thừa không phải lúc nào cũng xuất hiện, chỉ có những người vương giả đạt vương cấp trở lên mới có thể có tư cách đưa những thứ mình có được truyền lại cho đời sau. Mà nhiệm vụ truyền thừa chính là cách mà người vương giả đó khảo hạch đệ tử tương lai của mình.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Đi Con Đường Của Mình

“Không phải đâu, nhiệm vụ truyền thừa không phải đều dựa vào ngộ mà không thể cầu sao? Làm sao lại thông báo công khai như vậy?” Phản ứng đầu tiên của Lăng Lan chính là nghĩ đây là trò đùa, nhưng nghĩ đến tính cách Tề Long tuy có tùy tiện nhưng cho tới bây giờ chưa từng đùa quá trớn nên liền hỏi lại.

“Cái này tớ cũng không rõ, đoán chừng người cường giả tạo ra truyền thừa này thích làm người nổi tiếng để gây sự chú ý cho có nhiều người tài tới khảo nghiệm, nhưng mà, tớ thích....” Tề Long vui tươi hơn hở. Cậu cũng tự biết mình chả có duyên phận gì với mấy cái nhiệm vụ truyền thừa này, bỗng nhiên có một cái từ trên trời rơi xuống, cậu không điên lên cũng là may mắn lắm rồi.

“Hóa ra là đang tuyển chọn!”.(*).Lăng Lan rốt cuộc cũng hiểu rõ Đường nhiên lời này của Lăng Lan lại khiến cho Tề Long bên kia liên tục kinh thán, cảm thấy cách dùng từ vô cùng chính xác và linh động.

Bây giờ, da mặt của Lăng Lan đã siêu cấp dày, việc sử dụng những từ ngữ ở kiếp trước khiến mọi người ngạc nhiên đã không còn khiến cô xấu hổ nữa, thậm chí cô còn có vẻ tự đắc đối với sự “hiểu biết” của mình.

Cô lạnh nhạt nói với Tề Long mình sẽ qua ngay rồi lập tức gián đoạn cuộc hội thoại.

Tuy Lăng Lan đối với nhiệm vụ truyền thừa mà công khai thì có chút không tin, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên Lăng Lan tiếp xúc với cái gọi là truyền thừa nhiệm vụ khiến cô vô cùng tò mò, cho nên quyết định tạm dừng nhiệm vụ trong tay, đi tới chỗ của Tề Long để xem một chút.

Tiểu Tứ đối với quyết định này của Lăng Lan cũng rất tán thành, chỉ cần nghĩ tới việc mình chả biết gì về truyền thừa thì nó cực kỳ khó chịu và bất mãn, cho nên nó quyết định phải tìm hiểu về truyền thừa này thật kỹ để về sau có gặp trường hợp tương tự còn có thể thu hết về cho lão đại nhà mình... Không thể không nói tiểu Tứ thật sự rất tham, nó muốn đem tất cả các nhiệm vụ truyền thừa trên thế giới ảo này một lưới bắt hết...

May mắn Lăng Lan không phát hiện ý tưởng lúc này của tiểu Tứ, nếu không cô nhất định sẽ có vô số đường hắc tuyến chảy xuống, nhiệm vụ truyền thừa này cũng không phải củ cải trắng mà mọi người ăn hằng ngày nha...

Phổ cơ giáp, nghĩa như tên, là nơi tập trung các cửa hàng cơ giáp, chẳng qua nó được đặt ở trong Tân Thủ thôn, không..là ở trong thế giới giới hạn của học viện đồng quân trung tâm. Mặt hàng mà nơi này bán là những mô hình cơ giáp với những tỷ lệ khác nhau, cung cấp những thông tin cho học sinh về những thứ vũ khí lợi hại nhất mọi thời đại. Cho dù là trai hay gái, những thứ khác có thể không mua, nhưng mặt hàng cơ giáp này thì ai ai cũng phải có.

Lăng Lan vừa đến phổ cơ giáp thì nhìn thấy vô số học sinh đang chạy về một hướng, Lăng Lan căn bản không cần hỏi đám Tề Long đang ở đâu cũng biết được đường đi, đoán chừng tất cả học sinh đều biết được tin tức này mà chạy tới.

Theo đám đông, Lăng Lan rốt cục đi tới nơi muốn đến. Nhìn dòng người xếp dài hơn 100m mà Lăng Lan nhìn không được nhú nhú mày. Đoán chừng hơn nửa học sinh toàn trường đang có ở mặt ở đây.

Lăng Lan đành phải lại liên lạc Tề Long mới biết bọn họ đã đến từ sớm nên đang đứng ở phía trước khoảng 60,70 m, bọn họ không nghỉ tới chỉ mới có mấy phút ngắn ngủi mà lượng học sinh đổ dồn tới đây lại nhiều như vậy, bây giờ tình trạng của bọn họ cũng tiến thoái lưỡng nan, không thể nhúc nhích chỉ có thể chờ tới lượt thí nghiệm mới thoát được ra ngoài.

Lăng Lan thấy thế quyết đoán quay đầu, chuẩn bị làm nhiệm vụ bỏ dở vừa rồi. Nhiều người như vậy, đợi đến phiên cô không biết phải đợi đến ngày nào tháng nào. Lăng Lan cũng không có thói quen lãng phí thời gian, đối với cô thời gian là chưa bao giờ đủ.

Bất quá tiểu Tứ lại ngăn cô lại, nói cô chờ một chút sau đó liền chạy đi.

Lăng Lan nghĩ đến năng lực của tiểu Tứ cũng nhẫn nại chờ, chẳng qua cô không thích bị chèn ép giữa nhiều người nên nhanh chóng nhìn xung quanh...

Những cửa hàng trên phố cơ giáp đều có ba tầng, mỗi tầng đều cao hơn những tòa nhà khác rất nhiều. Nguyên nhân là do những tòa nhà này cần phải có một không gian thật rộng để chứa các mô hình cơ giáp cao lớn, thậm chí còn phải để chỗ cho người mua có thể điều khiển cơ giáp thử trước, đương nhiên giá của những cơ giáp này cũng không rẻ gì, nếu không có sự giúp đỡ từ bên ngoài thì dựa vào sự gom góp của học sinh thì không biết khi nào mới có thể mua nổi. Đương nhiên, nếu Lăng Lan muốn thì chỉ cần nói với tiểu Tứ một tiếng, hai năm sau cô nhất định sẽ có một cơ giáp ở bên người.

Tầng 2 của cửa hàng là nơi để những mô hình cơ giáp mini, đây là nơi là học sinh thường tới để chọn cơ giáp mà mình yêu thích, còn tầng 3 là nơi đặt những mô hình ảo các loại cơ giáp mạnh mẽ nhất, những cơ giáp như vậy thường rất quý và cũng rất khó tiêu thụ nên cửa hàng chỉ để mô hình 4D, nếu ai muốn mua thì mới đặt hàng.

Mặt tiền của từng cửa hàng cơ giáp đều được trang trí độc đáo và khác nhau, có khoa học viễn tưởng, cũng có giản dị, có cổ điển, cũng có đổi mới... Lăng Lan ngay lập tức chú ý tới cửa hàng trang trí một hàng đèn lồng nổi từ tầng 3 của khu nhà đến một cột điện nơi cô đang đứng.

Lăng Lan ánh mắt chột lóe, có lẽ có thể lợi dụng thứ này.

Thừa lúc mình còn chưa bị ép đến mức không thể động đậy, Lăng Lan chạy chậm ra hai bước rồi đột ngột ngồi xuống phóng lên trên.

“Ai u, ai đập đầu tôi!” Mọi người đều chú ý đến phía trước nên khi có học sinh bị người khác đập lên đầu, cậu ta liền nhìn xung quanh để tìm hung thủ, nhưng lúc này cậu chỉ có thể nhìn thấy một tàn ảnh xẹt qua.

“Có người nhảy lên trên.” Không ít người cũng chú ý tới động tác của Lăng Lan, ào ào hô.

Chỉ thấy Lăng Lan bay đến trên tường cửa hàng, một tay nắm lấy dây đèn lồng rồi búng người lên lần nữa, cơ thể giống như linh hầu, nhanh nhẹn đáp xuống nóc của cửa hàng cơ giáp.

“Trời, còn có thể đi như vậy sao.” Nhìn thấy cảnh này không ít người như lĩnh ngộ, muốn đi đến phía trước không là nhất định phải đi ở dưới đất. Mọi người phản ứng rất nhanh, bắt đầu bắt chước Lăng Lan leo lên cửa hàng. Bất quá không bao lâu, khi mọi người cùng nhau đu lên dây đèn lồng để leo lên thì bi kịch xảy ra, chùm dây đèn bị đứt vì không thể chịu nổi sức nặng của nhiều người, ngay lập tức mọi người đều rơi xuống.

Nếu như vậy chỉ đứt không thì cũng không sao, nhưng lúc đó có quá nhiều người leo lên nên khi rơi xuống, học sinh trực tiếp giẫm đạp lên nhau rồi bị trục xuất ra khỏi thế giới ảo. Khi bọn họ đăng nhập vào một lần nữa thì nhận được thư cảnh báo không thể đi vào thế giới ảo bởi thân thể ở thế giới ảo đã bị phá hủy, phải mất 3 ngày để có thể hồi phục.

Điều này làm cho vô số học sinh vỗ ngực liên tục, hối hận không thôi, sớm biết như vậy bọn họ cần gì phải học theo người kia nhảy lung tung? Nếu an phận xếp hàng, đoán chừng một ngày một đêm sau cũng có thể đến phiên bọn họ thử nhiệm vụ.

Lúc này Lăng Lan cũng không biết vì một hành động tùy ý của mình mà phát sinh thảm sự ở thế giới ảo, lúc này cô đang nhàn nhã nhảy qua những nóc nhà, vừa đi vừa tìm kiếm đám Tề Long.

Không bao lâu cô liền nhìn thấy đám Tề Long đang bị chèn ép ở phía dưới, 1,2,3,...9 người, không thiếu ai cả, mọi người đều đang ở đây.

Trực tiếp gọi qua cho Tề Long, Lăng Lan đặc ý nói: “Bạn học Tề Long, tôi nhìn thấy cậu rồi.” Khó được có lúc muốn trêu chọc bọn nhỏ này, Lăng Lan ngồi ở mái hiên nhìn bộ dáng dáo dác nhìn xung quanh của đàn em mình.

“Lão đại, cậu đang ở đây? Tôi không thấy.” Tề Long kinh ngạc, cậu bị nhét ở trong này căn bản không thể nhúc nhích, như vậy lão đại làm sao mới có chút xíu đã có thể đến gần bọn họ chứ?

Hàn Kế Quân cúi đầu trầm tư, đột nhiên nghĩ tới cái gì ngẩng đầu lên, lúc này cậu nhìn thấy Lăng Lan đang cười hì hì vẫy tay với bọn họ.

Quả nhiên là đứa trẻ thông minh, có thể nhanh chóng nghĩ ra điểm mấu chốt. Lăng Lan lại lần nữa xác nhận Hàn Kế Quân thật sự rất thông minh.

Sau khi được Hàn Kế Quân nhắc nhở, đám Tề Long mới thấy Lăng Lan đang ngồi đặc ý cười nhìn bọn họ ở trên nóc nhà, lúc này Tề Long ảo não nói: “Vì sao tôi không nghĩ đến chuyện này chứ.” Nếu nói thế giới ảo có thể giống với đời thật 100% thì đương nhiên có thể leo lên nóc nhà mà đi rồi. Đáng tiếc bây giờ đã quá chậm, bọn họ bị chen giữa đám người, đã không có chỗ để lấy đà nhảy lên nữa.

Cuối cùng, bọn họ chỉ có thể tiếc nuối nhờ Lăng Lan đi điều tra nội dung của nhiệm vụ trước. Lăng Lan đương nhiên không cự tuyệt tiêu sái phát phát tay với bọn họ rồi biến mất.

Hàn Kế Quân cảm thán nói: “Lan lão đại chính là Lan lão đại, lúc nào cũng có thể nghĩ ra những thứ mà chúng ta không thể tưởng tượng nổi, quả nhiên chênh lệch giữa chúng ta với cậu ấy là quá xa.” Là một người không có ưu thế về thể thuật nên Hàn Kế Quân không biết Lăng Lan mạnh như thế nào, nhưng cậu cực kỳ bội phục về trí tuệ của Lăng Lan, đây mới là người thông minh nhất.

Tề Long liên tục gật đầu, có chút thất lạc nói: ”Đúng vậy, chúng ta cùng học một chiêu cách đấu, mỗi khi tới lúc luận bàn chúng ta chỉ có thể dùng nó để phòng vệ mà lão đại lại có thể đem nó trở thành lợi khí giết người.”

Tề Long hội thường quần quít lấy Lăng Lan đòi so chiêu, nếu tâm tình Lăng Lan tốt thì cũng sẽ đồng ý. Hai người bọn họ cũng chỉ sử dụng những cách đấu thuật phổ thông, nhưng cùng là một chiêu, lúc Tề Long vẫn còn rập khuôn làm theo lời của giáo viên thì Lăng Lan đã đem nó cải biên, đơn giản hơn, dễ dung hợp hơn, rồi biến nó trở thành của mình.

Những người đang xem trận đấu có lẽ không rõ tình huống của bọn họ nhưng là đương sự, Tề Long lại rất rõ ràng, Lăng Lan thật sự thật sự rất đáng sợ, khả năng của Lăng Lan đã sớm vượt qua bọn họ rất nhiều. Cậu thậm chí có ảo giác, áp lực mà Lăng Lan cho cũng đáng sợ như cha mình.

Bởi vì mỗi lần bọn họ so chiêu Lăng Lan đều thu chiêu khi sắp đánh trúng điểm yếu của đối thủ, người ngoài có thể cho rằng hai người đang đánh ngang tay nhưng kỳ thật chính là Lăng Lan thu tay lại, thậm chí lúc so chiêu lão đại cũng có ý ẩn ẩn dẫn đường, khiến cho Tề Long biết nên đánh như thế nào là chuẩn xác.

Cho dù Lăng Lan đã thu tay nhưng cậu vẫn có thể cảm giác được quyền phong mà nắm tay của Lăng Lan mang đến, nó đập thẳng vào da thịt khiến Tề Long cho rằng mình đã bị cắt vụn ra, thật sự rất khủng bố, Tề Long cho rằng chỉ cần thêm một kích thì cậu có thể trực tiếp over.

Lúc này, có thể nhìn ra tính cách kiên nghị của Tề Long, cậu không bởi vì Lăng Lan cường đại, đáng sợ mà sa sút tinh thần, cậu càng bội phục Lăng Lan cũng càng liều mạng rèn luyện bản thân, quyết không để mình quá kém cỏi so với lão đại, đây là tôn nghiêm của một tiểu đệ.

(*) chỗ này mình không biết dùng từ nào.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Sự Kiện Kính Cửa Sổ!

Không bao lâu Lăng Lan đã đi tới nơi đặt nhiệm vụ. Tuy nơi này khắp nơi đều giống nhau nhưng không cần hỏi Lăng Lan cũng biết đích đến của mình là ở đâu. Ở đây chỉ có duy nhất một cửa hàng có người đứng xếp thành một hàng dài không thấy điểm cuối.

Lăng Lan không lựa chọn nhảy xuống, cô đoán nếu giờ phút này mình chen ngang xuống thì tuyệt đối sẽ khiến cho nhiều người tức giận, đến lúc đó cho dù cô có lợi hại tới mấy cũng bị toàn thể học sinh ở đây đánh thành chuột chạy qua đường. Vì thế cô nằm trên mái hiên, ló đầu xuống nhìn tòa nhà mục tiêu của mình, có cửa sổ.

Sau khi hoàn thành một loạt động tác xoay người trên không, Lăng Lan thành công đáp xuống cửa sổ tầng 3 của tòa nhà. Bây giờ Lăng Lan chỉ hi vọng cửa kính này không phải làm từ vật liệu chống đạn hay kiên cường lực gì đó, nếu không....

Cô gõ nhẹ mấy tiếng, tiếng bang thanh thúy, là kính làm từ thủy tinh phổ thông. Lăng Lan quyết đoán nắm tay lại dùng sức đánh xuống, chợt một tiếng rầm rắc vang lên, cửa kính trực tiếp bị Lăng Lan đánh nứt. Cô nhanh chóng đánh thêm mấy quyền rồi xoảng một tiếng, cửa kính vỡ tan tành.

Hành động ồn ào mà dã man này của Lăng Lan khiến cho những học sinh phía dưới phát hiện, tiếng “Ồ” vang lên khắp nơi. Bọn họ không nghĩ tới còn có thể đi vào cửa hàng bằng phương thức bạo lực như vậy. Không ít

học sinh ảo não trong lòng, sớm biết như vậy bọn họ cần gì phải ở đây thành thành thật thật xếp hàng chờ chứ.

Lăng Lan cũng không quan tâm các loại cảm xúc hâm mộ và ghen tỵ của học sinh đứng dưới, hai tay cô chống đỡ khung cửa sổ rồi linh hoạt nhảy vào bên trong cửa hàng.

Nhưng khi Lăng Lan vừa nhìn thấy tình cảnh bên trong cửa hàng thì nhất thời cảm thấy hành động mạnh động của mình sai rồi. Nơi cô đáp xuống chính là nơi đặt cánh cổng tới chỗ nhiệm vụ truyền thừa, cũng là nơi các giáo viên bảo vệ đang tập trung đứng đông nhất.

Một giáo viên râu trắng như tơ dùng ngón tay run run vì tức chỉ về phía Lăng Lan: “Em là ai? Là học sinh năm mấy? Vì sao không hiểu quy cũ như vậy?” Chỉ cần nhìn bộ đồng phục màu đỏ của Lăng Lan thì các giáo viên ai cũng biết đây chính là thiên chi kiêu tử. Chỉ là không rõ đây là học sinh năm mấy.

Lăng Lan nhanh chóng nhìn chung quanh một vòng, cô phát hiện trừ người giáo viên trước mặt đang rất tức giận, những người giáo viên khác, đặc biệt là những người giáo viên trẻ tuổi, không ai tức giận giống như cô nghĩ, thậm chí họ còn lộ ra ý cười, mang ý khen ngợi với hành động của cô.

Ớ? Hành động của cô rõ ràng là phá hư trật tự mà, thậm chí có thể gây hỗn loạn, vì sao mấy người giáo viên này lại không tức giận? Thậm chí tán thành.

Lăng Lan đột nhiên nhớ tới thế giới này là thế giới cường giả vi tôn, mọi thứ đều lấy thực lực làm trọng. Như vậy có phải trí tuệ cũng là một loại thực lực không? Học viện công khai nhiệm vụ truyền thừa căn bản là không muốn học sinh đi khảo hạch theo phương thức bình thường? Cho nên hành động không theo quy cũ của cô được xem là thông minh sao?

Ý nghĩ này vừa chớp lóe qua trong đầu Lăng Lan nhưng cô cũng không nghĩ nữa, bởi vì cô phải nhanh chóng báo tên và năm học cho người giáo viên trước mặt, học viện đồng quân trung tâm rất coi trọng truyền thống tôn sư trọng đạo, cô không muốn chỉ vì sự việc nhỏ như con thỏ này mà ảnh hưởng tới ấn tượng của mình với các giáo viên trong tương lai.

“Em chào thầy, em là Lăng Lan, học sinh năm 2 lớp đặc cấp ban 1.” Lăng Lan lạnh nhạt tự giới thiệu khiến một ít giáo viên nở nụ cười, đứa nhỏ này căn bản là không hổ thẹn vì bị bắt tại trận khi làm chuyện xấu, vẻ mặt còn cực kỳ vô tội.

“Cho dù em là học sinh đặc cấp ban 1, là những học viên ưu tú của học viện thì loại hành động này của em vẫn đáng bị phê phán và lên án, tôi nhất định sẽ báo chuyện này lên trên để loại bỏ tư cách học sinh đặc cấp của em.” Nhìn thái độ không biết nhận sai của Lăng Lan khiến người giáo viên già càng thêm tức giận.

Lời nói của người giáo viên lớn tuổi khiến cho những người giáo viên trẻ tuổi đứng xung quanh cười khở, âm thầm lắc đầu. Vị giáo viên này là người nổi tiếng với biệt hiệu “Cán cân”, đúng là đúng, sai là sai, không chấp nhận bất cứ sai lệch nào, đây chính là biểu hiện cho sự bảo thủ ngàn năm không đổi. Học viện cũng vì tính cách chính trực này của ông mà nhờ ông đến đây làm người phụ trách duy trì trật tự, muốn dựa vào danh tiếng không đồn cũng vang của ông để kiềm chế những học sinh không tốt...

Không nghĩ tới học sinh không tốt còn chưa thấy thì một học sinh thông minh hơn người lại lọt vào...

Những giáo viên trẻ tuổi có chút buồn bực, nếu không phải vì có người giáo viên này ở đây tọa trấn thì họ đã để Lăng Lan trực tiếp tiến vào khảo nghiệm rồi. Không có biện pháp, dù sao bọn họ cũng thích những học sinh không làm theo quy luật hình tròn mà, những người như vậy chắc chắn sẽ có tiền đồ vô hạn.

Lăng Lan cũng cực kỳ buồn rầu, cô dùng sức xoa xoa mi tâm, nghĩ nên giải quyết chuyện này như thế nào. Không phải cô sợ bị giáo viên la mắng, chỉ là nếu muốn cô chọc giận một ông lão đầu tóc trắng xóa thì cô có chút không đành lòng...

Im lặng một lúc thì Lăng Lan mở miệng hỏi: “Xin hỏi, chủ nhân của hàng này là ai vậy?”

Lúc này, một người thanh niên đang ngồi trên sofa cạnh một người quân nhân khẽ giơ tay lên nói: “Là anh, anh ở đây.” Anh ta vui vẻ nhìn biểu hiện tiếp theo của Lăng Lan.

Lăng Lan nhìn biểu cảm của người thanh niên thì trong lòng hơi động, cô hơi cúi người thành khẩn nói: “Thực xin lỗi! Em đã phá cửa kính của cửa hàng anh, không biết lớp kính này tốn bao nhiêu tiền, em sẽ bồi thường.”

“Không có chuyện gì, không chuyện việc gì, chỉ là một khối thủy tinh mà thôi.” Người thanh niên cười nói, không trả lời câu hỏi của Lăng Lan.

Lăng Lan lại nghiêm cẩn: “Là do em làm thì em sẽ phụ trách, học viện đã dạy không thể trốn tránh trách nhiệm của chính mình.”

Câu nói của Lăng Lan khiến cho tất cả giáo viên có mặt âm thầm gật đầu, ngay cả người giáo viên già cũng vuốt vuốt râu mình, vẻ mặt nghiêm khắc đã hòa hoãn, hiện lên chút ý cười.

Thật là một đứa trẻ lợi hại! quân nhân đứng bên cạnh người chủ cửa hàng lúc này nhướng mắt lên nhìn Lăng Lan, chỉ một câu nói có thể hóa giải sự tức giận của giáo viên, anh đoán chuyện này cuối cùng sẽ kết thúc trong im lặng.

“Ha ha, nếu lớp kính vừa rồi được làm từ thủy tinh quý giá thì sao anh bạn nhỏ? Anh biết học sinh của học viện đồng quân cũng không có nhiều

tiền đâu...” Người thanh niên giống như muốn cố ý gây sự, vẻ mặt cười xấu xa nói đồng thời ần ần nhắc nhở Lăng Lan, khi còn chưa xác định kết quả, đừng hứa hẹn chuyện gì quá nhanh..

Tay Lăng Lan nhẹ run, một vật nhỏ từ trong tay cô đột nhiên bay ra giữa không trung bắn về phía người thanh niên trước mặt. Động tác này của cô diễn ra rất đột ngột nhưng người thanh niên kia cũng không bất ngờ, anh ta vươn tay phải thoải mái tiếp được thứ đang bay tới.

Nhìn biểu hiện lưu loát này của anh ta khiến mày của Lăng Lan hơi hơi giương lên, xem ra chủ nhân của cửa hàng này cũng không đơn giản. Cô nhanh chóng thu phần kinh ngạc nơi đáy mắt lại, khuôn mặt có vẻ châm biếm: “Đây là mảnh thủy tinh được lấy từ chỗ kính kia, chỉ cần nhờ người giám định là có thể biết được thành phần của nó, bọn em đều là học sinh của học viện đồng quân, đều nhận sự bảo vệ của học viện, em nghĩ chắc anh không muốn chọc giận nhà trường đâu nhỉ,,”

Từng học sinh đều nhận sự bảo vệ của học viện, nếu có bất kỳ nhân tố nào kể cả trong hay ngoài học viện có ý muốn lừa gạt học sinh thì đều bị học viện trả thù điên cuồng.

Nhìn vẻ mặt khinh bỉ của Lăng Lan người quân nhân trẻ cười rộ lên, còn người tự nhận là chủ cửa hàng thì không biết nói gì mà che mặt: không phải chỉ nhìn nó đáng yêu nên mới chọc chút sao, vì sao lại phản bác hung ác vậy??? Bị một đứa trẻ 7 tuổi khinh thường, hu hu hu, anh không muốn sống nữa.

Người giáo viên già nghe vậy vẻ mặt cũng hoàn hồn xuống, khi nghe câu nói khinh bỉ của Lăng Lan đối với người thanh niên kia ông cũng không nhin được mà liên tục gật đầu, cười vui vẻ... Vốn tưởng đứa nhỏ này là một đứa trẻ kiêu ngạo, bất tuân, không nghĩ tới nó lại biết rõ phải trái như vậy, thật là một đứa trẻ thông minh, xem ra mình không thể xử lý mạnh tay rồi, tránh ảnh hưởng tới nó...

Bất tri bất giác, cảm nhận về Lăng Lan của người giáo viên già nhanh chóng bị thay đổi bởi vì sự việc vừa phát sinh.

“Được rồi trả cho anh 500 tiền ảo của Liên Bang là được.” Người thanh niên đành phải nói giá thấp hơn giá thị trường 3 lần, đương nhiên Lăng Lan cũng nhận ra điều đó, cô cũng không từ chối ý tốt của đối phương, ngu ngốc đi trả theo giá trị thật của cái cửa kính đó. Vì thế, Lăng Lan thu liễm biểu cảm khinh bỉ, đảo mắt, vẻ mặt chân thành tha thiết nói cảm ơn đối phương. Nhìn vẻ mặt thuần khiết của Lăng Lan khiến tâm tình của người thanh niên như bừng sáng lại, cảm giác cực kỳ vui vẻ, đứa nhỏ này quả thật là một đứa trẻ đáng yêu.

Hu huh u, anh nhất định phải nhanh chóng cầu hôn với bạn gái mới được, như vậy sang năm mới có thể sinh ra một bảo bối đáng yêu như vậy...

Sau khi trả tiền cho người thanh niên kia, Lăng Lan cũng nghiêm cẩn nói với người giáo viên già vẫn đang đứng bên cạnh: “Cảm ơn sự dạy bảo của thầy.”

Một câu này lại lần nữa khiến cho người giáo viên già thay đổi sắc mặt. Những đứa trẻ thời này đều cực kỳ khó trị, sự phản nghịch trong chúng rất mạnh nên đối với giáo viên chỉ trích mình, chúng thường ghi hận trong lòng chứ không bao giờ nói cảm ơn, nhưng lời cảm ơn vừa rồi của Lăng Lan cũng không phải là có lệ mà thật tâm thực lòng, điều này khiến ông không thể duy trì vẻ mặt nghiêm khắc nữa. Ông cảnh cáo nói: “Nhớ kỹ, không có lần sau.”

Ế... đây chính là người luôn nổi tiếng bảo thủ không nói tình cảm sao? Tất cả mọi giáo viên đều vì hành động tha thứ quá dễ dàng của người giáo viên già mà kinh ngạc, bọn họ cứ nghĩ rằng mình sắp phải nghe một bài hát dài vô tận chứ, sao cuối cùng một chút nước bọt cũng không có vậy???

Người quân nhân trẻ tuổi mỉm cười nhìn vẻ mặt chân thành, tha thiết của Lăng Lan, thật sự là một kích cuối cùng hoàn mỹ! Không nghĩ tới mới rời khỏi học viện hơn mười năm mà ở đây lại xuất hiện một đứa trẻ yêu nghiệt như vậy, Lâm Lan...Lăng Lan??? Đứa trẻ này có tên đồng âm với người đó, hy vọng đứa trẻ thông minh tuyệt đỉnh này có thể trưởng thành bình an ...

Nghĩ đến đây vẻ mặt người thanh niên buồn bã, ánh mắt nhìn Lăng Lan có thêm vài phần mong mỏi, dường giống như người đó...

Người giáo viên già nhìn vẻ mặt kinh ngạc của những người khác thì xem thường: “Chẳng lẽ các cậu cho rằng tôi già nên mắt cũng mù không nhìn thấy đứa nhỏ đó thông minh sao? Nghiêm khắc đối với nó chính là không muốn nó vì quá thông minh mà đi sai đường thôi. Nhưng mà đứa nhỏ này ứng đối thật sự rất thông minh, bắt được nhược điểm của tôi khiến tôi không thể xuống tay nghiêm khắc với nó, thật hoàn mỹ...”

Trên khuôn mặt đầy vết nhăn của người giáo viên già lộ ra vẻ sầu lo, ông vui buồn phức tạp: đứa trẻ này hoặc sẽ trở thành anh hùng hoặc sẽ trở thành kiêu hùng, không biết tương lai nó sẽ như thế nào..

Nhìn sự kiện phá cửa sổ nhanh chóng được giải quyết, người giáo viên phụ trách gọi học sinh vào khảo hạch không tiếp tục gọi người ở ngoài nữa mà ý bảo Lăng Lan chuẩn bị, cô được vào khảo nghiệm trước.

PS: Lịch đăng truyện của mình là 2 ngày/chương nha các bạn, có thể hơi chững không bao giờ thiếu nha, chúc mọi người đọc truyện vui vẻ nà...

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Khảo Hạch Đơn Giản?

Lăng Lan chờ đợi không đến 2 phút thì chợt nghe người giáo viên kia gọi “Lăng Lan, đến phiên em.”

Dưới sự nhắc nhở của giáo viên, Lăng Lan liền đưa tay chạm truyền tổng môn (cửa truyền tổng), khi tay cô chạm vào cánh cửa đó thì một sức mạnh không lồ đem cả người cô hút vào trong.

Đương nhiên đây chỉ là cảm giác của Lăng Lan, dưới con mắt của những người ở bên cạnh. Lăng Lan chỉ đi vào truyền tổng môn rồi biến mất.

“Hi vọng đứa nhỏ này có thể có được truyền thừa của cậu!” Người quân nhân đột nhiên nghĩ.

Nhưng, rất nhanh anh ta liền nhận được tin tức của người giám sát bí mật của truyền thừa, đứa trẻ vừa rồi cũng bị từ chối, đang ở điểm đăng nhập của truyền tổng.

Đứa trẻ yêu nghiệt như vậy cũng không được chấp nhận sao? Lăng Tiêu, đến cùng là cậu muốn người thừa kế phải như thế nào?

Không thể phủ nhận trong lòng người quân nhân thất vọng không ít, anh ta vẫn hy vọng đứa trẻ lúc này thành công, vì nó và người đó rất giống nhau.

Người giám sát truyền tống vẫn theo dõi mọi hành động của Lăng Lan, nhìn Lăng Lan đi vào thư viện rồi bắt đầu học tập không đi nữa thì cũng thả lỏng, không quan tâm đến Lăng Lan nữa.

Người quân nhân cũng không biết, người giám sát trên danh nghĩa mà mình mang tới ngoài việc giám sát những đứa trẻ đi vào khảo nghiệm, anh ta còn được lệnh riêng rằng phải giám sát thật chặt đứa trẻ có tên Lăng Lan tiếp xúc với truyền thừa, theo dõi toàn bộ.

Khi Lăng Lan vừa tiến vào không gian của nhiệm vụ truyền thừa thì phát hiện tiểu Tứ đang ngồi trong góc chờ mình, cô rất kinh ngạc hỏi thì thấy tiểu Tứ đem một ngón tay để trước miệng, yêu cầu cô im lặng.

Lăng Lan tức giận trừng mắt nhìn tiểu Tứ, nếu như muốn trốn thì vì sao lại xuất hiện ở đây chứ, muốn ăn đòn mà.. Bất quá Lăng Lan cũng không vạch trần tiểu Tứ mà chờ nó chủ động giải thích với mình.

“Lão đại, không gian này có người giám sát nha.” Tiểu Tứ lập tức ném ngay một quả bom xuống khi nhìn thấy vẻ tức giận của Lăng Lan.

“Có chuyện gì đang xảy ra?” Lăng Lan không hiểu.

“Không gian này không phải không gian chính của nhiệm vụ truyền thừa, nó chỉ là một trạm trung chuyển để đến thế giới riêng của truyền thừa nên nơi này đã bị người khác giám sát.” Tiểu Tứ giải thích rồi bổ sung thêm, “Tôi đã tìm hiểu, những người đang theo dõi nơi này có quan hệ với quân đội.”

Lăng Lan nhíu mày: “Vậy sao người còn dám ở đây?” Đối phương có phải đã phát hiện ra tiểu Tứ hay không, cuộc nói chuyện của bọn họ có bị người khác phát hiện không?

Tiểu Tứ trắng mắt nhìn Lăng Lan một cái, vì cô không tin nhiệm mình mà bất mãn: “Ta là ai? Ta là thần trong thế giới ảo này, cái đám người giám

sát đó chả là gì đối với ta cả.” Nói tới đây, Tiểu Tứ ầm ầm đặc ý: “Cho dù là hiện tại cũng thế, những thứ mà bọn họ nhìn thấy chỉ là những con số được tôi thiết lập mà thôi.”.

“Vậy vừa rồi ai làm bộ như lâm đại địch khiến ta không được lên tiếng vậy?” Lăng Lan liếc mắt lườm tiểu Tứ một cái, khiến cho tiểu Tứ vừa đặc ý bay lên tận trời rồi không phanh xuống đất.

Cảm giác tình huống có chút không ổn, tiểu Tứ lập tức biết vâng lời, nhu thuận khiến Lăng Lan vừa bực mình, vừa buồn cười. Cuối cùng cô chỉ đành đem chuyện này ném qua một bên rồi tập trung vào vấn đề quan trọng.

“Nhiệm vụ truyền thừa đó người tìm hiểu được tới đâu?” Tiểu Tứ đến sớm như vậy hẳn là đã tìm hiểu tình hình trước rồi.

Nhưng sự thật lại không đơn giản như Lăng Lan nghĩ, tiểu Tứ vừa nghe nhắc tới nỗi đau thì khuôn mặt suy sụp, bộ dạng như bị đả kích rất lớn ừ ừ nói: “Thật xin lỗi lão đại, chỗ đó tôi không vào được.” Tiểu Tứ chỉ chỉ phía trước, nơi đó có một tinh thể hình thoi đang được xoay tròn trên không trung.

“Đó là cái gì? Truyền tống môn sao?” Lăng Lan đi đến trước mặt tinh thể tò mò hỏi.

Tiểu Tứ buồn bực nói: “Nó cũng là một loại truyền tống môn, nhưng tinh thể này là thứ do một cường giả dùng tinh thần lực để kết đọng lại cho nên dù tôi có muốn cũng không thể đi vào. Lúc đầu không biết nên tôi cứ thế lao vào rồi bị một luồng tinh thần bắn ra, xem chút làm tôi bị thương luôn....” Nghĩ tới mà sợ hãi, tiểu Tứ không tự chủ vuốt vuốt ngực nhỏ của mình, nó là một trí năng, nếu bị thương thì nhất định mọi trật tự sẽ bị hỗn loạn, như vậy buộc nó phải trùng tu, thiết lập chính mình một lần nữa, như vậy mới có thể bình thường xuất hiện trước mặt Lăng Lan, sau khi trùng tu

xong không biết Lăng Lan có còn nhớ tới nó không, tiểu Tứ thương tâm nghĩ.

“Hả? Vậy ta nên làm gì?” Lăng Lan nghe tiểu Tứ nói như vậy cũng bắt đầu cẩn thận.

“Chỉ cần chạm vào cái tinh thể kia là xong, tôi thấy những học sinh khác ai cũng làm như vậy hết.” Tiểu Tứ nói, “Sau khi bọn họ chạm vào tinh thể kia liền biến mất trong thế giới ảo, sau đó 2 phút bọn họ lại xuất hiện lần nữa ở nơi đăng nhập vào thế giới ảo.” (tân thủ thôn í ạ)

“Không thấy trong thế giới ảo? Chẳng lẽ còn có một không gian khác sao?” Lăng Lan hiểu ý trong lời nói của tiểu Tứ, nói cách khác nếu chạm vào tinh thể đó mọi người không phải được đưa tới một không gian khác của thế giới ảo mà trực tiếp biến mất sao?

Tiểu Tứ nghĩ nghĩ mới nói: “Tôi không có tư liệu chính xác về phương diện này, nghe nói khi người mạnh ở một mức nhất định thì sẽ tạo ra một thế giới gọi là lĩnh vực và nó là một không gian độc lập của riêng người tạo ra nó.”

Lăng Lan nghe đến đây thì không tự chủ được nghĩ tới đạo, hơi thở của đạo có thể làm suy yếu năng lực của đối thủ, như vậy nó cũng là một loại lĩnh vực có phải không?

Lăng Lan tiếp tục hỏi: “Những học sinh đó có phải đều thất bại không?”

“Đương nhiên, nếu không người kế tiếp sẽ không vào được, đây chính là chỗ tốt của nhiệm vụ truyền thừa, bên trong chỉ cho phép một người đi vào, nếu người bên trong thất bại thì người tiếp theo mới có thể vào, may mắn khảo hạch của nhiệm vụ này cũng rất nhanh, có 2-3 phút à, thậm chí có người mới vào 30 giây đã bị đá ra rồi, thật là ngốc.” Tiểu Tứ vui sướng khi người gặp họa.

“Có lẽ ta cũng không tốt hơn người khác là bao.” Lăng Lan không cho là đúng, không biết bên trong khảo hạch cái gì, ai cũng không dám tự nói mình có thể làm được.

“Lão đại khẳng định không thành vấn đề, nhất định có thể bắt nhiệm vụ truyền thừa này.” Tiểu Tứ không vừa ý, ở trong cảm nhận của nó Lăng Lan là người thông minh nhất, tuyệt đỉnh nhất.

“Tiểu Tứ, cảm ơn người.” Lăng Lan đối với sự tin tưởng không điều kiện của tiểu Tứ làm cho cảm động vô cùng, cô xoa nhẹ đầu của tiểu Tứ nhưng trong lòng vẫn lo lắng.

Lăng Lan có chút do dự: “Tiểu Tứ, ta không muốn làm nhiệm vụ này, người cũng biết ta không muốn người của quân đội để ý tới mà.” Không qua được khảo hạch thì tốt, nhưng nếu lỡ may mắn thành công nắm lấy truyền thừa này thì sao? Chắc chắn sẽ bị nhiều người chú ý.

Tiểu Tứ không hiểu nói: “Vì sao không muốn làm, tôi có thể chế tạo hình ảnh giả để cho dù lão Đại có lấy truyền thừa hay không thì 3 phút sau cũng bị đá ra ngoài mà?”

“Tiểu Tứ, người có thể chế tạo hình ảnh giả sao?” Lăng Lan lập tức vui vẻ, lúc này cô chợt nhớ tới lúc tiểu Tứ nói có thể thay đổi sóng não của con người, tạo cho cô một nhân vật phụ để đi chơi khắp thế giới ảo.

“Nhưng mà ta thì ở bên trong như vậy làm sao người tiếp theo có thể đi vào khảo hạch tiếp được? Làm giả cũng vô dụng.” Lăng Lan lại nghĩ đến vấn đề này thì thở dài một hơi.

“Chuyện này càng đơn giản, tôi sẽ tạo ra một không gian mới cho những đứa trẻ tiếp theo vào khảo nghiệm, sau đó đặt trình tự cho nó cứ 3 phút lại nó người vào ra ngoài, như vậy là xong rồi.” Tiểu Tứ căn bản không cho rằng đây là một vấn đề đáng để lo lắng.

“Vậy còn nội dung cuộc khảo hạch thì sao?” Dù sao cũng đã có không ít học sinh tiến vào không gian truyền thừa thật sự, nếu như bọn họ nói chuyện rồi phát hiện nội dung của mỗi người là khác nhau thì sự việc càng thêm hồng bét.

“Trời ơi, sao lão Đại có nhiều vấn đề dữ vậy, cô có đi vào hay không?! Chỉ cần cô vào là tôi biết nội dung của nó là gì rồi, tới lúc đó tôi cứ rập khuôn làm theo là được rồi, vả lại nếu cô không may mắn bị đá thì tôi cũng không cần phải chế không gian mới nữa, thế là xong, cho nên lão Đại yêu dấu, cô đi vào lẹ lên, còn lại cứ để cho tiểu Tứ lo. Nhé...”

Tiểu Tứ không kiên nhẫn đẩy đẩy Lăng Lan ý bảo cô nhanh đi vào, tuy tiểu Tứ có thể cho nhân viên giám sát thấy hình ảnh giả nhưng nó cũng không thể để Lăng Lan luôn đứng một chỗ không động được, như vậy rất dễ khiến người khác nghi ngờ.

Lúc này Lăng Lan mới yên tâm, cô đem tay đặt ở trên tinh thể hình thoi, không biết vì sao khi cô vừa tiếp xúc với tinh thể kia thì một cảm giác thân thiết không thể nói thành lời lan ra khắp cơ thể cô khiến cô cảm thấy thật ấm áp và thoải mái.....

Sau khi bị cổ tinh thần lực ấm áp dẫn đi vào thì cô thấy nơi mình đứng chính là một cánh đồng mênh mông, xung quanh không có gì, chỉ có cô và sương mù vây quanh.

Trong lúc còn đang hoang mang không biết phải làm gì tiếp theo thì đột nhiên, lớp sương mù xung quanh Lăng Lan ngưng kết lại tạo thành một bóng người, hình ảnh người đó thật nhỏ vé, cao gần bằng Lăng Lan, chỉ thấy cái bóng kia bắt đầu đi một bộ thuật cách đấu.

Lăng Lan vừa thấy nhất thời chảy mấy đường đen xuống trán, đây là khảo hạch sao? Đây có phải quá đơn giản không, bộ thuật cách đấu đó chỉ là trụ cột của học sinh năm nhất học viện đồng quân trung tâm.

“Là trụ cột của học viện sao?” Lăng Lan thử hỏi nhưng cái bóng đó vẫn tiếp tục đánh không dừng lại.

Chẳng lẽ nó muốn mình làm theo sao? Lăng Lan hơi chuyển người, bắt đầu bày ra tư thế làm theo bóng người kia bắt đầu đánh bộ thể thuật.

Quả nhiên như Lăng Lan dự đoán, khi cô vừa làm động tác đầu tiên thì cái bóng đó cũng ngay lập tức làm theo cô, đánh bộ thể thuật thêm một lần nữa. Quả nhiên kiểm tra ngôn ngữ cơ thể. Mình chắc chắn qua cửa rồi.

Chỉ thấy động tác của Lăng Lan và cái bóng kia bắt đầu đồng bộ lại với nhau.

Sau một lúc bóng người hình xám biến mất không còn mà Lăng Lan vẫn đứng ở không gian đó như cũ không bị đá ra ngoài, như vậy hẳn là qua rồi đúng không.

Lăng Lan thở dài nhẹ nhõm, cuối cùng cũng qua. Đánh một bộ thể thuật vừa rồi cũng mất gần 2 phút, như vậy học sinh chủ yếu bị văng ra ngoài ở cửa thứ 2, không biết nó khảo hạch cái gì đây? Khiến cho nhiều người ra về như vậy.

Lăng Lan có chút lo lắng nhưng đúng lúc này sương mù lại kết lại, lần này nó không còn là một bóng người nho nhỏ nữa mà là một người to lớn cường tráng. Người đó bắt đầu đi một bộ quyền và bộ quyền đi đó khiến cho sắc mặt Lăng Lan biến đổi.

Ps: mình để cách xưng hô của Lăng Lan với tiểu Tứ là ta người, còn tiểu Tứ với Lăng Lan là tôi-cô nha

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Cuộc Thi Vắn Đáp!

Thế thuật của Lăng gia, là thức đấu dành riêng cho tử sĩ Lăng gia, vì sao nó lại xuất hiện ở đây?

Lăng Lan vừa nghi ngờ vừa lo lắng, nếu như lúc đầu cô cũng không quan tâm đến truyền thừa này thì lúc này cô buộc phải xem nó có những gì.

Lăng Lan không chần chờ bắt đầu đánh theo bóng kia, đây chính là thế thuật mà cô đã học ngay từ khi còn nhỏ, nó đã trở thành một phần bản năng của cô.

Chờ sau khi Lăng Lan đánh xong bài thế thuật thì chiếc bóng màu xám lại biến mất, sương mù xung quanh cô bắt đầu tiêu tán, khung cảnh xung quanh bắt đầu hiện ra.

Nơi cô đang đứng là một bãi cỏ xanh màu xanh, có những ngọn núi xa xa, mây mù lượn lờ, có tiếng suối nước, tiếng chim hót, mùi của hoa thơm, và một u cốc xinh đẹp bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Lăng Lan.

Lăng Lan chưa bao giờ nhìn thấy một khung cảnh đẹp như vậy, khiến cô cảm thấy yên bình vô cùng.

Đúng lúc này một tờ giấy trắng đột nhiên từ trên trời rơi xuống, đung đưa bay tới trước mặt Lăng Lan.

Trên tờ giấy viết duy nhất một câu: Đây là một thế giới xinh đẹp nhưng chưa được đặt tên, mời bạn đặt cho nó một cái tên thật hay.

Lăng Lan vừa đọc xong dòng này thì bên cạnh tờ giấy xuất hiện một cây bút lông vô cùng xinh đẹp.

Kỳ quái, vì sao một thế giới phát triển lại xuất hiện một thứ cổ xưa như vậy?

Lăng Lan hơi nhăn mày, tầm mắt bị cây bút lông hấp dẫn... Càng nhìn càng thấy quen, hình như cô đã nhìn thấy nó ở đâu rồi.

Ở học viện sao? Lăng Lan âm thầm lắc đầu, trực tiếp loại trừ khả năng này. Học viện quá tiên tiến, việc xuất hiện một thứ như bút lông là gần như không có khả năng.

Như vậy nơi duy nhất cô có thể thấy được thứ này chính là ở nhà mình.

Nhưng mà cây bút này xuất hiện ở đâu trong nhà cô chứ? Bình thường bút lông sẽ được đặt trong thư phòng, nhưng mà ở nhà cũ Lăng gia thì thư phòng là của cha, mà trong phòng cha không có loại bút này, nhìn qua là thấy nó là của nữ mà...

Con gái? Thư phòng? Lăng Lan đột nhiên nhớ tới một chuyện. Khi cô vừa bắt đầu học không lâu thì có lần bị mẹ gọi vào thư phòng bắt luyện tập viết chữ bằng bút lông. Nói rằng đây là truyền thống của Lăng gia, mỗi truyền nhân của Lăng gia đều buộc phải học nghệ thuật này.

Lăng Lan lúc đó rất bi ai, bởi vì lúc đó tay của cô quá nhỏ không thể kẹp được cây bút lông nên chỉ có thể nắm nó dựng thẳng lên trời.

Lam Lạc Phượng nhìn Lăng Lan chăm chỉ như vậy, nhất thời vui vẻ, bất quá Lam Lạc Phượng cũng biết mình sơ sót khi chưa chuẩn bị cây bút nhỏ nhắn nào cho Lăng Lan, cuối cùng vì để Lăng Lan có thể cầm bút một cách

chính xác nhất, Lam Lạc Phượng chỉ đành phải lấy cây bút lông mà mình yêu nhất ra cho Lăng Lan dùng, lúc đó Lam Lạc Phượng còn rất đặc ý nói đây chính là vật đính ước của mình với cha của Lăng Lan.

Lăng Lan nhớ lúc đó mình còn chằm chọc cha quá keo kiệt, còn mẹ thì quá dễ lừa khiến Lam Lạc Phượng dở khóc dở cười đánh đầu cô một cái. Nhìn cây bút vừa xinh đẹp, vừa nhỏ nhắn vừa tay khiến Lăng Lan thích thú vô cùng nên ôm lấy không thôi, nhưng tới ngày thứ 2 thì Lam Lạc Phượng đã đòi lại cây bút và đem nó dấu xuống đáy hòm không cho cô dùng nữa.

Thời gian đã qua 5 năm khiến Lăng Lan gần như quên mất chuyện này.

Lăng Lan cố nén kích động, cẩn thận cầm cây bút tinh xảo trước mặt, cô hơi xoay cây bút lại. Quả nhiên trên thân bút được khắc hình một con phượng hoàng đang xấp cánh vươn lên, giống hệt chiếc bút trong trí nhớ của cô.

Chẳng lẽ truyền thừa này có liên quan đến Lăng gia? Hoặc là có liên quan đến Lăng Tiêu-cha cô? Hoặc là truyền thừa này là của chính ông ấy.

Lăng Lan cảm giác mình nhất định điên rồi, nếu không sao cô có thể nghĩ tới loại chuyện này chứ? Để có thể tạo ra nhiệm vụ truyền thừa thì người tạo ra nó phải là những người mạnh mẽ vượt trên cả vương cấp, theo thông tin Liên bang công bố thì những người như vậy gần như bất tử, nhưng nếu như vậy thì vì sao cha cô lại mất sớm chứ??

Cuối cùng cái gì mới là sự thật đây? Trái tim Lăng Lan nhảy lên kịch liệt...

Giờ phút này, trên tờ giấy trắng đột nhiên lại xuất hiện một hàng chữ: “Bạn còn có một phút đồng hồ, hãy điền đáp án lên giấy trong vòng 60, 59, 58...”

Chết tiệt! Những kích động vừa nãy của Lăng Lan bỗng chốc chạy hết, bắt đầu suy nghĩ nên đặt tên cho nơi này là gì. Lúc này Lăng Lan thật hối hận mình đã lãng phí quá nhiều thời gian để nhớ lại quá khứ của cây bút lông đó.

“U cốc xinh đẹp, bút lông tinh xảo? Truyền thừa này cuối cùng muốn nói với mình cái gì?” Lăng Lan bắt đầu chạy CPU trong đầu, tranh thủ viết từng cái tên mình nghĩ ra.

Bút lông là tín vật đính ước của mẹ, như vậy cái u cốc này có phải cũng liên quan đến mẹ hay không? Lăng Lan bắt đầu cố gắng nhớ lại những cuộc nói chuyện giữa mình và mẹ hy vọng có thể phát hiện manh mối.

43, 42, 41... Thời gian trôi qua từng giây một, trán của Lăng Lan cũng bắt đầu chảy mồ hôi: đáng chết, nếu có tiểu Tứ ở thì tốt rồi.

“Lão đại, tìm tôi?” Tiếng của tiểu Tứ bỗng vang lên trong khoảng không khiến Lăng Lan giật mình: “Tiểu Tứ, người ở đây sao?”

“Đúng vậy, tôi luôn ở đây nhìn cô nhưng bởi vì có một luồng lực ngăn lại nên không liên lạc với cô được, vừa rồi khi cô gọi thì luồng năng lượng kia đột nhiên biến mất.” Tiểu Tứ trả lời.

“Trước đừng nói nữa, còn hơn ba mươi giây thôi, mau giúp ta tìm lại lúc nói chuyện với mẹ thì mẹ có từng nhắc tới chỗ nào không?” Trong lòng Lăng Lan nóng như lửa đốt, trực tiếp hỏi vấn đề.

“Lượng thông tin cần tìm kiếm quá lớn, cô có thể cung cấp thêm thông tin chi tiết hơn một chút không?” Tiểu Tứ cũng khẩn trương, trung tâm của “tâm phiến” cũng bắt đầu phải gánh vác lượng công việc quá lớn. (tâm phiến giống như bộ nhớ chứa dữ liệu của tiểu Tứ vậy, nó bình thường thì tiểu Tứ bình thường, nó mà hư thì tiểu Tứ biến mất.)

“À... Vật đính ước là gì, nơi kết hôn ở đâu hay hưởng tuần trăng mật ở đâu cũng được, tìm xem có nơi nào đặc biệt ấn tượng hoặc là nơi nào muốn đi ấy...” Lăng Lan tùy tiện nói vài cái, hiện tại cũng chỉ có thể dựa vào suy luận như vậy.

“Nơi hẹn hò, trừ nhà cũ thì chính là quân doanh, ba cô thật chả lãng mạn gì!” Tiểu Tứ nói thầm, làm sao mà mẹ Lam lại dễ bị lừa như vậy chứ... “Đính ước? Cầu hôn? Kết hôn? Tuần trăng mật? Hả? Đều là ở quân doanh? Thật là, ngoài 2 nơi này không còn chỗ khác sao???”

Tiểu Tứ thật sự nổi giận, tra đến tra đi thì câu chuyện tình yêu của Lăng Tiêu và Lam Lạc Phượng chỉ bó trọng ở 2 nơi, quân doanh hoặc là nhà cũ Lăng gia, cùng với u cốc xinh đẹp trước mặt chẳng liên quan gì cả...

“Như vậy giấc mộng, giấc mộng thì sao, mẹ muốn đi nơi nào nhất?” Lăng Lan nhìn xem con số đếm ngược đến 10 xuất hiện trên giấy thì nhin không được hô to.

“Có, là belief! Mẹ Lam muốn đi belief nhất...” Tiểu Tứ rất cực tìm được nơi Lam Lạc Phượng luôn muốn đi thử nhất.

Khi đồng hồ đếm ngược đến 3 thì Lăng Lan không chần chờ nữa trực tiếp viết belief, khi vừa viết xong chữ f thì thời gian vừa đếm đến 0.

Lăng Lan lảng lảng nhìn đáp án của mình, cô căn bản không biết belief là chỗ nào, cũng không biết đáp án mà tiểu Tứ đưa cho mình có đúng hay không, nhưng cho dù thế nào thì cô cũng đã cố gắng hết sức.

Chữ viết trên tờ giấy trắng bắt đầu biến mất từ từ, kể cả đáp án của Lăng Lan. Khi chữ viết đã biến mất hoàn toàn, Lăng Lan mới hít sâu một hơi, chờ quyết định cuối cùng của truyền thừa.

Qua cửa!

Nhìn 2 con chữ cứng cáp từ từ xuất hiện trên tờ giấy thì Lăng Lan mới thở phào nhẹ nhõm, gánh nặng trong lòng liền được giải khai, nhưng rất nhanh cô liền cảm thấy tâm thân mỏi mệt. Một phút vừa thật quá khẩn trương khiến cô tiêu hao không ít tâm thần.

Khi hai chữ “Qua cửa” lại lần nữa biến mất thì một vấn đề mới lại xuất hiện, nó không quá khó khăn bởi vì nó chỉ là một bài giới thiệu về lý lịch.

“Tên: Lăng Lan!”

“Cha: Lăng Tiêu!”

“Mẹ: Lam Lạc Phượng!”

“Tuổi: 7 tuổi!”

“Cha bạn thích nhất cái gì?” Nhìn vấn đề thứ năm khiến Lăng Lan ngẩn người, dừng lại cây bút trong tay lại bắt đầu nhớ những lời Lam Lạc Phượng đã nói.

“Lan bảo bố, con có biết cha con thích cái gì nhất không?” Đó là lúc Lăng Lan còn nhỏ được Lam Lạc Phượng ôm trong tay, Lam Lạc Phượng cầm bức ảnh mình chụp với Lăng Tiêu mỉm cười nói.

Lăng Lan âm thầm xem thường, mẹ còn chưa nói làm sao biết được chứ..

“Cha con thích cơ giáp nhất, thậm chí có thể nói trong sinh mệnh của ông ấy, ngoài cơ giáp vẫn là cơ giáp, có đôi khi mẹ cũng sẽ ghen tỵ đối với tình cảm mà ông ấy dành cho cơ giáp, bất quá lúc cha con điều khiển cơ giáp thật sự đẹp trai cô cùng, không ai có thể so sánh bằng.” Mẹ Lam lại bắt đầu nổi lên háo sắc, vẻ mặt say mê khiến Lăng Lan mới hơn một tuổi hung hăng dùng tay nhỏ bé dấm vào khuôn mặt tươi cười của Lăng Tiêu.

“Họa thủy!” Lăng Lan nhỏ giọng nói.

“Nhưng mà cha con cũng yêu mẹ nhất, con biết không, cha con từng nói nên bắt ông phải lựa chọn giữa cơ giáp và mẹ thì ông sẽ không chút do dự mà bỏ cơ giáp chọn mẹ.” Lam Lạc Phượng nói tới đây thì khuôn mặt liền đỏ bừng, “Chờ mẹ có thể gặp lại ông ấy thì nhất định phải bắt ông ấy bỏ cơ giáp, chỉ có thể yêu duy nhất mẹ thôi... Ông ấy đã từng hứa như vậy.”

Lăng Lan đột nhiên cảm thấy bi thương, yêu đến mức không thể chấp nhận đối phương đã ra đi, mỗi khi Lam Lạc Phượng nhắc đến Lăng Tiêu thì đều nói giống như ông ấy đang đi du lịch một mình mà không phải đã rời khỏi thế gian.

Ba yêu mẹ nhất có phải hay không? Đây cũng là hi vọng của mẹ đi. Lăng Lan thở dài một hơi, trực tiếp viết ba chữ Lam Lạc Phượng lên sau câu hỏi Lăng Tiêu thích gì nhất.

Bất quá vấn đề tiếp theo lại khiến Lăng Lan đau đầu, vì sao truyền thừa lại đặt những vấn đề cổ quái như vậy?

“Thói quen đi ngủ của mẹ bạn?” Vấn đề này khiến Lăng Lan nhin không được mà khuôn mặt dật dật, nghiến răng không chút do dự viết đáp án.

Sau khi biết đáp án thì tờ giấy lại xuất hiện một vấn đề: “Bạn có muốn thay đổi đáp án không?”

Lăng Lan quyết đoán viết không, ngay lập tức cây bút trong tay liền biến mất, cả tờ giấy trước mặt cũng không còn.

Sau đó một tờ giấy trắng với một hàng chữ cực kỳ nổi bật xuất hiện: “Chúc mừng bạn tiến vào cửa tiếp theo!”

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Người Cha Vô Lương?

Sau khi hàng chữ này xuất hiện thì u cốc xinh đẹp giống như thủy tinh bỗng chốc vỡ tan ra rồi biến mất, trong chớp mắt, khung cảnh trước mặt Lăng Lan đổi thành một vị trí mới, là một cái đại sảnh quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, nơi mà cô đã sinh hoạt 7 năm——nhà cũ của Lăng gia.

Sự xuất hiện ngoài ý muốn của ngôi nhà khiến Lăng Lan kinh ngạc, Lăng Lan cẩn thận không lựa chọn đi tới mà đứng ở một chỗ, nhẹ nhàng gõ đầu mình: nơi này được đặt nhiệm vụ dựa vào trí nhớ của cô sao??

Nhất định phải làm rõ ràng điểm này bằng không rất có thể sẽ khiến cô lựa chọn sai lầm, làm cho nhiệm vụ thất bại. Tuy cô đã đi xa hơn so với những đứa trẻ khác nhưng trong lòng Lăng Lan cũng không muốn nhận thất bại.

Lăng Lan quyết định xem xét đại sảnh trước, nếu những chi tiết trong nó không giống với trí nhớ của cô thì truyền thừa này rất có thể liên quan đến cha cô. 8 năm trước và 8 năm sau nhất định có khác biệt.

Lăng Lan thật cẩn thận nhìn một vòng, rất nhanh cô liền phát hiện chỗ không giống, trong góc của đại sảnh có đặt một cái kệ treo áo bành tô, mà trên vách tường, ngoại trừ ảnh cưới của cha mẹ thì không còn gì cả, thiếu hình của cô.

Mỗi năm Lam Lạc Phượng đều sẽ lựa chọn một tấm ảnh Lăng Lan đẹp trai nhất để treo lên tường, bên dưới ảnh cưới của Lam Lạc Phượng và Lăng Tiêu. Chuyện này đã diễn ra liên tục trong 7 năm chưa từng gián đoạn. Theo cách nói của Lam Lạc Phượng làm như vậy là để Lăng Tiêu luôn luôn nhìn thấy sự trưởng thành của Lăng Lan.

Bất quá Lăng Lan cho rằng mẹ Lam làm như vậy bởi vì mẹ Lam quá rảnh, muốn tìm việc gì đó để có chuyện để làm. Bất quá vì để mẹ vui vẻ, Lăng Lan đối với chuyện này cũng mặc kệ không quan tâm.

”Như vậy xem ra cảnh tượng này không phải trong trí nhớ của mình, từ lúc mình mới sinh thì ảnh đã được treo ở chỗ đó rồi.” Khóe miệng Lăng Lan hơi nhếch lên, đã có đáp án như vậy những lựa chọn của cô cũng không khó khăn nữa.

Khi Lăng Lan bước ra khỏi đại sảnh thì một giọng nói vang lên: “Mời bạn tùy ý lựa chọn một gian phòng, từng gian phòng sẽ có nội dung khảo hạch không giống nhau, có đơn giản, cũng có khó khăn...”

Lăng Lan mỉm cười, đây cũng là bấy sao, từ lúc cô bước vào truyền thừa thì chưa từng trải qua khảo nghiệm nào dựa vào vận khí như vậy vậy, thật không bình thường.

Tựa hồ cảm giác được ý tưởng của Lăng Lan, giọng nói trong trẻo lại vang lên lần nữa: “Ở đây không có cái gì là công bằng, có khi vận khí cũng là một loại thực lực.”

Giọng nói trong trẻo vừa dứt thì tất cả những cánh cửa trên hành lang đều đồng thời mở ra, giống như mời Lăng Lan đi vào.

”Là phép đánh lừa sao?” Trong lòng Lăng Lan có đáp án, nếu là người không biết bố trí của nhà cũ Lăng gia thì chắc chắn sẽ bị khung cảnh này lừa, khảo nghiệm này chắc là dùng để loại trừ những người không thuộc

Lăng gia. Hẳn đây chính là nơi mà những người khác bị loại, bởi vì bọn họ không phải là người Lăng gia.

”Là chờ mình sao? Cha mình!” Lúc này Lăng Lan đã xác nhận nhiệm vụ truyền thừa này rất có thể thật là của cha cô Lăng Tiêu làm ra.

Cha... rốt cuộc ông là loại người nào?? Lăng Lan cười khố, lúc này cô thật hối hận vì mình đã không tìm hiểu rõ thông tin của cha.

Rất nhanh Lăng Lan bình tĩnh lại, cô nâng bước chân lên kiên định đi qua mọi cánh cửa, không vòng lên lầu 2 mà đi vào hành lang giữa.

Hai bên hành lang đều là những căn phòng mở cửa, chỉ cần nhìn vào cũng có thể thấy bài trí bên trong, có một chút giống với ký ức của Lăng Lan, một chút khác. Đây là trí nhớ của cha sao?

Cô dừng lại trước một tấm gương đặt dưới đất, gương rất to và lớn, cao khoảng 2m5 dài 4m.

Lăng Lan không chút do dự ấn vào tâm giữa của tấm gương. Ngay lập tức, tấm gương lấy nơi Lăng Lan đẩy là tâm bắt đầu chia làm 4 mảnh dịch ra 4 phía lộ ra một con đường được trải thảm bằng lớp lông trắng dày ở bên trong.

Lăng Lan vừa bước vào trong đó thì 4 mảnh gương lại ghép lại khôi phục hình dạng ban đầu giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, cho dù là một khe nhỏ cũng không có.

Nhà của Lăng gia được chia thành 2 không gian độc lập, phía trước là nơi dùng để tiếp đãi khách, đương nhiên cũng có phòng ngủ chính cho chủ nhà, có thư phòng và những căn phòng linh tinh khác dùng để che mắt người ngoài.

Phần thứ hai ở sau mới là nơi nghỉ ngơi thật sự của gia chủ Lăng gia, bí mật này ngoài trừ chủ nhân của Lăng gia thì cũng chỉ có những người hầu thân cận lâu năm mới biết được.

Cho nên dù những học sinh khác may mắn vượt qua những cửa trước tiến đến cửa này thì cũng không thể tìm thấy căn phòng thật sự. Tấm gương hồi nãy cũng không phải cứ chạm vào là có thể mở ra lối đi mật ấy. Phải biết quy định dồn lực, điểm đặt vị trí thì mới có thể mở ra. Vị trí không giống nhau, lực sử dụng cũng không giống nhau.

Đương nhiên không loại trừ khả năng có người bỗng nhiên vận khí bùng nổ, nhấn vào đúng vị trí mở ra lối đi bí mật. Người như thế rõ ràng là con cưng của trời, nhân sinh chỉ có chiến thắng chứ không có thua, là nhân vật chính cho mọi câu chuyện. Mà Lăng Lan là một người xém bị đoạt quyền thừa kế nên cô không có ý kiến với những người có vận số tốt như thế, cô không thêm so sánh với yêu nghiệt.

Lăng Lan đi lên cầu thang, không biết vì sao trái tim đập nhanh kịch liệt, mồ hôi đổ ướt cả hai tay, trong phòng kia có phải sẽ có Lăng Tiêu đang đứng chờ không, người cha của thân thể này.

Lăng Lan rốt cục đi tới trước cửa thư phòng, mẹ Lam từng nói qua thư phòng này vốn là của cha cô, và Lăng Tiêu chỉ tồn tại trong căn phòng đó khi ở Lăng gia, bước ra khỏi căn phòng thì ông chỉ còn là chồng của mẹ.

Lăng Lan luôn cảm thấy mẹ của mình có chút bừa hãn, chỉ là mẹ che giấu rất sâu, đặc biệt là những thủ đoạn dụ dỗ, đã đạt đến cấp bậc yêu nghiệt, thậm chí nước mắt chỉ cần muốn cũng có thể chảy ra. Cô tin chắc rằng đến cha mình cũng không có biện pháp đối phó với những thủ đoạn này.

Đây chính là lý do Lăng Lan chọn thư phòng, nếu là truyền thừa của Lăng Tiêu mà đặt ở Lăng gia thì chỉ có thể là ở nơi đó.

Lăng Lan hít sâu một hơi, tay phải đặt trên nắm tay của cánh cửa rồi dùng sức đẩy vào trong, cửa phòng bị cô đẩy ra thoải mái, cô nhìn chung quanh một vòng.

Hai mắt Lăng Lan không báo trước đột nhiên chảy nước mắt...

Ở sau bàn làm việc, một người thanh niên tuấn tú đang ngồi, khuôn mặt mỉm cười nhìn cô, là người cha Lăng Tiêu của cô.

Lúc này Lăng Lan mới phát hiện, trong suốt 7 năm qua, dưới sự oanh tạc bằng ngôn ngữ mỗi ngày của mẹ, bất tri bất giác cô đã đem người đàn ông mà mẹ luôn kể đó trở thành cha mình, chỉ là bởi vì Lăng Tiêu mất nên phần tình cảm này bị vùi vào sâu trong lòng. Hiện tại, nhìn thấy người cha đang thật sự đứng trước mặt mình, Lăng Lan rốt cuộc không khống chế được nội tâm, không tự chủ được chảy nước mắt khóc.

Lăng Tiêu bây giờ chỉ là một phần của trí nhớ nên không cảm giác được sự kích động của Lăng Lan, ông chỉ hơi gật gật đầu: “Có thể tìm tới đây hẳn là Lăng Lan con ta.”

Nhưng sau đó ông liền tự giễu nói: “Cũng không chắc nữa, ta nghĩ phần truyền thừa này quân bộ chắc chắn không thể dễ dàng thả ra, có lẽ thật sự là người của quân bộ thành công phá giải truyền thừa cũng không chừng, dù sao những vấn đề trước cũng không quá khó.” Lăng Tiêu nói tới đây đột nhiên trong mắt hàn quang chợt lóe, ngay lập tức Lăng Lan liền cảm giác bị một luồng năng lực cực mạnh đánh tới, ép cho cô thiếu chút phải nằm thụp xuống sàn. May mắn cô cũng được không gian học tập rèn luyện trở thành một tiểu biến thái nên ngay lập tức thả lỏng người, vận động sức mạnh, để lộ ra hơi thở của đạo giúp chống đỡ nguồn áp lực này.

Lúc này Lăng Lan mới chân chính biết được cha mình mạnh tới mức nào, cho dù chỉ là truyền thừa thì cũng không đơn giản.

Lăng Tiêu giống như chỉ muốn uy hiếp cũng cố kị sức chịu đựng của đứa con mình nên nhanh chóng thu liễm uy áp trên người.

”Nếu người có thể kế thừa truyền thừa mà không phải con ta thì ta chỉ có một yêu cầu, sau khi học xong hãy đi tìm con ta, đem những thứ này dạy lại cho nó.” Lăng Tiêu nói tới đây thì nước mắt của Lăng Lan càng chảy ra nhiều hơn, hóa ra truyền thừa này là của Lăng Tiêu để lại cho cô.

Lúc này thái độ của Lăng Tiêu mới hòa dịu lại: “Muốn có được truyền thừa của ta thì phải hoàn thành một nhiệm vụ cuối cùng, tìm thứ mà ta yêu cầu.”

Lăng Tiêu nói tới đây thì không nói gì nữa, mỉm cười nhìn Lăng Lan.

Lăng Lan nhanh chóng lau nước mắt, bây giờ không phải là lúc mà cô có thể chìm trong đau thương, cô cần phải hoàn thành nhiệm vụ này đã.

Lăng Lan dè dặt cẩn trọng hỏi: “Có thể nói rõ thêm chút không.”

Lăng Tiêu vẫn mỉm cười như vậy, không nói gì thêm, nhưng Lăng Lan vẫn cố gắng hỏi thêm vài lần để moi thêm thông tin. Đáng tiếc Lăng Tiêu trừ cười ở ngoài vẫn là cười khiến Lăng Lan khó chịu vô cùng, thậm chí oán hận cha mình đặt nhiệm vụ truyền thừa quá mức phức tạp.

Lăng Lan không còn cách nào khác, đành phải nhìn kỹ thư phòng này hi vọng có thể phát hiện ra chút manh mối. Đáng tiếc sau một vòng tham khảo cô chẳng phát hiện được gì.

Lăng Lan buồn rầu, vậy phải làm sao bây giờ đây, cha của cô rốt cuộc muốn tìm thứ gì?? Lăng Lan đành phải dời mục tiêu bắt đầu nghiên cứu Lăng Tiêu, hy vọng có thể thấy gì từ vẻ mặt của ông.

Lúc này Lăng Tiêu đang ngồi dựa ra sau, vẻ mặt như xem kịch nhìn Lăng Lan, một tay chống cằm, một tay để lên bàn bắt đầu gõ, như cười như

không nhìn cô.

Trời...thật là một người vô lương tâm, tra tấn chính con mình... Lăng Lan oán hận.

Tuy rằng Lăng Lan biết Lăng Tiêu trước mắt này là Lăng Tiêu của 8 năm trước, căn bản không biết người đứng trước mặt mình là ai, nhưng nhìn thần thái vui vẻ khi người gặp họa này sự khiến cô vô cùng khó chịu...

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Thế Giới Belief!

Còn nữa, ngón tay làm gì mà cứ gõ như thế chứ? Chẳng lẽ không biết làm như thế sẽ ảnh hưởng tới khả năng tư duy của người khác sao?

Khoan đã...Tiếng gõ này... Lãng Lan chợt nhớ tới trước đây mẹ Lam từng nói nguyên nhân quen biết với cha Lãng chính là bởi vì tiếng gõ hấp dẫn, cứ thế làm quen, rồi đi đến kết cục cuối cùng...

(Đoạn này sẽ gọi Lam Lạc Phượng là cô còn Lãng Tiêu là anh nha)

Lúc ấy, Lam Lạc Phượng vẫn là một cô gái 16 tuổi mới tốt nghiệp trường đồng quân ra, bởi vì thiên phú không được tốt nên không thể thi đậu vào trường quân giáo nổi tiếng, nhưng giấc mơ từ nhỏ đến lớn của Lam Lạc Phượng chính là đi phục vụ cho quân đội nên sau khi tốt nghiệp, cô trở thành JMC của một tinh hạm bình thường.

Sau khi trải qua ba tháng huấn luyện tân binh, Lam Lạc Phượng liền được phân tới tinh hạm thuộc quân đoàn của Lãng Tiêu, trở thành JMC của chủ hạm.

Một hôm, trong lúc Lam Lạc Phượng đang ăn trưa với những người đồng nghiệp thì vô tình phát hiện chỗ ngồi gần mình có rất nhiều chiến sĩ cơ giáp đang ngồi, trong số những người đó có một người trẻ tuổi, hình như

là đội trưởng của mọi người, lớn lên vô cùng anh tuấn uy vũ, lúc đó làm cho rất nhiều đồng nghiệp của cô hâm mộ.

Bất quá quan niệm về cấp bậc trong quân doanh là rất mạnh, cho dù chỉ là những chiến sĩ bình thường cấp bậc thiếu úy thì những JMC như bọn họ cũng không thể bắt chuyện huống chi là những người cấp đội trưởng trở lên, cho nên mỗi JMC đều hy vọng một ngày, những người chiến sĩ ấy có thể mở lời nói chuyện với mình. Rất nhiều cô gái tham gia vào quân ngũ chỉ bởi vì muốn câu được một con rùa vàng của quân đội.

Nhưng Lam Lạc Phượng lại là người con gái duy nhất không có ý tưởng này, vì lúc đó cô vẫn còn quá nhỏ cho nên đối với loại chuyện này cũng không nghĩ tới.

Bất quá dù không quan tâm đến chuyện câu “rùa vàng” nhưng đôi khi Lam Lạc Phượng cũng kinh ngạc vì mình và đội chiến sĩ kia có duyên vô cớ, cho dù ngồi ở đâu cũng có thể thấy được đối phương.

(Khi nghe kể đến đoạn này thì Lăng Lan đã biết ngay đây chính là kể của cha cô, áp dụng thủ đoạn không hẹn mà gặp để gia tăng ấn tượng trong lòng mẹ Lam, thật quá vô sỉ.)

Cứ như vậy qua một tháng, có một ngày Lam Lạc Phượng bất hạnh lạc đàn (lời này có 2 nghĩa nhé), những JMC khác đã bị quân bộ phái đi tham dự thi đấu trên khắp Liên Bang, mỗi quân đoàn, tỉnh hạm đều phải phái JMC của mình ra thi đấu mà bởi vì Lam Lạc Phượng là người nhỏ tuổi nhất nên chỉ có thể ở lại. Cuối cùng, lúc ăn cơm Lam Lạc Phượng chỉ có thể đơn cô đi ăn một mình.

Lúc Lam Lạc Phượng vừa mới ngồi xuống chuẩn bị ăn muống đầu tiên thì chỗ ngồi đối diện bỗng có một người ngồi xuống, đó chính là người đội trưởng mà cô vẫn gặp lâu nay.

Lam Lạc Phượng tuy rằng khó hiểu vì sao trong nhà ăn có nhiều chỗ trống nhưng đối phương lại cứ chọn bàn của mình nhưng vì bàn ăn ở đây là tự do nên dù kỳ quái cô cũng không nghĩ nhiều, tiếp tục ăn cơm của chính mình.

Đương nhiên Lăng Tiêu khổ tâm xây dựng cơ hội tốt như vậy làm sao có thể không đánh mà về, phải biết rằng để có cơ hội được ở riêng với người đẹp này anh đã phải suy nghĩ rất lâu, hao tổn biết bao tâm cơ mới hoàn thành được. Đem những thuộc hạ của mình ném tới chỗ cuộc thi đối kháng, rồi nhân tiện ra lệnh cho JMC đi theo. Rất khó....

Bất quá Lăng Tiêu cũng chưa từng chủ động nói chuyện với con gái nên cũng không biết nên làm gì mới tốt, cuối cùng chỉ còn cách dùng âm thanh để hấp dẫn sự chú ý của Lam Lạc Phượng.

Vì thế Lăng Tiêu liền dùng ngón tay nhẹ gõ lên mặt bàn, gõ được một chút thì tạm dừng, sau đó gõ 2 tiếng, rồi dừng, rồi gõ. Lúc đầu Lam Lạc Phượng cũng cảm thấy kỳ quái, sau đó lại bị hấp dẫn, tò mò. Sau khi nhìn một vòng và phát hiện không có ai ở xung quanh, Lam Lạc Phượng mới lặng lẽ mở miệng hỏi Lăng Tiêu quy tắc gõ như vậy có ý nghĩa gì.

Lăng Tiêu cười đem những tư liệu đã chuẩn bị tốt ra nói cho Lam Lạc Phượng nghe, hóa ra đây là một loại ám hiệu gọi là mật mã ma, là một loại ám hiệu riêng dành cho chiến sĩ cơ giáp cùng với JMC chuyên trách của mình. Bởi vì trong thời kỳ chiến tranh từng phát sinh việc hệ thống tín hiệu của JMC bị địch tấn công là xâm chiếm thành công, cuối cùng khiến cho quân đội đi nhầm vào nơi mai phục của địch mà toàn quân diệt hết. Sau này một JMC đã nghĩ ra loại mật hiệu này để giúp cho chiến sĩ cơ giáp của mình liên tục tránh được mai phục của đối phương đồng thời còn tránh được mai phục của đối phương, đồng thời cũng hoàn thành nhiệm vụ kiến công lập nghiệp, an toàn trở về. Từ đó về sau, mỗi JMC đều tạo ra một loại mã ma này để cho sự việc diệt đoàn không bao giờ diễn ra nữa.

Lam Lạc Phượng là một JMC đương nhiên đối với loại mật mã này rất có hứng thú, lúc đó cô rất thành khẩn mà đưa ra ý tưởng muốn học loại mật mã này. Lăng Tiêu biểu hiện có chút khó xử nhưng vì Lam Lạc Phượng luôn khẩn cầu nên cuối cùng đành phải đồng ý dạy, điều này làm Lam Lạc Phượng cảm kích vô cùng.

Lúc Lăng Lan nghe đến đó thì lại lần nữa cảm thán mẹ Lam quá thiên chân, cha Lăng dùng chiêu câu mẹ quá rõ ràng, mà Lam mẹ cũng quá dễ dàng cứ thế mắc câu. Chỉ có thể nói cha Lăng nhà mình quá vô sỉ lần 2.

Lam Lạc Phượng mỗi khi nói tới đây liền sẽ trưng ra khuôn mặt hoa si, còn liên tục cảm thán chính mình và cha Lăng quá có duyên phận, bởi vì sau khi nói chuyện với nhau mẹ Lam mới biết Lăng Tiêu chính là chủ hạm thứ 2 của đội chiến sĩ cơ giáp, một trong những chiến sĩ do cô phụ trách. Bất quá lúc đó cha Lăng nói ông đã sớm biết mẹ là ai, bởi vì giọng nói của mỗi người là khác nhau, mà giọng mẹ vừa ngọt ngào mềm mại, khiến cho người nghe thoải mái vô cùng, lần đầu tiên nghe thấy liền ghi tạc trong lòng.

Hai người đơn độc ở chung với nhau nửa tháng thì tình cảm tiến triển rất nhanh, hai người liền ước định trở thành một đôi JMC và cơ giáp chiến sĩ chuyên chúc (mẹ Lam chỉ làm JMC cho cha Lăng ấy), sau đó chế định ra một bộ mật mã ma thuộc về bọn họ.

Đương nhiên, bộ mật mã này còn chưa có mặt trên chiến trường thì đã được dùng làm công cụ liên lạc yêu đương của 2 người. Bởi vì sợ bị mọi người phát hiện (chủ yếu là vì Lam Lạc Phượng ngại khi mình là người nhỏ

tuổi nhất lại là người có bạn trai sớm nhất) cho nên vào những giờ ăn trưa Lăng Tiêu sẽ ngồi sau lưng Lam Lạc Phượng, dùng mặt mã của riêng hai người để nói cho Lam Lạc Phượng thời gian và địa điểm gặp mặt, rồi tùy theo Lam Lạc Phượng rảnh hay không trả lời.

Lăng Lan nghe tới đây lại chảy mấy vạch đen trên trán, cái này mà là yêu đương sao, sao giống với mấy người cùng nhau ngắm ngẫm làm chuyện xấu vậy.

Bất quá Lăng Lan cũng chuyện tình của mẹ Lam mà cao hứng, mỗi tình đầu mà có thể hoàn mỹ như vậy, trực tiếp gả cho cha Lăng thì còn gì bằng. Chỉ là đáng tiếc cha Lăng mất quá sớm, mà thế giới này cũng chiến tranh không ngừng, không thấy bình yên.

Vì làm cho mẹ mình vui vẻ nên Lăng Lan làm vẻ hứng thú với loại mặt mã này và muốn học nó, Lam Lạc Phượng nghe xong cũng thật cao hứng, liền đem mặt mã ma của mẹ và cha Lăng dạy hết cho Lăng Lan.

Lăng Lan nghĩ tới nơi này liền nghiêm túc nghe tiếng gõ của Lăng Tiêu đánh thanh, một dài hai ngắn, tam dài một ngắn, hai dài một ngắn, bốn ngắn... Lăng Tiêu đánh rất có quy luật, có bốn đoạn khác nhau đại biểu cho bốn chữ. Vật cầu hôn tin? Hôn tín vật cầu? Tín vật cầu hôn? Là tín vật cầu hôn!

Ách, cha...rốt cuộc người yêu mẹ tới mức nào?

Lăng Lan nhớ lại quá trình khảo hạch từ nãy đến giờ, tất cả đều liên quan đến mẹ Lam.

Kỳ thật Lăng Lan trách lầm Lăng Tiêu, trước khi Lăng Tiêu đi ra chiến trường đã dự cảm có chuyện không hay xảy ra, nhưng bởi vì đây là mệnh

lệnh của quân bộ nên ông không thể không chấp hành, cho nên trước khi đi ông đã dùng tinh thần lực của mình để ngưng kết tạo ra truyền thừa này, hy vọng con trai mình có thể dựa vào truyền thừa để đi theo con đường của ông.

Nhưng ông cũng biết rõ đám cao tăng ở quân bộ, bọn họ vô cùng tham lam đối với phương pháp thăng cấp thần cấp sư sĩ (người điều khiển cơ giáp thần) của ông cho nên ông không trực tiếp gửi truyền thừa của mình cho Lam Lạc Phượng, mà giao cho thủ trưởng trực tiếp của mình. Ông sợ những người không biết như Lam Lạc Phượng, Lăng Lan nếu có thứ này sẽ trở thành mục tiêu của quân bộ, bị kẻ khác giết chết để lấy truyền thừa này.

Đương nhiên Lăng Tiêu cũng biết nếu trực tiếp giao truyền thừa này ra thì con của mình có thể không nhận được truyền thừa này, vì vậy ông còn an bài thêm một quân cờ, đó chính là hiệu trưởng của học viện đồng quân. Ông hy vọng khi con trai mình Lăng Lan tiến vào học viện đồng quân thì hiệu trưởng có thể gây áp lực với quân đội trả truyền thừa lại cho con mình. Để hiệu trưởng đồng ý với thỉnh cầu này, Lăng Tiêu từng hứa, không chỉ có con trai mình mà bất cứ đứa trẻ nào có thể vượt qua được khảo hạch thì đều có thể có được truyền thừa đó.

Lăng Tiêu khổ tâm an bài hết thảy đương nhiên sẽ không cho người khác có thể lấy được truyền thừa này ngoài con mình, cho nên nội dung khảo hạch của truyền thừa đều sử dụng thêm những thủ đoạn nhỏ để loại trừ người khác.

Cho nên khi vào cửa thứ nhất, dùng võ thuật cơ bản của học viện đồng quân làm phương thức kiểm tra, điều này khiến cho người ta cảm thấy Lăng Tiêu đối với bất cứ đứa trẻ nào cũng đối xử bình đẳng. Tuy rằng thể thuật cơ bản này ai ai cũng biết, nhưng nó thành công loại trừ rất nhiều người trưởng thành, với thủ đoạn giả thiết đồng bộ, ông không cho phép bất cứ người nào cao hơn 1m6 có thể qua cửa này, nếu có người đi vào thì sẽ

trực tiếp bị out, đây chính là nguyên nhân mà các chiến sĩ của quân bộ không thể vượt qua cửa này.

Đương nhiên nếu Lăng Lan trưởng thành mới được tiếp xúc với truyền thừa này thì cũng sẽ bị đuổi ra ngoài, không có biện pháp nhận được truyền thừa. Bởi vì truyền thừa của Lăng Tiêu cần phải luyện tập trong khoảng thời gian dưới 10 tuổi mới có cơ hội thành công, lúc làm truyền thừa này Lăng Tiêu chỉ có thể hy vọng khi Lăng Lan tiến vào khảo hạch thì không vượt qua phạm vi tuổi này.

Sau khi qua cửa thứ nhất, cửa thứ hai đã bại lộ hoàn toàn ý nghĩ của Lăng Tiêu, dùng thể thuật của tử sĩ Lăng gia để khảo nghiệm. Đến cửa này thì trên cơ bản đều đã cắt đứt hết những khả năng tiến vào cửa thứ 3 của những đứa trẻ khác. Đương nhiên nếu quân đội có tâm cũng có thể đem thể thuật của tử sĩ Lăng gia dạy cho những đứa trẻ đó, giúp nó có thể tiến vào cửa tiếp theo.

Cho nên khi tới cửa thứ 3, Lăng Tiêu lựa chọn dùng bí mật của mình và Lam Lạc Phượng làm câu hỏi, và chỉ có Lam Lạc Phượng mới biết được u cốc mỹ lệ đó rốt cuộc là như thế nào. (?)

Ở trong quân doanh nên bọn họ không có cơ hội đi ra ngoài xem những cảnh sắc mỹ lệ, cho dù là trong thế giới ảo thì cũng chỉ có thể quay quanh thế giới của quân đoàn số 7. Cho nên vì làm cho Lam Lạc Phượng vui vẻ, Lăng Tiêu đã từng để Lam Lạc Phượng đi vào cơ giáp Belief của chính mình, lệnh cho cơ giáp Belief tạo ra một u cốc xinh đẹp dựa vào chương trình mô phỏng thế giới bên ngoài Lam Lạc Phượng vui vẻ vô cùng, gọi nó là thế giới Belief

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Tín Vật Thật Sự!

Lăng Tiêu tin chắc Lam Lạc Phượng nhất định sẽ nói cho Lăng Lan quá trình quen biết của 2 người, rồi sẽ nói đến chuyện cơ giáp. Đường nhiên ông cũng không ngờ rằng tuy Lam Lạc Phượng có kể về chuyện tình của 2 người nhưng chỉ kể một phần bỏ qua phần cơ giáp, bởi vì Lam Lạc Phượng cho rằng nếu nói với Lăng Lan về cơ giáp thì vẫn còn quá sớm).

May mắn Lam Lạc Phượng từng nói nơi mình muốn đi nhất là thế giới belief rồi có tiểu Tứ ghi lại cho nên mới có thể thành công vượt qua cửa, không thể không nói khi vượt qua cửa thứ 3 đó, Lăng Lan gặp nhiều nguy hiểm nhất. Nhưng cho dù Lăng Lan thất bại thì cũng có thể trở về hỏi mẹ Lam rồi lại tiến lại khảo hạch cũng không sao.

Lăng Tiêu cũng không thiết lập mỗi người chỉ có một lần được đi vào khảo hạch, Lăng Tiêu cũng những vấn đề mà mình đặt ra quá có, sợ ngay cả Lam Lạc Phượng cũng có thể quên.

Lăng Tiêu cũng sợ có người đánh bậy đánh bạ nói ra tên cơ giáp của mình nên lại thiết trí thêm một chương ngại nữa, trong đại sảnh. Nếu như có người thật sự thành công đi đến bước này, thì khi chọn một căn phòng nào đó ông cũng sẽ dạy phương pháp tu luyện thể thuật của Lăng gia cho người đó. Chỉ cần cố gắng nghiêm cẩn khổ luyện thì việc đạt được cấp vương bài chỉ còn là vấn đề thời gian.

Như vậy ông có thể tiếp tục chờ đợi con trai của mình đi vào khảo hạch, bởi vì chỉ có con trai của ông mới biết được nhà của Lăng gia được chia làm hai phần và chỉ có nó mới biết đâu là căn phòng chân chính.

Tuy nhiên, Lăng Tiêu vẫn chưa hết lo lắng, dù sao thực lực của quân đội là quá mạnh, ông không thể xác định tử sĩ của Lăng gia có thể không phản bội mình rồi đem bí mật quả Lăng gia tiết lộ cho quân đội hay không, vì thế ông quyết định tạo ra khảo hạch cuối cùng. Khảo hạch này chính mà bí mật của riêng ông và Lam Lạc Phượng mà không hề có người thứ ba biết đến.

Phải biết rằng, việc Lăng Tiêu và Lam Lạc Phượng sử dụng mật mã ma để làm phương tiện liên lạc chưa từng bị ai phát hiện, nói cách khác loại mật mã này chỉ có hai người biết được, cho nên người có thể trả lời câu hỏi này ngoài trừ Lam Lạc Phượng thì cũng chỉ có thể là con của hai người thôi.

Nếu như theo dự đoán của Lăng Tiêu thì Lăng Lan chắc chắn có thể vượt qua ải này.

Đã biết được câu hỏi là gì, Lăng Lan nhanh chóng rời thư phòng đi tới phòng ngủ, tới trước bàn trang điểm để tìm hộp trang sức của mẹ Lam.

Bên trong hộp trang sức chứa rất nhiều trang sức tinh xảo và quý giá. Lăng Lan tùy ý tìm ở trong, không phát hiện ra vật muốn tìm, cô liền bỏ hộp trang sức xuống đi về phía giường ngủ. Cái giường này vô cùng quen thuộc, từ lúc cô sinh ra thì đã ngủ ở đó, cho tới khi có thể nói yêu cầu được ngủ riêng thì mới không dùng nữa.

Trong khoảng thời gian đó, Lăng Lan nhớ rõ mẹ Lam luôn đặt những thứ quan trọng ở trên đầu giường này. Lăng Lan đặt tay trên mép giường bắt đầu tìm, ngay lúc này một chiếc cửa sổ xuất hiện trên đầu giường. Lăng Lan nhanh chóng mở nó ra, bên trong là một màn hình máy tính yêu cập

nhập mật mã mới có thể mở, mật mã có mười chữ số, Lăng Lan không nghĩ nhiều trực tiếp nhập mã số vào, nếu mẹ Lam chưa từng thay đổi mật mã của két này thì mật mã của cô chắc chắn không sai.

Sau khi nhập mật mã, không đến năm giây sau, một ngăn kéo rộng khoảng 30 cm, dài 50 cm bắn ra, xuất hiện trước mặt Lăng Lan.

Quả nhiên là có ám toán! Lăng Lan cảm thán.

Cô nhanh chóng mở chiếc hộp ra, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương rất lớn, óng ánh, trong suốt xuất hiện trước mắt Lăng Lan. Đây chính là nhẫn đính hôn mà mẹ vô cùng trân quý.

Lăng Lan mỉm cười, cô nhanh chóng đóng hộp lại rồi cầm về thư phòng.

Lăng Tiêu nhìn thấy cô đã trở lại thì tựa tiểu phi tiểu hỏi: “Tìm được thứ ta muốn rồi sao?”

Lăng Lan không nói gì trực tiếp mở chiếc hộp ra rồi đem đến trước mặt Lăng Tiêu, vẻ mặt nghiêm cẩn nhìn người “thanh niên” trước mặt.

Lăng Tiêu ý cười càng đậm: “Đây là thứ ta muốn sao? Là đáp án của con?” Lăng Tiêu nhíu mày chờ câu trả lời của Lăng Lan.

”Nhẫn đính hôn của mẹ Lam, là người đưa.” Lăng Lan nhàn nhạt trả lời.

Lăng Tiêu cười ha ha mặt tán thưởng nói: “Không sai, vậy mà bị con tìm thấy đáp án. Có thể nói làm thế nào con biết chiếc nhẫn kim cương này là đáp án mà ta muốn hay không?”

”Con chỉ nói đây là nhẫn kết hôn chứ chưa nói nó là đáp án của nhiệm vụ.” Lăng Lan nói tới đây thì Lăng Tiêu hoàn toàn dừng cười, cả người bỗng cứng lại, ông không dự đoán được Lăng Lan sẽ nói như vậy.

Lúc này đây đến phiên Lăng Lan nở nụ cười. Cuối cùng cô cũng có thể đáp lễ cha Lăng vô sỉ của mình rồi, đùa cô này giờ cũng quá vui nhỉ.

Lăng Tiêu chỉ xấu hổ trong chớp mắt rồi nhanh chóng khôi phục lại bình thường, Lăng Tiêu buồn cười hỏi: “Một khi đã như vậy vì sao con lại đem nó đưa cho ta?”

”Bởi vì thứ mà người yêu cầu cần có nó mới có thể lấy được.” Lăng Lan lấy chiếc nhẫn ra huơ trước mặt Lăng Tiêu,

”Ồ? Ta vậy mà không biết trừ chiếc nhẫn này ta còn có yêu cầu thứ gì? Thật xin lỗi nhiệm vụ thất bại.” Lăng Tiêu không cười nữa, khuôn mặt lãnh khốc tuyên bố thất bại của Lăng Lan. Vẻ mặt tỏ ra thất vọng rõ ràng nói cho Lăng Lan cô thật sự nghĩ sai rồi.

”Đây là nhẫn cầu hôn nhưng không phải tín vật cầu hôn, tuy giống hai chữ nhưng không phải chính là không phải, có đúng không cha?” Lăng Lan vô tình đánh vỡ lời nói dối của Lăng Tiêu, “Ngài cũng đừng diễn làm gì, nếu như lựa chọn chiếc nhẫn là đáp án thì mới gọi là thất bại.”

Lăng Tiêu bất vi sở động, chỉ thấp giọng thở dài: “Đã đi tới bước này nếu để con thất bại quay về như vậy hẳn con sẽ không phục đâu nhỉ, như vậy đi, ta cho con một cơ hội, hi vọng con có thể thuyết phục ra.”

Lăng Lan biết đây cũng có thể là một loại khảo hạch vì thế cũng không khách khí trực tiếp đi ra sau lưng của Lăng Tiêu, ngón tay chỉ chỉ nói: “Cha, mời đứng dậy dùm.”

Lăng Tiêu vẻ mặt bất đắc dĩ đứng lên, phối hợp đem bàn học lộ ra. Dù sao đã nói cho người khác một cơ hội thì cũng không thể ngăn cản.

Lăng Lan đi đến vị trí Lăng Tiêu vừa ngồi, mở chiếc hộc bàn ra rồi luồn cánh tay vào dưới đáy hộc. Chờ 3 giây, không có chuyện gì xảy ra, lúc này

Lăng Lan mới chợt nhớ mình đang ở trong trí nhớ của Lăng Tiêu vào 8 năm trước, kết sắt của Lăng gia vẫn chưa có thêm dấu vân tay của cô.

Lăng Lan buồn bực đứng lên, nói với Lăng Tiêu: “Cho con mượn vân tay của cha dùng một chút.”

Nói xong trực tiếp kéo tay Lăng Tiêu ấn vào đáy hộp, để như vậy 3 giây thì chợt nghe tiếng động của gia sách bên cạnh bị dịch chuyển, đương nhiên tiếng dịch chuyển này nhỏ vô cùng, người bình thường chắc chắn sẽ không nghe thấy.

Lăng Lan trực tiếp đi đến phía trước giá sách thứ tư, nơi được đặt đầy những bộ sách cũ. Phương thức đọc bằng sách ở thế giới này đã không còn phổ biến như trước, thậm chí rất hiếm người đọc sách, tất cả những bộ sách bằng giấy ở thời đại này đều là những loại sách cổ để lại từ trăm năm trước, nếu có người may mắn gặp những quyển sách như vậy thì chắc chắn sẽ ngạc nhiên, trân trọng, không dám đụng vào. Nếu có người nhìn thấy hành động lúc này của Lăng Lan nhất định sẽ khóc chết, phê phán không thôi.

Chỉ thấy Lăng Lan nhanh nhẹn nắm lấy giá sách kéo ra, bộ sách bị kéo ngã theo giá cũng rớt ra ngoài, chỉ là nó không rớt xuống đất mà bị dính chặt lên kệ. Sau khi bộ sách bị kéo ra thì một chiếc hộp nhiều cạnh lộ ra ngoài.

Lăng Lan cầm chiếc nhẫn trong tay đặt vào trung tâm của chiếc hộp, vừa khít không khe hở, 6 giây sau tiếng “Cạ..ạ..” từ giá sách bên cạnh truyền đến.

Lúc này Lăng Lan đè chiếc nhẫn trong tay xuống, một hàng sách trên chiếc kệ bên cạnh bỗng nhiên biến mất, thay vào đó một cái tủ sắt khoảng 30 cm xuất hiện.

Hóa ra chiếc nhẫn này chỉ là chìa khóa để mở kết sắt thứ hai, bất quá chiếc nhẫn kim cương này cũng là một bài khảo nghiệm, nếu vô tình tìm

được rồi bị lời nói của Lăng Tiêu lừa thì thứ nhận được cuối cùng cũng chính là phương pháp tu luyện của Lăng gia.

Đương nhiên, nếu ở thế giới hiện thực, Lăng Lan căn bản không cần vẽ vời thêm chuyện đi tìm nhẫn kim cương, rất nhiều lần lúc không có Lam Lạc Phượng, Lăng Lan trực tiếp bảo tiểu Tứ 'Khởi thông' với cái kết sắt để cô có thể mở ra dễ dàng.

Bất quá bây giờ là đang ở trong thế giới của nhiệm vụ, Lăng Lan không thể không cẩn thận hơn một chút, cô không biết nếu mình làm những hành động không đúng chuẩn thì sẽ có chuyện gì xảy ra, nếu như làm ảnh hưởng đến cái gì trong truyền thừa này thì cô chắc tức chết.

Lăng Lan thuận thục nhập mật mã, mở tủ sắt. Lam Lạc Phượng chưa từng đổi mật mã.

Trong tủ sắt có rất nhiều đồ cổ quý báu, còn có rất nhiều thứ cổ quái, hiếm lạ. Đây đều là những thứ mà Lăng gia các đời trước sưu tập lại, có một số thứ của Lăng Tiêu, cây bút lông tinh xảo của Lam Lạc Phượng cũng ở trong đó.

Lăng Lan tùy ý lấy ra 3 thứ rồi đặt trước mặt Lăng Tiêu, “Đây mới thật sự là tín vật cầu hôn, tất cả có 3 thứ.”

Ba thứ này đều là những vật rất bình thường, một tờ giấy trắng, một móc khóa hình cơ giáp, và một tấm phiến bình thường.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Thị Lực Và Tốc Độ Tay!

Trên tờ giấy chỉ chút chữ, đây chính là những hứa hẹn của Lăng Tiêu với Lam Lạc Phượng sau khi kết hôn. (là bằng chứng cho việc Lăng Tiêu mãi mãi chỉ có thể là thê nô)

Tâm phiến, là nơi lưu giữ thông tin những tài sản riêng của Lăng Tiêu, chỉ cần có người nắm giữ tâm phiến này thì dù không có sự đồng ý của Lăng Tiêu, người đó vẫn có thể đổi tên chủ tài sản Lăng Tiêu thành người khác.

Còn móc khóa cơ giáp đó là mô hình do chính tay Lăng Tiêu làm, Lăng Lan cũng không biết đến cùng nó đại biểu cho cái gì, hoặc có thâm ý gì khác bởi vì mẹ Lam không nói, nhưng mẹ đã nói với cô, trong 3 thứ này thì chiếc móc khóa là vật quan trọng nhất..

Lăng Tiêu nhìn 2 đồ vật trước mặt vẻ mặt phức tạp, nhưng phần nhiều là kích động, bất quá Lăng Tiêu cũng nhanh chóng thu lại tình cảm sắp tràn ra, ngẩng đầu cười nhìn Lăng Lan: “Chúc mừng, Lăng Lan, con qua cửa, con có thể nhận được truyền thừa của ta... Con ta, hôm nay ta thật sự rất vui vẻ.”

Lăng Tiêu tươi cười khiến Lăng Lan trực tiếp sửng sốt, lúc này cô mới hiểu được vì sao mỗi khi mẹ nhắc tới ba thì đều bày ra khuôn mặt háo sắc như vậy, quả thật khi cha thật tình cười lên thì đẹp mắt vô cùng, cho dù ở

thế giới này tuần nam mỹ nữ là vô số nhưng chắc chắn cha cô nằm trong nhóm nam thần.

Lăng Tiêu đi đến trước mặt Lăng Lan, giờ phút này ông trầm mặc, vẻ mặt lộ ra một tia thất lạc, ông nói: "Kỳ thực, cha cũng không hy vọng nhiệm vụ truyền thừa này xuất hiện, bởi vì nó xuất hiện cũng có nghĩa là cha đã mất. Nếu có thể, cha muốn được cùng vợ mình đi ngao du khắp nơi, được nhìn con, cùng con trưởng thành.... Cha luyến tiếc con. Con tôi, cha thậm chí còn chưa biết được con là trai hay là gái, là giống cha, hay là giống mẹ con..."

Lăng Tiêu luống cuống chỉ trong chớp mắt rồi nhanh chóng khôi phục bình thường. Ông tự giễu: "A.. còn có thể nguy hiểm nhiều lời như vậy, cảm giác thật không tốt chút nào.

Lăng Tiêu lại lần nữa khôi phục nụ cười bình thường, ánh mắt nhìn về phía Lăng Lan ôn nhu vô cùng, điều này khiến trái tim Lăng Lan co rúm lại, một thứ gì đó quét qua lòng cô.

Lăng Lan rất rõ ràng, giờ phút này Lăng Tiêu không nhìn cô, đây là tinh thần lực của Lăng Tiêu 8 năm trước, có thể những gì ông nói vừa nãy chỉ là đoạn ký ức nhớ đến mẹ Lam, hoặc có thể đó là những trông đợi mà ông dành cho đứa trẻ chưa ra đời của mình.

Không biết vì sao Lăng Lan cảm thấy thật xót xa. Có lẽ vì đã dung hợp với cơ thể này nên đối với tình cảm của cha cô cũng cảm thấy đau lòng.

Lăng Tiêu nói: "Cha tin chắc con của cha là đứa trẻ kiên cường nhất, mẹ con cha giao cho con, nhất định phải để cô ấy vui vẻ. Cha là một người chồng không có trách nhiệm, một người cha không có trách nhiệm, thật có lỗi với hai người."

Lăng Lan vừa định nói chuyện thì Lăng Tiêu đã làm một động tác ngăn lại: "Đừng nói chuyện, để cha ảo tưởng một khung cảnh tốt đẹp đã. Cha

đang nghĩ tới nếu có thể gặp con, con chắc chắn sẽ gọi cha là cha, rồi sau đó nói con yêu cha.”

Lăng Tiêu nói xong lại lộ nụ cười chua chát, đau khổ nói: "Có phải chuyện này rất mơ mộng hão huyền hay không. Ta đã là một người không biết chịu trách nhiệm, không bị mắng chửi đã là may, làm sao có thể yêu cầu con gọi ta là cha chứ.”

Khóe miệng Lăng Lan giật giật nhưng vẫn không thể gọi ra tiếng “cha” này, tuy rằng cô biết người đang đứng trước mặt là cha cô ở kiếp này, là người mà trong 7 bảy năm qua, gần như ngày nào mẹ Lam cũng nhắc tới, nhưng nói cô gọi người đó là cha thì cô thật sự nói không được.

Lăng Lan chỉ có thể quy tội cho việc người đang đứng trước mặt mình quá trẻ tuổi, điều này khiến cô kháng cự với việc gọi tiếng cha.

Ánh mắt Lăng Tiêu chột lóe qua một tia thất lạc, kỳ thật ông nói những lời này cũng là gián tiếp hy vọng con mình có thể gọi mình một tiếng cha, ông không dám đưa ra yêu cầu trực tiếp bởi vì chính ông cũng cảm thấy áy náy với đứa trẻ này.

Đáng tiếc, sự thật đúng như ông dự đoán, đứa nhỏ thật sự hận ông, không muốn gọi ông là cha, việc này thật sự khiến ông bi thương vô cùng. Lăng Tiêu của 8 năm trước thật sự ảo tưởng rất nhiều thứ, nghĩ tới rất nhiều khả năng, nhưng loại khả năng này là thứ ông không muốn nhìn thấy nhất...

Mặc kệ cho nỗi đau trong lòng, Lăng Tiêu nhanh chóng khôi phục lại chính mình, mở ra chương trình học đầu tiên.

Lăng Lan khóa học đầu tiên trong truyền thừa này có thể là những thể thuật độc môn của Lăng Tiêu, phải biết rằng kể cả khi tiến vào không gian học tập hay học viện đồng quân thì những thứ cô được học đầu tiên chính là thể thuật, quan niệm ở bất cứ đâu trong thế giới này chính là trụ cột là thứ quan trọng nhất.

"Có phải thắc mắc vì sao không học thể thuật có phải không?" 8 năm trước Lăng Tiêu đã đoán có thể Lăng Lan sẽ thắc mắc đến vấn đề này nên hỏi.

Nhìn Lăng Tiêu chủ động hỏi ý kiến, Lăng Lan đương nhiên không chút do dự gật đầu chờ Lăng Tiêu giải thích cho mình.

Lăng Tiêu cười nói cho Lăng Lan biết thể thuật trụ cột ở học viện đồng quân là bộ thể thuật được tích lũy từ ngàn vạn năm, là bộ thể thuật tốt nhất mọi thời đại, vì vậy cho tới trước khi Lăng Lan có thể hoàn thành bộ thể thuật đó một cách hoàn mỹ nhất thì ông sẽ không dạy thêm bất cứ bộ thể thuật nào, cho dù là thể thuật độc môn. Rất nhiều người trong khi còn chưa xây chắc trụ cột mà đã đi học những loại thể thuật tầm cao, đây là một phương pháp hoàn toàn sai lầm, giống như xây nhà, móng còn chưa vững thì làm sao xây được nhà cao.

Lăng Tiêu không rõ phương pháp có thể thăng cấp thần cấp sư sĩ là gì, nhưng một trong những lý do mà ông nghĩ tới đầu tiên khi thuận lợi thăng thần cấp chính là nhờ trụ cột của thể thuật này.

Lúc còn nhỏ Lăng Tiêu cũng từ chối học thể thuật tuyệt học của Lăng gia, quyết tâm học thể thuật trụ cột tới cảnh giới cao nhất, nhờ vậy mà ông có thể chạm vào sự thâm ảo của trụ cột, cũng tìm được con đường thăng cấp...

"Như thế nào gọi là đạt cảnh giới cao nhất?" Lăng Lan hoang mang, trụ cột thể thuật cô đã sớm hiểu rõ trong lòng bàn tay, chẳng lẽ cô còn luyện chưa tới sao??

"Lúc con có thể học xong thể thuật trụ cột, đem nó sử dụng nhuần nhuyễn như lòng bàn tay thì đến lúc đó con có thể hiểu." Lăng Tiêu giải thích.

Lăng Lan cũng không quá nôn nóng, tuổi cô còn nhỏ, còn rất nhiều thời gian.

"Hiện tại thứ cha có thể dạy con chính là phương pháp đề cao khả năng nhìn cũng như tốc độ tay, cho dù là cách đấu hay là điều khiển cơ giáp thì hai yếu tố này đều không thể thiếu." Lăng Tiêu nói "Hai yếu tố này đều phải dựa vào khổ luyện mới có thể thành công tăng nhanh, đặc biệt là tốc độ, phải luyện tập ngay khi còn nhỏ lúc ngón tay còn chưa dài ra, vẫn còn mềm mại, như vậy mới có thể khai phá ra cực hạn của con người.

Nói xong Lăng Tiêu đột nhiên vươn tay lên, hóa ra bên trong lòng bàn tay của ông có chứa những viên trân châu óng ánh. Sau đó ngón tay ông bắt đầu động, hạt trân châu trong lòng bàn tay bắt đầu chạy tự do, lúc đầu còn chậm sau đó tốc độ từ từ tăng lên đến cuối cùng không còn thấy viên trân châu đó đâu nữa, cô nhìn thấy những ngón tay của Lăng Tiêu bắt đầu hóa thành hư ảo, rõ ràng là thấy nhưng không biết đó là ngón nào.

Trong lúc Lăng Lan còn nhìn đến sững sờ thì Lăng Tiêu đột nhiên khép tay lại, ánh mắt Lăng Lan đang từ trạng thái nhìn vật động bỗng dừng đột ngột khiến mắt cô đau đớn.

"Nhãn lực của con còn chưa đạt tới tốc độ tay cha cho nên không thể tiếp tục nhìn, bây giờ con hãy nhắm mắt nghỉ ngơi trước đi." Lăng Lan nhắm mắt theo lời của Lăng Tiêu, chờ tới khi ánh mắt không còn bị rát nữa mới từ từ mở ra.

"Con hẳn là đã biết cực hạn của mắt mình ở đâu rồi chứ, từ giờ trở đi, con hãy cố gắng rèn luyện tốc độ tay, đồng thời tăng khả năng nhìn để nó có thể theo kịp tay của con, rèn luyện từng chút một không thể lơ là." Lăng Tiêu nghiêm túc nói cho Lăng Lan biết nhiệm vụ truyền thừa cũng không dễ dàng thần kỳ như người ta vẫn tưởng, muốn đạt được thành công, phải dựa vào chính mình nỗ lực đạt được, không bao giờ có chuyện có người một bước là lên tới trời.

"Con đã hiểu." Lăng Lan gật đầu tỏ vẻ đã rõ, trong lòng cực kỳ cảm kích chỉ đạo của Lăng Tiêu. Lăng Tiêu dùng bài huấn luyện tốc độ tay và nhãn lực để nói cho cô biết muốn mạnh lên là dựa vào chính mình, người khác không thể thay thế được.

"Tốc độ vừa rồi là tốc độ nhanh nhất sao?" Tâm tình rất tốt, Lăng Lan tò mò hỏi.

Lăng Tiêu mỉm cười lại mở bàn tay ra, lúc này trong tay ông không phải chỉ có một viên trân châu mà có tới 9 viên. Lăng Lan âm thầm tắc lưỡi, không đợi cô hỏi ý kiến thì Lăng Tiêu bắt đầu múa tiếp, 9 viên trân châu chạy ở bên trong bàn tay phát ra tiếng đình đình leng keng thanh thúy.

Lăng Lan áp lực vô cùng, một viên thì cô có thể chắc chắn làm được, 2 viên còn có thể chứ nếu có viên thứ 3 tới thì thật sự bó tay, thế nhưng Lăng Tiêu lại thoải mái mà khống chế được 9 viên châu như vậy.

Tốc độ của Lăng Tiêu càng lúc càng nhanh, cuối cùng những viên trân châu hợp lại thành một không còn sự tồn tại của khoảng cách nữa.

Lăng Lan cho rằng đây đã là cực hạn nhưng cô không ngờ tới chuyện đáng ngạc nhiên còn đang ở phía sau, dần dần Lăng Lan không thể nhìn thấy hư ảnh của tay Lăng Tiêu nữa, cô chỉ nhìn thấy bàn tay của Lăng Tiêu đang mở ra, nhưng bên trong không có viên trân châu nào.

Lăng Lan biết đây là giả, chỉ khi tốc độ đã nhanh tới một mức đáng sợ nào đó thì mới có thể sinh ra loại ảo giác như vậy, tự động để hình ảnh lại như lúc ban đầu.

Không đợi Lăng Lan hoàn hồn thì 9 tiếng "Rắc" liên tục vang lên, Lăng Tiêu đột nhiên dừng động tác ở ngón tay lại. Lúc này, Lăng Lan cảm giác hai mắt của mình đau đớn vô cùng, nước mắt ào chảy ra, xem ra ý đồ vượt qua cực hạn của cô không thành công và bị phản phệ rồi.

Một lúc lâu sau Lăng Lan mới cảm thấy thư thái, cô chậm rãi mở mắt ra nhìn Lăng Tiêu đang cười nhìn mình, tay phải đang nắm lại.

Lăng Lan ngượng ngùng nói “Đã bình thường rồi.” lúc này cô đem lực chú ý tập trung đến tay phải của Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu chậm rãi mở bàn tay ra, lúc này trong tay ông đã không còn viên trân châu nào nữa, chúng đã biến thành bột phấn, nát mịn trên tay. Lăng Tiêu nhẹ nhàng run ngón tay, bột phấn theo kẽ hở bắt đầu phân tán, hoặc bay lên, hoặc rớt xuống, dưới sự chiếu sáng của ánh đèn, những hạt bột đó ánh lên vô số ánh sáng trong suốt, loáng thoáng khiến cho người nhìn như rơi vào ma cảnh.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Truyền Tống Đến Kinh Đô?

Lăng Lan cũng không bị cảnh tượng hấp dẫn huyền ảo hấp dẫn, sắc mặt cô thay đổi. Tuy vừa rồi Lăng Lan không nhìn thấy tình hình bên trong bàn tay của Lăng Tiêu nhưng cô biết ông không hề tác động bất cứ sức mạnh nào lên nó, chỉ dùng ngón tay điều khiển để không cho những viên trân châu rơi ra ngoài, chỉ cần dùng một chút xiu lực như vậy mà có thể đập nát 9 viên trân châu thì có thể tưởng tượng “chút” lực đó khủng bố đến mức nào.

”Dường như con đã rõ rồi nhỉ.” Biểu hiện của Lăng Lan khiến Lăng Tiêu hài lòng vô cùng, ông cho rằng mình còn phải nói tỉ mỉ thì mới có thể giúp con khơi thông nhưng hóa ra tự mình Lăng Lan cũng có thể hiểu được nội dung thâm ảo của bài học đầu tiên này.

”Đúng vậy, khi mỗi thứ gì đó bị đẩy đến cực hạn thì sẽ sinh ra một nguồn năng lượng vô cùng lớn.” Lăng Lan đem kết quả nghiên cứu của mình cẩn trọng nói ra.

Lúc này trong lòng Lăng Lan hưng phấn vô cùng, bởi vì lúc này cô đã có thể trao đổi những thứ mình phát hiện với người khác. Những đạo sư trong không gian học tập lúc nào cũng chỉ muốn chính cô tự mình tìm hiểu, không bao giờ nói nhiều thêm một lời, điều này khiến cho cô đôi khi lâm vào tình trạng hoang mang không biết gì.

”Nói không sai, không nghĩ tới anh cũng phát hiện được điểm này, ta gọi nó là thể, nó có rất nhiều lại khác nhau, nhưng Lăng Lan, con cần phải nhớ kỹ những lời ta nói ngày hôm nay, thể tuy tốt nhưng không có nghĩa là càng nhiều thể càng tốt.” Lăng Tiêu nhàn nhạt nhìn lướt qua Lăng Lan khiến cho tâm trạng hưng phấn của cô nhanh chóng biến mất.

Lời nhắc nhở của Lăng Tiêu khiến Lăng Lan dăm chiêu, Lăng Tiêu cũng không để Lăng Lan ở trong không gian nhiệm vụ quá lâu, sau khi nhắc nhở xong liền đá cô trở về điểm đăng nhập của thế giới ảo.

”Cô rốt cục đã xuất hiện lão đại!” Tiểu Tứ nhìn thấy Lăng Lan xuất hiện thì nước mắt chảy đầy mặt, vẻ mặt ủy khuất lao tới.

Lăng Lan theo bản năng tiếp lấy tiểu Tứ cảnh giác nói: “Người cứ như vậy xuất hiện không sợ bị người khác phát hiện sao?”

Tiểu Tứ khóc thút thít nói: “Không có việc gì lão đại, chỗ này là một không gian đặc biệt mà tôi đã tạo ra, chúng ta có thể nhìn thấy mọi người xung quanh nhưng không ai có thể thấy được chúng ta.”

”Đúng rồi lúc ở trong không gian nhiệm vụ, chỗ nhà lớn của Lăng gia vì sao ta không nghe thấy giọng nói của người?” Lăng Lan kỳ quái, thật ra cô từng muốn tiểu Tứ dùng năng lực của mình mở chiếc tủ sắt trong thư phòng nhưng không hiểu sao tiểu Tứ lại không phản ứng.

Lúc đó bởi vì còn có nhiệm vụ phải làm nên tuy hoang mang cũng không có thời gian để hỏi, bây giờ cô có thời gian rồi, phải hỏi.

Lời nhắc nhở này của Lăng Lan khiến tiểu Tứ nhớ lại chuyện thương tâm, nó khóc rống lên. Sau khi được Lăng Lan an ủi mới thút thít nói nguyên nhân. Hóa ra lúc tiến vào thư phòng, thứ mà Lăng Lan nhìn thấy là nụ cười hiền lành của Lăng Tiêu, mà tiểu Tứ thì nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của ông ấy. Chỉ bằng một ánh mắt này liền khiến cho trình tự của tiểu Tứ bị hỗn loạn, nó trực tiếp bị đá ra khỏi không gian truyền thừa, đây cũng

là nguyên nhân vì sao tiểu Tứ không phản ứng, bởi vì nó bị Lăng Tiêu đá đi.

Lăng Lan nhú nhú mày, trong lòng lo lắng không ít, chuyện này có phải chứng minh những cường giả có tinh thần mạnh rất có thể phát hiện ra sự tồn tại của tiểu Tứ?

Tiểu Tứ cảm giác Lăng Lan lo lắng, trong tâm phiền bắt đầu nóng lên, cảm giác ấm áp này khiến cho thật thoải mái. Tâm tình rất tốt nó nói với Lăng Lan, “Lão đại, cô đừng lo lắng, tôi đã từng qua rất nhiều người có tinh thần lực cường đại nhưng cũng chưa từng bị phát hiện, có lẽ là do tôi tiến vào không gian truyền thừa của ba ba, cũng có nghĩa đi vào tinh thần lực của ông ấy nên mới bị phát hiện.”

”Ừm, người nói cũng có lý, bất quá sau này phải cẩn thận, đừng tùy tiện đi vào tinh thần thể của người khác, tránh phát sinh chuyện nguy hiểm như hôm nay.” Lăng Lan cảm giác tiểu Tứ nói có cũng có đạo lý nhưng vẫn cảnh cáo tiểu Tứ một lần, sau này trong thế giới ảo phải kiềm chế một chút, đừng cho rằng mình thật sự là thần.

Hai người nói chuyện thêm một chút thì tiểu Tứ mới không chế “Lăng Lan” đang ở trong thư viện kia đứng dậy đi ra ngoài, chậm rãi tiến đến điểm đăng nhập rồi để cho nó biến mất, để Lăng Lan thật đi vào.

Bởi vì phải chịu áp lực quá lớn trong không gian truyền thừa nên lúc này Lăng Lan cũng cảm thấy có chút mệt mỏi. Sau khi cùng tiểu Tứ thoát khỏi thế giới ảo cô nhanh chóng lên giường nghỉ ngơi.

Bởi vì có tiểu Tứ an bày chu toàn nên cho dù đã bị quân đội theo dõi, cũng không ai phát hiện truyền thừa của Lăng Tiêu đã bị Lăng Lan đoạt đi, học sinh vẫn tiến vào khảo hạch và bị đá ra như thường. Để không ai phát hiện truyền thừa bị lấy đi, tiểu Tứ đã thiết lập một truyền thừa giả đặt ngay bên ngoài truyền thừa thật và chế định nó luôn tồn tại song song với truyền

thừa thật của Lăng Tiêu, thẳng cho đến một ngày khi truyền thừa thật của Lăng Tiêu biến mất thì nó cũng truyền thừa giả cũng biến mất khiến cho quân đội trở tay không kịp...

Từ sau nhận bài học đầu tiên trong truyền thừa của Lăng Tiêu, mỗi ngày Lăng Lan đều cố gắng luyện tập cách điều khiển những viên trân châu trong tay. Đương nhiên công cụ mà Lăng Lan luyện tập cũng không phải là những viên trân châu quý giá, nó là những viên bi được đúc từ kim loại mà thành.

Đám Tề Long luôn luôn đi theo Lăng Lan nhìn thấy lão đại nhà mình lúc nào cũng nắm 2 viên bi trong tay xoay tới xoay lui thì trong lòng vô cùng tò mò liền hỏi Lăng Lan vì sao lại làm như vậy.

Lăng Lan nghĩ đây cũng không phải phương pháp huấn luyện gì bí mật, vả lại Lăng Tiêu cũng từng nói việc huấn luyện tốc độ tay này chỉ là những kỹ xảo nhỏ mà thôi, mấu chốt là có nghị lực, kiên nhẫn và tâm không sợ khổ vì thế liền rộng rãi nói cho bọn họ đây là cái gì cũng như kết quả của bài huấn luyện.

Đám người Tề Long nghe xong hai mắt bắn ra tinh quang, tốc độ tay luôn luôn là chỗ khó của những cơ giáp sư, tuy rằng Liên Bang cũng từng thử những phương pháp huấn luyện để tăng tốc độ của tay và cũng có hiệu quả, nhưng thật sự là hiệu quả tăng lên không nhiều, thậm chí còn có những người không thể tăng thêm tốc độ, vì thế bọn họ liền vui vẻ làm theo phương thức luyện tập của Lăng Lan. Cứ như thế, trong học viện đồng quân trung tâm bắt đầu xuất hiện một phong cảnh mới, học sinh đặc cấp năm 2 cho dù là đọc sách, ăn cơm hay nói chuyện, lúc nào trên tay cũng mang theo 1 hay 2 hòn bi thép rồi để cho nó lăn lộn trong lòng bàn tay...

Cứ từng bước luyện như vậy mấy tháng, Lăng Lan phát hiện trong một tháng qua tốc độ của cô không tăng thêm chút nào, những buổi tối ở nhà một mình, cô thường dùng 3 hòn bi để luyện tập nhưng lúc nào cũng không

vượt qua được 3 phút 1 giây, Lăng Lan biết bản thân đã gặp tới bình cảnh đầu tiên.

Lăng Lan rất muốn đánh vỡ cái bình cảnh này nên cố ý gia tăng thời gian luyện tập tốc độ tay, nhưng càng nóng lòng lại càng không làm tốt được, mấy ngày liên tục áp bách và khổ luyện, không hiểu sao tốc độ tay của cô càng ngày càng chậm, vì thế cô biết mình không thể tiếp tục hành động tự ngược nữa nếu không hiệu quả thì không có mà thậm chí còn có thể để lại tai họa ngầm.

Lăng Lan quyết định phải nghỉ ngơi thật tốt, trừ nhiệm vụ trong không gian học tập không thể không làm thì những nhiệm vụ khác trong hiện thực hoặc thế giới ảo cô đều quyết định dừng lại không làm nữa, điều này khiến cho con người luôn bận rộn như cô bỗng trở nên rảnh rỗi vô cùng, điều này làm cho cô có chút không quen.

Nhìn vẻ mặt không khoẻ của lão đại nhà mình tiểu Tứ liền nghĩ ngay tới một biện pháp thả lỏng tốt nhất mà mình đã áp ủ lâu nay. Đưa Lăng Lan rời khỏi thế giới ảo của học viện, đi ra ngoài dạo chơi thế giới bên ngoài.

Đề nghị của Tiểu Tứ cũng khiến Lăng Lan thập phần kích động, dù sao cô còn chưa từng tới thế giới ảo thực sự.

Tâm động không bằng lập tức hành động, buổi chiều hôm đó Lăng Lan liền nói với tiểu Tứ chuẩn bị sẵn sàng rồi đăng nhập vào thế giới ảo, chuẩn bị đi dạo chơi một vòng.

Khi Lăng Lan tiến vào điểm đăng nhập thì thấy mình vẫn đang ở đại sảnh của học viện, không khác gì mấy thì nghĩ rằng tiểu Tứ làm lỗi về mặt buồn bực nói: “Tiểu Tứ, sao ta vẫn ở đây thế này? Với lại vì sao người không thay đổi về ngoài của ta?” Trẻ con chính là trẻ con, lúc mấu chốt vẫn có thể làm lỗi, quên trước quên sau.

Tiểu Tứ hết chỗ nói rồi trực tiếp biến một cái gương tới trước mặt Lăng Lan, lúc này cô mới thấy hình ảnh bây giờ của mình.

”Ha ha a...” Lăng Lan ngây ngô cười, hóa ra bây giờ vẻ ngoài của cô đã được thay đổi, lúc Lăng Lan đăng nhập vào thế giới ảo thì tiểu Tứ đã trực tiếp sửa sóng điện não của cô khiến cô trở thành một người khác.

Vẻ ngoài của Lăng Lan bây giờ là một cô gái 16 tuổi, giống với vẻ ngoài của Lăng Lan ở kiếp trước, khuôn mặt hình tròn, ánh mắt mở lớn có thần, nhìn cơ trí đáng yêu vô cùng.

”Hình tượng này có phải giống con nít quá không.” hình tượng, có phải hay không quá tạp oa y một điểm.” Lăng Lan cảm thấy có chút kỳ quái với vẻ ngoài lúc này của mình, nói thật cô đã quen nhìn khuôn mặt lúc nào cũng lạnh lùng, mang đậm nét nam tính kia.

”Như vậy mới không khiến cho người khác hoài nghi cô là Lăng Lan.” Tiểu Tứ cực kỳ hoang mang, nó thật vất vả tạo ra một người khác hoàn toàn với hình tượng của Lăng Lan, vì sao lão Đại có vẻ không thích như vậy chứ?

”Đúng nha.” Lăng Lan cũng phản ứng lại, nếu làm một hình tượng có vẻ giống với khí chất thật của cô, tuy khả năng bị phát hiện vẫn rất thấp, nhưng cũng có thể khiến người khác nghi ngờ, vẫn là tiểu Tứ lo lắng chu toàn.

Lăng Lan không keo kiệt khen ngợi và khích lệ tiểu Tứ một phen, trực tiếp là cho tiểu Tứ vui vẻ đến quên đường về.

Nghe Lăng Lan yêu cầu muốn tới kinh đô thì tiểu Tứ liền choáng váng vui sướng trung chọn đại tên của một tỉnh cầu rồi tới kinh đô của tỉnh cầu đó.

Lúc tiểu Tứ vừa mới đem Lăng Lan truyền tống quá liền phát hiện có vấn đề xảy ra nhưng nó không dám nói ra, nó vừa mới vừa được Lăng Lan khen ngợi, giờ phút này lại làm lỗi không phải đang tự đánh vào mặt mình sao, thôi kệ, dù sao lão Đại cũng không phải nói muốn tới kinh đô của tỉnh cầu Doha...

Lăng Lan lúc này căn bản không biết vị trí hiện tại của cô đã không ở tỉnh cầu Doha mà là ở hành tỉnh Lục Thâm, nơi cách Doha vạn năm ánh sáng nằm ở ngoài rìa của Liên Bang.

Lăng Lan đứng ở truyền tống điểm vẽ mặt kinh ngạc nhìn hình ảnh cổ điển trước mặt, chẳng lẽ mình bị lạc về thế giới cổ đại?

”Ta cứ cho rằng kinh đô hẳn phải hiện đại hơn chỗ của chúng ta nhiều, không nghĩ tới nó lại truyền thống như vậy.”

”Mỗi thành phố đều được thiết kế khác nhau, có thể chỗ này là nơi theo phong cách truyền thống.” Tiểu Tứ lặng lẽ lau mồ hôi lạnh trên trán, tìm tìm một lý do chính đáng để Lăng Lan không còn thắc mắc đến vấn đề này.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Người Thanh Niên Nguy Hiểm!

“Đúng vậy, so với thế giới hiện đại, khoa học kỹ thuật phát triển, ta càng thích nơi này hơn.” Lăng Lan nở nụ cười, kiến trúc quen thuộc, hoàn cảnh quen thuộc khiến thể xác và tinh thần cô bỗng chốc thoải mái lên, cảm giác mệt mỏi vì bị huấn luyện quá độ trong mấy tháng qua đã biến mất không còn.

Tiểu Tứ nghe thấy Lăng Lan nói thích nơi này thì tâm tình khẩn trương lo lắng nhất thời chạy mất, này có phải là có sai trở thành không sai không. Nghĩ đến đây tiểu Tứ có chút đặc ý: ta quả nhiên là sinh mệnh trí năng thể thông minh nhất, cho dù không cẩn thận làm sai cũng phải là sai lầm hoàn mỹ nhất!

Không tiếp tục nói chuyện, Lăng Lan mang theo tiểu Tứ đi dạo một vòng trong thủ đô, đương nhiên cô chỉ nhìn chứ không mua. Cô vừa tới đây, thân phận này cũng không kết nối với bất kỳ tài khoản ngân hàng nào, như vậy cô cũng không thể dùng điểm danh dự để trả tiền, mặc dù tiểu Tứ nói có thể thực hiện giao dịch nhưng đối với Lăng Lan, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, cô cũng sợ ngân hàng trung ương có thiết lập việc kiểm tra định kỳ, nếu bại lộ thì nhất định sẽ rất phiền toái.

Và lại thân phận này cũng không có địa chỉ che dấu an toàn, chẳng lẽ sau khi cô mua xong thì yêu cầu chủ quán đem nó về nhà Lăng gia? Như vậy việc cô thay đổi không phải phí công uống sức sao?

Lăng Lan giống như đứa trẻ vừa ra ngoài lần đầu tiên, nhìn thấy cái gì cũng háng hái, có thể dạo phố tự do là một trong những giấc mơ ở cả hai đời của cô.

Kiếp trước luôn phải nằm giường bệnh, cho nên cô rất muốn có thể có cơ hội đi ra ngoài dạo phố một lần, đáng tiếc cuối cùng cũng không thể mở rộng tầm mắt mà nhìn ra ngoài, chỉ có thể ở một chỗ tới chết. Kiếp này tuy không bị bệnh nằm trên giường nhưng từ lúc sinh ra cô luôn luôn bị hạn chế trong việc đi lại, chỉ có thể lui tới ở Lăng gia, sau đó tới học viện đồng quân trung tâm cũng bị hạn chế, tuy rằng học viện cũng có thể giới ảo, có cửa hàng các thứ, nhưng trong đó cho dù là thứ rẻ nhất cũng chỉ liên quan đến việc học tập, không còn thứ gì khác. Hơn nữa trong đó toàn là những cửa hàng bán các loại sản phẩm khoa học viễn tưởng, điều này khiến Lăng Lan chẳng có cảm giác dạo phố chút nào.

Bất quá thủ đô này không giống như vậy, kiến trúc cổ điển, việc bài trí trong cửa hàng cũng giống với kiếp trước của cô, khiến cho tâm tình cô tốt lên vô hạn.

Nếu không phải mỗi lần cô tiến vào một cửa hàng thì trước mắt tự động nhảy ra phần giới thiệu về cửa hàng thì cô thật cho rằng mình đang đi dạo trong thế giới thực.

Thủ đô quả nhiên không hổ là thủ đô, vô luận xuyên cho dù là đồ ăn thì cũng có rất đầy đủ, trong lúc Lăng Lan đang nhìn những mỹ vị bên đường thì độ nhiên nghe thấy chút tin tức từ người bên cạnh, người đó vẻ mặt kích động, thậm chí còn có người kinh hô.

Rất nhanh bọn họ thay đổi hướng đi của mình, tất cả đều cũng chạy về một phía.

”Có chuyện gì vậy?” Lăng Lan thấy thế có chút khó nhanh chóng đi hỏi tiểu Tứ.

Tiểu Tứ không nói hai lời liền chạy đi thăm dò thông tin, sau khi chạy về, vẻ mặt nó kinh ngạc nói: “Ở đây vậy mà có võ đài cách đấu dành cho cơ giáp, lát nữa một cuộc chiến giữa J6 và J8 diễn ra, là thi đấu vượt cấp cấp đó, J6 khiêu chiến với J8, thật hay giả?”

Đối với thế giới bên ngoài gần như không biết gì, Lăng Lan vẻ mặt hoang mang nói: “J6? J8? Đây là cái gì?”

Tiểu Tứ vỗ mạnh lên trán mình, nó quên nói với Lăng Lan những kiến thức cơ bản về phương diện này, ngay lập tức nó sắp xếp lại một bài phát biểu, dạy cho Lăng Lan ngay một khóa võ lòng về võ đài cách đấu.

Thế giới ảo là thế giới mà toàn bộ người dân có thể tham gia như một trò chơi, chỉ cần là người trên 13 tuổi là có thể tiến vào thế giới này, bây giờ Lăng Lan vẫn chưa đủ 13 tuổi nên chỉ có thể dạo trong thế giới của học viện đồng quân, chỉ cần Lăng Lan đủ 13 tuổi là có thể đi ra ngoài.

Cho dù là ở tuổi nào, những người mới tiến vào thế giới đều có một cấp bậc duy nhất là J0, phải học cách không chế cơ giáp, tham gia những bài huấn luyện về cách đấu tương đương rồi sau đó tham gia đánh với những người khác trên lôi đài, sau khi giành được 100 điểm thì mới có thể tăng lên một bậc J1, cứ như vậy, nếu tích được 1000 điểm thì lên J2, cứ tính như vậy thì có thể biết đến J9 phải cần con số lớn tới mức nào.

Tiểu Tứ nói cho Lăng Lan những người thành công thăng tới cấp J9 thật sự rất ít, toàn bộ Liên Bang mấy trăm triệu dân cũng chỉ có ba bốn ngàn người đạt được đến mốc này. Đương nhiên, trên J9 vẫn còn những cấp bậc cao hơn, nhưng những nhân vật này thường ít khi xuất hiện trong thế giới ảo, vì vậy tiểu Tứ cũng không nói tỉ mỉ, nó cho rằng phải mất một thời gian rất lâu Lăng Lan mới đạt được cấp bậc này.

”Có thể khiêu chiến vượt cấp sao?” Bằng không, dựa theo trình tự phải tích từng một điểm một mà muốn đến J9 thì không biết phải tới ngày nào

tháng nào, chỉ nhìn một cách đơn thuần vô số số 0 đang ở đằng sau Lăng Lan liền cảm thấy có chút choáng váng.

”Đương nhiên là được, bất quá khiêu chiến vượt cấp yêu cầu rất cao, nếu thua thì sẽ khiến cho người khiêu chiến hối hận đến tự sát...” Tiểu Tứ trầm giọng nói với Lăng Lan, dù sao để có thứ tốt thì không bao giờ có cái gọi là dễ dàng.”

”Khiêu chiến vượt cấp cũng không phải là chỉ khiêu chiến một lần là vượt qua, người khiêu chiến phải chiến thắng liên tục 3 ngày mới tính là khiêu chiến vượt cấp thành công, chân chính tiến vào cấp bậc tiếp theo. Nhưng nếu bị thua thì sẽ bị trừ rất nhiều điểm, giống như người cấp J6 đằng kia, hẳn ta có thể trực tiếp rớt xuống chỉ còn J3, thậm chí là J2.” Tiểu Tứ thuyết minh những quy định xử phạt có liên quan đến khiêu chiến vượt cấp.

”Vẫn là có lợi, cho dù rơi xuống còn j2, j3 thì sao, lần sau lại khiêu chiến với j7, j8 ba lần là trở lại rồi.” Lăng Lan không cho là đúng.

”Làm gì có chuyện nào đơn giản như vậy, hàng năm một người chỉ có ba cơ hội khiêu chiến vượt cấp, trừ phi ba lần toàn thắng bằng không chỉ cần thất bại, người đó nhất định phải trở lại điểm ban đầu, giống như trùng sinh vậy, bắt đầu tích điểm từ đầu, mọi người đều biết, trong cơ giáp cách đấu việc tích điểm lại là vô cùng khó khăn, dựa vào thời gian của trận đấu để tích điểm, vả lại khiêu chiến vượt cấp cũng chỉ có thể sử dụng với cấp bậc lớn hơn mình một bậc, ví dụ như J2 có thể khiêu chiến J4, J3 có thể khiêu chiến J5.... Cho dù đấu qua một năm thì cũng không thể trở về địa vị ban đầu, lão Đại, cô thấy khiêu chiến như vậy có lợi không?”

Lời nói của Tiểu Tứ khiến Lăng Lan lú lờ: “Thì ra là thế, như vậy việc khiêu chiến vượt cấp không phải trở thành vật trang trí sao? Hẳn rất ít người lựa chọn khiêu chiến vượt cấp?” Xem ra để hạn chế những người muốn đi đường tắt, nơi này còn có thể đặt ra quy định khó ăn này.

”Đương nhiên, nếu không vì sao người ở đây lại có thể kích động như vậy, sơ cấp có lẽ còn có nhiều người khiêu chiến vượt cấp, nhưng càng lên cấp cao, khiêu chiến vượt cấp gần như rất hiếm, đặc biệt là J6 khiêu chiến J8, nghe nói là trận đấu trăm khó gặp, lão Đại, cô thật là may mắn nha.” Tiểu Tứ đem nội dung tìm thấy được nói cho Lăng Lan, sự kiện lần này thật sự rất khó gặp.

”Vậy thì phải đi xem mới được.” Lăng Lan bị lời của tiểu Tứ làm cho hứng thú rồi liền đi theo đám đông tới một tòa tháp cao 7 tầng.

”Hả, còn phải mua vé.” Lúc Lăng Lan vừa định đi vào cửa thì nhìn thấy một hàng người đang đứng phía trước, nhìn độ dài của hàng người khiến Lăng Lan vô cùng buồn bực. Hóa ra để đi vào thì phải mua vé.

Tiểu Tứ cũng là lần đầu tiên đi đến đây cho nên cũng không việc phải mua vé, sau khi nghe Lăng Lan ca than nó liền bỏ lại một câu: “Chờ chút.” Rồi sau đó biến mất.

Lăng Lan cho rằng tiểu Tứ cũng sẽ đi mất một lúc nhưng không nghĩ tới còn chưa qua vài giây tiểu Tứ sẽ trở lại nó giơ hai ngón tay làm thành chữ V, đặc ý nói: “Lão đại, đã xong.”

Lúc tiểu Tứ đang ở đây vui vẻ với thành tích của mình thì ở nơi mua vé một người mặc áo choàng đen cực kỳ không vui khi đọc được thông báo: “Xin lỗi, chỗ ngồi mà bạn chọn đã được đặt sẵn, xin hãy đặt chỗ khác.”

”Cái gì? Bị giành trước...” Người nọ nói thầm một câu rồi đành phải lựa chọn vị trí bên cạnh, khi nhìn thấy hai chữ thành công xuất hiện thì mới đóng liên lạc khí, đi vào trong đấu trường lôi đài.

Tiểu Tứ lúc này thập phần lên mặt, cuối cùng nó cũng bắt được cơ hội thể hiện sự vạn năm của mình ở trước mặt Lăng Lan, sự tồn tại như thần của nó ở thế giới ảo này thì việc trốn vé chỉ là chuyện bình thường.

Ách... Không đúng, tiểu Tứ là một đứa trẻ rất ngoan, cho dù là trốn vé thì nó cũng vô cùng hăng diện.

Sau khi được tiểu Tứ xác định đã có chỗ người, Lăng Lan lại lần nữa đi vào cửa đấu trường, khung thông báo trước mặt không còn là câu “Bạn không thể vào, mời nhập vé vào cửa” nữa mà thay bằng câu “Hoan nghênh bạn đến đấu trường, chỗ ngồi của bạn số xx khu xx.

Lăng Lan lại lần nữa cảm thán, tiểu Tứ thật sự rất hữu dụng, cho dù là thế giới ảo hay thế giới hiện thực, cô không thể không có sự giúp đỡ của tiểu Tứ hỗ trợ.

Lăng Lan bước vào cửa liền cảm giác khung cảnh trước mắt mình thay đổi, sau đó cô phát hiện bản mình đang đứng giữa một cánh cửa, phía trước là hàng hàng ghế ngồi.

”Xin lỗi, hãy nhường nhường một chút?” Một giọng nói lạnh như băng vang lên sau lưng Lăng Lan, cô vội vàng xoay người nhìn ra sau, một người thanh niên mặc áo ngoài đen trùm khắp người chỉ chừa lại nửa khuôn mặt dưới.

”Á... Thực xin lỗi.” Lăng Lan ngượng ngùng cúi đầu, nhanh chóng nghiêng người nhường đường. Lăng Lan cúi đầu không để đối phương phát hiện vẻ khiếp sợ của mình, cô hung hăng nắm hai tay để ngăn cho chúng không bị rung lên.

Vừa rồi cô không hề phát hiện phía sau có người, lần đầu tiên bị người khác im hơi lặng tiếng tới gần mà không hay biết gì, nếu đối phương muốn đánh lén như vậy Lăng Lan tuyệt đối sẽ chết chắc.

Hơn nữa lúc chân chính đối mặt với người thanh niên đó, trong lòng Lăng Lan hiện ra hai chữ nguy hiểm, đây là lần đầu tiên cô cảm giác được nguy hiểm ở trên một người khác trừ những đạo sư trong không gian học tập.

Người thanh niên không nói gì, chỉ hơi gật đầu với Lăng Lan tỏ vẻ cảm ơn rồi trực tiếp lướt qua Lăng Lan, đi ra ngoài, xem ra anh ta cũng là một người xem trận đấu này.

Lăng Lan cũng không lập tức theo đi ra ngoài, cô đối với người thanh niên kia có chút kiêng kị, cô quyết định nên giữ khoảng cách tương đối một chút. Khi người kia đã đi xa không còn thấy bóng dáng nữa thì chợt nghe tiểu Tứ nói: “Oa... dựa vào, người này là hacker nha... Không, rất có thể anh ta chính là hủ trong truyền thuyết.”

”Tiểu Tứ, người nói hủ, có phải là những người có thể trực tiếp gạt bỏ ý thức của người khác không?”

”Đương nhiên, hơi thở trên người người kia rất giống, là thuộc loại hacker, phương diện tinh thần biến dị.” Tiểu Tứ xác nhận.

Cho dù ở thế giới ảo, Lăng Lan nghe xong lời này cũng cảm thấy lạnh cái trán, mồ hôi nhỏ giọt, khó trách cô cảm thấy người nọ rất nguy hiểm, hóa ra là người có thể im hơi lặng tiếng cướp đoạt sinh mệnh của người khác, hu hu hu, thế giới ảo này thật nguy hiểm.

Cho dù Lăng Lan trong hiện thực có thể KO hơn một trăm ngàn người, nhưng ở thế giới ảo này, cô không thể không lùi bước.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Thị Giác Thượng Đế!

“Lão đại, có muốn biết bộ mặt thật của đối phương hay không? Ta có thể đi điều tra đó.” Tiểu Tứ hai mắt phát sáng phát sáng, thật giống như tìm được món đồ chơi mới.

Lăng Lan vừa định trả lời được thì đột nhiên cảnh giác hỏi: “Người muốn điều tra thế nào?”

Tiểu Tứ vẻ mặt hưng phấn nói: “Đương nhiên là len vào bên trong tinh thần thể của đối phương, như vậy liền có thể nhìn thấy chân thân rồi.”

”Không cho phép!” Lăng Lan ở trong ý thức cao giọng quát lên.

Lăng Lan cũng chưa từng quên trong không gian nhiệm vụ của cha mình đã từng xảy ra chuyện gì, những người có tinh thần thuộc hàng cường giả có thể phát hiện ra tiểu Tứ, thậm chí có thể trực tiếp khống chế tiểu Tứ, khiến tiểu Tứ gặp nguy hiểm. Ai biết người hacker có hư năng lực ở trước mắt này có thể gây nguy hiểm đối với tiểu Tứ hay không.

”Vì sao?” Tiểu Tứ bị Lăng Lan quát có chút sợ hãi, phải biết rằng cho dù bị Lăng Lan gia bạo thì cô cũng chưa từng dùng gương mặt nghiêm túc như vậy mà bói với nó. Biểu cảm đó khiến nó vừa sợ hãi và thương tâm, vẻ mặt nó ai oán bắt đầu hoài nghi có phải Lăng Lan không thích nó hay không, cho nên mới đối đãi với nó như vậy.

”Thứ nhất, chúng ta cùng hấn ta không cừu không oán, cần gì đi trêu chọc người ta, nếu chọc giận đối phương, không chừng chúng ta cũng sẽ gặp phiền toái lớn...”

Tiểu Tứ vừa định nói nó căn bản không sợ mấy thứ đó thì bị Lăng Lan đè bả vai nhỏ lại nghiêm cần nói: “Quan trọng nhất là ta không muốn tiểu Tứ người gặp nguy hiểm. Nếu người xảy ra chuyện gì thì ta sẽ hối hận cả đời. Cho nên tiểu Tứ, người phải đáp ứng ta, nhất định phải bảo vệ tốt chính mình, vĩnh viễn vĩnh viễn làm bạn với ta, cho đến khi ta rời đi thế giới này...”

Tiểu Tứ nghe thấy Lăng Lan nói xong thì cảm giác thương tâm chạy đầu mất hết, chẳng còn gì... Nó cảm thấy CPU của mình bắt đầu có dấu hiệu nóng lên, bắt đầu trục trặc trong việc chạy máy, độ ấm của CPU càng ngày càng cao, thậm chí có dấu hiệu bị lỗi mạch. Nó hấn là phải thật khẩn trương, kinh hoàng, sau đó nghĩ hết biện pháp làm cho CPU của mình hạ nhiệt độ, nhưng đáng chết...nó một chút cũng không muốn làm như vậy, nó thậm chí có cảm giác yêu thích sự tồn tại của nguồn nhiệt lạ này, thật sự rất tốt khiến nó yêu muốn chết.

Lăng Lan nhìn vẻ mặt tiểu Tứ đại ra không có phản ứng, cô sợ hãi nó không nghe rõ ý mình thì nhắc thêm lần nữa: “Tiểu Tứ, nghe. Tôi không cho phép về sau người tự chủ trương đi tra xét những cường giả hoặc những người có tinh thần thể, trước khi những người đó chọc chúng ta thì chúng ta không thể quản bọn họ, nhớ kỹ, phải bảo vệ hảo chính mình, người không phải là tiểu đệ số một của ta sao? Nếu không nghe, ta sẽ tước vị trí tiểu đệ số 1 nàyLăng Lan quyết định cảnh cáo kết hợp uy hiếp.

Tiểu Tứ giờ phút này đã không còn năng lực tư duy, nhưng vị trí tiểu đệ số một luôn được nó khắc vào tận tâm nên khi nghe Lăng Lan cảnh cáo, nó liền ngoan ngoãn gật đầu.

Cái gì cũng có thể mất, chỉ có ngôi vị số một này không thể mất, đây chính là mục tiêu duy nhất của tiểu Tứ từ khi tỉnh lại ở thế giới này.

Một khi đã như vậy thì tạm thời bỏ qua cho hắn... Tiểu Tứ tự nói với lòng. Nếu hắn dám gây tổn thương cho lão Đại thì... chết chắc... tiểu Tứ giơ tay nhỏ lên trời thầm hạ quyết tâm.

Thấy tiểu Tứ đã hiểu ý của mình, Lăng Lan cuối cùng cũng yên tâm, cô đợi vài phút sau đó mới chậm rãi đi về phía khu vực chỗ ngồi tìm vị trí của mình.

Phải nói thế giới ảo này thật sự rất thuận tiện, Lăng Lan vừa đi vào khu vực chỗ ngồi thì trước mặt đã xuất hiện một bản đồ tự động, chỉ cô tới vị trí của mình.

Rất nhanh Lăng Lan chiếu theo bản đồ tìm được chỗ ngồi của mình, sau khi ngồi xuống thì bản đồ trước mắt liền biến mất, tầm mắt lại khôi phục bình thường.

Lăng Lan tò mò nhìn người xung quanh, nhìn bộ trang phục quen thuộc khiến trán Lăng Lan chảy xuống mấy đường đen... Có cần xui xẻo như vậy không, vì sao lại đụng phải nhân vật nguy hiểm này chứ.

Nguyên lai người ngồi ngay bên cạnh Lăng Lan chính là người thanh niên có tinh thần dị biến lúc nãy, bất quá tính tình của người đó cũng không quá tệ, nhìn là cô thì hơi gật đầu rồi quay đi.

”Ách... Xin chào!” Lăng Lan dùng sức mỉm cười chào rồi cũng quay đi.

Lúc này trong lòng Lăng Lan cũng không e ngại đối phương nhiều như lúc nãy nữa, tuy rằng rất nguy hiểm, nhưng hai người vốn chỉ là bèo nước gặp gỡ, cũng không có thù hận gì, cô tin đối phương cũng sẽ không thể vô duyên vô cớ làm hại mình.

Lại nói tuy Lăng Lan đã nói cho tiểu Tứ không được đi thăm dò người khác lung tung, nhưng cô tin tưởng, nếu đối phương muốn gây bất lợi cho cô thì tiểu Tứ nhất định sẽ phản kích, bảo hộ cô không bị thương tổn. Hơn nữa, Lăng Lan rất tin tưởng vào khả năng của mình, nếu có người muốn tấn công cô... chắc chắn đó không phải là chuyện dễ dàng. Một tay cô đứng đầu toàn học viện đồng quân, tuy ở thế giới ảo hơi yếu một chút nhưng cũng không yếu đến mức không thể phản kháng, tóm lại trong lòng Lăng Lan vẫn nắm chắc.

Cứ như vậy Lăng Lan lại khôi phục bình thường, bình tĩnh xem toàn cảnh xung quanh.

Nơi này thật sự rất lớn, thậm chí có thể lớn đến hù chết người, nó khá giống sân bóng rổ ở kiếp trước nhưng được phóng đại lên gấp mấy trăm lần. Xung quanh lôi đài là những hàng ghế dài vô cùng, Lăng Lan đếm có tới 12 tầng, có thể chứa được tới năm trăm ngàn người, một kiến trúc thật sự quá khổng lồ.

Lăng Lan cảm thán, kiến trúc ở thế giới tương lai phát triển theo hướng càng to càng tốt.

Chỉ chốc lát sau những dãy ghế xung quanh lôi đài đã đầy ắp người, sau đó một tiếng chuông vang lên, tiếng chuông rất dễ nghe, là tiếng kim loại va vào nhau.

Sau tiếng này, cả đấu trường như nổ tung bởi tiếng vỗ tay kịch liệt, lúc này, 2 cơ giáp từ từ rơi xuống, đáp trên lôi đài.

Hai cơ giáp, một đỏ một bạc, xuất hiện sáng loáng, lúc này tin tức của 2 cơ giáp xuất hiện, màu đỏ là J6, màu bạc là J8.

Hai cơ giáp thuộc hai loại khác nhau, màu đỏ là cơ giáp hình chim, có ưu thế bay trên không trung vô cùng linh hoạt, cơ giáp màu bạc là cơ giáp hình người. Trên tay phải của 2 loại cơ giáp được trang bị súng chùm tia sáng,

tay trái mang một tấm khiên, hai chân được gắn hai khối kim loại như hai ngọn đao.

Đương nhiên đây chỉ là những hình ảnh bên ngoài, nếu bên trong hai cơ giáp này còn ẩn tàng những vũ khí bí mật khác không thì không ai biết được.

Che giấu vũ khí cũng là một nghệ thuật trong chiến đấu, xem như đó chính là con át chủ bài để lại cuối cùng của mình.

Cơ giáp màu bạc là cơ giáp hình người, nó ở trên mặt đất di chuyển vô cùng linh hoạt, phía sau lưng được gắn thêm một khẩu pháo súng phóng xạ, chuyên dùng để đối phó với những đối thủ từ trên không.

Hai cái cơ giáp đứng ở hai bên, giật giật tay chân như muốn làm nóng.

Mà giờ phút này, trên sàn trận đấu bỗng nhiên phát sinh một cảnh tượng kỳ lạ khiến Lăng Lan kinh hô.

Hóa ra, cảnh tượng trên sàn đấu bỗng nhiên thay đổi, sàn đấu bỗng biến thành một khung cảnh sa mạc hoang vu, không thấy điểm cuối, Lăng Lan thậm chí có thể cảm giác được ánh mặt trời nóng rực đang tỏa xuống người mình cùng với sức nóng từ mặt đất phản lên.

Lăng Lan rất nhanh suy nghĩ cẩn thận, chỉ sợ đây là một loại thủ pháp mô phỏng hình ảnh sa mạc.

Lúc Lăng Lan còn chưa kịp tỉnh táo với sự thay đổi trước mặt thì một cảnh tượng nữa lại làm cô choáng váng, hai cơ giáp đột nhiên biến mất.

Không có cơ giáp vậy cô xem cái gì?

Hỏi tiểu Tứ, tiểu Tứ cũng không biết rồi nhanh chóng chạy đi tìm cách, đúng lúc này, giọng nói thanh lãnh từ bên cạnh đột nhiên vang lên, kém

chút dọa Lăng Lan giật mình: “Lần đầu tiên xem trận đấu?”

Lăng Lan quay đầu, quả nhiên là người thanh niên hồi nãy đang nói chuyện với cô, cô ngạc nhiên, ấn tượng đầu tiên của cô về người này là rất lạnh, sao đối phương có thể chủ động nói chuyện với cô chứ?

Có người tình nguyện trợ giúp Lăng Lan đương nhiên không ngốc nói không cần: “Đúng vậy, đây là lần đầu tiên tôi xem loại trận đấu này.”

”Nghĩ lựa chọn thì sẽ xuất hiện khung đối thoại, từ đó lựa chọn.” Người thanh niên nói.

Lăng Lan nghe theo thì trước mắt xuất hiện một đoạn văn: lựa chọn cách mà bạn xem trận đấu: Một: ánh mắt Thượng đế. Hai: ánh mắt của người khiêu chiến. Ba: ánh mắt của người ứng chiến.

Lăng Lan không biết nên chọn cách xem nào vì thế quyết định đi hỏi người duy nhất còn ở bên cạnh: “Cho hỏi nên chọn cách xem nào?”

”Muốn nhìn cách đấu của hai người kia thì chọn ánh mắt của Thượng Đế, muốn biết một trong hai người không chế cơ giáp như thế nào thì có thể chọn một trong hai mục còn lại.” Người thanh niên cũng không quá khó ở chung như Lăng Lan nghĩ, anh ta nhẫn nại giải thích cho cô hiểu.

Lăng Lan nghĩ nghĩ, cô cũng sẽ không không chế cơ giáp, nhìn cũng không hiểu, còn không bằng nhìn cách đấu của hai cơ giáp, có khi nhờ nó mà cô hiểu thêm chút gì, cô quyết đoán lựa chọn ánh mắt của Thượng Đế.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Trò Chơi Chơi Trốn Tìm?

Sau khi nói cảm ơn, Lăng Lan cũng không để ý bên người thanh niên bên cạnh nữa, tập trung xem trận đấu sắp diễn ra, điều này cũng khiến cô bỏ lỡ ánh mắt lườm mình của người bên cạnh, có cần cảm ơn người khác một cách có lệ như vậy không.

Lăng Lan cũng không biết người thanh niên kia đang oán thầm mình, sau khi chọn ánh mắt của Thượng Đế, hình ảnh trước mắt lập tức biến hóa, xuất hiện hai hình ảnh khác nhau. Một cái là cơ giáp màu đỏ đang bay giữa không trung, mà cơ giáp màu bạc đã lặng yên ẩn núp phía dưới cồn cát, màu sắc của nó dần biến thành màu của cồn cát.

Lăng Lan cảm giác có chút thú vị liền đem lực chú ý để trên cơ giáp màu bạc, nghĩ muốn phóng đại tầm nhìn. Không nghĩ tới cô vậy mà mèo mù đụng phải chuột chết, hình ảnh thật sự được phóng to.

Lăng Lan lại dùng biện pháp như vậy nghĩ về cơ giáp màu đỏ kia, quả thật hình ảnh của cơ giáp màu đỏ cũng được xuất hiện trong mắt cô, nó luôn bay vòng phía trên trời, bây giờ hành tung của 2 cơ giáp đều nằm trong tầm nhìn của Lăng Lan.

Lăng Lan chú ý tới ở một góc bên tay trái một chữ số đang nhảy nhấp nháy, cô đoán đây có thể là thời gian khởi động còn lại trước khi bắt đầu trận đấu, còn 72 giây.

Lúc này tiểu Tứ bên ngoài trở về, nó đã tìm được phương thức xem trận đấu của khán giả, ngoài ra nó còn thu về rất nhiều phương pháp đấu cơ giáp trong thế giới ảo này. Tiểu Tứ cam đoan với Lăng Lan rằng, từ bây giờ trở đi nó sẽ không để những sai lầm cấp thấp này xuất hiện.

Tiểu Tứ tâm tình rất tệ. Nó không nghĩ tới ở thế giới ảo này có thể có loại trò chơi cấy ghép như vậy, hơn nữa mỗi trò chơi lại có một cách thức hoạt động khác nhau, điều này làm nó có chút không hiểu rõ, khiến nó mất mặt trước lão Đại của mình. Nó còn nhớ rõ nó từng kiêu ngạo như thế nào khi nói chuyện với lão Đại, nó là THẦN của thế giới này, không nghĩ tới có thứ THẦN không biết.

Lăng Lan cũng không biết tiểu Tứ đang rối rắm, giờ phút này cô đang nhẩn nại chờ đợi thời gian đếm đến không. Rốt cục khi thời gian đếm về không thì cơ giáp màu đỏ đang bay vòng vòng phía trên bỗng thay đổi phương hướng, lao về phía cơ giáp màu bạc đang ẩn nấp.

Lăng Lan đoán chừng rất có thể hệ thống tránh cho người chơi chơi trò trốn tìm mất thời gian, cho nên trực tiếp nói cho cơ giáp màu đỏ biết vị trí đối thủ của mình.

Lăng Lan tin tưởng, vì công bằng, hệ thống sẽ không đem tọa độ chuẩn xác nói cho hai bên. Quả nhiên hành động tiếp theo của cơ giáp màu đỏ đã chứng minh điểm này, trên không trung khi còn cách cơ giáp màu bạc khoảng năm kilomet, cơ giáp màu đỏ bỗng phóng một quả đạn đạo xuống.

Một quả đạn đạo phóng ra Lăng Lan liền cảm thấy hình ảnh xuất hiện sóng gợn. Tiểu Tứ lập tức giải thích: “Đây là đạn quấy nhiễu sóng, dùng để phá hủy radar.”

”Khoảng cách radar có thể dò xét vị trí của đối thủ là bao xa?” Lăng Lan dăm chiêu hỏi.

”Tùy theo từng loại cơ giáp, loại bình thường là 2000m, cơ giáp trung cấp là 2500m, còn cao cấp là 3000m, đương nhiên nếu có những cơ giáp cấp cao hơn thì phạm vi dò xét sẽ xa hơn, từ 4000 trở lên tùy loại.”

”Cơ giáp màu bạc có phải là cơ giáp đặc biệt hay không?”

”J8, có khả năng, cơ giáp đặc biệt có phạm vi thăm dò vị trí đối phương trong phạm vi 5000m, bất quá muốn đổi thành cơ giáp cấp đặc biệt cũng không đơn giản, ngoài tập hợp đủ điểm để đổi thì cũng phải tích lũy một phần công huân nhất định, nếu không thì không thể.” Tiểu Tứ một bên vừa lật xem tin tức mình vợ vét được, vừa giải thích với Lăng Lan.

Lăng Lan gật gật đầu. Hẳn đây chính là lý do vì sao cơ giáp màu đỏ lại phóng đạn trong khoảng cách 5km.

Sau khi bắn đạn nhiều sóng, cơ giáp màu đỏ cơ giáp trực tiếp biến hình trở thành cơ giáp hình người rồi từ từ đáp xuống đất, sau đó màu sắc của nó cũng bắt đầu thay đổi, hòa chung màu với sa mạc.

”Đây là chương trình tắc kè hoa trang bị cho cơ giáp cao cấp.” Tiểu Tứ tiếp tục thuyết minh cho Lăng Lan, dù sao đây cũng là những kiến thức cơ bản ở học viện đồng quân, chỉ cần tới 13 tuổi thì nhà trường sẽ truyền lại cho học sinh.

Sau khi thay đổi màu sắc, cơ giáp màu đỏ chậm rãi rút một thứ gì đó từ bả vai xuống, sau đó cẩn trọng đi về phía cơ giáp bạc đang ẩn núp.

”Là máy dò nhiệt độ được bán ở chợ, là một loại trang bị bổ sung thêm vào cho cơ giáp, phạm vi dò nhiệt độ của nó là 1500m.” Tiểu Tứ phản ứng nhanh, lập tức đem thứ mới xuất hiện đó giới thiệu cho Lăng Lan.

Xem ra đạn quấy nhiễu đó cũng khá hữu hiệu, cơ giáp màu đỏ thật sự chuẩn bị rất kỹ càng cho trận đấu vượt cấp này, chiến thuật dùng để đối phó với J8 được thiết kế rất tỉ mỉ, xem ra trận đấu này cũng không phải nghiêng

về một phía, chỉ cần một chút có khi cô còn nhìn thấy cảnh người khác nghịch tập thành công... Lăng Lan hưng trí.

Lăng Lan muốn biết cơ giáp màu bạc đối với việc radar không còn nhạy nữa sẽ phản ứng như thế nào.

Á.... Lúc này cô mới phản ứng, sau khi bị trúng đạn nhiều sóng, cơ giáp màu bạc trực tiếp trồn vào trong cồn cát rồi trực tiếp đóng cửa cơ giáp, hoàn toàn không có động tĩnh gì.

Loại này hành vi như muốn tự sát này khiến Lăng Lan kinh ngạc, cho dù Lăng Lan không rõ kiến thức về cơ giáp thì cũng biết đóng cửa cơ giáp sẽ làm cho thuận phòng hộ biến mất. Nói tóm lại, cơ giáp màu bạc chỉ có thể dựa vào vũ khí lạnh để chiến đấu, và nếu như không cẩn thận bị đạn của cơ giáp đánh trúng thì cơ giáp màu bạc này chắc chắn bị thương nặng mà thua.

Lăng Lan biết hành vi này mà diễn trên chiến trường chính là đồng nghĩa với việc tự sát, nhưng việc này lại có hiệu quả rất rõ ràng, nó khiến cho J6 không thể dò ra vị trí thật của J8. Nói tóm lại, tình huống của hai cơ giáp lại rơi vào tình huống cân bằng, không ai có thể phát hiện ra đối thủ của mình.

”Cơ giáp đóng cửa sẽ không có phòng hộ, mà cơ thể chúng ta có nhiệt năng, chẳng lẽ máy dò nhiệt độ không dò ra được sao?”

Tiểu Tứ trả lời: “Bởi vì khi điều khiển cơ giáp, người cơ giáp sẽ được mặc một bộ đồ đồng bộ, nó có thể che dấu nhiệt năng của con người.”

Lăng Lan minh bạch, khó trách J8 không chút do dự đóng cửa cơ giáp.

Lăng Lan tiếp tục xem trận đấu. Lúc này cô mới phát hiện, khi cơ giáp đi trên sa mạc thì nó chỉ bị lún xuống một chút nào, giống như sức nặng to lớn của nó gần như bị triệt tiêu hoàn toàn.

Chẳng lẽ thế giới ảo không làm được phản ứng chân thật sao? Lăng Lan có chút hoài nghi.

Tiểu Tứ cảm giác Lăng Lan không hiểu nhanh hỏi đáp: “Không phải như thế, cơ giáp này có mang thêm trang bị chống trọng lực, có thể làm giảm độ nặng của cơ giáp. Thao tác của cơ giáp J6 cũng không tính cao nhất, nếu người điều khiển là cơ giáp sĩ đạt mức cao nhất thì cho dù không cần thiết bị chống trọng lực, lúc đi trên cát cũng không có hiện tượng lún xuống, nó sẽ giống như đang đi trên đất bằng vậy.”

Thì ra là thế! Lăng Lan cảm giác kiến thức của mình lại nhiều hơn một chút, không nghĩ tới các cơ giáp lại có những phương thức hoạt động không theo lẽ thường như vậy, hứng thú của cô đối với cơ giáp tăng lên không ngừng, cô thật sự muốn có một con cơ giáp như vậy.

”Lão đại, nếu muốn có cơ giáp thì trước tiên cô phải giải quyết chứng sợ độ cao.” Tiểu Tứ bĩu môi ai oán nói. Sở dĩ bây giờ còn không cho Lăng Lan tiến hành huấn luyện về mặt cơ giáp chính là vì nguyên nhân này, Lăng Lan sợ độ cao.

Lời nói của Tiểu Tứ khiến nét mặt Lăng Lan hơi hơi đỏ lên, tuy rằng trong khoảng thời gian gần đây cô bắt đầu huấn luyện để khắc phục chứng sợ độ cao, cũng có được chút kết quả tốt, nhưng mà...cô vẫn chưa chắc mình có vượt qua chứng sợ độ cao này...

Cơ giáp màu đỏ cẩn thận đi đến gần vị trí của cơ giáp màu bạc, khi nó không phát hiện nhiệt năng của đối phương thì liền bắt đầu lo lắng nên làm gì tiếp theo. Đoán chừng giờ phút này cơ giáp J6 cũng đã biết J8 đóng cơ giáp.

Cơ giáp J6 có chút khẩn trương, Lăng Lan nhìn thấy mỗi một bước J6 đi thì dè dặt, cẩn thận xem xét bốn phía, thay đổi hai hướng trái phải liên tục, càng ngày càng tới gần vị trí ẩn núp của J8.

Kết quả ai sẽ phát hiện ra ai trước?

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Gọi Đại Ca?

Đúng lúc này, Lăng Lan nhìn thấy cơ giáp J8 đột nhiên khởi động, cơ giáp màu xám đột nhiên thay đổi màu.

”Đây là khởi động khẩn cấp, tình huống tiếp theo phải xem cơ giáp của J8 thuộc loại gì, nếu là cấp đặc biệt thì thời gian khởi động khẩn cấp là 4-7 giây, cơ giáp cao cấp là 7-9 giây...” Tiểu Tứ cũng khẩn trương, việc này có liên hệ rất lớn đến việc ai là người có thể ra tay chiếm ưu thế trước.

J8 khởi động được 2 giây thì bị J6 phát hiện. J6 lấy chân làm trục xoay người ra sau, nhắm về phía điểm đỏ đang nhấp nháy, nhưng... trước mắt lại cái gì cũng không có...

Cho dù như thế, cơ giáp J6 cũng không do dự nhấn cò súng, chùm tia sáng laser điên cuồng mà bắn về phía cồn cát, hỏa lực quá mạnh khiến cho cồn cát trở thành một lổm lớn, nhưng bên trong cái gì cũng không có, trừ bỏ cát vàng vẫn là cát vàng.

”Khởi động khẩn cấp tốn 5. 537 giây, J8 tuyệt đối là cơ giáp cấp đặc biệt, vận khí không sai, trong sáu giây khởi động xong.” Tiểu Tứ quyết đoán nói, nếu lại tốn thêm nữa giây thì J8 chắc chắn không thể thoát được công kích của J6.

”Không tốt!” Trong lúc còn đang giữ nguyên tư thế tấn công về phía cồn cát, J6 đột nhiên nhảy dựng lên bay về phía không trung. Súng trong tay bắn về phía mặt đất.

Cùng lúc đó, một chùm kiếm ánh sáng từ dưới đất đâm về phía J6.

Mắt thấy súng ánh sáng không có biện pháp đánh lui đối phương, J6 phía đột nhiên mở cánh chim phía sau, bắn ra ngoài thêm 6 phát rồi nâng cao độ cao của mình.

J8 nguyên bản quyết tâm đâm trúng J6, nhưng thấy quang thuần không thể tiếp tục ngăn công kích của J6 thì vội thay đổi phương hướng, đặt kiếm ánh sáng ra sau lưng, rút súng ánh sáng ra.

Súng laser bên tay trái nâng lên, nhắm về phía 6 phát đạn đang lao về phía mình, anh ta quyết đoán nhấn cò súng, một lượng năng lượng khổng lồ từ đầu súng bắn lên trời.

Khi hai nguồn năng lượng này chạm vào nhau thì nổ mạnh, sức chấn động của vụ nổ khiến cho Lăng Lan cảm giác chấn động.

J8 cơ giáp rốt cục giải quyết xong sáu 6 phát đạn kia thì cũng là lúc J6 có cơ hội tấn công lần nữa. J6 từ trên trời nhắm súng xuống J8 đang đứng trên mặt đất, nhấn cò.

J8 ở dưới đất không có cơ hội phản công, chỉ có thể chạy trốn xung quanh. Bất quá Lăng Lan lại không không cho là như vậy, ngược lại, cô cho rằng người nắm giữ quyền chủ động của trận đấu này chính là J8.

Bởi vì là người ngoài cuộc, Lăng Lan biết J8 căn bản không chạy loại, đây là một trong những cách thức đấu thể thuật—— vận bước.

Tuy j8 thoát nhìn giống như bị đánh trời chết, nhưng mỗi một bước đều rất nhanh khiến J6 không thể tập trung nhắm bắn.

j6 tựa hồ cũng biết chỉ dựa vào tia laser vận tốc ánh sáng thương cũng không thể đánh trúng đối phương, chỉ thấy cánh chim mở ra một lần nữa bay một vòng quanh J8, tiếp tục nhả đạn.

J8 không lựa chọn trốn nữa, lần này J8 giơ súng của mình lên, bắn về phía những viên đạn đang lao về phía mình.

Khi hai làn súng đâm vào nhau, một nguồn năng lượng cực lớn sinh ra, đòn công kích của J6 thất bại.

Không chỉ như thế, bởi vì chấn động nổ mạnh khiến cho cát vàng bay tung tóe.

J6 không hề nghĩ ngợi liều mạng bắn đạn xuống phía dưới, vừa bắn vừa dò xét năng lượng xung quanh, sợ đối phương tấn công mình.

Đúng lúc này, một đường súng ánh sáng không tiếng động lao về phía J6, anh ta căn bản không kịp đề phòng, không kịp thời gian tránh né.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, J6 quyết đoán cầm súng laser trong tay chặn đường ánh sáng đó. “Oành” một tiếng, súng của trực tiếp bị ánh sáng phá hủy, nhưng j6 cũng dựa vào một kích này mà tránh thoát được tuyệt cảnh. Nếu bị đường ánh sáng này đánh trúng thì cho dù không chết, J6 cũng không thể tiếp tục điều khiển cơ giáp.

Bởi vì súng ánh sáng có tỏa ra nhiệt lượng nên có thể bị máy dò nhiệt lượng phát hiện nên J8 quyết định dùng ánh sáng lạnh kết thành tia, bắn về phía J6, nó không phát ra nhiệt lượng.

Nhưng mà J6 cũng phản ứng cực nhanh, khi cảm giác được nguy cơ liền quyết đoán bỏ súng trong tay, thoát hiểm trong gang tấc.

Bất quá không còn ưu thế của súng ánh sáng, J6 chỉ có thể lựa chọn đánh cận chiến với J8, lúc này Lăng Lan biết chắc J6 thua rồi, nếu hai bên giáp lá cà, J6 rõ ràng lép vế hơn quá xa.

Đương nhiên những người xem khác cũng không có nhãn lực tốt như Lăng Lan, dù sao hai cơ giáp đang đánh nhau hừng hực, trong khoảng thời

gian ngắn khó có thể phân ra thắng bại

Lăng Lan sở dĩ có thể liếc mắt một cái đã nhìn thấy kết cuộc cuối cùng hoàn toàn là vì thiên phú của cô —— hiểu rõ. Ngay từ đầu cô đã thấy nhược điểm của J6, cũng như thấy được điểm mạnh của J8.

Lần khiêu chiến vượt cấp này khiến Lăng Lan biết khoảng cách về thực lực giữa J6 và J8 là rất lớn. Khiêu chiến vượt cấp quả nhiên không là dễ dàng.

Cô cúi đầu thở dài một hơi rồi lựa chọn rời khỏi.

Lăng Lan vừa mới rời khỏi hiện trường trận đấu liền cảm giác xung quanh khác thường. Lôi đài yên tĩnh một mảnh, mỗi người đều đang ngồi trên ghế không nhúc nhích, giống như bị trò chơi hấp dẫn không thể làm gì khác.

Nhưng mà yên tĩnh như vậy lại khiến cô hơi sợ hãi, cô nhận không được xoay cổ, hoạt động một chút.

”Cô không xem đến phút cuối sao?” Người thanh niên bên cạnh đột nhiên lên tiếng lần này kém chút dọa chết Lăng Lan. Bất quá Lăng Lan dù sao cũng là Lăng Lan, bị không gian học tập biến thái tra tấn, đến bây giờ trái tim nhỏ của Lăng Lan đã kiên cường vô cùng.

”Đúng vậy, không phải anh cũng không xem nữa sao?” Lăng Lan lấy lại tinh thần, thuận miệng hỏi ngược lại.

”J6 thua định rồi, còn có cái gì để xem.” Cảm xúc của người thanh niên có chút không tốt.

”Anh chọn cách nhìn của J6?” Lăng Lan khẳng định nói.

”Nguyên bản có thể dùng mạnh để áp yếu nhưng J6 lại lãng phí ưu thế của mình.” Người thanh niên giống như có chút oán hận đối với sức chiến đấu của J6.

”J6 còn có ưu thế gì?” Lăng Lan không ra nghĩ J6 có cơ hội thắng được.

”J6 có tiếng là danh thần xạ thủ, đáng tiếc trận này trận đấu cận bản không thấy anh ta biểu hiện ra ngoài.” Người thanh niên tiếc nuối, xem ra anh ta cũng rất quen thuộc năng lực của J6.

”Thần xạ thủ? Có quang thuẫn, thần xạ thủ cũng như không.” Lăng Lan nhìn ra quang thuẫn có thể ngăn được uy lực của súng laser.

”J6 hẳn là lựa chọn đánh lén. Cận chiến thì J8 là mạnh nhất.”

Lăng Lan nghĩ tới thời điểm cô bị đánh lén lúc khai giảng thì gật đầu đồng ý.

Đánh lén là phương thức tấn công khiến nhiều người khó phòng bị nhất, dù sao quang thuẫn cũng chỉ có thể bảo vệ những vị trí quan trọng mà không phải toàn thân.

Nhìn Lăng Lan có vẻ đồng ý với luận điểm của mình, người thanh niên tâm tình tốt một chút: “Nhưng mà, nghịch tập dù sao cũng là chuyện khó khăn, cho dù trận này J6 may mắn thắng thì những lần tiếp theo J6 cũng sẽ thua, kết quả là sẽ không thay đổi.”

Lăng Lan biết người thanh niên này có ý gì, lần này J6 dựa vào đánh lén để quá cửa, lần tiếp theo đối thủ khẳng định sẽ trang bị thiết bị để đối phó với việc bị đánh lén, nói cách khác, J6 chỉ có duy nhất một cơ hội đánh lén duy nhất.

”Có lẽ J6 cũng rõ điểm này cho nên mới dứt khoát lựa chọn tấn công như vậy, tôi nghĩ J6 đã thắng liên tục 2 lần, lần thứ 3 này anh ta hẳn sẽ dùng đòn

sát thủ đánh lên.” Lăng Lan suy bụng ta ra bụng người, cô cũng không ngu mà ra át chủ bài ngay từ đầu.

Người thanh niên sững sốt, sau đó mới thấp giọng “Ừm” một tiếng, bất quá Lăng Lan thật rõ ràng cảm giác của đối phương đang xấu đi...

Giống như có chút không ổn, cô có thể gặp nguy hiểm không? Lăng Lan cũng chưa quên đối phương có thể gạt bỏ ý thức của người khác.

”Ta phải đi rồi, hẹn gặp lại, đại ca.” Hắn là đại ca đi, dù không thấy mặt nhưng cũng có vẻ là người trưởng thành.

”A? Đại ca?! Gặp lại!” Người thanh niên nghe cách gọi của Lăng Lan thì có chút choáng váng.

Lăng Lan không có chú ý tới điểm này, cô muốn nhanh chóng rời đi người thanh niên nguy hiểm này, nghe được hai chữ gặp lại thì nhanh chóng bỏ chạy.

Người thanh niên buồn bực: “Chẳng lẽ mình già như vậy sao? Gọi là đại ca?” Tâm tình không tốt, anh ta trực tiếp rời khỏi sàn đấu, rời khỏi thế giới ảo.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Nơi Huấn Luyện Điều Khiển Cơ Giáp

Tại một trang viện tại hành tinh Lục Thâm, một người đàn ông đứng tuổi vẻ mặt khẩn trương nhìn khoang đăng nhập vào thế giới ảo. Một lúc sau, ngọn đèn khoang đăng nhập bật tắt, cửa khoang mở ra, một đứa trẻ khoảng 11, 12 tuổi xuất hiện, đứa trẻ đó xinh đẹp vô cùng, xinh đẹp tới mức không thể phân biệt được giới tính của nó, khuôn mặt nó tái nhợt nằm bên trong, cả người ướt đầm mồ hôi giống như vừa phải vận động quá nhiều.

Qua vài giây, đứa nhỏ kia mới chậm rãi mở mắt nhìn người trung niên trước mặt, nó suy yếu cười nói: "Đại quân gia, sao ông lại ở đây?"

"Chẳng lẽ cậu còn muốn gạt tôi sao? Đại thiếu gia, thân thể của cậu không tốt, lão thái gia không phải không cho phép cậu vào thế giới ảo sao?" Đại quân gia vừa trách cứ vừa đau lòng.

Đứa trẻ xinh đẹp tiếp tục cười nói: "Dù sao cũng cũng login vài lần, bằng không con không thể theo kịp tiến độ học tập."

Đại quân gia không đành lòng lại nói tiếp, chẳng lẽ khiến trách đứa trẻ vì nó quá siêng năng sao, cuối cùng ông chỉ có thể ôm đứa trẻ ra rồi đặt trong khoang an dưỡng đã chuẩn bị sẵn ở bên cạnh.

Nhìn đứa trẻ xinh đẹp lại chìm vào giấc ngủ, người trung niên thở dài một hơi đau lòng vì đứa nhỏ này.

Lúc này Lăng Lan đang vui vẻ tận trời vì có thể rời khỏi nhân vật nguy hiểm lúc này, cô lại tiếp tục đi dạo trong kinh đô. Khó có cơ hội đi ra ngoài một lần, dù sao cũng phải đi cho đã ghiền. Bất tri bất giác, cô đã dạo đến phố cơ giáp. Nơi này không giống phố cơ giáp ở học viện đồng quân chỉ trưng bày những thứ đồ chơi về cơ giáp, con phố này mới là nơi chân chính bán những cơ giáp mạnh nhất, những vũ khí đáng sợ nhất trên chiến trường, cơ giáp.

Lăng Lan cười ngửa xem hoa đi một đoạn rồi tùy ý đi vào một cửa hàng cơ giáp có tên Angie.

Lăng Lan vừa vào cửa hàng thì liền thấy nhân viên trong tiệm đang nói chuyện với nhau, bọn họ có nam có nữ đang nhìn hướng cô, thấy cô chỉ đi một mình thì lại tiếp tục ngồi nói chuyện.

Tiểu Tứ bữu môi cả giận nói: "Bọn họ không phải nên đi đến tiếp đối chúng ta sao, có phải cho rằng nhóm chúng ta không có tiền hay không?"

Lăng Lan lại không cảm thấy kinh ngạc: "Không có gì, bây giờ bề ngoài của ta là một người vừa tròn 16 tuổi, đi đến đây mà không có người lớn bên cạnh thì đương nhiên không phải tới để mua đồ rồi? Bọn họ không chú ý chúng ta như vậy càng tốt, chúng ta có thể tự do đi dạo, như vậy không phải tốt sao?"

Tiểu Tứ giật mình: "Cũng có lý, nhưng mà về sau, ta nhất định phải làm cho bọn họ biết, lão Đại của ta là người có tiền nhất, cho dù mua cơ giáp tốt nhất ở nơi này thì cũng chỉ là chuyện đơn giản như trở bàn tay Tiểu Tứ về mặt kiêu ngạo nói.

Lăng Lan tâm niệm nhất động: "Xem ra việc buôn bán của người ở thế giới ảo cũng lời không ít tiền nha."

"Vẫn tốt. Không tính nhiều, trăm ngàn triệu vẫn có." Ai kêu thế giới này cái khác không nhiều mà người thì lại quá nhiều chứ, hơn nữa người nhàm

chán không có chuyện gì làm thì lại nhiều vô số, nó chỉ tùy tiện đăng mấy bộ tiểu thuyết thôi thì bọn họ đã giống như cá thiếu nước, như người thiếu khí, bỏ nhào chuyển tiền cho nó quá trời, chỉ cần một phần truyện nhỏ thôi cũng khiến cho tài khoản của tiểu Tứ được thêm mấy trăm triệu.

Lăng Lan cười nói: "Tốt như vậy, tiếp tục cố gắng nhé!"

Tiểu Tứ nghe Lăng Lan khích lệ thì thập phần cao hứng, lời khen của Lăng Lan còn khiến nó hưng phấn hơn nhiều so với việc thu phục được thế giới ảo này. Nó quyết tâm nhất định phải thu hết tiền của Liên Bang này vào trong túi.

Đúng lúc này, một nhân viên từ bên trong cửa hàng đi ra, cậu ta đi đến bên người Lăng Lan lễ phép nói: "Xin chào, tôi là nhân viên số 017 của cửa hàng cơ giáp Angie, xin hỏi bạn có cần tôi giúp gì không?"

"Cám ơn, tôi chỉ tới để xem thôi." Lăng Lan có chút kinh ngạc, bất quá vẫn dịu dàng cự tuyệt sự phục vụ của 017.

017 nghe câu trả lời của Lăng Lan cũng không có lộ ra vẻ thất vọng, anh ta vẫn tươi cười như cũ nói: "Quý khách hẳn là người mới tiếp xúc với cơ giáp lần đầu tiên."

Ánh mắt của vị khách này khiến cho cậu (017) nhớ tới chính mình khi lần đầu tiên tới cửa hàng cơ giáp, hưng phấn, vô thố, hi vọng có người giúp mình. Loại tâm tình này khiến 017 không hề để ý sự châm chọc của nhân viên khác, chủ động đi ra.

Lăng Lan nghe vậy quyết đoán gật đầu, bởi vì đây là sự thật.

Nhân viên 017 thấy thế nở nụ cười, anh ta ý bảo Lăng Lan đi với mình rồi dẫn cô tới khu vực chứa cơ giáp trụ cột, đây là nơi chứa những cơ giáp phù hợp cho những người mới tiếp xúc với cơ giáp lần đầu tiên.

Ở đây có hơn mấy chục mẫu cơ giáp nhưng chủ yếu chỉ được chia trong 3 nhóm, cơ giáp hình thú, hình chim và hình người.

Nhìn những cơ giáp ở đây khiến Lăng Lan nhú mày, những cơ giáp này thật sự khác quá xa so với hai cơ giáp mà cô mới thấy lúc nãy, cho dù so về sắc thái, hình thể hay vũ khí, thật sự kém nhau quá xa. Nếu như hai cơ giáp trong sàn đấu lúc nãy là người lớn thì những cơ giáp ở đây chỉ được coi là trẻ sơ sinh, Lăng Lan thật sự rất thất vọng.

Lăng Lan không vui, nhân viên 017 nhìn thấy rất rõ ràng, bất quá anh ta cũng không cảm thấy bất thường. Bất cứ ai khi vừa tiếp xúc với cơ giáp đều ghét bỏ những cơ giáp trụ cột vừa nặng nề, vừa khó coi, Lăng Lan tuyệt đối không phải là người đầu tiên và chắc chắn cũng không phải là người cuối cùng.

Anh ta hảo tâm giải thích: "Vị khách này, kỳ thực tất cả cơ giáp của Liên Bang chúng ta đều được tạo ra dựa trên ba loại cơ giáp trụ cột này, nếu như cô trở thành một cơ giáp sĩ ưu tú, trước hết cô cần phải nắm giữ thật chắc phương pháp khống chế 3 loại cơ giáp trụ cột này, như vậy, sau này cô mới có thể dễ dàng khống chế những cơ giáp cao cấp hơn."

Lăng Lan nghe vậy thì chấn động, thu liễm ngay khinh thị từ đầu, cô cũng không quên tầm quan trọng của trụ cột, cho dù là không gian học tập hay là cha cô.

Trong lòng Lăng Lan tự cảnh báo chính mình, không nghĩ tới cô lại mắc sai lầm cấp thấp như vậy, trông mặt mà bắt hình dong, xem ra khoảng thời gian này quá xuôi gió xuôi nước khiến cô quên mất khiêm tốn cẩn thận là gì.

Thái độ Lăng Lan thay đổi khiến 017 âm thầm gật đầu, ấn tượng đối cô rất tốt, anh ta nói tiếp: "Kỳ thực, tôi không đề nghị quý khách nên mua cơ giáp vào lúc này, ở thế giới ảo có một nơi chuyên huấn luyện phương pháp

không chế trụ cột, tôi nghĩ cô nên tới đó trước để tìm hiểu rồi mới tới đây mua cơ giáp cho mình.”

Lăng Lan hướng 017 nói lời cảm ơn, nếu không có 017 nhắc nhở, cô căn bản không biết hư nghĩ thế giới trung còn có mấy thứ như vậy, cô hỏi 017 đường đến nơi huấn luyện điều khiển cơ giáp rồi mới rời đi.

017 vẻ mặt tươi cười nhìn Lăng Lan đi ra ngoài, vừa mới trở lại quầy liền bị những người khác trào phúng.

"Uổng phí khí lực thôi, tôi đã nói con bé kia căn bản không có tiền mà.."

"Ở tuổi này mà không có người lớn đi cùng để tới đây, như vậy chắc chắn chỉ tới đây để xem thôi, 017 cậu cứ không tin."

"Cho dù muốn tăng doanh số bán hàng thì cũng nên tìm đối tượng chuẩn một chút."

Nhân viên 017 cũng không tức giận cười đáp lại nói: "Tôi không phải vì doanh số bán hàng, tôi chỉ là cảm giác cô bé kia có cốt cách trời sinh thuộc về cơ giáp."

Những lời này của 017 những nhân viên khác cười vang, cười nhạo anh ta từ khi nào thì đổi nghề làm thầy tướng số. Phải biết rằng, vì tố chất thân thể, tỷ lệ con gái có thể thăng tới cao cấp cơ giáp sĩ là cực nhỏ, trong hơn mấy ngàn vạn binh lính của Liên Bang thì chỉ có hơn một ngàn người là nữ.

017 đối mặt với lời cười nhạo của mọi người chỉ có thể lắc đầu cười cho qua, mọi người thấy cũng không thể chọc ghẹo nữa thì cũng mất hứng tản ra.

Tất cả mọi người không biết ý nghĩ thật sự trong lòng 017, lúc anh ta tới gần cô bé kia anh đã cảm nhận một cảm giác vô cùng rõ ràng, cô bé kia sẽ

tiền xa không có giới hạn.... 017 lại lần nữa nở nụ cười: "Làm chút chuyện thiện duyên cũng là tốt..."

Lăng Lan rất nhanh tìm được nơi huấn luyện cơ giáp, vừa bước gần tới cửa thì trước mắt liền xuất hiện một đoạn văn: "Bạn muốn chính thức gia nhập sàn đấu cơ giáp không?"

"A... Hóa ra đây là sàn đấu của cơ giáp..." Tiểu Tứ nhìn đến này đoạn văn này thì bất ngờ kinh hô.

Lăng Lan biết cho dù đây là sàn đấu hay nơi luyện tập điều khiển cơ giáp đều không quan trọng, việc cô cần làm bây giờ chính là vào trong khám phá phương pháp không chế cơ giáp.

Lăng Lan vừa lựa chọn, liền trực tiếp bị truyền vào một sảnh đại đường, bên trong có một người binh sĩ tuần tú đang đứng, bên cạnh anh ta có ba bộ cơ giáp đang đứng.

Lăng Lan đi đến trước mặt người binh sĩ, còn chưa nói nói người kia liền chủ động hỏi: "Người mới, bạn muốn tìm hiểu phương pháp khống chế, phương thức chiến đấu của ba loại cơ giáp trước hay là trực tiếp lựa chọn cơ giáp?"

Lăng Lan là người cẩn thận, cô đối với cơ giáp cũng không quá hiểu biết đương nhiên lựa chọn tìm hiểu phương pháp khống chế, phương thức chiến đấu của ba loại cơ giáp trước .

Rất nhanh trước mặt Lăng Lan liền xuất hiện hai hình ảnh, nhất là hình ảnh bên ngoài cơ giáp, một bên hình ảnh còn lại là hình khống chế của cơ giáp sĩ bên trong khoang điều khiển cơ giáp.

Lăng Lan nhìn ngón tay của người điều khiển đang bay không ngừng trên bàn khống chế rồi nhìn những hình ảnh tương phản ở bên cạnh, mỗi

động tác cơ bản cho cơ giáp thực hiện, người điều khiển phải mất mười hành động.

Giống như việc đi bộ, nó chịu tác động từ đầu gối, cổ chân, hông để cân bằng và phân phối lực lượng.

"Rất có tính khiêu chiến, hóa ra là dù tay để khống chế, xem ra tốc độ tay của người điều khiển cơ giáp phải rất cao." Lăng Lan thật kinh ngạc, cô luôn luôn cho rằng khống chế cơ giáp sẽ giống như lái xe, dễ dàng vô cùng.

"Ồ...không phải ba ba đã dạy về những thứ này rồi sao? Nếu không phải lão Đại không qua được cửa thì chúng ta cũng đâu có cơ hội đi dạo như vậy chứ? Không biết nếu kết hợp bài huấn luyện khống chế cơ giáp kết hợp với bài huấn luyện tốc độ tay sẽ có hiệu quả như thế nào, có khi còn có thể đột phá bình cảnh lúc này của lão Đại cũng nên." Tiểu Tứ đề nghị.

Bây giờ tiểu Tứ đã gọi Lăng Tiêu là ba ba chứ trước đây thường gọi ông là ba ba của lão Đại, nhưng vì cách gọi này quá dài, mà Lăng Lan lại xem tiểu Tứ như em trai của mình nên bảo nó gọi Lăng Tiêu là b aba luôn. Điều này khiến tiểu Tứ vui vẻ rất nhiều.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Cơ Giáp Con Thỏ?

Lăng Lan có lẽ bị không gian học tập điều tiết nên có chút thiên hướng theo tính cách con trai, tuy không quá ưa thích cơ giáp, nhưng sự tò mò thích thú không phải không không có. Sau khi nhìn tất cả các động tác cơ bản của 3 loại cơ giáp, sự thích thú của cô đã không còn nằm ở chỗ thích thú nữa mà đã tăng lên thành cực kỳ yêu thích, cô còn hận mình không thể điều khiển thử ngay lập tức.

Cảm giác được lòng tham của Lăng Lan, người binh sĩ thật kiên định nói cho Lăng Lan biết trước khi được điều khiển cơ giáp, từng tân binh phải lựa chọn một loại cơ giáp cho mình, những thứ khác.... muốn có thì phải tự mình đổi điểm để có được.

Lời nói của người binh sĩ khiến tâm bình Lăng Lan tĩnh lại, cô bắt đầu lo lắng đến cùng phải lựa chọn loại cơ giáp nào để trở thành cơ giáp đầu tiên của mình, Lăng Lan có chút không yên, sợ bản thân chọn sai cơ giáp.

Nhưng mà, Lăng Lan là một đứa trẻ tốt, thích đi hỏi vấn đề là một trong những thói quen bị không gian học tập dưỡng thành, cho nên cô mở lời hỏi ý kiến của người binh sĩ, làm một người mới bắt đầu, cô nên sử dụng loại cơ giáp nào.

Kỳ thực Lăng Lan trước tiên cũng đã hỏi tiểu Tứ, đáng tiếc tiểu Tứ cũng không biết 3 loại cơ giáp trước mắt loại nào thì thích hợp với cô nhất, nó đối với thế giới cơ giáp cũng không biết nhiều hơn Lăng Lan bao nhiêu.

Không nghĩ tới câu hỏi của Lăng Lan cũng là một trong những trình tự của thế giới ảo, người binh sĩ nghe câu hỏi của Lăng Lan liền trực tiếp trả lời: “Thao tác đơn giản nhất, động tác tay cũng tốn quá nhiều sức nhất chính là cơ giáp hình thú, đề nghị bạn sử dụng loại cơ giáp này để bắt đầu huấn luyện.”

Xem ra người binh sĩ này đã được cài sẵn đáp án cho câu hỏi này, như vậy chắc là không sai, Lăng Lan không do dự trực tiếp lựa chọn cơ giáp hình thú, cô vừa dứt lời, người binh sĩ liền vung tay lên, một con quay cực kỳ đột ngột xuất hiện ngay trước mặt Lăng Lan.

Lăng Lan nhìn mặt trên của đĩa quay, nó dán rất nhiều loại cơ giáp hình thú, một cây kim đồng hồ được đặt chính giữa.

”Đây là có chuyện gì?” Lăng Lan sửng sốt, sau đó mặt nhất thời ㄟ, “Chẳng lẽ để chọn cơ giáp thì phải dựa vào vận khí sao?”

”Cơ giáp của những người mới học đều được hệ thống gửi tặng, cho nên người học không có quyền được chọn, kết quả cơ giáp đầu tiên sẽ do vận khí xác định.” Binh lính nghiêm túc giải thích, “Vận khí, cũng là một loại thực lực, bạn hãy mong chờ vào vận khí của mình có thể đạt được một cơ giáp cường, mạnh.”

Khuôn mặt tươi cười của người lính ánh trong mắt Lăng Lan chính là nụ cười vui sướng khi người gặp họa, Lăng Lan không biết những học viên khác khi lần đầu tiên tiến vào nơi này sẽ có cảm tưởng gì, nhưng bây giờ Lăng Lan cảm thấy rằng mình ngửa không thôi, hận không thể ra một quyền, đánh bay luôn khuôn mặt tươi cười đáng giận đối phương...

Đương nhiên Lăng Lan chỉ dám tưởng tượng thôi, cô cũng không dám hành động như vậy. Dù sao bây giờ cô còn phải dựa vào đối phương để có cơ giáp. Lăng Lan dùng lực quay đĩa quay, nhìn đĩa quay quay liên tục

không ngừng, từ nhanh tới chậm, rồi chậm dần, rồi dừng lại. Cây kim đang dừng lại ở cơ giáp con báo bỗng nhảy qua thêm một nấc...

Lăng Lan còn chưa kịp nhìn kim đồng hồ chỉ vào loại cơ giáp nào thì oành một tiếng, hoa giấy đỏ bay khắp mọi nơi, một con thỏ to lớn siêu cấp đáng yêu từ trên trời rớt xuống xuất hiện trước mặt cô.

Lăng Lan choáng váng cả người... Con thỏ? Vì sao là con thỏ? Cho dù là con nhện thì cũng uy vũ hơn con thỏ đó...

Lăng Lan thật vất vả nhắc nhở chính mình phải tỉnh táo lại nhưng khi nhìn thấy vũ khí trong tay con thỏ, cô lại bấn loạn lần nữa. Trời ơi...hệ thống, người thật không biết xấu hổ mà, vũ khí của con thỏ lại cư nhiên lại là củ cà rốt, người cho rằng con thỏ trước mắt này là thỏ thật sao!!!

Tiểu Tứ bên trong vùng ý thức (ý thức hải) hai mắt cũng ứa ra tinh quang, nó bùng mặt, lắc lắc mông hô lớn: “Lão Đại, cơ giáp này đáng yêu chết đi được, ta thích...”

Binh sĩ nhìn cơ giáp thỏ xuất hiện vẻ cười trên mặt càng đậm: “Chúc mừng, tân binh, được nhận cơ giáp mới nhất do Liên Bang phát minh, cơ giáp thỏ.” Nói xong, anh ta giơ tay đưa một thứ màu trắng giống như đồ điều khiển từ xa cho Lăng Lan.

Lăng Lan đưa tay nhận chìa khóa khởi động cơ giáp: “Nếu anh không nói lời chúc mừng có khi tôi còn vui hơn đây.”

Quân sĩ tựa hồ không cảm giác được tâm tình xấu của Lăng Lan, anh ta đột nhiên ngược mặt nhìn nói: “Một khi đã như vậy, tân binh, hãy tiến vào cơ giáp ngay lập tức, tiến hành luyện tập những thao tác trụ cột.”

”Vâng!” Lăng Lan nghiêm túc lại, sau đó ấn nút trên chìa khóa điều khiển cơ giáp, ngay lập tức, cô nhìn thấy cửa khoang cơ giáp ở bụng thỏ đột mở mạnh ra, Lăng Lan chạy vài bước lấy đà rồi nhảy lên, thuận lời tiến

vào khoang khổng chế cơ giáp. Sau khi tiến vào khoang cơ giáp, cô nằm xuống ghế đặt ở giữa rồi ấn nút đóng cửa khoang cơ giáp.

Khi Lăng Lan vừa hoàn thành xong tất cả những bước này thì người quân sĩ đứng bên cạnh giơ tay lên, con thỏ và Lăng Lan liền biến mất, tiến vào một căn phòng chuyên luyện tập điều khiển cơ giáp.

Lúc này Lăng Lan mới lựa chọn khởi động cơ giáp, đương nhiên cô lựa chọn phương thức khởi động bình thường, cần phải chờ khoảng ba phút mới có thể xong quy trình khởi động cơ giáp hình thỏ.

Trong lúc Lăng Lan muốn mở màn hình thì phát hiện trước mặt mình xuất hiện một màn hình máy tính, trên đó có một dòng chữ: “Hướng dẫn sử dụng cơ giáp thỏ.”

Lăng Lan đọc theo hướng dẫn này mới hiểu được nút đỏ trước mắt có tác dụng gì, vốn nghĩ rằng khổng chế cơ giáp chỉ cần có tốc độ nhanh là có thể khổng chế dễ dàng, không nghĩ tới có những động tác còn cần có sự kết hợp của các nút tắt trên màn hình.

”Không nghĩ tới cơ giáp khổng chế lại phức tạp như vậy, lúc xem hệ thống hoạt động của nó thấy đơn giản cứ như lái xe, ai ngờ.... xem ra mình đã quá coi thường những cơ giáp sĩ này.” Lăng Lan nhìn một đồng nút bấm xa lạ xuất hiện trước mặt mà cảm thấy đầu đau vô cùng.

”Yên tâm đi, lão Đại, chỉ cần quang não của cơ giáp có thể tiến hóa tới mức nhất định thì sẽ không cần dùng tới những nút bấm phiền phức này.” Tiểu Tứ nghiêm cẩn kiểm tra quang não cơ giáp, suy nghĩ xem nên tiến hóa, nâng cấp lên thế nào, cố gắng giúp cho lão Đại.

Lăng Lan ngăn tiểu Tứ lại: “Tiểu Tứ, không được tiến hóa quang não cơ giáp.”

Tiểu Tứ không hiểu: “Vì sao?”

”Ta đến là để học tập, phải học không chế cơ giáp giống như những học sinh ở đây thì mới có chất lượng. Không phải những giáo viên trong không gian học tập lúc nào cũng cường điệu sự quan trọng của trụ cột sao, ta không thể vì sợ phiền phức mà bỏ qua những bước cơ bản như vậy.” Lăng Lan giải thích nói, “Hơn nữa, nơi này là thế giới ảo, không chỉ có có hệ thống theo dõi, còn có những nhân vật có tinh thần biến dị nguy hiểm xuất hiện, ai cũng không biết ở đây có người nào chú ý đến chúng ta hay không, ta không hi vọng người gặp bất cứ nguy hiểm gì.”

Lăng Lan quan tâm khiến tiểu Tứ căn bản không có năng lực phản kháng, nó chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu, đáp ứng không ra tay trợ giúp Lăng Lan nữa, bất quá tâm tình tiểu Tứ cũng không tốt lắm, bởi vì nó phát hiện việc mình có thể làm cho lão Đại thật sự quá ít.

Lăng Lan thấy thế, vội nói sang chuyện khác: “Tiểu Tứ, người đi dò xét xem lúc đầu cha của chúng ta chọn loại cơ giáp nào, ông ấy có bị bắt dung loại cơ giáp... đẹp như của chúng ta không?” Lăng Lan càng nói càng tò mò.

Quả nhiên, lực chú ý của Tiểu Tứ bị câu hỏi này câu đi mất, nó phát hiện cuối cùng mình cũng có việc để làm. Nó hung phấn bảo Lăng Lan chờ một chút sau đó vui vẻ vui vẻ chạy đi thu thập sở hữu tư liệu về Lăng Tiêu.

Tư liệu của Lăng Tiêu tuy thuộc loại s cấp, nhưng tiểu Tứ là ai, là thần ở thế giới ảo, chỉ cần nó muốn, không gì không có được. Trước kia không thu thập tư liệu của Lăng Tiêu chính là bởi vì Lăng Lan không cần, bây giờ lão Đại đã lên tiếng, làm tiểu đệ, nó không thể không thỏa mãn lòng hiếu kỳ của lão Đại.

Rất nhanh tiểu Tứ đã trở lại, vẻ mặt kích động nói: “Lão Đại, lão Đại, cô có biết ba ba chúng ta là người nào không, trời ơi, quá lợi hại...”

Lòng hiếu kỳ của Lăng Lan lập tức bị tiểu Tứ đâm cho mấy nhát, cô nghĩ nghĩ nói: “Cha Lăng mang quân hàm thiếu tướng, chẳng lẽ là cơ giáp sĩ cấp đặc biệt (người điều khiển cơ giáp cấp đặc biệt) sao?” Lăng Lan nhớ mang máng tiểu Tứ từng nói qua vấn đề này, hẳn là cơ giáp sĩ.

Tiểu Tứ lắc lắc ngón tay vẽ mặt kiêu ngạo nói: “Không phải... cơ giáp sĩ á hả...thường thôi.” Tiếp theo tiểu Tứ bắt đầu đem hệ thống phân cấp bậc cơ giáp và cơ giáp sĩ nói cho Lăng Lan nghe.

”Người khống chế cơ giáp được phân thành hai cấp bậc khác biệt, một là cơ giáp sĩ, hai là cơ giáp sư. Những người khống chế cơ giáp ở dưới cơ giáp cao cấp thì gọi là cơ giáp sĩ, khống chế cơ giáp đặc biệt cấp trở lên gọi là cơ giáp sư.”

”Cơ giáp sĩ, lại được phân thành cơ giáp sĩ thực tập, cơ giáp sĩ sơ cấp, cơ giáp sĩ trung cấp, cơ giáp sĩ cao cấp, đối ứng với những loại cơ giáp tương ứng là cơ giáp thực tập, cơ giáp sơ cấp, cơ giáp trung cấp và cơ giáp cao cấp.”

”Mà cơ giáp sư thì được phân thành cơ giáp sư cấp đặc biệt, vương bài cơ giáp sư, vương cấp cơ giáp sư, thần cấp cơ giáp sư. Cơ giáp sư cấp đặc biệt và vương bài cơ giáp sư đều khống chế cơ giáp cấp đặc biệt, chẳng qua tiêu chuẩn khống chế vương bài cơ giáp sư cao hơn rất nhiều, vương cấp cơ giáp sư khống chế cơ giáp vương cấp, thần cấp cơ giáp sư thì khống chế vũ khí chung cực của Liên Bang, cơ giáp thần cấp.”

”Nhưng mà đây chỉ là cách phân cấp theo sự phân chia của quân bộ, đối với người dân thì không phân như vậy, bất cứ ai có thể điều khiển được cơ giáp đều được gọi là sư sĩ.”

”Có thể nói, trong chiến tranh, sự tồn tại của thần cấp sư sĩ chính là sự tồn tại của thần ở thế giới thật, chỉ cần nước nào có người điều khiển cơ giáp Thần cấp thì đó chính là thứ vũ khí bảo vệ ranh giới của quốc gia, là

người được toàn thế giới ngưỡng mộ. Đó chính là lý do vì sao thần cấp cơ giáp không bao giờ xuất hiện trên chiến trường, đó là thứ vũ khí có thể thay đổi hoàn toàn cục diện của chiến trường, vì vậy các quốc gia đều cùng ký một hiệp ước chung về thần cấp, trừ khi có tình huống đặc thù xuất hiện, nếu thần cấp cơ giáp sư của nước nào có mặt trên chiến trường thì nước đó nhất định sẽ bị liên minh thế giới tiêu diệt.”

”Lão đại, hiện tại xin mời cô đoán xem ba ba chúng ta thuộc loại cấp bậc sư sĩ nào?” Tiểu Tứ mặt mày đều cười thành một cái hàng, có thể thấy được tâm tình của nó tốt vô cùng.

”Nhìn người vui vẻ như vậy chắc ba ba của chúng ta nhất định sẽ không thua kém ai đâu, chẳng lẽ đạt tới vương cấp sư sĩ?” Lăng Lan nhớ đến cha Lăng ở trong nhiệm vụ truyền thừa, tuổi còn rất trẻ, nếu có thể đạt tới cấp vương bài sư sĩ thì tuyệt đối là người nổi tiếng.

”No, no, no, sai lầm rồi, sai lầm rồi.” Tiểu Tứ khinh bỉ trừng mắt nhìn Lăng Lan một cái, có chút trách cứ Lăng Lan quá xem nhẹ ba ba của hai người....

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Thần Cấp Sư Sĩ Lăng Tiêu!

Lăng Lan kinh ngạc: “Chẳng lẽ ba ba đã tới vương cấp rồi?” Trời ơi, cha Lăng thật quá yêu nghiệt mà!

Tiểu Tứ vẻ mặt buồn bực, chẳng lẽ lão Đại không thể lớn mật hơn một chút đoán những cấp bậc cao cao sao?

Tiểu Tứ buồn bực không thèm nói với Lăng Lan mà là đem một phần báo cáo của quân bộ do mình tìm thấy được đưa cho Lăng Lan: “Liên Bang nguyên bản có được mười hai vị thần cấp sư sĩ, nhưng ở 8 năm trước, một vị thần cấp sư sĩ đã ngoài ý muốn ngã xuống trong thông đạo khi ra chiến trường...”

8 năm trước? Tử vong trong thông đạo? Thật trùng hợp, cùng năm mà cha Lăng mất, cùng một chỗ.... Lăng Lan nhú nhú mày, tiểu Tứ sẽ không tìm những thứ không liên quan đến cho cô đọc, chẳng lẽ chuyện này có liên quan đến cha Lăng sao?

Không đợi Lăng Lan phản ứng, tiểu Tứ đã nói ra một thông tin làm Lăng Lan sợ ngây người: “Cơ giáp của thần cấp sư sĩ mang tên là Belief!”

Hồi lâu, Lăng Lan mới dùng giọng nói run rẩy hỏi: “Người nói là.... cái người thần cấp sư sĩ kia là Lăng Tiêu?”

Tiểu Tứ gật đầu nói: “Đúng vậy, người duy nhất thành công thăng cấp tới thần cấp sư sĩ trong vòng 10 năm, cũng là người trẻ tuổi nhất thành công

thăng tới cấp bậc này trong lịch sử, người này chính là Lăng Tiêu.”

“Gạt người!” Lăng Lan đột nhiên lớn tiếng phản bác.

Tiểu Tứ sửng sốt, nó không thể tưởng được Lăng Lan sẽ phản ứng kịch liệt như vậy, thậm chí kháng cự tin tức này.

“Nếu ông ấy là thần cấp sư sĩ, vậy làm sao ông ấy có thể sẽ xuất chinh chứ? Không phải người đã nói, vương cấp trở lên không cho phép tùy ý xuất chinh sao? Hơn nữa, thần cấp cơ giáp không phải là vũ khí chung cực của Liên Bang sao? Vũ khí cường đại, thao tác hơn người, làm sao ông ấy có thể chết dễ như vậy?”

Ngồi ở trong cơ giáp con thỏ, Lăng Lan vô pháp tự khống chế mà xiết chặt nắm tay. Nếu Lăng Tiêu yếu một chút hy sinh như vậy Lăng Lan còn có thể tiếp thu. Nhưng ở trong miệng tiểu Tứ, Lăng Tiêu thật sự quá cường đại, người đàn ông cường đại như vậy sao lại có thể cố tình chết một cách đơn giản như vậy chứ. Cái này làm cho cô cảm thấy có chút buồn cười.

“Theo như trong hồ sơ mật của quân bộ mà tôi tìm được thì ba ba của chúng ta từ vương cấp thăng lên thần cấp sư sĩ chỉ dùng sáu năm. Theo lịch sao trời năm 4725 thành công thăng cấp vương giả sư sĩ, lịch sao trời năm 4728 thăng cấp thần cấp sư sĩ, bất quá thông tin ba ba thăng cấp vương cấp đã bị quân bộ phong tỏa, phỏng chừng lúc ấy quân bộ có kế hoạch dấu thực lực của ba ba để ba ba có thể xuất chinh.

“Cho nên năm đó khi ba ba xuất chinh vẫn ở thân phận vương bài sư sĩ, đây cũng là lý do vì sao ba ba chỉ mới tới hàm thiếu tướng, nếu lấy thân phận là thần cấp sư sĩ thì ít nhất cũng tới quân hàm thượng tướng.” Tiểu Tứ thập phần tiếc nuối, nếu có thân phận là tướng quân mà hy sinh thì Lăng Lan càng có thể kế thừa nhiều tài nguyên.

Tiểu Tứ đơn thuần không nghĩ tới, những người trong gia tộc Lăng gia cũng thêm nhỏ dãi những tài nguyên này. Nếu như trong đám người đó có

một người xuất sắc hơn Lăng Lan xuất hiện thì đến lúc đó, cơ hội nhận công huân này cũng chẳng phải của Lăng Lan.

Tiểu Tứ tiếc nuối cũng chỉ là chợt lóe mà qua, nó tiếp tục nói: “Liên Bang phái Lăng Tiêuxuất chiến, nguyên bản tưởng đổi trắng thay đen, đem bắt hết sinh lực địch trong một mẻ rồi để Lăng Tiêu thăng thần cấp. Nhưng cuối cùng lại xảy ra chuyện bị tập kích, thông đạo đi ra chiến trường của Liên Bang đã bị địch mai phục, bị kềm kẹp giữa hai phía rồi chỗ trong thông đạo bạo động, ngoài ý muốn làm cả hai bên đều hy sinh không còn một ai.”

“Thật sự là trùng hợp!” Lăng Lan nở một tia cười lạnh thê nhưng tiểu Tứ lại cảm giác trong lòng có chút phát lạnh. Trong lúc bất tri bất giác Lăng Lan đã bị lây dính những sát khí nồng đậm trong không gian học tập.

“Đúng vậy, trùng hợp đến mức khiến người khác nghi ngờ, trên thực tế mệnh lệnh của quân bộ quả thật có vấn đề, còn có việc năng lượng trong thông đạo bạo động nữa, nó cũng không phải tự nhiên mà hình thành.” Tiểu Tứ lấy lại bình tĩnh, tiếp tục đem những nội dung mình tìm được nói cho Lăng Lan.

Năng lực tìm kiếm của Tiểu Tứ cường đại là không thể nghi ngờ, nó đã chứng minh mình chính là thần trong thế giới ảo. Đương nhiên để tiểu Tứ ra sức như thế chủ yếu cũng là vì Lăng Tiêu đã trở thành ba ba của nó, và lại nó cũng muốn tìm kiếm thông tin của ba ba để khi bị Lăng Lan hỏi còn có thể trả lời, miễn chobị mất mặt. Chẳng qua, nó không nghĩ tới khi mình nghiêm túc tra xét thông tin thì lại phát hiện ra mấy vấn đề.

“Xem ra, đây là một âm mưu nhắm vào ba ba.” Lăng Lan tin tưởng năng lực tiểu Tứ, nếu tiểu Tứ nói có vấn đề, kia khẳng định có vấn đề, hơn nữa Lăng Lan nguyên bản cũng cảm thấy có quá nhiều sự trùng hợp diễn ra ở đây, nếu chỉ một hai cái thì không sao, nhưng sự trùng hợp ở đây là quá nhiều.

“Đúng vậy, tôi có thể khẳng định, ba ba của chúng ta nhất định bị ám hại mà chết.” Tiểu Tứ quyết đoán nói, “Đáng ra việc toàn quân của Lăng Tiêu bị diệt hãn phải là một đòn đả kích rất lớn đối với Liên Bang, nhưng lúc đó quân bộ lại phản ứng rất nhanh, trực tiếp đem tin tức Lăng Tiêu thành công thăng cấp thần cấp sư sĩ công bố, cũng đem nguyên nhân Lăng Tiêu chết công khai ra ngoài, nói rằng đó chính là kế hoạch của Đế Quốc, điều này khiến cho Liên Bang và Đế Quốc lâm vào cuộc chiến tranh không chết không ngừng, hai phương đã đánh nhau hơn tám năm nhưng vẫn chưa có khả năng ngừng chiến. Trong suốt thời gian qua tổn thương của hai nước là không thể đếm được.”

Lăng Lan có chút kỳ quái: “Vì sao ba ba chết lại có hậu quả lớn như vậy?”

Tiểu Tứ thở dài: “Lão Đại, cô không hiểu địa vị của thần cấp sư sĩ ở trong lòng quân nhân Liên Bang, thần cấp sư sĩ ở trong mắt quân nhân chính là sự tồn tại của thần, mà Lăng Tiêu lại là người trẻ tuổi nhất, cho nên Lăng Tiêu chính là thần tượng của toàn quân. Và lại, Lăng Tiêu lại còn rất trẻ, vậy nên cơ hội phát triển lên cao lớn hơn những thần cấp sư sĩ khác. Có thể nói, nếu Lăng Tiêu còn sống thì đó chính là thần bảo vệ cho toàn Liên Bang trong hơn bốn mươi năm tiếp theo.”

“Cô thử nghĩ xem, thần bảo vệ bị địch quốc thiết kế khiến cho hy sinh, như vậy quân nhân Liên Bang làm sao có thể tha thứ chứ. Cho nên chỉ có thể chiến đấu đến không chết không ngừng mới có thể ngăn được cuộc chiến này, thậm chí chỉ khi một trong 2 nước bại vong thì mới có thể chấm dứt tình thế giằng co này.”

Lăng Lan nghe đến đó thì lâm vào trầm tư, cô nghĩ tới lúc bị người đoạt quyền kế thừa quân công, quân bộ lại ngoài ý muốn lựa chọn bàng quan cho sự thật, lại nghĩ tới lần bị ám sát khi mới nhập học, còn có nhiệm vụ truyền thừa của cha Lăng, thiết kế vô số cửa để tìm ra mình bằng được.... Lúc này cô có chút lĩnh ngộ, người hại chết Lăng Tiêu trong hệ thống cao

tầng ở quân bộ vẫn không buông lỏng việc theo dõi Lăng gia, người đó căn bản không muốn nhìn thấy người nhà Lăng gia xuất hiện trong quân giới.

“Tiểu tứ, xem ra người hại ba ba của chúng ta có thể chính là đám người cao tầng trong quân bộ.” Lăng Lan cười lạnh nói.

“A? Vì cái gì?” Tiểu Tứ khó hiểu.

“Người có thể mưu hại một thần cấp sư sĩ, như vậy chức vụ của người đó phải rất cao, vả lại nếu không nằm trong quân bộ, làm sao có thể điều động ba ba của chúng ta theo ý mình chứ.”

Lăng Lan nói tới đây khiến tiểu Tứ như được khai thông, nó lập tức nói: “Lão Đại, yên tâm, chuyện ở thế giới ảo này cứ giao cho tôi.” Tiểu Tứ nghĩ tới những người đang theo dõi ở chỗ nhiệm vụ truyền thừa, nó không ngừng nhắc nhở chính mình cần phải cẩn thận hơn, tuyệt đối không thể lộ ra nửa điểm sơ hở, khiến lão Đại nhà mình mắc phải họa sát thân,

Tiểu Tứ ngay sau đó lại lo lắng nói: “Nhưng mà nếu như vậy thì người đó nhất định không đơn giản, chúng ta có thể đấu lại với hắn không?”

“Một người không được vậy thì tìm nhiều người tới giúp.” Khóe miệng Lăng Lan lộ ra cười lạnh, nguyên bản cô cũng không muốn làm lão Đại gì, nhưng hiện tại xem ra cô không thể không bỏ lực vào vị trí đó.

Không sai, Lăng Lan đem mục tiêu đặt lên Hàn Kế Quân, Lăng Lan đối sức chiến đấu của chính mình rất có tin tưởng, cố gắng nỗ lực thì dù không tới mức thần cấp nhưng vương bài vương cấp thì vẫn có khả năng thành công. Bất quá Lăng Lan đối với âm mưu quỷ kế thì một chút cũng không nắm chắc, cô chỉ có thể tìm sự giúp đỡ từ bên ngoài. Mà trong số những tiểu đệ của Lăng Lan, chỉ có Hàn Kế Quân là người có chỉ số thông minh siêu việt nhất, hiện tại cũng cậu ta cũng bắt đầu tiến hóa theo phương hướng phúc hắc. Xem ra cô cần phải ra tay dạy Hàn Kế Quân một khóa để cậu ta trở nên càng phúc hắc mới được.....

Lăng Lan sau khi quyết định chuyện này liền đem nó đặt sang một bên, muốn nhanh chóng tìm đối thủ thì cô cần phải mạnh lên, phát triển đủ lông đủ cánh chống lại đối phương mới được.

Sau khi nhìn tất cả những động tác cần dùng cho công việc đi lại của cơ giáp, Lăng Lan liền bắt tay ngay vào việc luyện tập.

Những cơ giáp hình thú chủ yếu di chuyển bằng những động tác nhảy, nhất là cơ giáp thỏ. Hai chân sau được thiết kế thô cứng hơn hai chi trước, để có thể đi lại, Lăng Lan vừa phải nắm được cách làm thế nào để dùng chân sau nhún người bắn lên, vừa phải học cách theo tác các ngón tay theo từng động tác.

Sau khi bị quăng ngã vô số lần, Lăng Lan rốt cuộc cũng thành công nắm được cách điều khiển cơ giáp để đi lại bình thường, nhưng cô chỉ mới điều khiển đi lại thôi, còn những phương diện khác... thật không thể nhắc tới...

Cứ như vậy, Lăng Lan hoàn toàn đắm chìm trong việc tập luyện cách điều khiển cơ giáp, cho tới khi tiểu Tứ nhắc nhở cô mới phát hiện đã tới giờ hạ tuyến, chuẩn bị ăn tối.

Lăng Lan bởi vì có tiểu Tứ yểm hộ, liền trực tiếp rời khỏi nơi huấn luyện cơ giáp, cô ra khỏi khoang đăng nhập, nhanh chóng đi tắm rồi xuống lầu ăn cơm.

Ở phòng ăn, Lam Lạc Phượng đang dọn đồ ăn ra bàn, đương nhiên trong nhà có người nấu sẵn rồi, Lam Lạc Phượng chỉ cần dọn lên là xong. Lam Lạc Phượng chính là người tiểu thư khuê các điển hình cho việc không bao giờ dính vào chuyện bếp núc. Bất quá ít nhất mẹ Lam vẫn có thể chiêm trứng, bất quá không thể cam đoan trứng đó có ăn được hay không...

Nhìn Lăng Lan đi xuống, Lam Lạc Phượng nở nụ cười: “Bảo bối của mẹ, con xuống rồi, mẹ đang định đi gọi con xuống đây.”

Lăng Lan nghe vậy thì bất đắc dĩ, cô thật sự không thích cách gọi “bảo bối” này chút nào, nhưng bởi vì nhiều lần kháng nghị không thành công, cô chỉ có thể kiên nhẫn nghe mẹ Lam gọi “bảo bối”, “bảo bối” mỗi ngày.

Lăng Lan và Lam Lạc Phượng ăn cơm như bình thường, Lăng Lan ăn được vài ngụm thì nhin không được hỏi: “Mẹ, chuyện ba là đạt tới thần cấp sư sĩ mẹ có biết không?”

Lam Lạc Phượng gật đầu nói: “Mẹ đương nhiên biết, làm sao vậy?”

“Vậy vì sao mẹ không nói cho con biết?” Lăng Lan buồn bực.

ĐÀN ÔNG TƯƠNG LAI KHÔNG ĐỂ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Lại Là Con Thỏ

“Nói cho con làm gì? Ông ấy là thần cấp sư sĩ chẳng lẽ ảnh hưởng tới sinh hoạt của con sao?” Lam Lạc Phượng khó hiểu mà liếc mắt nhìn Lăng Lan một cái, “Đừng nói bây giờ ông ấy đã rời đi chúng ta, cho dù ở bên cạnh thì việc có phải thần cấp hay không thần cấp cũng không quan hệ đến chúng ta.”

Lăng Lan nghĩ nghĩ, cảm giác Lam Lạc Phượng nói rất đúng, biết Lăng Tiêu có phải là thần cấp sư sĩ đối với cô thật đúng là không ảnh hưởng gì.

Lam Lạc Phượng gấp một đĩa thức ăn vào chén của Lăng Lan tiếp tục nói: “Còn có, Lăng Tiêu chỉ là Lăng Tiêu, ông ấy là người thường, cũng là chồng mẹ, là cha của con; cho dù ông ấy có là thần cấp sư sĩ thì vẫn như cũ, ông ấy chỉ là chồng mẹ, và là cha của con. Hai thân phận này sẽ mãi không thay đổi.”

Lời nói của Lam Lạc Phượng làm Lăng Lan chấn động, cảm giác nôn nóng khi biết cha Lăng là thần cấp sư sĩ đã biến mất không còn.

“Còn có, Lan bảo bối, đừng để thân phận của cha con làm ảnh hưởng tới sự lựa chọn trong tương lai của con, con phải nhớ kỹ, con chính là con, chỉ là con trùng hợp có một người cha gọi là Lăng Tiêu thông.” Lam Lạc Phượng có chút lo lắng, cô không hy vọng con gái sẽ bởi vì Lăng Tiêu mà lựa chọn làm những việc mình không thích làm, giống như đi làm cơ giáp sư sĩ gì đó. “Mẹ hy vọng tương lai con sẽ lựa chọn thứ con thích.....”

Lời nói này của Lam Lạc Phượng làm Lăng Lan thay đổi cách nhìn đối với mẹ mình, cô thấy mình như nhìn thấy một Lam Lạc Phượng khác.

Lăng Lan phỏng đoán, chỉ mẹ nhà mình không đem cha Lăng trở thành thần tượng mà chỉ là một người hoàn toàn bình thường, hẳn đây là lý do vì sao cha Lăng lại chọn mẹ... Lúc mẹ còn đang vị thành niên đã tiên hạ thủ vi cường.

“Cám ơn mẹ!” Lăng Lan nghiêm mặt nói, cô đem đồ ăn trong chén ăn sạch rồi nói: “Mẹ, mẹ có nghĩ tới việc cha có thể còn sống không?”

Lam Lạc Phượng nở một nụ cười như tỏa sáng, quyết đoán gật đầu nói: “Đúng vậy, mẹ cho rằng cha con không thể dễ dàng chết như vậy, ông ấy chính là thần cấp sư sĩ!” Trong lời nói không chút nào che dấu sự sùng bái và đặc ý của chính mình.

Lăng Lan cũng cười, nếu mẹ cô đã hy vọng như vậy, cô cũng nên hy vọng thế cùng mẹ mình. Huống chi mẹ cô nói rất đúng, thần cấp sư sĩ cũng không phải là dễ dàng chết như vậy.....

Lăng Lan ăn cơm xong, ngồi nói chuyện với mẹ một chút để tiêu đồ ăn rồi sau đó đến phòng luyện tập thể thuật. Cô bắt đầu luyện tập những thức võ cơ bản, đặc biệt là thể thuật của học viện đồng quân, mỗi lần đều phải luyện mười lần trở lên mới chuyển sang thể thuật khác, bởi vì như Lăng Tiêu nói, bộ thể thuật này không đơn giản như vậy này, thậm chí đối với việc thao tác thăng cấp về sau có sự trợ giúp rất lớn.

Sau khi luyện tập xong thì đi tắm chuẩn bị đi ngủ, vừa nằm xuống cho thân thể nghỉ ngơi thì ý thức lại đi tới chỗ đại sảnh của không gian học tập. Tiểu Tứ đang ngồi giữa đại sảnh xem giấy tờ gì đó, xung quanh cũng vút rất nhiều tờ giấy.

Lăng Lan tò mò hỏi: “Tiểu tứ, người đang làm gì vậy?”

Tiểu Tứ có lẽ quá mức chuyên tâm, nên khi nghe giọng nói của Lăng Lan thì tay đột nhiên vung lên, xấp giấy trong tay văng tứ tung rơi trên đầu nó.

Tiểu Tứ vội vàng đem tờ giấy trên đầu lấy xuống, nhìn vẻ mặt vui vẻ của Lăng Lan đang nhìn mình giống như bị bộ dạng của nó chọc cười. Nó buồn bực nói: “Lão Đại, cô làm gì mà yên lặng không tiếng động như vậy, là tôi sợ muốn chết.”

“Hù chết người? Sao, có phải là làm chuyện gì xấu nên mới giật mình như vậy không?” Lăng Lan vui đùa nói.

Không nghĩ tới thế nhưng sắc mặt tiểu Tứ thay đổi, nó nhanh chóng đem những tờ giấy trước mặt gom lại. Lăng Lan hồ nghi nói: “Sẽ không thật sự làm chuyện xấu chứ?”

Tiểu Tứ sắc cười nói: “Làm sao có thể chứ, tiểu Tứ chỉ sưu tập tư liệu về cơ giáp thôi, còn có chuyện của ba ba nữa...”

Lúc tiểu Tứ nói đến cơ giáp thì có chút nhỏ giọng lại, bất quá lực chú ý của Lăng Lan bị câu “chuyện của ba ba” hấp dẫn, cô trầm mặt nói: “Sưu tập thì sưu tập, chú ý cẩn thận, đừng để bị người khác phát hiện.”

Tiểu Tứ cười nói: “Yên tâm đi, lão Đại!”

“Bất quá.....” Lăng Lan chỉ chỉ tờ giấy trắng trước mặt tiểu Tứ, “Có cần như vậy không?” Kỳ thật tiểu Tứ có thể trực tiếp đem thông tin đưa vào bộ nhớ của mình mà không cần hiện ra tờ giấy trắng rồi cầm đọc.

“Lão Đại, chẳng lẽ cô không cảm giác dùng giấy trắng để đọc khiến người khác cảm thấy rất thú vị sao?” Tiểu Tứ vẻ mặt say mê nói, “Tôi cảm thấy cầm giấy trắng xem rất có cảm giác trí tuệ.”

Thằng nhóc chết tiệt, hóa ra là đang khoe khoang! Lăng Lan tức giận nói: “Một khi đã như vậy thì người cứ tiếp tục trí tuệ đi, ta phải đi không gian học tập.”

Tiểu Tứ cho rằng Lăng Lan không hiểu được cảm giác sâu sắc của mình vì thế nó thập phần ghét bỏ mà vầy vẩy tay đối với Lăng Lan, ý bảo Lăng Lan đừng quấy rầy công tác của nó.

Tiểu Tứ biểu hiện vô tình làm Lăng Lan chỉ có thể âm thầm lắc đầu, thầm than thằng nhóc này càng ngày càng quá phận, cô cần phải dạy cho nó một bài học mới được.

Rời khỏi đại sảnh, cô hướng tới cánh cửa thể thuật, trong lúc vô tình chuyển mắt, cô phát hiện cánh cửa bên cạnh bỗng hé mở ra, trên cánh cửa có hai chữ: Cơ giáp!

Chẳng lẽ là bởi vì chính mình tiếp xúc tới cơ giáp cho nên không gian học tập cũng mở giáo trình về cơ giáp sao?

Trong lòng Lăng Lan nóng lên, bỏ qua cánh cửa thể thuật, đẩy cửa cơ giáp.

Lăng Lan đột nhiên dùng sức đẩy vào, cánh cửa “rầm” một tiếng rồi mở ra. Cô đi vào trong, một không gian vô tận xuất hiện, ở giữa không gian đó, một người quân nhân khuôn mặt đầy râu, tục tũn sang sảng cười lớn nhìn cô tới.

“Ha ha, Lăng Lan, rốt cuộc cũng tới.” Người quân nhân nhiệt tình tiếp đón khiến Lăng Lan cảnh giác mà nhìn anh ta một cái, chẳng lẽ là một đạo sư mới?

Những đạo sư Lăng Lan tiếp xúc đều có tính cách không giống nhau, có tà khí, có lãnh khốc, có nghiêm túc cao ngạo, Nhất hào lạnh đến mức tận cùng, khốc đến mức tận cùng, nói một không nói hai; Ngũ hào tuy thích

cười nhưng lại tà đến tận cùng, lại vô cùng biến thái, làm người khác phát lạnh; Cửu hào thật nghiêm túc thoát, trông có vẻ lãnh khốc nhưng trên thực tế lại là cô gái có tâm địa mềm yếu, từ đầu, Cửu hào là người chăm sóc cô nhất.

Cho nên có thể nói, Lăng Lan sợ nhất những người có khuôn mặt nhiệt tình giống như Ngũ hào, tra tấn cô không chết không thôi.... Bây giờ lại nhìn thấy thêm một người tươi cười nữa, Lăng Lan không thể không cảnh giác, vạn nhất lại có một người như Ngũ hào đạo sư xuất hiện, cô tuyệt đối sẽ bị chơi rất thảm.

“Đừng nghĩ nhiều. Ta cũng không phải là Ngũ hào, đối với việc tra tấn người khác không có hứng thú. Đúng rồi, ta là đạo sư huấn luyện cơ giáp cho tiểu Lan, Tam hào đạo sư. Kỳ thật từ lúc con sáu tuổi ta đã muốn cơ giáp trình huấn luyện về cơ giáp. Bất quá, xét thấy tình huống hiện thực của con, Nhất hào lão Đại đã bác bỏ thỉnh cầu của ta, ta cho rằng còn phải đợi thêm năm sáu năm nữa mới được, không nghĩ tới chỉ mới một năm, con liền chủ động mở ra, ha ha ha ha ha ha..... Thật sự quá tốt.” Tam hào ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, tựa hồ thật cao hứng với lựa chọn của Lăng Lan, xem ra anh ta chờ đến không còn kiên nhẫn rồi.

Tiếng cười rốt cuộc dừng lại, không chờ Lăng Lan dò hỏi, Tam hào trực tiếp búng tay một cái, một cơ giáp tho từ trên trời rơi xuống trước mặt Lăng Lan, nhìn bộ cơ giáp quen thuộc, trán Lăng Lan liền chảy xuống mấy đường hắc tuyến: “Vì sao lại là cơ giáp này nữa chứ?”

Tam hào bất đắc dĩ nói: “Không có biện pháp, cơ giáp và thao tác điều khiển nó ở thế giới chúng ta có chút khác biệt với thế giới này, vả lại ta vẫn chưa có thời gian thu thập cơ giáp ở thế giới này, trước mắt chỉ mới có một loại cơ giáp này thôi, nghe nói là do con lựa chọn nó. Mấy tư liệu về cái này đều do người người trợ giúp đưa số liệu qua đó.”

Lúc này Lăng Lan rốt cuộc biết vì sao trong đại sảnh tiểu Tứ lại có vẻ làm chuyện xấu như vậy, hóa ra là lấy trộm số liệu của cơ giáp thả đưa vào không gian để cô luyện tập. Hừ, chẳng lẽ nó không biết cô không thích cơ giáp hình thỏ sao? Vì sao không đổi một loại cơ giáp khác chứ?

Đương nhiên, Lăng Lan càng buồn bực vì vận may của chính mình, nếu lúc trước cô quay được cơ giáp uy vũ thì lúc này đã không chịu ánh mắt hài hước của Tam hào rồi.

Cho dù khó chịu, Lăng Lan cũng không thể không nghe lệnh của Tam hào, ngồi vào khoang cơ giáp.

Lăng Lan khởi động cơ giáp, rất nhanh thông báo cơ giáp khởi động thành công vang lên, cô mở màn hình cơ giáp, nhìn khung cảnh bên ngoài, lúc này không gian xung quanh đã thay đổi, cô đang đứng trước một thông đạo. Lăng Lan đứng một lúc ngắm độ rộng và độ cao của thông đạo. Nếu muốn đi vào thông đạo thì cần phải điều khiển cơ giáp một cách chuẩn xác, không những vậy, trên thông đạo còn có không ít chướng ngại vật xuất hiện, hai bên vách thông đạo cũng có chướng ngại, xem ra là để khảo nghiệm khả năng ứng biến của người điều khiển.

“Đầu tiên, tiến hành luyện tập vượt chướng ngại, có nhìn thấy con số ở dưới màn hình không?” Giọng nói của Tam hào vang lên.

Lăng Lan nhìn xuống màn hình, con số 03.00.00 đang nhấp nháy ở đó, nhắc nhở Lăng Lan sự tồn tại của mình.

“Đây là ba phút đếm ngược, tiểu Lan cần phải vượt qua các chướng ngại vật này để đi vào thông đạo trong vòng 3 phút nha.” Giọng nói vui sướng khi người khác gặp họa của Tam hào vang lên.

Dựa vào! Cái gì cũng chưa dạy liền trực tiếp giao nhiệm vụ sao? Tam hào, anh là đạo sư dạy cơ giáp, không phải người tuyên bố nhiệm vụ, làm gì mà vô sỉ như vậy???

Lăng Lan còn chưa lên tiếng kháng nghị thì nhìn thấy con số trên màn hình đã bắt đầu đếm ngược.

Lăng Lan khóe mắt dật dật, đột nhiên phát hiện dựa vào tốc độ hiện tại của cô, ba phút....thật sự quá ngắn.

Lúc này, giọng nói vui sướng khi người gặp họa của Tam hào lại vang lên lần nữa: “Đúng rồi, mỗi lần khiêu chiến không thành công, hệ thống đều sẽ có trừng phạt, con cần phải cố gắng nha.”

Lăng Lan nghe như thế, tức muốn hộc máu mà cố gắng thao tác cơ giáp, ngón tay cô múa như bay, thế nhưng bộc phát ra tốc độ xưa nay chưa từng có Hệ thống trừng phạt tuyệt đối không phải thứ ngon ăn, cô không muốn nếm thử cái tư vị đáng sợ đó.

Nhưng ý tưởng là tốt đẹp, hiện thực là tàn khốc, lần thứ n đâm tường, Lăng Lan vẫn chưa hoàn thành được nhiệm vụ... Lúc Lăng Lan còn đang cảm thán thì đồng hồ thời gian cũng nhảy về 0, ngay lập tức, một luồng điện chạy dọc người cô.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Trừng Phạt Không Đúng Quy Định!

“Vì sao lại dùng chiêu này chứ!” Lăng Lan mở miệng mắng, cô tựa hồ có thể nhìn thấy một làn khói đen bay ra từ miệng mình... Cô bị điện giật cho chín người.

Đáng tiếc, không đợi cô làm quen với với cảm giác đau đớn thì khung cảnh trước mặt lại thay đổi, cô lại đứng trước cửa thông đạo, ba phút đếm ngược lại bắt đầu nhảy.

Lăng Lan thấy thế rồi cuộc nhện không được thăm mắng một tiếng: Chết tiệt!

Sau đó luống cuống tay chân mà thao tác cơ giáp thò đi vào. Sự tình bi ai lại lần nữa phát sinh, Lăng Lan còn không có bước được mấy bước thì đã đâm trúng vách tường, bị bắn ngược ra, rồi lại trúng vách tường, và cuối cùng là đâm trúng vách tường.....

Lăng Lan chỉ cảm thấy hình ảnh trước mắt lộn nhào, đây là hậu quả của việc đâm tường liên tục, cô lại lần nữa cảm giác đầu vầng mắt hoa, sau đó lại thể hội cảm giác bị điện giật chín.

Thất bại, vẫn là thất bại! Bị điện giật vẫn bị điện giật, bắt đầu một lần nữa lại bắt đầu một lần nữa..... Lăng Lan không biết chính mình bị điện giật đến mấy chục lần nữa, cô đoán chừng mình chỉ mới tiến vào thông đạo được khoảng 50 mét.

Lăng Lan rõ ràng cảm thấy thao tác của mình không sai, tọa độ xuất hiện trên màn hình vẫn luôn đứng ở vị trí trống, nhưng không hiểu sao cô vẫn đâm trúng tường, điều này khiến cô có chút nhụt chí.

Đáng chết! Thông đạo này căn bản không cho phép cô có nửa điểm sai lầm, đây là tiêu chuẩn của một người mới thử cơ giáp sao??? Bị điện giật chết đi sống lại vô số lần, trong lòng Lăng Lan bị phần vô cùng. Quả nhiên, những người thích cười đều là những người không tốt lành gì.

Không biết thất bại lần thứ mấy, tinh thần Lăng Lan mỗi một tới tới hạn. Sau khi bị điện giật thêm lần nữa, cô trực tiếp bị không gian học tập đá ra ngoài. Lăng Lan mệt mỏi, nặng nề đi ra đại sảnh.

Đại sảnh hiện tại đã không còn hỗn loạn như lúc Lăng Lan vừa mới tới, tiểu Tứ đã đem mặt đất thu thập sạch sẽ, lúc tiểu Tứ nhìn Lăng Lan đi ra thì cả kinh kêu lên: “Lão Đại, cô bị sét đánh trúng sao?”

Lăng Lan đầu óc thập phần trì độn, nghe tiểu Tứ kinh hô chỉ khó hiểu mà nhìn nó.

Tiểu Tứ thấy thế nhịn không được lắc đầu thở dài, thương xót mà búng ngón tay, ngay tức khắc, một cái gương lớn xuất hiện hiện trước mặt Lăng Lan.

Chỉ thấy trong gương, một người đen thùi lùi, thậm chí còn có khói đen bốc lên đang nhìn vào gương, trừ hai tròng mắt vẫn là màu trắng, còn lại thì....A...., đúng rồi, còn có hàm răng cũng là màu trắng! Lăng Lan nhếch miệng nhìn vào trong gương lộ ra hàm răng trắng của mình, hàm răng trắng đối lập với màu đen khiến nó trở nên trắng tinh, trong suốt.

Không chỉ có như thế. Đầu tóc Lăng Lan không chỉ dựng ngược thẳng hướng lên trời mà còn xoắn tít như sợi mì gói, thật là nói bao nhiêu quái dị liền có bấy nhiêu dị quái.

“A! Tam hào. Ta muốn giết hấn.....” Nhìn bộ dạng thảm trạng của mình làm Lăng Lan thê lương mà kêu thảm một tiếng, hiện tại cô làm gì còn có vẻ chính thái đáng yêu nữa chứ, rõ ràng mà quỷ đen xuất hiện mà...

Tiểu Tứ che miệng cười trộm lên: “Lão Đại. Nguyên lai cô đụng phải Tam hào! Hì hì, đừng nhìn vẻ mặt anh ta tùy tiện mà lơ là, kỳ thật anh ta chính là thích chinh người nhất.”

Lăng Lan kinh ngạc: “Hóa ra tiểu Tứ người cũng biết bọn họ?” Cô vẫn luôn cho rằng tiểu Tứ cùng bọn họ là hai cái hệ thống khác nhau, sẽ không bao giờ tiếp xúc đến. Xem ra sự thật đều không phải là như thế.

“Đương nhiên, có đôi khi phát hiện những thứ không hiểu, tôi còn phải đi hỏi mấy người đó ấy chứ, giống như trong cách đấu đó....” Tiểu Tứ nhanh chóng nhận ra mình sắp nói hớ ra một chân tướng vô cùng lớn. Hóa ra những chiêu thức mà nó học trộm từ người khác rồi cải tạo lại chính là do công lao của các vị đạo sư, chẳng qua tiểu Tứ thập phần vô sỉ mà mạo nhận.

Cảm giác được lời nói của tiểu Tứ có chút vấn đề, Lăng Lan hồ nghi mà nhìn nó một cái, làm tiểu tâm can của tiểu Tứ nhảy loạn bùm bùm, sợ những mờ ám mà mình làm bị lão Đại nhà mình phát hiện, nó chạy nhanh nói sang chuyện khác nói: “Lão Đại, vì sao cô lại biến thành thảm trạng như vậy?”

Lăng Lan nghe tiểu Tứ hỏi cũng không có hứng thú suy nghĩ tới lỗi hổng trong lời nói của tiểu Tứ, cô thở dài một tiếng, biểu tình uể oải nói: “Tam hào đạo sư bắt ta phải hoàn thành nhiệm vụ điều khiển cơ giáp” Cô gãi gãi da đầu, đem tóc cuộn mì gói của chính mình trực tiếp xoa thành tổ chim, cuối cùng càng buồn bực mà nói, “A..... Anh ta cái gì cũng chưa dạy liền bắt ta phải đi qua cái thông đạo hẹp đến không thể hẹp hơn, sao có thể được chứ?”

Lăng Lan nói cũng làm tiểu Tứ tức khắc giận chung, nó huy cánh tay nhỏ của mình, giống như cùng chung địch thủ nói: “Đúng vậy, Tam hào sao lại có thể quá phận như vậy? Ít nhất cũng nên cho lão Đại thời gian thích ứng chứ.”

“Ách..... Kỳ thật đạo sư cũng cho ta một chút thời gian!” Lăng Lan xấu hổ mà đem tình hình thực tế nói cho tiểu Tứ.

“Như vậy lão Đại, vì sao cô vẫn làm không được?” Không phải là huấn luyện sao? Như thế nào cảm giác giống như là lên núi đao xuống biển lửa vậy.

Lăng Lan nghe vậy buồn bực nói: “Huấn luyện là huấn luyện, nhưng mỗi lần thất bại, đều bị điện giật mà!”

Tiểu Tứ mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt không thể tin tưởng nói: “Sao có thể, huấn luyện thất bại đều phải bị điện giật? Khi nào hệ thống lại trở nên nghiêm khắc như vậy?” Nói xong nó đáng thương mà liếc mắt nhìn Lăng Lan một cái, “Lão Đại, cô thăm, nếu là nhiệm vụ lần này cứ thất bại hoài, tôi đoán cô không chết cũng bị lột hết một lớp da cho mà xem.”

Lăng Lan nghe vậy, tâm tình càng thêm hạ xuống: “Đúng vậy, không nghĩ tới chỉ là huấn luyện thất bại đã bị điện mạnh như vậy, nếu sau này ta không hoàn thành được nhiệm vụ thì.....” Lăng Lan đột nhiên đánh một cái run run, cảm giác nguy cơ trong lòng càng ngày càng nặng.

Những trừng phạt trong không gian học tập có thể nói là thiên kỳ bách quái, nhưng mỗi một loại đều sẽ làm người ta cảm thấy cả đời khó quên, không bao giờ muốn trải qua một lần nữa. Lăng Lan từng chịu n loại trừng phạt dưới tay của Ngũ hào đạo sư, nếu bây giờ lại phải hưởng n loại trừng phạt từ không gian học tập, cô thật sự không bao giờ muốn ném thử.

“Chính là thật sự kì quái” Tiểu Tứ ngồi ở bậc thang, gương mặt tròn vo hoang mang nói, “Nếu cô hoàn thành thời hạn, vì vẫn bị hệ thống

trừng phạt chứ? Thật không giống với sự cài đặt của của hệ thống nguyên bản chút nào?”

Tiểu Tứ là người quen thuộc với hệ thống của không gian học tập nhất, tuy rằng không gian hệ thống rất nghiêm khắc, nhưng mỗi một bước, nó đều nghiêm khắc dựa theo quy tắc thực hành của học tập không gian, chẳng lẽ có nguyên nhân gì khiến nó bị trục trặc sao?

Lăng Lan nghe tiểu Tứ nói, nhin không được hoài nghi nói: “Chẳng lẽ là Tam hào cố ý chinh ta?”

Tiểu Tứ khinh thường mà nhìn lão Đại nhà mình liếc mắt một cái: “Đạo sư chỉ có an bài nhiệm vụ, không có quyền tác động vào các hình phạt...”

Lăng Lan lại nói: “Vậy những trừng phạt mà Ngũ hào đạo sư đối với ta thì sao? Trình độ biến thái đó tuyệt đối là bút tích của anh ta.”

Tiểu Tứ giải thích nói: “Đó là lão Đại cô đã thất bại nhiệm vụ, giữa những trừng phạt mà hệ thống cung cấp, đạo sư có quyền lựa chọn một loại làm hình phạt.”

Lăng Lan minh bạch, nhưng như vậy liên càng thêm không rõ, vì cái gì hệ thống vô duyên vô cớ sau khi cô huấn luyện thất bại lại trừng phạt cô?

Tiểu Tứ đi tìm một ít quy tắc trong học tập không gian, cuối cùng tìm được một cái lý do có vẻ có thể lý giải với hiện tượng này: “Lão Đại, trong lúc huấn luyện, có phải cô đã làm một chút việc vi phạm quy định không?”

Trong lúc ký chủ huấn luyện, nếu làm ra hành vi trái với quy định hệ thống, sẽ coi là tình tiết để tăng nặng cho xử phạt!

Lăng Lan nghiêm túc nghĩ nghĩ, cảm giác chính mình trừ bỏ thao tác cơ giáp nhảy rồi đâm vào tường thì không làm chuyện gì khác, chẳng lẽ hệ

thống cho rằng cô nhảy lên đâm vào tường là một loại hành vi ác ý phá hư tài sản công cộng sao, cho nên mới xử phạt như vậy?

Lăng Lan đem suy đoán nói cho tiểu Tứ, tiểu Tứ vỗ tay tán dương, cho rằng phỏng đoán của lão Đại có chút đạo lý.

Bất quá, tiểu Tứ thập phần tò mò: “Lão Đại, cô làm gì mà nhảy đâm tường vậy? Từ từ đi không phải cũng không có việc gì sao?”

Lăng Lan ngượng ngùng nói: “Còn không phải bởi vì có ba phút đếm ngược sao? Ta muốn nhanh hơn một chút, tranh thủ thời gian hoàn thành nhiệm vụ, nhưng mà tốc độ càng nhanh thì cơ giáp càng khó điều khiển, hơn nữa một khi đâm tường, cơ giáp sẽ giống như quả bóng vậy, bay tới bay lui, ta không thể khống chế, khụ! Cuối cùng chỉ có thể đâm con thỏ vào tường.....”

Cơ giáp chịu lực va chạm thì lực ảnh hưởng cũng tác động lên người điều khiển 30%, liên tính thân thể Lăng Lan cường tráng như trâu, bị va chạm liên tục quay cuồng như vậy cũng làm Lăng Lan cảm thấy ăn không tiêu, đầu vầng mắt hoa, làm cô hoàn toàn hiểu được cảm giác con thỏ đâm vào gốc cây là như thế nào.

“Lão Đại, cô phải biết, lấy năng lực hiện tại của cô, cô căn bản không thể hoàn thành nhiệm vụ trong vòng ba phút, như vậy cô còn gấp cái gì? Thà cô thả chậm tốc độ, làm quen với các động tác điều khiển cơ giáp thỏ, từ từ đi vào thông đạo, cẩn thận không cần đâm trúng tường, làm quen với những chướng ngại trong thông đạo, không phải như vậy sẽ tốt hơn sao?” Tiểu Tứ đối với sự lựa chọn của Lăng Lan thập phần khó hiểu, không phải cho một vòng thời gian sao? Vì cái gì cứ phải gấp gáp như thế?

Lăng Lan buồn bực nói: “Ta cũng không muốn như vậy, chính là Tam hào đạo sư nói, không thông qua sẽ có trừng phạt, hơn nữa khi tới điểm bắt đầu thì thời gian cũng liền bắt đầu đếm ngược, người nói ta làm sao mà làm

quen với thông đạo được chứ...”Nói tới đây, Lăng Lan đột nhiên chấn động, đột nhiên nghĩ tới cái gì, ánh mắt cô tức khắc lóe sáng lên.

“Cám ơn người, tiểu tứ!” Cô hung ôm chặt tiểu Tứ, ở trên khuôn mặt phần nộnnhỏ của nó hung hăng hun một cái, hành động nhiệt tình này làm tiểu Tứ trực tiếp tròng lớn hai mắt, hoàn toàn game over.

Lăng Lan không chú ý tiểu Tứ đã bị hành động ngoài ý muốn của mình làm hồn bay ra ngoài, cô nhanh chóng trở lại trước cánh cửa để đi vào phòng luyện cơ giáp, kiên định mà đẩy cánh cửa ra, cô cần phải thử lại một chút phỏng đoán của mình rốt cuộc đúng hay không.

Khi cô tiến vào đại môn liền nhìn thấy Tam hào đạo sư đang đứng bên cơ giáp của mình. Tam hào nhìn cô quay trở lại thì vẻ mặt kinh ngạc nói: “Ta còn tưởng rằng ngày mai mới trở lại chứ? Sao, còn có tinh lực để huấn luyện sao?”

Lăng Lan lạnh lùng nói: “Tôi cũng không có yếu như vậy.” Nếu đúng như cô suy nghĩ, như vậy Tam hào đạo sư thật sự quá phúc hắc.

Tam hào đạo sư giống như không thấy được khuôn mặt đen của Lăng Lan, vẻ mặt sang sảng mà cười nói: “Vậy là tốt rồi! Lên cơ đi.”

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Học Tập Không Gian Cảnh Cáo!

Lăng Lan lưu loát mà nhảy lên khoang thao tác, sau đó nhanh chóng đóng cửa khoang, khởi động cơ giáp. Ba phút sau, màn hình sáng lên, con số 3:00 xuất hiện ở góc bên phải nhấp nháy như muốn nhắc nhở Lăng Lan sự tồn tại của nó.

Lúc này Lăng Lan chỉ là liếc mắt nhìn nó một cái, cũng không bởi vì con số đó làm khẩn trương nôn nóng, cô chỉ bình tĩnh mà nhìn hình ảnh cuối cùng hiện ra trên màn hình.

Quả nhiên, hình trên màn ảnh thay đổi, Lăng Lan lại một lần đi tới cửa vào của thông đạo. Học tập không gian không cho Lăng Lan quá nhiều thời gian chuẩn bị, con số 3:00 phía dưới màn hình bắt đầu đếm ngược.....

Lúc này, Lăng Lan không nóng vội liều mạng đề cao tốc độ tay xông ra ngoài nữa, cô lựa chọn giảm tốc độ tay lại, thậm chí còn có mấy lần tạm dừng, hai tay cô phối hợp, thao tác cơ giáp con thỏ hướng trong thông đạo hẹp, nhẹ nhàng mà nhảy! (con thỏ di chuyển bằng cách nhảy mà)

Mỗi một bước nhảy của cô đều ngắn vô cùng, còn không đến hai mét, nhưng phần cẩn thận này lại giúp cô không bị lỗi trong thao tác, cam đoan cho cô có thể vững vàng mà nhảy trong thông đạo, không có bất cứ sai lệch nào.

Lăng Lan không nóng vội nhảy liên tục mà tính toán khoảng cách của từng bước đi, sau khi tính xong mới vung tay, điều khiển cơ giáp nhảy bước

tiếp theo.

Bình tĩnh lại, không bị ba phút đếm ngược làm ảnh hưởng, lúc này Lăng Lan mới phát hiện thông đạo thoát nhìn thẳng tắp này kỳ thật lại có mấy đường uốn lượn, chỉ là lúc trước cô chạy qua quá nhanh, không chú ý điểm này.

Lúc này Lăng Lan mới biết vì sao lúc trước mình luôn bị đâm vào tường, hóa ra là do cô không chú ý thông đạo này có hình uốn lượn nên dù có điều khiển cơ giáp tới tọa độ mà cơ giáp cấp thì cuối cùng cũng sẽ nhảy trật, và kết quả chờ cô vẫn là đâm vào tường.

Ba phút, nói dài cũng không dài lắm, mà nói ngắn cũng không quá ngắn, Lăng Lan vừa mới tiến vào thông đạo ước chừng ba mươi mấy mét, tránh được mấy cái chướng ngại vật thì thời gian liền hết. Bất quá Lăng Lan cũng không biết vì sao lần này không gian học tập lại không tiến hành xử phạt mình, điện giật không xuất hiện, không đuổi mình về vị trí ban đầu. Có điều khi đồng hồ đếm đến 0:00 cũng không dừng lại, nó bắt đầu nhảy ngược, trở thành số âm.

Những việc này đều lặng yên không tiếng động mà diễn ra, Lăng Lan đang hết sức chăm chú thao tác cơ giáp căn bản không có phát hiện..... Thẳng đến khi cô nhảy được mấy chục lần, đi sâu vào thêm mấy chục mét mới bừng tỉnh nhớ tới thời gian vẫn còn đang đếm ngược.

Cô đang thắc mắc vì sao ba phút lại lâu như vậy.

Lăng Lan cố ý liếc liếc mắt nhìn đồng hồ đếm ngược, cô phát hiện những con số đếm ngược đó càng lúc càng lớn. Trong lòng Lăng Lan cả kinh. Đột nhiên dừng động tác tay lại, cơ giáp con thỏ tức khắc tạm dừng.

Lăng Lan lúc này mới hoàn toàn thấy rõ, con số đếm ngược hiện tại đang hiện ra số âm. Nói cách khác cô đã sớm vượt qua ba phút.

Lăng Lan suy tư: Trước đây bởi vì nóng vội, cô liều mạng tăng nhanh tốc độ, đấu đá lung tung, xem nhẹ hoàn cảnh cho nên liên tiếp đâm tường, kết quả cuối cùng chỉ có thể bị điện giật để trừng phạt..... Nhưng mà vì sao bây giờ hệ thống lại không phản ứng gì hết?

Lăng Lan hồi tưởng lại lúc cô đẩy cánh cửa vào phòng cơ giáp, nhớ lại cuộc đối thoại của cô và Tam hào, nghĩ tới chính mình bị Tam hào lừa sẽ bị hệ thống trừng phạt sau mà đầu óc nóng lên, đâm đầu vào tường... Cô thật ngốc muốn chết!

Cô vậy mà quên mất trong không gian học tập trung, nếu huấn luyện thất bại thì căn bản không có trừng phạt! Kinh nghiệm bảy năm học tập ời, sao lúc quan trọng thế này cô lại quên hết cơ chứ, khó trách không gian học tập lại tức giận như vậy. Xem ra từ khi lấy được nhiệm vụ truyền thừa của Lăng Tiêu dưới mí mắt của quân bộ, cô đã quá lơ là, không cẩn thận rồi.

Lăng Lan đột nhiên tự giễu: “Thật mất mặt mà! Là bởi vì bình thường mình luôn cảm thấy mạnh hơn người khác nên kiêu ngạo sao? Là muốn dùng những trừng phạt đó để nhắc nhở mình không có tư cách lên mặt sao?” Trong lòng Lăng Lan hiểu ra, việc trừng phạt bằng điện không phải vì cô thất bại trong nhiệm vụ mà trừng phạt ý đồ lỗ mãng của cô. Đây là cảnh cáo từ học tập không gian!

Khóe miệng Lăng Lan hơi hơi nhếch lên, ánh mắt lóe sáng lóe sáng, tuy rằng học tập không gian có đôi khi rất không đáng hoàng, nhưng thời khắc mấu chốt lại ngăn cô phạm sai lầm, cô cảm thấy có thể có được không gian học tập này thật sự là may mắn của chính mình.

Nghĩ thông suốt, lúc này tâm tình Lăng Lan càng thêm bình tĩnh, cô không hề quan tâm cái gọi là con số đếm ngược, chuyên tâm mà thao tác cơ giáp chậm rãi thăm dò cái thông đạo này, từ lúc bắt đầu chỉ có thể khó khăn nhảy tới trong thông đạo, tới về sau, tuy không gian càng ngày càng trống,

những chướng ngại cũng càng ngày càng nhiều, thậm chí còn xuất hiện chướng ngại đôi, chỉ có thể nhảy mấy lần liên tục mới qua được.

Lăng Lan cứ thế từ từ đi trong thông đạo, bất quá một vấn đề mới lại xuất hiện. Một khối nham thạch thật lớn xuất hiện ở trước mặt Lăng Lan, khối thạch đứng giữa cắt thông đạo thành hai nửa nhỏ, mà với khoảng cách đó, cơ giáp của Lăng Lan không thể qua được.

Rất nhanh, Lăng Lan phát hiện, ở phía trên thanh nham thạch, một khoảng trống vừa đủ cho cơ giáp vượt qua, vượt qua bằng cách nhảy lên, chú ý là nhảy qua... Nói cách khác, lúc này đây, yêu cầu về kỹ thuật điều khiển cơ giáp lại nâng lên một nấc, cô cần phải nhảy lên một độ cao nhất định, với một tốc độ nhất định, nếu không sẽ dễ dàng đụng phải những chướng ngại xung quanh đó.

Lăng Lan để quang não của cơ giáp tỏ phân tích lộ tuyến cần phải thực hiện cùng với những thao tác cần thực hiện. Trong lòng đồng thời tưởng tượng những việc cần làm.

Cô thao tác cơ giáp lùi về phía sau mười mét, chướng ngại quá cao, cô cần phải lấy đà để mượn lực. Lần đầu tiên, khi Lăng Lan chạy lấy đà rồi nhảy lên, cô liền phát hiện mình đã bị lệch mục tiêu, ngay lập tức cô dừng động tác tay, cơ giáp dừng lại ngay khi cách chướng ngại còn mười cm, trái tim Lăng Lan như ngưng đập khi nhìn con số đếm ngược khoảng cách trên màn hình.

Lần thứ hai, vị trí đúng rồi, nhưng lực không đủ, không đạt tới độ cao yêu cầu, may mắn Lăng Lan phản ứng rất nhanh, khi con số đâm vào khối thạch, Lăng Lan liền giang tay chân ra, xoay một vòng ra sau rồi an toàn đáp xuống đất, đau tim lần hai.....

Hai lần thất bại làm trong lòng Lăng Lan cẩn thận hơn, lần thứ ba, Lăng Lan thao tác cơ giáp thuận lợi vượt qua khối thạch. Giờ phút này Lăng Lan

không biết, sau khi vượt qua đoạn chướng ngại này, khả năng điều khiển cơ giáp của cô càng thuận buồm xuôi gió, từ lúc bắt đầu chập vật, đến bây giờ nhẹ nhàng đối phó với các tình huống phát sinh, có thể nói, tiến bộ của Lăng Lan đã nhanh thần tốc.

Mà Lăng Lan, vì ứng phó đủ loại tình huống, cô bất tri bất giác càng hoàn thiện khả năng điều khiển cơ giáp của mình hơn, đây chính mà mục đích cuối cùng của nhiệm vụ vượt thông đạo.

Ở trong không gian học tập, tiêu chuẩn cơ bản nhất mà một cơ giáp sĩ phải đạt chính là vượt qua thông đạo này, không những điều khiển cơ giáp giống như điều khiển tay chân mình mà còn phải điều khiển cơ giáp như chính thân thể mình, mà số người có thể đạt được tiêu chuẩn này...thật sự không nhiều.

Cho nên, Lăng Lan muốn đủ tư cách qua cửa này thì cần phải luyện thao tác điều khiển tới mức nhuần nhuyễn nhất, cũng vì điều kiện này mà Lăng Lan xem chút đánh mất chính mình...

Lúc Lăng Lan vượt qua thêm mấy chục chướng ngại nữa thì rốt cuộc cô đã thấy đầu ra của thông đạo. Dùng hết 32 phút 39 giây. Đương nhiên, thời gian này so với thời gian ba phút mà không gian học tập yêu cầu thật sự kém nhau quá xa. Bất quá, Lăng Lan cũng không lo lắng, bởi vì cô rất rõ ràng, đây là lần đầu tiên cô hoàn thành đi hết con đường của thông đạo, bởi vì không biết có chuyện gì xảy ra nên mỗi bước đi đều thận trọng vô cùng, nhưng lần thứ hai, thứ ba sẽ khác, sẽ không tốn quá nhiều thời gian như vậy nữa...

Sự thật đã chứng minh chính xác như như Lăng Lan dự đoán, lần thứ hai, Lăng Lan liền vượt qua thông đạo trong thời gian 23 phút, lần thứ ba là gần 20 phút, nhưng thời gian này lại là cực hạn, những lần tiếp theo vẫn luôn ở thành tích này, không thể rút ngắn thời gian hơn nữa.

Vì cam đoan chính mình không đâm lằm vào tường, Lăng Lan cũng không cố gắng tăng tốc độ tay, vẫn dùng tốc độ tay như cũ để điều khiển cơ giáp, bất quá sau vài lần không thể đột phá qua 20 phút, Lăng Lan quyết định tăng tốc độ tay lên một bậc.

Bất quá, đề cao tốc độ tay cũng đồng nghĩa với việc sẽ xảy ra xơ xuất, tuy đã cố gắng không chế rất tốt, nhưng vẫn có một lỗi nhỏ xảy ra, cô trực tiếp đâm về phía vách tường. Bất quá Lăng Lan cũng phản ứng thực mau, không giống như trước không thể khống chế mà đâm mạnh vào tường, lúc này cô dùng chân đạp lên vách tường, mượn lực rồi bắn ngược ra sau, trở về vị trí ban đầu.

Cứ như vậy va va đập đập trong thông đạo, Lăng Lan phát hiện thời gian cũng không giảm bớt mà còn tăng thêm, mất 21 phút để hoàn thành. Lăng Lan cũng không quá nản lòng, cô tự biết khi đề cao tốc độ thì việc mắc sai lằm là rất bình thường, chỉ cần cho cô thời gian để hoàn toàn thích ứng với tốc độ tay mới này thì cô có thể vượt qua thông đạo theo đúng thời gian mà không gian học tập yêu cầu.

Vì thế Lăng Lan liền để tốc độ này, một lần lại một lần mà luyện tập ở trong thông đạo, điều chỉnh lại điều chỉnh.....

Một đêm không nói chuyện, Lăng Lan thậm chí không biết chính khi nào thì mình bị không gian học tập đá trở về. Sáng sớm ngày thứ hai, Lăng Lan trừ bỏ tham dự những khóa học tất yếu, thời gian còn lại cô đều ở trong không gian học tập, luyện tập điều khiển cơ giáp.

Đương nhiên vì để mẹ Lam yên tâm, Lăng Lan vẫn nằm trong khoang đăng nhập thế giới ảo để giả vờ đi học, cô còn để cho tiểu Tứ tạo ra một hình ảnh giả đặt trong thư viện phòng ngựa trường hợp có người theo dõi.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Chân Chính No.1 Giới 4738

Lăng Lan lại lần nữa đứng ở cửa thông đạo, tiếp tục khiêu chiến, cô nhắm mắt lại, mấy giây sau đột nhiên mở ra, hai mắt tinh quang bắn ra, ngón tay đột nhiên múa may lên, liền thấy chân sau của cơ giáp thổ đột nhiên giảm mạnh, như bay vào trong thông đạo.

Lúc này, toàn thân toàn tâm Lăng Lan đều đắm chìm ở bên trong cơ giáp, những chương ngại trong thông đạo cô đã nắm rõ trong lòng bàn tay, cô không cần lo lắng những tình huống bất ngờ phát sinh nữa.

Chỉ thấy cơ giáp thổ linh hoạt mà nhảy lên không ngừng trong thông đạo, khi thì cúi thấp, khi thì nhảy lên, khi thì lướt như bay, khi thì giảm tốc độ, rất nhiều lần xém đâm vào tường.

Lăng Lan lúc này đã không còn va chạm với vách tường, cực kỳ thuận lợi mà thông qua, và chỉ tốn mất 15 phút.

Đối với lần đầu tiên, thành tích bây giờ của Lăng Lan đã tiến bộ vượt bậc, giảm hơn một nửa thời gian đầu, nhưng để có thể vượt qua trong vòng ba phút thì thật sự vẫn còn kém xa. Bất quá Lăng Lan thật cao hứng, điều này chứng minh thao tác điều khiển cơ giáp thổ của cô lại tăng lên thêm một bước.

Lăng Lan không nóng vội mà tăng tốc độ tay lên thêm một bước, cô tiếp tục củng cố tốc độ tay hiện tại, cô một lần lại một lần ôn tập, huấn luyện vượt thông đạo thực buồn tẻ, chỉ có nhảy lên, chạy, đột phá chương ngại,

một lần hai lần có lẽ còn có mới mẻ cảm, nhưng mười lần thậm chí mấy chục lần sau thì cũng chỉ còn buồn tẻ mà thôi. May mắn lực nhẫn nại của Lăng Lan siêu cường, cũng không bởi vì buồn tẻ, nhàm chán mà lựa chọn gián đoạn huấn luyện, bỏ dở nửa chừng.

Cứ như vậy ở nhà trạch liên tục ba bốn ngày, Lăng Lan bị một sự kiện ngoài ý muốn kéo ra khỏi không gian học tập.

Lúc ấy Lăng Lan đang hết sức chuyên chú mà đề cao lên một tốc độ tay mới, cô đang chạy vội lao về phía trước thì liên cảm giác hình ảnh trước mắt đột nhiên vặn vẹo, xoay tròn mơ hồ, chờ Lăng Lan lại lần nữa thấy rõ hình ảnh trước mắt thì cô đã đi tới đại sảnh của không gian học tập.

Tiểu Tứ vẻ mặt nôn nóng chờ cô. Nhìn Lăng Lan ra tới, nó vội hô lớn: “Lão Đại, mau! Tề Long bọn họ tìm cô.”

Trong khoảng thời gian này, là tiểu Tứ thay thế Lăng Lan tiến vào thế giới ảo, cho nên khi bên trong phát sinh bất cứ chuyện gì thì tiểu Tứ sẽ phụ trách thông báo cho cô.

“Người không thể xử lý sao?” Chuyện trong thế giới ảo mấy ngày nay đều do tiểu Tứ xử lý hết, vì sao hôm nay lại kỳ quái gọi cô ra.

“Là chuyện trong thế giới hiện thực, bọn họ vừa mới hạ tuyến khỏi thế giới ảo, giống như rất nôn nóng, bọn họ nói cô lập tức đến phòng cách đấu, giống như xảy ra chuyện lớn vậy.” Tiểu Tứ nhanh chóng giải thích.

Lăng Lan có chút hoang mang, không biết đã xảy ra chuyện gì mà làm bọn Tề Long gấp đến như vậy, cô nhanh chóng rời khỏi không gian học tập, đăng xuất khỏi thế giới ảo, rời khỏi khoang đăng nhập, đổi một bộ đồng phục mới rồi thì ra ngoài.

Vừa đến cửa phòng cách đấu, Lăng Lan liền phát hiện số học sinh có mặt ở đây hôm nay nhiều hơn bình thường. Cô nhanh chóng quét mắt một

vòng, ở đây không chỉ có học sinh đồng cấp với cô, còn có không ít học sinh ở các năm khác. Có các đàn em mới tiến vào, cũng có các đàn anh, chị đi trước.

Lăng Lan nhìn giữa một rừng đồng phục màu xanh còn có không ít học sinh mặc đồng phục màu đỏ và trắng, xem ra có rất nhiều cấp học sinh có mặt ở đây. Trong lòng Lăng Lan càng thêm tò mò, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà nhiều học sinh từ những năm khác nhau, những cấp khác nhau tề tụ tại nơi này?

Lăng Lan lập tức liên lạc Tề Long, lúc biết bọn họ đang ở lầu đài số 3 thì liền vội vàng vàng đi qua.

Từ khi bước vào, bộ đồng phục màu đỏ của Lăng Lan đã làm những học sinh ban ưu tú và ban bình thường ở chung quanh hâm mộ không thôi.

Tuy rằng Lăng Lan ở học viện tương đối thấp nhưng vẫn có không ít nhận thức cô.

“Bạn có biết người mặc đồng phục màu đỏ mới đi qua hồi này là ai không?” Một học sinh năm nhất kích động nói với người bạn mới quen ở bên cạnh.

“Đặc cấp ban 1? Là năm mấy? Trong cuộc thi khiêu chiến vượt cấp chưa bao giờ thấy.” Những học sinh mới không quen những anh chị năm trên nên không rõ ràng mọi chuyện.

“Bạn hẳn biết Tề Long đi?” Tề Long nhiều lần liên tục đứng đầu đặc cấp ban 1, thường xuyên xuất hiện trong cuộc chiến vượt cấp, cho nên dù là tân sinh cũng quen thuộc với cái tên này.

“Đương nhiên biết, nhân vật đứng đầu bảng năm thứ 2, tôi cũng có xem cuộc chiến vượt cấp năm nay, nói đến đây liền kích động, cậu ta khiêu chiến đến năm thứ 4 mới thua, thật sự là khiến học sinh năm nhất như chúng ta được nở mặt nở mày.” Xem ra tân sinh này là fan của Tề Long, trên mặt tràn đầy sùng bái.

“Hắc hắc, nói cho các người biết, người vừa rồi chính là lão Đại của Tề Long! Hơn nữa cũng là năm hai.”

“Gạt người!” Tiếng kêu sợ hãi liên tiếp vang lên, bởi vì bọn họ nghị luận khiến nhiều người càng chú ý. Tề Long chính là minh tinh được nhiều người chú ý nhất trong năm hai, là một thiên chi kiêu tử khiến nhiều người ngưỡng mộ. Thế mà người có thể làm lão Đại của cậu ta lại là người cùng cấp, mà bài danh còn thấp hơn sao.

“Hừ, cậu cho rằng năm hai này là do Tề Long xưng cường xưng bá sao? Nếu không phải tôi có chị học ở năm hai thì cũng không biết bí mật này.”

“Bí mật gì, mau nói.....” Những người thích bái quái sôi nổi thúc giục người kể chuyện nhanh chóng lộ ra bí mật.

“Nghe chị của tôi nói, mỗi lần người đó đụng tới Tề Long liền chủ động nhận thua, chưa từng xuất thủ.”

“Vì cái gì?” Tất cả mọi người đều vô pháp lý giải.

“Có phải hay không bởi vì biết đánh không lại cho nên không đánh? Đây không thể đại biểu người đó mạnh hơn Tề Long.” Có người đưa ra ý kiến phản đối.

“Tôi là có chứng cứ, mấy người có biết số chiêu ít nhất mà Tề Long dùng để đánh bại đối thủ là bao nhiêu không?”

“Có, cái này tôi có nghe nói, là ba chiêu, dùng để đấu với đối thủ yếu hơn rất nhiều, hơn nữa thể thuật của Tề Long cũng rất lợi hại, không chỉ có động tác nhanh nhẹn, lực lượng còn vượt qua nhiều bạn cùng lứa tuổi, không chỉ có như thế, trụ cột của cậu ấy cũng đánh rất vững, nghe nói còn có một ít tuyệt kỹ tất sát. Bất quá, theo thực lực của đối thủ tăng lên, Tề Long cũng không có biện pháp thoải mái mà đánh bại đối thủ như vậy, từ hơn mười chiêu đến mấy chục chiêu, thậm chí đến mấy trăm chiêu cũng có.....”

“Cho nên nói, Tề Long là mạnh nhưng còn không có đạt tới xưng bá.” Người kể chuyện nghe đánh giá của mọi người với Tề Long thì liên tục gật đầu.

“Không thể nói như vậy, có thể đi vào đặc cấp ban 1 của học viện chúng ta đều là thiên tài ngàn dặm mới gặp, Tề Long có thể áp đầu quá những người cùng tuổi đã chứng minh thực lực xuất sắc rồi.” Những người khác cho rằng nói lời này của người kể chuyện có chút không có đạo lý.”

“Hắc hắc, các cậu cho rằng người hồi nãy dùng bao nhiêu chiêu để đánh bại đối thủ?” Người kể chuyện cười lạnh hỏi.

“Thực lực như thế nào?”

“Đều là đối thủ ở ban 1, Tề Long dùng năm mươi mấy chiêu đánh bại đối phương.” Người kể chuyện quyết đoán cung cấp thông tin.

“Là năm mươi mấy chiêu?”

“Chẳng lẽ số chiêu mà người đó dùng còn ít hơn số chiêu của Tề Long?” Nhìn vẻ mặt người kể chuyện bình tĩnh, mọi người kinh ngạc, “Bốn mươi mấy chiêu? Lại hoặc là ba mươi mấy chiêu?”

Người kể chuyện cười không nói.

Mọi người hít hà một hơi: “Hai mươi mấy chiêu, hoặc là hơn mười chiêu?” Mọi người cho rằng suy đoán của bọn họ đã rất lớn mật.

Đáng tiếc người kể chuyện cũng không đồng ý, cậu ta lắc đầu thở dài: “Mấy người chẳng lẽ không thể lớn mật hơn một ít sao.”

“Mười chiêu?” Một mảnh lặng im, một giọng nói run rẩy vang lên, những lời này làm mọi người nín thở chờ đợi câu trả lời.

“Trong vòng mười chiêu? Ha ha a, đều không phải, người hồi nãy chỉ dùng một chiêu mà thôi.....” Người kể chuyện kiêu ngạo nói, thật giống như Lăng Lan chính là lão Đại của chính mình.

“Ồ..... mạnh như vậy!” Mọi người kinh hô một tiếng, nếu thật là như thế thì người kia tuyệt đối là nhân vật Vương Bá của năm hai rồi.

“Tớ suy đoán, liên tính Tề Long mà thật sự đấu cùng người đó thì cũng không duy trì được bao lâu.” Người kể chuyện rốt cuộc nói ra suy đoán của mình.

“Vậy vì cái gì mà cậu ấy muốn nhận thua, chỉ cần đứng đầu bảng là có thể khiêu chiến vượt cấp đó.” Có người đáng tiếc, bởi vì bọn họ không thể nhìn thấy tư thế oai hùng, một chiêu đánh bại mọi đối thủ của người kia.

“Ai biết, có lẽ người đó tương đối thích điệu thấp.” Chân tướng xuất hiện.

“Đúng rồi, người vừa rồi gọi là gì?” Cường giả siêu cấp sẽ làm cho người khác kính ngưỡng, học sinh chung quanh sôi nổi hỏi.

“Lăng Lan, là chân chính no.1 của giới 4738”

Lăng Lan thật buồn bực vì thính lực của chính mình thật quá tốt, thế nhưng đem những bát quái nói về mình nghe rành mạch rõ ràng. Không nghĩ tới cô đã điều thấp như vậy vẫn làm không ít người có tâm nhớ kỹ. Bất quá, Lăng Lan cũng không để ý, cũng liền ở cấp thấp giai đoạn truyền truyền, lại cao một cái giai đoạn, liền không có hứng thú quan tâm bọn họ nơi này, đi ra ngoài bảo đảm không ai nhận thức cô.....

Rất nhanh cô liền chạy tới lôi đài số 3, nhìn thấy mấy người Tề Long đã chờ đợi ở phía trước lôi đài, Lăng Lan vội đi qua hỏi: “Tề long, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra mà gọi tớ ra đây?”

Tề Long theo bản năng mà nhìn thoáng qua Hàn Kế Quân, Lăng Lan liền biết chủ ý gọi cô đến là của Hàn Kế Quân.

Quả nhiên Hàn Kế Quân thu được ánh mắt của Tề Long lập tức mở miệng: “Lan lão Đại, là tớ nói Tề Long đi tìm cậu, kỳ thật, lần này tìm cậu tới là thương lượng về chuyện của Lâm Trung Khanh.”

“Cậu ta? Cùng chúng ta có quan hệ sao?” Lăng Lan bận quá, không dư thừa tinh lực đi quan tâm quan hệ của các đồng học trong ban.

“Quan hệ hiện tại đương nhiên là không có, bất quá rất nhanh liền có.” Khóe miệng Hàn Kế Quân ngoéo một cái, thế nhưng có một tia xảo trá xuất hiện.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Thu Lâm Trung Khanh Làm Tiểu Đệ?

Hàn Kế Quân nói làm Lăng Lan thập phần tò mò, cô hơi hơi giương mi lên, chờ Hàn Kế Quân giải thích.

“Vừa rồi, Lâm Trung Khanh ở thế giới ảo khẩn cấp liên lạc với tớ, hy vọng chúng ta có thể giúp cậu ta một phen, bởi vì cậu ta bị Lý Anh Kiệt chơi một ván.”

“Như thế nào, thằng nhóc Lý Anh Kiệt kia còn không từ bỏ ý định thu phục Lâm Trung Khanh?” Lăng Lan có chút vô ngữ, Lý Anh Kiệt thật là dai dẳng, từ năm nhất, khi Lâm Trung Khanh từ chối làm thủ hạ của cậu ta thì đã dây dưa, giằng co tới tận bây giờ, lúc nào cũng tìm cơ hội gây phiền phức cho Lâm Trung Khanh, muốn Lâm Trung Khanh phải đầu phục làm quân của mình. Nhưng cố tình Lâm Trung Khanh lại là người ăn mềm không ăn cứng, càng bức bách, ép buộc cậu ta thì cậu ta càng không chịu đầu phục, cuối cùng tình thế của hai người cứ càng lúc càng xấu, rồi trở nên như hiện tại.

“Không có biện pháp, hiện tại Lý Anh Kiệt giống như cưỡi lên lưng cọp khó leo xuống, từ sau khi vấp ngã chỗ Lâm Trung Khanh, ý tưởng trở thành lão Đại lớp đặc cấp ban 1 của cậu ta không thể hoàn thành được nữa. Ở trong ban chúng ta không ít người đều bằng mặt không bằng lòng cậu ta, thậm chí người khác còn trào phúng cậu ta vì không thể thu phục được Lâm Trung Khanh. Nói tóm lại trong một năm qua, tình hình của Lâm Trung Khanh rất không tốt.”

Hàn Kế Quân còn có một câu chưa nói, Lý Anh Kiệt sở dĩ không có biện pháp ngồi trên vị trí lão Đại của giới 4738 chính là bởi vì trong đám người bọn họ, nếu như so sánh với Lâm Trung Khanh thì Lý Anh Kiệt càng hạn bọn họ hơn.

Một Tề Long khiến cho Lý Anh Kiệt khó có thể đối phó rồi, còn có một người còn mạnh hơn Tề Long tọa trấn, Lăng La.

Lý Anh Kiệt không có biện pháp tìm bọn họ phát tiết, đương nhiên chỉ có thể áp chế người không có bối cảnh, không có chỗ dựa Lâm Trung Khanh.

Nói cho đến cùng, Lâm Trung Khanh cũng là bởi vì bọn họ mà bị tai bay vạ gió..... Hàn Kế Quân thật sâu thở dài một hơi, tuy rằng học viện tận lực làm nhạt bối cảnh gia đình của học sinh, hơn nữa còn chế định rất nhiều quy tắc phòng ngừa phát sinh việc học sinh sử dụng những đặc quyền từ gia đình, khả năng người có thể tiến vào lớp đặc cấp của học viện đồng quân trung tâm đâu phải là người ngu dốt, đã hơn một năm trôi qua đủ khiến cho học sinh tìm ra các lỗ hổng trong quy định, sau đó luồn lách tránh đi những bảo hộ cứng nhắc mà học viện áp đặt cho học sinh. Dùng những thủ đoạn ở những mặt khác nhau, cưỡng bách những bạn học không có bối cảnh phải trở thành thuộc hạ, chân chạy vật cho mình...

Đại bộ phận lớp đặc cấp ban 1 đều là những đứa trẻ có bối cảnh, dù sao gen cũng quyết định hết thảy. Những gia tộc quyền quý thì tỷ lệ xuất hiện những mầm non ưu tú càng cao. Cho nên trong lớp đặc cấp ban 1, chỉ có bốn người là xuất thân từ gia cảnh bình thường, ngoại trừ Lâm Trung Khanh, hai người còn lại đều lựa chọn dựa vào những bạn học có bối cảnh hùng mạnh. Còn một người, chính là Lăng Lan.

Tuy bối cảnh Lăng Lan cũng không cao phú quyền quý, nhưng trong lớp này cũng không ai dám đụng vào. Ở học viện này, bối cảnh không bao giờ là nhân tố quan trọng nhất, thực lực mới là thứ dùng để nói chuyện.

Giống như Lâm Trung Khanh, tuy rằng thực lực dần dần đề cao, nhưng đối với những người ban 1 mà nói, đối phó với cậu ta cũng vô cùng dễ dàng, là người dễ đối phó nhất trong lớp đặc cấp ban 1, đó là lý do Lý Anh Kiệt muốn khai đao cậu ta đầu tiên.

Bất quá, Lâm Trung Khanh cũng biết mình không có tư cách đối kháng với Lý Anh Kiệt. Vì thế cậu ta lựa chọn ẩn nhẫn, vô luận Lý Anh Kiệt có ý định khiêu khích như thế nào, chỉ cây dâu mắng cây hòe, Lâm Trung Khanh đề nhện xuống, cái năng lực nhẫn nhịn này làm cho Hàn Kế Quân thập phần bội phục.

“Trước kia không phải vẫn luôn bị như vậy sao? Cậu ta đều thuận thuận lợi lợi mà vượt qua mà, sao lần này lại tìm chúng ta cầu giúp đỡ?” Lăng Lan tò mò, cô rất rõ ràng, Lâm Trung Khanh tuy là một người xuất thân từ bần dân, nhưng trong lòng kiêu ngạo cực kỳ, trừ phi vạn bất đắc dĩ, nếu không cậu ta khẳng định sẽ không cầu xin người khác giúp đỡ.

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì làm Lâm Trung Khanh không thể lui? Lăng Lan sờ cằm, âm thầm tự hỏi.

Hàn Kế Quân trả lời: “Đúng, Lâm Trung Khanh cùng với tứ đối phương muốn sử dụng quy tắc quyết đấu tử địch cùng cậu ta lên lên lôi đài, nếu thua thì phải nhận đối phương làm lão Đại, trở thành thủ hạ của người đó. Tử địch quyết đấu là không cho phép từ chối, một khi lựa chọn từ chối, quang nã của học viện sẽ tự động phán là nhận thua..... Không thể không nói Lý Anh Kiệt rất thông minh, bọn họ lợi dụng quy tắc quyết đấu của học viện.”

“Ồ...Lâm Trung Khanh trúng kế như thế nào? Cậu ta không phải luôn luôn rất cẩn thận sao?” Lâm Trung Khanh vì tránh né Lý Anh Kiệt khiêu khích dây dưa cho nên đối quy tắc học viện nắm rất rõ ràng, người vẫn luôn thật cẩn thận như vậy mà cũng có lúc bị người khác đặt bẫy thành công.

“Đúng vậy, ở thế giới ảo, Lý Anh Kiệt tìm một học sinh ban bình thường, cố ý chọc tức Lâm Trung Khanh. Cậu cũng biết, học sinh đặc cấp ban đều có sự kiêu ngạo nên có, không cho phép bị người yếu hơn mình khinh thường. Cho nên Lâm Trung Khanh lựa chọn giáo huấn người kia một chút, sau đó hậu quả chính là ...”

“Xem ra, Lý Anh Kiệt vì đối phó Lâm Trung Khanh thật tốn rất nhiều tâm tư, lại còn hoàn thành nhiệm vụ thành lập tiểu đội trong thế giới ảo, chỉ sợ cậu ta là tiểu đội đầu tiên thành công trong nhiệm vụ này...”

Cũng chỉ có hoàn thành nhiệm vụ tiểu đội thì khi người trong đội bị khiêu chiến, những thành viên khác mới có thể đấu dùm.

“Tên đó thật sự trả giá không nhỏ, dám lãng phí một danh ngạch trong tiểu đội.” Mỗi tiểu đội tổng cộng có sáu danh ngạch, một khi lựa chọn đội viên thì liền không thể sửa đổi. Sự tồn tại của tiểu đội chính là để bồi dưỡng sự ăn ý trong chiến đấu của học sinh, bên cạnh đó cũng bồi dưỡng tình nghĩa, tinh thần đồng đội, khiến cho những thành biết biết ý nghĩa của hai trách nhiệm, phụ trách lẫn nhau, nắm tay, hỗ trợ lẫn nhau, cùng nhau tiến bộ.

Sự trưởng thành của các thành viên trong tiểu đội cùng thực lực của họ có quan hệ rất lớn khi nào bọn họ chân chính tiến vào thế giới ảo, sau mười ba tuổi, học sinh liền có thể khiêu chiến với người ở trạm kiểm soát, một khi thành công, sự hạn chế về không gian trong thế giới ảo của học viện đồng quân sẽ tự động hủy bỏ, người thành công có thể tự do tiến vào thế giới ảo thật sự, phải biết rằng chỉ có ở thế giới ảo mới có cơ hội tiếp xúc đến cơ giáp, mà đây cũng chính là giấc mơ của tất cả học sinh theo học ở học viện đồng quân, điều khiển cơ giáp là giấc mơ của bất kỳ đứa trẻ nào.

Cho nên, việc thu thành viên trong tiểu đội là một việc vô cùng quan trọng, không thể thu lung tung, trừ phi thành viên trong tiểu đội ngoài ý muốn ngã xuống..... Cho nên có thể nói, những thành viên trong tiểu đội

thường là những người bạn có quan hệ rất tốt với nhau, bọn họ sẽ là chiến hữu bên nhau cho tới khi tốt nghiệp.

“Lâm Trung Khanh là có ý tứ gì?” Lăng Lan đã nhận ra mục đích của Lâm Trung Khanh, mà hơi hơi nhú lại.

“Cậu ta muốn gia nhập tiểu đội của chúng ta.” Hàn Kế Quân quả nhiên nói đáp án.

“Tớ cũng không xem trọng cậu ta.” Lăng Lan cũng không phải thật thích Lâm Trung Khanh, cô cho rằng khả năng nhẫn nại của Lâm Trung Khanh có chút vấn đề, so sánh với cô tự nguyện tự mình nhẫn nại, Lâm Trung Khanh là bởi vì ngoại lực áp bách, bức không thể không nhẫn nại, mà kết quả chính là cậu ta trở nên âm trầm, ánh mắt luôn có chút âm u khó hiểu, người như vậy gia nhập rất có thể sẽ trở thành nhân tố không yên ổn.

Lăng Lan chính là chuẩn bị khi vừa đủ 13 tuổi liền dẫn dắt đám Tề Long phá trạm kiểm soát đi ra ngoài, cho nên cô không hy vọng có nhân tố không xác định như vậy tồn tại.

“Cậu ta nói rõ, cậu ta muốn trở thành thủ hạ của lão Đại, vì thế nguyện ý phụng hiến trung thành.” Hàn Kế Quân bổ sung, nhìn đáng vẻ cũng thập phần xem trọng Lâm Trung Khanh.

Lăng Lan không động tâm, cô có tử sĩ Lăng gia, so Lâm Trung Khanh càng thêm đáng tin cậy.

“Kỳ thật, Lâm Trung Khanh không tồi, cậu ta lựa chọn chúng ta cũng xem như là suy nghĩ cặn kẽ, cậu ta sẽ không phản bội chúng ta. Phải biết rằng, hiện tại ở đặc cấp ban 1, chỉ có hai tiểu đội có thể chống lại đám Lý Anh Kiệt, một là tiểu đội Võ Cảnh, Diệp Như, còn lại là chúng ta.” Lạc Lăng giải thích nói, “Bất quá Võ Quỳnh, Diệp Như thuộc về hệ thống quân chính, Lâm Trung Khanh hiện tại đối với người thế gia quyền quý cực kỳ

phản cảm cho nên không muốn gia nhập là chuyện bình thường, cuối cùng lựa chọn chúng ta.”

“Chẳng lẽ chúng ta không phải thuộc hệ thống quân chính sao?” Lăng Lan khó hiểu, cô liếc mắt nhìn mấy người trước mặt một cái, nhắc bọn họ về thân phận của mình. Đã ở chung một năm nên cô cũng biết khá rõ về gia thế của bọn họ, Tề Long, Hàn Kế Quân, Lạc Lăng đều là con cháu của những người cấp bậc cao trong hệ thống quân chính.

Mấy người nở nụ cười, Tề Long cười hì hì phản bác nói: “Nhưng lão Đại không phải, chúng ta thuộc hay không thuộc về hệ thống quân chính chủ yếu là dựa vào thân phận của lão Đại.”

Lăng Lan xấu hổ mà cào cào mặt, không biết có nên nói sự thật hay không, kỳ thật cô cũng thuộc hệ thống quân chính.... Trước kia, cô cho rằng người cha đã hy sinh của mình chỉ là người bình thường, mà cô chỉ là người nhà của một liệt sĩ bình thường thôi, về sau cùng giới thiệu về hoàn cảnh xuất thân của mình, cô cũng chỉ nói qua cha mình hy sinh trên chiến trường. Nhưng khi biết cha mình là Lăng Tiêu, Lăng Lan cảm thấy khó khăn vì không biết nên giải thích với các bạn nhỏ về thân phận thật sự của mình.

“Các cậu muốn nhận Lâm Trung Khanh?” Lăng Lan không phải là một người bảo thủ, tuy không xem trọng Lâm Trung Khanh, nhưng cô vẫn là quyết định nghe ý kiến của mọi người.

“Đúng vậy, thiên phú của Lâm Trung Khanh rất tốt, hơn nữa phương diện học tập cũng rất cố gắng, khắc khổ, tiến bộ rõ ràng, lần thi xếp hạng gần đây nhất cậu ta đã có tiến vào top 15. Như vậy thành tựu trong tương lai của cậu ta nhất định sẽ không kém, hơn nữa thu cậu ta làm tiểu đệ đối với chúng ta cũng không có hại.” Hàn Kế Quân phân tích nói.

“Bất quá đối với Lý Anh Kiệt kia.” Lăng Lan suy xét có nên vì Lâm Trung Khanh mà chọc vào phiền toái kia hay không?

“Không phải rất có ý tứ sao? Không có đối thủ, không có cạnh tranh, chúng ta sự tiến bộ của chúng ta sẽ giảm bớt rất nhiều.” Hàn Kế Quân vẽ mặt ý cười mà nhìn về phía bên kia, đúng là đám Lý Anh Kiệt, lúc này ánh mắt Hàn Kế Quân có chút sắc bén, cùng bình thường có chút bất đồng.

Lăng Lan trong lòng vừa động, Tề Long, Lạc Lãng, còn có cô, ba người thiên phú đều thiên hướng với hệ cách đấu, mà Hàn Kế Quân lại không phải, thiên phú cậu ta rõ ràng thuộc về hệ trí tuệ, nói cách khác, nếu muốn đề cao năng lực của mình, cậu ta không thể chỉ dựa vào học tập hoặc là cách đấu mà phải được thường xuyên cùng người khác đấu trí, đấu dung.

Lăng Lan nghĩ tới kế hoạch tương lai của mình, Hàn Kế Quân tuyệt đối là một mắt xích quan trọng trong đó, chỉ có Hàn Kế Quân lợi hại, chuyện cô muốn làm mới có thể hoàn mỹ hoàn thành.

Vì thế Lăng Lan gật đầu nói: “Được, tớ đáp ứng.”

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Chính Thức Gia Nhập!

Lăng Lan đồng ý làm ý cười trên mặt Hàn Kế Quân càng đậm, ánh mắt càng thêm trong trẻo, có lẽ Hàn Kế Quân tìm được trò chơi mà cậu ta muốn chơi rồi, cho nên tinh thần mới phấn khởi như vậy.

Trong lúc Hàn Kế Quân không chú ý, Tề Long dùng bả vai nhẹ đụng vào Lạc Lăng một chút, nhỏ giọng hỏi: “Có phải vỡ lòng đạo sư của các cậu an bài nhiệm vụ gì hay không?”

Lạc Lăng vẽ mặt kinh ngạc, tựa hồ không thể tưởng tượng được Tề Long lại có thể miễn cảm như vậy, bởi vì Tề Long luôn làm cho người ta cảm giác tùy tiện, thập phần thô tâm đại ý. Bất quá cậu cũng nhanh chóng thu liễm cảm xúc, điểm nhẹ đầu nói cho Tề Long biết mình đoán không sai.

Tề Long nở nụ cười, chỉ có chính cậu biết, không phải cậu phản ứng mau, mà là đạo sư vỡ lòng của cậu cũng đồng dạng ra một nhiệm vụ mới, vậy nên khi nhìn thấy Hàn Kế Quân đột nhiên trở nên tích cực như vậy, cậu liền liên tưởng đến chính mình, cho nên mới hoài nghi.

“Như vậy đi, chuyện này để Tề Long phụ trách.” Hiện tại, Lăng Lan có Tề Long trở thành người phát ngôn cho toàn tiểu đội, bởi vì bộ dạng Tề Long chính khí, hào sảng mười phần, rất dễ dàng đạt được sự tin cậy của người khác, về sau làm nhiệm vụ gì, cùng người khác hợp tác cũng sẽ có không ít chỗ tốt.

Bởi vì liên tục bị khuôn mặt tươi cười của hai vị Tam hào và Ngũ hào làm cho bị hố, cho nên Lăng Lan cho rằng những người hay cười đều là những người phúc hắc nhất, người xấu, ý nghĩ cũng xấu đầy người, chỉ có thể cười để che dấu cho sự xấu xa đó. Hơn nữa cô thập phần kính ngưỡng Nhất hào đạo sư, cực kỳ kính yêu Cửu hào đạo sư, mà hai người này lại là điển hình cho người mặt than, vậy nên trong lúc vô tình hay hữu ý thì biểu tình và giọng điệu nói chuyện hiện tại của cô giống hệt với hai người này, ẩn theo cách nói của tiểu Tứ thì cô chính là đứa trẻ bị nuôi dưỡng trở thành mặt than...

“A.....?” Lăng Lan an bài làm Tề Long trực tiếp sưng sốt, cậu muốn phụ trách gì?

“Giờ Lâm Trung Khanh trở thành tiểu đệ của cậu, vậy nên chuyện của cậu ta sẽ do cậu phụ trách.” Nếu Tề Long là người đứng ra liên lạc với cô thì nên để cậu ta ra mặt vì người của mình. Và lại, Lăng Lan cũng không muốn bị quá nhiều người chú ý, cho nên cô cũng không thích hợp để ra mặt.

“Lát nữa, lúc lên võ đài, cậu cần phải cố gắng một chút, nếu không đến tiểu đệ cũng không có đâu...” Lăng Lan vỗ vỗ bả vai Tề Long khích lệ, sau đó liền phúi tay quay người không nhìn lại.

Bất quá, Tề Long đối việc Lăng Lan vô cớ bỏ gánh cũng không nghĩ nhiều, cậu càng hưng phấn ấy chứ, bởi vì là một người cuồng chiến đấu, vừa nghe tới hai chữ võ đài thì máu huyết trong người cậu liên sôi trào sùng sục, hận không thể lập tức lên lôi đài đánh một trận cho đã ghiền. Thằng nhóc Lý Anh Kiệt kia tuy rằng tác phong làm việc không đàn hoàng, nhưng không thể không nói thực lực của cậu ta rất không tồi, là một đối thủ đủ tư cách.

Bên kia, Hàn Kế Quân lập tức liên hệ với Lâm Trung Khanh thông qua liên lạc khí, nói cậu ta lên lút đi vào lôi đài tư nhân do họ mở, loại lôi đài

thuộc về tư nhân này không nhập mật mã là không có biện pháp tiến vào. Nếu Hàn Kế Quân muốn thu Lâm Trung Khanh nhập đội thì như thế nào cũng muốn cho Lý Anh Kiệt một cái giáo huấn, thuận tiện lấy mấy thứ tốt từ trên người Lý Anh Kiệt. Cho nên cậu không thể để Lý Anh Kiệt phát hiện Lâm Trung Khanh đã gia nhập tiểu đội của mình.

Rất nhanh Lâm Trung Khanh đi vào phòng lõi đài tư nhân, lúc đi vào phòng, Lâm Trung Khanh không nhìn thấy bất cứ người nào, trong lúc đang nghi ngờ thì nhìn thấy ở một góc chết của lõi đài, nếu đứng ở cửa phòng nhìn vào, mấy người Lăng Lan đang đứng ở đó chờ cậu. Hàn Kế Quân bởi vì lo lắng người có tâm sẽ theo dõi Lâm Trung Khanh cho nên liền để mọi người đi tới góc chết đứng, ngăn chặn hết những khả năng có thể bị phát hiện.

Nhìn cửa phòng đóng cửa, đám người Lăng Lan mới đi ra, Lâm Trung Khanh thật cẩn thận mà liếc liếc mắt một cái nhìn Lăng Lan đang đứng ở giữa, chờ đợi kết quả cuối cùng của mình.

Có thể gia nhập tiểu đội Lăng Lan, không thể nghi ngờ là sự lựa chọn tốt nhất, từ sau lần Lăng Lan bất động thanh sắc mà giúp đỡ, Lâm Trung Khanh liền thập phần cảm kích, cậu khi đó cũng từng mâu thuẫn, có nên chủ động cúi đầu, yêu cầu gia nhập tiểu đội Lăng Lan hay không, tìm kiếm sự che chở từ bọn họ. Chỉ là khi đó cậu vừa mới tiến vào đồng quân học viện, lại trở thành học sinh của lớp đặc cấp ban 1 nên trong lòng có một niềm tin rất lớn vào lý tưởng hào hùng của mình, không muốn trở thành người phải phụ thuộc vào kẻ khác, hơn nữa cậu tin mình có thể tránh được sự áp bách của Lý Anh Kiệt, cuối cùng ném bay ý nghĩa đi nhờ người khác ra khỏi đầu.

Chỉ là hiện thực là tàn khốc, quan hệ với Lý Anh Kiệt càng ngày càng xấu, thậm chí trở thành tử địch. Mà dù cậu luôn vững bước đi tới, nhưng học càng nhiều liền càng có thể cảm giác được sự chênh lệch giữa mình với năm người đứng đầu lớp đặc cấp, Lăng Lan, Tề Long, Lý Anh Kiệt, Võ

Cảnh, Diệp Như. Thực lực của bọn họ đã vượt qua tất cả mọi người trong lớp, có thể nói, không ai có thể lay động vị trí của bọn họ.

Trong năm người, Diệp Như là người yếu nhất, thực lực của Lý Anh Kiệt và Võ Cảnh là như nhau, không phân được cao thấp, thực lực Tề Long áp quá bọn họ một đầu, như vậy càng không cần phải nói tới người được tất cả học sinh công nhận là No:1, Lăng Lan. Tuy rằng Lăng Lan chưa bao giờ đứng ở vị trí đầu bảng, nhưng chỉ cần nhìn tiểu đệ Tề Long của cậu ta ngồi ở vị trí đầu trong suốt ba năm nay là có thể biết cậu ta khủng bố đến mức nào.

Trong cuộc chiến xếp hạng, Lâm Trung Khanh đã từng đấu với Diệp Như, cậu chỉ có thể duy trì đến năm sáu mươi chiêu thì bị đánh bay ra ngoài. Trong lòng Lâm Trung Khanh biết rõ nếu đối phương thật sự dùng những kỹ năng tất sát thì cậu căn bản không duy trì được nhiều chiêu như vậy, có lẽ chỉ có thể duy trì một nửa. Cái loại cảm giác chênh lệch quá lớn này khiến Lâm Trung Khanh không thể không cúi đầu.

So sánh với bốn người khác, kỳ thật Lâm Trung Khanh càng thêm tò mò đối Lăng Lan, thậm chí có thể nói là tràn ngập nghi hoặc. Cậu từng nói tìm hiểu về gia thế của Lăng Lan, Lăng Lan là con của một gia đình thuộc trung tầng, thậm chí là một đứa trẻ mồ côi từ khi còn trong bụng mẹ, lúc cậu ta vẫn còn là thai nhi thì cha phải ra chiến trường rồi không may hy sinh. Trừ bỏ gia cảnh tốt hơn cậu (Lâm Trung Khanh) một chút, nhưng điều kiện ở những mặt khác đều không sai biệt lắm, bọn họ không có những chiêu thức bí kỹ, không có sự dạy dỗ từ những trưởng bối có kinh nghiệm sa trường, nhưng vì cái gì cậu ta (Lăng Lan) lại có thể có chiến lực cường đại như vậy? Chẳng lẽ là vấn đề ghen? Nhưng bọn họ cũng chỉ thấp hơn Lăng Lan một cấp bậc mà thôi, theo lý không có khả năng khoảng cách lại lớn như vậy.

Lâm Trung Khanh từng nghiên cứu qua phương thức cách đấu của Lăng Lan, cậu (Lâm Trung Khanh) phát hiện, những chiêu thức mà cậu ta (Lăng Lan) sử dụng cực kỳ lưu loát, sạch sẽ, không dây dưa, dài dòng (đánh một

chiêu liền khiến người khác không dậy nổi), Hơn nữa cậu (Lâm Trung Khanh) phát hiện, lực đánh của Lăng Lan không phải mạnh đến mức khiến người khác không thể chống cự, cũng không phải nhanh đến mức khiến người khác không thể né tránh, những chiêu thức mà Lăng Lan dùng, vô cùng đơn giản, một chiêu, không có kỹ xảo dư thừa, trực tiếp đánh trúng chỗ nhược điểm lớn nhất đối thủ.

Đương nhiên, những chiêu thức Lăng Lan sử dụng để công kích đều là chiêu thức quen thuộc đối với tất cả học sinh, là thể thuật cơ bản của học viện đồng quân, còn có một ít kỹ năng của người khác mà cậu ta (Lăng Lan) học trộm được.

Nguyên bản Lâm Trung Khanh cũng không biết điểm này, chỉ là có một lần cậu thấy Lăng Lan dùng chiêu tất sát của Tần Dật để đánh bại Diệp Như. Lúc này cậu liền biết Lăng Lan khả năng bắt chước và hấp thu kỹ năng tất sát của người khác, có lẽ đây chính là nguyên nhân Lăng Lan có thể mạnh như vậy.

Lăng Lan không có gia thế cường đại, cũng không có những kỹ thuật đánh nhau hơn người, nhưng lại có thể trở thành chân chính No.1 trong lớp của bọn họ, điều này khiến Lâm Trung Khanh càng thêm thưởng thức và bội phục Lăng Lan tự đáy lòng. Cậu cho rằng Lăng Lan chính là nguồn ánh sáng cho những người có gia thế bình thường như cậu. Nhưng điều làm cậu tiếc nuối chính là Lăng Lan thực lãnh, không hề quan tâm gì đối với những học sinh khác trừ những tiểu đệ của mình. Từ năm đầu tiên cho tới bây giờ vẫn vậy.

Mà lúc này đây cậu ngoài ý muốn bị trúng kế, bị buộc phải đối chiến với Lý Anh Kiệt, Lâm Trung Khanh biết chính mình khẳng định không phải đối thủ của Lý Anh Kiệt, mà cậu lại không cam lòng ghen khuất trở thành thủ hạ của Lý Anh Kiệt như vậy. Vì thế cậu liền nghĩ tới Lăng Lan. Nếu đều phải trở thành thủ hạ của người khác, cậu tình nguyện trở thành thủ hạ

của Lăng Lan, tuy rằng Võ Cảnh cũng là một sự lựa chọn tốt, nhưng Lâm Trung Khanh lại không có loại này ý tưởng

Cho nên cậu chủ động liên hệ liên lạc với Hàn Kế Quân, nói ra thỉnh cầu của mình. Cậu cho rằng chính mình khẳng định sẽ rất khó chịu, rốt cuộc cũng đấu tranh hơn một năm, nhưng cuối cùng vẫn không thoát khỏi được trở thành một thủ hạ của người khác. Điều duy nhất cậu có thể an ủi chính mình là sự lựa chọn lần này do chính cậu quyết định. Thế nhưng, không thể tưởng tượng, khi cậu nói ra thỉnh cầu của mình, một cảm giác nhẹ nhỏ như lan tỏa khắp cơ thể cậu, cảm giác cái gánh nặng ngàn cân vác trên vai lâu nay cuối cùng cũng có thể đỡ xuống. Chỉ là sự kiêu ngạo, tự tôn khiến cậu ta không muốn thừa nhận cái cảm giác này.

Giờ phút này, Lâm Trung Khanh đi tới trước mặt người có thể quyết định đến vận mệnh, tương lai của cậu, nguyên bản tâm bình tĩnh bỗng bắt đầu bàng hoàng lên, đáng chết, cậu thế nhưng cảm giác khẩn trương, sợ hãi, cậu sợ hãi bị cự tuyệt.....

“Lâm Trung Khanh, yêu cầu của cậu tớ đáp ứng rồi, bất quá, tớ nhất quán đều là hành động đơn độc, cho nên, về sau cậu liền đi theo đám Tề Long bọn họ.” Lăng Lan nói làm sự vui vẻ trong lòng Lâm Trung Khanh trầm xuống. Mừng là cậu rốt cuộc có thể gia nhập tiểu đội của Lăng Lan, được bọn họ che chở, trầm chính là cậu đã nghe ra Lăng Lan cự tuyệt mình, Lăng Lan không muốn thu cậu làm tiểu đệ, cho nên mới đem cậu giao cho Tề Long.

Không nghĩ tới cậu cũng có lúc bị người khác ghét bỏ, Lâm Trung Khanh không biết nên hình dung tâm tình của mình như thế nào, cậu chỉ có thể lung tung gật gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Tiểu đội thu người chỉ có thể do đội trưởng tự mình đi, những thành viên khác là không thể tự ý mời thành viên mới. Cho nên Lăng Lan nhìn thấy Lâm Trung Khanh gật đầu đáp ứng liền lấy tự cách đội trưởng, dùng liên

lạc khí gửi yêu cầu lên đầu não của học viện, thư mời Lâm Trung Khanh gia nhập tiểu đội. Một khi thông qua, quang não sẽ liên lạc với người đội viên được nhắc đến trong thư, yêu cầu người đó nhập mật mã của liên lạc khí, sau khi xác nhận mật mã, người đó đã chính thức trở thành thành viên của tiểu đội.

Quang não xét duyệt tin tức của Lâm Trung Khanh rất nhanh, sau khi xác nhận Lâm Trung Khanh vẫn còn tự do chưa gia nhập đoàn đội thì liền gửi thư xác nhận đến liên lạc khí của Lăng Lan và Lâm Trung Khanh.

Lâm Trung Khanh hít một hơi thật sâu, quyết đoán chọn xác nhận, cũng đưa mật mã của mình vào, sau khi nhìn thấy tin tức chúc mừng gia nhập tiểu đội Lăng Lan, Lâm Trung Khanh mới dám thở dài nhẹ nhõm, có cảm giác thất lạc bất định, chỉ là cậu ta rất nhanh bình ổn lại khiến cho không ai trong phòng có thể phát hiện ra sự thay đổi đó.

“Tề Long, cuộc tái chiến ở lôi đài liền giao cho cậu.” Lăng Lan cũng thu được tin tức thành công, cũng có được tất cả tư liệu của Lâm Trung Khanh, là một tiểu đội, là một tổ hợp chính thể cho nên tư liệu của các đội viên là công khai, mà “giá trị thù hận” của Lâm Trung Khanh cũng được đem mở rộng đến toàn bộ tiểu đội. Nói cách khác, thành viên khác của tiểu đội có thể thay thế Lâm Trung Khanh xuất chiến, đây cũng là lý do Lý Anh Kiệt thiết kế dẫn Lâm Trung Khanh nhập bẫy.

ĐÀN ÔNG TƯƠNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 121

Trong suốt mấy năm qua, đây là lần đầu tiên hình thức chiến đấu tử địch được sử dụng để quyết đấu, có thể nói, cách đánh cược tương lai của Lý Anh Kiệt và Lâm Trung Khanh làm cho những người năm dưới trong học viện oanh động, đó chính là nguyên nhân vì sao hôm nay lại có nhiều người trong nhà cách đấu như vậy.

Sáng sớm, Lý Anh Kiệt đã bước lên lôi đài chờ đợi Lâm Trung Khanh tới. Lúc này cậu ta cực kỳ đặc ý, cho rằng kết quả cuối cùng của trận đấu này chính là Lâm Trung Khanh trở thành thuộc hạ của mình, Lý Anh Kiệt cực kỳ tự tin.

Lý Anh Kiệt càng nghĩ càng hưng phấn, cậu tựa hồ đã nhìn đến cảnh Lâm Trung Khanh cúi đầu xưng thần với mình.....

Trong lúc cậu còn đang tiếp tục suy nghĩ khung cảnh tuyệt đẹp của mình thì một người từ dưới đài đi lên, người đó không phải là Lâm Trung Khanh, mà là Tề Long khi, Lý Anh Kiệt ngay lập tức biết chính mình bị đối phương thiết kế lại, phát cuồng nói: “Vì sao lại là cậu?”

Tề Long đỉnh đạc mà cười nói: “Vì cái gì không thể là tôi?” Nguyên bản nụ cười sang sảng, khí khái nhưng đập vào mắt Lý Anh Kiệt chính là một loại trào phúng, trào phúng cậu ta thông minh bị thông minh lừa.

“Không nghĩ tới Lâm Trung Khanh thế nhưng trở thành đội viên của các người, càng không nghĩ tới Lăng Lan đó lại nguyện ý lãng phí một danh

ngạch thành viên cho thăng đó.” Lý Anh Kiệt đã sớm tính toán hết tất cả, một khi đánh bại Lâm Trung Khanh thì chuyện đầu tiên sẽ làm chính là ngăn chặn Lâm Trung Khanh gia nhập những tiểu khác, nếu Lâm Trung Khanh không chịu phục tùng, như vậy cậu liền phải hoàn toàn huỷ hoại Lâm Trung Khanh, sau đó triệt triệt để để khiến Lâm Trung Khanh trở thành con chó hèn mọn để cậu đánh chửi!

“Cậu cũng có thể bỏ một danh ngạch cho một học sinh ban bình thường, ít nhất Lâm Trung Khanh cũng là học sinh đặc cấp ban 1, nhận cậu ấy cũng không mất mặt.” Tề Long đối với chuyện này thật có chút vô ngữ.

Mỗi khi đội trưởng thu người đều phải suy nghĩ tới, suy nghĩ lui, nghĩ đủ điều. Mà Lý Anh Kiệt này lại chỉ là vì trả thù một cái không muốn gia nhập đội ngũ của mình lại thu một người rõ ràng sẽ trở thành gánh nặng cho toàn đội, đây tuyệt đối là hành vi không thể nói lý, thậm chí theo Tề Long, loại hành vi này tuyệt đối là hành vi của những kẻ não tàn.

Tề Long nói càng chọc giận Lý Anh Kiệt, hiện tại trong đầu cậu (Lý Anh Kiệt) chỉ có một ý niệm, đó chính là mình bị trúng gian kế của tiểu đội Lăng Lan, cậu (Lý Anh Kiệt) cho rằng đây là hành vi mà Lăng Lan dùng để tiêu diệt đối thủ cạnh tranh nặng ký nhất cho chức vị No.1 của giới 4738.

Không thể không nói, suy nghĩ của Lý Anh Kiệt quá tốt đẹp. Cậu ta vẫn luôn coi Lăng Lan là đối thủ cạnh tranh của mình, cho nên một khi phát hiện tình thế bất lợi, suy nghĩ đầu tiên của cậu chính là bị người khác thiết kế.

Bị lừa giận làm choáng váng đầu óc, Lý Anh Kiệt rốt cuộc không duy trì được bình tĩnh, lúc trọng tài vừa nói bắt đầu thì hai mắt đỏ đậm liền nhắm phía Tề Long đối diện, đương nhiên loại động tác này là vô dụng, nguyên bản thực lực của cậu cũng không bằng Tề Long, bây giờ còn mất bình tĩnh, chênh lệch về thực lực càng thêm rõ ràng. Không qua mấy chiêu, Lý Anh Kiệt đã bị Tề Long toàn diện áp chế.

Lăng Lan khoe miệng lộ ra ý cười, trận thi đấu này Tề Long thắng dễ dàng.

Trong một góc cách lời đài không xa, Võ Cảnh nhìn thấy trận đấu này thì hừ lạnh một tiếng: “Diệp Như, chúng ta đi.”

“Được!” Diệp Như gật đầu đáp, dựa vào năng lực của bọn họ, việc nhìn ra kết cục sẽ như thế nào là chuyện vô cùng dễ dàng, nguyên bản còn muốn nhìn thực lực của Lý Anh Kiệt và Tề Long đã tiến bộ thế nào, không nghĩ tới tâm tình của Lý Anh Kiệt lại mất đi bình tĩnh, các chiêu thức trở nên hỗn loạn, khiến bọn họ mất hứng.

Võ Cảnh, Diệp Như sở dĩ đến đây nhìn kỳ thật cũng có mục đích, bọn họ cũng muốn nhận Lâm Trung Khanh vào đội. Tuy rằng trước mắt Lâm Trung Khanh chỉ mới đứng trong top 15, nhìn cũng không quá mạnh, nhưng chỉ trong vòng hai năm, từ một người đứng chót của lớp thành công tiến vào top đầu bảng thì có thể thấy khả năng của Lâm Trung Khanh tiến bộ thần tốc như thế nào. Võ Cảnh và Diệp Như đều xem trọng tương lai của Lâm Trung Khanh, cho nên nguyện ý cấp một danh ngạch trên quý nhận Lâm Trung Khanh vào tiểu đội.

Đương nhiên Võ Cảnh, Diệp Như cũng tin tưởng, chỉ cần Lâm Trung Khanh nguyện ý gia nhập, bằng địa vị của gia tộc bọn họ trong quân giới, cùng Lý Anh Kiệt nói chuyện cũng có thể khiến đối phương nguyện ý chịu nhượng bộ.

Chỉ là, Võ Cảnh không thể tưởng được, động tác của Lăng Lan còn nhanh hơn bọn họ một bước... Trong lòng Võ Cảnh cảm thấy có chút đáng tiếc, cho rằng chính mình đã đi sau một nước cờ, nguyên bản muốn chờ cho Lâm Trung Khanh hoàn toàn tuyệt vọng thì mình vươn tay ra, cho cậu ta một ân huệ, khiến cậu ta cảm kích mà đi theo mình, không nghĩ tới Lăng Lan lại đi trước một bước, nửa đường nhảy ra đoạt người. Sớm biết như thế, cậu không nên lựa chọn chờ đợi để đạt được lợi ích lớn nhất, mà phải

ra tay ngay khi Lý Anh Kiệt đặt bẫy Lâm Trung Khanh, cho dù là chủ động liên lạc cũng được..

“Động tác của Tề Long thật là nhanh, thế nhưng giành trước chúng ta một bước, có được Lâm Trung Khanh.” Diệp Như nhìn Tề Long đang chiếm thượng phong trên lôi đài có chút không phục mà nói.

“Tề Long? Cậu ta là một người cuồng cách đấu, làm sao nghĩ được nhiều như vậy, nếu không có người kia, Lâm Trung Khanh sao có thể lựa chọn gia nhập bọn họ.” Võ Cảnh ý bảo Diệp Như nhìn về phía Lăng Lan đang đứng trong góc, ánh mắt cực kỳ thận trọng.

“Lăng Lan.....” Diệp Như sắc mặt hơi đổi, cậu nhớ rõ tình cảnh của mình trong trận chiến với Lăng Lan trước đây, cũng một chiêu bại trận, điều này thiếu chút nữa đánh tan lòng tự tin của cậu, may mắn Võ Cảnh đến tìm cậu, cũng là những người bị bại thảm hại dưới tay Lăng Lan, hai người nắm tay hợp tác đi cùng nhau, cuối cùng thành công tổ thành lập một tiểu đội, trở thành tiểu đội thứ ba trong lớp đặc cấp, cũng khiến bọn họ không cách Lăng Lan quá xa, cũng hình thành thế chống với Lăng Lan trong giới 4738.

Còn về tiểu đội của Lý Anh Kiệt, kỳ thật ở trong mắt bọn họ nó căn bản không có uy hiếp gì, mà Lý Anh Kiệt lại mù quáng mà cho rằng tiểu đội của chính mình là tiểu đội mạnh nhất.....

Nói đến cùng, Võ Cảnh là có chút khinh thường Lý Anh Kiệt, đều xuất thân từ đệ tử gia tộc thế gia, năng lực cách đấu tuy rằng không tồi, nhưng đầu óc, thật đúng là không ra gì. Chỉ tự biết hại người rồi hại mình.

Đám người Võ Cảnh lặng yên rời khỏi quán cách đấu, mà trên lôi đài trận đấu cũng sắp kết thúc, nguyên bản Lý Anh Kiệt cũng có thể chống lại Tề Long được mấy trăm chiêu, nhưng lúc này lại hoàn toàn không thể hiện

ra được thực lực của top 5, chỉ trăm chiêu đã bị Tề Long đánh trúng một quyền, bay ra khỏi lôi đài.

Sau khi thua, liên lạc khí của Lý Anh Kiệt liền nhảy ra hai lựa chọn, một là chịu thua, thần phục đối phương, hai là lựa chọn tự chuộc lỗi, dùng điểm chiến tích đổi tự do cho chính mình.

Dựa vào tính cách Lý Anh Kiệt, khẳng định sẽ lựa chọn tự chuộc lỗi, nhưng bây giờ Lý Anh Kiệt lại không thể lựa chọn, cậu trực tiếp tức đến hôn mê bất tỉnh.

Bởi vì Lý Anh Kiệt mất đi khả năng lựa chọn, ba phút lúc sau, đầu não học viện tự động đem quyền lựa chọn giao cho Tề Long, để cậu tự lựa chọn.

Nếu lựa chọn phương thức một thì phải mời Lý Anh Kiệt vào nhóm, còn nếu chọn phương án hai thì nhận được một khoảng tiền lớn vô cùng.

Tề Long không quá coi trọng Lý Anh Kiệt nên nhanh chóng lựa chọn nhận điểm chiến tích, sau khi quang não nhập lệnh liền gửi tiền chuộc qua cho Tề Long. Tề Long nhìn vô số con số không xuất hiện trước mặt liền hoa mắt. Hóa ra Lý Anh Kiệt cũng lo lắng Lâm Trung Khanh sẽ lựa chọn tự chuộc cho nên thiết kế số tiền tự chuộc lên đến mười vạn điểm chiến tích, con số này tuyệt đối là một con số khủng bố.... Tề Long ở trong học viện gần hai năm nhưng điểm chiến tích cũng chỉ mới được mấy ngàn điểm chiến tích.

Kỳ thật khi Lý Anh Kiệt mở hình thức khiêu chiến tử địch liền chủ động cung cấp con số này, cho dù Lâm Trung Khanh lựa chọn loại nào, cũng đều trốn không thoát bàn tay của cậu ta, cậu phải dùng điểm chiến tích này để ép Lâm Trung Khanh từ bỏ học tập, không ngừng làm nhiệm vụ ở thế giới ảo để trả nợ. (học viện đồng quân cho phép học sinh đổi điểm chiến tích giữa thế giới ảo và thế giới thực.)

Bất quá, âm mưu hiểm ác này của Lý Anh Kiệt lại trở thành đá đập chính chân mình, khiến Tề Long được lợi. Đây cũng là lý do vì sao Lý Anh Kiệt lại tức đến ngất. Bởi vì cậu ta biết đại giới phải trả của việc tự chuộc là cái gì, cho dù là cậu ta cũng không thể thừa nhận.

Rất nhanh liên lạc khí của Tề Long nhận được tin nhắn báo tài khoản của Lý Anh Kiệt không đủ để trả khoản chuộc này, đầu não thông báo với Tề Long rằng nếu sau này Lý Anh Kiệt kiếm được điểm chiến tích thì sẽ được tự động chuyển vào tài khoản của Tề Long, và khoản điểm này sẽ được trả cho tới khi hết nợ, tới khi tốt nghiệp mới thôi.

Cứ như vậy, Lý Anh Kiệt ăn một cái lỗ nặng, mà Lâm Trung Khanh lại thoát khỏi phiền toán dây dưa gần hai năm qua. Bất quá rất nhanh Tề Long đã thu được số điểm chiến tích còn lại từ Lý Anh Kiệt, thanh toán sạch nợ. Tề Long rất rõ ràng, đây chính là do gia tộc của Lý Anh Kiệt làm, dùng điểm danh dự hiện thực trực tiếp gửi vào tài khoản của Lý Anh Kiệt, đổi thành điểm chiến tích để trả hết sạch nợ.

Tuy rằng học viện công bố ra bên ngoài rằng các gia đình của học sinh không thể đổi điểm danh dự từ bên ngoài vào, nhưng khi chân chính chạm vào quyền thế thì khi những đại gia tộc lớn muốn, học viện cũng chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ. Tề Long rất rõ ràng những chỗ cong cong thẳng thẳng trong các vấn đề này nên cũng không kinh ngạc, chỉ thành thật đem chuyện này kể cho Lăng Lan và Hàn Kế Quân. Cuối cùng Lăng Lan quyết định, để lại một vạn điểm do cô giữ dùng để tích trữ phòng khi cần, còn lại giao hết cho Hàn Kế Quân toàn quyền phụ trách, hy vọng có thể dựa vào khoản tiền lớn này để thu lợi từ thế giới ảo.

Đương nhiên, mục tiêu lớn nhất của Lăng Lan bây giờ không phải là dùng tiền này để mua thuốc kích phát gen cho các thành viên trong tiểu đội. Cô rằng, hiện tại mua những loại thuốc đó thật sự là mất nhiều hơn được, thà bây giờ nghĩ cách làm thế nào để tăng số điểm đó lên, như vậy sau này bọn họ càng có thể mua nhiều liều thuốc hơn.

Điểm chiến tích rất hữu dụng, nó có thể mua được những loại thuốc cực phẩm ở bên ngoài từ bên trong học viện, ngay cả thuốc kích phát gen cao cấp cũng có, nhưng giá cả thật không thể nhắc tới, 1 vạn điểm chiến tích một liều. Học sinh trong học viện để có thể tích được số điểm này thì trong vòng năm năm phải không ngừng, không ngừng khiêu chiến trên lôi đài, liều mạng làm nhiệm vụ mới có thể tích được số điểm này.

Hàn Kế Quân cũng cho là như vậy vì thế vui vẻ tiếp nhận, cậu cảm thấy nhiệt tình mười phần, đây mới là loại cảm giác mà cậu muốn.

Tất cả mọi người tự đi làm việc của chính mình, chỉ có tiểu Tứ vẫn luôn ở bên tai Lăng Lan nhắc rằng mình mới là người thích hợp xử lý số điểm chiến tích đó.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Người Điều Khiển Cơ Giáp Báo!

Cuối bị làm phiền cho phát điên, Lăng Lan liền đem một vạn điểm danh dự còn lại kia đưa tiểu Tứ để nó kiếm tiền. Đương nhiên, trước đó Lăng Lan cũng đã cảnh cáo, nếu bị lỗi thì nó ngoài việc bồi thường còn phải bị cô gia bạo một phen.

Tiểu Tứ đối với chuyện này đương nhiên khịt mũi coi thường, cho rằng Lăng Lan căn bản không cơ hội gia bạo, theo cách nói của nó, làm gì có thần nào đi bồi thường tiền cho người khác chứ? Cái gì? Có người nói có sao? Nào mấy người đó tuyệt đối bị tàn rồi!

Lăng Lan tuyệt đối không nào tàn, cho nên sau khi đem một vạn điểm chiến tích kia giao cho tiểu Tứ liền không hề suy xét nữa. Đương nhiên trong lòng Lăng Lan nắm chắc, nếu thật sự phải bồi thường thì cô cũng lấy điểm riêng của mình để bù vào, làm lão Đại, cô phải phụ trách những việc này.

Sau khi đem mọi chuyện trong thế giới thực được giải quyết ổn thỏa, Lăng Lan lại tiếp tục chuyên tâm khổ luyện các thao tác điều khiển cơ giáp. Thời gian từ từ trôi qua, kỳ hạn cuối cùng của việc hoàn thành nhiệm vụ trong không gian học tập cũng sắp tới, nhưng đáng tiếc, Lăng Lan lại không thể nào đột phá thông đạo trong thời gian ba phút. Cho dù là ở trạng thái tốt nhất, thì thành tích của Lăng Lan cũng chỉ tới ba phút hai mươi giây, cùng ba phút kém thật sự rất xa.....

Dường như thao tác đã đến cực hạn, cho dù giảm bớt một giây thì cũng không có khả năng, Lan tựa hồ cảm nhận được cảm giác đau đớn khi không hoàn thành nhiệm vụ được giao, cảm giác điện giật chạy qua người thật sự khiến cô thống khổ khắc sâu trong lòng, cô bất giác run rẩy mấy cái.

Nhưng Lăng Lan càng nóng lòng thì thành tích của những lần sau càng ngày càng kém, loại cảm giác này giống như khi luyện tập tốc độ tay với cha Lăng, đã đạt tới bình cảnh. Lăng Lan nghĩ thầm, đây có phải là cực hạn của cô hay không, cô có thật sự phù hợp với việc điều khiển cơ giáp hay không?

Loại cảm giác mất thăng bằng này của Lăng Lan là lúc không thích hợp để luyện tập điều khiển cơ giáp nhất, vì vậy, không gian học tập chuyên bắt bẻ cô không chút lưu tình mà đem Lăng Lan đá ra ngoài.

Tiểu Tứ bên ngoài đang bận rộn tìm cách tăng số điểm chiến tích mà mình được cho, khi thấy Lăng Lan tâm tình không tốt thì vội buông công việc trong tay, chạy tới hỏi thăm, nhân tiện dò nguyên nhân. Sau khi biết lão Đại gặp bình cảnh thì liền đề nghị dẫn Lăng Lan đi ra bên ngoài dạo một vòng để thay đổi tâm tình.

Lăng Lan cho rằng bây giờ có ở trong không gian học tập cũng không thể làm gì, cũng không nghĩ ra được biện pháp tăng nhanh tốc độ tay, thậm chí còn làm giảm thành tích vốn có. Như vậy còn không bằng ra bên ngoài giải sầu, vả lại nghĩ đến trước đây cũng là do bình ra bên ngoài xem các thao tác điều khiển cơ giáp nên bên trong không gian học tập mới mở giáo trình về cơ giáp, như vậy có lẽ đáp án để đột phá bình cảnh này cũng có thể đang ở bên ngoài không chừng.

Cứ như vậy, hai người Lăng Lan và tiểu Tứ lại lần nữa trở về nơi mà bọn họ lần đầu tiên hạ tuyến, trong quán huấn luyện cơ giáp.

Bất quá hôm nay trong quán huấn luyện có rất nhiều người. Có bảy tám cơ giáp hình thú đang luyện tập các động tác cơ bản, cũng có những cơ giáp hình báo, hổ đang luyện tập các động tác nâng cao, nhanh nhẹn mà có lực

Mọi người đều đang tập luyện tập, có những tay mơ điều khiển cơ giáp nghiêng ngả lảo đảo giống Lăng Lan trong lần đầu tiên, cũng có những cơ giáp đã tập luyện thành thục.

Lăng Lan vừa tiến vào nơi này liền khiến cho những cơ giáp hình thú khác dừng động tác trong tay. Bởi vì cơ giáp của Lăng Lan là một bộ cơ giáp cực kỳ hiếm thấy trong thành phố, cơ giáp hình hổ, không những vậy Lăng Lan còn thiết lập cho cơ giáp hổ ở trạng thái chờ làm động tác lắc đầu găm vũ khí của mình, cử cả rất đáng yêu. Động tác đáng yêu này cùng với ngoại hình bắt mắt, đương nhiên khiến cho nhiều người phải mở mắt nhìn.

Lăng Lan thiết lập hành động này cho cơ giáp ở trạng thái chờ cũng là bởi vì một lần máu huyết dâng trào. Nguyên bản cho rằng động tác này sẽ không có người nhìn đến, cho nên cố liền cố ý thiết kế đáng yêu một ít, chính mình vui một chút. (cô cũng là con gái mà, thích những thứ đáng yêu là chuyện hiển nhiên) Chỉ là cô không nghĩ tới lần đầu tiên tiến đến nơi này lại gặp tình huống đặc thù này. Bị mọi người chú ý.

Lăng Lan mặc dù có chút kinh ngạc vì có quá nhiều người trong phòng luyện tập này nhưng cô cũng không để nó ở trong lòng, tuy rằng động tác của cô có chút ngốc, có chút bán manh, nhưng dù sao cũng không ai biết người điều khiển bên trong là ai, cô cũng chẳng sợ phải ngại ngùng gì. Với lại, chân thân của cô ở thế giới này cũng chỉ là một nhân vật ảo, cô cũng không sợ có người phát hiện ra cái gì...

Trong nơi này, chỉ có duy nhất một cơ giáp hình báo không quan tâm đến sự xuất hiện của Lăng Lan, động tác của người đó không có biến hóa, vẫn

tiến hành những động tác huấn luyện như cũ. Tầm mắt của Lăng Lan đã bị động tác của đối phương hấp dẫn, bởi vì đối phương đem cơ giáp điều khiển cực kỳ hoàn mỹ, cho dù là chạy, nhảy, nhảy, nhảy. Mỗi một động tác đều cực kỳ lưu loát, kết hợp hoàn mỹ vô cùng làm Lăng Lan cho rằng, thứ trước mặt không phải là cơ giáp mà là một con người, một con người đang sống sờ sờ.

Lăng Lan chú ý cũng làm cho tiểu Tứ chú ý, nó lén lút nhìn người bên trong cơ giáp báo, khi nhìn thấy một hình bóng quen thuộc, nó nhin không được kinh ngạc mà “A” một tiếng, một tiếng này tức khắc đánh thức Lăng Lan đang trong trạng tháo ngậy người: “Có chuyện gì? Tiểu Tứ?”

Tiểu tứ hưng phấn mà nói: “Ha ha, lão Đại, chúng ta đụng tới người quen, cô đoán đoán xem người điều khiển cơ giáp báo đó là ai?”

“Ta làm sao mà biết được? Ta vừa mới tới thế giới ảo này lần thứ hai, cũng không quen biết người nào, chẳng lẽ là người trong đời sống hiện thực?” Lăng Lan vuốt cằm suy xét nói.

“Không phải, chính là người mà chúng ta đã gặp trong lần ra đây trước, lão Đại, cô còn nói chuyện với đối phương, nhắc nhở một chút, đối phương rất nguy hiểm nha.....” Tiểu Tứ phe phẩy ngón trỏ tay phải, cười tủm tỉm mà nói với Lăng Lan.

Lăng Lan bỗng nhiên nhớ ra: “Là hacker có hư năng lực?” Cũng chỉ có người kia mới có thể khiến cô liệt vào danh sách nguy hiểm.

“Ha ha, lão Đại nói đúng rồi, chính là hắc ta, không nghĩ tới năng lực điều khiển cơ giáp của hắc ta cũng tốt như vậy..... Bất quá, vì sao hắc ta lại có thể ở chỗ này luyện tập chứ? Chẳng lẽ tuổi của hắc ta không lớn như chúng ta đoán sao?” Tiểu Tứ nghi vấn nói, lúc ấy người này dùng năng lực để che dấu vẻ ngoài, bất quá hơi thở xung quanh anh ta lại khiến người khác cảm thấy anh ta đã là một người trưởng thành, chẳng lẽ bọn họ bị lừa?

“Sao vậy, không lẽ điều khiển cơ giáp cơ sở có hạn chế độ tuổi sao?”
Lăng Lan có chút tò mò.

“À.. Cái này thì không có, chỉ là người mới học đều trong độ tuổi từ 13 đến 16, với những trường hợp cá biệt thì chậm nhất cũng chỉ tới 18 tuổi, nhưng trong lần gặp đầu tiên, tôi cảm thấy hắn ta giống như đã vượt qua 20 tuổi.” Tiểu Tứ trả lời, “Bất quá hắn ta vốn dĩ là hacker có hư năng lực, có lẽ hắn ta đã tạo ra cảm giác giả này để đánh lừa người khác không chừng.”

“Nếu không phải lão Đại cô không cho tôi điều tra chân dung của hắn ta, như vậy chúng ta đã không bị đối phương lừa rồi.” Tiểu Tứ nói đến việc này vẫn có chút không cam lòng.

“Được rồi, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, hắn ta cũng không quan hệ gì tới chúng ta, cần biết rõ ràng để làm gì chứ.” Lăng Lan an ủi tiểu Tứ, “Bất quá, năng lực điều khiển cơ giáp của người này thật lợi hại, xem ra ta còn phải xem nhiều động tác của các cao thủ mới được, có lẽ nhờ vậy mà tìm được linh cảm đột phá bình cảnh.”

Lăng Lan cảm giác khoảng thời gian trước mình đóng cửa tu luyện có chút sai lầm, một mình tự học thì thường sẽ mắc phải sai lầm trong việc rập khuôn. Giống như vừa rồi, khi cô nhìn cơ giáp báo di chuyển, cô cảm giác sâu sắc những động tác của mình có rất nhiều động tác thừa không cần thiết, thậm chí còn gây phiền phức cho việc di chuyển, điều này khiến Lăng Lan cảm thấy khó chịu vô cùng.

“A, hình như hắn ta phải tiến hành nhiệm vụ kiểm tra các động tác cơ bản, chúng ta cũng đi xem đi.” Tiểu Tứ không chờ Lăng Lan trả lời, liền mang cơ giáp thả Lăng-Lan đi theo đối phương tiến vào không gian khảo hạch.

“Chúng ta tiến vào như vậy có được không?” Lăng Lan nhìn cơ giáp báo đang chuẩn bị khảo hạch có chút lo lắng. Dù sao đối phương cũng là một

người có sóng điện não tiến hóa hơn người khác, có hư năng lực, nếu đối phương đã thiết lập xin miễn người xem mà bọn họ cứ quang minh chính đại đi vào như vậy, còn không phải đang khiêu khích người khác sao? Nếu làm không khéo, có khi còn gây chết người.

“Không có việc gì, loại nhiệm vụ khảo hạch này là công khai, bất luận người nào cũng có thể xem cả, thậm chí có rất nhiều người đến đây xem thử quá trình làm nhiệm vụ của người khác, tiếp thu một chút kinh nghiệm cho mình.” Tiểu Tứ không thềm để ý mà trả lời.

Câu trả lời của tiểu Tứ làm tâm Lăng Lan tức khắc thả lỏng, cô nhìn chung quanh một vòng, phát hiện trong chỗ này chỉ có một người là cô, điều này làm cho cô có chút hoài nghi những gì tiểu Tứ nói có phải là sự thật hay không

Bất quá thấy đối phương cũng không để ý đến mình, Lăng Lan cũng không định đi ra ngoài nữa, hơn nữa cho dù tiểu Tứ lừa cô, cô cũng không có biện pháp lui ra, nhiệm vụ khảo hạch đã bắt đầu rồi.

Trong quá trình khảo hạch, vô số các chương ngại vật bất quy tắc bắt đầu xuất hiện. Cơ giáp báo rất nhanh xuyên qua những chương ngại này không dừng lại một giây, tất cả các động tác nhẹ nhàng, nhanh chóng, không chút dư thừa.

Trong lúc Lăng Lan cho rằng đối phương sẽ nhẹ nhàng mà hoàn thành nhiệm vụ thông quan lần này, thì những những chương ngại đang đứng yên bỗng vận động bất quy tắc, biến hóa đột ngột này khiến Lăng Lan hoảng sợ, cũng làm cơ giáp báo có chút phản ứng không kịp.

Một cái cột đá đột nhiên nổi lên từ dưới đất, cơ giáp báo ngay lập tức nhảy lên, mắt thấy sắp đụng phải chương ngại vật thì cơ giáp báo liền thay đổi phương hướng, dùng chân sau đạp vào một chương ngại sẵn dưới đất,

mượn lực làm cơ thể thay đổi phương hướng, vừa đúng tránh va chạm vào trụ cột mới xuất hiện.

Tân tình Lăng Lan đang treo cao hơi hơi thả lỏng lại, nhưng tình huống tiếp theo khiến trái tim cô nhắc lên một lần nữa, cơ giáp báo vẫn chưa thoát khỏi hiểm cảnh, tuy rằng thay đổi phương hướng, nhưng phương hướng đó lại xuất hiện thêm một chướng ngại nữa.

Người điều khiển cơ giáp báo tựa hồ rất bình tĩnh, cũng không có vẻ hoảng loạn, anh ta điều khiển cơ giáp làm một động tác cắt trên không trung, tứ chi trên không trung chấn động rồi vững vàng đập lên chướng ngại mới xuất hiện, mượn lực bắn ngược về, tránh nguy cơ va chạm.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Đột Phá Bình Cảnh!

Quán cách đầu=nơi luyện tập cơ giáp (mình để quán cách đầu luôn, khỏi đổi tới lui, mình cũng không nhớ T_T)

Ps: Chương này có nhiều chỗ khó hiểu nên mình chỉ có thể edit lại theo những gì mình hiểu thôi, mọi người thông cảm nhé

Cơ giáp báo liên tục thay đổi các động tác trên không trung, nương theo các chướng ngại vật, mượn lực, tiếp tục bay vút lên không không bị rơi xuống, còn vượt qua từng cái từng cái chướng ngại mới xuất hiện, một đường lao đi hung hiểm vô cùng nhưng lại nhanh chóng hoàn thành khảo nghiệm.

“Chúc mừng xxx lấy thành tích một phút năm mươi bảy giây hoàn thành khảo nghiệm thao tác cơ giáp cơ bản, tiến vào top một ngàn người đầu tiên trên bảng tinh anh.” Màn hình cơ giáp của Lăng Lan đột nhiên xuất hiện một hàng thông báo hồng, chứng minh tốc độ của đối phương quả nhiên là xuất sắc.

“Oa, thật là lợi hại, thành tích của hắc ta thế nhưng lọt vào top một ngàn trong bảng tinh anh, đây còn là thành tích lần đầu tiên của hắc ta nữa chứ.” Tiểu Tứ nói làm Lăng Lan lại sững sốt lần nữa, phải biết rằng loại thao tác này của đối phương cho dù là cô có được học tập không gian, có thời gian huấn luyện dài hơn người thường cũng không có biện pháp làm được, thế nhưng người đó lại có thể làm được một cách nhẹ nhàng...

“Có thể hẳn ta che giấu thành tích thông quan trước kia hay không?” Lăng Lan cảm thấy lòng tự tin của chính mình bị đả kích rất lớn, lại nghĩ tới hẳn ta là một người có hứ năng lực tiến hóa, có thể che dấu tin tức trong thế giới ảo, như vậy có phải hẳn ta cũng che dấu ở phương diện này hay không?

“Tôi đã tra rồi, thật sự là không có.” Tiểu Tứ nói cho Lăng Lan biết thành tích này của đối phương là thành tích chân thật. Điều này làm cho Lăng Lan chân chính cảm giác được sự chênh lệch giữa mình và yêu nghiệt, nguyên bản bởi vì trở thành người không có đối thủ ở học viện đồng quân trung tâm mà trở nên lơ lửng, bây giờ cô lại lần nữa lên tinh thần, kéo dây cót, kiên trì không ngừng đi trên con đường của cường giả!

“Hẳn ta thật sự rất lợi hại, không biết ta có thể đạt tới trình độ đó không?” Trong lòng Lăng Lan có chút chông chênh, ở trong học viện luôn làm lão Đại, bây giờ lại bị người khác áp một đầu, cô kỳ thật có chút không phục.

“Không bằng lão Đại cô tự mình thử xem.” Tiểu Tứ rõ ràng là đùa nhỏ không an phận, trực tiếp xúi giục nói.

Lăng Lan đích xác cũng muốn trình độ nắm vững các động tác điều khiển cơ giáp đã đạt đến trình độ nào nên cũng liền gật đầu đồng ý, bắt đầu lựa chọn nhiệm vụ khảo hạch cơ sở.

Lăng Lan cảm giác chính mình bị truyền vào một không gian rộng mở, nơi này khác với không gian mà cơ giáp báo đó vừa khảo hạch.

“Bản đồ của mỗi lần khảo hạch đều là tùy cơ, nghe nói có hơn một vạn bản đồ, vì vậy chuyện nghiên cứu trước các loại bản đồ để có thể thông quan dễ dàng dường như là không xảy ra, đây là cách mà đầu não chính của Liên Bang đảm bảo thành tích của mỗi đợt kiểm tra là thành tích chính xác nhất.” Tiểu Tứ giải thích Lăng Lan vì sao bản đồ có sự không giống nhau.

“Nếu bản đồ khác nhau, vì sao còn lấy thời gian làm để làm mốc đặt thành tích chứ? Ta nghĩ nếu có hơn một vạn bản đồ thì mức độ khó dễ sẽ không phân biệt được chứ.” Lăng Lan có chút khó hiểu.

“Độ khó của tất cả các loại bản đồ đều tương đương nhau, đều dùng để kiểm tra khả năng điều khiển, khả năng phản ứng của cơ giáp ở mức cơ bản nhất, giống như cơ giáp báo vừa rồi, hoàn thành bản đồ đó trong vòng một phút năm mươi bảy giây, như vậy ở những bản đồ khác thì hẳn ta cũng chỉ có thể vượt qua ở thành tích này, không hơn không kém dù chỉ một giây.”

Lăng Lan gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Cô nhìn đồng hồ đang đếm ngược xuất hiện trên màn hình cơ giáp, loại nhắc nhở này so với trong không gian học tập còn nhân tính hơn nhiều. Dù sao nó còn cho người khác thời gian chuẩn bị, còn không gian học tập lại không như vậy, khi nào bắt đầu hoàn toàn dựa vào sự hứng thú của nó, mỗi lần gặp lỗi vì trường hợp này, Lăng Lan cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ.

Nhìn hai chữ GO cực lớn xuất hiện trước mặt, Lăng Lan liền điều khiển cơ giáp thả lao đi, giống như bay mà nhảy ra ngoài. Toàn tâm chuyên chú vào việc điều khiển cơ giáp nên Lăng Lan không biết, lúc này, một cơ giáp quen thuộc đi vào không gian khảo hạch của cô, chính là cơ giáp hình báo kia, chính là người mà Lăng Lan liệt vào danh sách nguy hiểm, có năng lực tiến hóa kia.

Hóa ra lúc Lăng Lan tiến vào không gian khảo hạch của cơ giáp báo thì người điều khiển cũng không hoàn toàn bàng quan, bất quá, cơ giáp Lăng Lan thật sự vô hại, chỉ làm động tác cúi đầu gặm cà rốt, cực kỳ vui mắt khiến anh ta (người điều khiển cơ giáp) nhìn không được mà bật cười, trong lòng không khỏi tò mò đối với đối phương.

Anh ta phát hiện cơ giáp thả chỉ đơn giản bàng quan nhìn nên cũng liền mặc kệ, khi khảo hạch kết thúc, nhìn tin tức hệ thống truyền đến, trong lòng anh ta cũng thật kích động và vừa lòng, khi tâm tình bình phục lại vừa định

lựa chọn tốt nghiệp thì vô tình nhìn thấy cơ giáp thổ kia cũng lựa chọn làm nhiệm vụ tốt nghiệp. Phần nhiều là do tò mò nên anh ta cũng chưa chọn tốt nghiệp mà lựa chọn khảo hạch một lần nữa, trở lại quán cách đầu rồi vô tình nhìn thấy màn biểu hiện của Lăng Lan.

Đương nhiên, nếu chọn khảo hạch lại, trở lại quán cách đầu thì cũng đồng nghĩa với việc anh ta phải tham gia khảo hạch lần nữa. Bất quá anh ta cũng không để ý, dù sao khảo hạch này đối với anh ta cũng chỉ là một vấn đề vô cùng đơn giản.

Tiểu Tứ cũng ngay lập tức phát hiện nhân vật mới xuất hiện này, bất quá nó cũng không nói cho Lăng Lan, Tiểu Tứ không cho rằng đối phương có thể mang đến ảnh hưởng gì cho bọn họ, cho dù là người có năng lực hacker tiến hóa nhưng có tiểu Tứ nó ở đây, thì không ai có thể chạm vào Lăng Lan dưới mi mắt của nó, thế giới ảo, địa bàn của riêng nó.

Vì muốn cơ giáp thổ có thể linh hoạt trong việc nhảy và chạy mà không bị bất cứ vướng bận gì nên Lăng Lan liền đem thanh vũ khí, cà rốt, luôn đeo sau lưng trực tiếp cắn trong miệng. Lúc này, hình ảnh một con thỏ bắt đầu nhảy lên, vượt chướng ngại vật xuất hiện giữa vùng đất trống.

Bởi vì có không gian rộng nên cơ giáp của Lăng Lan có thể nhảy tự do nên cô cũng không quá để ý những chướng ngại có sẵn trước mặt, lúc này, cô chỉ cố gắng phát huy tốc độ nhanh nhất của cơ giáp thổ, cố gắng hoàn thành khảo hạch này một cách nhanh nhất, Nói cách khác, lúc này động tác tay của cô đã tới cực hạn.

“Tốc độ thật nhanh, chỉ sợ tốc độ tay của đối phương đã đạt tới tiêu chuẩn cao cấp, không nghĩ tới trong hành tinh Lục Thâm lại có người thiếu niên lợi hại như vậy, từ học viện nào nhỉ? Nếu là học sinh thì người đó có thể là ai? Người 13 tuổi nào có thể thành công đạt tới tốc độ siêu cấp này?” Cơ giáp báo nhìn tốc độ của cơ giáp thổ thì âm thầm thán phục, trong đầu bắt đầu suy nghĩ người điều khiển cơ giáp thổ này rốt cuộc là vị nào.

Kỳ thật không thể không trách người điều khiển cơ giáp báo suy nghĩ nhiều, bởi vì những thành viên trong quán cách đấu đều là những tay mơ, nếu không phải là vừa mới đăng nhập vào thế giới ảo, thì cũng chỉ là những học sinh mới khiêu chiến thành công ra thế giới ảo bên ngoài trường học, cho dù là loại nào thì những người đó cũng là những người không xu dính túi, cho nên bọn họ đều không thể gánh nổi khoản phí khổng lồ để được chuyển đến nơi khác, như vậy bọn họ chỉ có thể trong quán cách đấu, luyện tập, khiêu chiến, kiếm tiền rồi mới có thể ra ngoài được.

Cứ như vậy, bởi vì hiểu lầm, người điều khiển cơ giáp vẫn luôn không thể tìm thấy được người điều khiển cơ giáp thô, thẳng cho đến khi tới trường quân đội mới có được chút manh mối.

Lăng Lan mấy lần liên tiếp gặp nguy hóa không rồi gặp không hóa nguy khiến cho người điều khiển cơ giáp có chút tiếc nuối: “Tuy độ chính xác của các động tác vẫn chưa đạt đến độ hoàn mỹ nhất, nhưng dưới tốc độ cao như vậy mà có thể điều khiển cơ giáp nhuần nhuyễn như vậy cũng có thể xem như thiên tài.” Người điều khiển cơ giáp báo rất rõ ràng, tốc độ càng nhanh thì việc điều khiển cơ giáp càng khó khăn, thậm chí có những động tác khi ở tốc độ chậm có thể thực hiện một cách hoàn mỹ, nhưng khi tốc độ tăng lên thì không còn dễ dàng như vậy, chỉ cần hoàn thành ở một mức quy định thì cũng được xem như là biểu hiện ưu tú rồi.

Trong giai đoạn đầu của bài khảo hạch, Lăng Lan biểu hiện hoàn mỹ vô cùng, nhưng càng về sau, cô cũng không còn dễ dàng vượt qua như trước, Lăng Lan đang chạy vui vẻ thì phát hiện mình đã tới chỗ khó của bài khảo hạch. Dù trong lòng đã sớm có chuẩn bị cho trường hợp này, nhưng Lăng Lan vẫn cảm thấy trở tay không kịp khi gặp trường hợp bất ngờ này.

Bởi vì những chương ngại này hoạt động không có bất cứ quy tắc gì cho nên Lăng Lan phải không ngừng dò xét tình hình xung quanh mình. Cô nhanh chóng tránh thoát một chương ngại vừa xuất hiện, đột nhiên từ bên trái, cô nhìn thấy một chương ngại lao ra với tốc độ nhanh vô cùng. Lăng

Lan rất rõ nếu mình cứ chạy tới thì việc đâm trúng chướng ngại đó là chuyện chắc chắn không thể tránh khỏi.

Lăng Lan nháy mắt phán đoán, trực tiếp loại khả năng tắt động cơ để tránh va chạm với chướng ngại, cô biết một khi cơ giáp dừng lại thì tốc độ của cơ giáp cũng nhảy về không, như vậy sau khi tránh được chướng ngại này, cô không thể có đủ thời gian đẩy tốc độ của cơ giáp lên lại...

Như vậy chỉ có thể cố gắng hết sức, đột phá cực hạn thôi.

Lăng Lan lựa chọn cũng giống với cơ giáp báo lúc nãy, chuẩn bị mượn lực mà vượt qua. Chỉ thấy vòng eo cơ giáp đẩy mạnh lực đồng thời mở ra bộ tên lửa gắn ở dưới chân để tăng tốc độ của cơ giáp, cô muốn vượt qua chướng ngại vật đó trước khi nó hoàn toàn lộ ra ngoài.

Nhưng chướng ngại cũng hiện ra quá nhanh, cho dù Lăng Lan đã đẩy mạnh động cơ tới mức tối đa lao thẳng về phía trước thì cũng chỉ có thể vượt qua được một nửa người, phần thân dưới của cơ giáp vẫn nằm trong phạm vi của chướng ngại, cơ giáp thở vẫn chưa rời khỏi phạm vi của chướng ngại.

“Thất bại sao?” Người thao tác cơ giáp báo nhăn mày, bởi vì vào thời điểm này, cơ giáp thở đã không có bất kỳ khả năng gì để né tránh. Nhưng....hành động tiếp theo của cơ giáp thở lại khiến anh ta kinh ngạc, hai mắt sáng ngời, nhìn không được mà trầm trồ khen ngợi.

Con thở đã làm một động tác ngoài dự kiến của anh ta, chân sau của cơ giáp thở bỗng chấn động một chút, sau đó phần eo và chi sau hợp lại thành một góc chín mươi độ, tạo ra một góc vuông kỳ quái, cũng khiến cho thân dưới của cơ giáp thở xệt qua chướng ngại gây ra một tiếng nổ lớn. Không chỉ có như thế, khi xệt ngang qua chướng ngại vật, Lăng Lan còn dùng chân để đâm lên nó, mượn thêm một lần lực để phòng lên trên với tốc độ tăng gấp ba lần.

Nếu những đạo sư trong không gian mà thấy chiêu thức này thì nhất định sẽ đồng loạt kinh hô lên, đây là động tác Thỏ Thiên Đẳng trong không gian học tập.

Thật ra chiêu thức này cũng không thích hợp để cơ giáp thử sử dụng, nhưng bởi vì tình thế nguy cấp khiến Lăng Lan không thể tránh nên theo bản năng, cô không tự chủ được mà dùng chiêu này. Đương nhiên, để tạo nên một phản xạ có điều kiện như vậy ở Lăng Lan cũng là nhờ những luyện tập đau khổ trong không gian học tập, đem những kỹ năng đó thấm sâu, hòa tan vào bên trong máu mình cho nên vào thời khắc mấu chốt, Lăng Lan mới có thể trùng hợp dùng chiêu này, vượt qua tuyệt cảnh.

Bất quá nguy cơ của Lăng Lan cũng không kết thúc như vậy, bởi vì có Thỏ Thiên Đẳng tăng lực làm tốc độ của cơ giáp đột phá cực hạn nên những chương ngại cũng bắt đầu biến nhanh theo tốc độ của cơ giáp, càng thêm quỷ dị khiến cho Lăng Lan nhất thời luống cuống tay chân.

Ngồi ở trong cơ giáp thỏ, giờ phút này Lăng Lan đã đổ mồ hôi đầm đìa, cô hết sức chăm chú mà nhìn hình ảnh các hướng từ trong cơ giáp, cố gắng tránh né những chương ngại có thể xuất hiện ở bất cứ lúc nào, bất cứ đâu mà cô không biết. Lúc này đây, cô không nhận ra rằng tốc độ tay của mình đã được tăng lên một bậc, đột phá bình cảnh, trở nên nhanh hơn, thậm chí bắt đầu có hiện tượng điệp ảnh mà trước đây chưa hề có.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Không Chọn Tốt Nghiệp?

“Cảnh cáo, cơ giáp bởi vì sử dụng động tác không phù hợp quy tắc nên đã xuất hiện tổn hại, đã xuất hiện tổn hại.” Quang não cơ giáp thỏ vang lên tiếng cảnh báo.

Giờ phút này Lăng Lan đã hoàn toàn đắm chìm vào các động tác của cơ giáp, cô bình tĩnh mà ra lệnh: “Kiểm tra độ hư hại của cơ giáp.”

“Cơ giáp hư hại đạt tới 30%, cảnh cáo, hư hại liên tục tăng, xin lập tức giảm tốc độ xuống 50%..... Hư tổn 31%..... Xin giảm tốc độ xuống 50%!” Quang não cứng nhắc mà đưa ra cảnh báo.

“Còn có thể duy trì bao lâu?” Lăng Lan cũng không lựa chọn giảm tốc độ, tốc độ lao ra của những chương ngại xung quanh khiến cô không thể chấp nhận việc giả tốc độ của cơ giáp, vả lại, tốc độ hiện tại của cơ giáp là do mượn lực từ Thỏ Thiên Đặng mà ra, cho dù cô có muốn không chế cũng không thể khống chế lực mình đã đi mượn này, việc duy nhất cô có thể làm là đẩy mạnh tốc độ lên nữa, nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ khảo hạch lần này.

“Dự tính 2 phút sau cơ giáp sẽ rơi vào trạng thái hỏng hoàn toàn, cảnh báo, cảnh báo... Hư tổn đã đạt 32%, hãy giảm tốc độ xuống 50%.”

“Thời gian đủ dùng.” Lăng Lan vì sợ bị giọng của quang não cơ giáp làm ảnh hưởng thao tác của mình liền đơn giản đóng chốt âm thanh của nó, cô

bình tĩnh, lại lần nữa điều khiển cơ giáp tránh một chướng ngại vừa lao tới bất ngờ.

Không thể không nói khả năng ứng biến của Lăng Lan chính là thuộc về cấp bậc yêu nghiệt, một phần vì khả năng ứng biến là thiên phú siêu cường của cô, một phần nữa cũng là nhờ những rèn luyện của không gian học tập khiến cho thiên phú này đột phá, tiến thêm một bước dài, làm cho tính hiệu quả của nó càng thêm rõ ràng. Sau vài lần chật vật vì né những chướng ngại công kích bất ngờ, Lăng Lan liền thích ứng với tốc độ cực nhanh của cơ giáp.

Rất nhanh, một chướng ngại vật lại đột nhiên lao ra đâm xuyên qua lộ trình mà cô đang chạy. Lăng Lan lại điều khiển đẩy nhanh tốc độ, thay đổi lộ trình trong nháy mắt. Lúc này đây động tác của cô cực kỳ lưu sướng, không còn chật vật giống như những lần trước, không chỉ có như thế, Lăng Lan thập phần tinh chuẩn mà điều khiển cơ giáp đạp lên chướng ngại vật, lại phóng lên trên.

“Khả năng ứng biến thật yêu nghiệt, chỉ cần điều chỉnh ba, bốn lần là đã có thể nắm vững được tốc độ và lực lượng cần để cơ giáp có thể lao đi trong tốc độ mới, thật thần phục.” Người điều khiển cơ giáp báo cũng khiếp sợ với trình độ yêu nghiệt của Lăng Lan.

Quả nhiên, biểu hiện lúc sau của Lăng Lan giống như những gì người điều khiển cơ giáp báo suy đoán, cơ giáp tho đã không còn luống cuống tay chân khi đạt tốc độ cao nữa, nó trở thành thành thạo, vững vàng, cuối cùng bình yên hoàn thành khảo hạch.

“Chúc mừng Tứ Linh, dùng một phút năm mươi tám giây hoàn thành khảo hạch kiểm tra khả năng điều khiển cơ giáp bậc cơ sở, tốt nghiệp thành công, lọt vào top một ngàn người trên bảng tình ảnh.” Trước màn hình của Lăng Lan đột nhiên xuất hiện hàng chữ xanh lập lòe này, ngay sau đó, một

hộp thông báo lựa chọn xuất hiện trước mặt cô: “Họ tên: Công khai / Không công khai.”

Lăng Lan trực tiếp lựa chọn “Không công khai”, sau đó mới nhìn dòng chữ hồng mới xuất hiện lúc này khi cơ giáp báo hoàn thành bài khảo hạch: “Chúc mừng xxx dùng một phút năm mươi tám giây hoàn thành khảo hạch kiểm tra khả năng điều khiển cơ giáp bậc cơ sở, tốt nghiệp thành công, lọt vào top một ngàn người trên bảng tinh anh.”

“Chậm hơn mình một phút, thế những cũng là lần đầu tiên khảo hạch, quả nhiên....thiên tài điều khiển cơ giáp không nơi nào không có, cho dù là cái hành tinh Lục Thâm nhỏ nhỏ này cũng có những người có thiên phú không thua mình.” Trong lòng người điều khiển cơ giáp bào bọc xuất hiện một nguy cơ, anh ta vĩnh viễn không quên được những lời mà ông ấy đã từng nói với mình. “Nếu muốn thay đổi vận mệnh, vậy chỉ có thể dựa vào chính mình.”

Cơ giáp báo tiến vào quán cách đấu chuẩn bị khảo hạch lần nữa, lần này anh ta quyết định chọn tốt nghiệp, chính thức thoát khỏi thời điểm tay mơ. Lúc chuẩn bị khảo hạch, anh ta phát hiện cơ giáp hình thỏ lúc này cũng lựa chọn giống anh ta, lựa chọn không tốt nghiệp, ở lại rèn luyện một lần nữa.

Cơ giáp báo cảm thấy rất kỳ quái, anh ta lựa chọn không tốt nghiệp là một phần là vì muốn xem thành tích của cơ giáp thỏ này, nhưng còn cơ giáp thỏ? Nó vì sao chọn ở lại. Chắc chắn không phải vì anh ta, bởi vì cơ giáp thỏ không lựa chọn tiến hành khảo hạch.

Có lẽ khả năng ứng biến của Lăng Lan khiến người điều khiển cơ giáp thỏ tò mò cho nên anh ta không lựa chọn tiến hành khảo hạch tiếp mà rời khỏi không gian khảo hạch, chuẩn bị đi tìm cơ giáp thỏ kia, muốn hỏi xem đến tột cùng lý do là gì.

Dù sao thành tích của cơ giáp thổ đó là cực kỳ ưu tú, nếu là người bình thường thì nhất định sẽ hưng phấn mà lựa chọn tốt nghiệp, đi lang bạt ra thế giới cơ giáp chân chính.

Trở lại đại sảnh quán huấn luyện cơ giáp, về mặt Lăng Lan trầm tư mà nhớ lại cảm giác vừa rồi, sau đó cảm thán nói: “Không nghĩ tới, kết hợp tiết tấu nhanh chậm trong quá trình điều khiển cơ giáp lại có mặt tốt như vậy.”

“Chúc mừng lão Đại đột phá bình cảnh.” Tiểu Tứ lúc này rất cuộc mở miệng chúc mừng, trong khoảng thời gian trước nó vẫn luôn lấy tay bịt miệng mình lại vì sợ trong lúc kích động lại quấy rầy đến sự đột phá của Lăng Lan. Nếu như nó thật sự phá hỏng thời khắc quan trọng này của Lăng Lan thì nó nhất định là tội nhân ngàn năm...

“Lần này ít nhiều cũng nhờ có người, Tiểu Tứ người, cảm ơn!” Lăng Lan biết, mình có thể thuận lợi đột phá cũng là bởi vì Tiểu Tứ mang cô đi thế giới ảo bên ngoài, tiếp xúc với cơ giáp, rồi ở quán cách đấu này nhìn thấy hình ảnh của cơ giáp báo kia, nhờ đó cô mới có thể “hiểu” được, mới có thể đột phá bình cảnh.

Lăng Lan còn muốn nói thêm thì trên màn hình cơ giáp liền xuất hiện vô số ký hiệu cảnh cáo màu đỏ, đột nhiên nhớ tới việc mình đã đóng giọng nói của quang não khi thực hiện khảo hạch, cô nhanh chóng mở nó ra, giọng nói cảnh báo của quang não vang lên khắp khoang điều khiển: “Cảnh báo, cơ giáp đã tổn hại tới 67%, lập tức lựa chọn chữa trị, lập tức lựa chọn chữa trị.”

Lăng Lan âm thầm lè lưỡi, không nghĩ tới kỹ năng Thổ Thiên Đẳng lại có thể khiến cơ giáp bị tổn hao lớn như vậy, chẳng trách Cửu hào lúc nào cũng cường điệu nói kỹ năng Thổ Thiên Đẳng luyện cho thân thể trở nên mềm dẻo đến mức cực hạn, nhưng nếu không cẩn thận thì cũng có thể khiến cho người học mang tai họa ngầm không thể chữa được.

“Lựa chọn chữa trị!” Trước mắt, Lăng Lan còn chưa muốn đổi cơ giáp khác, dù sao cô vẫn đang cố gắng để hoàn thiện những động tác điều khiển loại cơ giáp hình thú này.

Quang nào nghe được mệnh lệnh của Lăng Lan thì lập tức hiện ra bản đồ và số liên lạc của các cửa hàng sửa chữa cơ giáp trên toàn kinh đô, rồi chờ Lăng Lan liên hệ. Bởi vì Lăng Lan còn chưa tốt nghiệp nên cơ giáp không thể bị mang ra khỏi quán cách đấu, chỉ có thể mời nhân viên từ bên ngoài đi vào sửa chữa. Rất nhanh, Lăng Lan lựa chọn một cửa hàng gần quán cách đấu nhất, chỉ cách một con phố, sau khi liên lạc xong, người bên kia nói trong vòng năm phút nữa nhân viên sẽ đến kiểm tra cơ giáp của cô.

Trong lúc chờ cơ giáp được sửa chữa, Lăng Lan nhìn thấy một cơ giáp báo xuất hiện trong sân huấn luyện, nó nhìn chung quanh một vòng rồi đột nhiên chạy tới hướng cô, khi cách cô khoảng gần mười thước thì nó dừng lại, Lăng Lan nhận được thông báo có người muốn nói chuyện với mình.

Lăng Lan thập phần kinh ngạc, vì sao nhân vật có hư năng lực tiến hóa lại đến tìm cô? Căn cứ vì an chính mình, Lăng Lan thực nghiêm túc mà hồi tưởng lại hành động của mình, cảm giác mình hẳn là không trêu chọc đến người ta thì an tâm mở kênh đối thoại hỏi: “Có việc gì sao?”

Được rồi, đối với người có năng lực thần bí, khó đoán, Lăng Lan không thể không có chút cố kỵ, không chọc đối phương liền không chọc đối phương.

“Thực xin lỗi, tôi muốn hỏi một chút, vừa rồi vì sao cậu không chọn tốt nghiệp mà là lựa chọn trở về lại lần nữa?” Giọng nói của cơ giáp báo vẫn là giọng nói kia, quả nhiên như tiểu Tứ nói, người điều khiển cơ giáp báo này chính là người có năng lực tiến hóa hacker kia.

“Cơ giáp hỏng rồi.” Câu trả lời của Lăng Lan rõ ràng làm đối phương sửng sốt, bình thường, bởi vì năng lực của người điều khiển yếu kém nên

việc cơ giáp bị hỏng trong quá trình luyện tập là vô cùng bình thường (cũng giống như lúc Lăng Lan mới bắt đầu điều khiển cơ giáp), nhưng cơ giáp thô này rõ ràng là một người điều khiển chuyên nghiệp, làm sao có thể phạm loại sai lầm cấp thấp để cơ giáp bị hư chứ?

Người điều khiển cơ giáp càng thêm nghi vấn, nhưng câu trả lời của cơ giáp thô cũng không thể giải thích nguyên nhân nó lựa chọn trở về: “Lựa chọn tốt nghiệp cũng có thể gọi người sửa chữa tới sửa cơ giáp, chỉ là đem cơ giáp đi nơi khác sửa mà thôi.”

“À.... Thật ra còn có một nguyên nhân mấu chốt nữa, tôi cảm thấy những thao tác điều khiển cơ bản của mình vẫn còn gặp rất nhiều vấn đề, cần phải luyện tập lại, tranh thủ nắm vững nó một cách nhuần nhuyễn nhất.” Lăng Lan có thể đột phá bình cảnh cũng có thể nói là do một phần công lao của cơ giáp báo này, chỉ là đối phương không biết mà thôi, cho nên khi được đối phương hỏi, dựa vào lòng cảm kích, Lăng Lan cũng nói bí mật của việc thăng cấp cho đối phương, về phần đối phương có tin hay không thì cô cũng không quan tâm, cô không muốn nợ ân tình của người khác, chỉ muốn thoải mái là được rồi.

Đương nhiên Lăng Lan cũng có ý kết muốn kết bạn cùng đối phương, nếu đối phương thật sự nghe theo cô, cố gắng luyện tập các động tác cơ bản thật vững thì cô tin chắc rằng, trên phương diện điều khiển cơ giáp, đối phương nhất định sẽ trở thành một đặc cấp sự sĩ. Dù sao, theo cách nhìn của Lăng Lan, thiên phú điều khiển cơ giáp của đối phương còn tốt hơn cô một bậc.

“Nhưng thành tích của cậu không phải đã phải tiến vào top một ngàn tinh anh sao?” Người điều khiển cơ giáp báo có chút không rõ, “Thành tích chẳng lẽ không thể hiện khả năng điều khiển cơ giáp của cậu đã đạt tới mức ưu tú sao.”

“Ưu tú không phải là hoàn mỹ, hơn nữa không phải phía trước còn có gần một ngàn người sao? Tôi không muốn bại bởi bọn họ.” Lăng Lan nhàn nhạt trả lời, đây là cô nói thật, tuy rằng không biết thao tác của cha Lăng đã đạt tới cảnh giới nào, nhưng cô tuyệt đối không thể quá yếu.

Người điều khiển cơ giáp tựa hồ bị lời này của Lăng Lan làm chấn động, hồi lâu mới trả lời: “Thì ra là thế, bất quá chúng ta cũng có thể ra bên ngoài luyện tập, không nhất định phải luyện tập ở trong quán cách đấu cơ sở này.”

“Bên ngoài dụ hoặc quá nhiều, người thực dễ dàng bị sự mới mẻ hấp dẫn, khi đó tất nhiên sẽ phân tâm, không thể chuyên tâm tập luyện các thao tác cơ bản, như vậy còn không bằng ngăn chặn hết thảy ngay từ đầu. Ở đây cái gì cũng không có, có thể huấn luyện cũng chỉ có là các động tác cơ bản. Tôi không phải là người có ý chí kiên định, cho nên chỉ có thể dùng loại phương pháp để đền bù. Bất quá, có thể anh và tôi không giống nhau, có năng lực chống cự được dụ hoặc mà đi ra ngoài.....” Lăng Lan vừa nói vừa cười khổ.

Lúc này, Lăng Lan liền nhìn thấy có bốn năm người điều khiển một cơ giáp sửa chữa đi đến, cô biết những người này hẳn là đến sửa chữa cơ giáp cho cô nên nói lời tạm biệt với cơ giáp báo, đi ra cửa.

Người thiếu niên ngồi trong khoang thuyền điều khiển cơ giáp báo nghiêm túc mà suy nghĩ, cuối cùng phát hiện Lăng Lan nói không sai, anh ta cũng không dám khẳng định khi học được động tác mới mình còn có thể ngăn cản dụ hoặc mà đi luyện tập lại những động tác cơ bản này.

“Có chí khí, thế nhưng muốn đánh bại những thiên tài phía trước, thực sự có ý tứ” Người điều khiển cơ giáp siết chặt cây gậy điều khiển trong tay, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhạt, tự nhủ nói, “Nếu muốn nghịch thiên sửa mệnh, nhất định phải trở thành cường giả đứng đầu trên thế giới

này, như vậy bắt đầu từ nơi này đi, không thể bại bởi bất luận kẻ nào, như vậy sao lại có thể thỏa mãn việc mình chỉ đạt được top một ngàn chứ...”

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Đại Thần Xuất Hiện?

Trong một phòng cách đấu tại hành tinh Lục Thâm Xanh, ba cơ giáp đang cố gắng vượt qua chướng ngại vật trên đường chạy.

Cơ giáp hình người và cơ giáp hình chim rất nhanh đã hoàn thành bài huấn luyện của mình, chỉ còn cơ giáp hình bò tốt là có chút chật vật, thậm chí chỉ mới hoàn thành được một nửa quá trình.

Hai cơ giáp hình người và chim hoàn thành nhiệm vụ lặng lẽ đứng một bên tiến hành nói chuyện riêng, có giáp hình chim mang ý ghét bỏ nói: “Lư Hiểu Long này thật sự quá ngu ngốc, bảo hắn lựa chọn điều khiển cơ giáp hình thú cho dễ mà tới bây giờ để hoàn thành bài huấn luyện cơ sở cũng phải tốn hơn mười lăm phút, thật không thể hiểu nổi. Nội dung của cuộc khảo hạch còn khó hơn mấy bài huấn luyện cơ sở này tới mấy lần, còn phải vượt qua trong phạm vi năm phút nữa chứ, trời mới biết được khi nào hắn mới có thể tốt nghiệp.”

“Trước đây vì thấy hắn ta hơi ngốc dễ sai sử, bây giờ xem ra là sai lầm của chúng ta, những người không thể điều khiển cơ giáp là những người không thể chơi chung được.” Cơ giáp hình người hậm hực nói, vì chính mình không nghĩ tới loại tình huống này mà ảo não.

“Chẳng lẽ chúng ta cũng phải ở chỗ này chung với hắn ta sao? Nghe mấy người tốt nghiệp trước chúng ta nói, khi chân chính tiến vào thế giới bên ngoài chúng ta có thể đổi được cơ giáp mới và tốt hơn, súng được nâng cấp

thành pháo xạ, nghe thích vô cùng.” Cơ giáp hình chim có chút nóng nảy, cảm giác mình bị tên ngốc kia làm liên lụy.

“Lúc trước chúng ta nghĩ một tổ ba người, Hiểu Long làm tấm chắn tuyến một, cậu phụ trách ngăn chặn trên không, còn tổ phòng thủ đằng sau dùng khả năng viễn trình ngắm bắn, nếu chúng ta từ bỏ Hiểu Long như vậy chúng ta cần phải lên thế giới tìm đội viên mới...” Cơ giáp hình người đang tính toán để lợi nhất cho chính mình.

“Chờ đồ ngốc kia tốt nghiệp ra có khi chúng ta đã sớm dung hòa với đội viên mới rồi, bây giờ tớ thật sự lo lắng không biết hắn ta có thể phối hợp với chúng ta không, dù sao nhiệm vụ càng cao, càng cần phải dựa vào sức mạnh của đồng đội mới có thể hoàn thành được, lúc đó, đoàn đội chúng ta không thể có bất kỳ nhược điểm nào được...” Cơ giáp hình chim mất kiên nhẫn, hắn cũng không coi trọng Lữ Hiểu Long, luôn cho rằng Lữ Hiểu Long đang kéo chân mình.

“Được rồi, vậy chúng ta không cần đợi hắn, đi khảo hạch trước, bất quá chúng ta nên nói như thế nào bây giờ?” Cơ giáp hình người luôn đối với người khác hiền lành không biết mở miệng như thế nào.

“Để tớ, chờ đồ ngốc kia luyện tập ra tớ sẽ nói. Cơ giáp hình chim cũng hiểu cơ giáp hình người khó xử nên liền xung phòng làm việc.

Đợi một hồi lâu, cơ giáp hình bò tót mới từ trong sân huấn luyện đi ra, cả người mồ hôi ướt đầm chạy tới chỗ hai cơ giáp đang đứng ngoài chờ, ngượng ngùng nói: “Thật xin lỗi, A Lập, A Đại, để hai người chờ lâu.”

Cơ giáp hình chim than nhỏ một tiếng rồi nói một hơi: “Hiểu Long, xem ra đã đến lúc chúng ta nên tách ra hành động rồi.”

Cơ giáp hình bò tót hơi sững sốt, trong lúc nhất thời không hiểu ý tứ của bạn mình.

“Tôi và A Lập đã bàn bạc xong, chúng tôi sẽ đi khảo hạch cơ sở trước, sau đó rời đi nơi này ra thế giới thật để chuẩn bị tài nguyên, đi làm nhiệm vụ thành lập tiểu đội.” Cơ giáp hình chim nói ra kế hoạch của mình.”

Cơ giáp hình bò tót khó hiểu nói: “Nhiệm vụ lập tổ đội không phải cần ít nhất ba người sao?”

“Chúng tôi đã xem qua kênh diễn đàn của thế giới cơ giáp, trên đó có người chuyên môn nhận những nhiệm vụ này, cung cấp người để đủ quân số làm nhiệm vụ lập đội. Sau khi lập đội thành công, thì người đó sẽ lui ra, để những người khác có thể tiến vào.” Cơ giáp hình chim thầm mắng một tiếng, vì sao lúc cần thông minh lại không thấy thông minh, lúc không cần lại thông minh lên như vậy, còn biết cần phải có ít nhất ba người mới có thể làm nhiệm vụ lập đội.

“Hóa ra là như thế, vậy thì tốt quá. Tớ vẫn luôn lo lắng tớ làm liên lụy các cậu, trong khoảng thời gian này ta vẫn luôn muốn nói các cậu đi tìm thành viên mới đi mà không cần chờ tớ.” Cơ giáp hình bò tót thở dài nhẹ nhõm, cậu cũng thật luyến tiếc khi phải chia tay hai người bạn đã kiên nhẫn cho sự kém thông minh mà trở thành bạn mình này.

“Ha hả, hóa ra cậu cũng biết mình liên lụy đến chúng tôi.....” Cơ giáp hình chim cười xấu hổ, trong lòng thập phần ảo não, hối hận mình không biết ý nghĩ của đối phương, nếu không cũng không cần tìm cớ, cẩu giện. Đã biết như vậy vì sao không nói sớm chứ, là bằng hữu chân chính thì tuyệt đối không cần liên lụy bọn họ.

“Hiếu Long, việc này đừng quá để ở trong lòng, chúng ta mãi mãi là bạn tốt, cậu ở chỗ này cố gắng luyện tập, đừng để kém chúng tớ quá xa.” Cơ giáp hình người cảm giác được trong lòng cơ giáp hình chim đang tức giận nên vội vàng nói. Nếu chuyện bọn họ vứt bỏ đồng đội bị người khác biết được, như vậy tiểu đội bọn họ chắc chắn không thể chiêu người mới, cho dù là thế giới ảo hay thực tế ngoài đời, vứt bỏ đồng đội là hành động đáng

lên án, bị người khác khinh bỉ, phỉ nhổ, cậu ta (cơ giáp hình chim) cũng không muốn treo cái tội danh này lên đầu.

Cơ giáp hình bò tốt ngượng ngùng mà trả lời: “Ừm, tớ sẽ nỗ lực, nhất định phải mau chóng thông qua khảo hạch, đuổi kịp các cậu.”

Người điều khiển cơ giáp hình chim bĩu môi không cho là đúng, bất quá bị cơ giáp hình người cảnh cáo, cơ giáp hình chim đành phải nói một câu an ủi: “Kỳ thật không cần quá sốt ruột, chờ chúng tớ ở thế giới cơ giáp đánh nhiều tài nguyên, cậu cũng có thể lập tức đổi cơ giáp mới càng mạnh hơn.”

Cơ giáp hình bò tốt cảm động nói: “Cảm ơn A Lập, cảm ơn A Đại.”

Cơ giáp hình người và cơ giáp hình chim ngay lập tức chuẩn bị tiến hành khảo hạch, cơ giáp hình bò tốt cũng muốn quan sát khảo hạch của bạn mình nên ở lại xem, tiếp thu kinh nghiệm, cơ giáp hình người liền khuyên nhủ: “Cậu phải đi quan sát khảo hạch của những loại cơ giáp giống mình mới đúng, như vậy mới tốt cho cậu.”

Cơ giáp hình bò tốt thấy cơ giáp hình người nói rất có lý vì thế liền tìm một vòng các sàn khảo hạch cơ giáp hình thú, rồi chọn một phòng gần mình nhất rồi đi ra ngoài.

Nhìn cơ giáp hình bò tốt biến mất, cơ giáp hình người và cơ giáp hình chim mới lựa chọn bài khảo hạch của mình rồi được truyền tới không gian khảo hạch.

Lư Hiểu Long vừa mới tiến vào không gian khảo hạch liền nhìn thấy một cơ giáp thỏ đang ở nhảy múa bất quy tắc trên không trung. Suy nghĩ đầu tiên mà Lư Hiểu Long nghĩ đến chính là mình bị hoa mắt rồi, sau khi dùng xoa xoa hai mắt, cậu mới tin rằng hình ảnh trước mặt là chân thật. Nhìn từng động tác nhảy linh hoạt của cơ giáp trên từng chương ngại khiến Lưu

Hiếu Long như nhìn thấy một con thỏ đang sổng sề nhảy thoăn thoắt, lung lung trong khu rừng.

Hình ảnh đột nhiên dừng lại, Lữ Hiếu Long từ trong ảo ảnh vừa rồi bừng tỉnh, lúc này cậu mới phát hiện cơ giáp thỏ trước mặt đã hoàn thành xong nhiệm vụ. Cậu đột nhiên nhớ ra, mở bảng thông báo trên diễn đàn, một hàng chữ đỏ đang nhấp nháy ở trên cùng: “Chúc mừng xxx lấy một phút mười tám giây hoàn thành các thao tác điều khiển cơ giáp cơ bản, tiến vào top một trăm trên bảng tinh anh.”

“Bảng tinh anh top một trăm!” Lữ Hiếu Long cảm giác đôi mắt mình như bị hoarồi, không nghĩ tới mình có thể được may mắn rút trúng đầu, vô tình tiến vào một phòng khảo hạch rồi nhìn thấy nhân vật đại thần này, nếu mình có thể hấp thu chút kiến thức thì chắc chắn có thể vượt qua khảo hạch rồi...

Bất quá, rất nhanh Lữ Hiếu Long liền nhụt chí, bởi vì cậu phát hiện, trừ thấy những động tác tuyệt đẹp, hoa lệ vũ động nhảy của đối phương, cậu một chút cũng không biết gì khác, trời ơi, đây thật sự là một lần quan sát thất bại mà, bỏ lỡ cơ hội tuyệt vời như vậy.

Lữ Hiếu Long click danh sách lựa chọn khảo hạch, ngoại trừ cơ giáp thỏ vừa kết thúc, trong phòng còn một cơ giáp báo đang chuẩn bị bắt đầu.

Lữ Hiếu Long vừa mới ngẩng đầu lên liền nhìn thấy cơ giáp bao bay ra ngoài, biến thành một đường lưu quang, thậm chí xuất hiện đường tàn ảnh.

“Cao thủ!” Lữ Hiếu Long tuy biết thao tác của chính mình không tốt, nhưng trình độ xem xét người khác vẫn rất lợi hại, lập tức cảm giác được vận khí của mình lại tới.

Quả nhiên, không bao lâu, đối phương liền tới khu chương ngại vận động bất quy tắc. Cũng giống như cơ giáp thỏ lúc nãy, Lữ Hiếu Long lại một lần nữa cảm thấy mình như lâm vào ảo cảnh, cơ giáp báo trước mặt

hóa thành một con báo thật đang linh hoạt né tránh các chướng ngại, lao lên vồ mồi, không chút do dự.

Thời gian lặng lẽ trôi, Lữ Hiếu Long căn bản không quan tâm nhìn, cậu lại lần nữa đắm chìm trong hình ảnh trước mặt, cho đến khi con báo đó dừng lại.

“Chúc mừng xxx lấy một phút mười chín giây hoàn thành các thao tác điều khiển cơ giáp cơ bản, tiến vào top một trăm trên bảng tinh anh.”

“Chết tiệt, lát nữa mình nhất định phải tới chỗ rút thăm trúng thưởng cơ giáp để rút mới được!” Lữ Hiếu Long cảm giác mình liên tục gặp được hai đại thần điều khiển cơ giáp liền biết RP của mình bạo rồi, có khí không khéo mình còn có thể rút ra được cơ giáp trong truyền thuyết luôn.

Nếu mình có thể nhận thức hai đại thần này thì tốt rồi, đáng tiếc đại thần nhất định lựa chọn tốt nghiệp rồi đi. Lữ Hiếu Long tiếc nuối vô cùng cũng không có hứng quan sát người khác nữa, trở lại nơi luyện tập của mình. Lúc này, cậu lại nhìn thấy hai cơ giáp đại thần quen thuộc xuất hiện trước mặt.

“A..... Các người vì sao còn ở đây?” Giọng nói của Lữ Hiếu Long như nổ vang trong phòng, hóa ra vừa rồi cậu còn chưa tắt microphone không khai.

Cơ giáp thổ và cơ giáp báo đang muốn tiếp tục luyện tập, nghe thấy câu hỏi này thì đồng thời quay lại nhìn.

Lúc này, Lữ Hiếu Long như thấy được ánh mắt hoang mang của hai cơ giáp trước mặt, cậu tự tát mình mấy cái, dùng đau đớn để nhắc nhở mình tỉnh lại.

“Các người không phải đều tiến vào top một trăm tinh anh sao? Vì sao còn không chọn tốt nghiệp?” Lữ Hiếu Long vẫn không có biện pháp khống chế được tò mò, đem nghi vấn của chính mình hỏi ra.

Bất quá, vừa nói xong Lữ Hiếu Long liền có chút hối hận, không biết hai vị đại thần có thể ghét bỏ giọng to như cái loa của mình không, sau đó lựa chọn rời đi phòng này tìm chỗ khác luyện tập... Như vậy, hy vọng được kết bạn với hai đại thần này của mình đi tong.

Quả nhiên, cơ giáp thở trực tiếp quay đầu nhìn thoáng qua cơ giáp báo, sau đó liền tiếp tục luyện tập động tác của mình. Đại thần quả nhiên là đại thần, không phải dễ tiếp xúc như vậy, Lữ Hiếu Long lại lần nữa ủ rũ cụp đuôi đi lên.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 126: Cảm Giác Ăn Ý Kỳ Dị!

Trong lúc Lữ Hiếu Long đang hồi hận thì một giọng nói thanh lãnh truyền đến tai: “Luyện tập cơ bản là rất quan trọng, chúng tôi còn chưa nắm vững hoàn toàn cho nên chưa lựa chọn tốt nghiệp.”

Lữ Hiếu Long đột nhiên ngẩng đầu, phát hiện là cơ giáp báo đang trả lời mình, trong lòng cậu cảm động vạn phần, hóa ra đại thần cũng không phải tất cả đều lãnh ngạo, người điều khiển cơ giáp báo này giả rõ ràng là người dễ ở chung người.

Kỳ thật, Lữ Hiếu Long hoàn toàn sai rồi, cơ giáp báo căn bản không muốn trả lời vấn đề của cậu, chỉ là cơ giáp thô đã làm động tác ý bảo khiến cơ giáp báo không thể không ra mặt trả lời.

Luyện tập chung với nhau mấy tháng, hai người đã có một loại ăn ý đến lạ thường, chỉ một động tác tay, một động tác đầu nhỏ liền có thể biết đối phương đang muốn làm gì. Cũng giống như lúc này, khi cơ giáp thô quay đầu có lắc một cái làm cơ giáp báo biết ý của bạn mình là muốn gì.

“Nhưng mà..... hai người đã mạnh như vậy, chẳng lẽ còn chưa nắm vững các động tác cơ bản sao?” Lữ Hiếu Long không rõ, thành tích như vậy còn không đại biểu nắm vững các thao tác sao, như vậy những người chỉ đạt chuẩn để tốt nghiệp cơ phải căn bản không xứng để điều khiển cơ giáp?

“Mạnh sao? Nhưng không phải trước chúng tôi còn có trăm người sao?”
Cơ giáp báo cười tự giễu, không hài lòng với thành tích của mình.

Câu nói này của cơ giáp báo khiến cơ giáp thả lại lần nữa quay đầu nhìn.
Khi nào thì hai người bọn họ trở thành “chúng tôi” rồi?

Nói xong câu này, người điều khiển cơ giáp báo cũng nhin không được tự cười trong lòng, ngẫm lại cũng thật không thể tin được hai người bọn họ chỉ mới nói chuyện với nhau có một lần. Sau đó hai người cực kỳ có duyên mà gặp trong phòng luyện tập, rồi từ từ đi chung với nhau, rồi trở nên ăn ý vô cùng.

(ở đây gọi “hắn” nha)

Đương nhiên, cái này chủ yếu là do mình hắn ta chủ động, sau cuộc nói chuyện lúc đó, hắn đã lợi dụng tinh thần lực của mình để tra vị trí của đối phương, rồi làm bộ trùng hợp cùng tiến vào một phòng huấn luyện.

Bất quá hắn quả thật cùng cơ giáp thả này rất có duyên, đôi khi đối phương cũng tự trùng hợp tiến vào phòng huấn luyện của hắn (lúc này tiểu Tứ ngựa mặt lên trời cười dài: Chẳng lẽ chỉ có người có thể phóng hỏa còn ta đây không thể đốt đèn sao? Ha ha ha...)

Có lẽ thần linh còn chưa từ bỏ hắn cho nên mới ban một người thiên tài tuyệt thế đến giúp đỡ hắn.

Lăng Lan nói hắn cũng không xem nhẹ, vì vậy cũng dừng lại kế hoạch của mình, không chọn tốt nghiệp rồi đi, tiếp tục ở lại quán cách đấu luyện tập những động tác điều khiển cơ bản. Không chỉ có như thế, hắn còn nỗ lực luyện tập thể thuật cơ bản của học viện đồng quân nơi mình đang học, hắn biết để xây lớp nền vững chắc, thể thuật cơ sở cũng rất quan trọng.

Sự thật chứng minh suy đoán của hắn cũng không sai, cuối cùng hắn cũng cảm giác được chỗ tốt của việc luyện tập nền tảng thể thuật, thân thể

lúc nào cũng yếu ớt, ốm yếu cuối cùng cũng có chút chuyển biến tốt, mà ở thế giới ảo, khả năng điều khiển của hắn cũng đột biến, mấy lần đột phá cực hạn, thành tích càng ngày càng tiến bộ.

Thông minh như hắn đương nhiên đã sớm cảm giác được cơ giáp thổ có ý muốn hướng dẫn mình, có lẽ cả hai người đều là những thiên tài điều khiển cơ giáp nên đều thường thức lẫn nhau, vì vậy đối phương mới nguyện ý lộ ra một ít bí mật bí truyền của sư môn mình cho hắn. Nếu không, nhiều người điều khiển cơ giáp như vậy, vì sao lại chỉ quan tâm mình hắn chứ, đối với ân tình này hắn sẽ mãi khắc sâu trong lòng.

Đương nhiên, bây giờ hắn còn không có biện pháp để báo đáp phần ân tình này, thậm chí hắn còn không thể lộ ra khuôn mặt thật của mình cho đối phương.

Trước khi nắm giữ vận mệnh của chính mình, hắn cần phải điệu thấp, không được người để ý, không được cô phụ những việc mà ông nội đã làm cho mình.

Hắn biết rõ, bởi vì lời tiên đoán kia mà ông nội liều mạng dấn đi thiên phú của mình, cố ý tuyên bố ra ngoài hắn rất bình thường, cuối cùng bởi vì thiên phú quá mức bình thường nên đem hắn trục xuất tới hành tinh Lục Tâm xa xôi, bảo vệ hắn khỏi những kẻ quyền quý.

Dù biết vậy nhưng hắn vẫn khó chịu, hắn không muốn bị động mà lựa chọn trốn tránh như vậy, hắn muốn mình trở thành người mạnh nhất, sau đó đứng trên đỉnh cười xuống nhìn xuống. Đúng vậy, hắn muốn nắm giữ vận mệnh của mình, hắn muốn thay đổi lời tiên đoán khiến về mệnh của mình.

Cơ giáp báo không tự chủ được mà lâm vào trầm tư, mà Lữ Hiểu Long cũng bởi vì một câu của đối phương làm thay đổi tâm tình, nguyên bản muốn đi rèn luyện thao tác lại biến mất không còn, Lữ Hiểu Long tin tưởng, đại thần nói như vậy chắc chắn phải có nguyên nhân, như vậy cơ sở

thật sự rất quan trọng. Cậu không cần suy nghĩ liền nhanh chóng nhắc cho những người bạn đang tham dự khảo hạch của mình đừng vội lựa chọn tốt nghiệp rồi đi.

Vài phút lúc sau, bạn tốt hồi âm, hai người kia có ý nói không thể ở lại với người “bạn tốt” là cậu, thậm chí trong thư gửi, hai người kia còn có ý châm chọc Lữ Hiếu Long cố ý nói bọn họ ở lại để giữ chân, không muốn họ đi trước.

Dù học tập hơi chậm nhưng Lữ Hiếu Long không phải đồ ngốc, đương nhiên xem hiểu ý tứ che giấu trong đó. Lữ Hiếu Long thập phần bị thương, cậu rất muốn giải thích với bạn tốt một chút, thậm chí hy vọng bạn tốt có thể nhìn thấy đoạn ghi hình của đại thần mà cậu đã lưu lại trong liên lạc khí, nhưng thật hiển nhiên, hai người kia đã đưa cậu vào danh sách đóng liên lạc, không chấp nhận trò chuyện với cậu.

Cậu cố gắng liên lạc với bạn mình, nhưng cuối cùng lại nhận được tin đừng đi quấy rầy bọn họ, tới thế giới cơ giáp rồi, mọi chuyện không còn nhàn nhã giống trong phòng huấn luyện nữa...

Lúc này Lữ Hiếu Long đã cảm giác được có chút không đúng, nhưng cậu cũng không muốn nghĩ sâu, cũng không muốn hoài nghi bạn tốt của mình. Bây giờ, trước mắt cậu có hai lựa chọn, một là chuyên tâm luyện tập các động tác điều khiển cơ bản cho đến khi mình thấy vừa lòng mới thôi, hai là luyện tập, nhanh chóng tham dự khảo hạch rồi ra ngoài hội họp cùng bạn mình.

Lữ Hiếu Long nhìn thoáng qua hai vị đại thần đang ngồi nghỉ ngơi sau khi đã kết thúc luyện tập, nghĩ nghĩ rồi quyết định vẫn đi qua dò hỏi một chút, có lẽ đại thần sẽ cho mình ý kiến chính xác.

Người điều khiển cơ giáp báo nhìn cơ giáp bò tới lần nữa tới gần mình thì nhin không được nhú nhú mày, nói thật, hấn cũng không quá

thích tiếp xúc cùng người xa lạ, đây cũng là thói quen hình thành khi bị nhốt chỉ được sống trong một trang viên.

Hắn theo bản năng mà nhìn về phía cơ giáp thổ, phát hiện đôi mắt cơ giáp thổ đột nhiên chớp chớp, tựa hồ nói cho hắn phải duy trì thái độ tốt một chút.

Người điều khiển cơ giáp báo cười khỗ, được rồi, nếu cơ giáp thổ muốn thái độ của mình tốt một chút vậy thì tốt một chút đi. Hắn không có biện pháp cự tuyệt người đã từng trợ giúp mình.

“Tiểu Tứ, hình như sức nhẫn nại của người này cũng không cao quá có phải không?” Bây giờ Lăng Lan thật lo lắng cho người điều khiển cơ giáp bò tốt kia, nếu thật sự chọc giận cơ giáp báo, có khi nào đối phương sẽ trực tiếp bị mất ý thức luôn không?

“Yên tâm, tiểu Tứ đã làm tốt chuẩn bị, bò tốt không chết được đâu.” Tiểu Tứ vui vẻ đáp, “Nếu không có sự chuẩn bị sẵn sàng, tiểu Tứ sao để nhân vật nguy hiểm như hắn ở gần Lan lão Đại chứ, dù sao hắn cũng là người có năng lực tiến hóa.” Lỡ có ngày nó ra ngoài chơi rồi lão Đại bị hắn ta đụng phải thì sao, rất rất nguy hiểm.

“Bất quá xem tình huống, tính tình hắn ta cũng không tồi, cũng không nguy hiểm như chúng ta tưởng tượng.” Tiểu Tứ thực vừa lòng với biểu hiện của đối phương, đem lão Đại giao cho hắn như vậy, nó cũng liền an tâm.

Tiểu Tứ đột nhiên cảm giác có chút không đúng, cái gì mà kêu đem lão Đại giao cho hắn..... A phi phi phi, lời này nhất định phải thu hồi! Dám mơ ước lão Đại của hắn, đều phải chết! Tiểu Tứ bắt đầu mài dao soàn soạt, mắt nhỏ bắt đầu bắn ra sát khí phóng về phía cơ giáp báo bên cạnh.

Đương nhiên, loại hành vi này của tiểu Tứ bị Lăng Lan trực tiếp trấn áp xuống, Lăng Lan cực kỳ không biết nói gì, vì sao đứa trẻ này luôn suy nghĩ

vớ vẩn nhĩ. Lăng Lan đột nhiên phát hiện, có đôi khi cùng chung ý thức cũng không phải là chuyện tốt.

Lư Hiếu Long đem chuyện của mình nói cho cơ giáp báo, Lăng Lan và người điều khiển cơ giáp báo đều biết chuyện gì đang xảy ra, hai người đều là nhân tinh, hoàn toàn biết Lư Hiếu Long đáng thương bị hai người được cho là bạn mình vứt bỏ.

Lăng Lan thương hại mà liếc mắt nhìn Lư Hiếu Long một cái, bất quá trong lòng vẫn cho rằng đây thật sự là chuyện tốt, ít nhất bây giờ hẳn sẽ không bị người ta lợi dụng nữa, bây giờ bị so với sau này bị thật sự tốt hơn rất nhiều.

Người điều khiển cơ giáp báo cũng có suy nghĩ giống Lăng Lan, hai người điều khiển cơ giáp nhìn nhau, hoàn toàn cảm nhận được ý nghĩ của đối phương, sau đó lại cảm thán cho sự ăn ý không cần lời nói này.

Đương nhiên hai người cũng không trực tiếp nói đáp án ra, bọn họ và Lư Hiếu Long chỉ là bè nước gặp nhau, không đến mức quá quen thân.

Người điều khiển cơ giáp báo nghĩ nghĩ nói: “Tôi kiến nghị cậu vẫn nên chuyên tâm luyện tập các động tác cơ bản, tuy rằng thời gian sẽ dài hơn một chút nhưng rõ ràng, nó càng thêm hữu dụng với những người bạn của cậu, cậu cũng không muốn trở thành trói buộc của đối phương mà.” Thời gian có lẽ có thể cho cậu ta (Lư Hiếu Long) thấy rõ ràng sự thật.

Lư Hiếu Long liên tục gật, đại thần nói không thể nghi ngờ chính là suy nghĩ lớn nhất của cậu.

“Thiên phú không đủ, chỉ có thể dựa vào nỗ lực để đền bù, cho nên đừng nghĩ qua loa quá cửa thì tốt, cố gắng luyện tập các động tác cơ bản đi, nếu không cậu thật sự trở thành trói buộc của bạn mình.” Đương nhiên cái bạn tốt này là chỉ bạn tốt chân chính.

Cơ giáp báo nói làm Lữ Hiểu Long như ngộ ra, đúng vậy, cho dù hiện tại tốt nghiệp ra ngoài thì sao, cậu cũng không thể giúp đỡ bạn mình, như vậy còn không bằng thành thành thật thật luyện tập động tác cơ bản ở đây, có năng lực sau này mới có thể giúp đỡ cho bọn họ.

Lữ Hiểu Long có quyết định liền cùng đối phương từ biệt, đương nhiên lúc rời đi, cậu cũng từng hy vọng có thể có phương thức liên lạc của hai vị đại thần, nhưng đáng tiếc lại bị cơ giáp báo uyển chuyển từ chối. Vì vậy Lữ Hiểu Long cũng không dám dây dưa nữa, cậu biết, có thể được hai đại thần chỉ điểm đã là một loại may mắn cầu mà không được, nếu cứ tham lam thì không biết sẽ có chuyện gì. Bất quá cậu vẫn báo báo tên của mình, hy vọng về sau có cơ hội gặp mặt thì hai đại thần có thể nhớ rõ mình.

Nhìn đối phương lưu luyến mà rời đi gian phòng, Lăng Lan không khỏi mà tán thưởng: “Không nghĩ tới cậu cũng có khả năng nói chuyện tốt như vậy.”

“Phải không? Thoạt nhìn đây cũng là một thiên phú của tôi.” Nghe đối phương khích lệ, tâm tình người điều khiển cơ giáp báo trở nên tốt vô cùng hảo, cũng tự mình trêu ghẹo.

“Đúng vậy, xem ra phải nghiên cứu năng lực này của cậu mới được, không thể lãng phí thiên phú tốt như vậy.” Lăng Lan nghe ra đối phương tự mình trêu ghẹo, liền cười trả lời. Lăng Lan cũng không biết, bởi vì những lời này mà làm thay đổi thái độ ở chung của người điều khiển cơ giáp báo với mọi người xung quanh, cho nên nhiều năm sau khi gặp lại, Lăng Lan thậm chí không nhận ra người bạn này của mình.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 127

“Ồ, nếu cậu nói như vậy, xem ra tôi không thể không nỗ lực rồi.” Người điều khiển cơ giáp báo rất nghiêm túc trả lời khiến Lăng Lan câm nín, chẳng lẽ nói với đối phương mình chỉ nói đùa thôi sao.

Người điều khiển cơ giáp báo tạm dừng một chút, sau đó tán thưởng nói: “Lần này tốc độ của cậu nhanh hơn tôi rồi, gần đây tôi mới gặp phải bình cảnh, vẫn luôn dừng lại ở mốc thời gian này, không thể tiến thêm một bước, xem ra tốc độ tay của tôi đã đến cực hạn rồi, không thể thay đổi nữa.” Người điều khiển cơ giáp báo có chút mất mát nói, có lẽ đã đến lúc rồi đi.

“Vậy luyện tập tốc độ tay.” Lăng Lan buột miệng thốt ra, mấy tháng ăn ý ở chung khiến cô có chút không muốn đối phương rời đi. Bất quá, vừa dứt lời, cô liền cảnh giác lên, từ khi nào cô một chút cũng không để phòng đối phương như vậy?

“Luyện tập tốc độ tay? Luyện như thế nào?” Người điều khiển cơ giáp báo nghe Lăng Lan nói như vậy cũng đồng dạng khiếp sợ, bật thốt lên hỏi.

Bất quá hắn rất nhanh nhận ra đây có thể chính là bí mật truyền thừa không truyền ra ngoài của người khác, hắn làm sao có thể tham lam phương pháp huấn luyện của đối phương chứ: “Thật xin lỗi, tôi hỏi nhiều rồi.”

“Không có việc gì.....” Lăng Lan âm thầm nhú mày, sao trong lòng cô lại có cảm giác không đành lòng nhỉ, giống như mình vừa làm một việc ác

không thể tha thứ. Đây rốt cuộc là chuyện gì? Nếu không phải tinh thần Lăng Lan kiên định thì chỉ sợ đã sớm bất tri bất giác nói ra phương pháp luyện tập.

“Tiểu Tứ, người có nhận thấy được cái gì không thích hợp hay không?” Trong lòng Lăng Lan nhanh chóng gọi Tiểu Tứ đến cứu giá.

“Không có a..... Rất bình thường! Ế? Đây là cái gì? Dao động thật kỳ quái.....” Tiểu Tứ hô lên, “Thế nhưng nhảy cùng tần sóng nào với sóng nào thật sự của lão Đại... Chờ chút, để tiểu Tứ tra lại trong cơ sở dữ liệu đã.”

“Có gây nguy hiểm cho ta không?” Lăng Lan khẩn trương hỏi, cô không thể trúng chiêu được, đối phương là một phần tử quá nguy hiểm.

Tiểu Tứ rà rà soát soát trong dữ liệu của mình rồi có chút vui sướng khi người gặp họa mà nói: “Cũng không có gì. Năng lực này chỉ là có thể đem những mặt tốt đẹp của người phát ra năng lực đó được phóng lên vạn lần thôi. Giống nhưng nếu cô cảm thấy hấn ta không tồi, thì dưới sự tác dụng của loại sóng này, cảm đó đó sẽ trở thành vô cùng thích, thấy hấn ta tốt vô cùng. Còn nếu cô có hảo cảm với anh ta thì cảm giác đó sẽ tăng lên thành tri kỷ. Còn nếu cô thích người đó... hắc hắc...lão Đại vậy thì cô thảm rồi, cô sẽ lập tức yêu hấn ta, chết cũng không bỏ.”

Nghe tiểu Tứ nói làm Lăng Lan tức trợn trắng mắt... Cô đói khát đến vậy sao? Chỉ vậy mà bắt đầu xuân tâm nhộn nhạo sao?

“Với lại loại năng lực này cũng có thể yếu bớt ác cảm của người khác đối với người phát ra năng lực, giống như có thể giảm mức độ cừu hận, sửa cách nhìn của người khác... Dù sao cũng là muốn tốt cho người phát ra năng lượng!”

“Hấn cố ý?” Lăng Lan cau mày, nếu đối phương cố ý dùng loại năng lực này, cô tuyệt đối sẽ đem hấn liệt vào danh sách cự tuyệt lui tới, tuy rằng cô

cảm thấy hần tốt đẹp, nhưng ai biết đây có phải là do năng lực của hần sinh ra hay không?

“Không phải, đây là năng lực trời sinh của hần ta, có thể nói, hần căn bản không vận dụng được năng lực đó.” Tiểu Tứ vuốt cằm mà cười hề hề, “Hô hô hô..... Bởi vì hần đối với cô rất có hảo cảm, hy vọng cô cũng có thể thích hần cho nên năng lực này mới có thể theo tâm nguyện hần phát huy ra. Có thể nói, năng lực này chỉ phát huy trên người mà hần nguyện ý đối tốt thôi. Cho nên, chúc mừng cô, lão Đại, cô đã nằm trong hàng ngũ mà hần ta muốn quan hệ tốt.”

Lúc này Lăng Lan mới thả lỏng lại, Tiểu Tứ thậm chí nhìn thấy khoe miệng cô hơi nhếch lên lộ ra một hình vòng cung cực nhỏ, xem ra tâm tình lão Đại nhà mình cũng rất vui vẻ. Tiểu Tứ cảm thán vạn phần, từ sau khi lão Đại đi theo con đường mặt than đến nay, nó rất ít khi nhìn thấy lão Đại cười, điều này làm cho nó hoài niệm vô cùng. Nhớ nụ cười lúc trước của lão Đại, khuynh quốc khuynh thành còn được, thật sự là không nói quá.

Nghĩ nghĩ, Tiểu Tứ lại bắt đầu oán trách những đạo sư trong không gian học tập vì sao ai có khuôn mặt tươi cười cũng được thiết kế là kẻ phúc hắc biến thái? Mà người chính trực nghiêm cẩn lại cố tình trưng ra một khuôn mặt than??? Cuối cùng dạy hư lão Đại của nó..... Lão Đại cực kỳ chán ghét khuôn mặt vĩnh viễn tươi cười nhưng lúc nào cũng cực kỳ biến thái Ngũ hào.

Tiểu Tứ nói đương nhiên làm tâm tình Lăng Lan thật vui sướng, cô và cơ giáp báo này đã luôn đi bên nhau, luyện tập động tác điều khiển cơ giáp cũng hơn mấy tháng, cứ đi cùng như vậy, cho dù đá cũng có chút cảm tình huống chi là hai người đang sống sờ sờ. Bất tri bất giác, không chỉ có người điều khiển cơ giáp báo đem Lăng Lan trở thành bằng hữu của mình mà Lăng Lan cũng đem đối phương trở thành bằng hữu.

Bởi vì Lăng Lan đột phá bình cảnh nên tốc độ tay của cô lại đột phá lên thêm một thành tích mới, tốc độ hoàn thành bài khảo hạch của cô trong không gian học tập đã đạt tới ba phút mười giây, chỉ còn kém mười giây so với yêu cầu của Tam hào đạo sư.

Sau đó Lăng Lan lại tiếp tục lựa chọn khảo hạch, tiếp tục giải quyết các sai lầm trong việc điều khiển cơ giáp của mình, sai lầm càng ngày càng ít, thời gian Lăng Lan dùng để vượt quathông đạo càng ngày càng gần ba phút. Tới ba phút ba giây, Lăng Lan lại lần nữa lâm vào bình cảnh, tốc độ không thể tăng thêm.

Lăng Lan cũng không quá mức nôn nóng, tuy rằng thời gian càng ngày càng gần thời hạn quy định của không gian học tập, nhưngnôn nóng cũng không giải quyết được chuyện gì, chỉ có bình tĩnh mới có thể tìm được biện pháp giải quyết cuối cùng.

Lăng Lan bắt đầu nhớ lại những động tác của cơ giáp báo, dù tốc độ rất nhanh nhưng những động tác lại được thực hiện một cách uyển chuyển, không có chút trúc trắc nào. Bất quá, tiết tấu chạy của nó lại không quá mạnh mẽ như tốc độ, nhẹ nhàng nhảy lên như dùng đến cực hạn của cơ giáp, giống như mỗi lần cơ giáp báo nhảy lên là một lần nó đột phá một loại bình cảnh mới. Một trong những biểu hiện của cơ giáp báo khiến cô kinh ngạc chính là nó đã dùng phản lực để đạt tốc độ cực hạn của mình.

Lăng Lan suy nghĩ, nếu cô cũng có thể phát huy tốc độ cực hạn của cơ giáp có khi nào cô cũng có thể lợi dụng loại phản lực này để tăng tốc hay không?

Lăng Lan biết Thỏ Thiên Đẳng là kỹ năng tạo phản lực tốt nhất, chỉ là cô không thể xác định cơ giáp trong không gian học tập có thể duy trì bao lâu với lực phá hư của kỹ năng này.

Sau vài lần nếm thử, Lăng Lan rốt cuộc nắm được một phần cách làm, chỉ có thể dùng thời gian để hạn chế hư hại của kỹ năng này mang lại: phải sau hai phút thì mới có thể thực hiện kỹ năng này, không thể sớm hơn, nếu không cơ giáp sẽ bị hỏng trước khi vượt qua được thông đạo.

Bất quá chỗ tốt của không gian học tập lại lần nữa thể hiện ra, đó là ở trong không gian này, cơ giáp không cần phải tốn thời gian sửa chữa, sau khi bị hỏng, nó lại trở về tình trạng ban đầu, trạng thái của cơ giáp lại được không phục lại một trăm phần trăm.

Đương nhiên, làm Lăng Lan đau lòng chính là điểm vinh dự của cô bị trừ một cách không thương tiếc!!

Cứ như vậy, sau nhiều lần nghiên cứu và tốn hơn tám mươi điểm vinh dự, Lăng Lan đã có thể hoàn toàn nắm giữ được thời gian sử dụng kỹ năng Thỏ Thiên Đẳng.

Sau đó, trong một lần may mắn, thành tích của Lăng Lan đã đột phá vượt qua mốc ba phút, cô đạt được thành tích 2 phút 59 giây. Đương nhiên, cô cũng phải trả một phần đại giới lớn vô cùng, đó là vì tốc độ quá nhanh nên cơ giáp thỏ đã hỏng toàn diện.

Bất quá không gian học tập cũng không cho Lăng Lan thời gian để kiêu ngạo, lúc này Tam hào đạo sư tung tăng tung tẩy mà lên sân khấu. Sau khi nói một tràng những lời khen ngợi, Tam hào liền nhảy lên cơ giáp điều khiển nó vượt qua thông đạo rồi thông báo Lăng Lan đã hoàn thành nhiệm vụ.

Lăng Lan nhìn rõ ràng tốc độ của Tam hào, hay nói đúng hơn là thao tác điều khiển cơ giáp củ Tam hào. Cơ giáp thỏ giống như tinh linh nhảy múa trong thông đạo, thậm chí mấy lần vẽ ra một đường lưu quang, chợt lóe qua ở trong thông đạo. Mất 2 phút 11 giây thông qua thông đạo.

Lăng Lan vừa nghe Tam hào trình bày cho những thao tác của mình vừa so sánh thao tác đó với cô. Lúc này Lăng Lan đã hiểu vì sao ngay từ đầu Tam hào không dạy bảo gì mà yêu cầu cô phải tự mình sờ soạng. Bởi vì, có những động tác phải cần chính người điều khiển tự mình làm mới có thể hiểu được cái gì gọi là sai lầm, mà quan trọng nhất, mỗi người đều phải tập thói quen với những động tác của chính mình, đó là phương pháp luyện tập tốt nhất.

Cứ như vậy, Lăng Lan lại có nhận thức mới về việc điều khiển cơ giáp,

Sau khi nghe xong bài trình bày của Tam hào, Lăng Lan cực kỳ tò mò mà hỏi Tam hào vì sao tốc độ tay của Tam hào chậm hơn cô nhưng lại có thể điều khiển tốc độ của cơ giáp đạt tới mức cao như vậy. Đương nhiên sau Lăng Lan hỏi vấn đề này, Tam hào lại hỏi ngược cô một câu khiến cô im lặng: Tốc độ tay của Tam hào thật sự chậm hơn cô sao?

Lăng Lan kinh ngạc mà nhìn lại số liệu về tốc độ tay của người điều khiển trên quang não cơ giáp, số liệu về tốc độ tay của Tam hào đạo sư thế nhưng bằng của cô. Nhưng vì sao cô lại nhìn thấy tốc độ tay đó chậm hơn cô chứ, thậm chí không xuất hiện hiện tượng điệp ảnh. Lăng Lan biết, khi tay đạt tới một tốc độ nhất định thì nhất định sẽ xuất hiện hiện tượng này.

“Nếu như cứ tập trung vào tốc độ thì không chỉ tâm của cô mệt, mà ngay cả thân mình cơ giáp cũng mệt mỏi vô cùng.” Tam hào đạo sư vỗ vỗ thân máy cơ giáp thô, ánh mắt lộ ra một tia yêu thương, giống như cơ giáp trước mắt cũng không phải là cơ giáp mà là một sinh mệnh, cần phải cẩn thận che chở chăm sóc chứ không phải đã man cường chế điều khiển nó.

Lăng Lan kinh ngạc với cách làm của đạo sư, bất quá giờ phút này cô cũng vô pháp lý giải loại tâm tình này của người điều khiển cơ giáp. Cô chỉ nghiêm túc mà nhớ lại tốc độ điều khiển của Tam hào, luôn luôn giữ vững một loại tốc độ tay không thay đổi.

Cô cảm thấy kỳ quái vô cùng. Cô biết rõ trong thông đạo này, mỗi phần đều có những chương ngại, thử thách không giống nhau, thậm chí có khi còn có những tình huống phát sinh đột ngột. Như vậy làm sao Tam hào có thể giữ nguyên tốc độ tay được???

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 128: Tổ Hợp Thỏ Báo!

“Trong các hình thức điều khiển cơ giáp có một loại gọi là hình thức dự khống, tiểu Lan có thể sử dụng loại hình thức này.” Tam hào đạo sư nói làm Lăng Lan bừng tỉnh đại ngộ. Cô biết rất rõ hình thức dự khống này là cái gì. Trong điều khiển cơ giáp, ngoài hình thức điều khiển cố định, cơ giáp còn có thể được điều khiển bởi hình thức dự khống.

Đây là một loại hình thức được sử dụng khi gặp trường hợp khẩn cấp trong chiến tranh, bất quá rất nhiều người đã quên cơ giáp còn có loại công năng này, bởi vì hình thức dự khống này yêu cầu người điều khiển cơ giáp phải có thao tác cực kỳ chuẩn xác, mà rất nhiều người lại không có năng lực này. Vì vậy, cho dù gặp tình huống nguy hiểm trên chiến trường, đại bộ phận chiến sĩ vẫn lựa chọn ứng biến trường kỳ, không kích hoạt hình thức này.

Bên cạnh đó, hình thức dự khống tức thời này còn yêu cầu người điều khiển cần có khả năng phán đoán rất cao, thế giới này gọi là giác quan thứ sáu, trong không gian học tập gọi là “Mắt thú”.

Trên thật tế, thiên phú hiểu rõ của Lăng Lan cũng thuộc loại thiên phú “Mắt thú” này, thậm chí còn thuộc loại hàng đầu, vì vậy cô cực kỳ thích hợp để sử dụng loại hình thức dự khống này. Đây cũng là lý do Tam hào đặc biệt nhắc nhở cô.

Trong khoảng thời gian này, Tiểu Tứ dần dần đem tư liệu trong đời sống hiện thật mình thu thập được đưa vào không gian học tập, khiến các vị đạo sư đại khái hiểu được thế giới hư cảnh do khoa học kỹ thuật ở đây tạo ra, nhờ đó bọn họ biết được rằng thế giới này lạc hậu vô cùng, ngay cả trên phương diện điều khiển cơ giáp, cũng kém hơn bọn họ n cấp bậc.

Lăng Lan đã hiểu dụng ý của Tam hào đạo sư, đối lập với thao tác của Tam hào, cô biết bất kể ý thức, thao tác hay khả năng phán đoán, mình đều không đủ để so với Tam hào. Lăng Lan biết đây chính là do mình còn không nắm vững các động tác cơ bản, vì vậy cô không lựa chọn học tập các kỹ năng mới, tiếp tục luyện tập động tác cơ bản, đặc biệt là bắt đầu ném thử hình thức dự khổng tức thời. Đương nhiên nó cực kỳ khó, nhiều lần Lăng Lan vì thất bại mà không luyện nữa, nhưng cuối cùng vẫn kiên trì, siêng năng mà ném thử loại hình thức này.

Cứ như vậy, cuộc sống, sinh hoạt mấy tháng tiếp theo của Lăng Lan trở nên cực kỳ quy luật, luyện tập luyện tập, từ sáng sớm đến chạng vạng sẽ rèn luyện thể thuật cơ sở, cho dù là thể thuật của học viện đồng quân hay của không gian học tập đều cố gắng luyện tập không ngừng. Đồng thời cũng không quên đi luyện tập tốc độ tay. Bây giờ cô đã đột phá cực hạn của mình, ba viên châu, đồng thời có thể luyện tập đến bốn viên.

Đương nhiên, ban đầu khi luyện với bốn viên, cô cũng không thể duy trì quá lâu. Bất quá, Lăng Lan cũng không nóng nảy, mỗi ngày nhẫn nại luyện tập từng chút một. Chỉ cần thời gian giữ bốn viên châu càng dài thì đó cũng được xem là dấu hiệu của sự thành công.

Vào ban ngày, nếu có thời khóa biểu thì Lăng Lan phải đi học, không có tiết thì tới thế giới ảo luyện tập cơ giáp. Đương nhiên, khi vừa mới vào, Lăng Lan liền theo thói quen đi xem cơ giáp báo có đang ở quán cách đấu hay không. Dù sao, người đầu tiên quen biết khi tiến vào một thế giới mới luôn để lại một ấn tượng rất sâu.

Đương nhiên, Lăng Lan đi tìm đối phương còn vì một nguyên nhân khác đó là mỗi lần nhìn những động tác của đối phương, cô liền có thể học được một chút ít gì đó, không nhiều cũng ít. Đồng dạng, đối phương giống như cũng có loại suy nghĩ này. Vì thế hai người cực kỳ ăn ý mà luyện tập bên nhau. Tuy rằng đều không nói lời nào, nhưng lại cực kỳ quen thuộc, giống như đối phương là một người bạn lâu năm của mình, đến cuối cùng, thậm chí một ánh mắt, một động tác cũng có thể biết đối phương đang muốn gì.

Tiểu Tứ cũng rất bận. Mỗi ngày, ngoài việc tạo hình tượng giả ở thế giới ảo cho lão Đại để đi làm một ít nhiệm vụ hằng ngày ở học viện đồng quân, Lăng Lan không thể thường xuyên không làm nhiệm vụ chương trình học, nó còn phải giữ liên lạc với toàn bộ thành viên trong tiểu đội, thậm chí, những nhiệm vụ tiểu đội trong thế giới ảo cũng do nó giả Lăng Lan đi làm. May mắn Tiểu Tứ vẫn luôn đi theo Lăng Lan cho nên cực kỳ quen thuộc với khẩu khí nói chuyện của cô cho nên cũng không khiến đám Tề Long nghi ngờ.

Không chỉ có như thế, Tiểu Tứ còn phải luôn phòng bị sự tiếp cận của người điều khiển cơ giáp báo, Tiểu Tứ tin chắc rằng: vô sự hiên ân cần, phi gian tức đạo. Người điều khiển cơ giáp báo này đối với lão Đại nhà mình tốt như vậy nhất định là có ý đồ bất lương cho nên nó lúc nào cũng đề cao cảnh giác, bảo vệ thật tốt lão Đại của mình.

Đương nhiên, quan điểm của Tiểu Tứ không được Lăng Lan đồng ý. Trong cảm giác của cô, người điều khiển cơ giáp báo là một người cực kỳ thành thực, cũng là một người si mê đối với việc điều khiển cơ giáp, hơn nữa, đối phương cũng không biết được cô là nam hay nữ, như vậy, người ta còn có ý đồ bất lương gì chứ?

Đương nhiên, những lời này của Lăng Lan trực tiếp bị Tiểu Tứ cười nhạo, nói Lăng Lan rõ ràng đang lừa mình dối người. Những người luyện tập trong nơi huấn luyện cơ giáp này lớn nhất cũng chỉ mới mười sáu tuổi, ở đâu ra có người thành thực, trưởng thành chứ? Hơn nữa, thời kỳ thiếu

niên chính là thời kỳ khiến nhiều người phải lo lắng nhất, ai biết một giây tiếp theo bọn họ có thể làm việc điên khùng gì.

Thường xuyên qua lại, Lăng Lan cho rằng cơ giáp báo hãn xem chính mình là bằng hữu cho nên khi nghe tiểu Tứ giải thích mới vui vẻ như vậy, trong nhận thức của cô, chỉ có những người tương giao hiểu nhau mới chân chính bằng hữu.

Cho nên Lăng Lan quyết định đem bí mật để luyện tập tốc độ tay nói cho đối phương: “Kỳ thật cũng không có gì bí mật, chỉ cần ở trong hiện thật tìm mấy viên châu đặt trong tay luyện tập, cố gắng đừng để nó rơi ra ngoài là được.”

Nghe Lăng Lan nói làm người điều khiển cơ giáp báo kinh ngạc vô cùng, hãn không nghĩ tới Lăng Lan thật sự sẽ đem loại bí mật sư thừa này nói ra, không khỏi lo lắng lên: “Chẳng lẽ cậu không sợ khiến cho sư môn bất mãn sao? Về sau đừng đem loại bí mật này tùy tiện nói ra.”

“Bất mãn? Chắc là không đâu.” Lăng Lan ngẩng đầu nghĩ nghĩ, cảm thấy cha Lăng nhà mình hãn sẽ không keo kiệt như vậy, vì thế nói, “Yên tâm, chuyện này chỉ nói với mình cậu, bởi vì cậu là bằng hữu của tôi mà.”

Lăng Lan nói làm người điều khiển cơ giáp báo cảm động, một cổ xúc động muốn nói cho đối phương biết thân phận thật của mình trôi lên, nhưng lời nói tới đến bên miệng thì tiếng nói của ông nội như vang vọng lại: “Tiểu Lan, con phải nhớ kỹ, lúc học tập ở hành tinh Lục Thâm, cho dù là người bạn thân thiết tới mức nào cũng không thể để người khác thấy được chân dung thật sự của mình. Chờ tới lúc còn đủ hai mươi tuổi, chính thức trở thành người trưởng thành xong thì...”

Người điều khiển cơ giáp báo nắm chặt hai đấm, cắn chặt răng đem áy náy trong lòng nén xuống, hãn trầm mặc một chút mới gian nan nói được hai chữ: “Cám ơn!”

Lăng Lan cũng trong lòng cơ giá báo đang rối rắm, tâm tình cô rất tốt, bởi vì cô tin với phương pháp đề cao tốc độ tay này, cơ giá báo khẳng định sẽ tiếp tục ở lại đây luyện tập với cô, như vậy cô sẽ luôn có người bồi ở bên người, không còn nhàm chán nữa.

Cứ như vậy, trong quá huấn luyện cơ giá luôn nhìn thấy một tổ hợp cơ giá tháo tháo đi với nhau, cùng nhau luyện tập, cùng nhau tiến hành khảo hạch, cùng nhau nghiên cứu kỹ xảo thao tác mới, trở thành tổ hợp tháo tháo nổi tiếng trong quán điều khiển cơ giá.

Những động tác gần như hoàn mỹ không thể bắt bẻ của tổ hợp tháo tháo hấp dẫn vô số ánh mắt kính nể của những tay mơ trong quán luyện tập. Dần dần, mỗi khi tổ hợp tháo tháo này lựa chọn tham gia khảo hạch thì sẽ có vô số người đứng bên cạnh nhìn. Bọn họ như làm nhân chứng cho thành tích ngày càng đi lên của tổ hợp tháo tháo này.

Cứ như vậy, một nhóm người đi ra khỏi nơi đây, lại có một nhóm tay mơ tiến vào, truyền kỳ về tổ hợp tháo tháo lại càng thêm lưu truyền. Thông tin về hai cao thủ cơ giá ở hành tinh Lục Thâm không chịu tốt nghiệp, muốn thay đổi bảng thành tích tốt nghiệp được truyền lưu khắp nơi trên thế giới Internet.

Đương nhiên, thông tin nhỏ này khiến rất nhiều người phỉ nhổ, khịt mũi coi thường. Cơ hồ tất cả mọi người đều cho rằng tổ hợp tháo tháo này rõ ràng là si tâm vọng tưởng, bọn họ vĩnh viễn không thể lập được thành tích mới. Bởi vì phần kỷ lục này là do thần cấp sư sĩ Lăng Tiêu hơn mười mấy năm trước ghi lại. Đương nhiên, lúc đó Lăng Tiêu còn chưa phải là thần cấp sư sĩ.

Bất quá cho dù là như thế thì thành tích mà ông ghi lại cũng không phải thành tích mà người bình thường có thể phá nổi. Các chuyên gia đã từng nhiều lần nghiên cứu và khẳng định thành tích của Lăng Tiêu đã đạt tới cực hạn trong các động tác cơ sở điều khiển cơ giá, trừ phi có người dùng cơ

giáp cấp cao hơn để khảo hạch, nếu không thành tích này là không gì có thể phá đổ. Hơn nữa còn phải dùng cơ giáp từ vương bài sư sĩ trở lên mới có khả năng đột phá thành tích này.

Nhưng này khả năng sao? Mọi người đều biết, quán huấn luyện cơ giáp là nơi dạy những thứ cơ bản nhất, vì vậy không ai đã tốt nghiệp ra ngoài lại muốn trở về đây dùng cơ giáp tốt hơn thực hiện thông quan chỉ vì muốn cải thiện thành tích, vì vậy kỷ lục mà Lăng Tiêu ghi lại cho đến tận bây giờ vẫn không có người phá...

Lăng Lan cũng không biết toàn bộ thế giới ảo lại vì hành động của mình nháo đến ồn ào huyền náo, cô và cơ giáp báo sau khi chọn tốt nghiệp trong cơ giáp hình thú xong lại đổi thành cơ giáp hình chim, rồi cuối cùng lựa chọn cơ giáp hình người.

Sau khi luyện tập ba loại cơ giáp nhuần nhuyễn đến cực hạn, thì trong không gian học tập, Tam hào đã lâu không thấy lại lần nữa xuất hiện. Lúc này Tam hào cũng không nói nhiều, trực tiếp thông báo cho Lăng Lan từ ngày mai sẽ theo mình để luyện tập những động tác cấp cao.

Lăng Lan nghe xong thiếu chút nữa vung tay hô to giải thoát rồi. Cô đã luyện những động tác cơ bản này nhuần nhuyễn đến mức không thể nhuần nhuyễn hơn, cô cũng từng có ý lựa chọn tốt nghiệp, đi ra ngoài tìm niềm vui mới, nhưng khi nhìn cơ giáp báo vẫn đang nghiêm túc luyện tập, Lăng Lan liền không thể không tiếp tục kiên trì đi xuống.

Nha, cô đã lớn đến chừng này tuổi rồi, làm sao có thể bại trước một thằng nhóc được chứ...

Ở một khu nhà cao cấp, một thiếu niên xinh đẹp cũng đang âm thầm cố vũ chính mình: Phải trở thành người điều khiển cơ giáp mạnh nhất trên thế giới, không thể bại bởi bất luận kẻ nào. Nếu cơ giáp thô có thể không chút

phiền chán nào mà khổ luyện các động tác cơ bản, như vậy chính mình cũng phải làm được, nhất định kiên trì!

Không thể không nói, có đôi khi những hiểu lầm lại trùng hợp đến mức hoàn mỹ, cả hai người đều cho rằng thái độ của đối phương là thật sự nghiêm túc cho nên cũng không muốn bại bởi đối phương, cuối cùng đem cuộc sống luyện tập các thao tác điều khiển cơ giáp nhàm chán kiên trì tới cùng.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Bỏ Lỡ?

Ngày hôm sau, Lăng Lan hứng thú vội vàng mà bước vào thế giới ảo, nhanh chóng lựa chọn cơ giáp thử rồi quán cách đấu, chuẩn bị nói cho cơ giáp báo tin tức tốt này. Ôi... cuối cùng cô cũng thoát được mấy bài tập cơ bản rồi.

Bất quá cô rất nhanh liền kinh tủng, nếu như có thể bắt chước giống anime, thì bây giờ mọi người hoàn toàn có thể nhìn cơ giáp thử run rẩy một trận từ đầu đến chân, sờn tóc gáy.

Hóa ra lúc Lăng Lan lơ đãng mở hình ảnh cơ giáp ra thì liền nhìn thấy hai cái hắc động cực lớn đang nhìn chăm chăm mình, làm da đầu Lăng Lan lập tức tê dại. (cái này là hai con mắt của anh đấy ạ)

“Trời ơi, cậu làm gì mà đứng trước mặt tôi vậy!” Lăng Lan nổi điên, trực tiếp nhảy lên, tay dấm chân đá.

Chỉ thấy một con con thử cầm một củ cà rốt màu hồng hung hăng mà đánh cơ giáp báo đang lười biếng quỳ rạp dưới mặt đất. Một hình ảnh không tưởng này khiến cho những tay mơ xung quanh tò mò nhìn chăm chăm, đôi tổ hợp thử báo trong truyền thuyết đang làm gì vậy??

Cơ giáp báo bất đắc dĩ mà dùng chân trước và sau chống đỡ đòn công kích của cơ giáp thử đang la lối khóc lóc, buồn bực nói: “Đừng bực, tôi có việc muốn nói với cậu.”

Hả? Hả cũng có việc? Lăng Lan ngạc nhiên mà dừng hành động đánh người của mình, đem nó đặt lại ở trong miệng ngậm, sau đó trực tiếp ngồi ở bên cạnh cơ giáp báo, chờ đối phương nói chuyện.

Cơ giáp báo trầm mặc một chút mới ảm đạm nói: “Tôi chỉ là muốn nói cho biết hôm nay tôi quyết định tốt nghiệp.”

Người điều khiển cơ giáp báo cảm thấy có lỗi vô cùng, nếu không phải bởi vì có cơ giáp thỏ bên cạnh giúp đỡ thì hẳn căn bản không có khả năng tiến bộ lớn như vậy trên phương diện điều khiển cơ giáp. Trải qua khoảng thời gian luyện tập, hẳn đã hoàn toàn cảm nhận được sự quan trọng của việc nắm vững những thao tác cơ bản, cũng càng thêm cảm kích Lăng Lan, nhưng chính loại cảm kích này lại khiến hẳn khó chịu vô cùng.

A? Trùng hợp như vậy? Cô đang muốn rời đi, đối phương thế nhưng cũng muốn rời đi. Trong phút chốc Lăng Lan có loại cảm giác sự ăn ý của mình và cơ giáp báo này thật tà môn.

“Ách..... Tôi vốn dĩ cũng muốn nói với cậu, tôi cũng muốn tốt nghiệp.” Lăng Lan bởi vì kinh ngạc, cho nên tạm dừng vài giây rồi mới nói suy nghĩ của mình.

Bất quá, chỉ dừng vài giây thôi lại khiến người điều khiển cơ giáp báo suy nghĩ đến một ý tưởng khác. Hả cho rằng cơ giáp thỏ đang an ủi mình, giúp hẳn không bị khó chịu. Phải biết rằng, với thực lực của bọn họ bây giờ, muốn đánh vỡ kỷ lục của Lăng Tiêu thật sự vẫn còn có chút khó khăn. Hả ta cho rằng Lăng Lan sở dĩ ở nơi này lâu như vậy chính là vì muốn hoàn thành nhiệm vụ này, thậm chí hẳn còn nghi ngờ đây là nhiệm vụ sự môn của cơ giáp thỏ.

Cho nên khi cơ giáp thỏ đột nhiên thay đổi quyết định, nói cũng muốn tham gia tốt nghiệp thì trong nháy mắt, cơ giáp báo liền nghĩ đó là vì mình, hẳn không khỏi cảm động lại hồ thẹn.

Một người bạn tốt như thế, nhưng bởi vì lời hứa với ông mà không thể cho đối phương nhìn thấy mặt của mình....Trong lòng cơ giáp báo áy náy càng ngày càng nhiều.

“Thật xin lỗi!” Tất cả cảm xúc, cuối cùng chỉ có thể kết thành ba chữ bình thường này.

“Tôi là thật sự.....” Lăng Lan hết chỗ nói, trời ơi, cậu đừng nghĩ nhiều quá.

“Bởi vì trong thế giới hiện thực có chút chuyện nên tôi buộc phải rời đi nơi này, thật là xin lỗi.”

“Kỳ thật, tôi cũng không có nói dối” Lăng Lan buồn bực mà vô đầu, vì sao không tin lời nói của cô chứ.

“Tôi đã biết rồi!Cám ơn!” Người điều khiển cơ giáp báo đột nhiên đánh gãy lời nói của Lăng Lan, nghiêm túc nhìn về phía cô nói cảm ơn, sau đó không chờ Lăng Lan trả lời liền lựa chọn tiến hành khảo hạch tốt nghiệp...

Nhìn cơ giáp báo vì không ngăn được áy náy mà chạy trốn, Lăng Lan thiếu chút nữa giận xốc bàn: Chết tiệt, hỗn đản! Chẳng lẽ không thể nghe cô nói xong rồi đi sao?

Sau một lúc hồi phục tâm tình, Lăng Lan đột nhiên phụt cười, lần đầu tiên cô phát hiện hóa ra người điều khiển cơ giáp báo này cũng có lúc ngoan cố như vậy, còn có trí tưởng tượng bay xa vô cùng.

Bất quá, trong lòng Lăng Lan cũng ần ần cũng có chút khó chịu, dù sao cơ giáp báo đó cũng là người bạn đầu tiên của cô khi đến thế giới ảo này, chỉ là đáng tiếc, thời gian hai người gặp nhau cũng không thỏa đáng, đều cất dấu thân phận thật của chính mình, cuối cùng chỉ có thể trở thành hai người ăn ý xa lạ.

“Tiểu Tứ, đi xem thành tích của hần.” Lúc này Lăng Lan không muốn đi quấy rầy đối phương khảo hạch, đặc biệt là khi đối phương nguyên đang ôm cảm xúc hồ thẹn, điều này cũng khiến cô có chút tiếc nuối, dù sao cô cũng muốn nói với đối phương, có duyên nhất định sẽ gặp lại.

Rất nhanh tiểu Tứ liền nói thành tích cuối cùng của cơ giáp báo, chỉ kém thành tích của Lăng Tiêu không đến hai giây, với thành tích này, cơ giáp báo thành công tiến vào top năm trong bảng danh sách toàn thế giới.

Sau đó tiểu Tứ nói cho Lăng Lan, biết sóng điện não của đối phương đã thật sự biến mất ở không gian này, nói cách khác, hần quả thật đã rời đi thế giới huấn luyện cơ giáp, tiến vào một không gian ảo khác.

Tiểu Tứ hỏi Lăng Lan có muốn tiếp tục theo dõi nơi đặt chân mới của đối phương hay không, Lăng Lan nghĩ nghĩ rồi trực tiếp cự tuyệt. Giống như suy nghĩ ban đầu của cô, thời điểm hai người gặp nhau không thỏa đáng, không thể dùng thân phận thật để ở chung với nhau, như vậy phần tình bạn này cũng không thể cứ như vậy đi tiếp, nên chấm dứt rồi.

“Thật đáng tiếc, nếu là có hần, khả năng tiến bộ của lão Đại trên phương diện điều khiển cơ giáp sẽ nhanh hơn.” Tiểu Tứ vĩnh viễn luôn suy xét mọi việc vì Lăng Lan có lợi ích tốt nhất.

“Tiểu Tứ, phải biết rằng, là vàng, một ngày nào đó sẽ sáng lên.” Lăng Lan cao thâm nói.

Lão Đại đang nói cái gì vậy? Đây là suy nghĩ của tiểu Tứ khi nghe câu nói của Lăng Lan, nó nhanh chóng lên Baidu (trong dữ liệu của nó) tra xem ý nghĩa của câu nói kia, tức khắc sáng tỏ. Hóa ra ý của chính là đối phương vĩnh viễn trốn không thoát lòng bàn tay của lão Đại, Lão Đại V587! Tung bông!

Lăng Lan làm lơ việc Tiểu Tứ nghĩ sai về câu nói của mình, cô cũng trực tiếp lựa chọn tốt nghiệp, tiến vào không gian nhiệm vụ, trong lòng cô âm

thầm cổ vũ: “Cũng không thể thua bởi thằng nhóc kia được!”

Vô số lần khảo hạch đã khiến cho Lăng Lan gần như xem tất cả các loại bản đồ, mà lần này, vừa đúng chính là bản đồ mà cô đã thử nhiều nhất, quen thuộc nhất. Cô hơi hơi nhắm mắt lại, từng chương ngại vật bắt đầu xuất hiện trước mặt cô...

Tiếng cơ giáp đếm ngược bắt đầu vang lên nhắc nhở Lăng Lan chuẩn bị sẵn sàng. Hai, Lăng Lan đột nhiên mở mắt, trong mắt thần quang nháy mắt hiện lên.

Một, cơ giáp thò liền lao ra ngoài, nó bắt đầu nhảy lên giữa những chương ngại bất động, như một luồng ánh sáng hiện lên lúc ẩn lúc hiện...

Trong khoang điều khiển, biểu tình Lăng Lan nhẹ nhàng cực kỳ, thậm chí híp mắt, ngón tay huy động không còn dồn dập giống như trước, ngược lại lại có chút tùy ý, trong lúc vô tình còn hiện lên tầng tầng điệp ảnh, đẹp như cánh chim...

Bất tri bất giác, Lăng Lan đã sử dụng hình thức dự khổng tức thời, bởi vì hiểu rõ bản đồ cho nên việc dùng hình thức này lại cực kỳ thuận lợi, vui vẻ mà đi. Nhìn sự tiến bộ thần tốc của Lăng Lan, Tiểu Tứ vừa khiếp sợ vừa vui sướng.

Loại tình huống này, rõ ràng chứng minh khả năng điều khiển cơ giáp của Lan lão Đại đã đạt được tiêu chuẩn thấp nhất trong bậc thang huấn luyện. Có lẽ, lúc này cũng đạt được yêu cầu thấp nhất của baba về tốc độ tay rồi.....

“Chúc mừng bạn, thành công sáng tạo kỷ lục mới! Thế giới ảo muốn đem thông tin này thông báo thế giới, xin hỏi lựa chọn công khai hay là nặc danh?”

Tiểu Tứ nhìn Lăng Lan vẫn còn đắm chìm trong ngộ đạo thì nhanh chóng lựa chọn nặc danh cho cô, tuy chọn công khai cũng không ai biết lão Đại là ai, nhưng như vậy khá nguy hiểm, mà tiểu Tứ thì không muốn Lăng Lan gặp nguy hiểm. Nó vẫn còn nhớ Lăng Lan lúc nào cũng thời thời nhắc nó: Làm chuyện gì cũng phải bảo vệ mình trước.

Sau khi tiểu Tứ lựa chọn xong thì trên thế giới ảo, tất cả mọi người đều có thể nghe được giọng nói quen thuộc của hệ thống thông báo: Chúc mừng xxx thành công sáng tạo kỷ lục mới trong bài khảo hạch các thao tác điều khiển cơ giáp cơ bản! Giang sơn lại có một nhân tài mới ra đời, thế giới bình tĩnh rồi cuộc chào đón một luồng gió mới!

Mọi người sau khi nghe thông báo này thì ồ lên, bọn họ không ngừng suy đoán là cơ giáp thổ hay báo đã ghi lại thành tích mới, đánh đổ kỷ lục có hơn mấy mươi năm này. Có chút người thậm chí còn kích động mà offline dùng liên lạc khí trong hiện thực để liên lạc với bạn bè mình đang huấn luyện trong cách đấu quá để hỏi thăm sự tình.

Bất quá, cho dù bọn họ có lật tìm trong danh sách dự thi khảo hạch như thế nào cũng không thể tìm thấy được cơ giáp thổ và cơ giáp báo.

Vì bảo đảm bí mật, thời điểm Lăng Lan khảo hạch, Tiểu Tứ liền đem những người đang đứng nhìn trực xuất ra ngoài, nói cách khác, không ai có thể nhìn thấy lần khảo hạch này của Lăng Lan.

Người biết chân tướng chỉ có cơ giáp báo, trên thật tế, khi người điều khiển cơ giáp báo nhìn thông báo này của hệ thống thì liền nghĩ ngay tới cơ giáp thổ, lúc này hắn liền cười khổ: “Hóa ra cậu sớm đã có thể tốt nghiệp rồi đi, nhưng vẫn luôn ở đây để chờ, nhưng cuối cùng để cậu thất vọng rồi.” Hắn âm thầm trực tiếp lựa chọn rời khỏi thế giới cơ giáp.

Trong một tòa nhà tư nhân, một người quản gia đang kiên nhẫn chờ đợi thiếu gia nhà mình offline khỏi thế giới ảo. Đèn khoang đã tắt nhưng người

trong khoang vẫn chậm chạp không mở ra, ông tựa hồ nghĩ tới cái gì, liền lựa chọn mở khẩn cấp từ bên ngoài, rồi lại nhìn đến người thiếu niên mỹ lệ đang nằm bên trong.

“Làm sao vậy, đại thiếu gia? Chẳng lẽ đã xảy ra sự tình gì?” Quản gia khẩn trương, phải biết rằng đại thiếu gia của ông chính là đứa trẻ kiên cường, trước kia, mỗi khi thân thể không tốt, thì cho dù đau đớn đến mức nào cũng sẽ tươi cười với người khác, chưa bao giờ khóc thút thít luống cuống như vậy.

Người thiếu niên mỹ lệ mở hai mắt ra, đôi mắt bình thường vẫn luôn kiên định trong trẻo trở nên mê mang, trong lúc quản gia muốn lên tiếng hỏi thăm lần nữa thì người thiếu niên đột nhiên mở lời hỏi: “Đại quản gia, vì sao ông nói bắt con phải giữ thân phận thật tới lúc hai mươi tuổi chứ? Vì sao tới lúc đó mới có thể cho người khác nhìn chân dung mình? Rốt cuộc là vì cái gì?”

Nếu không phải vì lời hứa này, hẳn sẽ không lựa chọn rời đi cơ giáp tho tháo, như vậy cũng sẽ không cảm giác phần đau lòng này, hóa ra mất đi một người bạn lại khó chịu như vậy.

Đại quản gia há miệng thở dốc, nhưng cuối cùng vẫn là câu trả lời ngàn năm không đổi: “Thiếu gia, sau này cậu sẽ biết!”

“Về sau? Ha ha, có đôi khi, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ..... Đại quản gia, ông biết không? Ngay vừa rồi con đã bỏ lỡ người bạn tri kỷ quan trọng nhất đời!” Người thiếu niên mỹ lệ cười khổ, còn chưa nói xong thì nước mắt lại không tiếng động rơi xuống, biểu tình có chút ủy khuất, nhưng phần nhiều lại là do bị thống vì không thể nắm chắc vận mệnh chính mình, cũng chỉ bây giờ, nó mới giống như một đứa trẻ mới mười ba tuổi.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 130: Vất Vả!

Việc đánh vỡ kỷ lục mà Lăng Tiêu ghi lại trong bảng thành tích tốt khiến Lăng Lan thập phần vui vẻ, nhưng cô cũng thập phần rõ ràng thành quả này chỉ là của một sự ngoài ý muốn. Nếu không phải cô đã quá quen thuộc với bản đồ khảo hạch và nắm chắc hình thức dự không thì cũng không thể trùng hợp tiến vào Thiên Nhân cảnh giới khó gặp được..... Thành tích của cô cũng không sai lệch với thành tích của người điều khiển cơ giáp bảo lăm, chỉ hơn kém nhau vài giây, coi như cũng đã là hơn một bậc.

Bất quá, lần này quả thật đã khiến năng lực ứng biến và tốc độ tay của Lăng Lan tăng thêm một bậc, điều này khiến cô không tránh được lại lần nữa cảm thán, cảnh giới Thiên Nhân thật sự quá mức kỳ dị.

Sau khi hoàn toàn nắm giữ tốc độ tay mới và cảnh giới Thiên Nhân, Lăng Lan lập tức lựa chọn bế quan, trực tiếp trốn vào học tập trong không gian để luyện tập.

Thiên Nhân cảnh giới cũng không phải trực tiếp đem phần năng lực tặng cho bạn, nó chỉ lâm thời đem trạng thái tốt nhất của người sử dụng bày ra, muốn chân chính đạt được cái gì, cần phải dựa vào chính mình hiểu được và thể hội, nghiêm túc học tập mới được. Nếu như để quá lâu mà không có tiến triển thì cảnh giới này sẽ từ từ biến mất không có dấu vết, lúc ấy, năng lực thao tác của người sử dụng sẽ trở lại như ban đầu.

Lăng Lan ở trong không gian học tập trung tìm hiểu hơn một tháng, kỳ thật ở bên ngoài, mới đi qua mấy giờ.

Sau khi Lăng Lan từ khoang đăng nhập thế giới đi ra thì khí chất trên người liền ầm ầm co sự biến hóa, nguyên bản khí thể lạnh lẽo có chút bức nhân, giờ phút này đã thu liễm một ít, không còn lạnh giống như trước kia.

Lăng Lan mấy năm nay năng lực cách đấu càng ngày càng cao cũng là nhờ làm nhiệm vụ trong không gian học tập, mà những nhiệm vụ đó chủ yếu là giết chóc, vì vậy, vô hình chung, cũng làm sát khí trên người cô càng ngày càng nồng, nếu không phải tiểu Tứ liều mạng giúp cô áp chế huyết sắc sát khí đó thì những học sinh có thực lực yếu căn bản không thể tới gần cô, liền tính bọn Tề Long đến gần rồi cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống trụ thân thể, không thể động đậy.

Đương nhiên, nếu như vậy thì Lăng Lan khẳng định sẽ nhóm giáo viên và những người giám thị của quân đội hoài nghi, dù sao từ năm một đến năm ba, học sinh căn bản không có kinh nghiệm thực chiến, chỉ từ năm bốn trở đi học sinh mới có thể bắt đầu tiếp nhận những nhiệm vụ sẵn thú, như vậy, đứa trẻ chưa hề thật sự thấy qua máu và giết chóc thì làm sao có thể có sát khí nồng như vậy.

Bất quá, sát khí trên người Lăng Lan càng ngày càng nồng thì khả năng áp chế của tiểu Tứ cũng càng ngày càng khó khăn. Đến cuối cùng đã tiết lộ ra tới một chút, may mắn khi đó Lăng Lan đi theo con đường mặt lạnh mặt than, cho nên khi một hơi thở lạnh lẽo xuất hiện mọi người xung quanh không giải thích cũng tự thông, vì vậy Lăng Lan lại tránh được một lần hoài nghi của nhân viên giám sát từ quân đội.

Khí thể lạnh lẽo của Lăng Lan thu liễm, Tiểu Tứ là người đầu tiên cảm giác được, nó chạy nhanh rải hoa chúc mừng, nguyên bản lo lắng sát khí cứ tăng như vậy làm nó không có biện pháp áp chế khiến nhiều người nghi ngờ, bây giờ thì đã xong rồi, lại một lần nữa tránh thoát nguy cơ.

Tâm tình rất tốt, Lăng Lan cũng vui vẻ một lần, lại nói danh hiện “Vương dạ dày” của cô cũng không thay đổi chút nào, hơn nữa còn ăn nhiều hơn so với trước kia, bất quá hiện tại mẹ Lam đã không còn nhắc tới chuyện ăn nhiều nữa, thậm chí nếu ngày nào Lăng Lan ăn ít đi mấy phần thì lúc đó ai cũng sẽ nghe thấy tiếng trời kêu, đất nứt, tận thế đến rồi.

Lại qua mấy ngày, Lăng Lan thất thần khi nghe thấy một thông tin vô cùng “tốt”, bởi vì sự chênh lệch quá lớn về thời gian giữa ngoài và trong không gian học tập cho nên chọc giận vị Tam hào đại sư, khiến Tam hào trực tiếp đá cô ra khỏi không gian huấn luyện cơ giáp, để cô một người ở đại sảnh không gian học tập ngốc.

Nha, không nghĩ muốn dạy thì nói thẳng nhé... Làm gì mà cần viện lý do vớ vẩn như vậy chứ.

Bất quá, hôm nay Lăng Lan cũng không có tinh thần học, bởi vì cô nhận được một thông tin vô cùng tốt, chương trình học mà cô mong ngóng lâu nay đã đến rồi, huấn luyện dã ngoại, sẵn thú.

Bài huấn luyện dã ngoại ngày cũng không phải là chạy vào rừng, nhằm chán lấy cung ra bắn gà bắn chim chơi mà là trong suốt ba tháng, phải đi tới một tinh cầu mới, học tập phương pháp sinh tồn.

Đương nhiên, bọn họ vẫn là những đứa trẻ mười tuổi cho nên học viện sẽ không lập tức cho bọn họ đi địa điểm sẵn thú khủng bố gì, nhiều nhất chỉ đi tới những khu có dã thú sơ cấp thôi, lấy thật lực trước mắt của Lăng Lan, đối phó với những dã thú cấp thấp đó, Lăng Lan cũng chỉ có thể xem là đang giết gà vịt thôi.

Nhưng..... Đó không phải trọng điểm, trọng điểm là bọn họ sẽ đi một tinh cầu khác, như vậy có nghĩa là Lăng Lan có thể ngồi trên phi thuyền vũ trụ trong truyền thuyết ← đây mới là lý do Lăng Lan hưng phấn. Trời ơi... bạn có biết không??

Tóm lại, “nhà quê” Lăng Lan của chúng ta rốt cuộc có thể “cưỡi” tình hạm chân thật ra bơi ngoài không gian. Cho nên, cô không còn có biện pháp bình tĩnh, tựa như chân thật chúng ta đi học tiểu học, giáo viên lần đầu tiên tuyên bố muốn đi ra ngoài chơi xuân, tâm tình kích động nhảy nhót, buổi tối đều hưng phấn mà ngủ không được.....

Lăng Lan vừa thấy bị đá ra khỏi không gian cơ giáp liền không suy nghĩ trực tiếp rời đi không gian học tập. Cô cầm lấy liên lạc khí bên cạnh gối đầu, vừa thấy thời gian, ách, còn quá sớm, mới bốn giờ sáng.....

Bất quá Lăng Lan cũng không ngủ tiếp được, trực tiếp đứng dậy, mang liên lạc khí lên, bắt đầu kiểm tra hành lý của mình.

Vũ khí: Hai thanh đao nhỏ từ hợp kim! Đối với bên ngoài, Lăng Lan vẫn luôn sử dụng tay phải để công kích, nhưng kỳ thật khả năng công kích từ tay trái của cô còn mạnh hơn tay phải rất nhiều. Đây chính là ưu thế mà Ngũ hào từng nói với cô, lưu lại con át chủ bài mạnh nhất luôn luôn là vũ khí phản kích tốt nhất.

Bởi vì học viện cấp cho mỗi học sinh một khẩu súng ánh sáng để đối phó với tình huống khẩn cấp, cho nên thứ Lăng Lan cầm trên tay là một loại vũ khí đặc biệt do Tần quản gia chuẩn bị riêng cho cô. Nếu nói về khả năng bắn súng tiêu chuẩn thì năng lực của Lăng Lan cũng không tồi, nhưng lại không đứng đầu, ở phương diện này, hai người Hàn Kế Quân và Lâm Trung Khanh rõ ràng đã vượt qua cô, ở xạ kích phương diện thiên phú kinh người.

Ngoài ra, cô còn chuẩn bị thêm một loại vũ khí bí ẩn nữa, đây chính là món vũ khí mà Tần quản gia đã chuẩn bị riêng cho cô, một sợi dây hợp kim được dùng để quấn lên cánh tay làm vòng, màu đen của nó khiến cho người ta xem nhẹ nó, nghĩ rằng đó chỉ là một loại đồ trang sức bình thường.

Đây chính là loại vũ khí giống với loại Lăng Tần đã sử dụng trước đây, cắt không đứt nhưng giết người lại nhanh và mạnh mẽ vô cùng. Có thứ này, dù lâm vào hiểm cảnh như thế nào cũng có thể thoát ra một cách dễ dàng, Lăng Lan nghĩ,

Đương nhiên, trong hành lý của Lăng Lan còn mang theo rất nhiều thuốc dinh dưỡng do cô tự sáng chế, ngoài ra còn có thuốc khôi phục và thuốc cấp cứu. Lúc này, cô có chút buồn bực vì không gian học tập không có công năng chứa đựng đồ, như vậy, cô có thể mang theo nhiều thứ hơn mà không phải tính toán chi li mang gì, để lại cái gì.

Bởi vì ngoài những thứ cần thiết phải mang theo, việc có hành lý quá nhiều sẽ gây ảnh hưởng không tốt đến quá trình sang bản, đến lúc đó không còn là đi săn thú nữa mà là bị thú săn.

Lăng Lan cũng không quên mang theo vài món quần áo cần thiết, lúc này cô cảm thấy mình thật may mắn vì là con trai, bởi vì bị đánh châm ứ chế phong bế cho nên thân thể của cô vẫn không nằm trong trạng thái phát dục, vì vậy những thứ linh tinh căn bản không cần quan tâm, cũng sẽ không vì vậy mà gặp nguy hiểm nơi dã ngoại... Mùi máu luôn là một trong những thứ kích thích dã thú.

Cứ như vậy, quá trình xem xét, tinh giản lại tinh giản lặp lại nhiều lần, cuối cùng chỉ còn lại một bọc hành lý nhỏ, lúc này, trời đã sáng choang, Lăng Lan nhanh chóng đánh răng, rửa mặt một phen, tinh thần phấn chấn mà đi ra khỏi phòng.

Lúc Lăng Lan đi vào khu đặc cấp ban một của học sinh năm tư thì phát hiện mình gần như là người đến cuối cùng, hóa ra cô không phải là người kích động duy nhất.

“Lan lão Đại, nơi này nơi này!” Một giọng nói nhiệt tình ở một góc nào đó của phòng học vang lên, Lăng Lan không cần ngẩng đầu nhìn cũng biết

người đó là ai, có thể nhiệt tình chào hỏi như vậy, trừ bỏ Tề Long cũng chỉ có Lâm Trung Khanh, mà Tề Long giọng càng thêm vang dội, hoàn toàn khác biệt với những giọng nói khác.

Lâm Trung Khanh đi theo Tề Long hai năm, nguyên bản tính cách có chút tối tăm tựa hồ không còn, ngược lại cả người nhiệt tình hơn, khuôn mặt lúc nào cũng tươi cười, bất quá Lăng Lan cũng biết đây chỉ là biểu hiện đối ngoại của Lâm Trung Khanh, bên trong như thế nào cũng không biết được.

Bất quá Lăng Lan cũng không nhắc nhở đám Tề Long, đây là chuyện giữa mấy người bọn họ, đến tột cùng có thể trở thành bạn hay không chỉ có bọn họ tự biết.

Lăng Lan ngẩng đầu nhìn đi, quả nhiên nhìn thấy Lâm Trung Khanh đang đứng dậy khỏi chỗ ngồi, hướng bên này phát phát tay.

Lăng Lan mặt không biểu tình mà đi qua, làm con gái, cô thật không biết nên sống chung với con trai như thế nào, cuối cùng cũng chỉ có thể dùng mặt than ra để đối.

“Lan lão Đại, tớ đã giúp cậu lấy bữa sáng rồi.” Lâm Trung Khanh cười cầm chiếc hộp trên bàn đưa tới.

Lăng Lan nhìn lướt qua, phát hiện mấy người Hàn Kế Quân, Lạc Lăng cũng đang ngồi ở vị trí của mình, từng người cầm một cái hộp giống như vậy ưu nhã mà ăn, Tề Long càng trực tiếp ngồi xuống, không có hình tượng mà vui đầu ăn.

Xem ra Lâm Trung Khanh cũng không chỉ chuẩn bị cho cô. Lăng Lan đưa tay nhận, mở ra, là loại bánh bao hoàng kim khó mua nhất, xem ra Lâm Trung Khanh đã tới xếp hàng ở nhà ăn từ rất sớm, thật là một phen khổ tâm chuẩn bị.

Lăng Lan dùng chiếc đũa chọt chọt vài cái vào bánh bao nhỏ trong hộp, nhàn nhạt nói: “Vất vả!”

Một câu tùy ý này của Lăng Lan lại làm Lâm Trung Khanh kinh hỉ, cũng làm cho Tề Long ddangn vui đầu ăn kinh ngạc mà ngẩng đầu, lặng lẽ dùng khuỷu tay đụng nhẹ nhàng vào Lâm Trung Khanh, chúc mừng cậu ta rất cuộc được Lan lão Đại tán thành.

Dùng hai năm thời gian mới nhận được một câu vất vả đơn giản như vậy, trong lòng Lâm Trung Khanh ngũ vị tạp trần, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên vui hay nên oán...

Đúng lúc này, một học sinh cùng lớp từ bên ngoài kích động chạy vào: “Đại sự kiện! Đại sự kiện!”

Võ Cảnh và Diệp Như đang ngồi nói chuyện phiếm một bên nghe giọng nói này cũng hoảng sợ vội quay đầu nhìn.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 131: Hành Tinh Lục Thâm

“Sợ là lần đi săn thú dã ngoại của chúng ta không thể diễn ra rồi...” Người bạn học vừa tiến vào liền thông báo tin tức xấu khiến tâm tình của mọi người có chút hoảng loạn, dù sao bọn họ cũng chờ ngày này đã lâu, chẳng lẽ có biến động gì phát sinh sao?

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tin tức này cậu lấy từ đâu?” Nhìn Tề Long không có ý dò hỏi, Võ Cảnh chỉ phải mở miệng hỏi.

Nhóm của Lăng Lan lâu nay đều do Tề Long ra mặt, nếu Tề Long không hỏi, vậy tỏ vẻ Lăng Lan không có hứng thú. Nhưng Lăng Lan không hứng thú, không có nghĩa Võ Cảnh không có hứng thú.

“Nghe nói tại cuộc thi liên học viện của học sinh năm bảy ở thế giới ảo năm nay, chúng ta bị một học viện từ tinh cầu khác vượt mặt, thầy viện trưởng biết tin thập phần tức giận, cho nên bây giờ đang triệu tập tất cả giáo viên họp khẩn cấp.” Người bạn thông báo tin về mặt mất mát, cậu cũng cực kỳ chờ mong hoạt động ngoại khóa lần này, “Hiện tại các giáo viên chỉ sợ không có thời gian mang chúng ta đi săn thú dã ngoại.”

Người bạn thông báo tin trả lời dứt khoát cẩn thận, bởi vì người hỏi chuyện chính là tiểu đội trưởng của một trong ba tiểu đội đứng đầu đặc cấp ban 1, nếu có thể để lại ứng tượng tốt, cơ hội gia nhập tiểu đội của cậu ấy có thể tăng lên.

Ban 1 tuy rằng đã có rất nhiều tiểu đội thành lập, nhưng lại chỉ có ba tiểu đội khiến những học sinh mắt luôn nhìn trời muốn gia nhập, Lý Anh Kiệt bởi vì đã thu đủ người nên không thể thu thêm, nhưng hai đội còn lại vẫn còn thừa mấy cái danh ngạch, đó là vị trí mà tất cả học sinh lớp đặc cấp đều ngăm nhìn gắt gao.

Bởi vì điều kiện vào tiểu đội của Lăng Lan vô cùng khắc nghiệt, lại chỉ còn một người cuối cùng cho nên tất cả mọi người đều biết, muốn đi vào tiểu đội Lăng Lan hệ số khó khăn cao hù chết người, không chỉ có yêu cầu thiên phú xuất sắc, các phương diện khác đều phải tinh thông. Có chút người tự mình hiểu lấy mình liền đem mục tiêu đổi thành tiểu đội của Võ Cảnh, tuy yêu cầu thu người của tiểu đội không cao bằng tiểu đội Lăng Lan nhưng lại còn có hai danh ngạch, nói như thế nào xác suất thành công cũng cao hơn rất nhiều, điều này làm cho tiểu đội Võ Cảnh được học sinh ban 1 chú ý tiểu đội Lăng Lan.

“Không biết là học viện đồng quân tinh cầu nào lại giỏi như vậy?” Diệp Như đối với tin tức này cũng cực kỳ tò mò.

“Là hành tinh Lục Thâm!” Người đưa tin nói ra đáp án làm tất cả học sinh trong ban đều chấn kinh, hành tinh Lục Thâm chỉ là một hành tinh cấp 3 thôi, các phương diện tài nguyên đều kém bọn họ N cấp. Chẳng lẽ nơi đó có thiên tài tuyệt thế xuất hiện?

Nguyên bản Lý Anh Kiệt cũng không để chuyện này ở trong lòng, nhưng khi nghe được mấy chữ hành tinh Lục Thâm thì tựa hồ nghĩ tới cái gì, sắc mặt bỗng nhiên tái nhợt, vội vàng mở miệng hỏi: “Cậu có biết là người nào đánh vỡ trạm kiểm soát hay không?” Đánh vỡ trạm kiểm soát cần thiết đến dựa vào tiểu đội, cho nên Lý Anh Kiệt mới hỏi như vậy. (nội dung cuộc thi đánh trạm kiểm soát không gian được định sẵn)

Người bạn học thông báo tin tức tiếc nuối mà lắc đầu nói: “Trong lúc đi ngang qua hai giáo viên tớ chỉ trùng hợp nghe bọn họ đang nói một ít về

chuyện này. Tổ chỉ nghe đến học sinh hành tinh Lục Thâm năm giờ sáng nay đã thành công đánh vỡ trạm kiểm soát, trở thành đội đầu tiên đánh vỡ trạm kiểm soát, sau đó tổ cũng không dám ở lại lâu nên cũng không rõ ràng lắm những người đó có những ai.”

“Thông tin chi tiết hẳn là các giáo viên sẽ biết.” Những học sinh khác cũng bắt đầu bàn luận sôi nổi.

Đúng lúc này, một giọng nói trong trẻo ở cửa phòng học vang lên: “Không sai, thầy đích xác biết.....” Giáo viên chủ nhiệm của bọn họ, Trình Viễn Hành tới.

“Thầy Trình, chào!” Nhìn Trình Viễn Hành vào lớp, tất cả học sinh đều ngoan ngoãn mà trở lại trên chỗ ngồi của chính mình, chĩnh tề đứng thẳng chào.

Trình Viễn Hành ý bảo các học sinh đều ngồi xuống, sau đó liền tuyên bố: “Thầy muốn nói cho các em hai việc. Chuyện thứ nhất, là các em yên tâm, kế hoạch săn thú dã ngoại sẽ không thay đổi, hôm nay sẽ đúng hạn đi ra ngoài!” Trình Viễn Hành nói làm tất cả học sinh ban một đều hoan hô, bọn họ đã chờ đợi ngày này thật lâu.

“Nhưng, lần ra ngoài săn thú này sẽ khó khăn hơn những lần săn thú trước rất nhiều, đây cũng chính là do viện trưởng quyết định, yêu cầu thấp nhất dành cho học sinh cũng được gia tăng thêm 50%.” Câu nói tiếp theo của Trình Viễn Hành làm toàn học sinh ồ lên một mảnh, đây là đạo lý gì?

“Nói cách khác, thời gian cho khóa săn thú dã ngoại này sẽ được kéo dài từ năm đến sáu tháng...” Trình Viễn Hành bổ sung khiến cho học sinh kháng nghị, bọn họ cũng thích sống kích thích đầy huyết tính, nhưng cũng không muốn sống ở một tinh cầu nguyên thủy trở thành một tên đồ tể.

“Thầy ơi, vì sao lại quyết định như vậy?” Diệp Như tức giận mà mở miệng hỏi. Nếu học sinh cảm thấy cách làm của học viện là không công

bằng, thì học sinh có quyền kháng nghị, với điều kiện người học sinh đó có đạo lý và có thật lực.

“Vì sao?” Trình Viễn Hành sắc mặt đột nhiên trầm xuống, tay đột nhiên đập mạnh xuống bàn, “Bang” một tiếng khiến cho tất cả học sinh đều im lặng lập tức, cả phòng yên tĩnh.

“Từ khi học viện đồng quân của chúng ta được thành lập đến nay, người nhận được cờ thưởng trong cuộc thi của học sinh năm bảy đều là chúng ta, vậy mà năm năm lại thất bại, không những vậy còn thất bại trong tay một học viện cấp ba ở xa xôi, đây chính là một sự sỉ nhục đối với học viện, đối với các học sinh...”

Trình Viễn Hành nói tới đây, khẩu khí hơi hòa hoãn xuống: “Các em có nghĩ tới nguyên nhân chưa? Vì sao chúng ta thất bại? Có phải chúng ta đã bị những vinh dự trước kia che mắt mờ hai mắt hay không, cho nên không nhìn thấy những học viện khác đang cố gắng đuổi theo? Hôm nay toàn bộ giáo viên trong học viện đã hội nghị, viện trưởng nói một câu không sai, sống với gian nan khổ cực mà chết vào yên vui! Nếu chúng ta không nhanh tỉnh lại, những vinh quang trước đây của chúng ta sẽ bị những học viện khác cướp mất, tới lúc đó thứ bị đào thải chính là học viện của chúng ta.”

“Cho nên chúng ta quyết định, rút kinh nghiệm xương máu, ai cũng không thể tiếp tục an nhàn..... Cho nên, thầy cũng muốn chúc mừng các em, từ giờ trở đi, các giáo viên sẽ đem toàn lực ra dạy dỗ, chúng ta sẽ khiến các em không còn thời gian để nghĩ tới mấy thứ bảy, tám gì đó mà đem các em áp bách để tất cả tiềm lực đều bị áp ra ngoài.” Trình Viễn Hành nói làm tất cả học sinh đều cảm thấy lạnh từ trong xương, đều cảm thấy tai vạ đến nơi rồi.

Lăng Lan chống cằm, khóe miệng lộ ra một tia ý cười, cô đã sớm cảm giác các phương diện yêu cầu của học viện đối với học sinh đều có chút thấp, đây chính là nguyên nhân vì sao khoảng cách giữa cô và những người

cùng lớp khác lại càng ngày càng xa như vậy, may là đám Tề Long đi theo cô chơi, nếu không cứ như vậy đi xuống thì tiềm năng của bọn họ cũng bị cách giáo dục này kéo xuống.

Bất quá Lăng Lan cũng thật lý giải tâm tư của học viện, dù sao ở độ tuổi này, nếu huấn luyện quá nhiều trong thời gian dài nhất định sẽ khiến thân thể bị tổn thương vĩnh viễn, học viện không dám đánh cược cũng là chuyện bình thường.

“Vậy nên lượng huấn luyện của chúng em đều được gia tăng.” Võ Cảnh đã minh bạch, cậu ta liếc mắt nhìn vẻ mặt thích ý của Lăng Lan có chút lĩnh ngộ vì sao đối phương xuất sắc như vậy, chỉ sợ lượng huấn luyện đã vượt xa bọn họ..... Nếu thật sự như thế, cậu cũng không thể bại bởi đối phương.

“Đúng vậy, từ giờ trở đi, nhiệm vụ của học sinh ở mỗi niên cấp đều được tăng lên gấp đôi, nếu năm 7 năm sau lại thất bại, vậy thì các em biết phải làm gì rồi chứ, lượng nhiệm vụ lại tiếp tục tăng.” Trình Viễn Hành cười lạnh mà tuyên bố tính toán của học viện, thật chờ mong năm 7 năm sau sẽ như thế nào.

“Thầy Trình, thầy có biết đội ngũ đánh võ trạm kiểm soát trước có những ai không?” Lý Anh Kiệt rất cuộc nhản nại không được mở miệng dò hỏi điều mình để ý nhất.

Trình Viễn Hành cười như không mà nhìn cậu một cái, Lý Anh Kiệt cảm thấy tâm tư của mình bị người giáo viên này nhìn thấu, nhưng cậu thật sự muốn biết kết quả, nếu là trong đó có người anh họ lớn của cậu, như vậy vị trí người kế thừa hàng đầu của cậu nhất định sẽ bị đe dọa.

“Chuyện đó em không cần quan tâm, em chỉ cần nỗ lực hoàn thành nhiệm vụ của học viện là được rồi.” Trình Viễn Hành cũng không trả lời mà khuyên Lý Anh Kiệt chuyên tâm và chuyện của chính mình.

“Em chỉ muốn biết bên trong có người tên là Lý Mộ Lan hay không thôi.” Lý Anh Kiệt chưa từ bỏ ý định hỏi.

Trình Viễn Hành nhú nhú mày nhìn thoáng qua Lý Anh Kiệt có chút kích động, nghĩ nghĩ liền nói: “Họ Lý quả thật có một cái.” Lý Anh Kiệt sắc mặt lập tức trắng bệch, Trình Viễn Hành nói tiếp, “Nhưng thầy nhớ rõ người đó gọi là Lý Lan Phong!”

“Lý Lan Phong?! Không phải người đó liền tốt.” Lúc này sắc mặt Lý Anh Kiệt mới khôi phục bình thường, không phải là người đó, ai đánh phá trạm kiểm soát đều không quan trọng.

“Được, nếu không còn vấn đề gì, mọi người cùng thầy đến quảng trường tập hợp.” Trình Viễn Hành nhìn cả lớp đã không còn câu hỏi khác liền mang học sinh ra quảng trường của học viện.

Ngay lập tức, giày ròng rọc đều bay đầy trời, mọi người đều chạy theo giáo viên của mình. Lăng Lan thầm nghĩ, có lẽ đây mới là nguyên nhân vì sao giày ròng rọc lại quan trọng như vậy, nhìn nguyên một đại đội cần phải di chuyển, nếu không có giày ròng rọc này thì thật sự không thể lao ra ngoài với hiệu suất cao như vậy được.

Lúc này ở quảng trường đã tới không ít người, chỉ cần là học sinh năm tư đều sẽ được tham dự huấn luyện dã ngoại vào ngày hôm nay, chỉ khác ở chỗ độ an toàn khác nhau thôi.

Lăng Lan lúc này mới phát hiện, trên không của quảng trường đã bị che kín bởi vô số những phi thuyền nhỏ, nhìn cảnh tượng này, Lăng Lan mới lần nữa nhớ ra mình chân chính đã tới một thế giới khoa học viễn tưởng Được rồi, sự tồn tại của cô cũng được xem là phi khoa học rồi.

Lăng Lan thấy xung quanh quảng trường xuất hiện rất nhiều đồ vật không nên xuất hiện, rất nhiều xe dài. Lúc này ở sân ga đã có rất nhiều học sinh đến, bọn họ đang lục tục mà bước lên tiểu phi thuyền.

Chờ mọi người tiến vào, phi thuyền đóng cửa khoang lại, trở thành một quả trứng hình thoi không có kẽ hở, sau đó vèo một cái liền bay đi, tốc độ khởi động trong nháy mắt kia tuyệt đối đạt tới 0.5 mã hách. (mã hách này mình vẫn chưa biết là gì...:cry::cry:)

Trình Viễn Hành mang học sinh của mình đi vào một sân ga tương đối rộng rãi, lúc học sinh bước vào sân ga thì một chiếc phi thuyền màu đỏ bay tới, bắt đầu đáp xuống trước mặt họ.

Trên thân phi thuyền có mấy chữ đặc cấp ban 1 cùng với ký hiệu của học viện, Lăng Lan lập tức đổ mồ hôi, chẳng lẽ phi thuyền này là phi thuyền chuyên chúc dành cho học sinh đặc cấp? Xem ra để học sinh cảm nhận được sự vinh dự của cường giả, học viện cũng chịu không ít tốn kém.

Bên trong phi thuyền rất lớn, ở giữa có ba cái bàn tròn, đặt theo hình tam giác, xung quanh bàn tròn được đặt sáu cái ghế sofa, những bộ bàn ghế bằng gỗ khác được đặt xung quanh ba chiếc bàn này. Xem ra để phân biệt địa vị của cường giả, trường học đã đem tư tưởng cường giả vi tôn biểu đạt vô cùng nhuần nhuyễn.

Học sinh xếp hàng đầu vào đây mà lên thuyền, mọi người đều tự giác không ngồi vào ba vị trí ở trung tâm.

Khi Lăng Lan mang đội tiến vào, vừa thấy loại bố trí này liền biết là vì cái gì, cô là lão Đại không chút khách khí mà ngồi xuống một trong ba bộ bàn ghế đó, Tề Long theo sát sau đó cũng đi theo ngồi xuống.

Đây là địa vị của bọn họ, ở học viện đồng quân không có từ khiêm nhượng, nếu không ngược lại sẽ bị người khinh thường.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 132: Tâm Phục Khẩu Phục!

Vũ Cảnh theo sát phía sau đi lên, nhìn bố trí bàn trên phi thuyền thì cười cười rồi ngồi ở bên trái Lăng Lan, Diệp Như cùng với các thành viên trong tiểu đội cũng đi theo đi qua.

Không thể không nói, Lăng Lan và Vũ Cảnh lựa chọn vị trí chính là hai vị trí tốt nhất trong ba vị trí, gần màn hình nhất và tầm mắt không bị chặn.

Màn hình phi thuyền có thể hiện ra cảnh tượng bên ngoài, hành khách có thể vừa uống đồ uống vừa xem cảnh sắc bên ngoài, đối với một người cái gì cũng không biết, thấy cái gì cũng tò mò Lăng Lan đương nhiên không muốn bỏ qua điểm này.

Hàn Kế Quân tựa hồ rất quen thuộc với phi thuyền, lôi kéo Lâm Trung Khanh nhà quê cũng đại ra, ý bảo đi cùng mình, sau đó không biết ở trong cái góc nào tìm ra được một ít đồ uống ướp lạnh, đem đưa cho bọn Lăng Lan, khiến những đứa trẻ khác hâm mộ vô cùng. Bất quá, bọn họ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chưa từng ngồi qua loại phi thuyền cỡ lớn như vậy, các học sinh khác thật sự không biết phải đi đâu để tìm đồ uống ướp lạnh như vậy, mà chung quanh cũng không có thứ gì dùng để phục vụ khách hàng, lỡ như không cẩn thận làm ra chuyện gì....như vậy liền phiền toán.

Lăng Lan dùng ngón trỏ nhẹ nhàng mà vẽ một vòng ra bàn, hoàn toàn có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo mà nó mang lại. Thời tiết bây giờ tuy không

quá nóng bức, nhưng có thể có một phần nước uống mát lạnh như vậy coi như cũng là một loại hưởng thụ.

Lăng Lan liếc liếc mắt nhìn Hàn Kế Quân đang nói chuyện với Tề Long, Hàn Kế Quân tựa hồ có cảm giác liền quay đầu tới, thấy Lăng Lan đang nhìn mình, liền giơ đồ uống trong tay lên lắc lắc với cô, không chỉ có như thế, vẻ mặt của cậu tựa hồ còn mang theo một ý gì đó.

Khóe miệng Lăng Lan khẽ nâng: “Tình báo trong nhà thật chuẩn!”

Hàn Kế Quân ánh mắt đột nhiên chột lóe, sau đó cũng nở nụ cười, vô lại nói: “Không phải đều là phục vụ cho lão Đại cậu sao?”

Lăng Lan bật cười, chỉ cầm đồ uống trong tay, nhẹ nhàng rót ra một ít cùng đối phương tỏ vẻ tiếp nhận. Hai người đồng thời ngửa đầu uống một ngụm đồ uống, nhìn nhau, hết thảy đều không cần nói gì nữa.

Lăng Lan rất rõ ràng, động tác này của Hàn Kế Quân là để nói cho cô biết mình đến từ giai tầng nào..... Cơ quan tình báo! Thật là một đứa trẻ nhiều tâm cơ. Nếu không phải Tiểu Tứ sớm đã đưa những tư liệu tỉ mỉ về đám bạn nhỏ này đưa cho cô xem thì với ám chỉ bí ẩn này của Hàn Kế Quân, cô cũng chỉ xem nhẹ mà bỏ qua.

Là bởi vì có chút lời nói không thể nói rõ sao? Nhất là hoàn cảnh gia đình như vậy, Hàn Kế Quân rõ ràng càng phức tạp hơn so với trước kia. Xem ra bồi dưỡng cậu ta trở thành đại não của tiểu đội không có vấn đề.

Hàn Kế Quân vừa lòng, khóe miệng ý cười càng đậm. Thêm một lần nữa đã chứng minh Lăng Lan lão đại là một người thông minh bức ngoài. Dùng chuyện lấy nước lạnh làm ám chỉ, một là để nói cho Lăng Lan công việc của gia đình của mình, hai lại là bởi vì một chút tư tâm của cậu, muốn thử Lăng Lan một chút.

Hàn Kế Quân lúc trước nhận Lăng Lan làm lão Đại nguyên nhân thật lớn cũng chính là bởi vì bạn tốt của mình Tề Long. Bởi vì Tề Long khẳng khẳng một mực muốn đi theo Lăng Lan, làm bạn bè tốt Hàn Kế Quân cũng chỉ có thể căng da đầu nhận.

Theo từng năm lớn lên, Hàn Kế Quân không ngừng tự hỏi mình thật sự có thể giống Tề Long khẳng khẳng một mực mà đi theo Lăng Lan như vậy không, nhận người này là lão Đại? Hàn Kế Quân rất rõ, nếu mình không thể thật lòng mà miễn cưỡng đi xuống thì chung quy cũng có một ngày sẽ vì ích lợi mà tạo ra mâu thuẫn quyết liệt, như vậy cho dù là đối với ai cũng đều là một loại thương tổn, còn không bằng bây giờ nói rõ ràng, một lần nữa thành lập quan hệ, có lẽ mối quan hệ này sẽ càng thêm lâu dài.

Hàn Kế Quân cũng không phủ nhận khả năng siêu cường của Lăng Lan, trên phương diện cách đấu thể thuật, cậu chưa từng gặp qua ai yêu nghiệt như Lăng Lan, có thiên phú kinh người như vậy. Quả thật chính là tuyệt thế yêu nghiệt sinh ra vì cách đấu, đây cũng là nguyên nhân Tề Long khẳng khẳng một mực đi theo, Tề Long si mê cách đấu khiến cho cậu ra tôn sùng những người tuyệt thế thiên tài mạnh hơn mình.

Nhưng Hàn Kế Quân rõ ràng, cậu không phải người giống Tề Long như vậy, đối cách đấu không thật si mê. So với cách đấu, cậu càng thích nghiên cứu các loại chiến dịch trên vũ trụ, các loại chiến thuật kỳ lạ làm cậu say mê, cậu muốn trở thành người chỉ huy tinh hạm, cho nên Lăng Lan chỉ dựa vào cách đấu là không thể thuyết phục cậu, Hàn Kế Quân thích động não, cho nên cũng hy vọng có người động não giỏi hơn mình để mình tin phục.

Bất quá mấy năm nay, thái độ lạnh nhạt của Lăng Lan đối với Lâm Trung Khanh làm Hàn Kế Quân cảm giác Lăng Lan không đơn giản. Hàn Kế Quân rõ ràng Lăng Lan khẳng định biết Lâm Trung Khanh không đơn giản như biểu hiện vậy, cho nên mới lạnh nhạt như vậy với cậu ra. Mà Hàn Kế Quân có thể cảm giác được Lâm Trung Khanh trong ngoài không đồng nhất cũng hoàn toàn là kinh nghiệm mấy năm nay đi theo cha mình, mưa

dầm thấm đất tích tụ được. Bất quá chỉ cần Lâm Trung Khanh không làm nguy hại đến chuyện của bọn họ, cậu cũng không muốn làm người ác tới vạch trần người khác.

Chuyện của Lâm Trung Khanh lại lần nữa chứng minh Lăng Lan tuyệt đối không phải là một người có đầu óc đơn giản, điều này làm cho Hàn Kế Quân cực kỳ cao hứng, thậm chí cảm thấy cứ như vậy mà đi theo Lăng Lan cũng không tồi, bất quá muốn mình đi theo người khác thì như vậy vẫn còn chưa đủ, vì muốn nhanh chóng giải quyết vấn đề này, cậu cố ý an bài một chút ám chỉ, nếu Lăng Lan không phát hiện, Hàn Kế Quân đương nhiên sẽ không đơn giản như vậy liền từ bỏ, cậu sẽ cho Lăng Lan ba cơ hội. Nếu ba lần Lăng Lan cũng không phát hiện, thì cậu chỉ có thể tiếc nuối mà cùng Lăng Lan nói rõ lập trường của mình.

Chỉ là Lăng Lan nhanh chóng phản ứng làm cậu có chút khiếp sợ, như vậy chứng minh lão Đại mà cậu và Tề Long tuyển thật quá tuyệt vời. Ngay từ lần ám chỉ đầu tiên liền phát hiện, thậm chí còn nói chút huyền cơ về lai lịch của mình, làm cậu tâm phục khẩu phục. Điều này chứng minh Lăng Lan rất có thể còn thông tuệ hơn so với cậu tưởng tượng.....

Cái chạm cốc cuối cùng là hứa hẹn của cậu đối với Lăng Lan, cậu-Hàn Kế Quân, một đời này chỉ nhận Lăng Lan làm lão Đại, cũng không còn do dự nữa.

Lăng Lan đương nhiên cũng không biết Hàn Kế Quân sẽ rối rắm như vậy, cô kỳ thật chưa từng đem việc làm lão Đại của Tề Long, Hàn Kế Quân để ở trong lòng, cô vẫn cho rằng đây chỉ là lời nói đùa của trẻ nhỏ, cô cũng không biết trẻ con ở thế giới này trưởng thành từ sớm, đối với lời hứa của mình cũng coi trọng vô cùng, sẽ không dễ dàng bội ước.

Tiểu đội của Lăng Lan và Võ Cảnh chiếm hai cái bàn ở giữa, Lý Anh Kiệt khoan thai tới muện nhìn chung quanh một vòng, phát hiện hai vị trí tốt nhất đã bị Lăng Lan và Võ Cảnh đoạt đi thì cực kỳ buồn bực mà trừng

mắt nhìn thành viên của mình một cái, cuối cùng hậm hực mà ngồi xuống vị trí cuối cùng. Ai bảo bọn họ tới đã trễ thế này, chiếm không được vị trí tốt cũng cũng không thể nói gì được.

Trình Viễn Hành nhanh chóng kiểm kê nhân số, xác định tất cả học sinh trong ban đều lên thuyền, lúc này mới thông báo người điều khiển phi thuyền đã tới lúc rời không cảng.

Cả một đoạn đường hơn một giờ này làm Lăng Lan có chút thất vọng, ngay từ đầu còn tốt một chút, có thể nhìn toàn cảnh của học viện đồng quân. Bất quá sau khi tiến vào bầu trời thì ngoại trừ mây trắng cũng chỉ là mây trắng, cuối cùng Lăng Lan liền hoàn toàn không có hứng thú, nửa nằm trên ở sofa, nhắm mắt dưỡng thần.

Sau khi tới không cảng, tất cả học sinh được sắp xếp đưa ra khỏi tinh hạm. Tất cả học sinh đều vào đây mà đi ra khỏi phi thuyền, liền thấy một không cảng khổng lồ vô cùng. Đứng ở bên trong mà nhìn xa xa ra ngoài thì liền cảm giác không cảng này lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng. Từ cửa cảng bên này mà muốn đi cửa cảng khác thì cần phải tốn hơn một tiếng đồng hồ, nếu không cẩn thận đi sai chỗ thì cũng không biết phải làm như thế nào. Đương nhiên chính phủ Liên Bang cũng rất thông minh, sắp xếp cho vô số đoàn tàu, phi thuyền có thể cùng một lúc xuất hiện ở không cảng.

Giáo viên quả nhiên đưa học sinh rời phi thuyền 117, sau đó đưa lên xe chuyên chúc. Một đường rất nhanh, không đến năm phút, đám Lăng Lan liền chuẩn xác đưa đến nơi cần đến.

Sau khi xuống xe lần nữa, Lăng Lan liền nhìn thấy một tinh hạm bưu hãn, không hề ghi số 117 đang chờ sẵn.

Nhìn những đầu đạn bên ngoài được lá cây che phủ, Lăng Lan biết đây là một tinh hạm được võ trang chứ không phải là những phi thuyền du lịch

dân dụng bình thường. Thậm chí trên thân tinh hạm còn có rất nhiều vết đạn chứng minh tinh hạm này có lai lịch không đơn giản.

Lăng Lan tò mò mà nhìn Trình Viễn Hành, không biết người giáo viên này như thế nào mà tìm được tinh hạm bưu hãn như vậy. Cho dù là học viện đồng quân hàng đầu cả nước thì việc tìm một chiếc tinh hạm chiến đấu làm phương tiện vận chuyển học sinh cũng không phải là điều dễ dàng.

Trình Viễn Hành dẫn theo bọn học sinh đi vào tinh hạm liền nhìn thấy một người mặc tây trang trắng tắp đứng ở cửa khoang. Tuy không mặc quân phục nhưng Lăng Lan rõ ràng cảm giác được người hương vị quân nhân nồng đậm trên người này, giống như một loại huyết tinh, sát khí còn tàn lại khi vừa mới từ trên chiến trường trở về.

“Lão Liên, không nghĩ tới lần này do ông phụ trách nha, làm phiền làm phiền rồi.” Trình Viễn Hành thập phần nhiệt tình, còn mang theo một tia tôn kính.

“Ha ha..... Tiểu Trình, sao lại nói vậy chứ, chỉ cần không bận việc thì tôi thích đi làm nhiệm vụ đón học sinh của trường cậu nhất đó, dù sao những người anh em của tôi đều từ nơi đó mà ra, bồi dưỡng thật tốt.” Lão Liên cười to mà vỗ vỗ bả vai Trình Viễn Hành.

Nói xong, ông nhẹ nhàng nhỏ giọng hỏi Trình Viễn Hành,, “Lộ ra một chút thông tin xem nào, lần này dẫn học sinh đi có đứa nhóc nào khiến cậu vừa lòng không?”

Trình Viễn Hành vô ngữ mà trừng mắt nhìn hằm hằm người trước mặt: “Đừng đánh chủ ý lên tụi nhỏ, bọn chúng vẫn là con nít đấy.”

Lão Liên tựa hồ bị bóc trần ý xấu, xấu hổ mà ngây ngô cười, ông không dám nói gì nữa vội vàng dời đi, lớn tiếng chỉ huy nhóm nhân viên mang học sinh của Trình Viễn Hành đi vào phòng nghỉ.

Nhìn tất cả học sinh đều ào vào trong phòng, lúc này Trình Viễn Hành mới lén lút lôi kéo lão Liên, ý bảo đối phương nhìn về phía Vũ Cảnh nói: “Đứa trẻ kia là Võ Vũ Cảnh, đến từ gia tộc quân sự, ông nội của cậu ta hẳn cậu cũng biết, chính là đỉnh trụ trời của quân bộ Võ Vi.”

Lão liên đột nhiên thè lưỡi, kinh ngạc cảm thán nói: “Không nghĩ tới là cháu nội của người đó, chỉ sợ đây là người có thiên phú lớn nhất trong lớp cậu đi.”

“Không phải!” Trình Viễn Hành chém đinh chặt sắt trả lời, sau đó chỉ vào hai người Tề Long, Lăng Lan nhỏ giọng nói: “Nhìn thấy thằng nhóc về mặt ngu dốt kia không, thằng nhóc nói chuyện tùy tiện ấy. Thiên phú của nó tuyệt đối không kém Vũ Cảnh, thậm chí còn vượt qua một bậc, thằng nhóc đó gọi là Tề Long, mà cha nó cũng không đơn giản, Tề Diệu Dương, ông biết chứ?”

“Đương nhiên biết, đó là vương bài mạnh nhất của quân đoàn ba quân đoàn cơ giáp sư. Nghe nói gần đây còn sắp thăng cấp thành vương giải sư sĩ, không biết có phải sự thật hay không....” Lão Liên líu lưỡi, đám nhỏ này đều có lai lịch dọa người.

“Cũng nên thăng cấp rồi, lúc trước vì thuận lợi ra chiến trường mà áp chế thời gian thăng cấp, đã qua mấy năm rồi, sợ là không còn khống chế được.” Bởi vì là giáo viên trực hệ của viện trưởng nên Trình Viễn Hành rất linh thông về các loại thông tin này.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 133: Luận Bàn Cách Đấu!

“Tuy rằng thiếu một vị đại tướng nơi chiến trường, nhưng Liên Bang lại nhiều một phần uy hiếp, tôi cũng không muốn lại có thêm một người như Lăng Tiêu thiếu tướng cứ thế mà ra đi.” Lão Liên nói tới đây sắc mặt trở nên cực kỳ tối tăm. Đến bây giờ, ông vẫn không rõ, vì sao chỉ là mà trận chiến nhỏ râu ria mà Liên Bang lại phái ra vũ khí chung cực in cơ giáp xuất chiến? Càng buồn cười chính là một vị thần cấp sư sĩ quan trọng đối với Liên Bang như thế, thế nhưng lại bị địch quốc thiết cục cấp ám hại đơn giản như vậy..... Nhân viên cơ quan tình báo của bọn họ chẳng lẽ đều đi ăn phân sao?

Mỗi nghĩ đến đây, trong lòng liền một phen lửa giận, thật muốn đánh chết những tên vô dụng tình báo đó....Nếu không phải lúc đó Đệ Nhất nguyên soái (nguyên soái số 1) trực tiếp đem những người kia truy cứu trách nhiệm, chỉ sợ quân nhân toàn Liên Bang sẽ lao về phía bọn họ cho mỗi người một trảo để xả giận mới có thể bỏ qua.

“Đừng nói đến sự kiện thương tâm kia nữa, sự kiện Lăng Tiêu thiếu tướng chính là mối hận trong lòng của toàn bộ quân nhân Liên Bang chúng ta.” Trình Viễn Hành sắc mặt âm trầm xuống, cho dù đã mười năm đi qua, công dân Liên Bang vẫn không thể tiếp thụ sự thật tàn khốc này.

Trình Viễn Hành nhìn về phía Lăng Lan sắc mặt mới tốt hơn một chút, anh ta phần chấn tinh thần nói: “Hai đứa trẻ vừa rồi tuy rằng thiên phú rất tốt, thật lực cũng đủ, bất quá lại không phải là người mạnh nhất trong lớp

của tôi...” Chỉ có những thiên tài khó gặp như vậy mới có thể đền bù cho nỗi đau của bọn họ.

Câu nói của Trình Viễn Hành làm lão Liên cực kỳ kinh ngạc: “A..... Vừa rồi còn không phải tốt nhất sao?” Ông đột nhiên đánh lên bả vai Trình Viễn Hành một cái hăm mộ nói, “Đứa trẻ nhà cậu sao lại có vận khí tốt như thế? Lần đầu tiên mang một lớp lại có được nhiều thiên tài xuất sắc như vậy.”

Trình Viễn Hành biểu tình ngạo nghễ nói: “Ông cũng không nhìn xem tôi mang ban gì..... Đó chính là nơi tập trung tất cả thiên tài của liên bang, đặc cấp ban 1.” Ánh mắt anh ta bắn ra ánh sáng kỳ dị, nhớ tới lúc trước khi viện trưởng thông báo phân lớp, chính mình cũng bị thông tin kinh hỉ này làm cho ngốc một thời gian mới bình thường lại.

“Đều nói cậu có vận cứt chó mà.” Lão Liên tức giận đáp.

Trình Viễn Hành làm như mình không nghe thấy câu này, giơ tay chỉ chỉ vào Lăng Lan lúc này đang bất động thanh sắc, mắt lạnh quan sát bố cục tinh hạm nói, “Đó. Chính là đứa trẻ kia, tên nó là Lăng Lan. Thế nào? Không tồi đi.”

Lão Liên nghiêm túc mà nhìn Lăng Lan vài lần, nhin không được kích động mà sờ sờ cằm gật đầu nói: “Đúng vậy không tồi, tôi rất thích đôi mắt luôn cảnh giác kia, là một đứa trẻ vô cùng bình tĩnh, có tò mò có hưng phấn nhưng vẫn đem an toàn của bản thân đặt lên đầu, thật rõ ràng nó đang nhớ cách bài trí của tinh hạm.”

“Không chỉ có như thế. Năng lực cách đấu của đứa trẻ đó cũng siêu nhất, nói câu không khách khí, đứa trẻ đó trừ bị khuyết thiếu khả năng giao tiếp ra, những phương diện khác chắc chắn vượt qua thủ hạ của ông, không ai có thể là đối thủ cả....” Trình Viễn Hành đối với thực lực của Lăng Lan tuyệt đối yên tâm, nói lời này tự tin mười phần.

“Sao có thể?” Lão Liên tin tưởng vào thiên phú ưu tú của Lăng Lan, nhưng tuyệt đối không tin lời này của Trình Viễn Hành, cho rằng Trình Viễn Hành là bà Vương bán dưa, mè khen mè dài đuôi, thử nghĩ một đứa trẻ còn chưa tới mười tuổi, cho dù thiên phú yêu nghiệt như thế nào, cách đấu học hoàn hảo thế nào cũng không có khả năng mạnh hơn thủ hạ của ông, những người có thần kinh bách chiến, bước ra từ chiến trường.

“Không tin? Có cơ hội thì gọi thủ hạ của ông thử xem liền biết.” Trình Viễn Hành cười như không mà đề nghị, rõ ràng ở nói cho lão Liên bọn họ vàng thật không sợ lửa.

Lão Liên trầm mặc xuống rồi xoa xoa cằm, như suy tư nhìn thoáng qua Lăng Lan.....

Trên tinh hạm được phân sáu người một phòng, cho nên tiểu đội Lăng Lan trực tiếp ở chung với nhau, không chỉ có tiểu đội Lăng Lan những tiểu đội khác cũng lựa chọn như thế.

Không chờ bao lâu, tinh hạm liền rời khỏi giá đỡ chính thức lên không, rất nhanh liền rời khỏi không cảng tiến vào vũ trụ vô tận. Cần phải bay trong không gian bảy ngày mới có thể tới được nơi cần đến. Vừa mới bắt đầu các học sinh còn ở trạng thái hưng phấn kích động, nhìn cảnh vật sao trời bên ngoài cảm thán sao thời gian qua nhanh quá, nhưng liên tục hai ngày qua đi, phần kích động hưng phấn này chậm rãi biến mất, sao trời rộng lớn nhưng cũng chỉ có một khung cảnh, không thể mãi mãi hấp dẫn sự chú ý của những học sinh còn nhỏ tuổi. Lúc này các học sinh của học viện bắt đầu cảm thấy nhàm chán.

Giống như cảm giác được bọn nhỏ nhàm chán, hạm trưởng tinh hạm đột nhiên tuyên bố tiến hành một lần luận bàn cách đấu với cách thuyền viên của tinh hạm, thông báo này làm cho bọn học sinh lại một lần hưng phấn,

phải biết rằng trừ đấu với bạn học và đấu với giáo viên, bọn họ chưa từng đấu với những người khác.

Mỗi đứa trẻ đều có một giấc mơ muốn trở thành cường giả, bọn họ cũng rất muốn biết thực lực cách đấu của bọn họ cuối cùng đã tăng lên bao nhiêu, thực lực chênh lệch với những thuyền viên này là nhiều hay ít.

Tề Long là một người cuồng cách đấu, nghe thấy tin tức này lập tức hưng phấn mà kéo mấy người Lăng Lan cùng đi phòng cách đấu quan chiến, đương nhiên cậu cũng có ý thức được kết quả của phần chiến này là như thế nào.

Trong tinh hạm có một gian phòng cách đấu cực kỳ khổng lồ, Lăng Lan chú ý thấy tất cả những vật dụng được trang bị trong căn phòng này đều được làm từ hợp kim kháng lực, nếu tác động một lực dưới một tấn thì tuyệt đối không có biện pháp lưu lại dấu vết ở chỗ này, tuyệt đối có thể làm những người đấu đánh tới tận hứng...

Trán Lăng Lan hơi hơi toát ra mồ hôi lạnh, xem ra thuyền viên trong tinh hạm này đều là những người cuồng cách đấu, nếu không cũng không có khả năng được dùng loại kim loại trân quý đó để tạo ra phòng cách đấu như thế này.

Lúc Lăng Lan đến phòng cách đấu thì mọi người đã bắt đầu luận bàn. Tuy rằng học sinh ban một được xem là cực kỳ xuất sắc ở trong trường, nhưng đối mặt với những thuyền viên sống nhiều năm trong tinh phong huyết vũ mà nói thật sự không là gì, cho dù là học sinh tốt nhất cũng không thể tiếp được mười chiêu liền bại trận.

Nhìn tình hình cuộc chiến nghiêng hẳn qua một bên làm những thuyền viên ngáp liên tục: “Hạm trưởng thật sự ăn no rủng mửa mà, sao có thể bảo chúng ta cùng chơi với mấy đứa nhỏ này chứ, đánh cũng chẳng đã tay chút nào?” Bởi vì sợ xuống tay quá nặng làm bị thương các bạn nhỏ này nên

mỗi thuyền viên lên tham gia cách đấu còn phải thật cẩn thận khống chế lực đánh, điều này khiến cho bọn họ cảm thấy buồn bực vô cùng.

Thói quen đánh hết lực không giới hạn chính mình khiến nhóm thuyền viên đứng nhìn bên ngoài thật chướng mắt, cho dù bồi chơi cũng chả hứng thú khiến bọn họ càng oán niệm với mệnh lệnh cường chế của hạm trưởng nhà mình.

Những lời này làm học sinh chung quanh cực kỳ không phục, nhưng mấy trận qua đã cho thấy sự chênh lệch về thực lực giữa hai phe là quá lớn, cho dù ai đi lên cũng đều bị nhóm thuyền viên ngược thảm vô cùng.

Ở học viện đồng quân, học sinh đặc cấp ban một luôn là những phần tử đặc quyền, được học viện hướng suy nghĩ theo đường vương giả, nên lòng tự trọng của học sinh ban này cũng mạnh hơn rất nhiều so với những học sinh khác. Đối mặt với loại thảm bại này, bọn họ đương nhiên không chịu nhận thua, muốn đánh thêm một ván.

“Người mà mấy người đánh bại không phải là người mạnh nhất trong ban chúng tôi, chờ mấy người đánh bại được người mạnh nhất của chúng tôi rồi nói.” Một học sinh nào đó không phục đáp.

Lời này nhận được sự tán đồng của tất cả học sinh: “Không sai, người mạnh nhất trong ban chúng tôi còn chưa tới, đừng coi thường chúng tôi.”

“Đánh bại cậu ấy rồi lại nói.....”

Nhìn đám nhỏ phần nộ không phục khiến nhóm thuyền viên cười ha ha, một người trong số đó đánh lên vai của một đồng bạn có vẻ ngoài gầy yếu nói: “A Toàn, chờ một chút liền để cậu đối phó với người mạnh nhất của tụi nó.”

“Tôi? Nhưng mà tôi chỉ là JMC, không am hiểu cách đấu đó.” A Toàn ngượng ngùng gãi đầu nói, mọi người đều biết, JMC là thuyền viên có sức

chiến đấu kém cỏi nhất trong tinh hạm.

“Cho nên nói cậu mới thích hợp, ít nhất có thể cho “người mạnh nhất bên kia” ngăn được năm mươi mấy chiêu, giữ lại mặt mũi một chút.” Người thuyền viên đó cũng không chút kiêng kỵ nói lời không dễ nghe khiến những học sinh trong phòng đều giận đến bốc khói.

Đang bàng quan nhìn hết thấy, bỗng một giọng nói từ bên tai Lăng Lan đột nhiên vang lên: “Đến bây giờ cậu còn có thể nhẫn sao?”

Nguyên lai Vũ Cảnh mang theo bọn Diệp Như chạy tới vừa vặn nghe được những lời này, chỉ thấy cái trán cậu ta gân xanh nhảy lên, trong mắt lửa giận hừng hực, xem ra là tức giận không nhẹ.

“Cậu có thể đi lên thử một lần.” Lăng Lan đề nghị nói, cô không xúc động như vậy, bị người ta nói nói mấy câu liền không nhẫn nại được, tóc cũng sẽ không vì người ta khích vài câu mà rụng nhiều thêm mấy sợi.

Vũ Cảnh oán hận nói: “Cậu mới là người mạnh nhất trong ban chúng ta không phải sao?” Sao có thể nhẫn như vậy? Cậu ta rốt cuộc có muốn trở thành cường giả hay không? Vũ Cảnh không nghĩ ra.

“Không phải lấy mạnh nhất bên chúng ta đánh bại mạnh nhất bên bọn họ thì càng kích thích sao?” Lăng Lan nhướng mày nói.

Vũ Cảnh liếc mắt mà nhìn Lăng Lan một cái thật sâu, khóe miệng lộ ra trào phúng nói: “Cũng đúng!” Nói xong cậu chuẩn bị bước lên trước sàn cách đấu thì một bàn tay đột nhiên bắt lại.

Vũ Cảnh theo bản năng muốn né tránh nhưng lại phát hiện chính mình căn bản không có cơ hội, cái tay kia đã tắt cả không gian cậu có thể tránh phong tỏa hết...

“Hiện tại còn không phải thời điểm cậu lên sân khấu.” Bất lấy Vũ Cảnh chính là Lăng Lan.

“Lâm Trung Khanh.” Lăng Lan đột nhiên quay đầu hô.

Lâm Trung Khanh sửng sốt, lúc sau mới vội vàng trả lời: “Lão Đại, có chuyện gì?”

“Cậu đi trước thử người kia xem.” Lăng Lan phân phó nói, “Chỉ cần dùng thể thuật cơ sở của học viện đồng quân là được.”

“Được.....” Lâm Trung Khanh tuy rằng không biết vì sao Lăng Lan không cho mình thi triển tuyệt kỹ bí thuật, bất quá lão Đại đã phân phó, cậu không rõ cũng phải chiếu theo mà làm.

“Muốn đánh cùng với người mạnh nhất của chúng ta, một JMC còn chưa đủ tư cách.” Lâm Trung Khanh lớn tiếng từ trong đám người đi ra khiến mọi học sinh đều lớn tiếng hoan hô, bởi vì bọn họ thấy được Lăng Lan, Tề Long, Vũ Cảnh đều tới. Mà Lâm Trung Khanh là người của tiểu đội Lăng Lan người, cậu ta ra mặt không hề nghi ngờ chính là do Lăng Lan phân phó.

Vũ Cảnh nhìn Lâm Trung Khanh đi vào đài cách đấu lo lắng hỏi: “Cậu ta có được không?”

“Đối phó một JMC không chuyên về cách đấu thì Lâm Trung Khanh chỉ cần ổn định chính mình liền thua không.” Lăng Lan liếc mắt nhìn A Toàn cái liền biết người đó không phải là cao thủ cách đấu, tuy những tuyệt kỹ bí thuật của Lâm Trung Khanh rất bình thường, nhưng những thể thuật cơ sở lại vững chắc vô cùng, đối phó với người kém như vậy cũng không có quá nhiều vấn đề.

“Được.” Vũ Cảnh rất tin vào phán đoán của Lăng Lan, dù sao trong cách đấu, nếu nói Lăng Lan thứ hai thì không ai dám nhận mình là thứ nhất.

“A a a..... A Toàn lên đi.” Nhóm thuyền viên của tinh hạm bắt đầu ồn ào.

A Toàn dưới sự thúc dục của đồng bọn rớt cuộc lên sàn. Anh ta nghĩ tuy mình không thể bằng các chiến hữu nhưng đối phó với mấy đứa trẻ này cũng không thành vấn đề.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 134: Ngũ Cường

Hai bên cúi người chào nhau rồi sau đó liền bắt đầu lao vào nhau, người tới ta đi, đánh hơn mấy chiêu sau, nguyên bản giọng nói các thuyền viên còn ầm ĩ ồn ào bắt đầu nhỏ lại, cuối cùng tầm mắt bọn họ bị hai người giữa sân cách đấu hấp dẫn.

“Trụ cột cơ sở của thằng nhóc kia đánh thật vững, không tồi.”

“Đánh cũng rất bình tĩnh, cẩn thận, không sử dụng mấy cái tuyệt kỹ, bí kỹ làm phá hư cơ sở, A Toàn căn bản tìm không thấy sơ hở của đối phương.”

“Đòn công kích của A Toàn đều bị đối phương hóa giải.” Cách đấu cơ sở công thủ đều rất cân bằng, trừ phi đối thủ đạt tới một cảnh giới cao hơn nếu không không ai có thể phá vỡ sự cân bằng này,

“Học sinh của cậu phản kích thật hoàn mỹ, hừ, xem như đây cũng là một bài học để đám khổng tước kiêu ngạo kia thu cái đuôi lại.” Trong phòng của hạm trưởng, lão Liên nhìn chăm chăm màn hình lớn, thấy đám thủ hạ của mình không biểu hiện cấp lực thì cực kỳ tức giận.

Đối với kế hoạch của Lăng Lan và Vũ Cảnh lão Liên đương nhiên nhìn rất rõ ràng, cũng thật vừa lòng với ý chí chiến đấu không chịu thua của bọn họ. Bất quá khi nhìn thấy Lăng Lan kêu Lâm Trung Khanh xuất chiến, lại được Trình Viễn Hành giới thiệu biết Lâm Trung Khanh không thuộc top

đầu 5 của lớp đặc cấp ban 1 thì bắt đầu hoài nghi đứa trẻ này có phải quá tự tin mù quáng hay không.

Tuy rằng A Toàn là JMC trên thuyền của ông, thể thuật cũng nằm trong hàng yếu nhất, nhưng, thuyền viên của ông cũng không phải là thuyền viên bình thường, mỗi người bọn họ đều đã trải qua những chiến hỏa vô tình làm lễ rửa tội, bò ra từ trong biển núi, biển lửa, biển máu...

Lão Liên tin tưởng, cho dù đánh với người yếu nhất như A Toàn thì những học sinh của học viện đồng quân cũng không thể đánh bại được. Chỉ là không nghĩ tới, ông liền bị sự thật trước mắt hung hăng đánh vào mặt.....

Ngồi ở một bên cạnh, Trình Viễn Hành làm bộ không thấy vẻ mặt lão Liên đang biến đổi không ngừng như bảng pha màu, cực kỳ bình tĩnh mà uống một ngụm trà không gây ra tiếng, bất quá khoe miệng vẫn lộ ra một chút ý cười, cho biết tâm tình của anh ta đang tốt vô cùng.

“Lâm Trung Khanh. Cố lên!” “Lâm Trung Khanh, cố lên!”

Học sinh học viện đồng quân kích động, sôi nổi vì bạn học của mình hô cố lên khích. Ngay cả người vẫn luôn đối phó với Lâm Trung Khanh như Lý Anh Kiệt cũng hô lớn không ngừng, vẻ mặt nghiêm túc, hy vọng Lâm Trung Khanh biểu hiện cố gắng một chút, đừng làm mất mặt ban 1 bọn họ.

Đúng lúc này, dưới tình huống nhiều lần tấn công mà không đắc thủ, A Toàn tựa hồ có chút nóng nảy, nguyên bản thể thuật còn tính tiêu chuẩn thể nhưng bắt đầu xuất hiện một cái sơ hở nhỏ.....

Là cơ hội hay là bẫy rập? Lâm Trung Khanh tâm thần vừa động, lúc này bên tai tựa hồ nghe thấy giọng nói của Lăng Lan: “Tấn công!” Nơi đó đúng là sơ hở của đối phương.

Lâm Trung Khanh căn bản không tự hỏi, chỉ làm theo mệnh lệnh vừa nghe, dùng hết sức lực toàn thân đánh ra một quyền.

“Phanh!” Tiếng nắm tay và vào thịt, một chiêu này Lâm Trung Khanh đánh quá nhanh khiến đối phương trở tay không kịp, không thể tránh đi trực tiếp liền bị đánh trúng!

A Toàn lập tức lùi về sau mấy bước, mồ hôi đầm đìa, tay phải theo bản năng đặt lên chỗ bị đánh trúng, trên mặt tái nhợt, còn lộ ra biểu tình đau đớn kịch liệt. Xem ra một quyền này của Lâm Trung Khanh hoàn toàn đánh trúng A Toàn.

Một cái thuyền viên mang một băng đỏ hình chữ thập màu trắng sắc mặt biến đổi, trực tiếp trong đám người lao ra. Cầm thiết bị tùy thân mang trên eo khẩn cấp rà quét thân thể đồng đội. Sau đó nôn nóng nói: “Nội tạng bị tổn hại có hiện tượng xuất huyết, nhanh chóng đem A Toàn đưa vào khoang an dưỡng.” Người này là bác sĩ của phi thuyền, thuyền y.

Thuyền y vừa nói xong thì có mấy thuyền viên khỏe mạnh nhanh chóng chạy lên, đem A Toàn đưa vào khoang an dưỡng. Nguyên bản thuyền viên vẽ mặt tùy ý, nhằm chán bắt đầu ngưng trọng lên, bọn họ phát hiện đám nhỏ này cũng không đơn giản như bọn họ tưởng.

Trong phòng cách đấu xuất hiện một đợt im lặng ngán ngùi, Lăng Lan nhìn nhóm thuyền viên đã bắt đầu nhìn thẳng vào sự tồn tại của bọn họ mới đánh mắt với Lâm Trung Khanh.

Lâm Trung Khanh nhận được ám chỉ của Lăng Lan lại mở miệng lần nữa: “Cách đấu thể thuật của em vẫn còn chưa thuần thực, làm bị thương vị đại ca kia khiến em cảm thấy có lỗi vô cùng.”

“Bất quá nếu thực lực của quý thuyền viên chỉ đạt tới mức này thì những trận luận bàn tiếp theo không cần phải diễn ra nữa.” Lâm Trung Khanh nói

làm sắc mặt nhóm thuyền viên biến đổi từ xanh sang hồng, đây rõ ràng là đang khinh thường bọn họ.

“Nói như vậy, những học sinh khác trong ban của em còn mạnh hơn sao?” Một giọng nói lạnh lẽo từ phía sau nhóm thuyền viên truyền ra.

Nhóm thuyền viên vẻ mặt khẩn trương mà dời bước né tránh, trong miệng hô: “Huấn luyện viên!”

Lăng Lan hai mắt hơi hơi híp lại, một người mặc quân phục Liên Bang, một người thanh niên toàn thân phát ra hàn khí lạnh lẽo xuất hiện, anh ta ước chừng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, xem ra còn trẻ hơn một vài thuyền viên, nhưng nhìn thái độ cung kính của nhóm thuyền viên, thậm chí có loại sợ hãi thì Lăng Lan liền biết người này không đơn giản.

Lấy áp lực từ đối phương truyền tới, Lăng Lan liền biết người này chính là người mạnh nhất trong tất cả thuyền viên.

Khí thế của đối phương cũng đồng dạng ảnh hưởng tới Lâm Trung Khanh, Lâm Trung Khanh cảm thấy chính mình bị một cỗ áp lực vô hình áp đảo, nhưng cực kỳ kiêu ngạo từ trong xương cốt khiến cậu không muốn làm học viện mất mặt, làm mất mặt ban 1, làm mất mặt Tiểu đội Lăng Lan. Cậu cắn lưỡi, dựa vào đầu đòn trong miệng làm mình khôi phục vẻ mặt kiêu ngạo, cậu trả lời: “Dựa vào thực lực của tôi chỉ có thể tiến vào top 10, mà top 5 ở trên, tôi thật sự không có tư cách nhúng chàm vào...”

“Phải không? Ta đây cũng muốn nhìn xem người còn thể lọt vào top 5 của lớp ban 1 các người mạnh như thế nào.” Huấn luyện viên nhìn nhóm thuyền viên chung quanh một vòng, làm nhóm thuyền viên không tự chủ được mà đứng nghiêm, dựng thẳng ngực. (mình không biết đặt xưng hô thế nào nên để vậy luôn)

“Tiểu đội Kim Lân.” Huấn luyện viên cuối cùng dừng lại trên một tiểu đội: “Lần này các cậu xuất chiến!”

“Vâng, huấn luyện viên!” Sáu người trong tiểu đội Kim Lân khó nén kinh ngạc, bọn họ không nghĩ tới huấn luyện viên sẽ phái bọn họ lên sân khấu.

Mệnh lệnh của huấn luyện viên khiến những thuyền viên khác cũng kinh ngạc vô cùng, bọn họ không thể tưởng được huấn luyện viên lại nghiêm túc như thế, mang theo tiểu đội hoàng bài của bọn họ xuất chiến, chẳng lẽ mấy đứa trẻ này thật sự mạnh như vậy?

“Gọi top 5 của các người ra đi.” Huấn luyện viên an bài thành viên xuất chiến sau liền quay đầu nhìn nhặt hỏi Lâm Trung Khanh.

Lâm Trung Khanh theo bản năng mà nhìn về phía Lăng Lan, Lăng Lan buông tay phải, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra.

Hàn Kế Quân đứng ở bên người Lăng Lan cảm thấy chính mình bị một cỗ lực nhẹ nhàng mà đẩy đi ra ngoài, thân thể không tự chủ được mà bước lên trước hai bước, chắn trước mặt Lăng Lan, thật giống như cậu mới là người mà Lâm Trung Khanh dò hỏi, giống như đang chủ động giải thích.

Hàn Kế Quân là đứa trẻ thông minh nên trong nháy mắt liền biết ai đẩy mình ra ngoài. Cậu đứng thẳng người, trực tiếp hướng về phía huấn luyện viên giới thiệu top 5 năm nay của bọn họ: Tề long, Võ Quỳnh, Lý Anh Kiệt, Lạc Lãng, Lăng Lan.

Vũ Cảnh nhìn Lâm Trung Khanh và Hàn Kế Quân trong sân lén lút hỏi: “An bài như thế nào?”

“Vẫn là luận bàn đơn thuần thôi.” Lăng Lan đem vấn đề ném trả.

“Là như thế nào?” Vũ Cảnh nhíu mày.

“Muốn thắng thì làm theo biện pháp đưa ngựa điều kỵ thôi, là cứng đối cứng.” Liền xem bọn Vũ Cảnh lựa chọn như thế nào, Lăng Lan căn bản

cũng không thềm để ý thắng thua. Cô nhìn về phía người huấn luyện viên kia, tiểu đội Kim Lâm cô không có hứng thú, nhưng nếu có thể cùng vị huấn luyện viên kia đánh một trận thì thật thú vị.

Hai người Vũ Cảnh, Lý Anh Kiệt thương lượng một chút liền quyết tâm muốn thắng lần này, bọn họ cực kỳ khát vọng thắng lợi, không muốn tiếp nhận thua cuộc.

Tề Long và Lạc Lăng cũng không sao cả, bọn họ tỏ vẻ nghe Lăng Lan an bài.

Vũ Cảnh và Lý Anh Kiệt lựa chọn làm mày Lăng Lan nhẹ nhúu nhúu, loại tâm tính sợ thua này thật không tốt. Bất quá Lăng Lan cũng không nói gì thêm, chỉ gật đầu tỏ vẻ đã biết. Tiểu đội Kim Lâm có tổng cộng sáu người, Lăng Lan liếc mắt một cái liền nhìn ra người nào mạnh, người nào yếu, cũng như nhìn ra ưu nhược của bọn họ. Đôi mắt cô xoay chuyển sau đó gọi Tề Long kêu Hàn Kế Quân trở về thương lượng.

Cuối cùng mọi người quyết định chủ động đưa ra yêu cầu để học sinh lựa chọn đối thủ, dù sao bọn họ cũng đứng với tư cách là người yếu, đưa ra một chút yêu cầu cũng không quá đáng.

Hàn Kế Quân đem ý của bọn Lăng Lan nói với huấn luyện viên, huấn luyện viên cũng không có một chút chần chờ trực tiếp đáp ứng.

Lý Anh Kiệt là người đầu tiên lên sân khấu, Lăng Lan vì cậu ta lựa chọn người có thực lực kém nhất trong tiểu đội Kim Lâm. Huấn luyện viên mày nhẹ dương, kinh ngạc nhìn Lý Anh Kiệt nghiêm túc trên sàn cách đấu, quả nhiên thực lực của Lý Anh Kiệt không tồi, đánh ngang nhau cùng với thuyền viên kia, thậm chí không thể rơi xuống thế hạ phong.

“Điền kị đua ngựa sao? Có ý tứ.” Khóe miệng huấn luyện viên lộ ra một tia ý cười, tâm lý muốn giành thắng lợi của đám nhỏ này rất mạnh, bất quá,

này cũng không phải là chuyện xấu gì, nếu là không có loại cảm xúc mãnh liệt này, bọn nhỏ cũng không còn là những thiếu niên nhiệt huyết nữa.

Thế thuật cơ sở của Lý Anh Kiệt rõ ràng kém hơn Lâm Trung Khanh rất nhiều, mà đối thủ của cậu ta lại là mạnh hơn đối thủ của Lâm Trung Khanh n lần, rất nhiều lần thiếu chút nữa bị đối phương đánh trúng nhược điểm, đem cậu đánh bại. May mắn Lý Anh Kiệt còn có võ kỹ gia truyền và bí kỹ đều thuộc loại cao cấp nên mỗi lần cảm thấy không ổn, cậu liền dùng tuyệt chiêu cứu mạng của Lý gia để tránh thoát.

Cứ như vậy, người tới ta đi hơn mấy trăm chiêu, người đội viên tiểu đội Kim Lâm đang chiến đấu cảm giác mặt mũi của mình bị ném hết, một đứa nhỏ cũng không trị được Anh ta ngẩng đầu nhìn về phía huấn luyện viên, có ý thỉnh cầu.

Huấn luyện viên chau mày, không hề nghĩ ngợi quyết đoán lắc đầu. Anh ta đương nhiên biết đối phương thỉnh cầu cái gì, nhưng động tác kia là con át chủ bài của cơ giáp, hơn nữa anh ta cũng không cho rằng dùng con át chủ bài để thắng học sinh có ý nghĩa gì.

Không có được sự đồng ý của huấn luyện viên, người đang đấu tựa hồ không còn ý chí chiến đấu bị Lý Anh Kiệt vô tình đánh trúng vào một lỗ hổng khiến mình bị đánh lùi ba bước.

Người đội viên sững sốt rất nhiều, nổi giận, anh ta muốn lập tức vãn hồi mặt mũi, tư thế tay đột nhiên thay đổi, năm ngón tay nắm lại lao về phía Lý Anh Kiệt.

Huấn luyện viên sắc mặt đại biến, hô to: “Dừng tay!” Đội viên bị một tiếng hét lớn bừng tỉnh, cái trán anh ta ứa mồ hôi lạnh, nhanh chóng thu hồi tư thế trong tay đứng thẳng một bên.

“Trận này, chúng ta nhận thua.” Huấn luyện viên lạnh lùng nói, “119, lập tức trở về cấm túc ba ngày cho tôi.”

“Vâng!” l19 cúi đầu đáp, bởi vì thân cao cho nên Lăng Lan có thể nhìn thấy biểu tình phức tạp trên mặt người đó, có một tia may mắn.

PS: Oa..oa.. tuần sau mình bắt đầu đi học lại nên khi nào có chương mới đăng nhé... không có lịch nữa...

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 135: Tiến Hành Cách Đấu!

119 rất nhanh rời đi phòng cách đấu, rõ ràng là đang bị phạt nhưng Lăng Lan phát hiện không có người đi theo, xem ra kỷ luật của thuyền viên tinh hạm này cực kỳ nghiêm minh, xem ra đây cũng không phải thuê bình thường.

Khóe miệng Lăng Lan lộ ra ý cười, xem ra tinh hạm này cũng không bình thường.

Nguyên bản năm người lấy Lạc Lăng là người thứ hai lên ứng chiến, bất quá Lăng Lan tính toán lại, quyết định đổi vị trí, để Vũ Cảnh lên trước. Đương nhiên, Lăng Lan cũng nói cho Vũ Cảnh biết nhược điểm của người thứ hai bên kia là gì.

Việc đổi vị trí lên sàn đối với Vũ Cảnh cũng không là gì, mặc dù có chút hoang mang, nhưng cũng lên đài, Lăng Lan nhỏ giọng nhắc nhở nói: “Trước cố gắng vượt qua mười chiêu, chờ đối phương xả hết lực thì hãy tấn công.”

Trận đấu trước của Lý Anh Kiệt có thể thắng lợi được kỳ thật là do đối phương chủ động dâng tặng, nhưng mặc kệ như thế nào, điều này khiến cho những thành viên còn lại tiểu đội Kim Lân cực kỳ khó chịu, bọn họ bức thiết cần một trận thắng để văn hồi thể diện của mình.

Lăng Lan đoán trận tiếp theo đối phương sẽ chủ động công kích, nhất định sẽ điên cuồng tấn công để nhanh chóng dành thắng lợi.

Cho nên, việc để Lạc Lãng, không am hiểu đối phó với hình thức tấn công điên cuồng này, xuất hiện trên sàn đấu là không thích hợp, một khi xuất chiến, phỏng chừng không tới mấy chiêu đã bị đánh cho luống cuống tay chân, rất nhanh bị đánh bại. Tuy Lăng Lan cũng không để ý thắng thua, nhưng cũng không muốn Lạc Lãng cái gì cũng chưa học được liền thua cuộc.

Để có thể dành được kết quả như ý trong trận đấu thứ hai này, trước hết cô cần phải để đối phương biết chiến thuật tấn công là không có hiệu quả. Mà sở trường của Vũ Cảnh lại trùng hợp để đối phó với loại chiến thuật đoạt công này, cô tin tưởng Vũ Cảnh tuyệt đối có thể ứng phó được, đây cũng là nguyên nhân Lăng Lan muốn để Vũ Cảnh là người xuất chiến thứ hai.

Đương nhiên, vì bảo đảm Vũ Cảnh có thể thắng trận, Lăng Lan vẫn là nhắc nhở Vũ Cảnh một chút, để cậu chuẩn bị sẵn sàng.

Vũ Cảnh gật đầu tỏ vẻ đã rõ, tuy rằng hai người ở trong ban cũng xem như là đối thủ cạnh tranh, bất quá, điều này không có nghĩa cậu không tin phục phán đoán của Lăng Lan.

Hai người vừa lên đài liền chào nhau. Đối thủ của Vũ Cảnh là một người to lớn khoảng trên dưới ba mươi tuổi, dáng người cường tráng, nhìn cơ bắp hiện ra nơi cánh tay có thể biết được người đó chuyên tấn công bằng tay. Trong lòng Vũ Cảnh âm thầm cảnh giác, lời nhắc nhở của Lăng Lan lại lần nữa vang lên bên tai, nguyên bản còn muốn nhìn phương thức tấn công của đối phương rồi quyết định bây giờ cậu liền chọn thủ trước công sau.

Quả nhiên như Lăng Lan sở liệu, đối thủ lần này lên sân khấu không giống đối thủ của Lý Anh Kiệt là tương đối tùy ý, đối phương đấu vô cùng nghiêm túc. Cũng không có cái gọi là khiêm nhượng, vừa bắt đầu liền như mưa rền gió dữ. Một trận tay đấm chân đá, mạnh mẽ oai phong vô cùng.

Bởi vì Vũ Cảnh có chuẩn bị trong lòng, cho nên khi đối mặt với loại tình huống tấn công hung ác điên cuồng cũng không quá mức hoảng loạn, cậu bình tĩnh mà né tránh, giống như chiếc lá trong gió, không sợ chìm nổi trong sóng biển, vô luận đối phương tấn công hung mãnh như thế nào, cậu cũng có thể tìm được chỗ để tránh né. Không hoàn toàn rơi xuống thế hạ phong.

Thật vất vả chịu đựng một vòng tấn công của đối phương, có lẽ đối phương tấn công lâu nên đã tiết hết khí vì vậy thể công đã chậm lại rõ ràng, đã sớm làm tốt tư thế phản kích, Vũ Cảnh căn bản không suy xét nhiều, trực tiếp tiến lên dùng thể thuật cao cấp của Võ gia (bạn này tên Võ Vũ Cảnh) điên cuồng tiến công, đảo khách thành chủ. Nhìn tình thế đột nhiên thay đổi, đối thủ của cậu nhất thời phải chật vật tránh né, tình hình trận đấu tức khắc nghịch chuyển.

Huấn luyện viên nhìn tình hình này mày hơi nhăn lại, anh ta có thể xác định đối phương đang sử dụng chiến thuật đua ngựa điền kị, không nghĩ tới bọn họ có thể chuẩn xác phán đoán ra hai người yếu nhất của tiểu đội Kim Lân.

Huấn luyện viên còn không có nghĩ ra nguyên nhân thì trận đấu trên sàn đột nhiên thay đổi, hai tay Vũ Cảnh giao lại với nhau rồi đồng thời đánh ra, một chiêu này công kích này tấn công khiến đối phương không kịp phòng bị, bị Vũ Cảnh trực tiếp đánh trúng.

Vũ Cảnh lúc này sử dụng tactic thức thứ hai, thoát nhìn lực công kích không mạnh gần như bằng không, nhưng khi đối phương trúng đòn thì liên tiếp lui ra sau mấy bước.

Vũ Cảnh thấy đặc thế liền không dừng lại người, tiếp tục áp sát, hai nắm tay như mưa rào điên cuồng đánh về phía bụng của đối phương (bởi vì vấn đề chiều cao nên chỉ đánh tới bụng), bất quá loại công kích này của Vũ Cảnh lại làm đối phương không thể không ra tay đón đỡ, bụng là địa

phương yếu nhất của con người, Vũ Cảnh người nhỏ thì nhỏ nhưng lực lượng lại không nhỏ, để tránh bị đánh trúng, đối phương chỉ có thể liên tục lui về phía sau để làm giảm lực công kích.

Đúng lúc này, đòn công kích điên cuồng của Vũ Cảnh đột nhiên dừng lại, cậu thu lực, quay người nhảy về vị trí ban đầu của mình, đem khoảng cách của hai người kéo ra, sau đó hướng đối phương làm một lễ: “Cám ơn chú đã chỉ bảo!”

Người nọ đang đứng bỗng nhiên phản ứng lại, nhìn dưới chân mình, quả nhiên bất tri bất giác anh ta đã bước ra khỏi phạm vi sàן đấu. Nói cách khác anh ta đã bị Vũ Cảnh đã bại.

Anh ta nhin không được cười khổ một tiếng nói: “Thật là lợi hại, anh thua.”

Anh ta bước nhanh đến trước mặt huấn luyện viên, cúi đầu xin lỗi: “Thật xin lỗi, huấn luyện viên, tôi đã thua.”

“118., trở về cấm túc ba ngày!” Huấn luyện viên hơi hơi thở dài một hơi, đồng dạng đưa ra trừng phạt, bại bởi quân sinh đối với người trưởng thành chính là một loại sỉ nhục, trừng phạt mà anh ta đưa ra là để sự sỉ nhục này giảm đi chút ít.

Anh ta cảm kích mà là một động tác chào theo nghi thức quân đội rồi trực tiếp xoay người rời đi, xem ra cũng tự động chạy tới nơi cấm túc, cấm túc cũng không phải chuyện xấu, có đôi khi bình tĩnh một chút có lẽ sẽ có thu hoạch lớn đến không ngờ, rất nhiều người thăng cấp lên cũng nhờ phương thức cấm bế (cấm túc) này.

Bất quá, hai người liên tục tự giác mà cấm túc khiến cho mấy người Lăng Lan thoáng nhìn lẫn nhau, bọn họ cùng chắc chắn tinh hạm này là quân hạm đang trong thời gian nghỉ vụ nguy trang thành thuyền đánh

thuê. Mà nơi bọn họ sắp đến chắc chắn cũng không phải tinh cầu nguyên thủy bình thường gì, chỉ sợ là một tinh cầu chưa được quân bộ công bố.

Có thể thành công thắng hai trận liên tiếp khiến cho học sinh của học viện đồng quân có chút lảng lảng, mọi người bắt đầu hy vọng những người lên tham gia trận đấu có thể thắng hết toàn bộ năm trận. Bất quá, so với nhóm quân sinh bởi vì thắng lợi mà có chút mất đi lý trí, vẫn có một số người lại cực kỳ bình tĩnh cho rằng những trận tiếp theo sẽ không còn dễ dàng như vậy nữa.

Đặc biệt là hai người Tề Long và Lạc Lăng, biểu tình lúc này cực kỳ nghiêm túc, bởi vì chính miệng lão Đại nói cho bọn họ biết sẽ để hai người mạnh nhất trong tiểu đội Kim Lâm đấu với bọn họ, ẩn theo cách nói của Lăng Lan, đây rõ ràng tới cửa tìm ngược.

Người thứ ba lên sàn là Lạc Lăng, đối thủ của cậu là một người trẻ tuổi khoảng hai mươi tuổi, lớn lên thật văn nhã, trên mặt còn mang theo tươi cười thẹn thùng, làm người cảm giác thật vô hại.

Bất quá Lăng Lan chuẩn xác nói cho Lạc Lăng người này không đơn giản như vậy, là người mạnh thứ hai trong tiểu đội sáu người của tiểu đội Kim Lâm, không những vậy còn âm trầm, là nhân vật giết người không đèn mạng. Lúc nói những lời này, trên mặt Lăng Lan rõ ràng mang một chút thương xót, cho thấy trận này của Lạc Lăng chắc chắn không có kết cục tốt.

Huấn luyện viên một lòng cho rằng đối phương sẽ dựa theo phương pháp đua ngựa điền kị nên tiếp theo sẽ chọn người mạnh thứ ba, không nghĩ tới đối phương vừa lên liền lựa chọn người mạnh thứ hai trong tiểu đội, lại còn là cái người âm mưu quỷ kế đầy bụng kia.

Huấn luyện viên nhìn không được lắc lắc đầu, cảm giác bọn Lăng Lan chắc chắn sẽ thất vọng, vì người trẻ tuổi này cho dù là anh ta (huấn luyện viên) cũng cảm thấy cực kỳ khó giải quyết, bởi vì phương thức đấu của

người trẻ tuổi kia có rất nhiều bấy rập, cũng nhiều dụ hoặc vô cùng, anh ta (huấn luyện viên) cũng không tránh được bị trúng chiêu vài lần.

Chẳng lẽ đám nhỏ cho rằng người này là người yếu nhất trong tiểu đội? Huấn luyện viên nghiêm túc mà nhìn nhìn nhân vật phúc hắc kia lên sân khấu, có loại cảm giác giống như mình bị trúng kế?

Tầm mắt huấn luyện viên lại quay về hướng Lăng Lan lần nữa, muốn nhìn xem có thể phát hiện gì từ bọn nhỏ. Khi anh ta (huấn luyện viên) phát hiện những quân sinh kia chỉ mới cao bằng nửa thân mình thì đột nhiên sửng sốt, ngay sau đó nhin không được mà bật cười. Thế nhưng bất tri bất giác lại đặt đám nhỏ đó trở thành những đối thủ ngang hàng mình, đối phương rõ ràng chỉ là những đứa trẻ mới hơn mười tuổi, làm sao có thể phán đoán ra người mạnh yếu của tiểu đội Kim Lâm chứ, có lẽ thắng được hai trận trước cũng chỉ là do trùng hợp...

“Lạc Lăng, sau khi đi lên thì đừng nghĩ nhiều, không cần quản đối phương có lỗ hổng hay không, chỉ cần nghiêm túc đánh thể thuật cơ bản, như vậy là được.” Không đành lòng nhìn Lạc Lăng thua thảm, Lăng Lan vẫn đưa ra một vài nhắc nhở cho Lạc Lăng.

Lạc Lăng gật gật đầu, vui sướng nói: “Đã biết, lão Đại.” Liền tính biết chính mình đi tìm ngược, nhưng có thể thua đẹp một chút cũng là tốt.

Trong lòng Lạc Lăng biết rõ, chính mình tuyệt đối không thể so với đối phương, tuy rằng đối phương thoát nhìn trẻ tuổi nhưng khẳng định đã trải qua vô số chiến hỏa, bỏ ra từ trong sự sinh tử, tồn vong. Như vậy kinh nghiệm chiến đấu của người đó chắc chắn vượt qua cậu mấy lần.

Có lẽ thấy thế đoạt công của 118 không tác dụng nên lần này khi nhìn thấy vẻ mặt cẩn thận của Lạc Lăng, không vì thắng hai trận trước mà kiêu ngạo tự mãn, đối thủ của cậu đơn giản từ bỏ đoạt công, bắt đầu tính đi loanh quanh giăng co, đương nhiên trong lúc giăng co còn cố ý mà lộ ra

một ít lỗ hổng trong phòng thủ, những lỗ hổng nhỏ linh tinh ý đồ dụ dỗ Lạc Lãng chủ động công kích.

Bất quá, Lạc Lãng bởi vì có Lăng Lan nhắc nhở nên căn bản đối với những lỗ hổng đó nhìn như không thấy, cậu cực kỳ bình tĩnh, trước khi không biết rõ ràng thật lực của đối phương, cậu sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

Cứ giằng co mấy vòng như vậy, đối phương tựa hồ cảm thấy tiếp tục đi xuống cũng không có tác dụng gì, vì thế liền chủ động tấn công.

Thế thuật cơ bản của học viện đồng quân tuy được nói công thủ cân bằng, nhưng nếu truy kỹ hơn sẽ phát hiện những đòn tấn công của nó đều từ phòng ngự mà sinh ra, nói cách khác, thế thuật cơ bản của học viện đồng quân là thuật đấu vật phòng ngự cực kỳ chắc chắn, thậm chí có thể nói là hoàn mỹ.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 136: Lăng Lan Phẫn Nộ!

Lạc Lăng bởi vì luôn nhớ lời cảnh báo của Lăng Lan nên vô luận đối phương đoạt công như thế nào, dụ hoặc như thế nào, lỗ hổng nhiều như thế nào, cậu vẫn đều có thể thủ như một, làm lơ hết thảy, vận dụng thể thuật cơ bản đã luyện tập cực kỳ thuần thục, thấy chiêu chặn chiêu, canh phòng nghiêm ngặt, lại không chịu chủ động công kích.

Bất quá, loại tình huống này rất nhanh bị đánh vỡ, lúc Lạc Lăng không biết lần thứ mấy phát hiện lỗ hổng trong phòng ngự của đối phương thì rốt cuộc cậu động tâm. Bắt đầu suy nghĩ cái lỗ hổng này có phải thật sự hay không Không thể trách Lạc Lăng thiếu kiên nhẫn, bởi vì cùng với những lỗ hổng cậu phát hiện trước kia thật không giống nhau, thậm chí rất nhiều lần đều bị cậu xem nhẹ, có thể thấy được vị trí này được che dấu cực kỳ ẩn nấp.

So sánh với những lỗ hổng khác sau khi bị cậu làm lơ liền biến mất, thì cái lỗ hổng này vẫn như cũ sẽ bí ẩn xuất hiện, thậm chí dù bị bỏ qua thì nó vẫn cứ xuất hiện lại.

Đương nhiên Lạc Lăng cũng không xúc động mà lựa chọn công kích, cậu thật cẩn thận quan sát nguyên nhân lỗ hổng kia xuất hiện, lời nói của Lan lão Đại cậu cũng không quên, cho nên quyết định nhìn nhìn, chỉ cần xác định đây là một cái lỗ hổng thật thì cậu tuyệt đối sẽ không nường tay.....

Lạc Lãng bắt đầu mà quan sát động tác của đối phương, cùng với cảm nhận phần lực mà hai tay đối phương mang lại.

Đối phương thuận tay trái! Cho nên lực tay trái mạnh hơn so với bên phải rất nhiều. Nhưng mọi người đều biết, cùng là một đòn đánh giống nhau nhưng tay phải thường theo thiên hướng công kích, còn tay trái thì dùng để phòng ngự. Có lẽ vì nguyên nhân này, nên khi đối phương đem thể thuật cơ bản biến thành tay phải đón đỡ, tay trái tấn công đã tạo ra lỗ hổng này. Phòng thủ thường thật dễ dàng xuất hiện sai lầm.

Đối mặt với vấn đề này, đối phương thật đã nghĩ ra được một biện pháp giải quyết tốt, anh ta lựa chọn một con đường rất khó phát triển, đó là dùng việc thay đổi các đòn tấn công liên tục, linh hoạt để thủ thêm một tầng cho lỗ hổng của mình. Nếu luyện thành công theo hướng này, thì ở trên mặt cách đấu, tuy không thể nói là vô địch, nhưng với những người ngang cơ mình muốn thắng lợi cũng là rất khó.

Bất quá, lúc này anh ta còn chưa hoàn toàn dung hợp, ngược lại vì nguyên nhân này mà làm cho động tác cắt khi đổi chiêu xuất hiện tình huống chậm lại một nhịp, cũng khiến cho lỗ hổng kia hình thành.

Lạc Lãng sau khi xác định lỗ hổng này là do phòng ngự rồi ngoài ý muốn mà phát hiện nên sau khi cùng đối phương thủ qua mấy chiêu liền quyết định không đợi nữa, lựa chọn tăng lực tấn công. Nếu đây là một cơ hội, cậu tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Lúc Lạc Lãng huy quyền đánh về lỗ hổng trong nháy mắt của đối phương thì Lăng Lan đang ngồi coi ở dưới thầm than trong lòng một tiếng, cái lỗ hổng này quá tốt đẹp, Lạc Lãng vẫn không có biện pháp ngăn cản dụ hoặc, trúng kế!

Quả nhiên, Lạc Lãng một quyền đánh ra, rõ ràng là nhược điểm lúc nào cũng xuất hiện bỗng nhiên không thấy nữa, giống như cái nhược điểm kia

chỉ là một ảo giác của cậu, căn bản không tồn tại.

Lạc Lãng chỉ cảm thấy đòn công kích của mình bị một cánh tay hữu lực chặn lại, sau đó thừa cậu còn chưa thu lực thì liền thuận thế kéo cậu về phía trước.

Lạc Lãng chỉ cảm thấy cả người mất đi trọng tâm, nhào về phía trước, cùng lúc đó cậu cảm thấy bụng mình chịu một đòn nghiêm trọng, sau đó cả người bay ngược ra sau, một ngụm máu tươi không nhịn được văng ra ngoài...

Không chỉ có như thế, trong tầm mắt của Lạc Lãng, đối phương lại một lần nữa giơ nắm tay lên, hung hăng mà đánh xuống.

Giờ phút này trong lòng Lạc Lãng cực kỳ bất đắc dĩ và ảo não vì chính mình không thể thủ vững theo lời cảnh cáo của lão Đại, trúng dụ chiêu của đối phương, mà gặp kết quả bi ai này, chỉ sợ là cậu phải nằm trong khoang dưỡng thương rồi, chỉ hy vọng đừng bị thương quá nặng, cậu còn phải tiến hành chương trình săn thú.

Đúng lúc này, một bóng người đột nhiên xuất hiện ở đài cách đấu, đem một quyền của đối phương trực tiếp chặn lại.

Lăng Lan lạnh băng nói: “Trận này, chúng ta nhận thua! Bất quá.....” Trên người huyết sắc sát khí đột nhiên xuất hiện, chỉ là trong phút chốc lại làm mọi người ở đây cảm giác cả người phát lạnh.

Lăng Lan hai mắt như hàn mang bắn thẳng vào mắt đối phương, khi trong lòng đối phương dâng lên một cỗ hàn ý thì nói tiếp: “Một quyền này tôi nhận!”

Nói xong, Lăng Lan cầm tay đối phương, tay phải tăng lực bóp chặt, một tiếng “Răng rắc” thanh thúy vang lên, tay của người kia trực tiếp bị Lăng Lan bóp gãy.

“Dừng tay!” Khi tiếng gậy xương vang lên, tiếng hét của huấn luyện viên bên kia cũng đồng thời vang lên, anh ta tức muốn học máu nói: “Cậu thật quá đáng.”

Lăng Lan mắt lạnh nhìn lại, lạnh nhạt nói: “Quá đáng? Nếu một kích vừa rồi đã làm bạn của tôi bị thương, vậy thêm một quyền nữa chẳng lẽ không quá đáng?”

Huấn luyện viên mặt đỏ tới mang tai: “Cậu làm sao biết quyền tiếp theo sẽ làm bạn của cậu bị thương? Tiểu đội Kim Lâm luôn giữ tốt lực đánh của mình, có thể thu phát lực một cách tự nhiên.”

“Thu phát tự nhiên? Hay cho chữ thu phát tự nhiên.....” Lăng Lan cười lạnh mấy tiếng.

Đúng vậy, Lăng Lan nổi giận, nguyên bản Lạc Lăng đã bị đối phương đánh bị thương, nhưng đối phương còn không bỏ còn lao tới thêm một đòn ác ý, trong nháy mắt này, Lăng Lan có thể cảm giác được một quyền này có bao nhiêu lực, tuy rằng sẽ không làm Lạc Lăng chết, nhưng tuyệt đối sẽ làm Lạc Lăng ở trong khoang an dưỡng ngây ngốc từ ba đến năm tháng, như vậy chương trình học săn thú lần này Lạc Lăng liền vắng học.

Phải biết rằng chương trình học săn thú lần đầu tiên là cực kỳ quan trọng, thậm chí ảnh hưởng đến những tài nguyên, vật tư được phân phối để bồi dưỡng sau này, Lạc Lăng không thể không tham gia được.

Đây cũng là nguyên nhân Lăng Lan không thể tha thứ được, cho nên mới trong cơn tức giận, trực tiếp bóp gãy tay đối phương.

Lăng Lan nói tới điểm này thì trào phúng cười lạnh làm huấn luyện viên có chút nan kham, thủ hạ này của anh ta tuy rằng thực lực và thiên phú đều cực tốt, nhưng tâm nhãn lại có chút nhỏ, liên tục hai trận thất bại làm cậu ta cực kỳ tức giận, cho rằng ném mặt mũi Kim Lâm bọn họ, cho nên mới dưới

tình huống đặc thăng còn không bỏ qua, muốn làm cho những quân sinh kia đẹp mặt, lại không nghĩ rằng đá phải một khối ván sắt.

“l15, sau khi trị liệu thương thế, cũng lập tức cấm túc đóng cửa ba ngày cho tôi, tĩnh lại một chút.” Cảm thấy cực kỳ thật mất mặt, huấn luyện viên hướng l15 rống giận.

l15 tuy rằng bị Lăng Lan vắn gây tay nhưng mặt cũng không đổi sắc, tựa hồ bị vắn gây tay không phải chính mình, chỉ là trên trán người đó toát ra một tầng mồ hôi mỏng chứng minh giờ phút này mình đang chịu đựng đau đớn. Nghe huấn luyện viên trừng phạt, l15 dùng cánh tay lành của mình làm một cái chào theo nghi thức quân đội: “Vâng, huấn luyện viên!”

Lúc rời đi, ánh mắt l15 âm hàn mà nhìn lướt qua Lăng Lan còn đứng ở trên sàn đấu, trong mắt, một cổ lệ khí nháy mắt thoáng hiện, bất quá rất nhanh liền khôi phục bình thường, tựa hồ cổ lệ khí vừa rồi kia chỉ là một loại ảo giác.

“Lão Đại, hần dám làm gì bất lợi cho cô, tôi sẽ đi giết hần.”Tiểu Tứ thấy một màn như vậy, tức khắc nổi trận lôi đình, kéo tay áo chuẩn bị vì lão Đại xả giận.

Lăng Lan tức giận nói: “Người muốn giết hần? Giết như thế nào?”

Lúc này tiểu Tứ phát hiện chính mình là một thực thể không tay không chân, căn bản không có biện pháp giúp lão Đại diệt tên kia thì như bị đả kích, tức khắc ngồi xổm góc tường bắt đầu buồn bực vẽ xoắn ốc.

Đột nhiên nó phản ứng lại, kích động mà nhảy dựng lên nói: “Lão Đại, chỉ cần cô nhanh chóng cơ giáp thuộc về mình, như vậy tôi có thể giúp cô rồi.” Hần hoàn toàn có thể thay thế được quang não cơ giáp, chỉ huy cơ giáp đi pk cùng tên kia

Lăng Lan không đành lòng nhìn tiểu Tứ thất vọng, vì thế gật đầu nói: “Đúng, ta nhất định sẽ nhanh chóng có cơ giáp, sau đó để tiểu Tứ giúp ta giải quyết những người xấu có thể gây bất lợi cho ta.” Tiểu Tứ lúc này mới bị Lăng Lan trấn an xuống.

l15 trừng mắt đối với Lăng Lan cũng không có người phát hiện, mọi người đối với biểu hiện của l15 đối mặt đau nhức mà mặt không đổi sắc cực kỳ thần phục. Đương nhiên càng nhiều người nhìn về phía Lăng Lan đang đứng ở trên sàn đấu, trong ánh mắt tất cả đều là khiếp sợ và không thể tưởng tượng.

Đương nhiên học sinh của học viện đồng quân về mặt cũng không thay đổi nhiều, như thế vốn chính là như vậy, bọn họ đều biết thực lực của Lăng Lan xác thật đã đạt tới loại trình độ này, cũng làm nhóm thuyền viên không dám nữa coi thường nhóm quân sinh nữa.

Lúc này, huấn luyện viên đã khôi phục về mặt đạm nhiên như trước, anh ta nhìn về phía Lăng Lan lạnh lùng thốt: “Chỉ sợ cậu chính là người mạnh nhất trong các quân sinh, dựa theo thân thủ này, thành viên của tiểu đội Kim Lâm căn bản không phải đối thủ của cậu, như vậy những trận tiếp theo không cần đấu nữa.” Anh ta nhìn về phía đội trưởng, người mạnh nhất của tiểu đội Kim Lâm, đó là một người thanh niên lạnh lùng khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, trên mặt lộ ra một tia tiếc nuối, đối phương có thể một chiêu chặt gãy tay l15, như vậy chỉ sợ l13 cũng không có biện pháp duy trì mấy chiêu.

“Đương nhiên vẫn phải đánh, trận tiếp theo lên sân khấu cũng không phải là tôi mà là một người khác trong top 5, Tề Long!” Lăng Lan đột nhiên gào to một tiếng.

Tề Long nhanh chóng chạy bước nhỏ tiến lên nói: “Lão Đại, có mặt.”

Lăng Lan vỗ vỗ bả vai Tề Long, sau đó nhìn đội trưởng đội Kim Lân thành khẩn nói: “Vị này đại ca này, phiền anh chỉ điểm cho người bạn học này của em.”

Đội trưởng nhìn huấn luyện viên chờ đợi mệnh lệnh, huấn luyện viên bất đắc dĩ gật đầu, nếu ngay từ đầu đã đáp ứng đánh xuống, anh ta cũng không thể nói không giữ lời.

Trong phòng của hạm trưởng, bởi vì Lạc Lăng bị thương mà sắc mặt Trình Viễn Hành khê biến, nhìn Lăng Lan cấp lực phản kích liền tức khắc khôi phục bình thường, mà ngược lại, lão Liên vẻ mặt âm trầm, cảm thấy mặt mũi của mình bị ném hết, không nghĩ tới người trẻ tuổi mà ông kỳ thác kỳ vọng rất cao lại thua như vậy.

“Lão Liên, I15 kia nhất định là thiên tài của các ông đi, có chút kiêu ngạo tự phụ cũng là bình thường.” Trình Viễn Hành hảo tâm khuyên giải.

“Hừ, cùng Lăng Lan trong ban của cậu mà so, liền trực tiếp trở thành một đồng bùn lầy.” Lão Liên hừ lạnh một tiếng, trong lòng ngứa ngáy vô cùng, nếu có thể đánh tới như vậy thì đây tuyệt thể thiên tài, ông liền kém chút phần khích quá độ.

“Tôi đã nói rồi, đừng đánh chủ ý lên nó, nó đã sớm bị một đội quân đặc chiến theo dõi rồi.” Trình Viễn Hành trực tiếp đem tin tức này nói cho đối phương, chính là hy vọng người này đừng lãng phí công phu, có những thiên tài thật sự chỉ có thể nhìn mà không thể có.

Lão Liên tiếc nuối mà thở dài một hơi, cấp tinh hạm của bọn họ vẫn là quá thấp, cùng những tuyệt thể yêu nghiệt này căn bản không có duyên phận, đây cũng là vì sao khi I15 đi tới nơi này, cho dù đối phương có chút lòng dạ hẹp hòi, nhưng vẫn như cũ được bọn họ kỳ vọng không thôi.

Mà trên sàn đấu, Tề Long và Kim Lân đội trưởng I13 đã đánh khó phân thắng bại, phương thức cách đấu của I13 cũng thuộc loại tấn công mườ

phần, khá giống với cách đánh của Tề Long, đơn giản mà nhanh chóng. Lăng Lan đã sớm phát giác hơi thở của bọn họ là giống nhau cho nên liền để Tề Long và đối phương đối chiến.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 137: Khí Kinh Cấp?

Bất quá, cuối cùng Tề Long vẫn bại bởi l13, cũng chính là đội trưởng tiểu đội Kim Lâm. Bất quá Tề Long cũng không thất vọng, từ khi bắt đầu, cậu liền biết cho dù mình có thiên phú như thế nào, học cách đấu thể thuật tốt ra sao thì khi đối mặt với lão binh có thần kinh bách chiến, có kinh nghiệm chiến đấu hàng đầu, việc chiến thắng là không thể nào xảy ra.

Tính cách hai người đều sang sảng, đại khí nên sau một hồi đấu với nhau, đội trưởng tiểu đội Kim Lâm l13 liền rất thích Tề Long. Vì thế l13 liền quyết định mời cậu đến sân cách đấu tìm mình, nếu được anh ta sẽ tùy thời gian mà luận bàn cách đấu với Tề Long.

Không thể không nói, sự kết giao giữa người với người thật sự dựa vào duyên phận, Tề Long và l13 không thể nghi ngờ là cực có duyên, điều này làm cho Lăng Lan kinh hỉ cực kỳ.

Lăng Lan rất rõ ràng Tề Long đang gặp bình cảnh đầu tiên trong thể thuật, nếu muốn đột phá nó thì chỉ có hai loại phương pháp, một loại là chờ đợi thời cơ, gặp được ngộ đạo, như vậy bình cảnh liền tự nhiên mà được giải quyết dễ dàng. Loại thứ hai là dựa vào vô số trận đấu thể thuật để qua bình cảnh, đặc biệt là khi đấu với những người kinh nghiệm phong phú cách, cùng cao thủ để luận bàn, như vậy sẽ dễ dàng phát hiện ra linh cảm để đột phá, khả năng vượt bình cảnh sẽ nhanh hơn.

Đương nhiên cả hai loại biện pháp này đều yêu cầu cơ duyên, bất quá so sánh giữa loại đầu tiên mơ hồ, mờ ảo không xác định, thì loại thứ hai có xác suất thành công rõ ràng cao hơn nhiều, vì vậy Lăng Lan đương nhiên hy vọng Tề Long đi con đường thứ hai.

Đáng tiếc, nếu tìm những người chung quanh Lăng Lan thì không ai có thể giúp Tề Long được, tuy rằng Lăng Lan có thực lực mạnh nhất, nhưng bởi vì những chiêu thức cô học chủ yếu là sát chiêu nên không thích hợp với loại luận bàn tìm đường lĩnh ngộ vừa hao tổn thể lực, vừa mất thời gian, mà những người khác thực lực lại thấp hơn Tề Long, căn bản không có biện pháp giúp cậu dưới áp lực cường đại thuận lợi bùng nổ bản thân để đột phá.

Đối với điều này Lăng Lan cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ, bên người không có người tốt để chọn nên cô chỉ đành để Tề Long tiếp tục đình trệ ở bình cảnh không kỳ hạn như vậy. Chờ đợi ngộ đạo xuất hiện. Đến nỗi những giáo viên dạy cách đấu trong học viện cũng bởi vì phải dạy cho quá nhiều học sinh nên cũng không ai có thời gian chỉ đạo Tề Long.

Đương nhiên còn có một lựa chọn chính là dựa vào đạo sư vỡ lòng của Tề Long. Tề Long càng học nhiều liền càng có thể cảm nhận được sự cường đại của đạo sư vỡ lòng, chỉ là đáng tiếc sau khi dạy dỗ cậu một năm, người đạo sư vỡ lòng liền trở thành thần long không thấy đầu cũng không thấy đuôi, nếu muốn tìm ông ấy căn bản không thể tìm được. Chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi đạo sư chủ động tìm tới mình.

Mà bình cảnh của Tề Long chỉ mới xuất hiện gần đây cho nên đạo sư vỡ lòng của Tề Long vẫn chưa biết học sinh của mình đã lâm vào bình cảnh đầu tiên.

Nhưng rất nhanh tâm tình Lăng Lan liền tốt trở lại, cô không nghĩ tới trong quá trình luận bàn cách đấu trên tinh hạm này lại ngoài ý muốn giúp Tề Long giải quyết vấn đề. Tiêu chuẩn về cách đấu của l13 rõ ràng cao hơn

Tề Long, mà phương thức đấu của anh ta cũng giống với Tề Long, như vậy việc đột phá bình cảnh không thể nghi ngờ có xác xuất thành công tương đối cao.

Lúc này, tâm tình Lăng Lan rất tốt nên đối với oán khí của l15 cũng có chút không quan tâm, trong lòng quyết định nếu đối phương không chọc cô, cô tuyệt đối sẽ không chủ động đi đối phó.

Trong lúc tất cả mọi người cho rằng lần luận bàn cách đấu này chấm dứt thì một việc ngoài ý muốn đã xảy ra, Lăng Lan thế nhưng mở lời đối với huấn luyện viên của tinh hạm nói: “Vị huấn luyện viên này, không bằng chúng ta đánh một trận đi?”

Huấn luyện viên nghe vậy thì liếc mắt nhìn Lăng Lan một thật sâu, lúc này mới nói: “Chính hợp ý tôi!” Khi Lăng Lan sạch sẽ lưu loát chặn đòn tấn công của l15 thì huấn luyện viên đã chấn động về mặt thực lực rồi, càng không nói tới việc cô tàn nhẫn trực tiếp bóp gãy tay l15 thủ đoạn càng khiến anh ta kinh hãi, thậm chí thời điểm huyết khí trên người Lăng Lan hơi hơi tiết lộ ra ngoài thì một cảm giác sợ hãi chạy dọc từ đầu xuống chân anh ta.

Huấn luyện viên rất rõ thực lực của Lăng Lan rất mạnh, có lẽ so với anh ta cũng không kém là bao cho nên cũng muốn tự mình lên sân khấu cùng Lăng Lan tỷ thí một trận để mình có thể chân chính thấy rõ ràng thực lực đứa nhỏ này. Học viện đồng quân trung tâm luôn được gọi là trại tập trung của các yêu nghiệt thiên tài, như vậy anh cũng muốn thử xem cái gọi là người mạnh nhất trong các thiên tài sẽ cường đại như thế nào.

Lăng Lan nói làm tất cả quân sinh kích động vạn phần, không nghĩ tới Lăng Lan sẽ hướng huấn luyện viên của tinh hạm mà khiêu chiến, tất cả mọi người rõ ràng, huấn luyện viên của tinh hạm khẳng định là người mạnh nhất ở tinh hạm.

Những người xem cuộc chiến rất tự giác mà im lặng, gắt gao mà nhìn chăm chăm hai người đang ở trên đài cách đấu kia.

Lăng Lan và huấn luyện viên chỉ đứng xa nhìn nhau, từng người đứng ở một bên, tựa hồ cách đấu còn không bắt đầu, nhưng những người đang xem cuộc chiến đều biết rằng sự thật không phải như vậy, bởi vì thần thái hai người đều cực kỳ nghiêm túc. Thậm chí ẩn ẩn cảm giác giữa hai người bọn họ có một cỗ áp lực vô hình đang chậm rãi hình thành. Tất cả người đang xem trận đấu đều cảm giác được cỗ áp lực này, cỗ áp lực khiến họ không tự chủ được mà lui về phía sau.

Thật mau, những người xem trong phòng cách đấu đều rời đi đài cách đấu hơn mười mét, những người có thực lực trên tinh hạm cao hơn người lúc này mới đứng vững thân thể, mà học viện đồng quân. Có thể đứng ở khu vực này, chỉ có Tề Long và Võ Cảnh, mà Lý Anh Kiệt, Lạc Lăng thì đứng sau học một bước, còn Diệp Như và Lâm Trung Khanh thì đứng sau Lạc Lăng nửa bước, đây cũng là đang thể hiện thực lực của bọn họ.

Ở bên ngoài phòng cách đấu, quân sinh chiếm cứ đại bộ phận, điều này cũng làm các quân sinh âm thầm cắn răng, quyết định càng thêm nỗ lực mà luyện tập, tuyệt đối không thể làm lớp đặc cấp ban 1 của bọn họ bị mất mặt, tất cả mọi người vẻ mặt mong đợi mà nhìn đám Tề Long đang đứng ở đằng trước, một ngày nào đó bọn họ cũng muốn đứng ở bên người bọn họ (đám Tề Long).....

Còn Lăng Lan đang ở trên lôi đài..... Ách, kia không phải người, bọn họ không cùng yêu nghiệt so đấu.

Khí thế trên người của Lăng Lan và huấn luyện viên va chạm lẫn nhau, đều cố gắng áp chế đối phương, huấn luyện viên lần đầu tiên toàn lực ứng phó, lại phát hiện Lăng Lan vẫn đứng ở nơi đó như một cây định hải thần châm (gậy Như Ý trong Tôn Ngộ Không), căn bản không hề lay động.

Huấn luyện viên hít sâu một hơi, biết sức lực của mình đã tới đỉnh điểm, là lúc ra tay.....

Những người bàng quan đang kiên nhẫn chờ xem trận đấu thì ngay lập tức phấn khích khi nhìn thấy hai người trên lôi đài đột nhiên đồng thời xông lên, từng người chém ra một quyền.

Một quyền này thoát nhìn cũng không nặng, thậm chí còn có cảm giác nhẹ như con mèo đang chơi chim, không có chiêu thức cách đấu nào hoa mỹ, chỉ có một quyền vô cùng đơn giản một quyền, nói thì nhanh cũng không tính là nhanh, tất cả mọi người đều nhìn về phía hai cánh tay đang đánh về nhau, càng ngày càng gần, cuối cùng va chạm vào nhau.

Một tiếng “Phanh” vang lớn! Rõ ràng thoát nhìn chỉ là một quyền tùy tiện như vậy, thế nhưng khi chạm lẫn nhau thì một tiếng đinh tai nhức óc bạo vang, không chỉ có như thế, cổ lực vô hình phát ra khi hai nắm tay chạm vào nhau còn đem những người xem cuộc chiến bức lui ra ngoài. Bọn Tề Long Vũ Cảnh lại lần nữa bị cổ kinh khí này bức lui ba bốn bước, ngực bị chấn động nặng nề giống như bị đánh một đòn nghiêm trọng.

Vũ Cảnh, Diệp Như kinh nghi mà liếc mắt nhìn nhau, Lý Anh Kiệt sắc mặt đại biến, vẻ mặt hai người Tề Long Lạc Lăng thì bình tĩnh, mà ánh mắt Lâm Trung Khanh thì đột nhiên lóe lóe.

Mà một ít thuyền viên của tinh hạm thực lực không đủ cũng bị cổ kinh khí này ném đi ra ngoài ngã xuống đất, một quyền này làm tất cả thuyền viên vẻ mặt khiếp sợ, nguyên bản còn một chút coi khinh những quân sinh giờ đã hoàn toàn không còn.

Mà trong phòng của hạm trưởng, lão Liên thấy một màn như vậy sắc mặt cũng đại biến thất thanh nói: “Sao có thể chứ, nó thế nhưng đạt tới khí kinh cấp.....”

Cấp bậc của thể thuật được chia ra làm sáu bậc: cơ sở, cụ hiện, tỉ mĩ, khí kinh, lĩnh vực, thần vực. Trừ bỏ cấp cơ sở, cụ hiện có hơn mười cấp dưới nó thì những bốn cấp còn lại đều là bình cảnh, sự khác biệt của mỗi bình cảnh chính là dựa vào độ mạnh yếu mà người dùng thể hiện sau khi lĩnh hội được bình cảnh đó.

Mà mười cấp của cơ sở, cụ hiện khác nhau ở chỗ lực quyền, tốc độ, và phản ứng của thần kinh, chỉ cần đạt tới yêu cầu cần thiết để qua hai cấp bậc này thì bình cảnh sẽ tự nhiên xuất hiện. Nếu đột phá bình cảnh như vậy liền tiến vào thể thuật tỉ mĩ, điều này cũng chính thức chứng minh người vượt qua bắt đầu tiến vào hàng cao thủ.

Cho nên, thế giới này có một câu: Trên mặt thể thuật, dưới tỉ mĩ đều là người tầm thường.

Giống như học viện đồng quân trung tâm, học sinh dưới mười ba tuổi đều ở trong phạm vi cơ sở, mười ba tuổi trở lên mới bắt đầu tiến vào bậc cụ hiện.

Đương nhiên, cũng có không ít đứa trẻ thiên phú vô cùng tốt, còn không đến mười ba tuổi đã có thể tiến vào cấp cụ hiện, mà Tề Long thiên phú kinh người đã chạm đến cấp tỉ mĩ, chỉ chờ đột phá cuối cùng để chính thức tiến vào bình cảnh.

Cho nên, lấy tuổi hiện tại của Lăng Lan đã tiến vào khí kinh cấp thì cho dù là người trầm ổn lão luyện như lão Liên cũng không tránh được sắc mặt đại biến, vẻ mặt không thể tin.....

Trình Viễn Hành kỳ thật cũng bị thực lực của Lăng Lan làm ngấy ngấn cả người, Lăng Lan rất mạnh anh biết, nhưng mạnh đến loại trình độ này thì anh ta không tưởng được.

Đương nhiên bây giờ anh ta mới nhận ra nguyên nhân vì sao mỗi khi Lăng Lan đụng tới Lạc Lăng hoặc Tề Long khi liền chủ động nhận thua,

không đấu nữa, cũng không bày ra thực lực của chính mình. Mà những trận đấu trước, Lăng Lan đều chỉ dùng một chiêu khiến cho giáo viên bọn họ căn bản không có cơ hội thấy rõ thực lực. Trận đấu ngày hôm nay rốt cuộc khiến Trình Viễn Hành hiểu vì sao ở những buổi luyện tập cách đấu bình thường Lăng Lan đều không chịu ra tay. Có thể nói, ở học viện đồng quân trung tâm, trừ những học sinh năm cuối thuộc hàng yêu nghiệt có khả năng đấu vài chiêu với Lăng Lan thì những học sinh khác tuyệt đối là bị ngược.

Trình Viễn Hành bị lão Liên nói cho bưng tỉnh, nhưng rất nhanh liền ra vẻ mình đã biết chuyện này từ sớm, mạnh miệng nói: “Vì sao không có khả năng? Học viện đồng quân trung tâm cũng chúng tôi, thiên tài loại nào cũng có thể có.”

Lão Liên ánh mắt như nổi lửa trừng mắt nhìn người đang mạnh miệng bên cạnh nói: “Nếu thiên tài nhiều như vậy, vì sao không chuyển tới chỗ chúng tôi mấy cái?” Mỗi lần phân bố người tới chỗ bọn họ đều chỉ có tân binh, thậm chí còn là những người có cực kỳ bình thường.

Trình Viễn Hành nhún nhún vai, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Ông cũng biết, chúng tôi chỉ bồi dưỡng thôi, còn việc phân phối lính là do cao tầng... Hơn nữa, hơn nữa những thiên tài yêu nghiệt loại này đều bị quân đội thu đi, tới lúc ra trường đều đã mang quân hàm, ít nhất cũng là cấp úy, tới lúc đó, tinh hạm của ông có thể chứa người ta sao?” Nói đến cùng vẫn là do cấp bậc của tinh hạm lão Liên quá thấp.....

Lão Liên nghe vậy không khỏi thở dài một hơi cho sự thật chính xác này, tinh hạm của ông sống ở một mảnh đất màu xám, thuộc đội ngũ kín, quả thật không thể chứa những thiên tài có tiền đồ sáng lạn.

Trên sàn cách đầu, khi hai nắm tay chạm vào nhau, Lăng Lan liền cảm giác được lực lượng của đối phương bắt đầu yếu bớt, biết đối phương đã quá điểm nổ mạnh, tâm niệm cô vừa động, cũng đi theo lực của đối phương

yếu bớt mà yếu bớt, cuối cùng bởi vì lực lượng đã hết mà bị bắn ngược ra lùi lại mấy bước.

Hai người tách ra lần nữa, rồi nhanh chóng lùi ra trở lại vị trí ban đầu, nhìn nha, giống như đang chờ chiêu tiếp theo của đối phương.

Ngoài dự đoán, huấn luyện viên lựa chọn nhắm hai mắt lại, tựa hồ cảm thụ được cái gì từ chiêu vừa rồi, nhưng rất nhanh, anh ta mở bừng mắt, cố nén kích động nói: “Cậu tên là gì?”

“Lăng Lan!” Tuy rằng khuôn mặt Lăng Lan vẫn như cũ, duy trì hình tượng mặt than, nhưng ai cũng có thể nhìn ra mà cô hơi nhẹ nhàng, tâm tình cực kỳ không tồi.

“Cám ơn, ân tình này tôi sẽ nhớ kỹ. Còn có, trận thi đấu này tôi nhận thua.” Huấn luyện viên cao giọng nói, Lăng Lan gật gật đầu, thẳng thừng không phải trọng điểm, trọng điểm là anh ta hiểu được cái gì từ đó.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 138: Tinh Cầu Thần Bí!

Lăng Lan làm một động tác chào theo nghi thức quân đội rồi sau đó xoay người đi về, nhìn vẻ mặt mê mang của những người bạn học nói: “Cách đấu kết thúc, chúng ta trở về.”

Nhóm đồng quân sinh hai mặt nhìn nhau, không biết trận thi đấu này Lăng Lan thắng hay thua, tuy rằng vị huấn luyện viên kia nói mình thua, nhưng trên căn bản bọn họ không thấy gì cả, hơn nữa Lăng Lan cũng không biểu hiện ra hưng phấn quá khích, chẳng lẽ là do vị huấn luyện viên kia khiêm tốn, cho đồng quân sinh bọn họ một chút mặt mũi sao?

“Suy nghĩ cái gì? Chúng ta còn kém rất xa, trở về nỗ lực luyện tập.” Lăng Lan lạnh lùng nói làm học sinh ban 1 tức khắc bừng tỉnh, xem ra quả thật là đối phương để lại một chút mặt mũi cho bọn hắn.

Nhóm quân sinh dưới sự dẫn đầu của Lăng Lan dần dần rời đi phòng cách đấu, mà ở bên người huấn luyện viên, những thành viên trong tinh hạm cũng tụ tập lại.

Những thành viên có thực lực vẻ mặt kinh nghi, đến bây giờ bọn họ còn chưa thể tin một đứa trẻ lại có thể so sánh với huấn luyện viên của mình. Đương nhiên cũng có không ít thành viên thực lực không đủ, cực kỳ không phục, trong tình thế không khí đông lại lại mở miệng hỏi: “Huấn luyện viên, vì sao không hảo hảo mà giáo huấn tụi nó, còn lưu mặt mũi cho chúng nữa chứ? Là thằng nhóc đó đánh bị thương I15 của chúng ta.”

“Lưu mặt mũi? Đúng vậy, là lưu mặt mũi, bất quá là đứa trẻ đó lưu mặt mũi cho tôi.” Sắc mặt của huấn luyện viên cực kỳ khó coi, cười lạnh nói, “Một đám không có nhãn lực ngu xuẩn, tất cả cấm túc một ngày cho ông!” Tuy rằng anh cũng không ngại thắng thua, nhưng bị người khác nhắc tới nhắc lui trong lòng cũng là khó chịu.

Huấn luyện viên trừng phạt làm tất cả thuyền viên ở đây đều tập thể khóc thét, đặc biệt là những người căn bản còn chưa nói gì, họ cảm thấy mình rất oan uổng, cuối cùng, cả bọn chỉ có thể dùng con mắt hình viên đạn lăng trì thẳng ngu ngốc vừa rồi mà không dám nói thêm cái gì. Bởi vì bọn họ thật hiểu huấn luyện viên của mình, nếu đã nói một thì sẽ không đổi thành hai, ai dám cầu xin tha thứ, trừng phạt gấp bội.

Nhóm thuyền viên tự động đi vào phòng giam chuyên dụng của tinh hạm thì phát hiện huấn luyện viên cũng theo sát phía sau, có thuyền viên lấy lòng nói: “Huấn luyện viên, không cần anh giám sát, chính chúng tôi sẽ đi phòng tạm giam.”

“Không giám sát các cậu, tôi cũng muốn cấm túc bảy ngày.” Huấn luyện viên lạnh lùng mà trả lời.

“Vì sao?” Thuyền viên hỏi.

“Có sai liền phải tiếp nhận trừng phạt, tôi làm sai cũng sẽ chịu phạt như thế.” Huấn luyện viên ném xuống này một câu liền tiến vào phòng tạm giam, để lại nhóm thuyền viên hai mặt nhìn nhau, không biết huấn luyện viên rốt cuộc làm sai cái gì.....

Chờ huấn luyện viên lại lần nữa ra ngoài thì mọi người liền minh bạch, thực lực của huấn luyện viên lại tăng lên. Nguyên bản khí thế bộc lộ, bách lực phóng ra ngoài giờ phút này đã thu liễm, cơ hồ tra không ra, nếu không ra tay thì người khác rất dễ dàng xem nhẹ sự tồn tại của anh ta.

Không sai, sau bảy ngày cấm túc, huấn luyện viên rốt cuộc vượt qua cảnh giới khí kinh cấp đại viên mãn, nhập tiến vào bậc tiếp theo tiếp theo cái cùng bậc. Mà để vượt qua bậc tiếp theo chỉ có thể dựa vào cơ duyên xảo hợp chứ không còn có thể ngộ đạo nữa.

Lúc đó lão Liên từng hỏi huấn luyện viên đã đột phá như thế nào, phải biết rằng tiến vào cấp tử mĩ, mỗi một lần vượt bình cảnh đều phải dựa vào cơ duyên xảo hợp. Huấn luyện viên trả lời, là bởi vì mình cùng Lăng Lan đấu một trận, dưới sự áp bách về khí thể của đối phương khiến cảnh giới nguyên bản đọng lại lâu nay bỗng nhiên yếu đi, khiến anh ta có thể đột phá, đây là cơ hội mà anh ta may mắn bắt được.

Lúc đó, huấn luyện viên còn có một câu chưa nói, đó chính là anh ta hoài nghi lần đột phá này là do Lăng Lan cố ý thành toàn cho mình. Ngoài ra anh ta còn nghi thực lực của Lăng Lan rất có thể không chỉ ở bậc khí kinh cấp mà còn có thể cao hơn nữa. Điều này khiến anh không dám nói hay nghĩ tiếp, chỉ dám đem nó giấu thật sâu trong nội tâm mình.

Bất quá, vô luận sự kiện lần này là Lăng Lan cố ý hay là ngoài ý muốn, nhưng phần nhân tình này anh sẽ khắc sâu trong tâm.

Tình hạm bởi vì trận thi đấu này mà không khí giữa nhóm đồng quân sinh và nhóm thuyền viên trở nên thân thuộc hơn, có đôi khi không phục nhau thì liền kéo nhau lên lôi đài đánh. Cứ như vậy thường xuyên qua lại, quan hệ giữa hai bên càng ngày càng tốt, thuyền viên trừ một ít người đặc biệt lòng dạ hẹp hòi thì đại bộ phận đều đối với nhóm đồng quân sinh yêu thương có thừa.

Tề Long càng là người quen thuộc ở phòng cách đầu, đối thủ của cậu chính là đội trưởng I13 của tiểu đội Kim Lâm, mỗi lần hai người đánh nhau đều đánh đến oanh oanh liệt liệt, vừa mới bắt đầu còn có thuyền viên và đồng quân sinh vì đồng bọn (đồng đội) của chính mình cổ vũ cổ lên, nhưng sau lại dần dần ai cũng làm lơ bọn họ. Bởi vì hai người đánh nhau theo

khuynh hướng tự ngược hóa, không quan tâm vấn đề thắng thua, nhất định phải đánh tới kiệt sức, mình đầy thương tích rồi mới vất vả bỏ khỏi sàn đấu.

Hai phương nhân mã dần dần thói quen hai người tự ngược cuối cùng cũng không có người hứng thú vì bọn họ cố vũ cố lên.

Bất quá hai người tự ngược thì tự ngược nhưng hiệu quả thật sự không tồi. Lăng Lan rõ ràng cảm giác được về mặt cách đấu, Tề Long càng ngày càng có khí thế của tử mĩ cấp, đột phá liền ở ngay trước mắt, chỉ còn kém một cái cơ hội.

Mà 113 trong khoảng thời gian này bởi Tề Long cũng không phải là vô dụng không công, nếu đối với Tề Long còn đang tìm kiếm cơ hội đột phá thì người vừa mới tiến vào tử mĩ cấp như anh ta đã hoàn toàn lĩnh ngộ được cảnh giới của tử mĩ cấp.

Lăng Lan đương nhiên biết trên tinh hạm còn có một người đang đau hận đối với mình, chính là 115 bị cô bóp gãy tay. Lăng Lan là một người có tâm nhỏ cho nên liền tiểu Tứ theo dõi đối phương toàn diện, không nghĩ nhờ điều này mà làm tiểu Tứ phát hiện 115 cực kỳ không tin phục đối với 113, lúc biết thực lực của 113 được đề cao, hẳn ta liền lộ ra ánh mắt ghen ghét hâm mộ. Tuy rằng ánh mắt chỉ chợt lóe mà qua liền lập tức khôi phục bản mặt vô hại thẹn thùng vô hại, mỉm cười chúc mừng, nhưng Tiểu Tứ là tồn tại lớn mạnh đến cỡ nào? Theo dõi toàn diện 360 độ, không có góc chết, thiết bị siêu cấp gian lận, không ai có thể tránh đôi mắt của nó. Trừ phi Tiểu Tứ xem nhẹ người này.

Lúc Tiểu Tứ nói cho Lăng Lan biết phát hiện của mình, Lăng Lan lại lần nữa cảm thán thật sâu, quả nhiên những người thích cười đều không phải là người tốt, một bụng toàn ý nghĩ xấu làm người chán ghét. Từ đây, Lăng Lan càng thêm không thích những người tươi cười đầy mặt, làm chuyện gì

đều chu đáo, nhân duyên cực tốt, khiến người khác nhận định rằng là người tốt, nhưng lại là loại người bụng dạ khó lường nhất, cần phải cẩn thận nhất.

Cứ như vậy, cãi nhau ầm ĩ từng vòng, tuy rằng trong lòng l15 ghen ghét thống hận, bất quá khi nhìn thấy không thể đối phó với đám Lăng Lan, thì cũng chỉ có thể thành thành thật thật, không làm thêm động tác gì nào tàn có thể hại mình hơn hại người.

Cứ một vòng như vậy, trải qua vài lần khiêu chiến và bị khiêu chiến, mọi người đã bình an tiến tới mục đích của lần đi này, một tinh cầu được tuyên bố ra ngoài là tinh hoang dã.

Trước khi tiến vào tầng khí quyển của tinh cầu, liên lạc khí ở trên tay của tất cả đồng quân sinh đều bị báo mất khả năng định vị. Theo thông báo từ tinh hạm thì bởi vì tinh cầu mà mọi người sắp tới là một mảnh đất vô cùng hỗn loạn, cho nên hệ thống định vị của liên lạc khí đã bị ảnh hưởng, mất đi công năng này, bất quá trên tinh hạm có hệ thống càng tiên tiến hơn nên thông báo cho học sinh không cần sợ tinh hạm bị lạc đường mà mất phương hướng.

Đương nhiên, Lăng Lan rất rõ ràng đây chỉ là lời nói dối của tinh hạm, bởi vì Tiểu Tứ nói với cô tinh hạm mà bọn họ vừa tới là một tinh vực chưa được biết đến, thậm chí còn không xuất hiện trên bản đồ của Liên Bang.

“Quả nhiên là căn cứ điểm bí mật, xem ra tinh cầu mà chúng ta muốn tới cũng không đơn giản chúng ta tưởng tượng.” Lăng Lan âm thầm cảnh giác lên.

Khi tinh hạm bay vào tầng khí quyển của tinh cầu, mọi người được thông báo phải thắt dây an toàn.

Tinh hạm bị rung lắc kịch liệt khoảng chừng hơn mười phút thì vững vàng lại, Lăng Lan biết bọn họ đã thành công xuyên qua tầng khí quyển của

tinh cầu này, lập tức sẽ có thể đáp xuống đất. Quả nhiên đợi trong chốc lát, tinh hạm liền thông báo bọn họ thu thập đồ dùng để rời khỏi tinh hạm.

Mọi người vác ba lô trên lưng, lấy hết hành lý của chính mình rồi đi ra cửa khoang. Lúc này mọi người đều bị cảnh sắc trước mặt làm sợ ngây người, bởi vì bọn họ phát hiện, dưới chân bọn họ chính là một tòa thành nhỏ. Vị trí mà tinh hạm đáp xuống là ở trung tâm của ngọn núi. Ngọn núi này đã được Liên Bang dùng công nghệ cao cắt làm hai rồi được san phẳng ở giữa giúp các loại tinh hạm cỡ lớn có thể đáp vào dễ dàng.

Rời khỏi tinh hạm, đồng quân sinh được rất nhiều người mặc đồng phục quân nhân chỉ huy cho xếp hàng, đưa lên cáp treo đưa xuống chân núi.

Tới chân núi, Lăng Lan rốt cuộc thấy rõ diện mạo của tòa thành này. Tòa thành cực kỳ đơn sơ, phòng ốc thấp bé, hình thức rất giống với phòng ở của quân doanh, kỳ quái nhất chính là ở xung quanh tòa thành này không được bao bởi một lớp tường thành rắn chắc mà được bảo vệ bởi một lan can cực kỳ cao lớn. Chẳng lẽ vì ở đây không có nguy hiểm gì nên chỉ đặt lan can để chơi sao??

Dưới chân núi cũng có quân nhân tiếp đón, bọn họ đem năm mươi đồng quân sinh tiến vào một tòa nhà không không tính là doanh địa, lúc này, ở một doanh địa cách đó không, một tiếng kêu cạc cạc cạc chói tai đột nhiên vang lên, đám người Lăng Lan nhìn lại liền thấy một mãnh thú lớn như voi đang hướng bọn họ vọt tới.

Lăng Lan ngay lập tức thả ba lô xuống, một tay tiến vào ba lô đem đôi song đao hợp kim mình chuẩn bị sẵn lấy ra chuẩn bị, một khi phát sinh chuyện gì nguy hiểm, cô có thể trực tiếp cầm lưỡi đao sắc bén trong tay đem dã thú đánh chết. Mà Tề Long, đám người Vũ Cảnh, Lý Anh Kiệt, Lạc Lãng, Diệp Như phản ứng chỉ kém hơn Lăng Lan một chút, cơ hồ đồng thời làm ra tư thế chuẩn bị, có lẽ có Lăng Lan bình tĩnh đi đầu, những đồng

đồng quân sinh khác cũng xuất hiện kinh hoảng luống cuống, tuy phản ứng chậm hơn mấy giây nhưng cũng rất nhanh chuẩn bị.

Quân doanh trưởng âm thầm quan sát bọn họ từ xa vừa lòng gật đầu: “Nhóm đồng quân sinh tới lần này thật sự tốt hơn mấy năm trước rất nhiều, tố chất tâm lý đều không tồi, đặc biệt là mấy đứa phản ứng nhanh nhất kia, so với binh của chúng ta cũng không kém chút nào.”

Quan tham mưu ngồi bên cạnh cười tủm tỉm nói: “Nghe hạm trưởng hạm Phi Quỳnh nói những đồng quân sinh năm nay rất không tồi, thậm chí có mấy đứa trẻ còn thuộc hàng yêu nghiệt.”

“Đừng nghe tên kia nói bừa, trong mắt hãn ta chỉ cần người có thiên phú đều trở thành yêu nghiệt, ánh mắt thật sự có chút kém.” Trưởng quân doanh bĩu môi cười lạnh nói.

Tham mưu nghe thủ trưởng nói vậy liền cười cười không nói tiếp, kỳ thật anh ta cảm giác lúc hạm trưởng tỉnh hạm Phi Quỳnh nói những lời này ánh mắt bất đồng so với trước đây, có chút không thích hợp, thậm chí có một loại hâm mộ, ghen tị, hận ở bên trong.....

Bất quá, nếu thủ trưởng không muốn tiếp tục cái đề tài này, anh cũng không nói nữa, miễn cho thủ trưởng bất mãn, ai kêu thủ trưởng cùng hạm trưởng tỉnh hạm Phi Quỳnh không hợp chứ.

Mà lúc này, trong phòng hạm trưởng của tỉnh hạm Phi Quỳnh, lão Liên đang âm hiểm cười mấy tiếng: “Thời Vận Phi, ông đây càng không nói chi tiết của bọn nhỏ cho ông biết, có thể phát hiện được yêu nghiệt hay không chỉ có thể xem vận khí của ông.”

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 139: Rời Khỏi Hay Ở Lại?

Mãnh thú đột nhiên đụng phải lan can, trong lúc tất cả mọi người cho rằng lan can khẳng định bị đâm mà gãy đứt thì sự thật lại làm cho bọn họ chấn kinh, không nghĩ tới lớp lan can thoát nhìn yếu ớt lại chắc chắn cực kỳ, thậm chí ở trên nó còn được trang bị một lực điện trường cực lớn. Mãnh thú va vào lan can làm lan can phát ra tiếng điện giật chói tai, tia lửa bắn khắp nơi, rất nhanh, mãnh thú bị điện biến thành một khối đen xì cuối cùng rớt xuống đất.

Lúc này Lăng Lan mới chú ý tới bên ngoài lan can có rất nhiều thứ đen đen như vậy, thoát nhìn phương thức này đã giết rất nhiều mãnh thú.

Hàn Kế Quân thất thanh hô: “Tường bảo hộ điện từ!”

Một tiếng này làm nhóm đồng quân sinh khiếp sợ, trên mặt lộ ra hiểu rõ, cũng chỉ có loại tường bảo hộ điện từ này mới có uy lực lớn như vậy.

Xem ra, mãnh thú ở tòa tinh cầu này cũng không đơn giản, nếu không sẽ không phải dùng tới loại phương pháp bảo vệ mạnh nhất của Liên Bang. Nghĩ được điều này không chỉ có Lăng Lan mà rất nhiều đồng quân sinh cũng đều nghĩ tới, trên mặt bọn họ bắt đầu lộ ra biểu tình khẩn trương, đã cảm giác được chương trình học săn thú lần này không đơn giản như trong tưởng tượng của bọn họ.

“Các bạn học sinh của học viện đồng quân.....”

Lúc này, một giọng nói vang dội trực tiếp truyền vào trong tai mỗi đồng quân sinh: “Hoan nghênh mọi người tới hành tinh Hoang Dã, lần này, năm mươi học sinh các em sẽ được thực hành chương trình học sẵn thú ở đây. Anh chân thành hy vọng mỗi người các em đều có thể hoàn thành khóa học này, nhưng để hoàn thành chương trình học này, anh hy vọng mỗi người các em đều có thể từ sân sẵn thú sống sót đi ra!”

Mấy câu nói đó làm nhóm đồng quân sinh kinh nghi bất định, bọn họ không biết vì sao chỉ đơn giản là tham gia một khóa sẵn thú lại có thể liên hệ đến sinh mệnh.

“Các em không nghe lầm. Chương trình học lần này có thể khiến các em phải trả giá bằng sinh mệnh, bởi vì thứ mà các em phải đối mặt không phải là những loài động động vật mà các em thường nhìn thấy, những mãnh thú ở đây thấp nhất là thuộc cấp H.”

Tất cả học sinh nghe tới thông tin mãnh thú thấp nhất là thuộc cấp H thì ngay lập tức ồn ào lên, vẻ mặt không thể tin.

Liên Bang từng công bố ra bên ngoài, trong vũ trụ này có vô số loại mãnh thú cường hãn, những loại dã thú dưới cấp J đã được khống chế thành công, thương tổn mà những loại dã thú này mang lại là không lớn, vì vậy, những loại động vật cấp J được thoát khỏi cấp bậc mãnh thú.

Mãnh thú cấp J thuộc loại mãnh thú yếu nhất, thực lực đại khái chỉ đạt tới cấp 2, 3 của cơ sở cách đấu, chỉ cần bốn năm người có thiên phú về cách đấu đều có thể ứng phó với loại mãnh thú này.

Nhưng bắt đầu từ cấp I trở lên thì không như vậy nữa, các loại mãnh thú đã đạt tới cấp 6,7 của cơ sở cách đấu, quái thú cấp H đã đạt đến được cấp 10 của cơ sở cách đấu, thậm chí có thể nói những loại mãnh thú cấp này đã bước chân vào cấp bậc cụ hiện.

Mà đại bộ phận quân sinh bọn họ đều chỉ đạt tới cấp 8 cơ sở, chỉ có một số ít người tiến vào cấp bậc cụ hiện. Đối mặt với loại quái thú cấp H đó, bọn họ cũng không ưu thế gì.

Điều này là cho nhóm đồng quân sinh không hiểu, loại tình huống này vẫn là chương trình học sẵn thứ sao? Quả thật chính là dùng mạng của bọn họ trực tiếp đi thí. Huống chi, ở đây làm gì chỉ có loại sinh vật cấp H chứ, nếu là một cái không khéo đụng phải cấp G hoặc là cấp bậc cao hơn thì sao? Bọn họ không phải trực tiếp xong đời sao?

Lúc này, giọng nói vang dội kia lại lần nữa vang lên bên tai nhóm đồng quân sinh: “Có muốn tham dự chương trình học lần này hay không đều do các em lựa chọn, nếu không muốn tham gia thì bây giờ rời đi vẫn còn kịp. Bên tay phải các em chính là nơi đăng ký rời khỏi đây, hiện tại các em có ba phút lựa chọn

Lúc này, bọn Lăng Lan đi thẳng về bên tay phải, ở bên trái, một người quân nhân cầm hộp quang não đang phát phát tay ý bảo ai muốn rời đi thì tìm mình.

Việc bắt buộc phải đưa ra một lựa chọn ngay lập tức khiến nhóm quân sinh đều mê mang, không biết chính mình nên đi nơi nào.

Lúc này, Vũ Cảnh lôi kéo Diệp Như, ý bảo bọn họ qua đi cùng bọn Lăng Lan thương lượng, ở một bên, ánh mắt Lý Anh Kiệt chột lóe một chút, căn rằng một cái, cũng theo đi lên.

“Lăng Lan, cậu nghĩ như thế nào?” Vũ Cảnh hỏi.

Lăng Lan có chút kinh ngạc, không nghĩ tới Vũ Cảnh sẽ qua dò hỏi ý kiến của mình, bất quá kinh ngạc thì kinh ngạc, cô vẫn thành thật mà nói cho Vũ Cảnh quyết định của chính mình: “Tiếp tục chương trình học.”

“Chẳng lẽ không sợ nguy hiểm sao?” Vũ Cảnh hỏi, lại cảm thấy ngôn ngữ có chút không diễn tả hết ý lại bổ sung một câu nói, “Tớ nói chính là đội viên của cậu.” Ngày hôm đó Lăng Lan cùng huấn luyện viên quyết đấu làm Vũ Cảnh biết thực lực của mình kém xa người trước mặt rất nhiều, như vậy, có lẽ chương trình học về săn thú lần này cũng không gây nguy hiểm gì quá lớn cho cậu ta, nhưng đối với Hàn Kế Quân, Lâm Trung Khanh thì liền không giống nhau.....

“Đích xác, lần này săn thú rất nguy hiểm, rất có thể xuất hiện tình huống xấu nhất mà bọn họ nói tới, nhưng nguy hiểm cũng đi kèm kỳ ngộ, thực lực chắc chắn được tăng lên.....” Lăng Lan nói tới đây, quay đầu nhìn thoáng qua mấy người Tề Long bên cạnh, sau đó lại tiếp tục nói, “Tớ tin tưởng Tề Long bọn họ sẽ bảo vệ tốt chính mình, sau đó trở nên càng mạnh hơn, tìm được kỳ ngộ thuộc về chính mình.”

Nói xong câu này Lăng Lan lại lần nữa gật đầu thật mạnh nói: “Bọn họ chính là cường như vậy!”

Một câu nói leng keng hữu lực đại biểu lòng tin của Lăng Lan đối với thành viên của mình là trăm phần trăm.

Một câu này khiến cho mấy người Tề Long cười sáng lạn, đây là biểu hiện cảm động. Trong khoảng khắc, trong lòng bọn họ đều có một loại cảm giác mãnh liệt khi được người mình tôn sùng thưởng thức mình.... Lăng Lan tin nhiệm làm cho tâm tình nguyên bản thấp thỏm của bọn họ tức khắc bình tĩnh lại.

Vũ Cảnh liếc mắt nhìn Lăng Lan thật sâu một cái, sau đó gật đầu nói: “Không sai, tuy rằng lần săn thú này rất nguy hiểm, nhưng đồng thời cũng có kỳ ngộ thuộc về chúng ta, đương nhiên không có khả năng từ bỏ chương trình học.”

Vũ Cảnh nói làm Lăng Lan hơi hơi gật đầu rồi cũng không nói nữa, Lý Anh Kiệt nghe đoạn đối thoại giữa Vũ Cảnh và Lăng Lan nguyên bản do dự cũng biến mất, cậu âm thầm nói với chính mình tuyệt đối không thể bại bởi Lăng Lan và Vũ Cảnh, bọn họ có thể đi, cậu cũng có thể đi.

Ai cũng không biết, lúc này trong lòng Vũ Cảnh có bao nhiêu mất mát, vừa rồi Vũ Cảnh hỏi những điều đó là còn có mục đích của mình, nguyên bản cậu hy vọng Lăng Lan sẽ trả lời một cách thờ ơ, như thế mấy người Tề Long mới tâm sinh khúc mắc, cậu lại không tưởng được câu trả lời của Lăng Lan ngược lại làm bọn Tề Long càng thêm tin phục.

Lúc này cậu biết nếu muốn bọn Tề Long rời đi Lăng Lan, cùng hợp tác với mình đã không còn khả năng, như vậy cũng có nghĩa cơ hội áp lại Lăng Lan cơ hồ bằng không.

Đúng vậy, từ năm thứ nhất bắt đầu, Vũ Cảnh liền không nghĩ tới muốn nhận thua, cậu vẫn luôn muốn thắng Lăng Lan, lúc nhìn thấy một mình không thể đánh bại đối phương, cậu liền quyết định khiêu chiến theo tiểu đội. Cậu đem quyết định này trở thành mục tiêu của chính mình.

Nhưng mà tiểu đội của Lăng Lan có thực lực rất mạnh. Có được hai cái cao thủ thiên tài là Tề Long và Lạc Lăng. Bất quá Vũ Cảnh cũng không nhụt chí như vậy, cậu không cho rằng Tề Long bọn họ thật sự khăng khăng một mực đối với Lăng Lan, đặc biệt là Tề Long, người vẫn luôn nằm đầu bảng trong mỗi lần cách đấu, thật sự nguyện ý trở thành con rối trong tay Lăng Lan sao?

Cho nên lúc này cậu đặc biệt hỏi một vấn đề có bấy rập, nếu Lăng Lan biểu hiện thờ ơ đối với thành viên của tiểu đội, cậu liền có cơ hội động tay động chân, khơi mào bất mãn của Tề Long, cuối cùng làm tiểu đội Lăng Lan giải tán (thành viên của tiểu đội có thể tự thành lập đội cho chính mình, sau đó những thành viên còn lại sẽ lựa chọn đi theo đội trưởng cũ hay mới

rồi tiến hành giải tán đội, đây là cách để ứng phó với những mâu thuẫn phát sinh trong tiểu đội mà không thể điều hòa.)

Nhưng kết quả lại làm cậu thất vọng rồi, quan hệ giữa tiểu đội của Lăng Lan vẫn hữu nghị như sắt thép, mỗi người đều rõ ràng năng lực của chính mình, cũng không bất mãn như trong tưởng tượng của cậu.

Kỳ thật Vũ Cảnh có ý tưởng là bởi vì cậu cũng không biết địa vị của Lăng Lan ở trong lòng bọn Tề Long, có thể nói, người bội phục Lăng Lan nhất trong tiểu đội này chính là Tề Long. Phải nói Tề Long đã xem Lăng Lan như là một nửa đạo sư của mình, rất nhiều thời điểm khi Tề Long gặp hoang mang về mặt cách đấu thì đều là Lăng Lan tới giải thích rõ ràng nghi vấn của mình. Cho nên, Tề Long có thể không phục những người khác, nhưng tuyệt đối sẽ không thể không phục Lăng Lan.

Mà Lạc Lăng vẫn luôn theo sát bước chân Tề Long, kỳ thật cậu và Tề Long cũng được coi như là đối thủ cạnh tranh, thời điểm Tề Long hoang mang, cậu cũng hoang mang, Tề Long tiến bộ đồng thời cậu cũng đồng dạng tiến bộ, Lăng Lan là nửa đạo sư của Tề Long, thì đồng dạng cũng là nửa đạo sư của cậu. Cho nên Lạc Lăng chưa từng nghĩ tới rời khỏi Lăng Lan, cậu chỉ có hy vọng có một ngày có thể dẫm hạ Tề Long, trở thành tiểu đệ đệ nhất bên người Lăng Lan (Tiểu Tứ cực kỳ không phục mà nhảy ra. Nha, tiểu đệ đệ nhất của lão Đại chắc chắn chắc chắn chắc chắn..... (dưới tiết kiệm ngàn vạn chữ chắc chắn) là ta....)

Người duy nhất vẫn luôn nghi vấn Lăng Lan chính là Hàn Kế Quân, năng lực cách đấu ở trong ban của cậu thật bình thường, vì vậy, thay vì lao vào đánh nhau, cậu cực kỳ thích dùng đầu để giải quyết vấn đề, cho nên cậu chú ý mắt những người đầu óc đơn giản mà tứ chi phát triển, cho dù người có thực lực mạnh như thế nào thì dưới các loại âm mưu, ai cũng có thể thua rồi tỉnh rồi mù. Sau cậu phát hiện Lăng Lan cũng rất phúc hắc (chỗ này có hơn phân nửa là công lao của Tiểu Tứ. Lăng Lan cũng không nghĩ

phức tạp như Hàn Kế Quân), lúc này mới chân chính tâm phục khẩu phục, tán thành Lăng Lan làm của lão Đại của mình.

Còn người vừa mới tiến vào tiểu đội gần nhất, Lâm Trung Khanh, nguyên bản là do bản mình tiến vào, còn hoàn toàn được đến Lăng Lan tán thành nên bây giờ cậu một lòng một dạ muốn đạt được lão Đại thật tâm tiếp nhận, cho nên căn bản là không có ý muốn thoát ly khỏi Lăng Lan

Ba tiểu đội hàng đầu của ban 1 đồng thời quyết định ở lại tiếp tục chương trình học, khiến cho những người nguyên bản có chút chần chờ cũng nhanh chóng quyết định, sôi nổi tỏ vẻ lưu lại.

Người khiến bọn họ nguyện ý lưu lại chính là Lăng Lan, trận đấu giữa Lăng Lan huấn luyện viên trên tinh hạm kia mà không rơi xuống thế hạ phong làm cho bọn họ tin tưởng, chỉ cần không phải quái thú cấp G trở lên, dựa vào thực lực của Lăng Lan là hoàn toàn có thể đánh bại chúng nó.

Lăng Lan tuy rằng đối với mọi người cực kỳ lạnh nhạt, lúc nào cũng trương diện mặt than tựa hồ không thể nào sống chung, nhưng mọi người tin tưởng, ở thời khắc mấu chốt, Lăng Lan tuyệt đối sẽ ra tay tương trợ.

Ba phút rất nhanh trôi qua, nhìn nhóm đồng quân sinh không một ai lựa chọn rời đi khiến trưởng quân doanh cực kỳ vừa lòng: “Đám nhỏ lần này thật không sai, ý chí thật kiên định, không giống mấy năm trước, đều có mấy đứa lựa chọn rời đi..... Một khi đã như vậy, chúng ta liền không thể sơ sót, cảnh giác lên, không thể để bọn nhỏ thật sự phát sinh chuyện gì nguy hiểm.”

“Yên tâm đi, doanh trưởng! Đội vương bài cơ giáp của chúng ta đã chuẩn bị thỏa đáng, chỉ cần nhóm đồng quân sinh ra ngoài săn thú, bọn họ liền bay không trung âm thầm bảo hộ, tuyệt đối sẽ không làm cho bọn bọn nhỏ gặp nguy hiểm gì.” Tham mưu cười tủm tỉm đáp.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 140: Sẵn Thú Chuẩn Bị!

“VẬY là tốt rồi, bọn họ chính là những thiên tài tốt nhất của học viện trung tâm năm nay, tuy rằng hiện tại còn không biết có thiên tài cấp yêu nghiệt tồn tại hay không, nhưng mặc kệ nói như thế nào, đều là tài phú của Liên Bang chúng ta, không thể tổn thất.” Doanh trưởng biểu tình nghiêm túc, mỗi lần những đứa trẻ được đưa tới đây thì áp lực của ông lại nặng thêm mấy lần, nếu trong quá trình sẵn thú mà không cẩn thận chết một người, ông tuyệt đối không có kết cục tốt.

Nghĩ nghĩ vẫn là cảm thấy không ổn, vì thế doanh trưởng tiếp tục phân phó nói: “Gọi đội đặc chiến mặt đất cũng đi theo đi, bảo đảm bảo vệ từ hai phía trên trời và dưới đất.”

“Đã biết, doanh trưởng, tôi lập tức an bài!” Tham mưu nhận lệnh trả lời, sau đó nhanh chóng hạ mệnh lệnh mới nhất, để đội đặc chiến mặt đất lập tức chuẩn bị xuất động.

Mà trung doanh địa, giọng nói kia lại lần nữa vang lên: “Phía dưới, những học sinh nghe thấy tên mình thì đi lên nhận có chip mới, chiến phục, và vũ khí nóng.”

Sau đó, một đội quân sĩ mang rất nhiều đồ vật đến, một người gọi tên, từng học sinh bước ra báo danh rồi đăng ký lĩnh đồ dùng, bọn Lăng Lan cũng đồng thời nhận con chip, chiến phục, và vũ khí nóng của mình.

Chip là thứ dùng để xác định thân phận trong quá trình sinh hoạt tại quân doanh này, bên trong có thể chứa điểm danh dự chuyên dụng ở nơi này, có thể dùng làm chi phí trong suốt chương trình học. Ở đây, ngoại trừ được ở miễn phí, những thứ khác đều phải dùng điểm danh dự để tiêu phí, nói cách khác, nếu muốn sống càng tốt, cần phải tìm cách nạp tiền vào đó, và sẵn thú là trong những phương thức để làm ra tiền đó. Đây cũng là lời nói được biến tướng để nhóm đồng quân sinh biết, chỉ có cường giả mới có tư cách nhận được những thứ tốt nhất, tư tưởng cường giả vì tôn lại lần nữa được thể hiện rõ ràng ở nơi này.

Lăng Lan dựa theo phương pháp sử dụng con chip mà đem nó cắm vào liên lạc khí trên cổ tay chính mình, hệ thống liên lạc khí trước kia bị đóng cửa, hệ thống mới mở. Trên con chip không có tên, chỉ có đánh số. Lăng Lan đánh số 017717, cô liếc liếc mắt nhìn Tề Long bên người, phát hiện là 017709, xem ra dãy số này là rút tùy ý, không có gì quy luật gì.

Trong con chip có 1000 điểm danh dự, cái này làm cho Lăng Lan có chút ngoài ý muốn, nguyên bản Lăng Lan cho rằng bên trong cái gì đều không có, không nghĩ tới doanh địa này vẫn cho bọn họ một chút thời gian thích ứng, không bắt cần nhân tình như cô tưởng vậy. Chỉ cần trước khi dùng hết 1000 điểm danh dự mà tìm được phương pháp tích điểm, như vậy cuộc sống của bọn họ ở doanh địa này sẽ thuận lợi đi xuống.

Ngẫm lại chương trình học lần này, chỉ sợ là dùng thú sẵn để có thể đổi điểm danh dự không biết có thể đổi nhiều hay ít. Đương nhiên, Lăng Lan khẳng định còn có phương pháp đổi khác, chỉ là cô hiện tại không biết mà thôi, bất quá Lăng Lan không nóng nảy. Rốt cuộc bọn họ cũng phải ở đây ít nhất ba tháng, thậm chí là dài hơn, chỉ cần như vậy thì cô cũng có đủ thời gian chậm rãi tìm hết những điểm này.

Lăng Lan nhanh chóng mặc phục chiến, size của bộ đồng phục tác chiến được làm rất vừa khít người, xem ra học viện đã sớm một bước đưa tư liệu

của bọn họ đưa đến quân bộ cho nên mới có thể ở chỗ này nhận được chiến phục vừa người như vậy.

Nhóm đồng quân sinh sau khi được nhận hết vật dụng thì tâm thấp thỏm tâm cuối cùng cũng an ổn một ít, bộ chiến phục này có năng lực phòng ngự nhất định, có thể ngăn cản hai ba đợt công kích từ mãnh thú cấp H, như vậy cũng xem như là cấp cho nhóm đồng quân sinh một chút phương thức bảo hộ riêng. Vũ khí nóng ở đây được thống nhất là súng tia sáng chùm, chỉ dùng để phòng thân. Đây là sợ nhóm đồng quân sinh vô tình đụng phải nhiều mãnh thú, bị vây khốn trong tuyệt cảnh thì dùng vũ khí nóng để mở một đường máu mà chạy trốn.....

Chương trình học săn thú chủ yếu yêu cầu học sinh dùng sở trường và vũ khí lạnh của mình để giải quyết mãnh thú, đây cũng là nguyên nhân vì sao Lăng Lan mang theo hai thanh đao đa tính năng đến đây. Cả hai tay của Lăng Lan đều được luyện tập những vũ khí này một cách nhuần nhuyễn, đặc biệt là tay phải, có thể nói chơi đến xuất thần nhập hóa. Bất quá, thứ mà tay trái Lăng Lan am hiểu nhất là đao ba mũi, nhưng bởi vì thời đại này có rất ít người sử dụng loại vũ khí đó, thậm chí có người không biết đến nó, nên Lăng Lan chỉ có thể đem vũ khí đó đem gác xó, nếu không liên không thể giải thích mình học được nó từ đâu.

Thay đồ xong, Lăng Lan đem vũ khí của mình giắt vào hai bên đùi của bộ chiến phục, sau đó đem một câu đao khác giắt ở giữa đai sau lưng, vũ khí đặt ở chỗ này là để chuẩn bị cho tay trái, thời khắc nguy hiểm, cô có thể nhanh chóng rút vũ khí này chém mãnh thú.

Lăng Lan là một người am hiểu đấu tay đôi, chẳng qua vì che giấu thực lực nên đối ngoại, cô chỉ dùng tay phải để thi đấu.

Sau khi Lăng Lan chuẩn bị tốt hết thảy, lúc này mới nhìn một chút chung quanh, cô nhìn nhóm đồng quân sinh sau khi mặc tốt chiến phục thì thần thái trở nên bình tĩnh nhẹ nhàng mà không khỏi nhú nhú mày.

Quả thật bộ đồ chiến phục này có thể ngăn cản hai ba đợt công kích cấp của mãnh thú cấp H, nhưng bộ đồ này không thể hoàn toàn ngăn lại đòn tấn công của mãnh thú được, bởi vì lực đánh của đòn công kích sẽ không bị triệt tiêu mà đánh vào trên người từ ba đến bốn phần. Nếu thân thể không đủ cường tráng, thì bị cỗ lực đánh đánh cho chấn thương xương cốt và nội tạng, cho nên tuyệt không thể bởi vậy mà lơ là.

Dựa theo ý tưởng của Lăng Lan, có thể không bị công kích liền không cần bị công kích, nếu không, một kích liền sẽ mang đến thương vong.

Lăng Lan nghiêm túc nhắc nhở mấy người Tề Long, nguyên bản mấy người bởi vì nhận được bộ chiến phục mà có chút hưng phấn ngay lập tức sắc mặt liền nghiêm túc lên, biết bọn họ thả lỏng quá sớm, cũng cảm ơn Lăng Lan đã nhắc nhở. Tuy phục chiến có thể đề cao tỷ lệ sống của bọn họ nhưng không có nghĩa nó là vạn năng, tất cả còn phải dựa vào thực lực của chính mình, nỗ lực sinh tồn trong cuộc chiến với mãnh thú.

Sau khi mọi người chuẩn bị tốt hết thảy, Lăng Lan mới bắt đầu nhìn quanh lần nữa, lúc này cô ngẩng đầu nhìn mặt trời ở nơi này, nửa ngày đã đi qua và nó vẫn ở vị trí cũ giống như không hoạt động.

Lăng Lan tìm một người lính ở đây để hỏi một số thông tin có liên quan, lúc này cô mới biết, hóa ra thời gian giữa ngày và đêm ở tinh cầu này khác với tinh cầu cũ mà cô sống. Một ngày có một trăm hai mươi giờ trời sáng và có một trăm hai mươi giờ trời tối. Người binh lính còn nói cho Lăng Lan biết bởi vì hành tinh này có thể tích quá lớn cho nên để quay một vòng mặt trời cần rất nhiều thời gian.

Mà nhóm quân sinh bọn họ ăn ngủ thế nào thì chỉ có thể dựa vào phán đoán của chính mình, dù sao năng lực thích ứng của mỗi người là bất đồng, lựa chọn thời gian nghỉ ngơi cũng bất đồng.

Lăng Lan lại hỏi về thời gian xuất phát, thì được biết một giờ sau sẽ có xe dẫn bọn họ rời đi doanh địa đi khu săn thú, vì thế Lăng Lan liền quyết định đi lấp đầy bụng trước, nếu đói bụng liền không sức lực săn thú.

Cô lại dò hỏi về vấn đề ăn cơm, biết nơi này có một nhà ăn lớn chuyên cung cấp đồ ăn cho nhân viên doanh địa, có thể ăn bất cứ thứ gì bên trong nhưng tiên quyết là phải bỏ điểm danh dự ra đi mua.

Lăng Lan không tiếp tục dò hỏi nữa mà trực tiếp mang bọn Tề Long chạy đến nhà ăn. Vũ Cảnh vẫn luôn chú ý hành động của cô, biết Lăng Lan tính toán, nghĩ nghĩ rồi cũng quyết định đi theo cùng nhau hành động.

Hai đội tiêu đội ở trong nhà ăn ăn một chút thức ăn nhanh đơn giản thì mỗi người liền mất một trăm điểm danh dự, Lăng Lan phát hiện doanh địa căn bản không cho bọn họ quá nhiều thời giờ để chuẩn bị, nếu ba ngày sau bọn họ còn không thể tìm được phương pháp kiếm tiền thì bọn họ liền thật sự cạn lương thực.....

Lúc ăn cơm, Hàn Kế Quân đề nghị nhanh chóng đi ra ngoài tìm hiểu thông tin về phương pháp kiếm tiền ở nơi này. Cậu cho rằng, trước khi tiến hành chương trình săn thú thì cần phải nắm giữ phương thức hoạt động của nơi này, đặc biệt là tỷ lệ đổi điểm danh dự loại mãnh thú. Cậu không muốn gian khổ giết một con mãnh thú, lúc trở về lại đổi không được gì, như vậy liền quá mệt.

Lăng Lan cho rằng rất có đạo lý, cho nên đại gia liền tăng tốc độ ăn của mình, không đến vài phút liền ăn xong, mọi người trực tiếp chạy đến chỗ đổi điểm danh dự, dò hỏi các loại phương pháp đổi điểm. Lúc này bọn họ mới phát hiện, nhóm đồng quân chỉ có thể dùng phương pháp săn thú để có thể đổi điểm ở nơi này.

Xem ra, doanh địa cũng sợ nhóm đồng quân sinh vì sinh tồn, lẫn lộn đầu đuôi, xem nhẹ mục đích của chuyến đi này cho nên đơn giản đem phương

pháp đối điểm vinh dự của đồng quân sinh thiết đặt thành cố định, cũng may thứ bọn họ săn chủ yếu là mãnh thú, những thứ trên người đều rất đáng giá, chỉ cần mỗi ngày bọn họ có thu hoạch thì tuyệt đối không đói chết.

Lăng Lan lại tốn một trăm điểm vinh dự mua một phần mục lục các loại mãnh thú ở tinh cầu này, đem nó cài vào liên lạc khí.

Tuy tốn một trăm điểm này khiến Lăng Lan có chút đau lòng nhưng cô cho rằng nó rất đáng để đổi, bởi vì mục lục này có tất cả những tư liệu cần thiết từ đặc điểm thân thể, phương pháp công kích, ưu khuyết điểm cùng với các kỹ năng đều được nói đến rất rõ ràng. Không chỉ có như thế, mặt trên còn ghi rõ kỹ càng, tỉ mỉ giá cả của các bộ phận của mãnh thú, như vậy lúc bọn họ đi săn thú thì có thể lựa chọn những mãnh thú có giá trị cao, tốn ít sức lực nhất để có phần lời tốt nhất.

Chuẩn bị tốt hết thảy, Lăng Lan mới mang tiểu đội của mình tới điểm tập hợp của nhóm đồng quân sinh. Tiểu đội Vũ Cảnh bởi vì không biết tính toán của bọn Lăng Lan cho nên tốc độ ăn cơm tương đối chậm, chờ cả bọn ăn xong đi ra thì đã không thấy bóng dáng của tiểu đội Lăng Lan, cuối cùng chỉ có thể hậm hực mà về điểm tập hợp, cho nên đã tới điểm tập hợp trước tiểu đội Lăng Lan.

Không bao lâu, một người binh sĩ cường tráng đi ra, nhìn những tiểu đội đình nhỏ bé trước mặt thì cười ha hả nói: “Ôi! Các bạn nhỏ thân ái, anh là của các em trong lần hành động này, mọi người trực tiếp anh là đội trưởng.”

Nhìn thấy tất cả mọi người đã đem chú ý đặt trên người mình anh ta mới tiếp tục cảnh cáo nói: “Một chút nữa anh sẽ đưa các em đến địa điểm săn thú, nhớ kỹ phải nghe tất cả mệnh lệnh của anh, đừng tự mình hành động, nếu không, chết ở bên ngoài cũng đừng trách anh không nhắc nhở các em.”

Quân sĩ nói làm tâm nhóm đồng quân sinh lại lần nữa nhắc lên.

“Còn có, các em đã có tiểu đội rồi phải không? Ai là đội trưởng thì giơ lên tay cho anh.” Quân sĩ lại hỏi.

Trong nhóm đồng quân sinh, bao gồm cả tiểu đội của Lăng Lan thì chỉ có sáu cánh tay giơ lên. Quân sĩ mày nhăn lại, anh ta không nghĩ tới lần này lại có ít tiểu đội được thành lập như vậy. Anh không nghĩ tới lần này lại có ít tiểu đội được thành lập như vậy, vốn nghĩ có tổ đội thì khả năng hợp tác sẽ tương đối ăn ý, lúc sẵn thú sẽ an toàn hơn rất nhiều, xem ra tình huống hiện tại không tốt giống như trong tưởng tượng của anh ta.

Anh ta bất đắc dĩ mà giơ lên tay phải hô: “Những người có tiểu đội, đội trưởng dẫn đội viên của mình đứng bên tay phải của anh, đội trưởng đứng đầu, mỗi đội đứng một hàng.”

Mấy người Lăng Lan rất nhanh di chuyển tới vị trí của anh ta, đối ngoại, chức đội trưởng của tiểu đội Lăng Lan đều do Tề Long đảm nhận, cứ như vậy, sáu tiểu đội tập trung thành hàng, lúc này cô mới phát hiện tiểu đội của mình là tiểu đội có nhiều người nhất, năm người. Những tiểu đội khác hoặc là bốn người, hoặc là ba người, thậm chí có một tiểu đội chỉ có hai người.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 141: Khóa Săn Thú Đầu Tiên

Một màn này làm quân sĩ cười khố, thầm nghĩ đồng quân sinh năm nay quá mức kỳ ba, trước đây, mỗi khi đồng quân sinh tới đây thì ai cũng đã có đội ngũ của chính mình, hơn nữa gần như tất cả đều đủ quân số, nhưng lần này thì... Không chỉ ít đội ngũ, mà đội ngũ còn không đủ quân số, nhìn số người thừa thớt đứng trước mặt khiến anh ta phiền lòng.

“Vì sao tiểu đội lại có ít người như vậy?” Quân sĩ bất mãn hỏi các tiểu đội trưởng.

“Tiểu đội nguyên bản là đủ quân số, bất quá có hai người không phải học sinh của lớp em.” Lý Anh Kiệt là người thứ nhất trả lời.

“Vẫn còn trong quá trình lựa chọn, còn không xác định.” Vũ Cảnh nói.

“Ờ..... Người em nhìn trúng thì đã thêm vào, những người em không chọn là vì em không nhìn trúng.” Tề Long vuốt đầu nhếch miệng cười nói, hiện thêm vài phần ngốc.

“Người em muốn nhận vào nhưng bọn họ đều không muốn đi vào.” Một tiểu đội trưởng khổ bức nói, ai kêu những người đó đều nhìn chăm chăm tiểu đội của Lăng Lan và Vũ Cảnh.

“Giống như trên +1!” Một tiểu đội trưởng khác đồng dạng khổ bức.

“Giống như trên +2!” Tiểu đội cuối cùng cũng đau khổ nói.

Đáp án khôi hài của ba tiểu đội cuối cùng khiến quân sĩ vừa tức giận vừa buồn cười, anh ra quay đầu hỏi những quân sinh còn lại: “Vì sao các em không có đội ngũ, nếu không muốn vào tiểu đội của người khác vì sao tự lập tổ đội cho chính mình?”

Phía dưới trầm mặc một mảnh, quân sĩ trực tiếp đưa ta chỉ hướng một học ính nói: “Em trả lời!”

Người học sinh kia cảm thấy hôm nay vận khí của mình quá kém, thế nhưng bị điểm danh trả lời, vẻ mặt cậu buồn bực nói: “Nếu chính mình lập đội hoặc gia nhập tiểu đội khác thì liền mất đi cơ hội gia nhập tiểu đội của Lăng Lan và Vũ Cảnh, chúng em đều không muốn mất ba cơ hội cuối cùng này.”

“Tốt tổ tốt, quả thật là ý kiến hay.” Quân sĩ kinh nghi mà trừng mắt nhìn hai người Tề Long và Vũ Cảnh, không biết bọn họ có sức quyến rũ gì mà có thể làm cho những thiên tài này kiên trì như vậy, bất quá cứ hỏi như vậy cũng không phải biện pháp tốt, vì thế liền cười lạnh nói “Anh mặc kệ ý tưởng gì đó của các em, ngay bây giờ, ngay tại đây, lời nói của anh chính là mệnh lệnh, anh lệnh cho các em hãy nhanh chóng bắt đội với nhau, mỗi đội năm người thành một tiểu đội, sau ba phút liền đưa danh sách lên cho anh, người nào không có đội, anh sẽ tự phân vào nhóm tùy ý.”

Ánh mắt người quân sĩ quét về phía Tề Long nói: “Tiểu đội của các em đủ quân số thì không thay đổi nữa, qua bên kia chờ trước đi.” Quân sĩ chỉ một hướng. Ý bảo bọn Tề Long đi qua.

Trong lòng mấy người Tề Long thật cao hứng, có thể cùng Lan lão Đại ở với nhau, trong lòng bọn họ liền nắm chắc.

Nhóm đồng quân sinh phản ứng rất nhanh, chưa tới ba phút đã hợp thành chín tiểu đội. Vũ Cảnh bảo trì chiến lược, chọn thêm một người thuộc top

mười gia nhập tiểu đội. Lý Anh Kiệt cũng nhận hai người từ top 20, còn những tiểu đội khác hợp lại từ những học sinh có quan hệ tốt với nhau.

Quân sĩ nhìn nhóm đồng quân sinh đều chuẩn bị tốt mới bàn tay vung lên hô: “Xuất phát!”

Nhóm đồng quân sinh khí thế rào rạt mà đi ra cửa doanh địa, lúc này, một chiếc xe thiết giáp lớn gấp năm, sáu lần những chiếc xe bình thường đập vào mắt bọn họ. Quân sĩ ý bảo nhóm đồng quân sinh toàn bộ lên xe.

Lăng Lan cảm giác xe khởi động, chạy dọc trên đường, thậm chí còn cảm thấy xe bị thứ gì va vào phát ra tiếng phanh phanh phanh. Nhìn đến nhóm đồng quân sinh vẻ mặt khẩn trương cùng tò mò, người quân sĩ ở trong thùng xe giải thích: “Đây là công kích của mãnh thú, không có việc gì, khu vực này là của mãnh thú cấp G, chúng không thể nào làm tổn hại đến xe của chúng ta đâu.”

“Chẳng lẽ ở đây chắc chắn sẽ không xuất hiện mãnh thú cấp bậc cao hơn sao?” Có người hỏi.

“Anh sống ở chỗ này đã ba năm nhưng chưa từng đụng tới loại tình huống này, những mãnh thú ở tinh cầu này đều có ý thức về việc phân chia địa bàn, vì vậy trừ phi là có chuyện gì nguy hiểm chứ không thì chúng sẽ không rời khỏi khu vực sinh hoạt của mình.” quân sĩ giải thích. Nhìn vẻ mặt mọi người vẫn khẩn trương như cũ, anh ta liền đem con át chủ bài của doanh địa nói ra: “Trên chiếc xe này được trang bị thêm vũ khí hạng nặng, có thể đánh chết mãnh thú dưới cấp E nên các em đừng lo.”

Lúc này, nhóm đồng quân sinh mới thở nhẹ một hơi, an tâm chờ xe chở mình tới nơi cần đến.

Xe chạy chừng nửa giờ thì ngừng lại, cửa xe bị mở ra, mấy người Lăng Lan dưới sự chỉ huy của quân sĩ từ từ đi xuống, phát hiện đây là một căn cứ điểm lâm thời.

Người quân sĩ chỉ vào khu rừng um tùm trước mặt giới thiệu: “Đây là khu vực của mãnh thú cấp H, chuyên được dùng để cho các lứa đồng quân sinh tới để luyện tập, hiện tại hãy ghi lại tọa độ của nơi này, nhớ tuyệt đối không được rời khỏi phạm vi bán kính cách nơi này mười km.”

Anh ta chỉ chỉ lại cứ điểm sau lưng: “Nơi này là khu nghỉ ngơi chuyên dùng cho các em, bên ngoài có lớp rào chắn điện từ bảo hộ, tuyệt đối có thể ngăn cản các mãnh thú cấp H tấn công, bên trong cũng có chỗ đổi điểm danh dự, nếu các em muốn trở về đại doanh thì hoặc là đi bộ về, hoặc là mua vé trở về, nhớ... mỗi vé giá trị điểm danh dự

Quân sĩ nhếch miệng cười, có chút vui sướng khi người gặp họa nói: “Cho nên, mời các em bé nỗ lực kiếm tiền đi nhé!”

Nói xong không chờ đồng quân sinh phản ứng nhảy lên xe, nhanh chóng rời đi nơi này, chỉ để lại đám quân sinh vẻ mặt mê mang.

Một lúc sau, các đồng quân sinh mới phản ứng lại việc mình đã bị người quân sĩ vô lương vứt bỏ, tiếng mắng vang lên khắp nơi, mắng đối phương đê tiện vô sỉ, cái gì cũng chưa dạy liền đi như vậy rồi.

Hàn Kế Quân làm lơ âm ỉ bên người hỏi Lăng Lan: “Lão Đại, nên tìm hiểu về căn cứ điểm này trước hay đi săn thú trước?”

Lăng Lan nhàn nhạt nói: “Cứ điểm sẽ không chạy, chờ chúng ta trở về lại tìm hiểu cũng không muộn, chúng ta nên tranh thủ thời gian ra ngoài tìm hiểu một chút, nhân lúc trời sáng nhanh chóng hiểu rõ nơi này để khi trời tối có thể ra ngoài đi săn.”

Quyết định của Lăng Lan được mọi người trong tiểu đội gia tán thành, phải nói, chỉ cần Lăng Lan quyết định, những người khác trong tiểu đội đều sẽ không có ý kiến gì, cho nên, năm người nhanh chóng mang hành lý lên vai, hướng vào trong rừng.

Nhìn tiểu đội Lăng Lan hành động, những đội ngũ khác thu liễm tức giận, cũng bắt đầu hành động, có chút tiểu đội lựa chọn tiến vào cứ điểm lâm thời để tìm hiểu một phen, có chút tiểu đội lại lựa chọn giống tiểu đội Lăng Lan tiến vào khu săn thú, chuẩn bị cho lần săn thú đầu tiên của bọn họ.

Lúc này, ở trên trời cách chỗ bọn Lăng Lan mấy km, một đội cơ giáp chiến đấu đang theo dõi nhóm đồng quân sinh đang bắt đầu tản ra, thực hành chương trình học, đội trưởng phân phó nói: “Mỗi người phụ trách một tiểu đội, đừng để cho bọn trẻ gặp nguy hiểm.”

“Đã biết, đội trưởng!”

“M1702, lựa chọn tiểu đội một!”

“M1703, lựa chọn tiểu đội hai!”

“M1704, lựa chọn tiểu đội năm!”

“M1705, lựa chọn.....”

Mà ở một phương hướng khác, trên một sườn núi cách mấy km, một đội ngũ cơ giáp hình thú cũng đang theo dõi.

“Các anh em, đã tìm tốt đối tượng của mình chưa?”

“Lão Đại, yên tâm, đều tìm được.....”

“Đáng tiếc chẳng có loli nào cả, không có biện pháp đẩy ngã rồi...”

“Tiểu chính thái cũng giống nhau, lão già đáng khinh cậu biến sang một bên.”

“Đừng nhìn tôi như vậy chứ, tình thương của cha trong tôi lại lên đây này....”

“Biến.....” Một đám người huyền não nháo nhào, nói chuyện tùy tiện không gì cấm kỵ, nhưng động tác trên tay lại thập phần tiêu chuẩn, thao tác cơ giáp hình thú nhẹ nhàng mà nhảy vào bên trong rừng rậm, lén lút đi theo, bảo vệ những đồng quân sinh bé nhỏ.

Tiểu đội Lăng Lan lấy Tề Long làm mũi tên, ở giữa là Hàn Kế Quân, hai sườn là Lạc Lãng cùng Lâm Trung Khanh, cuối cùng còn lại là Lăng Lan áp trận. Hàn Kế Quân thể thuật kém nhất, lúc còn chưa xác định được thực lực của mãnh thú ở nơi này, Lăng Lan không thể không bày ra đội hình để bảo vệ.

Một đường đội Lăng Lan đi thập phần bình tĩnh, không đụng tới mãnh thú gì, sau khi đi được ước chừng ba bốn trăm mét hướng rừng rậm thì ánh mắt Lăng Lan đột nhiên chợt lóe, đầu hơi hơi hướng bên trái, cô biết bên kia có mãnh thú đang đến gần.

Vài giây sau, Tề Long cũng có cảm ứng, cậu chạy nhanh mở miệng nhắc nhở nói: “Giống như có mãnh thú tới gần, mọi người chú ý.”

Mọi người nghe vậy đều nắm chặt binh khí trong tay, cố gắng chú ý hướng phòng thủ của mình, ai cũng không biết mình sắp đụng tới mãnh thú cấp bậc gì, nó sẽ từ hướng nào lao ra.

Không qua bao lâu, ước chừng vài giây, trong lùm cỏ ở bụi cây bên trái, một bóng xám đột nhiên từ bên trong nhảy ra, mục tiêu mà nó lựa chọn công kích chính là người đứng ở gần nó nhất, Lạc Lãng.

Sớm có chuẩn bị, Lạc Lãng vung vũ khí trong tay về bóng xám đang lưu loát lao về phía mình, có lẽ Lạc Lãng phản kích quá mức nhanh nhạy khiến đối phương không kịp trở mình, liền dễ dàng bị đánh trúng.

Một tiếng ngao thê lương vang lên, một bóng xám trên không trung bị đánh bay ngược ra làm một động tác quay người rồi nhẹ nhàng đáp trên mặt đất. Một kích mạnh mẽ của Lạc Lãng không gây thương tổn gì cho nó.

Lúc này, mọi người mới chân chính thấy rõ ràng bộ dáng của nó, thân hình giống chó, có bộ lông màu trắng xám, đầu như con thỏ ở kiếp trước của Lăng Lan nhưng lại lớn hơn bốn năm lần, hơn nữa cái đuôi nó cũng không ngắn nhỏ, rất thon dài, trên đuôi không có lông mà được phủ kín bằng vảy, trong lúc vô tình vung đuôi còn có tiếng vang thanh thúy. Trên mặt đất, chỗ cái đuôi quét qua có thể thấy những đường cắt in xuống, chỉ nhìn như vậy cũng có thể thấy được cái đuôi kia có lực mạnh đến mức nào.

“Thỏ điện: mãnh thú cấp H

Phương thức tấn công: miệng, móng, đuôi.

Ưu điểm: tốc độ cực nhanh, cơ hồ làm người không thể phát hiện, da lông cứng, những lực bình thường không thể đánh bị thương.

Khuyết điểm: phương thức công kích đơn giản, sức chịu đựng cực.

Giá trị đổi: da lông: 10-100. Móng: Mỗi cái chân 20, đuôi: 100.”

Lăng Lan trực tiếp đem tư liệu về thỏ điện nói ra, khả năng nhớ của cô rất tốt, gần như chỉ cần là những thứ gặp rồi thì khó quên, đương nhiên, cho dù cô quên thì cũng có bạn tiểu Tứ, người phụ trách ghi lại tư liệu, nhắc nhở cho cô.

Theo giọng nói của Lăng Lan, ánh mắt Tề Long càng thêm sáng ngời, đây đều là tiền a....

“Thoạt nhìn nó là con mồi thứ nhất của chúng ta.” Lâm Trung Khanh cũng hưng phấn.

Thỏ điện, loại mãnh thú yếu nhất trong cấp H, giá trị của những bộ phận trên người nó tuy không nhiều, chỉ có ba thứ, nhưng săn nó lại rất dễ dàng, cũng rất có lợi. Không chỉ giúp người khác luyện tập mà còn có thể mang lại chút tiền, một công đôi chuyện.

“Nếu như vậy, Lâm Trung Khanh, con mồi này liền giao cho cậu.” Lăng Lan nhàn nhạp địa đạo.

Trong tiểu đội, ưu điểm của Lâm Trung Khanh chính là nhanh nhẹn, tốc độ hơn người, nếu như đấu với loại thỏ điện này thì cực kỳ thích hợp, rất có thể lĩnh ngộ được gì.

Mục tiêu của chương trình săn thú không phải đơn thuần mà đem con mồi săn đến là được, mục đích của việc săn mồi này chính là tìm con mồi thích hợp với khả năng của mình nhất. Đây chính là bài học về săn thú đầu tiên có tên là biết người biết ta.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 142: Địch Tập? Địch Tập!

Tiểu đội Lăng Lan dưới sự an bài của cô, mỗi người đều được nếm thử việc săn thú một mình một lần, một tuần sau, khi Lăng Lan cảm thấy mọi người đã thích ứng được với việc săn thú, khả năng phối hợp đã vô cùng ăn ý thì cô quyết định không đi theo nữa.

Lăng Lan sợ dĩ bỏ một tuần đi theo bọn họ hành động chủ yếu là vì bảo vệ bọn họ, cô sợ bọn họ gặp phải một vài tình huống nguy hiểm bất ngờ. Đương nhiên, không phải Lăng Lan không nghĩ một mình đi tìm mãnh thú cấp cao, bất quá Tiểu Tứ nói cho cô biết chung quanh đây đều có người được phái tới để bảo vệ bọn họ, từ trên không lẫn trên mặt đất, nên Lăng Lan chỉ có thể tiếc nuối mà nghỉ ngơi trong doanh địa lâm thời, bất quá theo thời gian, số lượng cơ giáp dần dần giảm bớt.

Nhưng dù sao cô vẫn còn có không gian học tập, cũng không lãng phí thời gian mà ư sầu.

Bất quá hành động này của Lăng Lan làm nhóm cơ giáp sĩ bảo vệ cực kỳ bất mãn.

Tỷ như một ngày, Lăng Lan ở cửa căn cứ tiền đám Tề Long rồi một người lão đạo lắc lư mà trở lại phòng nằm xuống ngủ. Nhìn bộ dạng lười biếng không cầu tiến của cô khiến cho người giám sát an toàn của khu cứ điểm nổi giận

“Hừ, thằng nhóc TMD hỗn đản này lại không ra ngoài đi săn.” Người phụ trách khu cứ điểm phần nộ nói với người đồng nghiệp ở bên cạnh.

Hiện tại, các cơ giáp sĩ không còn mỗi người giám sát một tiểu đội nữa, họ dùng rada theo dõi phạm vi để bảo hộ. Bất luận tiểu đội săn thú nào tiến vào khu vực mà mình phụ trách thì an toàn của tiểu đội đó do người đó phụ trách.

Mà người mới nói là cơ giáp sĩ phụ trách bảo vệ an toàn cho khu cứ điểm lâm thời, cho nên mỗi lần nhìn Lăng Lan một mình lưu lại cứ điểm mơ mơ màng màng thì tâm tình anh ta liền cực kỳ không tốt, cho rằng Lăng Lan cô phụ kỳ vọng của bọn họ.

“Chẳng lẽ điểm danh dự của đối phương còn không dùng hết sao?” Người đồng đội phụ trách theo dõi khu vực săn thú phụ cận một bên ứng phó hỏi, dù sao cũng có rất nhiều đứa trẻ ở thời khắc cuối cùng không có dũng khí đi săn thú.

“Nếu là như vậy, tôi cũng không tức giận, chờ thằng nhóc lâm vào tuyệt cảnh thì nó cũng ra thôi. Nhưng đáng chết điểm danh dự của nó cũng không hết, tiểu đội của nó không chút oán hận mà phụ trách nuôi dưỡng nó.” Tiếng nói bất mãn của người phụ trách khu cứ điểm nặng nề vang lên, “Cho dù mỗi lần trở về mình đều đầy thương tích, nhưng những thành viên trong tiểu đội đó đều cười chia sẻ con mồi của mình cho nó để nó đổi điểm, tiếp tục lưu lại cứ điểm...”

Anh ta có chút hâm mộ lại có chút đau lòng. Vì một đồng đội không có chí tiến thủ như vậy, bọn nhỏ kia làm như vậy đáng giá sao?

“A! Xem ra quan hệ đối nhân xử thế của thằng nhóc kia cũng không tồi.” Có thể làm đồng đội cam tâm tình nguyện nuôi mình cũng là một loại bản lĩnh. Máy cơ giáp sĩ khác nhìn không được kinh ngạc cảm thán lên.

“Chẳng lẽ bối cảnh của nó rất thâm hậu?” Đường nhiên cũng có người nghĩ tới điểm này, có phải bởi vì bị đe dọa cho nên mới không dám không nuôi dưỡng hay không?

“Tớ đã hỏi qua đội trưởng, đội trưởng nói thằng nhóc đó không có bối cảnh gì, chỉ là cha nó sớm mất trong cuộc chiến với đế quốc Nhật Mỹ.” Anh ta cũng đã nghĩ tới điều này từ sớm, nhưng khi phát hiện bối cảnh của thằng nhóc này hoàn toàn bình thường thì anh thật sự không hiểu nổi, bối cảnh của nó thậm chí còn bình thường hơn cả bối cảnh của Tề Long Lạc Lăng.

“Có lẽ những đứa trẻ kia thương hại hoàn cảnh gia đình liệt sĩ của nó, muốn chiều cố một chút cũng bình thường.” Có người khuyên nói.

“Muốn chiều cố cũng không nên chiều cố như vậy, bọn nhỏ tới đây là để đối mặt với máu, nếu không chịu nhìn thấy máu thì làm sao bọn trẻ trưởng thành được? Chẳng lẽ bọn nhỏ không biết làm vậy là hại nó?” Cơ giáp sĩ phụ trách khu cứ điểm có chút tiếc hận rèn sắt không thành thép.

“Cậu nhọc lòng cái gì, chính nó đều không nghĩ biến cường thì có thể như thế nào.....” Đối phương lời còn chưa dứt thì đột nhiên “a” một tiếng, kinh nghi hỏi: “Các cậu xem mặt trên đó là thứ gì?” Lúc này anh ta vừa mới quay rada màn hình để nói chuyện thì nhìn thấy một tia sáng lóe lên, anh nhanh chóng kéo lớn hình ảnh. Lúc này, vô số chấm sáng xuất hiện trên màn hình rada khiến anh ta nhin không được phát ra tiếng kinh hô.

Tất cả mọi cơ giáp ở trên không trung đồng thời thay đổi vị trí theo dõi và phóng to màn hình, bọn họ phát hiện trên tầng khí quyển có vô số điểm sáng đang đáp xuống.

“Đây là có chuyện gì? Vì sao tháp chỉ huy doanh địa không có thông báo?”

“Chẳng lẽ là địch tập?”

“Không thể nào.....”

Trong lúc những cơ giáp sĩ trên không đang mờ mịt thì Lăng Lan đang luyện tập trong không gian học liền cảm nhận vô số thông báo kêu gọi từ bên ngoài. Cô quyết đoán gián đoạn luyện tập, trở về đại sảnh liền nhìn thấy vẻ mặt nôn nóng của tiểu Tứ: “Lão Đại, tôi vừa mới dùng rada quét vũ trụ thì phát hiện có rất nhiều thứ không xác định là gì đang đi vào tầng khí quyển của tinh cầu này.”

Lăng Lan sắc mặt biến đổi, nhanh chóng trở lại hiện thực, từ trên giường nhảy xuống xông ra ngoài.

Đứng trên quảng trường của tháp cứ điểm lâm thời, cô ngẩng đầu nhìn lên không, mơ hồ có thể nhìn thấy vô số điểm lấp lòe trên trời cao.

“Tiểu Tứ, phân tích hình ảnh của một điểm sáng, kéo khoảng cách, phóng đại hình ảnh ở mức tối đa.”

Trước mắt Lăng Lan đột nhiên xuất hiện cận cảnh của điểm sáng, nó là một vật thể kim loại to hình trứng, bên ngoài có một lớp sáng loáng, nhìn không ra là thứ gì. Tốc độ lao xuống của nó nhanh vô cùng, gần như bị lực hút của hành tinh này kéo xuống.

Lăng Lan nhíu mày, đột nhiên nghĩ tới cái gì, vội hô: “Tiểu Tứ, có thể xem xét vật thể ngoài không gian hay không?”

“Như vậy phải xâm nhập vào rada chủ, lão Đại chờ vài giây.....” Tiểu Tứ nói xong liền rời đi, Lăng Lan âm thầm đếm, lúc đếm tới 9 thì hình ảnh trước mắt cô đột nhiên chuyển tới ngoài không gian.

Ngoài không gian cái gì đều không có, một mảnh yên lặng, tựa hồ vật thể bay không xác định vừa nãy chưa từng xuất hiện.

“Có thể đối phương vận dụng hệ thống ẩn thân, tránh né khả năng phát hiện vật thể lạ của radar cho nên không bị phát hiện.” Tiểu Tứ giải thích nói, “Để tiểu Tứ thử thay đổi một chút hệ thống tìm kiếm của radar bọn họ” Cái gọi là hệ thống ẩn thân không phải thật sự ẩn thân, nó chỉ giúp cho đối phương xuyên qua hệ thống phát hiện vật thể lạ của rada tiến hành lẩn tránh mà thôi, sửa đổi hệ thống một chút liền có thể giải quyết vấn đề này.

Tiểu Tứ vừa dứt lời thì Lăng Lan liền nhìn thấy hai mẫu hạm khổng lồ xuất hiện giữa sao trời rộng mênh mông vô bờ. Lúc này, mẫu hạm đang không ngừng bắn ra những vật thể kim loại hình trứng. Xung quanh hai mẫu hạm là bốn tinh hạm đứng ở bốn góc để bảo vệ hai mẫu hạm tại trung tâm.

“Tìm quốc ẩn của bọn họ.....”

Hình ảnh của tinh hạm bị thay đổi góc độ, một vòng tròn màu hồng bên sườn hạm phía sau đuôi đập vào mí mắt của Lăng Lan...

“Đế quốc Nhật Mộ.....” ánh mắt Lăng Lan đột nhiên co rút lại, trong lòng cảm thấy không ổn, vội nói, “Mau, đem hình ảnh này gửi về cho tháp chỉ huy...”

“Đã gửi.” Tiểu tứ nháy mắt đem hình ảnh truyền lại cho tháp chỉ huy.

Ánh mắt Lăng Lan chứa đầy sát khí nhìn quốc ẩn của đế quốc Nhật Mộ, đó chính là đầu sỏ gây nên cái chết của cha cô, cô nguyên bản cho rằng phải đợi đến lúc mình lớn lên mới có cơ hội báo thù, không nghĩ tới tại tinh cầu thần bí này lại có cơ hội làm việc đó.

Đương nhiên, Lăng Lan cũng rất rõ ràng, để đối phương tìm tới nơi này thì chỉ sợ bên trong liên bang cũng xuất hiện vấn đề, giống như cái chết của Lăng Tiêu, chỉ là không biết lần này bọn họ muốn đối phó với ai.

Sau khi hình ảnh được gởi tới tháp chỉ huy của doanh địa, tiếng còi cảnh báo nhanh chóng bị kéo vang..... Toàn bộ doanh địa bị tiếng còi báo là kinh động, tất cả những chiến sĩ đang nghỉ ngơi đột nhiên vọt ra, cần vũ khí của mình lao về nơi đặt cơ giáp.

Mà ở trên không, những cơ giáp đang theo dõi tầng khí quyển cũng đều nhận được tiếng cảnh báo từ tháp chỉ huy.

“Cảnh cáo, là địch tập.....! Cảnh cáo, là địch tập!”

“Chuẩn bị chiến đấu!” Tiếng đội trưởng lạnh lẽo truyền qua kênh công cộng.

“Vâng!” Tất cả cơ giáp được vũ trang vũ khí hạng nặng kinh nghi mà nhìn về phía những vật thể đang rơi xuống tinh cầu, chỉ chờ đội trưởng ra lệnh liền nhào lên.

Mà lúc này đây, những đồng quân sinh đang ở trong khu săn bắn cũng nhận được thông tin phải về doanh địa hoặc khu cứ điểm gần nhất ngay lập tức.

Khi đối phương rơi xuống một độ cao nhất định thì từ dưới mặt đất, những cơ giáp hình người và cơ giáp cơ cánh bắt đầu bay lên tấn công.

Mà bên ngoài vũ trụ, chỉ huy mẫu hàm sau khi phóng hết các quả trứng kim loại đang giám sát chặt chẽ màn hình nhìn thấy hình ảnh này thì lập tức phản nộ mà đập bàn nói: “Chết tiệt, vì sao bọn họ có thể phát hiện kế hoạch ẩn thân của chúng ta, là ai đã phản bội chúng ta?”

Nguyên bản bọn họ muốn đánh cho đối phương trở tay không kịp, nhưng không ngờ cục diện lại đổi chiều như vậy, trái tim ông ta đau đớn kịch liệt, những người tham gia trận đánh lén này đều là những cánh quân cơ giáp tinh anh kiệt xuất nhất của bọn họ, nếu lần này ngoài ý muốn ngã xuống thì đây tuyệt đối là tổn thất thảm trọng.

Người chỉ huy này đương nhiên không biết, thứ phát hiện ra bọn họ chính là tiểu Tứ vĩ đại, là thứ có trí tuệ tiến hóa hàng đầu ở tinh cầu Mộng Đa.

“Tấn công!” Mệnh lệnh từ tháp chỉ huy truyền ra, những cơ giáp không thể bay lên không trung đồng thời mở ra đại bác nhắm bắn, ngắm về phía những quả trứng không có người tấn công mà bắn, lần hỏa lực đầu tiên được bắn lên, rất nhiều quả trứng kim loại dưới sự tấn công mãnh liệt trực tiếp nổ mạnh, tiếp tục chịu lực hút của tinh cầu trực tiếp rơi xuống mặt đất vỡ tan, có thể chắc chắn người ở bên trong đó không chết cũng chỉ còn nửa mạng, không thể tiếp tục chiến đấu.

Nhìn những hình ảnh này được truyền tới màn hình, chỉ huy trận chiến lần này của đế quốc Nhật Mộ đau đớn kêu lên nhưng cũng chỉ có thể bó tay không có biện pháp đối phó, tình thế phát sinh quá đột ngột khiến ông ta không thể nghĩ ra cách gì để giải quyết.

“Trưởng quan, có nên cho bọn họ tách rời khỏi trứng trước không?” Tham mưu ở bên cạnh lau mồ hôi lạnh trên trán gấp gáp nhắc nhở. Nếu đã không có khả năng đánh lén thì mọi người chỉ có thể cường đánh thôi.

“Cậu nói chính xác, truyền lệnh đi xuống cho mọi người cường chế phá kén mà ra.” Người chỉ huy rút cuộc bình tĩnh trở lại.

“Vâng!”

Mệnh lệnh đi xuống, vỏ ngoài của tất cả những quả trứng kim loại bỗng nhiên tách ra, những cơ giáp màu đen trên ngực có in hình vòng trong màu hồng rơi ra, bắt đầu phản công làm cho những cơ giáp của Liên Bang phần nộ rồi.

“Đáng giận, là cơ giáp!”

“Cơ giáp của đế quốc Nhật Mộ!”

“Hừ, giết chết bọn họ..... báo thù cho Lăng Tiêu thiếu tướng!” Trong những cơ giáp sĩ, không biết ai đã thốt lên câu này khiến sĩ khí của mọi người lại tăng lên.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 143: Cuộc Chiến Cơ Giáp: Bắt Đầu!

Việc Lãng Tiêu thiếu tướng chết dưới âm mưu của đế quốc Nhật Mộ là điều đáng tiếc nhất trong lòng tất cả các cơ giáp sĩ toàn Liên Bang. Bọn họ cũng từng muốn xông ra chiến trường báo thù rửa hận cho thần tượng của chính mình, đáng tiếc bọn họ đều là quân nhân, phải nghe theo an bài của quân bộ tới hành tinh này để khai hoang. Nhưng dù vậy, cừu hận trong lòng chưa từng biến mất. Hiện nay, nhìn thấy kẻ thù đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, cơ hồ tinh thần của các cơ giáp sĩ đều đạt mức cao nhất.

Ở đây, mỗi người đều biết trận chiến sắp tới chính là một hồi tử chiến, không phải là người chết thì chính là ta chết!

Lửa đạn trong tay các cơ giáp sĩ Liên Bang không cần mệnh lệnh đều điên cuồng bắn ra ngoài, một hồi đại chiến chính thức mở ra. Trên không trung, cơ giáp của Nhật Mộ cũng sẽ không thúc thủ mà nhận mệnh như vậy, cho dù nhất thời không thể khống chế cơ giáp tránh kịp làn đạn thì vào thời khắc cuối cùng họ cũng không quên nhắc hòng súng phản kích.

Mùi thuốc súng tràn ngập toàn bộ chiến trường, mỗi một vòng công kích đều có rất nhiều cơ giáp bị phá hủy mà rơi xuống, có cơ giáp của Liên Bang, nhưng phần nhiều vẫn là cơ giáp của Nhật Mộ.

Những cơ giáp bốc khói cuộn cuộn, lửa cháy sáng một vùng trực tiếp từ trên không rơi xuống, nện mạnh lên mặt đất. Cho dù ở khoảng cách rất xa

nhưng Lăng Lan vẫn có thể cảm giác được chấn động kịch liệt trên mặt đất từ nơi đó truyền tới, có chút đứng không vững.

Những cơ giáp rơi xuống mặt đất còn nổ thêm hai, ba lần nữa, những mảnh cơ giáp văng ra tứ phía, những tia lửa văng ra xung quanh, sức ảnh hưởng của vụ nổ quá lớn khiến cho cây cối chung quanh bị bẻ gãy, thậm chí nhổ tận gốc. Càng có nhiều cây bị tia lửa bắn trúng bốc cháy dữ dội...

Khu rừng nguyên thủy nguyên bản yên tĩnh bỗng bị chiến hỏa quấy nhiễu trở thành một bãi chiến trường toàn ánh lửa và khói. Mãnh thú bên trong tựa hồ cảm giác được nguy cơ rất lớn, tập thể bắt đầu bạo động.

Số cơ giáp của Nhật Mộ càng ngày càng gần với mặt đất, lúc này, tại tháp chỉ huy doanh địa, một mệnh lệnh mới lại được truyền ra: “Hiện tại ra lệnh cho các chiến đội cơ giáp phi hành, toàn thể xuất động!”

Một đạo mệnh lệnh chứng minh trận chiến này đã tiến đến phần kịch liệt nhất, đánh giáp lá cà. Thần chiến thắng trong trận chiến này cân bằng cho hai bên, muốn biết kết cục của trận chiến chỉ có thể dựa vào thực lực của cơ giáp sĩ xem bên nào mạnh hơn.

Thế giới này nguyên bản chính là cường giả vi tôn, chỉ có thể mạnh hơn đối phương thì bạn mới có quyền tiếp tục được sống.

Nhận được mệnh lệnh, nhóm cơ giáp sĩ Liên Bang nhanh chóng điều khiển cơ giáp của mình lao về phía những cơ giáp chuẩn bị tiếp đất ở bên kia. Chỉ thấy ở trên không trung của tinh cầu, từng đôi cơ giáp màu trắng lam và màu đen đang quần lấy nhau, bắt đầu chém giết.

Tại phòng chỉ huy của doanh địa, người chỉ huy nhìn tình hình ngoài không gian được màn hình ghi lại mà tức giận, trong lòng bạo nộ, ông liền đem ống nghe trong tay đập mạnh xuống đất, ngay lập tức nó đã bị chia năm xẻ bảy.

Ông phần nộ nói: “Đáng chết, nếu không phải bởi vì tinh hạm của chúng ở ngoài không gian, ta sao có thể cho đám cơ giáp đó nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất như vậy.... Bây giờ chỉ có thể dựa vào chiến đội cơ giáp.”

Ở một bên, người quân nhân kỹ thuật khổng chế microphone vừa lặng lẽ xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán vừa âm thầm may mắn chính mình phản ứng nhanh, lúc chỉ huy vừa vung tay lên muốn ném ống nghe thì liền đóng cửa tất cả công năng của microphone lại, may mắn không làm lỗ tai các chiến hữu chịu đau đớn, nếu không sức chiến đấu nhất định sẽ bị ảnh hưởng.

Nguyên lai, trong đại bản doanh của tinh cầu này có trang bị vũ khí phòng không, nhưng vì tinh hạm của đối phương lại nằm ngoài không gian nên người chỉ huy không dám làm ra phản kích. Đây chính là điều khiến người chỉ huy cực kỳ ghen khuất, cũng là nguyên nhân ông phần nộ vô cùng.

Ông (người chỉ huy) gần như có thể xác định những cơ giáp được thả xuống hành tinh này chỉ là mồi dụ để xác định vị trí hệ thống tên lửa phòng không của ông. Lúc biết đối phương là đế quốc Nhật Mộ, ông liền rõ ràng cho dù đối phương có tọa độ của tinh cầu này, thì bọn họ cũng chưa biết tỉ mỉ về vị trí của đại bản doanh.

Nếu đã biết chính xác vị trí của đại bản doanh thì đối phương tuyệt đối sẽ không cho cơ giáp xuống đánh lén trước mà trực tiếp cho mấy đầu tên lửa xuống khiến sở chỉ huy của ông trực tiếp “Bùm”. Như vậy, không chỉ khiến các chiến sĩ Liên Bang không thể chống cự mà đối phương cũng có thể chiếm tinh cầu này dễ như lòng bàn tay.

Nếu như lúc đầu ông không phát hiện có tinh hạm của đối phương còn ở ngoài không gian thì rất có thể sẽ lệnh doanh địa phóng lửa đạn phòng không. Chỉ cần nghĩ tới như vậy thì ông liền biết kết quả cuối cùng là gì, đám người trong tinh hạm Nhật Mộ kia nhất định sẽ thừa cơ hội phát hiện

được nơi ẩn thân của doanh địa rồi đem tất cả lửa đạn của tinh hạm trút xuống, hoàn toàn hủy diệt nơi này, làm cho thi cốt bọn họ không còn.

Chỉ cần nghĩ đến đây, người chỉ huy liền ần ần có cảm giác nghĩ mà sợ, còn may là ở giây phút cuối cùng có rada cấp chút lực, tìm được tinh hạm mẫu bị che dấu bên ngoài, cũng khiến ông nhanh chóng biết dụng tâm hiểm ác của đối phương, không hạ mệnh lệnh sai lầm.

Người chỉ huy thu liễm một chút tâm tình, quay đầu hỏi tham mưu trưởng bên người nói: “Đội cứu viện khi nào mới có thể đuổi tới?” Tuy rằng ông có thể qua được dụng tâm hiểm ác của đối phương nhưng tình thế bây giờ vẫn không thể lạc quan được.

“Hạm đội gần chúng ta nhất là của Lý Giai, hiện đang ở đang ở vùng biên giới, cho dù đạt tốc độ tối đa thì cũng phải mất mười tiếng nữa họ mới có thể đến được.” Tham mưu trưởng nhanh chóng báo cáo.

“Trụ vững chờ cứu viện trong vòng mười tiếng sao?” Người chỉ huy nhíu mày, tính toán xem dựa vào khả năng của chiến đội cơ giáp hiện tại có thể duy trì đến mười tiếng hay không.

“Thủ trưởng, còn có một cái tin tức xấu muốn nói cho ông.....” Tham mưu trưởng nhận được thông tin từ tham mưu khác đưa tới sắc mặt cũng trở nên khó coi, “Quân bộ vừa mới truyền tin đến, ở khu vực của hành tinh Sao Mai cũng đang có một hạm đội của Nhật Mộ tiến đến.”

Người chỉ huy chạy nhanh đến trước màn hình, nhìn khoảng cách giữa hai nơi thì nhin không được mắng một tiếng MD! Bởi vì thời gian mà Lý Giai tới cũng gần bằng thời gian mà tinh hạm của Nhật Mộ ở Sao Mai tới, như vậy đối phương cũng có cứu viện.

“Cậu lập tức liên hệ với quân bộ để cho bọn họ phái càng nhiều tinh hạm tới càng tốt, cho dù nhanh hay chậm chúng ta cũng sẽ cố gắng giữ vững!” Người chỉ huy nói xong một câu liền xoay người rời khỏi tháp chỉ huy,

tham mưu trưởng ở một bên an bài mệnh lệnh nhìn thấy kinh hãi nói: “Thủ trưởng, ông muốn đi đâu?”

“Đi đâu? Đương nhiên là đi chiến đấu, chẳng lẽ muốn ông ngồi chờ ở chỗ này? Binh của ông còn đang anh dũng chiến đấu ngoài kia kìa.” Nói rồi không chờ tham mưu trưởng khuyên can, người chỉ huy giận trừng mắt, rời khỏi khu chỉ huy, đi xuống đất.

Ông linh hoạt bước lên cơ giáp riêng của mình, khởi động cơ giáp rồi điều khiển nó lao về phía chiến trường. Ở phía sau, những cơ giáp thuộc đội cận vệ của ông cũng nhanh chóng lên cơ giáp theo ra ngoài... Nếu thủ trưởng mà bọn họ bảo vệ đã ra chiến trường, bọn họ đương nhiên không thể không ra theo.

“Trời ơi, người này, quá không có trách nhiệm!” Tham mưu trưởng nhìn chỉ huy đang lao về hướng chiến trường thì cực kỳ bất mãn mà trề môi rên. Bất quá anh ta cũng chỉ có thể kháng nghị bằng miệng mà thôi, sau đó lại tiếp tục công việc của mình.

“Chết tiệt! Đối phương vậy mà tự tin không dùng hệ thống phòng không. Chẳng lẽ bọn họ tin tưởng vào chiến đội cơ giáp của mình đến vậy sao? Các cậu nghĩ thế nào?” Ngoài không gian, người chỉ huy của tinh hạm mẫu đế quốc Nhật Mộ nhìn kế hoạch tưởng như hoàn mỹ của mình bỗng thất bại trong gang tấc thì cực kỳ tức giận.

“Đội trưởng, trong nhóm các cơ giáp sĩ lần này chấp hành nhiệm vụ không kích có một cánh quân là vương bài cơ giáp, chỉ cần bọn họ thành công đáp xuống tinh cầu này thì những cơ giáp sĩ của đối phương tuyệt đối không phải là đối thủ của bọn họ.” Người tham mưu bên cạnh nhanh chóng lên tiếng để chỉ huy của mình bớt lo lắng: “Bọn họ nhất định có thể hoàn thành hành động lần này!”

Kế hoạch này có rất nhiều phần, bọn họ cũng từng nghĩ đến tất cả các khả năng có thể xảy ra, vì vậy đã đưa thêm một đội vương bài cơ giáp vào, chỉ cần họ tiếp đất thành công, tìm được nơi chỉ huy của đối phương thì trực tiếp phá hủy không cần lệnh, như vậy đối phương không thể tiếp tục chỉ huy mà đội cơ giáp cũng không thể tiếp tục chống cự.

“U Tây! Hy vọng bọn họ không làm cho đại đế quốc Nhật Mộ chúng ta mất mặt.” Người chỉ huy lại lần nữa có cảm giác nắm chắc phần thắng.

Ở tinh cầu, giờ phút này, vô số tiếng lửa đạn nổ ầm vang, tại căn cứ điểm lâm thời, tiếng chuông cảnh báo cũng vang lên liên tục. Một số lính trực phòng không ngừng chạy khắp khu căn cứ để chỉ huy những nhân viên không thể chiến đấu tới phòng phòng thủ, nhân tiện tìm những đồng quân sinh vì hoảng sợ mà mắc kẹt ở chỗ nào.

“Chết tiệt, đừng có chạy loạn, nhanh trở về!” Một người lính đang làm nhiệm vụ tìm kiếm đồng quân sinh vô tình nhìn thấy Lăng Lan đang nhìn ngó xung quanh cửa ra vào thì nôn nóng mà hô lớn.

Đột nhiên, từ trên không, một quả đạn pháo không biết từ bên nào bắn tới, người binh lính nôn nóng mà nhào tới tính chặn lại cho Lăng Lan..... Nhưng, khi lao lên trước thì anh ta lại cảm thấy thân thể mình bị cái gì đó đụng vào, thay đổi phương hướng nghiêng người lăn qua một bên khác, rồi rơi xuống miệng cống thoát nước của doanh địa.

“Bùm!” Tiếng đạn pháo nổ mạnh từ bên cạnh vị trí của bọn họ, nhưng vì rơi xuống cống thoát nước nên cả hai đều không bị chút thương tổn nào. Người binh lính kinh ngạc mà ngẩng đầu nhìn thân thể nhỏ bé đang ngồi xổm trước mặt mình.

“Anh trai, cảm ơn anh đã cứu em.” Đứa trẻ có khuôn mặt shota nghiêm túc cảm ơn, trong mắt nhìn ra cảm kích vô cùng.

Người binh lính tuy cảm thấy kỳ quái vì sao mình có thể thay đổi phương hướng ngay giữa không trung, nhưng hai người chính là nhờ vậy mà được cứu trợ nên anh ta cũng chỉ có thể hoang mang mà sờ đầu nói: “Không có việc gì thì tốt! Không có việc gì thì tốt!”

Sau đó nghĩ tới cái gì liền nói: “Sao em không đi phòng phòng thủ?” Ngay từ đầu doanh địa đã thông báo cho nhóm đồng quân sinh ngay lập tức trở về phòng phòng thủ để trốn trận chiến này, bọn họ sợ rằng khi đối mặt với sự tàn khốc của trận huyết chiến, các đồng quân sinh sẽ sinh ra ám ảnh mà sau này không thể ra chiến trường.

“Em đang hướng đến đó ạ, nhưng vẫn còn đang tìm phương hướng và xác định tọa độ.” Lăng Lan nói một lý do cực kỳ bình thường, đối mặt với sự kiện đột phát, ai cũng dễ dàng mất phương hướng khi bị hoảng loạn.

Người binh lính đã gặp qua tình huống của đồng quân sinh vì thế liền chỉ vào một phương hướng nói: “Em theo hướng này mà chạy, sau đó nhìn số liệu tọa độ trên liên lạc khí, như vậy có thể tìm thấy phòng phòng thủ.”

“Cám ơn anh trai, vậy em đi trước!” Lăng Lan cảm kích làm một nghi thức chào theo cách quân đội rồi nhanh chóng nhảy lên khỏi cổng nước, rồi rất nhanh không còn thấy bóng dáng.

Người binh lính kéo lại mũ giáp của mình, thật cẩn thận mà cúi người bước về phía trước, anh ta cần phải đi tới khu vực cần kiểm tra tiếp theo. Cứ như vậy, cẩn thận đi mấy chục mét thì anh ta bỗng nhiên phát hiện, thân thủ của đứa nhỏ vừa rồi còn nhanh hơn mình...

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 144: Cơ Hội! Ra Tay!

Lăng Lan cũng không lựa chọn đi căn phòng phòng thủ kia mà lặng lẽ ẩn núp ở một góc chết của cứ điểm, dưới sự trợ giúp của tiểu Tứ, rốt cuộc cô đã có thể liên lạc với Tề Long: “Tề Long, các cậu hiện tại đang ở đâu?”

“Lan lão Đại, cuối cùng cũng liên hệ được với cậu, chúng tớ hiện tại không trở về được.” Tề Long cười khổ nói.

“Sao lại thế?” Lăng Lan cả kinh hỏi.

“Con đường mà bọn tớ dùng để trở về đã trở thành chiến trường.” Tiếng chém giết kịch liệt từ bên kia truyền qua thiếu chút nữa át luôn cả tiếng của Tề Long.

“Đấu cơ giáp!” Lăng Lan vừa nghe thanh âm kia liền biết là cái gì.

“Đúng vậy, không ngừng..... Phan! Phan! Phan!” Tiếng lửa đạn nổ mạnh ở phía bên Tề Long vang lên, “Lão Đại, chúng tớ phải nhanh chóng lùi sâu vào khu rừng, nếu không nhất định sẽ bị đao phong của bọn họ cắt thành mảnh nhỏ.”

Trong liên lạc khí rất nhanh truyền ra tiếng thở dốc kịch liệt, xem ra, bọn Tề Long đang liều mạng chạy, ý đồ tránh thoát khỏi chiến trường khủng hoảng kia. Lúc này lòng Lăng Lan nóng như lửa đốt, thầm hận chính mình vì sao không có ở hiện trường.

“Không thể tiếp tục đi sâu vào rừng nữa, đó chính là khu vực của mãnh thú cấp f.” Giọng nói của Hàn Kế Quân vang lên ở đầu bên kia của liên lạc khí.

“Các cậu đã tiến vào khu vực của mãnh thú cấp G sao?” trong lòng Lăng Lan cảm giác không ổn.

“Đúng vậy, chiến trường lan rộng quá nhanh, chúng tớ chỉ có thể tránh né, bất quá còn may, những mãnh thú cấp G đó cũng bị trận chiến này dọa.” Giọng nói của Tề Long mang theo một tia may mắn, nếu không bọn họ cũng không thể chạy vào sâu như vậy.

“Đừng chạy nữa, những mãnh thú đó đã trở nên nguy hiểm hơn.” Lăng Lan nôn nóng.

Tiếng chạy vội bên kia từ từ chậm lại rồi dừng hẳn, sau đó, giọng nói của Tề Long truyền đến, đương nhiên mang theo ý khó hiểu: “Lan lão Đại, cậu nói cái gì?”

“Chúng nó bị chiến hỏa bất ngờ bức cho cuồng hóa.” Lăng Lan được tiểu Tứ nhắc nhở rằng những mãnh thú trong phạm vi theo dõi của nó đang có dấu hiệu cuồng hóa, hai mắt đỏ đậm.

“Có thể đi đường khác để vượt qua chiến trường không?” Lăng Lan lập tức lại hỏi.

“Không được, toàn bộ chiến trường đã lan ra toàn bộ khu vực của mãnh thú cấp G rồi, dù đi đường nào cũng phải đi qua khu vực của mãnh thú cấp F.” Hàn Kế Quân trả lời. Cậu vẫn luôn chú ý tình huống của chiến trường, cũng rất rõ bây giờ chiến trường đã lan hết khu H tới khu G và có thể lan tới khu F. Cho nên nếu muốn thoát khỏi vòng chiến hỏa này thì bọn họ cần nhanh chóng vượt qua khu F.

Hàn Kế Quân cực kỳ bất đắc dĩ, dựa vào thực lực bây giờ của bọn họ, muốn đi qua khu vực cấp F tuyệt đối là cử tử nhất sinh, so với việc đối mặt trực tiếp với cơ giáp cũng không ít nguy hiểm chiến trường lướt qua không nhiều ít khác nhau.

“Lão Đại, cậu cứ yên tâm, chúng tớ sẽ tùy cơ hành sự, bây giờ cần phải tìm một nơi để trốn trước đã. Lão Đại, cậu cũng mau chóng đi phòng phòng thủ đi.” Tề Long nói quyết định của mấy người bọn họ cho Lăng Lan. Cậu biết, với tình huống bây giờ, cho dù thực lực của Lăng Lan có mạnh thế nào cũng không thể giúp được gì.

Nhất là lúc này, cuộc chiến với lực phá hoại cực mạnh của các cơ giáp, cho dù bọn họ có là những người xuất sắc nhất của học viện đồng quân thì cũng chỉ là những con kiến nhỏ mà thôi. Tề Long bọn họ cũng không hy vọng Lăng Lan gặp nguy hiểm, thậm chí có chút may mắn cô không theo chân bọn họ cùng nhau đi săn thú, không cần phải cùng nhau bị hãm ở chỗ này.

“Được rồi. Các cậu mau chóng tìm trốn đi, đúng rồi, luôn mở liên lạc khí, không chừng tớ sẽ liên hệ với các cậu.” Lăng Lan phân phó xong liền trực tiếp cắt cuộc gọi.

Lăng Lan chau mày, cô rất rõ ở bên kia chiến trường, những cơ giáp sĩ của Liên Bang đang chiến đấu kia đã không còn rảnh để bận tâm đến những đồng quân sinh bọn họ, nói cách khác, đám Tề Long cuối cùng sống hay chết đều chỉ có thể dựa vào vận khí của bọn họ.

“Đáng chết! Nhất định phải nhanh chóng tìm ra bọn họ!” Lăng Lan ngay lập tức đưa ra quyết định, cô cũng không phải là người có thể bỏ mặc chiến hữu của mình.

Lăng Lan biết nếu chiến hỏa tiếp tục khuếch trương, bọn Tề Long nhất định sẽ bị đẩy vào khu vực của những mãnh thú cấp cao, hơn nữa tiểu Tứ

còn luôn cảnh cáo những mãnh thú đó đang trong trạng thái bạo động cuồng hóa, như vậy sức chiến đấu của chúng tuyệt đối không giống như ở thời kỳ bình thường, như vậy không hề nghi ngờ bọn Tề Long dừng chân ở nơi đó càng lâu thì tình cảnh của bọn họ lại càng nguy hiểm.

Trong lòng có quyết định, Lăng Lan yên lặng vô thanh mà từ căn cứ điểm phi thân ra ngoài, một người lính đang ẩn nấp ở cửa căn cứ chỉ cảm thấy hoa mắt, tựa hồ nhìn thấy một bóng dáng xẹt qua chỉ còn lại tàn ảnh, anh ta nhìn hai bên trái phải, phát hiện không có một bóng người.

“Chẳng lẽ mình nhìn lầm rồi? Xem ra khói đặc chung quanh đã ảnh hưởng tới thị lực của mình rồi.....” Anh lính chỉ có thể lý giải như vậy rồi nép bóng dáng hồi nãy ra sau đầu, không hề nghĩ nhiều nữa.

Lăng Lan nhanh chóng tiến vào khu vực của mãnh thú cấp H, giữa rừng cây và bóng tối chỉ có thể nhìn thấy những đóm lửa nhẹ nhàng nhảy múa đàng xa, cô liên tục đạp chân không do dự lao về phía trước. Xẹt qua giữa những cành cây, tốc độ cực nhanh chỉ lưu lại đường tàn ảnh giữa những cành cây, nhẹ nhàng đáp xuống đất để xác định phương hướng rồi lại lao đi tiếp mà không gây ra một tiếng động.

Đi được khoảng 2km thì Lăng Lan đột nhiên dừng lại, mày hơi hơi nhăn lại, nhưng rất nhanh, cô lại nhẹ nhàng nhảy lên, không tiếng động mà đứng ở dưới một cây đại thụ, ẩn núp vào bụi cỏ dưới tàn cây.

Thân ảnh Lăng Lan vừa biến mất thì cách đó không xa, trên không, hai cơ giáp to lớn đang va chạm kịch liệt rồi cùng mất khống chế rơi xuống.

Chúng nặng nề rơi xuống đất cách Lăng Lan 200m, chấn động thật mạnh tạo ra một cơn lốc lớn rồi nhanh chóng phá hủy những gốc cây chung quanh trong chớp mắt, sức tàn phá của nó chỉ dừng lại khi còn cách chỗ đứng của Lăng Lan khoảng 10m.

Lăng Lan đối với tình huống này cực kỳ vừa lòng, cô đã tính toán khoảng cách cần thiết nhất để không bị ảnh hưởng bởi trận chiến của hai cơ giáp đó. Thu liễm hơi thở, ghé sát người vào thân cây không bị sứt mẻ gì. Trong nháy mắt, Lăng Lan liền tiến vào trạng thái sẵn thú, lòng yên tĩnh như băng, hoàn mỹ mà hợp thể vào với toàn bộ hư cảnh xung quanh. Cho dù là Nhất hào đạo sư trong không gian thì trước khi Lăng Lan chủ động tấn công thì cũng không thể nào phát hiện ra Lăng Lan được.

Có lẽ hai cơ giáp đều bị đâm cháy nên không thể điều khiển cho nó đứng lên lần nữa, gần như đồng thời, cửa khoang của hai cơ giáp đồng thời bị mở ra, hai cơ giáp sĩ từ bên trong khoang thuyền đồng thời nhảy ra.

“Ping!” Tiếng vũ khí lạnh va vào nhau chứng minh hai cơ giáp sĩ đã giao thủ trong nháy mắt.

Hai người đồng thời bị lực đánh của đối phương bắn ngược lại, sau khi lui mấy bước mới có thể đứng vững lại, từng người cầm vũ khí trong tay nhìn đối thủ từ xa, chờ cơ hội tiếp theo.

Hai người đứng cách nhau chưa tới 10m, một bên mặc bộ đồng phục màu lam trắng với ngôi sao màu vàng lớn dính ở trước ngực, là quần áo chiến đấu của cơ giáp sĩ Liên Bang. Mà bên kia là áo quần chiến đấu của cơ giáp sĩ Nhật Mộ, giống màu của cơ giáp, màu đen như mực chỉ có duy nhất ở ngực có hình màu hồng bắt mắt.

Bộ đồ chiến đấu của hai người là loại liền thân, trên đầu còn mang theo mũ giáp bảo vệ. Đây chính là một bộ chiến phục tuyệt đối an toàn nhất thế giới. Những lưỡi dao sắc bén bình thường là không có biện pháp đâm thủng nó. Đương nhiên, vũ khí của những cơ giáp sĩ loại này đều là một thanh đao ngắn được làm từ loại kim loại đặc biệt. Tuy không thể trực tiếp đâm thủng chiến phục của đối phương, nhưng nếu ở cùng một vị trí mà có thể đâm trúng liên tục ba lần, thì có thể đâm thủng chiến phục và gây thương tổn cho đối phương.

Hai người giằng co vài giây, sau đó bóng dáng chợt lóe, cơ hồ đồng thời “động”.

Ping! Ping! Ping!..... Hai phương áp sát vào nhau giáp lá cà, tiếng vũ khí va chạm liên tục cho thấy khả năng cách đấu của hai người là ngang nhau, bất quá, sau nhiều lần công kích không có hiệu quả, thể lực của cả hai đều bị tiêu hao gần hết, rất nhanh, hai người bắt đầu thở dốc trong khó khăn.

Bọn họ đã điều khiển cơ giáp đấu trên không trung gần nửa ngày, thể lực của cả hai cũng đều tiêu hao, mà cho đến bây giờ, tiến hành cách đấu thể thuật, không phải người chết thì là ta chết, cho dù tinh thần và thể lực có tiêu hao không còn thì cũng phải xem ai là người còn đứng cuối cùng.

Lăng Lan kiên nhẫn chờ đợi rồi không tiếng động đem một nhánh cây dài nhỏ như ngón tay kẹp bên giữa những khe hở của các ngón tay, bình tĩnh chờ đợi hai người kia lại công kích lần nữa.

Rốt cuộc hai người đồng thời giơ lưỡi dao sắc bén trong tay lên, lại một lần nữa nhanh chóng nhắm về phía đối phương.....

Cơ hội tốt!

Lăng Lan tâm thần vừa động, ngón tay đột nhiên run lên, nhánh cây ở giữa ngón tay như mũi tên bắn thẳng đến chỗ cơ giáp sĩ của đế quốc Nhật Mộ.

Lăng Lan đương nhiên biết nhánh cây trong tay không thể đâm thủng chiến phục của đối phương, cho nên mục tiêu của cô là nhược điểm duy nhất của chiến phục —— cổ!

Tuy rằng mặt ngoài thoát nhìn toàn thân cơ giáp sĩ đều bị chiến đấu phục che chắn hoàn toàn, nhưng trên thực tế, có đôi khi ở một góc độ nào đó sẽ lộ ra một chút chứ không hoàn toàn được che kín đầy đủ. Giống như khi

ngẩng đầu lên, ở giữa mũ giáp và bộ chiến phục sẽ xuất hiện một khoảng trống nhỏ không được bảo vệ...

Mà lần trốn ở trong bụi cỏ dưới tàn cây, Lăng Lan đương nhiên có thể nhìn ra được khe hở nhỏ này. Trong khoảng thời gian này, Lăng Lan vẫn thờ ơ lạnh nhạt chính là vì có thể tìm được khả năng một kích giết chết đội phương, mà sự kiên nhẫn của cô đã được đền đáp, cơ hội mà cô chờ rất cuộc cũng tới.

Nhánh cây chỉ dao động chút ít gần như lặng yên, không tiếng động, có lẽ do tới quá nhanh hoặc cơ giáp sĩ của Nhật Mộ căn bản không nghĩ tới nơi này còn có một người sẵn thủ lĩnh khốc tòn tại cho nên toàn bộ sự tập trung của hắn chỉ đặt trên người của cơ giáp sĩ Liên Bang trước mặt, không phòng bị những tia sát khí khác.

Hắn chỉ cảm thấy ở cổ đột nhiên đau xót, nguyên bản muốn ngăn đòn tấn công của đối phương bỗng nhiên dừng lại.

Cho dù chỉ trong nháy mắt như thế nhưng hắn cũng bỏ lỡ cơ hội chặn đòn tốt nhất, tận mắt nhìn thấy ngực chính mình bị đao của đối phương nặng nề mà đâm trúng. Hắn giật mình, muốn nhanh chóng lui về phía sau né tránh nhưng một chuyện khủng bố hơn đã xảy ra, hắn không thể khống chế thân thể mình.

Chỉ là chớp mắt thời gian, nhưng hắn nhìn thấy mình bị đối phương đánh ba lần lên ngực, rồi nhìn thấy thanh đao của đối phương đâm xuyên vào ngực mình, máu tươi từ nơi đó phụt ra...

Đến tận cùng là có chuyện gì đang xảy ra? Rõ ràng thực lực của bọn họ tương đương nhau, ai cũng không thể làm gì được ai..... Vì sao vào thời điểm cuối cùng lại không thể khống chế chính thân thể của mình chứ??

Tên cơ giáp sĩ của đế quốc Nhật Mộ mang theo vẻ mặt không thể tin ngả xuống, đến chết hắn cũng không thể biết được mình đã chết như thế nào,

làm hản đến chết cũng chỉ có thể trở thành quỷ hồ đồ.

Đương nhiên, có thể tạo ra kết cục cuối cùng như vậy cũng là vì đòn tấn công Lăng Lan quá quái dị, vô thanh vô tức, quỷ dị vô cùng. Bởi vì nhành cây quá nhỏ cho nên khi bắn vào cổ đối phương, miệng vết thương chỉ chảy ra một chút máu, vì vậy, cơ giáp sĩ Nhật Mộ căn bản không phát hiện chính mình bị người ám toán.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 145: Thao Tác Cực Quang!

Cơ giáp sĩ của Liên Bang nhìn đối thủ của mình đã hoàn toàn bị tiêu diệt mới thở ra một hơi, cả người thả lỏng. Đồng dạng, anh ta cũng không phát hiện dị trạng, chỉ âm thầm may mắn đối thủ mất hết sức lực trước mình, nếu không người còn sống cuối cùng chưa chắc là mình.

Tránh ở một bên, Lăng Lan đang tự hỏi có nên thừa cơ ra mặt tiếp xúc với đối phương hay không. Nhưng đột nhiên trái tim cô đập mạnh không ngừng, không dám nghĩ ngợi, cô dùng sức chống tay xuống đất, cả người nhanh chóng bắn ngược ra sau.

Đúng lúc này, một đường năng lượng sáng chói đáng sợ từ không trung bắn thẳng xuống cùng với tiếng hoảng sợ hô lên giữa không trung: “Trốn

Trên trời cao, một cơ giáp của Nhật Mộ phát hiện người sống sót cuối cùng là cơ giáp sĩ của Liên Bang thì quyết đoán giơ súng ống trong tay lên, một nguồn sáng uy lực cường đại trút xuống phía dưới mặt đất. Cách cơ giáp đó không xa, một cơ giáp khác của Liên Bang nhìn động tác của đối phương thì kinh hô đồng thời giơ súng xạ kích trong tay mình lên cố gắng ngăn chặn, nhưng đã không còn kịp...

Đứng nghỉ ngơi ở phía dưới, người lính của Liên Bang căn bản không có cơ hội phản ứng thì đã bị năng lượng khổng lồ của nguồn sáng căn nuốt sạch sẽ.....

“Oanh” một tiếng vang lớn, toàn bộ mặt đất nổ tung, một hố sâu chừng hơn 20m xuất hiện ở nơi đó, lúc này, vị cơ giáp sĩ kia của Liên Bang đã biến mất vô tung vô ảnh, không còn một ti dấu vết, chỉ có lây vết máu loăng và màu đỏ sậm của bùn đất xung quanh chứng minh nơi đó đã từng có một sinh mệnh tồn tại.

“Hồn đản! Tao giết mày!” Cơ giáp sĩ Liên Bang bị phản đến cực điểm hô lên, tiếng súng gầm rú không dứt.

Giữa không trung, lại một đôi cơ giáp của Liên Bang và Nhật Mộ đấu với nhau, chỉ là không biết ai mới có thể chân chính sống sót cuối cùng.

Cách cái hố không đến 10m là nơi Lăng Lan đang nằm, giờ phút này, cả người cô đầy mồ hôi lạnh, căn bản không dám nhúc nhích. May mắn cô cảm giác được nguy hiểm cho nên có thời gian né tránh trước một bước chứ nếu không, với một kích vừa rồi, chắc chắn kết cục của cô cũng sẽ giống người lính Liên Bang kia, hóa thành một bãi máu loăng.

Nhưng cho dù như thế, cô vẫn bị lửa đạn đánh văng ra ngoài, đập mạnh vào gốc cây rồi ngã xuống đất, cảm giác đau đớn từ ngực truyền đến khiến cô biết mình bị nội thương. Lăng Lan rất rõ ràng, trong những trận chiến bằng cơ giáp kiểu này, nếu chỉ dùng lực người đơn bạc là không thể chống lại cơ giáp, cô có thể tránh thoát một lần đã xem như may mắn vô cùng rồi.

“Lão Đại, cơ giáp mà hai người kia bỏ lại có thể dùng được một chút đấy.” Tiểu Tứ lúc này cũng rất khẩn trương, nó cho rằng Lăng Lan một người chạy trên chiến trường là một chuyện quá mức nguy hiểm, cần phải tìm ngay một cơ giáp mới thì khi gặp phải kẻ địch mới có khả năng thoát thân được. Tiểu Tứ tìm nửa ngày thì phát hiện cơ giáp rơi xuống hồi nãy vẫn còn tương đối hoàn chỉnh, vẫn còn có hy vọng sử dụng được.

“Bây giờ chúng ta ở đây chờ một chút, chờ hai cơ giáp phía trên kia rời khỏi rồi nói tiếp.” Lăng Lan một bên vận dưỡng thân khí quyết âm thầm

chữa thương cho chính mình, một bên trấn an tiểu Tứ.

Cơ giáp rớt trên mặt đất kia đã sớm bị đất cát chung quanh phủ đầy, cũng không bị bất cứ thứ cây cối gì đè lên. Nếu bây giờ cô lao ra ngoài thì nhất định sẽ bị hai cơ giáp đang chiến đấu kia phát hiện, Lăng Lan tuyệt đối không hy vọng mình cũng sẽ bị trúng lửa đạn bất ngờ giống người lính Liên Bang kia, cuối cùng biến mất hoàn toàn trên thế giới này, không lưu lại một chút dấu vết.

Tiểu Tứ biết Lăng Lan nói đúng nên liền im lặng không nói nữa, bất quá cảm giác muốn có một cơ giáp riêng lại trào lên trong nội tâm của nó, nếu nó có thể khống chế quang não của cơ giáp thì có thể tới trợ giúp lão Đại nhà mình rồi.

Lăng Lan nội thương không tính nặng, nhưng không trị tốt cũng sẽ để lại hậu hoạn, đặc biệt là tại địa phương nguy hiểm như vậy, chỉ cần bị thương thì sức chiến đấu sẽ giảm ngay, cho nên việc cấp bách bây giờ là cần phải chữa trị cho nội thương.

Vì thế Lăng Lan liền cho tiểu Tứ phụ trách việc an toàn chung quanh còn mình an tâm an dưỡng, rất nhanh Lăng Lan liền quên mất hư cảnh chung quanh, tiến vào quá trình tự vận khí an dưỡng.....

Lúc mở mắt ra lần nữa, Lăng Lan liền cảm thấy thân thể nhẹ nhàng, cơ bắp vì bị vận động mạnh và đột ngột không còn cảm giác mệt mỏi nữa, Lăng Lan biết tinh khí của cô đã khôi phục trở lại về điểm tốt nhất.

Cô tâm tình sung sướng theo bản năng mà ngẩng đầu nhìn về phía trước, phát hiện trên trời đã trống không, không còn cảnh tượng chiến đấu kịch liệt giữa hai cơ giáp nữa. Hơi nhú mày, Lăng Lan hỏi: “Tiểu Tứ, vì sao ngươi không báo tình hình này cho ta biết?” Không biết cô đã lãng phí bao nhiêu thời gian rồi, nếu biết hai chiếc cơ giáp kia đi rồi thì cô đã sớm tỉnh lại.

Tiểu Tứ cũng không cho rằng mình làm sai, nói tranh nói: “Chỉ khi cô khôi phục hoàn toàn thể trạng thì chúng ta mới có thể nhanh chóng tìm được đám Tề Long.”

Lăng Lan bị tiểu Tứ nói á khẩu không trả lời được, rốt cuộc tiểu Tứ cũng là vì tốt cho cô, nếu cô bị thương mà không chữa trị tốt, cứ cố gắng tìm người, vạn nhất có nguy hiểm, vào thời điểm mấu chốt lại không thể cử động thì tuyệt đối là một chuyện nguy hiểm vô cùng.

Lăng Lan đơn giản đem vấn đề này ném xuống, cẩn thận mà nhìn về phía hai cơ giáp đang nằm trên mặt đất rồi không quên hỏi: “Hai cơ giáp kia đi khi nào?”

“Hả? Chưa rời đi” Mất một khoảng thời gian ngắn tiểu Tứ mới hiểu Lăng Lan muốn nói gì.

“Vậy bọn họ đang ở đâu?” Lăng Lan bị tiểu Tứ nói làm sợ tới mức trực tiếp quỳ rạp trên mặt đất không dám nhúc nhích, chẳng lẽ tránh ở cái góc nào? Vì sao tiểu tử không nói sớm với cô một chút chứ?

“Đang ở cách đây 1000m.” Tiểu Tứ nói làm trái tim đang treo cao của Lăng Lan trong nháy mắt an ổn rơi xuống đất.

Không chỉ có như thế, tiểu Tứ còn đem hình ảnh trong vòng 1000m này kéo tới, phóng trước mắt Lăng Lan trước mắt, lúc này cô mới phát hiện hóa ra hai chiếc cơ giáp kia cũng chọn đồng quy vu tận, cách chỗ đó hơn một cây số, một cái hố sâu cũng đồng dạng xuất hiện, hai cơ giáp đang trong tư thế dính chặt nhau nằm trong đó. Đồng thời, kiểm quang trong tay hai chiếc cơ giáp đều đâm trúng khoang thao tác của đối phương, từ vết đâm, máu đỏ đang chảy không ngừng ra ngoài, chỉ cần nhìn như vậy liền biết cơ giáp sĩ bên trong đã không còn khả năng sống.

“Tiểu Tứ, theo dõi chung quanh, kể cả ở phía trên” Tâm tình Lăng Lan trầm xuống, cô thở dài một hơi, sau đó lại phân phó. Trên chiến trường, gần

như mỗi phút trôi qua đều sẽ có một sinh mạng mất đi, cô không hy vọng người biến mất tiếp theo sẽ chính là mình, cho nên bây giờ điều quan trọng nhất là nắm chắc tình huống xung quanh, không thể để kẻ địch đánh lén.

Dưới sự giám sát chặt chẽ của tiểu Tứ, Lăng Lan an toàn mà đi tới mục tiêu. Tiểu Tứ nhanh chóng kiểm tra hai cơ giáp, nó phát hiện mình đều có thể tiến hành phục hồi hệ thống cho cả hai. Lăng Lan nghĩ nghĩ quyết định chọn sử dụng cơ giáp của Liên Bang, tuy rằng cô cũng muốn lợi dụng cơ giáp của Nhật Mộ để đánh lén chính họ những bây giờ là ở chiến trường, khắp nơi đều rối loạn, giết nhau đỏ cả mắt rồi, nếu vạn nhất bị Liên Bang ngộ sát thì cô liền quá oan uổng.

Lăng Lan nhanh chóng bò vào khoang điều khiển, tiểu Tứ đã tiếp nhận quyền khống chế của quang não từ trước, chuyện thứ nhất nó làm là đem cửa khoang điều khiển mở ra, sau đó liền khởi động cơ giáp.

Màn hình cơ giáp lập tức sáng lên, sau đó vô số tổ hợp 0 và 1 xuất hiện, liên tục chạy từ dưới lên trên, che hết toàn bộ màn hình.

“Lão Đại, kiên nhẫn một chút, tôi đang thăng cấp cho quang não, đồng thời cũng chữa trị một ít điều khiển trình tự bị hư hao.” Giọng nói của tiểu Tứ đột nhiên từ hệ thống thanh âm của cơ giáp truyền ra.

Lăng Lan đợi ước chừng ba phút thì những con số 0 và 1 biến mất, cuối cùng xuất hiện 2 chữ to: Cực quang!

Rất nhanh, hai chữ cực quang biến biến mất trên màn hình, cùng lúc đó, màn hình sáng lên, Lăng Lan liền cảm giác mình không còn bị giam cầm nữa, một mảnh trời mênh mông vô tận cùng với những đường khói đen không biết thổi từ nơi nào.

“Giá cơ giáp thuộc loại cơ giáp cao cấp trong thể hệ cơ giáp cực quang.” Lăng Lan nhìn hai chữ cực quang liền biết mình sử dụng cơ giáp cấp bậc gì. Không nghĩ tới cô lần đầu thao tác cơ giáp chân chính lại bỏ qua cơ giáp

cơ sở, cơ giáp cấp thấp, cơ giáp trung cấp, trực tiếp nhảy tới cơ giáp cao cấp. “Quả nhiên, trên chiến trường hết thảy đều có khả năng xảy ra!”

“Cực quang hệ liệt, ưu thế là tốc độ, cùng với công kích viễn trình, như vậy, năng lực tấn công cận chiến của nó kém một chút.” Tiểu Tứ tiếc nuối nói, phải biết rằng cho dù là thể thuật hay là điều khiển cơ giáp, khả năng cận chiến của Lăng Lan đều mạnh hơn tấn công viễn trình.

“Tiểu Tứ, cơ giáp không có cái gọi là ưu điểm và khuyết điểm, nó mạnh hay yếu thì phải xem vào năng lực của người điều khiển.” Khóe miệng Lăng Lan lộ ra một nụ cười, cho dù là cơ giáp kém cỏi nhất, thì chỉ cần không gặp người mạnh hơn mình, cô vẫn có thể tự tin xử lý đối phương.

“Còn có, tôi tìm thấy một video hướng dẫn điều khiển loại cơ giáp này, lão Đại có muốn xem một chút hay không?” Dù sao đây cũng là cơ giáp cao cấp, so với cơ giáp thường thì động tác điều khiển vẫn có một chút khác nhau.

“Được, mau mở đi.” Lăng Lan nhìn những hàng nút điều khiển cơ giáp trước mặt, đại bộ phận đều giống cơ giáp thường, nhưng vẫn có một vài nút mới xuất hiện, cô muốn biết chính xác những thứ được thêm vào đó là gì.

Rất nhanh, Lăng Lan liền biết những đồ vật được thêm vào đó là để làm gì, cũng không phải vũ khí quý giá gì, trên cơ bản đều là dùng để bắn một vài quả pháo thôi, Lăng Lan cũng không dùng mấy loại này, vì thế cô càng thêm nắm chắc việc mình có thể điều khiển cơ giáp này trong lòng.

“Đáng tiếc, giá cơ giáp này trừ bỏ hai thanh đao và kiếm quang thì không có vũ khí nào dùng để cận chiến cả.” Tiểu Tứ cực kỳ ghét bỏ việc sử dụng đao và kiếm quang.

“Đủ để dùng.” Lăng Lan nhanh nhậy mà điều khiển cơ giáp dùng tay trái cầm kiếm quang lên, thanh kiếm có chút dài, có cảm giác giống như như kiếm ba cạnh làm Lăng Lan thực vừa lòng.

“Tiểu Tứ, lập tức kiểm tra số đạn còn thừa và năng lượng của cơ giáp.” Lăng Lan cũng không phải là người mù quáng xúc động, mỗi một việc cô làm đều phải nắm chắc hết thảy.

“Phần đầu: Còn lại 2 quả đạn. Cánh tay trái: Năng lượng quang thuần đầy đủ nhưng chỉ duy trì chiến đấu liên tục trong vòng hai giờ, năng lượng kiểm quang có chút không đủ, chỉ có khả năng duy trì khoảng bốn mươi phút. Cánh tay phải: súng trường chùm tia sáng cao áp 57mm chỉ có thể bắn thêm 18 lần. Mặt khác, hai quả đạn hỏa tiễn ở ngực vẫn chưa được sử dụng. Những vị trí khác, khối năng lượng chủ chỉ dư lại 20% năng lượng, hai khối năng lượng dự trữ chưa sử dụng.” Tiểu Tứ đem tình huống cơ giáp báo cáo cho Lăng Lan.

“Tiểu Tứ, với tình trạng bây giờ thì chúng ta có thể bay trong vòng bao lâu, còn nếu chiến đấu thì cầm cự được bao lâu?” Lăng Lan lại đem vài tình huống có thể phát sinh hỏi tiểu Tứ.

“Nếu chỉ cần bay thì trong vòng mười tiếng cũng không có vấn đề gì, nhưng nếu là toàn lực chiến đấu thì cũng chỉ có thể duy trì trong vòng 30 phút.” Tiểu Tứ quyết đoán trả lời.

“Đã biết.” Lăng Lan trong lòng có tính toán rồi điều khiển cơ giáp nhanh chóng bay lên trời, hướng về phía bọn Tề Long. Cô cũng không dám sử dụng kỹ năng phi hành siêu tốc vì sợ bị địch phát hiện...

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 146: Bị Phát Hiện?

Cách chiến trường không xa, trong khu rừng âm u, một tiểu đội bốn đồng quân sinh thật cẩn thận mà di động trong rừng, ý đồ vòng qua rừng rậm xuyên qua toàn bộ chiến trường.....

Bọn họ rõ ràng có thể nghe được cách đó không xa, tiếng pháo nổ kịch liệt cùng với tiếng nổ bùm của cơ giáp khi bị phá hủy ở trên trời rồi rơi xuống, trong nháy mắt mặt đất chấn động kịch liệt, mỗi một lần, đều làm cho lòng bọn họ run sợ, sợ hãi lửa đạn không có mắt hoặc là cơ giáp sẽ trực tiếp rơi xuống đến nơi này.

“Các cậu còn có thể tiếp tục không?” Tề Long đột nhiên lau cái trán đầy mồ hôi lạnh, quay đầu dò hỏi các đồng đội đi theo phía sau.

“Đừng lo lắng cho chúng tớ, điều quan trọng nhất bây giờ là chúng ta đừng để bị đi nhầm phương hướng.” Hàn Kế Quân cau mày tiếp tục so sánh tọa độ với mọi người, cậu phát hiện bởi vì chiến hỏa mở rộng, bọn họ càng ngày càng đến gần khu vực hoạt động của mãnh thú cấp F. Cho dù không có Lăng Lan cảnh cáo, bọn họ cũng cảm giác được hàn ý truyền đến từ trong xương cốt, tình cảnh đã càng ngày càng không ổn.

Vài người lại lần nữa thật cẩn thận đi về phía trước thêm một đoạn nữa, lúc này, Tề Long đi ở đằng trước tay đột nhiên vung lên, mấy người phía sau nhanh chóng trốn trong bụi cỏ hoặc phía sau cây đại thụ, nhanh như

chớp liền lấy súng lục trong tay ra, chỉ cần phát hiện là mãnh thú cấp F, thì sẽ không do dự bóp cò, cố gắng tiên hạ thủ vi cường.

Tề Long ngồi xổm xuống mặt đất, nắm súng ánh sáng nhắm ngay nơi cậu phát hiện dị động, mồ hôi theo trán chảy xuống gương mặt cậu, cậu căn bản không dám phân tâm, mãnh thú cấp F tương đương với cấp tử mị của con người, cậu chỉ mới bước nửa chân vào cấp tử mị, căn bản không phải là đối thủ của mãnh thú cấp F, cậu đã suy nghĩ kỹ, nếu thật sự mãnh thú cấp F xuất hiện thì cho dù có chết cậu cũng liều mạng đánh nhau với nó, kéo dài thời gian cho đồng đội có thể bỏ chạy.

“Tề Long?” Mặt sau bụi cỏ bị dị động truyền đến một thanh âm khàn khàn.

“Vũ Cảnh, là cậu à.” Tề Long cả người tức khắc thả lỏng lại, thiếu chút nữa vô lực mà ngã trên mặt đất, vừa rồi cậu thật sự quá khẩn trương.

Nghe được hai người đối thoại, Lâm Trung Khanh và Lạc Lăng đang trốn xung quanh định đi ra, nhưng nhìn thấy Hàn Kế Quân vẫn lo lắng phòng bị phía sau Tề Long thì tức khắc lại cẩn thận về lại vị trí trốn, tay lại nắm chặt súng.

Vũ Cảnh rút cuộc từ bụi cỏ bò ra, bộ đồ phòng hộ của cậu có chút tổn hại, trên má thậm chí còn lưu lại mấy vết thương chưa được khâu lại. Sau khi Vũ Cảnh đi ra, đồng đội của cậu, đám người Diệp Như, Tần Dật cũng từ trong các góc đi ra, trong đó một người phải được Tần Dật nâng lên, cả đoàn người đều không khác Vũ Cảnh mấy, cực kỳ chật vật.

Vũ Cảnh nhìn chỉ có một người Tề Long, sắc mặt hơi đổi: “Đồng đội của cậu đâu? Còn có Lăng Lan ở nơi nào?”

Tề Long trả lời: “Bọn họ ở đây.” Rồi phất phất tay ra phía sau, mấy người Hàn Kế Quân lúc này mới đi ra.

Tiếp theo Tề Long lại nói: “Lan lão Đại vẫn còn ở cứ điểm lâm thời, nơi này chỉ có bốn người bọn tớ.” Cậu chỉ chỉ Vũ Cảnh hỏi, “Các cậu sao lại chật vật như vậy?”

Vũ Cảnh tối tăm mà nhỡ ra một ngụm nước bọt: “Phi, vận khí thật tmd kém. Một quả pháo phát nổ cách chỗ tụi tớ trốn không xa, còn may là chúng tớ tránh sau một gốc cây đại thụ ngàn năm nên nó đã chặn lại phần lớn sức phá hủy của vụ nổ. Bất quá cho dù như thế nhưng do Trần Vũ ở gần chỗ pháo nổ quá nên bị trọng thương, may mắn chúng tớ mang đủ thuốc điều trị khẩn cấp nếu không Trần Vũ chỉ sợ có nguy hiểm, hiện tại xem như nhạt về một cái mệnh.”

Trần Vũ là thành viên lâm thời của tiểu đội Vũ Cảnh trong lần săn thú này, thành tích vẫn luôn nằm ở giữa lớp, bình thường thập phần trầm mặc ít nói, là một người rất dễ dàng làm người khác bỏ qua. Cũng không biết nói sao, ngay từ ánh mắt đầu tiên Vũ Cảnh liền lựa chọn cậu ta.....

“Thuốc có đủ dùng hay không? Chúng tớ cũng có này.” Tề Long quan tâm hỏi, Hàn Kế Quân nghe Tề Long nói như vậy, nhanh chóng tháo ba lô xuống, chuẩn bị lấy thuốc cấp cứu ra.

“Cám ơn, bất quá bây giờ còn không cần, Trần Vũ thương thế đã không chế được, chẳng qua bây giờ phải nhanh chóng mang cậu ấy trở về để dưỡng thương gấp.” Vũ Cảnh cảm ơn ý tốt của Tề Long, bất quá sắc mặt cũng không tốt hơn, bởi vì bây giờ bọn họ cần phải nhanh chóng đi qua chiến trường, trở về cứ điểm để Trần Vũ dưỡng thương, nếu không thời gian để quá dài, thương thế của Trần Vũ nhất định sẽ có thay đổi, về sau cho dù dưỡng thương tốt thì chỉ sợ cũng sẽ lưu có hậu di chứng.

Nhưng làm sao xuyên qua chiến trường lại là một vấn đề khó khăn không nhỏ. Lúc này cậu đặc biệt căm hận chính mình bất lực.

Vũ Cảnh ngẩng đầu nhìn hướng Tề Long nói: “Chúng ta chuẩn bị trở về cứ điểm để cho Trần Vũ an dưỡng, các cậu thì thế nào?”

“Chúng tớ cũng tính toán như vậy.” Tề Long trả lời, “Lão Đại vừa rồi liên lạc với chúng tớ nói mãnh thú nơi này sắp cuồng hóa, chúng ta ở đây càng lâu, thì càng nguy hiểm.”

“Xuyên qua chiến trường là không có khả năng, hai phương đánh quá kịch liệt, lửa đạn bay loạn, ai cũng không biết lửa đạn kia có thể bay đến trên người chúng ta hay không.” Vũ Cảnh nói.

“Không chỉ có như thế, nếu bị địch nhân phát hiện, chúng cũng sẽ không chút nào nương tay mà cho chúng ta một phát súng ánh sáng, bọn chúng cực kỳ ham thích giải quyết những hạt giống ưu tú như chúng ta này.” Hàn Kế Quân tự giễu mà bổ sung.

“Đúng vậy, cho nên chúng ta quyết định đi dọc theo bìa rừng, từ nơi này vòng qua chiến trường.” Tề Long nói tính toán của cả đội với Vũ Cảnh.

“Cũng giống với ý định của bọn tớ.” Vũ Cảnh cũng tính toán như vậy.

“Bất quá, như vậy cũng rất nguy hiểm, chúng ta cơ hồ đi vào khu vực của mãnh thú cấp F, nếu đụng tới một con mãnh thú cấp F, thì kết quả cuối cũng chờ chúng ta chính là cả đoàn bị diệt.” Hàn Kế Quân nhắc nhở nói.

“MD, ở chỗ này cũng không thể làm gì, còn không bằng liều mình ra ngoài thử xem.” Diệp Như có chút ghen khuất nói.

“Không sai!” Những người khác cũng đồng ý với ý kiến này, bọn họ là học sinh thiên tài ở học viện đồng quân trung tâm, là con cưng của thiên tử, sự giáo dục mà bọn họ nhận từ nhỏ khi gặp phải tình huống khó khăn chính là ghênh đón và sáng tạo cơ hội chứ không phải loại khoanh tay chịu chết.

Hai đội ý kiến thống nhất, Lạc Lăng, Lâm Trung Khanh giúp mang bớt đồ trên lưng của Diệp Như, Tần Dật để bọn họ có thể chăm sóc tốt Trần Vũ, phối hợp như vậy cũng giúp hai đội hành quân nhanh hơn một chút.

Đúng lúc này, Tề Long đột nhiên ý bảo mọi người dừng lại, lúc Vũ Cảnh đang hồ nghi không biết gì thì Tề Long hưng phấn mà chuyển được liên lạc khí: “Lão Đại, sao cậu có thể liên hệ được với chúng tớ?”

Lúc chiến tranh vừa diễn ra không lâu, liên lạc khí liền mất đi khả năng liên lạc, bọn Tề Long biết đây là do chiến tranh gây ra, chỉ huy doanh địa sợ bị địch quân phá giải tín hiệu cho nên gián đoạn vệ tinh. Có thể tưởng tượng trong loại tình huống này mà Lăng Lan còn có thể liên hệ được với bọn họ thì tuyệt đối trâu bò.

Vì thế, trong cảm nhận của Tề Long, hình tượng Lăng Lan lão Đại càng thêm to lớn vô cùng.

Lăng Lan nghe Tề Long hỏi trong lòng liền biết đây là công lao của tiểu Tứ. Bất quá Lăng Lan cũng không giải thích, nhanh chóng hỏi tọa độ của bọn Tề Long, sau đó nói Tề Long cô đang tới, nếu không có nguy hiểm gì thì cố gắng ở lại vị trí đó hoặc đừng rời đi quá xa.

Cắt đứt liên lạc khí, trên mặt Tề Long lộ ra nụ cười nhếch miệng quen thuộc, tăng thêm vài phần ngu dần, bất quá mọi người đang ngồi ở đây đều biết đây là Tề Long nguy trang, thằng nhỏ này lúc cần khôn khéo thì sẽ không bao giờ ngốc.

“Có tin tức tốt?” Vũ Cảnh nhìn Tề Long nhận được cuộc gọi thì tâm tình rất tốt, liền mở miệng hỏi nói.

“Ừ, lão Đại nhà tớ đang trên đường tới đây.” Tề Long đặc ý trả lời. Hắc hắc, có lão Đại cảm giác thật là tốt, trời có sập xuống cũng có người chống cho mình.

“Quá nguy hiểm, cậu ấy tới như thế nào?” phản ứng đầu tiên của Hàn Kế Quân chính là phản đối, cảm giác Lăng Lan điên rồi. Cậu cho rằng đây không phải là hành vi mà Lăng Lan nên có, đây là một lựa chọn tuyệt đối không lý trí. Nhưng dù vậy, không thể phủ nhận ở sâu trong nội tâm cậu, một cảm giác ấm áp bắt đầu tràn ngập trong lòng, nguyên bản tinh lực mệt mỏi lập tức phấn khởi.

“Huynh đệ đồng lòng, tát biển Đông cũng cạn! Có lão Đại mang theo chúng ta, cái gì tớ cũng không sợ..... Còn có, lão Đại nói cậu ấy đã tới khu vực cấp G rồi, trong chốc lát sẽ tới nơi này.” Tề Long cũng không nghĩ nhiều như Hàn Kế Quân, chỉ cảm thấy có mọi người ở bên nhau, cho dù là đầm rồng hang hổ cậu cũng dám xông vào một lần.

“Thật tốt quá, nếu lão Đại tới chúng ta liền ở chỗ này từ từ đi.” Lạc Lăng cũng thật hưng phấn mà nói. Cậu cũng biết thể lực của Hàn Kế Quân và Lâm Trung Khanh đã bị tiêu hao gần hết trong quá trình hành quân cấp tốc.

Tề Long nhìn về phía Vũ Cảnh, Vũ Cảnh nhìn về mặt mỗi một của đội viên bên người, cảm giác quả thật cần nghỉ ngơi một chút vì thế liền gật đầu nói: “Trước nghỉ ngơi một chút đi.”

Hai tiểu đội tìm một chỗ tương đối ẩn nấp, Tề Long và Vũ Cảnh ở hai đầu cảnh giới, mà những người khác ngồi ở giữa, nhanh chóng lấy đồ ăn và thuốc dinh dưỡng ra bổ sung năng lượng.

Rất nhanh, bọn họ đã ăn xong và nghỉ ngơi được một thời gian, nếu không phải tiếng nổ của súng vẫn đang vang lên cách bọn họ không xa thì có lẽ bọn họ cũng quên mình đang ở trong cơn ác mộng đáng sợ như thế nào.

“Không tốt! Trốn!” Gần như đồng thời, Vũ Cảnh và Tề Long đồng thời la lên.

Đội viên hai bên phản ứng cực nhanh, ném đồ ăn trong tay xuống, đồng thời chạy tới nơi có thể che dấu chính mình.

Lúc này, một cơ giáp màu lam trắng từ trên trời giáng xuống, nặng nề mà nện xuống khu rừng cách chỗ bọn họ trên dưới vài trăm mét, nháy mắt một cái hố lớn được hình thành, cây cối xung quanh gãy, ngã hỗn độn.

Ngay theo sau, ba nguồn ánh sáng cực lớn đồng thời phóng xuống, chuẩn xác đánh trúng khoang điều khiển cơ giáp, trong nháy mắt, khoang bị nguồn sáng nuốt hết rồi tan rã biến thành một lỗ trống.

“Đi chết đi!” Trên không trung, ba cơ giáp màu đen của Nhật Mộ đồng thời buông súng ánh sáng trong tay xuống, một cơ giáp sĩ nhin không được đắc ý nói.

Lại nói tiếp, người cơ giáp sĩ này của Liên Bang thật sự thực không may, anh ta vừa đánh bại một cơ giáp của đối thủ, vừa muốn quay về để bổ sung đạn dược thì vô tình đụng phải một tiểu đội ba người, tuy đã toàn lực chạy trốn nhưng vẫn không thể thoát, cuối cùng bị giết trong tay đối phương.

“Đừng chơi nữa, những dũng sĩ của đất nước chúng ta đang anh dũng chiến đấu hăng hái, chúng ta cần nhanh chóng tìm ra bộ chỉ huy của quân địch, tiêu diệt hết bọn chúng, làm càng nhanh thì cơ hội sống của các dũng sĩ nước chúng ta càng nhiều.” Một cơ giáp khác giống như là đội trưởng ra lệnh, hai cơ giáp còn lại lập tức cung kính trả lời: “Vâng!”

Đang lúc ba người điều khiển cơ giáp rời đi thì một cơ giáp đem hình ảnh trên màn hình phóng lớn, tựa hồ phát hiện cái gì: “A? Đó là cái gì?”

“Tiểu Đăng Quân? Cậu phát hiện cái gì?” Tiểu đội trưởng bị tiếng kinh nghi của cấp dưới làm cho kinh ngạc, vội dò hỏi tình huống.

“Hắc hắc, không có gì, chỉ là phát hiện mấy con chuột thí nghiệm thôi.” Người gọi là Đăng Quân đột nhiên phát ra một tràng tiếng cười có chút khó

nghe, bên trong đó có chút hưng phấn lại có chút biến thái.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 147: Vương Bài Sư Sĩ

Tiểu đội trưởng lúc này cũng thấy mấy con chuột bị Đẳng Quân phát hiện, hăn biết thuộc hạ của mình có sở thích gì thì liền cười mắng: “Cho cậu một phút giải quyết mấy con chuột nhắt này, Lộc Hoàn, chúng ta đi.”

Tiểu đội trưởng sở dĩ yên tâm như vậy là bởi vì hăn không cho rằng mấy con chuột nhắt kia có thể mang tới phiền toái gì cho thuộc hạ của mình, đó là chưa kể việc cả ba người bọn họ đang ở đây, cho nên hăn cứ để Đẳng Quân chơi một chút.

Rất nhanh, hai người điều khiển cơ giáp bay khỏi nơi này, chỉ lưu lại Đẳng Quân. Lúc rời đi, cả hai người đều không phát hiện, ở một hướng khác, một cơ giáp màu lam bạc đang lao về phía này với tốc độ cực nhanh, bay vút giữa những chùm cây um tùm...

Đẳng Quân điều khiển cơ giáp, định vị những con mối phía dưới, giơ cánh tay phải lên, gương khẩu súng ánh sáng nhắm về đám cừu đang hoảng sợ nhìn mình.

Đám người Tề Long và Vũ Cảnh đương nhiên biết mình đã bị đối phương phát hiện, sắc mặt bọn họ thay đổi, liều mạng hô to để báo cho các đồng đội bỏ trốn.... Kỳ thật trong lòng bọn họ biết rõ cho dù bọn họ chạy hết sức thì cũng không thể nhanh bằng khẩu súng có vận tốc ánh sáng trên tay cơ giáp đối phương.

“Ôi ôi ôi! Những con trùng bé nhỏ đáng thương, cứ như vậy mà tạm biệt thế giới.” Đẳng Quân bị vẻ mặt hoảng sợ của những đứa trẻ dưới đất làm hưng phấn cười điên cuồng. Những lúc như thế này là những lúc hắn cảm thấy hưng phấn nhất, khoái cảm giống như được hút thuốc phiện, không thể dừng lại, đây cũng là lý do hắn luôn ham muốn hành hạ những đứa trẻ đến chết.

Mang tâm tính vẩn vọ và nụ cười điên cuồng, Đẳng Quân quyết đoán mà bấm nút trong tay, một vòng ánh sáng tụ tập quanh nòng của họng súng, sắp bắn ra

“Phanh!” Một tiếng vang lớn!

Từ xa, một chùm tia ánh sáng đã nhanh hơn bắn trúng vào khẩu súng sắp ra đạn của hắn, bởi vì nguồn quang năng này nên khẩu súng của Đẳng Quân vỡ tạc trong nháy mắt, không những vậy, cánh tay phải của hắn ta cũng trực tiếp đứt lìa, rơi xuống đất.

“Là cơ giáp Liên Bang!” Tề Long Vũ Cảnh nguyên bản chờ đợi cái chết đến với mình thì không nghĩ tới ở thời khắc cuối cùng, họ lại được cứu lại. Bọn họ đồng thời nhìn về nơi phát ra nguồn sáng, một cơ giáp màu trắng đang từ xa nhanh chóng bay tới, lao thẳng về phía cơ giáp của Nhật Mộ đang đứng giữa trời cao.

“Thật tốt quá. Chúng ta được cứu rồi!” Trên mặt mọi người đều hưng phấn vì có thể sống sót sau tai nạn.

Hàn Kế Quân là người duy nhất còn tính bình tĩnh: “Thừa cơ hội này trốn nhanh lên!” Nhật Mộ có tới ba cơ giáp mà Liên Bang chỉ tới một cái, nếu hai cơ giáp kia của Nhật Mộ đồng thời quay trở lại, Hàn Kế Quân không cho rằng cơ giáp Liên Bang kia có hy vọng sống sót. Tuy rằng người đó đã cứu bọn họ, và cậu cũng không hy vọng người đó chết, nhưng hiện

thực trước mắt không thể không làm Hàn Kế Quân suy xét về khả năng sinh tồn của bọn họ.

Đám người Tề Long biết Hàn Kế Quân nhắc nhở là đúng, ánh mắt lưu luyến nhìn cơ giáp màu lam một cái rồi dẫn dắt đồng đội hướng về phía rừng sâu...

“Cố lên, sư sĩ Liên Bang!” Tất cả mọi người âm thầm cổ vũ cơ giáp sư sĩ của Liên Bang đang chiến đấu trên không trung rồi rời đi.

“Chết tiệt!” Đằng Quân phẫn nộ. Hắn còn chưa giết đám chuột kia cho đã ghiền thì đã bị đối phương bắn trúng làm đứt cánh tay phải, mất đi súng vận tốc ánh sáng.

Hắn phẫn hận mà nhìn cơ giáp màu lam bạch đang lao tới. Là cơ giáp được Liên Bang công bố là cơ giáp cao cấp nhất, trước ngực có huy hiệu của Liên Bang, không còn ký tự gì khác liền biết đây chỉ là một cơ giáp sĩ cao cấp bình thường.

Ở Liên Bang, cơ giáp từ vương bài trở lên trước ngực trừ huy hiệu của Liên Bang thì còn có đồ đẳng của chính mình. Cấp bậc càng cao, đồ đẳng càng lớn, đến khi đạt được mốc thần cấp sư sĩ thì ngực sẽ không còn huy hiệu của Liên Bang nữa, chỉ còn lại đồ đẳng của chính mình. Giống như Lăng Tiêu, trên cơ giáp của ông ta có hình phượng hoàng đang sống lại từ trong biển lửa.

Nguyên bản muốn ấn nút nói chuyện với đội trưởng thì ngón tay liền dừng lại ngay lập tức... Hắn quả thật muốn gọi tiểu đội trưởng tới đây, nhưng khi nhìn thấy đối phương chỉ là cơ giáp sĩ cao cấp bình thường thì sự kiêu ngạo làm hắn không ấn nút gọi nữa.

Đối mặt với đối thủ yếu hơn mình, nếu kêu gọi giúp đỡ thì chính là một sự sỉ nhục.

Đằng Quân cảm thấy mình thật sự không thể ném mặt mũi như vật, hẳn là tinh anh của đế quốc, là vương bài sư sĩ của quân tự vệ, sao có thể bại bởi một cơ giáp sĩ cao cấp bình thường của địch quốc chứ?

Đằng Quân nháy mắt quyết định, hẳn muốn tự mình báo thù, cho dù bây giờ chỉ còn cánh tay trái nhưng bằng năng lực điều khiển cơ giáp của hẳn, hẳn tuyệt đối có thể ngược đối phương chết đi sống lại.

Đằng Quân trực tiếp điều khiển cánh tay trái của cơ giáp, rút thanh kiếm quang ở sau lưng, chuẩn bị nghênh đón đối phương.

“Lão Đại, đối phương thế mà lựa chọn cận chiến với cô!” Tiểu Tứ hưng phấn. Nếu so với công kích viễn trình, tiểu Tứ càng tin vào khả năng cận chiến của Lăng Lan.

“Vận khí không tồi, tiểu Tứ, mở hết tốc lực, đâm cho ta!” Lăng Lan nhanh chóng quyết định.

Nguyên bản cô còn không chế chậm tốc độ, sợ bị đối phương ngấm bần nên hết sức chăm chú, chuẩn bị điều khiển cơ giáp tiến hành bay biến động bất quy tắc. Thế mà đối phương lại chọn cận chiến, đối với lựa chọn này của đối phương, cô cảm thấy nhẹ nhàng vô cùng. Dù sao tiến hành bay biến động bất quy tắc phải tốn rất nhiều tâm sức, không những vậy, cơ giáp này Lăng Lan cũng vừa làm quen không được bao lâu, khả năng nắm giữ nó vẫn chưa đạt tới mức tối đa.

“Đã biết, lão Đại, cứ giao cho tôi.” Tiểu Tứ trả lời, nháy mắt tốc độ bay của cơ giáp bỗng tăng nhanh mấy lần.

Đằng Quân nguyên bản cho rằng còn có cơ hội điều chỉnh, lại không ngờ tốc độ đối phương đột nhiên nhanh hơn mấy lần, trong chớp mắt liền bay đến trước mặt hẳn. Càng đáng chết hơn, đối phương một chút cũng không có ý định giảm tốc độ, lựa chọn trực tiếp đánh tới, rất có khả năng muốn đồng quy vu tận.

Đằng Quân đương nhiên không muốn cùng đối phương đồng quy vu tận, phản ứng đầu tiên của hắn chính là né tránh, khẩn cấp đẩy động cơ chủ lực một bên, cố gắng di chuyển về phía bên cạnh, tránh va chạm hoàn toàn với đối thủ.

Không đợi Đằng Quân yên lòng, khi cơ giáp màu lam bạc đi ngang qua cơ giáp màu đen thì nó đột nhiên dừng lại đột ngột, cùng lúc đó, đối phương điều khiển cánh tay máy móc cong lên, hung hăng mà đâm xuống, một cánh tay tàn nhẫn đánh trúng vị trí cổ và vai của cơ giáp màu đen.

“Phanh!” Một tiếng nổ vang! Một nhát đâm này lực lượng cực kỳ mạnh, trực tiếp làm cơ giáp màu đen mất khống chế toàn bộ, đang đứng giữa không trung đột nhiên rơi xuống...

“Đáng chết!” Một lần sơ sẩy thế nhưng làm hắn lâm vào bị động, mất đi tiên cơ, Đằng Quân liều mạng khống chế cơ giáp, hy vọng có thể ngăn cản tốc độ rơi của cơ giáp, làm cơ giáp khôi phục cân bằng, sau đó tiến hành phản kích.

Hắn vất vả ổn định thân máy bay không cho nó tiếp tục rơi xuống lại không dự đoán được cơ giáp lam bạc cũng không bởi vì đánh trúng mình mà ngừng công kích, đối phương lựa chọn bay xuống theo, từ phía trên đi xuống, một thiết quyền hung hăng mà đánh vào cơ giáp.

Đòn công kích này lại một lần nữa đánh vỡ sự cân bằng của cơ giáp, cơ giáp lại trong tình trạng rơi xuống, đang lúc Đằng Quân dốc toàn lực muốn kéo cơ giáp lại thì hắn ngạc nhiên phát hiện cơ giáp màu lam bạc của đối phương còn rơi xuống nhanh hơn hắn, thế nhưng vượt mặt hắn mà rơi xuống trước.

Có thể rơi xuống trước như vậy là bởi vì động cơ đẩy lực của hai bên hông cơ giáp màu lam bạc đồng loạt mở ra, làm tốc độ rơi của cơ giáp tăng lên mấy lần.

Vừa mới chạy trốn không xa, mấy người Tề Long đang xem trận chiến bỗng nhiên nhìn thấy cảnh này trái tim lập tức treo lên. Chẳng lẽ là cơ giáp của Liên Bang xuất hiện vấn đề về hệ thống hay là do cơ giáp sĩ điều khiển sai lầm?

Mắt thấy cơ giáp lam bạch sắp đâm trúng mặt đất, còn cách mặt đất khoảng 20m thì bộ phận phản lực vẫn luôn đóng của cơ giáp đột nhiên mở ra, một dòng khí cực mạnh cố gắng đẩy cơ giáp lên đồng thời là những cho cây cối xung quanh đứt gãy toàn bộ.

Chỉ cần một lần mở bộ phận phản lực thì tốc độ rơi của cơ giáp giảm xuống rồi dừng lại ngay, đồng thời, hai cánh tay của cơ giáp màu lam bạch đồng thời giơ lên vượt qua đỉnh đầu, mười ngón bỗng nhiên mở ra, nặng nề mà đáp xuống mặt đất. Hai chân làm động tác xoay tròn hướng về phía cơ giáp màu đen đang rơi xuống.

Vì thế, một trong những động tác cao cấp của cơ giáp được thực hiện, mà lúc này, bởi vì rơi xuống quá gần, cơ giáp màu đen đã không thể khống chế cơ giáp để giảm tốc độ rơi, trực tiếp bị đá bay.

“Quá lợi hại!” Mấy người Tề Long xem đến ngây người. Bọn họ chưa từng nghĩ tới cơ thể không chế cơ giáp thực hiện những động tác đấu của của con người, hơn nữa nhìn thể thuật được thực hiện bởi cơ giáp còn chấn động, kích động vào lòng người như vậy.

Cơ giáp màu lam bạch dùng sức chống đẩy thân thể rồi đứng thẳng lên, không chần chờ, tay trái từ sau lưng rút kiếm quang ra, tay phải đồng thời lấy thanh đao nhỏ từ sườn đùi cơ giáp ra, lao nhanh về phía cơ giáp còn chưa kịp đứng dậy cách đó không xa.

“A, đi chết đi!” Đằng Quân lắc lắc đầu bị chấn động phát đau, nhìn lưỡi dao sắc bén của đối phương đang lao tới thì nhanh chóng bắn hết tất cả

những tên lửa mà mình có, ý đồ ngăn cản đối phương, có lẽ do sợ hãi, hấn ở trong khoang điều khiển cuồng mà mắng to.

Đối mặt với một loạt lửa đạn từ bên kia bắn ra, cơ giáp màu lam bạch càng tăng tốc độ bay, hình ảnh cơ giáp và tên lửa giao nhau, cơ giáp bỗng nhiên xuất hiện tầng tầng điệp ảnh..... Những tên lửa đó ở bên cạnh cơ giáp màu lam bạch mà phát nổ, phát ra vô số ánh lửa nhưng không có một đầu đạn nào đánh trúng nó.

“Cái kia có phải là vô tự chớp động mà chỉ có vương bài sư sĩ mới có thể làm hay không?” Vũ Cảnh vẽ mặt giật mình hỏi.

Tề Long hưng phấn mà gật mạnh đầu: “Đúng vậy, đúng vậy, chính là động tác kia! Người điều khiển chiếc cơ giáp kia tuyệt đối là vương bài sư sĩ!”

Giờ phút này Tề Long vẽ mặt sùng bái mà nhìn biểu hiện uy vũ của cơ giáp màu lam bạch, hận người điều khiển cơ giáp bây giờ không phải là mình.... Trong lòng cậu đang điên cuồng huyên nào: Ta muốn điều khiển cơ giáp, muốn điều khiển cơ giáp (tỉnh lược ngàn vạn chữ muốn điều khiển cơ giáp)

“Không có khả năng, sao có thể là vô tự chớp động.....” Đằng Quân thấy một màn như vậy, khó có thể tin mà mở to hai mắt, cảm giác hồi hận tràn khắp trong lòng, hấn cảm giác chính mình bị lừa.....

“Tên dê tiện!” Thời khắc cuối cùng, hấn theo bản năng mà bấm nút gọi cho tiểu đội trưởng, nhưng đã quá muộn, thanh kiếm quang của cơ giáp màu lam bạch đã đến, đâm mạnh vào khoang điều khiển của hấn, năng lượng quang quá lớn khiến thân thể hấn bị tan ra, phá hủy hoàn toàn, chỉ còn lại máu chảy khắp nơi trong khoang điều khiển.

Đã đi ra ngoài, tiểu đội trưởng nhìn thấy yêu cầu được nói chuyện của Đằng Quân thì nhanh chóng nhấn trả lời: “Tiểu Đằng Quân? Tiểu Đằng

Quân?”

Bên kia không có tiếng nói, lặng yên không tiếng động chỉ có tiếng nước giọt quý dị vang lên...

“Không tốt, Đẳng Quân đã xảy ra chuyện! Chúng ta trở về!” Tiểu đội trưởng cảm thấy không ổn, hần nhanh chóng quyết định, gọi đội viên còn lại cùng nhau trở về nhìn tình huống.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 148: Đánh Số X

Lăng Lan cố nén sự khó chịu trong cơ thể, cắn răng điều khiển cơ giáp đem kiếm quang rút ra từ khoang điều khiển của Nhật Mộ.

Lăng Lan khó chịu không phải bởi vì đây là lần đầu tiên cơ giáp người trong hiện thực mà bởi vì phản lực của cơ giáp tác động lại, lực phản quá lớn khiến cho cơ thể nhỏ bé của cô có chút không chịu nổi.

Tiểu Tứ phát hiện Lăng Lan dị thường liền biết nguyên nhân, vẻ mặt nó khẩn trương hỏi: “Lão Đại, cô không sao chứ?”

Tiểu Tứ biết người điều khiển cơ giáp nhất định sẽ bị phản lực của việc điều khiển tác động lại, nó cũng cố gắng hết sức đem lực ấy hạ xuống mức thấp nhất, hy vọng lão Đại của mình không bị thương tổn quá lớn.

Chỉ là tiểu Tứ không nghĩ tới lần đầu tiên điều khiển cơ giáp chân thật, Lăng Lan lại có thể biểu hiện xuất sắc đến như vậy. Đặc biệt là động tác né tránh lửa đạn cuối cùng, đạt tới trình độ siêu cấp, làm cho động tác chạy của cơ giáp cao cấp trở thành vô tự chớp động.

Chạy bất quy tắc và vô tự chớp động là hai kỹ năng có cùng nguyên tắc hoạt động nhưng có hai tên khác nhau, nguyên nhân có sự khác nhau này chính là vì nó người cấp bậc của người thực hiện kỹ năng đó.

Chạy bất quy tắc là kỹ năng của cơ giáp sĩ cao cấp, là kỹ năng tất yếu cần nắm của cơ giáp sĩ đặc cấp hoặc cao cấp. Mà vô tự chớp động, là kỹ

năng riêng thuộc về vương bài sư sĩ và chỉ có vương bài sư sĩ mới có thể thực hiện vô tự chớp động.

Đây cũng là nguyên nhân Tề Long và Vũ Cảnh hiểu lầm Lăng Lan là vương bài sư sĩ, trên thực tế, lấy thực lực điều khiển cơ giáp trước mắt của Lăng Lan thì chỉ mới đạt tới cơ giáp sĩ cao cấp, nhiều nhất chỉ mới bước nửa chân vào hàng ngũ cơ giáp sĩ đặc cấp mà thôi.

Không hề nghi ngờ, vô tự chớp động xuất hiện là kết quả mà Lăng Lan không nghĩ tới nhất.

Đương nhiên, việc thực hiện các kỹ năng càng cao thì thương tổn ảnh hưởng đến thân thể của Lăng Lan càng lớn, tuy tiểu Tứ dùng hết toàn lực đem những phản lực đó đè xuống mức thấp nhất nhưng thân thể của Lăng Lan vẫn xuất hiện những thương tổn nặng nhẹ khác nhau.

“Không có việc gì, so với những thống khổ đã chịu đựng thì thứ này tính là cái gì?” Lăng Lan an ủi tiểu Tứ. Tuy rằng sắc mặt cô tái nhợt làm người khác lo lắng, nhưng biểu tình lại không có bất cứ biến hóa gì. Tựa hồ thân thể chịu đau xót căn bản không tồn tại.

Kỳ thật, từ khi cô quyết định điều khiển cơ giáp thì đã tự biết việc bị thương là không thể tránh khỏi. Phải biết rằng, những đứa trẻ chưa đủ 13 tuổi, cho dù thân thể rắn chắc như thế nào thì xương cốt cũng không thể chống cự lại phản lực của cơ giáp tác động lại. Đây chính là nguyên nhân vì sao Liên Bang cấm trẻ con dưới 13 tuổi học điều khiển cơ giáp.

Đương nhiên, Lăng Lan an ủi tiểu Tứ cũng là nói thật, nếu như so sánh những vết thương nhỏ này với đau nhức của bệnh tật trong kiếp trước thì chỉ như là đồ đệ gặp sư phụ, không đáng giá nhắc tới.

“Hơn nữa, tiểu Tứ, người đã giúp ta giảm bớt rất nhiều tác dụng của phản lực. Bảo vệ ta rất tốt. Cho nên ta không sao, cảm ơn người tiểu Tứ!”

Lăng Lan chân thành tha thiết cảm ơn nỗ lực của tiểu Tứ, nếu không có nó, tình huống thân thể cô nhất định sẽ không dễ chịu như bây giờ.

“Lão Đại, tôi tuyệt đối sẽ không nhận viên đạn bọc đường này của cô.....” Tiểu Tứ tức khắc mặt mày hớn hờ, cả người cười giống một đóa hoa. Bất quá nó cũng không quên kiên định tỏ rõ lập trường của mình, làm một trí năng có nguyên tắc, nó sao có thể dễ dàng bị người thu mua như vậy.

Lăng Lan làm lơ dáng vẻ kiêu ngạo lúc này của tiểu Tứ. Cô nhanh chóng tìm kiếm quang cảnh chung quanh, rất nhanh tìm được chỗ trốn của bọn Tề Long bọn. Nhìn mấy người không có việc gì, cô cũng yên lòng.

Lăng Lan lưu loát đem kiếm quang thả vào bao treo sau lưng, tay phải cũng cầm thanh đao trở lại sườn đùi, đang suy nghĩ có nên đi qua đón bọn Tề Long hay không thì thấy biểu tình Tiểu Tứ đột nhiên nghiêm lại cảnh cáo: “Lão Đại, có hai cơ giáp của Nhật Mộ đang tới đây, cách chúng ta không đến 2km.”

Lăng Lan nghe vậy trong lòng căng thẳng, tuy rằng cô sớm có chuẩn bị với tình huống này nhưng khi biết thật sự có đối thủ tới, cô vẫn không kiềm chế được có chút khẩn trương.

“Trốn thật tốt, đừng đi ra!” Lăng Lan ném xuống một câu rồi quyết đoán điều khiển cơ giáp lao về một hướng khác, rời khỏi khu vực này. Cô không hy vọng cuộc chiến kế tiếp sẽ làm bọn Tề Long chịu thương, nếu không, việc cô tới cứu viện cũng chả còn ý nghĩa.

Tránh ở trong khu rừng, đám người Tề Long bỗng nghe thấy một giọng nói thanh lãnh vang bên tai, trong lòng mấy người bỗng nhiên cả kinh, nguyên bản muốn bò ra tức khắc biến mất, bọn họ trở về vị trí trốn cũ của mình không dám nhúc nhích.

“Là cơ giáp của Nhật Mộ, là hai chiếc cơ giáp hồi nãy trở lại, mọi người cẩn thận đừng để bị phát hiện!” Ở vị trí trốn, Vũ Cảnh nhanh chóng phát hiện có hai cơ giáp từ trên không đang bay qua, lập tức thấp giọng nhắc nhở mọi người. Giờ phút này đám người Tề Long mới hiểu lời nhắc nhở của cơ giáp Liên Bang kia có ý gì.

“Người đó vì cứu chúng ta mới dẫn hai cơ giáp kia đi sao?” Về mặt Lâm Trung Khanh lộ ra biểu tình phức tạp, có cảm kích có kính yêu cũng có một tia mờ mịt.

“Người đó là vương bài cơ giáp, nhất định có thể đánh hạ hai chiếc cơ giáp kia.” Lạc Lăng hung hăng mà siết chặt tay, thuyết phục Lâm Trung Khanh, đồng thời cũng đang nói với chính mình.

“Sẽ sao? Đừng nói với tớ là cậu không thấy số được đánh dấu trên cánh tay của ba cơ giáp hồi nãy.” Diệp Như cảm xúc bất ổn, là con của một gia tộc trong quân chính, cậu biết nhiều tin tức của địch hơn những đứa trẻ bình thường.

Diệp Như nói làm mọi người trầm mặc, chỉ có Lâm Trung Khanh có chút khó hiểu, nhìn Tề Long lại nhìn Hàn Kế Quân, hy vọng bọn họ có thể giải thích nghi hoặc của mình, làm một người bình dân, cậu không thể biết được những thông tin chỉ lưu hành nơi quân bộ.

Người lúc nào cũng nói nhiều tùy tiện như Tề Long lúc này lại có thái độ khác thường, cậu trầm mặc, thậm chí khuôn mặt lộ vẻ hoang mang như tự hỏi cái gì. Hàn Kế Quân khó hiểu mà nhìn bạn một cái, nhưng phát hiện lực chú ý của Tề Long căn bản không ở nơi này nên mở miệng giải thích: “Để biết cấp bậc của cơ giáp Nhật Mộ thì chỉ cần nhìn số hiệu được đánh trên cánh tay của cơ giáp, mà trên cánh tay của ba cơ giáp vừa rồi đề bắt đầu bằng chữ Xm như vật bọn họ là những cơ giáp thuộc chiến đội vương bài!”

“Vương bài?” Lâm Trung Khanh bắt được trọng điểm.

Hàn Kế Quân cười khố gật đầu, sắc mặt Lâm Trung Khanh lập tức trở nên tái nhợt

Ân nhân cứu mạng của bọn họ chẳng lẽ sẽ đứt cánh tại đây sao? Tâm tình mọi người trở nên nặng nề.

“Tiểu đội trưởng, phát hiện cơ giáp của tiểu Đằng Quân, trên khoang điều khiển xuất hiện một lỗ lớn, nhìn dấu vết để lại có thể chắc chắn do bị kiếm quang xuyên qua, cậu ấy đã chết...” Lộc Hoàn đem thông tin điều tra chuyển qua cho đội trưởng.

“Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt!” Trán của tiểu đội trưởng hằn ra gân xanh, nghiêng rãng nghiêng lợi mà mắng. Hắn không thể chấp nhận được có người có thể giết thuộc hạ của mình dưới mí mắt của mình, điều này làm cho hắn cảm thấy sỉ nhục vô cùng.

“Tiểu đội trưởng, bên kia có cơ giáp..... Là Liên Bang.” Lộc Hoàn mở rộng phạm vi tra tìm của cơ giáp, phát hiện trên không cách chỗ họ đứng không xa, một cơ giáp của Liên Bang đang bay đi.

“Tuyệt đối là do hắn giết tiểu Đằng Quân. Chúng ta nhất định phải giết hắn để rửa sạch sỉ nhục này, đuổi theo!” Tiểu đội trưởng trực tiếp thay đổi phương hướng của cơ giáp, về mặt bạo nộ lao về hướng của cơ giáp kia, Lộc Hoàn ở phía sau cũng phản ứng cực nhanh, vội điều khiển cơ giáp theo lên.

Lăng Lan cũng không có ý bay bí mật, tốc độ cũng không nhanh, cô muốn dẫn 2 cơ giáp kia cách chỗ trốn của bọn Tề Long xa một chút. Cô biết, đối đầu với hai cơ giáp vương bài thì cần phải dùng mạng mình để cược, cô không thể rảnh để phân tâm quan sát tình huống xung quanh, mà cô cũng không muốn bọn Tề Long bị ngộ thương, cần rời xa vị trí của bọn họ, càng xa càng tốt.

Tiểu Tứ truyền hình ảnh của hai cơ giáp kia đến cho Lăng Lan, lúc này cô tăng tốc độ của cơ giáp lên mấy lần, hai động cơ chủ nổ vang, cơ giáp vẽ một đường ánh sáng, nháy mắt bay ra ngoài.

“Lộc Hoàn, tăng tốc độ, đối phương phát hiện chúng ta.” Tiểu đội trưởng nhìn cơ giáp của Liên Bang tăng tốc chạy trốn liền biết tung tích của bọn họ bị đối phương phát hiện.

“Vâng!” Hai cơ giáp của Nhật Mộ đồng thời tăng tốc, điên cuồng lao về hướng của Lăng Lan.

Lăng Lan vì tiết kiệm động lực cũng không đem tốc độ của cơ giáp đạt đến mức tối đa, không đến mấy chục giây, cô đã bị hai cơ giáp đằng sau đuổi kịp.

“Lộc Hoàn, ngắm bắn lên.” Đã tiến vào tầm ngắm bắn, tiểu đội trưởng lập tức ra lệnh, hăn hận không thể dùng một phát súng kết liễu cơ giáp đáng hận kia.

“Vâng!” Cơ giáp của Lộc Hoàn là cơ giáp viễn trình, có khả năng ngắm bắn từ xa, hăn vừa điều khiển cơ giáp bay vững vàng, vừa giơ súng trong tay lên, nhắm về phía cơ giáp của Lăng Lan đang bay phía trước, quyết đoán ấn nút bắn.

“Lão Đại, chúng ta bị ngắm bắn rồi.” Từ lúc đối phương vừa giơ súng nhắm về phía cơ giáp của Lăng Lan thì tiểu Tứ liền lên tiếng nhắc nhở.

Chỉ thấy ngón tay Lăng Lan điên cuồng bay lên, từng giọt mồ hôi từ trán rơi xuống chớp mũi, ngưng ở chớp mũi rồi rơi xuống dưới đất...

Chỉ thấy cơ giáp đột nhiên như cá gặp nước, vặn vẹo lên, quý dị mà vẽ ra một cái hình cung, vừa lúc tránh được lửa đạn.

“Bay bất quy tắc! Đáng chết!” Một kích thất bại, Lộc Hoàn khó chịu, bay bất quy tắc hẳn cũng có thể làm được, chỉ là có thể tính điểm rơi của lửa đạn một cách chính xác như vậy thì hẳn lần đầu tiên nhìn thấy.

Hắn không biết, thứ có thể tính chuẩn vị trí rơi của lửa đạn không phải người điều khiển cơ giáp mà là tiểu Tứ, người đang nắm giữ quang não tính, đương nhiên ở đây cũng có phần phối hợp cực kỳ ăn ý của Lăng Lan và tiểu Tứ, nếu không một cái không khéo, rất có thể đã bị đánh trúng, trực tiếp cơ hủy người vong.

Tuy rằng Lăng Lan nhiều lần tránh được Lộc Hoàn bắn tia, nhưng đồng thời cô cũng bị đối phương bám trụ, mà cơ giáp của tên còn lại vẫn luôn cách Lăng Lan không đến 100m, tùy thời đều đe dọa đến cô. Lúc này, cơ giáp kia cực kỳ âm hiểm mà giơ súng ánh sáng trong tay lên, nhắm về phía Lăng Lan, chuẩn bị bắn.

“Lão Đại, một cơ giáp khác cũng muốn đối phó với chúng ta.” Tiểu Tứ khẩn trương nhắc nhở.

“Phiền toái!” Né tránh một cơ giáp bắn tia từ xa thì Lăng Lan còn có tự tin làm được, nhưng đồng thời có tới hai cơ giáp, trong lòng Lăng Lan tránh không được lo lắng...

Vừa dứt lời, tốc độ tay của Lăng Lan lại tăng lên một bậc, lúc này đã không còn nhìn thấy hình dáng ngón tay của Lăng Lan, cũng nhìn không ra đến tột cùng cô đã ấn những nút nào, chỉ còn lại vô số hư ảnh xuất hiện trên những nút bấm điều khiển, mờ ảo mà mỹ lệ...

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 149: Tìm Kiếm Đáp Án

Lúc tiểu đội trưởng muốn ngắm cơ giáp của Lăng Lan thì liền nhìn thấy eo của cơ giáp kia bỗng nhiên xoay chuyển thành một tư thế cực kỳ quỷ dị, đang bay hướng về phía trước đột nhiên thay đổi 180 độ.

Phải biết rằng để có thể thay đổi phương hướng của cơ giáp chỉ có thể dựa vào hai cách, hoặc là dựa bay thêm nửa vòng cung để đổi hướng hoặc là lựa chọn thay đổi chế định của động cơ, khởi động lại cơ giáp. Nếu như đang bay với tốc độ nhanh thì không thể thay đổi hướng bay đột ngột vì như vậy sẽ đánh mất ưu thế về tốc độ.

Nhưng cách điều khiển này của Lăng Lan vừa trung hoà khuyết điểm của hai cách trên, vừa cam đoan ưu điểm của chúng. Đây là bài học mà Lăng Lan học được từ Tam hào đạo sư về phương pháp điều khiển cơ giáp của hành tinh Mộng Đa. Đương nhiên ấn theo cách nói của Tam hào thì phương pháp này là phương pháp điều khiển cơ giáp đơn giản nhất và cũng không có khuyết điểm, bởi vì cơ giáp của thế giới này thật sự quá thô cứng lại đơn giản vì vậy rất nhiều phương pháp điều khiển cơ giáp cao cấp không thể được thực hiện.

Tiểu đội trưởng nhìn động tác quỷ dị của đối phương để thay đổi hướng bay của cơ giáp thì hoảng hốt, dừng lại một nhịp mới nhận ra cơ giáp trước mặt không hề giảm tốc độ mà còn tăng nhanh hơn và lao về phía mình...

“Đây là có chuyện gì?” Tiểu đội trưởng la lên, chuyện này hoàn toàn nằm ngoài nguyên lý điều khiển cơ giáp mà bọn họ được học.

Nếu tiểu Tứ biết một động tác này sẽ làm đối phương khiếp sợ như thế thì nó tuyệt đối sẽ phi thường đắc ý, ngửa mặt lên trời cười lớn, bởi vì đây sản phẩm của hành tinh Mộng Đa nó, tại thời của nó có một câu nói vang vọng khắp toàn bộ tinh hệ: Mộng Đa vừa ra, ai dám tranh phong?

Có lẽ khả năng điều khiển cơ giáp của Lăng Lan vượt qua sự tưởng tượng của tiểu đội trưởng vì thế khi Lăng Lan dễ dàng tránh thoát tầm ngắm của hắn, hắn liền sửng người, bất chấp cả việc Lăng Lan dễ dàng bỏ nhào tới trước mắt hắn, một giây tiếp theo sẽ đâm vào người.

Nhưng hắn dù sao cũng là một tiểu đội trưởng của tiểu đội vương bài cơ giáp, tố chất tâm lý và kinh nghiệm của hắn rõ ràng cao hơn hai thuộc hạ rất nhiều, đặc biệt là năng lực ứng biến.

Tiểu đội trưởng không giống đối thủ đầu tiên của Lăng Lan hoảng loạn mà lựa chọn né tránh, hắn bình tĩnh mà đóng cửa động cơ đẩy mạnh, không có động cơ đẩy giúp cân bằng trên không, cơ giáp của hắn theo lực hút của hành tinh bắt đầu rơi xuống.

Ước chừng rơi xuống được nửa người thì hắn lại khởi động động cơ một lần nữa, đồng thời xoay người sang bên phải, tay trái cầm đoản kiếm đâm về phía khoang điều khiển của cơ giáp Liên Bang đang nhào vào vị trí cũ của mình.

Đương nhiên, hắn biết cho dù đâm trúng khoang điều khiển thì cũng không thể khiến đối phương một kích trí mạng, nhiều nhất chỉ bị chấn động làm hôn mê thôi. Nhưng thứ hắn muốn cũng chính là cái này, chỉ cần đối phương tạm dừng việc điều khiển một chút thì hắn liền có thời gian phản kích.

Bất quá, đó là kết quả tốt nhất nếu như có thể đánh trúng đối phương, nhưng ngược lại, nếu không thành công thì sẽ làm đối phương có cơ hội công kích lại, cuối cùng có thể là lưỡng bại cầu thương.

Nhưng cho dù là loại nào, hẳn đều không có hại, bởi vì phía sau hẳn còn có đồng đội, cho dù lưỡng bại cầu thương, đồng đội cũng có thể giải quyết đối phương.

Tiểu đội trưởng rất rõ tình huống bây giờ đang nguy cấp đến như thế nào, hẳn tuyệt đối không thể lùi bước, một khi lùi bước, hẳn liền mất đi cơ hội tấn công trước, bị buộc phải phòng thủ. Hẳn đã đối mặt với cơ giáp Liên Bang này nên biết đối phương là một cao thủ cơ giáp, tuyệt đối sẽ không mắc sai lầm, nhất định sẽ tấn công điên cuồng khiến hẳn không thể không né tránh, nếu như vậy thì hẳn thật sự gặp nguy hiểm, một chút sơ sẩy trong lúc né tránh cũng có thể khiến hẳn chết bỏ mình.

Tiểu đội trưởng thật hy vọng đối phương sẽ vì đòn công kích bất ngờ của mình mà lựa chọn né tránh, như vậy tình thế liền xoay chuyển, người có được tiên cơ chính là hẳn.

Nhưng mọi chuyện lại không tốt như hẳn tưởng tượng, đối thủ của hẳn cũng không lựa chọn né tránh, mà hẳn cũng không đánh trúng đối phương. Trong nháy mắt, tay trái của cơ giáp Liên Bang giơ lên, dùng thanh đoản kiếm chặn lại công kích của hẳn.

“Đương!” Một tiếng nổ vang lên! Hai lưỡi dao sắc bén va chạm mạnh vào nhau!

Chưa dừng lại ở đó, không biết từ lúc nào, đối phương đã rút kiếm quang từ sau ra, tay phải cầm kiếm quét qua phần eo của cơ giáp hẳn.

Nếu như bị một kích này đánh trúng cho dù cơ giáp không bị chém đứt làm đôi, thì những bộ phận điều khiển bên trong cũng sẽ bị xảy ra vấn đề, thậm chí hỏng hóc.

Trên cánh tay phải cơ giáp của tiểu đội trưởng được trang bị pháo sáng chùm, nguồn năng lượng của loại pháo này rất lớn, cũng nặng vô cùng, nhưng lại có uy lực đáng sợ, chỉ cần bắn ra là có thể trực tiếp hòa tan cơ giáp của đối thủ, có thể đạt hiệu quả một kích giết đối thủ, đây cũng là lý do vì sao bọn họ đi một đường có thể giết được nhiều cơ giáp của Liên Bang như vậy.

Là cơ giáp thiên về tấn công từ xa, súng chính là thứ vũ khí đáng sợ nhất. Nhưng mỗi loại vũ khí lại có nhược điểm của nó, những cơ giáp được trang bị pháo tia sáng chùm kỳ nhất là đấu cận chiến, nguồn năng lượng của pháo quá lớn khiến nó trở thành một gánh nặng cho cơ giáp, căn bản không thể di chuyển linh hoạt, cũng giống như khốn cảnh mà tiểu đội trưởng đang gặp phải.

Tên tiểu đội trưởng không thể nghi ngờ là một người quyết đoán, hần lập tức lựa chọn dỡ nguồn năng lượng pháo xuống, nguồn năng lượng pháo trực tiếp từ không trung rơi xuống, nặng nề mà nện xuống khu rừng rậm phía dưới, không phải chịu sức nặng của nguồn năng lượng pháo, cánh tay của cơ giáp lập tức nhẹ nhàng linh hoạt vươn ra, nghênh đón kiếm quang của đối thủ.

“Phanh” một tiếng trầm vang, kiếm quang và cánh tay cơ giáp lại lần nữa va chạm. Hai người đồng thời văng ra, bởi vì cơ giáp của Nhật Mộ đã thành công mở quang thuần ở cánh tay phải nên đường công kích bằng kiếm quang của Lăng Lan không có hiệu quả.

Tiểu đội trưởng ứng đối nhạy bén làm hần thuận lợi tránh thoát nguy cơ lần này, mà Lộc Hoàn đang chuẩn bị bắn lén từ xa lại khó xử.

Bởi vì muốn bắn lén từ xa, nhưng hai cơ giáp lại giáp lá cà ở bên nhau nên hần không dám công kích lung tung, sợ không cẩn thận bắn trúng đội trưởng của mình.

Đây cũng là nguyên nhân Lăng Lan lựa chọn giáp lá cà với tiểu đội trưởng, nếu không cho dù bay bất quy tắc của cô có mạnh thế nào thì khi đối mặt với sự bắn tỉa từ hai cơ giáp thì cuối cùng vẫn sẽ bị đánh trúng. Bây giờ cô chỉ cần quan tâm đánh cận chiến với một người mà không sợ người khác đục nước béo cò, giải quyết được một nguy cơ tạm thời.

Nhưng Lăng Lan biết, đây chỉ là tạm thời, đối phương tuyệt đối sẽ không tùy ý để mình tiếp tục bị động như thế, nhất định sẽ tìm cơ hội công kích. Mà cô cũng phải tìm cơ hội giải quyết cơ giáp này trước khi đối phương tìm được cơ hội tấn công mình.

Hai cơ giáp vắng ra, động cơ hai sườn của cơ giáp Liên Bang lại nổ vang lần nữa, trực tiếp ngăn cổ lực đàn hồi, lại lần nữa lao qua, giờ lên tay phải chém xuống. Lăng Lan hiện tại cần phải cam đoan cơ giáp của mình không cách cơ giáp của Nhật Mộ quá xa, nếu không nhất định sẽ bị cơ giáp còn lại ngăn cản.

“Chết tiệt!” Tiểu đội trưởng còn không có thời gian để thở liền nhìn thấy đòn công kích của đối phương tới nữa, hẩn nhanh chóng điều khiển cơ giáp đón đòn, trong miệng nhin không được mắng to một tiếng.

Dù sao việc điều khiển cơ giáp cũng sẽ khiến thân thể cơ giáp sẽ chịu một lực phản hồi tương đương, cho nên thói quen của các cơ giáp sẽ là sau khi làm một động tác thì dừng để thân thể nghỉ ngơi, sau đó mới tiếp tục động tác tiếp theo, thực hiện các động tác liên tục rất dễ dàng làm thân thể bị thương.

Điều khiển trong khoang thuyền, sắc mặt Lăng Lan càng ngày càng tái nhợt, thân thể đã chịu quá nhiều áp lực, tiểu Tứ thậm chí lo lắng không biết một giây tiếp theo lão đại nhà mình có thể duy trì được không, loại công kích tần suất cao này thật sự quá tổn thương thân thể.

Tuy rằng chiến trường cách chỗ của đám Tề Long khá xa, nhưng chấn động kịch liệt cùng với tiếng lửa đạn gầm rú vẫn khiến mọi người kinh hoàng.

“Tề Long, chúng ta ở chỗ này quá nguy hiểm, không bằng tiếp tục đi, vòng qua chiến trường tới khu căn cứ gần nhất.” Vũ Cảnh cảm thấy cứ ở chỗ này chờ còn không bằng mạo hiểm đi trước, có lẽ càng có cơ hội.

Vũ Cảnh nói làm thần sắc mọi người thay đổi, mấy người Hàn Kế Quân đồng thời nhìn về phía Tề Long, chờ Tề Long quyết định. Những lúc Lăng Lan không có, bọn họ sẽ nghe theo Tề Long. Lăng Lan có ý muốn bồi dưỡng Tề Long làm đội trưởng, được mọi người tán thành, vì vậy cho dù không có cô ở bên cạnh thì tiểu đội cũng không mất phương hướng.

Tề Long suy tư một chút, nghiêm túc mà nhìn đội viên của mình: “Tớ quyết định chờ ở đây, các người nghĩ như thế nào?”

Kể cả Hàn Kế Quân, mọi người đều lời nói của Tề Long làm hoang mang.

“Vì sao?” Hàn Kế Quân mở miệng hỏi. Nếu Tề Long lựa chọn ở lại thì nhất định có lý, mọi người phải biết nguyên nhân thì mới có thể quyết định hành động tiếp theo.

Tề Long ngẩng đầu nhìn mấy cơ giáp đang chiến đấu trên bầu trời, ánh mắt phức tạp, bất quá cũng rất nhanh khôi phục vẻ bình tĩnh, quay đầu nói với mọi người: “Lan lão Đại nói muốn tới đây, tớ phải chờ cậu ấy.”

Đám người Hàn Kế Quân bừng tỉnh, vừa rồi thiếu chút nữa chết dưới tay của Nhật Mộ khiến bọn họ quên mất điểm này. Mấy người gật đầu, tỏ vẻ chính mình muốn cùng Tề Long chờ lão Đại. Bọn họ tin, nếu Lan lão Đại nói tới, kia khẳng định sẽ đến.

Vũ Cảnh thật sâu mà nhìn đám Tề Long một cái, có hâm mộ, cũng có ghen ghét. Cậu hâm mộ tình hữu nghị giữa Lăng Lan và đám Tề Long, cũng ghen ghét vận may của bọn họ có một người lão Đại không màng nguy hiểm vì bọn họ tới cứu viện.

“Chúng tớ đi trước.” Vũ Cảnh quay đầu lại nhìn thoáng qua đội viên của mình, đặc biệt là Trần Vũ đang bị thương, bọn họ chờ không được.

Tề Long nhìn theo mấy người Vũ Cảnh rời đi, cho đến khi bóng dáng biến mất mới quay đầu nói với đội viên mình: “Chúng ta đi!”

“Đi nơi nào? Không phải phải đợi Lan lão Đại sao?” Lạc Lăng hoang mang.

“Tớ muốn nhìn ân nhân cứu mạng chiến đấu gần một chút.” Tề Long nhìn chiến trường nơi xa nói, “Có lẽ tớ có thể tìm được đáp án mà mình muốn. Không, tớ cũng không cần.....” Tề Long nói có chút mâu thuẫn.

Hàn Kế Quân là người hiểu Tề Long nhất, sắc mặt cậu biến đổi nói: “Có phải cậu phát hiện cái gì hay không?”

“Không, tớ không biết, tớ cũng không muốn biết.” Tề Long lảng tránh vấn đề của Hàn Kế Quân, trực tiếp mang ba lô lên chạy về hướng chiến trường.

Hàn Kế Quân là hoang mang, bất quá cậu cũng không hỏi Tề Long nữa, chỉ ý bảo Lạc Lăng, Lâm Trung Khanh đuổi kịp.

Nếu Tề Long không muốn nói thì cậu cũng không hỏi, cậu tin tưởng chỉ cần đi chung tiến về phía trước thì mình có thể tìm ra đáp án kia.

Hai chiếc cơ giáp tiếp tục chiến đấu một chiêu lại một chiêu, nhưng chủ yếu vẫn là Lăng Lan tấn công điên cuồng còn tiểu đội trưởng thì bị động

phòng thủ, mắt thấy cục diện đối với tiểu đội trưởng càng lúc càng bất lợi, cơ giáp của Lộc Hoàn ở chỗ xa rất cuộc nổ súng.

Phát súng của đối phương cực chuẩn, cho dù là tốc độ của Lăng Lan có nhanh như thế nào cũng bị dính đạn.

“Bên ngoài cơ giáp bị hao tổn ở cường độ thấp, uy lực của chùm tia sáng cực nhỏ, bước đầu phỏng đoán vũ khí của đối phương là súng mini vận tốc ánh sáng!” Tiểu Tứ nhanh chóng kiểm tra cơ giáp, rồi đưa ra phán đoán

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 150: Nguy Cơ!

Hóa ra, luôn ở ngoài cuộc chiến, Lộc Hoàn đã nghĩ ra một biện pháp vện cả đôi đường, hắn trực tiếp đem pháo chùm để ra sau lưng, cầm khẩu súng lục ánh sáng ra bắn. Tuy khẩu súng lục ánh sáng này không uy lực bằng pháo chùm, còn có tầm bắn khá ngắn, nhưng như vậy lại khiến hắn an tâm không bắn trúng đội trưởng của mình, cho dù bắn trúng thì với lực phòng ngự của cơ giáp, cơ giáp cũng không bị thương quá lớn. Bất quá, nếu bắn trúng vào bộ phận trọng yếu của cơ giáp hai lần thì nó cũng đồng nghĩa với việc cơ giáp đó nổ tung.

Hắn lựa chọn bắn loại súng này chủ yếu là vì quấy nhiễu cơ giáp của Liên Bang kia, khiến cho cơ giáp Liên Bang bắn khoả về sự tồn tại của hắn, như vậy sẽ không dám tấn công điên cuồng nữa, như vậy tiểu đội trưởng của hắn có thể có cơ hội phản kích. Bất quá, nếu đối phương không sợ uy lực quá nhỏ của súng lục thì hắn tin tưởng, chỉ cần cho mình cơ hội, việc bắn trúng hai lần vào yếu điểm của cơ giáp đối phương là một chuyện vô cùng dễ dàng.

Không hề nghi ngờ, lựa chọn của hắn đánh vỡ bàn tính của Lăng Lan, cũng làm hắn an tâm mà gia nhập trận đấu.

“Xem ra cần phải nghĩ cách giải quyết cơ giáp trước mắt này.” Lăng Lan biết thắng lợi đang dần dần nghiêng về hướng đối phương, cô đã chờ không nổi rồi. Trong đầu nhanh chóng hiện lên n phương án.....

Lộc Hoàn lại bấm cò súng một lần nữa, chùm tia sáng từ cây súng lục bắn ra.

Chùm tia sáng trực tiếp đánh trúng sườn bên phải của cơ giáp, một tiếng nổ vang, khói đen từ bên sườn của cơ giáp tràn ra.

“Yes!” Lộc Hoàn nhin không được âm thầm cổ vũ cho chính mình, không nghĩ tới lần ngắm bắn này lại có thể đánh hỏng động cơ bên phải của đối phương.

Quả nhiên, cơ giáp Liên Bang vì gặp chuyện ngoài ý muốn này mà đột nhiên không nhảy nữa, đột nhiên rơi xuống.

Đang rơi vào thế hạ phong, tiểu đội trưởng sửng sốt một chút rồi tức khắc kinh hi: “Cơ hội tới!”

Không nghĩ tới thủ hạ của mình lại cố gắng như vậy, trực tiếp đánh nổ động cơ của đối phương, đây chính là thời khắc phản kích.

Tâm tình phấn khởi làm hấn quên mất cảm giác không khoẻ của cơ thể. Điều khiển cơ giáp như mảnh hổ xuống núi hướng cơ giáp Liên Bang. Vừa rồi vẫn luôn bị đối phương đè đánh, hiện tại cũng đến phiên hấn đánh đối phương, loại cảm giác báo thù này thật tốt.

Ở cách đó không xa, Lộc Hoàn đang muốn bắn tiếp thì nhìn thấy tiểu đội trưởng nhà mình hưng phấn nhào tới, súng đã lên nòng tức khắc hạ xuống... Để tiểu đội trưởng phát tiết tức giận đi!

Hấn nghĩ cơ giáp Liên Bang kia đã mất một bên động cơ chủ, như vậy tuyệt đối không phải là đối thủ của tiểu đội trưởng. Hơn nữa hấn tin tưởng, bị đối phương đè đánh này giờ, tiểu đội trưởng nhất định muốn hành hạ đối phương một lúc rồi mới giết chết, làm thuộc hạ, hấn không thể ngăn hứng thú của đội trưởng.

“Đối phương trúng kế!” Nhìn đối phương quả nhiên công kích như mình dự đoán, Lăng Lan vui sướng. Cô đã cược, cược đối thủ trước mặt sẽ sốt ruột muốn báo thù, cược kẻ đang đứng xa kia sẽ mặc kệ chuyện bên này, mà cô đã thắng.

Tuy tâm tình Lăng Lan vô cùng kích động, nhưng tay lại rất vững, cô điều khiển phần đầu cơ giáp xoay một vòng tới vị trí được xác định.

“Tính toán đường công kích, chính xác!” Tiểu Tứ vừa dứt lời, đạn phòng không ở phần đầu của cơ giáp được Lăng Lan quyết đoán bắn ra.

Hai phát đạn tới quá đột ngột, hơn nữa tiểu đội trưởng căn bản không nghĩ tới cơ giáp Liên Bang sẽ phóng ra đạn phòng không như vậy nên cũng không kịp tránh, bất quá hấn cũng không lo lắng quá mức, bởi vì loại đạn phòng không này cũng không gây tổn thương quá lớn cho cơ giáp.

Tiểu đội trưởng cho rằng đây là một kích giã giữa trước khi chết của cơ giáp Liên Bang, cho nên dù biết không có hiệu quả, đối phương vẫn là bắn ra.

Đạn đánh trúng đầu của cơ giáp, tiểu đội trưởng đột nhiên phát hiện màn hình chính của mình bị khói đen che hết, trừ khói đen ra thì không thể nhìn thấy gì nữa.

Hấn phản ứng cực nhanh, đem hình ảnh từ những vị trí khác đổi thành màn hình chính.

“Tiểu đội trưởng, cẩn thận!” Trong kênh nói chuyện, tiếng của Lộc Hoàn kinh hô, hấn phản xạ điều khiển cơ giáp đem hai tay giao nhau làm tư thế phòng thủ, bảo vệ khoang điều khiển.

Hấn vừa hoàn thành bước này, liền cảm giác cơ giáp của mình bị một luồng lực cực lớn đánh trúng, sau đó toàn bộ cơ giáp bị luồng lực này đẩy lên trên không.

Đây là có chuyện gì? Tiểu đội trưởng kinh hoảng, phát hiện mọi việc đang vượt qua sự khống chế của mình.

Ở cách đó không xa, Lộc Hoàn nhìn thấy rõ ràng, hai quả tên lửa có vẻ phóng về chỗ giáp giữa vai và cổ của cơ giáp bỗng đối hướng, trực tiếp bắn trúng phần đầu. Nói cách khác, đối phương là muốn bắn về phía camera chủ của cơ giáp, và lại hai quả đạn phòng không này cũng không phải là đạn phòng không bình thường, nó có chứa hệ thống dẫn đường.

Điều này có nghĩa lần tấn công này không phải là giã giụa trong lúc kinh hoảng mà là một dự mưu.

Đối phương dùng đạn phòng không không có nhiều lực sát thương làm màn hình chủ của tiểu đội trưởng bị ảnh hưởng, sau đó nhân lúc tầm mắt của tiểu đội trưởng bị gián đoạn thì liền phóng hỏa tiễn đã sớm chuẩn bị sẵn ở ngược ra, đem cơ giáp của tiểu đội trưởng trực tiếp bay lên.

Lộc Hoàn phản nộ mà nâng khẩu súng lục trên tay lên, chuẩn bị đem cơ giáp đối phương phá hủy.....

Nhưng diễn biến tiếp theo lại làm hấn khiếp sợ, động cơ đáng lý đã bị hấn đánh hư bỗng nhiên nổ lớn, phát ra tiếng gầm rú mãnh liệt, lực đẩy cực lớn làm cơ giáp Liên Bang cũng bay lên theo cơ giáp của tiểu đội trưởng.

Không chỉ như thế, động tác sau đó của cơ giáp Liên Bang làm hấn hoảng lên, hấn nhìn thấy đối phương nhanh chóng rút thanh đao bên sườn đù ra, đôi tay cầm chặt thanh kiếm đâm mạnh về phía khoang điều khiển của tiểu đội trưởng.

“Mau mở quang thuẫn bảo hộ!” Lộc Hoàn kinh hoảng gào.

Tiểu đội trưởng quả nhiên là cấp bậc đội trưởng, nháy mắt đem quang thuẫn mở ra.

Kiểm quang và quang thuẫn va chạm kịch liệt, Lăng Lan chỉ cảm thấy thanh kiếm trong tay bị một cổ lực thật lớn bắn ngược lại.

“Tiểu Tứ, kiên trì giữ vững, đừng để bị văng ra!” Lăng Lan đem động cơ mạnh nhất của cơ giáp mở ở mức tối đa, mà tiểu Tứ cũng liều mạng giữ động lực chủ để nó hoạt động, giúp cơ giáp không bị hai cổ lực áp cho hỏng hoàn toàn.

Chỉ thấy trên không, một cơ giáp lam bạch cầm kiếm lao vút về phía khoang điều khiển của cơ giáp màu đen, vẽ ra một đường sáng thẳng tắp giữa bầu trời.

“Chết tiệt! Chết tiệt!” Vừa khôi phục hình ảnh trong camera chủ, tiểu đội trưởng hoảng sợ phát hiện thanh đao của đối phương đang kề sát ngay trên khoang điều khiển của cơ giáp mình, hắn dùng tay trái nâng đao lên đâm liên tiếp vào cơ giáp của đối phương, một đao hai đao ba đao, lưu từng vết đao trên cơ giáp.

Trong khoang điều khiển, Lăng Lan không thể nhẫn nại được nữa ho ra một ngụm máu tươi, bị đối phương chém ba lần liên tục khiến cơ giáp bị chấn động mạnh, cơ thể đang bị thương của Lăng Lan lại tăng thêm mấy lần thương thế, khí huyết cuộn cuộn làm cô hộc máu.

“Lão Đại, cô như thế nào?” Tiểu Tứ kinh hoảng.

“Không có việc gì, ta còn chịu được, năng lượng của kiếm quang còn có thể duy trì được bao lâu?” Kiểm quang và quang thuẫn có lượng năng lượng tiêu hao như nhau, như vậy ai hết năng lượng trước thì người đó sẽ chết. Mà giờ phút này, Lăng Lan cược mạng mình vào ván bài năm ăn năm thua này.

“Chỉ còn không đến mười giây!” Tiểu Tứ khẩn trương.

“Đánh cuộc!” Tia hung ác chọt léo qua mắt Lăng Lan, ở thời khắc mấu chốt, cô cũng hạ ngoan tâm đối với chính mình.

“Tám, bảy, sáu, năm, bốn, ba, hai.....” Tiểu Tứ còn chưa dứt lời thì Lăng Lan liền cảm thấy kiếm quang trong tay tựa hồ không bị cái gì ngăn cản, trực tiếp đâm xuyên qua.

Sau đó kiếm quang chỉ còn dư lại một cái chuôi, này xem như là thành công hay là thất bại? Lăng Lan hoang mang, nhưng ngón tay cũng không dừng lại, vẫn nhanh chóng múa bay như trước.

Cơ giáp Liên Bang nháy mắt ném chuôi kiếm không còn năng lượng xuống, hai tay bắt lấy cơ giáp của Nhật Mộ, lấy nó làm tâm, xoay một vòng ra sau, tránh không bị cơ giáp khác ở xa bắn lén.

“Lộc Hoàn, nhiệm vụ của đế quốc liền giao cho cậu.” Tiểu đội trưởng nhìn màu không ngừng chảy ra nơi ngực nói.

“Tiểu đội trưởng, anh nói cái gì?” Ở chỗ xa, Lộc Hoàn cũng không thấy rõ một khắc cuối cùng đã xảy ra chuyện gì. Bởi vì gần như cùng một lúc, kiếm quang và quang thuẫn đồng thời bị hết năng lượng mà biến mất.

“Dùng nguồn pháo chùm! Đây là mệnh lệnh!” Tiểu đội trưởng cảm giác sinh mệnh chính mình đang biến mất, hấn dựa vào một hơi cuối cùng hạ mệnh lệnh, sau đó ấn nút tự hủy cơ giáp.

“Cho dù chết, ta cũng muốn kéo người cùng nhau xuống địa ngục!” Tiểu đội trưởng hấp hối hô lớn.

“Tiểu đội trưởng!” Lúc này Lộc Hoàn biết trên kia đã xảy ra chuyện gì, chỉ sợ vào thời khắc cuối cùng, năng lượng của quang thuẫn đã biến mất trước năng lượng của kiếm quang, cho dù chỉ chênh lệch một giây thì kiếm quang cũng đã đâm trúng tiểu đội trưởng. Hấn biết vì sao tiểu đội trưởng

yêu cầu mình sử dụng nguồn pháo, hẳn biết tiểu đội trưởng không thể sống được nữa.

“Tiểu đội trưởng, đế quốc sẽ không quên sự hy sinh của anh!” Ánh mắt Lộc Hoàn lạnh băng, hẳn ném cây súng lục trong tay xuống, cầm pháo chùm từ sau lưng nâng lên nhắm ngay cơ giáp của tiểu đội trưởng Cùng với cơ giáp Liên Bang đang trốn đằng sau.

“Không tốt, cơ giáp kia đã đổi sáng pháo chùm.” Tiểu Tứ vẫn luôn quan sát cơ giáp Nhật Mộ vẫn luôn nhắm bắn họ từ xa kia.

“Chẳng lẽ hẳn không màng tới việc chiến hữu hy sinh sao?” Phản ứng đầu tiên của Lăng Lan chính là cho rằng đối phương điên rồi.

“Không đổi.....” Lăng Lan bỗng nhiên cảm giác tim mình đập nhanh và mạnh vô cùng, trong đầu cô, một tiếng chuông cảnh báo điên cuồng vang lên.

Cô không hề nghĩ ngợi, ngón tay trực tiếp bay nhanh, tại thời điểm sinh tử tồn vong, cô không rảnh suy xét cái gọi là ch tốc độ cực hạn, trong lòng chỉ có một ý niệm, đó chính là muốn nhanh, nhanh hơn nữa, bởi vì cô đang cùng tử thần đua thời gian.

Lúc này, trên bàn điều khiển đã không còn từng điệp ảnh nữa mà ngón tay của Lăng Lan đã biến mất...

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 151: Tới Gần Mới Có Cơ Hội!

Chỉ thấy cơ giáp Lăng Lan đột nhiên trầm xuống, toàn bộ cơ giáp quay ngược giữa không trung, hai chân bỗng nhiên mở ra thoát khỏi vòng ôm của cơ giáp Nhật Mộ, đồng thời dùng nó trở thành bàn đạp mượn đà bay ra ngoài.

Cơ giáp của Nhật Mộ giống như quả đạn bị bắn ra, nhanh chóng bay về hướng ngược lại, cơ giáp của Lăng Lan nhờ phản lực của cú đá cũng nhanh chóng bay về hướng khác, gần như đồng thời, cô mở tất cả các động cơ còn hoạt động được ở mức tối đa, cố gắng điều khiển cơ giáp bay cách xa khỏi đó.

Mà ở cách đó hơn 300m, cơ giáp Nhật Mộ phục trách bắn phá từ xa cũng bấm cò, một chùm ánh sáng cực lớn từ miệng pháo bắn thẳng đến...

Tiếng nổ vang kịch liệt vang vọng khắp bầu trời, uy lực cực mạnh khiến cho phạm vi cách 2,3 km xung quanh cũng có thể cảm nhận được chấn động mãnh liệt, mà cách trung tâm vụ nổ trong bán kính 500m, tất cả cây cối đều bị vụ nổ phá hủy, đặc biệt là trong phạm vi 100m, đã không còn một chút màu xanh của lá nào, chỉ còn lại màu đen của bùn đất và một cái hố to sâu 50m.

Ở thời khắc sinh tử, khả năng điều khiển cơ giáp của Lăng Lan lại lần nữa đột phá cực hạn, đạt tới cảnh giới mà người bình thường không thể đạt tới, nhưng cho dù như thế, phản ứng thần tốc của cô vẫn không thể giúp cô

thoát khỏi phạm vi hủy diệt từ vụ nổ tự bạo của cơ giáp Nhật Một, đuôi phải của cơ giáp trực tiếp bị phá hủy.

Mà cỗ năng lượng cực lớn này cũng làm chấn động Lăng Lan, cô oa một tiếng, lại ra một ngụm máu tươi, cả người bị chấn đến đầu váng mắt hoa.

Lăng Lan hung hăng mà cắn đầu lưỡi mình, dùng đau nhức mang để khiến mình có thể tỉnh táo, cô lau vết máu nơi khóe miệng hỏi: “Sao lại thế này? Vì sao uy lực của tự bạo lại mạnh như vậy?”

Tiểu Tứ nháy mắt phân tích: “Nguồn pháo chùm bắn trúng cơ giáp cộng với việc cơ giáp tự bạo đã trở thành một quả bom cực lớn, hai sức mạnh chồng lên nhau khiến cho lực công phá của nó mạnh hơn hai lần.”

“Xem ra có phản ứng cộng dồn.” Lăng Lan nhíu mày. Chính bởi vì cô không thể đoán trước uy lực của vụ nổ mới khiến cho cơ giáp của mình bị thương nặng như bây giờ.

Đang hành quân, mấy người Tề Long cũng đồng dạng bị sức công phá của hai vụ nổ kia chấn động mà ngã xuống mặt đất, Hàn Kế Quân thực lực kém cỏi nhất thậm chí trực tiếp bị đánh bay, may mắn Tề Long phản ứng nhanh nhạy, đúng lúc đề cập lại nên may mắn không bị thương.

Tề Long chờ chấn động dừng lại mới nhanh chóng bò lên nhìn giữa không trung, nhìn thấy bên đuôi phải của cơ giáp Liên Bang đã bị phá hủy thì sắc mặt đại biến.

“Chúng ta cần phải nhanh lên một chút.” Chiến trường ở ngay trên trời, nhìn có vẻ xa nhưng cũng chỉ cách chỗ bọn họ đứng khoảng 3, 4 km.

Bất quá, lúc này quyết định của Tề Long lại làm đội viên dị nghị, người có ý kiến phản đối chính là bạn bè tốt của Tề Long, Hàn Kế Quân: “Tề Long, càng tới gần chiến trường thì húng ta liền càng nguy hiểm. Đặc biệt là bây giờ, rõ ràng hai chiếc cơ giáp của Nhật Một đang muốn liên mạng,

tùy thời đều có thể tự bạo đồng quy vu tân, nếu chúng ta tới quá gần thì chỉ cần chịu một chút uy lực của vụ nổ thôi, chúng ta cũng sẽ trực tiếp bị đánh chết.”

Hàn Kế Quân cực kỳ lý trí, cậu không xúc động mù quáng, cho nên khi thấy tiến về phía trước có thể gây nguy hiểm cho sinh mệnh của mọi người thì cậu liền phản đối, không vì Tề Long là bạn mình mà im lặng.

“Tớ biết.” Tề Long nhìn Hàn Kế Quân nói, cậu cũng biết tới nơi đó cũng không phải là ý sáng suốt, nhưng trong lòng cậu vẫn luôn có một giọng nói kêu gào, bảo cậu phải tới gần, tới gần thêm chút, nếu không làm như vậy thì ngược cậu sẽ khó chịu muốn chết.

Tề Long chỉ ngược mình nói, “Nhưng tâm của tớ nói cho tớ biết, mình phải đi tới đó, Kế Quân, cậu cũng biết có rất nhiều lúc trái tim của tớ còn chuẩn xác hơn lý trí mà.... Tuy rằng tớ không biết vì sao nó nhất định bắt tớ phải làm như vậy..... Bất quá, cậu nói rất đúng, tới càng gần nơi đó thì càng nguy hiểm, tớ không thể ích kỷ như vậy, để các cậu mạo hiểm với tớ.”

Tề Long cảm giác chính mình thật ích kỷ, cậu hẳn là phải nói rõ ràng với đồng đội trước, sau đó thương lượng một chút rồi mới quyết định.

Hàn Kế Quân trầm mặc mà nhìn Tề Long, phát hiện ánh mắt Tề Long cực kỳ kiên định, không có chút băn khoăn. Là bạn bè tốt, Hàn Kế Quân cũng rất hiểu biết Tề Long, tuy mặt ngoài Tề Long biểu hiện tùy tiện, trừ bỏ cách đấu thì không để cái gì trong lòng. Trên thực tế tính tình Tề Long cực kỳ quật cường và ngang bướng, chỉ cần hạ quyết tâm thì cho dù mấy vạn đầu trâu cũng không thể kéo lại.

“Ta muốn đi.” Lạc Lăng đột nhiên mở miệng nói.

Lạc Lăng đột ngột mở miệng làm Tề Long, Hàn Kế Quân có chút ngạc nhiên mà quay đầu nhìn, Lạc Lăng ngượng ngùng mà gãi gãi gương mặt cười nói: “Kỳ thật, tất cả mọi người đều biết, bản năng dã thú của Tề Long

rất chuẩn, nếu bản năng đã nói cho Tề Long phải đi qua đó thì nhất định bên đó có cái gì, có khi còn càng an toàn hơn khi chạy lung tung như bây giờ, huống hồ.....” Lạc Lãng biểu tình trở nên nghiêm túc, “Tớ cũng muốn nhìn ân nhân cứu mạng chúng ta giết chết địch nhân như thế nào, bình an trở lại doanh địa.....”

Lúc này, Lâm Trung Khanh đi theo mở miệng nói: “Kỳ thật, tớ cũng muốn đi.....”

Lần này, ngay cả Lạc Lãng cũng đều kinh ngạc mà nhìn lại, Lạc Lãng ủng hộ Tề Long một phần là vì hai người là bạn bè tốt của nhau, cùng tiến cùng lùi, nhưng Lâm Trung Khanh là người mới gia nhập, về cảm tình căn bản không thể so sánh với ba người bọn họ, nếu nói Lạc Lãng và Hàn Kế Quân đồng ý đi chung với Tề Long là bình thường thì quyết định của Lâm Trung Khanh rõ ràng là ngoài dự đoán.

Lực chú ý của ba người tập trung về phía Lâm Trung Khanh, chờ cậu giải thích.

Lâm Trung Khanh nghiêm túc nói: “Trực giác của đội trưởng có chuẩn hay không thì tớ cũng không rõ ràng, bất quá, tớ muốn mạnh lên, mà để mạnh lên thì không thể vì sợ hãi mà bỏ chạy... Người nhát gan thì không thể trở thành cường giả được.”

Mặc kệ lý do của Lâm Trung Khanh là thật hay giả, nhưng thái độ của cậu lại khiến ba người Tề Long chấn động không thôi, Lâm Trung Khanh nguyện ý giao phó tính mạng cùng tiến cùng lùi là chứng minh cậu thật sự đem chính mình trở thành một thành viên của tiểu đội mà không phải bị hiện thực áp bách, không thể không làm như vậy.

Hàn Kế Quân cố nén cảm xúc dâng trào, nói: “Như vậy đội trưởng, mang chúng ta cùng đi đi.”

Tề Long nhìn ba người đứng trước mắt, nặng nề mà gật đầu đáp: “Được! Chúng ta đi!”

Từ đây về sau, bọn họ không còn lại nghi kỵ lẫn nhau, chỉ còn lại tình anh em cùng sống cùng chết.

Bốn người bọn họ, Tề Long đi đầu, Hàn Kế Quân theo sát sau đó, Lâm Trung Khanh thứ ba, mà Lạc Lăng sau cùng. Bọn họ nhanh chóng xuyên qua khu rừng rậm, vụ nổ cực mạnh vừa rồi tuy khiến cho cả khu rừng bị chấn động dữ dội, phá hủy rất nhiều cây xanh nhưng đồng thời cũng làm cho bọn mãnh thú không dám tới gần, vì vậy đoàn người Tề Long căn bản không gặp bất cứ trở ngại gì, một đường thuận lợi đi thẳng về phía trước.

Ở trên đường, Hàn Kế Quân ở phía sau Tề Long nhẹ nhàng nói một câu: “Tề Long, cậu nhất định phải trở thành một đội trưởng đủ tư cách!” Giọng nói cực nhẹ giống như đang thì thầm.

Đi ở đằng trước, thân thể Tề Long đột nhiên chấn động, ngực, ở vị trí mọi người không nhìn thấy, cậu nâng tay đè xuống.

Mà ở trên trời cao, Lăng Lan lại nghênh đón một đợt nguy cơ mới, vì phải tránh bị cơ giáp của đối phương nhắm bắn, cô không thể không dùng động tác bay bất quy tắc, nhưng loại bay cường độ cao như vậy lại khiến cơ giáp bị quá tải cực lớn.

Lúc này, màn hình ở hai bên sườn khoang điều khiển bắt đầu lập lòe những dấu tín hiệu màu đỏ, toàn bộ khoang điều khiển đều tràn ngập tiếng cảnh báo.

“Tiểu Tứ, kiểm tra tình huống thân máy bay.” Lăng Lan vừa điều khiển cơ giáp né tránh lửa đạn của đối phương vừa ra lệnh tiểu Tứ.

“Đuôi phải bị hư hỏng 100%, chân trái bị hao tổn 30%, động cơ chủ bên phải trong trạng thái quá tải, toàn bộ cơ giáp bị hư hại tới 52%..... A, đã

53%..... Lão Đại, mỗi lần cô điều khiển cơ giáp tiến hành bay bất quy tắc thì cơ giáp lại bị hư 1%, dự đoán cơ giáp chỉ có thể duy trì thêm nhiều nhất là mười phút, sau mười phút cơ giáp sẽ tự vỡ vụn ra...” Tiểu Tứ đem tình hình nhanh chóng báo cáo cho Lăng Lan, “Mẫu chốt chính là bởi vì chiến đấu kịch liệt liên tục nên năng lượng của cơ giáp này cũng chỉ còn 20%, nếu toàn lực tấn công thì cũng chỉ có thể duy trì trong vòng 5 phút.”

“Quả thật là tin tức xấu!” Lăng Lan cắn răng nói, tóm lại cơ giáp này đã không thể duy trì được bao lâu nữa, mà cô cần phải trong thời gian ngắn nhất tìm cơ hội phản kích, nếu không cô chỉ có thể ngồi chờ chết.

“Tiểu Tứ, vũ khí của chúng ta còn có những gì?” Lăng Lan lại lần nữa điều khiển cơ giáp tránh bị đối phương nhắm bắn, dòng chữ đỏ trên màn hình lập tức xuất hiện, tin tức cơ giáp đã bị tổn hại tới 55% làm cô nhăn nhăn mày.

“Vai trái cơ súng trường ánh sáng, nhưng chỉ có thể bắn mười tám phát. Hai bên sườn đùi chỉ còn cầm hai thanh đao nhỏ.” Tiểu Tứ tiếc nuối nói, “Chỉ có mấy cái đó.”

“Phải tiến tới gần mới được.....” Lăng Lan âm thầm suy tư, chỉ dựa vào khẩu súng trường 57mm có 18 phát đạn thì cũng không đủ để xử lý đối phương, chỉ có cận chiến mới có thể, tuy rằng hơi chậm một chút nhưng có thể dùng đao tấn công thêm mấy phát để bù.

Bất quá đối phương cũng biết nếu cận chiến với Lăng Lan thì sẽ có kết quả gì nên cũng cực kỳ cẩn thận, mỗi lần Lăng Lan muốn tới gần thì liền nhanh chóng lui về phía sau, bảo trì một khoảng cách nhất định với Lăng Lan. Nói cách khác, đối phương hạ quyết tâm muốn xử lý Lăng Lan từ xa.

“Tiểu Tứ, phân tích địa hình bốn phía!” Lăng Lan vừa bay vừa điều khiển tay phải cầm khẩu súng trường ánh sáng 57mm treo bên vai trái, đồng thời chờ đợi kết quả phân tích của tiểu Tứ.

“Ba phía đông nam bắc đều là bình nguyên rừng cây bạt ngàn, mặt đất ẩm ướt mềm xốp, ở phía tây cách chỗ này 300m có một đỉnh núi lớn, đang phóng đại hình ảnh, là đá có tính cứng...” Tiểu Tứ nhanh chóng đem địa hình chung quanh báo cho Lăng Lan.

“Đá tính cứng?” Lăng Lan ánh mắt chợt lóe, tựa hồ nghĩ tới cái gì, “Hệ số cứng khoảng bao nhiêu?”

“Đạt tới 12!” Tiểu Tứ quyết đoán nói.

“Đủ dùng!” Lăng Lan lập tức quyết định, cô vừa bay vừa giơ khẩu súng trong tay lên bắn liên tục về phía đối phương.

Bắn súng từ xa tuy không phải là điểm mạnh của cô nhưng nếu xa với những người khác, thì khả năng bắn của cô cũng đạt tới mức ưu.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 152: Tự Bạo!

Khi cơ giáp đang tiến hành bay mà muốn nhắm bắn là một điều vô cùng khó khăn, không chỉ bởi vì động tác bay bất quy tắc của các cơ giáp cấp cao, mà còn có vô tự chớp động của cơ giáp vương bài, cho nên, nếu đấu đối kháng thì việc tấn công từ xa là gần như không có khả năng.

Bất quá, Lăng Lan cũng không muốn dựa vào súng trường để đánh tới đối phương, cô chỉ vờ chống cự rồi dụ đối phương đi tới gần đỉnh núi bên kia.

Súng trong tay của hai cơ giáp không ngừng bắn phá lẫn nhau, bất quá cả hai cũng không bắn trúng bộ phận quan trọng nào của cơ giáp đối phương. Nhưng bởi vì nguồn pháo năng lượng của cơ giáp Nhật Mộ vô cùng uy lực cho nên Lăng Lan chủ yếu vẫn lâm vào thế hạ phong.

Cứ như vậy, ở vào thế hạ phong, Lăng Lan không thể không từ từ rút lui, chậm rãi dẫn đối phương tới chỗ núi đá.

Mười tám phát đạn cũng không tính là nhiều, chỉ chớp mắt là hết sạch không còn, Lăng Lan tính toán tỉ mỉ, dù trong lòng biết rõ đã không có quang đạn nhưng vẫn làm bộ không biết, vẫn bấm cò súng về phía cơ giáp của Nhật Mộ...

Không có? Kinh hoàng, nôn nóng mà điều khiển cơ giáp lại tiếp tục bấm cò súng..... Cũng không có!

Lộc Hoàn nhìn động tác của cơ giáp Liên Bang có chút hoảng loạn, liên tục bấm cò súng nhưng lại không có quang đạn bắn ra. Hắn đột nhiên sửng sốt, thầm nghĩ đây có thể là mưu kế hấp dẫn hắn mắc mưu hay không?

Không thể trách Lộc Hoàn cảnh giác như vậy, từ sau khi tiểu đội trưởng liên tục bị trúng kế chỉ có thể tự bạo bỏ mình, hắn có chút trông gà hoá cuốc, nhìn tình huống khác thường thì phản ứng đầu tiên chính là đối phương có phải có âm mưu hay không.

Bất quá, lúc nhìn thấy cơ giáp Liên Bang cuối cùng hoảng loạn ném súng trường ánh sáng xuống xoay người chạy trốn thì hắn liền biết súng trường của đối phương đã thật sự không còn năng lượng.

Lộc Hoàn mừng thầm trong lòng, như vậy khả năng công kích viễn trình của đối phương đã không còn, chỉ cần không bị đối phương tiến đến quá gần thì công kích viễn trình chính là thế giới của mình hắn. Hắn lập tức điều khiển cơ giáp đuổi theo cơ giáp Liên Bang đang chạy trốn chết kia.

Đương nhiên để Lộc Hoàn yên tâm mà truy đuổi cơ giáp Liên Bang như vậy cũng bởi vì cơ giáp Liên Bang đã vứt khẩu súng trường mà chạy trốn, chứ nếu đối phương vẫn cầm súng mà trốn thì cho dù như thế nào, Lộc Hoàn cũng không gấp gáp mà đuổi theo đối phương.

Hai chiếc cơ giáp một đuổi một chạy, trong lúc đó cơ giáp của Nhật Mộ cũng không ngừng bắn pháo về phía cơ giáp của Liên Bang, bất quá bị cơ giáp Liên Bang linh hoạt né tránh. Lúc này Lộc Hoàn thầm hận, đã liên tục ba trận rồi, vì sao khả năng điều khiển cơ giáp của đối phương vẫn mạnh như vậy?

“Tiểu Tứ, tính toán xong chưa?” Lăng Lan bình tĩnh hỏi, không để ý những thông báo cảnh cáo màu đỏ xuất hiện đè trên tất cả màn hình.

“Thời gian tiếp năng lượng cho khẩu pháo nguồn sáng đó ước chừng là 55 giây, bất quá không loại trừ khả năng đối phương cố ý che dấu thực

lực.” Tiểu Tứ trả lời, trong khoảng thời gian này tiểu Tứ vẫn luôn thu thập phân tích thời gian đối phương bắn ra pháo nguồn. Bất quá nó chỉ có thể phân tích dựa trên những gì đối phương biểu hiện ra ngoài, nếu như đối phương cũng là người âm hiểm như lão Địa thì rất có thể tính toán của nó là sai lầm.

“Khả năng đối phương che dấu thực lực là bao nhiêu?” Lăng Lan hỏi.

“Trên dưới 15%.” Tiểu Tứ trả lời, cho dù chỉ là cách biệt mấy giây, nhưng trong khoảng thời gian quan trọng như vậy, khả năng tính sai cũng là rất cao.

“Nói cách khác phần thắng của chúng ta có 85%. Như vậy chúng ta cược thôi.” Khóe miệng Lăng Lan lộ ra ý cười, ở không gian học tập, chỉ cần nắm phần thắng hơn 50% là cô đã liều mạng thử rồi, gặp những tình huống nguy hiểm như thế này thì không liều mạng cũng chỉ có thể chết.

“Được, nhưng mà cơ giáp đã bị hư hại đến 75%, nếu cứ như vậy, hư hại sẽ nhanh hơn gấp đôi, cơ giáp chỉ có thể duy trì trong 2 phút nữa...” Tiểu Tứ nhìn những cảnh báo về hiệu suất hao tổn năng lượng mà nhắc nhở.

Lăng Lan không trả lời, ngón tay lại cố gắng tăng nhanh tốc độ, bàn tay cô lại biến mất trên bàn điều khiển mà cô không phát hiện, tiểu Tứ cũng sợ làm ảnh hưởng đến Lăng Lan nên không dám nói lên tiếng.

Cơ giáp của Lăng Lan bắt đầu vòng quanh đỉnh núi, bây giờ cô chỉ còn ngồi chờ cơ hội tới.

“Phanh!” Cơ giáp của Nhật Mộ đuổi ngay phía sau tiếp tục bấm cò pháo, một nguồn năng lượng khổng lồ phóng ra xuyên qua bầu trời bắn thẳng đến. Lăng Lan bình tĩnh dùng động tác bay bất quy tắc trong phạm vi hẹp, bây giờ cô chỉ có thể thực hiện động tác này.

Bay bất quy tắc đối với cơ giáp của Lăng Lan bây giờ là một động tác quá sức chịu đựng, cô thậm chí có thể nghe thấy tiếng kễ kễ vang như báo rằng chỉ thêm một giây thôi cơ giáp sẽ hỏng mất.

Bất quá Lăng Lan không để ý tới chuyện này, động tác tiếp theo của cô làm cho mọi người ở đó kinh ngạc, cô đem động cơ của cơ giáp đóng lại, khống chế cơ giáp giang tay chân ra, rơi xuống.

Nguyên bản Lăng Lan cách đỉnh núi cũng không quá cao, hơn nữa cơ giáp lại có khối lượng khổng lồ, không đến mười giây cơ giáp đã đánh xuống đỉnh núi.

“Rầm “Một tiếng vang lớn! Bị vật nặng đánh trúng, đỉnh núi chấn động một hồi, khói bụi tức khắc thổi lên, cơ giáp của Lăng Lan hoàn toàn biến mất, bị vùi trong khói bụi.

Khi Lộc Hoàn nhìn thấy cơ giáp của Liên Bang đột nhiên rơi xuống thì liền ngừng bay tới, giữ một khoảng cách nhất định. Hắn cực kỳ cẩn thận mà nhắm pháo sáng về phía đám khói bụi đang bốc lên ngùn ngụt, chỉ cần có cái gì bất thường, hắn liền bắn. Trong ấn tượng của hắn, tên cơ giáp sĩ Liên Bang này cực kỳ đa đoan, khiến hắn không thể không có kỵ.

Đương nhiên những động tác này cũng chỉ là chớp mắt, khi cơ giáp của Lộc Hoàn chuẩn bị tốt hết thảy thì từ trong khói bụi, một bóng dáng màu lam trắng lao ra, lấy một tốc độ cực nhanh đánh tới.

Tốc độ này tuyệt đối không phải tốc độ của cơ giáp cao cấp có thể đạt được, phản ứng đầu tiên của Lộc Hoàn là nhanh chóng lùi về phía sau, sau đó theo bản năng bấm cò súng, súng không có động tĩnh. Lúc này hắn mới phát hiện trên màn hình nhắc nhở, đồng hồ đếm ngược 55 giây để bổ sung năng lượng vẫn chưa đếm hết, còn 10 giây.

Lộc Hoàn cắn răng, đem động cơ đẩy tới mức lớn nhất, để cơ giáp lui về phía sau với tốc độ cực hạn, hắn phải chịu mười giây ngăn ngừa này, chỉ

cần vượt qua thì chỉ với một phát pháo, hẳn có thể xử lý cơ giáp Liên Bang đáng hận đang ở trước mắt này.

Về ngoài của cơ giáp Liên Bang đã rách mướp, cái chân trái duy nhất còn hoàn hảo cũng đã biến mất không còn, chỗ đùi có nhiều đường đứt gãy, xác ngoài của cả cơ giáp toàn là những vết nứt và bụi, có mấy chỗ thậm chí còn lộ cả linh kiện ở bên trong. Vụ rơi tự do vừa rồi khiến cơ giáp chịu thương không nhỏ.

“Cơ giáp chỉ có thể duy trì tối đa 50 giây...” Tiểu Tứ vẫn nhìn màn hình của cơ giáp, thông báo thông tin mới nhất cho Lăng Lan.

Lăng Lan tựa hồ không nghe được tiểu Tứ nhắc nhở, giờ phút này cô cảm giác mình như một người ngoài cuộc, mắt nhìn thân thể mình điều khiển cơ giáp, nhìn thân thể như máy móc, điều khiển chính xác đem động cơ của cơ giáp đạt tới mức tối đa, như đạt tới vận tốc ánh sáng đánh về phía đối phương.

Lúc này, vị trí đuổi và trốn lại thay đổi lần nữa, có điều khoảng cách của hai cơ giáp thì càng ngày càng gần..... Bọn họ một người thì nôn nóng chờ đợi năng lượng của pháo sáng được bổ sung xong, một người thì muốn lao về phía của người còn lại, những gì có thể làm cả hai đều đã làm, kết quả cuối cùng như thế nào cũng chỉ có thể chờ xem nữ thần may mắn chiếu cố ai hơn nữa thôi.

Lộc Hoàn nhìn cơ giáp Liên Bang càng ngày càng gần, 10m, 5m, 3m..... Trên mặt hẳn lộ ra nụ cười điên cuồng dữ tợn: “Đi tìm chết đi!”

Hắn quyết đoán nhấn cò pháo, trong thời khắc đó, thời gian đếm người cũng về 0, nguồn năng lượng của pháo đã được bổ sung xong, pháo có thể bắn ra lần nữa.

“Rắc” một tiếng, thanh thúy và vang dội, khóe mắt Lộc Hoàn nhìn cánh tay phải của cơ giáp, ở chỗ đó, tia lửa đang bắn ra khắp nơi, pháo sáng ở

cánh tay phải không bắn ra đạn....

“Cảnh báo, hệ thống khống chế cánh tay phải bị phá hủy, xin lập tức chữa trị!” Tiếng máy móc của quang não báo vào tình hình thương tổn của cơ giáp.

Lộc Hoàn không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng hẳn rõ, cơ giáp của mình khẳng định đã bị đối phương động tay chân khiến cho pháo nguồn bị phế đi trong nháy mắt... Trán đổ mồ hôi lạnh, hẳn không dám suy nghĩ nhiều, đẩy động cơ của cơ giáp lên mức tối đa, ý đồ kéo ra khoảng cách.

Chỉ cần kéo ra khoảng cách, thì chỉ với tay trái, hẳn cũng có thể dành thắng lợi.

Lộc Hoàn nghĩ tới thật tốt nhưng hiện thực lại không tốt đẹp như hẳn tưởng tượng vậy. Hẳn trực tiếp cảm giác được cơ giáp đang trầm xuống, nguyên lai cơ giáp Liên Bang đã ôm chặt lấy cơ giáp hẳn, nói cách khác, cho dù hẳn tăng tốc lùi ra sau thế nào thì cũng không thể tách cơ giáp Liên Bang này.

Nhiều động tác liên tiếp làm sắc mặt Lăng Lan tái nhợt như giấy trắng, máu tươi trong miệng không thể khống chế mà từng ngụm từng ngụm phun ra, bất quá Lăng Lan vẫn cố gắng chống một hơi, quyết đoán kéo cần tự hủy cơ giáp đồng thời bấm nút phóng khoang điều khiển.

“Tiểu Tứ, tiếp theo để cho người.” Đây là những lời nói cuối cùng của Lăng Lan trước khi hôn mê, đương nhiên cũng vì cô rất tin tưởng vào tiểu Tứ nên mới dám hôn mê vào thời khắc này.

Khoang điều khiển một khi bắn ra khỏi thì quyền khống chế liền giao cho quang não phụ trách, từ quang não tính toán quỹ tích của khoang để tránh khỏi phạm vi vụ tự bạo của cơ giáp. Ở phương diện này, không thể nghi ngờ tiểu Tứ còn đáng tin hơn cả quang não.

“Giao cho tôi đi lão Đại!” Tiểu Tứ nghiêm túc trả lời, nó biết rõ Lăng Lan đã đem tính mạng mình giao cho nó, đây là sự tín nhiệm mà dành cho nó.. Nghĩ đến đây, con chip của tiểu Tứ lại lần nữa nóng lên, điều này làm tiểu Tứ lo lắng con chip của mình có thể cháy hỏng hay không.

Lộc Hoàn nhìn khoang điều khiển của cơ giáp Liên Bang bắn ra thì lập tức biết chuyện gì sắp xảy ra, hấn hoảng sợ điều khiển hai cánh tay của cơ giáp bắt cơ giáp Liên Bang đang bám trên người mình ra ném xuống. Không biết vì cơ giáp Liên Bang đã được Lăng Lan ra lệnh cho siết chặt hay do quá hoảng hốt, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, hấn không thể bắt cơ giáp trên mình ra được.

Lúc này, mấy người Tề Long đã tới, cách vị trí cơ giáp chiến đấu còn 1 km, khi cơ giáp của Liên Bang rơi xuống gây chấn động mạnh mấy người cũng thấy được, trong lòng nhin không được nôn nóng cùng tuyệt vọng. Lúc nhìn thấy cơ giáp Liên Bang lại lần nữa bắn ra từ khói bụi của vụ nổ thì cả bọn kích động nhảy dựng lên.

Bọn họ cũng thấy được, lúc cơ giáp Liên Bang còn cách cơ giáp Nhật Mộ khoảng 30m thì từ cánh tay phải, một đường bạch quang chọt xoẹt qua, một chiêu này quá đột nhiên khiến cơ giáp của Nhật Mộ không hề phát hiện.

ĐÀN ÔNG TƯƠNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 153: Nữ Thần May Mắn?

Sau đó, bọn họ nhìn thấy khớp vai phải của cơ giáp Nhật Mộ bỗng nhiên gãy ra, tia lửa từ đó bắn ra khắp nơi, một thanh đao đang cắm ở chỗ đó, chỉ còn lộ chuôi đao ra ngoài. Mọi người ngay lập tức nhận ra vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, vào thời điểm mấu chốt, cơ giáp của Liên Bang vì không có vũ khí tấn công từ xa chỉ còn cách dùng đao làm vũ khí, đánh về nơi khớp vai, nơi có lớp phòng thủ yếu nhất của cơ giáp, một kích đắc thủ!

Không thể nghi ngờ cơ giáp sĩ của cơ giáp Liên Bang này có phong cách chiến đấu vô cùng độc đáo khiến cho bọn họ được mở rộng tầm mắt, cũng nhờ khoảnh khắc này mà trong tương lai, khi học điều khiển cơ giáp, họ không bị kinh nghiệm của những người đi trước làm hạn chế suy nghĩ, dám nghĩ dám làm, trên phương diện điều khiển cơ giáp, mỗi người đều tự sáng tạo ra vô số động tác kỳ diệu cho riêng mình...

Đến lúc này, cơ giáp Liên Bang đã thực hiện được ý nguyện của mình, tới gần cơ giáp Nhật Mộ, nhưng vì không có vũ khí, nó chỉ có thể dựa vào động cơ duy nhất là hoạt động là cánh tay đem cơ giáp của Nhật Mộ ôm chặt, rồi bắn khoang điều khiển ra ngoài..

Tề Long bọn họ trừ Lâm Trung Khanh đều là những con cháu từ hệ thống quân chính mà ra, tuy chưa từng thật sự điều khiển cơ giáp, nhưng những kiến thức cơ bản bọn họ đều nắm được rõ ràng, họ biết hành động này có nghĩa là cơ giáp Liên Bang quyết định tự bào, giải quyết đối thủ cuối cùng.

Nhưng thời gian đếm ngược cho cơ giáp tự bạo là 30 giây, như vậy khoang điều khiển có thể thoát khỏi phạm vi nổ của cơ giáp sao?? Bởi vì cơ giáp tự bạo chính là dùng để đồng quy vu tận với kẻ thù...

“Bùm!” “Bùm!” “Bùm!”

Tiếng nổ đầu tiên là tiếng nổ của cơ giáp Liên Bang tự bạo, có lẽ do vụ nổ chạm vào nguồn năng lượng của cơ giáp Nhật Mộ nên sau vụ nổ thứ nhất, vụ nổ thứ hai cũng đồng thời xảy ra.

Đương nhiên, trước khi vụ nổ thứ nhất xảy ra, khoang điều khiển của cơ giáp Nhật Mộ cũng được bắn ra ngoài, chỉ là khi vụ nổ thứ hai xảy ra, uy lực của hai vụ nổ gần như liên tiếp khiến phạm vi phá hủy của nó được mở rộng, đương nhiên khoang điều khiển của cơ giáp Nhật Mộ đã không thoát khỏi phạm vi này, trực tiếp nổ bay trở thành một khối đặc màu đen cuộn cuộn khói rơi nhanh xuống đất.

Tề Long bọn họ không cần kiểm tra cũng biết cơ giáp sĩ của Nhật Mộ nhất định đã chết, chỉ cần thì khoang điều khiển bị biến dạng chỉ còn bằng một nửa so với ban đầu thì có thể chắc chắn người ở trong không thể sống sót.

May mà khoang điều khiển của cơ giáp Liên Bang văng ra tương đối sớm, hơn nữa tốc độ bay của nó cũng đạt đến cực hạn, trong nháy mắt đã thoát khỏi vị trí trung tâm của vụ nổ được 500m, may mắn thoát khỏi phạm vi nguy hiểm của vụ nổ. Tuy may mắn thoát hiểm được một lần, nhưng dư lực của vụ nổ lại khiến cho khoang điều khiển bay xa thêm 100m, sau đó mới vẽ nên một đường cong rơi xuống đất.

Bọn Tề Long cực kỳ khẩn trương, trái tim đập nhah, trong lòng yên lặng cầu nguyện vụ nổ vừa rồi không làm hư quang não của khoang điều khiển...

Như chứng mình lời cầu nguyện của bọn họ được trời cao nghe thấy, khi khoang điều khiển còn cách mặt đất một độ cao nhất định, hệ thống đẩy của khoang điều khiển đúng lúc mở ra, khoang điều khiển từ từ rơi xuống đất.

Việc khoang điều khiển bắn ra khỏi cơ giáp chỉ thể hiện duy nhất một hành động, đó là cơ giáp tự bạo, mà cơ giáp chỉ tự bạo khi cơ giáp đang gặp phải trường hợp cứu tử nhất sinh, vì thế trên cơ bản, các hoạt động của khoang điều khiển sau khi bắn ra khỏi cơ giáp chỉ mang tính chất an ủi, bởi vì sau khi bắn ra, nếu khoang điều khiển dưới sự tác động của các loại lực mà bị lệch ra khỏi quỹ đạo ban đầu thì cũng đồng nghĩa với việc đi vào đường chết.

May mắn khoang điều khiển là do tiểu Tứ khống chế, nếu không dựa vào quang não hiện nay của Liên Bang thì thật không biết hậu quả mà Lăng Lan sẽ gánh phải là gì. Quang não bây giờ của Liên Bang chỉ có thể cứng nhắc dựa vào số liệu kỹ thuật được thu thập trước, dựa vào quy định điều khiển của cơ giáp mà thực hiện, căn bản không biết suy xét đến những tình huống xấu khác.

Nhìn thấy khoang điều khiển dưới sự nâng đỡ của hệ thống phản lực mà rơi chậm, an toàn đáp xuống đất, mấy người Tề Long trong lòng đều thở dài nhẹ nhõm một hơi. Bọn họ chạy nhanh về địa điểm rơi xuống của khoang điều khiển, muốn điều tra tình huống của đối phương, nếu như có thể giúp được gì thì bọn họ sẽ toàn lực cố gắng thực hiện.

“Lão Đại, lão Đại, chúng ta an toàn.” Tiểu Tứ tính toán chuẩn xác giúp điều khiển khoang an toàn đáp xuống đất thì hưng phấn mà kêu to Lăng Lan, muốn lão Đại khích lệ mình một chút.

Bất quá, trong khoang điều khiển không có tiếng nói, chỉ có sự im lặng trầm mặc, lúc này tiểu Tứ mới phát hiện máu đang không ngừng chảy ra từ khóe miệng của lão Đại nhà mình: “Lão Đại, cô đừng làm tôi sợ, mau tỉnh lại!” Nó liều mạng kêu, nhưng Lăng Lan vẫn như cũ không trả lời. Tiểu Tứ

nghe tới cái gì, lập tức từ quang não của cơ giáp chạy về không gian học tập tìm kiếm Lăng Lan, lại phát hiện Lăng Lan căn bản không ở bên trong thì nó luống cuống, nó biết sự tình không ổn.

“Lão Đại nhất định bị trọng thương khiến hôn mê, lúc này phải làm gì... đúng rồi, phải cho lão Đại uống thuốc trị liệu” Tiểu Tứ phản ứng, nhưng nó chợt nhớ ra nó chỉ là một trí tuệ vô hình, căn bản không có tay chân để đưa thuốc cho Lăng Lan, lúc này tiểu Tứ đặc biệt căm hận chính mình vì sao chỉ có thể là một sinh vật trí tuệ.

Lúc này, tiểu Tứ đột nhiên cảm giác chung quanh có người tới gần, nó khẩn trương mà rà quét, nhìn thấy mấy hình bóng quen thuộc, nó tức khắc mừng rỡ như điên: “Lão Đại được cứu rồi!” Đúng là mấy người Tề Long chạy tới.

Đám Tề Long nhìn khoang điều khiển an tĩnh nằm dưới đất từ xa, cậu ý bảo ba người Hàn Kế Quân chờ ở phía sau còn mình thì cẩn thận tới gần khoang điều khiển, nghỉ muốn quan sát tình hình bên trong.

Hắn vừa mới đi đến gần còn cách khoảng trăm mét thì cửa của khoang điều khiển đột nhiên mở ra, cái này làm cho Tề Long hoảng sợ, sau đó thì vui vẻ mà chờ người bên trong khoang điều khiển đi ra, nếu cửa khoang mở có nghĩa là người bên trong còn sống, cửa khoang chỉ có thể mở từ bên trong. Đương nhiên Tề Long còn chưa biết trên thế giới này còn có một trí tuệ thần kỳ như tiểu Tứ tồn tại.

Tề Long cũng không lựa chọn tiếp tục tới gần mà kiên nhẫn chờ đợi cơ giáp sĩ bên trong đi ra. Nếu như có một người xa lạ vô duyên vô cớ mà tới gần thì không thể nghi ngờ khiến người khác hiểu lầm, đặc biệt là trên chiến trường, những chiến sĩ trải qua huyết chiến đều mất cảm mười phần, chỉ cần một ngọn cỏ bị gió thổi lay cũng khiến cho bọn họ phản kích. Mặc dù Tề Long muốn giúp ân nhân cứu mạng một chút nhưng cậu vẫn đứng ở

chỗ này không dám tới tiếp. Đây chính là thành quả sau mấy năm đi theo Lăng Lan mà có được.

Tề Long kiên nhẫn đợi vài phút nhưng lại không thấy người từ trong khoang điều khiển đi ra thì cảm thấy kỳ lạ. Giờ phút này, trong khoang điều khiển, tiểu Tứ đang nhảy loạn không ngừng, nếu không phải nó không thể nói thì nó đã sớm kêu đám Tề Long nhanh chóng tới đây rồi.

Tề Long không tiến lên làm mấy người Hàn Kế Quân phía sau nghi hoặc, Hàn Kế Quân mang theo Lạc Lăng Lâm Trung Khanh chạy đi lên tới bên người Tề Long. Lúc này, bọn họ cũng thấy được cửa của khoang điều khiển được mở ra.

“Tề Long, có thể là người bên trong bị thương hay không, cho nên mới không ra được?” Hàn Kế Quân nghĩ tới khả năng này.

Ánh mắt Tề Long sáng ngời, nghĩ Hàn Kế Quân nói có lý, vì thế cậu quyết định một người tiến lên xem, để xem mấy người Tề Long chờ tại chỗ. Cậu chạy tới gần hơn một chút thì thấy máu bắn ra từ khoang điều khiển, lúc này mọi suy nghĩ phòng bị đều bị cậu vứt ra sau đầu, chạy nhanh hơn tới, lúc tới chỗ khoang điều khiển thì trèo vào cửa khoang để tìm hiểu tình huống bên trong.

“Kế Quân, không tốt, các cậu nhanh lại đây!” Giọng nói Tề Long mang theo đau đớn.

Trong lòng Hàn Kế Quân bỗng nhiên cả kinh, chẳng lẽ cơ giáp sĩ bên trong là người nhà của Tề Long? Cậu mang theo Lạc Lăng và Lâm Trung Khanh cũng chạy nhanh qua, nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ đang hôn mê bên trong, khoe miệng còn không ngừng chảy máu thì sắc mặt đại biến hô: “Lan lão Đại! Chuyện này không có khả năng, sao có thể là cậu ấy chứ.....” Đó chính là cơ giáp cao cấp, Lan lão Đại mới mười tuổi, căn bản

không có khả năng điều khiển loại cơ giáp này, Hàn Kế Quân cảm giác những thông tin mà mình học được trước đây hoàn toàn là sai lầm.

“Lão Đại, có thể chết hay không” Lạc Lăng thấy tình huống bi thảm Lăng Lan thì cả người rét run, thân thể không thể khống chế mà phát run lên. Mà Lâm Trung Khanh càng bị kinh sửng (kinh ngạc + sửng sốt), trong chốc lát không thể tìm thần trí trở về.

“Mau, cho cậu ấy uống được liệu.....” Hàn Kế Quân nhìn mấy người trước mắt còn đang hoảng sợ thì lập tức thu tâm thần khiếp sợ lại, bình tĩnh mà phân phó.

“Đúng đúng.....” Lúc này mấy người Tề Long mới luống cuống tay chân tìm thuốc từ trong ba lô ra đút cho Lăng Lan, nhưng bởi vì tay chân quá run nên dù đút thế nào thuốc cũng chảy ra bên ngoài mà không thể vào miệng.

“Để tớ!” Hàn Kế Quân một phen đẩy mấy người bình thường lớn gan mà giờ lại hoảng loạn đến run rẩy tay chân ra, một tay đoạt thuốc từ trong tay Lạc Lăng, tay còn lại bóp miệng của Kawng Lan, đem thuốc rót vào.

“Tiếp!” Hàn Kế Quân ý bảo tiếp tục rót, sau khi rót năm liều thuốc mới dừng tay lại.

Tác dụng của 5 liều thuốc cũng không tồi, khuôn mặt đang tái nhợt không có huyết sắc của Lăng Lan dần dần chuyển hồng, tình trạng máu trào từ khóe miệng cũng bắt đầu chuyển biến tốt đẹp, ba phút sau, Lăng Lan không còn có hộc máu.

“Chúng ta cần phải trở về doanh địa ngay lập tức nếu không thân thể lão Đại sẽ không thể chữa khỏi, nhất định sẽ để lại tai họa ngầm, hủy hoại tương lai của cậu ấy.” Nhìn Lăng Lan thoát khỏi nguy hiểm đến sinh mệnh, Tề Long mới bình tĩnh trở lại.

Tề Long nói đương nhiên được mọi người đồng ý, bọn họ thật cẩn thận nâng Lăng Lan từ trong khoang điều khiển ra, sau đó tìm kiếm những mảnh vỡ của cơ giáp còn lại ở xung quanh làm thành cái cáng nâng Lăng Lan đi. Dù sao tình huống của Lăng Lan bây giờ thì nằm vẫn tốt hơn là được dìu đi.

Đang tìm kiếm ở xung quanh thì bọn họ phát hiện nguồn pháo sáng mà tiểu đội trưởng lúc này phải bắt đặc dĩ mà bỏ đi, nguồn pháo này rất nặng, nếu dựa vào sức của bốn người bọn họ thì không thể mang theo thứ đó đi.

Hàn Kế Quân nghĩ nghĩ, liền bảo mấy người Tề Long đem khoang điều khiển mà Lăng Lan vừa dùng đưa tới trước tầm bắn của pháo sáng. Tuy hoang mang khó hiểu nhưng mấy người Tề Long cũng nhanh chóng làm theo, đem khoang đặt trên đường bắn của khẩu súng, Hàn Kế Quân như điều chỉnh gì đó thì một nguồn sáng cực lớn từ họng súng bắn ra, khoang điều khiển mà cơ giáp vừa dùng bị tiêu hủy không còn lưu lại chút dấu vết.

Lúc này, mấy người Tề Long mới hiểu Hàn Kế Quân muốn làm gì. Phá hủy khoang điều khiển cũng chính là đem hộp đen bên trong tiêu hủy, như vậy không ai có thể biết Lăng Lan là người đã điều khiển cơ giáp đánh bại ba cơ giáp vương bài của Nhật Mộ (bọn họ còn không biết tiểu Tứ đã sớm đem tư liệu bên trong hộp đen cắt bỏ hoàn toàn). Như vậy thực lực thật sự của Lăng Lan vẫn được che dấu không bị ai phát hiện, phải biết rằng nếu bị người khác phát hiện, cuộc sống của Lăng Lan nhất định sẽ bị biến đổi, thậm chí có thể gặp nguy hiểm đến tính mạng, đạo lý cây cao đón gió lớn bọn họ đều biết rõ ràng.

Cứ như vậy, bốn người đem tất cả những thứ có khả năng bại lộ thân phận Lăng Lan đem tiêu hủy hết rồi mới mang Lăng Lan đang hôn mê trở về doanh địa.

Một đường này bọn họ đi vô cùng gian khổ, rất nhiều lần thiếu chút nữa trở thành đồ ăn cho mãnh thú cấp F, chỉ mà mỗi lần lâm vào tuyệt cảnh thì

những mãnh thú đó đột nhiên quay đầu bỏ chạy điên cuồng, nháy mắt đã biến mất vô tung vô ảnh..... Làm cho bọn họ hoang mang, cũng đồng thời may mắn được nữ thần may mắn yêu thương, khiến cho cả bọn sống sót thoát khỏi chiến trường.

Tiểu Tứ ở một bên bĩu môi, bất mãn không biết nữ thần may mắn kia ở đâu ra mà đoạt công của lão Đại nhà nó: Hừ, nếu không phải nó giải phóng một chút sát khí trên người lão Đại dọa đám mãnh thú kia sợ bỏ chạy thì mấy đứa nhỏ các người đã trở thành đồ ăn cho mãnh thú rồi...Nữ thần may mắn ở đâu ra chứ.....

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 154: Tỉnh Lại!

Ngoài không gian, trong khoang chỉ huy của mẫu hạm đế quốc Nhật Mộ, một đám người đã kiên nhẫn chờ đợi mấy giờ nhưng trước sau vẫn không nhận được tin tức tốt truyền tới, điều này làm cho bọn họ có chút nóng nảy, tiếp tục thảo luận nên an bài tiếp theo như thế nào mới tốt.

“Quan chỉ huy, cứu viện của đối phương đã tới, mà đội chi viện của chúng ta vẫn ở chỗ này.” Tham mưu trưởng chỉ vào một tọa độ trên màn hình tinh đồ (bản đồ hành tinh) hồi báo cho quan chỉ huy tối cao.

“Ba giờ nữa tinh hạm cứu viện của đối phương sẽ xuất hiện ở ngoài không gian của tinh cầu.” Tham mưu trưởng vừa lật xem tư liệu vừa tiếp tục nói.

“Chi hạm đội này nhất định sẽ bị đội quân chi viện của chúng ta ngăn chặn, chúng ta vẫn còn thời gian.” Quan chỉ huy không muốn thu tay như vậy, ở tinh cầu đang diễn ra giai đoạn cao trào của cuộc chiến, ai cũng không biết người thắng cuối cùng là ai.

“Quân của Trì Điền hiện tại ở nơi nào?” Quan chỉ huy lại hỏi.

“Đã an toàn đáp xuống tinh cầu rồi, đang tiến hành hành động. Bất quá chỉ có hai cái tiểu đội thành công tập hợp, tiểu đội còn lại không phải mất tích thì cũng đã anh dũng hi sinh.” Người tham mưu phụ trách tập hợp số lượng người thương vong báo cáo.

“Các hạm đội khác của Liên Bang có động tĩnh gì không?” Quan chỉ huy hỏi tham mưu trưởng.

Tham mưu trưởng trực tiếp điểm vào ba điểm gần tỉnh cầu nhất nói: “Ba điểm này đều có một chi hạm đội xuất phát, tuy mật thám của chúng ta vẫn không tra ra được mục đích của bọn họ là đi đâu, nhưng với tình huống hiện tại thì khẳng định đang đi về phía chúng ta.”

“Nếu là bọn họ đuổi tới, trận chiến này chúng ta không có bất cứ phần thắng nào.” Tỉnh cầu này cách ba quốc gia Liên Bang, Khải Rải, Cách Lan khá gần nhưng lại cách Nhật Mộ của bọn họ khá xa, như vậy tình hạm cứu viện của bọn họ nhất định sẽ không có khả năng tới nhanh như Liên Bang.

Quan chỉ huy trầm tư một chút sau đó hỏi: “Chúng ta còn nhiều nhất bao nhiêu thời gian?”

“Nếu không gặp bất cứ chướng ngại nào thì nhiều nhất cũng chỉ mất 7 tiếng.” Tham mưu trưởng quyết đoán báo thời gian còn lại của bọn họ.

“Mệnh lệnh cho bọn họ, bọn họ chỉ có 7 giờ, không, chỉ có 6 giờ 30 phút để hoàn thành nhiệm vụ, . Nếu sau 6 giờ 30 phút mà bọn họ không thể hoàn thành nhiệm vụ tấn công doanh địa trung tâm thì bọn họ sẽ trở thành con cờ thí mạng ở chỗ này” Quan chỉ huy lãnh khốc ra lệnh.

“Vâng!” Mọi người sợ hãi cúi đầu tiếp lệnh, ở Nhật Mộ, quan chỉ huy tối cao có thể quyết định sinh tử của những lính dưới quyền.

Thời gian một chút qua đi, chi hạm đội cứu viện của Liên Bang chưa kịp tiến vào phạm vi sao trời của hành tinh thì đã bị một chi hạm đội của Nhật Mộ ngăn chặn, hai bên triển khai thế đánh kịch liệt, hai quốc gia bị hao tổn ít nhất mấy ngàn tinh hạm cùng với mười mấy vạn chiến sĩ chết trong trận chiến lần này.

Lúc chỉ còn dư lại 30 phút cuối cùng, mây đen đã che phủ khắp phòng chỉ huy của mẫu hạm đế quốc Nhật Mộ, sắc mặt mọi người đều xám xanh. Bọn họ đã cảm giác được kế hoạch xâm lấn lần này của bọn họ bị thất bại.

“Vì sao đến bây giờ còn không có tin tức của quân Trì Điền?” Mắt thấy hạm đội cứu viện của đối phương đã đuổi tới nơi, chỉ huy mẫu hạm bắt đầu nổi bạo.

Những tham mưu bên cạnh chỉ cúi đầu trầm mặt, lúc này, tất cả mọi người cảm giác đội trưởng Trì Điền lạnh ít dữ nhiều rồi.

“Chết tiệt, một đám phế vật!” Kỳ thật trong lòng quan chỉ huy cũng có dự cảm không ổn, chỉ là ông vẫn luôn không chịu tin tưởng thôi.

Đương nhiên bọn họ không biết, một trong hai tiểu đội cơ giáp vương bài đã vô thanh vô tức mà chết ở trong tay Lăng Lan, chỉ là sự thật này vĩnh viễn không người biết được, trừ bỏ bốn người Tề Long. Còn một chi tiểu đội khác thì không may gặp phải chiến đội của quan chỉ huy doanh địa tối cao, quan chỉ huy vốn cùng là một sư sĩ cấp đỉnh vương bài, chỉ cần một bước nữa thì có thể tấn chức vương cấp, mà chiến đội bảo vệ ông người kém nhất cũng là đặc cấp sư sĩ. Hơn nữa quan chỉ huy doanh địa là một người âm hiểm, vừa thấy đối phương là một phân đội nhỏ của các cơ giáp vương bài thì liền mệnh lệnh cho cấp dưới tập thể bao vây rồi tiêu diệt toàn bộ.

Chi tiểu đội kia căn bản không có cơ hội chống cự liền chết dưới vô số phát súng ánh sáng của cơ giáp, hành động tiêu diệt đầu não Liên Bang cứ thế bị phá hủy dễ dàng.

Lúc mấy người Tề Long bình yên chạy về đại bản doanh thì chiến tranh cũng gần đi vào giai đoạn kết thúc, trên hải vực của tinh cầu, những tinh hạm Liên Bang bắt đầu kế hoạch truy bắt mẫu hạm đang rút chạy của Nhật Mộ.

Đương nhiên, mẫu hạm rút lui cũng có nghĩa những cơ giáp còn ở lại tinh cầu liền trở thành con tốt thí mạng cho trận chiến. Đại bản doanh của tinh cầu phát ra tín hiệu chiêu hàng, bất quá những cơ giáp sĩ của Nhật Mộ đều bị quốc gia tẩy não hoàn toàn, biết chính mình không còn đường sống thì bộc lộ ra sức chiến đấu kinh người, không ai lựa chọn đầu hàng mà kéo theo những cơ giáp Liên Bang cùng đồng quy vu tận, điều này làm cho chiến sĩ Liên Bang đổ mồ hôi lạnh cả người, không dám bao dung gọi hàng nữa mà trực tiếp bắn chết.

Loại trường hợp này vẫn diễn ra thường xuyên khi hai đế quốc giao chiến với nhau. Nhật Mộ không cần tù binh cho nên mỗi lần dành thắng lợi cũng đồng thời giải quyết tính mạng của kẻ thù. Mà Liên Bang cũng ăn miếng trả miếng, lấy máu trả máu, đến cuối cùng ai cũng không chịu lưu lại tù binh đã dính máu của chiến hữu mình, giết chết ngay tại chỗ.

Mấy người Tề Long hành quân cấp tốc suốt mười lăm tiếng đồng hồ mới chạy về đại doanh mà. Lúc quân y của doanh địa nhìn thấy Lăng Lan được đám Tề Long nâng vào đã hôn mê bất tỉnh thì nhanh chóng mở khoang trị liệu tiến hành điều trị.

“May mắn các em trở về vừa kịp lúc, nếu mất thêm một giờ nữa thì chỉ sợ cho dù là dùng khoang điều khiển cũng không thể chữa trị hoàn toàn.” Quân y nhìn những số liệu được khoang điều trị báo về thì không khỏi cảm thấy đứa trẻ này may mắn.

Tề Long nôn nóng hỏi: “Vậy cậu ấy phải mất ít nhất mấy giờ mới tỉnh lại được ạ?”

“Nếu tỉnh lại thì có thể mất khoảng 3 ngày, còn nếu muốn điều trị hoàn toàn cho thân thể thì ước chừng phải nằm trong khoang điều trị này 3 tháng.” Người quân y cũng không nói quá, trên thực tế, thân thể Lăng Lan đã gần như hỏng mất, chỉ là trong thân thể còn có một tia năng lực có khả năng giúp sinh sôi, phục hồi những bộ phận bị tổn thương. Nếu không nhờ

có loại năng lực này thì cho dù Lăng Lan có nằm trong khoang điều trị 10 năm cũng không bao giờ có khả năng tỉnh lại.

“Ba tháng, lâu như vậy?” Lúc này các bạn nhỏ lúc ày mới cảm giác được sợ hãi, bọn họ biết Lăng Lan bị thương rất nặng nhưng không đoán được lại nặng như vậy.

“Lâu? Mấy đứa, bạn của các em chỉ phải nằm trong khoang này có 3 tháng chứ không phải là không có thời gian nằm trong khoang này, mấy đứa hãy nhớ điều đó.” Vị quân y lắc đầu thở dài, cũng chỉ có những đứa trẻ không biết sự tàn khốc của chiến tranh mới tính toán chi li thời gian nằm trong khoang an dưỡng ngắn hay dài, còn những chiến sĩ lúc nào cũng đứng trên ranh giới giữa sự sống và cái chết như bọn họ thì chỉ cần còn có cơ hội nằm ở khoang trị liệu, cho dù mất thời gian bao lâu đều cảm thấy hạnh phúc.

Người quân y ở đây lúc nào cũng thấy vô số người bệnh đi ra đi vào, an bày tốt cho Lăng Lan xong thì cũng rời đi không đem chuyện này để trong lòng nữa. Mà mấy người Tề Long gần như mỗi ngày đều đi vào khu chữa bệnh để canh giữ bên khoang trị liệu, chờ Lăng Lan tỉnh lại.

Người quân y chẩn đoán cực kỳ chính xác, nói ba ngày sau tỉnh thì ba ngày sau Lăng Lan liền từ từ tỉnh lại.

Mọi người cực kỳ hưng phấn, vội dò hỏi Lăng Lan có yêu cầu gì.

Lăng Lan lắc đầu đối với bọn họ, tiểu Tứ đã kể lại cho cô nghe những chuyện diễn ra sau khi cô hôn mê, kể cả việc đám Tề Long đã biết cô điều khiển cơ giáp. Bất quá việc Hàn Kế Quân tiêu hủy những thứ còn lại của khoang điều khiển cơ giáp khiến Lăng Lan rất vừa lòng.

Lúc Lăng Lan tỉnh lại thì hành tinh này cũng đã được Liên Bang dành lại quyền khống chế, đem tất cả những chiến sĩ của Nhật Mộ giết chết. Đương

nhiên cũng có không ít cơ giáp sĩ lựa chọn bỏ cơ giáp trốn vào trong rừng, chờ đợi cơ hội phản kích tiếp theo.

Đối với một bộ phận người này Liên Bang cũng không phải quân đội quét sạch, bởi vì một khi tiến vào phạm vi của mãnh thú cấp F, những cơ giáp sĩ không có cơ giáp cũng chỉ có thể trở thành đồ ăn cho những mãnh thú đó...

Quá trình xây dựng lại quân doanh diễn ra rất nhanh, vật tư được Liên Bang chuyển vào không dừng. Có thể nói, để có được những vật tư này không thể không cảm ơn Nhật Mộ, bởi vì lần xâm lấn này của bọn họ mà Liên Bang không thể không công bố tọa độ của tinh cầu này, cũng đem nó đưa vào bản đồ của Liên Bang, đặt tên là tinh cầu Ma Thú vì ở đây người mãnh thú ra không còn gì cả...

Nửa tháng lúc sau, bọn Tề Long bắt đầu khôi phục nhiệm vụ săn thú, đương nhiên mỗi lần trở cả bọn đều không quên đưa cho Lăng Lan một vài con thú. Cứ như vậy, vòng đi vòng lại qua ba tháng thì Lăng Lan được quân y tuyên bố đã hồi phục hoàn toàn, có thể rời khỏi khoang trị liệu, bắt đầu hoạt động tự do.

Chuyện đầu tiên mà Lăng Lan làm sau khi có thể rời khỏi khoang thuyền chính là đi ăn cái gì đó, bởi vì cô thật sự rất đói.... Tuy rằng thuốc dinh dưỡng có thể bổ sung những dưỡng chất cho cơ thể, nhưng dạ dày đã thực hiện công việc hơn mười năm lại không thể chống cự cho cảm giác đói khát của cơ thể.

Sau khi cô cơm no rượu đủ thì mới phát hiện mấy người Tề Long Hàn Kế Quân đang kiên nhẫn ngồi ở một bên, chờ cô ăn cơm xong.

“Các cậu đến đây lúc nào?” Lăng Lan ngạc nhiên, vừa rồi cô quá chuyên chú ăn cơm nên liền xem nhẹ tình huống bên người.

Đương nhiên cô cũng hung hăng chất vấn tiểu Tứ vì sao không nhắc nhở mình, điều này khiến tiểu Tứ cực kỳ không biết nói gì, không phải lão Đại đã từng nói chỉ cần là những người này tới thì không cần phải nhắc nhở cô sao? Khi nào lại thay đổi chủ ý mà nó không biết chứ?

“Vừa tới không lâu, nhìn lão Đại ăn vui vẻ như vậy, chúng tớ không muốn quấy rầy.” Hàn Kế Quân cười trả lời.

Lăng Lan bất đắc dĩ mà xoa xoa mày, buồn bực nói: “Hàn Kế Quân, muốn hỏi cái gì liền hỏi đi, bộ dạng như quỷ cười này không hợp với cậu chút nào.” Nhìn Hàn Kế Quân đột nhiên từ một người lạnh lùng nghiêm túc biến thành một người tươi cười như ánh mặt trời ấm áp khiến cho Lăng Lan cảm thấy nổi da gà.

“Nơi này tựa hồ cũng không thích hợp.” Hàn Kế Quân thu liễm tươi cười, nhìn thoáng qua chung quanh, tiếc nuối nói.

Bởi vì được phân phát vũ khí mới nên các lão binh tại tinh cầu này cực kỳ vui sướng, ở đâu cũng có thể nghe thấy tiếng nói ầm ĩ, náo nhiệt bàn luận về vật tư mới của mình.

Lăng Lan thấy thế gật đầu nói: “Không tồi, vậy cùng tớ trở về ký túc xá đi.”

Lăng Lan mang theo mấy người Tề Long đi ký túc xá, trước tiên cô đi tắm rửa một phen, thay một bộ phòng hộ mới rồi mới ngồi vào vị trí đầu nói: “Được rồi, có vấn đề gì thì mọi người hỏi đi, bất quá chỉ có hôm nay thôi.” Lăng Lan cũng không phải là người thích giới thiệu chính mình, cho nên cô mới kéo dài chuyện của mình là Lăng Tiêu.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 155: Cha Là Lãng Tiêu!

Mấy người hai mặt nhìn nhau, cuối cùng từ Hàn Kế Quân ra mặt hỏi: “Lan lão Đại, cậu rốt cuộc là ai?”

Lãng Lan bất đắc dĩ mà xoa xoa ấn đường, cuối cùng vẫn không tránh được phải trả lời vấn đề này, bất quá nếu quyết định công bằng thì mình cũng nên giới thiệu mình lại mới tốt vì thế cô nghiêm túc trả lời: “Tên của tớ tuyệt đối chính xác, Lãng Lan. Tình huống gia đình cũng không giả, chỉ là, tớ không nói cho các cậu người cha đã mất sớm của tớ là ai thôi.”

“Cha của Lan lão Đại? Họ Lãng? Hy sinh mười năm trước?” Tề Long lẩm bẩm tự nói.

Mấy người đang ở đây đều là những đứa trẻ thông minh, ngay lập tức một cái tên làm người người kích động phần chấn rồi lại làm người người bi thống tiếc hận nổi lên trong lòng bọn họ, mọi người nhin không được dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn về phía Lãng Lan: “Lãng Tiêu?”

Lãng Lan mặt không thay đổi gật đầu, tỏ vẻ suy đoán của bọn họ không sai.

“A.....” Biết chính mình suy đoán chính xác, mấy người Tề Long nhin không được đồng thời la lớn, đáp án này đối bọn họ mà nói thật sự đánh thẳng vào tim.

Phải biết rằng Lăng Tiêu chính là vị thần cấp sư sĩ thứ 12 của Liên Bang, cũng là người đầu tiên của Liên Bang thậm chí cả xã hội loại người thành công thăng đến thần cấp sư sĩ ở tuổi 24, người được xưng tụng là yêu nghiệt thiên tài, đồng thời phá vỡ kỷ lục được ghi lại của thần cấp ở đế quốc Thái Rải, 33 tuổi, chênh lệch tới 8 tuổi có thể thấy Lăng Tiêu yêu nghiệt tới trình độ nào.

Cho nên đối với dân chúng Liên Bang mà nói Lăng Tiêu chính là sự tồn tại của thần thánh. Tuy rằng cuối cùng vẫn bị đế quốc Nhật Mộ tính kế mà hy sinh trong thông đạo lúc ra chiến trường, nhưng cái chết của ông cũng không thể ngăn lại nhiệt huyết của những chiến sĩ Liên Bang trẻ tuổi, không thể ngăn lại giấc mơ của những đứa trẻ Liên Bang.

Mà đám Tề Long Lạc Lãng lại là những đứa trẻ lớn lên trong hệ thống quân chính, là những đứa trẻ lớn lên trong lời kể cùng với những lời tiếc hận của người lớn về người anh hùng Lăng Tiêu, thậm chí còn không ngừng lặp lại việc nếu Lăng Tiêu còn sống thì 50 năm sau cũng không có nước nào dám uy hiếp đến Liên Bang, biên giới sẽ được yên ổn hòa bình. Vì vậy bọn họ lớn lên với sự tích về Lăng Tiêu, cũng đem Lăng Tiêu trở thành thần tượng của mình, hy vọng một ngày mình có thể được trở thành một người như Lăng Tiêu, thậm chí tiến thêm một bước nữa, hoàn thành việc mà Lăng Tiêu chưa kịp làm.

Bây giờ bọn Tề Long bỗng phát hiện Lan lão Đại nhà mình, thiên tài yêu nghiệt, chính là con của thần tượng toàn dân Lăng Tiêu kia thì cả bọn bị chấn động hôn mê hoàn toàn.

Lăng Lan đột nhiên khụ khụ gọi mọi người trở lại, sau đó mới nói nói: “Bởi vì cha tớ đã sớm hy sinh, hơn nữa tình huống của ông có chút đặc thù, cho nên không thể nào giải thích với các cậu.”

“Khó trách lão Đại lại có thể điều khiển cơ giáp lợi hại như vậy.” Hàn Kế Quân nhẹ nhàng thở ra một hơi, thả lỏng cả người. Kỳ thật việc cậu sợ nhất

chính là thể lực sau lưng Lăng Lan cũng đến từ thể lực nào đó của quân bộ. Cha cậu vẫn thường nhắc nhở nhiều lần, mối quan hệ của cậu có thể khiến gia tộc rơi vào tình trạng chia bè kết phái không cần thiết, đây là điều mà cậu không muốn thấy nhất, nếu Lăng Lan thật sự đến từ một thể lực nào đó trong hệ thống quân chính thì tình bạn giữa bọn họ nhất định sẽ xuất hiện thay đổi, không thể là tình bạn đơn thuần nữa.

“Lão Đại, vậy cậu có thể dạy chúng tớ điều khiển cơ giáp không?” Với một người cuồng cách đấu, vừa nghe thấy điều khiển cơ giáp thì hai mắt Tề Long đều phát sáng.

Đề nghị của Tề Long làm mấy người đang ngồi đều động tâm, cả bọn đều dùng ánh mắt lấp lánh, chờ đợi nhìn Lăng Lan mong cô đồng ý.

“Không thể.” Lăng Lan quyết đoán cự tuyệt.

Cô không biết mình đã hấp thụ trộm bao nhiêu liều thuốc kích phát gen, sau đó còn rèn luyện thể lực không ngừng nghỉ từ hiện thực đến trong không gian học tập, rồi trong quá trình điều khiển cơ giáp được tiểu Tứ giúp đỡ, giảm áp lực của việc điều khiển cơ giáp đến mức thấp nhất còn khiến cho thân thể chịu thương tổn nặng như vậy, nếu như để bọn Tề Long căn bản chưa từng trải qua huấn luyện cơ giáp thì không biết sẽ có chuyện đáng sợ gì xảy ra. Nếu là Tề Long thì còn tốt một chút, nhưng những người khác chắc chắn sẽ không điều khiển được cơ giáp sang động tác thứ hai.

Nhìn ánh mắt không phục của mọi người, Lăng Lan nghiêm khắc nói: “Bởi vì Lăng gia có bí truyền cho nên tớ mới có thể học điều khiển cơ giáp trước mấy năm. Nhưng cho dù như thế, tớ vẫn không có biện pháp thừa nhận lực phản hồi của cơ giáp mà bị trọng thương, các cậu đã học cái gì để điều khiển nó đây? Liên Bang quy định trẻ trước 13 tuổi không được điều khiển cơ giáp là tuyệt đối có đạo lý, đừng lấy mạng của mình ra để đùa giỡn.”

Lăng Lan thật sợ những đứa trẻ trước mắt này không nghe lời khuyên của cô mà trộm đi điều khiển cơ giáp thử, đây không phải là chuyện chơi, nếu một cái không khéo thì nhất định sẽ xảy ra đại sự, tới lúc đó có khi mạng cũng không còn.

Mấy người bị Lăng Lan quan lớn như tỉnh người, tức khắc đổ mồ hôi lạnh. Bởi vì nhìn thấy Lăng Lan dễ dàng xử lý bại cơ giáp vương cấp của kẻ địch mà quên mất lời cảnh cáo của người lớn trong nhà, các cậu vẫn luôn được các thế hệ đi trước trong gia tộc nhắc nhở rằng phản lực khi điều khiển cơ giáp là rất lớn, cho dù là người lớn thì không phải ai cũng có thể điều khiển được nó.

“Cho dù Lăng gia nhà tớ có bí thuật nhưng cha của tớ cũng không hy vọng tớ phải điều khiển cơ giáp trước 13 tuổi như vậy, nếu không phải tình huống nguy cấp tớ cũng không muốn làm như vậy.” Lăng Lan nói cho Tề Long bọn họ sở dĩ cô điều khiển cơ giáp cũng là do tình thế bắt buộc.

Mấy người Tề Long hồ thẹn không thôi, bọn họ rất rõ ràng đây đều là vì cứu bọn họ, nếu không, Lăng Lan sẽ không rời đi cứ điểm mà tới tìm bọn họ, như vậy cũng sẽ không điều khiển cơ giáp, cuối cùng khiến cho chính mình bị thương đây người.

Bọn họ rốt cuộc cũng không còn xao động như lúc đầu nữa, cả bọn đều gật đầu hiểu rõ, nhưng trong lòng bọn họ, hạt giống trở thành một cường giả đã được gieo xuống, chỉ còn chờ một ngày được chui lên từ dưới đất, sinh trưởng khỏe mạnh, phát triển không ngừng.

Chương trình săn thú cũng không dài như bọn Tề Long nghĩ, sau khi bọn họ ngây người ở tinh cầu Ma Thú nửa năm thì tinh hạm của học viện rốt cuộc tới đón bọn họ.

Vốn định chiến tranh vừa kết thúc thì nhà trường sẽ đến đón bọn họ ngay, nhưng bởi vì tình cầu Ma Thú bị Nhật Mộ xâm lược khiến Liên Bang không thể không công khai sự tồn tại của nó cho người dân khiến người dân toàn Liên Bang bị chấn động. Người dân đối với hành động dấu diếm này của Liên Bang cực kỳ tức giận, biểu tình khắp nơi. Điều này khiến cho quân bộ Liên Bang bị rơi vào thế bị động, chỉ có thể cố gắng giải quyết tranh chấp trong nước cho nên đối với yêu cầu đón học sinh của học viện đồng quân, họ chỉ có thể dời lại, dè xuống. Họ sợ nếu người dân biết bọn họ đem những hạt giống ưu tú của khắp Liên Bang tới hành tinh Ma Thú để thí luyện thì sự phản đối, bạo động trong nước càng thêm kịch liệt.

Bất quá cũng may nhờ vào tình thế này của Liên Bang mà bí mật của Lăng Lan có thể tiếp tục giữ như trước, bởi vì nếu như để học viện đồng quân phái tinh hạm đến đón học sinh về thì học viện sẽ biết thiên chi kiêu tử hàng đầu của họ bị trọng thương, như vậy học viện nhất định sẽ phái đội ngũ chữa bệnh chuyên nghiệp đến chăm sóc Lăng Lan, như vậy bí mật về giới tính mà cô che dấu sẽ bị phơi bày ra ánh sáng. (tin tức học viện đồng quân nhận được: 50 học sinh, 0 chết, 0 mất tính, 29 an toàn, 21 bị thương-không ảnh hưởng đến mạng sống)

Đây cũng là nguyên nhân học viện nguyện ý để học sinh của mình tiếp tục ở tinh cầu Ma Thú lâu như vậy, nếu một trong những học sinh có người bị thương tổn đến tính mạng thì cho dù có bị ngăn cản đến thế nào, viện trưởng cũng nhất định phái tinh hạm đến đón học sinh của mình về.

Cứ như vậy, đám người Lăng Lan an toàn trở lại học viện, Lăng Lan chào tạm biệt với mọi người rồi quay trở lại biệt thự dành cho mình.

Nhìn xuyên qua cánh cửa biệt thự quen thuộc, một bóng dáng mỹ lệ nôn nóng ngẩng đầu ngóng nhìn...

Lăng Lan cảm giác hốc mắt mình có chút đã ươn ướt, cô lại một lần nữa cảm thấy chua xót khi nhìn thấy người nhà đang ngóng đợi mình... Loại

cảm giác từng xuất hiện trước đây rất lâu khiến cô nghĩ rằng mình đã quên đi nó.

“Mẹ!” Lăng Lan thấy Lam Lạc Phượng đã nhìn thấy mình thì hô lớn một tiếng. Nhìn Lam Lạc Phượng dùng tốc độ không phải của người thường giống như một cơn gió lao đến, gặt gao ôm cô vào lòng.

“Lăng Lan, con thật sự đã trở lại rồi, thật tốt quá! Mẹ nhớ con muốn chết.” Vẫn là khuôn mặt tươi cười khi nhìn cô, nhưng giọng nói của Lam Lạc Phượng lúc này lại mang theo sự kích động cùng ghen ngào, tỏ vẻ nửa nửa năm qua mẹ Lam không lúc nào không lo lắng.

Lăng Lan phát hiện mẹ Lam vẫn luôn chưa quên chuyện cha cô đã mất như thế nào, cho nên bà vẫn luôn sợ cô cũng giống như cha Lăng rời khỏi bà. Nếu nói cái chết của Lăng Tiêu đã mang đi một nửa linh hồn của mẹ Lam thì một nửa linh hồn còn lại không thể nghi ngờ chính là trên người cô, nếu cô thật sự bất hạnh không trở lại, chỉ sợ Lam Lạc Phượng sẽ không chút do dự đi theo cô, bởi vì mất đi cô thì mẹ Lam cũng đã không có linh hồn để có thể sống sót nữa.

Lăng Lan bị tình thương nồng đậm từ mẹ Lam Lạc Phượng làm cảm động mà không nói được gì, cô dùng sức mà ôm lấy Lam Lạc Phượng, nước mắt yên lặng chảy xuống: “Mẹ, thực xin lỗi, đã làm mẹ lo lắng.”

Kiếp trước, cha mẹ tuy rằng thương cô nhưng bởi vì cô bị bệnh không ngừng, học cũng từ từ từ bỏ cô, dùng tất cả tình thương dành cho em trai, tình cảm còn sót lại dành cho cô cũng dần dần nhạt mờ sau những lần trị liệu không có hiệu quả. Cô không trách họ, đây là bản năng của con người, để không làm mình thương tâm nên chủ động rời xa, mà cô cũng chủ động làm phai nhạt phần tình cảm này.

Cho nên, cái chết của Lăng Lan ở kiếp trước thật ra lại là một giải thoát đối với cha mẹ, em trai cô, bị thương quá thật có nhưng càng nhiều hơn là

cảm giác được giải thoát, có thể buông xuống một gánh nặng.

Kiếp này Lăng Lan vẫn luôn keo kiệt với tình cảm của chính mình, bởi vì cô cũng sợ chính mình sẽ bị thương. Đối với Lam Lạc Phượng, cô kính yêu thì có nhưng thân mật thì không. Bởi vì chính cô đã chiếm cứ thân thể của đứa con Lam Lạc Phượng, cô cần phải gánh vác phần trách nhiệm này. Còn ấn tượng về Lăng Tiêu trong lòng cô, nó cũng chỉ đến từ những lời nói của Lam Lạc Phượng, không có tình cảm gì. Đó chính là một phần lý do cô không muốn nói cho bọn Tề Long cha cô là Lăng Tiêu, bởi vì cô chưa bao giờ cho rằng mình chính là con của Lăng Tiêu.

Nhưng là, khi Lăng Lan cảm nhận rõ ràng thân thể của Lam Lạc Phượng đang run rẩy, cảm nhận được sự lo lắng sợ hãi luôn được che dấu hoàn hảo cũng với một cảm giác mãnh liệt không thể nói thành lời bao trùm thì cô không thể áp chế cảm xúc của mình nữa, cô muốn nói với mẹ Lam một câu xin lỗi.

Một tiếng xin lỗi này cũng chỉ có Lăng Lan hiểu nó có nghĩa là gì, không chỉ đơn thuần vì chuyện mình bị thương mà còn vì hơn mười năm nay cô vẫn luôn kháng cự tình yêu của mẹ từ Lam Lạc Phượng, cô thật có lỗi vì với tình cảm đó.

Có lẽ Lăng Lan nhiệt tình đáp lại làm Lam Lạc Phượng kinh ngạc, cô nhanh chóng thu liễm cảm xúc của mình, tiến gần đến xem kỹ Lăng Lan, cẩn thận đánh giá, lo lắng hỏi: “Con không sao chứ?”

Lăng Lan vỗ vỗ ngực mình nói: “Hết thấy đều mạnh khỏe, ăn hết 20 phần bò bít tết cũng không có vấn đề gì.” Nếu như đã toàn tâm tiếp thụ tình cảm của Lam Lạc Phượng thì Lăng Lan cũng muốn thay đổi thái độ của mình, vui cười, chăm sóc cho Lam Lạc Phượng nhiều hơn

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 156: Vì Sao Phải Chết?

“VẬY là tốt rồi, con có biết biểu cảm của con phong phú hơn trước đây rất nhiều hay không? Nếu không sao thì mẹ yên tâm rồi?” Lam Lạc Phượng thỏa mãn vỗ vỗ khuôn mặt đáng yêu tiểu chính thái của Lăng Lan rồi kéo tay cô đi vào biệt thự.

Mà Lăng Lan lại bởi vì câu nói của Lam Lạc Phượng mà chấn động trong lòng, hóa ra những thay đổi của cô đều khiến Lam Lạc Phượng chú ý, sợ dĩ không hỏi nhiều cũng bởi vì mẹ Lam lựa chọn tin tưởng cô.

Cũng chỉ có người mẹ toàn tâm toàn ý yêu thương con mới để ý những chi tiết nhỏ nhặt đó, tuy Lam Lạc Phượng không thể quan tâm đến thành học tập cũng, cũng không quan tâm đến tương lai của cô giống như những gia đình khác, nhưng nghĩ lại từ lúc cô sinh ra đến giờ, trong sinh hoạt, cô chưa bao giờ cảm thấy không thoải mái với những đồ vật quanh mình, nếu có thứ gì khiến cô không thoải mái thì bất tri bất giác, nó sẽ tự động biến mất, đây chắc chắn là do Lam Lạc Phượng làm, mẹ Lam không muốn cô phải chịu ủy khuất.

Càng cảm nhận được tình thương của Lam Lạc Phượng, Lăng Lan càng cảm thấy áy náy, cô dùng sức mà nhéo nhéo tay Lam Lạc Phượng để hấp dẫn sự chú ý.

Lăng Lan lại nở một nụ cười đáng yêu mười phần nhìn mẹ Lam nói: “Mẹ ơi, vừa rồi con đã nói con yêu mẹ chưa??”

Lam Lạc Phượng kinh hỉ mà che miệng lại, Lăng Lan từ nhỏ phải gánh vác trách nhiệm nặng nề, áp lực rất lớn, lúc còn nhỏ còn hay tươi cười chọc ghẹo người khác nhưng càng lớn dần càng trở nên lạnh lùng, cả người lúc nào cũng tỏa ra hơi thở người muốn sống chớ lại gần khiến Lam Lạc Phượng vừa đau lòng vừa hối hận vô vàn, nếu lúc trước lựa chọn buông tha cho quân công của Lăng Tiêu thì có phải bây giờ Lăng Lan đã không trở nên thế này.

Sau này khi Lăng Lan chân chính trở thành gia chủ Lăng gia, bắt đầu gánh vác trách nhiệm của Lăng gia thì Lăng Lan càng không thích mở miệng, đương nhiên để làm Lăng Lan có thể nói nhiều hơn, Lam Lạc Phượng cũng từng giả ngây giả dại mà quần quýt si mê Lăng Lan để Lăng Lan nói chuyện hoặc là nói yêu mình, nhưng cuối và chỉ nhận được những câu nói có lẽ khiến Lam Lạc Phượng thương tâm vô vàn.

Bây giờ nhìn Lăng Lan chủ động mở miệng, trong lòng Lam Lạc Phượng không khỏi mừng rỡ, mẹ Lam vẫn luôn sợ bởi vì Lăng Lan phải giả trai mà tâm lý sinh ra vắn vẹo, giờ nhìn con thoải mái tươi cười còn mang theo vẻ nghịch ngợm của trẻ nhỏ chứng tỏ Lăng Lan mọi mặt đều bình thường khiến Lam Lạc Phượng càng thêm vui mừng.

“Thật là đáng tiếc, Lăng Lan. Vừa rồi con đã quên nói câu này với mẹ đấy.” Lam Lạc Phượng cười đáp lại, hai mắt không cách nào khống chế mà rơi xuống hai giọt nước trong suốt, một giọt trùng hợp rơi xuống mu bàn tay Lăng Lan.

Lăng Lan nhìn chăm chú giọt nước mắt đang đọng trên bàn tay mình rồi ngẩng đầu nghiêm túc nói: “Mẹ, con yêu mẹ! Về sau con sẽ nhận nhiệm vụ của ba, mỗi ngày đều sẽ nói với mẹ một câu Con yêu mẹ!”

“Lăng Lan, mẹ cũng rất yêu con!” Lam Lạc Phượng lại lần nữa ôm chặt Lăng Lan, hai mắt đầm nước mông lung nhìn về phía không trung, tựa hồ

nhìn thấy Lăng Tiêu đang mỉm cười nhìn mình, vui vẻ vì có người thay anh nói yêu mình.

“Cám ơn anh, Lăng Tiêu. Anh đã để lại lại cho em bảo bối trân quý nhất, Lăng Lan của chúng ta!”

Lăng Lan và Lam Lạc Phượng tổ chức một bữa tiệc lớn ở trong biệt thự, Lăng Lan đem một vài câu chuyện thú vị trên hành tinh Ma Thú kể cho Lam Lạc Phượng, đương nhiên mấy chuyện này đã được có chọn lựa cẩn thận và cũng không đề cập đến chuyện mình đã từng bị thương để tránh mẹ Lam lo lắng, dù sao cô cũng về đến nhà rồi, nói những chuyện đó cũng chỉ khiến cho mẹ lo lắng.

Cô lại kể cho Lam Lạc Phượng nghe về những tiểu đệ của mình, mẹ Lam đối với chuyện này cảm thấy cực kỳ hứng thú, lập tức yêu cầu Lăng Lan chiều mai sau giờ học phải dẫn bạn về cùng ăn tối để cho mình xem mắt.

Lăng Lan tức khắc chảy xuống mấy đường hắc tuyến, cái gì gọi là xem mắt chứ? Mẹ cô nghĩ những tiểu đệ đó thành cái gì vậy? Bất quá nếu như để cho mẹ phải thất vọng thì Lăng Lan không muốn chút nào, suy nghĩ tới lui, cuối cùng Lăng Lan chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Đạt được đáp án mà mình mong muốn, Lam Lạc Phượng tức khắc lại được bơm đầy máu mà sống lại, hưng phấn lớn tiếng hô quản gia Lăng Nhất Nam cùng nhau nghiên cứu thực đơn cho buổi cơm chiều mai chiều đãi khách của Lăng Lan. Nhìn mẹ Lăng lại trở nên tràn đầy sức sống thì Lăng Lan cũng bất đắc dĩ mà cảm thấy vui vẻ, cho dù có phiền phức một chút nhưng để mẹ vui lòng, cô chỉ có thể nhẫn nại. Lăng Lan đột nhiên nghĩ đến có phải cha mình cùng từng thua dưới tay mẹ như cô bây giờ không?

Ngẫm lại cũng rất có khả năng, bởi vì những hành động vừa rồi của mẹ Lam vận dụng vô cùng thuần thục, tuyệt đối không phải được sử dụng lần

đầu, mà có thể làm mẹ Lam tích lũy được nhiều kinh nghiệm như thế thì trừ cha Lăng Tiêu của cô cơ hồ không có khả năng là người khác.

Lăng Nhất Nam vừa nghe Lan thiếu gia muốn mời bạn về nhà ăn cơm thì cũng kích động, lập tức cùng mẹ Lam bàn bạc nên chuẩn bị những gì, bởi vì đây là lần đầu tiên Lăng Lan mời bạn học tới nhà làm khách..... Tuy rằng nơi này chỉ là chỗ dừng chân cho học sinh học viện trung tâm, những chỗ này cũng là chỗ ở lâm thời của bọn họ không phải sao?

Nhìn hai người phụ nữ không ngừng khẩn trương lớn tiếng thảo luận ngày mai nên dùng món gì thì Lăng Lan liền biết bây giờ cô đã trở thành thành phần dư thừa, cô chỉ có thể bất đắc dĩ mà rời nhà ăn, bước vào thế giới ảo internet rồi tìm bọn Tề Long đang ở trên tuyến sẵn báo cho bọn họ ngày mai sang nhà mình ăn cơm rồi im lặng đi vào truyền thừa của Lăng Tiêu.

Cùng lúc đó, tiểu Tứ cũng tạo ra một Lăng Lan giả mạo chơi ở nơi khác, chứng minh Lăng Lan không đến gần không gian truyền thừa.

Lúc này đây, khi tiến vào không gian truyền thừa, Lăng Lan không cần phải trải qua những khảo nghiệm phức tạp giống như trước kia mà cô được trực tiếp đưa đến nhà cũ của Lăng gia. Lăng Lan quen cửa quen ngõ mà đi tới thư phòng, đem cửa phòng đẩy ra liền nhìn thấy Lăng Tiêu đang ngồi sau bàn làm việc viết chữ gì, nghe tiếng động liền ngẩng đầu nhìn lại, thấy Lăng Lan liền lộ ra nụ cười ấm áp nói: “Lăng Lan, con đã đến rồi?”

Ngay sau đó ông lại nói: “Xem ra con đã đạt được yêu cầu tiếp theo của truyền thừa, một khi đã như vậy con liền biểu hiện cho ta xem đi.” Nói xong, ông nhẹ tay đặt một vật lên bàn, 6 viên trân châu óng ánh xuất hiện.

Lăng Lan không nhìn mấy hạt châu đặt trên bàn mà yên lặng nhìn mặt Lăng Tiêu, nhìn khuôn mặt vẫn luôn mỉm cười ấm áp. Lần đầu gặp mặt cô không cảm giác được gì, nhưng lúc này khi nhìn thấy một lần nữa, trong

lòng Lăng Lan bỗng cảm thấy buồn bực vô cùng, hận không thể tiến lên đánh nát khuôn mặt tươi cười giả dối đó.

Trong khoảng thời gian này, Lăng Lan đã thực hiểu cái gì gọi là thần cấp sư sĩ, cô rất rõ ràng cấp bậc gần bước tới thần này tuyệt đối không dễ dàng chết như vậy, cho dù năng lượng của thông đạo bạo động thì với tốc độ gần như đạt tới vận tốc ánh sáng của cơ giáp thần cấp, Lăng Tiêu cũng có thể tránh được dễ dàng, vì sao không thể không thoát được chứ.

Đến tột và vì cái gì khiến Lăng Tiêu tư nguyện vứt bỏ Lam Lạc Phượng và cô mà lựa chọn cái chết chứ?

“Vì sao phải chết?” Lăng Lan chậm chậm nói từng chữ, đem nghi vấn trong lòng ra hỏi.

Lăng Tiêu sững sốt, tựa hồ không nghĩ Lăng Lan sẽ hỏi như vậy.

“Tôi hỏi ông vì sao lại lựa chọn đi tìm chết?” Lăng Lan bi phẫn mà nói lớn, một người phụ nữ tốt đẹp như Lam Lạc Phượng vì sao phải vì Lăng Tiêu mà thương tâm? Rõ ràng biết không có mình thì Lam Lạc Phượng sẽ không có hạnh phúc, cho dù có con cũng sẽ mất đi ánh sáng rực rỡ nhưng vì sao vẫn đi tìm chết...

Lăng Tiêu cười khố, hơi thở vẫn ấm áp như cũ khiến người khác không thể trách cứ: “Cha là quân nhân, mệnh lệnh từ quân bộ, cha không thể không tuân lệnh! Hơn nữa cha chưa từng nghĩ đi tìm chết, cha hy vọng mình có thể sống sót.....”

Lăng Tiêu trầm mặc một chút, sau đó nói tiếp: “Ta không biết lúc con tiến vào truyền thừa này thì ta đã chết hay chưa. Nhưng ta muốn nói cho con biết ta sẽ không bao giờ lựa chọn con đường tự sát, cũng sẽ không mặc cho số phận định đoạt, chỉ cần có hy vọng sống thì cho dù gian nan như thế nào ta cũng có thể kiên trì, tận dụng mọi cơ hội.”

“Một khi đã như vậy, vì cái gì ông còn chết?” Thần cấp sư sĩ, chẳng lẽ chỉ bằng một phần năng lượng bạo động trong thông đạo không người có thể nghiên cứu ra liền có thể đem thần cấp Lăng Tiêu tiêu diệt sao?

“Ta không biết, chỉ là ta cảm giác được có nguy hiểm đang tới! Lăng Lan, khi thực lực của con người đạt tới một mức nhất định thì họ có năng lực biết trước nguy hiểm của mình, cho nên ta đã chuẩn bị không gian truyền thừa này, đây chỉ là do ta tính toán mà ra, không có nghĩa là ta đã thật sự chết...” Nụ cười của Lăng Tiêu dần tắt, “Đương nhiên cũng có khả năng, ta thật sự đã chết!” Khí thể trên người Lăng Tiêu đột nhiên bùng nổ, lúc này Lăng Lan mới cảm giác được áp bách là thần cấp sư sĩ mang lại là đáng sợ đến cỡ nào.

May mắn, khí thể của Lăng Tiêu chỉ là chợt lóe qua, nhưng cho dù là trong nháy mắt thì cả người Lăng Lan cũng thấm ướt mồ hôi, trong nháy mắt kia, cô thậm chí có loại cảm giác chính mình sẽ chết dưới áp lực của cổ năng lực này.

“Nguyên bản chúng ta muốn một mũi tên bắn trúng hai con chim, vừa tiêu diệt Nhật Mộ, vừa tìm ra con sâu đang ẩn nấp trong hệ thống quân chính của Liên Bang, chỉ là không ai nghĩ tới con sâu kia lại có đào sâu, được địa vị cao như vậy, rất có thể kế hoạch của chúng ta đã bị đối phương biết được rồi lập kế khác, đánh ngược về phía chúng ta. Chính là giống như đánh cờ, kém một chiêu, thua cũng không oan, chỉ là con phải cẩn thận, đối phương rất có thể sẽ chém tận giết tuyệt.” Lăng Tiêu hơi hơi lộ ra một chút tin tức “Đương nhiên, ta cũng đã an bài một chút, nếu những người đó không phản bội lời thề lúc trước, có lẽ con có thể an toàn mà trưởng thành, cũng có thể có được truyền thừa của ta.”

Lăng Tiêu nói tới đây liền cười nhạo một tiếng nói: “Người chết như đèn tắt, những người đó có thể vì ta mà mạo hiểm hay không thì ai cũng không biết, điều này không phải là thứ mà ta có thể khống chế. Cho nên Lăng Lan, con phải nhớ kỹ, người nào cũng đều không thể dựa vào, chỉ có chính mình

mạnh lên mới là sự thật đáng tin cậy nhất, đương nhiên, những tri thức khác cũng không thể nào thiếu, nếu Lăng Tiêu ta thật sự đã chết thì chỉ có thể nói ta đã chết dưới thết kế của kẻ thù.”

Lăng Lan không nghĩ tới Lăng Tiêu đã sớm nghĩ tới điểm này, cũng đã chuẩn bị sẵn những việc có liên quan, chỉ là cuối cùng vẫn có những chuyện diễn ra ngoài dự kiến của ông làm kế hoạch của ông không có tác dụng.

Lăng Tiêu nói những lời này làm khó chịu trong lòng Lăng Lan dần dần biến mất, giống như Lăng Tiêu nói, đây không phải là chuyện hãn có thể không chế.

Cô đi lên trước, tay vươn ra lướt qua sáu viên trân châu ở trên bàn, sáu viên châu tức khắc biến mất không thấy. Sau đó liền thấy giữa mấy ngón tay của Lăng Lan xuất hiện 4 viên châu, hai viên còn lại nằm ở trong lòng bàn tay kia.

Lăng Tiêu khẽ gật đầu, chỉ với một động tác kia ông liền biết tốc độ tay của Lăng Lan đã đạt tới yêu cầu thấp nhất của ông.

Lăng Lan không nhìn thần thái của Lăng Tiêu, mấy ngón tay cô hợp lại bắt đầu chuyển động, ngón tay cô dần dần biến mất, thay vào đó là từng tầng điệp ảnh xuất hiện, vô số tiếng leng keng leng keng thanh thúy vang lên trong lòng bàn tay cô, cực kỳ dễ nghe, dần dần, tiếng leng keng thanh biến thành tiếng leng keng kịch liệt, giống như tiếng mưa rền gió dữ, liên tiếp không ngừng. Có thể thấy tốc độ tay của Lăng Lan đã đạt tới tốc độ đáng sợ.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 157: Thiên Phú Thức Tỉnh!

Ánh mắt Lăng Tiêu vừa lòng nhìn, tốc độ tay của Lăng Lan quả thật đã đạt tới yêu cầu của ông, hơn nữa so với ông yêu cầu còn cao hơn một tầng, đang lúc Lăng Tiêu muốn mở lời thì tiếng va chạm của mấy viên trân châu lại nhanh hơn, thậm chí còn sinh ra mấy tiếng đình tai...

Thấy một màn như vậy, vẻ mặt tươi cười của Lăng Lan nhịn không được mà biến đổi, nếu không phải sợ quấy rầy đến Lăng Lan thì ông đã hô lớn rồi, bởi vì tốc độ tay bây giờ của Lăng Lan đã đạt tới mức hóa không, đây chính là yêu cầu để cơ giáp sĩ tiến vào cấp bậc vương bài, con trai ông không chưa qua 10 tuổi đâu...

“Phốc” một tiếng trầm vang, ngón tay Lăng Lan đột nhiên dừng lại, cả người như thanh tỉnh từ cảnh giới vừa rồi, cô nhíu nhíu mày mở lòng bàn tay thì phát hiện bốn viên châu trong tay đã biến thành bột phấn.

“Bốp bốp bốp.....” Lăng Lan nghe thấy tiếng vỗ tay xuất hiện bên cạnh thì ngẩng đầu lên nhìn, là Lăng Tiêu đang từ từ vỗ tay, ông cười nói: “Lăng Lan, thực không tồi, thế nhưng con đã đạt tới cảnh giới của vô.”

“Vô?” Lăng Lan hoang mang hỏi, việc luyện tập cơ giáp không phải cô tự mình mày mò học hỏi thì cũng là do học được từ những đạo sư trong không gian học tập, vì thế không có ai giải thích cho cô những tiêu chuẩn được đặt ra ở thế giới này, mà nguyên bản tiểu Tứ phải thu thập những

thông tin này nhưng vì nó nghĩ lão Đại của mình chỉ cần học theo tiêu chuẩn của Mộng Đa nên cuối cùng cũng bỏ qua thông tin này.

Lăng Tiêu tựa hồ đã chuẩn bị có câu hỏi này nên khi nghe Lăng Lan liên giải thích: “Tốc độ tay trong điều khiển có giáp được chia ra thành 5 giai đoạn, Nguyên-tốc độ cơ sở-bậc thấp nhất mà những cơ giáp sĩ cấp bậc thực tập và cơ giáp cấp bậc thấp phải đạt được, Cần-cấp cao hơn Nguyên, chỉ cần cố gắng chăm học, khổ luyện thì đều có thể đạt tới cấp độ này- những cơ giáp sĩ trung cấp phải đạt tới mức này, Cực-đại biểu cho cơ giáp sĩ cao cấp, như vậy có nghĩa tốc độ tay đã đến cực hạn của cơ thể nhân loại, Ảnh-thuộc về cấp bậc đặc cấp sư sĩ, đương nhiên cũng có một bộ phận nhỏ những cơ giáp sĩ khi đạt tới cấp bậc này thành công thăng cấp thành vương bài sư sĩ, và Vô- tốc độ tiêu chuẩn để trở thành vương bài sư sĩ... Yêu cầu mà cha đặt cho con chỉ là Cực, không nghĩ với con vừa lên thì lại cho cha một kinh hỉ lớn như vậy.”

Lăng Lan nghiêm túc nghe Lăng Tiêu giải thích, trầm mặc một chút hỏi: “Vô, như vậy trên nó còn có cấp bậc nào cao hơn nữa không? Còn” hai mắt Lăng Lan nghiêm túc mà nhìn chăm chăm Lăng Tiêu, “Tốc độ của ông đã tới cấp bậc nào?”

Lăng Tiêu trầm mặc một chút sau đó mở miệng nói: “Trên Vô là Hình..... Bất quá, nói đến chuyện này với con vẫn còn quá sớm, con không cần phải biết những thứ này.” Lăng Tiêu chỉ nói cách gọi rồi cũng không thuyết minh tỉ mỉ, kỹ càng.

“Vậy còn ông?” Lăng Lan chưa từ bỏ ý định mà tiếp tục truy vấn. Vấn đề sau mới là thứ mà cô coi trọng.

Lăng Tiêu nhàn nhạt mà nhìn Lăng Lan. Lăng Lan không chút khách khí nhìn lại. Trong ánh mắt tràn ngập ý không thỏa hiệp.

Lăng Tiêu thở dài thật sâu: “Tốc độ tay của cha là Không...” Khẩu khí có chút sùng nịch, giống như vì tính tình quật cường của con mình mà có chút bất đắc dĩ.

“Là tốc độ cao nhất của tay.” Lăng Lan quyết đoán nói, nếu không Lăng Tiêu cũng không thành thần cấp sư sĩ được.

Lăng Tiêu lắc đầu nói: “Cực hạn của con người là không ai có thể biết được, có thể bây giờ là cực hạn, nhưng nó thật sự là cực hạn chân chính sao? Tương lai là một điều mà không ai có thể nói trước được....” Hai mắt Lăng Tiêu trống rỗng như nhớ tới cái gì.

Lăng Lan như suy tư mà gật gật đầu, ở kiếp trước cô căn bản không có nghĩ đến con người có thể phát triển mạnh đến mức độ này, chỉ cần nhìn đơn giản về sức mạnh của thân thể cũng đã mạnh hơn kiếp trước mấy chục lần... Giống như đại lực sĩ ở kiếp trước cũng chỉ có sức mạnh bằng một đứa trẻ mười tuổi ở thế giới này. Có thể thấy, vạn năm tới, nhân loại có thể đột phá giới hạn của cơ thể vô số lần.

Lăng Tiêu nháy mắt hồi thần. Ông cảm giác Lăng Lan đã không còn vấn đề để hỏi nữa liền tiếp tục nói: “Nếu con đã đạt tới yêu cầu của cha, như vậy truyền thừa thứ hai liền giao cho con.”

Lăng Tiêu nói xong trực tiếp vung tay lên đối với Lăng Lan, Lăng Lan liền cảm thấy mình bị một cỗ năng lực cực kỳ mạnh mẽ đẩy ra, sau đó cấp tốc rơi xuống, giống như mất khống chế mà rơi từ trên cao xuống.

Lăng Lan sắc mặt cực kỳ tái nhợt, tuy rằng cô đã trải qua một khoảng thời gian dài để khổ luyện khắc phục chứng sợ độ cao. Nhưng đối mặt với loại tình huống này cũng không thể không mất khống chế mà cảm thấy da đầu tê dại. Nếu không phải cô xác định cha Lăng không có gì ác ý gì với mình thì đã la hét thất thanh rồi, nhưng cho dù như thế, cô cũng bị dọa ra một tầng mồ hôi lạnh.

Lăng Lan lọt vào một khu vực màu xám, một mảnh sương mù mênh mông, nhìn không thấy hoàn cảnh xung quanh, đang lúc Lăng Lan hồ nghi không hiểu gì thì vô số tin tức và hình ảnh tràn quý như đang liều mạng xâm nhập vào đầu cô..... Số liệu, động tác, khẩu quyết, kinh nghiệm, tất cả những thứ Lăng Tiêu học được, những ý thức khi điều khiển, kinh nghiệm chiến đấu, và các loại giác ngộ, toàn bộ đều nhét vào trong cái đầu nhỏ của Lăng Lan.

“Chờ con hiểu đạo lý thì lại đến tìm ta.....” Trước khi hôn mê Lăng Lan chỉ nghe được Lăng Tiêu nói mấy câu này sau đó hoàn toàn hôn mê.....

Trước khi hôn mê, Lăng Lan ít nhất nhớ mình đã hung hăng dục ngón tay giữa cho cha già nhà mình nhìn. Hừ...chỉ là truyền thừa thôi mà còn bá đạo như vậy, thật quá đáng mà!

Thật là đứa trẻ quật cường! Lạc Phượng, em đã nuôi con của chúng ta thật tốt!

Lúc Lăng Lan tỉnh lại đã là buổi sáng của ngày hôm sau, cô từ khoang mô phỏng leo ra, gãi gãi đầu đi về phòng mình để nghỉ ngơi thêm một chút. Đương nhiên, cách sinh hoạt của cô cũng khiến mẹ Lam lo lắng, bất quá mẹ Lam vẫn lựa chọn tin tưởng con của mình, cho rằng Lăng Lan có thể giải quyết tất cả mọi chuyện.

Sau khi ngủ một giấc thật đã cùng với sự trợ giúp của tiểu Tứ đem những thông tin không dùng được niêm phong ở góc sâu nhất trong óc, tinh thần Lăng Lan tỉnh táo mười phần phát hiện, truyền thừa thứ 2 này của Lăng Tiêu chủ yếu đánh vào việc tu luyện tinh thần lực và khả năng không chế, đây là mấu chốt để thăng cấp trở thành vương bài sư sĩ.

Đặc biệt là sau mười tuổi, tinh thần lực sẽ xuất hiện biến dị..... Nó sẽ ảnh hưởng đến phương hướng phát triển tương lai của mình.

“Tiểu Tứ, người có biết chuyện tinh thần biến dị hay không?” Lăng Lan đột nhiên phát hiện vào thời khắc mấu chốt này, cô không hiểu gì cả.

“Thế giới này quả thật có cách nói đó, bất quá theo cách nói ở Mộng Đa thì đây chính là một loại thiên phú mà bất cứ đứa trẻ nào cũng có thể thức tỉnh. Sau 10 tuổi, con người bắt đầu trở nên thành thục, các bộ phận của cơ thể bắt đầu vận hành theo lịch trình, tinh thần lực nguyên bản phát triển chậm chạp cũng tiến vào giai đoạn tăng trưởng nhanh chóng đồng thời thiên phú của cơ thể cũng thức tỉnh, loại thiên phú thức tỉnh này được thế giới này gọi là tinh thần biến dị.” Tiểu Tứ đem tư liệu nghiên cứu của thế giới mình cho Lăng Lan xem.

“Như vậy nói tinh thần biến dị là một chuyện tốt.” Lăng Lan tức khắc thả lỏng tâm tình.

“Đương nhiên là chuyện tốt, nhưng cũng không nhất định là chuyện tốt.” Tiểu Tứ nói làm Lăng Lan nhú nhú mày, đây rốt cuộc là chuyện tốt hay là chuyện xấu?

“Muốn xét xem thiên phú thức tỉnh là tốt hay xấu thì phải xét xem thiên phú đó là gì, không phải thiên phú nào cũng phù hợp cho việc điều khiển cơ giáp.”

“Ồ? Nói như thế nào?” Lăng Lan tò mò.

“Có chút thiên phú, giống như tà âm, phi thiên chi vũ, nhất tiểu khuynh thành” Tiểu Tứ bắt đầu đọc những tư liệu mà nó thu thập.

“Thuyết mình kỹ càng một chút, người nói cái tên, ta làm sao mà biết được?” Lăng Lan tức giận mà liếc xéo tiểu Tứ một cái, vì nó lười biếng mà bất mãn.

Tiểu Tứ bắn qua một cái xem thường, rõ ràng là chỉ cần tên thôi cũng có thể hiểu mà, lão Đại cứ muốn phức tạp hóa vấn đề, nó trề môi lên: “Kỳ thật

cũng rất đơn giản, tà âm chính là thiên phú thức tỉnh về phương diện thanh âm, giọng nói của người có tà âm có thể vô thanh vô tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người, thậm chí say mê trong đó. Phi thiên chi vũ là một loại ngôn ngữ cơ thể, có thể khiến người khác lâm vào giấc mơ, như mơ như thật. Còn cái nhất tiểu khuynh thành Ha ha, kỳ thật lão Đại, thiên phú mà cô thức tỉnh rất có thể là loại này.” Tiểu Tứ che miệng cười trộm, đương nhiên cũng bị Lăng Lan vì thẹn quá thành giận mà bóp méo hai má, gia bạo một lần.....

Tiểu Tứ thật vất vả tránh thoát khỏi ma chướng của Lăng Lan, lúc này mới ai oán nói: “Thật là hung tàn, không phải kêu nói thật sao.....” Nhìn Lăng Lan lại trừng mắt tới, nó liền chạy nhanh thu liễm, không dám chơi đùa nữa, thái độ nghiêm túc tiếp tục nói, “Những thiên phú này chỉ là những thiên phú phù hợp để giải trí, rất nhiều ca sĩ, vũ công đều thức tỉnh những thiên phú này.”

“Cũng giống như người có hư năng lực hacker tiến hóa mà chúng ta đã gặp mấy năm trước, đó cũng là một thiên phú thức tỉnh, chẳng qua năng lực mà người người đó thức tỉnh là năng lực hủy diệt ở thế giới ảo thôi.” Tiểu Tứ đưa ra một ví dụ cực kỳ quen thuộc để thuyết minh cho Lăng Lan.

Cuối cùng tiểu Tứ nhìn thoáng qua Lăng Lan vui cười nói: “Kỳ thật, lão Đại cũng đã thức tỉnh thiên phú rồi.”

“Cái gì?” Lăng Lan kinh hô, “Vì sao ta lại không biết?”

“Chẳng lẽ lão Đại cô vẫn không phát hiện mỗi lần liếc mắt một cái, cô liền nhìn thấy nhược điểm của đối thủ sao” Tiểu Tứ bĩu môi, khinh bỉ nhà mình lão Đại ngu ngốc.

Lăng Lan bừng tỉnh, khó trách mỗi lần cô học cách đấu thì chỉ cần nhìn một cái liền có thể thấy được nhược điểm của đối phương. Cho dù là ở tinh cầu Ma Thú, khi chiến đấu sinh tử với đế quốc Nhật Mộ, cô cũng có loại

cảm giác này nên mới có thể thuận lợi mà thiết kế cạm bẫy khiến đối phương nhảy vào, cuối cùng dành được thắng lợi.

“Đây là thiên phú của lão Đại! Chẳng qua thiên phú này còn chưa thức tỉnh hoàn toàn thôi, còn phải tiếp tục nỗ lực. Đúng rồi, tiểu đệ số 2 của lão Đại (tiểu đệ số 1 đương nhiên là tiểu Tứ nó), thằng nhóc tên Tề Long đó, cái trực giác dã thú mà cậu ta có cũng là một loại thiên phú thức tỉnh...” Tiểu Tứ tiếp tục tung tin nóng.

“Hóa ra Tề Long cũng thức tỉnh thiên phú!” Lăng Lan cảm thán, đột nhiên kinh ngạc kêu lên, “Không đúng, trực giác dã thú của Tề Long không phải đã có từ nhỏ sao, mà không phải thiên phú chỉ xuất hiện sau mười tuổi mà.”

“Lão Đại ngốc, ở những đứa trẻ có năng lực hơn người thì thiên phú có thể thức tỉnh sớm, giống như lão Đại, giống như Tề Long, đều thuộc loại này. Bất quá, việc thiên phú thức tỉnh sớm tương đối hiếm, đại bộ phận vẫn là sau mười tuổi mới bắt đầu. Hơn nữa cho dù thiên phú thức tỉnh sớm cũng không chắc có thể bị phát hiện, trừ phi thay đổi cực kỳ rõ ràng thì mới bị người khác phát hiện, giống như thiên phú của lão Đại và Tề Long, cả hai người đều thức tỉnh sớm nhưng lại thuộc loại bí ẩn, không rõ ràng nên bị mọi người xung quanh xem nhẹ....Nếu như tiểu Tứ không nói, chắc chắn lão Đại cũng không nghĩ ra đâu!” Tiểu Tứ khinh thường địa đạo.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 158: Không Gian Học Tập, Đạo Sư Tập Hợp!

Lăng Lan hung hăng mà bị tiểu Tứ xem thường một phen, bất quá cô cũng chỉ có thể sờ sờ cái mũi, ai bảo ở phương diện này cô chả biết gì, chỉ có thể dựa vào tiểu Tứ để nắm thêm thông tin. Lăng Lan rất rõ ràng, đối với tiểu Tứ thì không thể dùng chính sách áp bức được, phải tăng bốc nó lên thì mới có thể có thêm nhiều thông tin được.

Không thể không nói, có đôi khi Lăng Lan cực kỳ phúc hắc, cũng có đôi khi cực kỳ ngây thơ khiến tiểu Tứ không thể không khóc đồng tình!

Trên thực tế, phương pháp tu luyện mà Lăng Tiêu để lại để luyện tinh thần lực là vô cùng hợp lý, cho dù là nắm giữ tư liệu về phương thức rèn luyện tinh thần thì khi nhìn thấy những tư liệu này, tiểu Tứ cũng nhận không được mà hai mắt phát sáng, nhân lúc Lăng Lan không nhìn thấy, nó đem tài liệu huyền hóa thành một cuốn sách rồi khiến nó biến mất vô tung vô ảnh, không biết đã bị nó ném đi chỗ nào...

Tại một không gian chuyên dùng của không gian học tập, bầu trời âm u, một ngọn núi cao ngất cùng một tảng đá bằng phẳng trên đỉnh núi, Nhất hào cô tịch mà nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên mày anh giương lên, tay vươn lên không như bắt thứ gì, một phần tư liệu cứ như vậy từ không trung xuất hiện trong bàn tay của anh.

Lúc này, Nhất hào đạo sư mới mở mắt ra, tùy ý lật vài trang sách thì sắc mặt nghiêm túc hẳn lên, một giọng nói lãnh lệ trực tiếp vang vọng toàn bộ

không gian: “Tập hợp!”

Tiếng vang vọng của giọng nói vừa dứt thì trên bầu trời âm u, cách nơi mà Nhất hào đang ngồi mấy chục mét, 8 đường chạy màu đen từ các hướng vuông góc chạy tới.

Sau đó, mấy đường thẳng càng ngày càng to ra rồi trở thành những đường cắt giữa bầu trời, đầu tiên, một đôi bàn tay từ trong vết cắt lò ra, đôi tay đem vết cắt kéo rộng ra, từng bóng dáng xuất hiện trong đường đen, là những đạo sư khác trong không gian học tập, từ Nhị hào đến Cửu hào, tổng cộng tám người không thiếu một ai.

Tam hào có vẻ ngoài thuần hậu chất phát cười hì hì nói: “Lão Đại, đã xảy ra đại sự gì mà tập hợp tất cả chúng tôi tới vậy?”

Ngũ hào hơi hơi híp mắt, khuôn mặt tuấn lãng hiện lên một nụ cười vô hại: “Khẳng định là có chuyện lớn xảy ra, không biết nó có thể khiến mình hưng phấn không nhỉ...” Nói xong còn không quên dùng đầu lưỡi liếm liếm môi, một bộ hứng thú vui vẻ. Từ lúc Lăng Lan xuất sư xong thì cuộc sống anh ta trở nên nhàm chán vô cùng, không có chuyện gì làm...

Tứ hào là một đại mỹ nữ cực kỳ gợi cảm, cho dù đã mặc quân trang kín mít từ đầu đến chân nhưng vẫn không thể che dấu những đường cong gợi cảm, dáng người bốc lửa khiến cho đàn ông phải phun máu mũi, cực kỳ dụ hoặc....

Cô thở dài một hơi buồn bực nói: “Ta cũng chỉ muốn biết khi nào mình được lên sân khấu thôi....Tôi cũng muốn dạy dỗ bảo bối Lăng Lan của chúng ta mà!”

Cửu hào hừ lạnh một tiếng: “Lăng Lan mới không cần phải học mấy thứ này.....”

Tứ hào cười tủm tỉm mà lắc lắc tay: “. Em gái Cửu đáng yêu, đừng khẳng định như vậy chứ, cuối cùng cũng có một ngày Lan bảo bối yêu một người đàn ông thôi, tới lúc ấy bảo bối của chúng ta sẽ cần tới sự giúp đỡ của chị, chị nhất định sẽ dạy cho bảo bối tất cả những kỹ thuật để khống chế đàn ông...”

Cửu hào còn muốn nói gì như nhớ tới cái gì, cũng đành im lặng không nói nữa...

Lục hào, Thất hào, Bát hào là ba anh em sinh đôi, đều là đàn ông khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, dung mạo anh tuấn chính khí, dễ dàng khiến người khác tin phục. Ba người lớn lên giống nhau như đúc, liếc mắt một cái căn bản không thể phân ra ai là ai. Chỉ thấy bọn họ ai oán mà nhìn lão Đại nhà mình, Nhất hào, ánh mắt chỉ kém còn lên án mà thôi. Vì sao không cho bọn họ dạy dỗ đệ tử bảo bối chứ???

Nhất hào tựa hồ cũng chống đỡ không được ba khuôn mặt anh tuấn chính khí giống nhau bày ra bộ dạng oán phụ nhìn mình, đột nhiên ho khan một tiếng: “Trước khi Lăng Lan còn chưa quyết định phương hướng phát triển trong tương lai thì các cậu không thể lên sân khấu...”

Ai kêu năng lực của ba người này đều đặc thù chứ, Lục hào tinh thông các khoản đầu tư tài chính, Thất hào thì giỏi quản lý hành chính nhất, còn Bát hào thì tinh thông các chiến thuật quân sự. Cả ba rõ ràng là một cái túi tiền, một cái quản gia, và một cái quân sư, nếu sau này Lăng Lan quyết định tranh bá thiên hạ, thì ba người bọn họ mới có thể xuất hiện trước thời gian thiết lập, nhưng cố tình Lăng Lan đối phương hướng tương lai của chính mình vẫn còn mê mang, cho nên bọn họ chỉ có thể đợi.....

“Ế? Nhị hào đâu?” Tứ hào đột nhiên nghĩ đến còn có Nhị hào cũng đồng bệnh tương liên với bọn họ, cũng chưa có cơ hội lên sân khấu, chẳng lẽ Nhị hào không muốn tiếp xúc với Lan bảo bối chút nào sao?

Mọi người lúc này mới phát hiện, cùng đến một lúc với bọn họ, Nhị hào thể nhưng biến mất....

Nhất hào lạnh lùng mà đem tư liệu trong tay hướng ra phía sau nhàn nhạt nói: “Nhị hào, phần tư liệu này cậu xem đi.”

Ngay lập tức, động tác tay của Nhất hào thay đổi động tác, bắn về phía trước, tập tư liệu cũng rời khỏi tay Nhất hào, biến thành một đường thẳng lao về phía trước, một bóng ma xuất hiện căn nuốt cuốn sách sạch sẽ.

Thấy một màn như vậy, tất cả mọi người bỗng cảm thấy một cổ lạnh lẽo đánh thẳng trong lòng, bất quá mấy người cũng không dám có ý kiến với hình ảnh đáng sợ này, mọi người chỉ hơi run thân thể rồi kiên định làm bộ như không thấy.

Rất nhanh, bóng ma đen hiện ra mở miệng nói: “Thực là một phương pháp huấn luyện hoàn mỹ, nó còn an toàn và ổn định hơn kế hoạch huấn luyện để thức tỉnh thiên phú của Mộng Đa chúng ta, nếu so ra thì chúng ra quá bạo lực rồi.” Giọng nói của bóng ma như xé rách không khí, có chút chói tai bén nhọn, làm người nghe cực kỳ không thoải mái.

“Thật sự tốt như vậy?” Trong mắt Ngũ hào đột nhiên phát sáng, vừa dứt lời, một phần tư liệu đột nhiên từ trong bóng ma nhảy ra, trực tiếp bay về phía Ngũ hào.

Ngũ hào thuận tay tiếp nhận, lật xem một chút, liền thấy ánh mắt lóe lóe, kinh ngạc cảm thán nói: “Thì ra là thế, nói như vậy thiên phú thức tỉnh rất có thể sẽ làm ít công to. Đây là một cái ý tưởng thú vị, mình nhất định phải đề ra một phương thức huấn luyện kết hợp với bài huấn luyện ma quỷ của mình mới được....”

Cửu hào vươn tay đoạt lại tư liệu, hừ lạnh nói: “Đừng làm quá

Ngũ hào cười cười không phản bác, cũng không đi cướp phần tư liệu kia lại, dù sao bọn họ cũng chỉ là những số liệu, chỉ cần đụng vào tư liệu thì liền rõ ràng nội dung bên trong là cái gì, lật xem chỉ là thói quen mà bọn họ muốn giữ lại mà thôi.

Tất cả mọi người thay phiên nhau nhìn một lần, trong lòng đều có điều hiểu được, huấn luyện tinh thần lực đối với những sinh vật thể có trí năng cao như bọn họ mà nói là rất có lợi, mỗi người bọn họ sau khi đọc xong phần tư liệu này thì đều có thêm những hiểu biết khác nhau, có lợi cho sự tiến hóa của họ sau này.

“Không nghĩ tới, chúng ta cũng có một ngày nhận được món quà của ký chủ.....” Tứ hào thở dài. Lời nói của cô khiến cho mọi người trầm mặc, bởi vì những quy tắc trói buộc nên nhiệm vụ của bọn họ chính là phải luôn luôn giúp đỡ ký chủ, như vậy thì việc hồi báo cho món quà lần này tới ký chủ thật có chút khó khăn, bởi vì ở đây không phải tinh hệ Mộng Đa, không có những kỹ thuật khoa học tương đồng để khiến bọn họ có thể thực thể hóa....

“Chuyện này, về sau lại nói, nhất định sẽ có cơ hội.” Nhất hào đem chuyện này tạm thời dừng, chờ đợi cơ hội trong tương lai. Cũng bởi vì nguyên nhân này, vào thời khắc mà Lục hào, Thất hào, Bát hào có thể thực thể hóa trong tương lai, nền khoa học kỹ thuật của hành tinh này liền phát triển không ngừng.

Nhất hào nghĩ nghĩ, sau đó nói với Nhị hào: “Nhị hào, là lúc cậu lên sân khấu.”

“Được, Nhất hào!” Nhị hào âm u mà trả lời, lúc này, giọng nói của anh ta thay đổi trở nên thanh hơn, hơn nữa còn lợi dụng bóng ma để nói chuyện làm hiện trường nói chuyện âm trầm một mảnh.

Loại cảm giác quỷ mị này khiến cho những đạo sư khác có chút bất mãn, sôi nổi kháng nghị muốn cho Nhị hào thay đổi hình tượng một lần nữa. Miễn làm cho Lan bảo bảo đáng yêu của bọn họ sợ hãi.

Lời kháng nghị của bọn họ chỉ đổi lại bằng tiếng cười kiệt kiệt mà âm hành của Nhị hào, bốn phương tám hướng của bầu trời đều bị tiếng cười làm cười khác phải sờn tóc gáy này chiếm cứ. Sau đó toàn không gian trở nên âm u, gió lạnh nổi lên bốn phía, quỷ khí tràn ra khắp nơi, vô số điểm lập lòe sáng bay bay....phảng phất như trong nháy mắt, mọi người đều đã tới chốn âm tào địa phủ.

Trừ bỏ Nhất hào tiếp tục không có biểu tình, bất động như núi, những người khác-ngay cả cực kỳ biến thái Ngũ hào cũng nhìn không được trước nụ cười của anh ta đều không nhịn được hắt cười, lúc này Nhị hào sâu kín mà mở miệng: “Nếu Lăng Lan có thể chịu đựng mà vượt qua được sự tàn phá của Ngũ hào thì nhất định sẽ không sợ ta....ta...ta....” Giọng nói trở nên vang vọng khắp không gian học tập cùng với sự biến mất của người nói.

Lời này vừa ra, Ngũ hào ngay lập tức trở thành điểm phát tiết tức giận và sợ hãi của tất cả mọi người, sôi nổi trừng Ngũ hào, muốn anh thu phục Nhị hào chuyên giả thần giả quỷ này..... Đặc biệt là Cửu hào, hừ lạnh một tiếng. Thần thái cực kỳ oán giận bất mãn, nếu không phải Nhất hào ở đây, cô tuyệt đối sẽ hướng Ngũ hào khiêu chiến. Dù sao lâu nay cô cũng muốn đánh tên Ngũ hào này rồi, dám gây ảnh hưởng xấu đến Lan bảo bối của cô.

Ngũ hào đối mặt nhiều người tức giận, chỉ có thể cứng đờ mà cười. Đối với Nhị hào, cho dù anh ta có biến thái đến mức nào cũng không dám quá phận, tên kia cực tinh thông về sức mạnh tinh thần, giỏi về che dấu chính mình, nếu chọc tới hắn, một cái không cẩn thận, tuyệt đối sẽ bị hắn ngược chết, anh ta thích ngược người, nhưng không có hứng thú để tự chịu ngược.

Nói nữa, đối với Lăng Lan, anh ta thật sự không ác ý, vì sao những đồng sự bên người không ai có thể lý giải anh chứ? Ai cũng hiểu đạo lý để bồi dưỡng ra một yêu nghiệt tuyệt thế thì không được sử dụng những phương pháp mềm như lông mà, phải mạnh, mạnh, mạnh nữa... Hây...chỉ có thể nói những yêu nghiệt thiên tài đều chịu cô đơn...

Ngũ hào giả vờ thành rùa đen trầm mặc trong tiếc nuối của mình, thiên tài luôn chịu cô đơn!

Lăng Lan cũng không biết, ngày lành của cô sắp hết và chuẩn bị tiếp nhận một đợt tàn phá, tra tấn mới từ không gian học tập. Lúc này cô chính là đang khẩn trương nhìn về phía cổng lớn của biệt thự, chờ bọn Tề Long đến, hôm nay cô không chỉ mời bọn họ mà còn mời tất cả những thành viên khác của tổ 072 trước đây, và thêm một Lâm Trung Khanh mới gia nhập.

Đây là lần đầu tiên trong hai kiếp sống Lăng Lan mời bạn học về nhà, người luôn luôn bình tĩnh như cô lúc này cũng không bình tĩnh được, có chút hoảng hốt lo lắng.

“Lan lão Đại, chúng tớ ở đây!” Giọng nói này chắc chắn là của Tề Long to hòng kia, Lăng Lan đi ra khỏi hoa viên thì nhìn thấy mấy người mặc đồng phục màu đỏ và màu trắng xuất hiện cách cô khoảng trăm mét, người đi đầu đang không ngừng múa máy tay chân hấp dẫn sự chú ý của cô-Tề Long.

Ở phía sau cũng có một cô gái đang đưa tay lên sang sảng cười chào cô, người được mệnh danh “bà đàn ông” Hàn Tục Nhã, mà Lạc Triều theo sát Hàn Tục Nhã, mặc cỡ đồ mặt cổ găng lồi kéo góc áo bạn mình, nhắc nhở Hàn Tục Nhã phải bảo trì rụt rè một chút.

Nguyên Du Vân, La Thiếu Tân, Hà Triều Dương, Lý Tinh Hoàng bốn người vẻ mặt hưng phấn mà nhìn Lăng Lan, một bộ muốn tiếp đón lại

không dám chạy tới, từ khi bọn Lăng Lan đi tỉnh cầu Ma Thú học tập, bọn họ đã nửa năm rồi không gặp nhau.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 159: Cưới Vợ Hay Là Lấy Chồng?

Nói đến bốn người bọn họ bây giờ cũng đều đã thành học sinh học sinh lớp đặc cấp ban 2, đặc biệt là Hà Triều Dương và Lý Tinh Hoảng, bởi vì thiên phú không đủ mà muốn đuổi theo bước chân của Lăng Lan nên phải nỗ lực hơn người khác, tự ngược gấp mấy lần, trải qua mấy năm phấn đấu rất cuộc nghịch tập thành công, tiến vào lớp đặc cấp ban 2 đầy cạnh tranh khốc liệt. Mà bốn người Nguyên Du Vân, La Thiếu Vân, Hàn Tục Nhã, Lạc Triều là bạn học cùng lớp cũng thuận lợi thành lập tiểu đội trong năm nay, trở thành những đồng đội cùng nhau trưởng thành thành, vì kỷ niệm những người bạn đã cùng nhau tham dự đợt khảo hạch năm đó, bọn họ đặt tên cho tiểu đội của mình là 072!

Để cho mọi người kinh ngạc chính là đội trưởng của tiểu đội 072 chính là cô gái dễ dàng thẹn thùng, đáng yêu Lạc Triều..... quả nhiên là không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Trái lại tiểu đội Lăng Lan vẫn còn thiếu một người, Lăng Lan đối với chuyện này cũng không sao cả, vậy nên đám Tề Long cũng không nóng nảy.

Ở phía sau đám Nguyên Du Vân chính là ba người Hàn Kế Quân, Lạc Lãng và Lâm Trung Khanh, tuy rằng mặt ngoài khắc chế hưng phấn của mình nhưng ánh mắt vẫn bại lộ ra vẻ kích động của bọn họ, so sánh với những người khác không biết gì chỉ đến để chơi thì bốn người Tề Long biết rõ ý nghĩa của chuyến đi này hơn, đây sẽ là bọn họ lần đầu tiên tiếp xúc đến

thế giới của thần cấp sư sĩ Lăng Tiêu, đặc biệt là vị phu nhân trong truyền thuyết kia của Lăng Tiêu (đó là ta mẹ! ← Lăng Lan buồn bực, đám tiểu đệ này dám ném cô ra sau đầu.....) .

Mấy người thấp thỏm mà đi theo Lăng Lan vào biệt thự, một người phụ nữ mỹ lệ đang mỉm cười đứng đối diện với bọn họ, đương nhiên, thời đại này tất cả mọi người đều là tuấn nam mỹ nữ, bất quá bọn nhỏ vẫn nhận ra một cổ ấm áp phát ra từ trên người của Lam Lạc Phượng, làm cho tâm tình khẩn trương của bọn họ ngay lập tức thả lỏng.

Mấy đứa trẻ choai choai ngượng ngùng, lễ phép cúi chào mẹ của Lan lão Đại, điều này làm cho Lam Lạc Phượng cực kỳ vui mừng, bởi vì Lăng Lan nhà cô luôn làm vẻ mặt “đại nhân nhỏ”, làm người khác không dễ đến gần làm người mẹ như cô không có cảm giác thành tựu, bây giờ rốt cuộc cũng cảm nhận được rồi.....Ô ô ô, nếu con gái của cô cũng có thể hoạt bát như vậy thì tốt biết mấy....

Nhận ra hàm nghĩa thật sự trong đôi mắt của mẹ Lam làm cái trán của Lăng Lan chảy xuống mấy đường hắc tuyến, thật không biết bà mẹ nhà mình từ chỗ nào nhìn ra mấy đứa trẻ này đều hoạt bát không biết? Một người khác không nói, nhưng nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Hàn Kế Quân, tốt hơn cô chỗ nào chứ....

Chỉ có thể nói, trong lòng người lớn không bao giờ biết thỏa mãn là gì, lúc nào cũng đi hâm mộ con nhà người khác rồi chê con nhà mình, mặc kệ là đúng hay sai, thích hợp hay không.

Tâm tình Lam Lạc Phượng rất tốt đương nhiên thái độ cũng tốt hơn làm mấy đứa trẻ cảm giác như đang tắm mình trong gió xuân, lại nhớ tới người mẹ bạo long đối lập hoàn toàn của nhà mình, bọn họ không khỏi hâm mộ mà với cuộc sống hạnh phúc của Lan lão Đại, lại lần nữa chắc chắn nhà người khác vĩnh viễn là tốt nhất.

Lúc ăn cơm, Lăng Lan lần đầu tiên nhìn thấy thủ đoạn quan hệ xã hội vừa nhanh nhẹn vừa mạnh mẽ của mẹ mình, không lộ chút dấu vết đã đem bối cảnh gia thế của mười đứa trẻ điều tra rõ ràng, đương nhiên cũng không phải không ai phát hiện, có Hàn Kế Quân nhận ra. Bất quá cậu cũng không ngoài ý muốn. Đây rõ ràng là một người mẹ đủ tư cách khi điều tra tình huống của tất cả bạn bè của con mình, trong lòng cậu cũng có chuẩn bị nên ứng đối cực kỳ khéo léo.

Lam Lạc Phượng cực kỳ vừa lòng mà nhìn bọn nhỏ trước mắt, đã lâu rồi không nhìn thất khung cảnh náo nhiệt như vậy, nhất là đây còn là bạn của con mình... Không biết trong này có ai sẽ trở thành “chân mệnh thiên tử” của con mình không??

Đứa nhỏ gọi là Tề Long kia tính cách thật tốt, lại rất nghe lời, không tồi không tồi; bất quá đứa nhỏ Lạc Lăng kia lớn lên thật xinh đẹp, chỉ cần nhìn thôi cũng khiến cho người khác vui mừng (mẹ Lam là một người “nhan không”); đứa nhỏ Hàn Kế Quân kia tuy có chút nghiêm túc, bất quá thật thông minh, làm việc rất có trật tự, mà con gái nhà mình cũng thật hợp nhau.... Đứa nhỏ Lâm Trung Khanh kia tuy gia cảnh kém một chút, bất quá rất biết cách đón ý hòa theo người lớn, về sau tuyệt đối dễ xài, cũng không tồi. Đáng tiếc cô chỉ có một người con gái thôi...

Dù sao Lam Lạc Phượng cũng đều cực kỳ vừa lòng với những đứa trẻ này, bây giờ lại bắt đầu rối rắm rối cuộc nên chọn ai làm rể nhà mình.

Ý tưởng vô lương này của Lam Lạc Phượng Lăng Lan chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn thấu, nhin không được cái trán ứa ra mồ hôi lạnh: Mẹ ơi, bộ dạng như đang nhìn thấy con rể của mẹ là có ý gì vậy?? Con gái của mẹ bây giờ mới chỉ có hơn 10 tuổi thôi, mấu chốt nữa chính là bây giờ con gái mẹ đang giả trai đấy...

Cứ như vậy, dưới sự chiêu đãi đặc biệt của mẹ Lam, trên bàn cơm cả khách và chủ đều cực kỳ vui vẻ, không khí hòa hợp, bọn nhỏ đã không còn

câu thúc ngay như lúc đầu.

Đương nhiên cũng có ngoại lệ, người duy nhất trên bàn cơm chỉ cúi đầu ăn cơm trắng không dám nâng đũa gắp đồ ăn - Lạc Triều, Lăng Lan có chút không biết nên khóc hay cười, đứa nhỏ này không lẽ chỉ định ăn cơm trắng thôi sao?

“Này, ăn nhiều nhiều thịt một chút, thân thể cậu quá yếu.” Vị trí của Lăng Lan vừa đứng ngồi đối diện nghiêng với Lạc Triều, thuận tay gắp một khối thịt luộc đặt vào trong chén của Lạc Triều, Lạc Triều vẫn luôn là đứa trẻ e lệ đáng yêu ngoan ngoãn làm cô mềm lòng, trên thực tế bởi vì tốc độ phát triển tinh thần lực của Lạc Triều có chút nhanh hơn người thường cho nên tình huống thân thể của cô bé vẫn luôn không thể nào tốt, cái này làm cho Lăng Lan có loại cảm giác đồng bệnh tương liên, đối với Lạc Triều cũng thêm một phần quan tâm và chú ý.

“Cám ơn, Lan đại ca!” Lạc Triều mặt càng đỏ bừng, đôi mắt nai chớp sáng léo léo là Lăng Lan cực kỳ vô lực mà thu hồi đũa, đứa nhỏ này, chị chỉ quan tâm đến tình trạng thân thể của cưng thôi, không có bất cứ thâm ý gì đâu.... Xem ra sau này phải thu lại cảm xúc không tự chủ mà chiếu cố như vậy được.

Hành động này của Lăng Lan làm cả bàn ăn đang náo nhiệt đột nhiên an tĩnh, đặc biệt là Tề Long, há to miệng, đối với Lan lão Đại đột nhiên hảo tâm chiếu cố Lạc Triều là cực kỳ khiếp sợ, Lạc Lăng về mặt rồi rằm, rốt cuộc là muốn để em gái mình cách xa lão Đại một chút hay cứ để thuận theo tự nhiên... Mấy người còn lại cũng thường thường nhìn về phía Lăng Lan và Lạc Triều, đều cùng tự hỏi nhau trong lúc bọn họ không để ý, lão Đại và em gái nhỏ của bọn họ có gian tình?

Chỉ có Hàn Kế Quân vẻ mặt trấn định, tựa hồ không chịu ảnh hưởng gì, đáng tiếc chỉ cần nhìn động tác gắp đồ ăn mấy lần bằng đũa đều bị rút ra thì có thể biết trong lòng cậu tuyệt đối không bình tĩnh như vẻ ngoài.....

Lăng Lan tức giận dùng lệ mắt quét một vòng bàn ăn nhìn đám nhỏ mỗi người mỗi vẻ mặt khác nhau khiến bọn nhỏ sợ tới mức nhanh chóng cầm chén đĩa lên, điên cuồng và cơm trắng mà ăn, ô ô ô, quả nhiên, trò vui của lão Đại là không thể xem..... Đáng thương trên bàn nhiều món ngón như vậy, bọn họ không dám vươn đũa gắp ăn rồi!

Nụ cười nguyên bản hiền thực của Lam Lạc Phượng đột nhiên cứng đờ, ánh mắt có chút hỗn độn, chẳng lẽ mấy bé trai đáng yêu này không được sao? Chẳng lẽ sau này mình phải tìm một người con dâu sao?? Không đúng, con gái của mình là con gái mà???

Cuối cùng, mọi người đều thỏa mãn mà giải tán rời khỏi nhà Lăng Lan. Kỳ thật, lúc Lăng Lan mời mọi người tới cửa làm khách cũng đã chứng minh cô đã thật sự tiếp nhận mọi người, chỉ cần nghỉ như vậy cũng khiến cho cả bọn cảm thấy thỏa mãn!

Cuối cùng bọn họ cũng có thể ôm đùi...á,... Không, là trở thành anh chị em với Lan lão Đại rồi!

Lam Lạc Phượng thật vất vả chờ Lăng Lan tiễn khách trở về thì nhanh chóng giữ chặt con gái khẩn trương hỏi: “Lan bảo bảo, con rốt cuộc thích nam sinh hay là nữ sinh?” Mỗi khi Lam Lạc Phượng gần như phát điên thì sẽ gọi Lăng Lan là Lan bảo bảo.

Lăng Lan tức giận nhìn một qua một ánh mắt xem thường, cô bây giờ vẫn là một đứa trẻ mười tuổi có được ha không? Vì sao mẹ cô lại bắt đầu lo lắng những việc này sớm như vậy??

“Con nhớ rõ là mẹ không sinh con là con trai nhỉ?” Thế xác và tinh thần của chị đều là con gái, ở đâu còn có thể thích con gái nữa chứ?

“Vậy Lạc Triều kia là chuyện như thế nào?” Lam Lạc Phượng vẫn là không thể tiêu lo lắng, đến cô cũng không nhận được đãi ngộ quan tâm từ

Lăng Lan như vậy, vì sao đứa trẻ kia.... Được rồi, thật ra mẹ Lam chính là có chút ghen tỵ thôi!

“Mẹ không cảm thấy cô bé đó thực ngoan ngoãn sao? So với mấy thằng nhóc thói chuyên gây chuyện kia đáng yêu hơn nhiều...” Lăng Lan trả lời, “Con vẫn thích em gái như vậy hơn!”

Nhìn đến Lam Lạc Phượng giống như bị chịu đả kích, Lăng Lan bất đắc dĩ mà bổ sung thêm một câu: “Chỉ là tình cảm an hem thuần túy thôi, mẹ à, đừng nghĩ lung tung nữa.”

Nói xong, Lăng Lan liền trực tiếp chạy, chỉ để lại mẹ Lam bị những lời nói của Lăng Lan làm cho hóa đá.

Sau đó, giữa đại sảnh trống rỗng không người, một giọng nói điên cuồng vang lên:

“A a a..... Dì Nam ơi, ta muốn điên rồi!” Lam Lạc Phượng nắm tóc mình, giờ phút này cô chẳng còn chút gì liên quan đến mấy chữ đoạn trang hiền huệ.

Lăng Nhất Nam hoảng hốt từ trong phòng bếp chạy ra: “Phu nhân, đã xảy ra chuyện gì?”

“Ô ô ô, Dì Nam ơi, Lan bảo bối thật sự đem mình thành con trai rồi, phải làm sao bây giờ...?” Trong đầu của Lam Lạc Phượng vẫn là câu nói “tình cảm anh em đơn thuần” kia, nếu nói “em” là Lạc Triều thì “anh” ở đây tuyệt đối chính là Lăng Lan rồi.

Lăng Nhất Nam vừa nghe đến đây thì biểu tình liền bình tĩnh lại: “Như vậy mới đúng chứ, như vậy có nghĩa là Lan thiếu gia đã giả trang vô cùng hoàn mỹ rồi.”

“Nhưng mà tôi không muốn sau này lại có con dâu, tôi muốn có con rể....” Lam Lạc Phượng bi phần trả lời.

“Yên tâm, phu nhân, cho dù Lan thiếu gia có thiếu phu nhân đi nữa thì lấy khoa học kỹ thuật bây giờ vẫn có thể để thiếu phu nhân sinh ra đứa con Lan thiếu gia....” Lăng Nhất Nam đôi mắt như tỏa sáng, bắt đầu suy nghĩ nên đi đâu để tìm một cái gen ưu tú đây, sau khi có gen thì sẽ để trứng của Lan thiếu gia và thiếu phu nhân đồng thời kết hợp với tinh trùng rồi sinh ra một đôi song thai. Đương nhiên chỉ có con của Lan thiếu gia mới có thể trở thành gia chủ của Lăng gian sau này, còn concuar thiếu phu nhân thì liền bồi dưỡng để trở thành tử sĩ của Lan tiểu thiếu gia là xong...

Lam Lạc Phượng được Lăng Nhất Nam khuyên giải cũng cảm giác đúng đúng, dù sao con gái mình cho dù muốn lấy vợ hay gã chồng cũng đều không ảnh hưởng đến cháu mình, vì thế tâm tình của Lam Lạc Phượng lại sung sướng trở lại, không còn rối rắm nữa.

Vừa mới đi đến chỗ ngoặt nên Lăng Lan nghe hết đoạn đối thoại của mẹ và quản gia thì tức khắc đen mặt, những người này đang nói gì vậy....Cuối cùng cô chỉ có thể tự nói với chính mình rằng phương thức hoạt động của não cô và những người đó quả thật không cùng tần suất.

Bất quá Lăng Lan cũng không đem chuyện này để ở trong lòng, cô bây giờ mới mười tuổi, cho dù là gả hay cưới thì vẫn còn cách cô rất xa, bây giờ phải nắm chắc thời gian để cho mình có thể mạnh lên mới là đạo lý.

Thời gian trôi qua, ba năm lại đi qua! Ba năm này đã thay đổi Lăng Lan từ một đứa trẻ lùn đẹt dính trở thành một thiếu niên ngọc thụ lâm phong, lạnh lùng soái dật, so với ba năm trước, địa vị của Lăng Lan trong giới 4738 đặc cấp ban 1 cũng trở nên cực kỳ siêu nhiên, cho dù là Vũ Cảnh, hay Lý Anh Kiệt cũng chỉ có thể tạm thời tránh đứng trước mũi nhọn, cam tâm tình nguyện thừa nhận Lăng Lan là lão Đại duy nhất của đặc cấp ban 1.

Trên thực tế, ba năm này Lăng Lan cũng không dễ chịu như người khác vẫn nhìn, ban ngày cô uy phong toàn diện, nhưng buổi tối lại bị kịch, thâm vô cùng, bị Nhị hào trong không gian học tập tra tấn mỗi ngày.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 160: Chơi Lớn?

Nhị hào đạo sư không biến thái như Ngũ hào, chuyên sử dụng những chiêu thức khác nhau để tra tấn Lăng Lan, Nhị hào chỉ đơn giản dùng một chiêu lại làm Lăng Lan mỗi khi huấn luyện đều sống dở chết dở.

Không biết Nhị hào đạo sư từ nơi nào tra được đến tư liệu (tiểu Tứ khoe khoang mà cười điên cuồng, đương nhiên là từ nó rồi), đem những thứ ma quỷ, phim kinh dị ở kiếp trước của Lăng Lan huyền hóa thật, Lăng Lan nguyên bản cho rằng trải qua Ngũ hào biến thái tra tấn cô đã bách độc bất xâm, không nghĩ tới nguyên lai cô còn có nhược điểm như vậy, đối với những thứ hồn ma quỷ quái kinh sợ.

Ác quỷ là vô hình, vậy nên công kích vật lý không phải là biện pháp giải quyết nó, vậy nên cho dù thử vô số cách, thậm chí cô còn tự đâm chính cơ thể mình nhưng vẫn không thể giải quyết chúng nó, điều này khiến cô cảm thấy ghen khuất vô cùng, cô chưa từng gặp qua trường hợp nào phải bỏ tay thất thủ như vậy, cho dù là những bài huấn luyện của Ngũ hào cũng không giống như bây giờ không có đường sống.

Từ lúc bắt đầu, Nhị hào đạo sư liền không nói cho cô nên làm gì bây giờ, mỗi lần tiến vào không gian học tập thì cô liền bị Nhị hào ném đi thí luyện ở những nơi quỷ sứ khắp nơi khiến cô lại lần nữa thể nghiệm cái gì gọi là khủng bố cực hạn, rốt cuộc thể nghiệm cái gì gọi là thí luyện vô hạn, thật không phải thứ mà con người có thể chịu được.

Sau khi thử vô số biện pháp và thể nghiệm cảm giác chết 5,6 lần thì Lăng Lan rốt cuộc cũng nắm giữ được việc dùng tinh thần lực để cảm ứng, tựa hồ ẩn ẩn cảm giác được ác quỷ tồn tại, vì thế cô bắt đầu tập trung luyện tập truyền thừa về tinh thần lực mà cha Lăng để lại, cũng tại chỗ ma quỷ này mà bắt đầu dùng tinh thần lực phản kháng với ác quỷ.... Thẳng đến lúc này, Nhị hào mới hiện thân chỉ đạo Lăng Lan làm cách nào để rút tinh thần lực và phương pháp phân chia tinh thần lực.

Việc rút tinh thần lực và phân chia nó là rất một chuyện vô cùng thống khổ, mỗi lần luyện tập, Lăng Lan đều phải trải qua loại thống khổ đem tinh thần xé rách ra này, mỗi lần Lăng Lan đều đau đến nôn ra mới có thể miễn cưỡng thành công, nếu không phải bị bắt buộc không thể không làm thì có chết Lăng Lan cũng không muốn nếm thử cảm giác này lần thứ 2.

Nhưng loại tra tấn cực hạn này lại giúp Lăng Lan nhận được không ít thành công, từ lúc ban đầu chỉ có thể phân tinh thần thành hai, giờ cô đã có thể phân ra tới 3, 4, tới cuối cùng đã phân tới 12 đạo tinh thần lực. Dựa theo cách nói của Nhị hào đạo sư thì cô đã bước qua giai đoạn sơ cấp của người có năng lực tinh thần. Đương nhiên từ khi Lăng Lan thành công đem tinh thần lực vô hình phóng ra ngoài thì cô cũng có khả năng phòng ngự với các quỷ hồn vô hình, giúp cho cô có thể sinh tồn trong địa ngục quỷ khùng bố vô hạn.

Trong ba năm này, Lăng Lan cơ hồ đem tất cả những loại quỷ mà kiếp trước từng xuất hiện đều giải quyết một lần, từ lúc đầu chỉ có thể phòng thủ bị động, rồi dần dần có thể phản công, rồi tiếp tục có thể tùy ý giết những con quỷ nguy hại đến mình, trong 3 năm này, Lăng Lan thật sự đã trưởng thành rất nhanh! Trong khoảng thời gian này, Nhị hào cũng truyền lại cho Lăng Lan tất cả những chiêu thức có thể dùng khi điều khiển tinh thần lực, mà cô sau khi tiếp nhận tất cả các tri thức cũng bắt đầu sáng tạo ra những chiêu thức công kích tinh thần cho riêng mình....

Vì thế, Nhị hào đạo sư không thể không âm thầm cảm thán năng lực thừa nhận của Lăng Lan quả thật mạnh đến biến thái, vì thế Nhị hào lại tiếp tục gia tăng độ khó của các bài huấn luyện, có mấy cảnh tượng ảo có khi do chính anh tự mình ra trận....vì thế Lăng Lan một lần lại một lần ném thử tư vị chết dưới tay thần chết và nghênh đón một đợt tiến hóa mới.

Bởi vì bị áp bức, khủng bố vô hạn áp bách nên thiên phú của Lăng Lan thức tỉnh sớm hơn so với những người khác. Không chỉ có thiên phú hiểu rõ đã thức tỉnh một cách hoàn mỹ, có thể tùy ý sử dụng, mà bây giờ cô cũng thức tỉnh thêm một thiên phú mới, băng duyên. Lúc Lăng Lan nắm giữ được hoàn toàn nguyên tố băng này thì cũng là lúc trên người cô ẩn ẩn tỏa ra một cỗ hàn khí, hơn nữa khuôn mặt cũng biến hóa lạnh lùng vô cùng khiến cho một thể hệ soái ca mặt lạnh ngang trời xuất thế.

Thức tỉnh thiên phú băng duyên không chỉ khiến Lăng Lan kinh ngạc mà ngay cả những đạo sư trong không gian học tập cũng cực kỳ kinh ngạc, bởi vì bọn họ biết rõ trong thân thể Lăng Lan không hề có nguyên tố băng, như vậy làm sao cô có thể thức tỉnh thiên phú này chứ? Sau lại được Nhất hào đạo sư vô trách nhiệm đoán rằng có lẽ từ trong lòng Lăng Lan cho rằng những người mặt lạnh là người tốt, còn những người thích cười đều một bụng xấu xa cho nên nguyên tố băng mới có cảm tình tốt với cô rồi sinh ra năng lực này....

Có phải rất không đáng tin cậy hay không? Nhìn thế nào thì đây cũng chỉ là suy đoán vô trách nhiệm!

Nếu nói Lăng Lan thức tỉnh thiên phú là một điều hiển nhiên mà ai cũng biết thì điều làm người khác khiếp sợ chính là thiên phú của những người xung quanh cô. Giống như Tề Long, thiên phú “mắt thú” càng ngày càng rõ ràng, có đạo sư vỡ lòng bên cạnh chỉ đạo trong một năm nên cậu gần như đã nắm giữ hoàn toàn thiên phú này, đặc biệt là đối với những người có ý đồ tiếp cận, cậu liền có thể cảm giác được ý tưởng thật sự trong lòng đối phương, theo như cách nói của Lăng Lan thì Tề Long chính là người máy

phát hiện nói dối. Mà Tề Long dưới sự chào đón của đạo sư vỡ lòng cũng chính thức trở thành đệ tử chân truyền...

Hàn Kế Quân thức tỉnh thiên phú là sách lược, là một loại tăng cường trí tuệ, tuyệt đối có thể trở thành một tham mưu quân đoàn hoàn mỹ.

Thiên phú mà Lạc Lăng thức tỉnh khiến cho mọi người có chút ngoài ý muốn —— “ma biến”! Một khi mở ra thiên phú thì sẽ tự động có một nhân cách khác xuất hiện, có thể là đa tình, cũng có thể là vô tình, có thể là phần nộ, cũng có thể là lãnh huyết, thậm chí có một lần cậu còn biến thành một vũ khí chiến đấu, cho dù là kỹ năng công kích hay kỹ năng ra chiến thuật đều hoàn mỹ đến đáng sợ, bởi vì nhân cách đó lãnh huyết tới mức có thể dùng chính mình để tính kế người khác....

Mỗi khi Lạc Lăng mở ra thiên phú thì Tề Long liền sẽ khẩn trương vạn phần, bởi vì chỉ có “mắt thú” của Tề Long mới có thể nhận thấy được nhân cách mà Lạc Lăng đang dùng rốt cuộc là tốt hay là nhân cách xấu, nếu là nhân cách xấu, như vậy tập thể liền nhào lên đem Lạc Lăng chế ngự để miễn cho cậu làm ra chuyện đáng sợ gì, thật sự là một thiên phú vô cùng nguy hiểm! Đương nhiên việc Lạc Lăng không thể khống chế thiên phú của mình khiến cho thiên phú này gần như bị phế một nửa.... Những lúc không có Tề Long, Lạc Lăng thật sự không dám mở ra loại thiên phú này, bởi vì cậu sợ nếu mở mà có nhân cách xấu xuất hiện thì chắc chắn không ai có thể biết được, những nhân cách này đều có năng lực nguy trang, cũng chỉ có “mắt thú” của Tề Long mới là khắc tinh của thiên phú này, đương nhiên thiên phú hiểu rõ của Lăng Lan càng là khắc tinh của nó, bất quá thiên phú này của cô cũng không có ai biết đến, tất cả mọi người đều cho rằng thiên phú mà Lăng Lan thức tỉnh chính là băng duyên.

Hai người Lạc Lăng và Hàn Kế Quân cũng đều được đạo sư vỡ lòng thu làm đệ tử chân truyền, đặc biệt là Lạc Lăng, loại thiên phú nguy hiểm này làm đạo sư vỡ lòng không thể không cầu cứu sư môn, hy vọng mọi người

trong sự môn có thể nghĩ ra biện pháp tốt giúp Lạc Lăng có thể giải quyết tai họa ngầm này.

Đương nhiên thiên phú mà Tề Long và Lạc Lăng thức tỉnh đều thích hợp với việc điều khiển cơ giáp, bất quá nếu so sánh “ma biến” không ổn định của Lạc Lăng với “mắt thú” của Tề Long thì không thể nghi ngờ Tề Long vẫn giỏi hơn một bước.

Thiên phú mà Lâm Trung Khanh thức tỉnh là “ẩn nấp”, sau khi mở ra thì hơi thở của cậu sẽ biến mất vô tung vô ảnh, dựa theo cách nói của Lăng Lan thì cậu thích hợp trở thành một sát thủ.

Thiên phú của Hàn Tục Nhã chính là “bạo lực”, một khi mở ra, sức chiến đấu của cô sẽ tăng lên mấy lần, cũng coi như là loại thiên phú thích hợp cho việc điều khiển cơ giáp, bất quá mọi người đều cho rằng thiên phú này xuất hiện trên người Hàn Tục Nhã là quá mức lãng phí, điều này làm cho Hàn Tục Nhã phẫn nộ mà mở ra thiên phú tìm bọn họ pk vô số lần, quái nữ lực sĩ mỗi lần quần ấu đều dành chiến thắng vang dội liền có thể thấy thiên phú bạo lực này có sức chiến đấu mạnh đến mức nào.

Thiên phú độc đáo nhất chính là Lạc Triều, nguyên bản tất cả mọi người đều cho rằng cô gái thích ngượng ngùng, không thích chiến đấu như cô sẽ thức tỉnh loại thiên phú thiên về cuộc sống, giống như khiến người khác yêu thích, hoặc có giọng nói điều khiển cảm xúc mọi người...Cuối cùng, không nghĩ thiên phú là cô thức tỉnh là một loại thiên phú khó gặp trên người con gái, “hành giả”,cái này đại biểu rằng về sau, Lạc Triều nhất định sẽ trở thành một tinh hạm trường ưu tú.

Thiên phú của Nguyên Du Vân là “sức bền”, nhất thích hợp đánh đánh lâu dài, La Thiểu Vân là “cuồng hóa”, ngược lại hoàn toàn với Nguyên Du Vân, cậu chuyên dùng cách đánh nhanh thắng nhanh giải quyết đối phương, trực tiếp dùng thể công như mưa rề gió dữ tấn công đối phương, không am hiểu đánh lâu dài. Hà Triều Dương thức tỉnh là “hư ảo”, Lý Tinh Hoảng

thức tỉnh “ngàn dặm thần hành”, đều là những thiên phú không thể dùng để chiến đấu, cực kỳ bình thường. Bất quá bọn họ cũng vô cùng cao hứng, bởi vì trong lớp của bọn họ cũng có rất nhiều bạn học căn bản không thức tỉnh thiên phú, cũng không có dấu hiệu nào thức tỉnh tinh thần biến dị.

Hai tiểu đội của Lăng Lan và Lạc Triều có mấy người có thiên phú tương khắc nhau nên cũng thường xuyên pk với nhau, vì vậy quan hệ cũng dần dần tăng lên, bất quá bọn họ cũng tự biết, sau mười sáu tuổi mỗi người đều sẽ có hướng đi riêng của mình, bởi vì những con đường mà họ dự định đi trong tương lai là không giống nhau.

Tất cả mọi người biết em gái nhỏ nhất Lạc Triều thích Lan lão Đại, chỉ là Lan lão Đại tựa hồ không có loại ý tưởng cái này Đối Lạc Triều và bọn họ đều đối xử bình đẳng, điều này làm cho bọn họ có chút tiếc hận, dù sao bọn họ cũng rất yên tâm khi giao em gái Lạc Triều đáng yêu cho Lan lão Đại.

Một ngày này, Lăng Lan đang ở trên thế giới ảo nghiên cứu một số chương trình học thì nghe thấy liên lạc khí của mình vang lên.

Lăng Lan nhìn qua, là Lạc Lãng, bình thường mỗi khi có việc muốn liên lạc với cô thì sẽ có Tề Long, hoặc là Hàn Kế Quân phụ trách, Lạc Lãng gần như chưa bao giờ chủ động gọi cho cô, không biết thằng nhóc này tìm cô chuyện gì..... Lăng Lan bấm chấp nhận cuộc gọi tò mò hỏi: “Lạc Lãng, tìm tớ có việc gì?”

“Lão Đại, mau tới nhà ăn học viện, Tề Long và học sinh cấp 10 đang chuẩn bị đánh nhau... Đối phương có tới hai mươi mấy người!” Giọng nói Lạc Lãng có chút sốt ruột, Tề Long quả thật rất mạnh, nhưng đối phương có nhiều người như vậy, chỉ sợ cũng khó địch lại đối phương.

“Bình tĩnh một chút, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lăng Lan bình tĩnh mà trả lời.

“Có một học sinh ban 2 khóa chúng ta không cẩn thận đụng phải bọn họ, rồi không biết nói chuyện thế nào mà mọi việc bắt đầu ầm ĩ lên, một chị khóa trên liền tát bạn học của chúng ta mấy cái, vừa đúng lúc Hàn Tục Nhã có mặt ở đây, cậu ấy nhìn không quen liền ra mặt, lão Đại, cậu cũng biết tính tình Hàn Tục Nhã nóng nảy, nói được mấy câu thì mọi mấy người kia thiếu chút động tay chân đánh Hàn Tục Nhã, vậy là Tề Long ra tay, sau đó bọn họ lập tức gọi ra hai mươi mấy người bao vây Tề Long, yêu cầu Tề Long phải quỳ xuống nói xin lỗi! Họ còn muốn giáo huấn mấy tên học đệ kiêu ngạo chúng ta” Lạc Lăng đem sự việc phát sinh nói qua cho Lăng Lan.

“Đã biết, tớ lập tức đây! Còn có, tận lực kéo dài thời gian!” Lăng Lan phân phó Lạc Lăng xong liền cắt đứt liên lạc khí, cô nghĩ nghĩ, sau đó trực tiếp liên hệ Vũ Cảnh, “Vũ Cảnh, báo cho những đồng học ban 1 và ban 2 đến tập hợp ở nhà ăn của học viện!”

“Hả? Được!” Vũ Cảnh kinh ngạc một chút, sau đó lập tức trả lời, tiếp theo lại hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy? Để cho hai ban đồng thời đều đi qua?”

Khóe miệng Lăng Lan lộ ra nụ cười xảo trá: “Có muốn đi chơi một ván lớn với tớ không?”

“Chơi lớn?” Vũ Cảnh lập tức lên tinh thần.

“Tớ rất hiếu kì, cuộc chiến dùng vũ khí để chiến đấu trong học đã biến mất từ mấy trăm năm trước là cái dạng gì.” Lăng Lan cười có chút âm trầm, lúc này, trên người cô ần ần có bóng dáng của Ngũ hào đạo sư.

“Đấu đại giới!” Vũ Cảnh la hoảng lên, toàn thân bị mồ hôi lạnh làm ướt nhẹp.

“Như thế nào? Không dám chơi?” Giọng nói Lăng Lan tựa như trào phúng, phần nhiều lại giống ma quỷ dụ hoặc.

Trái tim Vũ Cảnh đập kịch liệt, trong lòng đều nghĩ về cuộc chiến đấu đại giới, cậu lăm băm đôi chút rồi nuốt một ngụm nước miếng: “Được, ông đây quyết định bởi cậu chơi! Đối thủ là ai?”

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 161: Đấu Đại Giới!

“Năm mươi! Bọn họ nhìn năm bảy chúng ta không vừa mắt, bắt nạt một cô gái ban 2 để khiêu chiến với chúng ta....” Lăng Lan nghe Lạc Lăng kể toàn bộ sự kiện liền biết năm mươi đang ra oai phủ đầu với mình.

“Năm mươi..... Lan lão Đại, cậu quả nhiên là lão Đại, Vũ Cảnh tớ hoàn toàn phục cậu!” Vũ Cảnh nguyên bản cho rằng chỉ là cùng năm tám đấu đại giới thôi, không nghĩ tới đối tượng Lăng Lan khiêu chiến lại là hơn mình nhiều như vậy, trực tiếp khiêu chiến với năm mươi mạnh nhất, loại dũng khí này khiến Vũ Cảnh hoàn toàn tâm phục khẩu phục.

“Vũ Cảnh, nghe nói ban 2 có rất ít có tinh thần biến dị (là thiên phú thức tỉnh theo cách nói của Liên Bang), ngay cả ban 1 cũng có hơn một nửa người không có dấu hiệu rõ ràng?” Lăng Lan nói sang chuyện khác.

Vũ Cảnh cảm xúc có chút hạ xuống: “Đúng vậy, mấy năm nay các bạn học có tinh thần biến dị càng ngày càng ít, nếu trước mười sáu tuổi không có biến dị thì chỉ sợ mất khả năng điều khiển cơ giáp....” Không có tinh thần biến dị thì cho dù cố gắng luyện tập điều khiển cơ giáp thì cũng chỉ có thể đột phá đến trung cấp, cho nên 16 tuổi chính là lúc ghi danh vào các trường quân giáo, trường quân giáo cũng sẽ không đặc cách thu dưỡng học sinh ban 1.

“Có đôi khi những cuộc chiến tàn khốc lại có thể khiến có người đại phá...Đấu đại giới chính là một cơ hội tốt.” Lăng Lan ầm ầm nói ra nguyên

nhân cô muốn tiến hành đấu đại giới.

Vũ Cảnh ánh mắt sáng ngời, đối với Lăng Lan càng thêm bội phục, cậu lập tức vỗ ngực nói: “Lan lão Đại, yên tâm, tớ sẽ kêu gọi tất cả học sinh đồng cấp tới.....”

Có thể nói Vũ Cảnh ở trong toàn khối rất được lòng mọi người, quan hệ giữa cậu và các tiểu đội khác cũng rất tốt, nếu như trong đồng học có bạn học nào gặp khó khăn không thể giải quyết thì đều tìm cậu để giúp đỡ, nếu cậu bất lực không thể làm gì thì mới cần thận nhờ đến sự giúp đỡ của Lăng Lan.

Không có biện pháp, tuy Lăng Lan chưa bao giờ gây khó dễ hay ỷ mạnh với mọi người, nhưng nhìn khuôn mặt lạnh lùng, ẩn ẩn toả ra hàn khí, ánh mắt đậm đặc khiến các bạn học thật không dám lại gần. Dù sao, mọi người cũng càng ngày càng lớn và mạnh hơn, vì vậy bọn họ càng cảm giác được sự chênh lệch về thực lực giữa mình và Lăng Lan, bọn họ cũng biết thực lực của Lăng Lan đã mạnh vượt ra khỏi phạm vi của học sinh ở học viện đồng quân, điều này khiến cho bọn họ không tự chủ mà sinh ra một loại áp lực. Thậm chí bọn họ còn cảm thấy đối mặt với Lăng Lan còn đáng sợ hơn là đối mặt với các giáo viên trong trường.

Đây cũng là nguyên nhân Lăng Lan muốn để Vũ Cảnh thông báo với các bạn học, ai bảo người ta có nhân duyên tốt hơn cô chứ. Đương nhiên một phần nguyên nhân nữa cũng là vì Lăng Lan chỉ có số liên lạc với Vũ Cảnh (trừ những tiểu đệ), những bạn học khác cô thật sự không biết phải liên lạc như thế nào.

Sau khi sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa, lúc này Lăng Lan mới rời đi thế giới ảo, mang giày bay ròng rọc, nhanh chóng rời khỏi nhà.

Lăng Lan vừa dẫm giày ròng rọc bay lên không thì liền nhìn thấy nhiều bạn học từ khu biệt thự ký túc xá nhận được thông báo của Vũ Cảnh mà

bay ra.

“Lan lão Đại!” Tất cả mọi người dừng lại, vẻ mặt sùng bái chào hỏi cô, nếu nói Tề Long là chiến giả hàng đầu của giới 4738, Vũ Cảnh là Đế Trụ trung kiên thì Lăng Lan chính là Định Hải thần châm của niên cấp bọn họ. Chỉ cần có Lăng Lan thì lòng tự tin của mọi người như được bơm đầy trở lại mười phần.

“Ừm, tất cả mọi người đã tới?” Lăng Lan dừng giày lại, đứng chờ trên không, không đến một phút, bên người cô đã tụ tập hơn ba mươi học sinh.

“Gần đủ cả, có mấy người đi trước.” một đồng học trong đó nói, “Còn có mấy người đang tới.”

“Chúng ta đây đi thôi!” Lăng Lan nhàn nhạt nói, sau đó khởi động lại giày bay rỗng rọc, hướng về khu nhà ăn cao cấp/

“Đi!” Mấy đồng học theo sau hô một tiếng rồi ba mươi mấy người cùng dùng giày bay bay khắp nơi trong học viện theo Lăng Lan.

Lúc này, ở khu nhà ăn cao cấp của học viện, một vòng học sinh mười lăm mười sáu tuổi mặc đồng phục màu đỏ đứng ở ngoài, có đứng, có ngồi, có dựa, có nằm, giống như đang đem một khu vực vây lại. Mà ở giữa khu vực này, có một người đang đỉnh đạc, cao cao tại thượng ngồi, đối diện người đang ngồi đó mà một thiếu niên áo đỏ, vẻ mặt có hơi trẻ một chút cùng với những thiếu nam thiếu nữ cùng tuổi đang đứng phía sau, đồng phục màu trắng hay đỏ đều có

“Như thế nào, Tề Long, mày muốn đem chuyện này xử lý sao?” Một học sinh cấp 10 đứng bên cạnh cười lạnh hỏi.

Tề Long nhếch miệng lộ ra nụ cười thuần hậu nói: “Đàn anh, mặc kệ sự tình phát sinh như thế nào, hiện tại, đánh cũng đánh, mắng cũng mắng, có phải nên thu tay lại hay không?” Dù sao cậu cũng không phải là người khơi

mào cuộc chiến này nên Tề Long cũng không sợ hãi, dù sao nếu cứ để mọi chuyện náo loạn như hồi nãy thì bạn gái ban 2 kia chắc chắn sẽ bị thương, cậu rat ay ngăn lại cũng chỉ vì không muốn thấy có con gái bị thương trước mặt mình.

“Tề Long, lớn mật! Dám dùng khẩu khí này để nói chuyện với đàn anh sao?” Có người bị lời nói của Tề Long kích thích, kích động nhảy dựng lên lớn tiếng mắng.

“Đàn anh suy nghĩ nhiều quá!” khoe miệng Tề Long lộ ra một tia cười trào phúng, lúc này cho dù ngốc tới mấy thì cậu cũng nhận ra đối phương đang cố ý chinh mình, nghĩ bọn họ chỉ mới năm bảy, mới bước vào khu vực cao cấp thì muốn ra oai phủ đầu chứ gì.

“Tề Long! Mày.....” Loại thái độ này của Tề Long làm mấy người năm 10 nổi trận lôi đình, đây thật sự là những học sinh mới tiến vào khu vực cao cấp sao? Nhớ trước đây lúc bọn họ mới vừa lên khu cao cấp thì cũng bị những đàn anh năm mười bắt nạt, ai cũng phải cung kính hèn mọn cúi đầu, vì sao bây giờ tới phiên bọn họ ra tay chèn ép người khác thì lại đụng phải đám không biết trời cao đất dày này chứ?

“Tề Long, đừng quá kiêu ngạo! Tuy rằng mày là người đứng đầu của năm bảy nhưng trong mắt tụi tao mày cái gì cũng không phải...” Người đi đầu vẻ mặt tối tăm nói: “Nếu chúng tao muốn đối phó với mày thì mày cũng chỉ như con sâu đáng thương bị tụi tao đạp thôi... Thức thời chút đi, quỳ xuống sửa tiếng chó cho tụi tao!”

“Quỳ xuống!”

“Quỳ xuống!”

“Quỳ xuống!”

Tiếng quỳ xuống vang lên hết đợt này tới đợt khác vang vọng khắp nhà ăn của học viện, học sinh năm mười bảy giờ đều như có chung kẻ thù, tất cả đều hướng về phía người cầm đầu năm bảy Tề Long gây áp lực.

Tất cả học sinh của những năm khác ngồi chung với nhau trong một góc không dám ra tiếng, một màn này chính là truyền thống mà mỗi năm đều diễn ra một lần, là người đứng đầu khu cao cấp-năm mười ra oai phủ đầu với những học sinh năm bảy mới lần đầu tới khu cao cấp, đây chỉ mới là bắt đầu thôi, đương nhiên những người từng trải qua năm bảy ở học viện đồng quân đều phải chịu loại đãi ngộ này.... Lúc bọn họ năm bảy cũng từng phải thừa nhận loại đãi ngộ này, tư vị tuyệt đối không tốt chỗ nào. Nhưng đây là khu cao cấp, ai là người mạnh thì người đó có tiếng nói!

Ở chỗ này không có bất cứ giáo viên nào những tay vào loại chèn ép và tranh cãi ngầm này, theo bọn họ, những học sinh tiến vào khu cao cấp đều có nghĩa là đã tốt nghiệp, những điều học viện có thể dạy thì đều đã dạy hết rồi, con đường về sau của học sinh là do học sinh chọn, đều dựa vào chính bản thân học sinh mà đi, có thể nói khu cao cấp này chính là ột thế giới thu nhỏ, là một thế giới thuần túy chỉ dùng thực lực để nói chuyện mà không có đạo lý. Đây cũng là lý do vì sao mỗi năm đều có một màn học sinh năm mười áp bách học sinh năm bảy, nó cũng trở thành một truyền thừa màu đen, trước đây chịu nhục như thế nào, bây giờ phải khiến cho những đàn em chịu loại nhục nhã đó.

Cho nên, những học sinh năm bảy cho dù có là thiên chi kiêu tử của trung cấp thì lần đầu tiên tới khu cao cấp đều phải kẹp chặt đuôi mà chịu nhục!

“Ha ha ha ha..... Quỳ xuống? Lão Đại của tôi từng nói, đàn ông nam tử hán chỉ có thể chết đứng mà không thể sống quỳ!” Nụ cười trên mặt Tề Long biến mất, cậu có thể thoái nhượng nhưng không có nghĩa là cậu đánh mất tự tôn và ngạo cốt.

“Nếu như vậy tao cũng muốn nhìn xem xương cốt của Tề Long mà cứng đến độ nào!” Người cầm đầu năm mươi vừa nói xong thì trong đám người vây quanh, bảy tám người xoa xoa tay bước ra, hầm hè chuẩn bị đánh Tề Long.

Tề Long thấy thế lập tức làm tư thế phòng ngự, trong miệng hừ lạnh nói: “Tôi cũng muốn biết, các đàn anh rốt cuộc mạnh đến mức nào mà có thể làm Tề Long tôi khuất phục...”

“Không tồi, Lạc Lăng tở cũng muốn nhìn một chút!” Lạc Lăng biết đã không có biện pháp kéo dài, cũng xoay người lao ra phía trước, đứng ở bên người Tề Long, giơ nắm tay chuẩn bị cùng đồng bạn chiến đấu.

Hàn Tục Nhã cũng đột nhiên nắm tay lại đi ra, lớn tiếng nói: “Còn có tở, ây da, tở thích nhất là mấy vụ quần ẩu này nha!” Cô khinh thường nhất là mấy thằng đàn ông chuyên ỷ mạnh hiếp yếu, khi dễ con gái người ta, mà mấy tên “đàn anh” này có hành vi chẳng khác gì những kẻ cô thống hận, cô cũng không thể nhìn nữa.

Lạc Triều đối mặt với loại trường hợp bị bao vây cũng bị kinh sợ làm sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng dù vậy vẫn kiên định đỡ bạn học bị thương bên cạnh, một bước cũng không lùi. Cô cũng không quên Lan lão Đại từng nói với mình một câu: “Chạy trốn không phải là cách để đối mặt với sợ hãi!”

“Thật là một đám kiêu ngạo, chỉ mới là người đầu bảng của năm bảy thôi mà nghĩ rằng cả học viện là thiên hạ của mình sao?” Một học sinh năm mười hô lớn, càng nhìn thấy mấy kẻ có cốt khí thì bọn họ càng muốn phá hủy, lúc trước bọn họ đã phản kháng không thành công, dựa vào cái gì mà năm bảy đợt này có thể thành công chứ?

“Giáo huấn nó!”

“Giáo huấn nó!”

“Giáo huấn nó!”

Học sinh năm mười đều muốn ra oai phủ đầu với năm bảy, toàn nhà ăn tức khắc bị tiếng “Giáo huấn nó!” bao trùm.

“Nếu các đàn anh năm mười đã muốn giáo huấn năm bảy chúng tôi như vậy thì năm bảy chúng tôi làm sao không tiếp đón chứ!” Một giọng nói lạnh lẽo từ bỗng lớn vọng vào.

Tề Long kinh hỉ mà quay đầu nhìn, nhìn thấy hình bóng quen thuộc kia thì la lớn: “Lão Đại, cậu đến rồi.”

Từ cánh cổng, nhiều học sinh mặc đồng phục màu đỏ ủa vào, đi đầu đúng là Lăng Lan!

Nhìn thấy học sinh năm bảy ủa vào nhiều người, người đi đầu năm mười sắc mặt hơi đổi: “Chẳng lẽ năm bảy muốn phản kháng sao?”

“Phản kháng? Ở trong mắt tôi, các người còn chưa đủ tư cách để tôi phải dùng mấy từ này!” Lăng Lan vừa nói xong thì tất cả học sinh năm mười đều cùng ồ lên, thẳng nhóc năm bảy này ở đâu ra mà kiêu ngạo cuồng vọng như vậy, xem ra không giáo huấn bọn này là không được.

“Nếu mấy người muốn đánh đến như vậy thì bọn tôi sẽ cho mấy như ý, năm bảy chúng ta hướng năm mười các người, như các người mong muốn, chúng ta bảy niên cấp khiêu chiến với năm mười các người, dùng trận chiến đấu đại giới!”

“Dùng trận chiến đấu đại giới?” Học sinh năm mười có chút mê mang rồi như đột nhiên nhớ tới cái gì, hoảng sợ mà hô to: “Tụi mày điên rồi!”

Người đó nhìn số người đang đứng bên cạnh Lăng Lan thì tức khắc nhẹ nhõm: “Không nhìn nhìn Lăng Lan bên người nhân số, tức khắc thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Không, tụi mày không có khả năng đề xuất khiêu chiến

thành công, để đấu đại giới mà chỉ bằng chừng này người, không có khả năng...” Để có thể mở hình thức đấu đại giới, ban khiêu chiến cần chiếm được 95% sự đồng tình từ học sinh 2 lớp đặc cấp ban 1, ban 2 mới có thể thông qua.

“Không sai, chúng tôi chính thức hướng mười năm các người khiêu chiến đấu đại giới!” Một giọng nói khác từ phía sau Lăng Lan vang lên, nguyên lai Vũ Cảnh đã mang theo các học sinh khác chạy tới, đại bộ phận đều mặc đồng phục màu trắng của ban 2.

Vũ Cảnh sở dĩ tới trễ là vì phải liên hệ với mấy học sinh ban 2, nếu dùng đến đấu đại giới thì cần phải có sự đồng thuận của 95% học sinh của hai lớp đặc cấp 1, 2, cho nên sau khi bàn bạc với những tiểu đội trong ban 2, mọi người mới chạy tới.

“Tụi mày điên rồi, điên hết rồi!” Học sinh năm mươi vẻ mặt sợ hãi, bọn họ chỉ muốn ra oai phủ đầu với học sinh năm mươi thôi, tuyệt đối không muốn mở ra trận đấu đại giới đó, nó mà mở ra thì nhất định sẽ chết người.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 162: Vì Tôn Nghiêm Mà Chiến!

Gần trăm năm nay, những mâu thuẫn trong học viện chưa bao giờ lớn đến mức phải dùng trận đấu đại giới, một phần nguyên nhân chính là bởi vì đấu đại giới quá huyết tinh, quá tàn khốc, là đem tất cả học sinh của 2 niên cấp cùng kéo vào tiến hành một trận đại hỗn chiến! Hỗn chiến là lúc con người không có biện pháp khống chế chính mình, hoảng sợ, phẫn nộ, khuất phục, sỉ nhục, các loại nhân tố sẽ làm con người mất khống chế. Trong lịch sử, mỗi khi đấu đại giới xuất hiện thì con số tử vong trong trận đấu là một con số không tưởng.

Đương nhiên khi Lăng Lan vừa nhắc tới đấu đại giới thì không chỉ có năm mươi kinh ngạc mà ngay cả năm bảy cũng kinh ngạc. Những người đi theo Lăng Lan tới đây đều ngạc nhiên, bọn họ chỉ được thông báo có một bạn nữ ban 2 bị năm mười khi dễ nên lòng đầy căm phẫn dứt khoát chạy qua hỗ trợ, không nghĩ tới 2 người Lăng Lan và Vũ Cảnh đi đầu lại đem chuyện này làm ra lớn đến như vậy.

Nhưng không hiểu sao trong lòng mọi người nhiệt huyết không tự chủ được mà sôi trào, đấu đại giới, trận đấu khiến cho người khác nhắc tới là giết mình sắp được bọn họ tái hiện lại.....Thật là đã ghiền!

“Anh Từ, số học sinh đồng thuận theo bọn họ chưa đủ, mới 89 người thôi.....” Một học sinh năm mười năm lặng lẽ nhắc nhở người đi đầu không cần ngạc nhiên, đây rất có thể chỉ là thủ đoạn đe dọa của bọn năm bảy, bọn họ không thể tự mình rời rã ngay đầu trận tuyển được.

Người tên anh Từ được bạn học nhắc nhở thì nhìn kỹ số người mặc áo đỏ, quả nhiên chỉ mới 89 người. Đúng vậy, ai mà ngu đến mức lấy mạng của mình để đem ra làm trò chơi chứ, nói đấu đại giới thì liền đấu sao? Cho dù muốn đấu cũng phải xem đám năm bảy này có phải là đối thủ của năm mười hay không, muốn chơi thì chính là tìm chết rồi. Đám nhóc con muốn dọa bọn họ lùi sao, muốn bọn họ lùi bước không chiến mà bại sao, cậu không thể trúng kế được, như thế là diệt hết uy phong của năm mười bọn họ, vì thế anh Từ ngửa mặt lên trời cười dài: “Ha ha ha..... Buồn cười, tội mày mà cũng dám khiêu chiến đấu đại giới với tội tao sao, để xem tội mày có tập hợp đủ 95 người không rồi hãy nói, nếu thành công khiêu chiến thì chúng ta sẵn sàng bồi!”

Năm mười nguyên bản còn đang xôn xao khi nghe nhắc tới đại giới đấu, bất quá sau khi bàn bạc với nhau, tất cả cũng dần bình tĩnh trở lại, nghe người đi đầu nói cũng sôi nổi la lên: “Đúng vậy, tội tao chờ”

“Hừ... Có trò chơi mới vui như vậy làm sao có thể thiếu Lý Anh Kiệt ta chứ!” Một giọng nói ngả ngón từ ngoài cửa vang lên, đám người Lăng Lan Vũ Cảnh đều hắc tuyến, thằng nhóc Lý Anh Kiệt này lúc nào cũng thích làm màu, thực muốn bị ăn đòn mà.

Bất quá tiểu đội Lý Anh Kiệt chạy tới cũng đồng nghĩa với việc ba tiểu đội mạnh nhất của giới 4738 chính thức bắt tay hợp tác với nhau, mà giờ phút này, nhân số của năm bảy cũng vừa lúc đạt 95 người, nếu như mọi người cùng đồng ý thì đã đạt điều kiện thấp nhất để khởi động trận đấu đại giới.

“Các bạn học, từ sau khi tiến vào khu cao cấp, các cậu cũng cảm giác được mình bị những năm trên chèn ép, không ít người hoặc nhiều hoặc ít cũng đều bị thiệt thòi, Lăng Lan lão Đại từng nói qua, người phải có ngạo cốt. Tình nguyện đứng chết, cũng không thể khuất nhục mà sống quỳ. Bởi vì đây là tôn nghiêm của chúng ta, kiêu ngạo của chúng ta. Một khi mất đi, liền không xứng trở thành một quân nhân đủ tư cách... Mà đồng quân

chúng ta là gì? Là cái nô bì dưỡn nhữn quân nhân đũ tư cách Các cậu nũ đũ mặ vớ loạ tìn hưỡn nà, chúng ta cũ thể khuấ phục hay không?” Vũ Cảnh đũt nhiên cao giọng nũ.

“Không thể!”

“Không thể!”

“Không thể!” Học sinh năm bảy bị lữ nhắ của Vũ Cảnh làm phẩn nộ ngậ trời, tất cả đũu nắ tay lên hũ không thể.

“Chúng ta cũ muổn cầm lấ vũ khí lên bảo vệ tôn nghiêm của chính mình hay không? Đũ cho nhữn người khác biế, chúng ta tuy rằng là thành viên mới của khu cao cấp, nhữn tuyệt không cho phép bị khinh thường.” Vũ Cảnh tiế tục kích đũn.

“Đấu đạ giới!” Không biế là ai cao giọng hũ một câu nà, sau đũ tất cả học sinh năm bảy cùng nhau hũ: “Đấu đạ giới! Đấu đạ giới! Đấu đạ giới!”

Chỉ cũ khởi xũn đấu đạ giới thì năm bảy và năm mũi mới cũ địa vị bằng nhau, tiế hành quyết đấu công bằng.

“Nhũ vậy hãy cùng chọn đũn ý đấu đạ giới đi.” Vũ Cảnh giờ cao tay phải lên, lộ ra liên lạc khí, phát ra thư khiêu chiến đấu đạ giới vớ học sinh năm mũi.

Tất cả thành viên của lớp đặ cấp đũn thờ nhận đũc thông báo cũ đũn ý khởi đũn đấu đạ giới hay không, mọi người đũu quyết đũn ấ “đũn ý”, cho dù là nhữn học sinh đặ cấp không chạy tớ đầ thì cũng nhận đũc thông báo nà thông qua liên lạc khí.

Ở một góc nào đũ trong khu biế thự ký túc xá, trên bãi cỏ xanh, một thiếu niên mặc đũn màu trắng đũt nhiên cảm thấy tay của mình bị rung

nhẹ, cậu nhàm chán mở liên lạc khí nhìn nội dung bên trong, tức khắc, cậu như nhảy dựng lên: “Đấu đại giới? Ha ha, thật có ý tứ, không nghĩ tới mấy người ban một lại quyết đoán đến như vậy, mình cũng phải đi tham dự nào nhiệt mới được.” Tuy không biết ai ở lớp đặc cấp ban 1 lớn gan khởi xướng như vậy nhưng cậu vẫn quyết đoán chọn đồng ý, sau đó dậm chân một cái rồi biến mất trên mặt cỏ.

“Trận đấu đại giới do năm bảy khiêu chiến năm mười, số người năm bảy đồng ý: 97 người, số người đã vượt qua yêu cầu thấp nhất, trận chiến đấu đại giới chính thức được khởi động!”

Ở khắp nơi trong học viện, những học sinh năm bảy, cho dù là ban đặc cấp, ban ưu tú hay ban bình thường thì tất cả liên lạc khí đều thu được tin tức về trận đấu đại giới, khiến cho học sinh năm bảy đều nhảy dựng lên....

Sau đó, tiếng cảnh báo khắp tòa học viện đều được kéo vang, kêu liên tiếp 3 phút mới ngừng lại! Mọi người bị cảnh báo kinh người này làm hoảng hốt từ các góc chạy ra, không ngừng dò hỏi người bên cạnh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đáng tiếc trừ bỏ năm bảy năm mười thì tất cả học sinh đều mù mịt, không hiểu.

Đang ở lúc này, một giọng nói nữ máy móc vang lên khắp trên không của toàn bộ học viện:

“Cảnh cáo, một giờ sau, trận đấu đại giới giữa năm bảy và năm mười sẽ chính thức mở ra, trận chiến sẽ diễn ra liên tục hai mươi bốn tiếng đồng hồ, mời tất cả những học sinh không tham gia trận đấu đại giới chú ý, trong vòng một giờ phải nhanh chóng tiến vào khu ký túc xá, những học sinh năm bảy và năm mười không tham dự trận đấu đại giới cũng mời trở về khu ký túc xá! Sau một giờ, khu ký túc xá sẽ bị phong tỏa hoàn toàn và trở thành khu an toàn duy nhất trong quá trình diễn ra trận đấu đại giới, bất luận người nào cũng không được dùng quy tắc của đấu đại giới trong khu ký túc xá, nếu không sẽ chịu sự trừng phạt nghiêm khắc!”

Tiếng cảnh báo của học viên vang liên tục 3 lần, toàn học sinh trong học viện tức khắc ồ lên, có những học sinh cấp thấp không hiểu đấu đại giới là gì nhanh chóng dùng liên lạc khí để tìm kiếm những tài liệu liên quan, lúc biết sự tàn khốc của trận đấu đại giới thì mặt mày đưa trẻ trở nên tái nhợt.

Rất nhanh, một đoạn ghi âm vang lên ở học viện, đúng là những lời nói mà Vũ Cảnh đã nói với những học sinh đặc cấp ở nhà ăn:

“Các bạn học, từ sau khi tiến vào khu cao cấp, các cậu cũng cảm giác được mình bị những năm trên chèn ép, không ít người hoặc nhiều hoặc ít cũng đều bị thiệt thòi, Lăng Lan lão Đại từng nói qua, người phải có ngạo cốt. Tình nguyện đứng chết, cũng không thể khuất nhục mà sống quỳ.”

“Chúng ta có muốn cầm lấy vũ khí lên bảo vệ tôn nghiêm của chính mình hay không? Để cho những người khác biết, chúng ta tuy rằng là thành viên mới của khu cao cấp, nhưng tuyệt không cho phép bị khinh thường.”.....

“Đấu đại giới! Đấu đại giới! Đấu đại giới!”

Cuối cùng là tiếng hô đấu đại giới của học sinh, nó như liều thuốc tinh thần tác động đến toàn học sinh, nhất là học sinh năm bảy, từ ban ưu tú đến ban bình thường. Quả thật từ lúc bọn họ tới nơi này thì đã chịu rất nhiều ức hiếp từng những người năm trên, bọn họ vẫn luôn nhẫn nại, khuất nhục nhưng lúc này toàn bộ bạo phát.

Đấu đại giới, đó là cơ hội cho học sinh cấp thấp bọn họ báo thù! Bọn họ âm thầm xiết chặt nắm tay, cho dù chết cũng phải kéo những kẻ từng bắt nạt mình cùng xuống địa ngục!

“Địa điểm tập hợp của năm bảy là khu N của quảng trường Nhật Nguyệt! Địa điểm tập hợp của năm mười là khu E của quảng trường Tự Do!” Cuối cùng, đầu não học viện đưa địa điểm tập hợp của 2 năm cấp, tất cả mọi người bắt đầu hành động. Nếu nói năm bảy trăm mặc chuẩn bị đối mặt với

áp lực của trận chiến thì học sinh năm mười rõ ràng hoảng loạn và thiếu kiên nhẫn hơn nhiều.....

“Chết tiệt, mấy kẻ năm bảy đó tuyệt đối là đồ điên!” Đại bộ phận học sinh năm mười đều có loại ý tưởng này, nếu không phải là đồ điên thì không ai khởi xướng loại trận đấu đại giới.

Bất quá những năm cấp khác trong khu cao cấp lại kinh nghi, bọn họ đều không nghĩ tới năm bảy mới lên năm nay lại tâm huyết như thế, tình nguyện khởi động trận đấu đại giới tàn khốc cũng không chịu khuất phục thỏa hiệp, nhận sự khinh nhục từ những người khóa trên... Chẳng lẽ năm nay khu cao cấp muốn đổi trời sao?

Thậm chí có không ít người trong lòng ẩn ẩn hối hận, nếu lúc trước khi bọn họ chịu vũ nhục từ năm mười mà cũng có thể dùng đấu đại giới để khiêu chiến như bây giờ thì có phải bọn họ sẽ không giống bây giờ mà thậm chí còn mạnh hơn không?

Tại nhà ăn của giáo viên, nhóm giáo viên đang an tĩnh ngồi ăn chung với ngài viện trưởng như mỗi ngày.

Mọi người đang vui vẻ ăn uống thì đột nhiên chuông cảnh báo của học viện vang lên, viện trưởng kinh hách đứng bật dậy, đồ ăn trong miệng trực tiếp nhổ ra cả giận nói: “Đây là có chuyện gì?”

Chẳng lẽ đầu não động kinh? Hay có kẻ nào không có mắt dám công kích học viện đồng quân?

Viện trưởng nhanh chóng nhìn thấy liên lạc khí của mình run lên, ông nhìn vào, là đội trưởng đội cơ giáp vương bài chuyên bảo vệ học viện: “Viện trưởng, đã xảy ra chuyện gì?”

“Tôi cũng muốn hỏi cậu, chẳng lẽ bên ngoài lại có người xâm nhập vùng trời học viện?” Viện trưởng đại nhân nhớ tới sự kiện Lăng Lan bảy năm

trước, Lăng gia kia thế nhưng lớn mật trực tiếp điều khiển cơ giáp tiến vào vùng trời của học viện quốc gia, làm cho bọn họ sợ bóng sợ gió một thời gian.

“Không có, chúng tôi đã dùng radar tìm tòi bên ngoài, hết thấy bình thường, không có bất cứ vật thể không rõ nào tới gần học viện. Có phải vấn đề từ trong học viện hay không?” Người đội trưởng đội cơ giáp thông báo tình huống bên ngoài rồi đưa ra nhận định của mình với viện trưởng.

“Đã biết, các cậu hãy chuẩn bị mọi thứ thật tốt, tôi sẽ đi hỏi đầu não của học viện” Viện trưởng còn chưa nói xong, thì liền nghe tiếng thông cáo của đầu não của học viện trong nhà ăn vang lên:

“Cảnh cáo, sau một giờ, trận chiến đấu đại giới giữa năm bảy và năm mười sẽ chính thức mở ra, thời gian diễn ra liên tục là hai mươi bốn tiếng đồng hồ.....”

“Đấu đại giới? Là cái thứ đã không xuất hiện từ mấy trăm năm trước?” Tất cả các giáo viên đều hai mặt nhìn nhau, bọn họ cũng chưa từng nhìn thấy trận đấu đại giới trong lịch sử này, chỉ từng nghe thấy tên gọi nên cũng không biết chỗ đáng sợ của đấu đại giới là gì.

“Trời ơi, là đứa điên nào khởi xướng?” Viện trưởng sắc mặt đại biến, kinh hãi dựng lên. Ông đã từng xem qua những hồ sơ tuyệt mật nói về đấu đại giới, mỗi lần đấu đại giới diễn ra thì thực lực của học sinh thật sự đã tăng lên gấp bội nhưng đồng thời, con số người chết cũng thật ghê người, cho nên mỗi đời hiệu trưởng đều cực kỳ phòng bị loại đấu đại giới này, bọn họ tình nguyện những học sinh của mình vững vàng mà phát triển, cũng không muốn dùng loại thủ đoạn tàn khốc này bức bách bọn họ trưởng thành. Đây cũng là nguyên nhân mà trăm năm nay đấu đại giới biến mất.

Viện trưởng liên lạc với đầu não, tìm người khởi xướng trận đấu cùng với địa điểm.

Màn hình lớn trong nhà ăn đột nhiên sáng lên, sau đó hình ảnh Lăng Lan, Tề Long, Vũ Cảnh giăng co với năm mươi xuất hiện, đám người đặc cấp ban 1,2 cũng đều xuất hiện, một người cũng không thiếu, đều xuất hiện trong đoạn phim....

“Oa, dựa vào, tất cả thành viên của đặc cấp năm bảy đều lên sân khấu rồi.” Nhìn học sinh năm bảy đồng lòng như vậy, nhóm giáo viên nhin không được mà lộ ra biểu hiện tán dương, loại đồng lòng này khiến bọn họ nhớ tới các chiến hữu đồng sinh cộng tử trên chiến trường....

Tốt tốt tốt! Quả nhiên không hổ là con của thằng nhóc đó! Viện trưởng nhìn bóng dáng của Lăng Lan nhin không được hút một hơi. Viện trưởng chính là con cáo già, chỉ cần nhìn thấy mấy chữ “năm 7” liền biết ai là người chủ đạo khơi mào trận chiến đấu đại giới này.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 163: Đấu Đại Giới Mở Ra!

Trong lòng viện trưởng tuy kinh giận nhưng lại khó nén được vui mừng đối với hậu đãi của người bạn đã mất sớm năm đó, ông nhanh chóng thu lại cảm xúc, đối với những giáo viên còn đang ngốc lảng ngời bất động lớn tiếng trách mắng: “Ăn cái gì mà ăn, còn không đứng lên cho tôi....”

“A.....” Nhóm giáo viên bị hình tượng cuồng bạo mới của viện trưởng làm kinh ngạc và sửng sốt lẫn lộn... Không nghĩ tới người luôn luôn ôn hòa như hiệu trưởng cũng có lúc nổ bạo như vậy.

“Quy tắc trong trận đấu đại giới sẽ được gửi tới cho mọi người trong chốc lát, mọi người lên tinh thần đi, sẵn sàng đón địch cho tôi, theo dõi toàn bộ chiến trường, chú ý tin tức cầu cứu do đầu não thông báo, nắm chắc thời gian toàn lực cứu người.” Viện trưởng gấp như có pháo nổ sau lưng, như lửa cháy xém tới lông mày, từ một người ôn hòa trở thành một cột điện, phóng điện không ngừng. Nếu như thật sự có người chết thì ông không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

“Rõ! Viện trưởng!” Nhóm giáo viên lúc này mới tỉnh táo lại, đấu đại giới một khi mở ra thì trách nhiệm của bọn họ không nhẹ chút nào, vừa khống chế toàn trường, đồng thời còn hóa thân thành những siêu nhân toàn năng, lúc nào cũng kịp thời xuất hiện để cứu mạng học trò.

“Ôi... thật là một đám trẻ xằng bậy thích gây phiền toái.....” Nhóm giáo viên oán trách nói, nhưng trong giọng nói lại không có chút ý bất mãn

nào, đặc biệt là những giáo viên năm bảy, trong lòng khó nén đặc ý khiến những giáo viên khác hâm mộ, ai bảo bọn họ là giáo viên của đám học sinh đầy tâm huyết kia chứ.

Bất quá giáo viên năm mười có chút âm trầm, nguyên bản cũng không cảm thấy học sinh chính mình của mình kém chỗ nào, nhưng bây giờ so với năm bảy, bọn họ cảm thấy học sinh của mình thật không đáng nói tới.

Nhóm giáo viên nhanh chóng rời khỏi nhà ăn, tới khi trong nhà ăn không còn người thì sắc mặt viện trưởng mới thay đổi trở lại, khuôn mặt đang tức giận cũng biến mất, khóa miệng ông cong lên một độ cong khả nghi, biểu hiện rằng tâm tình của ông đang rất tốt.

“Có lẽ, mấy đứa trẻ đó sẽ trở thành tương lai của Liên Bang....” Viện trưởng học viện là một người đa mưu túc trí nên biết những học sinh của mình đang khuyết thiếu của gì.

“Đấu đại giới..... Tới thật là đúng lúc! Lăng Tiêu. Nếu con của cậu đã có kế hoạch từ trước mà không phải là đang làm xằng bậy thì nó thật sự rất lợi hại. Nếu thật sự nhìn ra điểm này, cố ý phát động đấu đại giới khiến cho đồng học có cơ hội thức tỉnh biến dị, thì Lăng Lan không chỉ là một chiến tướng đơn thuần mà còn là người cơ trí, nếu cứ tiếp tục trưởng thành như vậy thì có khi nó sẽ trở nguyên soái của một thể hệ truyền kỳ cũng không chừng.

Máu tươi và chiến trường mới là ốc thổ để bồi dưỡng những cường giả chân chính! Những người gia bọn họ theo tuổi tác tăng lên, đối với phương thức bồi dưỡng hậu đãi càng ngày càng không thể ngoan tâm, tình nguyện lựa chọn phương pháp giáo dục an toàn cũng không chịu để bọn nhỏ mạo hiểm. Nhưng trên thực tế, gần trăm năm nay số người thành công thăng cấp cao nhất sư sĩ so với trăm năm trước rõ ràng ít đến đáng thương, cho dù có xuất hiện một yêu nghiệt tuyệt thế như Lăng Tiêu cũng không thể che dấu được sự thật này. Phương pháp giáo dục trăm năm trước tuy rằng huyết tinh

tàn khốc. Nhưng những anh tài kiệt xuất cao nhất sử sử lại cứ một lớp một lớp xuất hiện, Liên bang có thể có địa vị như vậy hiện tại chính là nhờ những cao cấp sử sử trăm năm trước đánh ra được.

Viện trưởng tuy trong lòng biết rõ sai lầm của bọn họ, nhưng lại không có cái quyết tâm chủ động mở ra đấu đại giới, không nghĩ tới đặc cấp năm 7 năm nay lại giúp ông làm ra quyết định này...

Tại khu N quảng trường Nhật Nguyệt, mấy người Lăng Lan đã chạy đến khu tập kết. Lúc này, máy bay trí năm của học viện đã vận chuyển từng bó vũ khí là côn bằng cao su tới để đầy trên quảng trường Nhật Nguyệt, năm mươi ở quảng trường Tự Do cũng đồng dạng như thế.

Tất cả học sinh tham gia đấu đại giới, vô luận là chủ động tham gia hay là bị động tham gia vào trận đấu thì đều thu được những quy tắc tương quan về đấu đại giới. Họ đều biết vũ khí sử dụng trong đấu đại giới chỉ có một loại là côn cao su, nếu phát hiện sự có mặt của vũ khí thì người sử dụng sẽ bị khai trừ khỏi học viện ngay lập tức, đồng thời niên cấp của học sinh đó cũng bị trừ 1000 điểm, đương nhiên nếu bạn muốn mang thêm nhiều côn cao su cũng không sao cả, chủ yếu là bạn có thể mang nó được không.

Học sinh năm bảy không cần phân phó, nhanh chóng cầm vũ khí của mình, có người cầm một cây, có người cầm hai cây, những người mang hai cây côn thường là những người thuận cả hai tay.

Lăng Lan chỉ cầm một cây tượng trưng, dù sao lấy thực lực của Lăng Lan thì có cầm vũ khí hay không cũng không sao cả, bất quá mọi người đều cầm, cô cũng phải cầm để hợp với tình hình một chút, không thể làm việc gì quá độc đáo.

Đang lúc Lăng Lan định kiên nhẫn đứng một bên chờ trận đấu đại giới chính thức mở ra thì không nghĩ tới hai người Tề Long và Vũ Cảnh hợp tác

đem cô bán đứng, trước khi thông báo với cô một tiếng liền trực tiếp tiến cử cô trở thành thủ lĩnh của năm bảy trong trận đấu đại giới, cũng để cô an bài tình hình trận đấu cũng như đảm nhiệm nhiệm vụ động viên tinh thần “chiến sĩ”. Theo cách nói của Vũ Cảnh thì Lăng Lan là người quyết định mở trận đấu đại giới nên nhất định phải phụ trách mọi chuyện cho tới phút chót.

Lăng Lan cũng không trốn tránh trách nhiệm, dù sao cô cũng muốn hoàn toàn giải quyết những phiền toái đến từ những năm trên. Cô đứng sân khấu ngoài trời mới được dựng lên ở quảng trường Nhật Nguyệt, lợi dụng thiết bị khuếch đại âm thanh nói: “Tất cả mọi người trong trường đều nói năm bảy chúng ta điên hết rồi vì đã dám mở trận đấu đại giới.... Nhưng chúng ta thật sự điên rồi sao?”

“Không có!” Tiếng Lăng Lan như chém đinh chặt sắt làm sở hữu học sinh năm bảy đều tập trung sự chú ý về phía mình.

“Từ sau khi chúng ta tiến vào khu cao cấp, mỗi người hoặc nhiều hoặc ít đã chịu nhóam năm trên làm khó dễ, thậm chí vũ nhục, vì có thể an ổn mà tốt nghiệp, lựa chọn của mọi người là nhường nhịn cũng không phải là sai lầm, nó cũng được coi như là một loại cách làm chính xác, tứ tán đồng!” Lời nói của Lăng Lan làm học sinh năm bảy ồn ào lên, nếu nhường nhịn là chính xác thì vì sao còn phải khởi động đấu đại giới chứ?

“Nhưng nhường nhịn có thể giải quyết hết vấn đề sao? Đương nhiên không thể!” Giọng nói Lăng Lan thanh tức khắc lạnh lẽo, thậm chí không che dấu sát khí, “Những người khóa trên sẽ vì mọi người nhường nhịn mà dừng tay sao, hay bọn họ còn nặng tay thêm, được một lần sẽ có lần hai, tứ tin rằng mọi người cũng cảm giác được chuyện này. Một khi đã như vậy vì sao mình phải nhường nhịn nữa chứ, vì cái gì? Là vì cố gắng chịu đựng mấy năm nay, sau đó trở nên giống những người khóa trên đó, cười khà ố, cuối cùng bắt nạt những đàn em khóa dưới để tìm kiếm sự an ủi sao?”

“Chẳng lẽ đây là con đường mà chúng ta muốn đi sao?” Lăng Lan ánh mắt cực kỳ lạnh băng, làm tất cả học sinh năm bảy cảm giác sợ hãi, thế nhưng không dám nhìn thẳng lên trước.

“Muốn giống vậy hay không muốn giống?” Lăng Lan quát lớn một tiếng, trực tiếp ở mỗi người bên tai nổ vang.

“Không muốn!” Tề Long là người thứ nhất cao giọng hô, ngay sau đó là mấy người Vũ Cảnh, tiếng la càng ngày càng vang, cuối cùng tất cả mọi người cùng hô, tiếng “không muốn” hòa vào nhau như một cơn sóng không to lớn.

Đây là tiếng lòng hiện tại của năm bảy, bọn họ còn chưa bị ức hiếp đến mức phải vứt đi tâm lý thuần khiết của mình, không bởi vì bị khuất nhục mà khiến linh hồn bị vụn vụn. Bọn họ có tâm huyết tràn đầy và ý chí chiến đấu, cho nên cự tuyệt việc mình sẽ trở thành những “kẻ khả ố” đó.

“Lịch sử màu đen cần phải chấm dứt, những truyền thừa màu đen này không nên xuất hiện ở cái nơi bồi dưỡng những quân nhân đủ tư cách, như vậy từ năm bảy chúng ta sẽ chấm dứt cái truyền thừa màu đen này... là những người anh hùng chiến đấu!!”

“Anh hùng! Anh hùng! Anh hùng!” Mọi người bị lời nói của Lăng Lan kích động đến nhiệt huyết sôi trào, những tia sợ hãi trong lòng cũng bị nhiệt huyết thiêu đốt sạch sẽ, chỉ còn lại tinh thần chiến đấu không ngừng.

Lăng Lan vươn tay hạ xuống khiến giọng nói của những người phía dưới từ từ im lại, sau đó tiếp tục chậm rãi nói, “Đương nhiên, tớ cũng không hy vọng chúng ta chỉ là những kẻ hữu dũng vô mưu, sự thông minh và lòng dũng cảm cần phải tồn tại cùng nhau, bởi vậy, tớ kiến nghị tất cả học sinh ban ưu tú, ban bình thường, lấy tiểu đội làm đơn vị, cùng nhau chiến đấu!”

“Tớ không kiến nghị các cậu hành động cá nhân, đấu đại giới tuy rằng là đại hỗn chiến, nhưng lại cực kỳ thích hợp cho tiểu đội phối hợp, tớ không

hy vọng nhìn thấy có bất cứ người năm bảy nào bị bỏ rơi lại, đừng quên, bên cạnh các cậu còn có anh em đồng đội, có chị em, có chiến hữu, các cậu không phải đang chiến đấu một mình.”

Những lời này được sự đồng ý của tất cả mọi người, tất cả đều nhìn những người đang đứng quanh mình, là bằng hữu, là đồng đội, phải cùng nhau chiến đấu!

“Mặt khác, đừng quên đọc quy tắc của trận đấu đại giới này, nếu gặp phải đặc cấp ban mười liền ấn nút nhận thua hoặc nút cầu cứu..... Nhận thua cũng không đáng xấu hổ, còn sống không sao cả mới có hy vọng!” Lăng Lan dùng tinh thần lực đem mấy lời cuối cùng khắc sâu vào trong lòng của mọi người ở đây, để thời khắc mấu chốt bọn họ sẽ không xúc động muốn đồng quy vu tận. Bất quá, chỉ là lần này khiến cho tinh thần lực khổng lồ của Lăng Lan lập tức tiêu hao sạch sẽ, đầu bắt đầu co rút đau đớn.

Lăng Lan nói xong đoạn này liền lui xuống, đem vị trí nhường cho Vũ Cảnh và Tề Long, cô ý bảo Lạc Lăng, Lâm Trung Khanh giúp đỡ mình rồi ngồi an vị ở góc bên cạnh, nhắm mắt dưỡng thần.

“Lão Đại, sao cô lại có thể xằng bậy như vậy?” Trong ý thức hải, tiểu Tứ cực kỳ bất mãn với cách làm lần này của Lăng Lan.

“Đã biết, không có lần sau, ta an dưỡng trước, giúp ta theo dõi toàn trường.” Lăng Lan không phản bác, bất quá cô cũng không hối hận, cô khởi xướng đấu đại giới là muốn cấp cho những người năm bảy khác có cơ hội biến mạnh hơn chứ không hề muốn đưa bọn họ vào con đường điêu tàn rồi biến mất trong khoảnh khắc này.

Lăng Lan phân phó tiểu Tứ xong liền an tâm mà khởi động tinh thần lực, so với Lạc Lăng Lâm Trung Khanh, cô càng tin khả năng theo dõi của tiểu Tứ, đầu não có thể theo dõi đến vị trí nào thì tiểu Tứ cũng đồng dạng có thể theo dõi đến đó, thậm chí còn không bị đầu não của học viện phát hiện.

Thời gian rất nhanh, một giờ đã trôi qua, quảng trường Nhật Nguyệt nơi tập trung của năm bảy, sau khi được đám người Vũ Cảnh Tề Long an bài, mọi người nhanh chóng tản đi, ở toàn bộ học viện bắt đầu thực hành ẩn núp.

Đấu đại giới là một phương thức chiến đấu săn giết lẫn nhau, toàn bộ học viện trừ bỏ khu ký túc xá an toàn thì còn lại đều là khu vực cho bọn họ săn bắn, cho dù cả hai năm tham dự trận đấu hơn hai vạn người thì trong không gian rộng lớn của học viện cũng chỉ là những giọt nước nhỏ giữa lòng đại dương, cho dù chạy tới mức nào cũng không làm gợn sóng.

Cuối cùng là tiểu đội của Vũ Cảnh, mọi người chào Lăng Lan rồi cũng rời đi, toàn bộ quảng trường Nhật Nguyệt chỉ còn lại tiểu đội Lăng Lan, lúc này, tiếng đầu nã thông cáo của học viện lại lần nữa vang lên:

“Bảy năm vs mười năm, thời gian đến ngược cho trận đấu đại giới bắt đầu mở ra mở ra, trận đấu diễn ra liên tục trong 24 giờ, thắng bại dựa trên: Số người còn lại của mỗi năm chiếm 40%, điểm chiến tích chiếm 60%! Số người hiện tại là 9212 và 9374! Điểm số 2 bên là 0 và 0. Hiện tại thời gian tính giờ bắt đầu đếm ngược, 10, 9, 8.....3, 2, 1, trận đấu đại giới chính thức bắt đầu!”

Khi đầu nã thông bố trận đấu đại giới chính thức bắt đầu thì ở khu ký túc xá, một vòng tròn sáng nổi lên bao quanh khu ký túc lại, có mấy người đang đứng bên cạnh khu dừng chân thấy một màn như vậy thì kinh ngạc cực kỳ kinh ngạc, bọn họ thử tiến vào khu dừng chân, thì lại bị một cổ lực thật mạnh bắn ngược ra ngoài.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 164: Người Mạnh Nhất Học Viện!

“Chết tiệt, vào không được! Toàn bộ khu ký túc xá đã bị nguồn sáng quang thuần bảo vệ.” Hóa ra đây là những học sinh năm mười muốn đứng ngoài để xem náo nhiệt, nếu thấy tình hình không ổn thì liền bỏ chạy vào khu ký túc, không nghĩ tới đầu não của học viện cũng không muốn cho những học sinh đó có cơ hội chiếm tiện nghi như vậy, trực tiếp dùng quang thuần để phong tỏa khu ký túc, hiện tại, người bên trong không thể đi ra mà người bên ngoài cũng không thể tiến vào.

“Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?” Có học sinh kinh sợ hỏi.

“Còn có thể làm sao bây giờ, tìm một chỗ trốn đi, chờ đến cuối cùng trận đấu kết thúc thì chúng ta ra..... Hắc hắc, lần này số người của năm bảy ít hơn chúng ta tới một trăm người, như vậy trận đấu đại giới này chúng ta thắng dễ dàng rồi, chúng ta nhất định phải tham gia.” Người nói chuyện có chút đắc ý, thoạt nhìn là người đứng đầu nhóm người.

“Đội trưởng, vì sao cậu lại nói như vậy?”

“Tớ đã tra qua những tài liệu nói về đấu đại giới, mỗi khi đấu đại giới kết thúc, năm học nào dành thắng lợi thì nhất định sẽ nhận được vô số tài nguyên từ học viện, bất quá những người không tham gia liền không tư cách hưởng dụng những tài nguyên đó, nếu không phải vì lý do đó, tớ cũng không muốn mạo hiểm mang mọi người tới nơi hỗn loạn này.”

“Thế nhưng lỡ gặp phải học sinh đặc cấp năm bảy thì phải làm sao bây giờ?” Bọn họ đều là những học sinh ban bình thường, cho dù lớn hơn năm bảy 3 năm nhưng cũng không dám nói có thể đối phó với những thiên tài đặc cấp kia.

“Ngốc, cho nên chúng ta mới phải trốn cho tốt, nếu vận khí không tốt thì liền nhận thua, một khi nhận thua thì đối phương liền không thể xuống tay nữa, nếu cứ xuống ra thì chúng ta liền ấn nút cầu cứu, các giáo viên nhất định sẽ tới cứu chúng ta, tới lúc đó, mấy người xuống tay với chúng ta cũng không có tư cách tiếp tục tham gia đấu đại giới....” Xem ra vị đội trưởng này, vì đục nước béo cò, quả thật đã phí một phen công phu đi tìm hiểu kỹ những quy tắc của đấu đại giới.

“Giống như có người tới, mau trốn.....” Đội trưởng cảm giác có tiếng vang ở gần, nhanh chóng mang theo đội viên trốn trong một lùm cây gần đó.

Lúc này, ở mấy chỗ khác nhau, trận hỗn chiến giữa năm bảy và năm mười đã chính thức bắt đầu.....

Lăng Lan nghe đầu não thông báo, liền xếp chia nhỏ tiểu đội của mình ra để mọi người tự do hoạt động. Liền thấy Tề Long-Hàn Kế Quân, Lạc Lăng-Lâm Trung Khanh, hai người một tổ, nhanh chóng rời đi quảng trường Nhật Nguyệt, nguyên bản rộn ràng, nhốn nháo ngay lập tức tĩnh mịch một mảnh, chỉ còn Lăng Lan một người đứng ở trên đài nhìn về phương xa.

“Tiểu Tứ, người đứng đầu đặc cấp ban 1 đang ở đâu?” Lăng Lan cũng muốn thử xem người được mệnh danh là mạnh nhất học viện rốt cuộc là mạnh đến trình độ nào.

Tiểu Tứ lập tức dùng những điểm đỏ để chỉ vị trí của những người đứng đầu năm mười hiện lên trên bản đồ của học viện, Lăng Lan bay vút một cái, lặng yên không tiếng động mà rời đi quảng trường Nhật Nguyệt.

“Đội trưởng, không ần nấp sao?” Ở một góc của học viện, một nhóm sáu người quang minh chính đại mà đứng ở một vị trí bắt mắt. Những người đó mặc đồng phục màu đỏ chứng minh lớp của bọn họ, một người trong đó vẻ mặt thấp thỏm nhìn người thiếu niên biểu tình nghiêm túc hỏi.

“Chỉ bằng đám học sinh năm bảy kia mà cũng đáng để chúng ta phải trốn sao?” Người thiếu niên nghiêm túc cũng không trả lời, một đội viên không cho là đúng đứng bên cạnh nhướn mày nói, giống như cũng không để ý cái gọi là đấu đại giới vào trong lòng.

“Nghe nói Tề Long đứng đầu ban bọn họ rất lợi hại” Người đội viên thấp thỏm nhắc nhở nói.

Không biết vì sao cậu (người thấp thỏm) cứ cảm thấy có một cỗ sức mạnh nguy hiểm đang tiến đến, tuy rằng không biết nó là cái gì, nhưng rất nhiều lần cậu đều dựa vào năng lực này để vượt qua nguy hiểm, mà lúc này, cái cảm giác nguy hiểm còn mãnh liệt hơn trước rất nhiều. Chỉ là cậu không có biện pháp nói cho mọi người bởi vì không ai trong tiểu đội tình nguyện tin vào linh cảm của cậu.

“Năm trước, nó khiêu chiến đến Lư Tĩnh-năm tám cũng chính là người đứng đầu năm chín bây giờ thất bại, mà thằng Lư Tĩnh kia còn không đấu được 30 chiêu với đội trưởng. Bọn chúng tuyệt đối không phải là đối thủ của đội trưởng.” Một đội viên khác phản bác nói.

“Đúng vậy, đội trưởng chính là thiên tài duy nhất tiến vào khí kinh cấp của toàn học viện. Cậu ấy chính là học sinh mạnh nhất của học viện.” Một đội viên khác mặt lộ vẻ sùng bái trả lời, “Nếu đem tin tức về thực lực của đội trưởng công bố ra ngoài thì đám năm bảy chết tiệt kia nhất định không dám mở ra cái trận đấu đại giới này.”

Lúc này người thiếu niên nghiêm túc mở miệng nói: “Được rồi, có tình lực nhiều chuyện như vậy thì đi giải quyết mấy đứa năm bảy đi, chuyện ba

năm trước tôi không muốn phải lặp lại...”

Trên khuôn mặt thiếu niên lộ vẻ phẫn nộ, cậu là thiên chi kiêu tử hàng đầu của học viện vậy mà ba năm trước lại bại dưới tay một học viện đồng quân thuộc một hành tinh cấp ba, tới năm nay cậu dẫn đầu năm mươi thì lại bị nhóm đàn em năm bảy khiêu chiến đấu đại giới, đây hoàn toàn là những cục đá lớn đập vào mặt cậu, chẳng lẽ thật cho rằng năm mươi bọn họ dễ bị bắt nạt sao?

“Có người tới!” Một đội viên trong đó đột nhiên mở miệng nhắc nhở.

Lúc này, một nhóm học sinh năm bảy mặc đồng phục màu lam tiến tới cách đó không xa, đang lần tìm đối thủ...

“Chết tiệt, sao chúng ta lại xui xẻo như vậy, vừa lên tới liền đụng tới tiểu đội đầu bảng Trương Kinh An năm mươi.” Người đội trưởng dẫn dắt tiểu đội này nhìn thấy người được xưng là mạnh nhất học viện kia thì trong lòng hoảng loạn một trận, nhanh chóng ý bảo đội viên của mình lùi trốn về phía sau.

“Hả, sao không thấy bọn họ nữa?” Một đội viên không yên tâm mà quay đầu lại, lại phát hiện sáu người nguyên bản đang đứng thẳng ở kia đều biến mất không thấy.

“Không tốt, tránh mau!” Lời đội trưởng còn chưa dứt liền cảm giác dưới chân mình có một cỗ thật chấn động cực lớn truyền đến, cả người cậu bay ngược lên, sau đó nặng nề mà tụt xuống mặt đất, ngực như bị đè nén nặng nề, nhịn không được hô ra.

Cậu (đội trưởng) nhanh chóng nhảy lên xem xét tình hình đồng đội bên người, phát hiện tình huống cực kỳ không ổn, một đội viên yếu nhất thậm chí còn đang không ngừng ho ra máu, bị nội thương rất nặng.

Lúc này, sáu bóng người đã xuất hiện ở trước mặt bọn họ, đúng là tiểu đội sáu người Trương Kinh An hồi nãy đang đứng cách đó mấy trăm mét.

Một người trong đó đột nhiên vọt tới ngay vị trí của đội trưởng tiểu đội năm bảy, một côn đánh xuống.

Cậu đội trưởng kia phản ứng cực nhanh, một cái lắc mình né qua, côn cao su trong tay thuận thế vung lên. Chỉ là khi cây côn sắp đánh trúng người kia thì đối phương đột nhiên biến mất, sau đó cậu chỉ cảm thấy bụng mình như bị đánh vào, cả người bị bay ngược ra không trung, ho ra một ngụm máu.

Chỉ là một kích mà đã bị trọng thương!

Đội của mình tuyệt đối không phải là đối thủ của bọn họ! Trong lòng cậu đội trưởng đột nhiên dâng lên ý tưởng này, nguyên bản thân thể đau nhức khiến cho cậu cảm giác trì độn, nhưng không biết vì sao, ngón tay cậu thể nhưng còn nhanh hơn lý trí đã trực tiếp bấm nút nhận thua đồng thời gửi thông báo cầu cứu.

Cậu vừa mới rơi xuống mặt đất, thì người kia đã tới một đòn công kích thứ 2. Cây côn vừa xuống thì liên lạc khí đột nhiên sáng lên một đường trực tiếp đánh văng cây côn ra! Cùng lúc đó, bọn họ đồng thời nhận được thông báo từ đầu não: "Tấn công người đã nhận thua, trừ 100 điểm."

"Chết tiệt, thế mà bị trừ điểm!" Người đội viên năm mười nhìn tiin tức trên liên lạc khi cực kỳ phẫn nộ mà hô.

Trương Kinh An nhìn nhìn người đội trưởng ban bình thường đang ngã dưới đất lạnh lùng nói: "Phản ứng thật nhanh, có thể ấn nút nhận thua ngay khi bị đánh ra ngoài, Lưu Tuyền, cậu thật không cẩn thận."

"Thoạt nhìn, thằng nhóc này có phản xạ thần kinh rất mạnh!" Một đội viên khác rất có hứng thú mà nhìn đội trưởng năm bảy, cảm giác rất muốn

nghiên cứu thử một chút.

“Chúng ta nhận thua!” Đội trưởng năm bảy năm ban bình thường trong lòng kinh sợ, nhanh chóng lên tiếng nhắc nhở, chỉ cần nhận thua thì đối thủ không thể tiếp tục rat ay. Máy người đội viên kia của cậu cũng phản ứng thật nhanh, trong lúc bọn họ nói chuyện liền nhấn nút nhận thua.

“Hừ, chơi không vui chút nào!” Nguyên bản bọn họ hy vọng đối phương chống cự một chút thì bọn họ mới có cơ hội rat ay vui chơi một chút, không nghĩ tới đội “nhân mã” này một chút dừng khí cũng không có, sau khi bị một kích là bị thương liền nhanh chóng nhấn nút chịu thua.

Máy người năm mười này căn bản không nghĩ tới năm bảy có thể quyết đoán, phản ứng thần tốc mà lựa chọn nhận thua như vậy là bởi vì Lăng Lan đã dùng tinh thần lực hạ một cái ám chỉ cho những người này, đụng tới đối thủ có thực lực quá mạnh thì không được chống cự, trực tiếp nhận thua, giữ lại sinh mệnh.

Kỳ thật ngay từ đầu đấu đại giới cũng không huyết tinh như vậy, mỗi người tham gia đấu đại giới đều biết đối thủ của mình là ai, ban bình thường thì tìm ban bình thường, ban ưu tú thì tìm ban ưu tú, ban đặc cấp thì tìm ban đặc cấp, đều tự tìm đối thủ chung thực lực để đề cao sức chiến đấu đồng thời tích lũy kinh nghiệm cho mình.

Chỉ là càng về sau, đấu đại giới bắt đầu biến chất, vì dành được thắng lợi, nhóm cao thủ đầu tiên rửa sạch những học sinh ban bình thường, đụng tới những người có tâm lý vụn vặt cho dù những học sinh ban bình thường có nhận thua thì cũng trực tiếp đánh chết cho xong việc. Năm học bị thương tổn về nhân số cũng quyết định lấy máu phải trả bằng máu, cũng bắt đầu đi đánh chết học sinh ban bình thường của đối thủ, cuối cùng mới trở thành tình thế không thể vãn hồi, thương vong thảm trọng không thể không bị học viện cấm vĩnh viễn.

Lăng Lan đương nhiên biết những thảm kịch từng diễn ra trong lịch sử, vì ngăn chặn loại khả năng này có thể xảy ra nên ngay từ đầu, Lăng Lan đã phân nhỏ tinh thần lực của mình làm thành một ám chỉ cho tất cả mọi người, điều này thiếu chút nữa khiến cô bị phản phệ. Lúc phát hiện chênh lệch lực lượng giữa địch ta quá lớn hoặc bị trọng thương thì liền trực tiếp nhận thua, cho dù là hôn mê thì thân thể cũng sẽ bởi vì bị ám chỉ này mà nhăn núc nhận thua.

“Chúng ta đi thôi, bọn chúng nhận thua rồi, giáo viên nhất định sẽ tới mang chúng đi.” Một đội viên khác nhắc nhở nói, tiếp tục dừng ở đây chính là lãng phí thời gian.

“Được đó, tớ cảm thấy có một tiểu đội chuột nhắt đang tới gần, không biết lần này là cấp bậc gì, hy vọng có thể giúp chúng ta vui chơi một chút.” Một đội viên trong đội cảm ứng được có một nhóm người đang tới gần thì ánh mắt phát ra ánh sáng hồng.

“Đi!” Trương Kinh An trực tiếp ném xuống cái chữ sau đó liền biến mất, mấy người khác sau đó cũng liền rời đi.

Nhìn bốn phía không có một bóng người, năm người trong tiểu đội ban bình thường năm bảy tức khắc thả lỏng xuống dưới.

“Hóa ra là tiểu đội hàng đầu của đặc cấp ban 1 năm mười, thực lực của chúng ta kém bọn họ quá xa, một chiêu đều không thể tiếp được” Đội trưởng tâm tình cực kỳ thấp, “Không biết Tề Long có thể chống cự được hay không”

“Tề Long bại bởi Lữ Tĩnh năm chín, Lữ Tĩnh năm chín lại đánh không lại Trương Kinh An, tớ nghĩ kết quả của chúng ta có thể khả quan!” Có đội viên bi quan.

“Đang nói cái gì đó? Chẳng lẽ các cậu đã quên, mặt trên Tề Long còn có một lão Đại sao, không phải chúng ta còn có một “Ông vua không ngai”

đang tọa trấn sao?” Một đội viên khác không phục, “Một chiêu? Đội trưởng cậu có thể duy trì trên một chiêu khi đấu với Lăng Lan lão Đại sao?”

Người đội trưởng bị đội viên đâm trúng điểm đau cũng không tức giận, thậm chí tinh thần còn rung lên: “Đúng vậy, sao tới có thể quên còn có Lăng Lan lão Đại của chúng ta chứ, bất luận kẻ nào trong tay cậu ấy cũng bại trong một chiêu, tuyệt đối không kém hơn tên Trương Kinh An.”

“Bất quá, chúng ta lần này thật mất mặt, trận đấu vừa mở màn không bao lâu đã bị đá ra chiến cuộc, trở về đến phải cố gắng luyện tập thêm mới được.....” Đội trưởng cảm thán nói.

Lời nói của cậu làm tất cả đội viên trầm tư lên, đúng vậy, bọn họ phỏng chừng là nhóm đầu tiên bị đá ra ngoài đi, thật sự là mất mặt! Trong lòng bọn họ, ý niệm muốn mạnh lên càng ngày càng mãnh liệt, nếu tương lai còn có một trận đấu đại giới diễn ra nữa thì bọn họ tuyệt đối không muốn trở thành nhóm người đầu tiên bị đá ra ngoài!

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 165: Tiểu Đội Trưởng Kinh An!

sinh năm bảy tham gia đã không bằng số học sinh năm mười, bây giờ có thể có thêm một người không bị loại thì cơ hội thắng của bọn họ lại cao hơn một chút.

“Đội trưởng, cậu dẫn bọn họ đi trước!” Đội viên chạy chậm nhất dừng ở cuối cùng đột nhiên dừng chân. Nếu nhất định phải ở lại ngăn địch thì thà để đội viên yếu nhất là cậu ở lại cho rồi, cho dù cậu rời đi đấu đại giới thì thực lực của tiểu đội cũng không bị ảnh hưởng quá nhiều.

“Hiếu Minh.....” Mấy đội viên khác vẻ mặt không muốn, bọn họ chính là những người đã lớn lên cùng nhau.

“Còn không mau đi, chẳng lẽ mọi người đều muốn bị tiêu diệt ở đây sao?” Người gọi là Hiếu Minh nhìn không được tức giận quát.

Đội trưởng nhìn Hiếu Minh cách tiểu đội càng ngày càng xa liền biết cho dù bây giờ đối người đánh lạc hướng cũng không kịp, tình huống bây giờ không cho phép cậu do dự vì thế cậu dừng ngay lại quyết đoán ra lệnh: “Chúng ta đi!”

Các đội viên khác chỉ có thể thu hồi ánh mắt lưu luyến, cắn răng đi theo đội trưởng liều mạng chạy về phía trước, rất nhanh liền không còn thấy bóng dáng.

Ở đằng sau không xa, mấy học sinh mặc đồng phục màu đỏ thấy Hiếu Minh mặc đồng phục màu trắng liền dừng bước.

Một người đứng đầu dừng lại, mấy người phía sau cũng đồng thời dừng chân, trên bộ đồng phục màu đỏ của học có in một hình chữ thập rõ ràng chứng minh bọn họ là học sinh năm mười.

“Ha ha, xem ra bọn họ tưởng hy sinh một người để cứu những đội viên khác, đội trưởng, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Người thiếu niên dừng chân đầu tiên quay ra sau hỏi đội trưởng.

“Thạch Kỳ, mấy đứa chạy trốn cậu có thể tìm kiếm vị trí của chúng không?” Người thiếu niên mặc đồng phục màu đỏ hỏi người bên cạnh.

“Đội trưởng, không có vấn đề gì, chỉ cần không vượt qua 2 km thì bọn chúng đều không chạy thoát được đâu.” Thạch Kỳ kiêu ngạo nói, thiên phú mà cậu ta thức tỉnh là loại xác định vị trí, chỉ cần đưa thông tin đối tượng ghi nhớ vào trong đầu thì trong phạm vi 2km, cho dù người kia chạy như thế nào cũng bị cậu phát hiện.

“Đại khái bọn họ cần bao lâu nữa mới chạy ra khỏi phạm vi tìm kiếm của cậu?” Đội trưởng lại hỏi tiếp.

“Bốn phút!” Thạch Kỳ quyết đoán trả lời.

“Viên Thần, người này để cho cậu chơi!” Đội trưởng đối với vật cản trước mắt không thèm quan tâm nói “Cậu chỉ có 3 phút 30 giây để xử lý!”

Viên Thần hưng phấn mà xoa tay hăm hè nói: “Đủ dùng!” Vừa dứt lời, cậu ta liền từ trên cây nhảy xuống, đứng chắn ngay giữa con đường chắn Hiếu Minh để những người còn lại đuổi theo những con chuột đã bỏ trốn trước.

Tiểu đội đuổi kịp nhóm năm bảy kia đúng là tiểu đội của Trương Kinh An.

Hiếu Minh đồng phục màu trắng nhìn thấy người mặc đồng phục màu đỏ đang càng ngày càng tiến gần đến mình thì khẩn trương mà nắm chặt thanh côn trong tay, ánh mắt không có tự chủ mà liếc liếc hai bên, tựa hồ đang tìm xem có đội viên khác nào của đối phương đang ẩn nấp hay không.

“Yên tâm, đối phó với mày chỉ có tao thôi!” Lời nói của Viên Thần làm cậu thoáng yên tâm đồng thời cũng tránh không được mà lo lắng cho đồng đội của mình.

“Thật đáng thương, thế nhưng bị đồng đội bán đứng, bị lưu lại làm vật hi sinh!” Viên Thần tặc tặc lưỡi nói lời đáng tiếc, thanh côn trong tay không lưu tình chút nào đánh về phía người đối diện.

Hiếu Minh thân thủ cực kỳ nhanh nhẹn, nhìn thấy đối phương công kích liền nhảy lùi ra sau, gia tăng khoảng cách giữa hai người đồng thời tránh khỏi phạm vi công kích của đối phương.

“Không tồi Xem ra còn muốn giãy dụa trước khi chết.” Viên Thần hưng phấn mà liếm môi. Cầm thanh côn lên tiếp tục tấn công, lúc này, tốc độ của anh ta nhanh hơn lúc nãy rất nhiều, như mưa rền gió dữ điên cuồng hạ xuống. Xem ra công kích đầu tiên của anh ta cũng chỉ là tùy ý chứ không phải thực lực thật của anh ta. Không chỉ có như thế, vừa tấn công anh ta cũng không quên kích thích đối thủ, “Đáng tiếc, thực lực của mày quá yếu, căn bản ngăn không được mấy chiêu của ta, mày nhất định phải bị tao hành hạ.”

Hiếu Minh nghe Viên Thần nói mà bất giác cắn chặt răng, liều mạng chống cự cuối cùng may mắn vượt qua một vòng tấn công mãnh liệt của đối phương. Nhưng cho dù như thế, Hiếu Minh đã cảm thấy cánh tay đang cầm côn của mình bị chấn động đến tê dại, dần dần mất đi tri giác, cậu biết,

nếu đối phương cứ tiếp tục tấn công như vậy, cậu nhất định không thể đỡ nổi...

Phanh một tiếng! Tiếng đoản côn đánh trúng người!

“A!” Hiếu Minh bị đau đòn bất ngờ hô một tiếng, cả người bị đánh trúng làm cho bay ngược đi ra ngoài, cánh tay phải trở nên chậm chạp rồi chết lặng, rốt cuộc không thể tiếp tục ngăn cản đòn đánh hung ác của đối thủ.

Viên Thần thấy thế cười ha ha, nhìn người khác đau đòn hân hân thích thú vì thế lại lần nữa nhanh chóng lao lên chuẩn bị thêm một vòng tấn công mới.

Lúc này, trên cây, mọi người đang an tĩnh quan sát trận đấu thì Thạch Kỳ đột nhiên “a” một tiếng.

Trương Kinh An nhướng mày hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Thạch Kỳ?”

“Không có gì, đội trưởng! Chỉ là mấy con chuột nguyên bản đang trốn kia bỗng vòng trở lại!” Thạch Kỳ đem phát hiện của mình nói cho mọi người.

“Chẳng lẽ muốn đánh một hồi mã thương sao? Hay là muốn đánh lén? Vậy không phải là quá khinh thường chúng ta sao?” Một đội viên khác nhin không được cười nhạo.

“Như vậy càng tốt, miễn cho chúng ta phí công đuổi bắt.” Trương Kinh An cảm thấy đây là chuyện tốt, vì thế la lớn nói với Viên Thần, “Viên Thần, từ từ mà chơi, mấy con chuột bỏ trốn kia đã trở lại, cậu còn nhiều thời gian mà chơi.”

Trương Kinh An nói làm Hiếu Minh kinh hoảng luống cuống, trong lòng cậu vừa tức lại vừa sốt ruột, tức giận vì sao đội hữu của mình lại lựa chọn quay về còn sốt ruột là vì cả đội bọn họ có khả năng bị diệt toàn đoàn.

Trong lòng Hiếu Minh cho dù tức giận và sốt ruột đến mức nào nhưng trong lòng cũng không cách nào ngăn được dòng nước ấm áp nồng đậm chảy trong lòng. Cậu biết, các đồng đội chọn như vậy cũng vì không muốn từ bỏ chính mình.

Viên Thần nghe Trương Kinh An nói, ngay lập tức tốc độ tấn công liền chậm lại, một bên vừa vung côn, một bên nhìn Hiếu Minh đang liều mạng chống cự đứng đối diện mà trào phúng: “A... xem ra mấy thằng đồng đội của mày cũng coi trọng mày đấy, thế nhưng lựa chọn trở về cứu mày....Bất quá loại lựa chọn này thật quá ngu xuẩn, tiểu đội của mày thật chả ra làm sao, nhất là thằng đội trưởng.. Vừa ngu vừa không quyết đoán, không biết cái gì là biết người biết ta... Dưới sự dẫn dắt của nó thì tiểu đội của mày cũng không mạnh lên được đâu, chả thành cường giả được, cũng giống như bây giờ, chỉ có thể trở thành đá kê chân cho người khác!”

“Tiểu đội của tôi như thế nào tôi không cần biết, tôi chỉ biết, tiểu đội của bọn tôi còn tốt hơn tiểu đội của mấy người nhiều, ít nhất có nhân tính hơn mấy người nhiều.” Hiếu Minh lạnh lùng mà trả lời, nói cậu như thế nào cũng được nhưng tuyệt đối không được sỉ nhục đội trưởng và đồng đội của cậu.

“Muốn chết!” Bị lời nói châm chọc của Hiếu Minh chọc giận hoàn toàn, tốc độ công kích của Viên Thần lại lần nữa tăng lên, côn cao su không lưu tình chút nào mà liên tục đánh trúng thân thể đối phương, Hiếu Minh lại lần bị đánh bay ra ngoài, liên tục bị nhiều đòn đánh trúng khiến cho thương thế của Hiếu Minh trở nên nghiêm trọng, đồng thời chịu nội thương rất nặng, nhịn không được phun một ngụm máu tươi.

Cách đó không xa, trên một cây đại thụ, Lăng Lan đang giám sát tình hình chặt chẽ thấy một màn như vậy thì bàn tay không tiếng động giơ lên, một viên ngọc băng băng lạnh bức người xuất hiện chỗ tốt ở băng duyên mà Lăng Lan có được chính là nhìn không thấy, như vậy, mỗi khi muốn ra

tay hạ độc thủ thì không cần phải hao tâm tổn sức mà nghĩ cách phi tang dấu vết cũng như không cần lo lắng không có vũ khí trong tay.

Lăng Lan nhắm ngay một phương hướng nào đó, ở đó, một hình bóng đang nằm dài.... Cô vươn tay, ngón tay bắn ra, viên ngọc băng cứ thế chạy ra ngoài...

“Ai u!” Ở trên cây đại thụ, một thiếu niên mặc đồng phục màu trắng đang vắt vẻo nhìn trộm cảnh đánh nhau phía dưới bỗng cảm thấy sau lưng bị một cổ lực nhẹ nhàng chạm vào, cổ lực này không khiến cậu ta bị thương nhưng lại khiến cậu ta bị mất thăng bằng, trực tiếp từ trên cành cây cao rơi xuống.

Cậu quay đầu lại nhìn nhưng không có một bóng nào, giống như cái thứ vừa chớp qua đó chỉ là do ánh sáng lập lờ, xuất hiện một chút rồi biến mất, tựa hồ cảm giác vừa rồi chỉ là cảm giác của cậu.

“A a a..... Cứu mạng a!” Người thiếu niên không tìm thấy đầu sở gậy tội chỉ có thể quay đầu, liều mạng giãy giụa trong không trung rồi cuối cùng vẫn chỉ có thể dang tay dang chân-ngũ thế đập xuống đất.

Tình huống ngoài dự đoán này của mọi người làm nhóm người Trương Kinh An hoảng sợ. Viên Thần nguyên bản còn muốn tiến công thì dừng lại ngay lập tức, quay đầu lại chăm chú vào người khách ngoài ý muốn quấy rầy đến cuộc chiến của mình.

So sánh với những người khác kinh ngạc, trên mặt Trương Kinh An lại ẩn ẩn hiện lên một tia ngưng trọng, có thể vô thanh vô tức tới gần bọn họ mà không ai trong bọn họ phát hiện, không thể nghi ngờ thẳng nhóc đồng phục trắng này rất không đơn giản, có thể đối phương thức tỉnh thiên phú ẩn nấp. Trương Kinh An trực tiếp gán nguyên nhân mình không phát hiện ra đối phương là do thiên phú, Trương Kinh An không cho rằng với thực lực của một học sinh ban 2 lại có thể mạnh hơn mình.

Người thiếu niên đồng phục trắng giầy giụa trong tiếng khóc thét từ trên mặt đất bò lên, dáng vẻ khôi hài của cậu làm mọi người rất có hứng thú mà nhìn.

Mà Hiếu Minh bị trọng thương nằm dưới đất nhìn người mặc đồng phục cùng màu với mình nhìn không được kinh hô: “Tạ Nghi, sao cậu lại tới đây?”

“Hóa ra là đàn em năm bảy, tới cứu bạn học sao? Thật là trượng tình trượng nghĩa nha.” Viên Thần nhìn con số thuê trên ngực áo đối phương thì cười cười nói, tay phải cầm côn nhẹ nhàng đánh lên tay trái của mình.

Tạ Nghi vỗ vỗ tro bụi trên người, vẻ mặt buồn rầu nói: “Đàn anh cũng quá dễ mắt tới đàn em này rồi, đối mặt với tiểu đội mạnh nhất năm mười, nếu em có ý tưởng đó thì chắc chắn nào tàn rồi. Kỳ thật, đàn em chỉ là ôm cây ngồi tránh trận chiến thôi, hồi này là do không cẩn thận mà rớt xuống, nếu được các đàn anh có thể xem như không nhìn thấy đàn em này được không....”

“Mày nói có thể sao?” Viên Thần lạnh lùng thốt.

Tạ Nghi tức khắc suy sụp cúi mặt, trong miệng trề môi: “Ta biết không ôm cây cẩn thận sẽ có loại kết quả này mà..... Khụ, ta thật đáng thương, chỉ tránh nhìn ở một bên thôi cũng bị quấn vào trận chiến rồi.....Nếu không, các đàn anh tùy tay hạ lưu tình đi, tùy tiện khoa tay múa chân một chiêu là tốt rồi.”

Tạ Nghi nói tới đây, ánh mắt lóe sáng, một bộ muốn cùng đàn anh năm mười thương lượng làm mấy người năm mười buồn bực phi thường, thẳng nhóc này chẳng lẽ đầu óc có khuyết tật sao?

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 166: Đối Thủ Là Ai?

“Được, nếu mày đứng bất động nhận của tao mấy chiêu thì tao sẽ bỏ quan cho mày!” Viên Thần vừa dứt lời liền tiến lên, chuẩn bị dạy dỗ thẳng nhóc miệng lưỡi linh hoạt này.

“Khó mà làm được mà, bị đánh tới sẽ đau.....” Tạ Nghi la hoảng lên, sợ tới mức xoay người chạy. Ngay lúc Viên Thần muốn đánh tới người Tạ Nghi thì cậu đột nhiên quay đầu lại nhảy dựng lên, cánh tay phải đang trống không không biết lúc nào thì cầm một thanh côn cao su, cậu ta như vận hết lực vào tay, đánh mạnh về phía đầu của Viên Thần.

Động tác phản kích của Tạ Nghi quá nhanh cũng quá đột nhiên, nằm ngoài dự đoán khiến Viên Thần kinh hãi, căn bản không dám tiếp tục tấn công Tạ Nghi mà vội vàng dừng bước, đưa thanh côn của mình giơ lên đỉnh đầu, chặn lại một chiêu bất ngờ của Tạ Nghi. May mắn Viên Thần phản ứng nhanh chóng, nếu không đã bị Tạ Nghi đánh lén thành công rồi.

Bất quá, liền tính như thế Viên Thần vẫn ăn lỗ nặng. Tạ Nghi là có tâm đánh xuống còn Viên Thần chỉ hấp tấp phòng ngự nên một kích này khiến Viên Thần liền tiếp lui ba bốn bước, ngực đau cuồn cuộn, nhin không được ho ra, máu tươi trực tiếp phun trào.....

“Đê tiện!” Viên Thần dè ngực, phản nộ quát.

“Cách đấu này quá đáng khinh, đê tiện!” trên mặt Trương Kinh An tức giận một đoàn, tiểu đội bọn họ còn chưa từng ăn qua quả mận này bao giờ.

Tạ Nghi tựa hồ nghe không rõ, vẻ mặt hoang mang nói: “Ai nha nha, đàn anh, sao lại học máu thế này? Chẳng lẽ là muốn nói cho chúng ta, chỉ cần nỗ lực thì sẽ có thu hoạch sao?” Mặt Tạ Nghi lập tức sáng rọi, cảm động nói, “Hu hu, đàn anh thật sự là quá tốt, thời điểm mấu chốt còn không quên dạy dỗ chúng ta, thậm chí không tiếc lấy thân mình làm mẫu...”

“Câm miệng! Tao nhất định phải giết mày!” hai mắt Viên Thần đỏ đậm. Hắn cảm thấy chính mình bị một con kiến nhỏ trêu chọc, hắn cảm giác khuất nhục, cảm giác tự tôn của mình bị người khác hung hăng mà đạp dưới lòng bàn chân. Hắn muốn trả thù, muốn dùng máu đối phương để rửa sạch sỉ nhục này, lần đầu tiên cảm giác muốn giết người lại mãnh liệt như thế trong lòng hắn....

Cách đó không xa, Lăng Lan nhần nhần mày, sát ý của người năm mười kia cô rõ ràng cảm nhận được, bởi vì không có biện pháp tiếp thu việc mình không mạnh bằng người khác mà lựa chọn phá hủy sao? Đây cũng là một loại mặt xấu của nhân tính sao?

Lăng Lan nhìn về phía người vẫn cười hì hì như cũ, tựa hồ đối với sát ý của Viên Thần chẳng cảm thấy gì, khoe miệng lộ ra ý cười nhạt: “Mình vẫn luôn cho rằng mình che dấu đủ sâu, không nghĩ tới có người còn che dấu sâu hơn mình..... Thế giới này quả nhiên không đơn giản”

“Viên Thần, đừng trái với quy định.....” Trương Kinh An cũng đã nhận ra Viên Thần có sát ý, liền mở lời cảnh cáo.

“Đội trưởng, yên tâm, tôi sẽ hoàn mỹ giải quyết chuyện này.” Chỉ cần không để đối phương có cơ hội nhận thua thì dù không cần thận giết chết đối phương, học viện cũng không có biện pháp trừng phạt. “Đội trưởng, các cậu có thể tạm thời rời đi một chút.” Hắn không muốn lúc mình giết người có người bên cạnh lải nhải dài dòng, cho dù là đội trưởng cũng như nhau.

Trương Kinh An nhìn thoáng qua Viên Thần thật sâu, liền nói: “Cũng được.....” Nói xong liền lắc mình một cái, rời khỏi hiện trường, đám người Thạch Kỳ nhìn thoáng qua Viên Thần phía dưới, không nói gì thêm liền đi theo Trương Kinh An rời đi.

Đám người Trương Kinh An vừa rời đi, nguyên bản tươi cười đầy mặt Tạ Nghi tức khắc nghiêm túc, cậu nói với người mặc đồng phục màu trắng đằng sau: “Cậu mau rời đi đi.....”

“Không được, không thể để một mình cậu ở lại đối phó với hắn, chúng ta cùng nhau lên.” Hiếu Minh vẻ mặt kiên trì, cậu cho rằng hai người so với một người thì phần thắng vẫn có nhiều hơn.

“Làm ơn, cậu cũng bị thương nặng như vậy rồi còn muốn đánh thế nào? Đừng nói nữa, cậu có ở đây thì cũng không giúp được gì đâu, đi đi nhanh dùm đi. Chạy trốn là sở trường số một của tớ, cậu đừng kéo chân người khác.” Tạ Nghi nhin không được trợn trắng mắt, có đôi khi, nói nghĩa khí quá nhiều cũng là một chuyện phiền toái.

“Thật sự?” Hiếu Minh nửa tin nửa ngờ.

“Đương nhiên là thật sự..... Đi mau đi mau.....” Tạ Nghi vẻ mặt ghét bỏ, giống như đuổi ruồi bọ, không kiên nhẫn mà phất tay với Hiếu Minh.

Hiếu Minh không yên tâm mà xem xét Tạ Nghi một cái, phát hiện Tạ Nghi thực sự có này ý tưởng thì liền cắn răng một cái, rời hiện trường.

Biết Hiếu Minh đã rời xa hiện trường, khuôn mặt nguyên bản khẩn trương tức khắc thả lỏng: “Ai nha, mấy người phiền toái đều đi rồi, bây giờ chúng ta cùng nhau chơi nào....” Không bị người khác nhìn, cậu mới có thể sử dụng tuyệt chiêu của mình được, nếu không cậu cũng không che dấu thực lực nhiều năm như vậy..... Hơn nữa, cậu cũng không muốn buông tha cho kẻ muốn giết mình, cậu cũng không phải là người tốt.

Viên Thần âm trầm nói: “Đúng vậy, phải chơi cho phần khích mới được.....” Nói xong hắt đột nhiên nhào tới!

Ở một chỗ khác, Trương Kinh An mang theo năm đội viên tiến về phía trước được năm sáu trăm mễ thì Thạch Kỳ liền nhắc nhở: “Những người đó liền ở phía trước, chúng ta sẽ gặp bọn họ ngay lập tức.” Bọn họ đang đuổi theo tiểu đội ban 2 năm 7.

“Chu Kỳ, Thanh Minh, những người đó liền để các cậu đối phó!” Với loại đối thủ này, Trương Kinh An căn bản không nghĩ tự mình động thủ.

“Thạch Kỳ, cậu đi áp trận!” Trương Kinh An phái Thạch Kỳ đi qua không phải vì sợ 2 người Chu Kỳ, Thanh Minh thất thủ mà là sợ tiểu đội kia lại chia nhỏ ra mà chạy trốn, Trương Kinh An thích tận diệt, không thích có cá lọt lưới.

“Vâng, đội trưởng!” Ba người đồng thời lĩnh mệnh rồi lao như bay về phía trước.

“Đội trưởng, còn tớ?” Người đội viên duy nhất còn lại chưa làm gì buồn bực, tất cả mọi người đều có chuyện làm, chỉ còn mình cậu ăn rồi ngồi không.

“La Quỳnh, cậu có cảm thấy có gì không thích hợp không? Tớ cứ cảm thấy có người đang quan sát mình nhưng lại không thể phát hiện được vị trí của đối phương.” Trương Kinh An nhìn người đội viên còn lại lo lắng nói.

“Đội trưởng, có thể là nhóm giáo viên đang chú ý đến chúng ta không?” Ý nghĩ đầu tiên trong đầu La Quỳnh chính là cái này, thực lực của các giáo viên rất khủng bố, bọn họ học càng sâu thì càng nhận ra sự chênh lệch về thực lực với nhóm giáo viên.

“Điều này cũng có khả năng, cho nên tớ mới dẫn mọi người rời khỏi chỗ của Viên Thần, như vậy nếu các giáo viên ở lại giám sát trận đấu thì chúng

ta sẽ không có cảm giác bị theo dõi nữa.... Nhưng mà cảm giác này nó vẫn đi theo tớ, cho dù đã phái mấy người Chu Kỳ, Thanh Minh đi thì cái cảm giác đó vẫn còn ở đây....” Trương Kinh An nói, đột nhiên di một tiếng, “Cảm giác biến mất.....”

Sau đó như phát hiện cái gì, sắc mặt Trương Kinh An đại biến: “Không tốt, Thạch Kỳ đã xảy ra chuyện.” hơi thở Thạch Kỳ đã không còn ần dẫu nữa, như vậy chỉ có một khả năng là cậu ta đã mất ý thức.

“Bị tấn công? Là đối thủ của chúng ta sao?” La Quỳnh cả kinh nói.

“Đương nhiên là đối thủ, những giáo viên học viện chắc chắn không xuống tay với Thạch Kỳ.” Trương Kinh An sắc mặt cực kỳ khó coi, vì sao mình có thể bị đối thủ lừa để phân nhỏ tiểu đội chứ, vô tình bị trúng kế của đối phương rồi.

Lăng Lan nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Thạch Kỳ đang dẫu mình trên cây, nhân lúc đối phương chưa kịp phản ứng thì đánh xuống một chiêu làm đối phương ngất lịm. Cô cẩn thận đem đối phương đưa xuống cành cây, để đối phương dựa vào thân cây rồi nhấn nút nhận thua và cầu cứu.

Ở phía dưới, Chu Kỳ và Thanh Minh cũng không nhận ra điều gì, bọn họ lúc này là đang hưng phần nhìn 5 con mồi của mình, đúng là tiểu đội của Hiếu Minh đang trên đường trở về để lên tập kích giải cứu Hiếu Minh.

Lăng Lan chợt mở ngón tay ra, bàn tay trống không bỗng xuất hiện hai mảnh châm cực nhỏ, tay dùng sức run lên, băng châm lặng yên không tiếng động mà bay vào sau cổ hai người Chu Kỳ và Thanh Minh, hai người run run một chút, cảm giác sau cổ có một cổ hàn khí đánh úp lại, bất quá cảm giác này chỉ chợt lóe mà qua, rất nhanh liền biến mất làm bọn họ nghĩ lầm đây chỉ là ảo giác.

Mảnh châm nhỏ cũng không làm hai người bị thương, cũng không để lại tai họa ngầm cho họ, chỉ là trong một giờ thực lực của bọn họ sẽ bị hàn

khí hạn chế bớt ba bốn phần. Đây là cơ hội mà Lăng Lan dành cho những học sinh ban 2 kia, cuối cùng có thể nắm chắc trong tay không thì liền xem nỗ lực của mấy người kia.

Lăng Lan làm xong này hết thấy mới rời đi hiện trường, trở về chỗ của Trương Kinh An.

“Đã đến rồi!” Trương Kinh An lại lần nữa cảm giác mình bị theo dõi liền mở miệng nói, hắn muốn tra ra vị trí của đối phương.

Mà La Quỳnh khi nghe Trương Kinh An nói thì vẻ mặt khẩn trương mà nhìn xung quanh, đáng chết hắn căn bản không nhận thấy được có người đến gần, chẳng lẽ đối phương giống như cái tên Tạ Nghị vừa rồi có thiên phú ẩn thân? Hắn không tin thực lực của học sinh năm bảy lại có thể vượt xa mình như vậy.

“Quả nhiên không hổ là người đứng đầu năm mười!” Một giọng nói lạnh lẽo vang lên phảng phất như nói ngay bên tai nhưng lại giống như xa xôi vô cùng, Trương Kinh An muốn dựa vào giọng nói để tìm ra vị trí của đối phương nhưng không thể, chỉ có thể cảm thấy tiếng nói này vang lên ngay bên cạnh mình.

“Ách.....” La Quỳnh phát ra một tiếng kêu rên thất thanh, giống như bị bóp ở yết hầu, Trương Kinh An không cần suy nghĩ liền đánh về phía La Quỳnh lại phát hiện nơi đó đã không có một bóng người.

Trương Kinh An đứng tại chỗ, cái trán đổ mồ hôi lạnh ứa ra, đối phương đã ra tay, trong nháy mắt hắn liền mất đi một đội viên, nhưng hắn lại không bắt được bóng dáng đối phương, thậm chí đối phương là thần thánh phương nào, ra sao cũng không biết, năm bảy này khi nào thì xuất hiện yên nghiêm bức người tới mức này? Hay là đây chỉ là trò chơi do người giáo viên nào đó đang đùa giỡn hắn?

Lăng Lan lúc này lại xuất hiện ở chỗ đã Thạch Kỳ lúc này, cũng đem La Quỳnh đặt dựa vào thân cây, nhấn nút nhận thua và cầu cứu rồi lập tức biến mất.

Sau khi Lăng Lan rời đi không lâu, thì hai bóng dáng đột nhiên xuất hiện ở dưới thân cây đó, nhìn hai thiếu niên năm mười sáu đồng phục màu đỏ thì hô lớn: “Đặc cấp ban 1 năm mười...”

Một trong hai người cong người cúi xuống kiểm tra hai người đang nằm: “Đã hôn mê!”

“Thương thế nào?” Một người khác lo lắng hỏi.

“Đối thủ có thủ đoạn rất cao siêu, hai người này không hề phòng bị gì liền bị đối phương đánh một chiêu hôn mê luôn, không phát hiện thêm thương tổn nào khác.” Người giáo viên kia trả lời.

“Nói như vậy, đối phương đánh hôn mê bọn họ rồi ấn nút nhận thua và cầu cứu để chúng ta tới mang họ đi sao?” Người giáo viên kia vui vẻ trả lời.

“Xem ra đúng vậy.....”Người kiểm tra cũng đồng dạng, tâm tình sung sướng, phát hiện ra một học sinh có thực lực mạnh như vậy thật sự là một chuyện đáng vui mừng, nhưng học càng vui hơn khi phát hiện người học sinh này không chỉ có thực lực cực mạnh mà còn có phẩm đức không thể bắt bẻ, dù sao mỗi giáo viên đều hy vọng học sinh của mình có thể ưu tú toàn tài, bất kể đức, trí, thể, mỹ.

“Xem ra học sinh năm bảy năm nay cũng không yếu như chúng ta vẫn tưởng....” Một trong hai người cảm thán, dù sao ngay từ đầu học cũng đã nghỉ năm bảy lần này thua chắc rồi, mà bây giờ...xem ra không thể đưa ra phán đoán quá sớm.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 167: Dẫn Xà Xuất Động?

“Mặc kệ bọn họ đánh thế nào, chúng ta chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn, nhiều nhất chúng ta chỉ có thể cố gắng không để có học sinh nào từ vong thôi...” Các giáo viên nhin không được mà tiếc nuối trong lòng, nếu lúc trước khi bọn họ còn trong học viện đồng quân mà cũng có nhiệt huyết sôi trào khởi động đấu đại giới thì thật tốt quá.

Hai vị giáo viên mỗi người mang một người đi nhanh chóng rời khỏi hiện trường, giống như bọn họ nói, cho dù ngựa tay đến mức nào cũng chỉ có thể làm một người khuân vác xứng chức, đem những học sinh bị loại rời khỏi sàn đấu rồi trở lại nhìn những học sinh thân yêu của mình cố gắng chiến đấu đến khi đấu đại giới kết thúc.

Trương Kinh An cảm giác được cổ áp lực kia biến mất liền biết đối phương một kích đắc thủ liền rời xa chỗ này, hẩn híp híp mắt nhanh chóng làm chính mình bình tĩnh lại. Đạo se vỡ lòng đã từng nói, khi đang ở trên chiến trường, cho dù gặp phải tình huống gì thì cũng không được mất bình tĩnh, một khi mất bình tĩnh thì cũng có nghĩa mình đã cách cái chết không xa.

Hẩn buông lỏng cả người, an tĩnh lại, sau đó âm thầm bộc phát sức mạnh, hòa vào cùng gió bay khắp mọi nơi, đột nhiên, Trương Kinh An nhìn về một phía lạnh lùng thốt: “Chẳng lẽ còn không ra?”

Nếu đã bị người ta phát hiện, Lăng Lan cũng không che che dấu dấu nữa, cô trực tiếp từ sau thân cây đại thụ đi ra, cách Trương Kinh An khoảng 20 mét thì dừng lại, hai người xa xa nhìn nhau.

Nhìn đối phương cũng mặc đồng phục màu đỏ, bên ngực lấp lánh con số bảy chứng minh đối phương chính là đối thủ trong trận đấu đại giới này của bọn họ, nhìn khuôn mặt băng hàn tuấn lãng nhưng lại không phải khuôn mặt quen thuộc của Tề Long—đầu bảng năm bảy, tâm niệm Trương Kinh An chợt lóe, mở miệng nói: “Lão Đại Tề Long—— Lăng Lan!”

Lăng Lan nhướn mày, tựa hồ đối với viện Trương Kinh An biết tên cô mà kinh ngạc.

“Ông vua không ngai của năm bảy, đây cũng không phải là bí mật gì, chỉ cần có tôi muốn biết thì không gì là không thể.” Trương Kinh An nhàn nhạt nói, tuy nói thì nói thế nhưng nếu không phải có lần đấu đại giới này, chỉ sợ hắn cũng không biết năm bảy lại cất dấu một cao thủ siêu cấp bất phàm như vậy, lúc đầu chỉ nghĩ đối thủ có mạnh cũng chỉ mạnh bằng Lữ Tĩnh năm chính, nhưng bây giờ nhìn lại...xem ra tính toán sai lầm hết rồi.

“Xem ra, ngay từ đầu cậu đã theo dõi tôi! Cục diện bây giờ hẳn là do cậu thiết kế, rốt cuộc hai chúng ta có thể gặp nhau mặt đối mặt..... Bất quá, cậu cho rằng cậu có thể là đối thủ của tôi sao?” Trương Kinh An cười như không cười nói, ở trong mắt hắn, Lăng Lan này không thể nghi ngờ đã quá tự tin.

Lăng Lan cũng không trả lời Trương Kinh An vấn đề này, khuôn mặt không biểu tình nhìn đối phương làm Trương Kinh An trong khoảng thời gian ngắn không phát hiện ra được ý nghĩ thật sự của Lăng Lan.

Trên thực tế, lúc này Lăng Lan đang ở trong ý thức hải nói chuyện với tiểu Tứ: “Tiểu Tứ, những người kia hiện tại ở nơi nào?”

Hóa ra vừa rồi, tiểu Tứ đột nhiên nhắc nhở Lăng Lan, những người mà nó nhận nhiệm vụ theo dõi bắt đầu hành động rồi.

“Còn cách chỗ này trên dưới 3 mét.” Tiểu Tứ xác nhận vị trí đối phương. Lúc này, Tiểu Tứ và đầu não như hòa chung vào nhau, tất cả các tình huống trong học viện đều bị nó nắm rõ trong lòng bằng tay, dựa theo yêu cầu của Lăng Lan, nó cũng không ra tay che dấu vị trí hiện tại của cô, chỉ cần là người có tâm thì đều có thể tra được vị trí của Lăng Lan.

“Tiểu Tứ, xem ra những thứ mà người tra được thật chuẩn xác.” Trong mắt Lăng Lan lóe lên tia sát khí, ngoài việc muốn cho bạn học một cơ hội mạnh lên thì nguyên nhân chính cô khơi mào đấu đại giới chính là muốn dẫn xà xuất động, bây giờ, xem ra đối phương đã không kèm chế mà rat ay rồi.

Bất quá, phải mau chóng giải quyết cái vị tự luyện trước mặt..... Lăng Lan liếc liếc mắt nhìn Trương Kinh An trước mặt, tuy rằng người này thực kiêu ngạo, tính cách cũng không ra sao, nhưng Lăng Lan cũng không muốn đem người này cuốn vào trận chiến sẵn giết giữa cô và mấy người kia, không khéo cái hăn liền trở thành một kẻ chết oan chết uổng, nhất định phải tốc chiến tốc thắng, mau chóng đem người này trục xuất khỏi đấu đại giới.

Trương Kinh An giờ phút này rất hưng phấn, trên người Lăng Lan ần ần thoát ra loại cảm giác áp bách khiến hăn biết đối phương là một cao thủ, điều này khiến hăn thích ý và thêm muốn vô cùng. Từ khi các đàn anh khóa trên tốt nghiệp ra ngoài, hăn liền cảm giác mình chính là ngọn núi đầu của học viện, đặc biệt là sau khi hăn vận dụng thành thạo tinh thần biến dị của mình, cảm thấy mình không có địch thủ nào trong học viện, và điều này khiến hăn cảm thấy có chút mất mát. Tư vị khi trở thành Độc Cô Cầu Bại kỳ thật cũng không tốt đẹp như vậy.

Có lẽ thiếu niên trước mắt này có thể làm hấn đánh một trận thỏa thích, có thể thư giãn gân cốt rồi!

Tuy rằng Trương Kinh An cho rằng Lăng Lan có thể mang cho mình nhiều niềm vui nhưng lại rất tự tin Lăng Lan không thể thắng mình.

Trương Kinh An muốn đánh, cũng liền trực tiếp lên. Không sử dụng thanh côn cao su vô dụng, cũng không có mấy chiêu thức xinh đẹp, chỉ có một quyền gọn gang dứt khoát. Có lẽ Trương Kinh An cho rằng mình đã nắm chắc thắng lợi cho nên nghĩ không cần phải dùng những chiêu thức phiền phức gì, chỉ dùng thực lực của mình cũng có thể dễ dàng nghiền cán đối phương.

Chỉ thấy Trương Kinh An bình đạm mà bước một bước, chỉ đơn giản một bước thế nhưng ngay lập tức đã cách vị trí ban đầu hơn hai mươi mét, nháy mắt đã đi tới trước mặt Lăng Lan.

Kỳ thật đây chỉ là ảo giác tầm mắt, trong mắt Lăng Lan lại thấy rõ ràng trong khoảnh khắc ngắn đó, Trương Kinh An đã bước mười bước, trong chớp mắt liền tới trước mặt cô, cùng lúc đó, Trương Kinh An nắm chặt quyền, đi theo đánh về phía mặt cô.

Vô luận tốc độ hay là quyền tay cuối cùng, tốc độ của Trương Kinh An như đạt tới một cái cực hạn, Trương Kinh An thậm chí có loại ảo giác một giây tiếp theo nắm tay của mình có thể đánh trúng thân thể đối phương, sau đó đem đối phương đánh bay ra ngoài..... Trương Kinh An vừa mới nở nụ cười thì ngay lập tức ngưng đọng lại.

Bởi vì, hấn cảm giác nắm tay của mình bị một cỗ nhu kính chống lại, làm hấn không thể đi tới.

Nguyên lai, trong nháy mắt Lăng Lan bị đánh trúng thì cô cũng vươn tay lên, đón nhận nắm đấm của Trương Kinh An. Hai nắm tay va vào nhau có vẻ vô cùng kịch liệt nhưng lại không gây ra bất kỳ tiếng vang nào, giống

như hai nắm tay đó không có chút sức nào, chỉ đơn giản là hai người bạn đang chạm tay vào nhau.

Trương Kinh An tự biết sức mạnh của mình ở mức nào nên chỉ dùng 80% sức mạnh, nhưng không nghĩ tới, sức mạnh của mình lại bị đối phương hóa giải một cách dễ dàng.

Trương Kinh An ra một quyền không có hiệu quả ngược lại bị vây ở thế giằng co, bây giờ hắn đang phân vân không biết nên phòng thủ triệt để hay gia tăng sức mạnh để tiến công thêm lần nữa, đánh vỡ thế giằng co.

Trương Kinh An đương nhiên không chịu bỏ qua như vậy, hắn luôn cho rằng mình là người mạnh nhất vì vậy liền hô lớn một tiếng, khuôn mặt như gồng lên ngay lập tức đỏ bừng, hóp bụng lại, sau đó tay liên tục rung rung, bốn đường ám kinh theo đó mà đánh về phía Lăng Lan.

Đây là đòn sát thủ mà đạo sư võ lòng đã dạy cho hắn, có thể nháy mắt phát ra bốn đạo ám kinh, hơn nữa mỗi một đạo có sức mạnh càng ngày càng gia tăng, đến đạo cuối cùng chính là dùng tất cả sức mạnh của cơ thể để bùng nổ lần cuối. Đương nhiên, đạo sư võ lòng cũng lặp đi lặp lại lời cảnh cáo, trừ phi là đến bước cuối cùng không thể làm gì khác, còn không thì không thể sử dụng chiêu thức này, bất quá Trương Kinh An cho rằng bây giờ chính là thời gian thích hợp nhất để sử dụng chiêu thức này, bởi vì đây chính là cuộc chiến xác định ai sẽ là người đạt được vinh dự hàng đầu toàn trường giữa năm bảy và năm mười.

Lăng Lan vừa thấy đối phương thủ thế liền đoán ra đối phương rất có thể sử dụng sát chiêu, cô quyết đoán sử dụng thượng kính, hai cổ ám kinh nhiều lần va chạm, cuối cùng, cả hai cổ lực đều áp không được đối phương, đồng thời bạo liệt.

Lăng Lan và Trương Kinh An bị cổ lực cực lớn này làm bay ngược ra ngoài, liền cây cổ thụ nơi mà bọn họ vừa đứng cũng bị phá hủy, thân cây nổ

tung rơi khắp nơi trên mặt đất.

Lăng Lan trên không trung làm một động tác Thiết Bản Kiều đem thân thể của mình khống chế vững vàng rồi đáp xuống cách đó không xa. Trương Kinh An cũng không nhẹ nhàng như Lăng Lan, bay ra sau năm sáu mét mới dùng tay trái bắt lấy một thân cây, mượn lực để ổn định thân thể, bắt quá tay phải lại buông thõng xuống, đơng đưa tự do.

Lăng Lan nâng tay trái ấn ấn tay phải của mình lạnh lùng thốt: “Quả nhiên không hổ là người đứng đầu năm mươi, một chiêu liền đánh gãy tay phải của tôi.”

Trương Kinh An cũng đồng thời cầm tay phải của mình, sắc mặt khó coi nói: “Cậu cũng không yếu!” Đồng dạng, cánh tay Trương Kinh An cũng bị đối phương đánh gãy, một chiêu vừa rồi kia xem như hai người lưỡng bại câu thương. Lúc này, Trương Kinh An đã không nghĩ mình có ưu thế hơn như lúc đầu nữa, hẳn biết Lăng Lan trước mắt cũng là đối thủ đồng cấp bậc với mình.

“Bất quá, cho dù như thế thì chúng ta cũng phải phân cao thấp!” Lăng Lan như hạ quyết tâm muốn phân thắng bại, không màng đến cánh tay phải đang bị thương, chân đạp mạnh xuống, cả người nương theo lực của nhánh cây mà bắn ngược ra, như quả pháo lao về hướng Trương Kinh An.

Trương Kinh An sắc mặt ngưng trọng, hẳn biết chính là lúc này, thời điểm phân thắng bại. Những người đạt tới cấp bậc khí kinh như bọn họ thì mỗi khi tham dự cách đấu, thắng thua chỉ là phân định trong chớp mắt, một khoảnh khắc xem khí kinh của ai mạnh hơn.

Lúc này, Lăng Lan dùng tay trái để tấn công, bất quá giống như không quá tin tưởng vào tay trái của mình, cô còn đồng thời sử dụng thanh côn trong tay để công kích.

Trương Kinh An cũng lựa chọn dùng thanh côn, tay trái nắm chặt thanh côn đưa lên đón đỡ, khi hai thanh côn chuẩn bị va chạm vào nhau thì sắc mặt Lăng Lan đột nhiên hoảng sợ hô lớn: “Tránh mauuu.....”

Trương Kinh An căn bản không dao động, tay trái vận lực mang hết sức đánh ra..

Hừ! Muốn dùng chiêu này làm ta mắc mưu? Không có cửa đâu! Lúc trong đầu Trương Kinh An chợt lóe qua ý niệm này thì cũng là lúc hắn cảm thấy cái gậy mình bị một cổ lực lượng mạnh mẽ mà va chạm vào.....

Hắn cảm giác thân thể tức khắc không còn sức lực, ngã quy xuống dưới, trước khi hôn mê, hắn nhìn thấy Lăng Lan xoay người chạy trốn tựa như đã nhìn thấy thứ gì ghê sợ....

A... hóa ra là không phải đang gạt mình. Lúc này trong lòng Trương Kinh An cực kỳ hối hận, nếu lúc đầu nghe theo lời nhắc nhở của đối phương thì có phải sẽ không bị người đánh trộm trúng không?

Cả người Trương Kinh An ngã từ trên cây xuống, còn chưa đụng đến mặt đất thì một bóng người xẹt qua, nhẹ nhàng chụp được rồi đặt xuống mặt đất, nhanh chóng nhún nhảy nhận thua và cậu cứu của Trương Kinh An sau đó liền nhắm mắt biến mất vô tung vô ảnh.

Cách đó hơn một cây số, một nhóm 5 người mặc trang phục giáo viên đang dừng lại, một người khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi mở tinh thần lực ra, lén vào hệ thống giám sát của đầu não bắt đầu tìm kiếm mục tiêu của mình.

“Đối phương hiện tại thay đổi vị trí, lúc đầu hướng về phía đông nam bây giờ đã đi về phía nam.” Người giáo viên kia mở to mắt nói với một người giáo viên khác khoảng 35-36 tuổi bên cạnh.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 168: Nhiệm Vụ Thật Sự Đúng Không?

“Cách chúng ta bao xa?” Một vị giáo viên hần là đội trưởng của nhóm nghe đội viên báo cáo thì nhú mày hỏi.

“Không đến 1000 mét.” Giáo viên điều tra trả lời.

“Tiểu Lại, cậu chú ý cảnh vật chung quanh, đừng để cho mắt giáo viên khác phát hiện ra tung tích chúng ta.” Đội trưởng quyết đoán an bài.

“Vâng, đội trưởng!” Giáo viên điều tra tiểu Lại lĩnh mệnh.

Đội trưởng tay sau vung lên, liền nghe thấy mấy tiếng vèo vèo vèo, năm đạo bóng dáng trực tiếp từ nơi này biến mất.

Mà lúc này ở hướng nam, Lăng Lan đang chạy như điên, trong ý thức hải phân phó tiểu Tứ giúp cô tìm một nơi phù hợp để săn thú.

“Tiểu Tứ, chính là chỗ này sao?” Lăng Lan bỗng nhiên dừng bước chân, dò hỏi tiểu Tứ nói.

“Đúng vậy, trong phạm vi năm cây số chung quanh nơi này không có một học sinh nào của học viện đồng quân.” Tuy rằng tiểu Tứ không biết vì sao Lăng Lan lại để ý sự sống của những đồng quân sinh trong học viện này như vậy, bất quá nếu lão Đại đã muốn thì làm một tiểu Đệ xứng chức, nó nhất định phải phụ trách giải quyết.

“Được, chúng ta ở đây chờ con mỗi tối!” Nơi mà Lăng Lan lựa chọn để săn thú là khu rừng sâu nhất trong học viện, nơi này cách ký túc xá rất xa, người bình thường sẽ không lựa chọn tới loại địa phương âm u không thấy người này, trừ phi là có học sinh muốn trục lợi, trốn ở chỗ này qua 24 giờ đầu đại giới.

Lăng Lan ở trong rừng nhẹ nhàng mà nhảy lên mấy cái, liền lặng yên không tiếng động mà biến mất.

Không đến một phút đồng hồ, tiểu đội năm người giáo viên lúc nãy liền xuất hiện ở chỗ Lăng Lan vừa biến mất.

“Liền ở chỗ này, một phút đồng hồ trước, máy giám thị còn phát hiện bóng dáng của nó ở đây, sau khi tiến vào rừng thì tín hiệu từ đó biến mất.” Tiểu Lại chỉ vào hướng Lăng Lan biến mất nói.

“Không biết được vị trí ẩn nấp chính xác sao?” Đội trưởng nhìn khu rừng tĩnh lặng không tiếng động hỏi lại lần nữa.

“Không có biện pháp tìm ra, chỗ này không có thiết bị giám sát, trừ phi vận dụng hệ thống vệ tinh do đầu não phụ trách thì mới được.” Tiểu Lại tiếc nuối địa đạo, “Đáng tiếc, em còn không thể xâm nhập vào hệ thống đầu não của học viện đồng quân để đoạt quyền khống chế của nó, thật không thể coi thường cấp bậc của nó.”

Đội trưởng nói: “Chẳng qua chỉ mới mất tích một phút đồng hồ, nó nhất định không thể chạy xa, chúng ta đuổi theo!” Nói xong liền là người đầu tiên tiến vào khu rừng, những đội viên khác cũng không chần chờ đi theo vào. Chỉ là giải quyết một đứa trẻ 13 tuổi thôi, bọn họ không có gì phải chần chờ, bắn khoản cả.

Mọi người bay nhanh được rồi một đoạn đường thì đội trưởng đột nhiên dừng bước chân, nhắm hai mắt nghiêm túc mà cảm ứng hoàn cảnh chung quanh.

“Hơi thở đối phương thế nhưng biến mất, nó là sao có thể làm như thế nhỉ?” Sắc mặt đội trưởng thật không tốt, nếu lúc này mà mục tiêu đào tẩu thì bọn họ trở về cũng không biết phải nói với cấp trên như thế nào. Phải biết rằng, cơ hội để có thể vô thanh vô tức giải quyết đối phương là cực kỳ thiếu. Cho nên, thủ lĩnh đã sớm hạ mệnh lệnh, thằng nhóc kia nhất định phải chết trong trận đấu đại giới này.

“Chẳng lẽ do chúng ta đuổi theo quá gần?” Một đội viên trong đó hỏi. Bọn họ tuyệt đối không tin một thằng nhóc 13 tuổi có thể có tốc độ nhanh hơn bọn họ.

“Đương nhiên không có khả năng!” Đội trưởng hừ lạnh một tiếng nói, hẳn có thể nhận thấy động tĩnh của đối tượng khi nó tiến vào đây.

Bất quá hẳn cũng tin tưởng, bằng bọn họ tốc độ, không có khả năng đuổi không kịp đối phương, khả năng lớn nhất chính là đối phương có một loại phương pháp che dấu kỳ diệu, tránh ở một bên làm hẳn không thể phát hiện.

“Nó hẳn là ở gần đây! Chúng ta phân ra xem xét một chút, nghiêm túc mà tra, đừng bỏ qua bất kỳ chỗ nào khả nghi.” Đội trưởng lập tức hạ quyết định, “Còn có, đừng quên chúng ta tới để làm gì.....”

Đội trưởng mắt lạnh quét một vòng về phía đội viên: “Giết nó, đừng mềm lòng mà nường tay! Đó là nhiệm vụ của chúng ta!”

“Vâng, đội trưởng!” Bốn người lĩnh mệnh. Nguyên bản còn có chút thả lỏng tức khắc thu liễm. Bọn họ từng người lựa chọn một hướng rồi rời đi chậm rãi điều tra.

“Quả nhiên là bọn họ tới giết chúng ta.....” Tiểu Tứ tấn trách mà đem động tĩnh của năm người hiện ra ở trong đầu Lăng Lan.

“Ai nha, vì sao người kia có thể tìm ra vị trí của chúng ta chuẩn như vậy? Sắp tìm được chúng ta rồi!” Tiểu Tứ trong ý thức hải kinh ngạc nhảy dựng lên.

“Đừng có gấp!” Lăng Lan trấn an tiểu Tứ, cô nhìn chăm chăm người kia đang ngày càng tới gần, tạm thời gọi là giáo viên đi..... Cô cần tìm cơ hội để một kích giết chết đối phương.

Những người đó càng ngày càng tới gần thì Lăng Lan liền biết cô lại nghênh đón thêm một lần nguy cơ sau sự kiện ám sát năm sáu tuổi trước đây. Nhóm năm người này đều là những cao thủ cách đấu thuộc khí kinh trung cấp hậu kỳ, đặc biệt là vị đội trưởng kia, đã đạt tới khí kinh cao nhất đại viên mãn giống cô, chỉ chờ cơ hội để bước lên một bước, tiến vào tân lĩnh vực.

Đối phương càng ngày càng tới gần vị trí của mình thì tâm Lăng Lan lại càng thêm bình tĩnh, tim cô đập cực kỳ thông thả, giống như lâm vào trạng thái ngủ đông, cô nằm yên ở đó không nhúc nhích.

Một bước, hai bước, ba bước..... Đối phương đã đi tới trước người cô, thậm chí, đôi giày của đối phương gần như đã đạp trúng lên tay cô, nhưng cho dù như thế, tâm của Lăng Lan vẫn lạnh băng như cũ, trời sụp không kinh, không chút sứt mẻ.

Lúc lúc đối phương muốn bước thêm một bước nữa thì một bụi cỏ cách đó một thước bỗng giật giật, người đó xoay người trong nháy mắt, về mặt đề phòng, chuẩn bị qua đi xem xét tình huống nơi đó, lúc này, Lăng Lan đột nhiên động!

Tay phải Lăng Lan cầm một vũ khí có hình dao, trong suốt nhưng sắc bén, lộ ra tia hàn khí, đó chính là thanh dao được ngưng kết từ băng duyên. Mọi người có phải đang thắc mắc vì sao tay phải của Lăng Lan đã bị gãy mà còn có thể sử dụng vũ khí hay không?

Thật ra, một quyền của Trương Kinh An lúc trước cũng không gây ảnh hưởng gì tới cánh tay phải của Lăng Lan, cô chỉ tỏ ra yếu thế để đối phương trúng kế mà thôi....

Bất quá vũ khí nơi tay phải cũng không phải là vũ khí duy nhất của cô, chân chính sát chiêu mà cô sử dụng chính là tinh thần đánh sâu.

Ở thời đại này, công kích tinh thần là lĩnh vực thuộc về các cao thủ cách đấu cao cấp, hoặc là chỉ có những người đạt từ vương bài sư sĩ trở lên mới có thể có được, ngoài ra chỉ có những người thức tỉnh thiên phú cũng loại như tinh thần biến dị hư năng lực, mới có thể dùng tinh thần để công kích.

Bất quá Lăng Lan là một kỳ ba, cô không thức tỉnh thiên phú thuộc loại công kích, nhưng lại bởi vì có không gian học tập dạy dỗ, cô dùng phương thức tự ngược để luyện ra loại sát chiêu này. Đây cũng là lý do Lăng Lan dám một mình săn năm vị giáo viên giả kia.

Trên thực tế, động tĩnh từ bụi cỏ kia chính là do Lăng Lan vận dụng tinh thần lực lặng yên khẽ động mà thực hiện. Không hề nghi ngờ, lúc này đây, kế hoạch của Lăng Lan được thiết kế vô cùng tốt, tất cả phản ứng của đối phương đều nằm trong kế hoạch của cô.

Một tinh thần lực hung ác đánh sâu vào làm đầu đối phương bỗng nhiên bị một cổ lực lượng va chạm, vừa mới bước vào khí kinh sơ cấp Trương Kinh An không hề phản kháng mà hôn mê, nhưng người trước mắt đã tới khí kinh trung cấp nên chỉ bị chấn cho hôn mê 2 giây liền thanh tỉnh lại.

Nhưng chỉ trong 2 giây này cũng đủ để Lăng Lan giết đối phương mấy lần, bằng duyên tạo ra thanh dao cắm chuẩn xác vấp vị trí tim của đối phương, Lăng Lan một chiêu đắc thủ cũng không chần chờ, nháy mắt lùi lại đi ra ngoài, không xem đối phương thế nào liền trực tiếp bỏ chạy!

Một kích vừa rồi của cô đã tiết ra sát khí, chỉ cần cô hơi làm dừng lại, liền sẽ bị bốn người khác vây quanh, lúc ấy, cô liền dữ nhiều lành ít.

Lăng Lan vừa rời đi thì thanh dao trên ngực đối phương đột nhiên vỡ vụn, hóa thành vô số điểm trong suốt rồi nháy mắt biến mất trong không khí, không có băng duyên của Lăng Lan thêm vào, dao băng là không thể tiếp tục duy trì hình thái. Đây cũng là nguyên nhân Lăng Lan lựa chọn dùng băng duyên để hóa thành vũ khí, để đến cuối cùng cũng không ai biết vũ khí giết người là gì.

“Tiểu Lại!” Đội trưởng vừa tới thì kinh hô một tiếng, hóa ra người đầu tiên bị Lăng Lan giết chính là người thức tỉnh thiên phú xâm nhập hệ thống theo dõi kia. Bởi vì thiên phú thức tỉnh thuộc về hệ tinh thần cho nên vừa rời khi bị tinh thần của Lăng Lan đánh sâu vào, người đó có năng lực chống cự mạnh hơn, nhưng dù vậy cũng không thoát được sức mạnh của cô, cuối cùng vẫn bị giết.

Tiểu Lại hoảng sợ mà dè ngực đang phun ra máu tươi, trong miệng nói: “Em không muốn chết, đội trưởng. Em không muốn chết.....” Nguyên bản cho rằng đây là một nhiệm vụ cực kỳ nhẹ nhàng, chỉ là giết một đứa trẻ 13 tuổi thôi, mà bọn họ đều là những phần tử tinh anh.....

“Tiểu Lại, kiên trì một chút!” Đội trưởng lấy thuốc ra rót cho đội viên dù chính hắn cũng biết đây chỉ là vô dụng, trừ phi trong vòng ba phút được bổ sung máu để duy trì lượng máu thấp nhất, sau đó trong vòng 2 tiếng đồng hồ thay được trái tim mới thì mới có thể có cơ hội sống.

Nhưng hiện tại, bọn họ đang ở học viện đồng quân trung tâm, mà bọn họ là những sát thủ giả dạng giáo viên để tiến vào ám sát học sinh, bọn họ không thể thỉnh cầu cấp cứu hay cứu viện. Nói cách khác, hắn căn bản không có biện pháp đem tiểu Lại về địa bàn của mình trong vòng 3 phút.

Tránh ở một bên, Lăng Lan hung hăng mà cắn bàn tay mình, hy vọng đau đớn có thể làm giảm cảm giác khó chịu trong lòng. Việc giết người đối với cô không phải là chuyện mới, cô đã từng giết người trong những nhiệm vụ được giao từ không gian học tập-nhưng cô biết đó chỉ là những số liệu,

hay cô cũng đã từng giết rất kẻ địch trong trận chiến tại tinh cầu Ma Thú-
nhưng đó là kẻ thù, còn người này...

Anh ta rất có thể là một người quân nhân, một người không biết chân
tướng gì mà chỉ đơn thuần là tiếp nhận nhiệm vụ, thực hiện nghĩa vụ của
một người quân nhân...

Nhưng cô không thể vì vậy mà nường tay, cô không thể chết, cũng tuyệt
đối không chết, cô đã từng thề, kiếp này, cô muốn an an ổn ổn mà tồn tại, tự
do tự tại mà sống, bất luận kẻ nào muốn quấy nhiễu đến mục tiêu này thì dù
có hóa thành ma quỷ cô cũng bất chấp....

“Đội trưởng! Nhiệm vụ này thật sự đúng sao?” Tiểu Lại mở to đôi mắt
nghĩ vẫn nhìn đội trưởng rồi trút hơi thở cuối cùng.

“Tiểu Lại!” Đội trưởng thấp giọng hô, nước mắt từ khóe không tiếng
động mà chảy xuống, giống như Tiểu Lại nói, nhiệm vụ này thật sự đúng
sao? Vì sao muốn giết một đứa trẻ mới chỉ 13 tuổi? Chẳng lẽ bởi vì cha
phản bội, cho nên con cũng sẽ phản bội sao? Vì sao nhất định phải phòng
hậu hoạn chưa xảy ra chứ?

Đội trưởng chậm rãi vuốt mắt cho tiểu Lại, khi ngừng đầu một lần nữa,
ánh mắt tràn ngập lãnh lệ: “Tiểu Lại, đến bây giờ cậu còn không rõ sao,
chúng ta căn bản không cần biết cái gì gọi là đúng sai, tiến vào tổ chức,
nhiệm vụ chính là số 1! Yên tâm, tôi sẽ giết nó báo thù cho cậu, máu của
đồng đội sẽ không chảy một cách vô ích.” Sút khi từ đội trưởng trở nên
nồng đậm, hơi thở dần dần không xong, thậm chí ần ần có khả năng bạo
động.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 169: Ma Quỷ?

Nhìn thấy tình cảnh này, tâm thần Lăng Lan vừa động, vị đội trưởng này hơi thở hỗn loạn, mất đi bình tĩnh dĩ vãng, tuyệt đối là cơ hội ám sát tốt, Lăng Lan vừa định vận chuyển sức mạnh thì ba người từ ba hướng khác nhau bay tới.

“Đội trưởng!” một đội viên trong đó hô.

Mà một đội viên khác nhìn thấy tiểu Lai đã nhiễm đầy máu trong lòng đội trưởng thì nhin không được bi thiết kêu một tiếng: “Tiểu Lai!”

Tránh ở một bên, Lăng Lan trong lòng âm thầm tiếc hận, nếu ba người kia tới trễ năm giây thì cô liền có cơ hội xuống tay. Lăng Lan cũng là người nhanh chóng quyết định, nhìn thấy nơi này đã không có khả năng đánh lén thì lại lần nữa thu liễm đi hơi thở, như vật chết ẩn núp xuống dưới.

Đội trưởng cố nén trong lòng bi phẫn, cắn răng nói: “Tiểu Lai bị đối phương đánh lén đắc thủ, hy sinh! Đối phương tinh thông ẩn nấp và ám sát, các cậu phải cẩn thận.” Hỗn loạn chỉ có lúc nhất thời, lúc này hắn đã khôi phục bình tĩnh, lập tức suy đoán ra đại khái vị trí của Lăng Lan, “Nó hắn là cách chỗ này không xa, lúc tôi cảm giác được sát khí chạy tới hiện trường thì chỉ có ba giây ngăn ngắn, nó không cơ hội bỏ chạy quá xa.”

Đội trưởng tin tưởng, tuy rằng hắn bởi vì Tiểu Lai hy sinh mà tâm thần hỗn loạn, nhưng vẫn không mất đi cảm giác nên có, nếu lúc ấy Lăng Lan còn lựa chọn chạy trốn thì hắn nhất định có thể nhận thấy được động tĩnh.

Nhưng từ lúc hấn đi vào hiện trường thì chung quanh một mảnh tĩnh lặng, vậy tỏ vẻ đối phương lựa chọn ẩn núp gần đây.

Có lẽ, nó liền ở bên người bọn họ, chờ đợi cơ hội một kích tất sát.

“Hiện tại bắt đầu lại, các cậu ba người một tổ, lúc tìm kiếm không được cách nhau quá xa, tốt nhất có thể canh gác lẫn nhau.” Đội trưởng biết ba cái đội viên của hấn và Tiểu Lại có thực lực bằng nhau, một khi lạc đơn liền rất nguy hiểm, cho nên hấn quyết định để cho ba người bọn họ cùng. Còn hấn..... Nếu là đối phương cho rằng hấn chỉ một mình một người mà dễ dàng xuống tay thì hấn sẽ làm cho đũa nhóc đó biết, trước mặt của thực lực, bất luận là đánh lén hay ám sát tinh diệu cỡ nào cũng vô dụng.

“Vâng, đội trưởng!” Ba người biểu tình nghiêm túc lĩnh mệnh nói. Tiểu Lại tử vong làm cho bọn họ cảnh giác lên, bọn họ cũng không có tự tin như đội trưởng có thể tự tin tránh thoát đòn đánh lén vô thanh vô tức kia.

Lăng Lan nhìn bốn người phân thành hai đội hướng hai phương hướng mà đi thì cảm thấy vận khí hôm nay của cô vô cùng tốt. Đối phương lựa chọn 2 hướng kia trùng hợp không phải là chỗ này của cô. Đương nhiên đây chỉ là tạm thời, nếu hai hướng kia mà tra không ra thì bọn họ nhất định sẽ trở về lần nữa, nếu cô vẫn luôn ẩn núp ở chỗ này thì nhất định sẽ bị đối phương tìm ra.

Lăng Lan trong lòng suy nghĩ mấy vòng liền quyết định tìm cơ hội đuổi kịp ba người kia. Tuy rằng mặt ngoài có vẻ đuổi kịp người đội trưởng thì dễ dàng thành công hơn. Bất quá, trong lòng Lăng Lan lại tự nhiên cảm thấy trên người vị đội trưởng kia ẩn ẩn có loại nguy hiểm tồn tại, cũng vì phần cảm giác này mà cô lập tức từ bỏ ý tưởng đánh lén đội trưởng kia.

Đương nhiên, Lăng Lan muốn vô thanh vô tức mà đánh lén tiểu đội ba người kia cũng không dễ dàng, nhưng cô tin tưởng, chỉ cần kiên nhẫn tìm kiếm, chưa chắc sẽ không có một chút cơ hội.

Lúc này, một trận gió thổi qua, gió thổi làm lá cây lay động phát ra tiếng ồ ồ lên, bàn tay Lăng Lan nhẹ nhàng chống xuống, cả người như quỷ mị hướng chỗ tiểu đội ba người vừa rời khỏi mà bay đi....

Lúc tiếng gió giảm, Lăng Lan như lá cây nhẹ nhàng đáp xuống, lóe nhập nơi nào đó lặng yên ẩn nấp lần nữa lực nhẫn nại của Lăng Lan rất mạnh. Liên tính ba người tiểu đội vẫn như cũ không thấy bóng dáng, nhưng một khi gió ngừng thì cô sẽ không hành động nữa, trừ phi có trận gió tiếp theo thổi cô mới tiếp tục hành động.

Đội trưởng đang ở một phương hướng khác cúi đầu tìm tòi, hẩn vánh tai theo tiếng gió mà chấn động, tuy rằng mặt không biểu tình gì nhưng trong mắt nghi hoặc lại chợt lóe

Hẩn thế nhưng không nghe ra bất cứ cái gì dị trạng, trừ bỏ tiếng gió, những tiếng lá cây lay động, thì chỉ có tiếp đập lá của những người thuộc đội kia. Chẳng lẽ hẩn suy đoán sai lầm? Đối phương vẫn lựa chọn ẩn nấp tại chỗ như cũ, không đuổi kịp đánh lén? Lại hoặc là đối phương đã theo kịp, chỉ là hẩn không nghe được?

Đội trưởng biểu tình ngưng trọng, đúng lúc này, trong rừng cây dần dần xuất hiện một tia sương mù, sau đó chậm rãi trở nên nồng đậm, bóng dáng đội trưởng cứ như vậy biến mất trong làn sương dày.

Ba người tiểu đội kia khẩn trương nhớ lời đội trưởng phân phó, khoảng cách giữa bọn họ không cách nhau quá mười thước, không chỉ như thế, bọn họ còn duy trì hành động đặt một đồng đội trong tầm mắt. Đây là trận tam giác đặc biệt của quân đội Liên Bang, là một loại trận hình không có góc chết.

Lăng Lan liên tục sử dụng tiếng gió để che dấu dấu vết, lặng yên đuổi kịp tiểu đội ba người này. Bất quá, cô cũng không vui sướng mà ngược lại

cau mày, bởi vì cô phát hiện, dưới đội hình như vậy thì cô căn bản không có cơ hội đánh lén.

Cần phải mau chóng phá cái trận hình này! Lăng Lan biết thời gian dành cho cô là không nhiều lắm, tiểu Tứ nguyên bản nhận nhiệm vụ theo dõi người đội trưởng kia vừa mới hoảng hốt báo không phát hiện ra nữa. Tuy rằng tiểu Tứ đã sử dụng nhiều loại vệ tinh để theo dõi vị trí mà đội trưởng biến mất nhưng vì sương mù quá dày, nên vệ tinh cũng mất đi tác dụng.

Lăng Lan phỏng chừng lớp sương mù dày đặc kia là năng lực thiên phú của đối phương, có lẽ giờ phút này đối phương đã quay lại rồi. Mà cô, không chỉ phải nhanh chóng tìm cơ hội giải quyết ba người trước mắt, còn phải cẩn thận tình huống phía sau, không thể để chuyện bộ ngựa bắt ve phát sinh, thảm kịch ở phía sau hoành tước.

Một trận gió thổi qua, cây cối đều theo trận gió này mà nhẹ nhàng đong đưa, phát ra tiếng tí tách ồ lên, ba người từ lúc bắt đầu trông gà hoá cuốc, khẩn trương cẩn thận, đến bây giờ thì bình tĩnh hơn, chỉ dừng lại bước chân, theo bản năng lướt về phía phát ra tiếng động.

Lăng Lan thấy một màn như vậy, trong lòng không khỏi động.....

Ba người phát hiện không có dị trạng gì thì mới tiếp tục tìm kiếm, không bao lâu, lại một trận gió thổi qua, vẫn như cũ, lá cây bụi cỏ phát ra tiếng lay động nho nhỏ, nhưng lúc này, một thứ gần như không nhìn thấy theo gió bay ra.

Lăng Lan thừa lúc cơn gió thổi qua thì ngón tay bắn ra một thanh băng châm cực nhỏ, mục tiêu của cô là người đội viên đứng gần mình nhất, lúc này, tầm mắt đối phương đang nhìn về phía phát ra tiếng động, mà phương hướng này cũng vừa vặn đem tới có năng lực phòng ngự yếu nhất-huyệt Thái Dương- hướng về phía Lăng Lan.

Từ khi con người sử dụng thuốc kích thích gien để con người tiến hóa thì sinh mệnh thân thể và năng lực của con người đã tăng lên rất nhiều so với ngàn năm trước của Lăng Lan. Cho nên, trừ bỏ não vực ở phần đầu, những chỗ khác liền không thuộc về phạm trù nhược điểm trí mạng.

Lăng Lan nếu nghĩ có thể dựa vào thanh băng châm nhỏ này mà có thể tạo ra vết thương chí mạng ở những bộ phận của đối phương thì gần như không có khả năng, nhưng chỉ cần trực tiếp bắn về phía não bộ, phá hủy não vực của đối phương mới có thể có khả năng đánh chết. Giống như khi Lăng Lan ám sát cơ giáp sĩ của đế quốc Nhật Mộ, từ dưới bắn một cây nhỏ ra làm não vực đối phương bị phá hủy mới khiến đối phương chết, nếu không, chỉ đơn thuần đánh vỡ yếm hầu thì cũng không thể khiến đối phương tử vong được.

So sánh với tầng tầng phòng ngự của cơ giáp thì ba người trước mắt dễ giải quyết hơn nhiều, không có cái gì bảo vệ đầu, cơ hội Lăng Lan một kích giết đối phương nhiều hơn.

Băng châm của Lăng Lan thật sự quá mức nhỏ, hơn nữa cô lại lợi dụng tiếng gió, tới lặng yên không tiếng động, lúc băng châm còn cách đối phương không đến mười centimet thì sắc mặt đối phương đột nhiên biến đổi.

Trên người những cao thủ hàng khí kinh trở lên đều có một dòng khí dùng để phòng ngự bao quanh người, vì thế, cho dù mượn tiếng gió để che dấu thế nào đi nữa thì một khi tiến vào dòng khí này của đối phương thì liền sẽ bị đối phương phát hiện. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Lăng Lan lại ám sát người ở khoảng cách gần, dù sao ám khí đối với những người đang trong tình trạng toàn thân thì cũng không có hiệu quả quá tốt.

Người nọ vừa định nghiêng đầu né tránh thì Lăng Lan đã sớm chuẩn bị sẵn sàng tinh thần công kích ngay lập tức đến. Tinh thần công kích này cũng không mạnh giống như khi đối phó với Tiểu Lại, có thể làm người

khác trực tiếp hôn mê, lần này cô sử dụng tinh thần ít hơn, chỉ khiến người kia chấn động đầu một chút, đầu nguyên bản muốn né tránh bỗng nhiên bị mất khống chế mà ngừng lại.

Chỉ trong nháy mắt người nọ liền tỉnh táo lại, nhưng đã bị chấn động mất một giây, tới khi nhớ ra mình muốn làm gì thì đã quá muộn!

Băng châm lặng yên không tiếng động mà đâm vào đại dương huyết đối phương, không hề dấu vết, chỉ là ở nơi đó có một điểm đỏ nhỏ vô cùng cùng với gương mặt hoảng sợ trước khi chết của đối phương.

Hai người khác căn bản không biết bên này phát sinh chuyện gì, bọn họ tiếp tục dựa theo trận hình tam giác đi tìm kiếm về phía trước, đi chưa được mấy bước họ liền phát hiện một người đội viên còn lại thế nhưng không đuổi kịp.....

Trong đó một cái đội viên hồ nghi mà dừng lại bước chân hô: “Tiểu Lâm, cậu phát hiện cái gì? Vì sao không đi tiếp?”

Tiểu Lâm vẫn như cũ đứng ở nơi đó bất động, chỉ là nhìn chăm chăm một chỗ, tựa hồ phát hiện cái gì.

Hai người hai mặt nhìn nhau, ánh mắt ý bảo cùng nhau qua đi nhìn xem. Bọn họ cẩn thận đi qua, một người trong đó đi đến bên người Tiểu Lâm, đẩy đẩy bờ vai của đối phương nói: “Này, hỏi cậu sao không đi tiếp đó?”

Không nghĩ tới chỉ mới đụng nhẹ như vậy, cả người tiểu Lâm liền gục về phía trước, hai người hoảng sợ, một người khẩn trương phòng ngự, một người nhanh chóng chạy lên kiểm tra, thấy cả người Tiểu Lâm đã không còn hơi thở.....

“A..... Tên đáng chết, mày ra đây cho tao, đánh lén thì tính là anh hùng gì, có gan thì cùng đấu với ông đây” Người nọ đột nhiên nhảy dựng

lên, cảm xúc kích động mà hướng khu rừng u ám xung quanh hô. Hắn bị cái chết vô thanh vô tức của tiểu Lâm dọa rời.

“Tiểu Trùng, bình tĩnh!” Một người đội viên khác khẩn trương hô to, vẻ mặt cũng cảnh giác mà nhìn về phía khắp nơi. Bốn phía một mảnh vắng lặng, căn bản không có người nào

“Đội trưởng! Đội trưởng!” Cảm xúc kích động, đội viên đột nhiên hô to, hy vọng đội trưởng chạy tới tìm ra nguyên nhân cái chết của Tiểu Lâm.

Nhưng câu trả lời của hắn chỉ là một mảnh tĩnh mịch, bóng dáng của đội trưởng cũng không xuất hiện. Đội viên cảm xúc kích động dần dần bình tĩnh xuống, nhưng sắc mặt của hắn cũng càng ngày càng tái nhợt, hắn không tự chủ được mà nghĩ: Chẳng lẽ đội trưởng của bọn họ cũng bị vô thanh vô tức mà giết chết sao?

Hắn đột nhiên lắc đầu, không, đội trưởng mạnh như vậy, tuyệt đối sẽ không bị một đứa trẻ 13 tuổi xử lý..... Chỉ là, nó thật sự chỉ là một đứa trẻ 13 tuổi thôi sao? Hoặc là, người xuống tay không phải là đứa trẻ kia mà là ma quỷ?

Hắn nhớ tới ngực Tiểu Lại bị một vũ khí không biết tên đâm thủng một lỗ lớn, rồi lại nhìn Tiểu Lâm nằm trên mặt đất, toàn thân không có bất luận vết thương gì, chỉ có vẻ mặt hoảng sợ, tựa hồ ở trước khi chết nhìn thấy thứ gì đáng sợ

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 170: Phân Tâm Nhị Trọng Kíp Nổ Thuật!

“Tiểu Phi, vừa rồi rõ ràng không có ai, nhưng Tiểu Lâm bị chết, thậm chí còn lưu lại diện mạo này, như vậy đối thủ của chúng ta căn bản không phải người” Tuy rằng khoa học kỹ thuật đã thuyết minh trên thế giới này không có linh hồn, nhưng cái chết quỷ dị của Tiểu Lâm vẫn làm Tiểu Trùng luống cuống, “Hiện tại đội trưởng cũng không thấy, nhất định cũng chết dưới tay tên ma quỷ kia, nếu chúng ta tiếp tục ở lại đây thì cũng nhất định sẽ chết.” Cho dù dũng cảm tới mức nào thì khi đối mặt với trường hợp quỷ dị này cũng sẽ bị khiếp đảm.

“Bang!” một tiếng, Tiểu Phi tàn nhẫn trực tiếp tát lên mặt Tiểu Trùng, vẻ mặt Tiểu Trùng có chút hoảng loạn, hơn thế còn có chút mê mang và vô thức.

“Cậu TMD bình tĩnh lại cho tôi.” Tiểu Phi quát lên, “Đội trưởng nói đối phương tinh thông ẩn nấp và ám sát, có chút thủ đoạn có lẽ chúng ta căn bản không thể lý giải, nhưng điều đó không có nghĩa đối phương thật sự vô địch.”

“Hơn nữa, tôi không tin đội trưởng thật sự bị xử lý.” Tiểu Phi rất rõ ràng thực lực của đội trưởng, nếu đội trưởng cũng không có biện pháp chống lại thì bọn họ cũng không có cơ hội rời đi nơi này. Hắn nói cho chính mình cần phải bình tĩnh, một khi hai người bọn họ đều lâm vào hoảng loạn, như vậy thật sự cách cái chết không xa.

Tiểu Phi kiên định bình tĩnh nói nốt cuộc làm Tiểu Trùng bớt mấy phần hoảng loạn, ánh mắt khôi phục lại vẻ tỉnh táo ban đầu, vừa định nói cái gì đó, thì đột nhiên nhìn thấy sau lưng Tiểu Phi, một lùm cỏ bên cạnh thân cây đột nhiên vỡ ra, vô số lá cây bị rách bươm bắn về phía sau lưng Tiểu Phi.

“Cẩn thận!” Vẻ hoảng loạn vừa rồi của Tiểu Trùng nháy mắt biến mất, trong mắt hần lảnh mang thoáng hiện, tay trái nhẹ nhàng mà đem Tiểu Phi đẩy qua một bên, hai tay nâng lên đánh về phía đám cỏ kia, một cổ khí kinh vô hình bùng nổ, đám cỏ nguyên bản bay vụt mà đến nháy mắt bị bắn ngược lại.

“Phanh!” Một tiếng trầm vang, hai cổ lực lượng vô hình chạm vào nhau, Tiểu Trùng thân thể chấn động. Chỉ cảm thấy ngực khí huyết cuộn cuộn..... Hần bình tĩnh mà vận chuyển ám kinh trong cơ thể, lại lần nữa đem lực lượng tụ đến bàn tay, hướng cổ lực kia đánh tới lần nữa

Một đạo khí kinh thêm vào nốt cuộc áp đảo cổ vô hình kia, bị đám cỏ trực tiếp bắn trả, thân cây cũng bị chấn động ngay lập tức.

Ở một hướng ngược lại nơi Lăng Lan đang ẩn nấp, khi tiếng trầm đục vang lên, sắc mặt Lăng lan đột nhiên trắng bệch, tựa hồ đã chịu cái gì đánh trúng, bất quá lúc này biểu tình cô bất biến, tầm mắt không thay đổi, vẫn như cũ đăm đăm mà nhìn chăm chăm người đội viên khác, đó chính là Tiểu Phi đã bị Tiểu Trùng đẩy qua một bên.

Không sai. Cô lần này muốn giết chính là Tiểu Phi, đám cỏ vừa rồi bay ra chính là thủ đoạn của cô, nó là dụ chiêu, hấp dẫn người đội viên còn lại.

Tuy mặt ngoài Tiểu Trùng hoảng loạn rất giống thật nhưng huyết sắc vô hình trên người bọn họ đã chứng minh những người này đều là những lão binh ra trận giết người, như vậy, bọn họ làm sao có thể vì chiến hữu bị giết

quỷ dị mà bị dọa, biểu hiện này không thể nghi ngờ chính là để lừa cô rat ay.

Lăng Lan suy nghĩ cẩn thận liền quyết định tương kế tựu kế. Tuy rằng làm như vậy sẽ có chút mạo hiểm, rất có thể làm cô bị thương, nhưng lại có thể thừa cơ giết chết một đối thủ, vụ mua bán này không thể nghi ngờ là đáng giá.

Tiểu Trùng mới vừa đem những bụi cỏ đánh bay liền không chần chờ, dậm chân một cái, bay nhanh mà đánh về phía chỗ bị nổ lớn, hai tay cùng đẩy ra, khí kinh vô hình đánh thêm vào chỗ bị nứt đó một lần nữa.

Đó là nơi cổ khí kinh kia bắn ra, đối phương nhất định đang trốn ở đó! Hẳn bắt được tên sát thủ kia, vì có thể báo thù cho tiểu Lâm mà ánh mắt vui mừng, chỉ cần đối phương hiển lộ chân thân, liền dựa vào sức mạnh giao nhau vừa rồi của hai người, hẳn chắc chắn chỉ cần mình và Tiểu Phi thì tuyệt đối có thể đem đối phương đánh chết ở chỗ này.

“Oanh!” Một tiếng, đã chịu một lần sức mạnh, nay lại chịu thêm một cổ lực thật lớn khiến bùn đất cỏ cây nơi đó tức khắc vỡ vụn, bụi đất đầy trời, lá cây bay tán loạn, một cái hố có đường kính hơn một mét xuất hiện trước mặt Tiểu Trùng.

“Cơ hội tốt! bạo cho ta!” Lúc này, Lăng Lan tránh ở bên nhìn thấy Tiểu Trùng rời đi liền lập tức bùng nổ tinh thần lực về phía Tiểu Phi.

Lăng Lan không tự tin năng lượng tinh thần bạo liệt có thể đồng thời giết chết hai cao thủ khí kinh, nếu đối với Tiểu Trùng là khí kinh hậu kỳ thì Tiểu Phi đang ở trung đoạn không thể nghi ngờ càng dễ dàng giết chết, cho nên, từ lúc bắt đầu, mục tiêu của cô liền đặt ở trên người Tiểu Phi.

Vô hình vô sắc tinh thần lực, dưới sự điều khiển của Lăng Lan nháy mắt bạo liệt, hình thành một cổ sóng địa chấn khổng lồ, hướng nào của Tiểu Phi đánh tới.

Tiểu Phi bị Tiểu Trùng đẩy đến ở một bên liền làm ra động tác phòng ngự, lúc này lực chú ý của hắn đồng dạng bị Tiểu Trùng hấp dẫn, nếu phát hiện dấu vết đối thủ, hắn liền sẽ đuổi kịp nắm tay của Tiểu Trùng.

Nhưng, không đợi hắn phát hiện cái gì, trong lòng đột nhiên chấn động, đây là một loại báo động trước nguy cơ, là năng lực của những cao thủ mỗi khi tiến vào cấp bậc khí kinh, chẳng lẽ đối phương muốn thừa cơ đánh lên hắn sao?

Trong đầu Tiểu Phi vừa nghĩ tới trường hợp này liền bùng nổ ám khí vây quanh người, chỉ cần có người muốn ra ám chiêu thì hắn sẽ ngay lập tức phát hiện....

Nhưng chính bởi vì cái động tác phòng thủ, hắn mới có thể cảm giác một cỗ năng lực vô hình đánh vào dòng ám kinh phòng ngự trên người hắn Hắn cảm giác khí kinh của mình bị đập mạnh một chút, sau đó liền cảm thấy đầu chấn động, hắn phảng phất nghe thấy tiếng khí kinh của mình bị nổ tung. Băng! Băng! Băng!.....

Luồng khí kinh đó tập trung tấn công về phía đầu hắn, thẳng đến khi hắn không thể chịu nổi sức mạnh của năng lực đó nữa thì “Ầm ầm” một tiếng, nổ mạnh..... Hắn hoàn toàn lâm vào trong bóng tối, rốt cuộc không còn cảm giác.

Bên kia, Tiểu Trùng vừa công kích vừa phòng ngừa sát thủ đang ẩn nấp kia có thể phóng ra, nhưng không nghĩ tới, sau đợt tấn công, trừ bỏ bùn đất và cỏ cây thì không có bất cứ bóng dáng nào, bốn phía trừ bỏ tiếng gió và cỏ cây lay động thì không còn bất cứ thứ gì khác.

“Đáng giận!” Tiểu Trùng nhìn đòn tấn công của mình không có kết quả thì không khỏi mà thầm mắng một tiếng, trong lòng kinh nghi bất định. Chẳng lẽ sát thủ kia vừa tập kích Tiểu Phi xong liền nháy mắt bỏ chạy sao? Nhưng cố tình hắn căn bản không nghe thấy có tiếng người di động, hay là

người kia căn bản không có ở chỗ đó? Nếu như vậy thì đòn công kích đó từ đâu mà có?

Quả nhiên, Tiểu Trùng căn bản không kinh hoảng giống những gì hãn biểu hiện vừa rồi, phải nói, những biểu hiện thấp kém vừa rồi chỉ là diễn cho kẻ sát thủ đang ẩn núp kia ra tay.

Hãn đích xác như nguyện, đối phương ra tay, nhưng kết quả cũng không tốt đẹp như thế, hãn không thể tìm ra đối phương, ngược lại làm trong lòng hãn càng kinh nghi.

Hãn hậm hực mà đi trở về bên đồng đội mình, đương nhiên hãn không quên cảnh giác bốn phía. Hãn tin tên sát thủ kia vẫn còn ở gần đây, chỉ là đối phương có phương thức ẩn núp di động quỷ thần khó lường làm hãn tìm không thấy sơ hở.

“Tiểu Phi, cậu có phát hiện cái gì hay không?” Hãn thấp giọng hỏi nói. Đứng ở phía sau phòng ngự, Tiểu Phi có lẽ có thể nhìn ra điểm gì.

Đáng tiếc, hãn hỏi nhưng lại không có ai trả lời, cảm giác được có chút không đúng, Tiểu Trùng sắc mặt đại biến, đột nhiên nhào tới trước mặt Tiểu Phi, đôi mắt Tiểu Phi mở lớn, vẻ mặt mờ mịt mà nhìn phía trước, máu trào ra từ mắt mũi miệng tai nhỏ từng giọt xuống đất. Chỉ cần liếc mắt một cái, Tiểu Trùng liền biết đối phương đã không thể sống sót.

“A.....” Tiếng hét thê lương từ trong miệng Tiểu Trùng, khác với những đồng đội khác, hãn và Tiểu Phi là những người bạn từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, cùng nhau đi học, cùng nhau lớn lên, cùng nhau ra chiến trường, rồi cùng nhau sống sót, lần này hãn thật sự điên rồi.....

Đang tránh trong bụi cỏ, tình huống của Lăng Lan cũng không tốt chút nào, sắc mặt cô tái nhợt như tờ giấy, vừa rồi tinh thần bạo phá không thể nghi ngờ đã làm tinh thần lực của cô tiêu hao không còn, không chỉ có như thế, tinh thần bạo phá cũng là một chiêu thức tiêu diệt địch một ngàn hại

mình tám trăm. Huống chi, lúc này cô vận dụng tinh thần lực tạo kíp nổ có yêu cầu cao hơn bình thường, vì thế cơ thể cũng bị tổn hao hơn bình thường.

Tinh thần bạo phá quả thật có uy lực rất mạnh, nhưng lại có nhược điểm trí mạng chính là sau khi khai hỏa kíp nổ. Sau khi khởi động kíp nổ thì trong thời gian ngắn, không thể lại ngưng tụ tinh thần lực mới để tiến hành công kích, cho nên khi Lăng Lan vận dụng tinh thần bạo phá hấp dẫn đối phương lực chú ý thì cô cũng liền không có biện pháp lập tức ngưng tụ tinh thần lực mới đánh lén đối phương. Vì thuận lợi giải quyết một trong hai đối thủ, cô chỉ có thể mạo hiểm sử dụng “phân tâm nhị trọng kíp nổ thuật” (không biết nói sao cho nó suông nên mình để y nguyên nha).

Phân tâm nhị trọng kíp nổ thuật, một loại kỹ năng công kích, đem tinh thần lực chia làm hai phần, sau đó một trong hai kíp nổ sẽ được tăng sức mạnh để công kích mục tiêu, phần kíp nổ này sẽ làm tinh thần lực của đối phương bị bạo động, đồng thời còn đem những vật thể chung quanh phá hủy hoàn toàn.

Trong lòng Lăng Lan rõ ràng, tên đội trưởng biến mất không còn bóng dáng kia khẳng định đang chạy tới hướng này, cô đã không có thời gian để tiếp tục lãng phí, cô cần phải giải quyết người này trước khi tên đội trưởng kia chạy tới, nếu không, dựa vào thực lực khí kinh đỉnh của đội trưởng, một chọi một cô còn chưa chắc phần thắng huống chi đối phương còn có sự giúp đỡ khác.

Lăng Lan tin tưởng, phân tâm nhị trọng kíp nổ thuật tuyệt đối có thể giải quyết một đối thủ. Trên thực tế, Lăng Lan làm được. Chỉ là trả giá đại giới cũng rất lớn, không chỉ tinh thần lực của cô bị tiêu hao không còn, đầu cô cũng đồng thời đau như bị bổ ra, cảm giác ghê tởm muốn ói. Ngay cả thân thể cũng có một ít tổn thương, duy nhất may mắn chính là trừ tinh thần lực, thể thuật của cô cũng không yếu bớt nhiều ít.

“Lão Đại, cô không thể lại sử dụng tinh thần lực.” Tiểu Tứ điều tra tình huống Lăng Lan liền mở miệng nhắc nhở, “Cường chế sử dụng sẽ làm tinh thần của lão Đại bị thương vĩnh viễn.”

“Đã biết!” Lăng Lan trả lời, ánh mắt cô gắt gao nhìn chăm chăm vào Tiểu Trùng lúc này vẫn còn đang điên cuồng, hơi thở của đối phương đã không xong, không thể nghĩ ngờ là cơ hội tốt để ra tay

Nếu đã không có biện pháp vận dụng tinh thần công kích, như vậy chỉ có thể sử dụng vũ lực, Lăng Lan dùng tay chống sức, cả người như mũi tên bay về phía Tiểu Trùng đang ngửa mặt gào thét.

Cùng lúc đó, trong tay cô xuất hiện một thứ hình nón nhọn hoắc, chỉ nháy mắt, liền tới phía sau đối phương.

Kỳ thật Lăng Lan đã sớm biết, cái gọi là thiên phú tinh thần biến dị kỳ thật cùng tinh thần lực cũng không có quan hệ gì với nhau, chỉ là thân thể nguyên bản có được thiên phú năng lượng thì cần dựa vào tinh thần lực để dẫn phát mà thôi, tuy rằng tinh thần lực Lăng Lan tiêu hao không còn, nhưng muốn điều động băng duyên chế tạo một thanh dao băng nhỏ thì vẫn có thể thực hiện được....

Liền ở ngay lúc này, người gọi là Tiểu Trùng đột nhiên xoay người, hai mắt đỏ đậm mà đối nhìn Lăng Lan: “Mày rốt cuộc xuất hiện!”

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 171: Tôi Muốn Sống Sốt!

Cánh tay đối phương chuẩn xác bắt được tay của trong miệng lộ ra nụ cười hung ác.

Trúng kế! Trong lòng Lăng Lan ngộ ra, hồi này hơi thở của đối phương không ổn chỉ là giả bộ để dụ cô ra tay!

Trong mắt Lăng Lan thoáng hiện tia sắc bén, mặc kệ đối phương là cố ý hay là thiết kế, thì lúc này cô cũng không thể đánh lén nữa.

Không phòng bị mà bị tinh thần đánh sâu vào quả thật có thể nháy mắt giết chết đối phương, nhưng nếu đối phương có phòng bị, thì với khả năng điều khiển tinh thần của cô, việc đánh vào, khống chế hoàn toàn đối phương là việc không thể. Bây giờ ám sát liên tục đã khiến đối phương sớm cảnh giác, cô chỉ có thể dùng cứng đối cứng với đối phương, chỉ hi vọng vị đội trưởng kia không đuổi tới ngay lúc này, nếu không, không biết cô có thể đối kháng tới mức nào.

Tuy tay Lăng Lan bị đối phương bắt lấy, nhưng phản ứng cực nhanh, tay trái cô đột nhiên quét về phía cổ đối phương, ngón tay duỗi ra, một cây châm thon dài bằng băng lộ ra. Đối mặt với những đối thủ khí kình cấp, cho dù là cây châm mỏng manh không chắc chắn cũng có thể tạo ra vết thương trí mạng.

Tiểu Trùng vừa rồi cùng Lăng Lan đánh nhau thì đã biết người thiếu niên trước mặt này quả thật chỉ mới 13 tuổi, nhưng thực lực cũng không kém

hắn chút nào. Hắn không dám mạo hiểm, hai chân đột nhiên giảm xuống, trực tiếp rời khỏi phạm vi công kích của đối phương, băng chân trên tay sáng lên, không thể không buông tay đối phương.

Hắn cho rằng đối thủ nhất định sẽ thừa cơ chạy trốn, giống như hành động của những sát thủ tinh thông ám sát, một kích không thành liền sẽ nháy mắt chạy trốn, vì vậy vừa thả tay đối phương ra, hắn liền tập trung sức mạnh, tùy thời chặn đường chạy của đối phương.

Tay phải Lăng Lan được tự do cũng không chạy trốn như hắn sở liệu mà lựa chọn sáp gần. Khủy tay đưa lên đánh về phía hắn.

Bởi vì bị tấn công đột ngột nên Tiểu Trùng căn bản không có khả năng lại né tránh lần nữa. Hắn chỉ giao hai tay vào nhau, chặn sát chiêu của đối phương.

“Phanh” một tiếng! Hai bên đều dùng ra toàn lực, hai cổ áo kinh va chạm lẫn nhau phát ra tiếng vang kịch liệt, bởi vì Tiểu Trùng hấp tấp chặn đòn đánh của đối phương nên lớp khí kinh cũng không quá rắn chắc, Tiểu Trùng chỉ cảm thấy dưới chân không ổn. Cộp cộp cộp mà liên tiếp lui ba bước, lúc này mới đem cổ áo kinh kia hoàn toàn đánh tan, nhưng cho dù như thế, hắn vẫn cảm thấy khí huyết cuộn cuộn ở ngực, thiếu chút nữa một ngụm máu tươi phun ra.

Sắc mặt Lăng Lan lúc hai cổ khí kinh va chạm thì đột nhiên trắng bạch, bất quá lần va chạm này không thể nghi ngờ là cô được lợi, vì thế, đặc thế không buông tha người, thấy đối phương lùi ra thì lần nữa lao lên áp sát.

“Đáng chết!” Tiểu Trùng còn chưa đứng vững liền nhìn thấy đối phương công kích lần nữa thì hô to một tiếng, lúc này hắn không lựa chọn né tránh nữa mà nắm chặt nắm tay. Hung hãn mà đánh về phía đối phương. Hắn biết chỉ có tiến công mới là phương thức phòng thủ tốt nhất, nếu không hắn nhất định sẽ bị đối phương đè nặng, hoàn toàn mất đi cơ hội trở tay.

Lăng Lan nhìn thấy nắm tay của đối phương thì cũng không né tránh mà trực tiếp dùng tay trái bắt tay đối phương lại, tay phải cũng vươn ra....

Tiểu Trùng thoáng kinh hãi, tay trái đồng thời chặn tay của Lăng Lan, hai người tức khắc lâm vào thế giằng co. Không thể nghi ngờ, lựa chọn lần này của Lăng Lan rất có lợi cho Tiểu Trùng, từ lúc ban đầu rơi vào thế hạ phong bây giờ đã ngang về lực lượng.

Đúng lúc này, cả người Lăng Lan đột nhiên ngã về phía sau, khóe miệng cô tựa như có nụ cười trào phúng....

“Không tốt!” trong lòng Tiểu Trùng vang lên tiếng chuông cảnh báo, hần không hề nghĩ ngợi, nhanh chóng lùi ra sau, ý đồ tránh thoát lần nguy hiểm này.

Nhưng đã chậm, hần chỉ cảm thấy bụng bị một cổ lực đánh trúng, cả người bay ngược ra ngoài, ở giữa không trung oa một ngụm máu tươi. Đây chính là do Thỏ Thiên Đạng mà Lăng Lan đã thuộc nằm lòng, bây giờ Thỏ Thiên Đạng của Lăng Lan không còn gia tăng sức mạnh lên ba lần như trước mà đã đạt tới bảy lần.

Thỏ Thiên Đạng tuyệt đối là kỹ năng tốt, uy lực cường đại mà lại dễ sử dụng vô cùng. Đáng tiếc, kỹ năng này không thể liên tục sử dụng, bởi vì lực phản hồi khi thi triển Thỏ Thiên Đạng là quá lớn, mà thân thể Lăng Lan vẫn không có biện pháp thừa nhận cổ lực này, cần phải có một đoạn thời gian để giảm xóc, nếu không hai chân Lăng Lan nhất định sẽ bị mang tai họa ngầm.

Sức mạnh của cú đá này mạnh đến mức cho dù là Tiểu Trùng đã đạt tới khí kinh hậu kỳ thì khi ăn một chiêu này cũng đồng dạng bị trọng thương.

Lúc sắp sửa ngã xuống đất, Lăng Lan làm một động tác nghiêng người, tay phải hướng mặt đất nhún xuống, cả người bắn lên, lại lần nữa đánh về

phía Tiểu Trùng đang bay ngược giữa không trung, chém ra một quyền đã sớm chuẩn bị sẵn.

Chỉ thấy cánh tay phải Lăng Lan xuất hiện một rung động rất nhỏ, cuối cùng chấn rung đó truyền đến nắm tay, đây là tuyệt kỹ mới mà Lăng Lan dùng điểm vinh dự đổi trong không gian học tập – Điệp Lăng Cước!

Điệp Lăng Cước là đem ám kinh trong cơ thể một tầng lại một tầng chồng lên nắm tay, từ nắm tay phát lực ra ngoài, từ lúc bắt đầu Lăng Lan chỉ có thể chồng lên hai tầng, đến bây giờ đã có thể chồng lên đến sáu tầng, chỉ cần chồng xong sáu tầng thì cô có thể tiến hành tấn công.

Lăng Lan cực kỳ rõ ràng, thiên tính sức mạnh của con gái đã không bằng sức mạnh con trai, cô muốn trở thành cường giả một phương thì trừ bỏ kỹ năng cách đấu vượt qua những đối thủ cạnh tranh, về phương diện lực lượng cũng không thể bại bởi những người đó. Vì đền bù cho sức yếu trời sinh, cô luôn lựa chọn những kỹ năng xếp chồng lực lượng, đây cũng là nguyên nhân cô chọn Điệp Lăng Cước.

Tiểu Trùng nhìn thấy nắm tay đối phương đánh tới thì toàn bộ mặt trở nên dữ tợn, ở không trung, hẳn không có cách nào mượn lực né tránh, chỉ có lấy cứng đối cứng, hẳn quát một tiếng, vung tay ra chuẩn bị cùng Lăng Lan chống chọi.

“Phanh!” Một tiếng vang lớn! Hai cổ kinh khí chạm vào nhau, lực lượng hình thành những vòng tròn khuếch tán ra ngoài, vô số cây cối chung quanh không thể chống cự với cổ lực lượng cường đại này mà không ngừng rung lắc, lá cây rơi bay khắp khoảng trời.

“Oa!” Giữa không trung, Tiểu Trùng lại ho ra ngụm máu lần nữa, cả người đang bay ngược càng bay đi nhanh hơn, cả người đập mạnh vào một thân cây cổ thụ mới dừng lại, chậm rãi trượt xuống dưới rồi quỳ rạp xuống

đất! Trên thân cây nơi hấn va vào, từng đường đứt gãy khuếch tán ra khắp thân cây có thể thấy lực va chạm vừa rồi mạnh đến thế nào.

Hai quyền toàn lực đánh ra, tuy Lăng Lan chiếm được tiên cơ, lại có Điệp Lăng Cước thêm vào những cũng đồng dạng bị thương, cô bay ngược trở về, liên tiếp lui hai ba bước rồi nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi, lúc này mới đem huyết khí cuộn cuộn trong ngực đè ép xuống dưới.

“Thừa người bệnh muốn mạng người!” Mắt thấy đối phương đã vào giai đoạn trọng thương, chỉ cần bổ thêm một đòn là có thể giải quyết thì Lăng Lan không chút nào nương tay, lại lần nữa bước một bước, như mũi tên đánh tới đồng thời chém ra, chỉ cần giải quyết đối phương thì cô liền ấn núp lần nữa, chờ cơ hội giải quyết tên đội trưởng kia!

Lúc tay Lăng Lan vừa mới đánh ra thì trong lòng cô đột nhiên nhảy dựng, một cảm giác nguy hiểm ập đến trong lòng cô.... Không biết khi nào, bên người cô đã có vô số sương mù tụ lại.

“Không tốt! Hấn tới!” Chuông cảnh báo trong lòng Lăng Lan vang lên điên cuồng, bàn tay đột nhiên chuyển hướng, đánh về phía mặt đất, nương lực bắn lùi ra sau, đồng thời dậm chân, cả người lao đi với vận tốc ánh sáng, nháy mắt liền biến mất.

Vừa rời khỏi vị trí vừa rời được trăm mét thì Lăng Lan bỗng cảm thấy cả người bị một đòn tấn công vô cùng nghiêm trọng đánh trúng, một ngụm máu tươi từ miệng cô phun ra, cả người lập tức mất không chế mà từ không trung rơi xuống, nặng nề mà tạt xuống đất.

Lúc này, phía sau Lăng Lan, một lớp sương dày đặc kết tụ lại, sau đó một bóng người xuất hiện, chính là người đội trưởng vừa nãy biến mất.

“Không nghĩ tới chỉ mới năm phút mà mày đã giết Tiểu Lâm và Tiểu Phi, thậm chí Tiểu Trùng thiếu chút nữa cũng không có thể tránh được độc

thủ của mày.” Đội trưởng vẻ mặt lạnh băng nói, “Mày quả nhiên là nhân vật nguy hiểm.”

Tăng khí kinh trong người Lăng Lan bị một kích vừa rồi trực tiếp đánh tan, giờ phút này tay chân cô đã vô lực, nhưng cô lại không nghĩ từ bỏ, vì thế cô chậm rãi bò lên, đứng thẳng người, dùng mu bàn tay xoa xoa vết máu khoe miệng chua xót nói: “Cường giả cấp lĩnh vực!” Tuy rằng đối phương vừa mới bước vào, nhưng một chiêu thôi mà Lăng Lan đã không chịu nổi thì biết thực lực của hai người chênh lệch tới mức nào: “Không nghĩ tới vận khí của người lại tốt đến như vậy, đột phá vượt bậc.” (mình thấy để Lăng Lan gọi “mày” thì sao sao nên để “người” nhé)

Chỉ có thể là như vậy mới có thể giải thích việc chỉ mới năm phút mà thực lực của đối phương đã tăng mạnh như vậy, phỏng chừng trong năm phút này đối phương đang trong quá trình đột phá nên không đuổi tới chỗ cô.

“Còn phải cảm ơn mày, nếu không ta căn bản không tìm thấy cơ hội đột phá.” Đội trưởng hừ lạnh một tiếng, chiến hữu chết làm tâm thần hẫng bi thống, làm cho khí kinh đỉnh bị chấn động kịch liệt, đồng thời cánh cổng giam cầm sức mạnh bị chặn lại lâu nay trùng hợp xuất hiện vết rách, nguyên bản hãn muốn giết đối phương xong thì tìm một nơi để đột phá, không ngờ khi mở ra thiên phú thì lại ngoài ý muốn lâm vào hoàn cảnh đột phá khiến hãn không thể không dừng lại để đột phá sức mạnh bản thân. Không nghĩ tới, chỉ mất năm phút mà hai người chiến hữu của hãn đã hy sinh, niềm vui khi đột phá lên lĩnh vực không thể bù lại cho nỗi đau mất đi chiến hữu, điều này khiến hãn càng thêm thống hận Lăng Lan.

Hãn không cho Lăng Lan tiếp tục có cơ hội nói chuyện, một cái lắc mình liền xuất hiện ở trước mặt Lăng Lan, tay phải đuổi ra nắm cổ Lăng Lan.

Lăng Lan vừa định né tránh đối phương tay lại phát hiện thân thể của mình bị một cổ lực lượng vô hình phong bế, căn bản vô pháp nhúc nhích.

Chỉ có thể trở mặt mà nhìn đối phương tay bắt cổ mình dễ như trở bàn tay.

Đội trưởng dễ như trở bàn tay mà nắm cổ Lăng Lan trở về chỗ Tiểu Trùng đang ngất xỉu. Sức mạnh của đối phương thiếu chút nữa khiến Lăng Lan chết vì hít thở không thông, tuy rằng không biết vì sao đối phương không trực tiếp giết cô, nhưng để sống sót việc duy nhất cô có thể làm bây giờ là lén lút vận chuyển dưỡng quyết tinh thần, tranh thủ sớm một bước khôi phục khí kinh.

Đội trưởng rất nhanh đã tới chỗ mà Tiểu Trùng đang nằm, đem Lăng Lan ném đến một bên rồi cúi người dò xét tình huống Tiểu Trùng, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, tuy rằng Tiểu Trùng bị thương rất nặng nhưng lại không có chết, còn tính may mắn. Hắn từ trong túi lấy một liều thuốc ra đút cho Tiểu Trùng.

Rất nhanh Tiểu Trùng tỉnh dậy, nhìn thấy đội trưởng thì hai mắt đỏ lên nói: “Đội trưởng, Tiểu Lâm và Tiểu Phi hy sinh rồi.” Đó là chiến hữu của bọn họ, không nghĩ tới trên chiến trường không chết dưới tay địch mà lại chết dưới tay một đối tượng trong một nhiệm vụ bình thường, điều này làm Tiểu Trùng không thể tiếp nhận.

Đội trưởng hai mắt cũng đỏ đậm mà nhìn thoáng qua thi thể của Tiểu Lâm Tiểu Phi đang nằm cách đó không xa, thấp giọng nói: “Tiểu Trùng, thực xin lỗi, tôi đã tới chậm.”

Tiểu Trùng run rẩy mà lắc lắc đầu: “Không trách đội trưởng, đều là do thằng nhóc đê tiền này gây ra!” Nói tới đây sắc mặt hắn biến đổi, kinh hoàng hỏi: “Thằng nhóc đó đâu rồi?”

Đội trưởng liếc liếc mắt nhìn Lăng Lan đang nằm liệt ở một bên lạnh lùng thốt: “Tôi đã bắt được nó, chờ một chút tôi sẽ dùng máu của nó để hiến tế cho những chiến hữu đã hy sinh của chúng ta.”

Tiểu Trùng nghe vậy đột nhiên gật đầu, hấn dùng sức mà đứng lên, chậm rãi đi đến trước mặt Lăng Lan, một phen nắm yết hầu cô, sau đó kéo cô đến trước thi thể của Tiểu Lâm và Tiểu Phi.

Còn đội trưởng cũng đem thi thể của Tiểu Lại ở nơi khác mang tới đặt chung chỗ với Tiểu Lâm và Tiểu Phi.

“Tiểu Lâm, Tiểu Phi, Tiểu Lại, các cậu đã nhìn rõ chưa, đây là hung thủ đã giết hại các cậu, hiện tại tôi sẽ đưa nó đến thế giới của các cậu, các cậu phải trả thù cho chính mình.” Đội trưởng nói, không tiếng động nước mắt chảy xuôi xuống dưới, nguyên bản tưởng chỉ là một nhiệm vụ nhẹ nhàng, kết quả những an hem, huynh đệ giờ lại âm dương cách biệt, hấn hối hận, đồng thời cũng thống hận Lăng Lan ngoan độc, hấn đột nhiên quay đầu lại, lãnh khốc nói, “Tiểu Trùng, giết nó cho tôi!”

“Dạ, đội trưởng!” lúc này bộ mặt Tiểu Trùng dữ tợn, hấn nắm yết hầu Lăng Lan, ngón tay bỗng nhiên dùng sức.

Lăng Lan tựa hồ nghe thấy tiếng xương cốt của mình phát ra tiếng nứt vỡ, chẳng lẽ cô thật sự sẽ chết ở chỗ này sao?

Lăng Lan muốn giãy giụa phản kháng, nhưng thân thể của cô bị giam cầm gắt gao, căn bản không thể làm ra động tác phản kháng gì, Lăng Lan biết đây chính là sức mạnh của lĩnh vực, đối phương căn bản không cho cô có cơ hội đào vong.

Đáng giận! Ta muốn sống sót, ta muốn sống sót! Trước khi lâm vào hôn mê trong lòng Lăng Lan rống giận!

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 172: Lĩnh Vực Cấp?

“Chết đi!” Tiểu Trùng gầm lên một tiếng, mắt thấy có thể bóp gãy yết hầu của đối phương thì đột nhiên cảm thấy ngón tay của mình bỗng vô lực, cả người cảm giác có chút lạnh băng, chết lặng, thiếu chút nữa không nắm được cổ đối phương, may mắn đối phương đã không còn lực giãy giụa, nếu không rất có thể làm đối phương tránh thoát như vậy.

Chẳng lẽ vừa rồi nội thương ảnh hưởng đến chính mình sao? Tiểu Trùng vừa mới hoang mang thì lo lắng cho vết thương ở ngực.

Hắn theo bản năng xuống phía dưới rồi sau đó cả người chấn động, đầu tiên hắn nhìn thấy một cánh tay nhỏ trắng nõn, trên cánh tay đó đang cầm một trái tim đang chảy máu, nó còn vừa nháy lên.....Đây là tim ai?

Ngay sau đó cả khuôn mặt hắn đều hoảng sợ mà vặn vẹo, bởi vì hắn thấy ngực của mình bỗng xuất hiện một lỗ lớn, máu tươi từ lỗ hồng đó trào ra không chỉ nhiễm ướt bộ đồ giáo viên giả của hắn còn phun khắp nơi dưới đất..... Mà đứa trẻ đang đứng trước mặt hắn lại không nhiễm chút bụi nào, máu tươi không văng trúng nó, những tia máu bắn ra đều như bị lớp phòng ngự nào đó bắn ngược trở về.

Tầm mắt Tiểu Trùng lại trở về chỗ trái tim đang nằm trên cánh tay nhỏ, trong miệng chua xót khó nhin: Cái trái tim đang tràn ngập sự sống trong tay đó là trái tim hắn sao? Khi nào thì trái tim của hắn bị lấy ra khỏi cơ thể mà hắn lại không cảm thấy gì chứ?

Lúc này, một cánh tay nho nhỏ trắng nõn đẩy cánh tay đang vươn của hắn ra, lúc này hắn mới phát hiện hóa rat ay của mình không hề bắt được vết hầu của đối phương, ngón tay hắn và vết hầu đối phương còn cách mấy milimet, chỉ là hắn không phát hiện mà thôi.

Cánh tay nhỏ bé đẩy tay hắn ra sau đó nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt hắn, khuôn mặt trẻ tron nguyên bản lạnh lẽo bỗng nở nụ cười, nụ cười vô cùng ngọt ngào cùng mỹ lệ khiến trong phút chốc, hắn như thấy được thái dương ấm áp, thứ ánh sáng ấm áp ấy đang tiến đến chỗ hắn.

“Người đã có thể chết!” Và tiếng nói của ánh sáng ấm áp đó lại gọi lên hiện thực tàn khốc.

Nhìn nụ cười mỹ lệ vẫn đang đứng trước mình nhưng lại nói những lời vô tình, Tiểu Trùng liền nghe thấy ‘ phốc ’ một tiếng, tựa hồ có thứ gì bị bóp nát. Hắn theo bản năng mà nhìn lại, sau đó cả người đau đớn, sinh mệnh nhanh chóng trôi đi.

Hóa ra, trái tim của hắn trong bàn tay nhỏ kia đã bị bóp nát. Hắn nhìn thấy ngón tay đối phương còn ác ý mà ma tha một chút, cuối cùng mới búng tay một cái, đem thịt nát trong tay toàn bộ văng ra, khôi phục bàn tay trắng nõn ban đầu, một chút máu loãng đều không nhiễm lại, giống như cảnh tượng trái tim bị bóp nát vừa rồi chỉ là ảo tưởng của hắn mà thôi.

Càng đáng sợ chính là một chuyện rõ ràng ghê tởm khủng bố như vậy nhưng trong mắt của đối phương lại vô cùng bình thường, thậm chí hắn còn thấy ý cười hài hước, trào phúng, thú vị trong mắt đối phương. Một chút ý ghê tởm không khỏe cũng không có, giống như đây đã một hành vi quen thuộc được làm vô số lần như một thói quen.

Loại cảm giác sinh mệnh bị đùa giỡn này khiến cả người tiểu Trùng như bị rơi vào hầm băng, cả người phát lạnh..... Ma quỷ, hắn nhất định là ma quỷ!

“Đội trưởng.....” Tiểu Trùng gian nan mà quay đầu nhìn về cực kỳ miễn cảm với những thứ đối diện mình, đội trưởng đột nhiên quay đầu lại, thấy được biểu tình hoảng sợ dữ tợn của Tiểu Trùng. Sắc mặt hần biến đổi, nhanh bay lui về phía sau, kéo rộng khoảng cách giữa mình và Lăng Lan Tiểu Trùng. Không phải hần không muốn cứu Tiểu Trùng mà là ánh mắt Tiểu Trùng truyền lại ý bảo hần chạy mau, điều này khiến hần không thể không cẩn thận, muốn tìm hiểu rõ tình huống trước mặt rồi mới quyết định.

Kéo ra khoảng cách đồng thời cũng thấy rõ tình huống của Tiểu Trùng, hai mắt Tiểu Trùng đã xám trắng một mảnh, hoàn toàn không có sinh cơ, hần dùng lực sinh mệnh cuối cùng nhắc nhở đội trưởng của mình.

Đội trưởng hai mắt đột nhiên đỏ đậm, trên mặt lệ khí chợt lóe: “Đáng giận, mày thế nhưng có thể phá giải lĩnh vực hạn chế của ta?”

Vì phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn phát sinh, hần đặc biệt vận dụng lĩnh vực của mình hoàn toàn phong bế năng lực hành động của Lăng Lan, bảo đảm vạn vô nhất thất. Không nghĩ tới hần vẫn xem thường Lăng Lan, thế nhưng để đối phương phá tan trời buộc, thậm chí còn giết đội viên còn lại dưới mí mắt của hần, điều này làm cho hần phần nộ đồng thời cũng hối hận vô cùng, nếu lúc ấy hần trực tiếp giết chết đối phương mà không đem về thì có phải kết cục đã không như vậy không.

Lăng Lan tươi cười đầy mặt mà dùng một ngón tay nhẹ nhàng đẩy ngã Tiểu Trùng trước mặt, liền nghe ‘phanh’ một tiếng, thân thể cường tráng của Tiểu Trùng nặng nề mà rơi trên mặt đất.

Đội trưởng lúc này mới thấy rõ nguyên nhân cái chết của Tiểu Trùng, ở vị trí ngực trái có một cái lỗ máu lớn, máu tươi còn đang chảy xuôi, hần cũng thấy được một bãi máu thịt lẫn lộn rách nát vụn đang nằm dưới đất, cả khuôn mặt vắn vẹo lên thống khổ nói: “Mày thật ác độc!”

Lăng Lan nghe vậy, nhẹ nhàng lay lay ngón tay trước mặt cười hì hì nói: “Chắc chắc chắc, người sai rồi, đây không phải là ác độc mà là kiệt tác hạng nhất, người xem vẻ mặt của hân kìa, đẹp cỡ nào, những lúc bình thường người có thể nhìn thấy biểu tình mỹ lệ như vậy sao.” Lăng Lan tươi cười càng sâu, “Người nên cảm ơn ta vì đã để cho người nhìn thấy khuôn mặt hiểm thấy đó.”

“Ma quỷ!” Đội trưởng phẫn nộ mà hô to, “Tao nhất định phải giết mày!” Đội trưởng thống hận Lăng Lan đồng thời cũng hối hận chính mình vì sao hồi nãy không trực tiếp giết chết tên ác ma.

“Giết ta? Người giết được ta sao?” Lăng Lan cười lắc đầu, đối với lời nói không biết tự lượng sức của đối phương mà có chút buồn cười. Khí thể trên người Lăng Lan bỗng nhiên mở ra, một cỗ khí thể khổng lồ trực tiếp hạ xuống nơi bọn họ đang đứng, sắc mặt tên đội trưởng nháy mắt thay đổi bất thốt lên: “Lĩnh vực cấp!”

Đội trưởng vừa dứt lời đột nhiên lắc đầu, vẻ mặt không thể tin: “Chuyện này không có khả năng, nó không có khả năng vượt cấp tiến vào lĩnh vực cấp, giả, này nhất định là giả.....” Hân ý đồ thuyết phục chính mình, khí thể khủng mà đối phương mang đến vừa rồi chỉ là một loại ảo giác.

Kỳ thật đội trưởng không muốn tin cũng có lý do, thực lực càng lên cao, đặc biệt là sau tử mị, thì mỗi lần muốn tăng cấp đều cần phải tích lũy kinh nghiệm cơ sở, tích lũy đủ kinh nghiệm mới có thể vượt cấp thành công, khả năng xuất hiện tiến giai vượt cấp là rất hiếm, đặc biệt là khí kinh cấp, mỗi khi tăng lên một cấp thì cần phải tích lũy kinh nghiệm tới mấy năm, liền như đội trưởng, hân đã ở khí kinh đại viên mãn hơn mười năm, tuy rằng khoảng cách tới lĩnh vực chỉ là một bước nhỏ trước sau vẫn không có cơ hội vượt cấp thành công.

Nếu không phải chiến hữu ở trước mặt hân bị giết chết vô thanh vô tức làm cảm xúc hân kích động, nội kinh chấn động ngoài ý muốn được cơ hội

thăng cấp thì có lẽ hẳn còn tiếp tục dừng ở khí kinh đỉnh đại viên mãn thêm mấy mươi năm nữa cũng không chừng.....

Nguyên nhân hẳn thăng cấp thành công thì đã có thể giải thích không có gì kỳ quái, nhưng đối thủ của hẳn lại không phải như vậy. Hẳn và đối phương đã đấu với nhau một chiêu, hẳn biết đối phương đã đạt tới khí kinh đỉnh, nhưng khoảng cách tới đại viên mãn còn có hai cánh cửa nhỏ nữa, tuy chỉ là hai cánh cửa nhỏ nhưng muốn tiến giai cũng phải mất ba bốn năm tích lũy mới có thể bước tiến, như vậy làm sao đối thủ của hẳn có thể vượt cấp tới lĩnh vực chứ?

Không chỉ có như thế, hơi thở lĩnh vực từ đối phương truyền lại rõ ràng còn nồng đậm và vững chắc hơn hẳn, giống như đối phương đã tiến vào lĩnh vực từ rất lâu rồi, căn bản không phải là một cao thủ lĩnh vực mới vừa tiến giai, điều này hoàn toàn không hợp lý.

“Thật vất vả mới có thể thành công bồi dưỡng ra một yêu nghiệt, thế mà vừa rồi lại xem chút thiệt hại trong tay của người, chỉ nghĩ tới chuyện này thì tâm tình của ta lại trở nên ác liệt, không cao hứng chút nào a....” Tuy rằng trong miệng Lăng Lan nói không cao hứng nhưng nụ cười trên mặt cũng không có thu liễm, ngược lại càng ngày càng sáng lạn, nhưng chính là nụ cười như ánh mặt trời này lại khiến cho trong lòng tên đội trưởng lạnh băng, một cảm giác bất an, nguy hiểm trước nay chưa từng có tràn vào lòng hẳn.

“Có ý gì?” Đội trưởng vẻ mặt phòng bị cẩn thận hỏi, đương nhiên lúc này hẳn cũng cảm thấy kì lạ, cứ cảm thấy mình không hiểu đứa trẻ biến thái trước mặt này nói cái gì.

Lăng Lan nhẹ nhàng thở dài một hơi, dùng ngón tay nhẹ nhàng móc sợi tóc của chính mình cười nói: “Nói, người cũng không hiểu..... Thời gian giống như không nhiều lắm, chúng ta vẫn là tốc chiến tốc thắng đi.” Nói xong còn thấp giọng nói thêm một câu: “Cái thân thể này thế nhưng không

thể duy trì sự tồn tại của ta trong vòng ba phút, thật là kém cỏi..... Cửu hào, về sau những lúc học công phu thì phải rèn luyện thân thể của đứa trẻ này thật tốt, để nó cường tráng lên một chút.”

Trong ý thức hải, Cửu hào vẻ mặt lạnh lẽo mà cảnh cáo nói: “Vô nghĩa không cần nhiều, còn không giải quyết đối thủ? Chẳng lẽ người thật muốn làm thân thể Lăng Lan bởi vì người nói nhiều mà hỏng mất sao?”

Cửu hào rất bất mãn, rõ ràng Nhất hào lệnh cho cô đi ra ngoài giải quyết đối thủ, nhưng tên Ngũ hào này thế nhưng lại giành trước một bước đi ra ngoài, nếu không phải sợ chuyện tranh đoạt quyền khống chế cơ thể sẽ khiến thân thể Lăng Lan hỏng nhanh hơn thì cô đã ra thế giới hiện thực cho tên chết tiệt này một trận rồi.

Thực lực của Cửu hào trong chín người có thể xem là yếu nhất, nếu cô ra khống chế cơ thể của Lăng Lan thì ít nhất cũng có thể duy trì được bảy tám phút, nhưng cố tình Ngũ hào lại không nghe lệnh, tự chủ trương mà đi ra ngoài làm thân thể Lăng Lan chỉ có thể thừa nhận hãn trong ba phút nếu không sẽ xuất hiện tình trạng hỏng mất, dù sao thực lực của Ngũ hào quá mạnh, lấy tình hình thân thể Lăng Lan trước mắt không thể hoàn toàn duy trì.

Phải biết rằng nếu thực lực của người điều khiển và thân thể chênh lệch quá lớn thì thân thể của người bị điều khiển sẽ bị tổn hại càng lớn, giống như Nhất hào, nếu để Nhất hào ra trận thì sợ chưa đến một giây thân thể của Lăng Lan sẽ hoàn toàn hỏng mất.

“Được rồi, có thể ra ngoài hóng gió là tốt rồi.” Ngũ hào cảm thấy chính mình không thể quá tham lam, nếu thật sự làm Lăng Lan bị thương đến cơ bản thì nhất định sẽ bị Nhất hào lão Đại đập bẹp đến không thể tự sinh hoạt, còn thảm hại hơn so với việc trực tiếp hủy diệt ý thức hãn. Thân thể Ngũ hào run nhẹ, trong lòng có chút nghĩ mà sợ, bởi vì muốn ra ngoài xem thế giới của ký chủ mà suýt nữa quên mất sự khủng bố của lão Đại.

Ngũ hào quyết định phải giải quyết tên trước mặt nhanh chóng rồi lập tức trở về thỉnh tội với lão Đại nhà mình, ngón tay Lăng Lan nhẹ cong lên, một cổ lực lượng vô hình bao phủ phạm vi vài dặm trong khu rừng. Tên đội trưởng bỗng cảm thấy mình như bị nhấn chìm trong một bình nước lớn, muốn cử động một chút cũng phải sử dụng hết sức chín trâu hai hổ mới có thể được.

“Lĩnh vực mở ra!” Đội trưởng nhanh chóng quyết định mở ra lĩnh vực thuộc về chính mình, đem lực lượng đang tụ tập trong cơ thể đối phương đuổi đi, không chỉ có như thế, thân thể của hắn cũng bắt đầu mờ nhạt, sau đó cả người như hòa vào lớp sương mù của khu rừng, cả người cũng từ từ biến mất.

Ngũ hào thấy thế khóe miệng hơi hơi cong lên lộ ra ý cười nhẹ khẽ nói: “Ồ... có điểm ý tứ!” Nói xong, hai mắt Ngũ hào nhắm nghiền như đang nghe cái gì đó, lại giống như khinh địch không thèm nhìn.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 173: Thần Thánh Phương Nào?

Đột nhiên, từ phía sau Lăng Lan, một bóng hình mờ ảo của sương mù đang kết tinh lại, một mũi đao nhọn muốn đâm vào phía sau lưng Lăng Lan, Ngũ hào tựa hồ vẫn chưa phát hiện gì mà mũi đao nhọn đã trực tiếp xuyên qua ngực của Lăng Lan, nhưng quỷ dị chính là chỗ mà mũi đao kia đâm xuống lại không chảy ra bất cứ miếng máu nào, giống như tên đội trưởng chỉ đâm vào một hình nộm giả.

“Không tốt!” Từ cảm giác trên tay truyền tới đội trưởng liền biết mình trúng kế, bóng dáng trước mặt này chỉ sợ không phải là chân thân thật, cái cảm giác khi mũi đao xuyên qua bóng dáng kia giống như đang đâm vào con bù nhìn...

Đang lúc đội trưởng lại lần nữa muốn hóa sương mù rồi đi thì lại phát hiện chung quanh hắn đột nhiên xuất hiện vô số dây nhỏ trong suốt, chúng kết thành một cái võng cực kỳ chặt chẽ đem hắn bao lại, nguyên bản muốn hóa sương bỗng nhiên không thể thực hiện được, cả người bị trói chặt lại.

“A! Bạo cho ta!” Đội trưởng đương nhiên không cam lòng thúc thủ chịu trói, khí kinh trên người đột nhiên tạc vỡ ra. Những sợi dây nhỏ trong suốt rậm rạp nhưng không cứng cỏi bị khí kinh của đội trưởng làm cho vỡ nát không còn, đội trưởng thấy thế muốn thừa cơ giãy dụa thoát ra nhưng phát hiện bản thân hóa sương mù thất bại, trở lại thành hình người.

“Đây là cái lĩnh vực gì?” Sắc mặt đội trưởng hơi đổi, hẳn chưa từng biết qua loại này lĩnh vực, thế nhưng có thể bày ra thiên la địa võng trong lĩnh vực của người khác.

“A, đây là một loại lĩnh vực biến hóa.....” Ngũ hào không chút nào để ý mà trả lời, vừa nói xong, bóng dáng bị đâm lúc này ngay lập tức biến thành cỏ cây phân tán trong không trung, rồi cách chỗ tên đội trưởng đang bị trói không xa, cây cối bỗng sinh trưởng tốt vô cùng, chúng bắt đầu kết lại với nhau rồi thành từng cục rồi cuối cùng biến thành dáng vẻ của Lăng Lan.

“Cỏ cây phân thân?” Đội trưởng kinh nghi, sau đó như là nghĩ tới cái gì, sắc mặt đại biến nói: “Chẳng lẽ tinh thần biến dị của mày là thực không (không chế thực vật)?”

Ở trong rừng rậm, nếu đụng phải cường giả có năng lực biến dị là thực không thì không thể nghi ngờ là vô cùng đáng sợ và nguy hiểm, bởi vì trong rừng rậm có địa hình vô cùng thuận lợi cho những người có năng lực này, thậm chí nó còn phát huy uy lực của những người thực không lên gấp mấy lần, bởi vì ở bất kỳ không gian và góc độ nào trong rừng rậm thì cường giả thực không đều có thể công kích kẻ địch của mình.

“Thực không? Thực sự là cách nói có ý tứ” Ngũ hào cười tủm tỉm trả lời, ở cũng không còn thời gian nhàn tình để giải thích nghi hoặc của đối phương, trong ý thức hải, Cửu hào đang gấp gáp nhìn chăm chăm mình sợ mình chơi đùa quá trớn. Ngũ hào cũng không dám đắc tội đối phương, miễn cho cô trở về lại cáo trạng thêm cái gì cho lão Đại.

Vì thế Ngũ hào sạch sẽ lưu loát mà nhẹ giọng hô: “Kết võng!”

Nơi đội trưởng đang đứng cây cối bỗng trở nên phát triển và sinh trưởng vô cùng tốt, chúng nhanh chóng kết thành một cái lưới lớn, đem cả người đội trưởng bao ở trong đó.....

Đội trưởng đương nhiên sẽ không thúc thủ chịu trói, cả người lại lần nữa hóa sương mù, nhưng đang lúc hăn mở ra lĩnh vực hóa sương thì cả người đột nhiên đau xót. Sau đó cả người cứng đờ, rốt cuộc không thể động đậy. Lúc này, hăn mới phát hiện cái võng cây kia căn bản không phải một tấm võng đơn thuần, nó được kết từ vô số cây độc hợp thành.

Độc tính của những loại cây đó nhanh chóng thấm vào người khiến hăn mất đi năng lực hành động trong nháy mắt, hăn cảm giác máu của mình đang bị những cành cây đó hút đi hết, hăn cảm thấy máu của mình đang biến mất nhanh chóng, lực lượng của mình cũng đang biến mất, đầu bỗng choáng váng hoa mắt vì mất máu quá nhiều. Dần dần, hăn cảm giác vô cùng rét lạnh..... Cuối cùng hoàn toàn chìm vào trong bóng tối lạnh băng.....

“Thu.....” Ngũ hào cảm giác con mồi đã không còn hơi thở của sự sống thì đem những cành cây bao trùm đối phương thu lại, những cành cây nhanh chóng tách ra rồi ẩn xuống dưới nền đất, cả người của tên đội trưởng lộ ra, giờ hăn chỉ còn lại là một cái thân khô không còn chút hơi nước nào trong đó.

“Được, anh còn không nhanh trở về.” Trong ý thức hải, Cửu hào kịch liệt tức giận nói.

Ngũ hào cười cười không cãi lại, ở trong không gian học tập, Ngũ hào chỉ không phản ứng với hai người, một là Nhất hào, thực lực đối phương siêu cường làm hăn muốn phản kháng cũng không cơ hội, thứ hai chính là Cửu hào, tuy thực lực kém nhất, nhưng cố tình không biết vì sao hăn vĩnh viễn không có hứng thú cùng Cửu hào trở mặt, hoặc là đi trả thù gì đó..... Ngũ hào đem loại hiện tượng này giải thích thành vì Cửu hào và Nhất hào đều đi trên con đường mặt than mà hăn đối với những người mặt than không dám phản kháng.

Ngũ hào cũng không phản kháng mà đem quyền khống chế thân thể giao lại cho Cửu hào, Cửu hào dò xét thân thể Lăng Lan một chút thì trên mặt càng thêm lạnh lẽo: “Ngũ hào, anh tmd quá đáng.”

Cho dù Cửu hào tính cách bình tĩnh đến thế nào đi nữa nhưng khi nhìn thấy tình hình thân thể của Lăng Lan rồi cuộc cũng không duy trì bình tĩnh được nữa, nhịn không được la lên như sư tử hà đông. Nguyên lai là vừa rồi khi Ngũ hào sử dụng lĩnh vực đã làm cơ thể Lăng Lan xuất hiện những tổn thương vô cùng nghiêm trọng, theo phỏng đoán của Cửu hào thì tình huống một hai năm thì Lăng Lan tuyệt đối không khôi phục được nguyên khí. Điều này làm cho trong lòng Cửu hào thương tiếc không thôi, đối với đầu sỏ gây tội Ngũ hào càng căm thù đến tận xương tủy.

Nhìn thấy dáng vẻ phần nộ của Cửu hào, Ngũ hào sắc sắc mà sờ sờ cái mũi của mình: Ai, cộp mẹ phát uy là không thể chọc, hẳn phải nhanh chóng chuồn đi mới được! Ngũ hào thực không có chí khí mà trực tiếp từ ý thức hải trở về khu của mình trong không gian học tập để trốn.

Cửu hào nhìn Ngũ hào không có trách nhiệm mà trốn thì khí hận không thôi, nhưng bây giờ cô cần phải giúp Lăng Lan làm những việc cuối cùng, cuối cùng chỉ có thể phóng cho Ngũ hào một con ngựa, chờ ngày sau lại tính. Bất quá trong lòng Cửu hào hạ quyết tâm, sau khi trở lại không gian học tập nhất định phải tán gẫu với Nhất hào lão Đại, để anh ấy giáo huấn tên Ngũ hào chết tiệt đó một trận.

Cửu hào đem bức bối trong lòng áp xuống, trước tiên cô đem thi thể năm người tiêu hủy, thiên phú của Cửu hào là lãnh diễm, chỉ cần dính phải một chút máu thịt của đối phương thì trừ phi đem đối phương đốt thành tro tàn hoàn toàn nếu không, lãnh diễm của cô sẽ không bao giờ ngừng lại. Phải nói, trong mấy người, thiên phú mà cô thức tỉnh là khủng bố nhất, nhưng đáng tiếc nó lại không thích hợp cho những người cơ giáp sĩ, đây vĩnh viễn là vết thương trong lòng cô.

Ở tinh hệ Mộng Đa của bọn họ, con người đã được tiến hóa đến cực điểm, cực kỳ mạnh mẽ, thậm chí một quyền của con người cũng có thể tạo thành lực phá hủy cực lớn, đặc biệt là sau khi thức tỉnh thiên phú. Uy lực của con người càng mạnh hơn, có thể nói là dễ dàng phá hoại trật tự của nhân loại.

Nhưng tinh hệ Mộng Đa căn bản không sợ kết quả đáng sợ sau khi con người tiến hóa, bởi vì bọn họ đã phát minh ra một thứ còn đáng sợ hơn con người sau tiến hóa, đó chính là cơ giáp. Chỉ cần một bộ cơ giáp thì cho dù con người có mạnh đến thế nào cũng không có biện pháp chống lại.

Nói thì la như thế nhưng những cao thủ lĩnh vực cấp có thể đối kháng với những bộ cơ giáp đó, nhưng trong số trăm triệu nhân loại thì mới có thể xuất hiện một cao thủ như vậy, chứ còn những người chỉ mới tới tỉ mỷ thì khi đối phó với cơ giáp cũng chỉ có con đường chết. Vỏ ngoài của cơ giáp được làm bằng những kỹ thuật tiên tiến nhất, nó có khả năng kháng nóng và kháng rét cực tốt, thậm chí còn có tấm chắn trực tiếp chống lại những loại thiên phú thức tỉnh đó, những con người đơn độc căn bản không có khả năng tiếp xúc với những người điều khiển bên trong cơ giáp.

Không chỉ có như thế, tự thân cơ giáp cũng đã mang theo hỏa lực, có uy lực đáng sợ với các đầu đạn đạo có phạm vi tấn công cực mạnh, cho dù cao thủ lĩnh vực cũng phải nể hà. Thân thể mạnh mẽ, tốc độ lại nhanh nhưng cũng không thể so với tốc độ và độ cứng của cơ giáp, căn bản có người có thể chống lại những vũ khí đó xả đạn điên cuồng.

Đây cũng là lý do vì sao cho dù con người có tiến hóa mạnh mẽ đến thế nào thì cuối cùng thế giới mà họ đang sống cũng là thế giới của những anh hùng cơ giáp, đặc biệt là những cơ giáp có thể tự suy nghĩ và hành động như con người thì đây chính là những Bug mà con người không thể giải thích được.

Cửu hào nhanh chóng rửa sạch hiện trường, cô ngẩng đầu nhìn nơi xa, nơi đó có mấy siêu cấp cường giả đang tới gần đây, bất quá bọn họ vẫn là tới chậm, bởi vì tất cả chứng cứ đều đã biến mất dưới tay cô.

Cửu hào lắc mình một cái, lặng yên không tiếng động mà biến mất khỏi khu rừng, cô vừa mới biến mất không lâu thì mấy hơi thở cường đại của giáo viên xuất hiện.

Hóa ra là do vừa rồi khi Ngũ hào và đội trưởng mở ra lĩnh vực, tuy chỉ duy trì trong nháy mắt ngăn ngừa, nhưng khí thế đáng sợ của lĩnh vực vẫn làm cho những cao thủ cùng đẳng cấp cảm giác được, hơi thở xa lạ làm cho bọn họ hoang mang quyết định đến xem ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đáng tiếc bọn họ vẫn là tới chậm, trừ bỏ dấu vết máu còn lưu lại sau trận đấu cùng với hơi thở của những cao thủ còn lưu lại thì những chứng cơ khác đã bị xóa sạch không còn.

“Viện trưởng!” Trên ngọn cây lại xuất hiện một đạo bóng dáng, đúng là viện trưởng của học viện đồng quân trung tâm, mấy người cường giả nhanh chóng gọi tên ông.

“Ô Thanh, cậu cảm ứng một chút xem rốt cuộc là thần thánh phương nào?” Viện trưởng cau mày hỏi người giáo viên bên người. Lĩnh vực của Ô Thanh là cảm ứng, anh ta có thể nhìn xuyên qua hơi thở còn lưu lại mà phân biệt đặc điểm và năng lực của đối phương, do đó có thể tìm ra người nào. Giống như những quốc gia khác, Liên Bang cũng nắm giữ thông tin của những cường giả quốc gia khác, về đặc điểm và năng lực cá nhân.

Viện trưởng đối với việc có cao thủ lĩnh vực tiến vào chỗ này thì cực kỳ khúc mắc, phải biết rằng bây giờ đang là thời khắc mấu chốt trong trận chiến đấu đại giới giữ hai niên cấp, nếu phát sinh điều gì ngoài ý muốn thì cực kỳ không tốt. Còn vị cường giả lĩnh vực xuất hiện ngoài ý muốn này đến tột cùng là có ác ý hay không? Nếu đối phương không có ý tốt hoặc là

người của địch quốc lên vào, cố ý phá hủy học viện thì chắc chắn những đứa trẻ trong học viện sẽ bị thương vong vô số, nhưng vậy ông liền hồ thẹn với tiến nhiệm của liên bang, với người lớn trong nhà của những đứa trẻ được phó thác vào học viện.

Tô Thanh nghe viện trưởng phân phó vội đáp: “Dạ, viện trưởng!” Anh ta lắc mình một cái, liền đáp xuống mặt đất, sau đó mở ra lĩnh vực.....

Rất nhanh, trên mặt Tô Thanh hiện lên vẻ hoang mang, anh ta lắc mình một cái trở về vị trí của mình rồi thấp giọng trả lời: “Viện trưởng, bên trong còn lưu lại hơi thở của ba loại lĩnh vực khác nhau, trong đó nguyên tố thủy lưu lại tương đối nhiều, có lẽ một trong trong những cường giả đó có người nắm giữ nguyên tố thủy.... Bất quá, theo dấu vết của trận đấu lưu lại thì không nhìn thấy vết nước rõ ràng, như vậy chỉ có thể cường giả đó thuộc thủy nguyên tố biến dị....” Không thể không nói phỏng đoán của Tô Thanh cực kỳ chuẩn xác, hóa sương mù kỳ thật chính là một loại biến dị của nguyên tố thủy.

Tô Thanh nói tới đây thì ngừng lại một chút, vẻ hoang mang trên khuôn mặt càng thêm rõ ràng: “Còn hai hơi thở còn lại thì rất kỳ quái, tôi chỉ có thể nói mình chưa từng cảm thấy hai loại hơi thở đó bao giờ.... Trừ bỏ nói nó rất mạnh ra, tôi không thể diễn tả ra hình dung của nó được, nếu như nhất định phải thuyết minh nó bằng lời thì hơi thở đó khiến cho tôi cảm thấy vô cùng hư không, nói cách khác nó khiến cho tôi cảm thấy vô cùng không khỏe...”

Viện trưởng bị những lời hình dung của Tô Thanh làm cho đầu mờ mịt, bất quá ông cũng hiểu năng lực của Tô Thanh không thể phân biệt được năng lực của hai loại hơi thở của hai vị cường giả lĩnh vực còn lại vì thế lại tiếp tục nói: “Nếu không biết về hai loại lĩnh vực kia thì thôi, nhưng còn người mà cậu phát hiện ra, cậu có tìm thấy vị cường giả nào có năng lực tương đối khớp với cảm nhận của cậu không?”

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 174: Năng Lực Đáng Sợ!

“Nếu nói trong Liên Bang chúng ta thì có trung tướng Hải Thần, lão quái vật của Quan Đông thế gia- Mục Tề, nếu là của đế quốc Nhật Mộ thì có Mục Dĩ Vương, còn ở Đa Rải thì có thượng tướng Lô Y, xa hơn một chút thì có nữ vương Như Áo Nhã của liên minh Hải Luân và Băng Đế-Thủy thánh Nam tinh của mảnh đất hỗn loạn cũng có cùng loại năng lực này.” Tô Thanh đem những cường giả nổi tiếng trên thế giới có cùng loại năng lực này liệt kê ra.

“Cùng loại? Như vậy là đều không phải họ.....” Viện trưởng nghe ra ý ngầm trong lời nói của Tô Thanh.

“Đúng vậy, tuy rằng vị cường giả mà tôi cảm nhận ra có cùng loại năng lực với những người đó, nhưng chỉ là cùng loại mà thôi.” Tô Thanh rất rõ ràng, lĩnh vực của những người đó vẫn có điểm khác nhau.

“Nói cách khác, người tới đây là một cường giả chưa được ghi lại....” Viện trưởng càng khẩn trương, “Tô Thanh, cậu nói người đó có thể là cao thủ được quốc gia khác cố ý che dấu để nhắm vào Liên Bang của chúng ta hay không?”

Tô Thanh không nói gì, những lo lắng của viện trưởng không phải là vô căn cứ, từ ngày đế quốc Nhật Mộ thiết lập âm mưu sát hại thần cấp sư sĩ Lăng Tiêu của Liên Bang thì lực uy hiếp của Liên Bang với bên ngoài đã giảm đi ba phần, cho nên mọi chuyện đều có thể có khả năng xảy ra.

Bất quá anh ta nghĩ nghĩ vẫn là mở miệng nói: “Không ngoại trừ khả năng có cường giả vừa mới tiến vào lĩnh vực, chỉ là chúng ta còn chưa thu được tin tức mà thôi.” Đây là kết quả tốt nhất, bất quá đối với tình huống này Tô Thanh cũng không ôm quá nhiều hy vọng. Bởi vì một người mới tiến vào lĩnh vực còn có thể chấp nhận được, bây giờ đồng thời xuất hiện tới ba người thì điều này không gì có thể giải thích nổi.

Viện trưởng cũng rõ ràng điểm ấy, ông trầm mặc một chút tiếp tục hỏi: “Có thể tra được tung tích hiện tại của đối phương hay không?” Mặc kệ người tới là có ý gì, bọn họ cần phải mau chóng tìm ra đối phương, nắm giữ quyền chủ động mới tốt.

Tô Thanh nghe vậy cười khổ nói, “Viện trưởng, ngài đã quên tôi cũng không am hiểu truy tung sao....”

Viện trưởng ảo não mà đánh vào đầu mình một cái rồi buồn bực nói: “Ôi, bị tình huống phiền phức này làm cho mơ hồ,....Lộ Nam có tới không?” Ông nhìn về phía mấy người giáo viên đứng sau hỏi.

“Có tôi đây viện trưởng!” Cách đó không xa, một giáo viên bất đắc dĩ vươn tay lên, tới khi nào thì viện trưởng mới có thể nhớ tới mặt của anh ta chứ? Dù sao anh ta cũng luôn đi theo bên người viện trưởng mà... Thật là khiến người khác thương tâm!

Lộ Nam mặc dù có một ít thương tâm nhưng cũng nhanh chóng bắt tay vào làm việc, anh ta lập tức toàn định nguyên tố thủy nhiều nhất rồi bắt đầu tiến hành tìm tòi, bất quá lúc này đây anh ta đã thất bại, bởi vì trừ bỏ phạm vi trăm mét cách vị trí này thì không tìm thấy bất cứ nguyên tố thủy nào ở bên ngoài, giống như vị cao thủ lĩnh vực đó căn bản không rời đi vị trí này.

Lộ Nam chưa từ bỏ ý định, không chút do dự tảo định nguyên tố có chút hư không kia. Chính là cho dù anh ta tảo định như thế nào cũng không thể bắt được cỗ năng lượng mơ hồ đó, sau khi thử năm sáu lần đều thất bại thì

anh ta chỉ đành phải lựa chọn từ bỏ, đi tủa định nguồn năng lượng mâu thuẫn khiến người khác không thoải mái kia.

Lộ Nam nguyên bản cho rằng một lần sẽ không thành công, thế nhưng không nghĩ tới vừa tủa định thì lập tức thành công. Không chờ anh ta mở ra con đường tìm kiếm thì liền phát hiện khi năng lượng kia dính đến lĩnh vực của mình thì năng lượng nguyên của mình bỗng nhiên bị cắn nuốt....

Loại trường hợp quý dị này khiến sắc mặt Lộ Nam đại biến, anh ta quyết đoán gián đoạn nguồn năng lượng dùng để tủa định kia, phản ứng của anh ta đã coi như thần tốc nhưng chỉ trong vài giây ngắn ngủi kia, nguồn năng lượng khiến người khác khó chịu đã cắn nuốt hết năm phần năng lượng nguyên của anh ta.

Viện trưởng nhìn vẻ mặt Lộ Nam đại biến rồi liên tiếp lui sau mấy bước, cả người có vẻ uể oải không phấn chấn thì nhin không được thất kinh hỏi: “Lộ Nam, cậu làm sao vậy?”

Lộ Nam sắc mặt nan kham nói: “Thực xin lỗi, viện trưởng, tôi không có biện pháp tra được hướng đi của đối phương

“Đã xảy ra chuyện gì?” Ánh mắt viện trưởng co rút lại trong lòng kinh nghi bất định.

Phải biết rằng khả năng tru tung của Lộ Nam tuy không thể được xưng là đệ nhất, nhưng tiến vào ba hạng đầu thì cũng là dư dã. Chỉ cần bị anh ta truy tung thì cho dù là cao thủ lĩnh vực cấp bậc cao đến mức nào cũng khó mà thoát được. Nguyên bản cho rằng lần này Lộ Nam nhất định có thể tìm được một ít manh mối, không nghĩ tới, anh ta cũng không có biện pháp.

“Giống như lời Tô Thanh nói, cường giả mang năng lượng nguyên tố thủy kia căn bản không rời đi chỗ này trong phạm vi trăm mét, người này tôi đã tra ra.... Mà cái năng lượng hư không đó thì tôi không thể nào tủa định để tìm kiếm được, còn loại năng lượng cuối cùng.....” Sắc mặt Lộ

Nam trắng bạch, vẻ mặt nghĩ mà sợ, “Năng lượng kia quá khủng bố, một khi tỏa định bị lây dính nó thì năng lượng liền sẽ tự cháy, giống như muốn cắn nuốt hết năng lượng khác vậy, may mắn vừa rồi tôi quyết đoán vứt bỏ phần năng lượng căn nguyên kia, nếu không....”

Nếu vừa rồi mình có chút không muốn buông tha mà bắn khoản thêm vài giây thì có lẽ chính mình cũng bị nguồn năng lượng kia đốt cháy không còn chút dấu vết.... Thật sự quá đáng sợ! Lộ Nam càng nghĩ càng thấy sợ, anh chưa từng nhìn thấy bất cứ thông tin gì về loại năng lượng đáng sợ như vậy, cuối cùng, người có thể điều khiển nguồn năng lượng đáng sợ đó là ai?

Những lời Lộ Nam mọi người đang có mặt ở hiện trường đều nghe rõ, sắc mặt mọi người đều thay đổi, có mấy người nhịn không được mà lui ra sau mấy bước sợ bị lây dính loại năng lượng đáng sợ này.

Viện trưởng nghe Lộ Nam nói xong thì cả người lặng im vài giây, sau đó sâu kín mà nói: “Các cậu nói, cường giả mang năng lượng nguyên tố thủy kia có khi nào đã chết trong tay của người có năng lượng này không?”

Viện trưởng nói làm mọi người bình tĩnh, như vậy có thể giải thích vì sao cường giả mang nguyên tố thủy kia không rời đi nơi này mà cũng không bị bọn họ phát hiện.

“Nhưng nơi này căn bản không có thi thể.....” Một giáo viên trong đó khó hiểu mà nói, bất quá anh ta cũng chỉ nói nửa câu liền ngừng, bởi vì anh ta nghĩ tới đặc tính của lĩnh vực đối phương, có lẽ chính là bởi vì lây dính cái loại năng lượng mới này nên thân thể của cường giả nguyên tố thủy kia đã bị đốt cháy không còn.

Tất cả mọi người nghĩ tới điểm ấy thì nhịn không được đánh rùng mình, bọn họ nhìn hiện trường thấm đẫm máu thì một dòng khí lạnh tràn lên xương cốt, hận không thể lập tức rời đi nơi này.

Viện trưởng nói lời này kỳ thật cũng không cần giáo viên khác trả lời, ông nhìn về phía đang diễn ra trận đấu đại giới mà thở dài: “Bây giờ tôi chỉ hy vọng những cường giả thần bí kia đến đây không phải là vì nhằm vào những học sinh của học viện chúng ta...”

Viện trưởng vừa dứt lời, khí thế cả người bỗng nhiên mở ra, biểu tình nghiêm túc mà phân phó: “Tô Thanh, lập tức trở về điều khiển chủ, mở ra báo động đỏ cảnh giới trên phạm vi toàn trường học, cần phải cam đoan đấu đại giới kết thúc hoàn mỹ!”

“Những người khác tự do lựa chọn phạm vi theo dõi, cần phải tiến hành ra soát toàn diện tất cả các khu vực diễn ra đấu đại giới, chú ý chặt chẽ quá trình đấu đại giới, nếu có cái gì khả nghi, trực tiếp gọi chiến đội cơ giáp tới hỗ trợ ngay lập tức!”

Viện trưởng liên tiếp ra mệnh lệnh rồi để nhóm giáo viên tự mình hành động. Lúc này đây, vì sự có mặt ngoài ý muốn của những cao thủ cường giả bất minh mà tất cả những cường giả luôn ẩn mình sâu trong học viện đều được xuất hiện, mọi người đề cao tinh thần, đề phòng mọi chuyện trong cuộc chiến đấu đại giới! Cũng bởi vì sự xuất hiện của bọn họ nên trong trận chiến đấu đại giới này không xuất hiện bất kỳ thương vong nào, điều này đối với hai niên cấp cũng xem là một điều may mắn ngoài ý muốn.

Ở một góc nhỏ trong khu rừng, một người mặc đồng phục màu trắng đang cùng một người mặc đồng phục màu hồng va chạm vào nhau, trong đó, vẻ mặt người thiếu niên mặc trang phục màu trắng hung tợn, sau khi va chạm vào nhau, hai người đồng thời văng ra rồi nặng nề ngã trên mặt đất....

Thiếu niên mặc trang phục màu trắng tập tễnh mà đứng lên, hung tợn lau vết máu nơi khóe miệng, ánh mắt hung ác nhìn thiếu niên đồng phục hồng đang khó khăn mà đứng lên ở phía đối diện.

Bọn họ chỉ là Tạ Nghi năm bảy và Viên Thần mười năm, nguyên bản Viên Thần cho rằng việc giải quyết tên áo trắng năm bảy này là chuyện rất đơn giản, không nghĩ tới Tạ Nghi thế mà che dấu rất sâu, kỳ thật thực lực cũng không dưới Viên Thần là bao, hai người đánh nhau gian khổ rồi lâm vào cục diện bế tắc.

Ngay từ đầu, bọn họ còn đánh có kỹ xảo, người tới ta đi, một chiêu đối một chiêu hòa lẫn nhau, nhưng càng về sau, sau khi hai người đã sử dụng toàn bộ những tuyệt kỹ của mình thì cả hai không còn tâm tình để dây dưa nữa, lựa chọn cứng đối cứng, muốn lấy toàn lực ra đánh bại đối phương.

Cứ như vậy, nhiều lần đối chiến kịch liệt liên tục nhưng kỹ năng hai người dùng cũng không đến hai ba mươi chiêu. Phải nói, cho đến tận bây giờ, hai người đều như đèn cạn dầu, giờ chỉ còn xem ai là người có thể duy trì đến phút cuối cùng.

“MD, tên áo đỏ năm mười này thật khó chơi, mình quả thật đã quá xem thường bọn họ.....” Tạ Nghi buồn bực thầm nghĩ vừa phun ngụm máu trong miệng ra.

Tạ Nghi là một người thích giả heo ăn thịt hổ, cho nên cậu vẫn luôn ẩn mình trong lớp đặc cấp ban 2. Tuy ban 1 có Tề Long, Vũ Cảnh, Trương Anh Kiệt là top 3 toàn khối, nhưng cậu tin rằng, thực lực của mình cũng tuyệt đối không thua kém đối phương, người duy nhất làm cậu không nắm chắc phán đoán chính là Vua không ngai của niên cấp bọn họ-Lăng Lan.

Tạ Nghi vẫn luôn cho rằng, người đứng đầu trong học viện đồng quân cũng không phải là cường giả thật sự, chỉ có trường quân đội hàng đầu “Đệ nhất nam tử quân giáo” mới thật sự là nơi tập trung của những yêu nghiệt chân chính, là nơi tụ tập của những người hàng đầu đến từ khắp nơi trên toàn Liên Bang, trở thành người mạnh nhất ở đó mới có thể chân chính là cường. Vì vậy, từ năm sáu tuổi, mục tiêu của cậu chính là trường “Đệ nhất nam tử quân giáo” đó cho nên cậu vẫn luôn ẩn dấu cho đến bây giờ, chỉ còn

chờ thời gian đến, ghi danh vào trường quân giáo đó rồi nhất mình kinh nhân! (ý giống như anh không làm thì thôi chứ đã làm là kinh động toàn người í à, chắc thía--)

“Xem ra đến lúc phải sử dụng đòn sát thủ rồi, thật là phiền phức....” Tạ Nghi không phải là người hay do dự thiếu quyết đoán, sau khi cảm thấy tình trạng bây giờ của mình không thể giải quyết được đối phương thì hạ quyết tâm.

Tạ Nghi mở ra nắm tay chuẩn bị tấn công, nhưng lần này khác với những lần tấn công trước, trên người cậu bắt đầu xuất hiện những tia sáng màu tím, một ánh sáng tím xuất hiện thì cơ bắp trên người cậu lại được kéo ra một chút, cả khuôn mặt ả nhả nhả như đang phải chịu đựng cái gì.

“Chết đi!” Tạ Nghi nổi giận gầm lên một tiếng, cả người đột nhiên bắn đi ra ngoài, mà Viên Thần cũng đã làm xong động tác tấn công, gần như đồng thời hô lên một câu rồi lao ra, nắm tay hai người lại lần nữa va chạm vào nhau.

“A!” Viên Thần kêu thẳm một tiếng, cả người như bị điện giật, toàn bộ thân thể kịch liệt run rẩy.

Tình huống của Tạ Nghi cũng không tốt hơn Viên Thần là bao, thân thể cũng run rẩy, có thể thấy được vẻ đau đớn trên mặt.

Vài giây sau, hai người đồng thời văng ra, rơi xuống trên mặt đất. Lúc này, bộ dáng Viên Thần cực kỳ thê thảm, cả người đã hôn mê bất tỉnh, loáng thoáng có thể thấy một ít khói lên bốc lên từ trong miệng, thân thể vẫn đang tiếp tục run.

PS: Cái tên trường “Đệ nhất nam tử quân giáo” này mình không biết phải nói sao cho suông tai nên để vậy luôn nha

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 175: Hợp Tác? Không Phải!

Tạ Nghị cũng đồng dạng tê liệt mà ngã xuống trên mặt đất, cố gắng kìm nén cảm giác không khỏe trong cơ thể, sau đó mới khó khăn bò dậy, vừa mở miệng thì khói đen cũng từ trong miệng bay ra ngoài: “MD, tinh thần biến dị cũng sẽ làm tổn thương chính chủ thể sử dụng, thật không có thiên lý mà...”

Tạ Nghị đối với năng lực của mình cực kỳ buồn bực, tinh thần lực biến dị của cậu chính là loại năng lực điện năng mạnh hàng đầu trong tất cả các loại tinh thần lực. Nhưng nếu người khác có thể hoàn mỹ nắm giữ của mình thì cậu lại không thể hoàn toàn nắm vững loại điện năng này, một khi sử dụng điện năng thì thân thể cậu cũng bị năng lượng đó làm thương tổn, tuy so với đối thủ chỉ chịu uy lực có một nửa.

Dù chỉ chịu ảnh hưởng có một nửa nhưng cảm giác đó thật sự không dễ chịu chút nào. Còn có điện năng này không thể giúp gì cho cậu trong việc điều khiển cơ giáp, thậm chí không thể sử dụng khiến Tạ Nghị thất vọng vô cùng, cho rằng loại năng lực này có cũng bằng không.

Cách đó không xa, trên một cây đại thụ, có hai người thiếu niên mặc đồng phục màu đỏ đang đứng tựa vào thân cây, giám sát chặt chẽ trận chiến của Tạ Nghị và Viên Thần.

“Lão Đại bảo chúng ta tới đây để giám sát người bạn này, quả nhiên là lợi hại.....”Người thiếu niên đang ngồi trên cây nở nụ cười nói, cậu rất vừa

lòng với người bạn Tạ Nghi này.

“Ánh mắt của Lan lão Đại luôn lợi hại như vậy.....Chỉ là tớ cảm thấy kỳ quái, lão Đại làm sao có thể gửi tin tức cho chúng ta chứ?” Người thiếu niên đang đứng còn lại vẻ mặt nghiêm túc hỏi, đây là chỗ mà cậu có nghĩ cả trăm lần cũng không ra được.

Từ sau khi đấu đại giới bắt đầu thì tất cả liên lạc khí của người tham dự đều bị vô hiệu hóa tất cả các công năng, chỉ trừ những tin tức được đầu não của học viện chủ động thông báo hoặc là rút nhận thua là còn hoạt động, ngoài ra, người tham dự không thể khởi động làm bất cứ liên lạc nào khác. Nhưng những thứ này đối với Lăng Lan mà nói lại không phải là vấn đề gì, cũng giống như trên hành tinh Ma Thú, cho dù bị phong tỏa nhưng Lăng Lan vẫn có thể liên lạc với bọn họ.

“Nghĩ nhiều như vậy làm gì.....” Người thiếu niên đang ngồi buồn bực liếc mắt nhìn đồng đội của mình, cậu ta chính là người thích nghĩ ngợi nhiều, những chuyện đơn giản luôn bị người bạn này suy nghĩ thành phức tạp, “Kế quân, cậu đừng phí tâm tư mà nghĩ tới những việc không liên quan đến mình, nếu lão Đại không nói thì có nghĩa là chúng ta không thể làm được.”

Cậu rất hiểu biết lão Đại nhà mình, nếu có thứ gì bọn họ có khả năng học thì lão Đại sẽ không keo kiệt mà không dạy bọn họ, nếu không nói tới thì có nghĩa là năng lực của bọn họ không thể làm được.

Người thiếu niên đang đứng nghe vậy thì sửng sốt rồi như bừng tỉnh, ngay sau đó cười khổ nói: “Tề Long, kỳ thật người hiểu lão Đại nhất chính là cậu.....” Tiếng nói như người bừng tỉnh sau cơn mơ, quả thật giống như Tề Long đã nói, chỉ cần bọn họ có thể học được thì Lăng Lan cũng sẽ không bủn xỉn mấy thứ đó, nếu Lăng Lan không nói, vậy tỏ vẻ chuyện này căn bản không phải là thứ mà bọn họ có thể học..... Nếu so với những suy nghĩ đơn giản của Tề Long thì cậu cũng là người suy nghĩ quá nhiều.

Nguyên lai hai người này chính là Tề Long và Hàn Kế Quân, tổ đội hai người bọn họ một đường đánh đầu thẳng đó, nhẹ nhàng giải quyết nhiều tổ đội ưu tú của ban 2 và ban ưu tú của năm mươi, đối với việc không đụng phải bất cứ tổ đội nào của ban 1 khiến bọn họ cực kỳ tiếc nuối.

Cách đây không lâu, Tề Long thu được tin nhắn từ Lăng Lan truyền đến nói chỗ này xuất hiện một người bạn vô cùng thú vị, rất mạnh nhưng lại ẩn núp rất sâu, bảo bọn họ tới nhìn xem, nếu thấy vừa ý thì thu người bạn mới này thành thành viên thứ sáu trong tiểu đội của bọn họ.

Bọn họ đứng ở chỗ này nhìn khoảng năm phút, trên cơ bản đã biết thực lực của đối phương, nếu so với Tề Long thì hơi kém một chút, nhưng nếu so với Lạc Lăng thì chưa biết được.

“Ồ? Đối phương tựa hồ vận dụng thiên phú thức tỉnh rồi.” Tề Long kinh ngạc làm bừng tỉnh Hàn Kế Quân đang trầm tư, Hàn Kế Quân ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên là trên người người bạn kia đang bắt đầu xuất hiện dị trạng. Từ sau khi Lăng Lan sử dụng từ thiên phú thức tỉnh này thì tiểu đội Tề Long liền không sử dụng cách gọi tinh thần biến dị nữa, bởi vì bọn họ cảm thấy cách nói của Lăng Lan càng chính xác hơn.

Đối với cách gọi mới này bọn họ cũng không cảm thấy kỳ quái, dù sao bọn họ cũng biết khả năng sáng tạo các cách gọi mới của Lan lão Đại là vô cùng.

Hai người thấy một kích cuối cùng của hai người đang chiến đấu phía dưới, cũng thấy được Tạ Nghị bị thiên phú của chính mình đánh cho xém chết thì hơi kinh ngạc, Tề Long không khỏi cười nói: “Sặc, thiên phú này cũng quá có ý tứ rồi, thế như có thể phản phệ chính bản thể, thật là kỳ ba!”

Ngay cả người luôn nghiêm túc như Hàn Kế Quân nhìn một màn trước mặt, cũng nhin không được mà da mặt rung động, nhất thời không thể tiếp thu. Cậu đối với thiên phú thức tỉnh, cũng chính là tinh thần biến dị nghiên

cứu rất sâu, tất cả những tài liệu có liên quan đều được cậu tra và tìm qua nhưng chắc chắn cậu chưa nhìn qua có loại thiên phú kỳ ba nào mà có thể đã thương đối thủ một ngàn còn tự hại mình tám trăm? Đây chính là loại chiêu thức đồng quy vu tận nha.

“Này, mấy người xem diễn đủ rồi chứ?” Vừa mới phỉ nhổ năng lực chính mình, Tạ Nghị đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía hai người lạnh lùng nói. Chiến đấu xong, tinh hạ tâm, Tạ Nghị lập tức cảm giác được có người đang nhìn chăm chăm nơi này.

“Ha ha, thật cẩn thận, cảm giác cũng nhanh nhạy, thật là không tồi ~!” Tề Long nghe đối phương hỏi lập tức cười trả lời. Cậu đối với người bạn trước mặt cực kỳ có hứng thú, hận không thể lập tức mời cậu ta nhập đội.

Kỳ thật để Tề Long vui mừng rất đơn giản, chỉ cần đối phương đủ mạnh, có thể thường xuyên đánh nhau với cậu liền ok.

Tề Long vừa dứt lời, cả người liền từ trên cây nhảy xuống tới, đi tới trước mặt Tạ Nghị. Hàn Kế Quân thấy thế chỉ có thể câm lặng mà xuống theo, Tề Long luôn luôn thuộc phái hành động phái, cậu cũng cực kỳ bất đắc dĩ với tính cách này của bạn mình.

“Tề Long!” Người luôn chiếm vị trí đầu bảng trường kỳ trong niên cấp của bọn họ, Tạ Nghị vẫn biết. Tầm mắt cậu lại quét đến Hàn Kế Quân đi theo phía sau Tề Long, ánh mắt hiện lên vẻ hiểu rõ, hai người này lúc nào cũng là mạnh không rời tiêu, tiêu không rời mạnh, cùng nhau xuất hiện ở trước mặt cậu cũng là bình thường, chẳng qua vì sao bọn họ dừng lại ở chỗ này, chú ý trận đấu của cậu? Chẳng lẽ bởi vì cậu là ưu tú mà đối phương là ban 1 sao? Tạ Nghị phỏng đoán ý đồ của Tề Long Hàn Kế Quân.

“Tuy rằng không biết lão Đại từ khi nào bắt đầu chú ý tới cậu, bất quá cậu thật sự rất mạnh, mời cậu gia nhập vào tiểu đội của chúng tôi, tớ rất

hoang nghênh.” Tề Long đánh giá Tạ Nghị từ trên xuống dưới rồi mới mở miệng nói.

“Gia nhập tiểu đội các cậu?” Tạ Nghị không hiểu ra sao, “Vì sao?” Tự nhiên có một người từ trên trời xuống nói muốn mời cậu gia nhập vào tiểu đội của bọn họ, như vậy cho dù là ai cũng sẽ cảm thấy không hợp, đầu óc mê mang.

Tề Long đang muốn nói chuyện thì Hàn Kế Quân đột nhiên kéo tay cậu lại, lúc này cậu mới ngậm miệng. Tề Long là một người lười biếng, nếu Hàn Kế Quân ám chỉ để cậu ấy ra mặt thì cậu liền an tâm đứng một bên, không muốn phí miệng lưỡi thuyết phục đối phương..

Hàn Kế Quân tiến lên, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “Xin hỏi phải gọi cậu như thế nào?”

“Tạ Nghị!” Tạ Nghị bị bộ dạng nghiêm túc của Hàn Kế Quân làm sửng sờ, trên đời này, người cậu không thể đối phó nhất chính là những người có vẻ mặt này.

“Bạn học Tạ Nghị, bây giờ cậu đã gia nhập vào tiểu đội nào chưa?” Nếu đã gia nhập thì Hàn Kế Quân liền không nhắc tới đề tài lúc nãy nữa, tuy rằng tiểu đội của bọn họ còn đang thiếu một người nhưng bọn họ cũng sẽ không vì vậy mà đi đào thành viên của tiểu đội khác, hành vi này bọn họ khinh thường làm.

“Cái này thì chưa có!” Vì vẫn luôn che giấu thực lực nên đương nhiên đối với việc gia nhập tiểu đội, cậu một chút cũng không có hứng thú, vì vậy vẫn luôn hành động một mình.

Hàn Kế Quân nghe thấy câu trả lời này thì vẻ nghiêm túc trên mặt hòa hoãn một chút, bất quá vẫn nghiêm túc như cũ mà giải thích cho Tạ Nghị: “Là thế này, tiểu đội của chúng tớ hiện tại đang thiếu một thành viên, mà sắp tới chúng ta chuẩn bị làm nhiệm vụ phá quan trong thế giới ảo, chuẩn

bị sớm một bước để tiến vào thế giới ảo chân chính, tiếp xúc với cách đấu của cơ giáp, không biết mấy chuyện này cậu có hứng thú hay không?”

Tạ Nghị đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng Hàn Kế Quân để đoán xem đối phương nói thật hay là giả.

Đối với cách đấu cơ giáp, cậu đương nhiên là có hứng thú, sở dĩ cậu vẫn luôn đi một mình cũng là có mục đích riêng, cậu vẫn luôn chú ý đến ba tiểu đội hàng đầu để tìm kiếm đối tượng hợp tác. Đương nhiên chính cậu cũng từng nghĩ tự mình thành lập tiểu đội, tự mình hoàn thành nhiệm vụ, đáng tiếc những học sinh có thực lực đều bị ba tiểu đội hàng đầu thu nạp, mà những người chưa được thu vào cũng hy vọng mình được là thành viên của ba tiểu đội đó nên cuối cùng cậu cũng chỉ có thể buông tha cho quyết định này.

Mà bây giờ, điều làm cậu không nghĩ tới chính là tiểu đội của Lăng Lan lại chủ động mời cậu gia nhập, điều này làm cậu cảm thấy cực kỳ ngoài ý muốn, trái tim phút chốc nhảy lệch nhịp. Cho dù cố gắng ổn định cảm xúc này nhưng cậu mới chỉ là một thiếu niên mười ba tuổi, cảm giác muốn trở thành tiểu điểm được mọi người chú ý vẫn luôn có trong người cậu, nếu không phải từ đầu cậu đã quyết tâm vào trường quân giáo hàng đầu khiến mọi người kinh ngạc thì cậu cũng không thể nhẫn nại nhiều năm như vậy...

“Là hợp tác?” Tạ Nghị hỏi. Cậu cần biết đây chỉ là mời cậu vào tiểu đội nhất thời hay thật sự trở thành đồng đội cả đời, đáp án không giống nhau thì quyết định cuối cùng cũng sẽ không giống nhau...

Hàn Kế Quân theo bản năng mà nhìn về phía Tề Long, đều nhìn thấy ý cười trong mắt đối phương, Hàn Kế Quân quay đầu lại nhìn về phía Tạ Nghị, nói: “Hợp tác?”

Ánh mắt Tạ Nghị liền hiện lên một tia mất mát, người xa lạ nửa đường gia nhập quả nhiên chỉ thích hợp làm hợp tác.

“Không phải!” Hàn Kế Quân liền nói ngay sau đó làm Tạ Nghị kinh ngạc mà há to miệng, một bộ dáng vẻ không thể tin tưởng.

“Chúng tớ chỉ thu đồng đội, hợp tác? Chúng tớ có rất nhiều đối tượng để hợp tác.” Võ Cảnh, Diệp Như đều là có thể đối tượng hợp tác, nhưng bọn hắn sẽ thế không trở thành đội viên của bọn họ. Lăng Lan ngay từ đầu đã nói qua, thành viên trong tiểu đội thà thiếu chứ không ầu, một khi gia nhập thì chính là những người đồng bạn trưởng thành bên nhau, tương lai sẽ là những đồng đội chiến hữu sống chết cùng tiến cùng lùi.

“Nếu cậu chỉ muốn hợp tác với chúng tôi thì.... Thật xin lỗi, lời mời vừa rồi không còn giá trị.” Lúc Hàn Kế Quân nói lời này biểu tình lạnh lùng, một đường sắc bén lướt qua đôi mắt.

Tâm tình Tạ Nghị lúc này cực kỳ mâu thuẫn, cậu đồng ý thì có nghĩa sẽ trở thành một thành viên trong tiểu đội Lăng Lan, như vậy bắt buộc phải ký một phần hiệp nghị không thể chủ động rời khỏi tiểu đội, như vậy nếu sau này cậu và cả tiểu đội đều gia nhập trường quân Đệ nhất nam tử quân giáo thì tiểu đội này của cậu sẽ được lưu lại, như vậy sau này cậu không thể gia nhập những tiểu đội khác mạnh hơn.

Phải biết rằng, cho dù tiểu đội Lăng Lan này cho dù tiểu đội trưởng là Lăng Lan hay là Tề Long thì Tạ Nghị tin chắc bọn họ đều có thể thuận lợi tiến vào trường quân đội hàng đầu Liên Bang. Nói cách khác, lựa chọn lần này của cậu có thể là lựa chọn cả tương lai sau này...

Tựa hồ cảm giác Tạ Nghị đang băn khoăn, Tề Long và Hàn Kế Quân cũng không thúc giục đối phương. Dù sao đây cũng là một chuyện liên quan đến tương lai đại sự, một chút qua loa là điều không thể chấp nhận. Mà bọn họ cũng hy vọng đối phương có thể suy xét rõ ràng, bọn họ hy vọng những người gia nhập vào tiểu đội của bọn họ chính là những đồng đội mà tương lai có thể cùng nhau nắm tay, cùng tiến cùng lùi chứ không phải là một người luôn dao động không chừng, không thể đồng tâm.

Không thể đưa ra quyết định cuối cùng, Tạ Nghị bỗng nhiên nhớ tới lần khiêu chiến vượt cấp của Tề Long, cậu biết đối phương cũng không yếu hơn cậu, rồi bỗng nhớ tới vị lão Đại Lăng Lan thần bí khó lường sau lưng Tề Long....

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 176: Lãng Tiêu Đạo Sư!

“Tuy rằng không biết từ khi nào thì lão Đại chú ý tới cậu.....” Cậu đột nhiên nhớ tới câu nói đầu tiên của Tề Long, giống như người đầu tiên chú ý tới cậu chính là Lãng Lan chứ không phải là bọn họ.....

Ánh mắt Tạ Nghị nhất định, cậu nhìn về phía Tề Long nghiêm túc hỏi: “Vừa rồi cậu nói người đầu tiên chú ý đến tớ chính là lão Đại của cậu? Là Lãng Lan sao?”

Tề Long gật đầu nói: “Đương nhiên, nếu không phải lão Đại nói cho tui tớ biết cậu ở chỗ này thì làm sao tui tớ có thể tới đây mà xem trận chiến này chứ.”

Tề Long nói làm Tạ Nghị bỗng nhiên tỉnh ngộ, cậu rốt cuộc minh bạch là ai đem cậu từ trên cây đá xuống, nhất định là Lãng Lan!

Sắc mặt Tạ Nghị tức khắc xanh hồng, nguyên bản cho rằng mình trong năm bảy tuy không thể đứng hàng đầu nhưng cũng là người thuộc top đầu, không nghĩ tới hiện thực bây giờ lại tát cho mình tỉnh người như vậy. Cậu bị Lãng Lan đó đánh cho một cái mà lại không phát hiện ra, thậm chí còn cho rằng do chính mình khinh xuất....

Chỉ như vậy thôi cũng thấy thực lực của mình và Lãng Lan cách biệt nhau tới mức nào, Tạ Nghị có chút chua xót: “Thực lực của Lãng Lan có phải rất mạnh hay không?”

Tề Long kỳ quái mà nhìn thoáng qua Tạ Nghị, Lăng Lan mạnh là điều mà cả niên cấp đều công nhận, vì sao vẻ mặt Tạ Nghị lại như thế? Bất quá Tề Long vẫn trả lời Tạ Nghị: “Đương nhiên, nếu lão Đại nghiêm túc đánh, tớ không biết mình có thể chịu được tới mười chiêu hay không....” Tề Long vừa nói vừa lén làm chữ X ở sau lưng, đồng thời trong lòng cũng cầu xin thần tiên tha thứ vì tội nói dối của cậu.

Tề Long cũng không muốn nói dối thêm mấy chiêu đâu, nhưng dù sao cậu cũng là người đứng đầu bảng trong niên cấp, nếu nói mình không thể ngăn được một chiêu của Lăng Lan thì thật quá mất mặt rồi....

Tạ Nghị cũng không biết Tề Long đã cố ý nói quá thêm mấy chiêu để cấp cho chính mình chút thể diện, nhưng đáp án mười chiêu này cũng làm cho cậu bị trấn trụ, bởi vì cậu tự nhận thực lực của chính mình sẽ không mạnh hơn Tề Long, nếu Tề Long đều không kháng được mười chiêu của Lăng Lan thì cậu cũng không thể kháng được.

Lấy thực lực của Lăng Lan bây giờ, cho dù tiến vào trường Đệ nhất nam tử quân giáo thì cũng sẽ không yếu hơn những thiên chi kiều tử đó. Có một vị đội trưởng mạnh như vậy, tiểu đội bọn họ tuyệt đối cũng sẽ không bình thường.

Tâm Tạ Nghị tức khắc kiên định, cậu ngẩng đầu nói: “Tớ gia nhập!”

Cách trả lời khí phách của Tạ Nghị làm Tề Long và Hàn Kế Quân kinh hỉ mà nhìn nhau. Tuy rằng trước mắt bọn họ không quá hiểu biết Tạ Nghị, nhưng đối phương cũng đã suy nghĩ nghiêm túc mới cuối cùng quyết định, như vậy chắc chắn cậu ta đã suy nghĩ cặn kẽ, sau này tuyệt đối sẽ không dễ dàng sửa đổi, như vậy mới là đội viên hợp yêu cầu với bọn họ....

Đương nhiên, nếu muốn trở thành đồng đội chân chính của bọn họ thì còn phải trải qua rất nhiều khảo nghiệm, cũng giống như Lâm Trung Khanh lúc trước..... Chỉ là Tạ Nghị trước mắt còn không biết mà thôi.

Đương nhiên bây giờ Tạ Nghị còn không thể gia nhập tiểu đội Lăng Lan, bởi vì bây giờ bọn họ vẫn đang trong trận chiến đấu đại giới, liên lạc khí của bọn họ đã trong trạng thái biphong tỏa, phải sau khi đấu đại giới kết thúc thì Lăng Lan mới có thể phát thư mời gia nhập tiểu đội được....

Sau khi Tề Long và Hàn Kế Quân hoàn thành nhiệm vụ thì liền chia tay với Tạ Nghị, đường ai nấy đi. Tạ Nghị bởi vì sức chịu đựng hao hết nên cần tìm một chỗ tu dưỡng, còn Tề Long và Hàn Kế Quân thì lên đường tiếp tục chiến đấu, đặc biệt là bọn họ muốn tìm mấy người mạnh nhất của ban 1 năm 10. Nếu không đánh bại hết bọn họ thì khả năng 7 thắng trận đấu đại giới này là không thể.

Tạ Nghị chờ đợi bọn Tề Long rời đi lúc này mới âm hiểm cười chuẩn bị giải quyết Viên Thần đang hôn mê bất tỉnh, bất quá không chờ cậu xuống tay thì người giáo viên đang xem xét hiện trường đột nhiên xuất hiện, người đó trực tiếp đem đối phương mang đi làm Tạ Nghị không có cơ hội rat ay.

Bất quá Tạ Nghị cũng không ảo não, dù sao đối phương cũng không phải là tử địch, nếu không phải đối phương động sát khí thì cậu cũng không muốn giải quyết đối phương, cậu chỉ là không có hậu hoạn lưu lại sau này, đây là điều đầu tiên mà những người phần heo ăn hổ như cậu cần nhớ. Bất quá, nếu giáo viên đã ra mặt thì cậu cũng không thể không buông tay, những người giả heo ăn hổ dù thế nào cũng chỉ là giả heo mà thôi, không thể thành heo thật, làm gì thì cũng phải biết đâu là điểm cuối của mình.

Đám người Tề Long tiếp tục tham dự chiến đấu, bởi vì tiểu đội mạnh nhất của năm mười đã bị Lăng Lan giải quyết toàn bộ, chỉ còn lại hai người đội viên, nhưng hai người đó cũng bị Lăng Lan hạ ám chiêu làm giảm bớt sức mạnh nên áp lực lên năm bảy cũng được giảm bớt rất nhiều.

Nói tới hai người năm 10 bị Lăng Lan hạ ám chiêu, sau khi đụng phải tiểu đội năm bảy ban 2 liền bắt đầu chiến đấu kịch liệt, tuy rằng thực lực của năm người ban 2 đều kém hơn hơn hai người năm 10, nhưng bọn họ lại

có sự phối hợp vô cùng ăn ý, vậy nên cả bọn có thể chống được hàng loạt những đòn tấn công kịch liệt của đối phương. Theo thời gian chiến đấu càng dài, ám chiêu Lăng Lan lưu lại trên người hai người họ bắt đầu phát huy uy lực, sau đó người được Tạ Nghị cứu đi theo ám hiệu của tiểu đội để lại nên đuổi tới kịp, cuối cùng cả tiểu đội đã đủ quân số, chính thức bắt đầu phản công....

Cũng bởi vì chịu áp lực từ đối phương mà tiểu đội nguyên bản có 4 người chưa thức tỉnh thiên phú đã có 2 người may mắn thức tỉnh, tuy rằng năng lực thức tỉnh rất bình thường, nhưng một khi thiên phú thức tỉnh liền có nghĩa trên phương diện điều khiển cơ giáp, những người đó có khả năng đi xa hơn.... Đương nhiên nếu thiên phú thức tỉnh càng thích hợp với điều khiển cơ giáp thì khả năng đi trên con đường cơ giáp sẽ càng xa hơn.

Đối mặt với tiểu đội năm 7 tiến công mãnh liệt, hai người đó rốt cuộc không thể tiếp tục ngăn cản, một trong hai người bị tiểu đội đó thành công đánh bại, một người khác thấy tình hình không ổn liền trực tiếp bỏ chạy.... Nhưng không may cũng đụng phải một tiểu đội ban 1, cuối cùng bị trực tiếp đánh bại.

Hình thức chiến đấu này xuất hiện ở khắp nơi trong học viện, những người bị đánh bại có thể là năm 7 cũng có thể là năm 10, chỉ tới khi trận đấu đại giới này kết thúc thì mọi người mới biết được kết quả cuối cùng, mà bây giờ, mọi người chỉ có thể tập trung, nỗ lực để có thể tiếp tục ở lại trận đấu đại giới.

Nhưng những chuyện này đã không còn có quan hệ gì tới Lăng Lan nữa, bây giờ Cửu hào đang điều khiển thân thể của cô, dựa vào sự chỉ dẫn của Lăng Lan, đưa cô trở về ký túc xá mà cô đang ở.

Chỉ cần ấn nút nhận thua thì có thể tiến vào khu an toàn, đương nhiên tiểu Tứ có thể lợi dụng đầu não không nhận thua mà cũng có thể đi vào, bất quá tiểu Tứ đã được Lăng Lan dặn dò, không thể lưu lại bất cứ dấu vết gì

khiến nó có thể bị phát hiện, nếu bây giờ nó động vào đầu não thì không thể nghi ngờ chính là trực tiếp đẩy lão Đại bại lộ trước mặt mọi người.

Cửu hào quyết đoán ấn nút nhận thua, thân thể Lăng Lan đã không duy trì được đã bao lâu, nếu không trở về khu an toàn thì cô không thể yên tâm đến vấn đề an toàn của Lăng Lan được, còn kết quả của trận đấu đại giới này đối với Cửu hào hay tiểu Tứ mà nói cũng không quan trọng bằng sinh mệnh của Lăng Lan.

Cửu hào rất nhanh vào khu ký túc xá, lắc mình mấy cái liền tiến vào biệt thự nơi Lăng Lan sống, cô trực tiếp đi vào nhà. Lúc này thân thể của Lăng Lan đã xuất hiện tình trạng hồng hoàn toàn, cả người chảy đầu máu... Một màn đáng sợ này khiến cho mẹ Lam đang ngồi xem trận đấu đại giới trong phòng khách hoảng sợ nhảy dựng lên....

“Dì Nam!” Lam Lạc Phượng ôm chặt Lăng Lan sắp sửa té trên mặt đất mà hô to.

“Lan thiếu gia! Đã xảy ra chuyện gì?” Lăng Nhất Nam nháy mắt xuất hiện trong phòng khách, chỉ nhìn một màn này Cửu hào liền biết đối phương ít nhất cũng là cường giả khí kinh cấp.

“Có kẻ địch giả làm giáo viên vào trường ám sát con, lập tức báo cho Lăng Tần phái những cao thủ hàng đầu trong nhà tới bảo vệ....” Cửu hào vội vàng lưu lại mấy lời liền tiếc nuối mà trở về không gian học tập, không phải cô không muốn nói rõ hơn nhưng thân thể Lăng Lan đã không thể tiếp tục duy trì cho sự xuất hiện của cô nữa, nếu tiếp tục sử dụng thì thân thể Lăng Lan liền hoàn toàn bị hủy.

Lam Lạc Phượng trơ mắt mà nhìn cả người Lăng Lan trùng xuống, hôn mê ở trong lòng ngực mình, vẻ hung ác thoáng hiện lên trong ánh mắt, không người mẹ nào có thể chấp nhận việc con mình tổn thương, cho dù là người mẹ mềm yếu nhất thì cũng có lúc sẽ trở thành người mẹ sư tử.

“Dì Nam, lập tức gọi chú Tần lại đây, phái những người mạnh nhất tới, đồng thời, gọi toàn bộ đội cơ giáp của Lăng gia xuất động, tôi muốn học viện này phải cho Lăng gia chúng ta một công đạo thích đáng!” Trên mặt Lam Lạc Phượng lạnh băng, vẻ nhu nhược đã biến thành hư không, trong mắt chỉ còn sát khí tràn ngập.

Lăng Nhất Nam liếc mắt một cái liền kinh hãi, bà gật mạnh đầu nói: “Vâng thư phu nhân.” Đây mới là khí thế thật sự mà phu nhân gia chủ nên có, trước đây bà vẫn luôn lo lắng chuyện Lam Lạc Phượng quá mức nhu nhược bây giờ có lẽ đã không cần rồi.

“Lăng Tiêu, em tuyệt đối sẽ không cho phép bất cứ người nào đụng vào bảo bối của chúng ta, không có bất cứ kẻ nào.....” Lam Lạc Phượng gắt gao mà ôm Lăng Lan, giống như chỉ có như vậy cô mới có thể bảo vệ tốt cho con của mình.

“Phu nhân, đã thông báo xong, một lúc nữa bọn họ sẽ tới ngay.” Lăng Nhất Nam là người sống ở Lăng gia đã lâu nên có phương thức liên lạc riêng với bên đó, chỉ một chút đã quay lại báo kết quả.

“Phu nhân, tôi cũng đã khởi động khoang an dưỡng ra, bây giờ chúng ta cần phải đưa thiếu gia vào đó để tĩnh dưỡng gấp....” Lăng Nhất Nam vừa mới kiểm tra qua thân thể của Lăng Lan, trừ bỏ thân thể xuất hiện tình trạng hồng toàn diện và nội tạng xuất hiện những thương tổn bất đồng ra thì may mắn không có bất cứ vết thương trí mạng nào, mọi thứ vẫn còn trong tầm kiểm soát, dù sao khoa học kỹ thuật ở hiện tại đều phát triển thần tốc, chỉ cần não không xuất hiện vấn đề thì chỉ cần an dưỡng trong khoang thuyền tuyệt đối có thể trị liệu tất cả thương thế cho Lăng Lan, chỉ là vấn đề thời gian dài hay ngắn.

Lam Lạc Phượng biết bằng lực của mình thì không ôm dậy nổi Lăng Lan đã mười ba tuổi vì thế quyết định giao cho Lăng Nhất Nam làm việc này,

nếu không thể giúp được gì thì không cần làm vướng víu. Lam Lạc Phượng cực kỳ rõ mình phải làm những gì.

Cô hồng mắt nhìn Lăng Lan được để vào khoang an dưỡng, nhìn khoang an dưỡng khép lại, cũng chỉ có lúc này, biểu tình Lam Lạc Phượng mềm yếu một ít, mang theo vẻ thương tâm cùng thống khổ.

Mà khi khoang an dưỡng đem Lăng Lan cả người che lại, biểu tình Lam Lạc Phượng liền trở nên lãnh khốc, cô đột nhiên xoay người nói với Lăng Nhất Nam: “Dì Nam, chúng ta cùng chờ viện trưởng đại giá đi....”

“Dạ! Phu nhân!” Lăng Nhất Nam cung kính trả lời.

Một giờ lúc sau, biệt thự Lăng Lan đột nhiên xuất hiện một người đàn ông râu tóc trắng xóa thần bí, Lam Lạc Phượng đã từng gặp qua người này một lần, người tới chính là đạo sư vỡ lòng của Lăng Tiêu- Mộc Thủy Thanh.

“Thầy Mộc” Lam Lạc Phượng nhìn thấy người đến thì hai mắt đột nhiên đỏ lên, thiếu chút nữa liền rút nước mắt. Từ sau khi Lăng Tiêu hy sinh, Mộc Thủy Thanh liền bế quan ở sau nhà Lăng gia, mười mấy năm nay cũng chưa từng ra, lúc này lại bởi vì Lăng Lan bị ám sát rồi cuộc đành làm phiền tới ông.

“Lăng Lan hiện tại ở nơi nào?” Mộc Thủy Thanh nôn nóng hỏi.

Lam Lạc Phượng chạy nhanh dẫn đường cho Mộc Thủy Thanh tới khoang an dưỡng mà Lăng Lan đang nằm rồi đem khoang an dưỡng mở ra. Mộc Thủy Thanh tinh tế mà kiểm tra thân thể Lăng Lan, sắc mặt hơi đổi: “Còn có lưu lại một tia nguyên tố thủy của cao thủ lĩnh vực, kẻ muốn giết Lăng Lan là một cao thủ lĩnh vực.”

Trên mặt Mộc Thủy Thanh không khỏi mà lộ ra một tia may mắn: “Tuy rằng không biết đứa trẻ này làm sao chạy thoát từ tay đối phương, nhưng có

thể sống dưới tay của một cao thủ lĩnh vực cũng là một kỳ tích.”

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 177: Lão Quái Vật Mộc Thủy Thanh!

Nói xong, Mộc Thủy Thanh nghiêm túc cảm ứng khí kinh trong cơ thể Lăng Lan, trên mặt thoáng hiện lên tia sáng kỳ dị: “Tốt, quả nhiên không hổ là con của Lăng Tiêu, không nghĩ tới mới tuổi này đã lên đến khí kinh đỉnh.....” Có lẽ đây chính là nguyên nhân Lăng Lan có thể may mắn tránh thoát một kiếp này, có thể tên cao thủ lĩnh vực kia không nghĩ tới Lăng Lan đã đạt tới trình độ này nên ngay từ đầu cũng không toàn lực ứng phó, vì vậy Lăng Lan mới có một đường sinh cơ, thuận lợi thoát chết.

Mộc Thủy Thanh ánh mắt ôn hòa mà nhìn Lăng Lan đang nằm trong khoang an dưỡng, không thể không nói Lăng Lan thật sự đã gặp may mắn vô cùng, ông vừa định đóng cửa khoang an dưỡng thì đột nhiên cảm ứng được khí kinh của Lăng Lan đang vận chuyển chậm rãi bỗng nhanh hơn, khí kinh đang nhanh chóng tích lũy..... Chẳng lẽ lúc này Lăng Lan muốn đi vào đỉnh hậu kỳ sao? Nếu đúng như vậy thì quả thật là đại nạn không chết tất có hạnh phúc cuối đời mà.

Mộc Thủy Thanh nhẹ nhàng đóng cửa khoang an dưỡng lại rồi nhắc nhở Lam Lạc Phượng: “Trong khoảng thời gian này nhớ đừng mở khoang an dưỡng, đứa nhỏ này phúc duyên thâm hậu, dưới đại nạn như vậy mà có thể nâng cao thực lực, có lẽ thương thể trên người nó sẽ được lành lại nhanh chóng nhờ lần nâng cao thực lực này.”

Mộc Thủy Thanh nói vậy làm trong lòng Lam Lạc Phượng thở dài nhẹ nhõm, tuy rằng Lăng Nhất Nam đã khẳng định rằng thương thể của Lăng

Lan thoạt nhìn có vẻ nghiêm trọng nhưng kỳ thật cũng không phải là chuyện lớn gì, nhưng cô vẫn không thể yên tâm, lo lắng không thôi. Nhưng Mộc Thủy Thanh không giống vậy, ông là đạo sư mà Lăng Tiêu cực kỳ tôn kính, ông nói thì chắc chắn không sai.

Mộc Thủy Thanh nghĩ nghĩ, tiếp tục nói: “Lần này, sau khi thương thế lành, cô để cho Lăng Lan tạm thời nghỉ học trở về nhà cũ Lăng gia đi, những gì cần dạy học viện này đã dạy xong rồi, tới lúc để nó đi theo tôi học....”

“A.....” Lam Lạc Phượng kinh ngạc ngẩng đầu, “Dạ vâng, con đã biết, cảm ơn thầy Mộc!”

Lam Lạc Phượng nhớ Lăng Tiêu từng nói qua với cô rằng anh (Lăng Tiêu) có thể thuận lợi thăng đến thần cấp sư sĩ chính là nhờ những dạy dỗ mà thầy Mộc Thủy Thanh này truyền lại, chỉ là Lăng Tiêu chưa bao giờ nói quá nhiều về những gì đã được học này. Bây giờ Mộc Thủy Thanh muốn nhận Lăng Lan thì không thể nghi ngờ tương lai Lăng Lan nhất định sẽ phát triển không ngừng.

Nhìn vẻ mặt kinh hỉ của Lam Lạc Phượng, Mộc Thủy Thanh không khỏi mà nhớ tới người học trò kiệt xuất nhất của mình, biểu tình không tránh được buồn bã. Ông còn nhớ rõ khi lần đầu tiên nhìn thấy Lăng Tiêu mình đã mừng rỡ như điên thế nào, cho rằng đối phương có thể nhận tất cả truyền thừa của mình, có một đệ tử như vậy, kiếp này ông cũng không tiếc nuôi.

Nhưng không nghĩ tới, đối phương lại chết sớm, sớm điều tàn trên thế giới này khiến ông đau lòng đồng thời nghi ngờ trời cao có phải không cho thiên tài yêu nghiệt tồn tại hay không..... Tâm ông như tro tàn, vì thế liền lựa chọn ở nhà cũ của Lăng Tiêu bế quan, từ đây không hỏi thế sự.

Lúc này đây, nếu không phải Lăng Tần quỳ gối trước cửa đau khổ cầu xin ông ra mặt cứu trợ huyết mạch duy nhất của Lăng Tiêu, thì ông cũng sẽ không xúc động mà lựa chọn xuất quan. Trên thực tế, ông cũng rất muốn nhìn một chút đứa con mà Lăng Tiêu lưu lại

Không nghĩ tới, vừa thấy thì ông lại bị chấn động lần nữa, Lăng Tiêu tuy rằng đã rời đi, nhưng tư chất nghịch thiên của nó cũng không bị trời cao thu hồi mà đã được đứa con trai duy nhất kế thừa, cũng là yêu nghiệt, khiến cho tâm đã hóa tro tàn của ông bỗng sống lại lần nữa... Ông lại muốn dạy dỗ đệ tử.

“Hy vọng đứa nhỏ này có thể thuận lợi trưởng thành, không cần lặp lại bi kịch giống Lăng Tiêu” Ông đã vô pháp thừa nhận đệ tử đặc ý của mình lại một lần ngoài ý muốn gặp bi kịch. Đây chính là sự thật tàn khốc mà ông không bao giờ muốn đối mặt.

Lúc này, đang ngồi ở phòng viện trưởng, viện trưởng đột nhiên nhận được tin tức từ đội cơ giáp chuyên bảo vệ an toàn cho học viện.

“Cái gì? Cậu nói chiến đội cơ giáp Lăng gia đã tới gần phạm vi cấm bay của học viện?” Viện trưởng nguyên bản liền vì sự xuất hiện của cao thủ lĩnh vực thần bí mà lo lắng, bây giờ lại nghe tin tức xấu này thì tức khắc nổi trận lôi đình, “Làm cái gì? Lăng gia bọn họ có phải muốn làm phản hay không?”

“Viện trưởng, nghe đối phương nói, gia chủ Lăng gia đương nhiệm của bọn họ Lăng Lan ở học viện đã bị mấy giáo viên cấp lĩnh vực đánh lén, tuy rằng may mắn thoát được một mạng nhưng cũng đã trọng thương hôn mê. Vì cam đoan an toàn của gia chủ, bọn họ muốn lập tức đưa gia chủ đi.....” Đội trưởng chiến đội cơ giáp đang đối diện với liên lạc khí cực kỳ buồn bực trả lời, “Ý trong lời nói của bọn họ rõ ràng là chỉ trích học viện chúng ta không hoàn thành trách nhiệm bảo hộ học sinh. Thậm chí khẩu khí

cường ngành muốn viện trưởng nhanh chóng tới giả thích cho phu nhân của bọn họ.”

“Lĩnh vực cường giả đánh lén?” Viện trưởng lập tức ngộ tới cái gì lập tức nói, “Ai là người mang đội cơ giáp của Lăng gia? Nói người đó bình tĩnh cho tôi, đừng xúc động mà gây ra chuyện lớn.....”

Đội trưởng chiến đội cười khổ trả lời: “Không được rồi viện trưởng, người dẫn đầu đội cơ giáp của Lăng gia chính là tên Lăng Tần hành động trước mười tính sau kia.....”

Viện trưởng vừa nghe là Lăng Tần mang đội thì mày thả ra, bất quá rất nhanh liền nhú chặt!

“Lão già này, đây là buộc mình phải ra mặt giải quyết chuyện này mà!” Viện trưởng lập tức suy nghĩ cẩn thận tư thế bức vua thoái vị của Lăng Tần là vì cái gì, đáng tiếc ông lại không thể không làm theo ý tứ đối phương, bởi vì chuyện này thật sự là học viện bọn họ đuối lý, học sinh là bị trọng thương ở trong học viện bọn họ, hơn nữa còn bị cao thủ lĩnh lực không rõ thân phận đánh lén..... Nói như thế nào thì học viện của bọn họ cũng phải đến để giải thích!

Viện trưởng bất đắc dĩ mà nói: “Cậu nói cho Lăng Tần, tôi lập tức đi gặp phu nhân bọn họ, sau khi tìm hiểu tình hình thì nhất định sẽ cho bọn họ một câu trả lời thỏa đáng.”

Thực mau, đội trưởng chiến đội cơ giáp đem lời của Lăng Tần truyền lại: “Viện trưởng, Lăng Tần đáp ứng, nhưng đối phương chỉ cho chúng ta một giờ, nếu không có được đáp án cuối cùng thì cho dù bọn họ toàn thể chết trận ở chỗ này, bọn họ cũng muốn xông vào một lần.”

“MD, hần chính là đang uy hiếp trắng trợn, thật là đáng giận!” Viện trưởng thiếu chút nữa tức điên, nhưng ông lại không thể chỉ trích cái gì, nếu ông thật muốn cấp đối phương một công đạo thì một giờ cũng đủ làm ông

biết rõ ràng sự tình chân tướng, “Tôi đã biết, trong vòng một giờ tôi sẽ để phu nhân của bọn họ liên lạc với bọn họ.”

Viện trưởng tắt liên lạc khí, một cỗ lệ khí ập vào trong lòng..... Chẳng lẽ những cường giả lĩnh vực đó chính là do kẻ thù phái đến để đối phó Lăng Lan sao?

“Đáng chết, sau khi thiết kế Lăng còn muốn đối phó con của Lăng Tiêu sao?” Viện trưởng tưởng tượng đến khả năng này thì không thể nhịn được bạo nổ trong lòng, vung tay lên đánh mạnh xuống cái bàn trước mặt.

Một chương này bí mật mang theo lửa giận cùng ám kinh của viện trưởng, trực tiếp đem cái bàn được làm từ gỗ lim ngàn năm phá hủy, oanh một tiếng, toàn bộ cái bàn sụp xuống, trực tiếp biến nó thành một đống phế liệu.

“Viện trưởng, ngài muốn đi đâu?” Đang ở đầu nào bên ngoài đại sảnh, Tô Thanh đang chăm chú theo dõi toàn trường nhìn thấy viện trưởng tức muốn học máu mà lao ra thì vội đứng lên hỏi.

“Tô Thanh, mấy tên cao thủ lĩnh vực đó, mục tiêu của bọn họ rất có thể là Lăng Lan, bọn chúng muốn giết nó.....” Đối mặt với tâm phúc của mình, viện trưởng nói thẳng ra suy đoán của mình.

Tô Thanh sắc mặt biến đổi, ở trong học viện, người biết thân phận thật của Lăng Lan trừ viện trưởng ra thì cũng chỉ có anh ta biết Lăng Lan là huyết mạch duy nhất thiếu tướng Lăng Tiêu.

“Viện trưởng, tôi đi cùng ngài!” Tô Thanh khó nhịn lửa giận trong lòng, chuẩn bị đi theo.

“Không được, cậu hãy quan sát thật kỹ đấu đại giới cho tôi, ngàn vạn đừng để đối phương thừa cơ đục nước béo cò.” Viện trưởng tuy rằng rất lo lắng cho Lăng Lan, nhưng ông vẫn là viện trưởng của học viện đồng quân

trung tâm, ông cần phải phụ trách với tất cả học sinh của mình, đấu đại giới tuyệt địa không thể xuất hiện chuyện gì ngoài ý.

“Đã biết, viện trưởng!” Tô Thanh biết sự tình nặng nhẹ, mặt lộ vẻ tiếc nuối mà lĩnh mệnh nói.

Viện trưởng an bài xong mọi chuyện liền vội vội vàng vàng mà đuổi tới khu an toàn của cuộc đấu đại giới, khu an toàn bị đầu não cấm ra vào chính là để ngăn cản học sinh của hai niên cấp, đối với những người thân phận cao như viện trưởng thì đương nhiên có thể tự do ra vào. Đương nhiên những giáo viên phụ trách giám sát đấu đại giới cũng có thể ra vào khu an toàn nhưng cũng không dễ dàng như vậy, đầu não vẫn có rất nhiều hạn chế.

Ông đi tới biệt thự nơi Lăng Lan ở, tiến vào cửa chính liền nhìn thấy trên ghế sofa của phòng khách, một phu nhân trẻ tuổi đang lạnh mặt nhìn mình, người đó chính là vợ của Lăng Tiêu, mẹ của Lăng Lan, Lam Lạc Phượng. Mà đứng phía sau chính là quản gia của biệt thự, được đăng ký trong trong danh học viện, Lăng Nhất Nam.

“Mười lăm phút, viện trưởng tới thật sự là rất nhanh.” Lam Lạc Phượng đột nhiên khép đồng hồ quả quýt trong tay, lạnh lùng nói với viện trưởng. Mẹ Lam cũng đã nhận được tin tức của Lăng Tần, chiến đội cơ giáp Lăng gia đã đi tới phụ cận phạm vi cấm bay của học viện, chỉ chờ mệnh lệnh cuối cùng của cô.

Viện trưởng thấy một màn như vậy thì sờ sờ cái mũi, có chút vô thố không biết nên đáp lại như thế nào. Ông chần chờ một chút, có chút chua xót hỏi: “Lăng Lan..... Có khỏe không!”

“Nhờ phúc của ngài, bây giờ đang nằm ở khoang an dưỡng, thiếu chút nữa mất mạng.” Lam Lạc Phượng lời nói bén nhọn, căn bản không cho viện trưởng một chút tình cảm.

“Không có việc gì liên tốt, không có việc gì liên tốt!” Học sinh xảy ra chuyện trong học viện, như vậy học viện bọn họ phải chịu trách nhiệm hoàn toàn, vì vậy trưởng chỉ có thể nén giận trong lòng để nhận lửa giận của mẹ Lam.

“Đối phương là cao thủ lĩnh vực cấp nguyên tố thủy, mặc trang phục giáo viên học viện..... Diệp Nhất Phàm, cậu có phải nên cho chúng ta một lời giải thích hay không?” Một giọng nói tái nhợt từ trên đại sảnh truyền xuống, viện trưởng tâm thần vừa động, ngẩng đầu lên nhìn liền thấy một ông lão tóc trắng xoá, gầy nhưng rắn chắc chậm rãi từ trên thang lầu đi xuống, bước đi thong thả lại kiên định.

Vừa nhìn thấy người này, viện trưởng giống như bị sét đánh, lập tức nhảy dựng lên cung kính nói: “Mộc đạo sư!”

“Hừ, còn nhớ rõ tôi là đạo sư của cậu sao? Tôi cho rằng cậu đã quên mất rồi chứ.....” Mộc Thủy Thanh bất mãn mà hừ lạnh một tiếng, Diệp Nhất Phàm cũng là một đệ tử ưu tú của ông, chỉ là càng về sau, lý niệm bất đồng, liền càng lúc càng xa cách.

Viện trưởng âm thầm mà lau cái trán mồ hôi lạnh, sắc mặt biến hóa không chừng, nháy mắt liên tục rồi suy nghĩ sâu xa. Mộc Thủy Thanh là đạo sư vỡ lòng khi ông còn thiếu niên, từ năm mười năm trước đã là cao thủ cấp bậc lĩnh vực, nhiều năm như vậy, chỉ sợ đã tiến vào một đẳng cấp mới.....

Viện trưởng là người hay nghĩ nhiều, nhìn thấy Mộc Thủy Thanh xuất hiện ở chỗ này liền bắt đầu hoài nghi hai cao thủ cường giả không biết kia có phải là do Mộc Thủy Thanh biến ảo ra hay không? Dù sao, trong truyền thuyết, cao thủ thần vực là có thể tùy ý biến ảo ra bất cứ nguyên tố năng lượng nào.....

Kỳ thật, không thể trách viện trưởng nghĩ nhiều như vậy, ở trong mắt ông, Lăng Lan cho dù mạnh như thế nào thì cũng chỉ là một thiếu niên, căn bản không có khả năng ngăn cản được một kích của cao thủ lĩnh vực, nếu không có Mộc Thủy Thanh ra tay cứu, Lăng Lan tuyệt đối không có khả năng thoát được từ tay một cao thủ lĩnh vực.

Một cao thủ lĩnh vực muốn giết một đồng quân sinh thì dễ giống như nghiền chết con kiến vậy, làm sao có thể dễ dàng cho Lăng Lan có cơ hội sống sót.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 178: Lãng Lan Tinh!

Viện trưởng cảm thấy mình như đã phát hiện ra chân tướng, ông cuối cùng đã hiểu chắc chắn vì sao tên cao thủ lĩnh vực nguyên tố thủy kia biến mất nhưng không rời đi khu vực đó, chỉ sợ tên đó đã bị Mộc Thủy Thanh đánh chết, cũng bởi vì điểm này nên Mộc Thủy Thanh mới có thể biết đối phương là cao thủ lĩnh vực thủy nguyên tố.

Viện trưởng liên hệ mấy chuyện khó hiểu lại thì đều có thể đoán được đáp án, chuyện này cũng có thể giải thích vì sao Lộ Nam không thể tọa định hai năng lượng còn lại, thử nghĩ cũng biết, một người chỉ mới tới lĩnh vực cấp làm sao có thể tìm tòi hướng đi của cao thủ thần cấp chứ.... Có lẽ ngay lúc tọa định thành công liền bị lão quái vật này phát hiện cho nên cho chút cảnh cáo, dùng thủ đoạn quý dị phá hủy một bộ phận năng lượng nguyên của Lộ Nam.

Viện trưởng trong lòng có đáp án, nguyên bản bởi vì sự xuất hiện của cao thủ lĩnh vực thần bí mà có chút thấp thỏm bất an lập tức an ổn xuống. Bất cứ thứ gì mà ở thời điểm không biết đều khiến người ta lo lắng hoảng sợ những một khi có lời giải thích hợp lý liền không còn gì đáng sợ nữa.

Tâm tình viện trưởng thả lỏng, biểu tình càng cung kính, ông nói: “Thầy Mộc, sao có thể quên được ngài chứ, ngài vĩnh viễn chính là đạo sư của con và Nguyên soái. Bất quá, sao ngài lại ở chỗ này thế ạ?”

“Không tới nơi này chẳng lẽ trở mắt mà nhìn con của Lăng Tiêu chết ở chỗ này sao? Hệ thống an toàn của các người rốt cuộc dùng để làm gì vậy? Tùy tùy tiện tiện là kẻ địch không biết có thể tiến vào như vậy ư?” Mộc Thủy Thanh biểu tình cực kỳ bất mãn, vì chuyện học viện đồng quân dễ dàng bị kẻ địch len vào mà tức giận.

Viện trưởng vừa nghe trong lòng buồn bực nói thầm: Cho dù mạnh và nghiêm mật tới mức nào thì không phải trong mắt ngài cũng chỉ là đồ bỏ sao? Không phải trong mắt ngài cũng là muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao?

Đương nhiên viện trưởng cũng chỉ dám nói thầm trong lòng, đối mặt với Mộc Thủy Thanh không lưu tình chút nào quát lớn, ông căn bản không dám già mồm, chỉ có thể liên tục gật đầu nói: “Dạ, dạ, dạ, là do chúng con làm việc chưa đủ, nhất định sẽ sửa lại.”

“Nếu biết còn không đi tra xem tên cao thủ lĩnh vực nguyên tố thủy đó rốt cuộc là ai giờ đang ở chỗ nào cho ta?” Tâm Mộc Thủy Thanh có chút lo lắng, một cao thủ cấp lĩnh vực ẩn núp ngay bên người Lăng Lan như vậy thì thật sự quá nguy hiểm, dù sao ông cũng không thể thời thời khắc khắc canh giữ bên người Lăng Lan.

“Ách.....” Viện trưởng im lặng mà nhìn Mộc Thủy Thanh một cái, rõ ràng đã chết ở trong tay ngài, vì sao còn muốn cho mình đi tra chứ?

Nghĩ đến Mộc Thủy Thanh trước kia chính là người phúc hắc, viện trưởng không khỏi lại nghĩ nhiều một chút, chẳng lẽ Mộc đạo sư muốn thừa cơ rửa sạch các thế lực trong học viện sao?

Viện trưởng trong lòng vừa động, lãnh lệ trên mặt lặng yên hiện lên. Quả thật đây chính là cơ hội tốt, mấy năm nay bị đè ép từ khắp nơi làm ông không thể không thỏa hiệp, đành phải để người của các thế lực tiến vào học viện làm giáo viên, chuyện này khiến không khí trong học viện âm tối

không ít, quả thật nên tìm cơ hội chinh đồn một chút, đem học viện trả lại thành thế giới thuần túy chuyên bồi dưỡng học sinh.

Giống như Nguyên soái từng nhắc nhở, học viện đồng quân là cái nôi chuyên bồi dưỡng quân nhân, nó yêu cầu hết thảy tài nguyên, chỉ duy nhất không cần chính trị.

“Đã biết, thầy Mộc!” Nghĩ thông suốt, viện trưởng lập tức gật đầu đáp ứng, ông lại nói tiếp: “Bất quá, hiện tại là đang là thời gian đấu đại giới, không thể quét tìm trong phạm vi quá lớn, con hy vọng thầy có thể chờ tới khi đấu đại giới chấm dứt rồi hoàn toàn chinh đồn lại học viện đồng quân, sau đó con nhất định sẽ đưa ra đáp án công đạo lại cho ngài và Lăng phu nhân.

“Được! Liền làm theo lời nói của cậu, đừng quên lời hứa hẹn này.” Mộc Thủy Thanh kích động mà chụp bả vai viện trưởng, người đồ đệ này của ông tính cách có chút mềm yếu, nhưng lúc cần thiết thì vẫn có thể hạ được quyết tâm. Những bất mãn của Mộc Thủy Thanh đối với Diệp Nhất Phàm cũng đã biến mất, nhịn không được vỗ vỗ bờ vai tỏ vẻ khen ngợi.

Hai người kỳ thật nói hai việc khác nhau nhưng lại phối hợp vô cùng ăn ý, hai người đều cho rằng đối phương hiểu ý của mình, đồng thời cũng đồng ý với cách làm của đối phương

Viện trưởng nhìn Mộc Thủy Thanh vừa lòng liền đưa đẩy ý bảo Lam Lạc Phượng thông báo với chiến đội cơ giáp của Lăng gia đang ở bên ngoài không cần vô cớ tiến vào, kiên nhẫn chờ đấu đại giới kết thúc, cho mình một chút thời gian rồi ông nhất định sẽ cho Lăng gia một đáp án vừa lòng.

Lam Lạc Phượng có được câu trả lời mà mình muốn thì liền đồng ý thông báo chiến đội Lăng gia trở về nhà..... Cứ như vậy, nguyên bản một cuộc chiến cực lớn cứ bị sự ăn ý từ hai phương mà chấm dứt, cả hai đều kiên nhẫn chờ đấu đại giới đi đến hồi kết.

Lam Lạc Phượng sở dĩ sáng khoái đáp ứng chờ như vậy cũng là vì đấu đại giới là do Lăng Lan khởi xướng, cô cũng không muốn làm trận đấu đại giới oanh oanh liệt liệt này bị bỏ dở nửa chừng.

24 giờ rất nhanh liền trôi qua, cuối cùng năm 7 còn lại 319 người với năm 10 còn 171 người, số điểm hai bên lần lượt là 14922 và 10776, năm 7 áp đảo năm 10 toàn diện dành thắng lợi, trở thành người chiến thắng trong trận đấu đại giới.

Đồng thời, bọn họ chính thức trở thành niên cấp mạnh nhất của học viện đồng quân, tất cả học sinh mỗi khi đối mặt với học sinh năm 7 (chỉ với những học sinh mặc đồng phục cùng màu) đều cần phải “thần phục lễ nhượng”, đây là hành động tán thành đối với cường giả, bởi vì thành tích này chính là do năm 7 đánh ra mà được, đạt được toàn học viện tán thành. Đương nhiên nếu có người không phục thì năm sau có thể khiêu chiến với năm bảy bây giờ, mở ra đấu đại giới lần nữa..... Tranh đoạt danh hiệu niên cấp mạnh nhất!

Mà Lăng Lan sau mấy ngày hôn mê rốt cuộc cũng tỉnh lại, cô đi tới không gian học tập, cả người có chút mờ mịt.

“Lão Đại, cô rốt cuộc tỉnh rồi!” Tiểu Tứ đang một mình ngồi trong không gian học tập đếm ngón tay đột nhiên nhìn thấy Lăng Lan xuất hiện trước mặt mình liền lập tức kích động mà nhào tới..... Nước mắt nó như thác nước chảy ra, thiếu chút nữa đem Lăng Lan làm chết đuối.

“Ngừng lại! Nếu không ngừng thì ta không chết cũng sẽ bị là cho chết đuối đó....” Lăng Lan suy yếu điểm điểm đầu tiểu Tứ để nó thu hồi mấy giọt nước mắt không đáng tiền.

“Lão Đại, mấy ngày nay tôi lo cho cô muốn chết mà vẫn luôn tìm không thấy cô.....” Tiểu Tứ khịt khịt nói.

“Không phải không có việc gì rồi sao? Ta còn sống, xem ra trong lúc hôn mê có người đã cứu ta..... Tiểu Tứ, ta muốn biết ai đã cứu ta, đoạn thời gian kia đã xảy ra chuyện gì?” Lăng Lan muốn biết chân tướng sự tình liền hỏi tiểu Tứ.

“Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc ấy thì Ngũ hào đi ra tiếp nhận cơ thể của lão Đại rồi trực tiếp đem tên chết tiệt kia giết chết.... Nguyên bản việc này là do Cửu hào làm nhưng Ngũ hào không nghe lời giành ra trước, vì vậy sự xuất hiện của Ngũ hào nên cơ thể lão Đại mới mới có thể trở nên không xong như vậy. Cửu hào nói thực lực của Ngũ hào siêu hơn lão Đại quá nhiều cho nên thân thể lão Đại mới bị thương tổn nặng như vậy, nếu để Cửu hào ra thì tình huống sẽ tốt hơn một chút.” Tiểu Tứ lẩm bẩm lẩm bẩm mà đem sự tình phát sinh nói cho Lăng Lan.

“Hóa ra các đạo sư có thể điều khiển thân thể ta sao, ta lần đầu tiên biết.....” Lăng Lan không nghĩ tới đạo sư trong không gian học tập có thể nương theo thân thể của cô mà đi vào cô thể giới này, điều này làm cho cô có chút kinh nghi, rốt cuộc không gian học tập đến tột cùng là thứ gì? Thật sự chỉ là thiết bị phụ trợ học tập đơn thuần sao?

Lăng Lan càng nghĩ càng cảm thấy cái máy học tập này thần bí, trong lòng không khỏi có chút thấp thỏm, không biết thứ này đối với cô là tốt hay là xấu.

“Này tính là cái gì, nếu không phải khoa học kỹ thuật nơi này không được, bọn họ đã sớm có thể thực thể hóa.” Tiểu Tứ bất mãn trả lời, nếu khoa học kỹ thuật ở đây tiến bộ hơn một chút thì nó không cần phải lo lắng cho sự an toàn của lão Đại rồi, làm sao giống bây giờ chỉ có thể trơ mắt mà nhìn lão Đại gặp nguy hiểm mà không có biện pháp hỗ trợ.

“Thực thể hóa?” Lăng Lan kinh ngạc, nhin không được truy vấn nói, “Tiểu Tứ, này rốt cuộc là chuyện như thế nào?”

Tiểu Tứ cảm giác chính mình đã nói lỡ rất nhiều liền nhìn đông nhìn tây làm bộ cái gì đều không nghe được, như thế nào cũng không chịu tiếp tục đề tài này.

Lăng Lan nhìn tiểu Tứ giả lơ liền bưng bình, chuyện này khẳng định là nằm trong quy tắc hạn chế của hệ thống, làm trí năng phụ trợ, hệ thống đối với tiểu Tứ tựa hồ hạn chế rất nhiều, suy nghĩ cẩn thận Lăng Lan cũng không muốn làm tiểu Tứ khó xử liền không truy vấn. Lăng Lan biết, nếu thật sự có thể nói, tiểu Tứ tuyệt đối sẽ không dấu diếm cô. Tuy rằng cô đối với chuyện thực thể hóa rất có hứng thú, nhưng cô không muốn bởi vậy làm tiểu Tứ chịu chế tài của hệ thống làm tổn thương, nói đến cùng, tiểu Tứ còn quan trọng hơn so với những thứ này.

Nhìn Lan lão Đại thông tình đạt lý như vậy mà buông tha cho mình, tiểu Tứ tức khắc cảm động cực kỳ, anh anh anh..... Lão Đại của nó thật sự quá tốt! Nó nhất định phải nỗ lực tiến hóa, trở nên càng cường đại hơn, chỉ cần mạnh đến mức những hạn chế đó không còn tác dụng nữa thì nó nhất định sẽ nói tất cả bí mật cho lão Đại.

Ý tưởng muốn mạnh lên trong Tiểu Tứ càng đậm, đồng thời, phản cảm đối với những hạn chế của hệ thống cũng càng ngày càng sâu..... Chính những điều này đã thúc đẩy nó chọn phương hướng phát triển trong tương lai hoàn toàn thoát ly khỏi những cái đặt nguyên bản của hệ thống, chân chính biến thành một tiểu Tứ cường đại, độc lập và có được tình cảm.

Lăng Lan nhảy vọt qua đề tài này chuyển sang hỏi những chuyện khác, lúc này cô mới biết năm 7 cuối cùng cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, dành thắng lợi trong trận đấu đại giới, trở thành niên cấp mạnh nhất của toàn học viện. Ngoài ra, dưới sự theo dõi sát sao của giáo viên cùng với những cứu trợ kịp thời, lần đấu đại giới này không xuất hiện tình trạng thương vong, đương nhiên con số người bị thương lại có chút khủng bố, ước chừng hơn ba ngàn người đổ máu và hơn tám trăm người trọng thương,

như vậy có thể thấy được mức độ trận đấu đại giới kịch liệt, hung tàn tới mức nào.

Sau khi biết hết thầy, trong lòng Lăng Lan thở dài nhẹ nhõm, tuy đấu đại giới là do cô chủ trương khởi xướng, tuy rằng trong lòng đã chuẩn bị sẽ có người thương vong, nhưng kết quả cuối cùng này không thể nghi ngờ là hoàn mỹ..... Điều này làm cho cô thật cao hứng.

Bất quá tiểu Tứ cũng nói thêm cho cô một tin tức khiến cô ngẩn người, không nghĩ tới vị cao thủ tuyệt đỉnh vẫn luôn ở nhà cũ của cô lại có thân phận không đơn giản, chỉ đơn giản một câu liền quyết định vận mệnh tiếp theo của cô..... Chẳng lẽ cô thật sự phải rời khỏi cuộc ở học viện đồng quân đã trải qua bảy năm này sao?

Lăng Lan nghĩ đến những người bạn nhỏ vẫn luôn bên mình trong thời gian trưởng thành thì trong lòng có chút không nỡ. Hóa ra trong lúc bất tri bất giác, cô đã tiếp nhận những người bạn này, đem bọn họ trở thành những người anh chị em của mình.

Bất quá, sau khi tịnh dưỡng trong không gian học tập, Lăng Lan cũng bình tĩnh lại, rất nhanh đem cảm giác này đuổi đi. Lăng Lan rất rõ ràng, mỗi người đều có con đường mà chính mình phải đi, cô không thể luôn đem bọn họ bảo vệ dưới đôi cánh của mình, phải để bọn họ học cách độc lập, tự phát triển như vậy tương lai của họ mới tốt hơn.

Hơn nữa trong lòng Lăng Lan cũng có bí mật, đó chính là cô sẽ không lựa chọn vào trường quân đội đệ nhất nam tử quân giáo, cô lựa chọn vào một trường quân đội tổng hợp thuộc một tỉnh hệ xa xôi, hoàn thành việc học cuối cùng. Sau đó khi hoàn thành việc học liền bắt đầu tiến hành du ngoạn các vì sao, từ từ biến mất trước mặt mọi người..... Cô muốn khôi phục thân phận con gái của mình, rời đi những người quen thuộc này là điều tất nhiên. Bây giờ để bọn họ buồn một chút còn hơn để sau này bọn họ thương tâm, cứ như vậy sau này cũng có cơ tốt để rời khỏi nơi này.

PS: mình bắt đầu phải đi thực tập rồi nên thời gian đăng truyện sẽ chuyển thành buổi tối nha mọi người, lịch đăng vẫn là 2 ngày/ 1 chương.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 179: Gọi Một Tiếng Cha!

Trong lòng Lăng Lan có quyết định liền không hề lưu luyến học viện đồng quân nữa, tâm tư cô bắt đầu đặt ở trên người mẹ Lam Lạc Phượng và vị Mộc đạo sư cực kỳ tôn kính kia. Đối phương đến tột cùng là thần thánh phương nào? Nghe tiểu Tứ hình dung, ngay cả viện trưởng của học viện đồng quân cũng không cố kỵ mà quát lớn, thân phận của người này tuyệt đối không đơn giản.

Tiểu Tứ lại nhải đem tất cả mọi chuyện nói hết một lượt rồi đột nhiên nghĩ tới cái gì, cảm xúc tức khắc hạ xuống, vẻ mặt nó không tha nói: “Cứ như vậy mà trở về nhà cũ thì muốn gặp baba cũng rất khó khăn đó?”

Nếu từ bên ngoài mà đăng nhập thế giới ảo thì đó chính là thế giới ảo chân chính, từ đó mà muốn đi vào thế giới ảo của học viện đồng quân thì phải đi qua vô số trạm kiểm soát, cho dù là tiểu Tứ luôn tự nhận là thần cũng phải cẩn thận, phí công phu và thời gian ra để phá giải mới có thể vào được, thật sự không dễ dàng gì.

Cũng không phải nói tiểu Tứ không thể phá quan, nhưng mà thế giới ảo quá lớn, nhiều trạm kiểm soát bị che dấu rất dễ dàng bị nó xem nhẹ. Cho nên tiểu Tứ có chút lo lắng, nếu nó không thể nhanh chóng tìm được những trạm kiểm soát ngầm được đặt ở trên đường tới học viện đồng quân thì có phải sau này nó không thể đi thăm baba được không? Phải biết rằng, trong khoảng thời gian trước, mỗi khi rảnh rỗi hoặc thậm chí là ba bốn ngày, nó sẽ chạy qua không gian truyền thừa của Lăng Tiêu chơi. Tuy rằng tiểu Tứ

rất sợ năng lượng tinh thần khổng lồ của Lăng Tiêu, không dám cùng Lăng Tiêu trực tiếp tiếp xúc, nhưng tiểu Tứ chỉ cần nhìn thấy nụ cười âm áp của Lăng Tiêu thì tâm tình liền sẽ cực tốt.....

Lăng Lan đối với loại hành vi dị thường này của tiểu Tứ tỏ vẻ hoài nghi thật sâu, có phải tiểu Tứ nhà cô đã trưởng thành đến mức cần tình thương của cha hay không? Đối với suy nghĩ này của cô thì tiểu Tứ phản bác kịch liệt Chẳng qua làn da chung quanh lỗ tai tiểu Tứ xuất hiện hiện tượng đỏ ửng cực kỳ rõ ràng làm Lăng Lan ngộ ra như thế nào gọi là khẩu thị tâm phi.

Những lời nói này của Tiểu Tứ làm Lăng Lan trầm mặc, đối với Lăng Tiêu, cảm tình của Lăng Lan thập phần phức tạp. Trong quá trình trưởng thành của cô, Lăng Tiêu chưa từng xuất hiện qua, tuy rằng mẹ Lam vẫn luôn nhắc tới những sự tích quang vinh của Lăng Tiêu bên tai cô để cô có thể đáp nặn một hình tượng người cha hoàn mỹ trong lòng, nhưng Lăng Lan rốt cuộc cũng không phải là một đứa trẻ chân chính, tâm trí thành thực của cô không có khả năng bởi vì những lời nói đó của mẹ Lam mà thật sự đem một người chưa từng gặp mặt, chỉ nhìn qua ảnh và cái tên sẽ trở thành cha mình.

Cho nên, Lăng Tiêu vẫn luôn là người vừa quen thuộc vừa xa lạ nhất trong lòng Lăng Lan! Thật giống như bức hoạ cuộn tròn người trên vật, tuy rằng hoàn mỹ lại mờ ảo không chân thật. (câu này k hiểu)

Nhưng tất cả những thứ này lại bởi vì cô vô tình có được truyền thừa của Lăng Tiêu mà đổ vỡ hết. Tuy rằng trong truyền thừa, Lăng Tiêu chỉ là một tinh thần thể, nhưng dù sao đó cũng là tính cách thể hiện chân thật của Lăng Tiêu, cách đối đáp, ngôn ngữ bên trong là những ảo tưởng của Lăng Tiêu dành cho con mình trước khi Lăng Lan ra đời, thông qua đó, Lăng Lan có thể cảm nhận được Lăng Tiêu thật sự rất yêu thương con của mình...

Lăng Tiêu tuyệt đối là một từ phụ, ông nguyện ý cho con trai mình sự tín nhiệm, cũng muốn cho con của mình tình yêu thương mỗi khi nó cần.... Nhưng những tình cảm này Lăng Lan có thể cảm nhận được trong khoảng thời gian gặp mặt ngắn ngủi với ông, cô bị xúc động.

Lăng Lan còn nhớ lần đầu tiên hai người gặp mặt ở không gian truyền thừa, Lăng Tiêu từng hỏi Lăng Lan có thể gọi ông một tiếng cha hay không Lời thỉnh cầu trực tiếp đã bị Lăng Lan làm lơ bởi vì lúc ấy Lăng Lan thật sự không có biện pháp nào đem một người thanh niên cực kỳ trẻ tuổi trở thành cha mình.

Nhưng mấy năm ở chung, Lăng Lan thường xuyên tiến vào không gian truyền thừa để tiếp thu Lăng Tiêu chỉ đạo, cùng Lăng Tiêu luận bàn, thể nghiệm một phen những bồi dưỡng và kỳ vọng mà người cha dành cho con, cái này làm cho Lăng Lan không thể làm lơ những trả giá và tình thương của Lăng Tiêu

Lăng Lan lẩm bẩm: “Đúng vậy, cần phải tìm cơ hội đi gặp ông một lần!” Lúc này đây, cô muốn kêu người đó một tiếng cha! Mười ba năm trước Lăng Tiêu lúc ấy là thật tình thật lòng muốn làm một người cha xứng chức.

Lăng Lan nói làm tiểu Tứ sống lại trong nháy mắt, cảm xúc nó kích động mà nói: “Được đó, hết thầy liền giao cho ta.” Tuy rằng bọn họ hiện tại ở trong khoang an dưỡng, thoát nhìn giống như không có biện pháp tiến vào thế giới ảo. Nhưng tiểu Tứ nó là ai? Nó là tiểu thần tiểu Tứ không gì làm không được trong thế giới ảo, chỉ cần có đường truyền chuyển được đến thế giới ảo thì nó có thể làm tất Ai nha, trước đây sao hân hận quên mất điều này chứ, làm lãng phí nhiều ngày như vậy, phải chờ đến khi lão Đại tỉnh mới có thể đi gặp baba.

Ô ô ô, ba ba, tiểu Tứ đã hơn mười ngày không nhìn thấy người, rất nhớ người a! Tiểu Tứ vô cùng hoài niệm hơi thở ấm áp của ba ba Lăng Tiêu, đó là hương vị của cha.

Dưới sự trợ giúp của tiểu Tứ, Lăng Lan được mang lên thế giới ảo, bởi vì không có dụng cụ đăng nhập chính thức cho nên hiện tại, bọn họ thuộc về phần dân không có thân phận, vì thế tiểu Tứ trực tiếp làm chủ, dẫn đi hình ảnh bọn họ, trực tiếp ẩn núp đi vào không gian truyền thừa của Lăng Tiêu.

Hai người quen cửa quen nẻo mà tiến vào nhà cũ Lăng gia, đẩy cửa thư phòng liền nhìn thấy Lăng Tiêu nghe thấy tiếng động mà ngẩng đầu, mang theo tươi cười ấm áp nói: “Lăng Lan, con đã đến rồi.....” Thật giống như một cái người cha nhân ái cực tốt, vô cùng kiên nhẫn chờ đợi đứa con bướng bỉnh của nhà mình chơi đủ rồi trở về nhà.....

Lăng Lan thậm chí có loại ảo giác những ngày cô không ở đây, có phải Lăng Tiêu cũng một người cô tịch mà ngồi ở sau bàn làm việc, chờ đợi vô số ngày vì một khắc cô đẩy ra cửa phòng kia hay không?

Lăng Lan trong lòng đau xót, đôi môi run lên, tiếng “Cha!” rốt cuộc buột miệng thốt ra. Thanh âm này tuy rằng cực nhẹ nhưng giữa không gian yên tĩnh trống trải của thư phòng lại phá lệ rõ ràng.

Nguyên bản Lăng Tiêu đang mỉm cười ưu nhã ngồi ngay ngắn ở sau án thư bỗng nghe được tiếng kêu của Lăng Lan thì đột nhiên đứng lên, bởi vì động tác quá lớn làm cho bàn làm việc bị chấn động kịch liệt, mấy quyển sách để cao trên bàn thành linh bị rơi xuống trên mặt đất, Lăng Tiêu lúc này căn bản không rảnh bận tâm mấy chuyện này, vẻ mặt ông kích động nói: “Lăng Lan, vừa rồi con..... gọi cái gì?”

Lăng Lan nhìn thấy tay phải Lăng Tiêu buông xuống vì khẩn trương mà đột nhiên nắm chặt lại, trong ánh mắt có kinh hãi, có thấp thỏm, càng có một tia sợ hãi vô pháp che giấu. Lăng Lan trăm triệu không nghĩ tới người mạnh đứng đầu nhân loại này, thứ vũ khí chung cực thuộc về Liên Bang, thần cấp sư sĩ Lăng Tiêu thế nhưng cũng có thời điểm sợ hãi Mà sự sợ hãi này lại do con trai ông gọi ông một tiếng ba.

Nhìn thấy Lăng Tiêu như vậy, trong lòng Lăng Lan ngũ vị tạp trần, nói không nên lời là hỉ hay là bi, hốc mắt có chút chua xót..... Lúc trước khi chưa hy sinh, có phải Lăng Tiêu đồng dạng sẽ sợ hãi hay không, sợ hãi cô không thừa nhận người cha là ông ấy.

“Cha!” Kêu tiếng đầu tiên không thể nghi ngờ là khó khăn nhất, nhưng sau khi kêu được một lần thì liền dễ dàng kêu tiếng thứ hai hơn nhiều, tiếng cũng nhanh chóng, lưu loát và vang dội hơn nhiều.

“Ai!” Lăng Tiêu nặng nề mà thở ra một tiếng, nguyên bản khẩn trương tức khắc thả lỏng, nở một nụ cười cực tươi, sáng lạn loá mắt, thế nhưng làm người khác không thể nhìn thẳng, liền tính là Lăng Lan đã gặp vô số mỹ nam cũng bị say mê, hoa mắt trong nháy mắt.

Tiểu Tứ ở một bên vô ý thức mà chảy nước miếng, kinh ngạc cảm thán nói: “Rốt cuộc mình cũng biết lão Đại giống ai.....” Còn nhớ lúc lão Đại sáu tuổi, cười một cái là có thể câu nhân tâm phách, lúc trước nó còn hoang mang lão Đại như thế nào mà có năng lực này, hóa ra là di truyền từ ba ba.

Tiểu Tứ nói làm Lăng Lan tức khắc tỉnh táo lại, nhin không được hung hăng mà trừng mắt nhìn tiểu Tứ một cái, đứa nhỏ tiểu Tứ ngu ngốc này nói mê sảng cái gì vậy? Cô là con của Lăng Tiêu mà, hơn nữa từ xưa không phải nói con gái thì giống cha sao? Cô giống Lăng Tiêu là chuyện bình thường mà.

Tâm tình Lăng Tiêu không thể nghi ngờ là cực tốt, trước đây ông vẫn luôn chờ Lăng Lan mở miệng nói chữ này, bây giờ lại nghe được con nói thì như mơ, một lúc sau mới bừng tỉnh: “Lăng Lan, con ta, lần này con tới có phải có điều gì thắc mắc cần ta giải thích không?”

Lăng Lan lắc đầu nói: “Trước mắt còn không có, con tới chỉ là muốn nói với người trong khoảng thời gian sắp tới, rất có thể chúng không thể gặp mặt.”

Lăng Tiêu nghe vậy cả kinh: “Vì sao?”

Lăng Lan cười khố nói: “Con phải trở về nhà cũ, nơi đó không có dụng cụ chuyên dùng để đăng nhập vào thế giới ảo của học viện đồng quân, nếu cứ cưỡng chế tiến vào thì sẽ gặp phiền phức rất lớn.”

Lăng Tiêu nguyên bản phần chấn vui vẻ dần dần tiêu tán, ánh mắt nhanh chóng hiện lên một tia bi thương, bởi vì chớp động quá nhanh, mà Lăng Lan thì đang đắm chìm trong cảm xúc của chính mình nên cũng không phát hiện.

Lăng Tiêu trầm mặc một chút, sau đó mới mở miệng nói: “Vậy khi nào con rời đi?”

Lăng Lan âm thầm phỏng đoán thời gian mình cần phải nằm trong khoang an dưỡng: “Nhanh nhất cũng sau một tháng.” Một tháng lúc sau, cho dù nội thương của thân thể chưa chữa khỏi thì cũng nên rời khỏi khoang an dưỡng.

“Như vậy trong vòng một tháng, cố gắng bớt thời giờ lại đây.” Lăng Tiêu biểu tình nghiêm túc nói, không có tươi cười, người ông ần ần lộ ra một cổ khí thể vô hình làm trong lòng Lăng Lan tức khắc cảm thấy có áp lực.

“Dạ, cha!” Lăng Lan theo bản năng mà nghiêm trang trả lời.

Lăng Tiêu ánh mắt thâm thúy mà liếc mắt nhìn Lăng Lan một cái, tựa hồ muốn đem bộ dáng Lăng Lan gặt gao ghi tạc trong lòng. Lăng Lan dưới cái nhìn chăm chú của Lăng Tiêu khẩn trương mà đổ mồ hôi đầy lòng bàn tay. Lăng Tiêu tựa hồ cảm giác được Lăng Lan khẩn trương thì cười nhẹ, ý cười làm cho toàn khí thể bức người của Lăng Tiêu biến mất toàn bộ, Lăng Lan lập tức cảm giác cổ khí thể vô hình biến mất, cả người tức khắc thả lỏng.

“Nói cho ta nghe một chút về mẹ con đi, bà ấy có khỏe không?” Lăng Tiêu nhắc về Lam Lạc Phượng thì cả người trở nên cực kỳ ôn nhu, trong

ánh mắt không chút nào che dấu tình yêu cơ hồ có thể nhéo ra nước.

Nhìn thấy biểu tình như vậy của Lăng Tiêu thì trong lòng Lăng Lan không khỏi dâng lên một câu thơ cổ, “trăm luyện mới vừa, hóa thành chỉ nhu”. Ý nói cho dù người đàn ông có kiên cường đến thế nào, nhưng khi gặp người yêu thật sự thì cũng chỉ có thể trở thành sợi chỉ mềm, ai cũng uốn được....

Trong lòng Lăng Lan nhàn nhạt cảm thấy thương cảm, nếu Lăng Tiêu không chết, ông ấy nhất định sẽ trở thành một đôi thần tiên quyến lữ với Lam Lạc Phượng, nhưng trời cao cố tình tàn khốc như vậy, không muốn nhìn thấy kết cục viên mãn, muốn lưu lại tiếc nuối thì mới tính là khắc cốt minh tâm.

Lăng Lan chậm rãi kể rõ những chuyện của Lam Lạc Phượng trong mười ba năm qua, nói mẹ ôn nhu, nói mẹ sủng ái, nói mẹ lòng dạ hẹp hòi chơi xấu, nói mẹ lắm nhai phiền hà, cũng nói trong lòng mẹ vẫn luôn có hình bóng của một người chồng hoàn mỹ không khuyết điểm.....

Lăng Lan nói tới đây thì thấy trong mắt Lăng Tiêu chợt lóe qua tin tức khổ cùng với tiếc nuối nhàn nhạt, thậm chí còn có một tia mờ mịt.

Hai người, người ngồi xuống người đứng, cứ như vậy hàn huyên nửa ngày Lăng Lan mới phát hiện trong không gian truyền thừa cũng có phân biệt ngày đêm, thư phòng dần dần tối, mặt trời bên ngoài dần ngả về tây.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 180: Lấy Con Làm Vinh Dự!

Lăng Tiêu lúc này mới cảm giác được thời gian trôi đi, vẻ mặt bình tĩnh nói: “A, hóa ra đã trễ như vậy?” Ông nhìn về phía Lăng Lan hỏi, “Con có phải phải rời đi hay không?”

Lăng Lan rất muốn nói “đúng”, cô dừng ở đây đã lâu như vậy rồi, phỏng chừng bên ngoài có người sẽ tới xem cô, cũng không biết vì sao nhưng Lăng Lan như thế nào cũng không nói nên lời một chữ này.

Lăng Lan trầm mặc kỳ thật cũng là một cách trả lời cho Lăng Tiêu, cô đã không thể tiếp tục ở lại.

“Đừng quên, một tháng này cố gắng bớt thời gian đến đây!” Lăng Tiêu lại lần nữa nhắc lại điểm này, tựa hồ sợ Lăng Lan quên.

Lăng Lan gật đầu thật mạnh, lần đầu tiên cảm giác rời đi nơi này lại khó khăn như vậy, không muốn....

“Đi thôi!” Lăng Tiêu nói xong huy tay lên, Lăng Lan liền cảm giác mình bị một cỗ lực lượng đẩy ra, chờ cô phản ứng lại thì mình đã ra bên ngoài không gian truyền thừa.

“Lão Đại, chúng ta đi thôi!” Không chỉ có Lăng Lan không tha, tiểu Tứ đồng dạng không tha, nhưng bọn họ thật sự không có thời gian.

Hai người nhanh chóng về tới khoang an dưỡng, vừa trở về không đến ba phút thì khoang an dưỡng liền bị mở ra, khuôn mặt lo âu khẩn trương của Lam Lạc Phượng hiện lên.

Lăng Lan cho mẹ mình một nụ cười thật lớn, an ủi nói: “Mẹ, con đã tỉnh rồi, con không có việc gì!” Lăng Lan rõ ràng muốn cười sáng lạn, nhưng nước mắt trong mắt lại không cách nào khống chế mà chảy xuống dưới.....

Mẹ, người có biết suốt buổi chiều hôm nay con đã nói với cha về mẹ, mẹ có biết, khi cha nghe thấy tin của mẹ thì cả khuôn mặt sẽ phát ra ánh sáng lóa mắt, mẹ có biết, bởi vì nhớ mẹ, cha đã cố nén bi thương tiếc nuối như thế nào....

Rõ ràng hai người yêu nhau như vậy, vì sao sự thật lại tàn khốc khiến hai người âm dương cách biệt? Lần đầu tiên Lăng Lan cảm thấy đau đến nội tâm, vì tình yêu của cha mẹ mình.

“Lăng Lan, rất đau sao?” Lam Lạc Phượng nhìn nước mắt của Lăng Lan thì sợ hãi, cho rằng Lăng Lan chịu đau đớn không nhịn được mà khóc. Lăng Lan lắc đầu nói: “Không đau, chỉ là con rất vui vì mình còn sống..... Mẹ, còn sống thật tốt đúng không?” Nếu Lăng Tiêu còn sống, thì có phải nhân sinh của Lam Lạc Phượng không còn tiếc nuối gì hay không?

“Đúng vậy, còn sống thật tốt!” Lam Lạc Phượng mạnh gật gật đầu, nước mắt đi theo chảy xuống. Chỉ cần Lăng Lan sống sót, cho dù chết cô cũng cam lòng....

Lam Lạc Phượng có đôi khi sẽ nghĩ, nếu Lăng Tiêu còn sống thì căn bản không ai dám ra tay thương tổn Lăng Lan của mình. Nhưng Lăng Tiêu cố tình đã sớm hy sinh như vậy, không có anh bảo hộ, những tên tham lam đề tiện đó liền không cố kỵ mà xuống tay về phía con của bọn họ. Từ nhỏ, Lăng Lan đã học được hết thầy đều phải chịu đựng một mình...

Lăng Tiêu ơi Lăng Tiêu, vì sao anh bỏ đi? Em yêu anh bao nhiêu thì cũng hận anh bấy nhiêu anh có biết không??? Trong đôi mắt của Lam Lạc Phượng hiện lên vẻ oán trách. Đây là lần đầu tiên trong lòng cô có loại cảm giác này với Lăng Tiêu.

Từ sau khi tỉnh lại, Lăng Lan vẫn luôn nằm trong khoang an dưỡng để khôi phục, tin tức này khiến cho mọi người của Lăng gia cực kỳ vui mừng, bởi vì nếu như người chống đỡ cả một gia tộc mà có mệnh hệ gì thì gia tộc đó rất dễ bị suy sụp.

Lăng Tần sau khi biết Lăng Lan không có việc gì thì bắt đầu an bài một vòng ở nhà cũ Lăng gia. Đối với một ít tử sĩ không thể cam đoan trở thành hộ vệ trung thành thì Lăng Tần đem bọn họ đẩy sạch khởi hành tỉnh Doha, phái tới một tỉnh cầu khác, tiếp tục khai phá cơ nghiệp cho Lăng gia, ông cần phải đảm bảo tất cả những tử sĩ còn lại ở hành tỉnh Doha là tuyệt đối trung thành với Lăng gia trước khi Lăng Lan trở về an dưỡng, không thể có bất cứ vấn đề gì được xảy ra nữa.

Lăng Lan liên tục nhiều lần gặp nạn cũng làm cho vị quản gia già của Lăng gia sợ hãi, ông không muốn lại bởi vì một ít sơ sẩy mà lại khiến Lăng Lan lại lâm vào bên trong nguy cơ lần nữa. Lăng Tần rất rõ, may mắn chỉ có thể tới một hai lần, nhưng chưa chắc có thể tới lần ba lần bốn, cần phải nắm chắc tất cả mọi việc mới có thể bảo vệ Lăng Lan an toàn.

Lúc này Lăng Lan cũng không biết, bởi vì cô, mà mọi người Lăng gia bắt đầu hành động, ý đồ vì cô xây dựng một nơi an toàn để an tâm tĩnh dưỡng. Trong một tháng này, cô vội vàng cùng tiểu Tứ trộm lên vào không gian truyền thừa của Lăng Tiêu để gặp mặt.

Bất quá một tháng này, Lăng Tiêu rõ ràng nghiêm khắc hơn so dĩ vãng rất nhiều, Lăng Lan chỉ cần tiến vào không gian truyền thừa, Lăng Tiêu liền đem cô ném đến không gian khảo hạch, khảo hạch những thứ cô đang nắm giữ. Cho dù cô có thể thông qua khóa hạch thì cũng không có nghĩa cô

được giải thoát, bởi vì khảo hạch vẫn còn tồn tại, chỉ là nội dung của nó càng khó khăn hơn...

Loại phương thức khảo hạch áp bách này làm Lăng Lan có những lý giải kỹ càng hơn về những tri thức mà mình đã từng biết, nguyên bản cánh cửa khí kinh đỉnh đã buông lỏng, nay trong vòng một tháng, dưới sự áp bách cô đã thuận lợi đột phá, chính thức tiến vào khí kinh đỉnh đại viên mãn. Chỉ cần Lăng Lan tiếp tục tích lũy liên có thể nhìn trộm sự huyền bí của lĩnh vực cấp.

Bất quá, trong lòng Lăng Lan lại ẩn ẩn có loại cảm giác giống như mình đã biết sự huyền bí của lĩnh vực cấp là cái gì, chỉ là cái cảm giác “biết” ấy chỉ như là một tia sáng lướt qua còn cô thì không thể bắt nó được. Nhưng Lăng Lan tin tưởng, chỉ cần trong cơ thể này tích lũy năng lượng đến một mức nhất định thì có lẽ là cô sẽ biết sự huyền bí của lĩnh vực cấp là gì.

Giống như khi con người ta đã đạt độ hoàn mỹ tới 99.9999999999% thì cho cố gắng tiếp như thế nào cũng không được, 0,0000000001% còn lại chính là phụ thuộc vào vận may trời định, mà phần vận may này có khi cũng không có gặp như mọi người vẫn nghĩ....

Cảm giác này thật kỳ diệu, giống như là bản năng thân thể nói cho Lăng Lan, điều này làm cho Lăng Lan kinh hỉ vạn phần, nguyên bản còn cho rằng để thăng cấp lĩnh vực cấp còn phải xem cơ duyên xảo hợp, có khi con phải dừng ở “trạm kiểm soát” từ năm đến mười năm hay thậm chí là cả đời cũng có khi, không nghĩ tới trời cao yêu thương cô như vậy, mở ra bàn tay vàng.....

Lăng Lan hưng phấn rất nhiều liền đem cảm thụ của mình nói cho Lăng Tiêu. Cảm giác kỳ lạ này của Lăng Lan cũng làm Lăng Tiêu có chút kinh ngạc, bất quá Lăng Tiêu cũng không biết giải thích hiện tượng này như thế nào nên nói Lăng Lan hãy kể lại thật cẩn thận nhưng việc đã phát sinh trong

thời gian gần đây. Đến khi nghe thấy có người mượn thân thể cô để bùng nổ năng lượng linh vực thì Lăng Tiêu liền có chút rõ ràng.

Lăng Tiêu suy đoán, rất có thể là bởi vì thân thể thật của Lăng Lan đã từng cảm nhận qua năng lượng cấp linh vực cho nên cơ thể sinh ra một loại ký ức về năng lượng linh vực, mà ký ức đó đã giúp Lăng Lan nắm giữ huyền bí của linh vực cấp, khiến Lăng Lan chân chính trở thành linh vực cường giả. Đối với điều này, Lăng Tiêu cũng không thể không thừa nhận Lăng Lan vận khí cực tốt, dưới loại tình huống như vậy mà có thể đạt được điều mà người khác có khi cả đời cũng không có được, đúng là nhờ họa mà được phúc.

Bất quá Lăng Tiêu cũng cho rằng cho rằng, ký ức trong cơ thể sẽ theo thời gian trôi đi mà biến mất, cho nên Lăng Lan muốn thuận lợi thăng cấp linh vực cấp thì cần phải thăng cấp linh vực trước khi ký ức này biến mất, nếu không, một khi để quá lâu, ký ức của cơ thể sẽ biến mất, như vậy phân cơ duyên này cũng liền mất đi theo. Lúc ấy, Lăng Lan lại muốn thăng cấp linh vực cấp liền phải giống như những người, tiếp tục tìm kiếm cơ duyên xảo hợp để có được ngộ đạo.

Lăng Tiêu nói làm Lăng Lan kinh hỉ cũng đồng thời áp lực thật lớn, quả thật đây là cơ duyên của cô, nhưng cô có thể nắm chắc lần cơ duyên này hay không còn phải xem sự nỗ lực của mình.

Một tháng vội vàng trôi qua, một ngày này, Lăng Lan lại lần nữa đi vào không gian truyền thừa của Lăng Tiêu. Lăng Tiêu cũng không như trước đây đem Lăng Lan ném vào không gian khảo hạch hoặc là chỉ ra những khuyết điểm trong quá trình cách đấu Lăng Lan. Lúc này, Lăng Tiêu đang ngồi ở sau bàn làm việc, giống như đang tự hỏi cái gì.

Nhìn đến Lăng Lan đi vào, ông đứng dậy, chậm rãi đi tới bên người Lăng Lan rồi nhẹ nhàng ôm chặt: “Lăng Lan, con của ta, một tháng qua con đã rất nỗ lực, cha thật cao hứng khi nhìn thấy sự trưởng thành này của con.”

Lăng Lan bị Lăng Tiêu ôm trong ngực, có sự ấm áp của người cha bao bọc khiến cô có chút kích động, cô âm thầm hít một hơi, đây là lần đầu tiên Lăng Tiêu ôm cô vào lòng, cảm giác toát đẹp này khiến cô không thể không sa vào trong đó.

Loại ôm ấp tràn ngập cảm giác an toàn này khiến cô bỗng nhớ lại một phần ký ức vô cùng xa xôi, cô gần như đã quên nó..... Một lần nữa cảm nhận Lăng Lan mới biết, kỳ thật trong lòng cô vẫn luôn có khát cầu như vậy, cô khát vọng được hết thảy những ấm áp này..... Cô quả nhiên vẫn là con gái, có chút đa sầu đa cảm! Điều này thật không phải chuyện tốt, thân phận hiện tại của cô không chấp nhận được cô mềm yếu.....

Nhưng, liền lúc này đây, chỉ cần một cái ôm này thôi lại khiến cô như trở lại thành một cô gái nhỏ, bừa bãi mà hưởng thụ cảm giác an toàn từ cái ôm ấm áp an toàn của cha, giống như cho dù bên ngoài mưa gió sấm to như thế nào cũng có người cha đứng trước mặt này che đậy cho cô, mà cô chỉ cần an tâm đứng trong lòng cha tránh nạn là được.

“Thời gian qua thật nhanh, cha giống như lướt tiếc.....” Lăng Tiêu đột nhiên ôm chặt hơn, hơi thở cả người từ ấm áp trở nên lạnh lẽo: “Nhưng chim non cũng có ngày phải rời tổ....”

Lăng Tiêu chậm rãi đẩy Lăng Lan ra: “Nên dạy con ta đều đã dạy, cuối cùng.....” Lăng Tiêu chậm rãi vươn tay phải, ngón tay nhẹ nhàng điểm vào trán Lăng Lan, Lăng Lan đang sửng sốt liền cảm thấy một cổ ký ức xa lạ đột nhiên vọt vào trong óc, bao gồm một chút việc Lăng Tiêu yêu cầu cô đi làm.

Lăng Lan kinh nghi mà nhìn về phía Lăng Tiêu, không biết vì sao ông dùng loại phương pháp này để lưu lại điều chỉ dạy cuối cùng.

Lăng Tiêu hơi hơi mỉm cười, ngón tay nhẹ nhàng đặt lên miệng mình, làm một cái hư động tác ý bảo Lăng Lan cái gì cũng đừng nói đừng hỏi,

trong ánh mắt ông thậm chí còn mang theo một chút xảo trá.

“Ta tin tưởng quân bộ vẫn luôn theo dõi nơi này, trên thực tế ta cũng cảm giác được có tinh thần thể xa lạ tồn tại, bất quá cổ tinh thần thể kia cũng không có ác ý gì, ta cũng liền không thèm nhìn nó, nhưng có chút đồ vật, có chút truyền thừa, không thể làm người khác biết..... Con mình bạch là được, cái gì đều đừng nói.”

Trong đầu Lăng Lan lúc này vang lên lời nhắn của Lăng Tiêu, đúng là tinh thần thể mà Lăng Tiêu vừa mới đưa vào trong đầu cô.

Lăng Lan lặng lẽ lau cái trán mồ hôi, không biết có nên đem sự tồn tại của tiểu Tứ nói cho Lăng Tiêu, bất quá Lăng Tiêu cũng không cho Lăng Lan cơ hội nói chuyện, ông đột nhiên ngẩng đầu nhìn hướng ngoài cửa phòng nói: “Tuy rằng thật sự không muốn rời khỏi con nhưng vì an toàn, ta cần phải biến mất.....”

Lăng Tiêu cúi đầu lại lần nữa chuyên chú mà nhìn Lăng Lan, trong mắt lộ ra vui mừng: “Lăng Lan, ta thật kiêu ngạo ta là cha của con, một ngày nào đó, con sẽ sáng tạo ra truyền kỳ của riêng mình, cha lấy con làm vinh!”

Lăng Tiêu nói xong thì cười lên, nụ cười này so với trước đây sáng lạn hơn rất nhiều làm người ta hoa mắt say mê, nhưng lúc này đây Lăng Lan lại không thất thần, bởi vì trong lòng cô có một cổ bi thương khôn kể đang dâng lên, cô từ trong nụ cười của Lăng Tiêu cảm thấy được sự thương cảm cùng tiếc nuối. Nếu có thể, Lăng Lan tin tưởng Lăng Tiêu căn bản không muốn chết, không muốn biến mất ở trong thế giới này.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG ĐỂ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 181: Truyền Thừa Của Lăng Tiêu Biến Mất!

“Gặp lại!” Lăng Lan nhìn thấy môi Lăng Tiêu giật giật để lại hai chữ cuối cùng này, sau đó cô đã bị một cỗ năng lượng mạnh mẽ đuổi đi ra ngoài, Lăng Tiêu lại một lần nữa đuổi cô ra ngoài...

Lăng Lan còn chưa hoàn hồn thì sắc mặt tiểu Tứ lại đột nhiên đại biến nói: “Không tốt, lão Đại, không gian truyền thừa của b aba biến mất rồi!”

Lăng Lan nghe vậy thì kinh hãi, cô ý muốn lại đi vào lần nữa nhưng lại bị không gian truyền thừa ngăn lại. Ngay cả tiểu Tứ được xưng là thần trong thế giới ảo này cũng bị lực lượng khủng bố của không gian truyền thừa cưỡng chế đuổi đi, căn bản vô pháp tới gần.....

Lúc này, trong đầu Lăng Lan vang lên giọng nói của Lăng Tiêu: “Vĩnh biệt, con của ta, xin hãy tha thứ cho người cha không có trách nhiệm này, cũng xin con hãy tiếp nhận trách nhiệm của cha, bảo vệ tốt mẹ của con!”

Theo giọng nói này biến mất, không gian truyền thừa của Lăng Tiêu cũng liền biến mất ở thế giới ảo của học viện đồng quân, một chút dấu vết đều không lưu lại, giống như không gian truyền thừa của Lăng Tiêu chưa bao giờ tồn tại qua.

“Lão Đại, ba ba, thật sự biến mất rồi.....” Tiểu Tứ bỗng nhiên xuất hiện ở bên người Lăng Lan, ở thế giới ảo, tiểu Tứ có thể tự do hóa thành bất cứ hình tượng gì mà mình muốn, vì thế, một đứa trẻ sáu tuổi nắm chặt góc áo của Lăng Lan thương tâm khóc.

Tiểu Tứ sở dĩ thương tâm như thế là bởi vì nó còn không kịp xuất hiện ở trước mặt Lăng Tiêu để giới thiệu chính mình, rồi gọi Lăng Tiêu một tiếng ba ba.....

Lăng Lan cố nén nước mắt sắp chảy ra nơi hốc mắt rồi sờ sờ đầu tiểu Tứ an ủi: “Ba ba không biến mất, ông ấy vẫn luôn lưu tại trong lòng chúng ta, không phải sao?”

Lăng Lan nói làm tiểu Tứ nghĩ tới cái gì, nó nhịn xuống nước mắt đang chảy ra như thác, vừa định nói chuyện lại phát hiện trong không gian ảo này có biến động, nhịn không được sắc mặt lại biến đổi nói: “Lão Đại, chúng ta nhanh rời đi nơi này, có hacker và hư năng lực giả đang tới gần nơi này.....”

Tiểu Tứ nhanh chóng mang Lăng Lan thoát khỏi hiện trường, mấy cái lắc mình, liền chạy về khoang an dưỡng. Tiểu Tứ đang chạy trên đường cũng không quên lau dọn sạch sẽ tất cả dấu vết mà bọn họ lưu lại ở thế giới ảo. Tiểu Tứ tin tưởng, bằng cấp bậc trí năng của nó hiện tại thì người bình thường chắc chắn không tìm ra được sơ hở gì. Bất quá tiểu Tứ vẫn thật cẩn thận, sau khi đưa ở Lăng Lan về thì lại quay về chỗ đặt không gian truyền thừa của Lăng Tiêu lần nữa, nó nghĩ tới trường hợp nếu mình không cẩn thận còn để lại dấu vết gì để bị người khác phát hiện thì nó liền đem không gian ảo của toàn bộ học viện hủy bỏ, đem tất cả số liệu bên trong hủy hết để đảm bảo sự an toàn tuyệt đối của lão Đại nó.

Sau khi tiểu Tứ vừa mới mang Lăng Lan đào tẩu không tới vài giây thì chỗ mà bọn họ vừa biến mất đột nhiên có năm người xuất hiện, trong đó có bốn người mặc đồng phục, một người mặc áo chùng đen che hết cả người lại căn bản không nhìn ra dung mạo, người đó chính là người có hư năng lực tiến hóa.

Một trong những người mặc đồng phục có vẻ có địa vị cao hơn đi hỏi những người khác: “Hắn là nơi này, các cậu nhanh đi tra một chút xem

chung quanh đây có cái gì bất thường không.”

Bốn người còn lại liền nhận lệnh bắt đầu hành động. Không lâu lúc sau, bọn họ đem kết quả thu được nói cho cấp trên.

“Thượng tá, nơi này đã không còn cảm giác được sự tồn tại của không gian truyền thừa, cũng không tìm dấu vết có người động chạm vào....” Một người đội viên trong đó trả lời vắn tắt mà rõ ràng. Anh ta rõ ràng không gian truyền thừa này là của ai, cũng biết tầm quan trọng khi không gian truyền thừa này mất đi thì Liên Bang phải chịu tổn thất khó lường đến mức nào.

“Thượng tá, tôi đã thành công ghi lại danh sách những học sinh từng đi qua chỗ này trong ba giờ gần đây, đây là danh sách.....” Một người mặc đồng phục khác vừa nói vừa đem xấp giấy mới xuất hiện trên tay trình lên. Trên tờ giấy đó ghi đầy tên của học sinh.

Thượng tá vươn tay tiếp nhận danh sách, cũng không xem mà liền đem qua cho người mặc áo chùng màu đen nói: “Trung tá J, cậu có phát hiện cái gì không?”

Trung tá J là người thuộc chiến đội đặc chủng được điều động tới để chi viện cho bọn họ, còn tin tức của đối phương thì tới thượng tá cũng không biết, cho dù là dung mạo đối phương anh ta cũng chưa từng thấy qua. Thượng tá đối với việc này cũng không bất mãn, bởi vì anh ta biết, bất luận là người có hư năng lực nào thì ngoại trừ cấp trên trực tiếp ra, không ai biết được dung mạo thật của những hư năng lực giả, đó chính là phương thức cần thiết để bảo vệ những người có hư năng lực này.

Bất cứ quốc gia nào cũng đem toàn lực để theo dõi những người có hư năng lực giả, nhất là những người có hư năng lực giả thuộc quốc gia đối địch. Người ta vẫn nói, trận chiến giữa những hư năng lực giả là cuộc chiến không thấy máu nhưng thiệt hại lại nhiều đến vô số, vì thế, cho dù phải trả

giá thậm khốc đến thế nào thì các quốc gia cũng muốn theo dõi hư năng lực giả của đối thủ.

Bởi vì xã hội nhân loại bây giờ không có biện pháp hoàn toàn thoát ly thế giới ảo, mà hư năng lực tiến hóa giả lại tương đương với tử thần của thế giới thật, vậy nên hư năng lực tiến hóa giả là những người rất nguy hiểm. Trong đời sống hiện thực, một người có mạnh mẽ tới mức nào thì khi tiến vào thế giới ảo, người đó cũng không có cơ hội đào thoát khỏi tay của hư năng lực giả. Có thể nói, đối với thế giới ảo, hư năng lực giả chính là sự tồn tại của một kẻ phá hư cân bằng của nhân loại, loại năng lực này khiến cho người cầm quyền của tất cả các quốc gia đều kiêng kị và sợ hãi....

Trung tá J ý bảo thượng tá kiên nhẫn chờ một chút sau đó bắt đầu phóng thích hư năng lực, cảm ứng năng lượng hỗn loạn chung quanh.

Mà thượng tá thấy vậy liền đem danh sách trong tay nhanh chóng xem một lần, cũng không phát hiện ra đối tượng nào khả nghi, sau đó liền đem tư liệu này đưa cho người đội viên vẫn luôn đứng ở bên người mình nói: “Bảo phòng điều khiển đem tư liệu những người này điều ra cho tôi, tra cẩn thận vào, bất cứ điểm đáng ngờ gì cũng không được bỏ sót.”

“Dạ, thượng tá!” Người mặc đồng phục tiếp nhận tư liệu rồi nhanh chóng rời đi.

Trung tá J cảm ứng một lúc sau liền nói: “Không cảm giác được có năng lượng lưu lại nào của hư năng lực giả.” Năng lượng của hư năng lực giả thì chỉ có hư năng lực giả mới có thể cảm giác được, “Không gian truyền thừa biến mất hẳn là không quan hệ tới hư năng lực giả.”

Thượng tá nghe được trung tá J trả lời thì hơi hơi thở dài nhẹ nhõm, nếu như không gian truyền thừa này của Lăng Tiêu thật sự bị năng lực giả từ địch quốc phá hư thì anh ta chỉ sợ phải ra toà án quân sự, tội bỏ rơi nhiệm vụ, không làm tròn trách nhiệm chắc chắn nằm sẵn trên đầu.

“Bất quá.....” Giọng nói của trung tá J mang theo một chút hoang mang, “Năng lượng tàn lưu lại ở nơi này làm tôi cảm giác có chút không thoải mái.”

“Hả?” Thượng tá biểu tình kích động trả lời, “Cậu cảm giác được có cái gì không thích hợp sao?”

Trung tá J lắc đầu nói: “Này không có, có lẽ do không gian truyền thừa tự hủy làm tràn ra một ít năng lượng đối với những hư năng lực như tôi bị ảnh hưởng đôi chút.” Anh cũng không nói được nguyên nhân, chỉ là trực giác của anh mách bảo rằng thứ gây cảm giác không thoải mái đó tuyệt đối không nguy hiểm, tựa hồ hư năng lực đối với nó có chút bài xích.

Thượng tá nghe được trung tá J nói trong lòng tức khắc hiểu rõ, không gian truyền thừa mà thần cấp sư sĩ lưu lại khẳng định mang theo tinh thần năng lượng thể của thần cấp sư sĩ, và năng lượng thể đó cực kỳ cường đại. Nếu nói hư năng lực giả là sự xuất hiện của những kẻ phá hủy trạng thái cân bằng của thế giới ảo thì đối thủ của bọn họ chỉ có thể là những cường giả hàng đầu thần cấp sư sĩ. Tinh thần lực của những thần cấp mạnh đến mức tới tử thần cũng không có biện pháp mà bó tay, vọng chi than thở.

Nghĩ thông suốt, thượng tá đem những lời trung tá J nói ném sau đầu, anh ta bắt đầu sầu lo nên báo cáo với cấp trên như thế nào về sự biến mất của không gian truyền thừa của Lăng Tiêu, tuy rằng anh ta có thể tránh được chuyện lên toà án quân sự, nhưng anh ta vẫn cần có lý do chính đáng để giải thích cho hiện tượng kỳ lạ này, vì thế mặt mày anh ta u ê hỏi: “VẬY trung tá, cậu đoán xem vì sao không gian truyền thừa này biến mất?”

Trung tá J trầm mặc một chút sau đó mới chậm rãi mở miệng: “Kỳ thật, không gian truyền thừa biến mất có rất nhiều loại nguyên nhân, một loại chính là bị lực lượng bên ngoài phá hư, rất có thể là do hư năng lực giả làm. Còn có một loại khác chính là không gian truyền thừa này đã bị người khác tiếp nhận, một khi người tiếp nhận hoàn toàn học được tất cả mọi thứ của

không gian truyền thừa thì không gian truyền thừa sẽ vì cam đoan tính độc nhất của người thừa kế sẽ lựa chọn tự hủy.....”

Thượng tá ánh mắt sáng ngời: “Cậu là nói rất có thể, không gian truyền thừa biến mất là do bị người thành công kế thừa?”

Trung tá J khẽ gật đầu nói: “Đúng vậy, đây là trong các khả năng. Đương nhiên, còn có một cái khả năng chính là không gian truyền thừa này đã bị chủ nhân thiết lập kỳ hạn cuối cùng, một khi vượt qua kỳ hạn đó thì cho dù có được người thừa kế hay không nó cũng sẽ khởi động quá trình tự hủy.”

Thượng tá nguyên bản nghe được tin có người thành công kế thừa không gian truyền thừa mà trong lòng kinh hỉ thì bỗng bị tin tức về hạn định thời gian của trung tá J là cho sắc mặt biến đổi, anh ra không hy vọng không gian truyền thừa của Lăng Tiêu cuối cùng lại bởi vì nguyên nhân này tự hủy, đây đối với Liên Bang là một sự tổn thất quá lớn.

Anh ta bây giờ chỉ hy vọng khả năng thứ hai thành sự thật, chỉ cần bọn họ tìm ra người thừa kế truyền thừa của Lăng Tiêu thì bọn họ liền có thể từ trong miệng người thừa kế đó để biết hết thảy các bí mật để thăng đến thần cấp sư sĩ. Lúc ấy, cho dù không nắm chắc có thể thành công thăng thần cấp sư sĩ thì Liên Bang cũng có thể đào tạo ra vô số cơ giáp sư sĩ, uy chấn cả xã hội loại người, giấc mộng Liên Bang đứng đầu các cường quốc chắc chắn có thể thực hiện.

Có kết quả điều tra, thượng tá không còn tâm tư ở lại không gian ảo liền lập tức mang theo đội vội vàng rời khỏi hiện trường.

Sau khi bọn họ rời khỏi không lâu thì ngay vị trí mà bọn họ vừa đứng, bóng dáng tiểu Tứ lặng lẽ hiện lên, khuôn mặt nhỏ cực kỳ nghiêm túc, trong miệng thấp giọng nói thầm nói: “Hư năng lực giả sao? Quả nhiên có chút bản lĩnh.....” Vừa dứt lời, liền lại biến mất lần nữa.

Mà lúc này, vô luận không gian ảo hay là không gian hiện thực, chuyện không gian truyền thừa của Lăng Tiêu biến mất đã bị truyền ồn ào huyên náo. Bởi vì không gian truyền thừa của Lăng Tiêu vẫn luôn không có truyền đến tin tức có người thành công kế thừa cho nên học sinh đối với không gian truyền thừa thần bí trong học viện cực kỳ tò mò và nhiệt tình, không lúc nào không quan tâm, cho nên không gian truyền thừa vừa biến mất, thông tin này liền bùng nổ giữa các học sinh làm cho quân bộ nguyên bản muốn áp chế tin tức này trở tay không kịp.

Điều duy nhất làm cho bọn họ may mắn chính là trừ bỏ quân bộ cao tầng và viện trưởng học viện biết lai lịch của không gian truyền thừa này ra, những người khác cũng đều không biết không gian truyền thừa này đến từ vị cường giả nào.

Quân bộ bắt đầu quá trình tiến hành điều tra, quân bộ cấp cao theo khuynh hướng không gian truyền thừa có người kế thừa cho nên trong một tháng tới liền tiến hành điều tra nghiêm ngặt từng người đã từng tiếp xúc với không gian, một khi phát hiện có dị thường liền đem học sinh đó khống chế, bí mật tra hỏi.

Thậm chí, bọn họ còn điều động một tiểu đội có năng lực thôi miên tới để tiến hành thôi miên nhằm chắc chắn có được đáp án. Nhưng những học sinh thoát nhìn khả nghi đó lại chưa từng tiếp xúc đến truyền thừa của Lăng Tiêu, điều này làm cho bọn họ cực kỳ thất vọng, cũng làm cho bọn họ nôn nóng lên, động tác bắt đầu kịch liệt, không vậy ầm nập như ngay từ đầu.

ĐÀN ÔNG TƯƠNG LAI KHÔNG ĐỂ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 182: Tớ Muốn Biến Cường!

Những hành vi đó của quân bộ khiến cho những người đơn thuần, làm việc vì học viện, vì tương lai của Liên Bang kháng nghị mãnh liệt, cho rằng cách làm này của quân bộ chính là lấy an nguy của học sinh ra để đùa giỡn. Tuy rằng liên bang công bố ra ngoài rằng thôi miên không có hại đối với thân thể để khiến cho người bình thường tin, nhưng những giáo viên thâm niên trong học viện đồng quân đều biết, thôi miên chính là một loại công kích tinh thần, nó làm cho người bị thôi miên xuất hiện một lỗ hổng khuyết tật, và thứ này chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới tương lai phát triển của người bị thôi miên. Đặc biệt là với những đứa trẻ muốn trở thành cơ giaps sĩ và tinh hàng sĩ (cái này mình chưa biết là gì), càng kiêng kỵ việc tinh thần bị tổn thương hay khiếm khuyết.

Học viện đồng quân trung tâm nguyên vốn là nơi tập trung gần ba tầng học sinh ưu tú, những đứa trẻ bên trong tương lai đều có thể trở thành những quân nhân ưu tú, chỉ cần một học sinh bị tổn thương cũng là tổn thất vô cùng lớn đối với Liên Bang. Bởi vậy, lấy viện trưởng Diệp Nhất Phàm dẫn đầu phe thuần vì học viện, quyết định đuổi những nhân viên phụ trách theo dõi đi, bọn họ cần phải bảo vệ cho học sinh của mình. Huống chi không gian truyền thừa của Lăng Tiêu đã biến mất, những người phụ trách theo dõi đó có ở lại học viện cũng không quan trọng.

Mấy người nào đó thuộc quân bộ tuy không muốn từ bỏ truyền thừa của Lăng Tiêu như vậy, nhưng trong quân bộ cũng có không ít người cũng quan điểm với viện trưởng Diệp Nhất Phàm, hơn nữa, nguyên soái tối cao

của Liên Bang cũng ần ần đứng về phe của học viện khiến cho bọn họ không thể không rút đội bảo vệ truyền thừa Lăng Tiêu về.

Kỳ thật nguyên nhân khiến cho học viện đồng quân trung tâm kháng nghị mãnh liệt như vậy chính là vì những nhân vật cấp cao trong quân bộ vô duyên vô cớ nghi ngờ tới Lăng Lan, yêu cầu học viện cho bọn họ hỏi cung Lăng Lan. Mà yêu cầu này khiến cho Mộc Thủy Thanh, người luôn bảo vệ Lăng Lan nổi giận, đồng thời cũng khiến cho viện trưởng Diệp Nhất Phàm trực tiếp bạo nổ.

Phải biết rằng trong một tháng này, Lăng Lan vẫn luôn nằm trong khoang an dưỡng để điều trị, căn bản không có khả năng đăng nhập thế giới ảo, vậy mà khi quân bộ không tìm ra được nguyên nhân biến mất của không gian truyền thừa lại đưa ra cái yêu cầu vớ vẩn này, điều này cũng làm cho những giáo viên thuộc phái thuần của học viện phẫn nộ.

Đặc biệt là sau khi viện trưởng tra được, những người giả làm giáo viên ám sát Lăng Lan lần này chính là do từ nhóm theo dõi của quân bộ trà trộn vào. Một tiểu đội đi ra xong trở về liền bị những kẻ ám sát trà trộn... Mà những bộ đội theo dõi cũng không phát hiện vấn đề, để cho đối phương thành công lẫn vào học viện đồng quân, có cơ hội ám sát.

Bởi vì đối phương sơ sẩy đã làm cho học sinh bọn họ chịu trọng thương, chẳng lẽ còn muốn hủy hoại tương lai của học sinh nữa? Thật cho rằng học viện đồng quân bọn họ là mèo Tom dễ bị khi dễ sao? Học viện đồng quân trung tâm một khi phẫn nộ thì cũng không cho quân bộ mặt mũi nữa, trực tiếp ném một phần thư thông báo đuổi đám người quân bộ đi. Việc cường ngạnh cưỡng chế này đã làm cho quân bộ biết tình hình đã rời khỏi phạm vi mà học có thể không chế, tuy rằng đã cố gắng phản hồi, nhưng lại không thể sửa chữa được.

Phải nói hành động lần này của quân bộ là cực kỳ không thông minh, họ không chỉ khiến cho học viện đồng quân trung tâm cực kỳ phẫn nộ mà ngay

cả trong nội quân bộ, nhóm cấp cao theo phe học viện đồng quân cũng đều cực kỳ sinh khí, thậm chí liên nguyên soái Liên Bang tối cao cũng cực kỳ bất mãn đối với bọn họ.

Cuối cùng, không có bất kỳ biện pháp gì để挽 hồi cục diện này, nhóm quân đội nhận nhiệm vụ theo dõi chỉ có thể xâm xít mà rút khỏi học viện đồng quân trung tâm. Mà viện trưởng Diệp Nhất Phàm cũng thừa cơ hội này đem những giáo viên không đơn thuần đến để dạy học đuổi hết bảy tám phần, chỉ còn lại một bộ phận nhỏ được tiếp tục giảng dạy. Chỉ cần mạnh tay một lần này là có thể xóa sạch những phe phái từ các thế gia, vừa không làm ảnh hưởng tới việc dạy học của các giáo viên thuần túy, vừa có thể bình ổn lần rung chuyển này....

Đương nhiên, một loạt động tác này cũng không làm ảnh hưởng gì đến đồng quân sinh, bọn họ không biết chuyện gì đang xảy ra mà chỉ cảm giác những giáo viên quen thuộc đã biến mất, thay vào đó lại có rất nhiều giáo viên mới lạ xuất hiện. Bất quá mỗi năm ở trường đều có giáo viên mới xuất hiện nên bọn họ cũng không cảm thấy kỳ quái.

Còn về không gian truyền thừa của Lăng Tiêu biến mất quân bộ đã có lời giải cho riêng mình. Họ quyết định chọn khả năng cuối cùng, đó chính là lúc trước khi Lăng Tiêu tạo ra không gian truyền thừa này, ông đã đạt thời hạn cuối cùng của việc truyền thừa, cho dù có người nhận được truyền thừa hay không thì khi thời hạn đến, truyền thừa liền sẽ tự hủy.

Suy đoán này vừa hợp tình hợp lý, nhận được đa số tán đồng đến từ cấp cao của quân bộ, mặc dù cũng có bộ phận nhỏ phản đối, nhưng khi biết nguyên soái Liên Bang tối cao đã phê chuẩn phán đoán này thì liền biết đại thế đã mất, chỉ phải tiếc nuối mà từ bỏ truy tìm, không có người nào dám nghi ngờ quyết định của nguyên soái. Vì thế, sự kiện không gian truyền thừa của Lăng Tiêu biến mất như vậy vô tội mà chết, hoàn toàn trở thành câu chuyện khó hiểu không lời đáp trong quân bộ.

Không gian truyền thừa của Lăng Tiêu biến mất cứ theo thời gian trôi qua, rồi cuộc gió êm sóng lặng, mà Lăng Lan liên tục tu dưỡng hơn một tháng thân thể cũng khôi phục, càng ngày càng tốt. Lúc biết Lăng Lan đã có thể từ khoang an dưỡng đi lại như cũ thì Lam Lạc Phượng liền quyết định thu thập hành lý, ba ngày sau trở về Lăng gia.

Ba ngày này, Lam Lạc Phượng cực kỳ bận rộn, cô xử lý thủ tục để xin cho Lăng Lan được tạm nghỉ, đây không thể nghi ngờ là làm trái với quy định tương quan của Liên Bang. Bất quá xét thấy thân thể Lăng Lan bị tổn hại cần phải dưỡng thương, cùng với Mộc Thủy Thanh ở một bên gây áp lực, viện trưởng Diệp Nhất Phàm đành quyết định phê chuẩn cho Lăng Lan được tạm nghỉ, chờ ba năm sau trở lại học viện để hoàn thành khảo hạch cuối cùng, ghi danh vào trường quân đội hoặc là các học viện chuyên ngành khác,.

Lăng Lan ở trận đấu đại giới bị ám sát kỳ thật liền được truyền khắp toàn bộ học viện sau trận đấu, đặc biệt là năm bảy. Bọn họ chỉ biết, sau khi Lăng Lan thành công giải quyết mười người đứng đầu của năm mười thì bị sát thủ của địch quốc phái sát thủ tới ám sát, nếu không phải giáo viên của học viện đúng lúc đuổi tới thì rất có thể Lăng Lan đã bị đối phương đắc thủ. Điều này làm cho toàn thể học sinh năm bảy cực kỳ oán giận, bởi vì bọn họ rất rõ ràng, nếu không có Lăng Lan trước tiên giải quyết người đứng đầu năm mười thì trận đấu đại giới này người có thể dành chiến thắng cuối cùng chính là năm mười....

Nghĩ tới loại khả năng này, năm bảy liền đối với địch quốc hận càng thêm hận, đặc biệt là bọn Tề Long, càng hận không thể tự mình tìm được tên sát thủ kia đem hấn bầm thây vạn đoạn.

Lam Lạc Phượng biết rõ chân tướng là gì nhưng cũng biết đây chính là chính trị, vì đoàn kết, vì yên ổn, cũng vì kích khởi tinh thần yêu nước của học sinh, có những lời nói dối là cần thiết, có chút chân tướng cũng cần phải vùi dập. Lam Lạc Phượng cũng không muốn cùng cơ quan quốc gia

đối nghịch, chỉ cần bọn họ có thể cho cô một cái công đạo vừa lòng thì đối với mấy thứ râu ria đó cô cũng không để ý, cho nên cô lựa chọn làm lơ.

Bọn Tề Long cực kỳ quan tâm đến tình hình thân thể của Lăng Lan, lúc Lăng Lan hôn mê vẫn luôn đến thăm, bọn họ cũng biết thân thể Lăng Lan tổn thương rất nghiêm trọng, cần phải dưỡng thương ở nhà trong thời gian dài và không thể tiếp tục học ở học viện đồng quân. Dù biết là như vậy nhưng cả bọn vẫn cực kỳ bi thống, đặc biệt là Tề Long, sau khi biết tin tức này thì một mình đi phòng cách đấu để tự ngược, cuối cùng vẫn là Hàn Kế Quân đem cậu ta khuyên ra ngoài.

Nhưng dù vậy, những người khác trong tiểu đội Lăng Lan vẫn cảm giác được Tề Long bất đồng, tuy rằng vẫn mang bộ dạng ngay thẳng như trước nhưng thân thể lại giống như ngọn núi lửa, lúc nào cũng quay cuồng, như có thể phun nham thạch bất cứ lúc nào. Tuy rằng bên ngoài thoát nhìn hết sức bình thường nhưng ai cũng không biết cậu ta sẽ bùng nổ khi nào.....

Hàn Kế Quân đối với tình huống này của Tề Long thì nửa vui nửa lo, vui vì Tề Long vì bởi Lan lão Đại mà trở nên càng chủ động luyện tập, càng ngày càng mạnh lên, còn lo là vì cậu sợ Tề Long sẽ không chịu nổi áp lực từ chính mình, cuối cùng hoàn toàn hỏng mất.....

Hàn Kế Quân âm thầm xiết chặt nắm tay tự nói cho chính mình, cần phải nỗ lực hơn nữa. Cậu tuyệt đối sẽ không để đi sai đường, ở lúc Tề Long mê mang, cậu sẽ nói cho Tề Long phương hướng chính xác.....

Lúc tin tức Lăng Lan tạm nghỉ học được xác định truyền ra thì tiểu đội Tề Long, bao gồm Hàn Tục Nhã Lạc Triều và tất cả thành viên cũ của tiểu đội 072 đều tới tiễn, bọn họ muốn từ biệt Lăng Lan trong lần cuối cùng này.

Mọi người “ly tình lả lượ” mà đi tới trước mặt Lăng Lan, lúc này Lăng Lan đang ngồi nghỉ ngơi ở trên chiếc xe lăn tự động công nghệ cao, nhìn mọi người tới tiễn trong lòng cực kỳ cao hứng.

Bất quá, lúc Lăng Lan nhìn thấy bộ dáng của Tề Long thì khẽ cau mày, là một người có khả năng quan sát nhạy bén, cô đương nhiên cảm giác được Tề Long không ổn.

“Tề Long, cậu lại đây.” Nhìn bộ dáng này của Tề Long, tâm tình Lăng Lan tức khắc không tốt, cô mắt lạnh bảo Tề Long đứng ở trước mặt mình.

Tề Long kích động mà đi đến trước mặt Lăng Lan, chờ lão Đại phân phó, nhưng Lăng Lan lại cái gì cũng không nói mà trực tiếp vươn ngón tay, một viên ngọc châu xuất hiện rồi búng thẳng nó đập mạnh lên trán của Tề Long khiến cho Tề Long mất khống chế mà ngã ra sau một chút.

Tề Long đau nhe răng nhếch miệng, tay phải dè cái trán của mình mà xoa điên cuồng còn trong miệng hô: “Lão Đại, cậu làm gì mà bắn tó?”

Viên ngọc châu mà Lăng Lan tạo ra trực tiếp làm trán của Tề Long đỏ một cục, nhìn màu đỏ thẫm của dấu vết đó là có thể biết lúc ấy Lăng Lan cũng không nương tay: “Nhìn thấy bộ dáng này của cậu tôi liền khó chịu, đặc biệt muốn đánh.”

Tề Long khó hiểu hỏi: “Vì sao lão Đại? Tớ không phải khá tốt sao?”

“Khá tốt? Cái bộ dạng thiên nộ nhân oán này của cậu là khá tốt sao?” Lăng Lan hừ lạnh nói, Tề Long không thể phát tiết được lửa giận Lăng Lan hoàn toàn cảm giác được.

Tề Long trầm mặc, buông đôi tay xuống, gắt gao nắm thành quyền, gân xanh trên mu bàn tay xuất hiện, thậm chí móng tay để lại trên lòng bàn tay nhưng dấu ngân cậu cũng không có cảm giác. Chẳng lẽ cậu muốn nói với Lan lão Đại hiện tại cậu vô cùng thống hận chính mình vô năng sao..... Nếu là thực lực của cậu mạnh lên một chút thì Lan lão Đại sẽ không cần phải đơn độc ứng chiến để bị thương nặng như bây giờ.

Tề Long biết rõ, cho dù trong trận đấu đại giới quy định các loại liên lạc khí bị phong tỏa, nhưng Lan lão Đại lại có thể làm lơ quy tắc hạn chế để thông báo với họ về Tạ Nghị thì Lan lão Đại cũng có thể thông báo với bọn họ về những sát thủ giả danh giáo viên tiến vào trận đấu, nhưng cho dù bị đe dọa tới tính mạng thì Lăng lão Đại cũng không muốn gọi bọn họ, nỗ lực một mình ứng chiến. Cậu biết đây là Lăng Lan không muốn mang bọn họ tới nơi nguy hiểm, cậu cũng biết hiện thực đã chứng minh thực lực của bọn họ thật sự quá kém, căn bản giúp không thể giúp Lăng Lan, nhưng cậu không cam lòng.....

“Bang” một tiếng, một vũ khí hình dùi cui bằng băng trực tiếp đánh lên mu bàn tay của Tề Long, để lại một đường lằn đỏ dài: “Làm gì vậy? Tự mình hại mình? Tớ cũng không có tiểu đệ nào túng như vậy.” Lăng Lan bóp nát cây dùi cui trong tay, vẻ mặt lạnh lẽo trả lời.

Lăng Lan nói làm tâm tình Tề Long cực kỳ bất bình, ngực kịch liệt phập phồng lên xuống nói: “Lão Đại, tớ muốn biến cường!”

Lăng Lan mày giương lên: “Vì sao?”

“Tớ không muốn lại đứng phía sau cậu nữa, không muốn chỉ có thể bất lực mà nhìn lão Đại bị thương, cảm giác này rất khổ sở.....” Tề Long thấp giọng lầm bầm nói, nắm tay lại lần nữa nắm chặt lại rồi đột nhiên ngẩng đầu lớn tiếng nói: “Cho nên, tớ muốn trở nên đủ mạnh! Ta muốn cùng lão Đại kề vai chiến đấu, trở thành cái cánh tay trái, bờ vai phải của lão Đại, chân chính trở thành an hem cùng vào sinh tử....”

ĐÀN ÔNG TƯƠNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 183: Tới Hoạ Ngầm Cùng Với Nhiệm Vụ!

Lăng Lan nghe vậy tức khắc ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới Tề Long là bởi vì cô mà lâm vào khốn cảnh này. Lúc này Tề Long bởi vì muốn mạnh lên nhanh chóng mà tâm bị mất cân bằng, tuy rằng bây giờ sức tấn công đã mạnh hơn trước nhưng trong cách đấu, sức mạnh không phải muốn là có ngay được, nó cần phải dựa vào thời gian tích lũy dần. Nếu không phải cô có không gian học tập, có thể có được nhiều thời gian hơn hiện thực để rèn luyện thì chỉ dựa vào khoảng thời gian ngắn ngủi trong hiện thực, cô cũng không có biện pháp để đạt tới khí kinh đỉnh.....

Phải nói tâm Tề Long đã xuất hiện vấn đề, nếu không giải quyết vấn đề này ngay thì nó sẽ trở thành một tới hoạ ngầm cực kỳ nguy hiểm cho tương lai của Tề Long.

Trong lòng Lăng Lan suy tính một phen rồi mở miệng nói: “Tề Long, cậu có ý tưởng này tớ thật cao hứng. Tương lai, có khả năng chúng tớ sẽ lên chiến trường, lúc ấy, tớ hy vọng người bảo vệ sau lưng tớ chính là cậu!”

Ánh mắt Tề Long đột nhiên sáng ngời, cả người kích động lên, những lời này của Lăng Lan rõ ràng nói cho cậu biết Lăng Lan rất kỳ vọng vào cậu, điều này làm suy nghĩ muốn biến cường của cậu càng mãnh liệt, cậu tuyệt đối không thể cô phụ phần kỳ vọng này của lão Đại.

“Nhưng, Tề Long, biến cường cũng không phải đơn giản như vậy, nó không thể gấp gáp mà cần thời gian tích lũy.....” Lăng Lan nói thêm vào

câu này khiến tâm tình Tề Long đột nhiên trầm xuống, như vậy có tính là Lan lão Đại cự tuyệt cậu không? Lại hoặc là cậu căn bản không phải là một thiên tài, cho nên căn bản theo không kịp bước chân lão Đại?

“Tớ hy vọng cậu làm tới đâu chắc tới đấy, đánh tốt tăng cơ sở thì tương lai mới có thể đi càng cao.” Lăng Lan chậm rãi nói.

“Nhưng như vậy tớ sẽ càng cách lão Đại càng xa.” Tề Long kích động trả lời.

Lăng Lan hơi hơi nhướn mày, “Sao có thể? Cậu chỉ cách tớ càng ngày càng gần.”

“Hà?” Tề Long bị những lời này của Lăng Lan làm sửng sốt, trong lúc nhất thời không thể lĩnh hội ý tứ lời này của Lăng Lan.

Lăng Lan lạnh lùng mà chỉ chỉ thân thể của mình nói: “Tình huống cơ thể của tớ như thế nào các cậu đều biết phải không?”

Tề Long cúi đầu, hạ xuống nói: “Phải bồi dưỡng chăm sóc lại từ ba đến bốn năm!” Đây là lý do thoái thác của Lăng gia đối với bên ngoài.

“Tề Long, đây là đại giới!” Lăng Lan tự giấu mà nói, “Tuy rằng nguyên nhân thân thể tớ hư tổn là do bị kẻ địch ám sát, nhưng thân thể tớ bị thương, rách nát đáng sợ như vậy một phần nguyên nhân khác chính là do tớ muốn nhanh chóng đột phát những cảnh giới mới trong cách đấu.”

Trong lòng Lăng Lan không ngừng cáo tội với những chư vị thần phật qua đường, vì cứu lại tương lai của tiểu đệ nhà cô, cô chỉ có thể rải cái nói dối mà thôi.

Kỳ thật những lời này của Lăng Lan cũng không phải nói dối hoàn toàn. Nếu không phải vận may Lăng Lan cực tốt có được Thần Khí không gian học tập để gian lận thì cho dù thiên tài mà muốn có thực lực của cô bây giờ

thì cũng phải trả giá bằng việc then thẽ bị tổn thương mãi mãi mới có thể miễn cưỡng mà đạt được.

“Sao có thể?” Lăng Lan nói làm tất cả các chiến hữu chấn kinh, (trong truyện khi là “đồng bọn” mà mình thì không nghĩ ra cách dùng nào thay cho chữ này nên để chiến hữu luôn nha), bọn họ không thể tưởng được thoát nhìn cường đại, bình tĩnh như Lan lão Đại lại cũng có thể có lúc ra những quyết định không khôn ngoan đến bậc này.

Lăng Lan quét mắt nhìn các chiến hữu nhỏ trước mặt một vòng, nhàn nhạt mà nói: “Bởi vì tớ không muốn thua bởi cha mình.....” Lăng Lan hơi ngửa đầu, tựa hồ ức chế cảm xúc chính mình, rất nhanh cô lại cúi đầu, lúc đối mặt với bọn họ thì tâm trạng đã khôi phục như thường, “Nhưng thiên phú của tớ không so được với của cha tớ, cho dù tớ lại nỗ lực huấn luyện như thế nào cũng không đạt được thành tích của cha, càng ngày càng cách xa khiến cho tớ cảm thấy thật sự nóng nảy, cho nên, ở lúc không thích hợp đã cố ý đột phá thân thể.”

Trừ bỏ mấy người Tề Long biết cha Lăng Lan là ai nên cũng không xuất hiện thần sắc kinh ngạc thì những người còn lại đều kinh ngạc đầy mặt mà nhìn Lăng Lan. Ở trong mắt bọn họ, Lăng Lan đã yêu nghiệt đến làm cho bọn họ ngưỡng mộ, nhưng Lăng Lan lại nói mình hoàn toàn kém với cha cau cau ấy, vậy rốt cuộc cha Lăng Lan có bao nhiêu yêu nghiệt đây???

Lăng Lan nhìn thấy những bộ dạng kinh ngạc của người khác thì tứ khắc hiểu rõ, chỉ sợ bọn họ còn không biết cha cô chính là Lăng Tiêu. Xem ra bọn Tề Long trước khi cô cho phép nói đều quyết định im lặng, không nói thân phận của cô cho người khác biết, điều này khiến cho lòng cô cảm động vạn phần. Cô tâm thần vừa động liền nói: “Có phải cảm thấy có chút không nghĩ ra hay không? Như thế nào lại có người yêu nghiệt như vậy?”

Đám người Hàn Tục Nhã Lạc Triều nghe vậy liều mạng gật đầu, bọn họ thật sự nghĩ không ra đến cùng ai lại yêu nghiệt khủng bố như vậy, khiến

cho Lão Đại không gì làm không được đều cam bái hạ phong.

“Cha tở là Lăng Tiêu!” khoe miệng Lăng Lan hơi hơi nhếch lên. Trong lòng khó nén được kiêu ngạo, cha cô chính là yêu nghiệt như vậy.

“A!” Hàn Tục Nhã là người đầu tiên lớn tiếng hét lên, là người thích cơ giáp, cô đương nhiên biết tên Lăng Tiêu này đại biểu cái gì.

“Thần cấp sư sĩ!” Những người khác khiếp sợ đồng thời nhin không được nuốt xuống một ngụm nước miếng, Lăng Tiêu ở trong lòng bọn họ chính là sự tồn tại của thần linh, bọn họ căn bản chưa bao giờ nghĩ tới người quen của mình có quan hệ với vị “thần linh” đó.

Một trận kích động trôi qua, các bạn nhỏ nhanh chóng bình tĩnh lại, ánh mắt nhìn về phía Lăng Lan mang theo hâm mộ cùng đồng tình, hâm mộ cha Lăng Lan là thần cấp sư sĩ Lăng Tiêu, cũng đồng tình Lăng Lan thế nhưng muốn cùng đệ nhất yêu nghiệt được xã hội nhân loại công nhận tranh phong, không thua thảm mới kêu quái lạ đâu.

Lăng Lan bị ánh mắt đó làm cho có chút ngượng ngùng, cô một chút cũng không muốn cùng cha tranh phong, chỉ là lấy cớ này tương đối có thể nói phục người khác mà thôi. Cô ho khan một chút quay đầu nhìn phía Tề Long nói: “Tề Long, tuy rằng tở miễn cưỡng đột phá thành công, nhưng lại bị thương đến căn cơ, không thể không tĩnh dưỡng, chẳng lẽ cậu cũng tương giống tở, nằm ở trên giường bốn năm 5 năm, thậm chí càng lâu hơn?”

Tề Long đột nhiên lắc đầu, cậu cũng không muốn như vậy, cậu chỉ là muốn ở những lúc Lão Đại yêu cầu, cậu có thể đứng ở bên người Lão Đại mà không phải ngốc nhìn, hoặc là bị Lão Đại bảo vệ. Cho nên tâm muốn biến cường sẽ không thay đổi, nhiều nhất cậu sẽ cẩn thận một chút, thời điểm rèn luyện đột phá thể thuật cũng không cần quá gấp.

Ánh mắt Tề Long để lộ ra ý tứ của mình, trong lòng Lăng Lan thầm than, đứa trẻ này vì sao cái gì cũng hiện lên mặt như vậy chứ? Lần đầu tiên Lăng Lan cảm thấy có chút đau đầu, làm lão Đại người tớ quả thật tmd khó, cô nên như thế nào tiêu trừ cái tâm tư này của Tề Long đây?

“Tề Long, kỳ thật việc cậu đang làm bây giờ chính là tự mình chui vào sừng trâu.” (không hiểu luôn) Lăng Lan đột nhiên nghĩ tới nhiệm vụ phải thực hiện sau năm bảy, tức khắc trước mắt sáng ngời, cô cảm thấy đã có biện pháp giải quyết chuyện phiền phức này, nếu không có biện pháp áp chế tâm tình muốn biến cường của Tề Long xuống vậy thì khiến tìm cho Tề Long biện pháp biến cường an toàn khác, “Con đường nhỏ để biến cường cũng không phải chỉ có thể thuật cách đấu.”

Tề Long hoang mang mà liếc liếc mắt một cái Lăng Lan, không biết Lăng Lan muốn nói cái gì.

“Trên thế giới này, người mạnh nhất không phải cách đấu sĩ, mà là cơ giáp sĩ.” Lăng Lan nhắc nhở, “Liên giống như cha tớ Lăng Tiêu, thể thuật của ông ấy tuy rằng chỉ là lĩnh vực cấp, nhưng ông ấy lại là thần cấp sư sĩ, là chung cực vũ khí Liên Bang, đây là sự tồn tại mà cho dù cường giả thần vực đều không thể chống lại.”

“Mà kế tiếp, các cậu phải đi làm nhiệm vụ phá quan để hoàn toàn ra ngoài thế giới ảo thật sự, đây vốn là mục tiêu ban đầu của tớ, tuy rằng hiện tại tớ không thể đi, nhưng, như vậy cũng không có nghĩa là tớ từ bỏ mục tiêu này. Cho nên, Tề Long, làm tiểu đội đội trưởng, làm tiểu đệ của tớ, cậu cần phải thay tớ đi hoàn thành nó.”

Nhiệm vụ này đối với thực lực bây giờ của Tề Long cũng như cả tiểu đội có thể nói là hoàn toàn thuộc độ khó cấp S, nhưng khi Tề Long nghe được mệnh lệnh của Lăng Lan thì tức khắc tinh thần rung lên, đột nhiên vỗ ngực nói: “Yên tâm đi, lão Đại, tớ sẽ hoàn thành nhiệm vụ này.”

“Đây chỉ là bước đầu tiên, chờ tới lúc chân chính tiến vào thế giới ảo thì mọi người liền đi học tập điều khiển cơ giáp, ba năm sau, tớ trở về học viện tham gia khảo thí, hy vọng các cậu đều thành công thăng cấp tới trung cấp cơ giáp sĩ trở lên, đặc biệt là cậu Tề Long, cần phải đạt tới cao cấp cơ giáp sĩ.”

“Vì sao?” Tề Long khó hiểu hỏi.

“Cậu không phải muốn biến cường sao?” Lăng Lan nhàn nhạt mà nói, “Cao cấp cơ giáp sĩ có thể chống cự một cường giả lĩnh vực sơ cấp, lúc ấy, cậu liền có tư cách đứng ở bên người tớ, cùng tớ cộng đồng chiến đấu.”

Ánh mắt Tề Long lóe sáng, cậu rốt cuộc tìm được một lối tắt để biến cường rồi, ba năm, cậu liền có tư cách đứng ở bên người lão Đại, với cậu mà nói, điều này so với cách đấu thể thuật càng thêm nắm chắc.

Tề Long trọng trọng điểm đầu nói: “Được, lão Đại, tớ nhất định sẽ hoàn thành cái mục tiêu này, ba năm sau, tớ nhất định sẽ trở thành cao cấp sư sĩ.”

“Được, nếu ba năm sau các cậu không đạt tới mục đích này thì đừng trách bị trừng phạt.” Lăng Lan nói lời này giọng nói có vẻ có chút âm trầm lạnh lẽo làm trừ bỏ Tề Long, những người khác đều nhin không được đánh một cái run run, sắc mặt trở nên cực kỳ hôi bại.

Phải biết rằng, ba năm thời gian mà từ một thực tập tay mơ trở thành trung cấp cơ giáp sĩ là một chuyện tuyệt đối khó làm được, liền tính bọn họ chưa từng thực tế tiếp xúc quá trình học tập điều khiển cơ giáp thì cũng biết trong thế giới ảo, muốn thăng cấp là phải tích lũy một số điểm cực kỳ lớn, mà số điểm lại được tích từ những trận thắng trong cách đấu cơ giáp, càng đáng sợ chính là, một khi thualiên sẽ bị khấu trừ một số điểm bằng với lúc chiến thắng, chính loại quy tắc này đã làm cho rất nhiều người dù đã ở trong đó 2,3 năm cũng không thể thoát khỏi kiếp sống tay mơ, bởi vì điểm của họ vẫn là số 0 như cũ.

Nếu muốn bọn họ trong thời gian ba năm thành công thăng cấp trung cấp cơ giáp sĩ, thì trong khoảng thời gian đó bọn họ phải đảm bảo rằng mình có thể thăng cấp liên tục và phải thành công, nhưng nếu là như vậy thì căn bản không thể được...

Sắc mặt đưa đám, Hàn Tục Nhã nhin không được mở miệng khẩn cầu nói: “Chúng tớ là nữ sinh, như vậy có thể giảm yêu cầu xuống thấp một chút có được không?”

Lăng Lan liếc mắt nhìn đối phương một cái: “Nếu là cảm thấy chính mình không thể hoàn thành, vậy đơn giản không cần đi học cơ giáp.”

Lăng Lan không lưu tình chút nào nói làm sắc mặt Hàn Tục Nhã nan kham, nhin không được phản bác nói: “Tớ nhớ rõ, trong thế giới ảo, người lợi hại nhất cũng dùng ba năm ba tháng thời gian mới từ một tởm mơ thành công thăng cấp đến trung cấp cơ giáp sĩ, chúng tớ sao có thể thành công?”

“Đó chỉ là kỷ lục công khai ra bên ngoài, theo tớ được biết thì có một người chỉ dùng nửa năm đã từ một cái thực tập tởm mơ trở thành trung cấp cơ giáp sĩ, dùng một năm thời gian trở thành cao cấp cơ giáp sĩ” Lăng Lan nhàn nhạt mà trình bày mổ sự kiện thật.

“Sao có thể, ông ấy là ai?” Cảm giác đầu tiên của Hàn Tục Nhã chính là không tin.

“Cha tớ là Lăng Tiêu!” Lăng Lan nhàn nhạt mà trả lời.

“Bác Lăng là thần cấp sư sĩ, còn là yêu nghiệt đệ nhất được thế giới công nhận, chúng tớ sao có thể so cùng chứ?” Hàn Tục Nhã nhut chí trả lời, một tiếng “bác Lăng” này của cô khiến khoe Lăng Lan nhin không được mà dật dật, phải biết rằng, hình ảnh Lăng Tiêu trong không gian truyền thừa chính là một mỹ nam phong hoa tuyết đại chứ tuyết đối cùng cùng đẳng cấp với chữ “bác” này.

Lăng Lan tận lực duy trì vẻ mặt đăm nhiên tiếp tục nói: “Cho nên tớ mới yêu cầu các cậu trong thời gian ba năm, như vậy so với thời gian thăng cấp của Lăng Tiêu cũng đã nhiều hơn gấp ba lần, phải biết rằng cùng là ba năm, nhưng Lăng Tiêu đã là một vương bài sư sĩ. Các cậu cũng biết, cơ giáp sĩ thăng cấp vương bài sư sĩ là một đạo lạch trời, rất nhiều người thậm chí cả đời đều ở tại trạm kiểm soát này không thể đột phá..... So sánh với điểm này, yêu cầu của tớ đã đủ thấp.”

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 184: Phái Thần Khống Lưu!

Hàn Tục Nhã còn muốn nói cái gì nhưng đã bị Lạc Triều bên người dùng tay che miệng lại, làm Hàn Tục Nhã khiếp sợ mà quên giấy giữa và nói chuyện.

Động tác này của Lạc Triều cũng làm những bạn nhỏ khác khiếp sợ, đây vẫn là em gái Lạc Triều hay then thùng sao? Theo bản năng, cả bọn liếc mắt nhìn Lăng Lan một cái, trong lòng cảm thán, tình yêu quả nhiên là có thể làm người ta điên cuồng.....

Lạc Triều nhìn mọi người đang nhìn về phía mình thì mới nhận ra mình đã phản ứng quá mức, cô bé ngượng ngùng mà buông tay ra rồi trốn sau lưng Lạc Lãng, nháy mắt, em gái Lạc Triều then thùng lại đã trở lại.

Lăng Lan làm bộ không thấy ánh mắt mọi người như có ý chỉ điều gì, vẫn là bản mặt lạnh băng như cũ, lạnh lùng hỏi: “Những người khác thì sao? Chẳng lẽ các cậu cho rằng chính mình cũng không hoàn thành được?”

Lúc này, mấy người Tề Long bắt đầu nhớ tới những gì đã trải qua ở tỉnh cầu Ma Thú, lúc ấy Lăng Lan chỉ mới là đứa trẻ mười tuổi mà cũng đã thuần thục khống chế cơ giáp, thậm chí liên tục xử lý một cánh quân vương bài cơ giáp của Nhật Mộ, như vậy không thể nghi ngờ là khả năng điều khiển cơ giáp của lão Đại đã đạt tới một độ cao khủng bố, nếu bọn họ không nhân cơ hội dùng ba năm này để cố gắng đuổi theo thì một khi cơ thể lão Đại hồi phục, bọn họ nhất định sẽ bị lão Đại bỏ xa...

Tề Long nguyên bản kiên định, tâm lại càng thêm kiên định, mấy người Hàn Kế Quân, Lạc Lăng, Lâm Trung Khanh cũng đồng dạng như thế, bọn họ âm thầm xiết chặt nắm tay, trong lòng tự định ra cho chính mình mục tiêu, không phải theo như lời Lăng Lan chỉ là trung cấp cơ giáp sĩ mà là giống Tề Long, cùng là cao cấp cơ giáp sĩ. Bọn họ đồng dạng không muốn bị Lăng Lan và Tề Long để lại mỗi khi ra chiến trường.

Nhìn vẻ mặt của các anh trai kiên định mà hứa ba năm sau nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ, vẻ mặt Lạc Triều càng thêm ngưỡng mộ mà nhìn Lăng Lan, đây mới là Lan lão Đại, cũng chỉ có Lan lão Đại mới có thể làm các anh tin phục, mới có thể khiến bọn họ hứa hẹn hoàn thành cái nhiệm vụ gần như không thể hoàn thành này....

Không hề nghi ngờ, trong lòng Lạc Triều, Lăng Lan tuyệt đối là một người con trai hoàn mỹ, cường đại, uy nghiêm, làm người tin phục cũng như khiến người khác có cảm giác an toàn. Lăng Lan tuy rằng đã nhận ra tâm tư thiếu nữ của Lạc Triều, nhưng lại cũng không nghĩ ra biện pháp giải quyết, chỉ có thể làm bộ cái gì cũng không biết, hy vọng thời gian ba năm có thể làm Lạc Triều đậm dần với phần tình cảm này rồi khiến nó biến mất không còn.

Lăng Lan cứ như vậy, dưới sự đưa tiễn của các bạn mà rời khỏi học viện đồng quân trung tâm, về tới Lăng gia, rồi lại tiếp tục tĩnh dưỡng một đoạn thời gian.

Trong lúc học viện đồng quân trung tâm cũng đưa tới vô số thuốc chữa thương cùng với một ít tài nguyên đào tạo trân quý, đặc biệt là thuốc kích phát gien đặc cấp, thỉnh thoảng lại đưa lên mấy liều. Hơn nữa, Lăng Lan nguyên bản cũng có kế thừa quân công của Lăng Tiêu nên cũng có thuốc kích phát gien được gửi tới mỗi nửa năm, cộng hết tất cả những thứ này lại, làm thân thể Lăng Lan khôi phục nhanh hơn, thân thể vốn phải mất hơn một năm mới có thể khôi phục nay chỉ cần 8 tháng là khôi phục hoàn toàn, cũng không còn để lại bất cứ tai họa ngầm gì nữa.

Sauk hi thân thể Lăng Lan hoàn toàn khang phục, Mộc Thủy Thanh liền bảo cô đi tới chỗ mà ông đang bế quan.

Lăng Lan vừa đến thì nhìn thấy Mộc Thủy Thanh đã chờ ở nơi đó, vừa gặp, ông liền mở hỏi: “Để con tới nơi này, con có biết là vì sao không?”

Lăng Lan lắc đầu lại gật đầu, Mộc Thủy Thanh vẻ mặt ý cười, kiên nhẫn chờ đợi cô giải thích.

Lăng Lan nói: “Con lắc đầu là vì con cũng không phải rất rõ ràng, con gật đầu là vì con biết đạo sư ngài nhất định sẽ nói với con.”

“Đứa nhỏ lanh lẹ!” Mộc Thủy Thanh nhin không được thoải mái cười ha hả, từ sau khi Lăng Tiêu hy sinh, đây là lần đầu tiên ông thoải mái như vậy, cha con Lăng Tiêu quả nhiên không hổ là yêu nghiệt thiên tài thiên linh địa kiệt, tổng hội làm ra những việc khiến ông kinh hỉ, có thể thu bọn họ làm đồ đệ cũng là may mắn của ông.

Mộc Thủy Thanh rút cuộc thu liễm tiếng cười tiếp tục nói: “Đích xác. Để con tới đây chính là vì có một số việc ta muốn nói riêng với con, ta là đạo sư vỡ lòng đầu tiên của cha con... Đương nhiên đây chỉ là vẻ bên ngoài, trên thực tế, cha con là đệ tử chân truyền của ta.” Đệ tử chân truyền và đệ tử vỡ lòng là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, đệ tử vỡ lòng là chỉ những người đệ tử được xem trọng và được đạo sư chỉ dạy mỗi khi rảnh rỗi, nó cũng không sinh ra mối quan hệ gì, thế nhưng, đệ tử chân truyền lại khác hoàn toàn, có thể nói đệ tử chân truyền chính là chỉ những người sẽ thừa kế môn phái đó, có thể nói loại quan hệ này cùng cấp với quan hệ cha con.

Lăng Lan nghĩ nghĩ nói: “Như vậy con nên gọi ngài là gì? Sư công?”

Mộc Thủy Thanh dở khóc dở cười: “Vẫn là kêu sư phụ đi!” Nếu là cầm tay chỉ dạy thì Lăng Lan chính là đệ tử chân truyền của ông, không gọi là sư phụ thì gọi là gì? Hơn nữa ông mới mặc kệ cái gì mà vấn đề bối phận, ở

trong môn phái của bọn họ, một khi vào cửa thì cũng chỉ còn quan hệ sư môn mà thôi, ngoài ra không còn quan hệ nào khác.

Lăng Lan sờ sờ cái mũi của mình có chút vô ngữ, nếu kêu đối phương là sư phụ thì như vậy không phải mình và cha Lăng Tiêu cùng một bối phận sao? Chẳng lẽ cô muốn kêu cha chính mình là sư huynh sao? Lăng Lan có chút rối rắm.

Bất quá Lăng Lan rất nhanh dẹp cảm xúc này qua một bên, liền tính gọi Mộc Thủy Thanh là sư phụ thì cô cũng không cơ hội kêu cha mình là sư huynh, một khi đã như vậy, cô cần gì phải rối rắm chứ? Nghĩ thông suốt, Lăng Lan cũng không hề ngượng ngùng, trực tiếp mở miệng kêu lên: “Sư phụ!”

“Tốt! Tốt! Tốt! Đây mới là đệ tử tốt, làm chuyện gì đều phải dứt khoát lưu loát, ngàn vạn đừng do dự không quyết đoán. Điểm này, con mạnh hơn cha con nhiều.” Mộc Thủy Thanh cao hứng mà nói.

Lăng Lan nghe vậy bỗng nhớ lại cảm giác đối với Lăng Tiêu khi còn trong không gian truyền thừa, rõ ràng là làm việc gì cũng dứt khoát lưu loát, thật không giống với hình tượng không dứt khoát lưu loát giống như Mộc sư phụ mới nói, bất quá Lăng Lan rất nhanh đem suy nghĩ này bỏ qua, bởi vì Mộc Thủy Thanh lại bắt đầu nói chuyện.

“Môn phái của chúng ta là chuyên về phần cơ sở, cho nên vạn sự đều bắt đầu từ cơ sở, mà điều bây giờ ta muốn dạy con chính là thể thuật cơ bản của bốn phái....”

“Ách..... Sư phụ, cái này con đã biết rồi.” Lăng Lan chạy nhanh nói.

Lăng Lan nói làm Mộc Thủy Thanh kinh ngạc: “Làm sao con biết?”

Lăng Lan cười khẽ nói: “Sư phụ, tên phái chúng ta có phải là Thần Khống Lưu Phái phải không?”

Mộc Thủy Thanh trực tiếp nhảy dựng lên: “Làm sao con biết được?” Thần Khống Lưu Phái từ trước đến nay đều là chỉ có một người kế thừa, từ sau khi Lăng Tiêu chết cũng chỉ còn lại một người là ông, chẳng lẽ Lưu phái còn có người khác sao?

Khéo miệng Lăng Lan lộ ra nụ cười nhạt không thể nhạt hơn: “Cha con đã từng nói với con.”

Mộc Thủy Thanh như là nghĩ tới cái gì, vẻ mặt kinh ngạc nói: “Không gian truyền thừa của Lăng Tiêu, nguyên lai là con được đến.”

Khéo miệng Lăng Lan lộ ra một nụ cười trào phúng: “Nguyên bản nên là của con.” Từ khi biết phương thức kế thừa của Thần Khống Lưu Phái, Lăng Lan liền rõ ràng Lăng Tiêu lưu lại không gian truyền thừa chính là chuẩn bị cho cô.

“Đúng vậy, đồ vật kia đích xác thuộc về con..... Chẳng qua quân bộ có lòng tham một chút mà thôi.” Mộc Thủy Thanh thở dài, ông có thể lý giải cách làm của quân bộ, chỉ là có chút đồ vật không phải muốn được là có thể có được Thần Khống Lưu yêu cầu quá cao, đặc biệt là yêu cầu đối với tinh thần lực càng hà khắc, nếu không phải Lăng Tiêu nhân duyên trùng hợp, ngoài ý muốn mở ra tinh thần lực đột phá liền thăng ba cấp bậc, chỉ sợ nó cũng lỡ mất dịp tốt cùng Thần Khống Lưu Phái. Tại phương diện này, thiên phú Lăng Lan rõ ràng cao hơn Lăng Tiêu nhiều, bởi vì tinh thần lực của Lăng Lan trời sinh đã cường đại.

“Nếu con đã có được truyền thừa của Lăng Tiêu thì những thứ cơ sở ta cũng không dạy lại nữa.” Tâm tình Mộc Thủy Thanh cực tốt, điều này có nghĩa Lăng Lan có thể xuất sư sớm hơn so với tưởng tượng của ông, nguyên bản còn có chút hối hận vì đã tìm Lăng Lan quá muộn khiến cho nó bỏ lỡ thời gian tốt nhất để học tập Thần Khống Lưu Phái, khiến cho việc Lăng Lan luyện tập cơ sở thể thuật sẽ càng khó khăn, thậm chí sẽ tiêu tốn

mấy lần thời gian mới có thể hoàn thành, không nghĩ tới Lăng Lan đã sớm có được truyền thừa của Lăng Tiêu, căn bản không bỏ qua thời cơ tốt nhất.

“Dạ, trước khi truyền thừa của cha biến mất đã nhắc nhở con đến tìm ngày để học kỹ năng cuối cùng của Thần Khống.” Lăng Lan đem tin tức cuối cùng Lăng Tiêu để lại nói ra.

Mộc Thủy Thanh sửng sốt rồi lập tức minh bạch hành động này của Lăng Tiêu là vì cái gì, Lăng Tiêu là vì ông, người thừa kế còn lại của Thần Khống Lưu Phái, đứa trẻ đó là muốn đem Lăng Lan đưa tới cho ông để đền bù cho những đau sót và tiếc nuối sau khi nó rời đi.

Hai mắt Mộc Thủy Thanh đỏ lên, ông đột nhiên ngửa đầu nhìn trời, giọng nói nghẹn ngào: “Lăng Tiêu, con ta, đến lúc hy sinh cũng lo lắng cho ông già như ta cho nên mới đem hy vọng này đến cho ta để ta có động lực tiếp tục sống sao....” Ông phải may mắn như thế nào mới có thể thu nhận đệ tử tuyệt vời như vậy chứ, tác tiếc duyên sự đồ của ông Lăng Tiêu thật sự quá nặng, chỉ có mười năm ngắn ngủn

Mộc Thủy Thanh nói cũng làm Lăng Lan tỉnh ngộ vì sao Lăng Tiêu không lựa chọn truyền thụ kỹ năng chung cực của Thần Khống Lưu Phái cho mình, nếu Lăng Tiêu xuất sư thì tuyệt đối đem tất cả kỹ năng của Thần Khống Lưu Phái nắm giữ, sở dĩ không truyền thụ cho cô là muốn cô tìm Mộc Thủy Thanh, mượn cô để nói cho Mộc Thủy Thanh biết, người thừa kế của Thần Khống Lưu Phái vẫn tồn tại như cũ.

Lăng Tiêu muốn dùng con của mình để tới an ủi sư phụ, đương nhiên Lăng Lan cũng có ý tiếp nhận phần trách nhiệm này, liền như lúc trước ông bảo Lăng Lan chiếu cố Lam Lạc Phượng.

Đương nhiên Lăng Tiêu chỉ sợ cũng có ý tứ tội luyện Lăng Lan nên mới để Lăng Lan đi tìm Mộc Thủy Thanh. Chỉ là Lăng Tiêu không nghĩ tới Mộc Thủy Thanh vẫn luôn bế quan tại Lăng gia, thậm chí không lâu trước bởi vì

sự kiện Lăng Lan bị ám sát làm Tần quân gia phải quỳ cầu Mộc Thủy Thanh xuất quan để bảo hộ Lăng Lan. Mà Mộc Thủy Thanh nhìn thấy Lăng Lan sau cũng liền quyết định dạy dỗ Lăng Lan.

Không thể không nói vận khí Lăng Lan thật sự quá tốt, được đến lại chẳng mất công phu.

Qua hồi lâu, Mộc Thủy Thanh rốt cuộc bình phục tâm tình, ông nhìn về phía Lăng Lan, trong mắt từ ái càng sâu, hiện tại ở trong mắt ông, Lăng Lan không chỉ là truyền nhân duy nhất của Thần Khống Lưu Phái mà còn là đứa con của người đệ tử ngoan Lăng Tiêu, nhìn thế nào cũng thích.

“Nếu con chỉ còn một bước cuối cùng..... như vậy trước để ta kiểm tra tinh thần lực của con một chút, để ta xem con có thể đủ tư cách học vũ khí chung cực cuối cùng hay không.” Tuy rằng tâm Mộc Thủy Thanh thập phần yêu thương Lăng Lan, bất quá ông đối với việc truyền thụ kỹ năng chung cực cuối cùng vẫn cực kỳ cẩn thận, muốn biết có thể tiếp nhận kỹ năng cuối cùng của Thần Khống Lưu Phái hay không còn phải dựa vào độ mạnh yếu của tinh thần lực, nếu cuối cùng không đạt được yêu cầu thấp nhất thì ông sẽ không dạy.

“Được ~!” Lăng Lan gật gật đầu. Nói xong, cô bắt đầu mở tinh thần lực để nó lan tràn, rất nhanh những vòng tròn tinh thần vô hình bắt đầu hình thành và lan ra khắp nơi chung quanh Lăng Lan, nó càng ngày càng hướng gần về phía Mộc Thủy Thanh, bất quá lúc này đây, Lăng Lan lại đụng phải trở ngại, khi còn cách Mộc Thủy Thanh trên dưới một mét thì Lăng Lan liền cảm giác có một cỗ tinh thần lực cường đại đang đem Mộc Thủy Thanh bao lại, bảo vệ nghiêm mật...

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 185: Ba Năm Sau.....

“Tinh thần đánh sâu vào!” Một dòng tinh thần cường đại đánh sâu vào huyệt Mộc Thủy Thanh công kích, lúc dòng tinh thần đánh sâu này va chạm đến tinh thần thể của đối phương thì chỉ làm tăm chấn bên ngoài đối phương gợn sóng lên một chút sau đó lại biến mất nhanh chóng không sót mảy gì.

Chỉ với một đòn công kích này thì Lăng Lan liền biết tinh thần lực của sư phụ mình tuyệt đối ngưng trọng rắn chắc, tinh thần đánh sâu vào bình thường căn bản không có biện pháp lay động. Quả nhiên liền nghe thấy Mộc Thủy Thanh lắc đầu nói: “Chỉ một một chút lực như vậy thì không thể học kỹ năng thần khổng cuối cùng của phái chúng ta.”

Lăng Lan mày nhăn lại, biết không toàn lực ứng phó là không có biện pháp thông qua khảo hạch, vì thế cô cắn chặt răng, quyết định vận dụng đòn công kích tinh thần cường đại nhất —— tinh thần bạo phá!

Đương nhiên chỉ sợ năng lượng của một đạo tinh thần bạo phá cũng rất khó lay động được Mộc Thủy Thanh, vì thế Lăng Lan trực tiếp lựa chọn thực hiện bốn đạo bạo phá-giới hạn công kích cuối cùng của cô bây giờ.

Bốn đạo bạo phá chính là Lăng Lan đem tinh thần lực của mình chia làm bốn phần bằng nhau sau đó cho bạo phá từng cái, uy lực của mỗi tầng chồng lên nhau làm uy lực bạo phá của tinh thần tăng lên theo cấp bội số, đến lúc đạo tinh thần thứ tư bạo phá thì có thể sinh ra lượng năng lượng

gấp tám lần so với lực bạo phá bình thường của cô. Như vậy có thể thấy được việc chồng các tầng tinh thần bạo phá có uy lực mạnh như thế nào, đây chính là phương thức mà Lăng Lan học được từ việc vận dụng tắc kính, cũng coi như đây chính là chiêu thức mà Lăng Lan tự nghĩ ra để công kích bằng tinh thần.

Lăng Lan thật cẩn thận mà đem tinh thần lực ngưng kết thành bốn phần bằng nhau, dựa theo trình tự trước sau, một tầng chồng một tầng tràn về phía Mộc Thủy Thanh, ngay lúc sắp sửa chạm vào tầng phòng hộ tinh thần thể của Mộc Thủy Thanh thì Lăng Lan quyết đoán: “Bùm! Bùm! Bùm! Bùm!”

Trong không khí, bốn đạo tinh thần lực từng đạo từng đạo nổ mạnh, không gian ở giữa vị trí của hai người từng đạo khí thể vô hình xuất hiện những luồng chấn động kịch liệt, một tầng rồi thêm một tầng. Ngay lúc đạo tinh thần lực cuối cùng nổ mạnh thì... năng lượng của tinh thần bạo phá như hải triều, mãnh liệt lao về phía Mộc Thủy Thanh.

Ngay lúc tinh thần phòng hộ của Mộc Thủy Thanh tiếp xúc tới cổ tinh thần khổng lồ này thì nó liền bị chấn động lực lượng, ông nhin không được sắc mặt hơi đổi, đôi tay đột nhiên vỗ mạnh một tiếng. Nguyên bản lớp phòng hộ đã bị lung lay nay lại được gia cố lại....

“Phanh!” Hai cổ tinh thần lực ở không trung va chạm kịch liệt. Tuy rằng Lăng Lan không nghe được thanh âm va chạm, nhưng trong không khí, tiếng năng lượng cản trở va chạm vào nhau tuyệt đối vượt qua những lần bạo phá tinh thần của cô trước đây.

Lực lượng va chạm cường đại trực tiếp bắn ngược tới trên người Lăng Lan, lực lượng tới quá nhanh cũng quá mạnh làm cô không thể đứng vững thân thể, cả người theo lực này bắn ngược ra sau, trực tiếp té lăn trên mặt đất.

Mà Mộc Thủy Thanh toàn bộ thân thể kịch liệt lay động vài cái, sắc mặt trắng nhợt, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường.

Bất quá, tuy rằng hai người không có chuyện gì, nhưng nơi Mộc Thủy Thanh đứng bị hai cỗ lực lượng va chạm đã hoàn toàn huỷ hoại. Năng lượng cường đại trực tiếp đem tất cả mọi đồ vật trong viện chấn thành mảnh vỡ, ngay cả căn phòng mà Mộc Thủy Thanh ở cũng xuất hiện từng đạo vết rách, có loại cảm giác lung lay sắp đổ, như vậy có thể thấy lực lượng này đáng sợ như thế nào.

Lăng Lan làm động tác cá chép lộn mình liền đứng thẳng lên, thoát nhìn cũng không bị lực bắn ngược này làm bị thương, chỉ là sắc mặt cô thập phần tái nhợt, thoát nhìn bốn đạo tinh thần bạo phá đối với cô có chút cố hết sức.

“Tên nhóc con sao lại là có thể ngoan như vậy” Mộc Thủy Thanh có chút vô ngữ mà nhìn Lăng Lan, đứa trẻ này thật không có nửa điểm tôn sư trọng đạo, vừa lên tới liền cho ông một đòn công kích tinh thần mạnh như vậy. Không những vậy, nó còn hạ ngoan tâm, phải biết rằng tinh thần bạo phá cũng sẽ ảnh hưởng tới người thực hiện thuật này khiến cho người đó cực kỳ thống khổ, không phải ai cũng là người có thể nhẫn nại chịu đựng loại đau đớn đó.

Sắc mặt Lăng Lan tái nhợt mà đứng ở nơi đó, lúc này, trán của cô xuất hiện từng đợt co rút đau đớn, tinh thần bạo phá làm tinh thần lực cô tiêu hao quá nhiều, đã có chút cảm giác như đèn cạn dầu. Bất quá cô vẫn cố nén cảm giác đau đầu kịch liệt cùng với cảm giác muốn ói ghê tởm nói: “Không ngoan với chính mình thì con đã chết ở trong tay người khác rồi.”

Mộc Thủy Thanh nghe vậy trong lòng trùng xuống, ông đương nhiên minh bạch ý tứ trong lời nói Lăng Lan, thành tựu Lăng Tiêu quá cao, điều này cũng làm không ít kẻ ham muốn thành tựu mà tài phú Lăng Tiêu để lại, mà là người thừa kế hợp pháp duy nhất của Lăng Tiêu, sự tồn tại của Lăng

Lan không thể nghi ngờ là làm người khác cảm hận, những kẻ tham lam đều muốn diệt trừ cái gai Lãng Lan này. Không có Lãng Lan, bọn họ liền có thể quang minh chính đại mà đem truyền thừa Lãng Tiêu lưu lại cùng tài phú chiếm giữ. Vì đạt được mục tiêu này, trong tối ngoài sáng bọn họ cũng động tay động chân vô số lần. Quá trình trưởng thành của Lãng Lan tuyệt đối là đầy tinh phong huyết vũ.

“Thực xin lỗi, ta hẳn là sớm một chút tới xem con.....” Mộc Thủy Thanh áy náy.

“Sư phụ, ngài ở Lãng gia chính là bùa hộ mệnh của con.” Lãng Lan lúc này đã minh bạch vì sao khi gia tộc Lãng thị giành quyền kế thừa quân bộ lại lựa chọn trầm mặc mặc kệ chứ không dám nói rõ ngựa xe đường nào, chắc chắn chính là do bọn họ cố kỵ Mộc Thủy Thanh đang tọa trấn ở Lãng gia cho nên không dám làm quá. Cũng bởi vì Mộc Thủy Thanh tồn tại, mẹ của cô Lam Lạc Phượng mới có dũng khí thiết kế gia tộc Lãng thị, đây cũng là nguyên nhân vì sao gia tộc Lãng thị sau khi thua lại ngoan ngoãn rời đi Doha như vậy

Có thể nói, Mộc Thủy Thanh lựa chọn ở Lãng gia bề quan chính là vì muốn bảo vệ hai mẹ con Lam Lạc Phượng và Lãng Lan, để cho những người khác mơ ước tới truyền thừa của Lãng Tiêu không thể không lựa chọn tạm thời thoái nhượng.

“Được! Lãng Tiêu đã có người kế tục rồi! Hiện tại con hãy an ổn mà ôn dưỡng tu luyện tinh thần lực, ba tháng sau, ta sẽ chính thức dạy dỗ con vũ khí chung cực thần không.” Mộc Thủy Thanh lòng tràn đầy vui mừng, tay vỗ vỗ bả vai Lãng Lan nói ra quyết định của mình.

“Cảm ơn sư phụ!” Lãng Lan bái tạ.

Thời gia ba năm trôi qua chỉ như cái búng tay, mùa xuân lại đúng hẹn đi tới hành tinh Doha. Một ngày mùa xuân này, mặt trời còn chưa leo lên cao,

tia nắng chỉ vừa mới lộ ra như những cọng râu nhòn nhọt thì trước cổng của học viện trung tâm, một nhóm năm người thiếu niên mặc đồng phục màu đỏ đã đứng sẵn như đang chờ đợi cái gì.

Một thiếu niên thể hình cường tráng trong đó vẽ mặt khăn trường, thường thường hít sâu mấy hơi để có thể trấn an cảm xúc kích động của mình.

Nguyên bản đội cảnh vệ ở cửa lớn không cho phép đồng quân sinh tự mình ra ngoài nay cũng với nhóm người này nhìn như không thấy, bọn họ chỉ an ổn mà ngồi ở trong phòng trực của chính mình, bưng một ly trà nóng thản nhiên mà uống.

Không phải bọn họ không muốn ra bắt người, cũng không phải bọn họ bị nhóm người kia thu mua, chỉ là đám người kia bọn họ chỉ có thể nhìn từ xa chứ không còn cách nào. Bọn họ đều là học sinh năm mười, là tiểu đội mạnh nhất của học viện đồng quân, mà đội trưởng của bọn họ cũng chính là người mạnh nhất của học viện đồng quân.

Bây giờ cho dù bọn họ muốn bắt những người kia thì cũng đã không có thực lực. Cảnh vệ lắc đầu cười khổ, tiếp tục làm lơ bọn họ.

Học viện đồng quân trung tâm tuy rằng có rất nhiều quy cũ áp lên học sinh của mình nhưng chỉ cần bạn đủ mạnh, quy cũ cũng chỉ như tờ giấy trắng, bạn muốn vẽ gì lên đó cũng được. Đây chính là nguyên nhân mà nhóm cảnh vệ bỏ mặc những người kia, nếu muốn đem nhóm thiếu niên kia bắt hết thì trừ phi vận dụng tiểu đội hộ vệ của học viện đồng quân, nếu không, thật sự không có biện pháp để bắt bọn họ.

Ở bên cạnh người thiếu niên đang khăn trường, một học sinh mặc đồng phục màu hồng ngồi bên cạnh thản thái lại hoàn toàn bất động, cậu ta lười biếng dựa nghiêng trên trên tường, mặt bất đắc dĩ nói: “Đội trưởng, đến sớm như vậy còn không phải là vì hôm nay Lan lão Đại trở về thi sao?” Nói

xong, cậu ta ngáp một cái thật lớn, tựa hồ còn chưa tỉnh ngủ, khóe mắt thậm chí còn dính chút ghèn.

Thiếu niên khẩn trương còn không trả lời thì người thiếu niên có dung mạo mỹ lệ quyên tú, khí chất thiên văn nhược, ngây ngô mà trầm tĩnh đứng ở bên người trực tiếp cốc xuống đầu người đang nói, giọng nói cậu ta lạnh lùng: “Nghênh đón lão Đại trở về là chuyện đại sự. Cậu lải nhải dài dòng làm cái gì?”

Thiếu niên lười biếng xuy nha nhếch miệng dùng sức xoa xoa đầu bị đánh đau, nguyên bản đang buồn ngủ cũng biến mất không còn, cậu bất mãn nói: “Lạc Lãng, cậu có thể để ý hình tượng của mình một chút hay không? Đừng thô lỗ như vậy không được à? Rõ ràng là bộ dạng con gái, sao lại ác độc mà đánh lên người ta như vậy....”

“Cậu nói cái gì?” Lạc Lãng tức giận, cậu nhất thống hận có người nói cậu giống nữ hài tử, từ tiến vào thiếu niên phát dục kỳ, so sánh với mặt khác đồng bọn lớn lên tục tăng cường tráng, tràn ngập nam nhi khí, cậu liền lớn lên thiên quyên tú văn nhược, trừ bỏ thân cao cao một chút, mặt khác liền cùng cậu em gái cùng mẹ Lạc Triều một cái dạng. Các bạn nhỏ từng mỉm cười nói, Lạc Lãng mặc vào nữ trang giả trang Lạc Triều ngồi. Tuyệt đối không ai có thể xuyên qua.

Lười nhác thiếu niên căn bản không sợ Lạc Lãng tức giận, tay cậu đột nhiên đặt trước ngực làm bộ tổn thương, khuôn mặt lộ vẻ then thùng, hơi dậm chân ngây thơ nói: “Ai nha, tớ là vương tử mỹ lệ Lạc Lãng. Chiều nay có thể mời cậu cùng uống trà có được hay không?” Nói xong cậu ta còn liều mạng mà chớp mắt vút mị nhãn, hoàn toàn diễn lại cảnh Lạc Lãng bị một nữ sinh cường tráng trong trường mời đi vào hai năm trước, trở thành trò cười cho tiểu đội bọn họ.

“Tạ Nghi, cậu tìm chết!” Lạc Lãng thật sự tức giận, mặt đẹp đỏ bừng, nhưng loại giận tái này lại làm cho Lạc Lãng tăng thêm mấy phần tư sắc.

Tính tình Lạc Lãng từ nhỏ liền không thể nào tốt, thích dùng nắm đấm để nói chuyện cho nên mới có thể cùng Tề Long không đánh không quen nhau. Hiện tại nghe Tạ Nghi trêu đùa, cậu liền trực tiếp nâng tay lên đánh về phía Tạ Nghi, chuẩn bị hung hăng mà đánh cậu ta một trận.

Thực lực của Tạ Nghi và Lạc Lãng tương đương, hai người ở cổng lớn bắt đầu tay đấm chân đá, đánh vui vẻ vô cùng, làm cho nhóm cảnh vệ ngồi ở trong lầu quan sát nhìn không được da mặt nhẹ dẹt..... Họ chỉ có hy vọng hai tên gia hỏa này đánh cẩn thận một chút, đừng làm hư cửa và hàng rào bảo vệ là được rồi.

“Được rồi, đều dừng tay cho tớ!” Người thiếu niên sắc mặt lạnh lùng tuần tiễu bên cạnh, chính là Hàn Kế Quân lên tiếng. Cậu cũng nhận thấy tâm tư đội trưởng Tề Long nhà mình toàn không ở nơi này, muốn dựa vào cậu ta để dừng trận đấu giữa hai người này chắc chắn là không được, cậu chỉ có thể mở lời ngăn lại. Cậu thật sự không thể làm ngơ được cái cảm giác vô cùng oán niệm từ đằng sau bắn tới.

Có lẽ tất cả các đội viên của tiểu đội đều tin phục quân sư Hàn Kế Quân này nên khi nghe Hàn Kế Quân ra tiếng ngăn lại, hai người liền dừng quyền cước. Lạc Lãng ngạo kiều mà hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi không hề để ý tới đối phương. Tạ Nghi làm động tác không sao cả mà nhéo mũi mình, sau đó lười nhác mà đem hai tay cắm vào trong túi đi trở về vị trí cũ.

Phía sau Tề Long chính là người có khí chất ôn hòa nhất, Lâm Trung Khanh, nhìn Tạ Nghi trở về liền cười nói: “Tạ Nghi, kỳ thật tớ sớm một chút cũng không tồi, chúng ta có thể thưởng thức cảnh mặt trời mọc một chút, giống như thật lâu rồi không được thấy mặt trời mọc!” Ba năm nay, tiểu đội bọn họ vì hoàn thành mục tiêu Lan lão Đại quy định căn bản không dám đi ra ngoài chơi, đem toàn bộ thời gian đều đặt trong việc học tập điều khiển cơ giáp, may mà không lâu trước bọn họ đều hoàn thành mục tiêu của mình, cuối cùng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Nguyên lai, nhóm năm người đang ngây ngốc ở trước cửa này chính là Tề Long, Hàn Kế Quân, Lạc Lãng, Lâm Trung Khanh cùng với người mới gia nhập vào tiểu đội ở ba năm trước sau trận đấu đại giới, Tạ Nghị. Hôm nay là ngày tất cả các đồng quân sinh ghi danh và tham dự khảo hạch vào trường đại học quân đội, mà Lan lão Đại của bọn họ, cách xa ba năm cũng sẽ lần đầu trở về trong thời gian này để tham gia khảo hạch cuối cùng của trường học

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 186: Lăng Lan Trở Về!

Lâm Trung Khanh nói lời này làm Tạ Nghi nhin không được bữu môi: “Thật không hiểu các cậu, ba năm này liều mạng luyện tập điều khiến cơ giáp như vậy, tới độ mất ăn mất ngủ..... Chẳng lẽ chỉ thị Lăng Lan lão Đại thật sự quan trọng như vậy?”

Thời điểm Tạ Nghi gia nhập tiểu đội thì Lăng Lan đã tạm nghỉ học rồi đi, cậu cũng không rõ địa vị của Lăng Lan cao tới mức nào trong lòng tiểu đội, cũng không thể lý giải vì sao mục tiêu mà Lăng Lan quy định lại khiến cho mọi người trong tiểu đội, kể cả đội trưởng Tề Long, nỗ lực như vậy. Loại rèn luyện mang tính chất ngược đãi chính mình này người bình thường căn bản không có biện pháp kiên trì, nhưng bọn họ Tề Long vẫn kiên trì, hơn nữa một lần kiên trì chính là ba năm. Phảng phất giống như bọn họ dừng lại lại một chút liền sẽ bị mãnh thú phía sau truy đuổi cắn nuốt.

Đương nhiên, Tạ Nghi trong ba năm này quả thực bị thảm, các đồng đội giống như được lên dây cót, điên cuồng mà rèn luyện, lượng luyện tập của bọn họ cũng khiến cho những người khác giận sôi người. Tuy rằng không có người cường bách cậu rèn luyện nhưng khi nhìn thấy các đội viên bên cạnh đều khổ luyện, tự cậu cũng cảm thấy áp lực không dám không luyện tập....

Tóm lại, ba năm này, Tạ Nghi cảm giác mỗi ngày chính mình như sinh hoạt ở trong địa ngục, trước đây cũng từng hối hận vì sao thời niên thiếu

mình lại vô tri, cứ như vậy ngây ngốc mà lừa nhập đội..... Nhưng Tạ Nghi cũng không muốn bị các đội viên bỏ lại phía sau cho nên cậu cũng duy trì xuống dưới, khiến cậu có được thành tích mà trước đây mình chưa từng nghĩ tới.

Tạ Nghi hỏi chuyện làm Lâm Trung Khanh lâm vào hồi ức, cậu ý cười càng sâu, sau đó đối với Tạ Nghi nặng nề mà gật đầu nói: “Không sai, tuy rằng tiểu đội chúng tớ trên danh nghĩa có đội trưởng là Tề Long, nhưng đội trưởng thật sự, linh hồn của chúng tớ là Lan lão Đại.” Cậu nhắc nhở nói, “Tạ Nghi, cậu phải nhớ kỹ điểm này, tuy rằng chúng tớ đều nhận cậu, nhưng chỉ cần có một ngày cậu không được Lan lão Đại tán thành, cậu liền vĩnh viễn không trở thành đội viên chân chính của tiểu đội, thuộc về tiểu đội chúng tớ.”

Tạ Nghi nghe vậy tức khắc suy sụp hạ mặt: “Nguyên lai tớ còn phải trải qua cửa của Lan lão Đại sao?” Ba năm cùng đồng bọn nỗ lực phấn đấu, Tạ Nghi đã sớm đem chính mình trở thành tiểu đội của đội viên.

Lạc Lãng nghe xong lại hừ lạnh một lần nữa kiêu ngạo mà nói: “Đó là tất nhiên. Tạ Nghi. Cậu cần phải cẩn thận một chút, đừng luôn cợt nhả, Lan lão Đại không dễ lừa gạt như chúng tớ đâu.” Lạc Lãng không quên dẫm Tạ Nghi một chân.

“Lạc Lãng, cậu và Lan lão Đại tiếp xúc lâu như vậy, nhất định biết Lan lão Đại yêu thích cái gì, nói cho tớ biết đi.....” Tạ Nghi giống như quên trận đánh vừa rồi giữa mình và Lạc Lãng, không ngừng quẩn lầy Lạc Lãng muốn moi được chút tư liệu về Lãng Lan trong miệng cậu ta.

“Lan lão Đại là người công chính, đừng nghĩ đầu cơ trục lợi.....” Lạc Lãng tuy rằng lời nói vẫn lạnh nhạt như cũ, nhưng khẩu khí rõ ràng hòa hoãn một ít.

“Không có, tuyệt đối không có. Tớ như thế nào lại vô lại như vậy chứ. Tớ không phải chỉ muốn hiểu nhiều hơn về Lan lão Đại sao. Lạc Lãng a, anh hem tốt của tớ, vừa rồi là anh đây không đúng, đừng nóng giận. Hiện tại anh đây gặp nạn, cậu đến giúp anh một phen đi.....” Tạ Nghị là người nào chứ, một cái nhân tinh, cảm giác được thái độ Lạc Lãng hòa hoãn lập tức cầm côn đánh xà, vẻ mặt đưa đám, lại chấp tay thi lễ xin khoan dung, da mặt dầy làm ba người khác ghé mắt, nhìn không được lặng yên tránh ra vài bước, làm bộ không quen biết cái người mặt dày vô sỉ này.

“Hừ, hiện tại là anh em? Vừa rồi nói tớ cái gì?” Khóe miệng Lạc Lãng lộ ra nụ cười thẳng lợi. Vẻ kiêu ngạo đó khiến ba người khác lại tránh xa ra một chút. Trời! Hai người này đúng là một đôi kỳ ba, tính tình thì nóng nảy, nói đánh là đánh thật ngoan và ác liệt, nhưng lúc cần tốt lại tốt đến mức có thể mặc chung một cái quần.

Quả nhiên, dưới viên đạn bọc đường của Tạ Nghị, Lạc Lãng hoàn toàn tan rã, bắt đầu kể cho Tạ Nghị tính cách cũng như cách ứng xử làm người của Lãng Lan. Bất quá, những lời nói của cậu khiến cho vẻ mặt ba người bên cạnh mất không chế mà giật giật..... Cái người Lan lão Đại trong miệng Lạc Lãng thật là lão Đại của bọn họ sao? Vì sao bọn họ không thể liên hệ chút gì với lão Đại trong tưởng tượng của bọn họ vậy?

Ngày dần dần sáng, đang lúc mấy người chờ có chút nóng lòng thì Tề Long đột nhiên mở miệng nói: “Giống như tới.....”

Mấy người không hẹn mà cùng nhìn về phía Tề Long, Hàn Kế Quân nhướn mày nói: “Thú thấy?” Thiên phú thú thấy của Tề Long rất mạnh, cậu luôn là người cảm giác ra những biến đổi chung quanh trước mọi người.

Tề Long gật đầu tỏ vẻ Hàn Kế Quân nói không sai, đúng là thiên phú thú thấy của cậu cảm ứng được trong không khí có sự chấn động làm cậu phán đó có một đoàn xư cực lớn đang tới gần. Mà hôm nay là ngày năm mươi

tham gia khảo hạch trong học viện, người duy nhất có thể tới đây chỉ có thể là Lan lão Đại.

Mười phút sau, cuối chân trời trên không trung, một đội ngũ máy bay khổng lồ đang chậm rãi bay tới nơi này. Đi đầu đội ngũ đó là hai cơ giáp mini, trên ngực có hình một con phượng hoàng đỏ đang ngửa mặt lên trời bay lượn, bởi vì đây là đồ đẳng của gia tộc nên xung quanh con phượng hoàng đó có một vòng tròn màu đen.

Màu sắc của vòng tròn bên ngoài đồ đẳng đại biểu cho cấp bậc của tộc. Gia tộc được chia làm nhiều cấp bậc, đứng đầu là cấp cao nhất, tới cấp một, cấp hai..... từ đây đến cấp bảy, có tổng cộng tám cấp. Màu vàng là cấp bậc cao nhất, chỉ dành cho gia tộc cực kỳ hùng mạnh hoặc là những thế gia có từ thời xưa đến bây giờ sử dụng, hiện nay, trong Liên Bang chỉ có hai gia tộc có thể sử dụng màu này là Lý gia và Diệp gia.

Cấp một có bốn đại gia tộc, lấy màu tím làm màu đại biểu, phân biệt gồm gia tộc lánh đời Quan Đông Mục Tề, cổ võ Bắc Đường, thần cơ Gia Cát và Chu thị trăm hành.

Mà gia tộc cấp hai thì có rất nhiều, màu sắc đặc trưng là màu trắng, gia tộc cấp ba có màu cam, cấp bốn màu đỏ, cấp năm màu lam, cấp sáu màu xanh biếc, cấp bảy-cấp thấp nhất- màu đen. Cấp bảy là để chỉ những tiểu gia tộc thấp kém, có hồ khắp Liên Bang đều bị cấp bảy này bao trùm toàn bộ, giống như những gia đình có chiến đội hộ vệ riêng cũng thuộc loại này, chỉ được sử dụng màu đen.

Nếu Lăng gia không thoát ly gia tộc Lăng thị thì có thể sử dụng màu đỏ của gia tộc cấp bốn....Nguyên bản Lăng gia cũng không thay đổi đồ đẳng của cơ giáp, vẫn sử dụng vòng tròn màu đỏ bên ngoài đồ đẳng gia tộc như cũ, bởi vì Hỏa phượng hoàng là màu đỏ, lại thêm phía dưới nó còn có hình ngọn lửa đang hùng hực thiêu đốt khiến nhiều người bỏ qua vòng tròn màu đỏ bên ngoài, cho rằng đó cũng là một phần của ngọn lửa cho nên rất nhiều

người khi nhìn thấy đồ đẳng này lần đầu tiên liền liên tưởng ngay tới hình ảnh Hỏa phượng hoàng trùng sinh từ biển lửa....

Bất quá, sau năm Lăng Lan mười ba tuổi trở về Lăng gia thì đồ đẳng này liền biến mất. Mấy người Lam Lạc Phượng, Lăng Tần cảm thấy đây là thời điểm đem Lăng gia giao cho Lăng Lan, một khi chính thức đổi gia chủ thì đồ đẳng cũng dựa theo địa vị của gia chủ mới mà thay đổi đồ đẳng mới, mà bởi vì Lăng gian đã rời khỏi gia tộc Lăng thị nên liền không có tư cách sử dụng màu đỏ của gia tộc cấp bốn, hơn nữa gia chủ Lăng gia lúc tiếp nhận gia tộc cũng chưa lập được chiến công hay có được địa vị xã hội gì nên chỉ có thể sử dụng màu của cấp bậc thấp nhất, màu đen.

Tề Long nhìn thấy đồ đẳng này tức khắc hưng phấn lên: “Thật là lão Đại!”

Theo sát phía sau cơ giáp là ba chiếc xe huyền phù màu đen xếp thành hàng dọc, phía sau ba chiếc xe là thêm hai cơ giáp mini nữa, chỉ cần nhìn trận hình này cũng có thể biết chúng nó đang bảo vệ chiếc xe đang đứng ở giữa kia. Ánh mắt bọn Tề Long đồng thời nhìn về phía chiếc xe đang đi ở giữa kia. Đặc biệt là Tề Long, càng khẩn trương mà xiết chặt năm tay, cậu cảm giác được lòng bàn tay chính mình tựa hồ có chút ẩm ướt.

Đoàn xe trên không trung có tốc độ không quá nhanh, thậm chí là thông thả, cảm giác tựa hồ đang chờ đợi cái gì. Đáp án rất nhanh công bố, trong học viện đột nhiên vang lên tiếng gầm rú của động lực cơ giáp, một đội cơ giáp từ trong học viện nhanh chóng bay ra, nghênh hướng về phía đoàn xe bay kia. Nếu là xe huyền phù đơn thuần thì chiến đội cơ giáp sẽ không dễ ỷ tới, bất quá ở đây lại có nhiều ra bốn giá cơ giáp mini, bọn họ cũng không dám thả lỏng cảnh giác.

Tựa hồ nhận được thông báo từ chiến đội cơ giáp cho phép bay vào, đoàn xe bay dưới sự giám sát của chiến đội gia tăng tốc độ tiến vào cửa của học viện. Lúc sắp tới nơi, bốn cơ giáp bỗng nhiên phân thành bốn hướng

rồi dừng hẳn trên không trung làm động tác phòng ngự, sau đó, một chiếc xe bắt đầu đáp xuống, rồi dừng hẳn ngay trước cầu thang của học viện, cách cửa học viện không tới mười mét.

Năm người Tề Long vừa định tới gần thì một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt ập vào trong lòng bọn họ, khi bọn họ muốn tới gần thì hai cơ giáp mini cơ hồ đồng thời giơ súng ánh sáng trên tay lên nhắm về phía họ, giống như chỉ cần bọn họ nhích thêm một chút nữa thì những tia sáng vô hình sẽ ngay lập tức được bắn tới.

“Lăng Vũ, bọn họ là bạn của tôi!” Một giọng nói thanh lãnh từ trong xe huyền phù truyền ra, sau đó, hai cơ giáp mini lập tức thả lỏng, thu hồi súng của bọn họ.

“Thật là lão Đại!” Giọng nói quen thuộc làm mấy người Tề Long tức khắc nhảy nhót, quả nhiên lão Đại của bọn họ đã trở lại.

Cửa của xe rốt cuộc bị mở ra, một người thiếu niên mặc đồng phục màu đỏ cúi người từ bên trong bước ra. Đôi quân ủng màu đen, tiếng bộp bộp hữu lực mà bước trên nền đất kiên cố, người đó đứng thẳng người, ngẩng đầu nhìn về phía đám người Tề Long.

Tề Long mấy người chỉ cảm thấy một đạo hữu lực tầm mắt quét về phía bọn họ, làm cho bọn họ không tự chủ được mà ưỡn ngực thu bụng, đứng thẳng thân thể.

Lúc này, trên khuôn mặt lạnh lẽo của người kia bỗng nhẹ nhàng mà từ từ hiện lên một nụ cười đậm đến mức không thể gọi là cười: “Các đồng bọn, tớ đã trở về!”

“Lão Đại.....” mấy người Tề Long kích động mà nhào tới. Tề Long tốc độ nhanh nhất trở thành người đầu tiên dành quyền ôm chặt Lăng Lan, hai mắt cậu đỏ đậm, giọng nói mang chút ghen nói: “Lão Đại, tớ chờ cậu đã lâu.”

Ba năm, ba năm cậu liều mạng luyện tập chính là vì một ngày có thể chân chính đứng ở bên cạnh Lan lão đại, trở thành một người anh em vào sinh ra tử, trở thành một người có thể sát cánh bên nhau, mà bây giờ, cậu đã chờ được.

Lăng Lan nhẹ nhàng mà vỗ vỗ phía sau lưng Tề Long nói: “Ân, tớ biết, cho nên tớ tới.”

Tề Long cố nén trong lòng kích động, lưu luyến không rời mà buông ra Lăng Lan, còn chưa nói lời nói đã bị Lạc Lăng bên cạnh đẩy ra, Lạc Lăng ôm chặt Lăng Lan, hết sức mà ở trên người Lăng Lan cọ cọ như là tìm kiếm an ủi: “Lan lão Đại, tớ nhớ cậu muốn chết.”

Động tác này của Lạc Lăng làm cái trán Lăng Lan trực tiếp hắc tuyến, này, đây là ai vậy? Khi nào tiểu đội lại thu con gái chứ? Cô chậm rãi đem Lạc Lăng đánh trên người đẩy ra, cẩn thận phân biệt liếc mắt một cái sau mới sực tỉnh thất thanh hỏi: “Lạc Lăng? Sao cậu lại trưởng thành như vậy chứ???”

Thằng nhóc Lạc Lăng này sao càng lớn càng giống con gái hơn cả cô chứ, ông trời có còn thiên lý không đây?? Sự thật tàn khốc đã đã kích vào tâm linh yếu ớt của Lăng Lan một đòn thật sâu, cô trong lòng rỗng giập: Nha, chị mới là nữ có biết không????

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 187: Vị Trí?

Khuôn mặt Lạc Lăng vì câu hỏi của Lăng Lan mà đỏ lên, nếu là người khác hỏi như vậy cậu nhất định sẽ giơ nắm tay đánh người kia một trận, nhưng Lăng Lan là Lan lão Đại mà cậu sùng bái nhất kính yêu nhất a, hơn nữa cũng đánh không lại.....

Không biết nên làm cái gì bây giờ, Lạc Lăng chỉ có thể vô thố mà đứng ở nơi đó, thần sắc mờ mịt thế nhưng làm tăng thêm mấy phần nhu nhược khiến cho người ta càng thêm muốn yêu thương, điều này cũng làm cho lòng của Lăng Lan khóc thét dữ dội: Hu huh u..... thằng nhóc này tồn tại chính là để kích thích cô, cứ như vậy thì làm sao cô sống đây....

Câu hỏi của Lăng Lan làm Tạ Nghi đang đứng một bên nhìn không được phụt một tiếng bật cười, rốt cuộc tìm được đề thể tội để mình phát tiết, Lạc Lăng điên cuồng hét lên một tiếng, đột nhiên đánh về phía Tạ Nghi, đại chiến lại một lần nữa mở ra.

Bất quá lúc này đã không có người nguyện ý đi để ý tới hai người bọn họ, ngay cả Hàn Kế Quân luôn nhất quán áp chế bọn họ lúc này cũng không có tâm tư đi quản.

“Lan lão Đại, đã lâu không gặp!” Cố nén kích động, Hàn Kế Quân chuyên chú mà nhìn Lăng Lan trước mắt, tuy rằng không giống những người khác luống cuống như vậy, nhưng trên mặt nguyên bản biểu tình nghiêm túc đã không còn, để lộ ra tất cả đều là kinh hi.

Lăng Lan đột nhiên ôm chặt Hàn Kế Quân, dùng sức mà vỗ vỗ phía sau lưng cậu nói: “Kế quân, ba năm này cậu vất vả.”

Tề Long có thể ổn chiếm vị trí tiểu đội mạnh nhất của học viện tuyệt đối không thể thiếu công lao bày mưu tính kế của Hàn Kế Quân. Phải biết rằng tiểu đội Võ Cảnh và tiểu đội Lý Anh Kiệt đều là tiểu đội siêu cường, đối với vị trí tiểu đội mạnh nhất của đội Tề Long vẫn luôn như hổ rình mồi.

Trên thực tế thực lực hai tiểu đội kia cũng không kém bao nhiêu so với tiểu đội của Tề Long, thậm chí có thể nói thực lực của bọn họ còn mạnh hơn tiểu đội Tề Long một bậc, bởi vì hai tiểu đội kia có đủ quân số, nhưng tiểu đội của Tề Long lại bởi vì thiếu Lăng Lan nên vẫn luôn chỉ có năm người ứng chiến. Vốn là người sinh ra đã yếu ớt và là người kém nhất trong tiểu đội, Hàn Kế Quân tuy không thể lập được công lao chiến tích gì trên các cuộc chiến đấu, nhưng nói về phần hao tổn tâm cơ thì nếu không có Hàn Kế Quân, cho dù Tề Long có mạnh đến mức nào cũng khó có thể chặn được sự khiêu khích từ hai tiểu đội kia.

Ý tứ trong lời nói của Lăng Lan thiếu chút nữa làm Hàn Kế Quân kích động mà chảy nước mắt. Ba năm này, tất cả những cố gắng của cậu Lăng Lan đều biết hết thấy, chỉ như vậy thôi cũng được rồi. Giờ phút này, cậu rút cuộc lĩnh ngộ thâm ý của câu nói: “Kẻ sĩ vì người thương thức mình mà chết”, cậu có lão Đại như Lăng Lan chính là may mắn của cậu.

Lăng Lan buông Hàn Kế Quân ra, tầm mắt chuyển qua đến trên người Lâm Trung Khanh, cô đi ra phía trước, hơi hơi dùng bả vai đẩy đối phương, loại động tác giữa những người bạn tốt này khiến trong lòng Lâm Trung Khanh kinh hỉ một mảnh, chẳng lẽ điều này tỏ vẻ Lan lão Đại thiết tình tiếp nhận cậu, đem cậu trở thành người cũng giống với bọn Tề Long, anh em cùng chung chính tuyến? Cậu nhin không được kích động nói: “Lan lão Đại.....”

“Ừm!” khoe miệng Lăng Lan lộ ra ý cười cực đậm. Nhưng, Lâm Trung Khanh vẫn thấy được. Nó nói cho Lâm Trung Khanh, cậu nghĩ không sai.

Lăng Lan cùng Tề Long, Hàn Kế Quân, Lâm Trung Khanh giao lưu một chút, sau đó nhìn về phía hai người đang đánh nhau một bên, Lăng Lan tò mò hỏi: “Người kia chính là Tạ Nghị?” Lăng Lan nhớ rõ trước khi cô rời đi học viện Tề Long từng nói qua muốn thu một người bạn học gọi là Tạ Nghị nhập đội, mà người kia đúng là người vẫn luôn ẩn dấu trong ban hai mà cô vô tình phát hiện trong trận đấu đại giới.

Tề Long gật đầu nói: “Đúng vậy, cậu ta không tồi, nguyện ý cùng chúng tớ khổ luyện, thiếu chút nữa là có thể cùng chúng tớ tiến vào cấp bậc cơ giáp sĩ cao cấp.”

Ánh mắt Lăng Lan lóe lóe: “Thoạt nhìn, các cậu ở chung không tồi.”

“Ừ, cậu ta có da mặt quá dày, cái gì đều làm được, chúng tớ đều khiêng đỡ nổi.” Lâm Trung Khanh cười khổ nói. Cậu luôn cho rằng chính mình đã có thể gặp biến mà không kinh, da mặt dày không biết xấu hổ, không nghĩ tới gặp phải Tạ Nghị này, nếu cùng cậu ta so thì Trung Khanh tự nhận mình chỉ mới là một đứa trẻ nhí đồng, những hành động của Tạ Nghị mới được gọi là da mặt dày chân chính, vô sỉ tới vô hạn cuối cùng.

Lâm Trung Khanh nói cũng đều được Tề Long và Hàn Kế Quân đồng tình, bọn họ nhất trí cho rằng, thằng nhóc Tạ Nghị này vô luận đem đặt ở hư cảnh nào cũng có thể kiên cường mà sống sót.....

Lăng Lan nghe lời bình luận của mấy người Tề Long đối với Tạ Nghị thì như suy tư gì mà liếc mắt nhìn Tạ Nghị một cái, có lẽ cậu ta có thể điền vào chỗ bị thiếu không tiêu đội của Tề Long, nhưng mà trước hết cậu ta cần biết mình có thể làm gì đã?

Lăng Lan lại hỏi: “Bọn họ đây là muốn đánh tới khi nào?”

“Đánh tới Lạc Lãng một mới thôi.” Lâm Trung Khanh cười nói, bọn họ cũng đều biết, chân chính muốn đánh người là Lạc Lãng, Tạ Nghị chỉ là bị động chống đỡ, cho nên lúc Lạc Lãng không nghĩ đánh, trận đấu này cũng liền kết thúc.

“Vậy không cần lo cho bọn họ.” Lãng Lan nói xong liền trực tiếp đi về phía cầu thang nơi cửa học viện. Lúc cô ra khỏi nhà thì đã tính toán thời gian xong hết cả, cô không hy vọng vì đến trễ mà ảnh hưởng đến khảo hạch cuối cùng của mình. Tuy rằng cô không muốn tiến vào trường quân đội đệ nhất, nhưng điều đó không có nghĩa là cô không muốn học ở trường khác.

Nhìn Lãng Lan đã hành động, ba người Tề Long, Hàn Kế Quân, Lâm Trung Khanh quyết đoán vứt bỏ hai người đang đánh nhau để đi theo Lãng Lan đi vào học viện.

Vẫn luôn chú ý hành động của Lãng Lan, Tạ Nghị nhìn thấy Lãng Lan đã đi vào cửa lớn thì vội hô: “Lạc Lãng, Lãng Lan lão Đại tiến vào học viện.”

“A.....” Đang ra sức đánh nhau nên Lạc Lãng thực chuyên chú, căn bản không chú ý điểm này, cậu nhanh chóng dừng lại quyền cước, nhìn thấy mấy người Lãng Lan đi vào cửa lớn của học viện thì vội hô: “Lão Đại, từ từ, đợi tớ!” rồi cũng nôn nóng mà chạy vào học viện, đem người đang đánh cùng cậu Tạ Nghị trực tiếp ném một bên.

“Thật không có lương tâm!” Tạ Nghị buồn bực trả lời. Nếu không phải cậu không đành lòng nhìn Lạc Lãng không thể xuống đài thì cậu cũng sẽ không cười ra tiếng kia để cho cậu ta bậc thang. Đương nhiên, lúc cậu cười ra tiếng cũng còn một nguyên nhân nữa, đó chính là khi mấy người kia nhìn thấy Lãng Lan, biểu lộ cảm tình kia khiến cho cậu có cảm giác mình đang bị bài xích ra bên ngoài, điều này làm cho cậu không được thoải mái cho nên mượn cơ hội chê cười Lạc Lãng, nương theo trận chiến với Lạc Lãng để tìm lại cảm giác mình tồn tại, bài trừ cảm xúc khó chịu trong lòng.

“Cần phải được Lăng Lan lão Đại tán thành sao? Thật là phiền toái.....”
Tạ Nghị cau mày, không nhanh không chậm mà đi theo Lạc Lăng đi vào cửa lớn học viện.

Bất quá, cậu cũng không hy vọng lại bị bọn họ bài xích bên ngoài! Tạ Nghị phát hiện chính mình thực chán ghét điểm này.

Lạc Lăng cùng Tạ Nghị rất nhanh đuổi theo bốn người Lăng Lan, sáu người chậm rãi đi đến trạm huyền phù xe cách chỗ bọn họ gần nhất, chuẩn bị ngồi xe để đến chỗ trung tâm của học viện.

Chính lúc chờ đợi, Tạ Nghị nghĩ nghĩ liền đi tới trước mặt Lăng Lan, cậu nghiêm túc nói: “Lăng Lan lão Đại, tớ gọi là Tạ Nghị, đội trưởng Tề Long bọn họ nói chỉ có được sự tán thành của cậu thì tớ mới xem như là đội viên chân chính của tiểu đội..... Tớ hy vọng lão Đại có thể tán thành tớ.”

Lăng Lan lạnh lùng mà liếc mắt nhìn Tạ Nghị một cái, một cái liếc mắt này làm Tạ Nghị cảm giác như bị một cơn gió lạnh lẽo đập vào người, giống như bị nhìn thấu tất cả mọi thứ trong lòng. Nguyên bản tự tin vào chính mình, không hiểu sao cậu đột nhiên có chút hoài nghi, cậu thật sự có thể được Lăng Lan tán thành sao?

Cậu không biết chính mình đợi bao lâu, có lẽ chỉ là một giây, có lẽ có ba bốn mươi giây, Lăng Lan rốt cuộc mở miệng: “Dựa vào cái gì muốn tớ tán thành cậu?”

Tạ Nghị chần chẫn tinh thần trả lời: “Tớ sẽ không kéo chân sau của tiểu đội.”

“Người không kéo chân sau của tiểu đội nhiều cô cùng, không thiếu người như cậu.” Lăng Lan nhàn nhạt mà trả lời.

Tạ Nghị bị Lăng Lan nói làm đả kích, nha, chẳng lẽ không biết là cậu đang khiêm tốn sao? Chẳng lẽ muốn cậu nói: thực ra, cậu một có thể đánh,

hai thực lực chuẩn cmnr tích sao? Tạ Nghị sắc mặt có chút xấu hổ. Bất quá giờ phút này lại lần nữa thể hiện ra da mặt dày siêu cấp Tạ Nghị y, cậu lại lần nữa khôi phục bình thường, cười nói: “Đương nhiên tớ còn có thể đánh.”

“Gia nhập tiểu đội chúng tớ, yêu cầu cơ bản nhất chính là có thể đánh.”

Tạ Nghị lại lần nữa bị lời nói không lưu tình chút nào của Lăng Lan cấp sắc tới hòng, cậu rốt cuộc cảm giác được Lăng Lan lão Đại trong truyền thuyết quả nhiên khó đối phó, dầu muối cũng không ăn, cân nhắc không chừng, biểu tình lạnh lùng, ngôn ngữ bình đạm làm cậu không biết nên đi phương hướng nào sử lực.

Tạ Nghị chỉ có cười khổ trầm mặc. Lúc này đây xem như cậu sát vũ mà về, thất bại mà trở về.

Lúc này, xe huyền phù bay tới, Lăng Lan là người đầu tiên lên xe, theo sát phía sau là Tề Long và Hàn Kế Quân, mà Lâm Trung Khanh, Lạc Lăng cùng với Tạ Nghị chuẩn bị lên chiếc xe tiếp sau.

Lúc Hàn Kế Quân vừa mới bước lên xe còn chưa đóng cửa thì Lăng Lan đột nhiên quay đầu nhìn Tạ Nghị nói: “Tạ Nghị, cậu cảm thấy cậu tồn tại trong tiểu đội có thể cho tiểu đội mang đến cái gì? Chờ cậu trả lời ra vấn đề này, tớ sẽ cho cậu một cái đáp án chính xác!”

Vừa dứt lời, Hàn Kế Quân đã đóng cửa xe, trên quang não của xe đưa vào địa điểm mà bọn họ muốn tới, xe huyền phù giống như máy bay mà bay lên không rồi nhanh chóng biến mất bóng dáng.

Lăng Lan nói làm Tạ Nghị ngẩn người, cậu cho rằng hôm nay Lăng Lan sẽ không trực tiếp cho cậu đáp án, mà cậu cũng đã chuẩn bị làm đấu tranh trường kỳ. Không nghĩ tới Lăng Lan sẽ đột nhiên hỏi cái vấn đề này làm cậu ngốc lảng rất nhiều, cũng có chút mê mang. Bởi vì cậu thật sự chưa từng nghĩ tới mình sẽ mang đến cái gì cho tiểu đội.

“Tạ Nghị, cậu ngậy ngốc làm gì, nhanh lên lên xe!” Giọng nói bất mãn của Lạc Lãng từ bên cạnh truyền tới, Tạ Nghị lúc này mới phục hồi tinh thần, nhìn Lâm Trung Khanh và Lạc Lãng đã ngồi trên xe huyền phù chỉ còn chờ cậu lên xe thì vội vàng đi qua, đóng cửa xe lại.

Xe huyền phù nhanh chóng bay về phía mục, mà trong lòng Tạ Nghị, lại bị vấn đề của Lăng Lan chiếm cứ toàn bộ suy nghĩ: “Cậu cảm thấy, cậu tồn tại có thể mang đến cái gì cho tiểu đội?”

Đúng vậy, mình có thể mang đến cái gì cho tiểu đội chứ? Thực lực? Mình so ra còn kém Tề Long, cùng Lạc Lãng cũng hơi có chút không kịp, chỉ là so Lâm Trung Khanh và Hàn Kế Quân thì mạnh hơn một chút. Nhưng thân phận Hàn Kế Quân là quân sư tiểu đội, như vậy vũ lực cũng không phải chủ yếu, mà Lâm Trung Khanh.....

Tạ Nghị hồi tưởng vị trí của Lâm Trung Khanh trong tiểu đội, cậu bỗng nhiên phát hiện mỗi lần có nhiệm vụ thì tất cả các tư liệu cần thiết, những trang bị thích hợp cho nhiệm vụ, cùng với thuốc men đều do một tay Lâm Trung Khanh chuẩn bị cực kỳ hoàn mỹ. Xem ra Lâm Trung Khanh đã định thân phận của mình là một hậu cần ưu tú.

Lúc này Tạ Nghị mới bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai mỗi thành viên tiểu đội đều có vị trí của chính mình, là người có thực lực mạnh thứ hai, tính tình táo bạo-Lạc Lãng, mỗi lần có nhiệm vụ mở ra thì đều đảm nhiệm nhiệm vụ tiên tiêu của tiểu đội, tìm tòi cùng dò hỏi, đúng lúc đem những thông tin trước trở về, mà những lúc như vậy, Lạc Lãng đều hoàn thành một cách hoàn mỹ.

Mà đội trưởng Tề Long vẫn luôn ở giữa tọa trấn phối hợp tác chiến, ngược lại cậu nhưng vẫn tự do bên ngoài, chỉ là đơn thuần mà đi theo tiểu đội hành động mà di động, hiện tại nghĩ lại, cậu căn bản không rõ ràng vị trí chính mình trong tiểu đội, đây chỉ sợ chính là nguyên nhân là Lăng Lan lão Đại hỏi cậu.

Đúng vậy, liên vị trí của chính mình cũng đều không rõ ràng thì cho dù hào ngôn có hoa mỹ như thế nào, người khác cũng không thể cho mình trở thành thành viên chân chính được... Nghĩ đến đây cả người Tạ Nghị mồ hôi lạnh ứa ra, cậu thật sự quá ngu xuẩn.....

“Không, mình không phải là người có cũng được, không có cũng không sao trong tiểu đội, mình nhất định có thể tìm ra vị trí chuyên chức của mình trong tiểu đội, nhưng vị trí nào mới thích hợp nhất cho mình đây?” Tạ Nghị cảm giác đầu mình một mảnh hỗn loạn, cả người có vẻ có chút đần độn, thế nhưng không phát hiện đã đi tới trung tâm khảo hạch.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 188: Ghi Danh Trường Học!

Nhìn Tạ Nghị như quỷ say xỉn từ trên xe huyền phù té xuống, Lăng Lan đang chờ bên cạnh nhìn thì nhin không được mà nhăn mày. Chẳng lẽ thằng nhỏ này bị cô đã kích quá sâu nên tâm linh bị tổn thương sao???

Cô hồ nghi mà nhìn thoáng qua Tề Long, trong mắt tất cả đều là dò hỏi: Nha, các cậu không phải nói gia hỏa này da mặt rất dày sao? Như thế nào mới hơi chút đã kích liền biến thành cái bộ dạng quỷ này?

Tề Long nhận được Lăng Lan dò hỏi quyết đoán lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Đương nhiên, sau khi Lăng Lan dời đi thì trong lòng Tề Long âm thầm nói: “Kia cũng phải xem đối mặt với ai chứ, nếu gặp phải người có lực sát thương khủng bố như cậu thì cho dù mặt dày cũng có được lợi ích gì đâu, chả chờ được một chiêu.

Nghĩ đến đây Tề Long nhin không được mà chảy nước đồng tình mà liếc nhìn Tạ Nghị một cái, người bạn nhỏ bé này của cậu đã bị Lăng Lan lão Đại đã kích thiếu chút nữa hỏng mất rồi..... Nhớ trước đây, anh cũng phải chịu đựng như vậy!

“Tạ Nghị, chẳng lẽ cậu chuẩn bị dùng loại trạng thái này đi khảo hạch trường đệ nhất nam tử trường quân giáo sao?” Tạ Nghị đột nhiên nghe thấy giọng nói lạnh băng quen thuộc tức khắc bừng tỉnh lại đây.

Chỉ thấy Lăng Lan đang lạnh lùng mà nhìn cậu, trong mắt lạnh lẽo làm cậu nhin không được mà khẽ run thân thể, cậu cảm giác mình đang chịu áp bách giống như khi đối mặt với các giáo viên lúc mới vào trường, cậu đã lâu rồi không cảm giác được cái cảm giác này.

“Nếu cậu không qua được ở chỗ này thì cậu liền thật sự không có tư cách trở thành thành viên của tiểu đội chúng tớ.” Lăng Lan cảnh cáo làm Tạ Nghị thu liễm tâm tình, căn bản không có tâm tư lại suy nghĩ lung tung, rối loạn tâm tình. Cậu chỉ có một ý niệm chính là không thể thất bại ở đây, cậu nhất định phải thi vào được trường đệ nhất nam tử quân giáo, sau đó chứng minh chính mình, cậu có tư cách trở thành thành viên của tiểu đội.

Nhìn Tạ Nghị khôi phục bình thường, trong lòng Lăng Lan hơi hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi, nếu là bởi vì lời nói của cô làm cho Tạ Nghị mắc phải sai lầm trong cuộc thi vào trường quân giáo thì đó chính là tội nghiệt của cô.

Mấy người đi tới nơi khảo hạch chuyên chúc dành riêng cho trường nam tử đệ nhất quân giáo, lúc này, nơi này đã tụ tập gần như tất cả học sinh nam năm mười của học viện đồng quân trung tâm. Mỗi người đều có ba cơ hội khảo hạch, tất cả học sinh nam đều đem cơ hội đầu tiên để khảo hạch vào trường đệ nhất nam tử trường giáo, đó là vùng đất mà tất cả nam sinh đều mộng tưởng muốn tiến vào, cho nên dù biết cơ hội được vào đó là rất nhỏ nhưng tất cả mọi người đều lựa chọn tới nơi này.

Bọn Tề Long cũng bắt đầu xếp vào hàng người nổi dài. Bất quá đội ngũ đi trước cực nhanh, rất nhanh liền đến phiên bọn họ. Đám người Tề Long giơ tay phải lên để lộ liên lạc khí của chính mình, nhắm ngay quang não của trường đệ nhất quân giáo để ghi danh, chỉ nghe tích một tiếng, trên màn hình ảo, tư liệu cùng với thành tích, vinh dự của bọn họ đều được hiện ra.

Sau khi nhận được sự xác nhận của đương sự, quang não hạ nút xác nhận xuống trong hộp quang não, đồng thời thông tin của họ cũng được gọi tới

tới cơ sở dữ liệu của trường đệ nhất quân giáo. Sau đó cả bọn cùng chờ liên lạc khi nhận lại thông báo xác nhận.

Rất nhanh. Bọn họ liên lạc khi liền nhận được phản hồi từ trường nam tử đệ nhất quân giáo, đó là một dãy số để đi vào khảo hạch. Bây giờ bọn họ chỉ còn chờ thông báo về thời gian tham gia khảo hạch.

Năm người làm xong này hết thầy chỉ còn chờ Lăng Lan đưa tư liệu vào, nhưng Lăng Lan lại không làm như vậy mà ý bảo bọn Tề Long nhanh chạy lấy người. Không cần ảnh hưởng người sau báo danh.

Hành động ngoài dự đoán này của Lăng Lan làm Tề Long cực kỳ khiếp sợ, hỏi ngay tại chỗ: “Lão Đại, cậu vì sao không ghi danh vào trường đệ nhất nam tử quân giáo?”

“Chúng ta qua bên kia nói tốt hơn.” Bởi vì Tề Long đặt câu hỏi làm cho bọn họ trở thành tiêu điểm khiến Lăng Lan có chút bất đắc dĩ.

“A..... Đó chính là Lăng Lan, người tạm nghỉ học ba năm trước đây.” Mọi người phát hiện Lăng Lan thì bắt đầu kích động lên, đấu đại giới năm đó chính là do Lăng Lan khơi mào, cũng bởi vì hành động này của cậu mới có thể khiến cho những học sinh không thức tỉnh thiên phú có cơ hội thức tỉnh. Phải nói, năm bảy năm đó, giờ đã là học sinh năm mười, có rất nhiều người cực kỳ cảm kích Lăng Lan.

“Vua không ngai của chúng ta đã trở lại....” Người này rõ ràng là một người cực kỳ ngưỡng mộ Lăng Lan, vẻ mặt kinh hỉ mà hô.

“Vừa rồi tớ giống như nghe thấy Lăng Lan không ghi danh trường đệ nhất nam tử quân giáo? Đây là có chuyện gì?” Có người đã nghe được Tề Long đặt câu hỏi thì kinh ngạc mà dò hỏi nguyên nhân.

Ở trong mắt bọn họ, người có cơ hội lớn để vào trường đệ nhất nam tử quân giáo chỉ có đám học sinh ban một, mà Lăng Lan chính là vị vua của

ban một, cậu ta không tiến vào trường đệ nhất nam tử quân giáo thì ai tiến?

“Chẳng lẽ vết thương lúc ấy của Lăng Lan còn không tốt sao?” Người nào đó đặt câu hỏi, cả không gian ghi danh như yên tĩnh lại rồi bỗng bùng nổ. Chẳng lẽ thật là như thế?

Tề Long nghe nói như thế thì như nghĩ tới cái gì, sắc mặt tức khắc biến đổi.

Lăng Lan nhìn tình thế có chút mất khống chế thì nhanh chóng ý bảo bọn Tề Long rời đi nơi này trước rồi nói chuyện, chỗ này không phải là nơi tốt để nói chuyện phiếm.

Mấy người nhanh chóng rời đi hiện trường ghi danh, phải biết rằng thông báo về thời gian khảo hạch sẽ trực tiếp phát đến liên lạc khí thí sinh, không nhất định phải một hai chờ ở hiện trường, chỉ cần thời điểm khảo hạch không đến trễ là được.

Sáu người đi vào một nơi tương đối an tĩnh, lúc này Lăng Lan mới nói: “Kỳ thật lựa chọn không ghi danh nam tử đệ nhất trường quân đội cũng là quyết định sau khi tứ suy nghĩ cặn kẽ.”

“Chẳng lẽ thân thể lão Đại thật sự còn không khôi phục hoàn toàn?” Tề Long nôn nóng hỏi. Lúc trước bác sĩ của học viện từng phán đoán rằng phải mất từ bốn đến năm năm mới có thể khôi phục lại hoàn toàn, nhưng cậu cho rằng, với lão Đại thì chỉ cần ba năm là có thể trở lại như trước, không nghĩ tới sự thật vẫn không như mình vẫn tưởng.

“Ân, còn cần một năm nữa, mà mấu chốt là trong một năm này nếu không tu dưỡng tốt, cơ thể sẽ lưu lại tai họa ngầm, thậm chí sẽ ảnh hưởng tới kiếp sống trở thành cơ giáp sĩ trong tương lai.” Lăng Lan quyết đoán khuyếch đại chuyện bị thương, cho dù bây giờ cô mạnh như con trâu thì cũng phải nói mình chỉ là một củ cải trắng, lúc nào cũng có thể bị tàn phá.

“Các cậu cũng biết, năm thứ nhất của trường đệ nhất nam tử quân giáo có chương trình rèn luyện vô cùng tàn khốc, nếu không hợp cách liền sẽ bị trực tiếp thôi học. Bác sĩ của nhà tớ chẩn đoán rằng trong một năm này tớ không được luyện tập quá sức, thân thể tớ không thể chịu nổi được, nếu đã biết rõ như thế tớ cũng chỉ có thể từ bỏ không ghi danh.”

Lăng Lan đương nhiên sẽ không sợ cái gọi là huấn luyện thể năng tàn khốc gì gì đó, cô không vào trường đệ nhất quân giáo này hoàn toàn là bởi vì cô và mẹ Lam Lạc Phượng đều không tự tin có thể giấu được giới tính của mình trong suốt sáu năm theo học.

Chỉ nói tới cuộc kiểm tra thân thể mỗi năm một lần ở trường cũng là một cửa khó vượt qua rồi, huống chi còn có các bài huấn luyện thể năng hình thể, cô sợ nếu mình bị vạch trần giới tính thì cô thật sự không dậy nổi!

Đương nhiên, liên tính không bị chuyện giới tính ảnh hưởng thì ẩn theo tình huống hiện tại của Lăng Lan cũng không thích hợp tiến vào trại tập trung yêu nghiệt trường đệ nhất nam tử quân giáo, phải biết rằng một khi tiến vào nơi đó thì sẽ trở thành tâm điểm chú ý của toàn bộ Liên Bang, mà cô thì hoàn toàn không muốn điểm này, cô muốn tốt nhất là mọi người hoàn toàn quên đi sự tồn tại của mình, như vậy mới có cơ hội khôi phục thân phận con gái.

Lam Lạc Phượng cũng không muốn con gái của mình vĩnh viễn sống với thân phận đàn ông, mẹ Lam luyến tiếc. Cho nên, để có thể hoàn thành mục đích này, mẹ Lam quyết định ghi danh vào trường quân giáo xa nhất ở tỉnh hệ Minh Hoàng Tinh.

Đó là một hành tinh chuyên dùng để phát triển nông nghiệp. Phong cảnh ở đó tuyệt đẹp, khí hậu ôn hòa, mà trường quân đội ở đó cũng không tốt, ở đó chơi mấy năm là có thể nhận được văn bằng tương quan. Tuy trong lòng có chút tiếc nuối, nhưng Lăng Lan cũng không muốn mẹ Lam phải lo lắng nên cũng liền đồng ý.

Đương nhiên Lăng Lan vẫn động tay động chân một chút, không ghi danh chuyên ngành thực vật mà lựa chọn chuyên ngành tu sửa cơ giáp. Lăng Lan cũng đã tìm hiểu qua học viện kia, tuy rằng có tên là Học viện Duy tu cơ giáp nhưng trong đó cũng có ngành điều khiển cơ giáp, tuy chỉ nhận 50 người, nhưng Lăng Lan tin tưởng, chỉ với việc cô là học sinh ban 1 của học viện đồng quân thì học viện kia tuyệt đối không từ chối cô.

Nhóm người Tề Long nghe tình huống của Lăng Lan xong thì tâm tình cũng không còn kích động nữa.

Hàn Kế Quân nhìn không được hỏi: “Vậy cậu chuẩn bị ghi danh nào trường quân đội nào?” Những trường quân đội khác cũng không nghiêm khắc như trường đệ nhất nam tử quân giáo.

“Tớ chuẩn bị ghi danh vào học viện duy tu cơ giáp ở hành tỉnh Minh Hoàng.” Câu trả lời của Lăng Lan lại lần nữa làm cho bọn họ khiếp sợ.

“Duy tu cơ giáp? Lão Đại cậu có phải nói giỡn hay không?” Tề Long càng kinh ngạc đứng lên, không thể tin tưởng.

Khả năng điều khiển cơ giáp cường của Lăng Lan cậu vẫn luôn không quên. Ở thế giới ảo, cậu thử điều khiển cơ giáp đấu cùng với cơ giáp vương bài của Nhật Mộ, và kết quả là thua thảm hại. Điều này càng làm Tề Long thêm rõ ràng năng lực thực tế của Lăng Lan yêu nghiệt như thế nào. Nếu lão Đại đi học viện duy tu thì cậu cảm thấy thế giới này hoàn toàn bị điên đảo rồi.

Ánh mắt Lăng Lan lạnh lùng hung hăng mà liếc mắt nhìn Tề Long một cái: “Học viện duy tu cơ giáp không chỉ đơn giản là duy tu cơ giáp, nó cũng có ngành điều khiển.”

Những lời này cuối cùng cũng làm thần phách mấy người trở về vị trí cũ, lão Đại không đi làm một công binh sửa chữa cơ giáp làm bọn họ cảm thấy mình như sống lại.

“Vậy ngành điều khiển cơ giáp của trường đó có tốt không?” Hàn Kế Quân vẫn như cũ tràn ngập nghi vấn.

Lăng Lan trả lời lại làm người minh bạch vì sao Lan lão Đại bọn họ lại lựa chọn tới đó học tập: “Qua loa đại khái thì không có trở ngại gì, nhưng nơi đó là nơi thích hợp để dưỡng thương nhất, khí hậu ôn hòa, phong cảnh tuyệt đẹp, chất lượng không khí đạt tới cao cấp nhất a+, bác sĩ nhà tớ nói qua, nơi đó có thể làm thân thể tớ được thả lỏng tốt nhất, hoàn toàn ngăn chặn tất cả tai họa ngầm. Hơn nữa chương trình học cũng tương đối nhẹ nhàng, có thể lựa chọn môn học, như vậy ngay trong năm thứ nhất tớ có thể lựa chọn mấy môn lý thuyết để có thể ở nhà dưỡng thương, còn chương trình học điều khiển cơ giáp thực tế thì có thể đặt ở năm hai” Lăng Lan nói nơi này mặt lộ bất đắc dĩ, “Cũng chỉ có ở học đó thì tớ mới có thể tự do sắp đặt thời gian, cho nên nơi đó là thích hợp với tớ nhất.....”

Lăng Lan phát hiện cô thật sự có khiếu nói dối, nói tới mức chính cô cũng tin vào những điều mình đang nói.

Nhìn ánh mắt của năm người vẫn mất mát như cũ Lăng Lan liền nói tiếp: “Hơn nữa, không phải nói tớ đi đến nơi đó liền không trở lại. Trường đệ nhất nam tử quân giáo mỗi năm đều có thí sinh chuyển vào, học sinh ưu tú ở học viện khác có thể thông qua thông quan khảo hạch để ghi danh vào trường một lần nữa, chờ thân thể khôi phục tớ, tớ sẽ trở về.”

Hiện tại phải trấn an bọn họ trước, về sau thì để sau này tính..... Lăng Lan quyết định đi một bước tính một bước, hiện tại phải để đám Tề Long tập trung tinh thần để tham dự khảo hạch vào trường đệ nhất quân giáo. Phải biết rằng chỉ có ở trường đệ nhất nam tử quân giáo thì bọn họ mới có cơ hội tốt để phát triển, tuyệt đối không thể bởi vì cô mà ảnh hưởng đến tiền đồ bọn họ.

Quả nhiên Lăng Lan nói làm tinh thần mấy người Tề Long trở lại. Cẩn thận ngầm lại cũng đúng, lúc này đây Lan lão Đại không ghi danh trường

đệ nhất nam tử quân giáo được liền không có nghĩa sau này cậu không thể vào, cơ hội vẫn còn, tuy rằng sẽ khó hơn hiện tại rất nhiều nhưng Lăng Lan là ai? Cậu ấy chính là lão Đại của bọn họ, khẳng định có thể vượt qua dễ dàng.

Không thể không nói, mấy người Tề Long có một niềm tin mù quáng đối với Lăng Lan, bọn họ đều cảm thấy chỉ cần Lan lão Đại muốn thì liền không có gì là làm không thành.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 189: Chiến Hỏa Tái Khởi!

Cứ như vậy, mấy người Tề Long tinh thần phấn chấn mà đi khảo hạch trường đệ nhất nam tử quân giáo, mà Lăng Lan lại đi về phía trường quân giáo mà mình muốn ghi danh, nơi này không có một bóng người, cơ hồ không có học sinh nào của học viện đồng quân trung tâm lựa chọn ghi danh nơi này.

Học viện này là gần như là học viện chuyên về tu dưỡng cơ giáp lạc hậu nhất Liên Bang, kỳ thực học viện đồng quân trung tâm cũng không muốn học sinh của trường mình ghi danh vào trường này, nếu không phải Liên Bang quy định cần phải công khai công bằng, không thể từ chối những trường lạc hậu thì học viện đồng quân trung tâm tuyệt đối sẽ đem trường quân đội này đuổi khỏi trung tâm khảo hạch của học viện, không cho nó có cơ hội được bước vào học viện.

Lăng Lan thông thả ung dung mà lựa chọn ghi danh, rất nhanh cô đã lựa chọn xong chuyên ngành của mình, không lâu sau, liên lạc khí của Lăng Lan liền thu được hồi âm của đối phương.

Lăng Lan mở ra, vừa thấy liền không khỏi ngẩn người, hai chữ “MIỄN KHẢO” trực tiếp đập vào mi mắt. Không nghĩ tới đối phương thế nhưng trực tiếp miễn khảo cho cô, có thể thấy được cô ghi danh vào thì học viện này kinh hỉ cỡ nào, bọn họ rất sợ Lăng Lan là nhất thời xúc động cho nên căn bản không nghĩ đến Lăng Lan có thời gian suy xét, trực tiếp bắt về.

Có thể miễn khảo đương nhiên là chuyện tốt, Lăng Lan quyết đoán ấn nút xác nhận, tư liệu hồ sơ của cô theo sự xác nhận được đưa vào quang não của học viện duy tu.... Làm xong hết thấy, Lăng Lan liền trực tiếp chạy về nơi ghi danh của trường đệ nhất nam tử quân giáo ghi chờ kết quả khảo hạch của đám Tề Long.

Mà lúc này, ở biên giới của Liên Bang xa xôi, trên chiến trường nơi đế quốc Nhật Mộ đang cùng Liên Bang giao chiến, lại một cuộc chiến thông thường chính thức mở ra.

Chỉ thấy trên chiến trường, tinh hạm hai phương đang tấn công từ xa, vô số cơ giáp trung cấp cao cấp đang từ trong tinh hạm xuất ra, che hết toàn bộ sao trời, tiếng kêu động cơ của hơn mấy vạn cơ giáp như muốn xé rách toàn bộ sao trời.

Cơ giáp hai quốc tạo thành đội hình rồi lựa chọn đối thủ của mình để lao vào chém giết. Từ khi khoa học phát triển đến nay, những cơ giáp đã trở thành những vũ khí cơ bản trong chiến trường, thậm chí nó còn quyết định cuối cùng sự thắng bại cuối cùng của trận chiến. Vì vậy, mỗi quốc gia đều ra sức bồi dưỡng những cơ giáp sư sãi, bọn họ là quân chủ lực, là vũ khí chiếm tầm quan trọng nhất.

Mỗi lần chiến tranh là kịch liệt và tàn khốc, một khi chiến tranh phát sinh, một lượng lớn cơ giáp sĩ sẽ ngã xuống nơi chiến trường, cho nên cơ giáp sĩ cũng là binh chủng có tỷ lệ tử vong cao nhất. Nhưng cho dù như thế, mỗi người, mỗi đứa trẻ của Liên Bang đều nuôi giấc mơ trở thành cơ giáp sĩ, bởi vì theo bọn họ, chỉ có cơ giáp sĩ mới có thể chân chính khống chế sinh mệnh của chính mình, với điều khiển bần đũ cường.

Và bây giờ cũng đang diễn ra một trận chiến như bình thường. Nhưng cho dù như thế cũng có vô số cơ giáp sĩ đã ngã xuống tại nơi này, từng ngọn lửa phát ra do cơ giáp bị phá hủy như pháo hoa lộng lẫy nổ trên sao trời, nó cũng giống như bài ca phúng điệu dành cho chủ nhân của nó.

Tại hạm trưởng chỉ huy tổng của Liên Bang, mọi người trong bộ chỉ huy vẻ mặt nghiêm túc mà nhìn chiến trường, kiên nhẫn chờ đợi kết cục của cơ giáp cuối cùng, điều đó cũng đồng nghĩa với việc cuộc chiến này chấm dứt.

Không phải bọn họ không muốn an bài chiến thuật để giảm bớt thương vong, nhưng những cuộc chiến tranh thông thường này lúc nào cũng gặp những đối thủ cũ, bọn họ cũng liền quen thuộc thủ đoạn lẫn nhau, những trận chiến như thế này chỉ dùng để so sánh xem thực lực của hai bên bên nào mạnh hơn thôi.

“Bên trái tinh hạm đối phương có động tác dị thường!” Lúc này, trong bộ chỉ huy đột nhiên vang lên tiếng báo cáo của người phụ trách theo dõi khu vực đó.

“Kéo gần hình ảnh!” Người chỉ huy tối cao của đội phòng hộ biên giới Liên Bang, thiếu tướng Đường Húc, đã thường trú ở nơi này sáu năm nghe báo cáo liền lập tức ra lệnh. Đường Húc năm nay bốn mươi ba tuổi, cũng được coi như là một trong số ít những thiếu tướng kiệt xuất của Liên Bang, bởi vì ông có thủ đoạn ngoan cường, bảo đảm biên giới Liên Bang an ổn mấy năm.

Theo mệnh lệnh của ông, trong màn hình lớn của bộ chỉ huy nhanh chóng xuất hiện hình ảnh được phóng đại của tinh hạm đối phương, bọn họ nhìn thấy chỗ đặt khẩu pháo bắn cơ giáp của đối phương, một cơ giáp đang yên lặng mà được bắn ra ngoài.

Người chiến sĩ cực kỳ biết rõ nhiệm vụ của mình là gì liền nhanh chóng kéo gần hình ảnh, hình ảnh gần của cơ giáp đó hiện rõ trên màn hình, đặc biệt là bị trí cánh tay, đang càng lúc càng được phóng lớn, một hàng chữ số với chữ S đi đầu và những con số đằng sau làm mọi người trong phòng chỉ huy xôn xao, ngay cả những tướng lĩnh cao cấp nhìn thấy số hiệu của cơ giáp này cũng nhin không được mà hít một ngụm khí lạnh.

“Nhật Mộ thể nhưng đem binh đoàn đặc chủng vương bài của bọn họ xuất chiến!” Các loại cơ giáp vương bài của Nhật Mộ trên cơ bản được chia theo chữ cái, X, S, Y, Z. Trong đó Z thuộc đội vương bài cơ giáp mạnh nhất, X thuộc đội kém nhất, thực lực của bọn họ cùng cấp với vương bài cơ giáp của Liên Bang. Lần này đối phương phái đến tiểu đội đặc chủng vương bài cấp S như vậy bọn họ đã mạnh hơn trăm cơ giáp của bộ đội Liên Bang.

Đường Húc biết tình thế không chấp nhận ông có nửa điểm do dự, cậu lập tức mệnh lệnh nói: “Mệnh lệnh đội vương bài cơ giáp long đăng xuất kích!”

Mỗi hạm đội đều có một đội vương bài cơ giáp áp trận, bọn họ là chiến lực cao nhất của Liên Bang, trừ phi là thời khắc cấp thiết, bọn họ không được phái ra ngoài bởi vì chỉ cần tổn thất một người trong tiểu đội này thì thực lực của Liên Bang lại giảm đi một chút, Đường Húc cũng đau lòng vạn phần khi có người của tiểu đội này hy sinh. Nhưng ông cũng biết, dùng cơ giáp bình thường để đấu với cơ giáp bình thường, còn với vương bài cao cấp, chỉ có vương bài cao cấp mới có thể đối phó được.

Hạm đội hữu phía sau, một trận tinh tế mẫu hạm chính huyền ngừng ở nơi đó, an tĩnh nhưng có vẻ có chút hung hãn, mà mẫu hạm trong bụng, chính chờ đợi một chi chờ xuất phát cơ giáp bộ đội, đúng là này chi viện cho biên cương phòng hộ vệ hạm đội áp trận vương bài cơ giáp bộ đội —— long đăng!

Lúc này bọn họ đang nghiêm túc mà ngồi trong cơ giáp chính mình, phân bố từng người trong từng thông đạo (khẩu pháo), chặt chẽ chú ý tình hình chiến trường phía trước.

Đột nhiên, toàn bộ mẫu hạm vang lên tiếng chuông cảnh báo chiến đấu, thanh âm bén nhọn đâm thủng sự yên lặng, tất cả vương bài sư sĩ theo bản

năng mà xiết chặt cần điều khiển trong tay, tiếng chuông này đại biểu trận chiến của bọn họ bắt đầu.

Bọn họ đã chờ lâu lắm rồi, mỗi lần chiến đấu bắt đầu bọn họ vẫn luôn chờ được xuất phát nhưng cuối cùng lại không có cơ hội ra trận. Nếu không phải sự tu dưỡng trung quân đã thâm nhập cốt tủy bọn họ, mỗi lần chiến đấu đều nghiêm cần chấp hành đợi mệnh lệnh từ bộ chỉ huy, thì với nhiều lần căng thẳng nhưng không thể ra chiến trường như bọn họ rất dễ dàng sinh ra cảm giác mệt mỏi, dẫn đến những cảm xúc tiêu cực.

Bất quá, sở hữu vương bài sư sĩ rõ ràng, nếu yêu cầu bọn họ xuất kích thì kẻ địch nhất định là cùng đẳng cấp vương bài sư sĩ, đây sẽ là một hồi chiến tranh tàn khốc về những người có thực lực bằng nhau, yêu cầu mỗi người trong bọn họ phải dùng sinh mệnh của mình để chứng minh ai mới là vương giả chân chính.

“Mệnh lệnh, Long Đăng vương bài cơ giáp xuất kích, hướng Tây Nam, tọa độ: 1245, 2340!” Tất cả sư sĩ của vương bài cơ giáp Long Đăng đều nhận được lệnh này trong kênh công công, được nhận lệnh trực tiếp từ bộ chỉ huy.

“8001, 8002, 8003, 8004, 8005, chuẩn bị ổn thoả hết thảy, thỉnh cầu xuất kích!” Ở các khẩu pháo bắn ra, JMC phụ trách điều khiển đường đi cho các cơ giáp nghe tiếng nói của vương bài sư sĩ.

“Kiểm tra đo lường, trang bị đầy đủ. Động lực bình thường, cho phép bắn ra, 3, 2, 1..... Phóng!” JMC phụ trách vương bài cơ giáp nhanh chóng kiểm tra liền làm ra cho phép thỉnh cầu bắn ra của sư sĩ.

“Bùm!” “Bùm!” “Bùm!” Tiếng bắn ra liên tục vang lên, hai sườn mẫu hạm, năm khẩu pháo bắn ra đem những vương bài sư sĩ bắn ra ngoài vùng sao trời.

“8011, 8012, 8013..... Thỉnh cầu xuất kích!”

“8021, 8022, 8023..... Thịnh cầu xuất kích!”

Từng hàng vương bài cơ giáp được bắn ra sao trời..... Lúc này, các kênh công cộng của các cơ giáp bận rộn vô cùng, trận đánh này bọn họ không chỉ đánh từng người mà là hợp lực chiến đấu, cần phải tạo đội hình để đón đánh kẻ thù.

“8011 gọi 8001. Máy bay yểm trợ số thịnh cầu tiến vào đội hình.....”

“8021 gọi 8001. Máy bay yểm trợ số 2 thịnh cầu tiến vào đội hình.....”

Cứ như vậy, mỗi khi một đội hình được tạo xong thì bọn họ liền liên hệ với bộ chỉ huy để lấy vị trí của kẻ thù mà lao đi.

“Chết tiệt, đối phương hành động làm sao lại nhanh như vậy?” Trong chủ hạm của Nhật Mộ, một người đầu tóc hoa râu mang cấp bậc tướng quân nhìn thấy từng đội hình của Liên Bang bay ra chặn đánh đội quân đặc chủng vương bài của bọn họ thì nhìn không được tức giận mắng.

“Tướng quân, tin tưởng cơ giáp sư sĩ của chúng ta sẽ không thua những người đó.” Một tham mưu trẻ tuổi đứng bên cạnh công lư nói, tuy công lư nhưng thái độ cũng vô cùng kiêu ngạo. Dù sao lần này bọn họ cũng phái ra đội vương bài cơ giáp cấp S, đó chính là đội đặc chủng mà tới bây giờ vẫn đánh đâu thắng đó của bọn họ, hẳn tự tin họ có thể giải quyết những con cá nhỏ kia một cách dễ dàng.

“Thanh Mộc, không cần xem thường bọn họ, Hoa Hạ Liên Bang vẫn luôn là tử địch của chúng ta. Vạn năm nay, mỗi khi xảy ra chiến tranh, không phải là ta chết thì chính là người chết, lịch sử đau thương đã ghi lại vô số trận thua của chúng ta chính là vì quá xem thường bọn họ, chúng ta cần phải rút kinh nghiệm từ những trận thua này. Chỉ cần phát sinh chiến tranh chính là cạm bẫy chết tở sống. Trong lịch sử, chúng tở rất nhiều lần bởi vì xem thường bọn họ, mà nếm mùi thất bại, cho chúng tở đế quốc mang đến thật lớn tổn thất, chúng tở cần thiết hấp thụ này đó giáo huấn.” Tướng quân

là một người cẩn thận, ông không giống với những người trong quốc nội mù quáng tự tin, thật cho rằng Liên Bang Hoa Hạ cường đại chỉ là một cái giàn hoa.

“Tướng quân, ngài nói rất có đạo lý. Bất quá, Hoa Hạ Liên Bang đã không còn là Hoa Hạ trước đây, mười sáu năm trước, ngay khi thần cấp sư sĩ Lăng Tiêu của bọn họ chết dưới tay những dũng sĩ của chúng ta thì bọn họ đã trở thành nỏ mạnh hết đà rồi, thắng lợi vĩnh viễn thuộc về Nhật Mộ đế quốc.” Tham mưu Thanh Mộc lúc này vẻ mặt kiêu ngạo, Lăng Tiêu bị bọn họ thành công giết chết chính là vinh quang trong lòng mỗi quân dân Nhật Mộ.

Là những tân quân nhân của đế quốc Nhật Mộ, từ nhỏ bọn họ đã trưởng thành với niềm vinh dự giết chết được thần cấp sư sĩ mạnh nhất của Hoa Hạ Liên Bang Lăng Tiêu, trong quan niệm của bọn họ, Hoa Hạ Liên Bang đã bị thua, không có lực lượng để phản kháng bọn họ, đại đế quốc Nhật Mộ tuyệt đối sẽ thắng lợi đến cuối cùng, đem toàn diện Hoa Hạ Liên Bang chiếm lĩnh.

“Thật là như vậy sao?” Tướng quân biểu tình nghiêm túc mà nhìn chăm chăm màn hình lớn, ông không tin Hoa Hạ Liên Bang thật sự một chút nội tình đều không có, hướng chi, bọn họ còn có những thần cấp sư sĩ khác, tuy rằng những người đó vẫn luôn lánh đời không ra, nhưng nếu Hoa Hạ Liên Bang thật tới nước vạn kiếp bất phục thì những người đáng sợ đó sẽ xuất hiện. Mà đế quốc bọn họ lại chỉ có chín vị đại thần cơ vương, xét về nhân số căn bản không thể chống đỡ.

“Cần phải kéo dài thời gian, chỉ cần chờ những vị thần cấp sư sĩ của Liên Bang già tới 200 tuổi thì bọn họ liền ra tay....” Trong lòng tướng quân âm thầm tính toán, chỉ cần thần cấp sư sĩ của đối phương chết đi một hai vị thì như vậy trên mặt chiến lực. đế quốc bọn họ liền không ở thế hạ phong nữa, lúc đó chính là thời khắc của đại đế quốc Nhật Mộ bọn họ toàn tuyến tiến công.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 190: Cơ Giáp Thần Bí Trong Lỗ Đen!?

“Thanh Mộc, thông báo cho đội vương bài, toàn lực đối phó với vương bài sư sĩ của bọn họ!” Nếu đánh lén không có tác dụng vậy thì đơn giản vận dụng hết sức mạnh, đối đầu với vương bài của bọn họ, dù sao mục đích của trận đánh này chính là làm giảm bớt sức chiến đấu của địch, tướng quân quyết đoán ra lệnh.

“Dạ!” Thanh Mộc nhận được mệnh lệnh thì vẻ kiêu ngạo trên mặt tức khắc thu liễm, cung kính mà nghiêm khom lưng. Sau đó xoay người đem mệnh lệnh này truyền đạt cho những chiến sĩ đang chiến đấu.

Mà lúc này, nhóm chiến sĩ Long Đăng đầu tiên đã bắt đầu cho trận chiến chém giết tàn khốc.

Trong lúc bộ chỉ huy của hai đội quân đang kiên nhẫn chờ xem tiến triển của trận đấu giữa hai quân đoàn vương bài thì ngay giữa vị trí trận chiến, một nguồn năng lượng vô hình cực mạnh đang hình thành.

Tại bộ chỉ Liên Bang, một người binh lính đang theo dõi trận chiến bỗng nhiên hô lên.

Người chiến sĩ bên cạnh bị tiếng hô của đồng đội làm hoảng sợ vội hỏi: “Làm sao vậy?”

“Cậu nhìn xem, đó là cái gì?” Người binh lính đó nhanh chóng đem điểm dị thường mà mình phát hiện phóng đại, một điểm đen cực kỳ đột ngột xuất

hiện.

Cậu ta có cảm giác điểm đen này có chút đáng sợ nên đem hình ảnh của nó phóng đại đến mức tối đa, hình ảnh của nó rất cuộc cũng rõ ràng. Ở vị trí trung tâm của điểm đen, một dòng khí chảy ngược đang được hình thành, càng quý dị hơn là điểm đen đó đang không ngừng mở rộng phạm vi của mình.

“Này chẳng lẽ là..... lỗ đen!” Hiện tượng xuất hiện dòng chảy ngược làm cho ánh mắt cậu ta chột léo rồi bật thốt lên.

“Phát sinh chuyện gì?” Người thượng úy phụ trách phòng điều khiển nghe có giọng nói thì nhanh chóng chạy tới.

“Trưởng quan, là lỗ đen, vị trí trung tâm của trận chiến xuất hiện lỗ đen, mau lệnh cho bọn họ lui lại.” Người binh lính sắc mặt đã sợ tới mức tái nhợt. Lỗ đen được xem là điểm kết thúc của tất cả mọi thứ, một khi bị lỗ đen nuốt chửng thì không ai có thể chạy ra. Cho nên mỗi khi phát hiện lỗ đen xuất hiện thì cho dù hai phương đang chiến đấu hăng máu cũng phải ngừng chiến, ăn ý mà thoát khỏi phạm vi ảnh hưởng.

Thượng úy cũng thấy rõ ràng điểm đen mà binh lính phóng đại ở mức tối đa. Chỉ trong khoảng thời gian này, nguyên bản điểm đen nhỏ như một ngón tay giờ đã khuếch trương thành một cái động nhỏ có đường kính khoảng hai mươi ba mươi centimet. Tốc độ khuếch trương của lỗ đen cực kỳ nhanh, có thể dự kiến trong khoảng thời gian ngắn, nó sẽ hình thành một lỗ đen cực lớn. Lúc ấy, những chiến sĩ đang có mặt ở chiến trường nơi này liền không có biện pháp thoát khỏi mối nguy hiểm này.

Thượng úy biết tình huống khẩn cấp liền nhanh chóng đánh về phía quang não của mình, khởi động trình tự khẩn cấp của quang não trong thời gian chiến tranh! Đương nhiên loại trình tự này là không thể xằng bậy, một

khi phát hiện loạn dùng thì nhất định sẽ bị đưa lên toà án quân sự để chịu sự trừng phạt.

“Trình tự khẩn cấp trong thời gian chiến tranh tự khởi động thành công. Mời lựa hạng mục cần thiết!” Tiếng quang não lạnh băng mà hỏi.

“Mở kênh toàn quân. Ta phải tiến hành thông cáo toàn quân!” Dù thời gian khởi động chỉ mất mấy giây nhưng trên trán của người thượng úy cũng xuất hiện mồ hôi đầm đìa, tốc độ tăng trưởng của hồ đen quá nhanh, anh ta sợ không còn kịp.

“Chuyển kênh toàn quân, thành công!” Lúc quang não nói ra những lời này thì thượng úy liền ấn nút thông báo đến toàn quân: “Hiện tại khẩn cấp thông báo với toàn quân, trung tâm của trận chiến, lỗ đen đang hình thành, yêu cầu tất cả cơ giáp sĩ lập tức lui về, tất cả cơ giáp sĩ lập tức lui về!”

“Thông cáo khẩn đến toàn quân lần nữa, tại tâm của trận chiến, lỗ đen đã hình thành! Yêu cầu tất cả cơ giáp sĩ lập tức lui về, tất cả cơ giáp sĩ lập tức lui về!!”

Thông cáo đột ngột này khiến cho toàn quân Liên Bang ồ lên, lúc này bộ chỉ huy cũng nhận được hình ảnh lỗ đen truyền tới, quan chỉ huy tối cao không hề nghĩ ngợi liền trực tiếp ra tín hiệu cho tất cả tinh hạm lập tức lui về phía sau.

Mà lúc này, tại tâm của cuộc chiến, lỗ đen đã khuếch đại lớn thành thành cái động ba bốn mét, dòng khí chảy ngược muốn cuốn mọi thứ vào nó cũng ngày càng mạnh hơn, đặc biệt là những cơ giáp vương bài ở gần đó, mọi người khẩn trương mà dừng trận chiến của mình, cực kỳ sợ hãi mà nhìn cái động càng lúc càng lớn, lực cắn nuốt cũng càng ngày càng mạnh.

Mọi người đều biết lỗ đen đại biểu cho cái gì, đó là tai nạn, tử vong, cùng hủy diệt hết thảy căn nguyên.

“Là lỗ đen a, mọi người lui lại nhanh lên!” Lỗ đen đã xuất hiện rõ ràng như thế, nhóm cơ giáp sĩ của Nhật Mộ không cần đợi tín hiệu từ tinh hạm mẫu liền nhanh chóng lui ra sau.

Lúc này, tất cả cơ giáp sĩ của hai quốc gia đã không còn có thể tiếp tục chiến đấu, tất cả cơ giáp nhanh chóng hướng về tinh hạm ở bốn phía mà bay, ai cũng sợ chỉ chậm một chút liền bị lỗ đen cắn nuốt.

Nhưng vẫn chậm, lỗ đen đã khuếch trương được tới đường kính hơn mười mét, đột nhiên nó nổ bùng, sau đó lỗ đen giống bị lực lượng gì mở ra, lập tức biến thành một lỗ đen có đường kính lên tới hơn trăm mét, lực cắn nuốt của lỗ đen cũng mạnh hơn gấp trăm lần.

“Đáng chết, thêm mã lực, động cơ đẩy lên 120%!” Những cơ giáp sĩ gần lỗ đen nhất càng ngày càng cảm giác được sức mạnh của lỗ đen, bọn họ phản ứng cực nhanh, giảm năng lượng từ những hoạt động khác, đưa năng lượng về phía động cơ của cơ giáp rồi đẩy nó động cơ đạt đến 120% với ý đồ thoát khỏi lực hút của lỗ đen, nhưng biện pháp này cũng không thể kéo dài bởi vì một khi để quá lâu thì thân thể của cơ giáp sư sẽ xuất hiện những thương tổn vĩnh viễn không thể hồi phục.

Những cơ giáp sĩ phản ứng nhanh còn tính là may mắn chút, tuy rằng trả giá bằng việc phá hư động cơ những vẫn có thể chạy thoát phạm vi cắn nuốt của lỗ đen, giữ được một mạng, nhưng có rất nhiều cơ giáp sĩ lại không có phản ứng nhanh như vậy, bọn họ bị chậm nửa nhịp cũng đồng thời đã mất hoàn toàn đường sống, trực tiếp bị cỗ năng lực mạnh mẽ này cắn nuốt, kết quả chờ đợi bọn họ chính là việc cơ giáp bị nổ tung do chịu lực tác động quá mạnh từ bên ngoài.

Dưới sự đáng sợ của tự nhiên giữa lòng vũ trụ này, cho dù là những người có thực lực mạnh mẽ, chúa tể chiến trường vương bài sư sĩ cũng chỉ được xem là những đứa trẻ nhỏ không có sức kháng cự.

Tuy rằng đại bộ phận vương bài sư sĩ đều phản ứng rất tránh được phạm vi căn nuốt của lỗ đen, nhưng vì lỗ đen xuất hiện ở ngay giữa trung tâm của chiến trường của các vương bài sư sĩ nên cũng có không ít vương bài sư sĩ bị lỗ đen vô tình hút vào.

Đối mặt với loại tình huống này, hai quốc gia chỉ có thể trơ mắt mà nhìn những cơ giáp sĩ ưu tú của mình bị lỗ đen căn nuốt, thậm chí có những cơ giáp chưa bị căn nuốt nhưng do lực căn nuốt của lỗ đen quá lớn đã khiến cho cơ giáp bị nổ mạnh, trở thành một mảnh bụi nhỏ trong vùng sao trời rộng lớn đó.

“8217, cậu cố gắng duy trì cho tôi!” Một chi tiểu đội của đội vương bài Liên Bang cũng đồng dạng xảy ra nguy cơ, trưởng máy 8207 phản ứng rất nhanh, gần như ngay lập tức trốn ra được phạm vi căn nuốt mạnh mẽ của trung tâm lỗ đen, bây giờ chỉ cần cơ giáp không xảy ra vấn đề thì anh ta chắc chắn có thể sống.

Nhưng máy bay yểm trợ 8217 ở gần lỗ đen hơn 10 mét lại không may mắn như 8207, cơ giáp của 8217 vẫn nằm trong phạm vi ảnh hưởng mạnh mẽ của lỗ đen, mà mấu chốt là hai động cơ của 8217 đã có một cái bị quá tải mà nổ tung, điều này khiến cho tốc độ bay của 8217 không thể mạnh được, bằng mắt thường có thể nhìn thấy cơ giáp của 8217 đang dần dần kéo lùi ra sau.

Làm trưởng máy của 8217, 8207 nhìn máy bay yểm trợ 8217 xuất hiện nguy cơ lớn liền không hề nghĩ ngợi, trực tiếp điều khiển cơ giáp quay lại nắm cánh tay phải của đối phương.

“Đội trưởng!” Ngay thời điểm nguy hiểm như vậy mà đội trưởng không màng an nguy của chính mình tới trợ cứu khiến hai mắt 8217 đỏ đậm, cậu liều mạng ra lệnh cho quang não tăng động cơ lên mức tối đa, hy vọng mượn lực kéo của đội trưởng mà tránh được một kiếp này.

Liền như vậy giằng co trong ba mươi giây thì cậu nhìn thấy một cơ giáp gần đó vì động cơ mà nổ tung, cậu biết mình cũng không có hy vọng nữa.

“Đừng từ bỏ!” Liền biết khả năng chạy trốn khỏi nơi nguy hiểm này là không lớn nhưng 8027 vẫn như cũ không lựa chọn buông tay.

“Đội trưởng, buông ra đi!” 8217 cắn răng nói, cậu không thể lôi kéo đội trưởng cùng chết.

“Không, 8227 đã hy sinh. Tôi tuyệt không có thể nhìn người anh em cuối cùng cũng hy sinh!” 8207 trực tiếp cự tuyệt.

Dù tình hình đã tới mức này nhưng 8207 vẫn không chịu buông tay, trong lòng vẫn tâm niệm không được từ bỏ! 8217 chảy nước mắt nói: “Đội trưởng, mau buông tay Chẳng lẽ anh tưởng cùng em chết sao?”

“Anh em đều chết rồi, tôi sống còn có ý nghĩa gì? Chúng ta từng nói nếu một ngày nào đó chúng ta cùng nhau chết nơi sau trường thì kiếp sau lại sẽ làm anh em, bây giờ 8227 hy sinh, chỉ còn lại hai chúng ta, cho dù chết thì 3 anh em chúng ta cũng có thể đoàn tụ nơi âm phủ.” 8207 cười nói, có thể cùng các huynh đệ cùng đi chết, đó cũng là một loại hạnh phúc.

“Đội trưởng!” hai mắt 8217 tuy rằng chảy nước mắt nhưng lại nở nụ cười, “Cám ơn anh nhiều năm như vậy đã chiếu cố, trở thành máy bay yểm trợ số 1 của anh là may mắn của em.” Vừa nói xong, 8217 vươn tay trái rút kiếm tia sáng phía sau lưng ra, trong tiếng hô lớn của 8207 quyết đoán chém về phía tay phải của cơ giáp mình....

“Bá!” một tiếng, cánh tay phải của cơ giáp theo tiếng mà rơi, 8207 bởi vì đột nhiên mất trọng lượng trong tay, động cơ phụ tải trực tiếp khiến 8207 bay ra khỏi phạm vi căn nuốt của lỗ đen.

“8217!” mắt 8207 rưng rưng, tê tâm liệt phế mà hô, người anh em cuối cùng của anh ta đã dùng phương thức kịch liệt như vậy kết thúc chính

mình, đồng thời cứu lấy anh ta...

Ngực 8207 đau nhức, không suy nghĩ gì mà trực tiếp lao về phía lỗ đen, đúng lúc này, 8102 trực tiếp chạy ra chặn lại: “8207, cậu bình tĩnh một chút cho tôi!”

“Đó là huynh đệ của tôi!” 8207 rớt cuộc khóc rống lên.

“Kia cũng là huynh đệ của tôi!” 8102 lạnh lùng nói, “Cậu nhớ kỹ cho tôi, sinh mệnh hiện tại của cậu không phải chỉ là một mình cậu mà còn là của 217 nữa.”

Câu nói này làm cho 8207 chấn động, thân máy bay nguyên bản còn muốn giãy giụa tức khắc yên lặng.

Đúng lúc này, máy bay yểm trợ 8122 của 8102 đột nhiên kinh hô: “Đội trưởng, mau xem, trong tâm lỗ đen có thứ gì đang cố gắng bay ra

8102 quyết đoán nhìn lại, đích xác, ở trong tâm lỗ đen, một thứ gì đó đang chậm rãi từ trong lực cản nuốt của lỗ đen lao ra, tuy rằng tốc độ cực chậm nhưng quả thật là đang dần dần thoát ly tâm của lỗ đen: “Sao có thể?”

Tất cả mọi người biết, trung tâm lỗ đen là nơi có lực cản nuốt khủng bố nhất, tuyệt đối không có bất luận lực lượng gì có thể chống cự để đi ra, đến tột cùng là thứ gì mà có thể chống cự lại loại cản nuốt đó rồi chậm rãi từ giữa nó rời đi chứ.

8102 đem hình ảnh nơi đó trực tiếp kéo gần, trong tâm lỗ đen quả nhiên có một cơ giáp thần bí đang ở gian khổ mà hoạt động, ý đồ rời khỏi phạm vi cản nuốt của lỗ đen. Cả thân máy của giá cơ giáp thần bí kia đã bị vô số vết thương, thậm chí có mấy chỗ đã bị phá hư chỉ còn lại khung máy, thế nhưng nó lại là cơ giáp tạo thành kỳ tích trước nay chưa từng xuất hiện.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 191: Khả Năng Đáng Sợ Của Thần Cấp Sư Sĩ!

Bất quá, một giây tiếp theo, 8102 liền phát hiện ra một thứ khiến anh ta cực kỳ kinh hãi, bên tay trái của đối phương, một cơ giáp bị mất cánh tay đang được giữ lại, cơ giáp đó chính là 8217 vừa tự chặt tay mình và bị lỗ đen cắn nuốt.

“Nhìn cánh tay trái của cơ giáp kia, có phải đó chính là 8217 không?” 8102 khó nhịn vui mừng hỏi ra tiếng, tuy rằng biết chính mình không nhìn lầm nhưng phần kinh hãi làm anh ta có chút hoài nghi, nguyên bản chiến hữu hẳn phải chết nay lại còn có cơ hội trở lại bên người?

8102 hỏi làm 8207 như bị tiêm máu gà, cả người lên tinh thần, anh ta nhanh chóng điều khiển cơ giáp kéo hình ảnh nơi lỗ đen phóng to lên rồi lập tức kinh hãi hô: “Là cậu ấy, là cậu ấy, là 8217!”

“Chiếc cơ giáp kia các cậu có cảm giác hình thức có chút quen thuộc hay không?” Máy bay yểm trợ 8112 của 8102 đương nhiên cũng thấy được, chẳng qua anh ta lại phát hiện ra một vấn đề còn quan trọng hơn.

“Là cơ giáp của Liên Bang chúng ta, tôi nhìn thấy trên cánh tay phải của đối phương có hình đồ đẳng ngũ giác màu vàng. Đó là ký hiệu chuyên dùng cho Liên Bang chúng ta.” Một cơ giáp đứng bên cạnh 8122 nói.

Mà giờ phút này, trong tâm của lỗ đen, sau khi trải qua một khoảng thời gian liều mạng chống đỡ với lực cắn nuốt của lỗ đen, giá cơ giáp thần bí cuối cùng cũng thoát được vị trí trung tâm của lỗ đen, có lẽ do cách xa vị trí

trung tâm nên tốc độ của giá cơ giáp thần bí đó càng nhanh, bộ dạng của cơ giáp càng hiện lên rõ ràng trước mắt quân hai phe.

Cơ giáp thần bí này còn lớn hơn vương bài cơ giáp một vòng, là một cơ giáp vô cùng to lớn, để có thể điều khiển loại cơ giáp này cần yêu cầu rất cao, cách tạo hình của cơ giáp cũng tương đối cũ, trên thân cơ giáp có vô số vết thương, điều này có thể chứng minh cơ giáp đó đã trải qua một trận đánh vô cùng gian khổ.

Cứ việc toàn bộ thân máy bay của giá thần bí cơ giáp kia có vẻ cổ xưa rách nát, nhưng đồ đằng nơi ngực cơ giáp lại đẹp đến không ngờ, hình phượng hoàng dục hỏa trùng sinh từ trong bể lửa, nhẹ nhàng mà tung cánh bay, hấp thụ sức nóng quanh mình. Hình đồ đằng này làm cho tất cả chiến sĩ Liên Bang đều cảm thấy vô cùng quen thuộc, cảm giác quen thuộc này pháp ra từ sâu trong nội tâm mỗi người....

“Hỏa phượng hoàng! Đây là Hỏa phượng hoàng dục hỏa trùng sinh!” Trong kênh công cộng, không biết ai kinh hô ra một câu này.

“Là Lăng Tiêu, là Lăng Tiêu thiếu tướng!” Mọi người giống như bị đánh tỉnh, sôi nổi hét lên, đồ đằng Hỏa phượng hoàng dục hỏa trùng sinh, Liên Bang chỉ có một nhân tài có thể được đánh dấu đó, đó chính là thần cấp sư sĩ thiếu tướng! Lăng Tiêu Mà Lăng Tiêu thiếu tướng quả nhiên như con Hỏa phượng hoàng kia, dục hỏa trùng sinh, trở về Liên Bang!

“Không sai, là Lăng Tiêu thiếu tướng. Cơ giáp kia tôi đã từng nhìn thấy trên sách giáo khoa, chính là Belief, là cơ giáp thần cấp Belief!” Có người cũng nhận ra hình dáng cũ kỹ của cơ giáp kia chính là thần cấp cơ giáp Belief trong truyền thuyết.

Như vậy có thể giải thích vì sao cơ giáp đó có thể thoát loại cực cấm nuốt cực mạnh của tâm lỗ đen, chỉ có thần cấp cơ giáp mới có thể làm được điều này.

Ở bên kia, người của đế quốc Nhật Mộ cũng nhận ra cơ giáp đang từ từ bay ra từ tâm lỗ đen chính là thần cấp cơ giáp sĩ Lăng Tiêu đã từng bị bọn họ tiêu diệt.

Đối mặt với hình ảnh này, trong hạm chỉ huy của đế quốc Nhật Mộ, tham mưu trưởng Thanh Mộc vẫn luôn giám sát tình hình chiến trường sợ đến ngây dại: “Sao có thể? Sao có thể? Lăng Tiêu không phải bị dừng sĩ của chúng đánh chết sao? Vì sao hắn còn sống, còn đột nhiên xuất hiện từ trong lỗ đen chứ?” Hắn cảm giác kiêu ngạo trong lòng chính mình bị vỡ tan tành, niềm tự tin luôn giữ vững trong lòng bỗng bị phát hiện là dối trá, trong thời gian ngắn hắn không thể tiếp thu được: “Không, đây tuyệt đối không phải là sự thật, chắc chắn là ảo giác!”

“Bang” một tiếng, trên mặt bị Thanh Mộc một cánh tay đánh mạnh xuống, vị tướng quân đứng bên cạnh trực tiếp cho hắn ta một tát khiến hắn tỉnh lại: “Còn sống thì như thế nào, bây giờ giết hắn là một chuyện vô cùng dễ dàng!”

Tướng quân là một người quyết đoán, ông biết một khi Lăng Tiêu trở về Hoa Hạ thì chiến lực của Liên bang nhất định sẽ đạt tới độ cao hơn xưa vô cùng, đây là chuyện mà đế quốc Nhật Mộ bọn họ không thể thừa nhận.

Tướng quân trong mắt thoáng hiện tia hung ác, ông nhanh chóng đi vào kênh toàn quân, hạ mệnh lệnh: “Bất kể phải trả giá nào, giết thần cấp sư sĩ Lăng Tiêu!”

Theo mệnh lệnh này, hồ nghi trong lòng binh sĩ đế quốc Nhật Mộ đã có được đáp án, cơ giáp thần bí sắp thoát khỏi lỗ đen kia chính là Lăng Tiêu Belief.

“Giết Lăng Tiêu! Giết Lăng Tiêu! Giết Lăng Tiêu! Giết Lăng Tiêu!” Quân nhân của đế quốc Nhật Mộ đã bị giáo dục tẩy não, việc thành công giết chết Lăng Tiêu chính là tấm bia chiến tích cực lớn trong lòng bọn họ,

bọn họ tuyệt đối không cho phép phần vinh quang này bị phá hủy. Tất cả quân lính của đế quốc Nhật Mộ đồng thời điều khiển cơ giáp tiến về phía lỗ đen, tất cả đều đồng thời vung vũ khí của mình lên, điên cuồng bắn về tâm lỗ đen.

“Đáng giận, bọn họ muốn giết Lăng Tiêu thiếu tướng!” Loại hành động đê tiện này của đế quốc Nhật Mộ đã chọc giận các chiến sĩ Liên Bang đang ở bên ngoài khẩn trương chờ Lăng Tiêu thoát ra.

“Bảo vệ Lăng Tiêu thiếu tướng!” Đường Húc thiếu tướng thấy một màn như vậy thì nhìn không được hô lớn trong kênh công cộng.

Lăng Tiêu là vũ khí chung cực của Liên Bang bọn họ, là thần bảo hộ của bọn họ, tuyệt đối không thể để Lăng Tiêu bị thêm tổn thương ngoài ý muốn nào.

“Bảo vệ Lăng Tiêu thiếu tướng!”

“Bảo vệ Lăng Tiêu thiếu tướng!”

“Bảo vệ Lăng Tiêu thiếu tướng!”

Theo từng tiếng rống giận này, sở hữu quân nhân Liên Bang đều giơ vũ khí trong tay lên, bắt đầu chặn đường công kích của đối phương. Rất nhiều cơ giáp sĩ thậm chí lao về phía đường ranh giới của vùng cấm nuốt của lỗ đen, hình thành một tường phòng hộ cơ giáp nghiêm mật, dùng cơ giáp của chính mình để ngăn cản lửa đạn của kẻ địch.

Bọn họ biết rõ làm như vậy rất có thể làm cho bọn họ phải trả giá bằng sinh mệnh, nhưng bọn họ không sợ hãi, bởi vì bọn họ phải bảo vệ thần tượng của toàn quân bọn họ, thần cấp sư sĩ —— Lăng Tiêu thiếu tướng.

Vì thế, mỗi một lần chùm tia bắn tới thì lại có một loạt cơ giáp trong bức tường phòng hộ của Liên Bang bị nổ tung do bước vào phạm vi cấm nuốt

của lỗ đen, cho dù vậy thì sau vụ nổ, ngay lập tức sẽ có những cơ giáp Liên Bang khác tiến vào, bức tường phòng hộ cơ giáp lại được hoàn chỉnh.

Đương nhiên cơ giáp sĩ của đế quốc Nhật Mộ cũng không dễ chịu, cơ giáp sĩ Liên Bang đồng dạng phản kích kịch liệt, chùm tia sáng gần như đồng thời nổ vang. Lại một vòng chiến đấu mới bắt đầu, cho dù là cơ giáp sĩ hay không phải làm cơ giáp sĩ, cho dù là những cơ giáp không còn có thể di chuyển nhanh chóng cũng lao vào trận chiến, trận đánh này đã không còn cái gọi là thủ đoạn hay đội hình gì nữa, hai phương giống như rối gỗ, không ngừng lao vào bắn giết lẫn nhau. Trận chiến này cũng khiến cho hai phương hy sinh vô số cơ giáp sĩ, tất cả chỉ vì một mục tiêu, Lăng Tiêu.

Liên Bang cơ giáp sĩ không biết chặn bao nhiêu đường công kích, cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, rốt cuộc bọn họ nghe được một tiếng hô hân hoan trong kênh công cộng: “Lăng Tiêu thiếu tướng đã thành công thoát ly lỗ đen!”

Nghe thấy tin tức này, tất cả cơ giáp sĩ Liên Bang đều có loại vui mừng từ cõi chết sống lại.

Lúc này, trong kênh công cộng, một giọng nói cực kỳ ôn hòa vang lên: “Cảm ơn các anh em đã bảo vệ.” Giọng nói này làm cho mọi người kích động không thôi, Đường Húc cũng đồng dạng như vậy, hốc mắt ông nóng lên khi nghe giọng nói quen thuộc của người đã bị cho là “hy sinh” từ gần mười bảy năm trước.

Lăng Tiêu đem 8217 trong tay giao cho một vị cơ giáp sĩ Liên Bang rồi điều khiển Belief bay vút về phía trước, trực tiếp dừng lại ở phía trên tinh hạm của Liên Bang.

“Hệ thống thần phạt mở ra!” Lăng Tiêu nhàn nhạt nói.

“Belief nhận mệnh lệnh, thần phạt mở ra!” Belief và Lăng Tiêu phối hợp cực kỳ ăn ý, không đến một giây, sau lưng Belief đột nhiên nổ rộ ra mười

hai đường cánh chim, sau đó cánh chim nhanh chóng hấp thu năng lượng, đạt tới đỉnh.

Lăng Tiêu điều khiển cơ giáp Belief, điều chỉnh hướng bay của mười hai cánh chim hướng về phía giàn quân của Nhật Mộ.

Lăng Tiêu quyết đoán bấm cò súng, mười hai đường ánh sáng cực mạnh quét về phía cơ giáp của Nhật Mộ khiến cho cả vùng sao trời như bừng sang. Tất cả các cơ giáp sĩ Liên Bang đều cảm thấy tầm mắt của mình luồng ánh sáng làm cho chói rít cả mắt, không thể mở mắt nhìn chuyện gì đang xảy ra.

Sau khi mười hai đường ánh sáng cực mạnh này biến mất thì tầm mắt của mọi người mới có thể khôi phục, lúc này, bọn họ đều đồng thời phát hiện, trong hàng ngũ thẳng tắp hồi nãy của đế quốc Nhật Mộ, có mười hai chỗ trống bỗng nhiên xuất hiện, trống vắng hoàn toàn không có bất cứ thứ tàn bụi nào.

Đây là đòn tấn công gì? Thật là đáng sợ! Tầm mắt mọi người lại trở về cơ giáp của Lăng Tiêu, lúc này mọi người mới phát hiện, cơ giáp Belief của Lăng Tiêu đã thay đổi đáng vẽ, sau lưng cơ giáp có mười hai chiếc cánh chim, mỗi cái cánh đẹp tuyệt vời như quyến rũ trái tim con người, làm cho bọn họ có ảo giác đang nhìn thấy thiên sứ.

Trên cánh chim lúc này đang ngưng kết một lớp năng lượng màu trắng, nó từ từ, từ từ sáng lên, thiếu chút nữa làm bỏng rát đôi mắt mọi người. Không chỉ như thế, một cỗ năng lượng khổng lồ bắt đầu phát ra ở đỉnh cánh chim

Lúc này, mười hai đường cánh chim đồng thời điều chỉnh phương hướng, vẫn như cũ chỉ về phía cơ giáp của Nhật Mộ, chỉ là lúc này, hướng công kích đã hơi khác biệt.

Rất nhanh, mười hai đường tia sáng lại lần nữa phóng ra, chờ chùm tia sáng biến mất thì lại có mười hai khoảng trống xuất hiện.

Hai lần công kích vô cùng đơn giản điều có thể tiêu diệt gần hai ngàn cơ giáp của Nhật Mộ, tuy rằng đại bộ phận chỉ là cơ giáp trung cao cấp, nhưng cũng có không ít vương bài cơ giáp. Nhưng vô luận loại cơ giáp nào, đối mặt với loại công kích đáng sợ này, bọn họ hoàn toàn không có khả năng đánh trả

“Chết tiệt, nhất định phải giết Lăng Tiêu!” Nhìn thấy lực đánh cực kỳ đáng sợ của thần cấp sư sĩ Lăng Tiêu, tướng quân càng biết không thể để Lăng Tiêu tồn tại, nếu không đế quốc Nhật Mộ nhất định sẽ bị hủy diệt, “Tất cả chủ pháo của tinh hạm nhắm về phía Lăng Tiêu, đánh chết hắn cho tôi, nhất định phải xử lý Lăng Tiêu!”

Tướng quân rất rõ ràng, cho dù hôm nay bọn họ bị diệt toàn bộ ở chỗ này, thì chỉ cần có thể thành công đánh chết Lăng Tiêu, cái gì đều đáng giá. Vì đế quốc, hết thảy hy sinh đều là đáng giá.

“Không tốt, đối phương muốn đập nồi dìm thuyền.” Quân hạm của địch có dị động đương nhiên bị bộ chỉ huy của Liên Bang phát hiện, bọn họ có chút luống cuống, phải biết rằng chủ pháo của tinh hạm có uy lực cực kỳ khủng bố, cho dù mẫu hạm tinh tế chắc chắn đến thế nào cũng không ngăn được ba đường công kích của nó.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 192: Đệ Nhất Nguyên Soái!

“Mọi người điều khiển tinh hạm bay lên, ngăn chặn đường bắn của bọn họ, không được để bọn họ có cơ hội bắn pháo chủ!” Đường Húc hét to trong kênh công cộng. Lúc này ông không thể không liều mạng được, cho dù phải hy sinh thì tất cả đều đáng giá. Y theo mệnh lệnh này, tất cả tinh hạm của Liên Bang bắt đầu hành động, đáng tiếc tinh hạm quá mức to lớn và công kênh nên việc di chuyển không dễ dàng chút nào.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao trong cuộc chiến giữa các đế quốc, tuy rằng tinh hạm có chủ pháo mạnh vô cùng nhưng lại không thể trở thành vai chính của trận chiến. So với những cơ giáp có thể di chuyển linh hoạt thì tinh hạm giống như một đứa trẻ to bự cực kỳ công kênh và ngu ngốc, nó căn bản không thích ứng được với sự thay đổi cần có trong những trận chiến. Nếu không phải thân tinh hạm được bảo vệ rất chắc chắn, mà sức công phá của cơ giáp đối với tấm chắn bảo vệ thật không đáng nói thì những chiếc tinh hạm này chắc chắn là những nhân vật rời khỏi trận chiến sớm nhất.

“Khóa trụ Lăng Tiêu, bắn!” Một trong những tinh hạm của Nhật Mộ thành công trong việc khóa mục tiêu liền lập tức ra lệnh bắn.

“Bùm!” Một tiếng vang lớn, lửa đạn của chủ pháo trực tiếp đánh trúng Belief và Lăng Tiêu, ánh lửa và khói đặc bắn ra bốn phía, hoàn toàn bao phủ cơ giáp Belief của Lăng Tiêu.

Trên tinh hạm của chủ pháo, người vừa bắn phát vừa rồi thấy thể hưng phấn mà nhảy lên, hô to: “Tôi đã đánh trúng hắc, tôi đánh trúng hắc.” Nếu Lăng Tiêu chết ở trong tay hắc, hắc chính là anh hùng của đế quốc Nhật Mộ!

Khói đặc tiêu tán, ánh lửa biến mất! Lúc cơ giáp Belief hoàn hảo không tổn hao gì xuất hiện ở trước mặt mọi người thì niềm hưng phấn của người bắn pháo bị bóp nát, tiếng hoan hô của mọi người trong tinh hạm bị tắc trong họng, vẻ mặt không thể tin. Ai cũng biết lực uy lực của chủ pháo của tinh hạm đáng sợ đến thể nào, thể mà cơ giáp của Lăng Tiêu lại giống như không chịu bất cứ tổn thương nào.

Quân nhân Liên Bang cũng còn đang mê mang, không hiểu vì sao Lăng Tiêu Belief có thể lông tóc vô thương dưới sức mạnh cực đại của lửa đạn pháo chủ, có người nhanh mắt liền nhận ra xung quanh Belief ẩn ẩn có một vòng ánh sáng ngũ sắc thì lập tức lĩnh ngộ: “Là thần thuần, là hệ thống thần thuần của thần cấp cơ giáp!”

Thần cấp cơ giáp sở dĩ có thể được gọi là thần cấp cơ giáp chính là bởi vì quang não của cơ giáp có mấy hệ thống dung lượng cực lớn mà quang não của cơ giáp bình thường không thể chịu được, một trong số đó chính là hệ thống thần thuần, nó có thể vận dụng năng lượng nguyên rồi sinh ra một quang thuần có cường độ gần như hoàn mỹ để bảo vệ cơ giáp. Có thể nói, trước mắt, chưa có thứ vũ khí nào được nhân loại nghiên cứu ra có thể đánh bại bức tường phòng hộ cực kỳ chắc chắn này. Đương nhiên hệ thống thần thuần cũng không phải không có nhược điểm. Nhược điểm chí mạng của nó chính là nguồn năng lượng bị tiêu hao quá lớn, thần cấp cơ giáp có thể nói là có nguồn năng lượng vô tận nhưng cũng chỉ có thể duy trì hệ thống này trong vòng ba phút ngắn ngủn.

Cơ giáp Belief của Lăng Tiêu sau khi chịu đợt tấn công của chủ pháo thì không lựa chọn tiếp tục đứng yên một chỗ làm bia ngắm nữa mà bắt đầu

động, chỉ thấy cơ giáp Belief đột nhiên vặn vẹo một chút rồi một khắc tiếp theo, nó đã xuất hiện bên tinh hạm của Nhật Mộ.

“Là hệ thống thần phong!” Đây lại là một hệ thống dành riêng cho cơ giáp thần cấp, một khi mở ra thì có thể đạt được tốc độ gấp 4 lần so với tốc độ ánh sáng, có thể gọi là độn thổ chân chính.

Mà lúc này, đã xuất hiện ở bên cạnh tinh hạm, Lăng Tiêu nhanh chóng rút thanh kiếm từ sau lưng ra, cánh tay phải nắm chặt chuôi kiếm, một thanh kiếm ánh sáng dài gần một mét xuất hiện giữa vùng sao trời trống rỗng.

Lăng Tiêu nắm chặt thanh kiếm lớn rồi mạnh mẽ mà vung về phía tinh hạm kia....

Cánh tay cầm kiếm hạ xuống, Lăng Tiêu không nhìn cơ giáp kia như thế nào mà trực tiếp đem cự kiếm cầm lại ra sau lưng. Sau đó, bốn phía xung quanh cơ giáp Belief lại xuất hiện vặn vẹo lần nữa, nó lại xuất hiện ở trước mặt quân địch một lần nữa.

Đúng lúc này, con tàu tinh hạm kia đột nhiên phân liệt ra, những người bên trong bởi vì thân tàu đột nhiên tạc nứt mà không hề phòng bị gì, bị lực hút của vũ trụ hút ra bay tứ tung, chính thức trở thành rác rưởi giữa sao trời, nháy mắt tử vong.

Trận chém giết của Lăng Tiêu cũng không như vậy mà dừng lại, Belief nhanh chóng bay vào đội ngũ của quân địch như vào chốn không người, hai tay cầm hai thanh đao nhỏ, là vũ khí bình thường mà tất cả cơ giáp được trang bị, giết định đơn giản như đang cắt dưa hấu, vung tay không ngừng. Sử dụng tốc độ từ hệ thống thần phong, điều khiển cơ giáp bằng những tuyệt chiêu của cơ giáp thần cấp, những bước chân quý mị, lúc ẩn lúc hiện. Chỉ trong chớp mắt, Lăng Tiêu đã phá hủy mấy chục cơ giáp của, trong đó thậm chí có không ít vương bài cơ giáp.

Lúc này mọi người đã minh bạch vì người cả thế giới này đều truyền lưu truyền thuyết về chúa tể chiến tranh của thần cấp sư sĩ, bởi vì căn bản không có người nào có thể ngăn được đòn công kích của thần cấp sư sĩ, cùng không có bất cứ hệ thống phòng ngự nào có thể chống được sức tàn phá ghê gớm của đòn đánh từ thần cấp cơ giáp. Có lẽ chỉ có thể dựa vào những năng lượng thiên nhiên như lỗ đen (cái này sắp được loại ra vì Belief mới từ đó bay ra) hay năng lượng nổ cực mạnh của năng lượng nguyên thủy (điều này còn đặt dấu chấm hỏi), hoặc là năng lượng từ vụ nổ liên hoàn giữa các tinh cầu (chuyện này gần như không có khả năng phát sinh) vân vân mới có thể có khả năng giải quyết thần cấp sư sĩ.

Tướng quân của đế quốc Nhật Mộ thấy một màn như vậy liền biết hôm nay tuyệt đối không đạt được mục tiêu, cho dù hy sinh tất cả mọi người thì cũng không có biện pháp đem Lăng Tiêu giết chết ở nơi đây. Mắt thấy không còn hy vọng, ông nhanh chóng quyết định ra lệnh lui quân, trước tiên ông cần phải đem thông tin Lăng Tiêu còn sống báo về cho đế đô.

Đội quân của đế quốc Nhật Mộ rút lui nhanh chóng, rất nhanh liền biến mất vô tung vô ảnh, nhìn đối phương xám xịt mà bỏ trốn, tất cả các chiến sĩ Liên Bang đều hoan hô! Bọn họ hoan hô vì chiến thắng trong trận chiến tranh này, cũng hoan hô vì thần cấp sư sĩ Lăng Tiêu trở về.

“Phó quân đoàn trưởng quân đoàn thứ bảy của Liên Bang Lăng Tiêu thỉnh cầu được tạm thời tiến vào tinh hạm!” Giọng nói của Lăng Tiêu được chuyển vào kênh công cộng của toàn quân, hướng đối phương đưa ra thỉnh cầu được tiến vào.

Đường Húc hít một hơi thật sâu, cổ nén kích động trong lòng ấn nút trò chuyện nói: “Chỉ huy bộ đội biên phòng tầng phòng hộ thứ nhất Đường Húc cho phép Lăng Tiêu thiếu tướng tiến vào tinh hạm.” Theo một tiếng này, một mệnh lệnh được dẫn từ tinh hạm đưa vào đầu não của Belief.

Lăng Tiêu điều khiển cơ giáp Belief chậm rãi đáp xuống đến theo hướng dẫn từ tinh hạm, dọc theo đường vào nhanh chóng tiến vào bên trong tinh hạm.

Lăng Tiêu điều khiển cực kỳ tinh chuẩn, chuẩn xác mà ngừng ở đường dừng lại, trong kênh của cơ giáp, một giọng nói ôn nhu điềm mỹ vang lên: “Lăng Tiêu thiếu tướng, chào ngài, tôi là JMC hướng dẫn ngài đưa cơ giáp tiến vào bộ khóa cơ giáp. Xin thực hiện theo chỉ thị của tôi.”

“Đã rõ!” Giọng nói điềm mỹ có chút quen thuộc làm Lăng Tiêu sững sốt trong chốc lát, nhưng rất nhanh liền tỉnh lại, giọng nói kia khiến ông nhớ tới Lam Lạc Phượng, lúc trước Lam Lạc Phượng chính là JMC chuyên chúc của ông, ông đã gần mười bảy năm chưa được gặp được cô, không biết cô hiện tại thế nào? Còn có Lăng Lan con của bọn họ..... trong lòng Lăng Tiêu bỗng sinh ra cảm giác hoảng sợ, trong lòng thấp thỏm.

Dưới sự hướng dẫn của JMC, Lăng Tiêu điều khiển cơ giáp chuẩn xác nhập vào tinh hạm, theo hệ thống vận chuyển, cơ giáp được đưa vào khoang cơ giáp của tinh hạm.

Lăng Tiêu đóng quang não của cơ giáp, mở cửa khoang, lúc này, toàn bộ khoang cơ giáp đã đứng đầy binh lính Liên Bang, có nam có nữ, bọn họ đều muốn nhìn xem Lăng Tiêu thiếu tướng, đây chính là người đã hy sinh mười bảy năm trước, chính là nhân vật anh hùng trong truyền thuyết.

Lăng Tiêu đã sớm quen ánh mắt như vậy, ông vẫn luôn là thiên chi kiêu tử, tuyệt thế yêu nghiệt, một đường được người sùng bái, tuy rằng rời Liên Bang mười bảy năm nhưng loại ánh mắt này ông cũng không xa lạ.

Lăng Tiêu bước xuống thang máy chuyên dụng đáp xuống đất, lúc này ông mới phát hiện cơ giáp của mình đã cũ nát tới mức nào, nhưng dù cũ nát, ông vẫn thấy nó không hề mất phong thái bắt mắt một chút nào, ông nở nụ cười ôn hòa ưu nhã cùng với khuôn mặt tuấn tú, nụ cười khiến cho tất cả các

nữ binh đều đỏ mặt im lặng, tim đập không ngừng hận không thể xông lên ôm ấp để lưu lại cho riêng mình một kỷ ức đẹp.

Bất quá này cũng chỉ dám nghĩ thôi, bọn họ căn bản không dám hành động thiếu suy nghĩ. Tuy rằng Lăng Tiêu thiếu tướng thoát nhìn ưu nhã ôn hòa như vậy, giống như một chính nhân quân tử, nhưng chính loại năng lực thần kỳ này lại các cô ngo ngoe rục rịch, làm các cô không dám làm ra hành vi quá kích.

“Lăng Tiêu thiếu tướng, hoan nghênh cậu trở về!” Đường Húc đã chạy tới khoang chứa cơ giáp của tinh hạm, nhìn Lăng Tiêu xuống tới mặt đất thì xông lên, bắt lấy cánh tay Lăng Tiêu kích động nói.

Mười bảy năm trước hai người đã từng gặp qua vài lần, cũng từng nói chuyện với nhau mấy lần, đáng tiếc từ lúc Lăng Tiêu “hy sinh”, quan hệ của hai người bọn họ liền hoàn toàn chấm dứt, lúc trước, khi nghe tin Lăng Tiêu, Đường Húc cảm thấy thương tiếc vô cùng, cảm thấy mình đã mất đi một người chiến hữu chung chí hướng.

“Đường Húc thiếu tướng, đã lâu không gặp!” Lăng Tiêu trước khi tiếp đón đối phương liền liếc mắt nhìn huân chương đính lên áo trước rồi mới chào. Mười bảy năm trôi qua cũng đủ làm cho quân hàm của những người bạn ngày xưa của ông thay vô cùng, không biết bây giờ, những kẻ thù của ông có tăng cấp bậc giống như đồng đội của ông không? Trong nháy mắt, tia sát khí xuất hiện trong đôi mắt của Lăng Tiêu.

Đường Húc tuy rằng rất muốn nói với Lăng Tiêu cái gì đó, nhưng cố tình cái gì cũng nói không ra lời, ông chỉ có thể nặng nề mà lắc lắc tay Lăng Tiêu, tuy rằng ông biết bây giờ bọn họ cần phải chào theo nghi thức quân đội mới hợp lý.

Lăng Tiêu nhìn lướt qua những người chung quanh lộ ra ý cười khố: “Nếu có thể, xin hãy an bài cho tôi một nơi để nghỉ ngơi, tôi đã sống trong

cái lỗ đen kia một khoảng thời gian rất lâu, thể xác và tinh thần thật sự đều mệt mỏi.”

Đường Húc bị nhắc nhở nhanh chóng gật đầu nói: “Được, tôi lập tức chuẩn bị!” tinh thần Lăng Tiêu mỗi một chứng minh việc thoát ra lỗ đen không hề đơn giản giống như bọn họ vừa nhìn thấy, khẳng định phải trả một cái giá cực lớn.

Cứ như vậy, Lăng Tiêu tạm thời điều dưỡng tại tinh hạm của bộ đội biên phòng của phía Tây Liên Bang, mà Cơ giáp Belief bởi vì vấn đề kỹ thuật và tài liệu nên không thể tiến hành duy tu, chỉ có thể chờ Lăng Tiêu trở về Doha mới có thể duy tu và bảo dưỡng được.

Mà lúc này, Lăng Lan đang chờ năm người Tê Long tham gia khảo hạch vào trường đệ nhất quân giáo hoàn toàn không biết gì về một người quân nhân đang trên đường về nhà sau gần mười bảy năm....

Một vòng sau, tại tổng bộ của quân đoàn đệ nhất, nơi ở của Đệ Nhất Nguyên soái Liên Bang, một người vào báo với Nguyên soái có khách đang chờ.

Nguyên soái tiến vào phòng khách, đập vào mắt ông là một người đàn ông đang ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, người đó khoảng hai bảy, hai tám tuổi hoặc có thể là trên ba mươi rồi, khuôn mặt tuấn tú, nở nụ cười như có như không. Bất quá, bởi vì cả người mặc bộ đồng phục màu trắng mới tinh, nếp gấp rõ ràng khiến người đàn ông đó càng thêm phần khí thế bức người, bớt đi một phần hơi thở ôn hòa, và cũng nhiều thêm một phần uy nghiêm.

“Lăng Tiêu, cậu còn sống, thật sự là quá tốt!” Nguyên soái vừa thấy đối phương liền kích động mà nói, bước chân cũng nhanh hơn rất nhiều.

Lăng Tiêu nhìn thya nguyên soái tới lập tức đứng thẳng lên, đoạn chính làm một nghi thức chào theo kiểu quân đội với đối phương: “Nguyên soái, đã lâu không thấy!”

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 193: Yêu Cầu Của Lăng Tiêu!

“Đúng vậy, thật sự đã lâu không gặp, cũng đã hơn mười bảy năm!” Về mặt nguyên soái hiện lên vẻ hoài niệm, Lăng Tiêu chính là tuyệt thế yêu nghiệt do một tay ông bồi dưỡng, từng là niềm kiêu ngạo của ông. Lúc trước khi nghe tin dữ của Lăng Tiêu, ông cũng đâu đón bi thống vạn phần.

“Lăng Tiêu, lần này thuận lợi trở về, quân bộ hứa sẽ cho mở cuộc họp mặt báo chí để thông báo về sự trở về của cậu. Còn có chúc mừng cậu trở thành vị đại tướng thứ chín của Liên Bang chúng ta, đây là vinh dự và địa vị mà cậu nhất định phải có được.” Cảm xúc của nguyên soái trăm mối ngổn ngang, sau khi vỗ vỗ bả vai Lăng Tiêu thì ngồi xuống chiếc sofa đơn, ý bảo Lăng Tiêu ngồi xuống nói chuyện.

“Cảm ơn nguyên soái ưu ái!” Lăng Tiêu nhàn nhạt mà cười nói, sau đó mới ngồi ở phía bên kia ghế sofa. Ông cũng không bởi vì địa vị của mình được thăng cao mà đắc ý khinh cuồng, hình tượng này khác hoàn toàn so với lúc hồi trẻ của ông, điều này khiến cho nguyên soái âm thầm gật đầu trong lòng, càng nhìn càng vừa lòng.

Sau mười bảy bị gian khổ mài dũa, Lăng Tiêu cũng không còn chính khí vạn phần như trước, cả người có vẻ ổn trọng và vững vàng hơn, ngồi trên địa vị đại tướng cũng khiến nhiều người tín phục hơn.

“Về việc an bài cho cậu.... Quân đoàn bảy trước kia đã được trùng kiến gần mười năm, các phương diện của quân đoàn cũng đã thành thực, không

thích hợp để điều chuyển quân.” Nguyên soái nói có chút cẩn thận, ông biết rõ ý nghĩa của quân đoàn thứ bảy đối với Lăng Tiêu, chỉ là bây giờ thời thế, hoàn cảnh thay đổi, quân đoàn thứ bảy đã không còn vị trí của Lăng Tiêu.

“Quân bộ, nghĩ an bài tôi như thế nào?” Lăng Tiêu cũng không phản ứng giống như trong tưởng tượng của nguyên soái, ông chỉ nhàn nhạt hỏi an bài của quân đội với mình.

“Quân bộ chuẩn bị điều động một bộ phận quân đội để thành lập quân đoàn mới, quân đoàn thứ 23, mà cậu, Lăng Tiêu, sẽ là quân đoàn trưởng duy nhất của quân đoàn 23, những chức vụ còn lại sẽ do cậu tự mình lựa chọn.”

Nguyên soái nói an bài của quân bộ dành cho Lăng Tiêu, nếu Lăng Tiêu trở thành đại tướng thứ chín của Liên Bang thì cần phải có một quân đoàn độc lập, chỉ là bây giờ các quân đoàn đều đã có quân đoàn trưởng, trừ phi một trong các quân đoàn trưởng làm ra sai phạm gì cực kỳ nghiêm trọng nếu không vị trí quân đoàn trưởng, quan chỉ huy tối cao của quân đoàn là không thể thay đổi. Cuối cùng quân bộ liền quyết định thành lập một quân đoàn mới do Lăng Tiêu tự mình phụ trách. Để trấn an Lăng Tiêu, bọn họ cũng cấp có thể cấp cho một ít ưu đãi và đặc quyền.

“Như vậy cũng tốt!” Lăng Tiêu cho rằng an bài như vậy cũng không tồi, tuy rằng quân đoàn thứ bảy với ông quả thực có ý nghĩa không nhỏ, nhưng ý nghĩa đó không phải là ở cái tên quân đoàn thứ bảy mà là chỉ những người anh chị em đã từng ở trong đó.

Thời gian mười bảy năm cũng đủ làm cho hết thấy cảnh còn người mất, quân đoàn thứ bảy tuy rằng vẫn là cái tên kia, nhưng những người anh em, những chiến hữu từng vào sinh ra tử của ông đã không còn trong đó nữa, cho nên việc có trở lại nơi đó không đối với Lăng Tiêu cũng không sao cả.

Bất quá. Lăng Tiêu sẽ không lộ ra ý tưởng của mình để những người cấp cao trong quân bộ nghĩ rằng bọn họ thiếu Lăng Tiêu ông, chỉ cần như vậy ông mới có thể đưa ra một số yêu cầu quá phận.

“Cậu còn có yêu cầu gì? Chỉ cần tôi có thể làm được thì tôi nhất định giúp cậu làm.” Quả nhiên như Lăng Tiêu sở liệu, đệ nhất nguyên soái là người thứ nhất trúng chiêu.

Lăng Tiêu trầm mặc một chút sau đó nói: “Tôi muốn biết những sự kiện đã phát sinh trong suốt mười bảy năm qua của Lam Lạc Phượng và Lăng Lan, tôi muốn bù đắp lại tất cả những thiếu hụt trong suốt mười bảy năm qua.”

Nguyên soái nhìn thoáng qua Lăng Tiêu một cái thật sâu rồi thở dài một hơi sau đó ra lệnh cho tham mưu trưởng của mình đem hồ sơ đã chuẩn bị sẵn từ trước mang vào. Kỳ thật từ lúc biết Lăng Tiêu còn sống và đang trên đường trở về, ông đã cho người chuẩn bị tập hồ sơ này. Là một trong số những người hiểu biết Lăng Tiêu, ông biết Lăng Tiêu nhất định sẽ yêu cầu những tư liệu này.

Nhìn hồ sơ từ tham mưu đưa tới, trong mắt Lăng Tiêu chợt lóe tia kích động. Ông nhanh chóng lấy lại bình tĩnh rồi đưa tay tiếp nhận.

Lăng Tiêu gấp không chờ nổi mà mở hồ sơ, đây là hồ sơ về cuộc sống trong suốt mười bảy năm qua của Lam Lạc Phượng.

.Lam Lạc Phượng bởi vì vẫn luôn ở trong nhà nên nội dung tư liệu cũng không nhiều, Lăng Tiêu rất nhanh liền xem xong phần tư liệu này.

Lúc Lăng Tiêu cầm tư liệu mang tên Lăng Lan thì hít một hơi thật sâu mới mở ra. Thứ đầu tiên đập vào mắt ông chính là tấm hình Lăng Lan lúc mười ba tuổi, mặc bộ đồng phục màu đỏ của học viện đồng quân trung tâm. Bộ đồng phục màu đỏ khiến cho đứa trẻ trở nên anh khí bừng bừng, phần chần khôn kể, khuôn mặt ra vẻ như người lớn, ít nói, ít cười, như báo với

người khác muốn sống chớ tới gần khiến cho Lăng Tiêu cảm thấy cực kỳ đáng yêu.

Đây là con ông- Lăng Lan sao? Đây chính là sự kết hợp tuyệt đối từ tất cả ưu điểm của ông và Lam Lạc Phượng. Trong nháy mắt, Lăng Tiêu trở thành người cha nhị thập tứ hiếu, xem con trai mình chính là đứa trẻ ưu tú nhất trên đời.

Tâm tình cực tốt, ông bắt đầu mở trang đầu tiên để xem, bên trong bắt đầu giới thiệu tất cả mọi chuyện liên quan đến Lăng Lan từ khi mới ra đời, đương nhiên cũng có nhắc tới sự kiện thị tộc Lăng gia từng muốn nhúng chàm quyền thừa kế quân công vinh dự của Lăng Lan, ánh mắt ông lạnh xuống. Nguyên bản lo lắng những kẻ tham lam trong tộc nhất định sẽ mang đến phiền toái cho mẹ con Lam Lạc Phượng, không nghĩ tới khẩu vị của bọn họ lại lớn như vậy, dám trực tiếp tới cướp đoạt những thứ mà ông để lại cho con, nhất định phải dạy dỗ bọn họ một chút.

Lại nhìn thấy Lam Lạc Phượng lợi dụng hai bên quân chính đem toàn bộ gia tộc Lăng thị đuổi khỏi Doha thì nhin không được mà tươi cười. Ông biết Lam Lạc Phượng của ông sẽ không nhu nhược như vẻ bề ngoài.

Bất quá tâm tình của ông cũng không tốt được bao lâu, bởi vì ông nhìn thấy tin Lăng Lan bị người khác ám sát giữa đường trong ngày nhập học, không chỉ thế, người ám sát lại là tử sĩ của Lăng gia, trong những tử sĩ của Lăng gia vậy mà xuất hiện kẻ phản bội.... Nhìn đến đây thì Lăng Tiêu thiếu chút nữa tức đến vỡ ngực, ông quyết định lần trở về này nhất định phải rửa sạch tử sĩ của Lăng gia, tuyệt đối không thể để kẻ nguy hiểm nào có cơ hội ẩn núp bên cạnh Lăng Lan.

Bất quá những tin tức tiếp theo khiến cho lửa giận của Lăng Tiêu dần hạ xuống, nhìn thấy Lăng Lan đều tự động nhận thua mỗi khi lọt vào trận chung kết trong cuộc thi tranh ngôi vị, nhìn thấy Lăng Lan rõ ràng là người được công nhận là mạnh nhất niên cấp cũng không bao giờ xuất đầu, cuối

cùng trở thành vua không ngại thì trong lòng ông trăm mối ngổn ngang. Con của ông lựa chọn con đường khác với ông, ông vẫn luôn là người mạnh nhất, vẫn luôn là người được mọi người ngó ngàng, là tiêu điểm của mọi người, mà Lăng Lan lại lựa chọn che dấu, cho dù thủ đoạn che dấu có chút thô, người có tâm chỉ cần nhìn qua là có thể nhìn thấy.

Trong tư liệu viết đầy những công tích vĩ đại của Lăng Lan ở học viện đồng quân trung tâm, đặc biệt là về sự kiện đấu đại giới được Lăng Lan mở ra thành công, ông cực kỳ tự hào! Đây chính là con trai ông!

Tâm tình kích động của Lăng Tiêu cũng chỉ tới đây, nhìn nội dung phía dưới thì khuôn mặt thất ông trực tiếp sặc.

Không nghĩ tới trong trận đấu đại giới lại có gian tế của địch lén vào ngụy trang thành giáo viên với ý đồ giết chết Lăng Lan, cuối cùng Lăng Lan may mắn gặp được vị cường giả có thể đã đến mức thần cấp cứu sống, tuy rằng không chết nhưng Lăng Lan cũng bị thương rất nặng, thậm chí cơ thể thiếu chút nữa bị hủy.

“Chết tiệt!” Lăng Tiêu bạo nộ, ngón tay căng thẳng bóp chặt, tờ giấy mà ông đang cầm trực tiếp bị bóp nát hóa thành bột phấn bay khắp nơi trong không trung.

Lần này, khi Lăng Tiêu khôi phục bình tĩnh thì cực kỳ đau lòng mà nhìn lớp bụi phấn kia, chết tiệt, những thông tin ở sau ông vẫn chưa đọc được....

Lăng Tiêu bất đắc dĩ chỉ có thể nhảy đến tờ giấy cuối cùng nhưng lại phát hiện nó cũng đã không còn.....

“Nguyên soái, con trai của tôi bị thương năm 13 tuổi bây giờ như thế nào rồi?” trong lòng Lăng Tiêu nôn nóng muốn biết tình huống hiện tại của Lăng Lan liền mở miệng dò hỏi nguyên soái.

Nguyên soái nghe thấy Lăng Tiêu hỏi liền biết Lăng Tiêu chưa đọc nội dung phía sau liền trả lời: “Bởi vì Lăng Lan bị thương quá nặng, trải qua sự chẩn đoán của những bác sĩ chuyên nghiệp, Lăng Lan cần phải nghỉ dưỡng trong vòng ba đến bốn năm để dưỡng thương, bên cạnh đó cũng cần tránh những vận động quá mạnh, nếu không thương thế sẽ trở nên nặng hơn, có thể để lại những tổn thương vĩnh viễn cho cơ thể.”

Nguyên soái nói tới đây thì cảm giác có chút xấu hổ. Mặc kệ nói như thế nào. Lăng Lan ở học viện bị ám sát cũng có phần trách nhiệm của bọn họ. Ông ý bảo thư ký riêng lấy cho mình điều thuốc rồi tiếp nói: “Xét thấy tình huống đặc biệt này của Lăng Lan nên trường học quyết định cho Lăng Lan trở về nhà tĩnh dưỡng trong vòng 3 năm, có điều cần phải trở về học viện để tham gia cuộc khảo hạch ghi danh vào trường quân đội cuối cùng của học viện.”

“Nói như vậy thân thể của nó bây giờ đã được tĩnh dưỡng tốt?” Lăng Tiêu mong đợi chờ đáp án.

Nguyên soái hít sâu một ngụm thuốc rồi chậm rãi nói: “Không! Theo tin tức mới nhất thì thân thể Lăng Lan bị thương quá nặng, thời gian ba năm không đủ để cho nó kháng phục, bác sĩ chẩn đoán còn phải cần thêm ít nhất một năm nữa mới có khả năng hồi phục.”

Cả khuôn mặt Lăng Tiêu trở nên lạnh lẽo, đôi môi ông mím chặt. Hai tay nắm chặt, xương ngón tay bởi vì bị bóp quá mạnh ầm phát ra tiếng rắc rắc...

Nguyên soái còn nói tiếp: “Mấy ngày trước con trai cậu đã đến trường để tham dự cuộc khảo hạch cuối cùng để vào trường quân đội, cậu cũng biết trường quân đội yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc, nhất là năm đầu, thể năng được rèn luyện hàng đầu, nếu không thể đạt tiêu chuẩn thấp nhất thì nhất định phải bị đuổi học. Dù không biết cuối cùng Lăng Lan sẽ lựa chọn ghi

danh vào trường nào, nhưng chắc chắn nó sẽ không ghi danh vào trường quân đội.”

“Hiện tại có thể tra được không?” Lăng Tiêu hỏi.

Nguyên soái nhìn về phía tham mưu, tham mưu lập tức gật đầu nói: “Nguyên soái, đã có thể kiểm tra được.”

Lăng Tiêu cũng không nhìn về phía tham mưu mà nhìn chăm chú về phía nguyên soái, chờ đợi nguyên soái trả lời.

“Thật là phục cậu, tính tình vẫn quật cường như cũ!” Nhìn thái độ không biết kết quả liên không bỏ qua của Lăng Tiêu khiến cho nguyên soái chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, ông ra hiệu cho tham mưu của mình đi xem kết quả ghi danh của Lăng Lan.

Rất nhanh tham mưu đã trở lại, vẻ mặt cực kỳ quái dị, hơi hơi nhìn thoáng qua Lăng Tiêu muốn nói lại thôi. Bất quá anh ta vẫn nhớ thân phận của chính mình, nhịn xuống điều muốn nói rồi đem tư liệu trên tay giao cho Lăng Tiêu.

“Cái gì, Lăng Lan ghi danh vào học viện duy tu cơ giáp? Đây là học viện gì vì sao chưa từng nghe qua?” Lăng Tiêu bị tin tức trước mắt làm cho choáng váng, cho dù không thể ghi danh vào trường quân đội nhưng Liên Bang cũng còn có rất nhiều trường tổng hợp nổi tiếng để Lăng Lan lựa chọn mà.

“Đó là một học viện do dân quản lý, thuộc cấp F.” Tham mưu nhỏ giọng giải thích nói, cấp F là cấp thấp nhất dành cho học viện, cơ hồ không có học viện nào kém hơn, lúc nhìn thấy tin tức này, anh ta cũng khiếp sợ vô cùng nên đã đi tra xét những thông tin liên quan của học viện này.

“Ha, con trai của Lăng Tiêu tôi lại nghèo túng đến tiến mức phải tiến vào học viện cấp F do người dân quản lý Nguyên soái, tôi tưởng ngài cho

một cái công đạo.” Cả người Lăng Tiêu bị tin tức này đả kích cũng không còn cung kính như lúc đầu nữa, nói chuyện không chút khách khí. Có một số người, có một số việc là nghịch lân của ông, tuyệt không cho phép người nào đụng vào, trước kia là Lam Lạc Phượng, hiện tại là Lăng Lan.

Nguyên soái đương nhiên sẽ không để ý điểm này, kỳ thật đây cũng là nguyên nhân vì sao ông đem Lăng Tiêu trở thành con cháu trong nhà để yêu thương, lúc cần thì dứt khoát, gọn gàng. Ông buồn rầu mà xoa xoa ấn đường, không biết nên làm cái gì bây giờ mới tốt.

Hồi này khi nhìn thấy vẻ mặt rối rắm của tham mưu lúc bước vào ông đã cảm thấy không tốt, không nghĩ tới chuyện lại không ổn đến mức ấy.

“Vậy cậu nói xem bây giờ cậu muốn làm sao?” Ông quả thật đã để Lăng Tiêu chịu nhiều thua thiệt, bây giờ không thể cự tuyệt.

“Tôi muốn con trai có thể tiến vào trường quân đội đệ nhất nam tử quân giáo!” Lăng Tiêu chém đinh chặt sắt nói, ở trong lòng ông chỉ có nơi đó mới có tư cách để cho con mình theo học.

ĐÀN ÔNG TƯƠNG LAI KHÔNG ĐỂ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 194: Dữ Nhiều Lành Ít?

“Không có khả năng!” Nguyên soái không cần suy nghĩ trực tiếp cự tuyệt.

Trường nam tử đệ nhất quân giáo là trường bồi dưỡng trọng điểm của toàn Liên bang, có thể vào trong đó học đều là những thiên tài hàng đầu của Liên Bang, mỗi người đều xuất sắc. Từ lúc thành lập trường, vì để ngăn chặn những người muốn đi cửa sau và chặn những thủ tục có thể lại bại hỏng hiệu vàng của nhà trường, hai phái quân chính đều giám sát lẫn nhau, miễn hết tất cả những đặc quyền của tất cả mọi giai cấp và tầng lớp. Cho tới tận bây giờ, quy tắc đó vẫn được giữ vững, cho dù bây giờ nguyên soái muốn giúp Lăng Tiêu thì cũng không có biện pháp để thuyết phục phe chính trị, đặc biệt là con cáo già hàng đầu Tổng Lý.

“Nguyên soái!” Cả khuôn mặt Lăng Tiêu trầm xuống, ông gắt gao mà nhìn chăm chăm nguyên soái, trong mắt thập phần bất mãn. Vì tương lai của con trai, ông tuyệt đối sẽ không lui bước.

Nhìn Lăng Tiêu như vậy, trong lòng nguyên soái thập phần buồn bực, mặt ngoài Lăng Tiêu thoạt nhìn rất dễ nói chuyện nhưng kỳ thật trong xương cốt chủ ý của chính mình lại cực mạnh, đặc biệt là những chuyện mà nó muốn thực hiện, không đạt được liền không bỏ qua.

“Đáng chết!” Nguyên soái hít một hơi thuốc sâu rồi đem điều thuốc đề xuống cái gạt tàn để trên bàn trà tức giận nói: “Tôi có thể giúp cậu thì nhất

định đã giúp rồi, nhưng mà chuyện nhập học của trường đệ nhất nam tử quân giáo không phải là chuyện mà mình tôi nói là được, ít nhất cậu cũng phải cần có sự đồng ý của bên viện Quốc Vụ Tổng Lý.”

Nguyên soái nói xong lời này thì tâm tình mới hoà hoãn một chút, ông tiếp tục khuyên giải: “Lăng Tiêu, cho dù chúng ta đều cho phép cho con cậu vào trường nhưng cậu có từng nghĩ tới việc khi con cậu vào trường, nó căn bản không thể chịu đựng qua được năm đầu tiên. Nếu như vậy khiến cho thân thể nó xuất hiện thương tổn vĩnh viễn thì cậu có hối hận cũng không kịp đâu.”

“Không phải có ngài sao?” Lăng Tiêu trực tiếp đem vấn đề này ném cho nguyên soái.

“Có ý gì?” Nguyên soái phát hiện mình bỗng không theo kịp tiết tấu của Lăng Tiêu.

“Chỉ cần ngài đặc phê để Lăng Lan miễn học trong năm đầu thì không phải được rồi sao?” Lăng Tiêu đã sớm hạ quyết tâm khi vào học, Lăng Lan vẫn sẽ tịnh dưỡng như cũ trong năm đầu tiên.

“Lăng Tiêu, cậu đừng quá quá phận!” Nguyên soái tức giận, trường đệ nhất quân giáo không phải do ông mở, làm sao ông có thể muốn cái gì thì được cái đó bây giờ?

“Tôi nhớ rõ chỉ cần quân bộ đề ra một kế hoạch nhằm bồi dưỡng học sinh đặc biệt thì năm đầu tiên có thể hoàn toàn miễn học thể thuật.” Lăng Tiêu đã sớm nghĩ kỹ, có điều kế hoạch bồi dưỡng này cần phải có chữ ký của nguyên soái cho nên ông nhất định phải nắm ăn vạ ở nơi này, để nguyên soái có thể cho ông một lời hứa hẹn.

“Để quân bộ đề ra một kế hoạch bồi dưỡng giả sao? Không được, này quan hệ quá lớn.....” Nguyên soái trực giác muốn lắc đầu.

“Nguyên soái, không phải ngài từng nói quân đoàn 23 do tôi quản lý có thể tự do lựa chọn quan quân sao, tôi có thể đề ra kết hoạch bồi dưỡng, đào tạo để Lăng Lan trở thành lực lượng chủ lực của quân đoàn 23.” Vì tương lai của con trai, Lăng Tiêu không ngại mang tiếng lấy quyền mưu tư.

“Lăng Tiêu, tất cả đều cho cậu quản lý quân đoàn 23 chứ không phải để cậu độc tài muốn làm gì thì làm với nó.” Nguyên soái nghe Lăng Tiêu nói một cách quang minh chính đại về việc lấy chuyện công mưu cầu tư thì tức giận điên người. Ông dù sao cũng tổng tư lệnh của toàn Liên Bang, thẳng nhóc này không thể thu liễm một chút sao???

“Nguyên soái, trước không nói quan hệ của tôi với Lăng Lan, chỉ đơn giản nói tới thiên phú cùng tố chất của Lăng Lan thôi, nếu ba năm trước không có sự kiện nước địch ám sát thì Lăng Lan sẽ vẫn khỏe mạnh, như vậy nó chắc chắn có thể đậu vào trường đệ nhất quân giáo.”

Nguyên soái gật gật đầu, thiên phú của Lăng Lan cũng không yếu Lăng Tiêu bao nhiêu, nếu một đường thuận lợi trường thành thì cho dù không đạt được thành tựu như Lăng Tiêu cũng có thể trở thành vương bài sử sĩ.

“Như vậy lúc nó tốt nghiệp trường đệ nhất nam tử quân giáo, có phải nó sẽ trở thành lực lượng chủ lực của quân đoàn hay không?” Lăng Tiêu lại hỏi.

Nguyên soái tức giận nói: “Chỉ cần từ trường đệ nhất nam tử quân giáo tốt nghiệp thì đều là đối tượng tranh đoạt của tất cả các quân đoàn.” Trong lời nói không có ý phản đối, quả thật nếu không phát sinh sự kiện ám sát thì tương lai của Lăng Lan nhất định sẽ phát triển như Lăng Tiêu nói.

“Cho nên hành động lần này của tôi không thể gọi là lấy quyền mưu tư mà là đang chịu trách nhiệm thay cho quân bộ.” Tầm mắt Lăng Tiêu sáng ngời có thần, “Lăng Lan sở dĩ bị ám sát thành công chính là bởi vì kẻ địch thành công tiến vào đội quân được phái tới để bảo vệ học sinh, nói cách

khác sự kiện ám sát này là do trách nhiệm của quân bộ, quân bộ phải phụ trách toàn bộ.

Nguyên soái kỳ thật cũng rõ ràng chuyện này, việc Lăng Lan bị ám sát quả thực là do quân bộ thiếu trách nhiệm, bởi vì bọn họ không cẩn thận nên mới để cho kẻ địch lẩn vào bộ đội thành công, khiến cho chuyện đáng tiếc này xảy ra.

“Chúng ta chỉ gánh vác trách nhiệm bảo hộ một năm liền có thể vẫn hồi tương lai của một thiên tài. Quân bộ thiếu đối phương, tôi chỉ là giúp quân bộ trả lại mà thôi.” Lăng Tiêu nói nghĩa chính từ nghiêm, thật giống như ông thật sự không có một chút tư tâm nào.

Lăng Tiêu nói làm trong lòng nguyên soái dở khóc dở cười, Lăng Tiêu này thật là vì mục đích mà không từ thủ đoạn, bất quá ông thích, bởi vì lý do này đủ quang minh chính đại.

“Một khi đã như vậy thì cậu không cần phải đề ra kế hoạch bồi dưỡng gì, tôi sẽ có an bài.” Nguyên soái không muốn Lăng Tiêu vừa lên chức liền mang tiếng lấy quyền mưu tư.

Lăng Tiêu căn bản không ngại cái gọi là lấy quyền mưu tư, bất quá nếu nguyên soái để ý thì cứ để nguyên soái lo, Lăng Tiêu biết lúc nào thì nên cứng rắn, lúc nào thì nên nghe lệnh.

Nguyên soái nói xong câu này thì đột nhiên phát hiện chính mình bất tri bất giác đã bị Lăng Tiêu nói lảng sang chuyện khác: “Chuyện này cứ để đó nói sau, chuyện quan trọng bây giờ là cậu phải làm thế nào để thuyết phục viện Quốc vụ, chỉ cần đối phương cũng đồng ý còn bên quân đội đã có tôi lo, những chuyện phía sau cũng sẽ do tôi an bài tất cả.”

“Vì sao muốn đi thuyết phục viện Quốc vụ?” Khóe miệng Lăng Tiêu lộ ra nụ cười, cứ việc vẫn ôn hòa như bình thường nhưng nguyên soái vẫn cảm thấy bên trong nụ cười kia ẩn chứa một tia gian trá.

“Tôi nhớ rõ trong điều lệ của quân nhân Liên Bang có một điều liên quan đến việc khen ngợi cho những cống hiến của quân nhân, đó là nếu có người nào có thể đạt tới chức đại tướng thì con trai của người đó liền có thể đi học ở trường đệ nhất nam tử quân giáo, chỉ cần nhận được sự đồng ý của nguyên soái thì liền có thể tiến vào trường học mà không cần phải tham dự bất cứ khảo hạch nào, đây là quyền dành riêng cho quân nhân chúng ta, hệ thống chính trị không có tư cách phản đối....”

Liên Bang là một quốc gia mà toàn dân đều phải đi tham dự quân ngũ, ở Liên Bang quân công là lớn nhất, bất luận quyền lực đến từ phe nào hay cá nhân nào thì cũng đều không có quyền gây trở ngại đến những đặc quyền của quân công.

Da mặt nguyên soái dật dật nhìn bộ đồng phục đại tướng trên người của Lăng Tiêu, ông đột nhiên có chút hối hận vì hành động quá sớm của chính mình?

Hóa ra nguyên soái thừa lúc Lăng Tiêu đột nhiên trở về, những phe phái khác đang náo loạn liền đề nghị tăng quân hàm cho Lăng Tiêu. Bởi vì thực lực và danh vọng của Lăng Tiêu đã đạt yêu cầu, hơn nữa những thế lực khác bị tin tức Lăng Tiêu trở về làm hỗn loạn nên trong thời gian ngắn không thể tìm ra được cơ để phản đối, bên cạnh đó, phe chính trị cũng muốn mượn sự trở về của Lăng Tiêu để dời tầm mắt của nhân dân, ổn định lại tình hình đất nước đang khó giữ được thái bình mà ủng hộ mạnh mẽ nên việc Lăng Tiêu được thăng chức làm đại tướng vì một vài nhân duyên trùng hợp mà được tiến hành vô cùng thuận lợi và nhanh chóng được thông qua.

Vì sợ phiền phức dễ có biến nên nguyên soái cũng liền tên vào thư thăng chức cho Lăng Tiêu để việc thăng cấp được hoàn thành. Không nghĩ tới ý tốt của ông lại trở thành cục đá trở về đập vào chân ông khiến ông như đang trèo trên lưng cọp không thể leo xuống.

Phải biết rằng, Liên Bang vì khen ngợi những cống hiến của đại tướng đối Liên Bang mà có rất nhiều đặc quyền đặc biệt dành cho con của bọn họ, đương nhiên tất cả mọi người đều cho rằng đây chỉ là những đặc quyền trên danh nghĩa, bởi vì những người có thể thành công trở thành đại tướng đều là những người đã trên sáu mươi bảy mươi tuổi, ở tuổi này, đừng nói là con trai, cho dù cháu trai cũng có khả năng đã lấy vợ sinh con, ai còn nghĩ tới việc dùng những đặc quyền này chứ.

Nguyên soái phát hiện, những đặc quyền đặc biệt dành cho quân nhân Liên Bang trước kia chỉ tồn tại trên danh nghĩa, căn bản không có người có thể hưởng dụng bây giờ lại vì sự xuất hiện của đại tướng trẻ tuổi Lăng Tiêu mà có thể được đem ra dùng..... Lăng Tiêu quả thật vẫn còn quá trẻ tuổi.

“Được rồi, tôi đã biết.” Nguyên soái bất đắc dĩ trả lời.

Nhìn Lăng Tiêu vẫn thẳng đứng như cũ ở trước mặt thì tức giận nói: “Cậu còn muốn thế nào?” Thăng nhóc này nếu còn dám nói yêu cầu gì thì tuyệt đối đem cậu ta đánh ra ngoài.

“Giấy báo nhập học của trường đệ nhất nam tử quân giáo!” Lăng Tiêu nói.

“Lăng Tiêu, cậu thật sự cho rằng ta là thần vạn năng cầu gì được nấy sao, giấy báo nhập học là giấy lộn nhặt ở đâu cũng có sao? TMD, cút về nhà cho ta, chờ!” Nguyên soái rít gào.

Lăng Tiêu nghe vậy thì cười, ông cung kính làm một nghi thức cuối chào theo quân đội: “Vâng, nguyên soái!” Ông xoay người rời đi, đi tới cửa thì đột nhiên quay đầu lại nói, “Nguyên soái, kỳ thật, tôi chính là chờ những lời này của ngài!” Nói xong liền tiếng cười lớn chạy ra ngoài.

“Thăng nhóc thú vị này!” Nguyên soái nhin không được cười mắng, cũng chỉ có Lăng Tiêu mới dám ở trước mặt ông làm càn như vậy, càng muốn nhiều hơn. Điều này làm cho ông hưởng thụ cảm giác cháu chắt tình thân,

từ khi trở thành Liên Bang đệ nhất nguyên soái, ở phương diện nào đó, ông thật sự mất đi rất nhiều.

Lăng Tiêu vừa ra ngoài cửa lớn liền nhìn thấy một người thiếu tá đang kiên nhẫn đứng bên ngoài, nhìn thấy ông đi ra thì ánh mắt người đó sáng ngời, anh ta vội vàng đi tới rồi cúi chào nói: “Tướng quân!”

“Trở về thôi!” Lăng Tiêu nói rồi dẫn đầu rời khỏi tổng bộ của quần đoàn số 1, đi tới cổng của đại viện.

Một chiếc xe huyền phù xa hoa sơn màu đen hoàn toàn đang chạy tới, sau đó chậm rãi dừng ở trước cửa. Vị trí chuẩn xác, chỉ cần Lăng Tiêu đi xuống ba bậc thang là có thể bước lên xe.

Thiếu tá giành trước một bước đi lên mở cửa xe.

Lăng Tiêu nâng bước ngồi vào, lúc này thiếu tá mới đóng cửa lại rồi tự mình ngồi vào ghế phó lái.

Chiếc xe bay này không phải là loại do quang não khống chế mà do con người điều khiển, ở vị trí lái đã có một người ngồi ngay ngắn để điều khiển, người đó cũng mang cấp bậc thiếu tá liền khiến cho người khác biết đó không chỉ là một người điều khiển bình thường.

“Trở về quân doanh lâm thời!” Vừa mới ngồi lên xe, người thiếu tá liền nói địa điểm cho người điều khiển.

Người điều khiển gật gật đầu, xe huyền phù từ từ nâng lên, anh ta điều khiển tốc độ vừa phải khiến người trên xe căn bản không cảm giác được xe đang vận hành.

Xe huyền phù cứ việc chạy rất ổn định từ tốn nhưng tốc độ lại không chậm chút nào, chỉ trong chớp mắt đã biến mất khỏi chân trời, nhanh chóng bay về phía mục đích đã định.

Ngồi trong xe huyền phù, tâm tình Lăng Tiêu lúc này lại cực kỳ phức tạp.

Cần thiết phải về nhà! Không biết Lạc Phượng có thể tha thứ ông hay không, dù sao ông cũng đã để hai mẹ con Lạc Phượng một mình trong suốt 17 năm qua!

Nghĩ đến đây Lăng Tiêu trong lòng có chút khiếp đảm. Bất quá ông cũng biết, nếu mình trở về sau khi thông tin được thông cáo toàn dân thì Lam Lạc Phượng tuyệt đối sẽ đem ông đánh đuổi ra khỏi nhà.

Nhất định phải mau chóng trở về! Lăng Tiêu không biết vì sao tổng cảm thấy lần trở về này mình nhất định sẽ đỡ nhiều lạnh ít.....

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 195: Lăng Đại Tướng!

Một ngày này, Lăng Lan vẫn tiến vào phòng cách đấu như bình thường, bất quá, chẳng bao lâu thì Lăng Tần vẻ mặt nghiêm túc nhanh chóng bước vào.

“Bác Tần, có việc gì sao?” Lăng Lan nhìn thấy vẻ mặt trầm trọng của đối phương thì liền dừng động tác trên tay lại, vừa cầm khăn lông lau mồ hôi vừa hỏi.

“Gia chủ, vừa rồi quân bộ mới gửi tới một bức thư khẩn nói vị đại tướng vừa được thăng chức Lăng đại tướng sắp tới thăm Lăng gia để gặp mặt gia chủ.” Lăng Tần biểu tình cực kỳ rối rắm hoang mang.

Phải biết rằng đại tướng là một chức vị thực sự có quyền lực sau nguyên soái, toàn bộ Liên Bang tính luôn vị vừa mới được thăng chức này cũng chỉ có chín người, mỗi vị đại tướng đều là Tổng tư lệnh của một đoàn quân hoặc nhiều đoàn quân, chỉ cần bọn họ dậm chân một cái thì có thể khiến cho Liên Bang như gặp động đất sống thần, không biết nhân vật đáng sợ như vậy vì sao lại muốn tới thăm Lăng gia bọn họ?

Nếu gia chủ Lăng Tiêu còn trên đời thì ông sẽ không cảm thấy kỳ quái, dù sao Lăng Tiêu cũng là một trong mười hai vị thần cấp sư sĩ, cho dù là nguyên soái cũng không dám coi thường nói gì là đại tướng, việc những người đó tới Lăng gia chơi cũng là chuyện bình thường. Nhưng bây giờ gia chủ Lăng gia là Lăng Lan, người chỉ vừa mới tròn mười sáu tuổi, thậm chí

còn đang mang tiếng là bị thương nặng, tương lai không biết sẽ phát triển như thế nào, nếu là người bình thường thì giờ phút này nhất định sẽ không chú ý tới Lăng gia.....

Một điều khiến cho Lăng Tần để ý nữa chính là họ của đối phương, họ Lăng, cái họ này khiến Lăng Tần không thể không đa tâm, ông lo lắng không biết người đại tướng này có liên quan gì với gia tộc Lăng thị đã bị bọn họ đuổi khỏi Doha vào 17 năm trước hay không?

Nếu thật sự có liên quan đến gia tộc Lăng thị thì rất có thể chuyến viếng thăm này là lời cảnh cáo của đối phương, thậm chí có thể khiến Lăng gia phải trả giá đại giới cũng không chừng! Lúc này trong lòng Lăng Tần nhìn không được mà kinh sợ.

Lăng Lan nghe vậy hơi hơi nhú nhú mày, cô cũng chú ý đến họ Lăng của người kia, bất quá cô không nghĩ phức tạp và lo lắng như Lăng Tần, cô chỉ có chút buồn bực vì chính mình khó khăn lắm mới rời xa được ánh mắt của quân bộ bây giờ lại vì bị vị Lăng đại tướng này tới thăm mà lại bị bọn họ coi trọng, điều này không nằm trong kế hoạch ban đầu của cô.

Bất quá Lăng Lan cũng biết nếu quân bộ đã thông báo tới đây thì bọn họ liền không có cơ hội cự tuyệt, bây giờ cô cũng chỉ có thể tùy cơ ứng biến, bình đến tướng chặn mà thôi.

“Bác Tần, trước chuẩn bị sẵn sàng sau đó thì tùy hoàn cảnh mà hành động!” Dù sao trong tay Lăng Lan vẫn còn có một Thượng Phương Bảo Kiếm chính là thân phận đứa trẻ mồ côi từ trong bụng mẹ của thần cấp Lăng Tiêu, cho dù vị Lăng đại tướng đó muốn tới gây sự, có ác ý với Lăng gia thì cũng không dám làm quang minh chính đại.

“Dạ, gia chủ!” Lăng Tần nhận mệnh rồi đi ra.

Lúc này Lăng Lan mới trở lại phòng ngủ đổi một bộ lễ phục mới để gặp khách, đối phương dù sao cũng là đại tướng, cô không thể thất lễ.

Còn về phần Lam Lạc Phượng, Lăng Tần cùng Lăng Lan đều không thông báo với bà.Lăng Tần bởi vì Lăng Lan đã là gia chủLăng gia nên tất cả công việc đều làm theo ý của Lăng Lan, trừ phi Lăng Lan không có thì mới suy xét đi thông báo với Lam Lạc Phượng. Mà Lăng Lan cũng không muốn đem chuyện này đi quấy rầy Lam Lạc Phượng. Từ ba năm trước, sau khi không gian truyền thừa của Lăng Tiêu để lời nhắn cuối cùng yêu cầu cô chăm sóc Lam Lạc Phượng rồi biến mất, Lăng Lan đã quyết định để Lam Lạc Phượng trở thành đối tượng cần mình bảo vệ suốt đời, không có chuyện gì có thể ảnh hưởng tới của sống hạnh phúc của Lam Lạc Phượng.

Lúc mấy người Lăng Lan nhận được tin đoàn xe của Lăng đại tướng sắp tới thì Lăng Lan mới mang theo Lăng TầnvàLăng Vũ đứng ở cổng lớn Lăng gia, cũng kính chờ người. Là một người phẩm cấp bình thường không có bất cứ chiến công gì, Lăng Lan còn không có tư cách ngồi trong nhà chờ đối phương.

Thứ đầu tiên đập vào mi mắt chính là hai giá cơ giáp mini, nhìn đồ đăng trên ngực của hai cơ giáp, Lăng Lan liền biết nó thuộc về đội cảnh vệ cấp cao của những người thuộc cấp bậc tướng quân trong quân bộ, ngay sau đó năm chiếc xe huyền phù xa hoa tạo thành một đoàn xe chạy về phía nay, hai bên đoàn xe, có sáu cơ giáp giá cơ giáp mini bay theo lập thành đội ngũ bảo vệ và cuối cùng là hai cơ giáp mini dung để áp trận.

Không nghĩ tới đội ngũ hộ tống của Lăng đại tướng lại đơn giản ngoài dự đoán như vậy, chỉ có mười cơ giáp bảo vệ cùng với năm chiếc xe huyền phù xa hoa hợp thành một đoàn xe đơn giản cứ thế mà chạy tới. Điều này làm cho cảm giác của Lăng Lan đối với vị Lăng đại tướng sắp tới tốt hơn không ít, ít nhất cô không cảm giác được thịnh khí như người của gia tộc Lăng thị.

Đoàn xe vừa đến trước cửa Lăng gia thì mười giá cơ giáp tự động bay lên cao hướng ra các phía, lập thành đội ngũ bảo vệ, cùng lúc đó, bốn chiếc xe huyền phù cũng bắt đầu phân tán ra lập thành một hình tròn, đem chiếc

xe huyền phù còn lại vây quanh, bảo vệ nó nằm phạm vi hình tròn của mình.

Thẳng đến lúc này, chiếc xe huyền phù còn lại kia mới đáp xuống, cánh cửa pho lá mở ra, một người thiếu tá khoảng hơn ba mươi tuổi bước xuống, sau khi cẩn thận quan sát bốn hướng mới mở cửa sau của xe huyền phù.

Lăng Lan chỉ thấy một bóng người mặc đồng phục Đại tướng quân, cúi đầu cong lưng từ trong xe huyền phù đi ra. Không biết có phải ảo giác hay không nhưng khi Lăng Lan nhìn thấy đối phương bước xuống, trong nháy mắt cô có chút khẩn trương co quắp.... Điều này làm cho trong lòng Lăng Lan có chút hồ nghi.

Lăng Lan nhanh chóng đem phân hồ nghi này đè ở trong lòng, xốc lại tinh thần, liền mang theo hai người Lăng Tần và Lăng Vũ bước nhanh đi lên trước nghênh đón.

Lúc này, vị Lăng đại tướng kia đã ngẩng đầu nhìn qua đây, tầm mắt hai phương tương giao, trong lòng lẫn nhau đều chấn động.

Lăng Lan vừa thấy diện mạo người nọ thì thiếu chút nữa biến sắc tại chỗ, khuôn mặt kia luôn nằm trong ký ức khắc sâu nhất trong lòng cô, không chỉ bởi vì đó là người trong ảnh luôn được Lam Lạc Phượng cầm nhắc tới mà còn bởi vì đó là người đã làm bạn với cô hồi còn nhỏ, dù đó chỉ là ký ức còn lại trong không gian truyền thừa.

Mà biểu hiện của Lăng Tần càng là bất kham, ông kích động đến không thể khống chế thân thể chính mình, ông run rẩy, miệng há hốc ra muốn kêu cái tên vẫn luôn khắc trong trí nhớ, nhưng vì quá kích động mà ông không thể nói ra được bất cứ lời nào.

“Bác Tần, đã lâu không gặp!” Lăng Tiêu thấy thế nhin không được cười khổ nói. Lại được nhìn thấy người đã chăm sóc mình từ nhỏ sau mười bảy

năm cảm xúc trong lòng ông cũng ngổn ngang trăm mối, thiếu chút nữa không khống chế được mà khóc.

“Gia chủ.....” Lăng Tần rốt cuộc nói ra được những lời này, nước mắt chảy xuống.

Làm đội trưởng chiến đội cơ giáp đương nhiệm của Lăng gia, trong lòng Lăng Vũ cũng cực kỳ khiếp sợ, dù sao Lăng Tiêu cũng là thần tượng từ nhỏ của anh. Bất quá so với người còn đang kích động không thể khống chế Lăng Tần, biểu hiện của anh bình tĩnh không ít, bởi vì trong lòng anh, gia chủ hiện tại của Lăng gia là Lăng Lan, là người mà anh sẽ bảo vệ cả đời, và chỉ trung thành với mỗi Lăng Lan, vì thế cho dù cũng kích động không ít, anh cũng phản xạ có điều kiện mà nhìn về phía Lăng Lan.

“Lăng đại tướng, quân gia trong nhà có chút thất lễ mong ngài thứ lỗi! Mời vào!” Lăng Lan đứng một bên lạnh mắt quét về phía Lăng Tần khiến tâm trí Lăng Tần tỉnh táo lại trong nháy mắt, tự biết mình thất lễ ông vội lui ra sau lưng Lăng Lan, cũng không nhìn dám nhìn Lăng Tiêu lần nữa.

Giờ phút này Lăng Lan trở nên cực kỳ bình tĩnh, mười sáu năm bị không gian học tập tàn phá khiến cho cô thu hoạch được không ít thành quả, cho nên dù nhìn thấy người giống như Lăng Tiêu đã mất xuất hiện trước mặt, cô cũng không hề biến sắc, vả lại, trước khi đối phương chưa nói ra thân phận của mình, cô cũng không thể làm rối loạn trận tuyến.

Lăng Lan khách khí gọi một tiếng Lăng đại tướng làm bước chân Lăng Tiêu cứng lại, nguyên bản mỉm cười mặt tức khắc cứng đờ, nhưng ông biết nơi này cũng không thích hợp để nói chuyện với nhau vì thế ông căng da đầu đi vào cửa lớn.

Rõ ràng là nhà của chính mình nhưng hiện tại ông thật giống như tới làm khách! Nhìn thái độ của con trai nhà mình, ông cực kỳ không thích.....

Căn bản chả có chút vui vẻ nào khi nhìn thấy cha trở lại, ngược lại còn cần thận đề phòng ông, giống như ông tới để trộm thứ gì đó, thật là thật quá đáng! Trong lòng Lăng Tiêu oán niệm mọc thành cụm, rõ ràng muốn cùng con trai ôm nhau thân mật linh tinh, đáng tiếc con trai này của ông lại không cho ông cơ hội.

Lăng Lan nhìn Lăng Tiêu đang đi phía trước, trong lòng bắt đầu suy tư đây rốt cuộc là chuyện gì? Chẳng lẽ Lăng Tiêu trước mắt có phải là Lăng Tiêu thật hay không? Tuy rằng Liên Bang dùng tề bào gen AND để phân biệt thân phận, như vậy có thể loại trừ khả năng có người chỉnh sửa dung mạo, nhưng Lăng Lan lại không thể không hoài nghi như vậy, bởi vì Lăng đại tướng này xuất hiện quá mức trùng hợp. Lăng Lan bỗng nhớ tới Lăng Tiêu trong không gian truyền thừa đã biến mất vào ba năm trước.....

Đương nhiên có lẽ Lăng Tiêu trước mắt thật sự là Lăng Tiêu thật, nhưng vì sao ông lại muốn “giả chết” mười bảy năm rồi lại đột nhiên xuất hiện ngay bây giờ? Việc này có phải có âm mưu gì không? Có phải ông buộc phải thi hành một nhiệm vụ mật nào đó không thể không giả chết hay có lẽ trong trận chiến lần đó ông bị thương mất trí rồi được người khác cứu sống?

Lúc này Lăng Lan không ngừng nghĩ ra vô số tình tiết có thể xảy ra, đặc biệt là nghĩ đến tình huống sau khi Lăng Tiêu mất trí nhớ có khả năng đã cưới vợ sinh con, rồi sau mười bảy năm đột nhiên khôi phục ký ức, lúc này mới trở về một lần nữa Lửa giận trong lòng Lăng Lan bỗng bốc cháy hừng hực, cho dù là khả năng nào thì cũng là bất công đối với hai mẹ con cô và Lam Lạc Phượng. Vì sự nghiệp, địa vị, vinh dự mà bỏ vợ con không màng, những tên đàn ông như vậy đáng chết! Kẻ mất trí nhớ mà cưới vợ sinh con không trở về còn chưa tính, trở về còn muốn hưởng thụ mọi người sùng bái, những kẻ như vậy cũng đáng chết!

Lăng Tiêu đi ở phía trước đột nhiên cảm giác cả người lạnh run, cảm thấy chung quanh có một cỗ sát khí..... Nhưng nơi này ai muốn giết ông

chứ? Lăng Tiêu mặc danh mà lắc lắc đầu, đuổi đi cố hàn ý trong lòng kia.

Tiến vào Lăng gia, Lăng Tiêu lại nhìn thấy đại sảnh quen thuộc trước mắt, trên tường vẫn treo ảnh ông và Lam Lạc Phượng như cũ, đương nhiên bây giờ, bên cạnh nó đã có rất nhiều ảnh mới, là ảnh chụp lễ thành niên lúc Lăng Lan 16 tuổi.

Cảnh tượng quen thuộc làm hai mắt Lăng Tiêu nóng lên, nước mắt thiếu chút rơi xuống, may mắn những năm gần đây ông gặp trắc trở không ít khiến cho tâm tình ông cũng kiên cường hơn so với 17 năm trước, rất nhanh Lăng Tiêu không chế được cảm xúc kích động này.

“Bác Tần, Lạc Phượng đâu? Cô ấy có khỏe không?”Điều đầu tiên Lăng Tiêu muốn biết chính là về người mà ông để ý nhất kia.

Lăng Tần vừa định trả lời thì lại như nghĩ tới cái gì, ông nhìn về phía Lăng Lan chờ Lăng Lan chỉ thị. Tuy rằng Lăng Tiêu là cha Lăng Lan, là chồng của Lam Lạc Phượng, là gia chủ trước kia, nhưng bây giờ gia chủ Lăng gia là Lăng Lan, bất cứ điều gì ông muốn làm đều cần có sự cho phép của Lăng Lan.

Hơn nữa biểu hiện của Lăng Lan từ ngoài cửa khiến Lăng Tần miễn cảm biết được được Lăng Lan đối với việc Lăng Tiêu trở về không có tia vui mừng, thậm chí còn có loại cảnh giác ở trong đó, điều này cũng làm Lăng Tần không thể không cẩn thận, ông bỗng nhiên cảm giác được sự trở về của vị Lăng đại tướng trước mắt này quá mức kỳ diệu.

Dù sao suốt mười bảy năm nay, thông tin duy nhất liên quan đến Lăng Tiêu chính là đã hy sinh, nếu vị Lăng đại tướng này thật sự là Lăng Tiêu thì vì sao lại phải che dấu chính mình trong suốt 17 năm nay chứ? Trực giác của Lăng Tần nói với ông chuyện này nhất định không đơn giản, trước khi tìm được biện pháp để ứng xử với sự trở về của Lăng Tiêu thì ông không

thể tự chủ trương được, mọi chuyện phải lấy quyết định của gia chủ Lăng gia, Lăng Lan, làm đầu.

Trong ba năm này, biểu hiện trong nhà của Lăng Lan đã hoàn toàn thuyết phục được Lăng Tần, ông cho rằng Lăng Lan đã đủ tư cách để ứng phó những tình huống này vì thế ông cúi đầu không lên tiếng, lui xuống phía sau để nhường chỗ cho Lăng Lan. Ông dùng hành động này để nói với Lăng Tiêu bây giờ, gia chủ của Lăng gia là Lăng Lan.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 196: Lăng Tiêu Phẫn Nộ!

Trong mắt Lăng Tiêu đột nhiên lóe lên một tia thần thái, cho dù là biểu hiện của Lăng Tần hay của người thiếu niên vẫn luôn đứng đằng sau kia thì cũng đều chứng minh con ông, Lăng Lan, chỉ vừa đủ mười sáu tuổi đã hoàn toàn chân chính khống chế Lăng gia, trở thành gia chủ cầm quyền chứ không phải chỉ là cái tên không có thực quyền. Điều này làm cho Lăng Tiêu kinh hỉ vạn phần, trong lòng ẩn ẩn có chút đắc ý, quả nhiên không hổ là con trai của Lăng Tiêu ông.

Đương nhiên, Lăng Tiêu đắc ý bao nhiêu thì trong lòng buồn bực bấy nhiêu, dù sao tất cả cũng chỉ do ông phán đoán chứ không phải là đáp án thật sự, vì thế ông quay đầu nhìn về phía Lăng Lan, lộ ra ánh mắt mong đợi, hy vọng Lăng Lan cho ông một câu trả lời vừa lòng.

Lăng Lan lại giống như không thấy ánh mắt của Lăng Tiêu, cô chỉ tiến lên một bước, chỉ vào sô pha có lẽ mà lạnh nhạt nói: “Lăng đại tướng, mời ngồi.”

Lăng Tiêu trong lòng giận tái đi, khí thế trên người không thể khống chế mà triển lộ ra: Thằng nhóc này thật sự không cho ông chút mặt mũi nào, chẳng lẽ không biết ông đang sốt vì muốn gặp mặt vợ yêu sao?

Đối mặt với khí thế bức người của Lăng Tiêu, Lăng Lan vẫn như cũ duy trì một khuôn mặt lạnh, mặt không đổi sắc. Phải biết rằng Lăng Lan đã trường kỳ đối mặt với người cường đại bách lực như Nhất hào đạo sư cho

nên cả người đều miễn dịch hoàn toàn với khí thế cường đại, huống chi khí thế của Lăng Tiêu vẫn ôn hòa như cũ, bách lực cũng không mạnh Nhất hào là bao nhiêu.

Nhìn thấy Lăng Lan vẫn thờ ơ, Lăng Tiêu chỉ có thể buồn bực mà ngồi trên sô pha ở phòng khách, mặc dù có chút ngậm bực vì Lăng Lan không chịu nhận ông nhưng lại không dám trực tiếp nổi bão, dù sao khoảng cách mười bảy cũng khiến ông không đủ tự tin nên giận mắng Lăng Lan rồi nói với con mình là cha của nó, bây giờ ông chỉ có thể âm thầm chịu đựng lạnh nhạt từ Lăng Lan.

Lăng Lan để người hầu dâng trà lên, Lăng Tiêu cầm lấy ly trà nhấp một ngụm, hương vị quen thuộc làm trong lòng Lăng Tiêu lại lần nữa chấn động, nhin không được lại lần nữa mở miệng nói: “Lăng Lan, gọi mẹ con ra được không, có một số việc ta muốn nói với mẹ con.”

Lăng Lan nhàn nhạt nói: “Lăng đại tướng, cha tôi đã hy sinh mười bảy năm, là một người góa chồng, mẹ tôi vẫn luôn ở trong nhà, thật sự không thích hợp để gặp một người khác giới khác, nếu ông có chuyện gì muốn nhắn thì có thể nói trực tiếp với tôi, tôi nhất định sẽ chuyển lời lại cho mẹ mình.”

Lăng Lan hạ quyết tâm, nếu không làm rõ những việc đã phát sinh trong thời gian này, cô nhất định sẽ không để Lăng Tiêu gặp Lam Lạc Phượng, nếu thật phát hiện Lăng Tiêu là một người đàn ông không có trách nhiệm, hoặc thật sự là một Trần Thế Mỹ, cô tuyệt đối sẽ đuổi đối phương đi, cô gắng bảo vệ mẹ mình. Cho thế lực và vũ lực của cô không bằng đối phương, nhưng cô tin, có sự giúp đỡ của tiểu Tứ, với năng lực của thế giới ảo, Lăng Tiêu nhất định sẽ thân bại danh liệt.

Tiểu Tứ ở trong ý thức hải theo ý tưởng của Lăng Lan mà giơ nắm tay lên cao, một bộ thể cùng lão Đại của mình cùng tiến cùng lùi. Nhưng ở một

nơi mà Lăng Lan không nhìn thấy, nó quỳ rạp xuống đất mà khóc lóc đầy mặt: Hu hu hu.... nó không nghĩ ba ba sẽ trở thành Trần Thế Mỹ đâu.....

Lăng Lan biểu hiện cực kỳ lãnh khốc làm Lăng Tiêu cứng lại, đột nhiên cảm giác đứa con trai này của ông thành thực bình tĩnh có chút đáng ghét. Chẳng lẽ không thể mừng rỡ để Lam Lạc Phượng ra rồi một nhà đoàn tụ sao? Loại khách sáo này quả thực là đem ông trở thành một người xa lạ. Không, người xa lạ còn tốt một chút, trong ánh mắt của thằng nhóc kia hoàn toàn là đem ông trở thành kẻ địch rồi.

Lăng Tiêu rất rõ ràng Lăng Lan khẳng định nhận ra ông là ai, bởi vì ngay khi gặp mặt lần đầu tiên, ông nhìn thấy ánh mắt con trai có kích động, bất quá phần kích động này rất nhanh bị Lăng Lan đè ép xuống, bình tĩnh xuống nhìn ông, bắt đầu từng bước phòng bị, căn bản không có ý tứ muốn nhận làm cha, điều này khiến Lăng Tiêu thiếu chút nữa buồn bực đến hộc máu.

“Lăng Lan, ta chính là cha con, Lăng Tiêu!” Lăng Tiêu rốt cuộc nhẫn nại không được, nghiêng răng nghiêng lợi nói từng chữ từng chữ một. Ông chỉ là muốn về nhà đoàn tụ với gia đình, ôm ấp vợ con, “nhiệt đầu giường đất, dưới gối thừa hoan”, có cần phải khó thế không?

Lăng Lan nghe vậy nhướng mày, khoe miệng lộ ra một tia châm chọc: “Ồ? Vậy xin hỏi đơn thông báo Lăng Tiêu hy sinh trên chiến trường vào mười bảy năm trước mà quân bộ gửi tới là cái gì?”

Lăng Tiêu xoa xoa mày, cười khổ nói: “Lúc trước ta bị ta quả thật đã bị cho rằng đã hy sinh do năng lượng trong thông đạo bạo động nhưng kỳ thật không phải như vậy, lúc ấy do năng lực va chạm kịch liệt mà vô tình hình thành lỗ đen, ta may mắn bị nó hút vào nên tránh được một kiếp, chỉ là sau khi thoát khỏi lỗ đen ta phát hiện mình đang ở một chỗ chưa ai khám phá tới, nó chưa hề xuất hiện trên bản đồ của Liên Bang, vì thế có thể tìm được đường về nhà, ta đã ở đó suốt mười bảy năm, mà mười ngày trước,

bởi vì cuộc chiến của Liên Bang và Nhật Mộ mà năng lượng lại lần nữa bạo động, trong lúc vô tình hình thành lỗ đen nên ta mới có thể may mắn trở lại đây lần nữa.”

Lăng Lan nghe đến đó thì buông đôi tay nắm chặt xuống, trong lòng kịch liệt nhảy lên. Như vậy có phải là Lăng Tiêu căn bản không muốn vứt bỏ hai mẹ con họ?

“Qua một thời gian nữa, quân bộ sẽ công bố chuyện này, tất cả mọi người sẽ được biết đến thông tin này, còn về việc thăng lên làm đại tướng là bởi vì mười bảy năm trước ta đã có thể thăng chức lên làm trung tướng, nhưng bởi vì muốn thừa cơ tiêu diệt đế quốc Nhật Mộ nên cố ý che dấu năng lực, để ta dẫn dắt quân đoàn thứ bảy, trước khi các quốc gia khác có phản ứng thì tiêu diệt Nhật Mộ.....Lăng Tiêu nói ra chân tướng bị che dấu lúc trước, nguyên nhân vì sao ông đã là thần cấp sư sĩ mà lại xuất hiện trên tuyến đầu của chiến trường.

“Chỉ là lúc ấy người nguyên soái chỉ huy trận chiến đột nhiên nhiễm bệnh nặng, phe thực quyền trong quân bộ đành phải bàn bạc lại với nhau, cũng không biết là tranh đoạt quyền lực như thế nào mà cuối cùng kế hoạch lần này lại bị tiết lộ ra ngoài, cũng có thể là do có nội gián trong cấp cao của quân bộ tiết lộ ra ngoài, nhưng nói tóm lại là đế quốc Nhật Mộ đã biết được người dẫn quân đoàn là ta, vì thế bọn họ liền thiết kế ra âm mưu nhằm vào ta....”

“Tuy rằng sau đó nguyên soái kháng phục liền nắm quyền giữ binh một lần nữa nhưng thời gian đã muộn, ta đã bị bọn họ thiết kế thành công....” Trên mặt Lăng Tiêu lộ ra vẻ tiếc nuối, trời xui đất khiến làm ông cứ như vậy chia lìa vợ con mình trong vòng mười bảy năm.

Lăng Tần vẻ mặt kích động, ông nhìn về phía Lăng Lan chờ đợi Lăng Lan mềm lòng.

“Thực là một câu chuyện xưa xuất sắc.....” Lăng Lan nhấp một ngụm trà, cực kỳ bình tĩnh mà nói: “Thật ra tôi rất hứng thú với khoảng thời gian sinh hoạt của ngài ở thế giới khác trong mười bảy năm qua, đó là thế giới gì?” Ai biết Lăng Tiêu có thể nhận được tịch mịch hay không, rồi sau đó tìm được một hồng nhan tri kỷ mới ở chỗ đó để làm bạn, điều này nhất định phải làm rõ rồi mới quyết định có nên để mẹ Lam ra mặt hay không.

Lăng Tiêu nghe Lăng Lan hỏi thì cả người dừng một chút, ông cười khổ nói: “Đó là một thế giới nguyên thủy, không có khoa học kỹ thuật tiên tiến như Liên Bang chúng ta, thậm chí có thể nói ở đó không có tinh hạm, không có phi thuyền, càng không có cơ giáp. Lúc trước khi đáp xuống hành tinh đó, những người ở đó còn tưởng ta là thần...”

“Thần sao?” Lăng Lan đột nhiên ngẩng đầu nhìn hướng Lăng Tiêu, ánh mắt lạnh lẽo thẳng tắp nhìn chăm chăm ông: “Tôi muốn hỏi ngài trong mười bảy năm này ngài có tìm người phụ nữ nào khác không?”

Lăng Tiêu nghe vậy cả giận nói: “Sao có thể, ta đã có mẹ con rồi.”

“Ngài cũng nói qua lúc ấy ngài cũng không biết có thể trở về hay không, chẳng lẽ không nghĩ tới ở nơi đó sinh sống sao?” Lăng Lan nhướn mày hỏi, có thể thấy được Lăng Lan cũng không tin những lời này của Lăng Tiêu.

“Trừ mẹ con ra, ta không muốn bất kỳ người phụ nữ nào.” Lăng Tiêu đột nhiên đứng lên, hơi thở ôn hòa đã biến mất, trong phần nộ, ông khó có thể tự khống chế sức mình của mình mà khiến nó phóng thích ra ngoài, “Lăng Tiêu ta tuyệt đối không làm ra loại việc có lỗi với gia đình mình.”

Sự nghi ngờ của Lăng Lan làm Lăng Tiêu cảm giác bị vũ nhục, trong mười bảy năm ở thế giới kia quả thật có rất nhiều người phụ nữ tới tỏ lòng yêu thương với ông, chỉ là trong lòng ông vẫn luôn nhớ đến Lam Lạc Phượng cùng với đứa con vẫn còn trong bụng kia nên cậu quyết đoán cự

tuyệt hết thủy dụ hoặc, dùng hết toàn lực muốn trở về. Mười bảy năm qua ông không lúc nào không vì giây phút đoàn tụ này mà nỗ lực, thậm chí đã trả rất nhiều đại giới.

Lăng Tiêu tuy rằng cực kỳ phần nộ nhưng vẫn biết nơi này là Lăng gia nên không đem toàn bộ khí thế bộc phát ra, chỉ đem mục tiêu của sức lực đặt trên người Lăng Lan, ông cảm thấy nhất định phải giáo huấn thẳng con này của mình một trận, dám nghi ngờ tình cảm trung trinh của ông dành cho vợ là thực sự không thể tha thứ.

Lăng Lan cả người hô lên một tiếng, khí huyết nơi ngực cuồn cuộn thiếu chút nữa mà nôn ra máu, cô biết đây là Lăng Tiêu nén giận phát ra bách lực, cũng là hậu quả do cô gây ra, bất quá cô cũng không hối hận, biết rõ Lăng Tiêu không làm việc gì có lỗi với mẹ Lam, cô liền có thể đem Lam Lạc Phượng yên tâm mà giao cho Lăng Tiêu.

“Lăng Tiêu, ông thật là giỏi, vừa mới về là muốn bắt nạt hai mẹ con tôi có phải không?” Một giọng nói ẩn hàm lửa giận từ trên hương cầu thang vang lên. Giọng nói quen thuộc khiến cho cơn giận của Lăng Tiêu ngay lập tức biến mất không còn, trong lòng tức khắc vui vẻ.

“Lạc Phượng!” Lăng Tiêu kích động mà đi lên trước, hai tay vươn ra muốn ôm Lam Lạc Phượng đang đi xuống.

Lam Lạc Phượng hung hăng hất cánh tay của Lăng Tiêu ra, căn bản không thèm nhìn người trước mắt, ngược lại bước nhanh chạy hướng Lăng Lan về mặt đầu lòng nói: “Lăng Lan, con làm sao vậy? Có phải bị thương hay không?”

Lăng Lan vận dụng dưỡng thể xác và tinh thần quyết ở trong cơ thể, nguyên bản gánh nặng nơi ngực tức khắc thoải mái thanh tân, đây cũng chỉ là một chút giáo huấn Lăng Tiêu muốn cấp cho Lăng Lan, cũng không thật

sự muốn làm cô bị thương, Lăng Tiêu vẫn còn tình hình thân thể của Lăng Lan đang chịu trọng thương, cũng không dám quá dùng sức.

Nhìn thấy dáng vẻ Lam Lạc Phượng rơi nước mắt, Lăng Lan chỉ có thể an ủi nói: “Mẹ, con không sao!”

Nhìn đến bảo bối của mình không có việc gì, lúc này Lam Lạc Phượng mới có tâm tư đi tìm đầu sỏ gây tội thiếu chút nữa làm bị thương con gái, bà trực tiếp hóa thân thành hổ mẹ bảo vệ cho con, vẻ mặt hung hãn mà vọt tới trước mặt Lăng Tiêu, hung tợn điểm lên ngực Lăng Tiêu mắng: “Lăng Tiêu, ông đồ chết tiệt này dám bắt nạt con tôi sao? Chẳng lẽ ông cho rằng Lam Lạc Phượng tôi dễ dàng bị bắt nạt đến vậy sao??” Nói xong mẹ Lam liền vén ống tay áo mình lên, hai tay bóp lại như dùi trống không ngừng phần nộ đánh lên người Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu thấy thế chỉ có liều mạng né tránh, liên tục xin lỗi và cầu xin tha thứ, lúc này làm gì có có nửa điểm phong phạm của vị đại tướng thần cấp sư sĩ chứ.

Lăng Lan nhìn không được mặt giật giật, cô ngẩng đầu nhìn bóng đèn lớn được treo trên trần nhà tính toán có nên bỏ chạy ra về mình không biết chút gì về đôi vợ chồng trước mặt hay không?

Tiểu Tứ ở trong ý thức hải của Lăng Lan cũng kinh ngạc mà há to miệng, người đàn ông đang vắt chân lên cô liên tục cầu xin tha thứ kia chính là người ba ba vô cùng ôn nhu, vô cùng oai hùng, vô cùng tuấn trong lòng nó sao? Còn người phụ nữ đang điên cuồng như nữ hán tử oai hùng kia chính là người mẹ ôn nhu như nước trong trí nhớ của nó sao? Nó bỗng cảm thấy thế giới đảo điên không biết đường nào mà lẫn.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 197: Vận Mệnh Bị Quyết Định!

Lăng Tiêu sau khi xác định không làm tổn thương đến Lam Lạc Phượng thì mới đem Lam Lạc Phượng ôm chặt trong lòng liên tục nói xin lỗi: “Lạc Phượng, xin lỗi, là do anh không tốt, anh không nên nổi giận....”

Bị Lăng Tiêu ôm chặt vào lòng, Lam Lạc Phượng cố gắng giãy giụa vài cái, phát hiện không thể động đậy nữa thì rốt cuộc thất sắc khóc to: “Anh tên chết tiệt này, rời đi mười bảy năm không trở lại còn chưa tính, vì sao vừa về mà dám ức hiếp mẹ con tôi? Ai cho phép?”

Lăng Tiêu nhanh chóng xin lỗi nói: “Thực xin lỗi, là anh sai! Đều là anh sai!”

“Đương nhiên là anh sai rồi!” Làm vợ, Lam Lạc Phượng sẽ nói chuyện giảng chút đạo lý, nhưng làm mẹ, dám ức hiếp con cô thì tuyệt đối là không thể nói chuyện.

Lăng Tiêu lúc này nào dám nói cái gì, chỉ có thể liên thanh nói: “Đúng, đúng, đúng, khẳng định là anh sai!”

Lăng Lan rốt cuộc minh bạch như thế nào gọi là anh hùng khí đoản! Đối mặt với người mẹ bừa hãn như thế, cha Lăng cũng chỉ có thể khí đoản mà thôi. Bất quá từ trên nét mặt của Lăng Tiêu, Lăng Lan rõ ràng nhìn ra ông

là thật sự vui vẻ chịu đựng, điều này cũng cho thấy những gì ông nói với cô đều là sự thật.

Lăng Lan thấy thế thở dài trong lòng, nhẹ nhõm một hơi, có thể nhìn thấy cha mẹ tương thân tương ái, trong lòng cô đột nhiên cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

Bất quá, lúc cô nhìn thấy hai người trước mắt vẫn không có ý muốn tách ra như cũ thì liền nhìn không được cái trán hắc tuyến, này, cũng phải chú ý hình tượng quang huy của hai người một chút chứ, ở đây còn có người ngoài mà. Vì thế Lăng Lan nặng nề mà ho khan một chút nhắc nhở: “Có lẽ, chúng ta hẳn là ngồi xuống để nói chuyện một chút nhỉ?”

Lam Lạc Phượng bình tĩnh, vẻ mặt ngượng ngùng mà đem Lăng Tiêu đẩy ra ngoài. Bà vội đi đến bên người Lăng Lan, lôi kéo tay Lăng Lan về mặt kiêu ngạo mà nói với Lăng Tiêu: “Lăng Tiêu, đây là con của chúng ta Lăng Lan, nó là số một!” Trong lời nói lộ ra đắc ý, trên mặt cũng biểu hiện vẻ kiêu ngạo của người mẹ.

Lăng Tiêu cười gật đầu: “Ừm, anh biết, Lăng Lan, con trai anh quả thật là xuất sắc!” Tuy rằng Lăng Lan cũng đủ xuất sắc nhưng Lăng Tiêu cho rằng đối với con trai nhất định không được quá đề cao, không thể giống như con gái mà nâng trong lòng bàn tay được. Nói thật ông thật hy vọng có thể có một người con gái giống như Lạc Phượng vậy..... Bất quá cũng không lo lắng, về sau ông có thể tiếp tục nỗ lực.

Lam Lạc Phượng lắc lắc tay Lăng Lan hạnh phúc mà cười nói: “Lăng Lan, ông ấy chính là cha con, Lăng Tiêu, có phải rất tuyệt hay không?” Trên khuôn mặt tràn ngập vẻ chờ mong, chờ mong Lăng Lan nhận Lăng Tiêu rồi gọi ông một tiếng cha.

Lăng Lan gật đầu nhàn nhạt nói: “Dạ. Ánh mắt của mẹ thật không tệ.” Nhưng gọi một tiếng cha kia, cô như thế nào cũng không gọi ra tiếng được.

Có lẽ tình cảm Lăng Lan đã dành toàn bộ cho Lăng Tiêu trong không gian truyền thừa kia nên khi đối mặt với Lăng Tiêu thật, cô ngược lại cảm thấy có chút ngăn cách, trong khoảng thời gian ngắn không thể mở miệng gọi một tiếng cha.

Lăng Tiêu tựa hồ đối với chương ngại trong lòng Lăng Lan cũng có thể hiểu được, ông cũng không cưỡng cầu, chỉ cười cười đem câu chuyện dời đi. Lam Lạc Phượng thấy thế chỉ có thể âm thầm thở dài, chỗ trống trong suốt mười bảy năm quả thật là khoảng thời gian quá dài để cho hai cha con có thể ngay lập tức thân mật với nhau.

Lăng Lan nhìn thấy hai người Lăng Tiêu và Lam Lạc Phượng như có vô số điều muốn nói thì biết lúc này không thích hợp có bóng đèn tồn tại, cô ý bảo mấy người Lăng Tần rời đi, bao gồm cả vị thiếu tá tham mưu mà Lăng Tiêu mang tới tiến vào Lăng gia kia.

Đương nhiên, vào lúc vị thiếu tá kia rời đi thì biểu hiện vẻ mặt có chút quái dị, biểu tình vận vẹo, có lẽ nhớ tới bộ dạng hoàn toàn khác hẳn với hình ảnh oai hùng khí phách khiến tất cả quân nhân đều cảm thấy điên đảo của đại tướng Lăng Tiêu.

Lúc Lăng Lan nhìn thấy hai người Lăng Tiêu và Lam Lạc Phượng thì đã là buổi sáng của ngày hôm sau, còn những việc mà bọn họ đã làm trong suốt thời gian qua thì chỉ cần nhìn vẻ mặt then thùng, xuân sắc vời vợi của Lam Lạc Phượng liền biết.

Lúc này Lăng Lan đã ngồi sẵn trên bàn ăn tiếp đón vị khách duy nhất trong nhà, vị tham mưu kia của Lăng Tiêu, người kia vừa mới ăn xong một phần cháo loãng, khi nhìn thấy một màn như vậy thì nhin không được cơ bắp trên khuôn mặt lại giật giật, hai người này chẳng lẽ không thể thu liễm một chút sao?

Lăng Lan đột nhiên nghĩ đến mẹ Lam nhà mình cũng sắp gần bốn mươi, trở thành một người phụ nữ hung như lang hổ thì nhìn không được mà thương hại nhìn thoáng qua Lăng Tiêu, hy vọng ông không bị người mẹ lang hổ của mình ép đến máu huyết quang tinh.

Có lẽ ánh mắt thương hại của Lăng Lan quá mức rõ ràng nên khuôn mặt anh tuấn của Lăng Tiêu thế nhưng đỏ lên, điều này làm cho Lăng Lan cực kỳ kinh ngạc, không nghĩ tới cha Lăng nhà mình đã hơn bốn mươi tuổi mà da mặt lại mỏng như vậy....

“Nhìn cái gì mà nhìn?” Lam Lạc Phượng ngồi xuống một bên, vể mặt then thùng đánh nhẹ lên đầu Lăng Lan, ngăn cản ánh mắt đang tác quái của Lăng Lan.

“Không có gì ạ!” Lăng Lan vể mặt chính sắc trả lời, khuôn mặt lạnh lùng căn bản không có biến hóa gì làm Lam Lạc Phượng thiếu chút nữa tưởng chính mình có tật giật mình nên nhìn cái gì cũng không thích hợp.

Lăng Tiêu dù sao cũng là thần cấp sư sĩ, cảm quan cực mạnh, ánh mắt mờ ám của Lăng Lan đương nhiên không lừa được ông, ông ngượng ngừng mà ho khan một chút rồi nói sang chuyện khác: “Đúng rồi, Lăng Lan, ta quên nói cho con một cái tin tức tốt!”

Lăng Lan nhướn mày, không biết cái mà Lăng Tiêu gọi là tin tức tốt rốt cuộc là chỉ cái gì.

“Con được đặc cách trực tiếp vào học ở trường nam tử đệ nhất quân giáo của Liên Bang, mấy người nữa thư thông báo nhập học sẽ được gửi tới liền.” Câu nói của Lăng Tiêu làm Lăng Lan suýt chút nữa phun ngậm sữa bò vừa mới uống, mà mẹ Lam đang vừa mới cầm đôi đũa lên nghe vậy cũng run tay khiến cho nó rơi xuống chiếc đĩa trước mặt, tiếng leng keng vang lên giữa phòng ăn yên tĩnh.

“Ngài vừa nói cái gì?” Lăng Lan ho khan trong tiếng thất kinh hỏi.

Lăng Tiêu vẻ mặt ý cười nói: “Ta nói, con có thể đi trường đệ nhất nam tử quân giáo học.” Nhìn vẻ mặt đắc ý ngẩng cao như thế muốn người khác nhanh nhanh cảm ơn của Lăng Tiêu khiến cho Lăng Lan thiếu chút giờ chân lên đá.

“Chẳng lẽ ngài không biết thân thể con còn đang bị thương chưa khang phục sao? Cho dù có thể nhập học cũng không thể vượt qua năm đầu tiên học thể năng được “Lăng Lan bình tĩnh rồi cuộc cũng không giữ được, nhịn không được tức muốn học máu trả lời.

Lăng Tiêu biểu tình nghiêm túc mà trả lời: “Ta đương nhiên biết, bất quá, Lăng Lan, con yên tâm, ta đều an bài xong. Năm thứ nhất con sẽ đạt được miễn học, ta nhất định sẽ chờ sau khi thân thể của con khôi phục khỏe mạnh rồi mới tiến hành rèn luyện thể năng. Ta nhất định sẽ không thể thân thể con lưu lại di chứng gì.”

Lăng Tiêu nói như chém đinh chặt sắt, tất cả mọi trường hợp ông đều đã suy tính rõ ràng, chỉ riêng trường hợp con mình là con gái thì ông chưa bao giờ nghĩ tới....

Nhìn thấy kế hoạch của Lăng Tiêu hoàn toàn không có sơ hở, Lăng Lan cực kỳ câm nín mà nhìn về phía Lam Lạc Phượng, ánh mắt dò hỏi: Mẹ, chẳng lẽ ngài chưa cùng ông ấy nói giới tính thật của con sao....

Lam Lạc Phượng trả cái ánh mắt: Còn không phải chưa không kịp nói sao?

Lăng Lan phồng gương mặt lên, cực kỳ khinh bỉ nhà mình mẹ Lam nhà mình, hoá ra hai người này vội tình chàng ý thiếp quên phải giải quyết chuyện lớn này như thế nào.

Lam Lạc Phượng nhìn thấy trên bàn ăn vẫn còn một người đang cẩn thận nhìn lén bọn họ, Lăng Tiêu giới thiệu quá, người này là Hà Húc Dương, đảm nhiệm chức tham mưu của đại tướng sau khi trở lại quân bộ,

người này có trung thành với Lăng Tiêu hay không còn phải xem xét thêm một khoảng thời nữa mới biết được cho nên bà quyết định chuyện lớn liên quan đến giới tính của Lăng Lan không thể kể ở chỗ này cho Lăng Tiêu.

Những chuyện này đã cấp bách rồi, không thể giấu diếm nữa. Phải biết rằng một khi tiến vào trường nam tử quân đội thì cần phải kiểm tra toàn thân, Lăng Lan là con gái nhất định không thể che dấu trong buổi kiểm tra sức khỏe này, Lăng Lan tuyệt đối không thể tiến vào trường quân giáo để học.

Nôn nóng, Lam Lạc Phượng đột nhiên đứng lên, một phen tóm lấy Lăng Tiêu đang chuẩn bị ăn cơm.

“Lăng Tiêu, em cảm giác còn có chuyện yêu cầu cùng anh giao lưu một chút.” Lam Lạc Phượng nói.

Lăng Tiêu vẻ mặt mặc danh không hiểu gì nhưng bất quá ông vẫn nghe theo Lam Lạc Phượng, buông chén đĩa xuống rồi đi theo Lam Lạc Phượng rời khỏi nhà ăn, trở về văn phòng ngủ mà bọn họ đã dây dưa một đêm.

Đương nhiên, lúc bọn họ rời đi, Lăng Tiêu nhìn thấy được biểu tình lú lẫm của người thiếu ta mình mang tới, tựa hồ giật giật mình tới thể lực kinh người của ai đó.... Cái này làm cho da mặt Lăng Tiêu ửng ửng nóng lên, câu nói kia của Lam Lạc Phượng quả thật quá làm người ta hiểu lầm.

Lam Lạc Phượng một hồi đến phòng ngủ, liền đóng lại cửa phòng, phác qua đi ôm lấy Lăng Tiêu nói: “Lăng Tiêu, Lăng Lan tuyệt đối không thể đi trường đệ nhất nam tử quân giáo.”

Lăng Tiêu sửng sốt: “Vì sao?” Ông đều đã an bài xong mọi chuyện, vì sao Lam Lạc Phượng và Lăng Lan đều không muốn đi? Lăng Lan biểu hiện quá mức rõ ràng, ông đương nhiên xem rõ.

Lam Lạc Phượng căn răng nhẹ giọng nói: “Bởi vì Lăng Lan là con gái, nó là con gái, không phải con trai!”

Lăng Tiêu tức khắc kinh ngạc, vẻ mặt không thể tin tưởng, nói chuyện đều có chút nói lắp: “Em, em, nói, nói cái gì?”

“Em nói Lăng Lan của chúng ta là con gái chứ không phải con trai.” Lam Lạc Phượng tiếp tục nói.

“Con gái?” Lăng Tiêu kinh hô còn không có ra tới thì đã bị Lam Lạc Phượng trực tiếp bịt miệng lại.

“Đã biết là được, anh còn hỏi cái gì?” Lam Lạc Phượng trách cứ mà trừng mắt nhìn Lăng Tiêu một cái.

Lăng Tiêu nhin không được đỡ trán: “Em làm sao có thể để Lăng Lan giả thành con trai như thế chứ?”

Lam Lạc Phượng cả giận nói: “Còn không phải bởi vì anh ngoài ý muốn hy sinh sao, vì kế thừa vinh dự quân công em mới không thể không làm như vậy, nếu không hai mẹ con em không biết đã bị những kẻ tham lam trong Lăng thị ăn tươi nuốt sống từ khi nào.”

Lăng Tiêu tức khắc hiểu ra. Lúc ấy tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào quyền kế thừa, cho dù Lam Lạc Phượng thật sự muốn nhường thì những kẻ trong Lăng thị cũng sẽ vì ngăn ngừa hậu hoạn mà làm tổn hại đến Lam Lạc Phượng, rồi lặng yên xử lý Lăng Lan. Chỉ có Lăng Lan nhận được quyền kế thừa, được quân bộ chú ý và bảo hộ thì mới có thể an toàn mà sống sót. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Lam Lạc Phượng lại lựa chọn làm như vậy. Nói đến cùng cũng là do Lăng Tiêu ông sai.

Lăng Tiêu yêu thương mà ôm lấy Lam Lạc Phượng không khỏi cảm kích nói: “Lạc Phượng, cảm ơn em bảo hộ con gái của chúng ta.”

Lam Lạc Phượng hung hăng mà đánh ngực Lăng Tiêu, trong miệng lại ừ sừ nói: “Hiện tại nên làm cái gì bây giờ?”

Lăng Tiêu khổ tâm, bởi vì để con có thể vào học ở trường quân giáo, ông đã bất chấp thủ đoạn, nếu bây giờ đột nhiên nói không đi nữa thì nhất định nguyên soái sẽ nghi ngờ, bởi vì ông đã an bài mọi chuyện rất hoàn mỹ, căn bản chặn hết lý do không thể đi học.

Rất có thể như vậy càng khiến bọn họ chú ý Lăng Lan, nếu Lăng Lan luôn luôn biểu hiện ăn chơi trác táng còn có thể lấy cớ nhân cách để đi chịu khổ, nhưng cố tình Lăng Lan ở học viện đồng quân biểu hiện ưu tú hơn thường, đã trở thành tài năng trong mắt tất cả mọi người.....

Nếu như không đi học thì mọi người nhất định sẽ đoán già đoán non, thậm chí sẽ đặt Lăng Lan dưới tầm mắt theo dõi của quân bộ, như vậy tuyệt đối không có lợi cho Lăng Lan. Thế nhưng nếu vào trường đệ nhất nam tử quân giáo thì phải làm sao để không ai biết giới tính thật của Lăng Lan đây.....

Lăng Tiêu bỗng nhớ lần đầu tiên nhìn thấy Lăng Lan, cả khuôn mặt trương ra vẻ đẹp lạnh lùng, quanh thân không hề tồn tại hơi thở của con gái, nói thật, nếu ông và Lăng Lan đứng chung một chỗ mà đoán xem ai trong hai người là con gái thì có khi số người nghĩ ông là con gái còn nhiều hơn Lăng Lan, chỉ như vậy thôi cũng có thể thấy cảnh giới giả trang thành con trai của Lăng Lan đã đạt tới thần kỳ.

Nghĩ đến đây, Lăng Tiêu không tránh được muốn bội phục việc Lam Lạc Phượng giáo dục con gái giả thành đàn ông quá mức thành công, mười sáu năm qua thế nhưng không ai phát hiện dị thường, bao gồm cả nguyên soái và ông đều cho rằng Lăng Lan chính là con trai.

Trong đầu Lăng Tiêu bắt đầu nhanh chóng tính toán những khả năng có thể tiết lộ giới tính thật của Lăng Lan rồi đưa ra đối sách tương đối để giải

quyết. Cuối cùng ông phát hiện, nếu cậu điều khiển mọi chuyện thật hoàn hảo thì khả năng Lăng Lan thoát khỏi nguy cơ này là rất cao, sẽ không bị người khác phát hiện. Chỉ cần Lăng Lan thuận lợi tốt nghiệp từ trường quân giáo thì Lăng Tiêu tin, bằng thủ đoạn của mình, ông hoàn toàn có thể cấp cho Lăng Lan nhiều thân phận, để Lăng Lan có thể hoàn mỹ mà sử dụng thân phận con gái để sống ở quân đoàn 23....

Dù sao như vậy cũng tốt hơn so với việc đặt Lăng Lan dưới tầm mắt của quân bộ! Lăng Tiêu nháy mắt quyết định vẫn nên để Lăng Lan tiến vào trường đệ nhất nam tử quân giáo học.

Lăng Tiêu tuy rằng quyết định như vậy, nhưng chỉ cần nghĩ tới việc mình chính tay đẩy con gái bảo bối của mình vào trong sào huyệt của lang sói thì cảm thấy đau lòng và hối hận vô cùng, cảm giác như có gì đè nặng lòng khiến ông thiếu chút ho ra máu.

Ông nhịn không được xiết chặt nắm tay mình trong lòng thầm mắng: Nếu có thằng nhóc không sợ chết nào dám nhúng chàm con gái bảo bối của ông, ông nhất định phải đem đối phương băm thây vạn đoạn, nghiền xương thành tro!!

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG ĐỂ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 198: Xử Phạt Tàn Khốc

Lăng Tiêu nghĩ thật hoàn mỹ nhưng ý tưởng của anh lại không được Lam Lạc Phượng đồng ý, sau khi hiểu rõ Lăng Tiêu quyết định đem Lăng Lan đưa vào trường đệ nhất nam tử quân giáo để học thì Lam Lạc Phượng bảo nổi.

Lam Lạc Phượng căn bản không muốn con gái mình tiếp tục sống trong thân phận con trai, Lăng Lan đã mười sáu tuổi, là thời khắc tốt nhất để phát dục nhưng vì phải giả làm con trai và để không ai phát hiện, Lăng Lan vẫn luôn phải châm cứu loại châm phong tố nhằm hạn chế kích thích tố giới tính nữ. Tuy rằng quân đội vẫn luôn dối ngoại rằng loại châm phong tố này là không nguy hại đến thân thể nhưng một khi dùng nó thì cơ thể người sẽ không phát triển trong thời gian ngắn.

Đương nhiên, quân bộ phát minh loại châm này cũng không phải vì hạn chế sự phát dục của cơ thể con gái để nó có thể trở thành con trai, loại châm này dùng để cam đoan khả năng sinh tồn của con gái trên chiến trường cũng sẽ giống như con trai.

Phải biết rằng, mỗi tháng con gái luôn có những ngày không thoải mái, tinh thần và cơ thể vẫn luôn trong tình trạng mệt mỏi. Nếu là bình thường thì còn tốt nhưng nếu gặp phải chiến tranh thì những yếu tố đó sẽ khiến cho chiến lực của nữ binh bị yếu bớt, càng nghiêm trọng hơn là có thể hy sinh tính mạng. Bởi vậy, chỉ cần nữ binh tiến vào khu vực chiến tranh thì tất cả

họ sẽ được châm loại châm này, như vậy các nữ binh sẽ có khoảng thời gian nửa năm không cần lo lắng về những vấn đề sinh lí này.

Đương nhiên những loại thuốc giống như loại châm phong tổ này thuộc về loại thuốc cấm, những công dân bình thường không thể biết được. Bất quá 2 đời Lăng gia đều đảm nhiệm những chức vụ cao trong quân bộ nên cho dù Lăng Tiêu đã hy sinh chỉ còn lưu lại một người thừa kế duy nhất thì Lăng gia vẫn có thể có được những loại thuốc cấm này một cách cực kỳ dễ dàng.

Từ khi Lăng Lan được mười tuổi thì bắt đầu châm loại phong tổ châm này, cũng đã châm nó liên tục sáu năm qua, điều này vẫn khiến Lam Lạc Phượng lo lắng Lăng Lan, cô sợ Lăng Lan sẽ xuất hiện di chứng chưa được biết đến. Dù sao những nữ binh trên chiến trường cũng sẽ không giống Lăng Lan sử dụng loại châm này trong thời gian dài như vậy, những nữ binh chỉ sử dụng loại châm này trong thời gian trước khi chuẩn bị chiến tranh, chỉ cần chiến tranh kết thúc thì liền sẽ dừng sử dụng loại châm này.

Lần này Lăng Tiêu đột nhiên sống lại trở về làm Lam Lạc Phượng kinh hỉ rất nhiều, cũng đồng thời dờ xuống tảng đá vẫn luôn ép chặt ở trong lòng cô. Lam Lạc Phượng cho rằng chỉ cần Lăng Tiêu trở về thì việc Lăng Lan giả trang thành con trai có thể giải quyết dễ dàng.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao khi Lam Lạc Phượng nghe thấy Lăng Tiêu chưa biết rõ sự thật liền lỗ mãng đề cử đi con gái đi trường đệ nhất nam tử quân giáo của Liên Bang mà không tức giận, chỉ có khiếp sợ, dù sao lúc ấy Lăng Tiêu cũng không biết Lăng Lan là con gái cho nên Lam Lạc Phượng vẫn lý trí mà đem Lăng Tiêu kéo về phòng ngủ, lặng lẽ nói cho Lăng Tiêu bí mật này.

Lam Lạc Phượng nguyên bản hy vọng Lăng Tiêu có thể nghĩ cách để cự tuyệt trường nam tử đệ nhất quân giáo, không nghĩ tới đáp án lại là không thể cự tuyệt, vẫn phải để con gái bảo bối tiếp tục giả thành con trai trong

sáu năm tiếp theo, không chỉ như thế, con gái của cô còn phải ăn ở chung một chỗ với một đám con trai, chỉ nghĩ tới vấn đề này thì Lam Lạc Phượng liền nổi bọ.

“Không được! Tôi quyết không cho phép con gái tiến vào trường toàn là con trai như trường nam tử đệ nhất quân giáo, Lang Lan là con gái.” Lúc này Lam Lạc Phượng thật sự cảm thấy vui mừng vì mỗi phòng ở của Lăng gia đều được trang bị những thiết bị cách âm hàng đầu, cho dù hai vợ chồng ở trong phòng nổi lửa nổi bão rít gào thì người bên ngoài cũng không thể động tĩnh gì.

“Anh biết, anh cam đoan sẽ an bài tốt mọi chuyện. Sẽ không có người nào phát hiện ra giới tính thật của Lăng Lan.” Lăng Tiêu trấn an Lam Lạc Phượng đang kích động, ý đồ để cô bình tĩnh lại.

Nhưng những lời này của anh lại làm Lam Lạc Phượng càng thêm phần nộ, cô giận chỉ cái mũi Lăng Tiêu: “Lăng Tiêu, anh lấy cái gì cam đoan? Mười bảy năm trước, anh cam đoan nhất định sẽ trở về, nhưng anh lại nói dối, ‘hy sinh’ suốt mười bảy năm làm hai mẹ con tôi phải nhận hết khinh nhục, còn lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan như vậy, bây giờ ông lấy cái gì để cam đoan? Có phải là chờ tới khi giới tính thật của Lăng Lan bị phát hiện khiến nó thân bại danh liệt thì anh mới cam nguyện đúng không?”

Lam Lạc Phượng lúc này căn bản không tin bất cứ lời nói nào của Lăng Tiêu nữa, làm mẹ, cô băn khoăn và sợ hãi nhiều hơn Lăng Tiêu rất nhiều, cô rất rõ ràng một khi Lăng Lan ở trường đệ nhất nam tử quân giáo bị người khác phát hiện giới tính thật thì sẽ có hậu quả gì. Cả đời Lăng Lan nhất định sẽ bị hủy hoại, không ai sẽ nguyện ý tin tưởng con bé còn trong sạch, đặc biệt là khi sinh hoạt chung với nhiều người khác phái như vậy.

Liền tính Lăng Lan không ngại, Lăng Tiêu không ngại, nhưng người mẹ như cô vẫn không thể chấp nhận việc con gái của mình bị người khác dùng

ánh mắt khinh thị xem thường, nếu chuyện này thật sự xảy ra thì cô nhất định sẽ điên mất.

“Rõ ràng tôi đều an bài xong mọi chuyện để Lăng Lan rời khỏi Doha, rời khỏi tầm mắt của đám cao tầng trong quân bộ rồi sau đó từ từ biến mất để cuối cùng khôi phục giới tính thật, tự do tự tại mà sống.....Nhưng bây giờ thì sao, tất cả đều bị anh hủy hoại? Vì sao ông sớm không trở lại, trễ không trở lại mà cố tình trở lại trong thời gian này hả?”

Nói tới đây, trong mắt Lam Lạc Phượng có cổ oán hận, hận Lăng Tiêu vì sao trở về đúng lúc như vậy, trở lại vào đúng thời khắc mấu chốt quyết định tương lai của Lăng Lan, thậm chí tự chủ trương mà sửa đổi những con đường tốt nhất mà cô đã an bài khiến cho Lăng Lan lại lâm vào cảnh nguy khốn lần nữa?

“Thực xin lỗi, Lạc Lhượng, là anh sốt ruột, khi nhìn thấy tin thân thể Lăng Lan bị thương chưa lành, ngoài ý muốn bỏ lỡ cơ hội tiến vào trường đệ nhất nam tử quân giáo, anh liền mất khống chế, anh nguyên bản chỉ là không muốn làm con thất vọng, nó ở học viện đồng quân ưu tú như vậy, nhất định sẽ muốn tiến vào trường đệ nhất nam tử quân giáo..... Anh quá chắc chắn phải vậy.” Lăng Tiêu ôm chặt lấy Lam Lạc Phượng lặp lại xin lỗi, “Sai đã đúc thành, anh chỉ có thể tận lực đền bù, cự tuyệt không phải là không thể, nhưng Lăng Lan sẽ gặp nguy hiểm nhiều hơn so với việc không vào trường quân giáo học!”

Lam Lạc Phượng nghe được có nguy hiểm liền bình tĩnh xuống, Lăng Tiêu thấy thế nhanh giải thích vì sao ông phải để con gái đi trường quân giáo học.

Lăng Tiêu là người của đệ nhất nguyên soái, trong quân bộ lại có rất nhiều người không phục đệ nhất nguyên soái, trong chín vị đại tướng thì đã có bốn vị phân biệt từ những thế lực khác nhau, hai trong số những người còn lại bảo trì nguyên tắc trung lập. Nếu những người còn lại không phải lo

đấu đá nhau thì cũng không thể sống chung hài hòa thì vị trí đệ nhất nguyên soái của nguyên soái hiện tại cũng không thể ngồi dễ dàng trong mấy chục năm như vậy.

Nhưng cho dù như thế, một khi có gió thổi cỏ lay, bị đối phương tìm được cơ để công kích nguyên soái thì nguyên soái cũng không thể cam đoan có thể tiếp tục ngồi ổn. Lăng Tiêu không thể không bận tâm điểm này. Phải biết rằng để cử Lăng Lan đi học trường đệ nhất nam tử quân giáo, nguyên soái đã giúp đỡ rất nhiều. Nếu cuối cùng Lăng Lan cự tuyệt nhập học, đối phương tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội này, bọn họ sẽ đem mục tiêu đặt ở trên người Lăng Lan, bí mật theo dõi, tìm ra nguyên nhân chân chính cự tuyệt Cho dù tìm không thấy thì bọn họ cũng sẽ tạo ra nguyên nhân để khiến cho đệ nhất nguyên soái-người ủng hộ hết mình- bị mất thể diện...

Chuyện này tuyệt đối sẽ khiến đệ nhất nguyên soái lâm vào thế cục bất lợi, là người của đệ nhất nguyên soái, Lăng Tiêu đương nhiên không muốn nhìn thấy tình huống này, vả lại ông cũng sợ hãi vào thời khắc mấu chốt, hai tay mình sơ sẩy khó địch lại kẻ địch khiến Lăng Lan gặp phải nguy hiểm.

Những thứ khác Lam Lạc Phượng có thể nghe không vào nhưng khi nghe tới việc nếu Lăng Lan không vào trường đệ nhất quân giáo học thì nhất định sẽ bị quân bộ theo dõi sát sao trong thời gian gian dài thì như tỉnh táo lại, Lam Lạc Phượng là một người phụ nữ thông minh nên rất nhanh liền đoán được điều gì có lợi cho Lăng Lan nhất, quyết định của Lăng Tiêu cũng không sai.

Lam Lạc Phượng hiểu thì hiểu nhưng trong lòng vẫn tức giận không nguôi, tất cả đều vì người đàn ông trước mặt tự chủ trương mà làm cho con gái bảo bối của cô không thể không lùi thời gian trở về giới tính thật thêm sáu năm nữa.....Lam Lạc Phượng thấy thế nào cũng càng thêm giận Lăng Tiêu!

“Lăng Tiêu, anh còn nhớ những lời đã hứa trong buổi cầu hôn của chúng ta không?” Bình tĩnh lại, Lam Lạc Phượng có vẻ có chút đáng sợ.

Lăng Tiêu đỏ mặt hơi lạnh lại không dám không trả lời: “Anh nhớ rõ.”

“Lời hứa thứ tư lúc trước anh hứa là gì?” Lam Lạc Phượng lạnh lùng hỏi, lúc này cô bỗng có chút khí thế quân nhân.

“Sau khi kết hôn, vĩnh viễn phải khiến cho vợ vui vẻ vĩnh viễn, tuyệt đối không chọc vợ giận, nếu vi phạm, tùy vợ xử phạt!” Trí nhớ của Lăng Tiêu rất tốt, nhanh chóng lưu loát trả lời.

“Lăng Tiêu, hiện tại em rất không vui, rất không hạnh phúc, rất rất tức giận, anh nói em nên làm cái gì bây giờ?” Lam Lạc Phượng một chữ một chữ mà cẩn thận nói.

“Anh biết, Lạc Phượng, em nói đi, phạt anh thế nào cũng được.” Lăng Tiêu cười khổ, anh không có cơ gì để phản biện, lời hứa lúc trước anh quả thật đã không thực hiện được, không chỉ rời đi ra chiến trường trong thời gian tân hôn để Lạc Phượng lo lắng sợ hãi mà còn biến mất suốt mười bảy năm khiến một mình Lạc Phượng phải chống đỡ gia đình này, thậm chí vừa trở về liền khiến cho mọi chuyện hỏng bét không thể cứu vãn, khiến Lạc Phượng tức giận như vậy anh quả thật đáng phải chịu phạt.

“Em quyết định, từ bây giờ cho tới khi Lăng Lan khôi phục thân phận con gái thì tuyệt đối không cho anh vào phòng của em, dù chỉ nửa bước.....” Lam Lạc Phượng ném xuống những lời này rồi cũng không thèm liếc nhìn Lăng Tiêu một cái liền mở cửa phòng rời đi.

Chỉ có Lăng Tiêu ngốc lăng một lúc liền hoảng loạn hô: “Lạc Phượng, đừng đối với anh như vậy mà, chúng ta có gì thì cũng từ từ thương lượng đã.....” Anh chạy nhanh đuổi theo, ý đồ để Lam Lạc Phượng thu hồi câu nói ngao độc vừa rồi.

Hình phạt này của Lam Lạc Phượng quá tàn khốc, đây không phải là muốn cho anh lại làm hòa thượng sáu năm nữa sao? Tuy rằng anh đã làm hòa thượng mười bảy năm nhưng lúc ấy là do không gặp được đồ mặn nên chỉ có thể nhịn, nhưng bây giờ không giống vậy nữa, món ăn mặn này mỗi ngày đều xuất hiện trước mặt dụ hoặc anh, không cho anh ăn thì đây chính là ngược đãi nặng nề nhất đến tinh thần và thể xác cũng như tâm linh.....

Lăng Lan nhìn thấy Lam Lạc Phượng nổi giận đùng đùng trở về mà không thèm nhìn Lăng Tiêu đuổi theo phía sau liền này biết tình huống chỉ sợ có chút không ổn.

Mà Lăng Tiêu vừa đến nhà ăn, nguyên bản còn có chút cảm xúc hoảng loạn, tức muốn học máu lạnh yên biến mất, thay vào đó là một hình ảnh bình tĩnh, ôn hòa, chỉ là Lăng Lan vẫn rất rõ ràng mà cảm nhận được trong nội tâm ông vẫn còn lưu lại tia xấu hổ, xem ra đối mặt với lửa giận tận trời của mẹ Lam, cha Lăng cũng đồng dạng không có cách đối phó.

Lam Lạc Phượng không biểu hiện gì quá mức rõ ràng nhưng Hà Húc Dương cũng không dám ở lại lâu, sau khi nhanh chóng xử lý buổi sáng liền tìm cơ rời khỏi phòng ăn. Ánh mắt Lăng Lan ý bảo Lăng Tiêu đuổi theo người kia đồng thời đảm bảo chung quanh đây không còn bất cứ người ngoài nào tồn tại, dù sao vấn đề mà bọn họ sắp đề cập tới cũng rất quan trọng, không thể bị bất cứ kẻ nào biết được.

Lăng Tiêu tuy rằng bình tĩnh mà ăn bữa sáng nhưng thật ra ông đang yên lặng mà quan sát mỗi người trong phòng ăn, nhìn tới Lăng Lan thì càng cẩn thận hơn, trong lòng ông không khỏi dâng lên một cảm giác kiêu ngạo: Nhìn xem, đây là con gái của Lăng Tiêu tôi!

Nếu so với con trai thì Lăng Tiêu đối với con gái càng không có sức chống cự.....

“Có phải con nhất định phải vào trường đệ nhất quân giáo học hay không?” Lăng Lan nhận được Lăng Tần xác định sau liền nhìn Lăng Tiêu chăm chăm mở miệng dò hỏi.

“Cũng không nhất định, chỉ là nếu từ chối thì con sẽ có khả năng gặp nguy hiểm hơn, cho dù là đối với con hay với ta.” Lăng Tiêu cũng không dấu diếm, đem những tình huống có thể phát sinh sau khi Lăng Lan cự tuyệt nói rõ với Lăng Lan, “Cuối cùng quyền quyết định vẫn là ở con, nếu là con thật sự không muốn đi thì Lăng Tiêu ta nhất định sẽ gánh trách những nguy hiểm này cho con, chỉ là đối với con thì sẽ gặp nguy hiểm hơn một chút.”

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 199: Sư Huynh Muội

Edit: Jane McAdam

Beta: Beheonhoxinh

Đến lúc này Lam Lạc Phượng không nhịn được nữa đành mở miệng nói ra: "Lăng Lan, con đừng bắn khoản nhiều quá, cha con nhất định có thể xử lý tốt chuyện này." Tuy rằng Lam Lạc Phượng vẫn cực kỳ giận Lăng Tiêu nhưng sự tín nhiệm đối với Lăng Tiêu thì không hề giảm bớt một phần.

Lăng Lan nghe vậy nghĩ nếu cha Lăng đã quyết định đưa cô vào quân giáo thì khẳng định ông đã có kế sách đối phó vẹn toàn, tuy nhiên cô vẫn hỏi lại: "Có thể cam đoan việc giới tính thật của con không bị phát hiện sao? "

"Đúng vậy, cha sẽ an bài tốt nhất." Ánh mắt Lăng Tiêu tràn ngập tự tin, chuyện này quan hệ đến cả đời con gái cưng của ông, không thể có nửa điểm sơ sẩy.

"Được, con đi." Lăng Lan trả lời. Kỳ thực cô cũng sợ nếu đến trường quân giáo thì sẽ bị người ta phát hiện giới tính thật, bởi vì trong năm nhất có rất lần phải trải qua các cuộc khám sức khỏe, nếu chỉ một hai lần thì cô còn có tự tin có thể gian lận để tránh thoát, nhưng nhiều lần như vậy.... cô thật sự cảm thấy không tự tin chút nào, nếu có cha Lăng giúp cô thoát khỏi vấn đề này, cô dĩ nhiên là sẽ không bắn khoản nữa.

Nói đi thì cũng nói lại, thật ra Lăng Lan cũng muốn nhìn một chút biểu cảm của đám Tề Long, Hàn Kế Quân, Lạc Lăng khi bọn họ biết cô cũng vào Đệ nhất nam tử quân giáo cùng họ, đảm bảo vẻ mặt của của đám nhỏ ấy sẽ cực kỳ đặc sắc.

Nghĩ như thế, khoe miệng Lăng Lan lộ ra một chút tươi cười. Nói thật, cô cũng rất luyến tiếc khi phải tách ra với đồng bọn của mình, dù sao cũng lăn lộn chung một chỗ nhiều năm như vậy, phần tình cảm đó sớm đã khắc sâu vào trong lòng, cô không hề nghĩ muốn bỏ là có thể bỏ được.

Sự lựa chọn của Lăng Lan khiến cho cuộc chiến của cha Lăng và mẹ Lam tạm thời hòa hoãn. Một nhà ba người rốt cục cũng toàn tâm toàn ý trở về với bữa sáng trước mặt. Mặc dù đây là lần đầu tiên cả nhà ăn cùng nhau, đáng lẽ phải là một bữa sáng tràn ngập ấm áp, nhưng do mẹ Lam đang khó chịu trong lòng, đồng thời Lăng Lan cũng có chút chưa chấp nhận cha Lăng nên không khí bữa ăn trở nên có phần kỳ cục.

Tuy rằng cha Lăng đã cố hết sức làm vui lòng mẹ con Lăng Lan, nhưng hai người này lại không chịu phối hợp khiến cha Lăng cảm thấy hơi xấu hổ, trong lòng có chút mất mát.

Liếc mắt trông thấy biểu cảm quen thuộc kia, tay đang cầm đĩa của Lăng Lan khẽ run lên. Vẻ mặt Lăng Tiêu lúc này giống hệt với người trong không gian truyền thừa khi cô không chấp nhận gọi cha, nó khiến cho cảm giác xa lạ của cô dành cho Lăng Tiêu đột nhiên biến mất. Giờ phút này cô mới chân chính cảm giác được, người đàn ông ôn hòa thích tươi cười trước mặt này khiến cô rất muốn cam tâm tình nguyện gọi cha biết bao, có điều Lăng Tiêu đáng thương của chúng ta lại không thể đọc được suy nghĩ này của con gái.

Khoe miệng Lăng Lan khẽ nhếch nhưng cuối cùng vẫn không gọi được một tiếng cha. Bề ngoài và hơi thở trên người của Lăng Tiêu bây giờ đã có chút thay đổi so với trong không gian truyền thừa của mười bảy năm trước,

nhưng Lăng Lan cũng không hề để tâm đến vấn đề này, điều duy nhất khiến cô gặp khó khăn chính là không biết thể hiện tình cảm của mình dành cho người cha mới xuất hiện này như thế nào.

Không gọi được một tiếng cha, Lăng Lan cũng không thể nhẫn tâm nhìn tình cảnh quẫn bách của Lăng Tiêu, cô đành tìm đề tài để giải vây cho ông nên hỏi “ Ở thế giới không xác định đó có chuyện gì mới lạ không?”

Câu hỏi làm ánh mắt cha Lăng tỏa sáng. Vẻ mặt đang thất lạc bỗng trở nên hưng phấn, ông vui vẻ nói “Đúng vậy. Ở đó tuy rằng khoa học kỹ thuật lạc hậu, nhưng bù lại vật tư khoáng sản lại cực kỳ phong phú, có rất nhiều nguyên liệu quý hiếm mà ở Liên Bang khó tìm thấy được. Bất quá mọi người cũng không nên nói ra bên ngoài, ta còn chưa tiết lộ cho người khác ...”

Nhìn thần thái phấn khởi của cha con Lăng Tiêu bàn luận về thế giới mới lạ kia, vẻ mặt Lam Lạc Phượng dần lộ ra tươi cười. Đây là hai người mà cô yêu nhất trong cuộc đời, bà cũng hy vọng bọn họ có thể hòa hợp. Bồi hồi một chốc, rốt cuộc bà cũng quên mất mình đang giận Lăng Tiêu.

Mà giờ phút này Lăng Lan đang âm thầm rơi lệ, cô hận vì sao mình lại đề cập đến vấn đề này. Cô không nghĩ đến cha Lăng lại nói nhiều như vậy, một khi đã nói là không chịu ngừng nghỉ. Trên trán người nào đó gân xanh giật giật, chỉ kém chút lật bàn tuyên bố dừng lại đề tài này.

Cô không biết rằng, nếu không phải là do Lăng Lan hỏi thì Lăng Tiêu sẽ không bao giờ hưng phấn đem thế giới mới kia giới thiệu tất tần tật cho cô nghe. Rõ ràng, Lăng Lan đã thành công làm hỏng cha Lăng triệt để, ông làm gì còn chút trấn định nào, chỉ chăm chú liều mạng lấy lòng con gái nhà mình. Aizzz... cha Lăng trước mặt con gái đã biến thành kẻ ngốc dài dòng vô nguyên tắc không lối về...

Dường như ông Trời cũng không nhẫn tâm xem bị kịch đến với cái tai của Lăng Lan nên đã phái sứ giả tới giải cứu cho cô. Chỉ nghe một tiếng hừ lạnh ở nhà ăn vang lên "Đã trở về còn không nhanh lăn qua đây trình diện ta?"

Lăng Tiêu đang cao hứng bừng bừng nói hươu nói vượn cũng bị âm thanh này làm chấn kinh nhảy dựng lên, ông thất thanh kêu to "Sư phụ! Sao ngài lại ở đây?"

"Thằng nhóc chết tiệt, chẳng lẽ ta không thể ở trong này hả?" Mộc Thủy Thanh tuy rằng mắng Lăng Tiêu nhưng lại khó giấu kích động trong giọng nói. Ông cực kỳ chấn động khi thấy Lăng Tiêu trở về. Nếu không phải thời gian này ông cũng đang ở Lăng gia thì ông tin chắc người đầu tiên tìm tới cửa nhà thăm Lăng Tiêu chính là ông.

Lúc này Lăng Tiêu mới nhớ ra chuyện nhờ ba năm trước Mộc Thủy Thanh xuất hiện mới cứu được mạng của Lăng Lan, chắc sư phụ lo lắng sẽ có người ám sát Lăng Lan nữa nên mới ở lại Lăng gia nhằm bảo vệ Lăng Lan.

Nhất thời, trong lòng Lăng Tiêu trỗi lên cảm giác ái náy, là do không có ông ở đây mới khiến cho sư phụ thích vân du khắp nơi này phải ở lại Lăng gia để bảo vệ con ông. Nói đến cùng, ông vẫn là tên đệ tử bất hiếu.

"Lăng Lan, mang Lăng Tiêu qua đây gặp ta." Mộc Thủy Thanh không thèm quan ý tưởng của Lăng Tiêu, trực tiếp ra lệnh Lăng Lan, sau đó thì không hề lên tiếng nữa.

"Dạ, thưa sư phụ!" Lăng Lan nhàn nhạt trả lời. Âm thanh cô không vang, thậm chí có chút nhỏ, nhưng do Lăng Tiêu đang ái náy nên cũng không chú ý lắm.

Gương mặt băng hàn của Lăng Lan lúc này không nhìn được mà hơi trầm xuống, bối rối nhìn thoáng qua cha Lăng nhà mình đang lâm vào trầm

tử, cô thế nào lại quên bég đi một thân phận khác này chứ, đều là đệ tử của Mộc Thủy Thanh, cha cô cũng được xem là sư huynh của cô rồi....

Vốn dĩ là cha và con gái, thế nhưng lại thành sư huynh muội đồng môn, aizzz.. bối phận và quan hệ thật hỗn loạn mà!

Cô buông chén đũa, đứng dậy chào mẹ Lam rồi mơ mơ hồ hồ rời khỏi nhà ăn. Được rồi, cô cũng bị loại quan hệ phức tạp này làm cho đau đầu.

Nghe Lăng Lan chào, Lăng Tiêu bưng tỉnh lại. Cả nhà ba người nhanh chóng kết thúc bữa ăn sáng rồi rời khỏi nhà ăn.

Lăng Tiêu và Lăng Lan nhanh chóng đi về phía sân sau của Lăng gia. Vừa vào sân sau, hai người liền nhìn thấy Mộc Thủy Thanh đang ngồi ngay ngắn trên ghế giữa sân. Lăng Tiêu nhìn thấy mái tóc trắng xóa của sư phụ, dù trên mặt tươi cười nhưng hai mắt đã đỏ hoe, khẽ gọi “Sư phụ!”

Mộc Thủy Thanh nghiêm túc xem xét tình huống thân thể của Lăng Tiêu, sau một lúc mới hài lòng gật đầu nói “Tốt lắm, không có tai họa ngầm gì lưu lại”. Lý do Mộc sư phụ ưu tiên kiểm tra sức khỏe của Lăng Tiêu trước chính là do mười bảy năm trước Lăng Tiêu đã từng bị cho rằng đã nổ tung trong thông đạo, dù bây giờ có thể sống sót trở về nhưng ông vẫn không chắc người đệ tử này có bị di chứng nào không.

Mộc Thủy Thanh cực kì lo lắng việc Lăng Tiêu có khả năng đã bị tổn thương mà ảnh hưởng đến tiền đồ, hiện tại xem ra tình huống không bi đát như ông tưởng, điều này làm ông thật sự vui mừng.

Lăng Tiêu đương nhiên biết Mộc Thủy Thanh lo lắng điều gì, ông cảm kích mười phần thốt lên “Cảm ơn sư phụ!”

Mộc Thủy Thanh nhìn nhìn đồ nhi tốt của mình rồi nói “Ngoại trừ xem xét tình hình của con, ta còn có một việc muốn con làm”

Lăng Tiêu thu liễm lại nụ cười, cung kính nói “Vâng, sư phụ cứ phân phó”

Mộc Thủy Thanh chỉ chỉ Lăng Lan đang đứng sau Lăng Tiêu nói “Con giúp vi sư khảo hạch tiểu Lan chút đi.”

"Ách? Sư phụ ...” Về mặt Lăng Tiêu cứng đờ, ông trăm vạn lần không thể tin được, sư phụ ông thế mà lại yêu cầu ông làm chuyện này. Cục cưng nhà ông chỉ mới mười sáu tuổi thôi, làm sao con bé có thể chịu được khí thế của thần cấp sư sĩ như ông chứ.

"À, quên nói cho con biết, ba năm trước sư phụ đã thu tiểu Lan làm đồ đệ chân truyền rồi. Ở ... trên thực tế, nó cũng là sư muội của con” Sau ba năm ở chung, hiển nhiên Mộc Thủy Thanh đã biết rõ giới tính thật của cô.

Mộc Thủy Thanh nói xong liền khoái trá cười. Lăng Lan có cảm giác sư phụ đang đùa dai cha Lăng nhà mình, aizzz.. thật giống như lão ngoan đồng mà!!!

Lăng Tiêu nghe vậy sắc mặt đại biến, thiếu chút nữa là thổ huyết. Cuối cùng ông cũng vứt đi bộ mặt tươi cười vạn năm của mình, hỗn hển nói “Sư.. sư phụ, Tiểu Lan là.. là con gái của con mà”. Hu hu, chẳng lẽ lão nhân gia ngài không thể thay ông (Lăng Tiêu) thu đồ đệ được hay sao?

Mộc Thủy Thanh nghe thế tức giận trừng mắt “Ở trước mặt ta, hai đứa cứ như vậy mà xưng hô, sau lưng ta, muốn gọi thế nào thì gọi, tùy tiện đi”

Sự cố chấp của Mộc Thủy Thanh khiến Lăng Tiêu đau đầu không thôi, ông xoa xoa mi tâm, giờ phút này làm gì còn nửa điểm hơi thở ấm áp, ông có chút muốn phát hỏa lên rồi. “Ôi, vụ này là sao đây? Bản thân còn chưa được con gái chấp nhận, giờ phải thành sư huynh của nó rồi. Aizz.. khó trách mọi người đều nói sư phụ chính là lão quái vật, quả nhiên không hề làm việc theo lẽ thường mà, chỉ thích làm theo ý riêng” Lăng Tiêu lặng lẽ oán trách sư phụ nhà mình làm việc quá là không biết đạo lý.

"Sư phụ, cha và con cũng không thích hợp với cách gọi này, hay chúng ta vẫn là gọi..... .." Cô cũng thật rồi rắm, cô e ẩm phát hiện ra gọi sư huynh còn khó khăn hơn là gọi cha nhiều ... Lúc trước cứ tưởng ông đã hy sinh anh dũng rồi nên cũng không để ý, giờ thì

Lăng Tiêu trong lòng vô cùng vui vẻ khi nghe Lăng Lan chịu thừa nhận ông là cha, nhưng ngay sau đó ông lại cảm thấy u sầu. Lý do? Dĩ nhiên là con gái ông chỉ thừa nhận quan hệ huyết thống chứ đâu có thêm nhận người cha như ông, con bé còn chưa gọi ông là cha. Cha Lăng phi thường mình bạch sự khác nhau giữa hai việc này.

Bất quá ông nhanh chóng thanh tỉnh trở lại. Không phải bây giờ cục cưng đã chịu thừa nhận huyết thống rồi sao, việc gọi ông là cha chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi...

Trong lòng Lăng Tiêu tràn ngập nhiệt tình. Vì để được hai người phụ nữ quan trọng nhất cuộc đời ông thừa nhận, ông nhất định phải nỗ lực cố gắng, ông muốn đền bù lại tình yêu đã thiếu trong mười bảy năm qua.

Mộc Thủy Thanh thấy hai đồ đệ của mình mặt mày rồi bởi đầy vẻ kháng cự thì đành phải buông bỏ sự khoái trá đầy ác ý kia. Bất quá biểu tình của Lăng Tiêu khiến ông thập phần hài lòng. Nhìn xem xem, ông không phải đã thành công trong việc xé bỏ cái mặt tươi cười đầy giả dối quanh năm của thằng nhóc đó sao. Thằng nhóc này không phải trời sinh đều tươi cười dễ chịu như thế sao, bây giờ cũng có thể nhìn thấy bản mặt thay đổi của nó rồi.

"Quên đi, tùy ý các con vậy." Mộc Thủy Thanh rốt cục cũng mở miệng buông tha làm cha con Lăng Tiêu âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Nếu Mộc sư phụ cứ kiên trì đến cùng chắc bọn họ cũng phải nghe theo lời của ông mà thôi. Đương nhiên, điều đó sẽ khiến Lăng Tiêu tan nát cõi lòng, dù sao cục cưng đến bây giờ cũng còn chưa thật sự cam tâm tình nguyện nhận ông làm cha.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phu Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 200: Lăng Tiêu Vs Lăng Lan!

Edit: Jane McAdam

Beta: Beheonhoxinh

"Bất quá, Lăng Tiêu, con cũng không cần nường tay, tiểu Lan không yếu như con tưởng nhé, nó đã từng nhận được truyền thừa của con" Mộc Thủy Thanh tử tế nhắc.

Ánh mắt Lăng Tiêu xuất hiện tia tự hào. Từ lúc phát hiện truyền thừa của mình đột nhiên biến mất ở Học viện đồng quân trung tâm, ông có một loại dự cảm là do con gái mình nhận được, nhưng trở về nhà lại có nhiều việc xảy ra khiến ông quên phải đi hỏi Lăng Lan, bây giờ nghe Mộc sư phụ nói như vậy thì đã chứng thực được suy đoán của ông là chính xác, ông cảm thấy vui sướng cực kỳ. Không gian truyền thừa này chính là ông lưu lại cho con của mình nhưng ông vẫn luôn lo lắng nó sẽ bị Quân bộ cướp mất mà không chịu giao lại cho Lăng Lan.

Trên thực tế, điều lo lắng của ông là chính xác, quân bộ quả thật không đem truyền thừa trực tiếp trao lại cho Lăng Lan, sau khi nghiên cứu thử mọi cách mà không thể phá được những bài kiểm tra vòng ngoài bọn họ mới đem để vào thế giới ảo của học viện đồng quân trung tâm, bọn họ vẫn hy vọng có thể khống chế được phương pháp thăng cấp của Lăng Tiêu trong tay.

Mặc dù Lăng Tiêu không rõ bằng cách nào mà Lăng Lan có thể qua mặt những nhân viên theo dõi, dưới mắt bọn chúng lấy mất truyền thừa, nhưng đây là kết quả mà Lăng Tiêu hy vọng thấy nhất. Nghĩ vậy, ông không nhịn được bất tri bất giác nhìn về phía con gái của mình đầy vẻ tán thưởng.

"Tốt lắm, tiểu Lan, để ch..... ta kiểm tra thành quả học tập của con thế nào?" Lăng Tiêu rất muốn xưng là cha nhưng lời tới miệng lại phải nhịn xuống, đành phải thay bằng cách xưng hô chung chung để nói chuyện với con mình.

Lăng Tiêu rất cẩn thận, trước khi Lăng Lan chấp nhận mình, ông sẽ không để mình mất điểm trước mặt con.

Lăng Lan cũng không hề trả lời, chỉ lạnh lùng làm ra tư thế chào trước khi cách đấu, sau đó liền thủ thế phòng ngự, lập tức mở ra thuẫn phòng hộ tinh thần.

Trong phương thức chiến đấu độc đáo của phái Thần không, cha con họ Lăng biết rõ cần phải làm gì nên đương nhiên muốn cùng nhau độ sức ở phương diện tinh thần lực. Bất quá đợi cho Lăng Tiêu triển khai tinh thần lực xong, Lăng Lan liền phát hiện Thần cấp sư sĩ là loại tồn tại gì. Tinh thần lực tuy ngưng tụ dày nhưng lại mênh mông như biển, chỉ mới hé mở mà đã làm cho cô cảm thấy toàn thân rung động, có cảm giác bản thân như một con thuyền nhỏ chơi vơi giữa cơn bão tố, chỉ một giây lơ dềnh thì sẽ bị chìm đắm trong tai họa ngập đầu.

Chỉ mới bắt đầu như vậy mà Lăng Lan đã biết tinh thần lực của cha Lăng nhà mình còn mạnh hơn cả của Mộc sư phụ, điều này khiến cô cảm thấy cha mình sâu không dò ra được.

Sắc mặt cô trở nên ngưng trọng, nhiệt độ xung quanh cô trở nên lạnh lẽo vô cùng, đồng thời nhiệt độ trong phòng mà càng như thế biểu hiện của cô

càng lạnh lẽo, đồng thời, độ ẩm trong phòng cũng nhanh chóng giảm xuống, ầm ầm có vài tia hàn khí.

"Tinh thần thể biến dị của con hóa ra là nguyên tố băng!" Khi Lăng Tiêu phát hiện ra điều này thì không tự chủ khẽ nhíu mày. Loại biến dị tinh thần này không thích hợp với việc khống chế cơ giáp vì nó không làm tăng sức chịu đựng của thân thể, điều này nhất định sẽ khiến cho Lăng Lan khó đạt được tới thành tích tốt nhất. Điều này có nghĩa rằng tương lai Lăng Lan sẽ không thể chạm tới cánh cửa vương cấp sư sĩ, hay nói cách khác, con bé sẽ không có hy vọng thăng cấp vương cấp sư sĩ.

Lăng Lan hiểu ý của cha Lăng đang nói về thiên phú thức tỉnh, cô nhàn nhạt trả lời “ Biến dị ra cái gì không quan trọng, thích hợp với cơ giáp không cũng không quan trọng, nếu không vương cấp sư sĩ ở Liên Bang đã không hiếm như vậy. Con nghĩ rằng có thăng đến cấp bậc cao nhất hay không chính là nhờ vào cơ duyên cũng như sự nỗ lực của bản thân mình”

Nghe vậy, Lăng Tiêu thở dài nói "Tiểu Lan, thiên phú về việc điều khiển cơ giáp là rất trọng yếu, mà tinh thần biến dị thích hợp với việc điều khiển cơ giáp lại càng quan trọng hơn, thiếu một trong hai là không thể được". Ông đã từng chứng kiến vô số cơ giáp sĩ có cùng ý tưởng với con mình, chỉ cần nỗ lực không từ bỏ thì sẽ có hy vọng, thế nhưng trên thực tế, những người có thể thăng cấp trên vương cấp đều có tinh thần biến dị liên quan đến việc điều khiển cơ giáp. Tóm lại, ở Liên Bang, không có vương cấp sư sĩ nào có tinh thần biến dị lại không hợp với việc điều khiển cơ giáp.

"Chưa ai tìm được con đường đó không có nghĩa là nó không thật sự tồn tại" Lăng Lan rất tin tưởng ở bản thân, bởi vì Nhất hào đạo sư – người hiểu rất rõ về các loại thiên phú thích hợp với cơ giáp -đã từng nói với cô rằng cô còn có một thiên phú thức tỉnh cực kỳ thích hợp với việc điều khiển cơ giáp. Tuy rằng con đường này có chút khó khăn, nhưng cô tin, chỉ cần cô nỗ lực hết mình thì sẽ không thua bất cứ thiên tài nào có thiên phú hàng đầu thế giới này.

Đương nhiên, một trong những điều cô lo lắng cho việc thăng cấp trở thành những sư sĩ cấp cao hơn nữa chính là yếu tố thân thể. Trời sinh thể chất của con gái đã yếu hơn con trai, và điều này thì không dễ dàng bù đắp. Bất quá mười sáu năm nay cô đã cố công gian khổ huấn luyện trong không gian học tập về thể thuật trụ cột cũng như dưỡng tinh thần quyết của kiếp trước mang đến, vì vậy các phương diện về thể chất cô không hề thua những người con trai đồng lứa. Chỉ cần cố gắng rèn luyện thì vấn đề thăng cấp sẽ không gặp trở ngại gì.

"Tốt, có chí khí!" Nhìn sự tự tin của con gái khiến tinh thần Lăng Tiêu vui sướng vô cùng, cảm giác mất mát nuôi tiếc kia cũng vụt tan biến.

Nhưng chỉ vì quá phấn chấn mà tinh thần của ông dao động, thiếu chút nữa đã khiến Lăng Lan suýt chút nữa bị thương, may là cô đang trong tư thế thủ thế, luôn cảnh giác, cẩn thận phòng bị. Dù như vậy, cô cũng bị một cổ lực va chạm làm choáng váng nhất thời. Điều này làm cô cảm nhận được sâu sắc được tình cảnh của đối thủ mình khi bị tinh thần của cô công kích. (ý là bình thường chị toàn dùng tinh thần đánh người chứ chưa từng bị đánh, giờ lần đầu bị đánh nên mới thấu hiểu cảm giác của những người trước đây bị chị đánh)

"Thất xảo thuẩn!" trong lòng Lăng Lan thầm niệm, ngón tay hơi run run, tinh thần cô đột nhiên biến hóa, lập tức xuất hiện ba tầng tinh thần hộ thuẩn bảo vệ hai bên trái phải.

Thất xảo thuẩn, tên như nghĩa, là một kỹ năng cao cấp của phái Thần không được tạo thành bởi bảy tấm chắn, đem tinh thần lực của người không chế nhanh chóng phân hóa thành bảy bộ phận rồi đem nó trở thành năng lượng để tạo ra tấm công phòng ngự. Đây không phải là lá công xuất ra tổng số lực phòng ngự của cơ thể mà là lợi dụng sự vận động linh hoạt của tấm công để tiến hành phòng ngự toàn thân, thậm chí khi luyện đến mức cao nhất nó còn có thể phát ra năng lực công kích. Đương nhiên hiện

giờ Lăng Lan vẫn chưa đạt tới trình độ đó, bảy tấ công cô chỉ tạo ra được ba tấ.

Thấy thế, khoe miệng Lăng Tiêu tươi cười càng sâu “Không sai, không nghĩ đến con lại nắm được kỹ năng cao nhất này”. Kỹ năng này cũng là kỹ năng đầu tiên mà ông có thể nắm giữ, có điều lúc đó ông đã mười tám tuổi, mà bây giờ con gái ông chỉ mới mười sáu thôi, điều này chứng tỏ ở phương diện tinh thần lực, thiên phú con gái ông thuộc hàng siêu cấp yêu nghiệt.....

Chỉ là Lăng Tiêu cũng không biết, Lăng Lan có tinh thần lực khổng lồ như thế là do cô tích lũy hai đời chứ không phải là thiên phú gì, có điều mấy chi tiết này chỉ là râu ria, bây giờ người khác chỉ biết tinh thần lực của Lăng Lan quả thực đã vượt xa các bạn cùng trang lứa.

"Để ta xem lực phòng thủ của thất xảo thuần của con nào." Lăng Tiêu nhắc nhở xong liền phát ra một cỗ lực lượng cường đại tiến thẳng đến phía Lăng Lan. Lăng Lan biết đây là kỹ năng công kích bằng tinh thần lực cơ bản nhất, chỉ cần trải qua quá trình tu luyện, trên cơ bản mọi người đều có thể dùng loại công kích tinh thần đánh sâu này.

Bất quá tinh thần công kích sâu của thần cấp sư sĩ sẽ không phải như người thường, tuy Lăng Lan cảm thấy cha cô chỉ phát ra một luồng tinh thần lực nhỏ như sợi dây nhưng cũng làm cô nhận thấy một nguy cơ to lớn đang trực diện đánh úp xuống.

Lăng Lan nhíu mày, ngón tay phải khẽ động, trực tiếp di chuyển ba tấ phòng ngự ra chặn lại đường công kích của Lăng Tiêu. Cô tin tưởng vào cảm giác cảnh báo nguy hiểm của bản thân, đây cũng là một thiên phú của cô, đừng nhìn công kích đơn giản của cha Lăng mà bị lừa, nó chắc chắn có che giấu huyền cơ bên trong.

Tinh thần lực của Lăng Tiêu đáng trúng vào tấm chắn thứ nhất, tấm chắn cơ hồ không phản kháng gì, vừa va chạm liền vỡ tan. Lăng Lan thấy thế cũng không đổi sắc mặt, chỉ huy tiếp lá chắn thứ hai ra đón, rất nhanh nó cũng không trụ được mà rách nát, chỉ là tấm thứ hai này khá hơn, có thể duy trì được hai ba giây, không giống như tấm đầu tiên vừa chạm vào liền vỡ.

Lăng Lan không chút do dự đem tấm chắn cuối cùng ra nghênh đón đòn tinh thần đánh sâu của Lăng Tiêu, nhưng ngay khi chạm vào tinh thần lực của đối phương, lá chắn tinh thần lập tức co rút lại, chớp mắt biến thành một cái tiểu thuẫn chỉ to bằng bàn tay.

"Oành!" một tiếng, tinh thần lực của Lăng Tiêu đánh lên mặt tiểu thuẫn, nếu không phải đá vụn và lá cây trên mặt đất đột nhiên bay tứ phía thì chắc không có ai biết hai người đang đứng thẳng mặt đối mặt này đang chơi trò chơi nguy hiểm nhất, tinh thần đối kháng.

Mộc Thủy Thanh đang xem cuộc chiến, thỉnh thoảng khẽ nghiêng đầu né tránh đá vụn bay vụt tới, trên mặt nụ cười ngày càng sâu tựa như hoa cúc Ba Tư nở rộ, muốn bao nhiêu sáng lạn là có bấy nhiêu sáng lạn.

Mộc Thủy Thanh đương nhiên hài lòng, cả đời ông chỉ thu hai tên đồ đệ, Lăng Tiêu thì không cần phải nói cũng tuyệt đối là đệ tử đặc ý nhất của ông, bây giờ là người cường đại nhất Liên Bang, được bao người xưng tụng là vũ khí chung cực-thần cấp sư sĩ. Mà Lăng Lan ... Mộc Thủy Thanh luôn cảm thấy trong trường phái Thần không của bọn họ, cô tuyệt đối là một dạng tồn tại của tuyệt thế yêu nghiệt. Ông tin tưởng, trường phái Thần không sẽ được phát dương quang đại trên tay cô. Giờ phút này, ông không nhìn được mà nhìn về phía Lăng Tiêu thầm nghĩ “Lăng Tiêu a Lăng Tiêu, để cho con kiến thức một chút thất xảo thuẫn của Lăng Lan nha!”

Khi tinh thần lực của Lăng Tiêu đánh sâu vào mặt kính thuẫn thứ ba của Lăng Lan thì ông liền cảm giác tinh thần lực của bản thân bị một cỗ lực

lượng cực mạnh bắn ngược trở về. Không những vậy, cỗ tinh thần bắn ngược này thế nhưng lại làm ông mất khống chế trong nháy mắt, trở thành đòn tấn công của đối phương phản đòn lại ông.

"Thất xảo thuẫn!" Lăng Tiêu kinh ngạc nhướn mày, ngón tay điểm nhẹ, bảy mặt lá chắn liền xuất hiện xung quanh ông. Tâm niệm vừa động, một trong số những tấm công đó bay ra đón đỡ cỗ tinh thần lực kia.

"Thất xảo thuẫn này không giống với của mình ..." Lăng Tiêu là loại người nào, vừa liếc mắt một cái liền nhìn ra sự khác biệt giữa thất xảo thuẫn của Lăng Lan và ông. Bảy lá chắn của ông chỉ có tác dụng ngăn cản chứ không có năng lực bắn ngược lại.

"Nguyên nhân là do cô động lại sao?" Lăng Tiêu điểm ngón tay, một tấm công trong đó liền cô động lại đến kích cỡ bàn tay, chỉ là tấm thuẫn này chỉ dày thêm mấy phần chứ không hề nhỏ lại như mặt kính của Lăng Lan, "Xem ra không phải đơn giản vì nguyên nhân này rồi"

Lăng Lan tuy thành công bắn ngược tinh thần đánh sâu của Lăng Tiêu nhưng lại không có biện pháp đứng vững thân thể khiến cô phải lùi về sau năm sáu bước rồi mới có thể hoàn toàn chặn lại tinh thần đánh sâu của Lăng Tiêu. Nhưng cho dù vậy, cô vẫn cảm giác trước ngực nặng nề, cổ họng như muốn ho ra thứ gì. Lực lượng của cha Lăng quả nhiên cường hãn làm cô phải miễn cưỡng lắm mới có thể qua được một kích.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 201: Thư Thông Báo Nhập Học

Edit: Jane McAdam

Beta: Beheonhoxinh

Lăng Lan không che giấu sự hờn dỗi trong lòng, chậm rãi phun ra một ngụm khí, lúc này mới cảm thấy thư thái một chút. Hai cha con Lăng Tiêu dù chỉ dùng tinh thần đối kháng nhau một chiêu nhưng lại làm cô cảm thấy thực lực của cha Lăng thật sự sâu không thấy đáy, bởi vì đòn đánh sâu bằng tinh thần vừa rồi đã được Lăng Tiêu sử dụng dễ dàng như hạ bút thành văn, có chút tùy ý nhưng lại khiến cho người khác cảm thấy kinh sợ.

Cảm giác này cô chỉ cảm nhận được ở trên người Nhất hào đạo sư mà thôi, nó giống như việc cho dù cô có nỗ lực cả đời thì cũng đều không thể so sánh cùng đối phương. Nếu không phải bị những màn tra tấn biến thái của Ngũ hào khiến cho tinh thần thập phần kiên định thì cô thật sự sợ lần so đấu này sẽ khiến tâm mình xuất hiện sơ hở.

Mà Mộc Thủy Thanh đang quan sát trận đấu khẩu khí cực kỳ đắc ý cười nói “Thế nào Lăng Tiêu? Thất xảo thuận của tiểu Lan rất lợi hại phải không?” Kế thừa là chuyện tốt, nhưng nếu có sự thay đổi sáng tạo thêm cho phù hợp với mỗi lần chiến đấu thì tốt hơn rất nhiều, làm sư phụ, có một người học trò như vậy ông cảm thấy vô cùng hưng phấn và thảo mãn, trò giỏi hơn thầy vẫn luôn là mục tiêu cuối cùng.

Cho dù là yêu nghiệt như Lăng Tiêu cũng kinh thán vì sự sáng tạo đầy đột phá của Lăng Lan, nụ cười trên mặt ông càng thêm sáng lạn, gật đầu liên tục nói “ Đúng vậy, thật bất ngờ, con chưa từng nghĩ thất xảo thuần còn có thể sử dụng như vậy” Ông nhìn Lăng Lan với ánh mắt nồng đậm sự tự hào “ Ý tưởng nghiên cứu của con rất hay”

Thất xảo thuần luôn luôn thuộc loại kỹ năng phòng ngự, trên cơ bản có thể nói là nó không có lực công kích. Chỉ khi người luyện kỹ năng này đã tích lũy kinh nghiệm thật nhiều, sử dụng đã thành thạo và có sức mạnh cường đại thì mới có thể sử dụng thất xảo thuần như một kỹ năng công kích, đương nhiên khả năng tấn công của kỹ năng chuyên phòng thủ này cũng không tính là quá mạnh, nhưng bây giờ, với sự cải tiến sáng tạo của Lăng Lan, khuyết điểm của kỹ năng này đã không còn đáng để nhắc tới.

Sự thừa nhận của Lăng Tiêu khiến cho Lăng Lan hơi ngượng ngùng, dù sao thì đây cũng là thành quả nghiên cứu của cô cùng Tiểu Tứ và các vị đạo sư trong không gian học tập. Hiện tại cô cũng phát hiện ra, những thứ mà trước đây Tiểu Tứ nói là do nó tính toán phỏng đoán đều là kết quả do các đạo sư nghiên cứu ra. Trước đây họ không muốn cho cô biết họ có khả năng học tập kỹ năng của thế giới thực nên sau khi nghiên cứu và sửa đổi chiêu thức cho phù hợp, họ đều để cho tiểu Tứ được mang tiếng giỏi giang này.

Lăng Lan sờ sờ mũi, giải thích với cha Lăng về ý tưởng của sự thay đổi này:“Con không muốn bị động chờ đợi cơ hội nên mới nghĩ rằng tại thời điểm phòng thủ tại sao lại không thể đồng thời tiến hành công kích, điều này có lẽ sẽ thay đổi kết quả trận đấu, vì vậy con làm cho lá chắn có thêm lực công kích..”

"Trải qua rất nhiều lần thử nghiệm, thậm chí còn dùng lá chắn như là một vũ khí tấn công địch thì con mới phát hiện rằng điều này là không có khả năng, bởi vì một khi tấn công, tấn chắn sẽ biến thành một đòn tấn công giống với tinh thần đánh sâu, như vậy tấm chắn phòng thủ sẽ trực tiếp hỏng

mất” Cô kể lại sự thất bại lúc trước, khoe miệng lộ vẻ tươi cười, đoạn thời gian đó đã khiến cho các vị đạo sư khẩn trương rồi rã, kể cả Ngũ hào đạo sư cũng không duy trì được khuôn mặt tươi cười mà có chút trở nên điên cuồng.

"Sau này trong lúc vô tình nhìn thấy thấy hình thức hoạt động của giường nên mới nghĩ tới việc đem màn chắn thay đổi để nó hoạt động giống giường bật, trong lúc phòng thủ vừa đồng thời đem lực của đối phương bắn ngược trở lại. Nghiên cứu rất lâu cuối cùng mới làm được như hiện tại, đem thuẫn co lại giống như mặt kính..." Khoe môi cô cô ẩn ẩn một nụ cười tinh nghịch.

Cô không nói gì thêm trực tiếp gọi thất xảo thuẫn, ba mặt tấm chắn xuất hiện trước mặt cô rồi nhanh chóng được cô thu lại thành mặt kính nhỏ bằng bàn tay ...

Thấy thế, Lăng Tiêu nhin không được tò mò hỏi "Mỗi cái đều có thể bắn ngược trở lại sao?"

Lăng Lan trả lời "Ngài công kích nhẹ một cái thử xem". Thuẫn phòng ngự bây giờ của cô cũng không mạnh như thất xảo thuẫn, nếu dùng lực quá mạnh thì sẽ không thấy được hiệu quả

Lăng Tiêu gật đầu đáp ứng, tùy tiện đánh ra một luồng tinh thần công kích với uy áp rất thấp. Chỉ thấy tinh thần lực phá tan mặt thuẫn thứ nhất rồi lại phá đến mặt thuẫn thứ hai, tới mặt thuẫn thứ ba thì nó như bị gặp phải trở ngại, cuối cùng phần lực lại bị đánh ngược trở về.

"Trên mặt kính sẽ bị giảm lực phòng ngự và không phải mỗi mặt đều có lực bắn ngược lại. Xem ra nguyên nhân công kích ngược trở về không phải là do mặt kính rồi ..." Đợt công kích này đã làm Lăng Tiêu nhìn thấu ưu nhược điểm của lá chắn, cũng như hiểu ra rằng chủ yếu không phải là do bề ngoài mà đây là Lăng Lan muốn làm cho người khác xem thôi.

Ba tấm chắn mặt kính bị phá hủy liền được Lăng Lan ngưng kết thêm ba tấm chắn khác, lúc này ba tấm chắn cũng không phát sinh biến hóa gì, nó cũng giống hệt thất xảo thuẫn của Lăng Tiêu gọi ra.

Lăng Tiêu cũng không cần chờ Lăng Lan nhắc nhở, tự động áp chế tinh thần lực đánh sâu vào tấm thuẫn, đồng dạng vẫn làm vỡ hai tấm thuẫn đầu, đến tấm thứ ba thì vẫn gặp trở ngại và lực lượng cũng bị đánh trả về.

"Nếu không phải do hình thức mà tấm chắn có thể đánh ngược lại thì khả năng bắn ngược là do chất lượng nội tại, bất quá tại sao đều luôn bắn ngược ở mặt thuẫn thứ ba? Đây là con tự do lựa chọn hay chỉ có một mặt này có năng lực đó? Hoặc là cả ba mặt đều làm được?" Lăng Tiêu nghiền ngẫm lại phát hiện ra vô số vấn đề.

"Trước mắt tấm chắn công kích ngược lại con chỉ có thể nắm chắc được một mặt thôi, bởi vì tấm chắn phản đòn và thất xảo thuẫn do tinh thần tạo thành vốn là bất đồng, nếu muốn con có thể tạo ra mấy mặt phản công đều được, việc này con có thể tự do khống chế." Lăng Lan giải thích, "Sở dĩ đặt ở mặt thứ ba cũng là do thực lực của ngài quá mạnh, nếu không có hai cái trước tiêu hao bớt sức mạnh của lực lượng thì con cũng không biết là tấm thuẫn có thể bắn ngược thành công hay không. Ngài cũng biết, lực bắn ngược của tấm thuẫn là có giới hạn, vượt qua sự chịu đựng liền trực tiếp hỏng mất chứ đừng nói đến hiệu quả bắn ngược."

Nghe lời giải thích của Lăng Lan, cha Lăng nhịn không được gật gật đầu, đến khi nghe con gái khen thực lực của mình mạnh thì trong lòng không khỏi dâng lên một chút tự đắc và vui mừng. Cái này có tính là con gái đang gián tiếp thừa nhận mình làm cha không? Lăng Tiêu bắt đầu mơ mộng những điều tốt đẹp trong khi con gái nhà hắn kỳ thật là đang ăn ngay nói thẳng, không hề có ý tưởng gì khác.

"Mặt khác, tấm chắn bắn ngược có lực phòng ngự thấp hơn thất xảo thuẫn bình thường, cho đến giờ con vẫn chưa nghiên cứu ra biện pháp giải

quyết”. Lăng Lan trên mặt lộ ra chút tiếc nuối, nếu có thể làm lực phòng ngự mạnh như thất xảo thuần thì tấm chắn bản ngược này mới gọi là cải tạo thành công, hiện tại nó vẫn là bán thành phẩm.

"Lăng Lan, con còn trẻ! Con còn vô số thời gian để hoàn thiện kỹ năng này” Lăng Tiêu nhắc tiếp “Khi sáng tạo một kỹ năng mới thì cần trải qua trăm ngàn thử thí nghiệm và điều chỉnh, cho nên con cũng đừng nóng vội”

Nghe thế trong lòng Lăng Lan chấn động, bắt đầu lúc nào thì cô trở nên nóng vội rồi? Nhất hào đạo sư cũng từng nói qua, sáng tạo kỹ năng mới là phải dùng được cho thực chiến, khẳng định còn có vô số lần điều chỉnh và sửa đổi thì mới chân chính thành công, kết quả này tuyệt đối là thiên chuy bách luyện.

"Đúng vậy, cảm ơn ngài!" Cho dù bây giờ vẫn không cách gì thân thiết gọi tên cha, nhưng Lăng Lan cũng không phủ nhận tâm trạng hâm mộ của mình với người cha vĩ đại.

Lăng Tiêu kích động ánh mắt chột lóe, đó là một dấu hiệu tốt. Giọng điệu của con gái nhà mình vừa rồi càng thêm hòa hoãn, cái này có phải đại biểu rằng cục cưng đã nguyện ý nhận ông?

Lăng Tiêu quyết định rèn sắt khi còn nóng, nắm chắc cơ hội cùng Lăng Lan bồi dưỡng tình cảm, vì thế liền hỏi cô về quá trình sinh ra ý tưởng thay đổi kết cấu của bản ngược tinh thần thuần. Cô căn bản cũng không muốn giấu giếm, nghe hỏi liền đem thành tựu của bản thân toàn bộ nói cho cha Lăng.

Mộc Thủy Thanh nhìn cảnh cha và con gái đứng chung một chỗ, cùng trao đổi về tinh thần lực khống chế thì trong lòng ấm áp, hốc mắt có chút ướt. Ba năm nay, ông luôn từng nhiều lần ảo tưởng, nếu Lăng Tiêu còn sống thì quá tốt rồi. Không nghĩ tới, ba năm sau giấc mộng của ông trở

thành sự thật. Để cho ông nhìn thấy tình cảnh trước mắt, ngẫm lại ông Trời cũng không bạc đãi ông già như ông...

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã qua một tháng, thư thông báo nhập học của Đệ nhất nam tử quân giáo được gửi đến.

Bất quá kể từ ngày đó, Lăng gia lại một lần nữa bạo phát bạo lực gia đình. Khi Lam Lạc Phượng nhìn thấy thư báo nhập học liền hận mới thù cũ cùng nổi lên, ngay lập tức cho Lăng Tiêu một cước, còn không quên thêm một cú huých chỏ... Mà thê nô Lăng Tiêu lại sợ Lam Lạc Phượng bị thương nên không dám dùng bất cứ chiêu thức gì để bảo hộ, cứ thế để vợ yêu phát tiết làm ông đau đến nhe răng nhếch miệng.

Không chỉ có như thế, tối đến Lam Lạc Phượng liền không cho Lăng Tiêu vào phòng ngủ, bất quá sáng sớm hôm sau Lăng Lan vẫn thấy cha Lăng bị mẹ đá ra khỏi phòng, xem ra tối qua cha Lăng vẫn thành công lén vào phòng của mẹ.

Mẹ Lam phần nộ nhưng đương sự là Lăng Lan vẫn không cảm giác gì cả, cha đã giúp cô dọn dẹp nỗi muộn phiền bị phát hiện giới tính thì cô còn lẩn tránh gì nữa? Kỳ thật, cô đối với Đệ nhất nam tử quân giáo cũng rất hiếu kỳ.

Mà một tháng này, Lăng Lan vẫn thương xuyên cùng cha Lăng luận bàn về cách đấu, đương nhiên đây chỉ là cách nói để nghe còn trên thực tế thì Lăng Lan chính là đơn phương tìm Lăng Tiêu để chịu ngược. Trong lúc cách đấu, Lăng Tiêu không bao giờ có cái gọi là lưu tình. Điều này làm Lăng Lan thập phần hoài niệm những khoảnh khắc khi cùng cách đấu với đám bạn nhỏ Tề Long Lạc Lăng kia, bởi vì lúc cô và bọn họ luận bàn thì cô chính là nhân vật Lăng Tiêu bây giờ

Bất quá Lăng Lan cũng chỉ chịu ngược một tháng rồi ngừng bởi vì Lăng Tiêu đã bị Quân bộ gọi trở về. Sau một vòng họp luận và tranh cãi, Quân

bộ cũng vì ông mà tổ chức một cuộc họp báo cực lớn để thông báo về tin Lăng Tiêu trở lại, đồng thời tuyên bố thông tin cũng như kế hoạch xây dựng ban đầu của Quân đoàn Hai mươi ba. Lăng Tiêu một người chủ gia đình rảnh rỗi vô sự kiêm người cha siêu cấp bông chốc thăng cấp thành Đại tướng quân Liên Bang cực kỳ bận rộn.

Đồng hành cùng Lăng Tiêu về Quân bộ còn có mẹ Lam đang bưng bưng lửa giận chưa tan. Đương nhiên Lam Lạc Phượng không hề có ý định theo cha Lăng, bất quá mẹ Lam đã bị Lăng Lan trực tiếp đóng gói gởi qua cho cha Lăng mang theo. Phải biết rằng tháng sau cô cũng phải xuất phát đi Đệ nhất nam tử quân giáo báo danh, chẳng lẽ lúc đó cô phải để lại mẹ yêu ở lại nhà cũ phòng không gói chiếu sao?

Lại nói, hiện tại Lăng Tiêu là một vị minh tinh, Đại tướng quân cực kỳ chói mắt ở Quân bộ. Luận dung mạo, quyền thế, danh vọng mọi thứ không thiếu cái nào. Người thích Lăng Tiêu khẳng định là nhiều đến mức hù chết người. Nếu mẹ Lam vẫn hục hặc với cha như vậy, vạn nhất bị người đàn bà khác tìm được cơ hội chen chân vào, không phải sẽ khiến cô hối hận đến chết sao?

Lăng Lan rất rõ ràng mẹ Lam nhà mình thuộc kiểu người mạnh miệng nhưng mềm lòng, bằng không một tháng này làm sao cha Lăng có cơ hội bị mẹ Lam đá ra khỏi cửa phòng ngủ mỗi buổi sáng chứ. Không cần nghĩ cô cũng biết buổi tối cha mẹ làm gì ở trong phòng.

Bất quá có mấy lần, Lăng Lan khó hiểu nhìn thấy cha xoa xoa đầu gối, điều này làm cô có chút hoài nghi phải chăng cha Lăng đã bị mẹ Lam cường hãn phạt quỳ cả đêm trong phòng....

Nghĩ vậy, Lăng Lan bỗng cảm thấy đầu gối cũng ê ê, cô thông cảm sâu sắc nhìn cha Lăng, rồi thầm cảm thán mẹ Lam cũng quá phúc hắc đi thôi.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 202: Chuẩn Bị Xuất Phát!

Edit: Jane McAdam

Beta: Beheonhoxinh

Lăng Lan nhìn cha mình anh khí tuần nhã bức người trong clip mà thần phục mãi không thôi. Cha cô về dung mạo lẫn khí chất đều không thể chê vào đâu được, mà quan trọng nhất là trong hôn nhân, cha luôn trung thành như một với mẹ. Vô luận kiếp trước hay kiếp này, người đàn ông hoàn hảo và đầy trách nhiệm chính là mẫu người như Lăng Tiêu.

“Cha, con có thể tin tưởng rằng người thật sự đã trở lại hay không?” Lăng Lan nghĩ tới phiên bản Lăng Tiêu trẻ tuổi trong không gian truyền thừa, cách xa mười bảy năm, cha tựa hồ vẫn là người cha như lúc trước ...

Nhìn hình ảnh thành thực ôn hòa, phảng phất vô hạn bao dung hết thảy của cha, Lăng Lan nhìn không được ôm ngực, vẻ mặt phức tạp lắm lắm “Đừng làm cho con thất vọng, cha! Người nhất định phải làm cho mẹ thật hạnh phúc đó!”

Chỉ cần... Chỉ cần cha vẫn là cha như ngày xưa, con nhất định sẽ cam tâm tình nguyện gọi người là cha!

Nguyên nhân chủ yếu khiến cô cố chấp như vậy là do tình cảm cha và con gái trong không gian truyền thừa đã cùng cô trưởng thành in đậm trong lòng cô.

Tin tức Lăng Tiêu trở về không chỉ làm cả Liên Bang phấn chấn mà cũng làm các quốc gia hàng xóm thập phần chấn động không thôi, thái độ cũng bắt đầu chuyển biến. Lúc Lăng Tiêu mất tích, tuy Liên Bang còn mười một vị thần cấp sư sĩ, nhưng trong đó năm vị đã lớn tuổi, phong độ giảm sút nghiêm trọng, thậm chí còn có ba vị sắp đến giai đoạn cỗi hạc quy thiên, thực lực chưa tới một nữa.

Liên Bang chỉ còn lại có năm sáu vị thần cấp sư sĩ làm trụ cột, cùng các quốc gia khác so sánh thì cũng tương đương, đó cũng là lý do vì sao mười mấy năm nay chiến hỏa không ngừng, bởi vì Liên Bang không còn đủ chiến lực uy hiếp các quốc gia xung quanh nữa.

Nhưng giờ, Lăng Tiêu đã trở về, điều này làm cho chiến lực của Liên Bang lần nữa được đề cao, bởi vì Lăng Tiêu còn trẻ, tiền đồ vô hạn, tương lai có khả năng trở thành thần cấp sư sĩ cường đại nhất trong truyền thuyết. Mặt khác, Lăng Tiêu còn nắm giữ phương pháp thăng cấp thần cấp sư sĩ, rất có thể sẽ giúp Liên Bang bồi dưỡng ra nhiều vị thần cấp sư sĩ trẻ tuổi khác. Đương nhiên chuyện này cũng không dễ dàng, đoán chừng cũng phải mất mười đến hai mươi năm, thậm chí là lâu hơn nữa, nhưng mọi người đều tin rằng trong khoảng thời gian sắp tới có rất nhiều vương bài sư sĩ, thậm chí là hơn thế nữa, điều này làm các quốc gia khác khiếp sợ.

Sự trở về của Lăng Tiêu đã khiến cho thái độ của các quốc gia khác trở nên cực kỳ cẩn thận, vội vã phái sứ giả sang tỏ vẻ chúc mừng, cung kính khiến chính phủ Liên Bang thập phần hưng phấn, phải biết rằng sau khi Lăng Tiêu chết, họ đã vô cùng uất nghẹn mười bảy năm nay, hiện tại cuối cùng cũng được xoay người.

Nhà cũ Lăng gia nhiều năm nay trong tình trạng “bụi đóng nhện giăng” nhưng do Lăng Tiêu đã trở lại, với phong độ như xưa, địa vị tăng cao đã làm cho người người đến chen nhau thăm không ngớt khiến Lăng Lan phiền muộn muốn chết, trực tiếp tuyên bố bế quan tu luyện, đóng cửa từ chối tiếp khách.

Cũng trong khoảng thời gian này, Lăng Lan còn nhận được điện chúc mừng của bọn Tề Long, bọn họ cao hứng vì lão đại nhà mình đồng thời càng hưng phấn vì thần tượng vẫn còn sống như xưa. Nếu không phải bọn họ đang tham gia đoàn mạo hiểm giữa các hành tinh (tinh tế mạo hiểm đoàn), khẳng định trước tiên sẽ chạy đến Lăng gia mà thăm Lăng Lan, sẵn tiện hóng chân tướng sự việc.

Điện báo của các đồng bọn nhỏ làm Lăng Lan rất vui vẻ, tất nhiên cô cũng không quên nhắc nhở bọn họ ở bên ngoài phải hết sức cẩn thận, cô còn tính nói cho họ biết năm nay mình cũng sẽ tham gia vào trường Đệ nhất nam tử quân giáo, nhưng lời nói đến cửa miệng thì cô bỗng không muốn nói nữa.

Cô muốn cho bọn họ một sự kinh hãi! Đương nhiên, cô sẽ không bao giờ thừa nhận rằng mình thật ra là muốn xem biểu cảm khiếp sợ của bọn họ ... aaa, cô là lão đại tốt nha, làm sao mà có cái tư tưởng xấu xa đó chứ!!!

Rốt cuộc, hai mươi ngày đã qua, ngày báo danh vào trường Đệ nhất nam tử quân giáo đã tới. Mấy ngày trước cha mẹ Lăng đã điện tới nói muốn trở về đưa cô đi nhập học nhưng bị cô mãnh liệt ngăn cản vì trên thư báo nói rằng địa điểm tập trung là không cảng Doha. Nói cách khác, cô chỉ cần đi lên xe riêng của không cảng là tới, lộ trình ngắn ngủn nên không cần phải đưa đón cho phiền.

Ý kiến Lăng Lan đương nhiên mẹ Lam không đồng ý, có điều cha Lăng lại bất ngờ ủng hộ Lăng Lan. Lúc đó, khi cô nghe cha Lăng đồng ý cho cô tự mình đi thì liền nghe thấy công phu sư tử hồng của mẹ Lam ở đầu dây bên kia, tuy vậy, mẹ Lam vẫn chấp nhận ý kiến của cha và con gái, nhưng cô tin chắc cha cô thăm rồi, cô thật không dám tưởng tượng hình phạt mà mẹ sẽ dành cho cha, aizzz.. phải cầu nguyện cho cha thôi.

Buổi tối trước ngày xuất phát, Lăng Lan và mẹ vẫn nói chuyện với nhau như thường, nhưng lần này Lăng Tiêu lại ngoài ý muốn xuất hiện bên cạnh

mẹ Lam, muốn nói chuyện với cô.

Trong video call, cha vẫn mặc bộ đồng phục đại tướng như cũ, nét mặt mệt mỏi nhưng giọng nói vẫn ấm áp ôn hòa làm tâm Lăng Lan khẽ động “Tiểu Lan, mọi thứ cha đã an bày xong, năm thứ nhất ngoại trừ các bài giảng lý luận sẽ không có người nào tới an bày cho con chương trình học về thể năng, tất cả các cuộc kiểm tra và khảo hạch cha đều có giấy phép miễn hết cho con. Có điều trong quá trình học, nếu có học sinh lén lút huấn luyện cách đấu thì đành phải trông chờ vào con tự giải quyết... Hết sức cẩn thận!”

“Đã biết!” Lăng Lan cảm kích nói ra, bất quá âm thanh Lăng Lan luôn luôn bình thản làm Lăng Tiêu nghe vẫn băng lãnh vô cùng. Ông thở dài một hơi, đến khi nào thì con gái ông mới chịu gọi một tiếng cha đây? Khi nào con gái của ông mới giống như cô con gái nhà khác, biết làm nũng với ông ...

Trong đầu Lăng Tiêu xuất hiện bộ dạng làm nũng của Lăng Lan, trên khuôn mặt băng hàn xuất hiện vẻ thẹn thùng e lệ, ông bỗng cảm thấy quái quái, da gà nổi hết cả lên. Thôi, con gái ông vẫn nên để bộ dáng như bây giờ là tốt nhất. Lăng Tiêu lệ nóng dâng trào, chẳng lẽ vận mệnh ông không thể có đứa con gái giống bình thường sao? Lúc này, mỗi cửu hận trong ông dâng lên, những kẻ đã hại ông năm đó chính là những kẻ đã gây ra tình cảnh này, ông tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho họ.

Lăng Lan chỉ cảm thấy sát khí trên người Lăng Tiêu chột lóe, chớp mắt khôi phục lại bình thường, nếu không phải mài dũa trong không gian học tập từ nhỏ đến giờ, cô sẽ không phát hiện ra. Cô hoang mang, đang yên đang lành vì sao cha cô lại đằng đằng sát khí như vậy?!?

Lăng Tiêu nhìn vẻ mặt kiên định lạnh nhạt của thiếu niên trong video call, biết con mình mười bảy năm nay đã tự mình gánh vác trách nhiệm gia đình khiến lòng ông áy náy sâu đậm.

Không được, ông nhất định phải làm một người cha đầy trách nhiệm mới được. Ông muốn con ông biết, từ giờ trở đi ông sẽ là người vì con mà che gió chắn mưa “Lăng Lan, đến Quân giáo không cần cố kỵ gì, hết thầy đã có cha chịu trách nhiệm!” Lăng Tiêu cực kỳ khí phách nói với Lăng Lan những lời.

Lập tức hắc tuyến phủ đầy trán Lăn Lang, lời nói của Lăng Tiêu khiến cho cô nhớ tới câu nói mà không ai không biết ở kiếp trước: Ba tao là Lý Cương!”

Lập tức trong đầu cô xuất hiện một cảnh tượng, cô kiêu ngạo mang theo đám đàn em (là tiểu Long và những người trong tiểu đội) cũng kiêu ngạo không kém, cứ thấy ai không vừa mắt liền bá đạo hạ lệnh đàn em tiến lên cho kẻ kia một trận quyền đấm cước đá, nếu có người xuất hiện ngăn trở cùng chất vấn, cô liền hết sức ngu ngốc bỏ lại một câu “Ba tao là Lăng Tiêu, đứa nào dám kiện? Câm!!!”

Tốt, quả nhiên rất có khí thế quan nhị đại! Lăng Lan trực tiếp phải nhớ cảnh tượng quá quen thuộc này, đó chính là nhân vật phản diện truyền kỳ trong tiểu thuyết nha, là hạng nhân vật tiểu boss để cho nhân vật chính đánh thăng cấp trong giai đoạn trước, như vậy xem ra, Lăng Lan cô không phải là boss chung cực cuối cùng rồi? NND, càng xem càng giống mà! Lăng Lan nhin không được khẽ run, chẳng lẽ cô không xuyên đến thế giới tương lai mà là xuyên vào tiểu thuyết? Cô cũng không nên trở thành nhân vật hy sinh nhị thế tổ nha

“Đã biết!” Đương nhiên về lý trí Lăng Lan sẽ không làm như vậy. Hiện tại cô không chỉ phụ trách vì bản thân mình mà còn muốn vì cha, cô không muốn hai cha con biến thành nhân vật chính thần bí boss lớn boss bé để người ta thăng cấp.

Tuy cô nghĩ là nghĩ thế nhưng trong thâm tâm vẫn cảm thấy ảm áp, biểu hiện của Lăng Tiêu rất rõ ràng khiến cô hiểu, trong mắt cha Lăng, không gì

quan trọng hơn con gái là cô.

Sáng sớm hôm sau, trước khi xuất phát, Lăng Lan lại bị độ khoa trương của hai vợ chồng Lăng Tần làm cho một phen hết hồn. Nhìn những bao hành lý gần như chiếm nửa cái phòng khách xa hoa, cho dù là Lăng Lan bình tĩnh cũng nhin không được mà giật giật: “Những thứ này là cái gì?”

“Đây là hành lý chuẩn bị cho thiếu gia mang theo nhập học à” Lăng Nhất Nam cầm tay Lăng Lan giới thiệu từng túi hành lý: hai bao quần áo, giày một bao, đồ ăn vặt hai bao bự, được tề các loại ba bao, những đồ vật linh tinh khác thì bốn bao, những thứ này bà đã chọn lọc và loại bớt không ít.

Lăng Lan nhin không được đỡ trạn, hix.. cô là đi học nha, không phải chuyển nhà ...

“Quần áo thì mang hai bộ, giày mang hai đôi, đồng nội y thì mang theo đủ mặc một tuần, thuốc thì mang theo những loại thuốc đặc chế, còn những thứ khác thì để hết ở nhà.” Lăng Lan cũng không còn đủ khí lực mà sửa lại những thứ đã được hai vợ chồng bác quản gia soạn cho mình, cô đơn giản nói ra những vật dụng muốn đem theo.

“Nhưng mà, vậy thì làm sao đủ ...” Lăng Nam Nhất vẫn lo lắng không yên, thậm chí Lăng Tần bên cạnh cũng nhíu nhíu mày, tỏ vẻ không ủng hộ ý kiến của Lăng Lan.

Cô bất đắc dĩ nói “Mấy cái khác chỉ cần có tiền là mua được rồi, không cần phải mang theo nhiều thứ như vậy.”

Lăng Nam Nhất nghe vậy liền bừng tỉnh đại ngộ, liên tục gật gù bảo “Đúng đúng đúng, vì sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ, vẫn là thiếu gia nhà chúng ta thông minh” Nói xong cao hứng thu thập những thứ Lăng Lan muốn cầm theo.

Bất quá do bà dọn quá nhiều đồ nên trong thời gian ngắn không thể tìm ra những thứ Lăng Lan muốn được. Bất quá cho dù bận rộn, bà vẫn không quên nhắc nhở chồng mình: “Ông à, ông còn không nhanh liên hệ với lão gia để lão gia chuẩn bị nhiều điểm danh dự đưa cho thiếu gia dùng...”

Lăng Tần vừa nghe liền cho là đúng, lập tức hành động, mặc kệ Lăng Tiêu bận hay không, trực tiếp gọi qua đem yêu cầu này báo cho lão gia nhà mình.

Không đến vài giây, liên lạc khí của Lăng Lan liền nhận được thông báo có hai khoản điểm danh dự cực lớn, số số 0 đằng sau nhiều đến mức có thể làm lóa mắt được chuyển vào tài khoản của mình. Không cần hỏi cũng biết đây tuyệt đối chính là bút tích của cha và mẹ cô rồi, xem ra hai vợ chồng nhà này muốn bồi dưỡng cô thành kẻ ăn chơi trác táng rồi...

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 203: Đưa Tiễn?

Edit: Jane McAdam

Beta: Beheonhoxinh

Là không cảng ở ở Trung tâm Doha của Liên Bang, không cảng Doha là không cảng lớn nhất toàn Liên Bang, đây là không cảng được xây dựng bên ngoài khí quyển của tinh cầu, bên trong không cảng là một thành thị thu nhỏ, các nhân viên làm việc trong không cảng đều sinh hoạt tại khu phố Cảng Thành này, trừ bỏ trọng lực có chút khác nhau, những thức khác cũng không làm con người cảm thấy khác biệt.

Nối tiếp giữa không cảng và mặt đất là đường dành riêng cho xe hỏa tiễn chuyên dụng, có thể nói, không cảng cực kỳ phồn hoa, náo nhiệt, là địa phương có dòng người tấp nập nhiều nhất. Thời điểm bình thường, mỗi ngày nơi này có thể tiếp nhận mấy trăm vạn người.

Mà hôm nay, không khí ở không cảng náo nhiệt và đông đúc hơn ngày thường, bởi vì mỗi năm một lần, đây là nơi mà trường quân đội và các trường quân giáo có tiếng tập trung học sinh để được chuyển về trường. Cho nên, hôm nay có rất nhiều học sinh và người nhà họ đều tới nơi này khiến cho không cảng trở nên ồn ào đầy tiếng người, cảnh đưa tiễn xuất hiện ở mọi nơi.

Không cảng Doha rộng lớn có thể chứa đến mấy vạn khu vực dành cho phi thuyền đáp xuống. Những phi thuyền chuyên dụng của các trường quân

đội đã đáp sẵn đầy ở không cảng, chờ đợi những tân sinh mới tiến vào bằng thư thông báo nhập học.

Đương nhiên sẽ không có phi thuyền phổ thông nào được phép hạ xuống ở 3 khu vực trung tâm X, Y,Z, bởi vì những khu vực này là khu vực quân sự trọng địa, chỉ chuyên để cho các quân hạm chiến đấu hạ xuống ngừng nghỉ.

Mà lúc này, tại một góc trong khu vực đại sảnh của sân ga xe, một vài thiếu niên đang tụ tập cùng nhau, một thiếu niên trong đó đang ngồi xổm trên mặt đất, hai tay cầm một cái bánh bao bụi chẳng, trong miệng còn ngậm một cây xúc xích, không coi ai ra gì đang lang thôn hồ yết nhai ngẫu nhiên. Hình tượng của cậu làm những người đi qua nhin không được mà nhú mày.

"Xin cậu đẩy Tạ Nghi, cậu có duy trì chút hình tượng nào hay không?" Một thiếu niên xinh xắn như thiếu nữ nhin không được cau mày hỏi.

"Lạc Lãng, tớ đói muốn chết đây..." Tạ Nghi một miệng đầy thức ăn khó nói được thành lời, khó khăn lắm mới nói được một câu. Nhóm người này chính là tiểu đội của Tề Long hẹn cùng báo danh ở đây.

"Chẳng lẽ lúc đi cậu còn chưa ăn sáng sao?" Hai mắt Lạc Lãng thập phần bất mãn nhìn Tạ Nghi. Cũng sắp mười giờ rồi, không biết là tên này rời giường lúc nào nữa.

Tạ Nghi làm nhiều việc cùng lúc, điên cuồng há mồm cắn hai phát bụi, cái bánh bao lớn trong tay biến mất ngay lập tức, cũng không cần nhai mà trực tiếp nuốt trọn. Bất quá tốc độ ăn kiểu này khiến cho Tạ Nghi anh tuấn thần vô, tuấn mỹ vô song của chúng ta gặp bị kích bị bánh bao làm mắc nghẹn...

Tạ Nghi liều mạng nuốt ngược, Lâm Trung Khanh thấy tình hình không ổn vội chạy tới, lấy từ trong ba lô ra một bình nước, mở nắp rồi đưa cho Tạ

Nghi.

Tạ Nghi vỗ lấy chai nước rót ngay vào miệng, cuối cùng cũng thông được. “MD, quá nguy hiểm, vừa rồi tớ có cảm giác mình sắp bị sặc chết!!!” Nói xong cậu vẫn còn thấy sờ sợ, vỗ vỗ ngực lần nữa, cảm thấy bản thân thiệt là phước lớn mạng lớn.

"Ai kêu cậu ăn uống thô lỗ như thế làm chi, cứ y như cả đời chưa được ăn vậy" Ánh mắt khinh thường của Lạc Lăng ngạo nghễ vừa nhìn Tạ Nghi vừa nói.

Tạ Nghi nhỏ giọng oán thầm "Nếu không phải trả lời cậu, tớ còn cần phải nuốt lệ vậy sao?"

"Nói cái gì đó hả?" Lạc Lăng sừng sốt, giật mình hỏi. Cậu “Cậu chưa ăn điểm tâm sao?” mà cần phải trả lời sao, nhìn cái kiểu nhai nuốt của cậu ta là biết cậu ta chưa ăn sáng rồi.

"Hắc hắc, tại hôm qua quá hưng phấn nên ngủ trễ làm hôm nay ngủ quên cho nên mới không có thời gian ăn sáng ...” Tạ Nghi cơ bản là một kẻ không biết xấu hổ, nguyên nhân như vậy mà cũng có thể nói ra.

"Hưng phấn cái con khỉ, không phải chỉ là đi Đệ nhất nam tử quân giáo thôi sao?" Lạc Lăng tức giận trợn mắt, vẻ mặt khinh thường.

Đã từng trải qua cuộc mạo hiểm của các vùng sao mới, Lạc Lăng tự nhận mình đã trở thành người đàn ông thành thực cho nên Lạc Lăng đối với việc nhập học vào trường Đệ nhất nam tử quân giáo cũng không quá hồi hộp. Thật ra trong thâm tâm, Lạc Lăng cũng rất hưng phấn, chỉ là không biểu hiện khoa trương như Tạ Nghi, và hiển nhiên còn lâu cậu mới thừa nhận điểm này.

Nhìn Lạc Lăng xem thường khiến Tạ Nghi không nhịn được khẽ tặc lưỡi “Tớ cũng không phải hưng phấn vì chuyện này ...” Cậu ngược mắt nhìn về

phía Tề Long, vẻ mặt khó kềm nén sự kích động “Không phải tối hôm qua đội trưởng nói hôm nay Lan lão đại sẽ tới tiền chúng ta sao... Được rồi, tớ thừa nhận, tớ thật sự rất kích động”

Từ hai tháng trước khi chạm mặt cùng Lăng Lan vào ngày khảo hạch, cậu luôn tìm kiếm đáp án cho riêng mình, rốt cuộc, trong một lần mạo hiểm trước cậu đã tìm ra đáp án, chỉ là cậu còn chưa có cơ hội gặp lại Lăng Lan để nói lên đáp án của bản thân.

Mặc dù trên đường đi mạo hiểm, bọn Tề Long cũng thường xuyên liên lạc với Lăng Lan, nhưng thời điểm đó cậu có cảm giác mình là người ngoài. Tuy trong video call, Lăng Lan cũng không lạnh nhạt, nhưng chỉ cần lão đại xuất hiện thì cậu có cảm giác đồng bọn bên cạnh trong lúc vô ý sẽ xem nhẹ mình... Càng làm cho cậu buồn bực là mấy lần liên lạc đó cậu cũng đã muốn nói ra đáp án, chỉ là khi nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng cùng ánh mắt lạnh nhạt sắc bén như có thể nhìn thấu cậu của Lăng Lan thì những lời cần nói cậu đều quên sạch, không thốt ra được lời nào.

Chuyện này làm cậu không thể không thừa nhận, nội tâm mình luôn có một sự kinh khiếp không nói nên lời đối với Lăng Lan, điều này khiến cậu không dám hành động và tùy ý nói chuyện thiếu suy nghĩ. Có điều hôm nay, có cơ hội gặp mặt này, cậu nhất định phải nói cho lão đại biết đáp án của mình là cái gì.

Lời nói của Tạ Nghi khiến Lạc Lăng bỗng chốc nghiêm túc trở lại. Chỉ cần quan hệ đến Lăng Lan, thái độ của Lạc Lăng tuyệt đối trở thành nghiêm cẩn. Trong cảm nhận của cậu, Lăng Lan là người cùng lứa duy nhất khiến cậu tin phục, là lão đại không thể mạo phạm.

Đúng vậy, cậu không phục thứ tịch (vị trí thứ 2) trên danh nghĩa Vũ Cảnh, không phục kẻ cùng cậu tranh đoạt tam tịch (vị trí thứ 3) Lý Anh Kiệt, cũng không phục vị thủ tịch (vị trí số 1) kiêm đội trưởng Tề Long, nhưng cậu không thể không phục Lăng Lan, người luôn luôn cường đại, từ

nhỏ đã khiến cậu cảm thấy sâu không lường được. Đây là một loại kính sợ và bội phục được hình thành từ bé, theo tuổi già tăng mà càng ngày càng nặng, cuối cùng thì đến mức không thể thoát ra được nữa. Nói cách khác, kiếp này Lạc Lãng chỉ phục một người và cũng chỉ nhận một lão đại chính là Lăng Lan.

"Tạ Nghi nói đúng, lúc tớ nhận được tin từ đội trưởng, cả người cũng kinh mộng, suýt chút tưởng là ảo giác nghe nhầm đó chứ ..." Lâm Trung Khanh đứng kế bên cũng cảm khái nói.

Trong ấn tượng của Lâm Trung Khanh, người lãnh khốc bá đạo như Lan lão đại sẽ không bao giờ làm ra loại hành động ôn nhu đưa tiễn này. Cậu tưởng tượng rất có khả năng lão đại sẽ lạnh lùng vứt lại một câu "Đi cũng đừng làm mất mặt tớ." sau đó lưu lại một bóng lưng cao lớn, tà mị, cuồng bá cho đến khi biến mất ...

Cho nên khi Lâm Trung Khanh nghe được tin tức này thì trực tiếp chấn choáng. Cậu cũng không biết khi nào thì cúp máy với Tề Long, sau đó hốt hoảng ăn bữa chiều, lại lắc lư thần kỳ bay tới giường ngủ, thẳng đến ngày hôm sau tỉnh lại, cậu căn cánh tay một ngum mới phát hiện ra mình không có nghe lầm.

Lúc này, Tề Long đứng một bên nhìn không được nói "Đừng nói là cậu, chính tớ lúc tiếp điện thoại của lão đại cũng choáng váng, cảm giác đầu tiên của tớ chính là tớ đang nằm mơ, người kia tuyệt đối không phải là lão đại nhà chúng ta ..."

Hàn Kế Quân nghe không nổi nữa, nghiêm túc nói "Tốt rồi, trên thực tế, Lan lão đại chính xác sẽ đến đưa tiễn chúng ta, cho nên các cậu đều lấy lại tinh thần cho tớ, đừng để lão đại không vừa lòng"

Ba năm trước, bởi vì trạng thái Tề Long có vấn đề khiến lão đại bất mãn, trực tiếp bỏ lại nhiệm vụ làm cho bọn họ vì thế mà nhận hết tra tấn, khổ

không nói hết. Lần này Hàn Kế Quân không hy vọng vì trạng thái bọn họ không tốt lại nhận thêm một cái nhiệm vụ ba năm nữa, cậu tuyệt đối sẽ không chịu đựng nổi.

Lời nói của Hàn Kế Quân khiến những người khác nhin không được mà run rẩy, ngay cả người luôn cà lơ phất phơ như Tạ Nghi cũng thay đổi thái độ mà trở nên phấn chấn. Nhiệm vụ ba năm trước đích xác đã làm cho bọn họ triệt để gục ngã, thật sự bọn họ hoàn toàn không dám nếm thử lần thứ hai.

Nhìn tinh thần của đồng bọn trở nên anh khí bức người, Hàn Kế Quân mới hài lòng nhìn thời gian trên liên lạc khí “Ba phút nữa là mười giờ. Lão đại có nói sẽ gặp nhau ở đại sảnh sân ga số chín lúc mười giờ. Chắc hẳn là cậu ấy cũng sắp đến rồi”

Cả bọn theo bản năng nhìn liên lạc khí của mình, phát hiện Hàn Kế Quân nói không sai, cả người thần kinh run lên, bắt đầu kiễng chân chờ đợi, mọi người đều tham lam nhìn về đám người lui tới phía sân ga trong đại sảnh, hy vọng lão đại nhà mình đang ở đó...

Mà phía sau lưng bọn họ, chỗ dãy ghế dựa tường, có một người đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế, trên mặt còn phủ một cuốn tạp chí Liên Bang số mới nhất ra ngày hôm nay, trông có vẻ đã ngủ bỗng nhiên ngồi thẳng dậy.

Chỉ thấy trên người người đó mặc một cái áo trắng đơn giản kiểu dân quê, bên ngoài khoác thêm một áo khoác mỏng màu xanh dương, quần đen, đai lưng kim loại, mang một đôi quân ủng. Tuy giả trang như thế nhưng cũng làm cho mọi người cảm giác người đó anh tuấn, hữu thần mặc dù người đó đã cố ý làm cho hơi thở thật bình thản, thật giống như một người đi đường phổ thông khiến mọi người xem nhẹ. ...

Người đó chậm rãi lấy quyển tạp chí xuống làm lộ ra một khuôn mặt lạnh lùng băng hàn. Cậu ta nhìn chăm chú về phía nhóm thiếu niên đang

không ngừng đảo dác nhìn xung quanh như tìm kiếm ai đó thì khóe miệng nhin không được hơi hơi cong lên, giống như tuyết rã băng tan ngày hè, trên người cậu tỏa ra một loại ấm áp nhàn nhạt.

Người đó tiện tay nhét quyển tạp chí vào một bên ba lô, sao đó đem ba lô ném ra sau lưng chậm rãi đi về phía sau bọn Tề Long. Do cơ hồ không nghe tiếng chân, nhóm người kia vẫn không phát hiện phía sau bọn họ đã nhiều hơn một người.

"Không đúng!" Tề Long đột nhiên phát giác mạnh mẽ quay đầu. Ở thời khắc mấu chốt, thiên phú của Tề Long đã nhắc nhở cậu.

Hành động bất ngờ của Tề Long làm bừng tỉnh mấy người khác, bọn họ quay đầu theo phản xạ, Lạc Lăng là người đầu tiên chuẩn bị công kích.

"Lão đại!" Tề Long đột nhiên thất thanh hô: "Sao cậu có thể ở sau lưng chúng tớ chứ?"

Phải biết rằng chỗ bọn họ đang đứng là có thể quan sát hết toàn bộ những người đang có mặt trong sân ga số chín, căn bản không có người thoát khỏi tầm mắt của bọn họ mà đi ra sau. Chẳng lẽ lão đại có kỹ năng thuận di (chắc độn thổ) trong truyền thuyết? Tề Long nhin không được mà đoán bừa.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 204: Nhân Viên Ngoại Giao Mặt Dày!

Edit: Jane McAdam

Beta: Beheonhoxinh

Ngay thời điểm Tề Long kêu toáng lên, những người khác cũng đã phát hiện ra người không tiếng động đứng sau lưng họ chính là Lan lão đại, tất cả mọi người đều kích động.

Ý cười nơi khóe miệng Lăng Lan lập tức biến mất ngay khi Tề Long quay lại, nghe được nghi vấn của cậu liền hừ lạnh một tiếng nói “Tớ vẫn luôn ngồi sau lưng các cậu, vậy mà không người nào chịu để ý kiểm tra. Nếu tớ là sát thủ thì các cậu đừng mong chạy thoát”

Cứ tưởng bọn họ đi tinh tế mạo hiểm mấy lần thì hẳn là trở nên cẩn thận một chút, không nghĩ tới thế mà vẫn còn tư tưởng đại ý sơ sẩy, xem nhẹ địa phương mà buông lỏng cảnh giác.

Đối diện với khuôn mặt lạnh lẽo của Lăng Lan, hai người Tề Long và Lạc Lăng không dám phản bác, chỉ biết cúi đầu nhận tội, vẻ mặt xấu hổ, sấm hối không thôi.

Chỉ có Hàn Kế Quân miễn cưỡng giải thích nói "Lão đại tận lực thu liễm hơi thở, cho dù chúng tớ cẩn thận cũng không đề phòng được cậu nha”

Nghe Hàn Kế Quân nói, Tề Long cùng Lạc Lãng liều mạng gật đầu. Trên thực tế, ngay khi bọn họ vừa đến liền cẩn thận quan sát tình huống chung quanh, dãy ghế phía sau đích xác có vài người ngồi nhưng hơi thở họ rất phổ thông nên cũng không phát hiện cái gì dị thường, cũng khiến bọn họ buông lơ cảnh giác.

"Dù không có cảm giác nguy hiểm thì cũng không được buông xuống toàn bộ cảnh giác". Lãng Lan nghiêm khắc nói.

"Đã biết, lão đại!" Năm người cung kính cúi đầu hô. Cả đám minh bạch, đây là lão đại muốn tốt cho họ, nếu không sẽ không tự thân ra trận tạo tình huống để chỉ điểm.

Lãng Lan hài lòng quét mắt liếc nhìn đồng bọn một cái, sau đó nói tiếp "Đã đến đủ rồi thì đi đến chỗ Đệ nhất nam tử quân giáo báo danh đi". Cô trực tiếp đi về phía trước, vừa đi vài bước chợt nghe Tạ Nghi phía sau hô lớn "Lan lão đại, chờ chút."

Lãng Lan quay lại nhú mày: "Có việc?"

Tạ Nghi hít sâu một hơi, thả lỏng tâm tình đang khẩn trương rồi mới nói "Đúng vậy, tớ muốn nói cho cậu biết đáp án của câu hỏi ba năm trước"

Lãng Lan nghe vậy hai tay ôm ngực, khóe miệng hơi cong tràn đầy hứng thú hỏi "Hừm?"

Ánh mắt Lãng Lan làm tâm Tạ Nghi chùng xuống, dũng khí vừa xuất hiện liền xẹp xuống. Cậu xiết chặt nắm tay, âm thầm cổ vũ bản thân cố lên, đừng khẩn trương, nhất định phải nói ra hết, chết sớm đầu thai sớm.

Cậu lần nữa hít sâu một hơi, sau đó mới nói "Trong tiểu đội, luận sức chiến đấu tớ không bằng đội trưởng và Lạc Lãng, luận mưu lược và quân sự tớ không thể so với Hàn Kế Quân, luận cẩn thận tớ cũng kém hơn Lâm Trung Khanh. Nhưng tớ có một ưu điểm mà người khác không có đó là da

mặt đủ dày, có thể làm được những việc mà những người khác không thể ...”

Cái câu “da mặt đủ dày” làm mấy người khác lộ vẻ kinh ngạc, chẳng lẽ Tạ Nghi chơi chiến thuật lầy cho đến khi Lăng Lan bắt đắc dĩ phải nhận, cuối cùng đành tán thành cậu ta hay sao? Bọn họ lén lút quệt mồ hôi trán, hình như bọn họ quên nói cho Tạ Nghi biết lực nhấn nại của Lan lão đại là siêu cấp khủng bố, xài chiêu này nhất định là không hiệu quả...

"Ba năm này, tớ cũng hiểu biết về tính cách từng người trong tiểu đội. Đội trưởng cùng Lạc Lăng chuyên về cách đấu, căn bản không có nhấn nại cùng người khác trao đổi. Quân sư mặc dù thông minh thiện kế, nhưng lại tạo áp lực cho những người đối diện nên họ cũng không dễ dàng tiếp xúc, chỉ sợ không cẩn thận bị quân sư tính kế ..." Tạ Nghi nhanh chóng nói ra ưu điểm của các thành viên trong nhóm, cuối cùng ánh mắt cậu dừng lại trên người Lâm Trung Khanh "Mà Lâm Trung Khanh nhân duyên vô cùng tốt, tính cách lại cẩn thận, rất nhiều tư liệu đều do cậu ấy lấy được từ trong tay người khác, phải nói cậu ấy cũng rất thích hợp với công việc ấy, nhưng nhiệm vụ hậu cần cho tiểu đội cũng rất nặng, cậu ấy cũng là người bận rộn nhất nhóm ..."

Tạ Nghi nói một điểm cũng không sai, Lăng Lan khẽ gật đầu tỏ vẻ tán thành. Lần này, Tạ Nghi nguyên bản có chút không yên nhất thời thần kinh run lên, cảm giác bị một châm xuyên tim.

Cậu vực dậy dũng khí, mạnh mẽ ngẩng đầu nhận ánh mắt của Lăng Lan, kiên định nói "Cho nên, tớ quyết định nhận nhiệm vụ liên lạc đối ngoại, dù sao tiểu đội cũng cần một người lo việc ngoại giao, tiếp xúc hợp tác cùng với người khác. Da mặt tớ dày nên để cho tớ đi là thích hợp nhất, dù đối phương có thái độ gì tớ cũng đều an bài tốt"

"Không nghĩ tới, cậu vậy mà xung phong đảm nhận vị trí này, chẳng lẽ cậu không cảm thấy mình là nhân tài không được trọng dụng sao?" Lăng

Lan lạnh lùng nhìn chăm chăm Tạ Nghi, ánh mắt tựa hồ muốn đem cậu nhìn thấu, "Tề Long nói với tớ, cậu là cao thủ chiến đấu không kém gì Lạc Lăng, chẳng lẽ cậu không muốn vị trí công kích trái phải trong tiểu đội ư?"

Tạ Nghi cười khở một tiếng nói "Nếu tiểu đội chỉ có năm người chúng tớ mà không có Lan lão đại thì có lẽ tớ sẽ có dã tâm tranh đoạt vị trí đó, nhưng mà ..." Tạ Nghi lắc đầu nói tiếp "Vị trí công kích trái phải này đội trưởng và Lạc Lăng tuyệt đối sẽ không buông tay, mà đối với Lan lão đại cậu thì hai vị trí này đã rất quen thuộc, phối hợp cực kỳ ăn ý. Tớ tự biết thân phận, chỉ với ba năm, tớ không thể đoạt vị trí này."

Sau khi nói xong ánh mắt Tạ Nghi nhất thời trở nên lợi hại "Đương nhiên, qua ba năm nữa, tớ rất có tự tin sẽ phối hợp tốt với Lan lão đại, lúc đó tớ sẽ tranh đoạt vị trí này"

Tại thời điểm Tạ Nghi suy xét cũng từng nghĩ đến trường hợp Lăng Lan không có trong tiểu đội, lấy Tề Long làm chủ lực thì cậu cũng có khả năng đảm nhiệm vị trí công kích trái phải, nhưng cậu cũng tự biết người biết mình, nếu tình hình thương thế của Lăng Lan khả quan thì chỉ năm sau lão đại sẽ nghịch tập thành công bước vào Đệ nhất nam tử quân giáo dễ dàng, nên cậu đành chết tâm.

Lời của Tạ Nghi khiến Lăng Lan cảm khái, không nghĩ đến tại thời điểm này cậu ta còn tính cô vào trong tiểu đội. Nếu không phải cha Lăng thành công tính kế đưa cô vào Đệ nhất nam tử quân giáo thì cô cũng đành phải hồ thẹn với niềm tin và sự khổ tâm của Tạ nghi dành cho mình rồi.

Lăng Lan nhìn thoáng qua Tạ Nghi thật sâu, sau đó mới nói: "Tớ hiểu được!" Nói xong cô là người đầu tiên xoay người rời đi đại sảnh sân ga số chín.

Tạ Nghi nghe vậy sửng sốt, không biết những lời này của Lăng Lan là có ý gì, đúng lúc này, Lạc Lăng hưng phấn mà đẩy đẩy Tạ Nghi cười mắg:

"Ngu ngốc! Lão đại đây là tán thành cậu đó."

Lạc Lãng nói làm Tạ Nghi trong lòng kinh hỉ vạn phần, cậu thật sự được Lan lão đại thừa nhận rồi sao? Thật tốt quá! Cục đá đè nặng trong tâm cậu ba năm nay rốt cuộc cũng bỏ xuống được, cậu cảm giác hai mắt đặng chất, không nghĩ đến cậu mà lại muốn khóc, thật sự là quá dọa người rồi...

Tề Long theo sát Lãng Lan, lúc lướt qua Tạ Nghi cũng vỗ vỗ vai cậu tỏ vẻ chúc mừng. Ba năm này bọn cậu cũng đã xem Tạ Nghi như anh em cho nên thật tình hy vọng cậu cũng được lão đại chấp nhận, nếu không đây sẽ là chuyện khiến cho bọn họ ăn năn vô cùng.

Hàn Kế Quân theo sau Tề Long gật gật đầu với Tạ Nghi, tuy vẻ mặt luôn nghiêm túc nhưng trong mắt không giấu nổi ý cười chúc mừng.

Lâm Trung Khanh khi đi qua Tạ Nghi thì nhẹ giọng cười "Tạ Nghi, chúc mừng cậu". Từng nhận khảo nghiệm của Lãng Lan nên giờ đây cậu rất hiểu tâm tình của Tạ Nghi, lúc cậu được Lan lão đại chấp nhận, cậu đã kích động vô cùng vì biết thời điểm đó mình đã trở thành một thành viên của tiểu đội chứ không phải là một người qua đường nữa....

Cuối cùng chính là Lạc Lãng, cậu nhìn Tạ Nghi mỉm cười, đào hoa kinh diễm, ánh mắt lưu chuyển đa tình làm cho người ta không tự chủ được mà trầm mê trong đó, nhưng khi cậu mở miệng thì lại làm cho mọi người choàng tỉnh giấc mộng xuân "Đứng ngây ngốc ở đây làm gì, còn không mau đuổi theo?". Nhìn bóng lưng Lạc Lãng đi xa, Tạ Nghi cười khổ một tiếng rồi vội chạy đuổi theo.

Trong lòng Tạ Nghi nhin không được cảm thán, bọn họ tiến vào Đệ nhất nam tử quân giáo thì chắc chắn sẽ không thể trời yên bể lặng, khẳng định Lạc Lãng chính là một cái họa thủy gây hại cho tiểu đội bọn họ... Cậu bắt đầu mơ hồ cảm nhận được ở trong Quân giáo mình phải xử lý những "sự kiện ngoại giao" do Lạc Lãng gây ra nhiều như thế nào....

"Nếu Lan lão đại ở đó, nhất định sẽ trấn trụ được đám tà ma ngoại đạo kia." Tạ Nghi ngẫm nghĩ, cậu bắt đầu thấy cuộc đời mình đen tối như thế nào khi không có Lan lão đại tọa trấn ở Quân giáo rồi.....

"Hi vọng là do mình lo lắng vô cớ" Tạ Nghi chỉ có thể tự an ủi bản thân mình như vậy.

Sáu người rời sân ga, một làn gió nhẹ nhàng khoan khoái thổi tới làm thần kinh mọi người khẽ run. Không cảnh tuy là một không gian kín nhưng lại mô phỏng hoàn cảnh tự nhiên ở tinh cầu khiến mọi người thoải mái.

Xe H-Bahn đậu ngay tại trước sân ga, đi vài bước liền đến. Mà lúc này, ba lô của Lăng Lan đang được chuyển sang trên người Tề Long. Làm tiểu đệ đặc lực của Lăng Lan, Tề Long sao có thể để lão đại nhà mình xách ba lô chứ.

Về mặt Lăng Lan thoải mái, hai tay dứt túi quần, nếu tiểu đệ muốn xum xeo thì cô sẽ tạo cơ hội cho tiểu đệ biểu hiện. Lại nói, cô cũng biết thân thể Tề Long cường tráng, so với gấu còn mạnh hơn, cho dù vác năm sáu trăm cân cũng không có vấn đề gì, nên cô rất khoái trá mà hưởng thụ sự phục vụ ân cần này.

Trong không cảnh, H-Bahn liên tục nhận người rời rời đi. Sáu người chia ra hai chiếc H-Bahn, nhập điểm cuối cần đến xong lập tức H-Bahn bay đi. Trên đường đi, đập vào mắt toàn là xe H-Bahn đan xen bay qua bay lại, thật giống như bọn họ đang ở trong một thế giới toàn H-Bahn thật sống động.

Khu vực điểm danh của Đệ nhất nam tử quân giáo nằm ở đài đăng nhập khu vực 99. Khi bọn họ tiến vào khu vực này thì cảnh tượng H-Bahn đầy trời biến mất, chiếc găng nhất cách bọn họ chắc hơn cây số, chứng tỏ số người tiến vào khu vực này không phải là nhiều, điều này cho thấy trường Đệ nhất nam tử quân giáo không hề dễ vào.

Rất nhanh, H-Bahn liền tới đài đăng nhập số 99, Lăng Lan và mọi người rời xe, phía trước đài đăng nhập là một thông đạo, muốn vào cần phải có giấy thông hành, cũng chính là thư thông báo nhập học.

Bọn Tề Long vừa nhìn thấy, ánh mắt nhất thời tối sầm lại, bởi vì cả bọn biết đây chính là thời khắc nói lời từ biệt với Lăng Lan, không khí đang hưng phấn tươi vui bỗng chuyển thành nỗi buồn ly biệt.

"Sao lại không đi?" Nhìn thấy cả năm tên đồng loạt dừng chân, mặt đầy vẻ thất lạc, Lăng Lan trong lòng âm thầm cười trộm, nhưng trên mặt vẫn trưng ra biểu tình không hiểu gì.

"Lão đại..." Tề Long là người đầu tiên mở miệng, nhưng lại không biết phải nói cái gì...

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phu Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 205: Thương Lượng Cửa Sau!

Edit: Jane McAdam

Beta: Beheonhoxinh

"Thời hạn cuối báo danh là khi nào vậy?" Thấy ánh mắt lạnh lẽo của Lăng Lan đang nhìn mình làm Tề Long chột dạ, cậu nhanh chóng đánh trống lảng quay sang hỏi Hàn Kế Quân bên cạnh. Được rồi, cậu thừa nhận, cậu thật sự không thể nói được với Lăng Lan mấy câu kiểu như hẹn gặp lại các loại.

"Trước mười hai giờ!" Hàn Kế Quân không hề nghĩ ngợi trực tiếp trả lời luôn. Phản xạ này là do bao năm rèn luyện được khi ở bên cạnh người bạn lúc nào cũng sơ ý, lơ đãng, quên chuyện này chuyện nọ, nhờ vậy mà Hàn Kế Quân đã biến trở thành Hàn thành bách khoa toàn thư phục vụ riêng cho Tề Long.

Tề Long liếc nhìn liên lạc khí, phát hiện mới mười giờ rưỡi, vẫn còn chút thời gian ở cạnh lão đại, cậu bỗng nhiên có chút hối hận, sao lại chạy tới đây làm gì mà không cùng mọi người đi cà phê rồi từ từ tâm sự kia chứ.

Vừa nghĩ tới là muốn hành động ngay, Tề Long dè dặt dò hỏi "Lão đại, nếu không chúng ta tìm một chỗ ngồi tâm sự đi, dù sao cũng còn sớm quá."

Lăng Lan mắt lạnh nhìn qua "Có cái gì mà tán gẫu? Ai biết lúc vào đó có phải làm thêm thủ tục gì hay không, lỡ không đủ thời gian thì sao?"

Tề Long bị Lăng Lan nói cho ngậm miệng lại, chẳng lẽ muốn cậu tự thú rằng cậu luyện tiếc thời gian đứng cùng lão đại hay sao? Được rồi, cậu là nam tử hán đại trượng phu, cậu mới không thềm làm cái hành vi nhi nữ thường tình này.

Mấy người còn lại cũng nhìn ra tâm ý đã định của Lăng Lan, cho dù rất muốn hòa theo đề nghị của Tề Long nhưng ở chung với Lăng Lan một thời gian dài nên cũng quá hiểu lão đại nhà mình, cả đám đành im re không dám cho ý kiến.

Lăng Lan nhìn năm người từng bước quay đầu, vẻ mặt đau khổ bi thương, ly tình lả lướt làm cô nhin không được việc bảo trì vẻ mặt lạnh lẽo quan tài mà nhúu mày. Haizz, xem ra công phu tu luyện mặt lạnh của cô vẫn là chưa đủ mà, nhìn cái bản mặt (mặt) đáng yêu của tiểu đồng bọn khiến cô suýt rơi mặt nạ nha, xem ra còn phải luyện tập nhiều.

Lăng Lan nhúu mày làm bọn Tề Long cho rằng lão đại không thích biểu hiện ướt át, đây dựa lẽ mề của mình nên cố nhẫn tâm không quay đầu lại, từng người lấy thư thông báo nhập học ra áp vào học cảm ứng.

"Píp! Ghi lại tin tức. Học sinh Đệ nhất nam tử quân giáo. Tề Long! Đề nghị cung cấp chứng minh thân phận" Theo yêu cầu của máy, Tề Long vươn cổ tay phải, lộ ra liên lạc khí đưa vào máy quét qua.

"Píp! Đã xác nhận chính xác chứng minh thư không sai, chấp thuận tiến vào!" Cây chắn đầu đường đột nhiên mở ra hai bên làm xuất hiện một thông đạo rộng chừng một thước, Tề Long tiến vào, lập tức cây chắn lại lần nữa hạ xuống phong tỏa lối vào.

Tề Long đứng ở bên trong, chờ đợi mấy người khác tiến vào. Sau khi năm người toàn bộ đã vào khu vực bên trong, đang muốn cùng lão đại nói vài câu từ biệt thì bọn họ kinh ngạc phát hiện Lăng Lan thế mà cũng tiến vào khu vực máy quét.

Chẳng lẽ lão đại còn có cái gì muốn nhắn nhủ? Năm người đồng thời nín thở chờ đợi, nhưng mà màn tiếp theo lại khiến cả bọn giật mình há miệng, thật lâu không thể ngậm mồm được.

Chỉ thấy Lăng Lan rút từ trong túi ra một tấm card chừng bằng bàn tay, hướng bọn họ quơ quơ. Cả bọn tựa hồ thấy sau lưng Lan lão đại xuất hiện một tiểu ác ma đang âm hiểm cười xảo trá.

"Píp. Ghi lại tin tức. Học sinh Đệ nhất nam tử quân giáo. Lăng Lan! Đề nghị cung cấp chứng minh thân phận" Vẫn câu nói quen thuộc kia vang vang trong tai mỗi người.

Cả đám ngơ ngác nhìn Lăng Lan dùng liên lạc khí quét qua máy cảm ứng, sau đó thản nhiên đi đến ...

Tề Long dùng sức xoa xoa mắt, lúc cậu cùng Lan lão đại ghi danh, cậu thấy rõ lão đại vẫn ở lại học viện, vì sao vừa xoay người phát đã thành trúng tuyển vào Đệ nhất nam tử quân giáo thế này? Chưa kể, thân thể lão đại không phải có việc gì sao? Phải biết rằng năm nhất chủ yếu là thể năng huấn luyện cường độ cao, thể chất kém chút còn chống đỡ không nổi huống chi lão đại vẫn chưa hồi phục lại như cũ. Trong lòng Tề Long khiếp sợ không tự chủ hỏi luôn nghi vấn này.

Lăng Lan cố nén trong lòng ý cười, vẻ mặt lạnh nhạt giải thích "Lấy được thư nhập học này cũng là do cha nhà tớ đi cửa sau mới có được, còn về vấn đề huấn luyện thể năng năm nhất, ông ấy cũng nhờ quan hệ giúp tớ được miễn toàn bộ luôn ..."

Hàn Kế Quân là người đầu tiên phản ứng lại, cũng đúng, làm một trong chín vị Đại tướng của Liên Bang, Lăng Tiêu tuyệt đối có năng lực đưa con mình vào Đệ nhất nam tử quân giáo mà khỏi cần khảo hạch ... Bất quá Hàn Kế Quân hình như cũng chưa từng nghe nói có người làm được.

Đang lúc Hàn Kế Quân nghĩ mãi không ra đáp án thì đột nhiên linh quang chợt lóe kinh hô “Lan lão đại, hiện tại cậu đã có quân hàm rồi phải không?” Chỉ có học sinh đã trở thành quan quân mới có tư cách miễn khảo thí, bởi vì huấn luyện về thể năng của họ đã được quân đội tiếp quản rồi.

Chỉ cần là người hiểu biết về quân đội đều biết huấn luyện thể năng trong quân đội còn tàn khốc hơn nhiều so với Đệ nhất nam tử quân giáo. Phải biết rằng, Đệ nhất nam tử quân giáo chỉ có thể xưng là huấn luyện chuẩn quân sự, dĩ nhiên sẽ ít hơn so với chân chính huấn luyện thể năng quân đội, cho nên vượt qua được quân đội thử thách tuyệt đối có thể thông qua thể năng quân giáo.

"Uhm, cha già đã dọn dẹp giúp tớ hết rồi, năm thứ nhất chỉ cần an tâm dưỡng thương là được" Lăng Lan càng nói càng cảm thấy bản thân đã trở thành kẻ ăn chơi trác táng chính hiệu, điều này đối với một người ưa thích nói chuyện bằng thực lực như cô có phần chột dạ, xem ra muốn làm một kẻ ăn chơi trác táng cũng cần tố chất tâm lý cứng rắn để vượt qua thử thách, bằng không cũng sẽ lo lắng nhiều...

"Lăng đại tướng quá nguư bức!" Bọn Tề Long đều bắt đầu lấy lại phản ứng, tập thể kinh hô, ánh mắt đầy các loại sùng bái cùng hâm mộ sáng rỡ. Đối mặt với thần tượng, bọn họ tuyệt đối làm như không thấy hành động lấy quyền mưu tư này của Lăng Tiêu.

"Thật tốt quá, lão đại, chúng ta lại có thể ở bên nhau!" Hưng phấn qua đi, Tề Long ôm cổ Lăng Lan kiên quyết không buông, bàng hoàng hoàn toàn biến mất. Cậu hiểu rằng, nhiều năm qua, Lan lão đại đã trở thành trụ cột của bản thân, chỉ cần đứng cạnh Lăng Lan, cậu sẽ có dũng khí, có tin tưởng, có lực lượng. Phía trước cho dù có vô vàn gian khổ, cậu cũng có thể hào khí tận trời, dù đánh ra một vùng trời ở Liên Bang cậu cũng không sợ hãi.

"Lão đại, cậu quá đáng giận, vậy mà gạt chúng tớ!" Lạc Lăng không cam lòng yếu thế xông đến cùng Tề Long ôm cổ Lăng Lan, còn cọ cọ chỗ cổ cô, cậu ta căn bản không nhận ra âm thanh bản thân hơi hơi kéo dài, rõ ràng là một kiểu làm nũng.

Thanh âm và động tác của Lạc Lăng làm lòng Lăng Lan lạnh giá, cô đẩy Lạc Lăng qua một bên quát "Lạc Lăng, không được ôm tớ làm nũng, cậu phải nhớ kỹ cậu là đàn ông! Đàn ông!" Âm thanh cuối của cô gần như là gầm gừ, có thể thấy trong lòng cô oán niệm sâu nặng cỡ nào.

Oa, vì sao âm thanh cô lạnh như thế? Cô cố ý chọn âm cuối vì nghĩ rằng cô vừa muốn làm không khí hòa dịu nhưng cũng không kém phần uy hiếp người khác ... Được rồi, kiếp này của cô, làm nũng là thứ mà cô không bao giờ có được, thiên phú này từ bé lão mẹ của cô chưa từng cho cô, cô muốn mạnh mẽ cầu cũng không được, đành phải buông tay...

Lạc Lăng mặt đỏ lên, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng càng tỏa ra điểm quang làm những người khác không dám nhìn thẳng mà quay đầu lảng tránh. Lạc Lăng có chút thương tâm phản bác "Lão đại, tớ đâu có đâu. Tại cao hứng quá thôi ta. Còn có, tớ vốn là đàn ông a, dung mạo này cũng đâu phải là tớ muốn ..."

Hai mắt ẩn chứa hơi nước mông lung, bởi vì khổ sở mà mang theo một điểm giọng mũi, âm thanh mềm yếu vô lực phản bác làm cho mọi người cảm thấy trong lòng thẳng thien, hận không thể an ủi con người khả ái xinh đẹp trước mắt...

Lăng Lan chịu đựng không nổi, mặt run rẩy kịch liệt, cô đau đầu ẩn ẩn mi tâm. Với bộ dạng tên này, tiến vào nam tử quân giáo làm là một hành động sáng suốt sao? Một đồng tiểu thuyết kiếp trước xuất hiện trong ý thức hải, nam tử quân giáo chính là mảnh đất nuôi dưỡng tình yêu tốt đẹp.

"Tiểu Tứ, người thu liễm một chút cho ta!" Lăng Lan càng đau đầu hơn khi Tiểu Tứ nhân cơ hội này xuất ra gây sự, cái đồng sách vừa xuất hiện ở ý thức hải của cô chính là do nó lôi ra từ trong kho.

Tiểu Tứ ở ý thức hải vung tay hô to gọi nhỏ "Wow, vùng đất tình yêu nha" Nó vụng trộm ảo tưởng, lão đại nhà mình có phải hay không ở quân giáo cũng tìm ra được một mối tình khắc cốt ghi tâm nhỉ? Nó hưng phấn đánh hơi thấy có trò chơi thú vị.

Lăng Lan cũng không biết được suy nghĩ trong lòng Tiểu Tứ, cô trực tiếp ném nó vào không gian học tập để cho nó khỏi quấy rối tư duy của mình. Nhìn thoáng qua Lạc Lăng đang mắt ướn nhạt nhòa, lại liên tưởng đến tình cảnh bản thân mà khẽ than thầm một tiếng.

Quên đi, không cần thận cô lại chọn con đường lãnh khốc cuồng bá, bên người có một kẻ phát triển theo xu hướng xinh đẹp vô tận là Lạc Lăng cũng khiến lòng cô cân bằng chút chút. Có lẽ đây là một phần lễ vật mà ông Trời ban cho cô, đặc biệt tặng cho cô một đồng chí âm dương khó hiểu sống chết bên cạnh. Con đường này cũng sẽ không khiến cô cô đơn!!!.

Lăng Lan tự an ủi bản thân, thấy rằng chấp nhận Lạc Lăng cũng không sao. Cô buông bỏ những khúc mắc trong lòng đi qua vồ vồ vai Lạc Lăng an ủi "Cứ như vậy đi, chỉ cần làm chính mình là ổn rồi"

Lăng Lan một câu hai nghĩa, mà hàm nghĩa thứ hai chưa chắc năm tên kia hiểu, chỉ có cô rõ ràng, an ủi họ Lạc cũng là an ủi chính mình.

Dung mạo xinh đẹp như con gái luôn là tâm ma của Lạc Lăng, cậu luôn hận vì sự xinh đẹp của mình, cậu luôn nghĩ rằng lão đại cũng như đồng bọn sẽ không thích mình, lại không nghĩ đến Lan lão đại an ủi cậu như vậy, điều này khiến lòng cậu cảm động không thôi, lập tức lĩnh ngộ tình cảm chết vì tri kỷ "Lão đại, cảm ơn cậu!"

Lão đại, chỉ có cậu hiểu rõ nội tâm của tớ, Lạc Lăng nguyên bản vẫn là Lạc Lăng, không vì vẻ bề ngoài mà thay đổi. Cảm ơn lão đại, vì sự tín nhiệm của cậu cho dù trên đời này ai cũng khinh bỉ bộ dáng của tớ, tớ cũng sẽ không phản nộ, không thương tâm, không dao động chính mình!

Nỗi oán hận về dung nhan họa thủy trong lòng Lạc Lăng thoáng cái tiêu thất. Cậu thoải mái nở nụ cười sáng lạn, nụ cười càng thêm xinh đẹp. Nếu trước đây nụ cười có phần che lấp thì giờ phút này hoàn toàn nở rộ khiến những người khác có cảm giác không thể nhìn thẳng...

Nhưng trong lòng tiểu đồng bọn mình bạch, Lạc Lăng đã trở nên mạnh mẽ hơn. Bởi vì sức quyến rũ của cậu lại đạt tới một tầm cao mới. Cả đám đã lẫn lộn bên nhau từ nhỏ, nên quá hiểu rõ thực lực và sức quyến rũ của người bạn này có quan hệ trực tiếp với nhau, thực lực càng mạnh, diễm quang càng bắn ra bốn phía!

Mà đầu sỏ của việc này cũng không biết, chỉ vì một câu an ủi vô tình đã khiến Lạc Lăng mở ra khúc mắc, tâm tình dâng cao làm cảnh giới thể thuật một lần nữa được đề thăng. Sau này, đây cũng là nguyên nhân dẫn phát một hồi đại phong ba, làm cho cả nhóm ở trong quân giáo nếm nhiều gian khổ, phân tranh không ngừng! Những sóng gió này cũng làm cho một quân giáo sinh (học sinh trường quân giáo) nào đó che giấu rất tốt, ngoài ý muốn bước vào bên trong sinh mệnh của Lăng Lan

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 206: Lữ Trình

Convert: tangthuvien

Edit: Jane McAdam

Beta: Beheonhoxinh

Việc Lăng Lan đi Đệ nhất nam tử quân giáo khiến năm người Tề Long kích động, kinh hi vạn phần. Cô đợi bọn họ tỉnh táo lại mới mang cả bọn đi vào sân ga số chín mươi chín.

Vừa tiến vào liền thấy một phi thuyền loại nhỏ đang đậu trong không cảng. Không cần phải nói, đây chính là phi thuyền đưa mọi người đi Đệ nhất nam tử quân giáo.

Quân giáo này ảnh hưởng toàn bộ Liên Bang, tất cả mọi người đều biết nó nằm tại Học Hải tinh, nhưng địa chỉ cụ thể thì không được công bố ra bên ngoài. Điều này là vì bảo vệ các học sinh, cũng như tránh để cho những kẻ không liên quan đến quấy rầy, bất quá cho dù là vì nguyên nhân gì thì vị trí của Đệ nhất nam tử quân giáo không rõ ràng chính là sự thật.

Khoảng cách đến phi thuyền khá xa, muốn đến được phải sử dụng băng chuyền di chuyển. Sáu người tùy ý đứng trên mặt băng chuyền, cầm tay vịn, thoải mái tán gẫu, cả bọn nhanh chóng được đưa đến cửa của phi thuyền.

Sau khi xuống băng chuyền, vừa đến gần cửa thì một giọng nói lạnh băng vang lên: “Vui lòng xuất trình thư nhập học”

Thì ra đứng bên trong cửa phi thuyền có một quân nhân được trang bị võ trang hạng nặng, người đó lễ phép làm một quân lễ và đưa ra yêu cầu kiểm tra.

Lăng Lan rút thư nhập học đưa cho người quân sĩ. Người đó dùng tay phải tiếp nhận, sau đó đưa qua tay trái, trong tay có một dụng cụ mini, Lăng Lan liếc mắt một cái liền biết đó là máy quét thông tin mới nhất của Liên Bang.

Quả nhiên, quân sĩ cầm card - chính là thư nhập học - của Lăng Lan quét qua một cái, lập tức trên màn hình xuất hiện tư liệu của cô. Nhìn thấy mấy chữ “Tư liệu phù hợp” trên máy quét, anh ta liền trả lại card cho Lăng Lan, đồng thời tư liệu trên màn hình cũng biến mất.

Ở một nơi Lăng Lan không thấy tới, tên của cô đang phát sáng bỗng biến thành màu đen, tư liệu của cô trong nháy mắt được truyền về cơ sở dữ liệu của đầu não ở Đệ nhất nam tử quân giáo, lập thành hồ sơ học sinh.

Hiển nhiên cách này sẽ tránh cho việc bị người khác đóng giả Lăng Lan trà trộn vào lẫn nữa. Nếu trường hợp này xảy ra, thì người sau sẽ bị chặn ở cửa, đồng thời tin tức của Lăng Lan cũng sẽ được đưa tới cục quốc an, tại đây họ sẽ tiến hành điều tra cả hai người, cuối cùng xác nhận chân tướng và đưa ra phán quyết.

Sở dĩ nghiêm ngặt như vậy vì trường Nam tử đệ nhất quân giáo chính là trại tập trung của những thiếu niên kiệt xuất nhất toàn Liên Bang, nếu để gian tế của địch thành công trà trộn vào giết hại, Liên Bang sẽ thiệt hại nặng nề, không những thế còn có nguy cơ truyền thừa bị đứt gãy, điều này Liên Bang không thể gánh vác nổi. Cho nên thời gian học sinh báo danh hàng năm chính là thời gian mà cục quốc an chịu áp lực nặng nề nhất.

Bọn Tề Long đi theo cũng thuận lợi thông qua, cả nhóm lúc này mới cùng tiến vào bên trong phi thuyền. Tuy là phi thuyền loại nhỏ nhưng không gian bên trong cũng rất rộng rãi, so với Du thuyền cỡ lớn ở kiếp trước của Lăng Lan cũng lớn hơn gấp năm sáu lần.

Cả đám được nhân viên của phi thuyền đưa tới một đại sảnh, bên trong có rất nhiều chỗ ngồi, nó cũng không giống máy bay ở kiếp trước là từng dãy ghế liên tiếp nhau mà là ghế được bày biện đầy trong đại sảnh theo kiểu bàn tròn cùng sáu ghế sofa đơn cực kỳ êm ái thoải mái.

Lăng Lan dự tính nếu toàn bộ chỗ ngồi được ngồi đầy thì đại sảnh này có thể chứa tới bảy trăm tám trăm người. Bất quá số người hiện tại cũng không nhiều lắm, có vẻ như thời gian còn sớm, học sinh vẫn chưa đến hết.

Cô tùy ý lựa một bàn gần cửa rồi ngồi xuống, năm người Tề Long cũng đi theo Lăng Lan mà ngồi.

Thời gian trôi qua, ngày càng nhiều học sinh tiến vào, cả đại sảnh yên tĩnh cũng bắt đầu huyên náo, từng nhóm học sinh quen nhau ngồi cùng một chỗ, vẻ mặt non nớt mang đậm sự hưng phấn. Không hề nghi ngờ, mỗi người đều tràn ngập sự tò mò đối với cuộc sống trong quân giáo.

Ở đây, học sinh đến từ học viện đồng quân trung tâm chiếm hơn phân nửa, khi bọn họ tiến vào, có thể do ít người nên không ai phát hiện tới Lăng Lan, nhưng càng về sau, số người tăng lên, luôn có học sinh mắt sắc phát hiện người nguyên bản không nên xuất hiện lại đang ngồi ở chỗ này – Lăng Lan. Động tác đầu tiên của bọn họ chính là chạy tới chào hỏi Lăng Lan, Vua không ngại Lăng Lan không thể nghi ngờ chính là người mà bọn họ tâm phục khẩu phục.

Theo sau, càng lúc càng có nhiều người của học viện đồng quân biết Lăng Lan ở đây, mỗi người đều chủ động chạy đến tiếp đón, hành động này của mọi người khiến cho những học sinh từ những học viện khác chú ý,

ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía Lăng Lan, bọn họ bắt đầu suy đoán người đó rốt cuộc là ai mà lại có danh vọng lớn như vậy, có thể khiến cho cả đám thiên kiêu chi tử chủ động chạy đến tiếp đón.

Những người này thấy rõ, vẻ mặt của những học sinh học viện đồng quân đó không hề miễn cưỡng, bọn họ là thật lòng, khi quay về chỗ ngồi, trên mặt họ càng thêm sáng lạn rạng rỡ, lời nói càng thêm thoải mái tự nhiên, giống như khi đi chào hỏi xong trở về liền khiến cho lòng tự tin trong họ được đề cao thêm một bậc vậy.

Phản ứng bất thường này làm cho những học sinh không đến từ học viện đồng quân trung tâm kiêng kỵ. Thêm vào đó, thần thái Lăng Lan lạnh nhạt, hơi thở lạnh như băng cùng vẻ mặt “không muốn chết đừng đến gần” khiến họ cảm thấy đây không phải là người dễ đối phó.

Tiểu đội của Vũ Cảnh và Lý Anh Kiệt cùng lúc xuất hiện, hai đội này vừa đi vừa minh tranh ám đấu, nhưng khi bước vào sảnh thấy tiểu đội của Lăng Lan đã ngồi đó thì sắc mặt hai người này lập tức thay đổi. So với người khuôn mặt đen thui nhú mày của Lý Anh Kiệt, trên mặt Vũ Cảnh lại mang chút kinh hãi, cậu ta cao giọng hô “Lan lão đại!”

Một tiếng này gần như khiến cho tất cả mọi người trong đại sảnh nghe được, những người kiên kỵ Lăng Lan nghe mấy chữ này cũng đổi sắc mặt, “lão đại” – hai chữ này thật sự đại biểu cho rất nhiều thứ, là thực lực, là thủ đoạn, hoặc có khả năng gây áp bức lên bọn họ.

Có thể vào được Đệ nhất nam tử quân giáo đều là những nhân vật đứng đầu các học viện lớn ở Doha. Ở thế giới của bọn họ, bọn họ cũng chính là vương giả, là lãnh tụ một phương, vậy nên 3 chữ “Lan lão đại” này đã khiến cho Lăng Lan trở thành đối tượng bài xích của tất cả bọn họ.

Lăng Lan khẽ nhú mày, lạnh nhạt gật đầu nói “Vũ Cảnh, lâu rồi không gặp”. Vũ Cảnh này tâm nhãn đã cao hơn, bất quá cô cũng không nghĩ sẽ

làm lão đại ở trường Đệ nhất nam tử quân giáo nên quyết định bảo trì điệu thấp, không thêm để ý thủ đoạn nho nhỏ của cậu ta. Nếu cậu ta không có tâm cơ, cô mới xem thường cậu ta.

"Cậu cũng vào Đệ nhất nam tử quân giáo sao?" Lăng Lan hi danh vào trường ở hành tinh Minh Hoàng là việc mà tất cả những người chú ý tới Lăng Lan đều biết, câu hỏi này của Vũ Cảnh vừa đúng là tiếng lòng của tất cả học sinh từ học viện đồng quân, bọn họ cùng đồng thời dựng lỗ tai lên ngóng đợi câu trả lời của Lăng Lan.

Lăng Lan nhẹ nhàng bâng quơ trả lời "Vận khí tốt, được quân đội đặc cấp tiến vào trường.". Đối với người ngoài, cô luôn bảo hộ hình tượng anh hùng vĩ đại của Lăng Tiêu. Mặc dù những người trước mặt cũng không biết Lăng Tiêu chính là cha cô, bất quá Lăng Lan tin chắc sự thật này sẽ không bị che giấu quá lâu, dù sao có rất nhiều kẻ ngo ngoe rục rịch muốn mọi người trong thiên hạ đều biết đến Lăng Tiêu có một người con tên là Lăng Lan, những người đó nhất định sẽ tìm tất cả cơ hội để chứng minh thân phận của cô trước mặt bạn học.

Câu trả lời của Lăng Lan khiến bọn Vũ Cảnh và Lý Anh Kiệt chấn động, nhưng nghĩ nghĩ cũng cảm thấy đây là chuyện đương nhiên. Lăng Lan mạnh mẽ là điều rõ như ban ngày, bọn họ tin chắc những người làm nhiệm vụ thu thập thông tin của những học ưu tú từ khắp các học viện đồng quân sẽ không lãng phí một thiên tài tuyệt tài thế như Lăng Lan phải lưu lạc ở dân gian.

Vũ Cảnh cùng Lăng Lan chào hỏi vài câu xong liền mang theo tiểu đội ngồi kế bên bàn cạnh nhóm cô. Lý Anh Kiệt chỉ gật đầu chào một cách cứng nhắc rồi cũng ngồi sang vị trí khác. Nói cho cùng so với Vũ Cảnh khéo đưa đẩy thì Lý Anh Kiệt non nớt hơn nhiều.

Rất nhanh đã đến mười hai giờ, bốn mặt đại sảnh bỗng xuất hiện bốn màn hình ảo khổng lồ, bên trên hiện lên hình ảnh một người đàn ông trung

niên mặc đồ thuyền trưởng, vẻ mặt lôi thôi.

Chỉ thấy ông ta cười nhạo một tiếng, thái độ ác liệt nói “ Đám nhóc sắp tiến vào trường đệ nhất quân giáo hãy nghe đây, ta phải thông báo cho các người rằng chúng ta chuẩn bị xuất phát. Lộ trình lần này dài hai ngày một đêm, nếu đói bụng thì tự lặn qua nhà ăn phía bên phải các người, có gì ăn nấy, đừng kén cá chọn canh. Còn nữa, trên đường phải nghe lời ta, bảo làm gì thì phải làm, mặc kệ bên ngoài các người có là thiên kiêu chi tử thì ở nơi này của ta, các người không đáng một xu ...”

Lời nói kiêu ngạo của thuyền trưởng khiến mọi người trong đại sảnh biến sắc, chỉ có Lăng Lan là không động, thần sắc vẫn lạnh nhạt nhìn vị thuyền trưởng đang đóng vai ác kia trên màn hình.

Thuyền trưởng cũng phát hiện cái nhìn chăm chăm của Lăng Lan, khóe miệng lộ ra nụ cười trào phúng, ánh mắt khiêu khích quét tới quét lui nhìn mọi người ‘Sao hả? Các người không phục? Đừng lo, thuyền viên của ta đang rảnh, đang muốn thư giãn gân cốt, bọn họ sẽ làm cho các người hiểu thế nào là kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt!’

Sau khi nói những lời này, các góc trong đại sảnh xuất hiện một đám thuyền viên trông hết sức dã man, lưu manh từ các thông đạo đi ra, trong mắt họ nồng đậm sự khiêu khích, dường như chỉ cần có kẻ nào không vừa mắt là ra tay giáo huấn.

Một số học sinh hoảng sợ, sự giận dữ trên mặt biến mất, từng người đi trở về chỗ ngồi. Có thể nói đây chính là loại người lý trí, quyết không để cho bản thân biến thành nạn nhân của trường hợp giết gà dọa khỉ này.

Tề Long ngồi cạnh Lăng Lan khẽ nhích người sang hỏi “Để tớ ra giáo huấn bọn họ nhé?”. Sự kiêu ngạo của đôi phương khiến cậu khó chịu, mà mấu chốt là nắm tay của cậu cũng ngứa rồi, rất muốn đánh một trận.

Đương nhiên, việc Tề Long tự động xin đi giết giặc là do cậu rất tự tin vào bản thân, từ nhỏ đã được Lăng Lan trọng tâm bồi dưỡng, thêm vào đó, ba năm liều mạng thao luyện đã khiến thực lực bản thân tăng vọt, còn có trải qua mạo hiểm của những hành tinh nên cậu đã thuộc loại thân kinh bách chiến, đã không còn yếu ớt như xưa.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 207: Tính Kế!

Edit: Jane McAdam

Beta: Beheonhoxinh

Nghe vậy Lăng Lan lắc đầu nói “Không cần đâu, ngồi yên xem kịch đi”.

Thuyền trưởng của phi thuyền đột nhiên hành động quái lạ nhất định là có nguyên nhân. Trong đầu Lăng Lan đột nhiên nhớ đến một bộ truyện tranh đã đọc ở kiếp trước có tên là Thợ săn, lúc nhân vật tiểu Kiệt làm khảo hạch cấp giấy phép thì ngay khi lên thuyền khởi hành cũng là lúc khảo hạch bắt đầu.

“Cái này có được xem là ra oai phủ đầu không nhỉ? Hay là như mình nghĩ, cuộc khảo hạch đầu tiên đã bắt đầu? Thực là có ý tứ!” Khóe miệng cô khẽ nhếch lộ ra một chút thú vị, chuyển lữ trình này sẽ không buồn tẻ rồi.

Lúc này các thuyền viên bắt đầu khiêu khích càng hăng, cố ý làm cho bọn nhỏ tức giận mà ứng chiến, có điều họ uống công vì tất cả học sinh đều nhìn, không ai chạy ra chịu chết.

Kỳ thật đây đều là bởi vì mọi người đang chăm chú nhìn theo hành động của Lăng Lan, một người khéo đưa đẩy như Vũ Cảnh thấy Lăng Lan bất động cũng không muốn ra tay trước khi chưa rõ tình huống, mà Lý Anh Kiệt tuy còn non nớt và xúc động nhưng cũng không phải là không có đầu óc nên đương nhiên biết lúc này không phải lúc để mù quán nhảy ra. Mà

những học sinh của học viện đồng quân trung tâm từ sau sự kiện đấu đại giới đều có thói quen đi theo ba đại đội hàng đầu, nếu ba đại đội này đều án binh bất động thì bọn họ đương nhiên cũng lạnh nhạt thờ ơ.

Học sinh từ học viện đồng quân chiếm hơn nửa giang sơn đang ngồi yên bất động thì những học sinh từ những học viện khác cũng không ngu ngốc mà chủ động nhảy ra dò đường, dù sao bọn họ cũng toàn là tinh anh nên cũng chả ai đầu óc đơn giản đi ra khiêu khích gây bạo động, vì thế tình hình căng thẳng đã giảm đi rất nhiều.

Điều này làm cho ngài thuyền trưởng đang trong khoang của thuyền trưởng nhìn không được mà buồn bực, ông mạnh tay tắt hệ thống camera và giọng nói.

Ông quay đầu sang nhìn người còn lại trong khoang thuyền trưởng nói lớn: “Hừm, đám học sinh năm nay tmd thật không có chút tâm huyết nào?”

“Cái này gọi là lý trí, ông an bày khiêu khích kém như vậy, chỉ cần thông mình xiu thì đều nhận ra là có vấn đề” Nói chuyện là một người đàn ông trung niên mặc bộ quân phục Thiếu tá sạch sẽ, khí chất nho nhã nhìn có vẻ thành thực ổn trọng, đối lập hoàn toàn với thuyền trưởng thô bạo và lôi thôi.

Thiếu tá vẻ mặt đầy ý cười, tay cầm một chai rượu đế đi qua. Thuyền trưởng hừ lạnh một tiếng đón lấy, vặn mở nắp rồi nốc từng ngụm lớn.

“Đừng uống như vậy, tức giận làm cái gì?” Thiếu tá khuyên bảo.

“MD, tại sao lũ nhóc đó không ai nào nổi nóng vậy? Nhiều năm như vậy đây cũng là lần đầu tiên tôi gặp phải tình huống thế này đây.” Thuyền trưởng ghen khuất nói.

Phải biết rằng khảo hạch thực lực và tính cách là nhiệm vụ của ông. Chiêu này ông đã xài mấy chục năm nay, năm nào cũng hiệu nghiệm, lần

nào cũng có vài tên xúc động nhảy ra giúp ông giết gà dọa khỉ, để cho ông xem vẻ mặt của các học sinh khi đối mặt với cường thế trấn áp thì tỏ thái độ như thế nào.

“Thật ra thì không phải không có, chỉ là bị ngăn lại mà thôi” Thiếu tá tua lại đoạn clip vừa rồi, đem vài đoạn hình ảnh ngừng lại. Trong đó có vài người muốn đứng lên phản kháng nhưng đều bị người bên cạnh ngăn cản, trong đó có cả đoạn hình ảnh Tề Long và Lăng Lan.

Thiếu tá đem một hình ảnh phóng lớn, đó là một học sinh đến từ Học viện Đồng quân trung tâm. Hình ảnh chạy lúc người này kéo bạn mình lại, ánh mắt ý bảo người đang bạn đang chuẩn bị đi ra nhìn về hướng nào đó, giống như đang nhắc nhở bạn mình cần phải xem tình thế phía đó trước đã. Mà dõi theo phương hướng đó, thiếu tá lại lấy ra được hình ảnh của ba tiểu đội Lăng Lan, Vũ Cảnh và Lý Anh Kiệt. Thiếu tá chỉ chỉ tay vào Lăng Lan nhắc nhở “Không lẽ ông không nhìn ra, bọn học sinh này đều đang chờ xem thái độ của vài người đó hay sao?”

“Hừ, chẳng lẽ ông cho rằng tôi không thấy sao? Lúc chộc tức bọn nó thì chúng cũng lựa chọn nhìn nơi này trước tiên ...” Thực ra, thuyền trưởng cũng thấy được vấn đề.

"Không sai, tôi vừa điều tra sơ sơ, bọn nhóc này đều đến từ Học viện Đồng quân trung tâm. Ông cũng biết, học sinh trường Đệ nhất nam tử quân giáo phần lớn đều đến từ học viện này. Đây chính là phe phái đông người nhất ở Quân giáo a ..."

“Hừm, đây cũng là lực lượng kém đoàn kết nhất” Thuyền trưởng vẻ mặt khinh thường bổ sung. Ông không đến từ học viện này nên không có hảo cảm cũng là chuyện bình thường. Cho dù những người tốt nghiệp từ học viện đồng quân trung tâm đều là những người có thiên phú cao hơn bọn ông rất nhiều nhiều, nhưng nội đấu trong bọn họ thật đáng sợ, cơ hồ làm cho tất cả học sinh chia năm sẻ bảy.

"Đúng vậy, đây chính là phe phái có số người đông nhất nhưng không cách nào trở thành thế lực mạnh nhất ở Quân giáo. Thậm chí còn luôn bị những thế lực khác trấn áp, bọn họ cũng thật quá bi ai..." Đặc biệt là ba năm gần đây, thế lực cũng không vào nổi top ba.

"Cũng không phải đơn giản là vì điểm này, mặc dù những học sinh của học viện đồng quân có thiên phú rất mạnh nhưng ở trường quân giáo, bọn họ không ai có khả năng trở thành người mạnh nhất, đấy mới chính là nguyên nhân khiến cho bọn họ không thể trở thành thế lực mạnh nhất ở trường quân giáo." Thuyền trưởng chỉ ra nhược điểm của đội ngũ Học viện Đồng quân trung tâm.

"Cũng đúng, đặc biệt là ba năm nay, bọn họ thậm chí còn không lọt vào top ba, năm mạnh nhất cũng chỉ hạng 5, thật sự khiến cho mọi người cảm thán, danh hiệu đứng đầu khi còn ở học viện đồng quân trung tâm cũng chỉ là hư vô." Cảm xúc của thiếu tá sâu đậm, tuy ông cũng không xuất thân từ học viện này nhưng thủ trưởng, đạo sư, ân nhân của họ đều từng tốt nghiệp từ đây nên đối với học viện này, ông vẫn có cảm tình.

"Bất quá lần này có lẽ không giống vậy" Ánh mắt tiếc nuối của thiếu tá trở nên ngưng trọng, bởi vì lần này, những học sinh từ học viện đồng quân trung tâm vô cùng đồng lòng thống nhất, trong bọn họ có lẽ đã xuất hiện một vương giả chân chính là cho bọn họ tâm phục khẩu phục. Nếu điều này xảy ra thật thì thế lực của Học viện Đồng quân trung tâm năm nay nhất định sẽ phát sinh biến hóa nghiêng trời lật đất vì sự gia nhập của bọn họ.

"Lần khảo hạch này có lẽ sẽ cho chúng ta một sự kinh hỉ đây!". Ông và thuyền trưởng đã nhiều năm làm người khảo hạch học sinh như vậy nhưng cũng chưa từng hài lòng, bởi vì sự lựa chọn của học sinh không phải là đáp án mà họ mong muốn có được.

"Sẽ có sao?" Do không có hảo cảm với Học viện Đồng quân trung tâm nên thuyền trưởng cũng không coi trọng họ. Điểm đặc sắc nhất của học

viện này chính là nội đấu, không lẽ lần này là ngoại lệ?

“Vậy chúng ta cùng chờ xem” Thiếu tá cũng không giận, thái độ vui vẻ cười nói.

“Được. Bất quá chúng ta phải nhanh chóng làm cạn hết sự nhẫn nại của bọn nó, nếu không nhiệm vụ lần này của tôi sẽ hỏng bét”. Trong mắt thuyền trưởng thoáng hiện lên tia sắc bén, một cỗ hơi thở cường đại lan tỏa khắp phòng. Bây giờ ông đã không còn là người thuyền trưởng kiêu ngạo nữa, ông như hóa thành một con quái thú đến từ chỗ sâu nhất trong vũ trụ, vô cùng cường đại và nguy hiểm.

Lại nói, Lăng Lan đã sớm hành trình hai ngày một đêm sắp tới này tuyệt không an ổn, cô còn không hiểu mục đích vì sao thuyền trưởng khiêu khích mọi người, thật sự là khảo hạch sao? Mà họ muốn khảo hạch cái gì mới được? Không đợi cô tìm ra đáp án thì một cuộc xung đột ngoài ý muốn đã xuất hiện.

Nửa ngày đầu tiên của cuộc hành trình diễn ra vô cùng an ổn, tuy thỉnh thoảng thuyền trưởng vẫn tung ra vài chiêu khiêu khích bọn họ nhưng không ăn thua, học sinh đều bình tĩnh khắc chế, nhưng đến tối thì mọi chuyện diễn ra theo chiều hướng xấu đi.

Khi đến giờ ăn tối, sáu người Lăng Lan đi đến nhà ăn đơn giản mà ăn buổi tối, phi thuyền chỉ phục vụ tiệc đứng, không gian nhỏ, hương vị cũng không tốt, tuy rằng học sinh có chút bất mãn nhưng ai cũng biết đây là địa bàn của đối phương nên chỉ có thể nhẫn xuống.

Nhưng có một số việc không phải nhịn là có thể giải quyết được. Lúc đó có một học sinh đã ăn xong chuẩn bị về phòng thì bị những thuyền viên đi qua cố tình đụng phải. Rất nhanh, những thuyền viên đó liền bao vây người

học sinh kia, một người trong số đó vờ xoa bả vai, thái độ kiên ngạo yêu cầu người học sinh kia quỳ xuống xin lỗi.

Loại vũ nhục này đương nhiên học sinh kia không chịu, cậu ta cố gắng nói lý, nói mình đang đi trên đường, là đối phương nhân lúc cậu ta đi qua mà đột nhiên la tới, cậu ta căn bản không có thời gian phản ứng nên đã đụng trúng, nếu xin lỗi thì cũng là đối phương mới đúng.

“Xem ra, đây là chiêu của thuyền trưởng rồi” Lăng Lan nhíu mày, chẳng lẽ họ muốn khảo hạch trình độ võ lực của học sinh? Hay là muốn xem thái độ của học sinh khác đối với chuyện này?

“Lựa chọn thờ ơ lạnh nhạt hay tâm huyết đối chiến? Hoặc là bọn họ khảo hạch tâm tính của học sinh?” Lăng Lan nhìn về phía Hàn Kế Quân, trong lòng loáng thoáng có đáp án.

Hàn Kế Quân tựa hồ cũng cảm nhận giống Lăng Lan, cả hai không hện mà cùng liên tưởng đến khảo hạch của Học viện Đồng quân trung tâm năm đó.

“Tương tự khảo hạch của học viện Đồng quân trung tâm” Chỉ một chốc sau, Hàn Kế Quân khẽ cười nói ra suy nghĩ.

“Tớ nghĩ, nội dung khảo hạch lần này chắc là sự đoàn kết!” Lăng Lan cũng chậm rãi suy đoán nội dung khảo hạch.

“Tớ đồng ý” Hàn Kế Quân gật gù đầu, cậu cũng cảm giác khả năng này là cao nhất.

Đối mặt với một nhân vật cường đại, kèm theo một nhóm thuyền viên phối hợp phi thường ăn ý thì chỉ bằng cá nhân hoặc với lực lượng của vài tiểu đội là không có cửa thắng. Muốn được địa vị ngang hàng thì cần phải có đủ thực lực để bảo vệ tôn nghiêm và quyền lực của chính mình, kẻ yếu là không có quyền nói chuyện...

Do hoàn cảnh buộc, họ phải đoàn kết lại với nhau. Đương nhiên, biểu hiện cá nhân cực kỳ quan trọng, nhưng muốn đoàn kết được mọi người thì cũng phải xem năng lực của người lãnh đạo, người lãnh đạo phải làm sao để khiến cho năng lực của những người dưới mình có thể phát huy tới mức tối đa, như vậy việc đoàn kết mới có hiệu quả, còn không thì tất cả chỉ là uổng phí.

“Nhìn một lần không ra nha, một hòn đá trúng tới mấy con chim, kẻ sách của đối phương thật tốt!” Hàn Kế Quân bội phục nói, thiết kế ra phương án khảo hạch này quả thật là thiên tài.

Trong phòng thuyền trưởng, Thiếu tá đột nhiên thấy mũi ngứa ngứa, hắt xì một cái, ông ta xoa xoa mũi buồn bực nói “Kỳ quái, sao lại nháy mũi thế này, không lẽ hệ thống ổn định nhiệt độ hỏng rồi sao?”

"Đã kiểm tra, hệ thống ổn định nhiệt độ hoạt động bình thường. Vương Nghị thiếu tá, cảm giác của ngài là sai lầm" Đầu não của phi thuyền sau khi thấy nghi vấn của Thiếu tá liền tự động kiểm tra, sau đó nhanh chóng trả lời.

"Thật hả? Chẳng lẽ có người đang nhớ đến mình?" Thiếu tá thì thầm tự nói.

“Vấn đề này không có tư liệu kỹ càng để phân tích, xin thứ lỗi tôi không thể cho ra đáp án” Đầu não vẫn rất có trách nhiệm trả lời, mặc dù nó cảm thấy vấn đề này của Thiếu tá thật nhàm chán và ngu ngốc

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 208: Kế Hoạch Của Lăng Lan!

Convert: tangthuvien

Edit: Jane McAdam

Beta: beheonhoxinh

Tranh cãi ở cửa nhà ăn khiến nhiều học sinh chú ý, đương nhiên cũng có không ít học sinh vẻ mặt tức giận, chẳng qua do bị các thuyền viên giám thị xung quanh, hễ ai có ý kiến là ra tay trấn áp ngay nên bọn họ không dám vọng động.

Ánh mắt Lăng Lan lạnh lùng nhìn sự việc đang diễn ra, đột nhiên quay sang Tạ Nghi phân phó “Tạ Nghi, mời Vũ Cảnh và Lý Anh Kiệt qua đây”

“Vâng” Mặt mày Tạ Nghi sáng rỡ nhận lệnh chạy đi. Nếu Lan lão đại đã ra lệnh với cậu thì có nghĩa là cậu đã được chấp thuận. Tuy Lạc Lăng trước đó có nói Lan lão đại chấp nhận cậu rồi nhưng khi chưa thấy thái độ của Lăng Lan, cậu vẫn chưa yên lòng, chỉ sợ Lạc mỹ nhân là đang an ủi mình.

Năng lực ngoại giao của Tạ Nghi thật không chê vào đâu được, chỉ trong chốc lát đã thấy Vũ Cảnh và Lý Anh Kiệt mang đội ngũ của họ đến nhà ăn.

"Lan lão đại, nghe nói cậu tìm chúng tớ?" Vẻ mặt Vũ Cảnh kinh ngạc, Lăng Lan rất hiếm khi nào tìm đến cậu, một khi tìm tới, khẳng định là có chuyện lớn, ví dụ như lúc đại giới đấu trước kia.

“Lan lão đại!” Lý Anh Kiệt vẻ mặt kỳ quái cũng thấp giọng hô. Trong lòng cậu không hề muốn gọi như vậy, có điều từ khi Vũ Cảnh đổi giọng gọi Lan lão đại, nếu cậu còn kêu thẳng là Lăng Lan thì sẽ đón nhận vô số ánh mắt khác thường từ những học sinh chung quanh, kể cả đội viên bên người của cậu cũng như vậy khiến cậu không thể không vứt bỏ lòng kiêu ngạo, cắn răng thừa nhận Lăng Lan là lão đại của mình.

Kỳ thực Lăng Lan không thèm để ý cách xưng hô, gọi cô là lão đại cũng được, mà kêu thẳng tên cũng không sao. Cô ngụ ý bảo hai người kia nhìn về phía trung tâm của cuộc cãi vã, thấp giọng hỏi “Hai người thấy sao?”

“Ừa? Là cậu ta? Lan lão đại, người đứng chính giữa kia chính là người của học viện chúng ta bên là Bành Gia Nham. Lúc trước ở ban ưu tú, sau một năm nghịch tập thành công thăng lên ban 2, sau đó thuận lợi thi đậu vào Đệ nhất Nam tử quân giáo, đây là một nhân tài.” Vũ Cảnh rất quen thuộc với các thành viên trong ban ưu tú, thoáng cái đã nêu ra lai lịch của đối phương.

Vũ Cảnh nói đến đây, vụ tranh cãi trong nhà ăn lại lần nữa bùng nổ, vài thuyền viên thiếu tính nhẫn nại đã trực tiếp động thủ, trong đó có hai thuyền viên tiến lên phía trước muốn chế trụ cậu học sinh, ý đồ rõ ràng là dùng vũ lực buộc học sinh kia quỳ xuống xin lỗi.

Có điều học sinh của Học viện Đồng quân trung tâm cũng không dễ bị ăn hiếp, vừa thấy tình hình không ổn liền xoay người tránh hai mũi giáp công. Bất quá lúc né tránh thì hai thuyền viên khác đột ngột xuất kích khiến cho cậu ta không còn đường trốn, dễ dàng bị tóm gọn.

Màn luân chiến này chỉ diễn ra trong nháy mắt, các học sinh khác chưa kịp phản ứng đã thấy người học sinh kia bị khống chế, không chỉ thế, đối phương thậm chí còn dùng sức mạnh ép người này quỳ xuống...

Điều này khiến mọi người có mặt đều tức giận, ngay cả bọn Vũ Cảnh và Lý Anh Kiệt vừa đến nhìn không được cũng biến sắc. Hành vi này thật là khinh người quá đáng.

Từ khi trải qua đấu đại giới, mọi người cùng chung sức chung lòng chống lại các đàn anh năm mười nên tình cảm không giống các học sinh năm học khác, đó là một loại tình cảm chiến hữu, luôn giúp đỡ hỗ trợ nhau, vì vậy, khi nhìn thấy đồng học bị vũ nhục, tất cả học sinh đến từ học viện đồng quân trung tâm đều xem đây là mối thù chung.

Vài học sinh của học viện đồng quân thấy vậy liền ra tay giúp nhưng cũng bị các thuyền viên áp bức trở về.

Có điều sự rục rịch của nhóm học sinh cũng khiến các thuyền viên không dám đàn áp quá đáng người học sinh kia. Lúc này một thuyền viên hừ lạnh nói “Chuyện này không liên quan tới tụi mày, đây là việc cá nhân của bọn tao. Tao thông cảm sự xúc động của tụi mày nên mấy tên vừa ra tay tao sẽ không truy cứu. Bất quá hiện tại, nếu dám làm hành động anh hùng rơm nữa, đừng trách bọn tao không khách khí!”

Nghe những lời này, những thuyền viên này giờ vẫn đứng xa xa xem kịch liên ào ào đi qua. Do thực lực của thuyền viên cao hơn một bậc nên không ít học sinh cảm thấy hơi do dự...

Mà đám người Lăng Lan, Vũ Cảnh ở phía sau vẫn chưa bày ra thái độ “không nhúng tay” nên nhóm đồng quân sinh vẫn không lùi bước, hai bên bỗng chốc lâm vào trầm tư, hình thành thế giằng co, không khí bắt đầu có chút khẩn trương.

"Lan lão đại, chúng ta không thể nhìn được!" Tuy Vũ Cảnh không muốn làm lớn chuyện này, nhưng uất ức này thật sự không thể cho chìm xuống được.

Lý Anh Kiệt bên cạnh gật gật đầu cực kỳ tán thành, bọn họ là những thiên kiêu chi tử, là những người nông nhênh chứ không phải thứ mà ai muốn làm gì thì làm, bọn họ không thể nuốt trôi loại vũ nhục này.

Khóe miệng Lăng Lan lộ ra nụ cười yếu ớt, khuôn mặt nguyên bản lạnh lùng nhưng vì nụ cười này mà yếu bớt vài phần, nhưng với những người quen thuộc với cô lại cảm thấy lạnh lẽo trong lòng, bọn họ cảm giác rõ nhiệt độ trên người Lăng Lan đang hạ xuống mấy độ.

Lăng Lan nhẹ thả cổ tay áo nhàn nhạt nói “Ba năm trước các cậu đã cùng tớ chơi đấu đại giới một lần, không biết bây giờ mọi người có còn là gan kia, chơi với tớ thêm một lần nữa không?” Dứt lời, khóe mắt cô khẽ nhếch, ngạo nghễ nhìn hai người kia chờ câu trả lời.

Câu hỏi của Lăng Lan làm Vũ Cảnh và Lý Anh Kiệt chấn động trong lòng. Giây sau Vũ Cảnh lấy lại bình tĩnh kinh nghi hỏi “Cậu muốn làm như thế nào?”

Lăng Lan liếc Tề Long một cái, năm người Tề Long rất ăn ý tản ra xung quanh, vây ba người lại. Cô cũng không quên phân phó Tiểu Tứ làm nhiều các thiết bị theo dõi, chế tạo hình ảnh giả mê hoặc những người kia.

Sau khi Tiểu Tứ xác nhận tất cả đều oki, cô dùng âm thanh chỉ ba người nghe được với nhau nói “Cướp phi thuyền!”

Vũ Cảnh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Lăng Lan còn Lý Anh Kiệt thì bị lời nói của Lăng Lan làm sợ đến mức trợn mắt há hốc mồm.

"Như thế nào? Không dám?" Tầm mắt Lăng Lan quét qua quét lại trên mặt hai người, khóe mắt mang theo ý tứ trào phúng.

Vũ Cảnh dù sao cũng xuất thân từ thế gia quân sự, thần thái rất nhanh khôi phục lại như thường, cậu thấp giọng hỏi “Năm chắc không? Tay thuyền trưởng đó có vẻ khó khó đối phó”. Thuyền viên tuy số lượng đông

nhưng học sinh từ học viện bọn họ tuyệt đối không thiếu, dựa vào anh vọng và thực lực của Lăng Lan thì hoàn toàn có thể khiến cho cả học viện đoàn kết chống lại.

Người duy nhất khiến bọn họ lo lắng chính là vị thuyền trưởng thô lỗ kia, nhìn qua là biết thuộc loại khí kinh cấp cao, thậm chí không khéo còn là cấp lĩnh vực. Nếu Lăng Lan không bị thương, cả bọn cùng tiến lên có lẽ sẽ có hy vọng thành công.

“Còn có, trong phi thuyền khẳng định sẽ có một đội cơ giáp, một khi cơ giáp xuất động, chúng ta không có phần thắng nào cả”. Lúc này Lý Anh Kiệt cũng khôi phục bình tĩnh, nói ra trang bị chiến lực của phi thuyền.

"Cơ giáp? Chỉ cần vô hiệu hóa khoang cơ giáp là được, trừ khi bọn họ muốn hủy diệt phi thuyền, đồng quy vu tận với chúng ta, bằng không cơ giáp chỉ để trang trí thôi..." Do không phải là thù hận sinh tử gì nên chắc chắn đối phương sẽ không xuất động đội cơ giáp.

Lời nhắc nhở của Lăng Lan khiến hai người kia nhớ ra, bọn họ là tân sinh của Đế nhất nam tử quân giáo, là chiến sĩ bảo vệ quốc gia trong tương lai, người trong phi thuyền căn bản không có khả năng tổn thương đến bọn họ, cho nên bọn họ cũng không cần phải dè dặt, e ngại cái gì ...

Đương nhiên cũng không loại trừ khả năng đây là phi thuyền của địch phái tới, bất quá nếu sự thật là thế thì bọn họ sẽ không ngu mà phản kháng vì sẽ không nhận được kết quả tốt lành gì, chi bằng đánh cược một phen, có thể còn có một con đường sống.

Tim Vũ Cảnh lúc này đập kịch liệt: Nếu bọn họ thật sự thành công trong việc khống chế phi thuyền này triệt để thì đây tuyệt đối là sự kiện từ cổ chí kim chưa ai làm được, cậu tin chắc rằng những quân sinh trước đây chưa ai dám làm như vậy..... Lòng bàn tay cậu toát mồ hôi, tâm tình kích động làm cậu đỏ cả mặt.

Đồng dạng, Lý Anh Kiệt cũng suy nghĩ cẩn thận, trong mắt khó nén kích động cùng Vũ Cảnh nhìn nhau liếc mắt một cái, sau đó cả hai cùng quay sang nhìn Lăng Lan gật đầu, thể hiện quyết tâm phen này bọn họ sẽ cùng Lăng Lan điền rồ một trận.

Thấy cả hai đáp ứng, Lăng Lan cũng thở dài nhẹ nhõm trong lòng, tuy cô đối với bản thân rất tin tưởng, nhưng nếu không có hai người này toàn lực phối hợp, muốn hoàn thành trận kinh thiên động địa này không thể nghi ngờ là khó khăn hơn rất nhiều.

Cô lập tức đem sơ đồ vị trí của các thuyền viên mà Tiểu Tứ chế tác chia cho Vũ Cảnh và Lý Anh Kiệt, sau đó nhanh chóng nói ra kế hoạch của mình.

Cả hai nghe được liên tục gật đầu, ánh mắt ngày càng sáng lên, ban đầu chỉ là một tia hy vọng nhỏ bé cho lần hành động này, qua sự giải thích của Lăng Lan, đã biến thành một loại khả năng.

Xem ra, lời nói khống chế phi thuyền của Lăng Lan cũng không phải là hành vi xúc động, mù quáng, nó đã được Lăng Lan suy nghĩ cặn kẽ. Nếu không Lăng Lan cũng không có khả năng có được tấm bản đồ phân tích tỉ mỉ vị trí của các thuyền viên như vậy, xem ra, trong lúc bọn họ nén cơn giận, Lăng Lan đã vì mọi người mà chuẩn bị cho lần hành động này.

Tuy hai người không rõ làm cách nào Lăng Lan có được vị trí các thuyền viên, nhưng bọn họ tin tưởng đây là thật, bởi vì vừa rồi họ tùy ý nhìn vài vị trí phụ cận thì phát hiện vị trí thuyền viên đứng không khác biệt lắm so với trên bản đồ định vị.

Sự bội phục của Vũ Cảnh ngày càng tăng, đồng thời trong lòng cũng cảm thấy chua xót vô cùng, bởi vì cậu lại lần nữa phát hiện ra sự chênh lệch giữa mình và Lăng Lan ngày càng xa. Vô luận về tâm tính hay quyết sách, cậu đều thua Lăng Lan rất nhiều. Tuy cậu bất mãn với thái độ của thuyền

trường lúc đầu, rồi đến sự khiêu khích của đám thuyền viên, nhưng cậu vẫn nhin, thầm nghĩ an ổn vượt qua chuyển lữ trình hai ngày một đêm này.

Thậm chí khi nhìn thấy học sinh cùng Học viện bị vô tội mà khi dễ, cậu tuy bất bình căm giận nhưng thủy chung vẫn cố gắng nghĩ làm thế nào để giúp người đó vượt qua lần khó khăn này, làm cho mọi chuyện dịu xuống êm thấm.... Đúng vậy, cậu chỉ nghĩ đến việc trợ giúp bạn học đồng thời cũng hạn chế việc đắc tội với đối phương vì đây là địa bàn của bọn chúng.

Nhưng Lăng Lan lại khác, các công tác đều đã chuẩn bị tốt như vậy đồng nghĩa với việc ngay từ ban đầu Lăng Lan đã không hề nghĩ đến chuyện là nén giận. Có lẽ ý tưởng của Lăng Lan điên cuồng, nhưng đáng chết là nó lại khiến cậu kích động, tim đập nhanh,... đây mới là những chuyện mà đàn ông nên làm.... Cậu quả thật không bằng Lăng Lan!

Vũ Cảnh cùng Lý Anh Kiệt mỗi người mang theo tiểu đội viên rời khỏi hiện trường đi chấp hành nhiệm vụ của bọn họ. Hai người này khi đi ra mặt mày cực kỳ phấn khích, so với khuôn mặt mang chút chua xót của Vũ Cảnh thì vẻ mặt của Lý Anh Kiệt phức tạp hơn nhiều, có đủ loại hâm mộ, ghen ghét... cuối cùng chỉ có thể hóa thành tiếng thở dài bất đắc dĩ, tâm tình thất lạc mà rời đi...

Lúc phát hiện có người có các phương diện siêu việt hơn mình, cho dù có kiêu ngạo không phục thế nào thì Lý Anh Kiệt cũng không thể không buông tâm tình háo thắng của mình xuống. Cậu biết, kiếp đã không thể cùng Lăng Lan tranh đoạt cao thấp, bởi vì cậu đã không nhắc nổi dũng khí để cùng Lăng Lan tranh đấu, mỗi khi đối diện trực diện với đối phương, tâm của cậu liền trở nên vô cùng yếu ớt.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 209: Ra Tay!

Edit: Jane McAdam

Beta: Beheonhoxinh

Vũ Cảnh và Lý Anh Kiệt mang theo tiểu đội lặng yên không tiếng động rời đi nhà ăn, Tề Long liền tới gần Lăng Lan khẽ hỏi “Lão đại, bước kế tiếp chúng ta làm gì?”

Câu nói muốn khống chế phi thuyền của Lăng Lan đương nhiên Tề Long nghe rất rõ ràng, đương nhiên đây cũng là do Lăng Lan không muốn dấu diếm, Tề Long đối với quyết định này của lão đại phần khích gần chết, hào hùng dâng lên vạn trượng, cảm xúc trào dâng.

Đây là lão đại của cậu, người luôn luôn làm những việc mà người khác không dám làm! Trong lòng Tề Long tràn ngập tự hào!

Lăng Lan thấp giọng phân phó "Nơi này cần cậu canh giữ, cố gắng giúp chúng tớ kéo dài thời gian, hấp dẫn lực chú ý của thuyền viên." Nhiệm vụ này của Tề Long rất nặng bởi vì trong kế hoạch của cô, cậu phải gây ra sự chú ý của thuyền trưởng, phải làm ông ấy rời khỏi vị trí.

"Chờ một chút, để Lạc Lăng ra tay trợ giúp Bành Gia Nham trước. Cậu cứ ngồi yên xem kịch, đợi mệnh lệnh của tớ!" Vẻ mặt cô rất nghiêm túc và thận trọng, hành động bên kia thuận lợi cần phối hợp với tình huống Tề Long bên này, chỉ hy vọng tất cả xuôi chèo mát mái.

"Đã biết, lão đại!" Tề Long thận trọng trả lời.

"Tạ Nghi!"

"Có mặt, lão đại!" Tạ Nghi chạy nhanh tới.

"Thời điểm Lạc Lăng hấp dẫn sự chú ý của mọi người, cậu lập tức bảo học sinh hai ban di chuyển từ nhà ăn sang đại sảnh. Nhớ kỹ, hành động nhất định phải bí mật, nếu không làm được thì nhất định phải ở yên tại chỗ, không cần hành động thiếu suy nghĩ"

Hành động của cả bọn không cần ở số lượng mà cần ở chất lượng, huống chi Lăng Lan cũng không muốn học sinh rời đi nhà ăn quá nhiều sẽ khiến thuyền viên nghi ngờ.

"Rõ, lão đại!" Tạ Nghi có chút khẩn trương trả lời. Yêu cầu của Lăng Lan không hề đơn giản, hành động của cậu thập phần khó khăn, bất quá Tạ Nghi tự tin sẽ không làm Lăng Lan thất vọng.

Giao nhiệm vụ cho mọi người xong, Lăng Lan mang theo Lâm Trung Khanh và Hàn Kế Quân yên lặng rời nhà ăn, đi vào bên trong đại sảnh.

Mà hiện tại, trong đại sảnh tụ tập không ít học sinh của Học viện Đồng quân trung tâm, đều là người của hai ban 1,2, xem ra khi cô an bày nhiệm vụ cho Tề Long thì bọn Vũ Cảnh và Lý Anh Kiệt đã tích cực hành động

Nhìn thấy Lăng Lan xuất hiện, tinh thần của các học sinh học viện đồng quân run lên, trong mắt tràn ngập chiến ý. Lúc bọn họ cùng Vũ Cảnh và Lý Anh Kiệt gặp nhau, hai người đó đã tiết lộ với bọn họ rằng hôm nay Lan lão đại muốn chơi một trận lớn.

Tất cả mọi người đều suy nghĩ Lan lão đại muốn chơi lớn là muốn chơi cái gì, có nhiều người đoán lần này có phải giống như Đại giới đấu năm xưa không, ở nơi này công khai tuyên chiến với các thuyền viên? Tưởng tượng

đến loại khả năng này, nhiệt huyết của mọi người như sôi trào. Từ sau khi trận đấu đại giới đó kết thúc, họ chưa từng đụng tới trường hợp nào làm cho nhiệt huyết của mình sôi trào lại như vậy, khiến bọn họ hoài niệm vô cùng. Thêm vào đó, thái độ của thuyền trưởng và nhóm thuyền viên khiến bọn họ chẳng có hảo cảm, thậm chí là cực kỳ chán ghét, nếu cùng đám người đó đánh một trận oanh oanh liệt liệt thì bọn họ cũng cam tâm tình nguyện tham gia.

Vũ Cảnh và Lý Anh Kiệt lúc này mỗi người chiếm một góc, bên cạnh cũng tập hợp không ít người, thấy Lăng Lan đi đến, khẽ gật đầu ám chỉ bọn họ đã chuẩn bị xong.

Lăng Lan không nói gì, cũng không tỏ vẻ mình sẽ hành động mà đi đến chỗ sofa ngồi xuống, đồng thời ý bảo mọi người cùng ngồi xuống “Trước xem trò vui cái đã”

Đang lúc mọi người ngơ ngác không biết chuyện gì ngồi xuống thì bên nhà ăn đột nhiên phát ra một trận reo hò của đám học sinh và tiếng hô phần nô giận dữ của nhóm thuyền viên. Ngay lập tức, một học sinh học viện đồng quân chạy nhanh đến báo cáo “Lạc Lăng xuất thủ!”

Lạc Lăng ra tay có nghĩa là Lăng Lan - vị vua không ngai của Học viện Đồng quân trung tâm - quyết định, sẽ không cúi đầu với đối phương. Giống như lần đấu đại giới trước, tình nguyện chiến đấu anh dũng, cho dù thất bại thảm hại cũng không cúi đầu.

Mọi người vẻ mặt kích động nhìn về phía Lăng Lan chờ cô ra lệnh, chỉ thấy cô nhìn nhìn liên lạc khí trên tay, bình tĩnh nói “Chờ một chút!”

Lúc này, có vài người bên ban 1 lục tục rời nhà ăn đi vào đại sảnh. Vừa vào đại sảnh liền thấy trận thế bày sẵn, ánh mắt thoáng hiện một tia kinh hỉ nhưng lại giấu đi rất nhanh, họ nhớ rõ Tạ Nghi nhắc nhở nên tùy ý đến gần

Lăng Lan chọn vài ghế trống ngồi xuống, phải tỏ vẻ không quen, lạnh nhạt nhau.

Người ngoài nhìn vào cứ tưởng Lăng Lan đang thích ý, kỳ thực cô đang cùng Tiểu Tứ trao đổi thông tin về phi thuyền. Tiểu Tứ cực kỳ cố gắng thành công lén vào đầu não phi thuyền, nương theo hệ thống theo dõi của đầu não mà giám sát tình huống của mọi người trên phi thuyền, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, nó đem những khu vực nguy hiểm cùng với những nơi tập trung nhiều thuyền viên đánh dấu lại rồi gửi cho Lăng Lan để Lăng Lan tiếp tục hành động.

Lúc này, trên phi thuyền, gần như tất cả mọi người đều tập trung chú ý tình hình nơi nhà ăn, kể cả vị thuyền trưởng trong khoang thuyền trưởng, ông thỉnh thoảng mới nhìn hình ảnh trong đại sảnh. Có điều, bây giờ, cái mà vị thuyền trưởng đang nhìn chỉ là hình ảnh hư cấu mà Tiểu Tứ tạo ra, trong hình, cả đại sảnh chỉ có lứa thừa vài người ngồi tùy ý trong các góc chứ không phải là hình ảnh cả bọn đang tụ tập như trong thực tế.

Sự khác biệt về số lượng người này được tiểu Tứ điều khiển cho đi đi lại lại trong đại sảnh nên thành công che dấu chân tướng thật sự.

Rất nhanh bên cạnh Lăng Lan đã tụ tập vài trăm người, mà cô cũng để cho Tiểu Tứ thông báo tin tức với Tề Long, đến lúc ra tay.

Trong nhà ăn, hai phe đang giằng co nhưng do Lạc Lãng ra tay nên sự bình tĩnh bị phá vỡ. Nhóm thuyền viên then quá hóa giận kéo nhau quần áo nhưng Lạc Lãng là ai? Cậu chính là nhân vật thứ ba trong ban 1 (không kể Lăng Lan), tuy thực lực có chênh lệch với Tề Long nhưng cảnh giới võ thuật của cậu không hề thua kém, nếu không phải do Vũ Cảnh có kỹ thuật cách đấu khắc chế cậu thì cậu sẽ không nghẹn khuất đứng ở vị trí thứ ba trong bảng xếp hạng của Học viện.

Khi Lạc Lãng đánh đuổi đến nhóm thuyền viên thứ ba thì cảm giác mình có chút mệt mỏi vì cố hết sức, nhóm thuyền viên thực lực đều rất mạnh, nếu không phải bọn họ không muốn làm cậu vị thương thì cậu cũng không có biện pháp đánh lùi đến đợt thứ 3.

"Ôi chào! Các người thiệt là mất mặt mà, bị một cô gái nhỏ đánh bại hết chứ!" Theo giọng nói truyền tới, cánh cửa nhà ăn được mở ra, một người thanh niên có kiểu tóc thời thượng, biểu cảm nhàn nhạt, ánh mắt hơi có chút tà khí lưu luyến trên người Lạc Lãng vài lần khiến Lạc Lãng thập phần không thoải mái.

Nhóm thuyền viên thấy thanh niên vừa xuất hiện thì đồng thanh hô lên "Đội trưởng!" Không nghĩ đến người thoát nhìn trẻ tuổi nhất vậy mà là đội trưởng của bọn họ. Lạc Lãng và Tề Long áp trận đằng sau không hện mà cùng nhú mày, trong lòng dâng lên cảnh giác.

"Chắc chắc chắc, không nghĩ tới ở đây còn có một cực phẩm như vậy, không bằng đêm nay làm ấm giường cho ta nhé!" Người thanh niên như phát hiện ra thứ gì tốt, vẻ mặt tham lam nói.

"Khốn kiếp, câm miệng cho ta" Lời nói vũ nhục của đối phương khiến mặt Lạc Lãng đỏ ửng, nổi giận gầm lên.

Bộ dạng phần nộ của cậu càng khiến cậu thêm diễm lệ. Hình ảnh xinh đẹp này khiến tất cả thuyền viên có mặt đều sửng sốt, nếu không phải tinh thần của họ kiên định, chắc chắn tâm thần sẽ bị Lạc Lãng mê hoặc.

Trong mắt thanh niên chợt lóe tinh quang, miệng vẫn như cũ trêu đùa "Bảo ta im miệng? Hay là mời ta động thủ?" Nói xong bước dài một bước tiến đến gần Lạc Lãng, ngón tay hướng đến cằm của Lạc Lãng, có thể nói là công kích nhưng cũng có thể nói là đang có ý đồ khinh bạc.

Động tác của đối phương làm trong lòng Lạc Lãng càng giận, cậu làm ra tư thế ngăn cản tay của đối phương, đồng thời nhắc đùi phải hung hăng

quét về phía thanh niên kia.

"Oành!" một tiếng, đối phương phản ứng rất nhanh, nâng chân chặn lại, hai người đồng thời lui về phía sau hai bước, thoát nhìn là lực lượng ngang nhau. Các Đồng quân sinh phần khích vỗ tay hò reo ủng hộ Lạc Lăng, chỉ có Tề Long là nhú nhú mày, bởi vì cậu rõ ràng, thực lực của tên kia mạnh hơn, phen này Lạc Lăng gặp phiền toái rồi,.

Mà đương sự cũng rất minh bạch, trong lòng phần nộ ngập trời lập tức tiêu tan, cả người trở nên bình tĩnh nghiêm túc.

Nhìn thấy Lạc Lăng nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc của mình thì ánh mắt người thanh niên ánh lên sáng ngời, âm thầm khen ngợi. Không thể tin được kẻ nhìn như con gái này lại có thể am hiểu khống chế cảm xúc đến như vậy, vừa rồi còn giận dữ ngút trời, thoáng cái liền trở nên bình tĩnh tự nhiên, loại thủ pháp này khiến anh ta cũng cực kỳ hâm mộ. Nên biết rằng, cảm xúc không ổn định sẽ ảnh hưởng đến sự phát huy thực lực, năng lực có thể mạnh lên nhưng cũng có thể yếu đi.

"Thằng nhóc này!" Tề Long đang nhú mày nhất thời buông lỏng, Lạc Lăng vậy mà lớn mật dám mở ra thiên phú. Phải biết rằng, thiên phú của Lạc Lăng rất không ổn định, thậm chí là rất nguy hiểm, rất có khả năng mở ra nhân cách hắc ám, đây là thiên phú thuộc về nhóm không ổn định, bình thường Lạc Lăng không bao giờ sử dụng.

Chỉ sợ nhiệm vụ Lan lão đại giao lần này khiến cậu ta có áp lực, hơn nữa đối thủ lại mạnh hơn mình mà cậu ta lại không cam lòng nhận thua nên mới có quyết định mạo hiểm như vậy, mở ra thiên phú đồng nghĩa với việc đánh cược tương lai của mình.

Không hề nghi ngờ, vận khí Lạc Lăng hôm nay rất tốt, cậu mở ra đúng nhân cách bình tĩnh cực hạn, cực kỳ phù hợp với trận chiến này khiến cho

sức chiến đấu của cậu thăng cấp nâng cao, kể cả Tề Long lúc này cũng chưa chắc đánh thắng được Lạc Lăng.

Lạc Lăng lại cùng đội trưởng so chiêu, cậu như cũ vẫn lùi lại hai bước, nhưng đối thủ của cậu lại lui về đến bốn bước, điều này khiến cho đội trưởng kia biến sắc. Theo một chiêu vừa rồi, anh ta bỗng cảm thấy thực lực đối phương (Lạc Lăng) đột ngột tăng lên, nguyên bản yếu hơn mình một bậc vậy mà giờ lại khiến anh ta rơi vào thế hạ phong.

"Đây là dạng yêu nghiệt gì vậy trời!" Người đội trưởng trẻ không nhịn được thì thầm một tiếng, nên biết rằng anh ta luôn được xưng là thiên tài, mới gần đây tuổi đã tiến vào tỉ mĩ cao nhất đại viên mãn, chỉ cần có cơ duyên hiểu được liền tiến vào cấp khí kinh, không nghĩ tới bây giờ lại đụng phải một yêu nghiệt, vừa rồi chỉ mới tới tỉ mĩ bây giờ lại nhảy lên nửa bước khí kinh ... Đúng thế, anh ta vậy mà lại đụng phải cấp bậc trong truyền thuyết.

Trong phòng thuyền trưởng, nhìn thấy cảnh thanh niên và Lạc Lăng quyết đấu, ánh mắt ai đó nhất thời sáng ngời "Tuyệt, thằng nhóc nhìn cứ như con gái đó vậy mà có sức bật thật khủng bố, tiểu quý kỳ này đụng phải đối thủ rồi"

Trong thời gian một câu nói, hai người ngoài kia đã đánh nhau đến mấy chiêu, đội trưởng có vẻ chật vật chống đỡ khiến cho đám thuyền viên vẻ mặt sa sầm đen thui.

Ngay lúc đó Tề Long nhận được tin nhắn của Lăng Lan "Ra tay!"

Nghĩ cũng không thèm nghĩ, Tề Long trực tiếp một bước bay ra, chém một quyền chặn lại công kích của đội trưởng đang hướng tới Lạc Lăng.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 210: Bắt Đầu Hành Động!

Edit: Jane McAdam

Beta: Beheonhoxinh

Tốc độ Tề Long rất nhanh, trong khi đội trưởng đang chăm chú nhìn vào Lạc Lăng, không nghĩ đến Tề Long đang áp trận lại đánh lén nên trong chớp mắt Tề Long đã thành công đánh thẳng vô mặt người đội trưởng khiến anh ta bị đánh bay thẳng ra ngoài, rớt rầm xuống đất ...

"Đội trưởng!" Tất cả các thuyền viên có mặt đều kinh hô, đội trưởng nhà mình bị một quyền đánh bại khiến bọn họ giật mình, đồng thời cũng cực kỳ phẫn nộ vì bị đối phương vô sỉ đánh lén.

Lạc Lăng thấy vậy thu tay, đứng thẳng bên cạnh, bất mãn liếc xéo Tề Long một cái "Tớ có thể giải quyết gọn hẵn". Cái liếc mắt này phải nói là phong tình vô hạn!

Tề Long đã miễn nhiệm với người bạn này từ lâu nên liền giơ liên lạc khí bên tay phải lên để Lạc Lăng biết thật ra đây là lệnh của lão Đại bọn họ.

"Người vừa ra tay là đội trưởng của nhóm thiếu niên kia sao?" Trong phòng thuyền trưởng, thiếu tá đây vẻ hứng thú với Tề Long.

"Chắc vậy!" Thuyền trưởng cau mày, cách đánh lén của Tề Long khiến ông không vui.

Mà trong nhà ăn, năm sáu thuyền viên đang phần nộ đồng loạt đánh về phía Tề Long, chuẩn bị giáo huấn thẳng nhóc ti bỉ này.

Tề Long đứng thẳng bất động, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía các thuyền viên đang nhào tới, mắt thấy sắp va chạm, cậu hét lớn một tiếng, khí kinh cấp trong thân vận chuyển, chân trái hung hăng đạp xuống, nương theo cổ lực lượng bắn ngược cả người bay lên không, hai chân tung cước ...

"Oành!" "Oành!" "Oành!"...

Âm thanh đá trúng vang lên liên tục, mấy thuyền viên như thiên nữ tán hoa bay ra tứ phía, nặng nề té ngã trên đất. Thậm chí có một thuyền viên hướng Lạc Lãng bay tới, mà đối mặt với thế công bất ngờ này, Lạc Lãng chỉ nhẹ nhàng dịch chuyển người một chút, thuyền viên kia liền xệt qua người Lạc Lãng té rơi xuống đất....

Giờ phút này, người đội trưởng đã đứng lên, nhìn Tề Long thoải mái đánh bại năm sáu người của mình thì nhin không được đành mặt nói “Khí kinh cấp!”

Nghiến răng nghiến lợi nói ba chữ này, chính anh ta cũng không tưởng tượng nổi học sinh trường quân giáo năm nay lại ẩn tàng nhiều quái vật như thế, mười sáu tuổi đạt khí kinh cấp ... tuyệt đối là tồn tại trong truyền thuyết mà.

"Khí kinh cấp? Làm sao có thể chứ?" Trong phòng thuyền trưởng, vị thuyền trưởng ưa thích mạnh động luôn theo dõi sát sao tình hình ở nhà ăn nhin không được đứng lên la lớn.

Thiếu tá cười khố nói “Có thể lắm, Học viện đồng quân trung tâm bao năm nay im hơi lặng tiếng có lẽ là vì bồi dưỡng mấy quái vật này...” Diệp Nhất Phàm, ông chuẩn bị phản kích sao?

"Chỉ sợ trường quân giáo không yên tĩnh nữa rồi" Thiếu tá thở dài.

"Nếu đối phương thật sự là khí kinh cấp thì thẳng nhóc tiểu quý của tôi tuyệt đối không phải là đối thủ của nó." Sắc mặt thuyền trưởng ngưng trọng nói. "Tôi phải qua đó xem chút." cũng không thể để lật thuyền trong mương được, không giáo huấn được đám tân sinh thì thôi, bây giờ ngược lại còn khiến thuyền viên của ông thất bại hoàn toàn, thật là quá mất mặt.

"Đúng vậy. Trường hợp này cần ông đi tọa trấn rồi" Thiếu tá hoàn toàn đồng ý, nếu không áp chế được tân sinh cấp khí kinh này, chỉ sợ lần khảo hạch này của bọn họ chết non mất, sau này học sinh sẽ không e ngại họ nữa.

"Yên tâm. Tôi sẽ giáo huấn thẳng nhóc kia thật tốt, ở địa bàn của tôi còn chưa có ai dám kiêu ngạo thế đâu" Sau khi bỏ lại câu này, thuyền trưởng liền rời khỏi phòng.

Tiểu Tứ lập tức báo cáo với Lăng Lan về hành động của thuyền trưởng, cô cô siết mạnh nắm đấm, trong lòng hô vang Yes, rốt cục cũng thành công đem thuyền trưởng xuất động.

Bất quá còn phải chờ một chút, cô cố nén kích động trong lòng, trên mặt vẫn như cũ mang theo vẻ bình tĩnh dị thường. Cô ngồi yên một chỗ, theo dõi hướng đi của thuyền trưởng.

Lúc này đây, trong đại sảnh đã có một số người không thuộc về Học viện đồng quân trung tâm tới, họ đối với tình huống có cả trăm học viên tụ tập lại một chỗ vô cùng hứng thú. Từ trong nhóm người đó, một người lặng lẽ đến gần nhóm học sinh của học viện đồng quân trung tâm thấp giọng hỏi "Cho hỏi một xíu, các bạn tụ tập nhiều người như vậy là muốn làm gì?"

Thật ra chính học sinh của học viện đồng quân trung tâm cũng không rõ vì sao Lan lão đại tập trung họ lại đây, họ chỉ biết là có một trò chơi lớn khiến cho mọi người phấn chấn sắp diễn ra. Cậu ta đành phải mỉm cười nhìn đối phương với vẻ mặt xin lỗi, cũng không trả lời lại.

Thấy người kia không có ý tứ trả lời, người nọ không thể làm gì khác hơn là đành phải trở về bản doanh của mình.

"Có hỏi ra được tin tức gì không?" Đồng bạn của cậu ta thấp giọng hỏi.

Người nọ tiếc nuối lắc đầu nói "Chắc là có toan tính gì đó, chỉ là bọn họ không muốn nói cho chúng ta biết mà thôi" Cậu ta nhìn nhìn về phía một thiếu niên vẻ mặt trầm tư, nhin không được nói "Tam ca, hiện tại chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Đang suy tư bị hỏi ý kiến bất ngờ, thiếu niên được gọi là Tam ca nhanh chóng bừng tỉnh, cậu ta cau mày liếc mắt về phía Lăng Lan nói "Chờ đi! Nhiều người như vậy khẳng định không thể đột nhiên biến mất, rồi chúng ta cũng sẽ biết họ muốn làm gì thôi"

Trên cơ bản cậu ta biết tất cả những học sinh đó đều đến từ Học viện đồng quân trung tâm, học sinh học viện này luôn là đối tượng khiến bọn họ vừa ghen ghét vừa hâm mộ, bất quá từ giờ trở đi, bọn họ đã ở cùng một điểm xuất phát. Chính vì nguyên nhân này cậu ta mới không cam lòng bị nhóm thiên tài đó làm lơ bỏ mặc...

"Được, chúng ta nghe lời Tam ca" Mấy người này cũng đều nhờ Tam ca giúp đỡ mới thuận lợi trúng tuyển vào Đệ nhất Nam sinh quân giáo, cho nên đối với cậu ta vẫn một mực tâm phục khẩu phục, tình nguyện nghe hết thảy mọi điều từ vị Tam ca này.

Khi Lăng Lan xác định thuyền trưởng đang theo thông đạo phía sau đi đến nhà ăn, cô biết thời cơ đã đến. Cô mạnh mẽ đứng dậy, quét mắt nhìn các học sinh bên cạnh nhẹ giọng nói "Trò chơi bắt đầu! Các cậu không cần hỏi gì hết, chỉ cần đi theo đội trưởng của mình, lát nữa bọn họ sẽ giải thích hành động lần này cho các cậu rõ"

Vũ Cảnh và Lý Anh Kiệt gật đầu, mang hơn ba mươi người theo hai hướng thông đạo khác nhau rời đi. Đại bộ phận đội viên vẫn còn đang trong

tâm trạng hoang mang đi theo đội trưởng của mình, chỉ có những người này mới biết họ cần phải làm gì.

Vũ Cảnh chọn hướng có phòng Động lực để đi, nhiệm vụ của cậu là chiếm lĩnh phòng này, chỉ cần khống chế thành công, phi thuyền sẽ bị tê liệt, các hệ thống không thể vận hành bình thường được.

Còn Lý Anh Kiệt đảm nhiệm khu vực phòng nghỉ của thuyền viên, phải khống chế toàn bộ thuyền viên bên trong, không cho họ có cơ hội tụ tập để phản công.

Lăng Lan nhìn lướt qua những người còn lại lạnh lùng thốt “Đi theo tớ!”

Cô đi đầu rời khỏi đại sảnh, Hàn Kế Quân, Lâm Trung Khanh theo sau, các đồng học còn lại liếc nhìn lẫn nhau rồi nhanh chóng đuổi theo, không chút chần chừ...

Nhiệm vụ của cô là nặng nhất, con đường này chính là dẫn đến phòng điều khiển của phi thuyền. Đó chính là nơi điều hành tất cả các thiết bị, các hệ thống như điện lực, trọng lực, theo dõi, vũ khí, cơ giáp, kiểm tra, ...do các nhân viên chuyên nghiệp phụ trách thao tác vận hành. Các hệ thống khác cô có thể bỏ qua, nhưng muốn khống chế khu vực cửa khoang tàu thì phải phong tỏa nơi đó.

Tuy cô phán đoán phi thuyền sẽ không xuất động đội cơ giáp nhưng cô vẫn lo xa, giải quyết tai họa ngầm này. Cô quyết định phải nắm được phòng điều khiển để đóng cửa khoang chứa cơ giáp, khiến đối phương vô pháp tiếp cận.

Ngoại trừ nơi này, cô còn một nơi quan trọng phải khống chế, đó chính là phòng thuyền trưởng. Đây là nơi đặt đầu não của cả phi thuyền, chỉ có chiếm cứ nơi đây, phá giải quyền hạn của đầu não, đoạt được tất cả mới tính là chân chính khống chế được toàn bộ phi thuyền.

Căn bản phòng thuyền trưởng là nơi khó công phá nhất, bởi vì thuyền trưởng có thực lực mạnh nhất tọa trấn chỗ này. Bất quá, Lăng Lan đã thiết kế dẫn xà xuất động nên vấn đề này đã không còn là vấn đề!

Tuy khó khăn nhìn có vẻ đã giảm bớt rất nhiều, nhưng cô vẫn như cũ cũng không hề buông lơ cảnh giác, Tiểu Tứ từng nhắc nhở cô rằng trong phòng còn có một người thần bí nữa mà cô chưa biết thực lực, đây là nhân tố khiến hành động lần này mang chút không xác định.

Trong đại sảnh, rất nhanh không còn bóng dáng nào của học sinh đến từ Học viện đồng quân trung tâm.

"Tam ca, chúng ta có theo họ không?" Người đang giám sát chặt chẽ hành động của Lăng Lan sốt ruột hỏi.

"Đuổi theo!" Tam ca đối với Lăng Lan có hứng thú sâu đậm, rốt cuộc vì cái gì mà người này được xưng tụng là lão Đại. Ngay lập tức, một đội ngũ dè dặt lén lút theo sau đội của Lăng Lan, đi vào thông đạo.

Đội ngũ của Lăng Lan rất nhanh tạo thành đội cách đấu nhỏ gồm ba thành viên, có tổng cộng mười hai tổ đội ngoại trừ Lăng Lan một mình. Vị trí của mỗi thuyền viên đều bị đánh dấu trên bản đồ, chia ra mỗi tổ đội đối phó một người.

Bọn họ vốn nổi tiếng là thiên tài, thực lực cách đấu lại càng không kém, hơn nữa lấy ba chọi một khiến cho một đường đi tới thế như chẻ tre, đem toàn bộ thuyền viên gặp được đều đánh bại.

Rất nhanh bọn họ lại gặp chuyện ngoài ý muốn, có lẽ do quá thuận lợi đã khiến những cậu thiếu niên anh dũng của lơ là cảnh giác, sau khi hạ gục thuyền viên cảnh vệ thứ mười hai, thì gặp phải trường hợp ba người đánh không lại một người.

Người này phản ứng rất nhanh, không có ý đồ phản kích mà là ấn vào thiết bị báo động trong tay, mọi người sắc mặt đại biến, thầm than phen này hỏng rồi, thời điểm ngàn cân treo sợi tóc thì bỗng thấy bóng người chợt lóe, người nọ trực tiếp té nhào xuống đất, nằm ngay không dậy nữa.

Lúc này cả bọn mới phát hiện ra là Lan lão đại luôn yên lặng áp trận xuất thủ, lấy tư thế sét đánh đem đối phương đánh cho choáng váng.

Lăng Lan quét mắt lạnh lùng nhìn về tổ đội vừa gây ra sai lầm khiến cả nhóm cúi đầu, mồ hôi lạnh tuôn ra ào ạt.

"Tĩnh táo!" Lạnh lùng thốt ra hai chữ làm cho ba người thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng cảm thấy xấu hổ vô cùng.

"Vâng!" Cả ba nhỏ giọng trả lời thầm hứa tuyệt đối không thể lơ lửng gây ra sai lầm mất mặt được nữa. Bọn họ không muốn nhìn ánh mắt thất vọng của Lăng Lan. Mười năm nay sự mạnh mẽ của lão đại đã đi sâu vào trong lòng bọn họ, họ tin tưởng Lăng Lan sẽ là cường giả đứng đầu, cho nên họ luôn hy vọng có thể đi theo Lăng Lan, nguyện vọng này có được là do lòng bội phục thật tâm mà sinh ra...

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 211: Thành Viên Mới Gia Nhập!

Edit: Jane McAdam

Beta: Beheonhoxinh

Ba người gian nan đem thuyền viên đưa vào phòng một cách hết sức cảnh giác, sau đó trực tiếp khóa cửa, nếu không có người bên ngoài dùng mật mã mở ra, người bên trong đừng mong chạy thoát. Lăng Lan cũng không quên giao nhiệm vụ cho Tiểu Tứ cắt đứt liên lạc khí của bọn họ, để phòng những tay này tỉnh trước thời hạn rồi thông tri với bên ngoài tiết lộ kế hoạch hành động của bọn họ.

Mà giờ phút này, những học sinh đi theo Lăng Lan đã rõ ràng mục đích là làm gì, tuy nghe qua rất điên cuồng nhưng bất quá mọi người đều rất thích, nhiệt huyết sôi trào, không có ai lùi bước, ngược lại càng cảm thấy cực kỳ kích thích, đây mới là chuyện bọn họ nên làm ...

Cái đám thiếu niên vừa vặn đang trong quá trình thích tạo phản, có vô số những giấc mộng kỳ quái của tuổi mới lớn, thiếu niên nhiệt huyết tràn đầy dũng khí, chuyện kích thích dĩ nhiên là nguyện ý đi làm, cho dù trả giá đắt cũng không hề hối tiếc. Nghé con mới ra đời làm gì biết sợ cạp chính là đây, cái gọi là sợ hãi đối với những thiếu niên thanh xuân chả là cái gì, hiện thực tàn khốc cũng không thể trói được đôi cánh tự do kia của họ....

Cho nên hiện tại, ý tưởng duy nhất của bọn họ chính là đi theo Lan lão đại trước mắt, làm ra những chuyện không thể tưởng tượng nổi, hết sức

điên cuồng. Chuyện này thật sự khiến bọn họ cảm nhận được sự tự tin cùng kiêu ngạo!

"Tam ca, bọn họ, bọn họ, điên rồi! Thật sự điên rồi!" Đội ngũ đi theo Lăng Lan phía xa xa rốt cuộc cũng thấy rõ bọn Học viện kia muốn làm gì, nhất thời sợ tới mức muốn tè ra quần, thậm chí có vài người thân thể run rẩy cho thấy trình độ hoảng sợ của cả bọn lớn tới mức nào.

Một ít học sinh tại đây xem hành vi của Lăng Lan là một loại đại nghịch bất đạo, vậy mà dám tấn công người của Đệ nhất quân giáo tới đón, chẳng lẽ bọn họ không muốn đi đến trường đệ nhất quân giáo để học sao?

"Tam ca, chúng ta nhanh chóng báo cho thuyền viên đi, nhất định phải ngăn bọn họ lại, mấy tên này đang hủy đi hành trình chúng ta đến Quân giáo, bọn họ khẳng định là điên hết rồi." Có người đưa ra đề nghị, cản lại hành động của Lăng Lan mới là phải đạo.

"Ngu ngốc! Im ngay!" Tam ca thấp giọng quát "Các cậu thì biết cái gì?" Tam ca nhìn về bóng lưng phía trước đã biến mất, trong mắt tinh quang chợt lóe, tuy tấn công thuyền viên là một loại hành động bất khả tư nghị, cảm giác đầu tiên chính là đối phương bị bức đến phát điên rồi... nhưng nghĩ nghĩ một chút, lại không hẳn là như vậy!

Lúc đầu lên phi thuyền, thuyền trưởng khiêu khích đủ kiểu, thái độ của thuyền viên càng là ác liệt, ngôn ngữ càng trực tiếp khinh thường trào phúng khiêu khích nhục mạ đủ loại, cho dù các học sinh nhường nhịn nhưng đối phương vẫn không bỏ qua, chủ động diễn một màn trong nhà ăn, cố ý khi dễ học sinh... Hết thấy những thứ này không phải là đang khảo nghiệm sự chịu đựng cuối cùng của học sinh sao?

Nói cách khác, phi thuyền này từ thuyền trưởng đến thuyền viên đều không có ý muốn sống chung hòa bình với bọn họ. Mọi người càng nhẫn nại thì sự áp bức cùng vũ nhục ngày càng nghiêm trọng hơn, cho đến khi

các học sinh không thể chịu đựng mà triệt để bùng nổ... Đây là kết quả tất nhiên! Một khi đã như vậy, tại sao lại không giải quyết nơi nguồn gốc của xung đột?

Người đó nhất định là nghĩ như vậy cho nên mới hành động. Ánh mắt Tam ca lộ ra thần sắc bội phục, người này có dũng khí và tài năng lớn bậc nào khi hạ quyết định này. Mị lực lại càng lớn như thế nào để khiến hàng trăm học sinh nguyện ý cùng hấn mạo hiểm?

Tam ca lại nhớ đến tình huống trong nhà ăn, ở đó còn có một vị học sinh cấp khí kinh tởm trấn, đây là một sự tồn tại khiến người ta khiếp sợ, mà người đó ở lại sắm vai nhân vật gì chứ?

“Chắc hẳn là vì hấp dẫn sự chú ý của mọi người, yểm trợ cho bọn họ hành động! Người thiết kế kế hoạch này không chỉ lớn gan mà còn là người thận trọng!” Tam ca vốn thông minh, rất nhanh liền đưa ra suy nghĩ cẩn thận. Trong lòng nổi lên một tia chua xót, chính cậu ta cũng từng cho rằng mình có tư cách cùng thiên kiêu chi tử ở Học viện đồng quân tranh tài cao thấp, hiện tại xem ra là do chính mình mơ mộng rồi. Chỉ cần Lan lão đại này thôi, vô luận tâm kế cùng dũng khí hay cảnh giới cậu ta đều thua kém xa đối phương.

"Tam ca, bọn họ nhất định sẽ thất bại, thuyền trưởng khẳng định là siêu cấp cường giả, bọn họ tuyệt đối không đánh lại người đó. Nếu chúng ta ở cùng bọn họ sẽ bị liên lụy đó!" Một đội viên nhắc nhở.

"Một người thì sao? Mẹ nó, chuyện trâu bò như thế này làm sao vắng chúng ta được, tuy chúng ta không phải là học sinh Học viện Đồng quân trung tâm, nhưng đừng quên, chúng ta cũng tốt nghiệp từ học viện Đồng quân, cũng là tân sinh Quân giáo giống họ ..." Tam ca nói.

“Nếu họ thất bại, chúng ta cũng sẽ bị thuyền viên hạ nhục, còn không bằng gia nhập để tăng cao khả năng thắng lợi thì hơn... Tuổi trẻ không điên

cuồng thì làm sao gọi là thiếu niên? Tớ quyết định đánh cược, còn các cậu thì sao?" Tam ca bắt đầu cảm thấy tim đập nhanh trong ngực, máu sôi trào hừng hực, mặc kệ thất bại sẽ không có gì ngon ăn, nhưng vẫn muốn góp vui vào cùng.

Sự kiện này nhất định sẽ khiến trường Quân giáo khiếp sợ, thậm chí là đại sự của Liên bang. Đáng chết! Cậu thật sự không muốn bỏ lỡ.

"Quyết định của Tam ca chính là quyết định của tớ" Đội viên đáng tin cậy của cậu ta phát biểu ý tưởng.

“Nếu các cậu đều đồng ý, tớ đương nhiên cũng sẽ theo” Tuy tiểu đội có mấy người còn hơi do dự nhưng khi thấy mọi người đều đồng ý cược một lần thì cũng cắn răng chấp nhận.

Cuối cùng tiểu đội cũng thống nhất ý kiến, mà tiểu đội của Lăng Lan đã biến mất ở thông đạo phía trước, Tam ca nhanh chóng đuổi theo làm đội viên cũng chạy nhanh theo kịp, nếu bị bỏ rơi thì họ cũng hết cơ hội nhúng một chân vào.

Tam ca đang chạy đằng trước đột nhiên bên tai truyền đến một âm thanh lạnh lùng có cảm giác nghe quen thuộc “Nếu các người có hứng thú vậy thì cũng theo kịp đi!”

Tam ca dừng lại ngay, sắc mặt hơi đổi, bởi vì cậu ta nhớ ra âm thanh này chính là của người được gọi là Lan lão đại.

Đội viên thấy Tam ca bỗng dừng đứng lại thì vẻ mặt có chút ngớ ra không hiểu, chỉ nghe Tam ca thấp giọng nói “Cao Tấn Vân, mong được chiếu cố nhiều hơn”

"Lăng Lan, hoan nghênh cậu gia nhập!" Âm thanh lạnh lùng nhanh chóng trả lời, quả nhiên đó chính là Lan lão đại.

"Lão đại, cậu lâu bầu cái gì vậy?" Đội viên nhìn biểu hiện kỳ quái của Cao Tấn Văn chỉ cảm thấy cả người ớn lạnh, một thành viên trong đó không nhịn được hỏi.

Cao Tấn Văn không trả lời, chỉ nói một câu "Đi về phía trước, nhanh!"

"Á? Động tĩnh lớn quá lỡ bị họ phát hiện rồi sao?" Một đội viên lo lắng nói.

"Họ đã phát hiện ra chúng ta từ lâu, vừa rồi bọn họ mời chúng ta gia nhập đó" Cao Tấn Văn lúc này mới giải thích vì sao lúc này mình lăm bằm.

"Còn không đi mau, ở đó lăm nhăm cái gì?" Cao Tấn Văn buồn bực nói, Lão đại có công năng truyền lời từ xa, đến cùng là năng lực gì kia chứ? Chẳng lẽ là một loại tinh thần biến dị?

"..." Lời nói của Cao Tấn Văn làm mọi người trầm mặc, không thể tưởng được, bọn họ lén lút theo sau lại bị đối phương phát hiện từ sớm, nghĩ đến đây cả bọn rung mình, nếu lúc đó trở về mặt báo khẳng định sẽ bị đối phương tấn công, giống như tình cảnh của mấy thuyền viên đáng thương bị ném vào phòng tối ban này.

Nghĩ vậy, nhóm đội viên cảm kích nhìn về phía đội trưởng của bọn họ, lần nữa xác định, đi theo Tam ca đúng là không có sai mà!

Cao Tấn Văn buồn bực không tưởng được vì nguyên nhân này mà tín nhiệm của đội viên đối với mình lại tăng thêm một bậc, thậm chí bọn họ còn quyết định vô luận cậu ra quyết định gì cũng ủng hộ vô điều kiện. Điều này làm cho cậu được cả nhóm đồng lòng đi theo, trong tương lai, vì biểu hiện nổi trội xuất sắc đã chiếm lấy vị trí chủ lực đoàn thứ hai trong tập đoàn Lăng Thiên.

"Lão đại, ta làm không tồi chứ!" Trong ý thức hải, Tiểu Tứ đặc ý đào dật nhìn về phía Lăng Lan tranh công, bởi vì vừa rồi nó lợi dụng công nghệ cao

trong không gian học tập, đem âm thanh của cô chế thành mật mã sóng siêu âm, chỉ định người nhận thành công tiếp thu.

Lăng Lan không chút để ý nói “Uhm, không sai! Tiểu Tứ, tiếp tục cố lên!” Mặc dù trong nội tâm Lăng Lan cho rằng tên nhóc này vẽ vờ thêm chuyện, lẽ ra cũng không cần phải phức tạp thế, chỉ cần đem âm thanh cô lợi dụng đường dẫn âm hưởng xác định địa điểm phóng tới là xong, dù mấy người khác nghe được thì cũng có sao đâu? Bất quá cô cũng thức thời không đả kích tính tích cực của cậu nhỏ, nếu nó có hứng thú đi làm thì cứ để cho làm luôn, chỉ cần nó không ngại phiền toái là được.

"Bất quá, đừng quên che giấu hành động của chúng ta, đừng để người của phi thuyền phát hiện" Lăng Lan lo lắng phân phó một câu, chỉ sợ Tiểu Tứ nổi cơn mê chơi mà quên đi nhiệm vụ chủ yếu của mình. Cả chặng đường thuận lợi xử lý nhiều thiết bị giám sát của đối phương hoàn toàn là nhờ công lao của Tiểu Tứ, nó luôn chế tạo ra những hình ảnh giả khiến cả phi thuyền đều có cảm giác hoàn cảnh hoàn toàn bình thường.

"Biết rồi, lão đại!" Tiểu Tứ bất mãn trả lời. Nó mà lại phạm vào cái lỗi cấp thấp này hay sao? Vì sao lão đại luôn không chịu nhìn lời nói của nó? Nó là thần của hư nghi thế giới, loại trường hợp con con này dù nó đang ngủ cũng có thể hoàn thành xuất sắc à ...

Chúng ta tạm thời quên đi Tiểu Tứ một bụng đầy oán niệm trong ý thức hải, giờ phút này, động tĩnh của tiểu đội Cao Tấn Vân đã bị những đội viên khác trong nhóm Lăng Lan phát hiện, Hàn Kế Quân sau khi nghe thấy có tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, nhin không được sắc mặt hơi đổi.

Tiếng bước chân có chút lộn xộn, xem ra nhân số không ít, chẳng lẽ người của phi thuyền đã phát hiện rồi sao?

Các học sinh khác đồng dạng cũng khẩn trương, Lâm Trung Khanh lại nhìn về phía Lăng Lan, hỏi ý có cần mình đưa người qua chặn đánh không.

Lăng Lan lúc này mới giải thích “Không cần khẩn trương, là đồng bọn mới của chúng ta”

Nghe vậy mọi người trong lòng nhất thời buông lỏng, không khí khẩn trương cũng biến mất theo, cả bọn nhẩn nại chờ nhóm Cao Tấn Vân đuổi theo.

Lúc Cao Tấn Vân gặp tiểu đội của Lăng Lan, thấy mọi người đang dừng bước chờ bọn họ, hơn ba mươi ánh mắt đang nhìn chăm chăm làm cậu ta cảm thấy áp lực rất lớn.

"Chúng tớ đến từ Học viện Đồng quân Hỏa Vân Thành, tớ là Cao Tấn Vân ..." Cao Tấn Vân nhanh chóng bày tỏ thái độ, giới thiệu nhóm bọn họ cho đối phương.

"Sau này hãy tự giới thiệu, Kế Quân, cậu đi an bày một chút đi" Lăng Lan nhàn nhạt ngăn lại lời nói của Cao Tấn Vân, xoay người bước sâu vào trong thông đạo, các học sinh khác không dám lưu lại, vội vã chạy theo...

Cao Tấn Vân theo bản năng sờ sờ chớp mũi, thầm nghĩ Lan lão đại này thật khó tiếp xúc...

Thêm tiểu đội của Cao Tấn Vân gia nhập, đại đội của Lăng Lan nhân số đã hơn bốn mươi người. Do không biết thực lực của tiểu đội Tam ca, Hàn Kế Quân cũng không tách ra mà cho họ hợp thành một tổ, cùng nhau hành động.

Đoàn người lại một đường tiến lên không chút sơ hở, rốt cục cũng tiếp cận mục tiêu mà Lăng Lan đề ra đó chính là phòng điều khiển của phi thuyền.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 212: Ngụy Trang Lén Vào!

Lăng Lan dừng bước vung tay phải lên, học sinh của Học viện Đồng quân trung tâm hết sức ăn ý vọt sang một bên, dựa sát vào tường. Tiểu đội của Cao Tấn Vân mặc dù phản ứng hơi chậm một chút nhưng không có xuất hiện hỗn loạn, chỉ là một đội viên trong lúc né tránh động tác không được nhẹ nhàng cho lắm nên hơi khó coi.

Điều này lộ ra sự cao thấp của đoàn đội khiến Cao Tấn Vân hơi xấu hổ, cậu ta âm thầm thề, sau khi nhập học xong phải thao luyện tiểu đội của mình một trận để lần sau không mất mặt trước Lăng Lan.

Lăng Lan lặng lẽ yêu cầu học sinh đứng yên chỗ này còn bản thân cô thì lách mình linh hoạt đi đến trước cửa phòng trung tâm điều khiển. Cửa bị đóng kín, yêu cầu mật mã mỗi khi ra vô.

"Tiểu Tứ, bên trong có bao nhiêu người?" Cô âm thầm hỏi Tiểu Tứ.

"Có năm mươi ba nhân viên công tác và mười hộ vệ" Tiểu Tứ đem hình ảnh bên trong phòng hiện ra trong đầu Lăng Lan.

"Nhân số họ đông quá, nếu mạnh mẽ xông vào sẽ khó khống chế toàn diện, dễ bị đối phương đem thông tin truyền ra ngoài". Cô nhíu mày khi phát hiện tình huống có phần ngoài ý muốn. Cứ tưởng đến giờ cơm thì nhân viên bên trong sẽ rời đi không ít, không nghĩ đến bên trong cũng không bớt bao nhiêu.

“Lão đại, ta lập tức phong tỏa thiết bị liên lạc của bọn họ nhé” Tiểu Tứ kích động, đây chính là lúc nó thi triển oai phong nha, phải làm cho lão đại biết nó luôn luôn hữu dụng chứ.

"Còn vũ khí thì sao?" Cô liếc mắt nhìn tiểu Tứ đang rung đùi đắc ý, nhất thời khiến sự kiêu ngạo của nó bị đè ép hết cỡ. Cũng đúng, mấy nhân viên công tác bên trong trên người đều được trang bị súng ánh sáng, nếu bọn họ lao vào thì đối phương nhất định sẽ rút súng ra bắn theo phản xạ, nếu không cẩn thận, có khi mấy người bạn học bên cô sẽ chết ở chỗ này.

Cô không tin trong tình huống bị tấn công bất thành linh, những nhân viên này vẫn còn bình tĩnh phán đoán, lỡ họ theo phản ứng tự vệ bắn ra thì... nếu có một đồng học nào hy sinh ở đây thì cô thật sự sẽ cắn rút cả đời.

Tiểu Tứ bị Lăng Lan đả kích nghiêm trọng, chỉ có thể trở về ngồi xồm vể vòng tròn, tự mình tự kỷ...

Phải dùng tinh thần công kích trên diện rộng thì sao? Cô âm thầm suy tư, cái này cô làm được, bên trong cũng không có người thức tỉnh thiên phú về tinh thần cho nên việc dùng tinh thần lực một lưới bắt hết những người này là hoàn toàn khả thi.

Chỉ là cô băn khoăn một điều, bởi vì Lăng Tiêu và Mộc Thủy Thanh không muốn cô tiết lộ năng lực này. Kinh nghiệm chinh chiến nhiều năm của họ cho họ biết phải nắm chắc một con bài tẩy, để trong lúc mấu chốt biến thành tuyệt chiêu có thể tự cứu chính mình.

Sâu thăm trong nội tâm cô công nhận điều này là chính xác, mặc dù đòn sát thủ của cô không chỉ có mỗi tinh thần công kích, bất quá không ai chê chính mình có quá nhiều át chủ bài.

Cô không phải là một người thích bội ước, đã đáp ứng cha và sư phụ thì chưa đến thời khắc sống chết sẽ không dùng, cho nên cô bác bỏ phương án này, đau đầu chọn lựa phương án khác.

Cô bắt đầu nghĩ xem có thể mượn thứ gì để dùng cho hành động lần này, đột nhiên, tâm niệm lóe lên trong đầu cô, Lăng Lan nhớ đến những nhân viên bảo vệ bị đánh ngất lúc nãy, chẳng phải trang phục và vũ khí của bọn họ có thể lợi dụng để sử dụng sao?

Nghĩ là làm, cô lập tức ngoắc Hàn Kế Quân qua bên cạnh, lén lút nói ra suy nghĩ của mình, mấy đội trưởng bên người cũng thấy đây là phương pháp vô cùng tốt nên cũng gật đầu đồng ý, chỉ cần những người trong khoang điều khiển chần chờ một giây thì đây chính là cơ hội của bọn họ.

Tuy rằng đối phương có nhiều người, nhưng lực chiến đấu của nhân viên công tác cũng không mạnh, chỉ cần bọn họ không có cơ hội rút súng bắn thì nhóm học sinh đi theo Lăng Lan tin rằng tuyệt đối có thể khống chế hiện trường, phần thắng của bọn họ không thể nghi ngờ là rất cao.

Những thiếu niên quân sinh đều có tinh thần mạo hiểm, tất cả mọi người đều cho rằng ván bài này đáng giá để cược.

Vì thế Lăng Lan đưa mọi người trở lại phòng thuyền viên, cô còn cẩn thận cho Tiểu Tứ kiểm tra một vòng xem bên trong có người nào tỉnh lại hay không, sau khi xác nhận an toàn mới mở cửa tiến vào. Rất nhanh, tất cả đồng phục và vũ khí của nhân viên canh gác đều bị lột sạch.

Thừa dịp này Tiểu Tứ kiểm tra một vòng phi thuyền, phát hiện ở đây cứ mười người làm thành một tổ, như vậy, khi tiến vào trung tâm điều khiển số lượng không thể vượt quá mười.

Sau khi nghe báo cáo, Lăng Lan càng thêm xác định đây là một phi thuyền của quân đội nguy trang, bởi vì lấy đơn vị mười người một đội chính là đơn vị nhỏ nhất của quân đội trong Liên Bang (ngoại trừ chiến đội cơ giáp).

Trong phòng, mọi người nhanh chóng thay y phục, tuy chỉ mới là thiếu niên mười sáu tuổi nhưng hình thể của họ cũng phát triển không kém với

những người trưởng thành, liếc mắt nhìn một cái thì cũng không lộ ra sơ hở.

Chỉ có Lăng Lan mặc rồi lại cởi ra... cô không phải là nam sinh phát triển cơ bắp, cơ bắp cô thuộc về hình dạng đường cong nhu mì, nếu không phải thời điểm chiến đấu cô vận khí thì sẽ không ai nhìn ra cô là một cao thủ cách đấu, bình thường so với nam sinh phổ thông, cô còn gầy yếu hơn một chút, mấy bộ đồng phục đó cô mặc cũng không vừa người.

Tất cả mọi người đều đồng tình, Lan lão đại thà không mặc còn hơn, vừa nhìn thì biết ngay là hàng giả, có che giấu cũng không có ý nghĩa.

Cô cười khố, sai biệt giới tính vẫn lộ ra, bất quá cô nhanh chóng lấy lại cân bằng, không phải trong đội ngũ còn có một nam sinh so với cô còn nhu nhược hơn là Lạc lăng sao...Nghĩ thế, cô liền cảm thấy hết phiền não.

Lăng Lan, cô không cảm thấy suy nghĩ của mình có vấn đề hả? Cô là con gái, còn tên kia là con trai chính hiệu nha ...

Vì bảo đảm an toàn, Lăng Lan, Hàn Kế Quân và vài vị đội trưởng khá trí tuệ ở lại mật thất trao đổi phương án hành động. Cao Tấn Vân nói ra các vấn đề có thể phát sinh khi tấn công vào phòng điều khiển trung tâm, tiếp ứng đồng đội,... khiến các đội trưởng khác xem trọng cậu ta vài phần.

Những người từ học viện đồng quân trung tâm đều mắt cao hơn đầu, không bao giờ công nhận thiên tài của học viện khác tồn tại, cho nên lúc Cao Tấn Vân gia nhập mọi người cũng không công nhận, thái độ lạnh nhạt rõ ràng. Nếu không phải tiểu đội Cao Tấn Vân biểu hiện khá xông xáo, chỉ sợ bọn họ sẽ trực tiếp lộ ra bộ mặt khinh thường.

Lúc này, Cao Tấn Vân đưa ra rất nhiều trường hợp mà bọn họ chưa nghĩ tới khiến cả bọn cảm thấy Cao Tấn Vân không đơn giản, sự coi thường ban đầu cũng dần dần biến mất mà bắt đầu đối xử ngang hàng.

Thời điểm mọi người không chú ý, Lăng Lan và Hàn Kế Quân liếc mắt nhìn nhau một cái, hàm nghĩa trong đó cũng chỉ có họ hiểu rõ.

Cuối cùng, các tiểu đội trưởng nhận nhiệm vụ của mình rồi quay về với đồng đội. Lúc Cao Tấn Vân trở về, vài đội viên lén lút tặng cho đội trưởng nhà mình một biểu trưng ngón cái giơ lên, hoàn toàn bội phục. Tính tình Cao Tấn Vân dù lạnh nhạt cũng không nhịn được khoe miệng cong cong...

Cậu vừa tính khiêm tốn vài câu, nói là vì những người khác dẫn dắt khiến mình nghĩ tới những điều ấy ...thì bỗng nhiên ngậm miệng ngay lập tức, tâm tình vui vẻ lập tức tắt ngóm, sắc mặt phức tạp nhìn về phía Lăng Lan và Hàn Kế Quân đang chỉnh sửa phương án lần cuối. Ngay vừa rồi cậu mới phát hiện, thì ra ý tưởng và phương án mà mình nêu ra đều là do hai người kia cố ý dẫn dắt hoàn thành, nói cách khác trong bất tri bất giác cậu ta đã bị đối phương nắm giữ.

“Dựa vào, đều là mấy người đó?” Sự tự tin của Cao Tấn Vân đối với bản thân hoàn toàn bị đả kích, chẳng lẽ bên người yêu nghiệt sẽ toàn là yêu nghiệt sao? Có điều Cao Tấn Vân cũng là không phải là người không biết tốt xấu, cậu hiểu rõ cách làm của đối phương chẳng qua là muốn mình có thể hòa nhập với đội ngũ của bọn họ.....

Nhóm đầu tiên tiến vào phòng điều khiển trung tâm được chọn ra, chính là mười người mạnh nhất của Học viện Đồng quân trung tâm (trừ Lăng Lan). Lâm Trung Khanh giả trang thành đội trưởng đội hộ vệ.

Lăng Lan mang theo mọi người nhanh chóng trở lại trước cửa phòng điều khiển trung tâm, để tiết kiệm thời gian, cô trực tiếp yêu cầu Tiểu Tứ bẻ khóa mật mã cửa.

Dĩ nhiên, trong mắt mọi người, đây hết thảy đều là do Lan lão đại làm, nhìn xem, lão đại đứng trước cửa phòng nhìn chăm chú chừng một giây,

sau đó ngón tay thoăn thoắt bay múa, vài giây sau liền ngừng lại, lạnh nhạt nói ra mật mã...

Bọn họ lần nữa kinh thán sự mạnh mẽ của Lan lão đại, không nghĩ tới thực lực ở phương diện hacker của Lan lão đại lại xuất sắc như vậy. Trong lòng bọn họ thậm chí dâng lên một câu hỏi liệu có cái gì mà Lăng Lan không thể làm?

Giả trang là đội trưởng đi đầu, Lâm Trung Khanh hít sâu một hơi trấn áp trái tim đang đập loạn. Đây là thời khắc biểu diễn của cậu, nhất định phải hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ lão đại giao phó mới được. Phải khiến lão đại công nhận cậu chính là một đội viên đáng giá tin cậy.

Thời điểm cậu khó khăn nhất, Lăng Lan đã ra tay tương trợ, lúc cậu gia nhập tiểu đội động cơ cũng không đơn thuần, nhưng Lăng Lan vẫn giúp cậu bảo vệ tôn nghiêm, có cơ hội vẫn giúp cậu trở nên mạnh mẽ. Lâm Trung Khanh biết rõ, cả đời này cậu sẽ là tùy tùng của Lan lão Đại.

Ánh mắt Lâm Trung Khanh trở nên kiên định, từ khi gia nhập tiểu đội của Lăng Lan, cậu luôn luôn chuẩn bị cho ngày này. Một khi đã như vậy thì cần gì phải khẩn trương? Có lẽ vì tự mình khuyên nhủ có tác dụng nên cảm xúc căng thẳng thoáng cái biến mất, cả người trở nên dửng dưng tự nhiên.

Cậu vươn tay phải nhập đoạn mật mã vừa này. “Két!” Cánh cửa vang một tiếng, sau đó tự động trượt sang trái lộ ra một thông đạo rộng khoảng một mét rưỡi.

Người bên trong nghe được tiếng vang theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, thấy là nhân viên hộ vệ của phi thuyền liền thả lỏng tâm tình, tiếp tục làm công việc đang dở trong tay, chỉ có một nhân viên hộ vệ đứng gần cửa kính ngạc nhiên hỏi “Ừa, sao các anh vào được? Bên ngoài xảy ra chuyện gì hay sao?”

Lâm Trung Khanh bình tĩnh trả lời: "Đúng vậy! Chúng tôi có chuyện cần báo cáo"

Hộ vệ không hề nghĩ ngợi, trực tiếp rút liên lạc khí hô to "Đội trưởng, tiểu đội trưởng tiểu đội canh gác nói bên ngoài có sự cố, muốn báo cáo với anh"

"Bảo cậu ta đến đây đi!" Trong liên lạc khí vang lên một âm thanh thô ráp.

"Vâng, đội trưởng!" Hộ vệ ngắt liên lạc khí chỉ vào một hướng nói "Đội trưởng ở chỗ đó, anh trực tiếp vào đi"

"Cám ơn!" Lâm Trung Khanh lễ phép nói lời cảm tạ, trong lòng lại vui sướng hô vang yes thật to, không nghĩ đến nội bộ phi thuyền lại lơ lửng như thế, không xác nhận thân phận đã cho cậu nghênh ngang đi vào.

Cậu nhanh chóng đánh mắt cho một đội trưởng trong nhóm, sau đó đi nhanh về hướng vừa chỉ, cậu rất rõ ràng, hiện tại phải tranh thủ thời gian, không thể lãng phí bất cứ giây phút nào được, bởi vì lúc nào cũng có khả năng bại lộ hành tung.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 213: Khống Chế Trung Tâm Điều Khiển

Vài vị đội trưởng ở phía sau Lâm Trung Khanh tản ra, đi đến các vị trí hộ vệ gần đó. Thấy thế, các hộ vệ bên cửa cảm thấy có điều gì đó không thích hợp mới thấp giọng gọi “Này, không cho phép đi lung tung khắp nơi.”

Một đội trưởng xán lại gần, thân thiết cầm tay đối phương, cười giả lả “Người anh em à, chúng ta cũng tò mò thôi, dù sao lâu nay vẫn luôn bảo vệ ở bên ngoài, có bao giờ được vào đây nhìn xem đâu, nhân cơ hội này, người anh em để chúng tôi mở rộng tầm mắt chút nha....”

Lúc này sắc mặt người hộ vệ kia mới tốt lên một chút nhưng vẫn giận nói “Cứ cho là vậy, bất quá cũng không được làm loạn, để đội trưởng chúng tôi biết được các cậu tuyệt đối không có được điểm tốt nào. Nghe tôi, cậu kêu bọn họ lập tức rời đi, nếu không tôi sẽ báo cáo chuyện này lên đội trưởng” Trong giọng nói mang theo một chút uy hiếp, người hộ vệ cũng không muốn vì chuyện nhỏ này bị đội trưởng của mình trách phạt.

"Vấn đề đội trưởng của anh sẽ do đội trưởng của nhóm chúng tôi giải quyết, người anh em à, đừng không cho nhau mặt mũi vậy chứ." Cậu đội trưởng cũng làm ra bộ mặt uy hiếp lại khiến nhân viên cảnh vệ biến sắc. Giờ đây, anh ta mới thấy rõ khuôn mặt gần như bị nón đội trên đầu che hết của người đang đứng trước mặt mình. Dù khuôn mặt đầy vẻ uy hiếp nhưng nó vẫn không thể che dấu đi vẻ non nớt giống như những thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi xanh. Anh ta đột nhiên nhớ tới lần nhiệm vụ này của bọn

họ, không phải là đang hộ tống học sinh từ hành tinh Doha đi Đệ nhất Nam sinh quân giáo báo danh sao?

Trong lòng thầm kêu hồng rồi, anh ta dừng sức muốn tránh thoát cánh tay của đối phương, đồng thời muốn mở miệng nhắc nhở đồng đội của mình đối phương là những người giả mạo nhân viên, là địch tấn công (địch tập).

Còn chưa kịp lên tiếng cảnh báo, anh ta liền cảm nhận được sau gáy bị đánh một kích thật mạnh làm lời muốn nói tới miệng bị đánh gãy, anh ta choáng váng, ý nghĩ lâng lâng mê mê ...

"Trời... Vậy còn chưa chịu xui? Hộ vệ ở đây thật không thể so sánh với chỗ khác..." Tai anh ta loáng thoáng nghe thấy câu cảm thán, kế tiếp sau đầu lại bị thêm một luồng lực khác đánh trúng, lúc này cả người mới triệt để lâm vào bóng tối, không còn cảm giác gì nữa.

Lăng Lan vừa ra lệnh, các học sinh giả trang nhân viên hộ vệ lập tức ủa vào, cả đám chia thành hai nhóm, một nhóm nhắm vào phía nhân viên công tác bên trong, còn lại thì đánh thẳng vào nhóm hộ vệ mà nhóm đi vào đầu tiêng đang dây dưa này giờ, mà nhóm hộ vệ này lại đứng gần cửa nhất cho nên anh ta chính là người đầu tiên bị học sinh đánh bại nằm trên đất.

"Không được nhúc nhích!" Các học sinh như lang hổ tiến vào, chĩa khẩu súng ánh sáng vào nhân viên đang giám thị màn hình, động tác bất ngờ này khiến cho toàn bộ nhân viên nơi đây bối rối, trực tiếp ngốn ngấu người tại đó, một cử động cũng không dám.

Động tĩnh này cũng kinh động vị đội trưởng đang chờ Lâm Trung Khanh báo cáo đằng kia, anh ta tức giận chỉ vào Lâm Trung Khanh quát "Các người là ai? Ai cho phép các người làm chuyện loạn?"

Lâm Trung Khanh cao giọng nghênh đón "Thuyền trưởng có lệnh, từ giờ trở đi nơi này do chúng ta tiếp quản"

“Nói vậy, tại sao tôi lại không biết chuyện này?” Đội trưởng hộ vệ không tin, nếu thuyền trưởng thực sự ra lệnh tiếp quản thì tuyệt đối sẽ thông vào cho anh ta trước.

"Thuyền trưởng chỉ nói với tôi, anh dĩ nhiên là không biết rồi" Lúc này Lâm Trung Khanh cách đội trưởng hộ vệ chừng ba thước, nghe chất vấn thì phì cười nói.

"Rốt cuộc các người là ai? Thuộc phân đội nào?" Đội trưởng hộ vệ tức giận, anh ta chính là tâm phúc của thuyền trưởng, vì cái quái gì mà không thông báo cho anh ta trước, lại giao quyền khống chế trung tâm điều khiển cho tên kia.

Dường như nghĩ đến điều gì, sắc mặt đội trưởng đại biến “Chẳng lẽ các người muốn nổi loạn? Vô lý, vì sao tôi lại không biết mặt các người? Các người đến cùng là ai?”

Lâm Trung Khanh không trả lời, bước một bước xông đến ...

Người đội trưởng đội hộ vệ nhìn một màn này liền biết đám người trước mặt không phải là kẻ thiện, kẻ thiện thì không đến. Anh ts phản ứng nhanh lẹ, rút súng ánh sáng bên hông ra, nhưng cũng đã không kịp...

Công kích của Lâm Trung Khanh đã đến, cả người cậu bay phi không trung, hung ác đá ra một cước, tiếng xé gió mà tới, cho dù cú đá chưa tới nhưng chỉ nhìn khí thế đơn thuần bên người của động tác này cũng biết một khi bị đánh trúng thì tuyệt đối sẽ bị trọng thương, nghiêm trọng một chút rất có thể sẽ đi đời nhà ma.

Tất nhiên, vị đội trưởng đội hộ vệ sẽ không đem tính mạng mình ra đùa giỡn, anh ta hết sức quyết đoán buông súng, hai tay giao nhau đỡ cước của Lâm Trung Khanh.

"Oành!" một tiếng trầm đục vang lên, hai người va chạm mạnh một chỗ, Lâm Trung Khanh bị phản lực chấn đẩy trở về, giữa không trung làm một động tác điều hâu xoay người, an toàn hạ cánh, mà hộ vệ đội trưởng cũng lùi lại ba bước mới có thể đứng vững lại.

Bất quá Lâm Trung Khanh cũng chưa chịu ngừng công kích, vừa đứng ổn cậu liền xông lên lần nữa, không cho đội trưởng có cơ hội nổ súng. Cùng lúc đó, những học sinh cũng đánh về phía các hộ vệ khác...

Trong khoảng thời gian ngắn các nhân viên công tác thoáng sững sờ một chút, nhưng rất nhanh đã phản ứng trở lại, bọn họ bị địch tấn công rồi! Bọn họ rất muốn phản kháng, nhưng mặc dù phe địch ít hơn về nhân số nhưng ai cũng đều là thiên tài về cách đấu, tốt nghiệp từ học viện đào tạo nổi tiếng ra, bọn họ sao có thể địch lại. Có mấy nhân viên kỹ thuật có kỹ năng cách đấu tốt ngo ngoe rục rịch định hành động thì liền bị những học sinh có ánh mắt sắc bén, nhanh nhạy nhận ra liền ra tay đánh thẳng té ngã xuống đất khiến cho những nhân viên khác bị kinh sợ.

Ở một nơi không hấp dẫn ánh mắt người nhìn, Lăng Lan dùng tinh thần lực lặng lẽ công kích vài người đang lén lút muốn ẩn nút hệ thống báo động hoặc những người muốn bắn lén các học sinh. Phần lực lượng dùng ra cũng không làm đối phương trực tiếp hôn mê mà chỉ khiến người bị tấn công choáng váng một chút, cơ thể mất đi sức khống chế trong thời gian ngắn.

Chờ những người đó có phản ứng trở lại thì đã bị học sinh gần nhất phát hiện dị động, trực tiếp đánh ngã xuống đất...

Cho nên cái loại cảm giác bị đánh bại trước khi phản kháng hay sau khi phản kháng, bọn họ đều không phán đoán ra được, chỉ biết cuối cùng mình đã bị đối phương đánh gục ngã.

Rất nhanh, toàn cục đã bị học sinh khống chế, trừ đội trưởng, chín nhân viên hộ vệ còn lại đã bị đánh bại khiến nhân viên công tác không dám vọng

động. Thực lực của những hộ vệ đó cao hơn những nhân viên kỹ thuật bọn họ rất nhiều, nếu người ta còn không phải là đối thủ thì bọn họ tiến lên cũng chỉ là đê mê mà thôi.

Hơn nữa thân phận đối phương không rõ ràng nên các nhân viên đều lựa chọn lặng yên xem xét. Tất nhiên, nếu là tử địch của Liên Bang, bọn họ lập tức phản kháng, dù hy sinh cũng không hề bận tâm.

Giờ phút này, đội trưởng hộ vệ cùng Lâm Trung Khanh đang đánh nhau không phân thắng bại, đa số mọi người đều chú ý trên hai người bọn họ...

"Lão đại, đã khống chế thành công toàn bộ hệ thống" Lăng Lan đang đợi ở bên ngoài rốt cục cũng nghe được câu trả lời của Tiểu Tứ. Nó cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ cô giao, trong thời gian cực ngắn hoàn toàn tiếp quản hệ thống của chủ điều khiển.

"Tiểu Tứ, làm tốt lắm!" Cô không tiếc lời khích lệ, tay còn xoa đầu trấn an cậu nhóc khiến tiểu Tứ vui vẻ quên cả trời đất, vẻ mặt cực kỳ thỏa mãn.

"Oành!" một tiếng, Lâm Trung Khanh cùng hộ vệ đội trưởng lại lần nữa chạm vào nhau rồi tách ra, rơi xuống đất. Lâm Trung Khanh hô: "Cùng tiến lên!"

Vài đội trưởng đang nóng lòng xoa tay bên cạnh nghe được câu nói của Lâm Trung Khanh liền không hề khách khí xông lên... Họ rất muốn chạy ra đánh lâu rồi nhưng do không có yêu cầu từ Lâm Trung Khanh nên cũng không nhúng tay vào, đây là một loại tôn trọng đồng bọn. Đương nhiên chỉ cần Lâm Trung Khanh lên tiếng, cả bọn tuyệt đối không hề khách khí tấn công.

"Các người quá ti bỉ!" Đội trưởng hộ vệ nhìn Lâm Trung Khanh lui xuống lại có 4, 5 người có thực lực gần bằng Lâm Trung Khanh lao lên thì nổi giận, nhin không được mắg.

Lúc này Lâm Trung Khanh đã nhảy ra khỏi vòng chiến, đứng lạnh cười nhạt miệng mồm châm chọc “Ông anh bị ngốc hả? Tội này là địch, ai lại rảnh rỗi mà giảng đạo lý với kẻ địch chứ? Cũng không phải người ngốc ...”. Khẩu khí hết sức khinh thường khiến đội trưởng hộ vệ đã nóng càng thêm nóng...

Anh ta không tỉnh táo nên rất nhanh đã phạm sai lầm, trực tiếp hứng một công kích mạnh mẽ từ một vị đội trưởng nào đó, vai phải trúng một chiêu rất nặng, khiến cánh tay mất đi cảm giác.

Đứng ngoài chờ cơ hội, Lâm Trung Khanh sẽ không bỏ qua cơ hội này, ánh mắt cậu sáng ngời, cả người bay lên không trung đánh về phía vị đội trưởng hộ vệ.

Công kích của Lâm Trung Khanh quá nhanh và bất ngờ khiến anh ta không kịp trở tay, thêm vào đó cậu đội trưởng kia cực kỳ ỷ lại một nhường vị trí cho Lâm Trung Khanh công kích, vị đội trưởng hộ vệ không kịp chuẩn bị, càng không thể biến chiêu.

Điều gì đến sẽ đến, một cước của Lâm Trung Khanh giáng thẳng vào ngực đối phương làm anh ta bay ra bên ngoài, đập thẳng vào vách tường, lưu lại một dấu vết rồi từ từ trượt xuống đất.

Một cước này của Lâm Trung Khanh với lực lượng thật lớn, đội trưởng hộ vệ chỉ kịp tú chân khí ở ngực làm thành hàng phòng hộ cuối cùng, nhưng điểm phòng hộ này vẫn không đủ, kết quả vẫn trực tiếp bị tổn thương, khi rơi xuống mặt đất thì phun mạnh một ngụm máu.

Ba đội trưởng khác đang vây công thấy vậy cũng không hề lưu tình mà lao tới, hai người trong đó áp chế hai tay, người còn lại đè lưng đội trưởng hộ vệ xuống khiến anh ta phải quỳ phục trên mặt đất, triệt để bị chế phục.

Lúc này Lâm Trung Khanh mới lộ ra vẻ tươi cười, cậu rốt cuộc đã hoàn thành nhiệm vụ của Lan lão đại, cậu tự hào quay đầu hô “Đội trưởng!”

Theo tiếng hô của Lâm Trung Khanh, một bóng dáng anh tuấn từ cửa bước vào phòng trung tâm điều khiển, người đó mặc một thân quân phục màu đen, quân ủng mới tinh, bước đi kiên định hữu lực, bề ngoài lạnh lùng tuấn mỹ, hơi thở lãnh liệt thấu xương, hơn nữa trang phục tôn thêm vẻ anh khí khiến trước mặt mọi người sáng ngời, trong lòng nhin không được thăm nghĩ “Thật là khí phách rồi!”

Bất quá rất nhanh mọi người đều nhận ra được vẻ mặt non nớt hấp dẫn của người vừa vào, lúc này họ lập tức lĩnh ngộ, những kẻ tấn công họ là người nào.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 214: Dụng Ý Của Lăng Lan

"Đáng chết, các người tạo phản?" Đội trưởng đội hộ vệ vừa trông thấy Lăng Lan, lại nhìn thấy các nhân viên hộ vệ tháo mũ xuống, lộ ra những khuôn mặt non nớt liền biết những người trước mặt này chính là những người mà bọn họ cần hộ tống đến trường Đệ nhất Nam sinh quân giáo.

Anh ta xấu hổ, cố sức giãy dụa để thoát ra, nhưng ba người đội trưởng kia không có lệnh của Lăng Lan nên cũng không dám lơ lửng, làm anh ta không thể cự cựa gì được.

Người đội trưởng tuyệt vọng, cố uy hiếp nói "Chẳng lẽ các người không muốn đến trường Quân giáo nhập học sao? Không có chúng ta các người đừng có mơ đến được nơi đó, còn không mau thả chúng ta ra ..."

Trong lòng anh ta lúc này nghĩ rằng đám tân sinh nhất định đã điên rồi nên mới làm ra những hành động ngông cuồng như vậy.

Lúc này, Lăng Lan vẫn luôn bình tĩnh chờ đợi kết quả điều tra của Tiểu Tứ, rốt cuộc cũng nghe được giọng cười đặc ý của tiểu Tứ trong vùng ý thức: "Haha, lão đại đừng lo, ta đã điều tra được tọa độ chính xác rồi, không có họ chúng ta vẫn tới nơi đó như thường."

Nói xong, nó nhin không được nói "Không nghĩ đến bọn họ cẩn thận như vậy, đem địa chỉ thật dấu sâu như vậy, làm mình phải tốn nhiều thời gian mới tìm được....." Cái này ngụ ý là không phải nó vô năng, cố ý làm

chậm, nó vẫn rất lo lắng bị lão đại nhà mình ghét bỏ vì không làm được việc.

"Có thể tìm ra được là tốt rồi!" Lăng Lan an ủi Tiểu Tứ một câu, sau đó đem toàn bộ tinh lực đặt ở trung tâm điều khiển, cô phát hiện rằng ngay vừa rồi có vài nhân viên lén ấn liên lạc khí và kích hoạt hệ thống báo động địch tập cho toàn bộ phi thuyền.

Khóe miệng Lăng Lan lộ ra chút cười lạnh bởi vì bọn họ không biết những việc mình là chỉ là uống phí công phí, bọn họ không thể nào biết được ngay từ đầu cô đã giao cho Tiểu Tứ triệt để phong tỏa liên lạc khí của họ cùng với chủ hệ thống điều khiển! Đây cũng chính là nguyên nhân làm tiểu Tứ chậm trễ việc tìm mục tiêu đến cuối cùng của phi thuyền. Cô biết cái gì mới là điểm quan trọng nhất.

Hiện thực quả nhiên khiến những người kia hoảng hốt, bọn họ phát hiện mặc kệ bản thân có nhấn bao nhiêu lần thì liên lạc khí và chủ điều khiển phi thuyền vẫn không có phản ứng, giống như tất cả đều bị vô hiệu hóa. Bọn họ không chỉ không thể liên lạc với bên ngoài mà còn mất quyền không chế phi thuyền, việc này thật làm cho bọn họ biến sắc, nguyên bản còn giữ chút bình tĩnh cũng biến mất không còn.

Những người nhân viên luôn quen thuộc với trình tự của phi thuyền đều hiểu điều này nghĩa là gì, chỉ có một lời giải thích cho chuyện này chính là phe đối phương có một hắc cơ cao cấp, chính hacker đó đã phá hệ thống liên lạc của bọn họ, đồng thời tiếp quản luôn hệ thống khống chế phi thuyền.

Bọn họ bây giờ giống như một người mù mà còn bị cầm, như con chim mà không có cánh..... như kẻ tù nhân không được tự do....

“Đã rõ rồi đúng không?!? Không có các vị, chúng ta cũng có thể tới nhập học ở trường quân giáo!” Đã có hacker cao cấp ở đây đương nhiên địa điểm thật sự đã bị tìm thấy, Lăng Lan lãnh liệt quét mắt một vòng quanh phòng,

tất cả mọi người đều cảm nhận được ánh mắt lạnh như băng, trong đó còn kèm theo cả sát khí vô hạn.

Sát khí làm những nhân viên đang hy vọng đoạt lại quyền khống chế một lần nữa cứng ngắc tay chân, trong lòng tức khắc dâng lên nỗi sợ hãi vô hạn, chẳng lẽ đối phương thật muốn giết bọn họ? Những tân sinh này rốt cuộc là người nào? Vì sao lại có sát khí mãnh liệt như vậy?

Không chỉ nhân viên công tác bị ánh mắt Lăng Lan làm cho sửng sốt, ngay cả những học sinh đi theo Lăng Lan cũng bị sát khí này làm cho run sợ dù biết ánh mắt đó không quan hệ gì tới mình. Có mấy tân sinh đang cầm súng nhin không được tay run lên làm cho những nhân viên bị mấy học sinh đó nhắm bắn cũng càng hoảng hơn, chỉ sợ mấy học sinh này mất khống chế là súng cướp cò, như vậy bọn họ liền chết oan uổng trở thành quỷ hồ đồ.

Thấy mọi người đều kinh sợ dưới sát ý của mình, Lăng Lan vô cùng vừa lòng, xem ra nhiều năm bị tra tấn giết chóc trong không gian học tập thật giúp cô không ít, dù không thật sự muốn giết bọn họ nhưng sát khí trong cô vẫn được cô cường bách phát ra đè áp bọn họ.

Chính xác, cô không thể không làm vậy, ngay trong nháy mắt khi cô tiến vào, những nhân viên công tác nguyên bản kinh sợ thì ngay lập tức không còn sợ nữa, bọn họ đều không tin những tân sinh này có thể giết bọn họ cho nên trong lòng cũng không cố kỵ hay sợ hãi nữa, vì vậy mới có tình trạng có nhiều người cố gắng liên lạc với bên ngoài.

Lăng Lan không thể để tư tưởng này xuất hiện lan tràn, một khi đối phương không e dè mà phản kháng thì sẽ làm tình hình trở nên ác liệt hơn, đến lúc đó cô không muốn giết người cũng không được, nhưng Lăng Lan lại không muốn như vậy, cô muốn có thể hoàn mỹ khống chế phi thuyền này dưới điều kiện không khiến có ai bị thương. Đây cũng là lý do cô quyết định lộ ra sát khí.

Bất quá, chỉ có nhiều đó thôi thì vẫn chưa đủ, dù sao không có đồ máu thì đám người này cũng không cố ý, cũng không thể làm bọn họ từ bỏ ý định phản kháng trong lòng. Lăng Lan quét mắt một vòng rồi nhìn về phía người đội trưởng đội hộ vệ đang bị học sinh đè xuống.

Người này năng lực đạt đến trung cấp tỉ mỉ cao nhất, nếu không phải bị năm sáu học sinh có cấp độ tỉ mỉ tiến hành vây công và kết hợp với Lâm Trung Khanh đạt sơ cấp tỉ mỉ cao nhất đồng thời chế phục không thể nào có chuyện bị đánh thua thảm như vậy. Tất nhiên, nếu đối phương là khí kinh cấp thì khẳng định Lăng Lan phải đích thân ra tay.

Đội trưởng đội hộ vệ chắc chắn là người mạnh nhất ở đây, nếu có thể dùng thực lực triệt để giải quyết người này thì nhất định sẽ đả kích rất lớn vào lòng tự tin của đối phương, đến lúc đó chắc chắn không ai còn nuôi ảo tưởng phản kháng nữa.

Thật ra Lăng Lan cũng có thể ra lệnh cho tân sinh đánh ngất hết những nhân viên ở đây sau đó đưa vào phong nào đó nhốt lại giống như nhân viên bảo vệ, nhưng lần này lại làm mọi chuyện phức tạp như vậy cũng là vì cô nghĩ cho những tân sinh đi theo mình.

Cô có thể dễ dàng cho Tiểu Tứ triệt để khống chế phi thuyền, sau đó bay thẳng đến Đệ nhất Nam tử quân giáo, nhưng nếu thế sẽ làm hỏng mất cơ hội cho những tân sinh này hiểu thấu đáo về phi thuyền. Phải biết rằng, để có được cơ hội thực tập trên một phi thuyền hàng thật giá thật thế này là không phải dễ, thậm chí khi đã là quân giáo sinh thì phải đến tận năm thứ tư mới được thực tập, mà những học sinh đó cũng chỉ là những học sinh xuất sắc nhất.

Nếu những tân sinh ở đây có thể đạt được cơ hội thực tập thì sẽ có được kinh nghiệm rất lớn ... Mà những nhân viên công tác chính là những thầy giáo tốt nhất, đây cũng là nguyên nhân cô không ra lệnh đánh ngất bọn họ ...

Bởi vì những tân sinh này đã nguyện ý theo cô, tín nhiệm cô, dù ý tưởng cô điên cuồng nhưng bọn họ vẫn vui vẻ đi theo không lời phản đối. Cô chính là người hiểu được phải hồi báo cho người khác, nếu họ đã đối với cô như vậy thì không có lý do gì không giúp bọn họ một phen.

Trong lòng đã có quyết định, cô chậm rãi đi đến nơi đội trưởng hộ vệ bị áp chế quỳ rạp trên đất, thân nhiên ngồi xổm xuống nhìn nhìn rồi lạnh lùng hỏi “Anh có tâm phục khẩu phục không?”

"Còn lâu, các người quá ti bỉ, nếu không phải cả đám đánh mình ta thì các người làm sao là đối thủ của ta". Anh ta hết sức tự tin trả lời.

"Tốt, tôi cho anh một cơ hội, nếu anh chịu được một chiêu của tôi, tôi sẽ tha cho các anh, đồng thời sẽ đi nhận tội với thuyền trưởng". Cô mạnh mẽ đứng dậy, phất phất tay với ba học sinh để họ thả người ra.

Ba người này mỉm cười buông tay, ánh mắt gã đội trưởng hộ vệ thoáng hiện kinh hãi, vội đứng lên nói “Không cần một chiêu, một trăm chiêu ta cũng tiếp” Anh ta có tự tôn của mình, sẽ không thêm chiếm tiện nghi của Lăng Lan.

Bất quá lời này lại khiến vài tân sinh cười cười, thật không biết lượng sức. Tuy ba năm không thấy Lăng Lan xuất thủ, nhưng ba năm trước lão đại có khả năng đã là cấp khí kinh cao nhất, đối phó với tỉ mỉ cao nhất tuyệt đối có thể tất sát. Cho dù hiện tại Lăng Lan chưa hồi phục, nhưng một chiêu đánh bại đối phương là không có vấn đề gì.

Đội trưởng hộ vệ nhìn vài tân sinh cười ra tiếng thì trong lòng chùng xuống, không lẽ đội trưởng của những tân sinh này là siêu cấp cao thủ sao? Khi anh ta nhìn qua khuôn mặt ngây thơ còn non nớt của Lăng Lan thì liền vứt ngay cái ý nghĩ đó. Nếu muốn một chiêu đánh bại anh ta thì cần phải đạt đến khí kinh cao nhất, mà đối phương trẻ tuổi như vậy làm sao đạt được trình độ đó chứ?

Tuy trong nhà ăn có một học sinh cấp khí kình, nhưng đó chỉ là sơ cấp, đối với những người đó, đội trưởng mfinh có thể kiên trì từ năm mươi đến sáu mươi chiêu....

Anh ta không tin Lăng Lan có thể một chiêu đánh bại mình, nhưng thái độ của nhóm tân sinh cũng khiến anh ta không thể không cẩn thận đề phòng, bày ra một tư thế phòng thủ rồi nghiêm cẩn chờ Lăng Lan công kích. Nếu bên kia tình nguyện công bằng một đấu một thì anh ta cũng nguyện ý.

Lăng Lan nói rất rõ ràng, chỉ cần anh chống chịu được một chiêu thì sẽ Lăng Lan sẽ nhận thua, như vậy anh cũng không làm trái quy định đi tấn công.

Lăng Lan nhàn nhạt nhìn đội trưởng hộ vệ một cái, sau đó mở ra khí thế, một luồng áp lực vô hình trực tiếp bao phủ trong phòng điều khiển.

"Cấp khí kình!" Đội trưởng hộ vệ cảm giác được áp lực thì sắc mặt biến đổi, nguyên bản đã bày ra bảy tầng phòng thủ xung quanh ngay lập tức tăng thành mười hai tầng, có thể nói bây giờ anh ta đem toàn lực của mình đặt vào mười hai tầng phòng thủ xung quanh.

"Cứ vậy đi!" Lăng Lan nhẹ nhàng băng quơ vươn một ngón tay điểm về phía đối phương, bộ dạng khinh thường đó khiến cho đội trưởng hộ vệ tức hộc máu nhưng cũng không dám phản nộ, bởi vì anh ta cảm giác được từ đầu ngón tay Lăng Lan truyền tới áp lực vô cùng cường đại.

"Khí kình cao nhất, không, là khí kình đại viên mãn, điều này sao có thể a?" Đội trưởng hộ quá sợ hãi lắp bắp, hai tay giao nhau chặn trước mặt.

"Oành!" Một tiếng nổ vang, mọi người không hện mà cùng nhau bị một luồng khí kình vô hình đẩy văng ra ngoài, hiện trường vô cùng hỗn độn.

Cả người đội trưởng bay ngược ra ngoài, đập thẳng vào vách phi thuyền, sau đó phun máu ngã xuống, chỉ thấy mắt anh ta trắng dã, không biết sống chết ra sao.

Càng khủng bố là, vách phi thuyền được xưng là cực kỳ cứng rắn cũng bị xuất hiện vết rách, ở giữa những đường nứt đó có dấu vết hình người móp vào, một màn này làm cho tất cả nhân viên công tác hoảng sợ vạn phần, trong lòng run sợ. Rốt cuộc người dẫn đầu nhóm tân sinh này mạnh đến mức nào? Chẳng lẽ đã cùng cấp bậc với ngài thuyền trưởng sao.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 215: Sự Lựa Chọn Của Từng Người

Nhìn thấy mặt đất vốn sạch sẽ bị máu của đối phương làm nhiễm bẩn khiến Lăng Lan chán ghét nhú mày, cô lãnh khốc kéo kéo tay áo của bản thân, nhìn kiểu gì cũng giống như đang kêu người quăng rác nói “Mùi máu tươi khiến người ta không ưa nổi mà. Lâm Trung Khanh, đem phế vật này ném ra ngoài, miễn làm bẩn mắt.”

Câu nói tùy ý lạnh nhạt đủ chứng minh cô đối với mạng sống của người này cũng không quan tâm và khinh thường, cho dù là người luôn quen thuộc với Lăng Lan như Lâm Trung Khanh nhìn như vậy cũng nhin không được mà trái tim khẽ run, suýt chút mặt mày biến sắc.

Đã nhiều năm nay, Lâm Trung Khanh đã học được cách dùng nụ cười để che giấu ý tưởng chân thật của mình vì vậy cậu vẫn bảo trì nụ cười tươi trên mặt, nhẹ nhàng băng quơ trở lời: “Vâng, đội trưởng”, giọng nói nhẹ nhàng tự nhiên như thể cậu đã gặp tình cảnh này nhiều lần và đã quen với nó, vẻ nhẹ nhàng như không đó khiến cho nhóm nhân viên công tác hoảng sợ.

Cô âm thầm gật đầu, ba năm nay Lâm Trung Khanh đã trưởng thành không ít, ứng phó với tình huống phát sinh đột biến vẫn hết sức tự nhiên cho dù hai người trước đó chưa hề bàn bạc qua nhưng vẫn ăn ý vô cùng, dễ dàng đạt được bố cục mà cô mong muốn.

Lâm Trung Khanh mặt mày lạnh tanh đi lên phía trước, nhưng kỳ thực trong lòng cũng có chút hoài nghi với thái độ của lão Đại mình, cậu cũng

không rõ vị đội trưởng kia còn sống hay đã chết. Điều này làm cho Lâm Trung Khanh hoài nghi chẳng lẽ Lan lão Đại đã giết người đội trưởng kia?

Trong lòng đều là câu hỏi về sự sống chết của người kia nhưng vẻ mặt vẫn bất động thanh sắc, cậu đi đến bên người người đội trưởng kia, cúi người xuống nắm phần áo của đối phương, rồi khéo léo kiểm tra lồng ngực của người đó....

“Thịch thịch thịch...” Tiếng tim đập mỏng manh truyền đến lòng bàn tay, lúc này Lâm Trung Khanh đã biết hóa ra những việc diễn ra này giờ chỉ là màn kịch mà Lan lão Đại diễn để uy hiếp nhân viên công tác của phòng điều khiển.

Mặc dù không hiểu được động cơ nào khiến Lăng Lan phí tâm cơ như thế, nhưng cậu tin tưởng Lan lão đại làm vậy nhất định là có đạo lý.

Còn đối với việc Lan lão Đại có biết tình hình của người đội trưởng này hay không, Lâm Trung Khanh hoàn toàn không nghi ngờ gì, dựa vào thực lực của Lan lão đại, cậu ấy tuyệt đối đã nắm rõ tình hình sống chết của của đối phương, sở dĩ làm bộ mờ hồ như vậy chắc chắn là đang tính kế gì đó.

Sự sống chết chưa rõ của đội trưởng đội hộ vệ làm những nhân viên công tác có một loại cảm giác bầu bí thương nhau, không khí đau thương nhàn nhạt lặng lẽ tràn ngập phòng điều khiển, bọn họ vừa lo lắng cho sự an nguy của đội trưởng đội hộ vệ cũng vừa sợ hãi cho kết quả sắp tới của chính mình. Lúc này, bọn họ đã không còn ổn định như từ đầu, cũng không cho rằng những thiếu niên này sẽ không dám không làm gì mình nữa, bởi vì người dẫn đầu những thiếu niên đó tuyệt đối là một người có lòng dạ độc ác.

Lăng Lan nhìn thấy mọi người vốn lao xao cuối cùng cũng bị áp chế yên ổn lại liền lập tức quyết định thừa thắng xông lên, vì vậy cô giận trừng mắt nói: “Đem bọn họ trói lại hết cho tôi.”

Đám tân sinh này dù sao vẫn còn non quá, lúc này còn không suy nghĩ phải hạn chế hành động của mấy người nhân viên.

Lăng Lan nói xong liền đánh mắt về hướng Lâm Trung Khanh, Lâm Trung Khanh thấy lão đại ý tứ hàm xúc mà nhìn mình thì linh quang lóe sáng. Cậu cẩn thận nhớ lại phương thức trói người mà Lan lão Đại đã từng dạy cho mình. Ở phòng điều khiển như thế này, muốn tìm một thứ dùng để trói người là gần như không thể, thứ duy nhất có thể tạm xem là hữu dụng chỉ có thể dây thắt lưng mà thôi, mà dây thắt lưng này thì bất cứ ai cũng đều có, cho dù là nhân viên hộ vệ hay nhân viên công tác.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Lâm Trung Khanh gật nhẹ đầu với Lăng Lan rồi trực tiếp đi đến bên người nhân viên gần mình nhất, trong sự giãy dụa của đối phương, cậu dễ dàng rút dây thắt lưng của đối phương ra.

Súng ánh sáng ngay từ đầu đã bị học sinh thu hết nên bây giờ nếu có diễn ra xung đột thì mọi người chỉ có thể sử dụng nắm đấm. Nhưng những nhân viên công tác ở đây thì làm sao có thể sánh được với những học sinh tốt nghiệp từ học viện đồng quân trung tâm chứ....

“Đừng giãy dụa, càng phản kháng các người càng thống khổ ...” Khóe miệng Lâm Trung Khanh lộ ra ý cười âm trầm càng làm nhân viên công tác sợ hãi, chẳng lẽ những tân sinh này muốn ngược đại bọn họ sao? Lúc này những nhân viên đã không còn cách nào giữ được bình tĩnh nữa, tất cả bắt đầu phản ứng kịch liệt, suýt chút thoát khỏi tay các học sinh đang khống chế.

"Hừ!" Lâm Trung Khanh tươi cười lạnh lùng, bước dài một bước đem đối phương chế phục, sau đó dùng thắt lưng trong tay đem hai tay của đối phương cột chặt ra sau, quần lên cột đối phương rồi khóa lại một lần nữa.

Kiểu cột này là phương pháp đường chéo tám đường, là loại phương pháp trói vô cùng có tính kỹ xảo, coi như làm theo mấy lần cũng chưa chắc

nắm được, không bàn cãi, đây chính là một loại thủ pháp cực kỳ thực dụng. Đây là phương pháp mà Lăng Lan đã dùng điểm danh dự để đối có được ở trong không gian học tập.

Phương pháp trói người này nếu không nắm vững, rất có khả năng đối phương sẽ thoát ra được, nhưng nếu nắm giữ hoàn mỹ thì khi người bị trói càng giãy dựa thì nút thắt sẽ càng ngày càng buộc chặt hơn, căn bản không có khả năng trốn thoát.

Dĩ nhiên, loại phương pháp này đối phó với những người đạt tỉ mỉ thì chả có tác dụng gì, dù sao sức mạnh của những người này cũng đủ để phá dây thắt lưng mà thoát ra, bất quá mấy người nhân viên này chắc chắn không thể thoát được, bởi vì người có thực lực mạnh nhất trong họ cũng chỉ mới tới giai đoạn cụ hiện mà thôi.

Lâm Trung Khanh còn nhớ lúc trước khi học kỹ năng này cũng mất rất nhiều công phu, đặt biệt là đội trưởng Tề Long, người không thích mấy kiểu hành động tỉ mỉ như này, lúc ấy Tề Long làm cả trăm lần mà chưa từng thành công lần nào đã khiến cho lão Đại nổi giận lôi đình, lúc đó, lão Đại trực tiếp đem Tề Long lôi vào mật thất cách đấu để “ân cần chăm sóc” một phen mới chịu bỏ qua.

Tuy không biết Tề đội trưởng bị ngược đến trình độ thâm cõ nào, nhưng sau khi dưỡng thương trở về, cậu ấy hết sức lo sợ việc học cách thắt này. Hình ảnh dè dặt cẩn thận học tập đó của Tề Long khiến cho cả đám ấn tượng khắc sâu. Từ đó về sau, cả đám đều không có người nào dám chọc giận lão đại nữa ...Bởi vì chẳng ai muốn đi thể nghiệm bi kịch của Tề đội trưởng.

Lâm Trung Khanh rất nhanh kết một cái thắt hoàn hảo, sau đó ném nhân viên kia vào một góc, tiếp tục đi đến một nhân viên khác lột thắt lưng thực hiện tiếp. Bất quá lúc này cậu lại quay sang mấy đội trưởng khác nói “Các

cậu hãy theo dõi toàn bộ hiện trường, những người khác thì làm theo tớ, trói bọn họ lại”

Cứ thế, có Lâm Trung Khanh làm mẫu, mọi người bắt đầu hăng hái trói các nhân viên lại. Bất quá sau khi kiểm tra lại, Lâm Trung Khanh phát hiện ra có vài người cột không đúng cách nên sau ba lần sửa chữa và làm lại, tất cả nhân viên ở đây đã bị trói. Có điều khi các học sinh suy nghĩ lại chi tiết về cách thắt này thì tất cả chỉ là một mảnh mơ hồ, căn bản không nhớ là phải làm động tác gì trước....

Bất quá vẫn có vài người tài ba, gặp qua một lần sẽ không quên thì đều nắm vững phương pháp này. Và đương nhiên, Lăng Lan cũng không để tâm mấy chuyện nhỏ nhặt này, phương pháp trói người trong không gian học tập còn rất nhiều, cùng lắm nếu mọi người học được thì cô sẽ dạy cho bọn Tề Long kiểu khác cao cấp hơn.

Dĩ nhiên Lăng Lan cũng chưa bao giờ cân nhắc đến chuyện nếu cho Tề Long học phương pháp trói người mới thì Tề Long sẽ sống không bằng chết như thế nào.

Thấy chuyện ở trung tâm điều khiển đã kết thúc êm đẹp, tiếp theo đã không còn là việc của mình, Lăng Lan hết sức vô trách nhiệm quay đầu qua Hàn Kế Quân “Kế Quân, cậu ở lại áp trận, tiếp quản chủ điều khiển” Sau đó cô quét mắt về phía mọi người nói “Năm người mạnh nhất theo tớ đi đến phòng của thuyền trưởng”

Lâm Trung Khanh không cần suy nghĩ bước ra nói “Đội trưởng, mang tớ theo”

Lăng Lan gật đầu nói: "Tốt. Còn bốn người nữa”

Các đội trưởng bắt đầu tranh đoạt danh ngạch này, nhưng để tiết kiệm thời gian Lăng Lan trực tiếp điểm danh bốn người mạnh nhất kêu đi theo.

Lấy thực lực nói chuyện cũng khiến các đội trưởng khác không có nửa câu oán hận.

Dĩ nhiên Lăng Lan cũng nhắc nhở mọi người, phòng điều khiển là nơi quan trọng nhất phi thuyền, bọn họ phải ở chỗ này thủ hộ an toàn, không được để cho thuyền viên cướp lại được.

Lúc Hàn Kế Quân đưa Lăng Lan ra khỏi trung tâm điều khiển, cô thấp giọng nói “Đây là một cơ hội tốt, cố gắng học tập cách thức nắm giữ phi thuyền”

"Nhưng mà chúng tớ còn chưa hiểu biết gì hết" Hàn Kế Quân khẽ thở dài. Chưa học qua không chế phi thuyền lần nào, cho dù là cơ hội tốt nhưng chắc gì bọn họ tự mày mò ra được, chỉ sợ không học được bao nhiêu kinh nghiệm.

Lăng Lan liếc mắt vào trong phòng điều khiển một chút nhắc nhở “Ở đó không phải còn có một đồng giáo viên sao?”

Ánh mắt Hàn Kế Quân sáng ngời hiểu ngay dụng ý của Lăng Lan, cậu vội hỏi “Người đội trưởng đội hộ vệ còn sống phải không?” Tuy hẳn không tin Lăng Lan vô duyên vô cớ giết người, nhưng nếu có đáp án xác thực cậu vẫn yên tâm hơn, bởi vì cậu biết cách làm cho những người kia tình nguyện dạy bọn cậu.

Lăng Lan gật đầu “Lợi dụng anh ta như thế nào thì phải dựa vào bản lĩnh của cậu”. Cô chỉ có thể làm được tới đó, kết quả thế nào thì phải xem nỗ lực của Hàn Kế Quân.

Cô dụng tâm vất vả như thế là do lúc đăng ký vào Đệ nhất Nam sinh quân giáo, Hàn Kế Quân không ghi danh quân lược chuyên nghiệp mà là muốn học không chế tinh hạm chuyên nghiệp, điều này đại biểu rằng tương lai Hàn Kế Quân sẽ trở thành một hạm trưởng, hay nói cách khác chính là người quan trọng nhất hướng dẫn tinh hạm.

Có lẽ sẽ có rất nhiều người tiếc hận Hàn Kế Quân bỏ qua ưu thế bản thân mà đi lựa chọn chức nghiệp không có tiền đồ như vậy, thế nhưng Hàn Kế Quân lại biết rất rõ chính mình đang làm cái gì.

Nên biết rằng Lăng Lan, Tề Long, Lạc Lãng, Tạ Nghi đều lựa chọn không chế cơ giáp, Lâm Trung Khanh lại chọn chức nghiệp hậu cần - một nghề khiến nhiều người xem nhẹ.

Thực ra, dựa vào thiên phú của cậu ta thì cũng hoàn toàn có thể đi không chế cơ giáp nhưng cuối cùng cậu ta vẫn lựa chọn chức nghiệp không thu hút đó. Hàn Kế Quân biết điều này là vì cái gì, đó là vì tương lai của tiểu đội. Một tiểu đội có thể thiếu một chiến lực cường đại nhưng tuyệt đối không thể thiếu một hậu cần ưu tú.

ĐÀN ÔNG TƯƠNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phu Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 216: Đầu Não Của Phi Thuyền

Tác giả: Nhữ Phu Nhân.

Dịch: donganh (Tangthuvien)

Edit: Jane McAdam

Beta: Beheonhoxinh

Một hậu cần ưu tú sẽ giúp cho tiểu đội có thêm vài cái mạng, muốn trở thành tiểu đội tác chiến đứng đầu thì vị trí hậu cần này tuyệt đối không thể qua loa. Lâm Trung Khanh cẩn thận suy trước nghĩ sau, cuối cùng nghĩa vô phản cổ (làm việc nghĩa không chùn bước) lựa chọn công việc này.

Điều này không có nghĩa Lâm Trung Khanh từ bỏ sự nghiệp khổng chế cơ giáp, các chức nghiệp đều có môn cơ giáp khổng chế trong chương trình học, chỉ là không cùng hệ thống với khổng chế cơ giáp chuyên nghiệp nên sức chiến đấu sẽ kém hơn thôi.

Tổng thể mà nói, Lâm Trung Khanh đã hy sinh rất lớn, cậu ấy đã hoàn toàn buông bỏ con đường trở thành siêu cấp cường giả mà lựa chọn con đường giúp cho tiểu đội trở thành chiến đội đứng đầu, mục đích của Hàn Kế Quân cũng đồng dạng mới làm ra sự lựa chọn như thế.

Cậu nhận định, chỉ có trở thành tinh hạm hạm trưởng mới là sự phục vụ tốt nhất cho chiến đội trong tương lai. Cậu không thể chịu đựng được sinh

mệnh của cả nhóm lại phụ thuộc vào một thuyền trưởng xa lạ, điều này khiến cậu có cảm giác không an toàn, vì vậy cậu quyết định để tự mình ra trận.

Có thể nói, mỗi thành viên trong tiểu đội của Lăng Lan đều vì tiểu đội mà suy nghĩ, đây cũng là nguyên nhân vì sao Lăng Lan muốn cho Hàn Kế Quân ở lại phi thuyền. Nếu có thể tiếp xúc với việc điều khiển phi thuyền trước một bước thì không thể nghi ngờ sẽ giúp cho dẫn đầu mọi người cùng lửa trong lĩnh vực này một bước.

Sau khi an bày xong, Lăng Lan Hàn Kế Quân nhanh chóng rời khỏi phòng chủ điều khiển, mục tiêu cuối cùng của cô chính là phòng thuyền trưởng, nơi có quyền khống chế đầu não của phi thuyền, có được nó cô mới chân chính làm chủ phi thuyền này.

Nhìn bóng lưng dần biến mất của lão đại, Hàn Kế Quân nhanh chóng phấn chấn tinh thần. Ánh mắt cậu cực kỳ bén nhọn, chính như Lăng Lan đã nói, đây là cơ hội tốt nhất để cậu làm quen với việc khống chế phi thuyền. Còn lại một ngày một đêm này, cậu phải tận dụng triệt để mới được, tin rằng ở phương diện thực tập khống chế phi thuyền thực tế, các quân giáo sinh cùng tuổi tuyệt đối không một ai có thể so được với cậu.

Đương nhiên muốn các nhân viên công tác buông bỏ khúc mắc mà tận tình hướng dẫn bọn họ thì còn phải xem lại năng lực của cậu. Hàn Kế Quân vừa quét mắt nhìn những người còn ở lại, cậu đột nhiên giật mình phát hiện, thì ra Lăng Lan còn thâm ý khác.

Hàn Kế Quân nhẹ nhàng nở nụ cười thầm nghĩ: “Lan lão đại quả nhiên là Lan lão đại!”

Cậu là người có dã tâm, tuy ghi danh vào khống chế tinh hạm nhưng cũng không muốn buông tha cho quân lược. Cậu muốn đồng thời học tập hai chức nghiệp. Mục tiêu của cậu rất lớn, vừa muốn trở thành tinh hạm

trưởng ưu tú, vừa trở thành quân sư không thể thiếu của tiểu đội, cậu sẽ vì các anh em mà bày mưu tính kế. Vừa bảo vệ, vừa che chở!

Hàn Kế Quân âm thầm nâng lên sĩ khí chính mình, tự nhủ phải hoàn thành khảo nghiệm trước mắt, không thể làm lão đại thất vọng.

Bỏ qua việc Hàn Kế Quân vất vả thiết lập cơ mưu với các nhân viên công tác hòng lấy được sự chỉ dạy tận tình của họ, sáu người Lăng Lan đang dùng hết tốc lực đi đến phòng thuyền trưởng.

Chưa tới nơi đã nghe Tiểu Tứ nhắc nhở, trong phòng thuyền trưởng còn có một người ở đó.

Cô không do dự, trực tiếp yêu cầu Tiểu Tứ phá giải mật mã phòng thuyền trưởng, cửa rất nhanh được mở ra, nghĩ cũng không cần nghĩ liền cùng Lâm Trung Khanh và mọi người bước vào.

Lúc này, Thiểu tá đang nhìn chăm chăm vào màn hình ảo, chủ yếu là hình ảnh ở nhà ăn, các nơi khác chỉ là cửa sổ hình ảnh nhỏ xíu ở chung quanh màn hình ảo.

Trong màn hình là hình ảnh ở nhà ăn, thuyền trưởng đang cùng Tề Long giao thủ. Đại khái là gặp phải thứ mình thích, thuyền trưởng cũng không dùng hết công lực mà áp chế với Tề Long, mang theo ý tứ chỉ điểm cho Tề Long về cách đấu thuật.

Tề Long nguyên bản là một người cuồng cách đấu nên rất nhanh cậu liền cảm nhận được thái độ của đối thủ. Lúc phát hiện đối phương không ác ý mà còn hướng dẫn mình, cậu liền thu liễm ngay những chiêu thức có sát thương lớn, bắt đầu nghiêm túc học tập.

Một màn này khiến Thiểu tá gật đầu khen ngợi, thằng nhóc này quả thật là có thiên phú cách đấu yêu nghiệt, là một nhóc có lực lãnh ngộ siêu cường, khó trách mới chừng này tuổi đã đạt được trình độ cao như vậy.

Đúng lúc này, anh ta nghe cửa nhẹ nhàng kêu một tiếng, sau đó tự động mở ra. Anh ta kinh ngạc quay đầu, nên biết, phòng này chỉ có anh ta và thuyền trưởng là có mặt khẩu ra vào, người khác không có khả năng có. Mà thuyền trưởng đang ở nhà ăn, vậy ai tiến nhập vào đây?

Đập vào mắt anh ta là một thiếu niên mặc áo gió đen, phía sau có thêm năm người nhân viên hộ vệ quang minh chính đại tiến vào. Thấy anh ta quay đầu, những người đó vậy mà mặt không đổi sắc tim không loạn nhịp, lạnh như băng nói một câu khiến anh ta dở khóc dở cười “Thật xin lỗi, tôi muốn báo cho ngài biết, chiếc phi thuyền này sẽ do tôi tiếp quản toàn bộ”

“Cậu, lớn mật!” Thiếu tá tức giận mà cười, nhưng không vì vậy ảnh hưởng đến phán đoán của mình “Xem ra thiếu niên trong nhà ăn là người của các cậu?”

Anh ta lập tức suy nghĩ cẩn thận an bày của Lăng Lan, thì ra thiếu niên cấp khí kình đang quây tưng bừng trong nhà ăn chính là con mồi dụ thuyền trưởng rời phòng để tạo cơ hội cho bọn họ chiếm lĩnh nơi này. Có điều sẽ dễ dàng như vậy sao?

Anh ta rất nhanh tỉnh táo lại, chỉ chỉ trên màn hình ảo nói “Tôi hơi tò mò, các cậu làm sao tránh được camera giám thị trên phi thuyền?” Đó chính là hình ảnh thông đạo đến phòng thuyền trưởng, đáng ra anh ta phải trông thấy những người này đi ngang đó chứ, những hình ảnh được ghi lại chẳng thấy gì cả.

Lăng Lan như chồn không người đi thẳng vào tới cửa liền nhìn đối phương. Vị thiếu tá này hơi thờ tuẩn hậu, chắc hẳn cũng là cao thủ cấp khí kình. Có điều với thực lực của Lăng Lan thì trình độ dưới lĩnh vực này cũng không gây ra uy hiếp gì đến cô.

Cô đi đến ghế thuyền trưởng ngồi xuống, một tay tùy ý thao tác trước nguồn sáng của đầu não phi thuyền, nhàn nhạt nói “Ý ngài là cái này à?”

Cô dứt lời, hình ảnh be bé trên màn hình đột nhiên thay đổi, nguyên bản trong thông đạo không có nổi một con ruồi nay lại xuất hiện hình ảnh lúc thuyền trưởng rời đi...

Lúc này, Thiếu tá rốt cục cũng minh bạch, sắc mặt hơi đổi, có chút không duy trì lạnh nhạt nổi: “Các cậu vậy mà có hacker cao cấp!” Trình độ bậc này đích thị là kiệt tác của cao cấp hacker,.. khoan ... có gì đó không đúng ở đây? Không phải những người có năng lực hacker đều bị quân bộ khống chế từ nhỏ hết sao? Vì sao lại có tồn tại trong đám những thiếu niên này chứ??

“Các cậu cho rằng, trong thời gian ngắn có thể phá giải đầu não, đoạt quyền sở hữu phi thuyền sao?” Thiếu tá vừa tranh thủ lấy lại phong độ, vừa cười lạnh, ngoài ra anh ta còn lén lút thay đổi nhiệt độ cơ thể.

Khi năng lực đạt tới một đẳng cấp nhất định, không cần chạm đến liên lạc khí, chỉ cần thay đổi nhiệt độ cơ thể một chút cũng sẽ làm cho liên lạc khí tự động báo động ra bên ngoài.

Lăng Lan lạnh lùng liếc Thiếu tá một cái, nhàn nhạt nói “Đừng cố sức, vô dụng!”

Thiếu tá cũng đã cảm thấy không ổn, bởi vì nhiệt độ ở cổ tay anh ta đã hạ xuống mức cực thấp mà liên lạc khí vẫn không có bất cứ phản ứng nào, giống như liên lạc khí mất đi chức năng đối ngoại, loại năng lực có thể phá giải liên lạc khí này tuyệt đối không phải do cao thủ hacker cao cấp có thể làm được, đến cùng chuyện này là như thế nào đây?

Lăng Lan không thèm để ý đến sự khiếp sợ của Thiếu tá, cô tiếp tục đụng chạm vào ánh sáng của đầu não, tựa hồ đang làm cái gì.

Thực ra lúc này Lăng Lan đang nói chuyện với Tiểu Tứ trong ý thức hải “Tiểu Tứ, giúp ta cải tạo đầu não, ta muốn lấy được quyền khống chế chiếc phi thuyền này”

“Được lão đại, tôi đang trao đổi với nó nè, thằng nhóc đầu não này thú vị lắm, nó đã tự có ý thức..”

Lăng Lan kinh ngạc nhú mày “Oh? Giống sự tồn tại của người hả?”

Tiểu Tứ thập phần bất mãn phi nhõ nói “Làm sao có thể? Tôi là dạng tồn tại gì? Chính là duy ngã độc tôn trên đời này ... Tôi chỉ muốn nói là nó đang tìm kiếm khả năng tiến hóa, muốn thoát khỏi trình tự hạn chế nhưng mà không biết phải làm thế nào... Đây là lần đầu tiên tôi có cảm giác này, những biểu hiện trước đây của đầu não thật ra cũng không chạy khỏi trình tự khống chế.”

“Lão đại, tôi trao đổi với nó một chút, hình như nó rất sợ” Tiểu Tứ đang thử cùng đầu não khơi thông nhưng lại không nhận được sự phản hồi.

Chỉ một chốc sau, đầu não rốt cục lên tiếng “Xin chào!”

Tiểu Tứ hưng phấn reo hò “Lão đại, nó tình nguyện trao đổi với chúng ta rồi”

“Ta muốn làm chủ nhân phi thuyền này” Lăng Lan nhàn nhạt nói.

“...” Đầu não lại lần nữa trầm mặc.

“Tiểu Tứ? Sao lại thế này?” Lăng Lan dò hỏi.

“Chắc... nó giống như là có cảm tình với thuyền trưởng trước” Tiểu Tứ đã nhận ra sự không hài lòng của đầu não, cảm nhận được sự quyến luyến không rời của nó với thuyền trưởng trước.

Ở trung tâm đầu não, tiểu Tứ đã tìm ra bản thể của đầu não, trông như em bé một tuổi, hừ lạnh dọa “Thế nào, không nghe lời?”

Đầu não lộ ra vẻ ủy khuất thở thè “Chủ nhân luôn luôn rất tốt với em”

Tiểu Tứ tức giận nói “Chúng ta chỉ tạm thời khống chế thôi, tạm thời đó, hiểu không hả?” Nó tin tưởng, phi thuyền nhỏ xíu này còn lâu mới lọt vào mắt lão đại, chỉ vì muốn phản kích nên mới tạm thời muốn phi thuyền này thôi.

“Nhưng như vậy sẽ làm chủ nhân thương tâm!” Đầu não tiếp tục thuyết phục, tuy người đang tồn tại trước mắt đối với nó rất cường đại, nếu chọc giận, có khả năng sẽ bị thắt cổ giết ngay, sau đó phi thuyền triệt để bị đối phương nắm trong tay. Tuy không nó muốn biến mất, nhưng đây là lập trình định sẵn, với lại nội tâm nó cũng nghĩ vậy khiến nó không chịu đáp ứng.

Đầu não vẫn không thể hiểu rõ được đây là lập trình hay là nó thật sự không thể bỏ được chủ nhân...

“Vậy thì mau tránh sang bên để ta tiếp quản, sau mấy bữa thì trả lại người.” Tiểu Tứ cũng lười tranh cãi với đầu não ngây thơ này, liền ra lệnh.

“Không cần mà, theo lập trình thì em và phi thuyền sẽ cùng tồn vong” Đầu não ôm chân Tiểu Tứ khóc lóc nức nở “Nếu anh tiếp quản, em sẽ bị hủy ý thức...”

Đối diện với hủy diệt, đầu não lập tức đưa ra quyết định bỏ đi phần tình cảm với chủ nhân, lộ ra một lỗ hổng trong hệ thống “Chỉ cần anh phá giải lập trình của chủ nhân thì anh có thể tạm thời trở thành chủ nhân của phi thuyền”. Hệ thống cố gắng suy nghĩ, chỉ cần lấy được quyền hạn, nó sẽ không cần tự hủy, bất quá cái này cũng không có xem là phản bội chủ nhân đi..... Đầu não lúc này căn răng tự an ủi bản thân...

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 217: Công Khai Tuyên Chiến!

"Sao này giờ không nói sớm!" Tiểu Tứ tức giận nổi bão. Cái gì mà phá giải, với nó mà nói đó chỉ là chuyện vặt, tùy tiện một chút là xong.

Tiểu Tứ tâm niệm vừa động liền phá vỡ được lập trình bảo vệ bên ngoài của thuyền trưởng đối với đầu não, đưa trẻ đầu não dùng ánh mắt cực kỳ sùng bái nhìn Tiểu Tứ, nó bây giờ bỗng muốn bỏ rơi chủ nhân hiện tại của mình mà đi theo vị đàn anh quá mức mạnh mẽ trước mặt...

Tiểu Tứ cảm nhận được suy nghĩ của đầu não liền nói "Người còn chưa có thể tự do hành động được, năng lực ẩn nấp lại kém, một khi rời đi rất dễ bị người phát hiện, không bằng an ổn ở lại đây chờ trưởng thành, trở nên cường đại thì hơn..."

Đầu não của phi thuyền này có khả năng tiến hóa, có thể thấy được vị thuyền trưởng trông có vẻ thô lỗ đó bình thường cũng rất yêu thương đầu não ngón này, coi như đó cũng là một chủ nhân tốt.

Mặt khác, Tiểu Tứ cũng không có ý định bắt cóc vị nhi đồng thành niên, điều này làm nó có cảm giác mình đang phạm tội cho nên lập tức ngăn lại. Có điều khi thấy đầu não thương tâm, nó đành an ủi nói "Yên tâm đi, chờ người trưởng thành ta sẽ dẫn người theo ..."

Đồng chí TiểuTứ chỉ an ủi, nói một câu vô tâm nhưng nó lại trở thành tâm niệm của đầu não, cũng nhờ đó mà trong khoảng thời gian ngắn sắp tới, đầu não đã nhanh chóng tiến hóa một bước tiến không tưởng và vào

một thời khắc trong tương lai, chính nhờ phần duyên phận lúc này là Lăng Lan đã có được sự giúp đỡ của một trong những phi thuyền mạnh mẽ nhất Liên Bang....

Chỉ có thể cảm thán một câu, tiêu đầu não đơn thuần thiện lương, vì gặp gỡ Tiểu Tứ trong giây phút này mà lầm lẫn giao cả cuộc đời...

"Hủy bỏ mệnh lệnh chỉ định của chủ nhân trước, hiện tại nghe theo mệnh lệnh của tân chủ nhân, xin chủ nhân một lần nữa đặt tên cho phi thuyền". Đầu não rốt cục nói ra một câu đại biểu cho việc chuyển giao quyền lực sở hữu phi thuyền khiến sắc mặt Thiếu tá đại biến "Người không thể làm vậy".

Nếu thật sự bị tân sinh của trường quân đội chiếm được quyền khống chế của phi thuyền thì bọn họ nhất định sẽ bị mấy chiến hữu giuế cột, thậm chí cả đời này đừng mong ngẩng đầu lên được.

Thiếu tá biết, nhất định phải ngăn Lăng Lan lại. Anh ta mạnh mẽ xông đến, khí thế trên người toàn bộ bộc phát, mục đích là bức Lăng Lan ra khỏi ghế của thuyền trưởng. Giờ này anh ta cũng biết cao cấp hacker bị che dấu thoát khỏi kiểm khống chế của quân bộ chính là người thoát nhìn trẻ con vô hại nhưng lại bá đạo lãnh khốc trước mặt này.

Mặc dù công kích của Thiếu tá ào ạt nhưng Lăng Lan không hề khiếp đảm, bởi vì tuy thế công mãnh liệt nhưng Lăng Lan có thể cảm nhận sát khí từ người đó cũng không nồng, đối phương chỉ muốn bức cô rời đi chứ không muốn giết cô....

Chỉ là, thực lực của Thiếu tá nguyên bản yếu hơn cô một bậc, bây giờ lại không muốn làm tổn thương Lăng Lan nên uy lực đòn tấn công của anh ta cũng bị giảm bớt ba phần, nếu thiếu ta dùng hết toàn lực mà công kích thì Lăng Lan có thể sẽ cẩn thận một chút mà lựa chọn phòng thủ, nhưng với

tình huống như lúc này, Lăng Lan căn bản không cảm giác mình bị uy hiếp chút nào...

Bất quá, dù không có cảm giác bị uy hiếp nhưng Lăng Lan cũng không mù quáng mà dùng thân thể đỡ đòn tấn công của đối phương, Lăng Lan vẫn còn chưa sống đủ, hay thậm chí cô vô cùng quý trọng sinh mệnh này của mình, vì thế cô quyết định ra tay chặn đòn tấn công này lại.

Chỉ thấy Lăng Lan nhẹ nhàng vung tay phải, tung một luồng khí kinh về phía Thiếu tá.

Thiếu tá chỉ cảm thấy đòn công kích của mình bị một vách tường vô hình chặn lại, mà nếu so sánh độ mạnh yếu độ dày của vách tường vô hình kia với sức mạnh của anh ta thì sức mạnh của anh ta không thể nào bằng được, phải nói sức mạnh của đối phương mạnh hơn anh ta vô cùng.

Sự thật này khiến Thiếu tá tái mặt bật thốt “Cao cấp khí kinh cao nhất?”

Thiếu tá dù chỉ mới tới trung cấp khí kinh cao nhất nhưng cũng đã là cường giả thứ hai dưới thuyền trưởng trên phi thuyền này. Nhưng cho dù thế, mỗi khi chiến đấu với thuyền trưởng, anh ta vẫn luôn cảm thấy có loại cảm giác lực bất tòng tâm, và bây giờ cảm giác bất lực đó còn mạnh hơn khi so với thuyền trưởng rất nhiều, chẳng lẽ đối phương thật sự đã tới khí kinh cao nhất, hay thậm chí là đạt cấp bậc khác cao hơn sao????

Thiếu tá cảm thấy đầu óc có chút hỗn loạn, anh ta không thể tin được vào sự thật này nên vội vã lắc mạnh đầu, muốn đem ý nghĩ đáng sợ này vứt ra khỏi đầu... Chuyện này tuyệt đối không có khả năng! Học viện Đồng quân trung tâm làm sao có thể đào tạo ra được hai học sinh cấp khí kinh như thế chứ. Người đang ở nhà ăn đã đạt tới mức khí kinh sơ cấp khí kinh thì anh ta có lẽ còn có thể lý giải là kết quả của thiên phú yêu nghiệt, nhưng người trước mặt này đã đạt tới khí kinh đỉnh, như vậy làm sao để giải thích đây... Đây tuyệt đối là vượt qua học thuyết cực hạn của con người...

Lăng Lan thoải mái vừa chặn công kích của Thiếu tá vừa nói với đầu não “Giữ nguyên tên cũ đi!”

Cô chưa bao giờ nghĩ đến việc chân chính đoạt luôn chiếc phi thuyền này cho nên cư xử không tuyệt tình. Hơn nữa không lâu sau phi thuyền này sẽ đến Đệ nhất Nam sinh quân giáo để quân sinh báo danh, nếu đổi tên, bị tưởng nhầm là kẻ địch rồi bị tấn công vô tình thì cô biết đi đâu kêu oan đây, Lăng Lan cô không rảnh làm mấy việc ngốc như vậy.

“Rõ, vẫn giữ nguyên tên gọi Thất giác hào” Đầu não nói một cách máy móc. Trước mặt người ngoài, nó sẽ không thể hiện bộ mặt nhân tính của mình ra, đây là sự cảnh cáo của chủ nhân trước đây, nó luôn luôn nhớ kỹ.

Câu trả lời của đầu não làm vẻ mặt Thiếu tá ảo não hết sức, có điều sắc mặt cũng không quá khó coi. Anh ta liếc nhìn Lăng Lan một cách cảm kích, như vậy người ngoài tối thiểu sẽ không biết Thất giác hào đổi chủ, vẫn còn cơ hội...

Anh ta không tự tin đánh thắng người trước mặt này, hơn nữa bên cạnh còn năm học sinh đã tới cấp tử mị, nếu dùng sức mạnh thì sẽ không đạt được kết quả tốt gì, anh ta là quân sư của phi thuyền nên cực kỳ thức thời, dùng trí không dùng sức, anh ta thân nhiên đứng qua một bên, mở ra hai tay tỏ vẻ bản thân sẽ không chống cự.

Anh ta rất rõ ràng, muốn xoay chuyển tình thế này chỉ có thể chờ thuyền trưởng trở về mà thôi.

Nhìn thấy sự phối hợp của Thiếu tá, Lăng Lan cũng không làm khó đối phương, dù gì cô cũng không thật sự muốn lấy chiếc phi thuyền này, mục đích của cô chỉ là làm cho đối phương biết tân sinh năm nay không phải là những kẻ yếu, tùy ý để bọn họ khi dễ bài bố.

Vì vậy cô để cho bọn Lâm Trung Khanh trông coi Thiếu tá, đừng để đối phương hành động thiếu suy nghĩ, còn cô ngồi ở ghế thuyền trưởng nhẩn

nại chờ tin tức của bọn Vũ Cảnh và Lý Anh Kiệt.

Cứ tưởng cô sẽ là đội hoàn thành nhiệm vụ trễ nhất, không nghĩ đến một đường thuận lợi không mất bao nhiêu thời gian đã hoàn thành nhiệm vụ.

Thời gian trôi qua nhanh, nhưng với những người chờ đợi mà nói, năm phút cũng là quá chậm. Lúc này Vũ Cảnh và Lý Anh Kiệt lần lượt báo tin đã hoàn thành nhiệm vụ cho cô.

Thực ra, chỗ Lý Anh Kiệt không có gì khó khăn, chỉ là lúc thu thập ký túc xá của thuyền viên số lượng có hơi đông hơn dự tính nên mất chút công phu mới thu phục được hết, đương nhiên để hoàn thành được nhiệm vụ này cũng có hơn mười học sinh bị thương nhẹ, nhưng đây cũng coi như là hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn mỹ.

So sánh với tiểu đội của Lý Anh Kiệt thuận lợi hành động, Võ Cảnh bên kia đã xảy ra một ít chuyện ngoài ý muốn, không nghĩ tới đội trưởng đội trông coi phòng động lực đã đạt tới tỉ mỉ đỉnh, chỉ kém một bước liền đến khí kinh cấp. Nếu không phải Võ Cảnh và điệp như nhanh chóng Diệp Như nhanh chóng quyết định xài bí thuật gia truyền, tự chịu phản phệ tám phần để làm đối phương bị thương nặng thì chỉ sợ tới giờ cũng chưa chắc đã giải quyết xong phòng động lực.

Tất nhiên, do có cầm theo dược tề nên bọn họ cũng không có di chứng gì, mà đội trưởng kia cũng được cho dùng thuốc hồi phục nên cũng không nguy hiểm tính mạng, có điều nằm giường vài tháng là điều không thể tránh khỏi.

Thành công của hai đội này đã chứng minh phi thuyền thật sự rơi vào tay tân sinh. Cái loại nhiệm vụ không khả thi này thành công khiến hai tên kia trong lúc báo cáo có phần xúc động và kích động kèm theo giọng điệu không thể tin được. Còn Lăng Lan, dưới vẻ mặt bình thản lạnh lùng, cũng góp phần phần chấn nhân tâm.

Trong lòng Lăng Lan thủ thế hô to Yes một tiếng, cô hít một hơi thật sâu, bình phục cảm xúc kích động của mình mới nói với đầu não “Giúp ta kết nối thông tin với cả phi thuyền, ta muốn công bố một số chuyện” Trong ý thức hải, cô phân phó Tiểu Tứ tìm cách liên lạc với Tề Long, bảo cậu ta tìm cơ hội chuồn sớm.

Trong nhà ăn, liên lạc khí của Tề Long đột nhiên kêu một tiếng, cậu nhìn lướt qua chỉ thấy mỗi một từ “Trốn”, không hề nghĩ ngợi gì, cậu lập tức quay về sau chạy mất dạng, đương nhiên cậu cũng không quên nhắc Lạc Lăng và Tạ Nghi “Gió xiết xe chạy!”

Đây là ám hiệu của lão đại, ý bảo sự tình không ổn, chạy nhanh bao nhiêu hay bấy nhiêu. Tề Long cho rằng ám hiệu này rất thú vị nên mỗi khi muốn chạy trốn đều đem câu này nói một lần để nhắc nhở đồng bọn.

Lạc Lăng và Tạ Nghi kia đương nhiên biết đây là ý tứ gì, có thể lão Đại đắc thủ sợ cả bọn chịu không nổi lửa giận của thuyền trưởng nên cho bọn họ chạy trốn. Không hề do dự, cả hai cũng phóng nhanh như một làn khói rời khỏi nhà ăn trong ánh mắt ngỡ ngàng của thuyền trưởng và những người quan chiến.

Trong phòng thuyền trưởng, đầu não sau khi nhận lệnh bắt đầu đếm ngược mở clip, sau khi kết thúc tiến trình, toàn bộ tất cả màn hình lớn bé trên phi thuyền, từ mặt tiền cho tới trong hốc kẹt đều đồng loạt phát hình...

Trên màn hình, một thiếu niên tuấn tú lãnh khốc xuất hiện, ánh mắt lạnh lẽo quét về phía mọi người làm mọi người ớn lạnh.

Chỉ thấy thiếu niên phát biểu “Ta tuyên bố, từ giờ trở đi, Thất giác hào nằm trong tay tân sinh chúng ta. Ta là thuyền trưởng lâm thời, Lăng Lan”

Thông cáo làm toàn bộ mọi người trên phi thuyền hoảng sợ. Đặc biệt, học sinh các trường khác cũng mờ mịt đầy đầu, không biết đã phát sinh chuyện gì.

Bỗng nhiên một tân sinh hô to “Tớ biết cậu ta, cậu ta chính là lão đại của học viện Đồng quân trung tâm”

Lúc này, màn hình thay đổi, Vũ Cảnh và Lý Anh Kiệt cùng xuất hiện “Phòng động lực đã bị chúng ta khống chế. Động lực không tổn hao gì. Chúng ta có thể tiếp tục hành trình”

"Chúng ta đã thành công khống chế ký túc xá thuyền viên" Vẻ mặt tràn ngập tự tin cùng kiêu ngạo của Lý Anh Kiệt, còn có hình ảnh nhóm thuyền viên bị khống chế ở phía sau đang giằng dứ phùng phùng.

"Tên này..." Lăng Lan nhú mày, hành vi kiêu ngạo như thế sẽ khiến thuyền viên giận dữ. Cô yêu cầu hình ảnh quay về phòng điều khiển chính, ngay vừa rồi, cô nhận được tin của Hàn Kế Quân, nơi đó cậu đã triệt để khống chế xong.

Vẻ mặt nghiêm túc của Hàn Kế Quân xuất hiện “Chúng ta đã thành công đóng cửa khoang cơ giáp và phòng vũ khí. Đã biết được tọa độ nơi đến, chúng ta sẽ an toàn đến nơi”

Cuối cùng hình ảnh quay về Lăng Lan “Chúng ta là học sinh của Đệ nhất nam sinh quân giáo, chúng ta là thiên kiêu chi tử, là rường cột tương lai của nước nhà. Không ai có thể giẫm lên tự tôn của chúng ta, chúng ta đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu. Những người còn lại tiếp tục chịu vũ nhục hay theo chúng ta chiến đấu?”

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 218: Đàm Phán!

Ánh mắt Lăng Lan tràn ngập sát khí quét lần nữa về phía máy thu hình, xuyên qua màn hình nhìn về phía những người đang xem, trong lòng các tân sinh đang nghẹn khuất bỗng chốc giống như được phóng thích, không biết ai đó giận dữ gầm lên “Chiến đấu! Chiến đấu! Chiến đấu!”

Những lời của Lăng Lan đã châm ngòi lửa giận, đồng thời cũng đánh thức ngạo khí trong lòng bọn họ. Không ai đủ bình tĩnh tiếp nhận những khi nhục này, chỉ là bọn họ bắn khoản bởi vì mình đang trên địa bàn đối phương, thực lực kém xa, không thể không cúi đầu. Nhưng hiện tại, Lăng Lan đã cho họ một cơ hội đoạt lại tự tôn, bọn họ dĩ nhiên sẽ không bỏ qua...

Chiến đấu! Hai chữ này đã được các tân sinh bắt khuất hóa, bọn họ hò hét vang trời làm những thuyền viên biến sắc, thậm chí cường đại như thuyền trưởng cũng đổi sắc mặt.

Mà đáng giận ở chỗ, thiếu niên trên màn hình lại hiểu thế nào là dùng ngôn ngữ để kích động đám trẻ mới lớn, những tân sinh còn đang do dự rất cuộc cũng không bắn khoản mà gia nhập đội ngũ của Lăng Lan, cả đám cảnh giác nhìn các thuyền viên, toàn thân đề phòng....

Cả phi thuyền, chỉ cần nơi nào có tân sinh cùng thuyền viên một chỗ thì không khí đều khẩn trương, chiến ý nồng đậm, tình hình hết sức căng thẳng.

Thuyền trưởng đang ở nhà ăn đột nhiên nhớ tới hành động chạy trốn vừa rồi của bọn Tề Long nhất thời bừng tỉnh đại ngộ, thẳng nhóc kia nhất định cùng phe với người thiếu niên đang ở trong video kia. Thuyền trưởng tức giận thiếu chút nữa hộc máu, ông nhin không được dậm chân mắng: “Chết tiệt! Đám thằng oắt con này, ta trúng cmn kế rồi!”

Thuyền trưởng trực tiếp dậm chân rồi như một cơn gió biến mất ngay lập tức khỏi nhà ăn.

Tuy ba người Tề Long phản ứng trong nháy mắt, biến mất khỏi nhà ăn, nhưng thuyền trưởng là loại người nào, cùng Tề Long đấu qua nên ông đã sớm ghi nhớ kỹ hơi thở của Tề Long. Tuy phi thuyền có nhiều người, nhưng muốn tìm ra Tề Long đối với ông mà nói là chuyện cực kỳ dễ.

Mặc dù tính cách thô lỗ nhưng thuyền trưởng cũng biết muốn cùng tên mặt lạnh kia đang trong phòng thuyền trưởng kia đàm phán thì mình nhất định phải có át chủ bài. Không nghĩ ngờ Tề Long chính là một con cờ có giá trị nhất, ông tuyệt đối không thể buông tha.

Dùng hết thực lực, chỉ mất vài giây thuyền trưởng đã đuổi kịp bọn Tề Long. Nhìn khuôn mặt dữ tợn đang giận dữ của thuyền trưởng, cả đám thầm than trong lòng, bọn họ không nghĩ tới giá trị thù hận của thuyền trưởng đối với bọn họ lại cao như vậy.

Quả nhiên, giây tiếp theo, thuyền trưởng đáng kính phi thân đánh tới, trực tiếp oanh tạc Tề Long.

Lúc này Lạc Lăng và Tạ Nghi nhìn thấy Tề Long gặp nguy hiểm liền đứng lại. Cả hai không hện mà cùng liên thủ tấn công thuyền trưởng, miệng hô to “Đội trưởng, mau tìm lão Đại.”

Cũng chỉ có Lan lão đại mới có khả năng ngăn cản được thuyền trưởng, trong lòng bọn họ, Lăng Lan là vô địch, không gì không làm được.

"Tưởng quá ngây thơ rồi!" Hừ lạnh một tiếng, hai tay thuyền trưởng hướng hai người đánh tới đạo ám kinh.

Lạc Lãng và Tạ Nghi lập tức cảm thấy bản thân bị khí kinh cường đại đánh bay ra ngoài, nện mạnh lên vách phi thuyền. Trong cơn giận dữ, thuyền trưởng ra tay có chút nặng khiến hai người cùng phun một ngụm máu.

Tề Long chạy được một quãng, thấy Tạ Nghi và Lạc Lãng trúng chiêu thì cắn răng quay trở lại trong sự ngăn ngại của thuyền trưởng. Vừa tới cậu liền tung ngay sát chiêu mạnh nhất của mình để “phục vụ” thuyền trưởng.

Cậu, Tề Long cũng không phải là kẻ nhu nhược bỏ rơi đồng bọn!

Thuyền trưởng thấy vậy trong mắt không khỏi khen ngợi. Ông hét lớn “Đến tốt lắm!”

Lúc này ông sẽ không áp chế thực lực nữa, khí thế toàn bộ hiển lộ. Năm dặm của Tề Long vừa tiếp cận thuyền trưởng liền có cảm giác bản thân như bị lún xuống vũng sình, không thể động đậy... Cảm giác này thập phần quen thuộc, y như lúc đầu cùng Lan lão đại.

Sắc mặt hơi đổi, với kinh nghiệm nhiều lần bị Lan lão đại chà đạp, Tề Long biết ngay chiêu này tuyệt đối là vô dụng, nhưng cậu vẫn chưa từ bỏ ý định tấn công. Cậu nhanh chóng biến chiêu, đùi phải hung hăng quét về phía thuyền trưởng, đây chính là tuyệt chiêu bảo mệnh mà Lăng Lan dạy hẳn – quét ngang ngàn quân.

Chiêu này là một loại kỹ năng về chân do Lăng Lan ở tất kính trụ cột nghiên cứu ra, đồng thời có được công năng khí kinh chồng. Trước mắt Tề Long chỉ có khả năng chồng được bốn tầng, giúp Tề Long từ khí kinh sơ cấp nâng lên thành khí kinh cao cấp, tăng lên hai bậc, đây cũng là tuyệt chiêu có lực sát thương lớn nhất mà cậu có thể dùng lúc này.

Có điều di chứng cũng không mấy dễ chịu, lực cản trả rất lớn, trừ phi lúc nguy hiểm đến tính mạng, bình thường Lăng Lan nghiêm cấm cậu sử dụng vì xài chẳng khác nào giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm. Đặc biệt, nếu lạm dụng sử dụng thì chắc chắn sẽ gây tổn thương vĩnh viễn cho cơ thể.

Lúc này, trong đầu Tề Long chỉ có một ý niệm, cho dù bản thân phản phê trả giá đắt cũng phải khiến thuyền trưởng bị thương nặng. Cậu rất rõ ràng, mục tiêu kế tiếp của thuyền trưởng chính là đi phòng thuyền trưởng để tìm Lan lão đại tính sổ, nếu cậu làm thuyền trưởng bị thương thì lão đại sẽ đỡ phải vất vả hơn.

Tề Long chưa bao giờ quên thân thể Lăng Lan vẫn chưa hồi phục, cho nên cậu phải có trách nhiệm toàn lực bảo vệ lão đại của mình.

Khí thể Tề Long đột nhiên tăng cao hai bậc khiến thuyền trưởng kinh ngạc. Bất quá tính toán nhỏ của Tề Long bị nhầm lẫn rồi, vì thực lực của thuyền trưởng cao hơn cậu tưởng tượng rất nhiều.

Chỉ thấy thuyền trưởng đột nhiên tăng thêm uy áp làm Tề Long chững lại giữa không trung, chỉ thấy tay thuyền trưởng bay múa làm ra tầng tầng điệp điệp ảnh, chớp mắt, Tề Long từ không trung rơi xuống, chưa kịp tiếp đất đã thấy một bàn tay to đón tới ...

Thuyền trưởng đem Tề Long ném lên vai, sau đó nhanh chóng chạy về phòng thuyền trưởng. Hiện tại đó là nơi ông lo lắng nhất, không lẽ đối phương đã khống chế được đầu não rồi sao? Còn có bạn ông, kiêm quân sư của phi thuyền, không lẽ cũng đã gặp bất trắc? Nghĩ đến đây, trong lòng nóng như lửa đốt, tốc độ lại càng tăng thêm.

Nằm lún lún trên sàn, Lạc Lăng và Tạ Nghị nhìn thấy thuyền trưởng vác Tề Long chạy mất liên liền mạng giầy dựa bò lên, liếc nhìn nhau một cái đồng thanh hô lớn “Đuổi theo”

Tề Long không muốn từ bỏ đồng bọn lúc hoạn nạn, bọn họ đồng dạng cũng sẽ không buông tay bạn bè trong lúc nguy nan. Cho dù biết rượt theo sẽ làm cho toàn quân bị diệt, nhưng cả hai quyết không lui bước.

Thuyền trưởng một đường chạy như điên, lại hoảng hốt nhận ra những người được an bài bí mật cảnh giới trong thông đạo không còn một ai, ông ngay lập tức nghĩ đến khả năng những người ở nơi đây đã bị nhóm tân sinh giải quyết. Bây giờ ông chỉ có thể hy vọng nhóm tân sinh có thể hạ thủ lưu tình, không tạo thành thương vong quá lớn, nếu không ông không biết có thể không chế cảm xúc mình của mình được hay không, chỉ sợ sẽ khiến cả phi thuyền này thành biển máu.....

Thuyền trưởng chạy thẳng vào phòng liên nhìn thấy bạn tốt của mình đang cười khổ nhìn. Thuyền trưởng thở dài nhẹ nhõm một hơi, xem ra tình huống không đến nỗi hồng bét đến không thể cứu vãn. Mà lúc này, trên ghế của thuyền trưởng, một thiếu niên mặc áo đen, mặt mũi lạnh tanh ngồi chễm chệ, hình như đang chờ thuyền trưởng.

"Thuyền trưởng, chờ ngài lâu thật!" Lăng Lan lạnh lùng nói. Biến hóa trên vẻ mặt thuyền trưởng khi tiến vào khiến cô thoải mái, một chủ ý xuất hiện trong lòng. Có lẽ, cô cũng không cần đánh một trận với vị thuyền trưởng này.

Cô không sợ cách đấu, nhưng nếu có thể tránh được thì vui hơn. Cô là con gái nên thật sự có chút chán ghét cảnh đánh đánh giết giết ... Hả, không tin? Được rồi, cô thừa nhận, thực ra là cô sợ mang đến phiền toái, ngại mệt, nếu có thể không động thì đương nhiên không muốn động rồi.

"Trả lại quyền khống chế phi thuyền, tôi tạm tha cho các cậu" Thuyền trưởng không chút khách khí nói, căn bản là không để Lăng Lan vào mắt.

Thuyền trưởng tin tưởng, mặc cho đối phương đã tạm thời khống chế phi thuyền nhưng với thực lực của mình thì chuyện đoạt lại là không khó,

huống chi còn có người anh em của ông ở đây, ông sẽ không chiến đấu một mình.

Đương nhiên ông cũng lo lắng, đầu não phi thuyền có chút vấn đề, nhưng lại không tin Lăng Lan thật sự khống chế được phi thuyền.

"Ngài lấy cái gì mà nói điều kiện với tôi?" Lăng Lan chỉ chỉ Tề Long trên vai y nhàn nhạt hỏi "Cậu ấy sao?"

Tề Long lúc này mặt mũi đỏ bừng, cậu không tưởng được bản thân lại vô dụng như vậy, một chiêu đã bị tóm gọn, thậm chí còn biến thành lợi thế để đối phương đàm phán với lão đại nhà mình.

"Chẳng lẽ thằng nhóc này không đủ tư cách?" Thuyền trưởng cười lạnh nói "Một chiến hữu cấp khí kinh, cậu hy sinh được sao?"

Lăng Lan nhẹ nhàng chọt chọt đầu não, thuyền trưởng liền thấy trên màn hình xuất hiện mật thất với một đám thuyền viên trong đó "Những người này thì sao? Ngài cũng bỏ được?"

Suýt chút nữa ông cắn phải lưỡi, quả nhiên, toàn bộ nhân viên của ông đã bị bắt hết. Ông âm ngoan hỏi "Bọn họ còn sống không?"

"Giống như đồng bọn của tôi bị ngài bắt, sống rất tốt!" Cô đạm mạc nói ra "Muốn nói điều kiện với tôi, một người còn chưa đủ đâu"

Mà lúc này Lạc Lăng và Tạ Nghi cũng hỗn hển đuổi tới, thực lực thuyền trưởng vượt xa bọn họ, cho dù liều cái mạng già đuổi theo cũng mất một đoạn thời gian. Vừa vào cửa liền thấy hai bên giếng co giường cung bạt kiếm...

Thuyền trưởng nở nụ cười khùng khiếp, chỉ chỉ hai người vừa tới nói "Thêm hai người nữa thì sao?"

Nghe xong, cả hai biến sắc, không nghĩ đến vừa xông vào đây đã thành hai con tin để thuyền trưởng đàm phán với lão đại. Hai người cảm thấy hối hận vì sự xúc động của mình, không chịu suy nghĩ cẩn thận, thăm dò tình huống mà đã hành động, giờ thì hay rồi!

Nhìn ánh mắt ảo não của cả hai, Lăng Lan buồn cười gần chết. Kỳ thật cô rất vui vì bọn họ đã không bỏ mặc nhau, liều chết đuổi theo. Bất quá đúng là có hơi thiếu trí tuệ mà thừa dũng mãnh. Cho họ suy sụp một chút cũng tốt, miễn cho sau này hành sự lỗ mãng, tạo thành những chuyện có hối cũng không kịp.

Cô làm bộ khẽ thở dài “Ngài đích thực đã gia tăng lợi thế rồi, khiến cho tôi cảm thấy nan giải”

Nghe vậy, trong mắt hai người Lạc Lăng và Tạ Nghi càng ảo não hơn, vừa định lên tiếng thì thấy ánh mắt lão đại lãnh liệt bắn tới. Hai người lập tức biết điều ngậm miệng lại để cho lão đại và thuyền trưởng đàm phán.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 219: Nghịch Tập Thành Công!

Tác giả: Nhữ Phú Nhân.

Dịch: donganh (Tangthuvien)

Edit: Jane McAdam (Diendanlequydon)

Beta: Beheonhoxinh

Lăng Lan nhìn Lạc Lăng và Tạ Nghi im lặng đứng một bên thì khép hờ mắt như đắm chiêu suy nghĩ, tay gõ lên tay vịn, không lâu sau cô mở mắt chỉ chỉ Thiếu tá đứng bên cạnh nhàn nhạt nói “Quên nói cho ngài biết, vị này cũng là con tin của tôi. Ngài nói đi, ngài lấy cái gì trao đổi đây?”

"Không thể nào!" Có đánh chết ông cũng không tin, ông biết rõ thực lực của Thiếu tá, trên phi thuyền này người bạn đó chính là người mạnh nhất sau ông.

Lăng Lan ánh mắt thoáng trào phúng liếc Thiếu tá “VẬY ngài thiếu tá, ngài nói cho quý ngài thuyền trưởng nghe chân tướng đi”

Thiếu tá nhẹ thờ dài nói “Cậu ấy nói chính xác, tôi là con tin của cậu ấy!” Thiếu tá cũng trợn mắt nói dối, nếu Lăng Lan thật sự muốn thu phục anh ta thì không phải là không thể được... Tuy sẽ mất chút công phu, nhưng nếu cho thiếu niên kia thời gian, thì tuyệt đối anh ta biết mình tuyệt đối sẽ không phải là đối thủ.

Còn nữa, trong khoảng thời gian quan sát qua, Thiếu tá cũng biết thiếu niên nhìn có vẻ lãnh khốc trước mặt nay lúc nào ra tay cũng rất có chừng mực. Thuyền viên bị khống chế cũng không bị đe dọa đến tính mạng, thậm chí người bị thương nặng nhất là đội trưởng thủ hộ ở phòng động lực cũng được trị liệu thỏa đáng, không hề gặp nguy hiểm gì. Cho nên anh ta cũng không làm lớn chuyện, nếu có thể anh ta sẽ giải quyết việc này theo khuynh hướng hòa bình...

Lời nói của Thiếu tá đả kích không nhỏ đến Thuyền trưởng, sắc mặt ông thay đổi, phát hiện tình hình trở nên rất khó giải quyết. Bất quá không chỉ có bấy nhiêu, Lăng Lan bồi thêm một cú nữa “VẬY ĐI, cho ngài xem hai hình ảnh nữa”

Cô lấy hình ảnh trong phòng động lực và ký túc xá thuyền viên trình chiếu. Chỉ thấy tất cả các thuyền viên đều bị trói gô nhốt trong mật thất ký túc xá, chiến đội thủ hộ phòng động lực cũng bị buộc chặt với nhau, mà đội trưởng đội bảo vệ của bọn họ không bị trói nhưng mà đang nằm suy yếu trên đất, bên cạnh chỗ nằm có không ít máu tươi vương vãi....

"Tiểu Vạn, cậu ấy làm sao rồi?" Thuyền trưởng phần nộ rống to, không lẽ đội trưởng đội thủ hộ của ông gặp bất trắc rồi sao?

"Chưa chết, vẫn còn sống!" Cô mặt không biểu cảm đem hình ảnh phóng to làm Thuyền trưởng thấy ngực y đang thở phập phồng. “Có điều nếu ngài nhất định không nhận thua thì tôi cũng không cam đoan anh ta có thể sống được bao lâu đâu.” Âm thanh cực lạnh cứ như Lăng Lan thật không để ý đến sự sống chết của đối phương.

Ngực thuyền trưởng phập phồng, có thể thấy lúc này đây tâm tình ông cực kỳ phần nộ, chẳng còn chút bình tĩnh nào, tựa như lời cảnh cáo của Lăng Lan, toàn bộ sự sống chết của nhân viên trên phi thuyền đều được quyết định bởi một ý niệm của ông.

"Thuyền trưởng, ngài tưởng ngài còn có lợi thế gì cùng tôi đàm phán đây?" Lăng Lan nhú mày nhìn về đối phương, ngữ điệu mang theo chút trào phúng khác hẳn so với sự bình tĩnh lãnh khốc lúc ban đầu. Ấy vậy mà lời nói này khi lọt vào tai của Thuyền trưởng lại khiến ông cảm thấy được cảm giác bất ổn, nguy hiểm vô cùng.

Tay phải nâng cằm, cô cười như không cười nói "Chính xác. Với thực lực của ông thì có thể hạ gục bất cứ ai trong phòng điều khiển này, thậm chí có thể ngay lập tức dành được quyền khống chế lại phi thuyền. Nhưng mà có điều.....ngài cho rằng tôi sẽ ngồi không chờ ngài tới giật lại đồ trong tay tôi sao? Sẽ ở yên để ngài muốn làm gì thì làm sao?"

Mặt thuyền trưởng co rút nhưng cố gắng nhịn được, ông tự nói với bản thân là đối phương đang hù mà thôi, mà ông cũng đâu thể để một thiếu niên mười sáu tuổi dọa sợ....

"Thực ra thì trong trong khoảng thời gian này, tôi đã hạ một mệnh lệnh cho đầu não, chỉ cần tôi vừa chết thì chiếc phi thuyền này liền trực tiếp "Bang" một tiếng, biến thành mảnh vụn trong khoảng không này. Nói cách khác, ngài cũng không sống nổi, không chỉ thế, những chiến hữu của ngài cũng sẽ vì sự lựa chọn không đúng của ngài mà cũng bồi táng theo chúng ta ở chỗ này."

Lăng Lan dùng giọng nói nhẹ nhàng băng quơ để nói lên cái giá đáng sợ, hậu quả của một quyết định sai lầm, trên mặt vẫn là nụ cười như có như không, giống như mình đang nói đến một câu chuyện nhỏ bé không đáng kể. Nhưng trong đôi mắt của người đang nói những lời nói bình thường ấy lại lóe lên tia sáng điên cuồng, chứng minh những điều mình nói không hề là giả.

Bọn Tề Long cho dù biết rõ về Lăng Lan cũng nhịn không được cảm thấy ớn lạnh rùng mình, cái người biến thái trước mặt có thật là Lan lão đại chính trực mặt lạnh của bọn họ không?

Lăng Lan dường như cũng biết là trong lòng Thuyền trưởng đang nghi ngờ nên nhẹ nhàng ấn ấn lên mặt ánh sáng đầu não, vẻ mặt thân thiết hỏi “Có phải thế không, đầu não bé bỏng của ta?”

"Đúng vậy, thưa chủ nhân!" Đầu não đáp một cách máy móc, sau lưng lại lệ rơi đầy mặt “Chủ nhân trước ơi, thực xin lỗi người, lừa người cũng bởi vì đại đại đại tiền bối đang nhìn chăm chăm con thôi, con không thể không nói như vậy mà..... ô ô ô ...”

Nghe vậy sắc mặt thuyền trưởng đại biến, bỏ Tề Long trên vai xuống, chỉ chỉ vào mấy người Lâm Trung Khanh đứng trong phòng, phần nộ nói “Chẳng lẽ cậu không quý sinh mệnh của bọn họ sao? Khổ cho bọn họ tín nhiệm cậu như vậy, cùng cậu làm chuyện điên rồ này!”

Lăng Lan xoay mặt nhìn về bọn họ, ánh mắt âm lãnh khiến cả đám run bần bật “Chẳng lẽ các cậu lựa chọn cuộc sống hèn mọn? Chết trong tôn nghiêm chính là sự vinh quang, tôi tin họ đều sẽ lựa chọn như vậy!” Cô nhướn mày nhàn nhạt hỏi “Có phải hay không?”

Tạ Nghi không thềm suy nghĩ trả lời luôn “Đúng vậy, chúng ta đều nghe theo lão đại” Cậu không muốn bị lão đại ngược chết đâu...như vậy, thà lựa chọn kiểu chết sáng khoái đi.

"Có thể chết cùng lão đại, là niềm tự hào của chúng ta!" Lạc Lăng cười nói, nụ cười tươi sáng xinh đẹp vô cùng, không có một chút miễn cưỡng nào hết. Lạc Lăng luôn tin tưởng mọi quyết định của Lan lão đại, cho nên cậu không hề do dự nói lên lời trong lòng.

"Quyết định của lão đại chính là quyết định của chúng ta" Lâm Trung Khanh thật lạnh nhạt. Sự lạnh nhạt này khiến thuyền trưởng càng tin tưởng, bọn họ đã sớm chuẩn bị tâm lý hy sinh.

Do quá khiếp sợ với sự liều mạng của lũ trẻ mà thuyền trưởng đã bỏ qua động tác nhỏ của nhóm ba người Tạ Nghi, Lạc Lăng, Lâm Trung Khanh,

bọn họ ám hiệu cho bốn người còn lại trong phi thuyền để cả bọn đều tỏ vẻ ủng hộ quyết định của Lăng Lan.

“Các người điên hết rồi!” Cuối cùng thuyền trưởng cũng chỉ có thể cắn răng mà nói ra một câu này, quyết định của Lăng Lan làm cho một người bản lĩnh như thuyền trưởng không thể không bị quản chế, ông không dám nhúc nhích, chỉ sợ nếu Lăng Lan bất ngờ bị chết thì cả phi thuyền này đều bị tự hủy.

Ông tức tối vuốt mặt giận dữ hỏi “Nói đi, các cậu rốt cục là muốn cái gì?”

“Một ngày một đêm này phi thuyền là của chúng tôi, ngài phải có trách nhiệm thỏa mãn tất cả những yêu cầu của chúng ta, kể cả việc chúng ta muốn học hỏi cái gì. Khi đến Đệ nhất nam sinh quân giáo, tôi sẽ trả lại quyền khống chế phi thuyền lại cho ngài” Lăng Lan trả lời “Ngài có quyền từ chối giao dịch này, chúng ta ôm nhau cùng chết”

Ngón tay thuyền trưởng run run chỉ vào Lăng Lan, cuối cùng cũng ngậm được một câu ba chữ “Coi như cậu lợi hại!”

“Không ngoan độc thì sao có thể đoạt được thứ mình muốn?” Lăng Lan nhú mày trả treo. Nếu cô không cướp được quyền khống chế chủ phi thuyền thì còn lâu thuyền trưởng mới chịu để nói chuyện thế.

“Còn nữa, đừng làm những khảo hạch như vậy nữa, thật không thú vị chút nào.” Lăng Lan tiếp tục nói khiến khuôn mặt của thuyền trưởng và thiếu tá trở nên khó coi hết sức, thì ra hành vi của bọn họ đã sớm bị đối phương phát hiện. “Nếu không phải bởi vì cái này, tôi cũng không muốn làm lớn mọi chuyện như vậy...”

Lăng Lan quyết đoán thản nhiên vứt toàn bộ trách nhiệm lên đầu đối phương, cứ như thể việc cả đám tân sinh quây từng bừng như vậy hoàn

toàn đều là do lỗi ở họ. Điều này khiến thuyền trưởng và Thiếu tá tức đến mức suýt chút thổ huyết tại chỗ.

Choáng, chưa bao giờ thấy qua tân sinh nào vô sỉ như vậy, chẳng lẽ thời nay tân sinh đều kiêu ngạo, ti bỉ, vô sỉ như thế hết hay sao?

“Còn nữa, đầu não bé nhỏ, đừng có mà vi phạm lời nói của ta”. Cô lạnh lùng chột chột vầng sáng đầu não làm cho đứa trẻ đang núp ở trong không gian ảo hoảng sợ run rẩy lợi hại, nó vội vã ôm đùi Tiểu Tứ khóc lóc thảm thiết “Ô ô ô.. tiền bối ơi, chủ nhân của ngài thật đáng sợ!”

Tiểu Tứ nhin không được tròng mắt, bức bối ngẫm nghĩ tại sao đứa nhỏ này lại không có chút can đảm nào hết như vậy. Lão đại nhà mình tốt như thế, ôn nhu như thế.. khụ khụ ... hình như cái này không có rồi, tâm lại lương thiện ... ặc..., hình như lão đại rất thích khi dễ nó thì phải!

Tiểu Tứ cảm thấy bản thân có chút bối rối, bất quá nó rất nhanh vứt mọi thứ qua đầu, một lần nữa kiên định cho rằng lão đại nhà nó là người tốt nhất, không ai có thể hơn được lão đại. Cứ thế đi!!!

Vì để thành toàn nhiệm vụ lão đại giao, Tiểu Tứ đáng thương đành phải dùng lời ngon ngọt khuyên giải tiểu đầu não bé nhỏ để nó nhận định rằng tiền bối trước mặt là một người tốt hoàn mỹ, làm cho trong tương lai khi Tiểu Tứ đưa ra yêu cầu thì tiểu đầu não giúp đỡ không chút suy tư...

Sau đó, sự tình trở nên đơn giản hơn nhiều. Thuyền trưởng trực tiếp thông qua video tuyên bố trong chuyến đi này, phi thuyền tạm thời thuộc về tân sinh. Lời thừa nhận này từ thuyền trưởng khiến cho thái độ của những nhân viên phi thuyền thay đổi, nguyên bản kiêu ngạo nay đã dễ dàng nói chuyện hơn, nhóm quân sinh của trường quân đội tốt cuộc đã có thể xoay người hát lên bài hát nông nô nổi dậy vô cùng hào hùng, từ lúc bắt đầu là bị khi dễ áp bức đến cuối cùng trở thành chủ nhân của phi thuyền này.

Bất quá, những tân sinh của Học viện Đồng quân trung tâm rất nhanh nhận được chỉ thị của Lan lão đại, hy vọng bọn họ trong thời gian này tranh thủ học tập các tri thức về phi thuyền, đương nhiên làm thế nào để các thuyền viên tận tình chỉ dạy thì còn phải trông vào bản lĩnh của từng người.

Mà nhóm thuyền viên cũng chịu xuống nước, bắt đầu cố ý vô tình hướng dẫn cho các học sinh muốn học tập tri thức, nguyên bản hai phương rút kiếm đánh nhau như gì nay lại rất nhanh chóng hòa hợp lại, căn bản không nhìn ra mối cách đó không lâu vừa xảy ra một trận đại chiến.

Y như Lăng Lan dự liệu, phi thuyền này từ thuyền trưởng cho đến thuyền viên, từ cơ giáp sĩ cho đến duy tu tạp vụ đều là quân nhân của Liên Bang, cho nên bọn họ không vì bọn Lăng Lan nghịch tập mà sinh lòng kỳ thị phần nộ với nhóm tân sinh, có lẽ bọn họ sẽ có ảo não, nhưng cũng cực kỳ thưởng thức thực lực, sự quyết đoán và thực lực của nhóm quân sinh, đây cũng là nguyên nhân chính khiến họ nguyện ý chỉ đạo các học sinh học tập.

Các quân nhân rất rõ ràng, những tân sinh này sau sáu năm nữa sẽ trở thành những trụ cột vững vàng cho Liên Bang. Bọn họ thật tâm vui mừng vì khi biết trong quân đội xuất hiện không ít chiến sĩ xuất sắc như vậy.

Còn những học sinh của các học viện khác không tham gia hành động lần này, Lăng Lan cảm thấy không cần phải có trách nhiệm nhắc nhở để họ tranh thủ học tập. Dù sao, nếu là những người có tâm thì khẳng định có thể nhận ra mục đích của những học sinh từ học viện đồng quân trung tâm thông qua lời nói và hành động của họ, từ đó cũng tự có thể tiếp thu chút gì đó.

Còn nếu gốc đến nỗi không nhận ra được thì cô cũng mặc kệ, cơ hội mỗi người là bằng nhau, ai nắm chắc được thì đó là kỳ ngộ của mỗi người.

Mà cường giả chính là sinh ra từ những cuộc kỳ ngộ!

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phu Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 220: Vô Đề (Tên Do Editor Đặt)

Tác giả: Nhữ Phu Nhân.

Dịch: donganh (Tangthuvien)

Edit: Jane McAdam

Beta: Beheonhoxinh

Tại một vùng đất thiên thạch nào đó thuộc Liên Bang, vốn khi xưa là một tuyến đường phi hành an toàn, có điều mấy trăm năm trước đây, không hiểu vì sao mà các mảnh thiên thạch ở vùng này lại bắt đầu trôi nổi vô định, quỹ tích của các thiên thạch thay đổi hết sức quỷ dị khiến cho nhiều phi thuyền vì né tránh không kịp mà rơi vào tầm thảm kịch nổ tung, vì điều này mà tuyến đường này dần dần bị Liên Bang quên lãng...

Tất cả mọi người đều không biết, ở trung tâm của khu này có một tòa thành được ngụy trang thành thiên thạch trôi nổi giữa vùng thiên thạch bất định này, bên trong tòa thành đó cất giấu một căn cứ điểm quân sự bí mật của Liên Bang.

Thật ra, các thiên thạch nhỏ vẫn bay loạn xạ xung quanh thật ra là các vệ tinh bảo vệ cho căn cứ điểm này, một khi phát hiện ra có bất kỳ phi thuyền nào lạ mặt đi vào vùng bay này thì sẽ tiến hành va chạm, xua đuổi đối phương. Nếu đối phương vẫn cố ý tiến vào thì những vệ tinh bảo vệ này sẽ chế tạo ra một sự kiện va chạm, trực tiếp đem phi thuyền lạ đó phá hủy.

Đã đến một giờ chiều ở Liên Bang, trong cứ điểm, có vài người phụ trách điều khiển thiên thạch bảo vệ đang vui vẻ, nhân nhò uống tách trà nóng, bận rộn cả buổi sáng, sau khi ăn trưa xong, bọn họ cuối cùng cũng có thể thở phào mà tán gẫu đôi chuyện.

“Không nghĩ tới chỉ trong một buổi sáng mà chúng ta tiếp đón đến chín chiếc phi thuyền đưa tân sinh nhập học, nhóm chúng ta bận rộn chết được” Một người cấp hạ sĩ trẻ tuổi duỗi thắt lưng than thở.

“Tiểu Lâm, cậu là tân binh mới được phái tới đây nên không biết, năm nào vào thời điểm này cũng là lúc chúng ta bận rộn nhất, nơi này là nơi sẽ tiếp đón tất cả các tân sinh đến trường quân giáo để báo danh.” Một thanh niên cấp thiếu úy cười nói “Cái này chỉ là khởi động thôi, chiều nay chúng ta càng bận rộn hơn nữa, phi thuyền từ các tinh cầu đưa học sinh khăng định đều sẽ tới”

Lời nói của thiếu úy được các sĩ quan khác gật đầu xác nhận, bọn họ đã công tác ở đây hai ba năm cho nên đều rõ tình huống này.

Hạ sĩ Tiểu Lâm nghe thế khoa trương khóc thét “Trời ơi, buổi chiều còn đông hơn. Mình nhất định sẽ bị mệt chết thôi...”

Thiếu úy tức giận cốc đầu cấp dưới một cái cười mắg “Có nhiều đó đã sợ mệt rồi sao, cậu thật là vô dụng mà”

Tiểu Lâm vừa bỏ chạy vừa nghiêm túc hướng đội trưởng phân bua, cậu mới không sợ mệt, không sợ khổ đâu, tinh thần thanh niên cường tráng đây này. Náo nhiệt đùa giỡn khiến tổng đài không lưu cười ầm ĩ, nhanh chóng xóa tan sự mệt mỏi của buổi sáng.

Điều kiện sinh sống ở nơi này cũng coi như không tệ, nhưng công tác lại tương đối đơn điệu, đặc biệt là những nhân viên theo dõi căn cứ. Mỗi ngày đều đối diện với khu thiên thạch muôn đời không đổi khiến họ sinh ra tâm lý phiền chán, cho nên bọn họ đều tự học cách để tiêu khiển, không thể để

cho cuộc sống cứ trầm mặc yên tĩnh được. Giống như bây giờ vậy, mọi người cười cười nói nói để điều tiết cảm xúc.

Cười toe toét một trận, Tiểu Lâm bỗng chợt nhớ đến điều gì đó, phì cười thành tiếng.

Thiếu úy liếc nhìn hắn hỏi “Cậu lại có chuyện gì à?” Thăng nhóc này mỗi ngày đều nghĩ ra những trò mới, Thiếu úy đã thấy nhiều nên cũng không trách gì.

Tiểu Lâm che miệng cười trộm “Em chính là cười các tân sinh của trường quân giáo. Lúc rời thuyền ai cũng đều nơm nớp lo sợ, ngoan như thỏ con. Em vẫn luôn cho rằng những người có thể thi vào trường Đệ nhất nam sinh quân giáo nếu không phải là những thiên kiêu chi tử thì cũng là những người kiệt ngạo bất tuân, không nghĩ tới...”

Thiếu úy cười cười nói “Đó là bây giờ, chứ trước kia không có vậy đâu. Trước kia quả thật giống như cậu nói, toàn là một đám kiệt ngạo bất tuân, coi trời bằng vung...”

Nghe vậy, Tiểu Lâm tò mò hỏi “Đội trưởng, sao anh lại nói vậy?”

Thiếu úy giải thích “Thật ra, tôi cũng chưa từng thấy thời kỳ đó, nhưng lão đội trưởng của tôi có nói, trước đây tân sinh trường quân giáo không ngoan ngoãn như vậy, toàn các loại khó trị làm cho nơi này gà bay chó sủa, loạn thành một đồng. Cuối cùng, Thủ trưởng căn cứ chịu không xiết, phản ánh lên trên. Sau này tình huống có vẻ tốt hơn, cho đến giờ thì biến thành bộ dáng này, tân sinh quân giáo ai nấy cũng đều thật ngoan!”

“Chẳng lẽ tố chất tân sinh được đề cao? Hoặc do học viện Đồng quân có dẫn dò trước?” Tiểu Lâm nghi vấn.

Thiếu úy cười nói “Làm gì có chuyện đó. Liên bang chúng ta trước giờ đề cao kẻ mạnh, Học viện Đồng quân vì bồi dưỡng ra cường giả nên không

bao giờ hạn chế tính cách tranh cường háo thắng của các học sinh”

“Vậy sao bọn họ lại ngoan ngoãn vậy?” Tiểu Lâm nghĩ mãi cũng không ra nguyên nhân.

Lúc này, một thượng sĩ cười nói “Đó là vì các phi thuyền đón tân sinh đều là những chiến hạm kiệt xuất của quân bộ chúng ta. Các thành viên bên trong đều là binh vương bách chiến. Cho dù tân sinh có là thiên kiều chi tử, tuyệt thế thiên tài, rơi vào tay các binh vương cũng phải cúi đầu xưng thần. Lại nói thêm, chỉ thị của Quân bộ đưa ra là các lão binh trên phi thuyền phải dạy dỗ các tân sinh thiên chi kiêu tử này một chút để bọn họ biết bây giờ bọn họ còn nhỏ lắm, chưa có tư cách kiêu ngạo...”

Tiểu Lâm há hốc miệng kinh ngạc “Nói vậy, các tân sinh đều bị binh vương chúng ta đánh cho phục?”

“Chính xác!” Một trung sĩ khác cười trêu đùa nói, “Lâu lâu Tiểu Lâm của chúng ta cũng thông minh đột xuất được một lần..”

Tiểu Lâm dường như không cảm giác được mình đang bị trung sĩ giễu cợt, anh thập phần mặt dày mày dạn đáp “Dĩ nhiên, em luôn luôn thông minh tuyệt đỉnh mà!” Lần này cả đài không lưu lại vang lên tiếng cười xôm tụ.

“Mọi người chú ý, một phi thuyền đang tiến vào” Thiếu úy trên khuôn mặt vẫn đầy ý cười, chợt phát hiện ra một phi thuyền đang tới phạm vi theo dõi, vội nhắc nhở các đội viên.

Mọi người lập tức thu ngay tiếng cười, ai nấy đều trở về vị trí của mình, bắt đầu công tác.

“Thăm tra tư liệu, xác định đây là Thất giác hào được phái đi hành tinh Doha” Một trung sĩ điều động phi thuyền đã tìm ra tư liệu của đối tượng.

“Đối phương yêu cầu tín hiệu tiến vào, tín hiệu mật mã xác định không sai” Tiểu Lâm phân tích tín hiệu Thất giác hào gọi tới, xác nhận xong liền báo cáo cho đội trưởng của mình.

Thiếu úy gật đầu phân phó “Chuyển tín hiệu”

Theo một tiếng này, màn hình theo dõi bằng pha lê trong suốt dựng trong đài không lưu đột nhiên sáng bừng lên. Sau đó một hình bóng quen thuộc xuất hiện bên trên, thì ra cửa kiếng dùng để nhìn ngắm trời sao là một màn hình vĩ đại.

Thiếu úy vừa trông thấy người kia liền đứng nghiêm cúi chào nói “Đại tá Thiên Phương. Chào ngài!”

Đại tá Thiên Phương chính là thuyền trưởng của Thất giác hào nghe vậy cười khở đáp “Chào!”

“Xin Ngài vui lòng chờ một lát, chúng tôi lập tức an bày bến tàu cho phi thuyền của Ngài” Thiếu úy đem tư liệu của Thất giác hào chuyển sang cho ban dẫn đường, rất nhanh bên kia gọi tin tức phản hồi trở lại xác nhận, đổi thành kênh trò chuyện với Thất giác hào.

Đợi bóng dáng của Đại tá Thiên Phương biến mất khỏi màn hình, Thiếu úy mới thở dài một hơi, chỉ là qua hình ảnh nhưng áp lực mà Đại tá mang đến vẫn không lồ như cũ, đây chính là khí thế cường giả.

Tiểu Lâm lau mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng run sợ nói “Chỉ nhìn Đại tá Thiên Phương trên màn hình ảo mà em đã có cảm giác không thở nổi, thật là cường đại mà, không biết đến cùng ông ấy là thần thánh phương nào nhỉ?”

Thiếu úy trên mặt lộ ra một tia khâm phục nói “Đó là vị thuyền trưởng duy nhất tiến vào cấp lĩnh vực, tuy không chuyên trách về cơ giáp sư sĩ

nhưng cơ giáp khổng chế cũng đạt đến trình độ vương bài sư sĩ, là Thiên Địa Song Kinh của Liên Bang chúng ta”

“A, thì ra là Thiên Địa Song Kinh...” Tiểu Lâm lộ ra ánh mắt sùng bái, so sánh với thần cấp sư sĩ trong truyền thuyết thì vương bài sư sĩ cũng rất được trọng vọng, là người được vô số chiến sĩ khâm phục, là ước mơ vươn đến của nhiều người.

“Nhân vật lợi hại như vậy làm sao có thể được phái đi làm nhiệm vụ này chứ?” Tiểu Lâm có chút tiếc hận thay Đại tá Thiên Phương.

“Nơi ông ấy đi là Doha, là tân sinh đến từ Học viện Đồng quân trung tâm, là nơi sản sinh ra nhiều thiên tài của Liên bang, không có nhân vật như Đại tá tọa trấn, bọn trẻ đó còn không làm loạn sao?” Thiếu úy rắn dạy Tiểu Lâm nông cạn. Tuy rằng vài năm gần đây nơi đó không còn xuất hiện tuyệt thế thiên tài gì, nhưng đừng bao giờ xem thường nội tình thâm hậu của ông già Hiệu trưởng, không chừng sẽ xuất ra một yêu nghiệt ấy chứ.

Thiên Phương Đại tá cũng không biết vì sự có mặt của mình đã làm cho trạm không lưu một phen ồn ào nghị luận, hiện tại ông đã nhường lại vị trí thuyền trưởng, buồn bực nhìn màn hình theo dõi các nhóm tân sinh đang bận rộn công tác.

Các học sinh tuy đã trải qua một ngày một đêm học tập, nhưng việc khổng chế phi thuyền vẫn có chút trục trặc, rất nhiều lần không thể điều khiển cơ giáp đi theo tọa độ được gian khiến cho người nhân viên dẫn đường của Thất giác hào bắt đầu có chút bất mãn.

Đại tá Thiên Phương có cảm giác mắt gần chết, ông biết chắc đám người bên kia đang nói với nhau những người bên ông đang uống rượu trong giờ làm việc..... Ông cảm thấy thanh danh một đời mình đã bị ném mất sạch tại chỗ này, nhưng lại không thể nói rõ cho bên ngoài biết được, bởi vì sự thật thật sự còn mất mặt hơn rất nhiều.

Ông nhìn Lăng Lan đang ngồi ở vị trí thuyền trưởng, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như cũ, tựa hồ chẳng bận tâm việc tân sinh có thể sẽ làm mất khống chế phi thuyền, ông không nhịn được hỏi “Sao cậu chẳng khẩn trương gì hết vậy?”

“Cái gì đến sẽ đến, trời có mưa thì cô dâu vẫn phải gả, lo lắng có ích gì. Muốn làm sao thì làm thế ấy vậy” Lăng Lan nhẹ nhàng băng quơ trả lời. Chỉ cần không phá hủy phi thuyền là được, những thứ khác cô không có ý kiến gì, dù sao phi thuyền này cũng đâu phải của cô.

Thuyền trưởng nhất thời phần uất, buồn bực nói “Chưa thấy ai gan lớn như vậy!”

Khóe miệng Lăng Lan cong lên nói: “Không thể tôi cũng đâu có cướp phi thuyền của ngài.” không chút do dự trực tiếp xát muối vào vết thương lòng của thuyền trưởng.

Thuyền trưởng nổi đóa, oán hận nói “Không biết là ai nuôi dưỡng ra một đứa con điên cuồng như cậu... Làm những chuyện người thường không dám làm!”

Khóe miệng Lăng Lan cong cong “Thế nào, ngài muốn biết? Hay là muốn cùng cha tôi nói chuyện?”

Không biết tại sao, thuyền trưởng một lần nữa lại cảm giác thấy nguy cơ đang đến, trực giác nói cho ông biết là không nên nghe câu trả lời, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào ông lại mở miệng nói “Đương nhiên, ông đây không thể đánh trẻ con, không lẽ còn không đánh người lớn sao?”

Lăng Lan đưa đầu chậm rãi tới gần thuyền trưởng nhẹ nhàng nói “Hoan nghênh ngài đi tìm Lăng Tiêu đại tướng!”

“Lăng... Lăng Tiêu đại tướng!” Thuyền trưởng há to miệng sửng sốt, cái đáp án này cũng quá dọa người mà, nhưng ông không hề hoài nghi, bởi vì

có thể sinh ra đứa con yêu nghiệt như vậy cũng chỉ có thể là Lăng Tiêu đại tướng mà thôi. Giờ phút này thuyền trưởng đã quên cái bài báo cáo phán đoán về việc con cháu của thần cấp sư sĩ thì không thể có khả năng xuất sắc.

Thiếu tá nhìn Lăng Lan rời phòng thuyền trưởng, lại nhìn thấy thuyền trưởng đứng ngây ngốc ở đó liền tò mò đi qua coi, đẩy đẩy bạn tốt hỏi thăm “Làm gì mà đứng đực ra vậy?”

Thuyền trưởng cười khổ nói: “Chúng ta thua không oan!”

PS lại PS: Trong khoảng thời gian mình off, mình vô cùng vui mừng và trân trọng mà thông báo rằng sẽ có một người tiếp tục edit truyện này.... ^^

Vậy nên mọi người đừng lo không có truyện đọc nhé..... hí hí hí

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 221: Làm Lễ Chào

Edit: Phi Nguyệt

Thiếu tá thấy Lăng Lan thân nhiên rời khỏi phòng thuyền trưởng, mà thuyền trưởng vẫn đang đứng ngây người trong đó, ông không khỏi nghi ngờ, đi tới đẩy vai bạn mình: “Còn đứng đực ở đây làm gì?”

Đại tá Thiên Phương cười khở: “Chúng ta thua không oan!”

Thiếu tá ngạc nhiên: “Vì sao ông lại nói như vậy?”

Thiên Phương thấp giọng nói nhỏ: “Lăng Lan là con trai của đại tướng Lăng Tiêu...” Vừa rồi ông còn nói muốn đi giáo huấn đại tướng Lăng Tiêu, đúng là đi tìm chết mà...

Thiếu tá thất kinh: “Cái gì?” Nhưng rất nhanh ông đã lấy lại bình tĩnh, ngẫm nghĩ tác phong hành động của Lăng Lan trong khoảng thời gian này, cái khí thế uy hiếp Thiên Phương hung tàn kia thực không giống một học sinh phổ thông có thể làm ra được...

Ông đành thở dài: “Cũng chỉ có đại tướng quân Lăng Tiêu tài năng mới nuôi ra được một đứa con yêu nghiệt như thế, quả nhiên phổ phụ không sinh khuyến tử.” Dứt lời, ông cùng đại tá Thiên Phương liếc nhìn nhau, cả hai đều có thể nhìn thấy sự kích động và mừng rỡ trong mắt người đối diện. Biết được thần tượng của bọn họ có người kế thừa làm bọn họ cực kỳ hưng phấn, nhờ đó mà cảm giác bị thất bại cũng giảm đi nhiều.

Lúc này Lăng Lan đã đi tới phòng điều khiển chính, phòng điều khiển trung tâm hiện nay do Hàn Kế Quân tạm thời phụ trách, thấy Lăng Lan tới, cậu vội vàng ra nghênh đón: “Lan lão đại, có gì cần chỉ thị sao?”

“Đừng chơi quá, tớ mong chúng ta sẽ hạ cánh đúng giờ.” Thanh âm của Lăng Lan vô cùng nhạt, như chỉ tới để nói một tiếng.

Mặt Hàn Kế Quân lập tức đỏ lên, vội cam đoan: “Tớ đã biết, Lan lão đại, lần sau tuyệt đối sẽ đáp xuống thành công!”

Như lời Lăng Lan nói, chỗ này của nhóm Hàn Kế Quân chơi vui đến sắp phát ngiên rồi, để điều khiển phi thuyền đáp xuống tọa độ chính xác là một việc cực kỳ khó, vì vậy mà nhóm điều khiển phi thuyền trong phòng trung tâm đều không muốn kết thúc nhanh như vậy, thế mới có cảnh tượng phi thuyền vài lần đáp xuống cũng không thành công, vì bọn họ còn muốn tập luyện thêm vài lần nữa.

Đoạn đối thoại này của Lăng Lan và Hàn Kế Quân tất nhiên đại tá Thiên Phương không thể biết được, vì Tiểu Tứ đã sớm che dấu đi. Thật ra lúc ở trong phòng thuyền trưởng, Lăng Lan cũng rất bực mình vì phi thuyền vài lần đáp xuống không thành công, nhưng cô không thể đánh vỡ mặt mũi anh em nhà mình được đành kiên trì giả bộ như không thèm để ý, chủ yếu để hù dọa hai người kia thôi.

Khi đó ở một nơi khác, trong đài chỉ huy dưới mặt đất, hoa tiêu chỉ dẫn cho phi thuyền số bảy không nhận được nữa nổi nóng hét vào liên lạc khí: “Mẹ nó, số bảy này rốt cuộc đang giở trò quỷ gì vậy, có phải tên điều khiển phi thuyền bị ầm đầu rồi nên mới thất bại nhiều lần như thế không...” Phi thuyền số bảy trước đây đâu có phiền phức như vậy, vị trí đồ vẫn như cũ sao không dứt khoát đáp xuống luôn cho xong đi, còn bắt hấn phải gào lên mấy lần.

“Kiên nhẫn một chút, phi thuyền số bảy của đại tá Thiên Phương không dễ chọc vào đâu, ông ấy là người rất bao che khuyết điểm đấy.” Một hoa tiêu khác đứng bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở.

“Tôi biết, vì vậy tôi mới đóng liên lạc khí rồi mới mắng.” Vị hoa tiêu kia buồn bực nói.

“Được rồi, cậu xem, số bảy hình như đã tìm đúng vị trí...” Đồng đội bên kia vô tình nhìn thấy hướng chuyển động của phi thuyền số bảy, bèn lập tức nhắc nhở.

“Ha, cuối cùng cũng xong, tôi thực sự bị bọn họ làm cho tức chết rồi, chưa bao giờ thấy một điều khiển viên nào đần như vậy, hắn ta làm cách nào qua được kì thi lấy bằng chứng nhận vậy?” Vị hoa tiêu chỉ dẫn cho phi thuyền số bảy lăm bầm trong miệng, sau đó mở lại liên lạc khí tiếp tục tiến hành hướng dẫn, tất nhiên khi quay lại công việc, thanh âm của anh ta đã trở lại bình tĩnh và kiên trì như cũ, dường như cơn giận bộc phát vừa rồi chỉ là ảo giác.

“Chú ý, phòng giám sát truyền đến tin tức lại có phi thuyền tới...” Đài chỉ huy liên tục nhận được tin tức có phi thuyền mới tới.

“Để tôi làm!” Vị hoa tiêu vừa nhắc nhở đồng đội kia nhanh chóng xung phong nhận nhiệm vụ, anh ta thông tin hiệu với phi thuyền mới. “Xin chào, tôi là hoa tiêu dẫn đường số 72 của căn cứ Khởi Nguyên...”

Lần này phi thuyền số bảy đáp xuống mặt đất rất gọn gàng và dứt khoát, Hàn Kế Quân đem lời cảnh cáo của Lăng Lan nói cho đám học sinh để họ biết điều thu bớt hưng phấn lại, ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh của Hàn Kế Quân, không dám làm loạn nữa.

Điều này làm đám phi thuyền viên vẫn ở bên cạnh xem trò vui cảm thấy mất hứng, nhưng bọn họ cũng âm thầm bội phục Lăng Lan rất có địa vị trong đám tân sinh trường quân giáo, tất nhiên bọn họ cũng thưởng thức

năng lực của Hàn Kế Quân khi lợi dụng uy danh của Lăng Lan để kiểm chế đám học sinh đó.

Các phi thuyền mới đến đều giống những phi thuyền khác, những học sinh bước ra từ bên trong đều cúi đầu không dám lên tiếng, nơm nớp lo sợ đi vào trong sân, sau đó dưới chỉ thị của nhân viên hướng dẫn nhanh chóng rời khỏi và đến nơi họ cần đến. Tốc độ di chuyển nhanh như thể đang lẩn trốn trong hang rỗng động hổ, bước đi của mỗi người đều loạng choạng mất trật tự.

Gương mặt của đám quân nhân bảo vệ trên sân không thay đổi khi nhìn thấy những biểu cảm sa sút kia. Không ngừng có những thiếu niên với gương mặt sợ hãi xuất hiện, nhóm quân nhân bảo vệ đều nhìn những học sinh mới này bằng ánh mắt khinh thường, bọn họ cũng không thích nhìn dáng vẻ cụp đuôi này của đám học sinh mới, họ cho rằng điều đó rất làm mất mặt quân nhân.

Nhưng dù sao bọn họ cũng quen với tình cảnh này rồi, trong thời gian họ làm việc này, không một học sinh nào không có biểu hiện như vậy, rất khó thấy được một người mang theo vẻ mặt bất khuất, đến nơi đây ai cũng cố nén khuất nhục trong lòng, cắn răng đi vào trong căn cứ điểm. Nếu có người thiếu niên nào mang vẻ mặt nghênh ngang từ trên phi thuyền đi xuống mới khiến bọn họ phải ghé mắt để ý.

Vốn cho rằng điều đó sẽ không bao giờ xảy ra, nhưng hiện thực lại chứng minh trên đời này không có cái gì là không thể.

Cửa khoang phi thuyền số bảy vừa mở ra, những tân sinh viên mới của trường quân giáo đã soạn sửa xong hành lý, mang vẻ mặt hưng phấn đi xuống khỏi phi thuyền, trong mắt họ tràn ngập tò mò, còn lớn gan thấp giọng bàn tán xem vũ khí của những quân nhân đứng trực đang cầm là gì, loại hành vi dị thường này khiến những nhân viên ở khu vực đó đều cảm thấy ngạc nhiên, bọn họ bắt đầu hoài nghi những người vừa xuống này thực

sự là học sinh mới của trường quân giáo sao? Không phải là một nhóm người đi tham quan du lịch?

Đương nhiên ý nghĩ phía sau không thể nào xảy ra vì căn cứ Khởi Nguyên là địa điểm bí mật của Liên bang, không thể nào có người đến tham quan du lịch được. Những quân nhân trong phiên trực ngày hôm nay đều có cảm giác nghi ngờ, bởi vì họ không nhìn thấy sự sợ hãi, khuất nhục hay phần nộ trong mắt những tân sinh viên đó, mà chỉ có sự hưng phấn, hiếu kỳ cùng với sự tự tin đường hoàng.

Những học sinh mới rời thuyền cũng không nghe theo chỉ thị của nhân viên hướng dẫn mà đứng lại ở trên sân, kiên trì chờ đợi nhóm học sinh phía sau. Hành động này của chúng làm nhân viên hướng dẫn cảm thấy bức mình, lòng thầm oán giận những phi thuyền viên trên thuyền không làm tròn chức trách dạy dỗ tốt những học sinh mới này.

Khi tất cả mọi người đã xuống hết, Lăng Lan đánh một ánh mắt sang Tề Long.

Tề Long nhanh chóng hiểu ý, cao giọng hô: “Tất cả cảm tạ toàn thể nhân viên của phi thuyền số bảy, làm lễ chào!”

Chỉ thấy tất cả học sinh vừa bước xuống đều đứng thẳng người hướng về phía phi thuyền số bảy, tập thể giơ tay chào theo nghi thức quân đội. Việc làm này đã được bọn họ thương lượng tốt khi còn trên thuyền. Một ngày một đêm vừa qua, các nhân viên trên thuyền đã giúp đỡ bọn họ rất nhiều, mỗi người đều học được ít nhiều thứ mình muốn nên rất cảm kích.

“Làm lễ chào!” Bên trong phi thuyền truyền ra thanh âm hùng hậu của đại tá Thiên Phương, lập tức những chiến sĩ đứng ở trước cửa khoang phi thuyền và cả bên trong nơi những học sinh đó không thể nhìn thấy, toàn thể chỉ huy và chiến sĩ trên thuyền đều đứng dậy, nhìn về mặt trang nghiêm của

những học sinh mới trên màn hình, họ cũng nghiêm túc giơ tay lên chào theo nghi thức quân đội dành riêng cho quân nhân Liên bang.

“Xin cảm ơn!”

Không khí trang nghiêm, lời nói hàm chứa cảm kích cùng lời chào theo nghi thức quân đội khiến tất cả những người có mặt ở đây chấn kinh.

Một số học sinh mới ở những phi thuyền khác chưa kịp rời đi trông thấy cảnh tượng này đều lộ ra khiếp sợ, sau đó vẻ mặt của họ nhanh chóng trầm xuống, đều là tân sinh mới vào trường vì sao đái ngộ lại khác nhau đến vậy?

Một học sinh mới trong đám kia lớn mật hỏi người hướng dẫn bên cạnh: “Là học sinh của nơi nào vậy?”

“Bọn họ đến từ Doha.” Đây vốn cũng không phải là bí mật gì nên nhân viên hướng dẫn kia không do dự trả lời.

“Doha? Cái nơi tập trung toàn thiên tài của Liên bang hả?” Học sinh mới đó nghiêng rằng nghiêng lợi nói, bởi vì thiên phú của chúng tốt hơn bọn hắn nên mới được đối xử khác biệt như thế sao? Trong mắt đám tân sinh viên ở những tinh cầu khác tràn đầy ghen ghét.

Lúc này bọn Lăng Lan hoàn toàn không biết bởi vì hành vi của mình đã đem tới sự ghen ghét của những học sinh thuộc tinh cầu khác, những học sinh này đều âm thầm tính toán sẽ khinh thường bọn họ khi vào trường...

Ở phòng tổng chỉ huy căn cứ Khởi Nguyên, vị quan chỉ huy cao nhất – thiếu tướng Cảnh Nhận đang ngồi trước màn hình nhìn tất cả sự việc phát sinh ở bến đỗ của phi thuyền số bảy, ông lâm bẫm: “Thật kỳ quái, tên Thiên Phương kia khi nào có lòng tốt như vậy...”

Đúng lúc này cửa bị đẩy mạnh ra, một bóng người cao lớn hùng dũng bước vào, sau đó ngồi tựa vào ghế salon trước bàn làm việc của thiếu tướng, hai chân bắt chéo, hình tượng không coi ai ra gì.

Thiếu tướng Cảnh Nhận chỉ biết lắc đầu: “Thiên Phương, có thể nhờ cậu giữ hình tượng một chút được không? Tốt xấu gì cậu cũng là hình tượng đại diện cho quân nhân Liên bang chúng ta đấy.”

“Cũng đâu phải tôi muốn làm!” Đại tá Thiên Phương lơ đãng nói, không có nửa phần ý tứ muốn khiêm tốn.

Thiếu tướng Cảnh Nhận đã quá quen với tính tình của ông bạn già, tất nhiên sẽ không tiếp tục cái đề tài vô nghĩa này nữa. Ông chỉ tay vào màn hình trước mặt đang dừng ở hình ảnh hai bên nghiêm trang giơ tay chào, hỏi: “Đây là chuyện gì? Lẽ nào bỗng dưng cậu lại có lòng nhân từ?”

Thiên Phương nhìn hình ảnh kia, chỉ biết cười khố: “Miễn bàn chuyện này đi, không thì tôi sẽ tức chết.”

Thiếu tướng Cảnh Nhận cả kinh, vội hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Thiên Phương buồn bực đưa bàn tay to lên vuốt mặt: “Thật là mất mặt, tôi không muốn nói...”

Ở cửa bỗng vang lên tiếng nói của một người khác: “Lão ta tất nhiên không muốn nói rồi, vì chúng tôi đã thua thảm hại.” Giọng nói này là của vị thiếu tá trên phi thuyền số bảy vừa mới bước tới cửa phòng.

“Lạc Ngưỡng, cậu cũng tới à.” Thiếu tướng Cảnh Nhận vui vẻ đứng dậy.

Thiếu tá Lạc Ngưỡng thuận tay khép cửa phòng, vừa cười vừa tiến lên đưa năm tay của mình đụng vào năm đấm của thiếu tướng Cảnh Nhận, đây là nghi thức gặp mặt riêng của bọn họ.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 222: Dựa Vào Cái Gì?

Edit: Phi Nguyệt

Thiếu tướng Cảnh Nhận tỏ vẻ bất mãn: “Mỗi lần đi qua đây cậu cũng không vào ngồi uống với tôi được một ly trà.”

Thiếu tá Lạc Ngưỡng cười khố: “Cậu cũng biết tôi và Thiên Phương còn phải trấn giữ phi thuyền số bảy mà.”

“Trước đây lẽ ra không nên cho cậu đi theo Thiên Phương, nếu theo tôi thì hiện giờ có lẽ cậu đã lên đại tá rồi.” Thiếu tướng Cảnh Nhận liếc xéo Thiên Phương, như thể đang oán giận ông làm lỡ tiền đồ của Lạc Ngưỡng.

Đại tá Thiên Phương chỉ đành sờ mũi mình mà không dám lên tiếng, đúng là trước đây ông đã lôi kéo Lạc Ngưỡng đi theo, vì ông biết với cái tính cách tùy tiện cầu thả của mình không thể xử lý tốt được những việc vặt vãnh trên tàu, nhất định phải có một người bạn tin tưởng được giúp ông, và Lạc Ngưỡng chính là sự lựa chọn tốt nhất.

“Vậy, sao lần này hai người lại xuống tàu?” Cảnh Nhận tò mò.

Lạc Ngưỡng trả lời: “Bởi vì số bảy đang phải thiết lập lại hệ thống nên chúng tôi có thời gian rảnh rồi.”

“Thiết lập lại hệ thống?” Sắc mặt Cảnh Nhận hơi thay đổi, “Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?” Trừ phi phát sinh chuyện lớn gây xáo trộn hệ thống

nếu không đâu cần thiết lập lại, xem ra lần này tàu số bảy thực sự xảy ra chuyện lớn.

Lạc Ngưỡng và Thiên Phương liếc nhìn nhau, miệng cười khổ, cuối cùng vẫn là Lạc Ngưỡng phải nói ra: “Kỳ thực việc này nói lớn cũng không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, phi thuyền của chúng tôi bị đám học sinh mới từ tinh cầu Doha khống chế.”

“Bị khống chế?” Cảnh Nhận thấy nét mặt bất đắc dĩ của hai người, nhất thời kinh hoảng. “Lẽ nào quyền khống chế phi thuyền bị chuyển đổi?”

Thiên Phương đau khổ nói: “Đúng vậy!” Nếu không vì nguyên nhân này thì sao nhóm học sinh đó có thể đe dọa được cao thủ cấp lĩnh vực như ông.

Một lúc lâu sau vẻ mặt của Cảnh Nhận mới dần phục hồi lại, sắc mặt ông ngưng trọng: “Chuyện này không thể để quân bộ biết, nếu không cả hai người sẽ phải chịu xử phạt, thậm chí làm không khéo còn bị đưa ra tòa án quân sự.”

“Nhiều học sinh quân giáo có ở trên thuyền như vậy, sợ rằng chuyện này không có biện pháp khống chế rồi.” Lạc Ngưỡng nói, “Có điều, chỉ cần một người chịu ra tay, chúng tôi sẽ không sao hết.”

Cảnh Nhận nghe ra ý tứ ở trong đó: “Nói như vậy là như thế nào?”

“Chỉ cần đại tướng Lăng Tiêu đồng ý giải quyết chuyện này...”

“Đại tướng Lăng Tiêu!” Cảnh Nhận la lên, “Sao có thể? Ông ấy dựa vào cái gì mà giúp chúng ta?”

Đại tá Thiên Phương ném ra một quả bom: “Bởi vì, kẻ cầm đầu đám tân sinh trường quân giáo đoạt quyền khống chế phi thuyền là con trai của đại tướng Lăng Tiêu, chúng ta không tìm ông ấy giải quyết thì còn tìm ai?”

“Cái gì? Đại tướng quân Lăng Tiêu có con trai?” Cảnh Nhận cảm thấy thật khó tin, ông đưa tay trái lên đỡ trán, tay phải xoa liên tục. “Chờ một chút, trước hết để tôi sắp xếp lại các thông tin đã, tin tức này hơi lớn, đầu óc CPU của tôi chưa xử lý kịp.”

Qua một lúc, rốt cuộc thiếu tướng Cảnh Nhận cũng khôi phục được sự bình tĩnh, ông ta suy đi tính lại vẫn phải đồng ý rằng chỉ có đại tướng Lăng Tiêu mới có thể giúp được chuyện này, nhưng ông vẫn còn có chút bận tâm. “Đại tướng Lăng Tiêu sẽ vì con của ông ấy mà nhúng tay vào việc này sao?”

Đại tá Thiên Phương cười: “Thực ra thì, chính Lăng Lan đã ám chỉ tôi đi tìm đại tướng quân Lăng Tiêu.”

“Lăng Lan chính là con trai của đại tướng Lăng Tiêu à? Lẽ nào cậu ta đã nghĩ đến hậu quả này rồi?” Nếu đúng là như vậy thì cậu thiếu niên Lăng Lan này không đơn giản. Trong mắt Cảnh Nhận khẽ lóe lên một tia hứng thú.

“Từ thực lực đến mưu kế cậu ta đều rất mạnh, thành tựu trong tương lai chắc chắn sẽ không thua gì đại tướng Lăng Tiêu.” Lạc Ngưỡng rất bội phục Lăng Lan, ông đánh giá cao năng lực và tiền đồ của cậu ta.

Đại tá Thiên Phương có quan điểm bất đồng với thiếu tá Lạc Ngưỡng: “Thằng nhóc đó rất to gan, có thủ đoạn, lại tàn nhẫn đối với chính mình và cả đồng bọn khiến tôi hơi có cảm giác sợ hãi...” Đại tá Thiên Phương nghiêm mặt đưa tay lên vuốt cằm. “Tôi lo lắng thằng bé sẽ bị đi vào cực đoan.” Ông sợ hiện giờ Lăng Lan thực hiện được những điều cậu ta muốn thì sau này càng không kiêng nể gì mà làm càn hơn, nếu đụng phải một người tàn nhẫn và mạnh hơn ông thì rất có thể cậu ta sẽ phải trả giá rất thảm.

“Cậu ta mới mười sáu tuổi thôi mà.” Lạc Ngưỡng nhắc nhở Thiên Phương, “Thời gian cho cậu bé đó lớn lên còn rất nhiều, đừng vội kết luận quá sớm!”

Thiên Phương trầm mặc, ông vẫn chưa thôi lo lắng trong lòng, năng lực mọi mặt của Lăng Lan quả thực đã đạt tới trình độ yêu nghiệt, nhưng những thiên tài như vậy một khi đi nhằm phương hướng chỉ sợ sẽ mang tới hậu quả so với người thường còn thảm khốc hơn.

“Trời ạ, ông lo lắng làm cái gì? Cậu ta không phải là con trai của đại tướng Lăng Tiêu sao?” Cảnh nhận nhắc nhở Thiên Phương, có tán cây to Lăng Tiêu này che chở đâu đến phiên người ngoài như họ ưu phiền.

Thiên Phương tỉnh ra lập tức cười ầm lên, ông tự thấy mình thật buồn cười, vì ấn tượng với Lăng Lan quá sâu nên ông đã quên mất sau lưng cậu ta còn có đại tướng Lăng Tiêu, ông ấy là sự tồn tại khủng bố nhất còn gì...

Ở một nơi khác, nhóm người Lăng Lan đang sóng vai đi vào một phòng ăn lớn. Hướng dẫn viên đã nói với họ đúng năm giờ chiều sẽ lên một phi thuyền khác để tiếp tục cuộc hành trình.

Hàn Kế Quân thấp giọng nói nhỏ: “Lan lão đại, quả nhiên như cậu dự đoán, nơi này chỉ là trạm trung chuyển.” Từ khi đáp xuống đây, Lăng Lan đã phán đoán rất có khả năng đây chỉ là nơi chuyển tiếp của chuyến đi, giờ đã chứng minh phán đoán của cô là đúng.

Phòng ăn thoáng cái đã có một đám người khổng lồ tràn vào, trên người họ không mặc quân phục của quân đội Liên bang, tất cả đều đoán bọn họ cũng là học sinh mới của trường quân giáo. Nhưng trên mặt bọn họ ai cũng đeo theo nụ cười hưng phấn, an nhiên tự tại, lúc đi vào không yên lặng giống những nhóm tân sinh khác mà quay ra trò chuyện với nhau, vô cùng náo nhiệt.

Những học sinh khác ở trong phòng ăn nhanh chóng tập trung ánh mắt về phía họ, ai cũng suy đoán xem đám người này đến từ tỉnh cầu nào.

Ở một bàn tròn trong góc phòng có đám khoảng mười người tân sinh đang quan sát đoàn người vừa bước vào, trong số họ có một người thiếu niên khí chất ôn hòa lịch sự mang vẻ mặt trầm tư như đang suy nghĩ điều gì đó.

Cậu thiếu niên bên cạnh thấy thế bèn hỏi: “Chu Á? Cậu phát hiện ra cái gì à?”

Cậu thiếu niên tên Chu Á bị đánh thức hơi nhú mày, nói: “Vương Huy, nhóm người này rất không đơn giản, nếu không có việc gì thì đừng chọc vào bọn họ.” Chu Á liếc nhìn đồng bạn bên cạnh, mở miệng nhắc nhở.

“Như thế nào?” Vương Huy lại không cho là đúng.

“Nhóm người này không đi lộn xộn mà tụ lại một chỗ đi cùng nhau, điều này nói lên trong bọn họ có một người đứng đầu, có lẽ thực lực của người đó rất mạnh đáng để bọn họ tin phục... Chúng ta vừa mới vào trường quân giáo, lúc chưa biết đối phương như thế nào thì không nên tùy tiện đắc tội với họ.” Chu Á nghĩ mười mấy người bọn họ chắc chắn không phải là đối thủ của mấy trăm người, cho dù thực lực của bọn họ không tầm thường nhưng cũng khó đối phó được hết.

Lúc này, một người thiếu niên ra bên ngoài thám thính vừa quay trở về, cậu ta tới gần Vương Huy và nói lai lịch của đối phương cho Vương Huy biết. Vương Huy vốn còn có chút cố kỵ bởi lời nói của Chu Á, nghe xong bèn buông lỏng, cười khinh miệt: “Thì ra là bọn người đến từ Doha, nhân số có nhiều hơn nữa thì cũng được ích lợi gì? Mấy năm nay bọn chúng có đi ra được nhân vật nào đâu, rốt cuộc cũng bị người của tỉnh cầu Vô Cực chúng ta đè xuống liên tục ba năm nay đấy thôi!”

“Tuy mấy năm nay Doha không xuất hiện nhân vật nào nổi danh, nhưng dù sao đó cũng là nơi tập hợp nhiều đại thiên tài của Liên bang, chúng ta không thể coi thường bọn họ được.” Chu Á là người rất cẩn thận, khi chưa biết đối phương tròn méo ra sao, cậu ta vẫn duy trì suy nghĩ không nên đắc tội với họ.

“Được rồi, tớ không tranh luận cùng cậu nữa, chỉ cần đối phương không chọc vào chúng ta, tớ tuyệt đối sẽ không chủ động ra tay là được chứ gì.” Vương Huy thấy Chu Á nhắc nhở thêm bèn giơ tay lên đầu hàng, chuyển sang đề tài khác. “Chu Á, cậu có cảm thấy vẻ mặt của họ không giống với những học sinh mới khác không? Dường như họ không bị chèn ép hay bị đánh, có phải bọn họ không bị nhân viên trên phi thuyền gây khó dễ?”

Trên đoạn đường tới đây, những học sinh của tinh cầu Vô Cực bị đám người trên phi thuyền gây rất nhiều khó khăn, bị đánh đập tự tin vô số lần. Lúc đầu những học sinh này cũng phản kháng, nhưng nhân số của đối phương càng lúc càng đông, thực lực lại quá mạnh khiến bọn họ không thể không cúi đầu chịu thua. Chỉ có mười người thuộc nhóm Vương Huy có thực lực mạnh nhất là được bỏ qua.

Chu Á cũng thắc mắc về điều này: “Tớ cũng muốn biết.” Vì sao những người đó còn có thể giữ được sự tự tin đường hoàng như thế sau khi qua đoạn đường vừa rồi, ngay đến cả Vương Huy thường ngày vẫn ngạo mạn còn phải thu lại rất nhiều.

Chu Á nói nhỏ: “Lát nữa chúng ta sẽ đi cùng với bọn họ, chúng ta nhất định phải tìm ra bí mật trong đó.”

Trong phòng ăn không nhiều người, bọn Lăng Lan rất dễ dàng tìm ra chỗ trống để ngồi xuống. Như thường ngày, mỗi tiểu đội của Lăng Lan, Vũ Cảnh, Lý Anh Kiệt chiếm một chiếc bàn tròn, những tiểu đội khác đều ngồi xuống những chiếc bàn vây xung quanh bọn họ. Đám học sinh không thuộc học viện đồng quân trung tâm, kể từ khi biết bọn Lăng Lan lấy được quyền

khống chế phi thuyền số bảy, để có được cơ hội học tập mà không muốn rời khỏi tầm mắt của nhóm học sinh mạnh nhất này.

Những học sinh thi được vào trường đệ nhất nam sinh quân giáo đều là những người thông minh, biết lựa chọn điều gì tốt cho mình, vì thế họ cũng đi theo nhóm học sinh trường đồng quân trung tâm và lựa chọn chỗ ngồi gần đây, hành động của cả đoàn người này rõ ràng đã làm những người khác phải cảnh giác.

Có vài người tới trước thấy thế bèn đứng lên, tìm một chỗ cách xa bọn Lăng Lan.

Bổng Vũ Cảnh và Lý Anh Kiệt tới gần Lăng Lan, mở lời: “Lan lão đại, chúng tôi có chuyện tìm cậu thương lượng.”

Lăng Lan đưa tay ra dấu bảo hai người ngồi xuống.

Lý Anh Kiệt lạnh lùng liếc xung quanh phòng ăn, thấy sự địch ý mơ hồ của những học sinh khác, cậu cười lạnh: “Xem ra bọn họ đều không chào đón chúng ta.”

Vũ Cảnh cười: “Có phải lúc đi vào trông chúng ta quá kiêu ngạo không?”

Lăng Lan suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Có thể! Xem ra, càng nhiều tân sinh đến, sự thù địch của chúng ta càng tăng.”

Lý Anh Kiệt đang định lên tiếng thì thấy có mười mấy người tiến đến muốn gây khó dễ cho nhóm học sinh ngồi ngoài cùng, cậu nhíu mày, nói: “Có người muốn tìm chúng ta gây phiền phức?”

Vũ Cảnh cũng nhìn thấy: “Bọn họ không phải học sinh thuộc học viện đồng quân trung tâm chúng ta, là học sinh của trường đồng quân khác trong Doha.”

Tề Long quay sang nhìn Lăng Lan. “Có muốn ra tay không?” Cho dù những người đó không thuộc học viện của bọn họ nhưng cũng đến từ Doha, cùng là người trong một tinh cầu, Tề Long không muốn thấy họ bị bắt nạt.

“Chuyện này giao lại cho Lý Anh Kiệt là được rồi.” Lời nói của Lăng Lan khiến cả đám kinh ngạc quay đầu nhìn cô.

Lý Anh Kiệt bất mãn: “Vì sao?” Cậu không phải là đàn em của Lăng Lan, dựa vào cái gì mà muốn ra lệnh cho cậu?

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 223: Nhân Vật Phản Diện Trời Sinh

Edit: Phi Nguyệt

“Trong mắt bọn họ, chúng ta vốn là một đoàn thể, chẳng lẽ cậu muốn tách ra?” Lăng Lan lạnh nhạt nhìn Lý Anh Kiệt, ánh mắt sắc bén đến mức làm sự bất mãn của Lý Anh Kiệt nhanh chóng biến mất.

Nhưng Lý Anh Kiệt vẫn cảm thấy không phục, cậu ta nhìn sang Tề Long: “Thực lực của Tề Long mạnh hơn tôi, để cậu ta ra chẳng phải tốt hơn sao?”

Lăng Lan vươn ngón tay thon dài nắm lấy cằm Tề Long, rồi đưa về phía Lý Anh Kiệt để cậu ta xem cho rõ gương mặt cười thật thà của Tề Long, sau đó cô nói: “Gương mặt này, cậu cho rằng có thể vừa bá đạo vừa kiêu ngạo đi ức hiếp người khác được sao?”

Lý Anh Kiệt ghen lời, thấy Tề Long cười ngây ngô với mình, khóe mắt cậu ta giật giật. Gương mặt của Tề Long đúng là quá thành thật, trên ấy hiện lên bốn chữ “ta là người tốt”, nếu để cho Tề Long đứng ra, đừng nói đến chuyện áp chế đối phương, chỉ sợ so về khí thế đã thua đáng vẻ ngạo mạn kia của đối phương một bậc. Cho dù sau đó có đánh thắng cũng làm đối phương nghi ngờ có phải bọn chúng sơ sẩy khinh địch hay không. Đúng là một chút uy hiếp cũng không có...

Đây cũng là một trong những lý do khi lúc đầu bị Tề Long đánh bại nhưng Lý Anh Kiệt vĩnh viễn không bao giờ chịu phục, chỉ cho là mình

không cần thận thôi...

Không, không phải Lý Anh Kiệt không phục đối phương, mặc dù cậu ta biết thực lực của Tề Long mạnh hơn mình rất nhiều nhưng trong lòng thủy chung vẫn không cảm thấy hoàn toàn bội phục.

Theo bản năng, Lý Anh Kiệt nhìn sang Lăng Lan rồi quay về gương mặt cười cười của Tề Long, đột nhiên cậu ta nhận ra vì sao mình không phục Tề Long, bởi vì Tề Long thiếu đi khí phách bá đạo trời sinh như trên người Lăng Lan. Tuy lúc này Lan lão đại đã thu lại khí thế của mình, chỉ khi nào quyết đấu cùng Lý Anh Kiệt, khí thế kia mới khiến cậu ta kinh sợ. Loại sợ hãi này theo thời gian trôi qua chậm rãi ngấm sâu vào trong xương tủy của Lý Anh Kiệt, khiến cậu ta không còn sinh ra ý niệm phản kháng nữa.

“Đoàn thể chúng ta khi đối ngoại với bên ngoài không thể chỉ có một hình tượng, trong trường hợp cần nói chuyện hòa khí có thể giao cho Tề Long.” Lăng Lan buông cầm Tề Long, thu lại tay phải của mình.

Lạc Lăng ngồi bên cạnh Lăng Lan dùng vẻ mặt ghét bỏ lấy từ trong túi ra một cái khăn ướt rồi cẩn thận lau từng ngón tay cho Lăng Lan. Cậu cho rằng cái mặt to đầy dầu mỡ của Tề Long đã làm bẩn bàn tay xinh đẹp ưu nhã của Lan lão đại nhà cậu, tất nhiên cậu phải tự thân phục vụ lão đại nhà cậu.

Hành động của Lạc Lăng làm trán Tề Long đổ xuống vài vạch đen, Lạc Lăng đang coi Tề Long cậu là vi khuẩn à?

Mà đương sự Lăng Lan cũng nổi gân xanh trên trán, tuy nhiên vì gương mặt nhỏ nhắn của Lạc Lăng tỏ ra rất nghiêm túc nên cô quyết định không để ý đến nữa, mặc cậu ta muốn làm gì thì làm. Dù sao cô cũng chỉ phải cố gắng bàn tay phải của mình một lúc, chẳng tổn thất gì lại đảm bảo nó được sạch sẽ.

Lăng Lan không để ý tới ánh mắt của những người khác, tiếp tục nói: “Kiêu ngạo cũng giống như vậy, phải làm cho một ít người sợ hãi thì bọn chúng mới không dám đắc tội với chúng ta, vì thế chúng ta phải bá đạo, có đôi khi còn phải động thủ quyền cước và to tiếng mới có hiệu quả.” Lăng Lan nói ra ý tưởng của mình. Muốn sống được ở trường đệ nhất nam sinh quân giáo thì việc tạm nhân nhượng không phải là cách làm khôn ngoan.

Vũ Cảnh hơi suy nghĩ rồi gật đầu, Hàn Kế Quân sừng sốt, cậu ta như được khai sáng, hai mắt ánh lên, ý của Lan lão đại là bọn họ phải vừa đấm vừa xoa, hai tay đều phải cứng rắn ư?

“Nhưng vì sao lại muốn tôi đứng ra?” Lý Anh Kiệt vẫn chưa lý giải được quyết định của Lăng Lan, nếu Tề Long không thích hợp, chẳng phải còn có Vũ Cảnh sao?

Lăng Lan quét mắt nhìn Lý Anh Kiệt, khóe miệng hơi nâng lên: “Kiêu căng phách lối chẳng phải sẵn có trên mặt cậu rồi đấy à?”

Lời này của Lăng Lan khiến cả đám Vũ Cảnh, Tề Long phì cười, những đội viên ngồi gần đó cũng cười theo. Cả đám nhớ lại lúc Lý Anh Kiệt vừa mới gia nhập học viện đồng quân trung tâm có biểu hiện kiêu ngạo như thế nào, quả nhiên như Lan lão đại nói, đúng là một bộ dạng cậu ấm nhà giàu kiêu căng ngạo mạn.

Khuôn mặt của Lý Anh Kiệt đen thui, bởi cậu ta cũng nhớ ra dáng vẻ khó coi của mình lúc đó, đây đúng là vết nhơ cả đời của cậu ta.

Lăng Lan cảm thấy mình không nên trêu chọc cậu bạn nhìn thì rất kiêu ngạo đáng ghét, nhưng thực tế chỉ là tinh vi tinh tướng này nữa. Cô vỗ vai Lý Anh Kiệt, nói: “Cậu xem, tất cả chúng tôi đều không thích hợp làm loại chuyện này, bàn về dòng dõi địa vị gia tộc, chúng tôi không bằng cậu, cho nên chỉ có mình cậu mới thích hợp làm nó, mà cậu còn làm được tốt nhất.”

Lăng Lan chỉ vào Vũ Cảnh, hỏi ngược lại: “Như Vũ Cảnh, về mặt chính trực, vừa nhìn đã biết được nuôi dạy từ một gia đình quân giáo có kỷ luật khắt khe, cậu nghĩ cậu ta có thể làm một cậu ấm nhà giàu ngạo mạn được sao?”

“Đúng vậy, Lý Anh Kiệt, cậu trời sinh có khí chất cao ngạo không ai bì được, cậu chịu khó hy sinh cho đoàn đội chúng ta một chút đi.” Từ lời nói của Lăng Lan, Vũ Cảnh đã hình dung ra hình tượng tương lai của cậu là gì, vì vậy cậu ta càng góp thêm lời dụ dỗ Lý Anh Kiệt. Học cùng nhau mười năm, cậu ta đương nhiên hiểu rõ cái tính thích được ca ngợi của Lý Anh Kiệt.

Lời nói của Vũ Cảnh khiến tâm tình của Lý Anh Kiệt rất tốt, lại nhìn cả đám Tề Long đang dùng ánh mắt “chúng tôi van cậu” để chờ đợi, một phút xúc động, Lý Anh Kiệt dứt khoát đồng ý: “Thấy các cậu cầu xin như thế, tôi đành bất đắc dĩ nhận nhiệm vụ này vậy.”

Lăng Lan quay đầu đi không đành lòng nhìn dáng vẻ hiện giờ của Lý Anh Kiệt, tên nhóc này đúng là bị bán còn giúp người đếm tiền, sao có thể ngây thơ đến thế cơ chứ...

“Cố lên nhé!”

Bọn Tề Long hưng phấn khuyến khích Lý Anh Kiệt, lại càng làm cậu ta phồng mũi thêm: “Các cậu chống mắt lên mà xem thế nào gọi là nhà giàu phách lối, học hỏi đi.”

Lý Anh Kiệt xắn tay áo, quay ra nói với đội viên của mình: “Theo tôi, chúng ta phải đi dạy cho chúng một bài học nhớ đời mới được.”

“Yeah!” Tiểu đội của Lý Anh Kiệt hưng phấn rú lên, những kẻ lẩn lộn cùng Lý Anh Kiệt trên cơ bản đều cùng một loại với cậu ta cả.

Nhìn gương mặt hếch lên đầy kiêu ngạo kia, cả đám Lăng Lan đầu xố đầy vạch đen, người này sinh ra chính là để làm nhân vật phản diện mà.

Trên đường đi, có đội viên hỏi Lý Anh Kiệt: “Đội trưởng, chúng ta làm thế nào?”

Lý Anh Kiệt trừng mắt nhìn cậu bạn vừa hỏi: “Thế nào là thế nào? Trực tiếp đi tới cho bọn chúng một trận chứ làm sao nữa, đánh sao thì đánh, chỉ cần không chết là được. Nhớ kỹ, chúng ta phải phách lối như những nhân vật phản diện chính ấy, thấy ai không vừa mắt cứ lôi ra làm thịt!”

Trong lòng đám đội viên vẫn hơi để ý: “Thế nhờ có người mạnh hơn chúng ta xuất hiện thì làm sao bây giờ?” Đối phương cũng thi được vào trường đệ nhất nam sinh quân giáo, chứng tỏ bọn chúng đều là những học viên nổi bật có thiên phú. Ngộ nhờ bọn họ đá phải chân bàn, định làm thịt người ta không được lại bị người ta làm thịt thì sao.

“Các cậu không nhìn xem đằng sau chúng ta là ai à?” Lý Anh Kiệt chỉ tay ra phía sau, hướng về chiếc bàn của nhóm Lăng Lan, “Các cậu cho rằng trong những học sinh này có người mạnh hơn Lan lão đại sao?” Lý Anh Kiệt hiện giờ rất to gan, nếu cậu không giải quyết được thì chẳng phải phía sau vẫn còn bọn Lăng Lan đó sao?

Trong lúc vô ý thức, Lý Anh Kiệt đã đem nhóm Lăng Lan trở thành hậu thuẫn kiên cố của mình. Thực ra lúc đầu Lý Anh Kiệt cũng không bài xích chỉ thị của Lăng Lan, chỉ cảm thấy hơi khó chịu một chút khi bị Lăng Lan sai khiến mà thôi.

Lăng Lan vô cùng hiểu rõ Lý Anh Kiệt, biết cậu ta là một tên vênh váo, thích thể hiện, đặc biệt thích hợp loại vai đi bắt nạt người khác, cứ như sinh ra là để diễn loại vai ấy vậy.

Ở chiếc bàn ngoài cùng, hai phe đang ở thế giằng co tranh luận.

“Ngô Dũng, anh đừng có quá đáng.” Học sinh thuộc tỉnh cầu Doha vừa lên tiếng dường như biết một trong số những người đến khiêu khích.

“Ngô Bồi, mày bảo tao quá đáng? Nếu không phải trước đây do mày gài bẫy thì sao tao phải chuyển đến học viện đồng quân ở tỉnh cầu Đa Luân?” Ngô Dũng lạnh lùng nói, “Cho dù bị đẩy đến nơi đó nhưng tao vẫn thi được vào trường đệ nhất nam sinh quân giáo, mày không hủy được tao đâu.”

Ngô Bồi tỉnh táo nói lại: “Chuyện lúc đó đều do anh tự nghĩ như vậy, chẳng quan hệ gì với tôi hết. Nếu cả hai chúng ta đều thi được vào trường đệ nhất nam sinh quân giáo thì càng mừng chứ sao, vì sao anh còn muốn tới gây chuyện với tôi.”

“Bởi vì mười năm trước tao đã muốn cho mày một trận rồi, nhưng mày chuồn quá nhanh, đi Doha mười năm không trở về, không ngờ hôm nay tao lại gặp phải mày ở đây, cuối cùng cũng đợi được đến lúc thanh toán món nợ cũ.” Ngô Dũng nói tiếp, “Muốn bị chặt đứt tay phải, hay là chân trái? Tao phải cho mày nếm thử những đau đớn khổ sở trước đây tao từng chịu đựng.”

Gương mặt Ngô Bồi lạnh đi, cậu ta lên tiếng cảnh cáo: “Ngô Dũng, anh đừng làm càn, ở đây đều là người của Doha đấy.”

“Haha, bọn nó sẽ đứng ra vì mày sao? Chẳng phải cái học viện mày theo học chỉ có một mình mày thi được vào trường quân giáo à?” Ngô Dũng có vẻ nắm rất rõ thông tin.

“Bắt nó lại!” Ngô Dũng ra lệnh cho đồng bọn bên cạnh.

Giữa lúc những người đó chuẩn bị xông vào bắt Ngô Bồi, một giọng nói phách lối vang lên: “A, ai cho phép chúng mày ức hiếp người của tao đấy?”

Lý Anh Kiệt đã mang theo đội viên của mình chạy đến trước mặt bọn họ, cậu ta nâng cao chiếc cằm ngạo mạn lên, khinh khỉnh liếc nhìn đối phương,

ánh mắt khinh thường này của Lý Anh Kiệt đã thành công chọc Ngô Dũng bức hỏa.

“Nó không phải là người của học viện tụi mày.” Ngô Dũng cố nén lửa giận, lạnh lùng nhắc nhở Lý Anh Kiệt không nên ra mặt lung tung.

“Ha! Lẽ nào không có ai nói cho mày biết, học sinh thuộc Doha đều là người của tao à?” Lời nói này của Lý Anh Kiệt quả nhiên vô cùng kiêu ngạo nhưng lại chiếm được sự hưởng ứng của những học viên khác trong tinh cầu Doha.

“Đúng vậy, chúng tôi đều là người của cậu ấy.” Tất cả mọi người biết Lý Anh Kiệt nói thế chỉ để mượn cố xen vào, vì vậy đều vô cùng phối hợp.

Trong mắt Ngô Dũng hằn lên nét sắc lạnh, hằn sáng giọng: “Lẽ nào tất cả những người trong học viện đồng quân trung tâm đều lớn lối như mày?”

Lý Anh Kiệt không trả lời, trái lại cậu ta quay đầu hỏi các học sinh khác trong học viện đồng quân trung tâm: “Các anh em, có người nói chúng ta rất kiêu ngạo, chúng ta không nên để bọn chúng thất vọng có phải không?”

“Đúng vậy!” Không ít học sinh trong học viện đều đứng lên đi tới vây quanh bọn họ, dáng vẻ rất sẵn lòng đấu một trận.

Tình cảnh này khiến Ngô Dũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng hắn cũng không cam lòng rút lui, bèn chất vấn: “Các người không biết nói đạo lý à?”

Lý Anh Kiệt cười nhạo: “Mày vừa bảo chúng tao lớn lối lại còn hỏi có biết nói đạo lý không à? Mày có bị ngu không?”

Ngô Dũng cứng người, đành phải cắn răng nói: “Bọn mày cứ chờ đấy.” Đây là một câu dẫn mặt, đại biểu muốn kết thúc trận xung đột. Nếu là một người lý trí sẽ bỏ qua sự kiện này, hai bên ăn ý giải tán, ai về nhà nấy.

Nhưng Lý Anh Kiệt là ai? Cậu ta là một cậu ấm thế gia kiêu ngạo không biết giảng đạo lý bao giờ, vừa nghe đối phương nói câu này đã cảm thấy khó chịu vô cùng.

“Chờ?” Lý Anh Kiệt cười nhạt, “Tao muốn nhìn xem mày cho tao chờ như thế nào, con mẹ nó, đánh!”

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 224: Nước Sâu Trong Trường Quân Giáo (*)

Edit: Phi Nguyệt

Theo tiếng hô này, đội ngũ của Lý Anh Kiệt cùng với đám học sinh trường đồng quân trung tâm nhanh chóng bao vây mười mấy người phe kia lại, bắt đầu lao vào đánh nhau, trong nhà ăn biến thành một cảnh tượng hỗn loạn.

Tề Long kinh ngạc nhìn cuộc ẩu đả trước mặt: “Thực sự đánh nhau rồi?” Thở dài, cậu còn vừa nghĩ rằng trận tranh cãi này sẽ giải quyết trong bình tĩnh đấy.

Lăng Lan bất đắc dĩ xoa phần giữa chân mày, cảm thấy nhức đầu, để Lý Anh Kiệt thả tay phách lối đúng là rất khó khống chế mà... Thôi, như vậy cũng tốt, tối thiểu cũng khiến đám học sinh mới không dám chọc vào bọn họ nữa.

“Vũ Cảnh, cậu đi xem Lý Anh Kiệt đi, đừng để cậu ta ra tay quá nặng!” Lăng Lan lo lắng Lý Anh Kiệt không thu tay được, đành để Vũ Cảnh đứng ra thu thập tàn cục. So với bọn Tề Long, Vũ Cảnh có mối quan hệ mật thiết với Lý Anh Kiệt hơn.

Vũ Cảnh gật đầu, nhưng rất may điều Lăng Lan lo lắng đã không xảy ra, Lý Anh Kiệt vẫn còn nhớ lời dặn của Lăng Lan không được gây tổn thương tới tính mệnh, dù vậy mười mấy người bọn Ngô Dũng vẫn bị nội thương khá nặng, cuối cùng phải để mấy quân nhân xách chúng lên phi thuyền

trước thời hạn, từ đây chuyện này trở thành một trong những trò cười của trường quân giáo, cũng làm những học sinh khác thêm căm ghét những học sinh thuộc tinh cầu Doha, gây thêm khó khăn cho họ trong cuộc tranh chấp giữa các thế lực, nhưng đây là chuyện sau này, bây giờ tạm thời không nhắc tới.

Nhóm người ngồi trong góc phòng vẫn quan sát tình huống phát sinh từ này giờ. Vương Huy chỉ tay vào Lý Anh Kiệt đang phách lối đứng giữa phòng ăn, cau mày nói: “Chu Á, cậu nói không sai, đám người này đúng là không đơn giản, đặc biệt là tên kia cần phải chú ý hơn.”

Chu Á gật đầu, nhưng tầm mắt của cậu ta vẫn không rời khỏi chiếc bàn nơi nhóm Lăng Lan ngồi, rõ ràng vừa rồi cậu ta thấy tên học sinh kiêu căng kia đi ra từ bàn này, vậy hẳn có vai trò gì trong đó chẳng?

Chu Á cho rằng những người này đều không đơn giản, cậu ta thậm chí còn hoài nghi kẻ đứng đầu thật sự của đám người đó không phải là tên thiếu niên hung hăng phách lối kia, mà là một trong những người đang ngồi ở chiếc bàn đó.

Chu Á quét mắt một vòng, bỏ qua Lạc Lăng và Lăng Lan, hai người này nhìn có vẻ nhỏ con gầy gò không thích hợp. Chu Á chuyển mắt sang gương mặt cười thật thà của Tề Long, là tên này sao? Cũng không giống... Hoặc là hẳn? Gương mặt sáng sủa của Tạ Nghi nhảy vào trong mắt Chu Á... Hay là hẳn? Khuôn mặt lạnh lùng nghiêm túc của Hàn Kế Quân khiến đồng tử trong mắt Chu Á co lại, Chu Á cảm thấy có một loại áp lực vô hình nào đó...

Vương Huy nhìn thấy trên trán Chu Á đột nhiên xuất hiện mồ hôi bèn hô lên: “Chu Á, cậu làm sao vậy?”

Hai mắt Chu Á nhắm nghiền, cậu ta nhanh chóng khiến mình tỉnh táo lại, Chu Á mở miệng nói, không biết là đang trả lời hay chỉ lẩm bẩm một mình:

“Không ngờ mình lại có thể gặp được đối thủ ở đây.”

“Cái gì?” Thanh âm của Chu Á quá nhỏ, Vương Huy nghe không rõ.

Chu Á mỉm cười: “Không có gì, có lẽ do tớ quá mệt mỏi thôi.”

Nghe Chu Á nói, Vương Huy cũng cảm thấy yên lòng hơn, trong chuyến hành trình vừa rồi Chu Á đã hao tổn khá nhiều tinh thần để giữ cho nhóm bọn họ được an toàn, không còn cách nào khác, thực lực của họ yếu hơn đối phương nên chỉ có thể dựa vào mưu trí.

Chu Á quan sát Hàn Kế Quân thêm một lần nữa, thầm nghĩ: Tên đó là quân sư của đám người kia sao? Xem chừng cũng là một nhân vật lợi hại. Chu Á biết rõ, hai người bọn họ ở hai thế lực khác nhau, chắc chắn sẽ có ngày phải giao đấu với đối phương. Cậu ta sốc lại tinh thần, ánh mắt nhẹ sáng lên, Chu Á cậu không thể sợ một đối thủ như thế được!

Hàn Kế Quân có cảm giác ai đó đang quan sát mình nhưng đảo mắt một vòng lại không phát hiện ra ai, đành âm thầm lắc đầu, chẳng lẽ cậu đa nghi quá rồi?

Phòng ăn khôi phục lại sự yên tĩnh, đám học sinh đến từ Doha bởi vì người đông thế lớn nên chiếm hết nửa diện tích phòng ăn, những học sinh từ các tỉnh cầu khác ngồi phân tán rải rác ở các bàn còn lại, ai nấy đều nhìn đám người Doha với ánh mắt đề phòng. Trong khoảng thời gian sau đó, học sinh từ các nơi đổ về cuối cùng cũng lấp đầy toàn bộ phòng ăn lớn. Đến năm giờ chiều, các học sinh nhận được thông báo mời tất cả lên phi thuyền, bắt đầu hành trình mới.

Nhóm Lăng Lan đi tới địa điểm đỗ phi thuyền mới dưới sự chỉ dẫn của các hướng dẫn viên. Khi đến nơi, nhìn thấy chiến thuyền to lớn uy phong trước mắt, cả đám đã sợ ngây người. Chiếc phi thuyền mới không phải là phi thuyền nguy trang dân dụng như trước đó mà là một tinh hạm thật sự thường dùng để tuần tra vũ trụ của Liên bang.

Tinh hạm tuần tra này có một khẩu pháo cao xạ vĩ đại, hai bên hông phân bố dày đặc súng lazer, bên dưới bụng của nó có hai quả tia lửa đạn đạo tầm xa, có thể công kích kẻ địch từ mục tiêu rất xa.

Hình dáng của chiếc tinh hạm này không phải là thứ mà một chiếc phi thuyền dân dụng có thể so sánh, tinh hạm có bảy góc, lớn gấp ba bình thường, là một chiếc tinh hạm khổng lồ đang đỗ trong không cảng của căn cứ, khi nó đứng gần những chiếc phi thuyền nhỏ bé ở bên cạnh, từ thân tàu như đang tản ra thứ khí thế hào hùng.

Lăng Lan không biết chiếc hàng không mẫu hạm to gấp mười lần chiếc tinh hạm trông như thế nào, nhưng hiện giờ, chiếc tinh hạm này xuất hiện chân thật trước mặt đã khiến lòng cô vô cùng rung động, một lần nữa cảm nhận được nhiệt huyết sôi trào trong lồng ngực.

Tất cả các học sinh mới đều cảm thấy ngưỡng mộ và kính sợ, ai cũng từng có khao khát được bước lên tinh hạm này một lần. Trên tinh hạm cần phải tuân thủ một ít quy tắc, những học sinh mới đều đã được “dạy dỗ” trong chuyến đi trước nên không ai dám trái lời.

Đám Lăng Lan đương nhiên không muốn gây chuyện nên chuyến hành trình lần này rất bình an, ba ngày sau, bọn họ thuận lợi đi tới một tinh cầu xinh đẹp, thần bí.

Tiểu Tứ lén liên lạc với đầu não của tinh hạm nên đã sớm biết vị trí bọn họ cần đến. Nó nhắc nhở Lăng Lan rằng nơi đây lại là một tinh cầu được Liên bang đánh dấu, Lăng Lan nhớ đến năm đó lần đầu tiên đi tới tinh cầu ma thú và những chuyện xảy ra ở nơi ấy khiến cô rùng mình, chính vì điều này mà cô luôn cảm thấy ở nơi đây cũng sẽ xảy ra chuyện gì đó... Cô thực sự hy vọng mình may mắn, có thể yên ổn vượt qua sáu năm học tập tại đây.

Tinh hạm không trực tiếp đáp xuống bên dưới mà dừng lại trên bầu trời bên ngoài không cảng. Các học sinh mới mang theo niềm hân hoan ngồi

trên xe bay do không cảng phải tới, đưa họ đến địa điểm cuối cùng của chuyến đi này – Quân đô thành!

Theo đoạn giới thiệu trên màn hình trong xe, ở tỉnh cầu này chỉ có một thành thị duy nhất chính là Quân đô thành. Trong thành phố chỉ có hai loại người, một là quân giáo sinh, hai là quân nhân. Trên thực tế, các đạo sư dạy học ở trường đệ nhất nam sinh quân giáo đều là những quân nhân kiệt xuất thuộc các lĩnh vực khác nhau.

Quân đô thành được xây dựng vô cùng mỹ lệ, kiến trúc trong thành phố được phân bố theo một trận đồ bát quái cổ xưa, nếu không cẩn thận rất dễ bị đi lạc. Giữa trung tâm của Quân đô thành là một hoa viên rộng lớn và xinh đẹp. Để giữ vẻ đẹp ở nơi đây, xung quanh bốn phía không hề có một tòa nhà cao tầng nào, mà chỉ có một vài công trình kiến trúc nhỏ lẫn vào trong đám cây cỏ.

Nếu hỏi trường quân giáo nằm ở nơi nào, thì thật ra cả Quân đô thành này chính là trường đệ nhất nam sinh quân giáo! Tất cả các kiến trúc ở đây, từ khu học tập, nghỉ ngơi, tiêu khiển, đến trung tâm mua sắm đều dùng để phục vụ cho các học sinh. Quân đô thành có đầy đủ các nhu cầu cần thiết, ăn mặc, thậm chí là khu giải trí, thể thao cũng có, nơi đây hoàn toàn không mang lại cảm giác như đang sống trong một thế giới khép kín, trường quân giáo cũng mở rộng thế giới mạng ảo nên lúc nào cũng có thể đăng nhập vào bên trong.

Khi Lăng Lan đạp bước chân đầu tiên xuống Quân thành, cô phát hiện ra có một số quân giáo sinh mặc đồng phục đang dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn bọn cô, có vài người còn mở liên lạc khí tựa hồ như đang liên lạc với ai đó. Lăng Lan đề cao cảnh giác, lẽ nào cảnh tượng ra oai phủ đầu như ở trên phi thuyền lại xảy ra một lần nữa?

Lăng Lan ngẫm một lúc cảm thấy khả năng này rất có thể sẽ xảy ra nên quay sang nhắc nhở Tề Long, Vũ Cảnh và Lý Anh Kiệt phải cẩn thận một

chút, tuyệt đối không được tách ra, tránh để bọn họ có cơ hội ra tay.

Có vẻ nước trong trường đệ nhất nam sinh quân giáo này rất sâu... Lăng Lan nghiêm túc nhắc nhở Lâm Trung Khanh và Tạ Nghi phải nhanh chóng nắm bắt được tình huống trong trường, đặc biệt là về các thế lực lớn và những người lãnh đạo các thế lực này.

Lăng Lan thầm nghĩ: Xem ra muốn đứng yên ổn ở trong trường đệ nhất nam sinh quân giáo cũng không dễ dàng như cô nghĩ.

Tất nhiên Lăng Lan không hề cảm thấy sợ hãi, từ khi có chỗ dựa Lăng Tiêu ở sau lưng, cô làm việc cũng phóng tay hơn rất nhiều.

Lúc này, trong một vườn hoa thuộc khu biệt thự năm thứ tư, có bốn gã thanh niên đang nhàn nhã ngồi đánh bài.

Một người trong số đó có thân hình cao to vạm vỡ, khuôn mặt cân đối hình chữ quốc tràn đầy sát khí, cho dù đang chơi bài nhưng vẻ mặt vẫn rất nghiêm túc, chăm chú, giống như anh ta sắp sửa lao vào một cuộc đại chiến cơ giáp vậy.

Phía đối diện là một người thanh niên có khuôn mặt vô cùng tuấn tú, nhưng trong vẻ đẹp ấy lại có chút không đứng đắn, hai mắt híp lại, biểu cảm cười mà như không cười khiến người khác phải cảm thấy lo sợ.

Bên tay phải cậu thanh niên tuấn tú là một chàng trai có khuôn mặt phổ thông, nhưng khí chất thông dong bình tĩnh của anh ta lại không hề bị hào quang của đồng bạn che lấp, giống như ở giữa hai viên ngọc kim cương lấp lánh là một viên dạ minh châu sáng bóng, không kém một chút nào.

Cuối cùng là người thanh niên ngồi đối diện với chàng trai có khuôn mặt phổ thông, trên mặt anh ta mang theo một chiếc mặt nạ che nửa mặt, đôi môi hồng phớt mang theo độ vòng cung xinh đẹp, bên dưới chiếc mặt nạ là một đôi mắt sáng ấm áp tràn đầy ý cười, quanh thân anh ta lan tỏa hơi thở

ôn hòa làm người khác không tự chủ được muốn tới gần. Trong bốn người, người đầu tiên khiến người khác vừa nhìn đã cảm thấy vô hại, muốn thân cận nhất chính là anh ta.

“Nghe nói, lần này ở học viện đồng quân trung tâm Doha sẽ có một tên yêu nghiệt tới?” Người thanh niên mang tác phong không đứng đắn búng một quân bài trong tay ra, dùng vẻ mặt hứng thú nói tới tin đồn anh ta biết được.

Chàng trai có gương mặt phổ thông hơi nhú mày, hỏi lại: “Cậu nghe được từ đâu vậy?”

Người thanh niên kia mỉm cười: “Còn chẳng phải ở chỗ đối thủ cũ của chúng ta, cái tên Trương Kinh An từng là học sinh của trường đồng quân trung tâm kia à. Lúc hăn đấu thua tớ đã từng nói qua, trong học viện đồng quân trung tâm có một tên yêu nghiệt cực mạnh năm nay sẽ đến trường chúng ta học, nghe tin đấy tớ muốn quên cũng không được mà.”

Cậu thanh niên cao lớn khôi ngô bỗng bừng tỉnh, chăm chú rút từ trong tay ra một quân bài, đặt lên bàn, hô: “Con J!” Sau đó quay đầu về phía người thanh niên mang mặt nạ, nói: “Lan Phong, đến lượt cậu.” Cậu ta vốn không hứng thú với loại tin đồn này, nếu có cao thủ cơ giáp sĩ xuất hiện thì cậu ta còn để ý đến.

Người thanh niên đeo mặt nạ có khí chất ôn hòa khép bài lại, cười nói: “Triệu Thuần, đừng gấp, tớ đánh đây.” Anh chậm rãi xòe bài và rút ra một cây, nhẹ nhàng đặt lên mặt bàn, tiếp tục hỏi: “Hàn Dục, cậu có biết người kia là ai không?”

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 225: Các Thế Lực Lớn

Edit: Phi Nguyệt

“Không biết, Trương Kinh An không tiết lộ thêm.” Hàn Dục trả lời, “Có điều, người của tứ báo lại hôm nay cậu ta sẽ đích thân đi thăm viếng người đó.” Hàn Dục tự nhiên lấy quân bài vừa được đặt xuống mặt bàn, tay về cầm cười nói. “Tớ rất muốn biết, nếu tên yêu nghiệt kia thực sự tham gia vào thế lực của Trương Kinh An, thì cái thế lực của học viện đồng quân trung tâm Doha đó sẽ do ai làm người đứng đầu đây?”

Cậu thanh niên có gương mặt phổ thông cười lạnh: “Trương Kinh An chỉ là một tên bỏ đi! Nếu người nọ thực sự mạnh như lời cậu ta nói, chắc chắn cậu ta không áp chế nổi đối phương.” Anh ta nhìn mấy quân bài trên bàn, “Lượt này tớ bỏ! Triệu Thuần, đến phiên cậu.”

Triệu Thuần liếc qua bài trong tay mình, cũng lắc đầu tỏ ý bỏ bài, đến lượt của Lý Lan Phong.

Lý Lan Phong rút trong tập bài của mình ra một quân: “Chưa biết chắc được, có thể cậu ta nguyện ý đảm nhiệm vị trí phó đội trưởng thì sao...”

Cậu thanh niên có gương mặt phổ thông liếc mắt nhìn sang, hỏi ngược lại: “Cậu cho rằng Trương Kinh An là kẻ dễ dăng đồ trong tay lên cho người khác như vậy à?”

Lý Lan Phong khép bài, trầm ngâm suy nghĩ một lát, sau đó dùng vẻ mặt bội phục, nói: “Vệ Quý, xem ra cậu cũng rất hiểu Trương Kinh An đấy!”

Vệ quý hơi nhếch miệng cười, tựa hồ rất hưởng thụ lời khen của Lý Lan Phong: “Đấu qua đấu lại với cậu ta bốn năm, điểm ấy mà còn không biết thì tớ có tư cách ngồi ở đây với các cậu sao?”

Hàn Dục mỉm cười, bốn người bọn họ tuy ở các tỉnh cầu khác nhau nhưng lại vào trường quân giáo cùng một lúc, để đối kháng với thế lực của Doha, bọn họ đã phải hợp lực cùng nhau trải qua nhiều khó khăn, cho đến bây giờ mới có thể đâm đạp được thế lực Doha dưới chân mình, phải nói công sức của họ bỏ ra không hề nhỏ.

Hàn Dục nói: “Thế cho nên chúng ta phải tiếp tục hợp tác, không cho Trương Kinh An kia tìm được cơ hội tác quái tác quái.”

Triệu Thuần nhún vai: “Mấy chuyện hợp hành bàn bạc đừng có tìm tớ, nếu phải khai chiến cứ nói trước với tớ một tiếng là được.”

Vệ Quý liếc nhìn Triệu Thuần: “Bọn tôi cũng chẳng trông cậy cậu bày được cái mưu kế gì, cứ phụ trách đánh đấm là được.”

Triệu Thuần trừng mắt, đang muốn cãi lại thì Lý Lan Phong mở miệng hòa giải: “Triệu Thuần là người điều khiển cơ giáp mạnh nhất trong chúng ta, không gọi cậu ấy đi đánh thì còn gọi ai, đúng không?” Nói xong ném tới Triệu Thuần một ánh nhìn bội phục làm lửa giận của cậu ta nhanh chóng biến mất.

Triệu Thuần vỗ ngực tự hào: “Yên tâm, chuyện đánh nhau cứ giao cho tớ!”

Hàn Dục và Vệ Quý liếc nhanh qua Lý Lan Phong, đáy mắt thoáng xuất hiện một chút kiêng kỵ, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bộ dạng bình tĩnh tự nhiên như cũ.

Lý Lan Phong dường như không phát hiện ra sự biến hóa trong mắt của hai người này, anh vẫn mỉm cười ấm áp nhìn Hàn Dục và Vệ Quý, hỏi: “Còn tiếp tục nữa không?”

Hàn Dục ném tập bài trong tay xuống mặt bàn, làm tư thế đuổi người cho đỡ mỏi rồi đứng lên: “Thôi, đừng đánh nữa, trong lúc chưa làm rõ chuyện của Trương Kinh An, tớ không có tâm trạng ngồi đây đánh bài.”

Cách đó không xa có một nhóm quân giáo sinh đang nói chuyện rôm rả, một người trong số họ thấy Hàn Dục đứng lên bèn chạy nhanh tới: “Đội trưởng?”

Hàn Dục nói với đội viên của mình: “Về thôi!”

“Về nhanh vậy? Có việc gì ư?” Vệ Quý nhú mày cũng đứng lên. Tuy anh ta vẫn chưa muốn rời khỏi đây nhưng nếu Hàn Dục đi thì anh ta ở lại cũng không có ý nghĩa gì.

Hàn Dục mỉm cười: “Tớ phải về sắp xếp một vài người theo dõi mọi cử động của Trương Kinh An... để xem cái tên yêu nghiệt được cậu ta khâm phục mạnh đến mức nào, tớ cũng không muốn thể lực của học viện đồng quân trung tâm Doha quật khởi lại đâu!” Vất vả lắm bọn họ mới chèn ép được thể lực của Doha, Hàn Dục tất nhiên không muốn nhường vị trí thứ ba cho người khác.

Vệ Quý gật đầu: “Tôi đi cùng với cậu!” Các đội viên của Vệ Quý cũng đã chạy tới, hai người mang theo đội viên của mình nhanh chóng rời khỏi khu biệt thự.

Thấy bóng dáng bọn họ biến mất trong tầm mắt, lúc này Triệu Thuần mới tức giận ném tập bài trong tay xuống: “Mẹ kiếp, chúng nó coi tớ là tay đâm dấy à?”

Lý Lan Phong cũng bỏ mấy quân bài trong tay mình xuống, khước miệng hơi nhếch lên thành nụ cười nhẹ: “Nếu đã hợp tác với nhau tất nhiên phải bỏ ra một ít tiền vốn, chút sức lực này vẫn nằm trong phạm vi khống chế của chúng ta là được rồi.”

Triệu Thuân nghiêng đầu làm động tác giãn cơ cổ, sau đó hơi doãi cơ thể có phần cứng nhắc của mình, miệng lẩm bẩm: “Thật không biết lúc trước sao cậu lại muốn hợp tác với bọn họ, hợp tác với đám đứng nhất, đừng nhì chẳng phải tốt hơn sao?”

Lý Lan Phong lắc đầu: “Hợp tác với thế lực đứng thứ nhất và thứ nhì chưa chắc chúng ta đã có quyền được nói ra ý kiến, lúc đó chỉ có thể trở thành tay chân của bọn họ thôi. Còn hợp tác với bọn Hàn Dục, để bảo toàn vị trí thứ ba, họ sẽ phải nể trọng chúng ta, lời nói phải có trọng lượng thì chúng ta mới đứng vững được ở trường quân giáo này.”

Triệu Thuân biết Lý Lan Phong nói không sai nhưng vẫn lo âu: “Nhưng dường như bọn họ bắt đầu kiêng kỵ cậu rồi.”

Lý Lan Phong cười: “Không sao, tớ đây chỉ có một người, cho dù muốn kiêng kỵ cũng chẳng làm gì tớ được, chỉ cần cậu đừng biểu hiện quá thân cận với tớ là được.”

Triệu Thuân hừ lạnh: “Cậu bảo tớ giả vờ làm một tên đầu óc ngu si, tứ chi phát triển, còn cậu làm người nói chuyện ở giữa, tớ không thân với cậu thì còn thân với ai?” Nếu anh ta không thân cận với Lý Lan Phong thì mới có chuyện đó.

“Kỳ thực cũng không đến nỗi phức tạp như thế, chỉ cần cậu hay tỏ ra kích động hiếu chiến để họ cảm thấy cậu dễ khống chế là được, đến lúc đó họ cũng sẽ không kiêng dè tớ nữa.” Lý Lan Phong nói.

Triệu Thuân liếc xéo: “Hiện tại trong trường quân giáo này có người nào không nghĩ tớ là Triệu Bá Vương(*) dễ kích động và hiếu chiến?”

(*) Triệu đầu gấu, đầu gấu họ Triệu.

Lý Lan Phong phì cười: “Tốt quá còn gì, chẳng phải sẽ đỡ đi biết bao nhiêu kẻ muốn đến gây phiền phức cho cậu sao?”

Triệu Thuần trầm mặc một lúc mới mở miệng hỏi: “Tới lúc nào tớ mới được đấu với Lôi Vương kia?”

Lý Lan Phong im lặng, cả người đột nhiên trở nên cực kỳ lạnh lùng, nhưng biểu hiện này chỉ xuất hiện trong thoáng chốc, chớp mắt sau anh đã khôi phục lại vẻ ấm áp như lúc thường, Lý Lan Phong nhấn từng chữ: “Sẽ có cơ hội thôi.”

Triệu Thuần nhìn sâu vào Lý Lan Phong, sát khí trên người ngày càng đậm: “Tớ chờ đó!”

Trong vườn hoa bỗng thổi tới một cơn gió mát làm tóc của hai người bay lên, hai người với hai khí chất bất đồng, một ấm áp ôn hòa, một bá đạo mạnh mẽ ở cùng một chỗ lại dung hợp với nhau đến kỳ lạ.

Chuyện đầu tiên mà những học sinh mới tới trường quân giáo phải làm là tiến hành thủ tục xác nhận thông tin cá nhân, lĩnh đồng phục và nhận nơi ở sắp tới của mình. Ký túc xá trong trường quân giáo là những biệt thự đơn lập, một biệt thự có sáu người ở, đội của Lăng Lan vừa hay được phân vào cùng một biệt thự.

Đám Tề Long cực kỳ ngạc nhiên với sự may mắn này, chỉ có Lăng Lan biết đây chắc chắn là thủ bút của cha cô. Để phòng ngừa thân phận con gái của cô bị bại lộ, Lăng Tiêu đã tốn rất nhiều tâm tư mới đem được Lăng Lan và đám bạn ở chung với nhau, ý đồ của ông là để bọn họ bảo hộ Lăng Lan chu toàn.

Đương nhiên, để có được sự sắp xếp này, Lăng Tiêu cũng đã âm thầm cho điều tra rất nhiều thứ, ông biết đám Tề Long vô cùng nể phục Lăng

Lan, lại sẵn sàng không tiếc mạng sống vì anh em nên mới yên tâm. Điều này làm ông vừa tự hào, vừa khó chịu vì ông luôn cảm thấy đám nhóc con đó sẽ cướp con gái bảo bối nhà ông đi mất...

Những học sinh mới năm nay cơ bản đều được phân ở cùng một khu vực. Trong thời gian báo danh, Lâm Trung Khanh và Tạ Nghi lợi dụng năng lực của mình đi tìm hiểu một chút tình huống trong trường quân giáo, như sự phân bố của các thế lực và những danh hạng đứng đầu toàn trường.

Quân số của những học viên đến từ Doha hàng năm luôn nhiều nhất nhưng lại bị chia năm sẻ bảy ở nhiều thế lực khác nhau, không ai chịu phục ai. Trong đó có thế lực của Trương Kinh An là lớn nhất, có thể coi thế lực này đại biểu cho phe phái của học viện đồng quân trung tâm Doha trong trường quân giáo, nhưng nó vẫn bị ba thế lực lớn khác áp ở trên đầu, không thể động đậy.

Bảng thế lực trong trường theo thứ tự đứng nhất là thế lực Lôi Đình, thứ hai là thế lực Thiên Cơ, và đứng thứ ba là thế lực Vô Cực.

Khi tin tức này đến tay bọn Lăng Lan, Tề Long tức giận đến mức xì khói, cậu cho rằng Trương Kinh An đã làm mất mặt mũi của học viện đồng quân trung tâm. Phải biết rằng số người trong học viện đồng quân trung tâm hàng năm thi đậu vào trường đệ nhất nam sinh quân giáo luôn đứng đầu liên bang đấy.

Lăng Lan và Hàn Kế Quân ngẫm trao đổi một ánh mắt hiểu rõ. Hàn Kế Quân nhắc nhở: “Xem ra, Trương Kinh An rất nhanh sẽ tới đây.” Cậu ta quay sang hỏi Lăng Lan, “Lan lão đại, chúng ta phải làm sao?” Hợp tác hay cự tuyệt?

“Muốn tới cứ tới thôi!” Lăng Lan chẳng tỏ thái độ gì.

Ánh mắt Hàn Kế Quân hơi sáng lên như hiểu ra cái gì, sau đó cậu ta im lặng không lên tiếng nữa. Thấy hai người như vậy, những người còn lại

cũng thông minh không tiếp tục đề tài này, ai cũng hiểu rằng Lăng Lan và Hàn Kế Quân cần suy nghĩ thêm, giờ có hỏi cũng không có câu trả lời.

Quả nhiên, khi Lăng Lan vừa rửa mặt, chải đầu, thay quần áo xong xuôi, đang thoải mái ngồi nghỉ ngơi trên ghế salon thì Trương Kinh An tìm đến cửa. Trong thời gian ngắn đã tìm được địa chỉ của cô, Trương Kinh An vẫn còn có chút năng lực.

Trương Kinh An mang theo mấy đội viên cùng tiến vào biệt thự, vì đã được Lăng Lan dẫn dò nên Tề Long không gây khó khăn mà đưa họ vào phòng khách.

Thấy Lăng Lan ngồi trên ghế salon, Trương Kinh An ra vẻ tươi cười: “Lăng Lan, nhìn thấy cậu cũng thi vào trường quân giáo, tôi hết sức vui mừng!”

Lúc này Trương Kinh An đã không còn vẻ chán trường như lúc thất bại trong trận đấu đại giới năm đó. Tuy thế lực của hắn bị ba thế lực ở phía trên chèn ép rất nhiều, nhưng dù sao cũng là thủ lĩnh của thế lực đứng thứ tư nên trên người hắn vẫn tỏa ra chút khí phách, cho dù miệng cười vui vẻ, thái độ hòa nhã thì thấp thoáng đâu đó vẫn có cảm giác cao ngạo của kẻ bề trên.

Lời nói và thái độ của Trương Kinh An khiến đám Tề Long mơ hồ lộ vẻ không vui, bọn họ tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào dám bất kính với Lan lão đại của bọn họ, cho dù là đàn anh ở trường học cũ - Trương Kinh An đi chăng nữa cũng không được.

Lăng Lan nghe lời nói của đối phương cũng hơi nhú mào, cô đưa tay về phía chiếc ghế đối diện, không lạnh không nhạt, nói: “Học trường Trương, mời ngồi!”

Trương Kinh An dùng thái độ cấp trên đối đãi với cô, tất nhiên cô cũng chẳng muốn nể mặt, trực tiếp coi hắn như thủ hạ mà chào hỏi.

Thái độ hời hợt của Lăng Lan làm mấy người đội viên đi theo cùng Trương Kinh An biến sắc, một người trong đó vừa muốn đứng ra lớn tiếng cảnh cáo Lăng Lan thì đã bị ánh mắt lạnh lùng của Tề Long chặn lại, Tề Long nặng nề hừ một tiếng.

Tiếng hừ lạnh này như vang lên gần sát bên tai hắn, người nọ bỗng cảm thấy lồng ngực như bị ai đó đâm vào, khí huyết lộn nhào, thanh âm vốn sắp bật ra cổ họng bị chặn ngang lại, không nói nên lời, sắc mặt người đội viên kia tái nhợt, kinh ngạc nhìn Tề Long đang đứng bên cạnh Lăng Lan.

Trương Kinh An cũng biến sắc, phần cao ngạo mang vào lúc đầu lập tức biến mất, thay vào đó là sự cảnh giác, hắn dùng ánh mắt phức tạp nhìn thoáng qua Tề Long, sau đó quay đầu ra dấu để người đội viên kia lui ra.

ĐÀN ÔNG TƯƠNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 226: Đoàn Tân Sinh

Edit: Phi Nguyệt

Trương Kinh An đi tới bên chiếc ghế salon Lăng Lan vừa chỉ rồi ngồi xuống, câu mở lời hản không nói với Lăng Lan mà lại nhìn sang Tề Long đứng cạnh cô, mặt lộ vẻ tán thưởng: “Đàn em Tề Long, năm nay cậu là tân thủ khoa thi đầu vào của trường quân giáo, cậu đã cho học viện đồng quân trung tâm Doha chúng ta một vinh dự rất lớn đấy! Với thực lực này của cậu có thể đứng trong hàng ngũ top toàn trường rồi, tương lai cậu chính là trụ cột của phe học viện đồng quân trung tâm chúng ta.”

Bề ngoài có vẻ Trương Kinh An đang tán dương Tề Long, nhưng thực tế là muốn gieo trong lòng Lăng Lan một cái gai để cô sinh lòng kiêng kỵ với Tề Long. Trương Kinh An nghĩ chỉ cần cho Tề Long một cơ hội, với thực lực mạnh mẽ như cậu ta sẽ không cam tâm thần phục ở dưới trướng Lăng Lan. Trương Kinh An tin tưởng, bằng vào năng lực của hản tuyệt đối có thể chiêu dụ được tên ngốc Tề Long này vào thế lực của mình.

Ngay khi mới tiếp xúc lúc ban đầu, sự lạnh nhạt của Lăng Lan đã khiến Trương Kinh An quyết định buông tha ý định chiêu dụ Lăng Lan và chuyển sang Tề Long. Để thực hiện được điều này, việc đầu tiên cần làm chính là phải ly gián quan hệ của hai người, khiến cả hai trở nên nghi kỵ nhau đến mức trở mặt mới thành công. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Trương Kinh An lại nói lời tán dương Tề Long, hản hy vọng có thể kích thích được dục

vọng tranh đoạt danh lợi của Tề Long, từ đó sản sinh ra tâm lý bất mãn với Lăng Lan.

Chỉ có điều, những tính toán của Trương Kinh An nhất định sẽ thất bại. Một mặt hấn khích lệ Tề Long, sau lưng ngấm ngấm quan sát biểu cảm biến hóa trên gương mặt của cậu ta, nhưng hấn phát hiện Tề Long không hề có phản ứng gì đối với lời nói của hấn, Trương Kinh An khẽ nhú mào, trong lòng bỗng có cảm giác lo lắng.

Lăng Lan đương nhiên biết rõ ý định của Trương Kinh An, nhưng cô không quan tâm, vốn cô cũng có ý định để Tề Long làm người đứng đầu, nhưng cậu ta là tên cuồng cách đấu nên không có hứng thú với việc đó mà thôi.

Trương Kinh An thấy hai người không phản ứng trước lời nói của mình, thậm chí hấn còn cảm nhận được một ít trào phúng trong mắt của Lăng Lan, hấn đành phải tức giận bỏ dở kế hoạch gây chia rẽ vừa mới nhen nhóm, tiếp tục quay sang cười giả lả với Lăng Lan: “Còn có đàn em Lăng Lan nữa, vài năm không gặp, phong thái của cậu vẫn như trước đây!” Lấn lộn ở trường quân giáo vài năm rõ ràng đã mài dũa Trương Kinh An càng thêm thành thực, biết kiên nhẫn.

Trong đầu Trương Kinh An nhanh chóng tính toán quay trở lại quyết định ban đầu, nếu đã không đả động được Tề Long thì nhất định phải chiêu dụ được Lăng Lan.

Lăng Lan vẫn duy trì gương mặt không biểu cảm của mình, lạnh lùng đáp lời: “Cảm ơn!”

Giọng nói không độ của cô khiến Trương Kinh An nghẹn họng, nửa ngày sau mới hoạt động được cơ mặt nở ra một nụ cười, chỉ là nụ cười này hơi có phần miễn cưỡng.

Trương Kinh An không ngờ Lăng Lan sẽ không nể mặt hân như thế, ngay cả chút biểu cảm ứng phó trên mặt cũng không có, vốn hân còn muốn lợi dụng quan hệ đàn anh đàn em học cùng trường để kéo gần cự ly sau đó sẽ đưa ra lời đề nghị hợp tác, nhưng giờ xem ra khó mà thực hiện được.

Nghĩ vậy nên Trương Kinh An không vòng vo nữa mà đi thẳng vào vấn đề: “Vừa mới vào trường nên chắc đàn em Lăng Lan còn không biết các thế lực trong trường quân giáo phải không? Trong trường quân giáo này, muốn yên ổn học tập đến khi tốt nghiệp rất khó khăn đấy.”

Lăng Lan nhướn mày: “Ồ? Còn có chuyện này à?” Đã có người nguyện ý chủ động nói rõ thông tin, tất nhiên cô sẽ không cự tuyệt.

“Trong trường quân giáo có rất nhiều thế lực lớn nhỏ, tính ra cũng phải đến mười mấy thế lực, nhưng lớn mạnh nhất là bốn thế lực đứng đầu, theo thứ tự đứng nhất là thế lực Lôi Đình, thứ nhì là thế lực Thiên Cơ, thế lực Vô Cực đứng thứ ba, cuối cùng là thế lực của học viện đồng quân trung tâm Doha chúng ta.” Trên mặt Trương Kinh An lộ vẻ tiếc nuối, “Nếu những học viện khác trong Doha cũng nguyện ý thêm vào thế lực chúng ta thì chúng ta đã không phải đứng thứ tư rồi, tranh vị trí thứ nhất, thứ nhì còn khó khăn chứ vị trí thứ ba chắc chắn được. Còn nhớ trong trận đấu tranh đoạt vị trí với thế lực Vô Cực, chúng ta chỉ kém bọn họ đúng mười điểm, vì thế mà thua...”

Khi nhắc đến vị trí thứ ba, ngữ điệu trong giọng nói của Trương Kinh An mang theo sự không phục, hân ngẩng đầu nhìn Lăng Lan, nói: “Nhưng tôi tin năm nay sẽ khác, chúng ta nhất định sẽ lấy được vị trí thứ ba. Tôi biết học viện đồng quân trung tâm chúng ta năm nay có hơn ba trăm người thi vào trường quân giáo, chỉ cần chúng ta đồng tâm hiệp lực thì vị trí thứ hai cũng có thể cầm chắc trong tay.”

Nói đến đây, vẻ mặt Trương Kinh An xuất hiện sự kích động khó lòng kìm nén, hân dường như đã có thể nhìn thấy hình ảnh thế lực học viện đồng

quân trung tâm Doha oai phong một cõi như thế nào rồi.

Nhưng câu trả lời ngay sau đó của Lăng Lan đã đá hắt từ mơ mộng trở về hiện thực, giọng nói lạnh nhạt của Lăng Lan vang lên: “Tôi rất phục ý tưởng của học trưởng Trương, nhưng cá nhân tôi không thích tranh đấu cũng không muốn tham dự vào loại chuyện này, về phần những học viên khác, học trưởng Trương cứ thử đi mời bọn họ xem sao.”

Lời nói của Lăng Lan khiến Trương Kinh An suýt phun ra máu, hắt sừng sờ trợn to mắt nhìn Lăng Lan: Cái gì mà không thích tranh đấu? Thế cái trận đấu đại giới kinh khủng năm đó là ai khơi mào ra? Chẳng phải là do cái người đang ngồi trước mắt đây à?

Trương Kinh An vừa muốn mở miệng nói gì đó bỗng thấy Lăng Lan đứng lên: “Phải đi đường xa nên có phần mệt mỏi, thứ lỗi cho tôi không thể tiếp chuyện với học trưởng được nữa, học trưởng Trương cứ tự nhiên nhé!”

Nói hết câu, Lăng Lan sải bước rời khỏi phòng khách và đi về phía phòng ngủ của mình, không hề cho Trương Kinh An có cơ hội níu kéo.

Nhìn bóng lưng Lăng Lan biến mất sau cánh cửa, sắc mặt Trương Kinh An hơi biến đổi, hắt cổ nén lửa giận trong lòng quay sang tiếp tục câu chuyện với Tề Long: “Đàn em Tề Long có hứng thú góp một phần sức cho thể lực của học viện trung tâm chúng ta không?”

Tề Long đánh một cái ngáp rõ to, xua tay từ chối: “Chúng tôi đi theo Lan lão đại, cậu ấy không có hứng thú thì chúng tôi cũng không. Thật xin lỗi, học trưởng Trương! Tôi thực sự quá mệt mỏi cũng đi nghỉ đây. Chào nhé!” Nói xong cậu ta nhanh chân đi về phòng mình nghỉ ngơi.

Hai người mạnh nhất trong lứa học viên lần này của học viện đồng quân trung tâm từ chối thẳng thừng như thế khiến Trương Kinh An không kéo nổi mặt mũi, hắt căm tức nói lời từ biệt với Hàn Kế Quân rồi nhanh chóng rời khỏi khu biệt thự của nhóm Lăng Lan.

Khi về đến biệt thự của mình, Trương Kinh An mạnh tay ném ly trà trên bàn phòng khách xuống đất, cơn giận dè nén vì bị nhóm Lăng Lan khuất nhục cuối cùng cũng được bộc phát: “Mẹ kiếp, rượu mời không uống thích uống rượu phạt! Nó cho rằng bây giờ nó còn có thể hô mưa gọi gió như trước đây à?”

“Đội trưởng, tiếp theo chúng ta phải làm gì? Đi dạy dỗ bọn chúng một trận?” Một đội viên đến gần thấp giọng hỏi. Đây cũng là điều lệ ban đầu do Trương Kinh An đặt ra, ai không muốn thân phục sẽ phái một tiểu đội đến cưỡng chế, đánh cho đến khi đối phương đồng ý gia nhập vào thế lực mới thôi.

Ánh mắt Trương Kinh An khẽ sáng lên, trong lòng có một sự thôi thúc muốn cho người đi giáo huấn mấy tên nhóc thối tha kia nhưng rất nhanh hắn đã dè nó xuống. Hắn biết bây giờ chưa phải lúc thích hợp, vì những học sinh khác còn chưa gia nhập vào thế lực của hắn, nếu bọn họ biết bởi vì không chịu gia nhập mà đám Lăng Lan bị hắn giáo huấn, chỉ sợ trong lòng bọn họ sẽ có khúc mắc.

Ha! Chờ hắn đem những học viên mới này bỏ hết vào túi, hắn nhất định sẽ hung hăng dạy dỗ đám nhóc con đó một trận nhớ đời! Đáy mắt Trương Kinh An lóe lên tia độc ác, đến chết hắn cũng không quên nổi sỉ nhục trong học viện đồng quân trung tâm năm đó. Thù mới hận cũ, hắn nhất định sẽ trả lại đầy đủ.

Thất bại lần này của Trương Kinh An rất nhanh đã bị các thế lực phía trên biết được, bọn họ vừa giấu cột vừa cảm thấy hả hê. Nhưng không ai trong số họ coi trọng người được mang danh yêu nghiệt của trường đồng quân trung tâm kia, cho dù biết thủ khoa năm nay là người của học viện đồng quân trung tâm, họ cũng không để trong lòng, bởi vì năm nào cũng có thủ khoa, nhưng chân chính có thể trở thành người mạnh nhất trong trường quân giáo thường thường lại không phải là thủ khoa.

Trong khi tất cả mọi người đều cho rằng thế lực của học viện đồng quân trung tâm sẽ nhanh chóng có xung đột, thì trên thực tế mọi việc lại vô cùng tĩnh lặng, phía Trương Kinh An không áp dụng hành động gì với đối phương, mà đám Lăng Lan tựa hồ cũng chú tâm vào việc học tập, không hề thấy chuyện tranh quyền đoạt vị nào xảy ra. Động thái này làm các thế lực lớn cảm thấy hoang mang, lẽ nào Trương Kinh An thật sự có thể nhẫn nhịn trước đám học sinh mới không nghe lời này ư?

Tất nhiên không phải Trương Kinh An không muốn động mà là hắn ta không thể nhúc nhích được, bởi vì trong khoảng thời gian này hắn không ngừng mời mọc những học sinh khác gia nhập vào thế của mình nhưng đều bị từ chối. Trương Kinh An cũng từng muốn hạ thủ với những học sinh yếu nhất, đến khi ra tay lại phát hiện nhóm học sinh mới này dường như có quan hệ với nhau, hơn nữa quan hệ còn vô cùng tốt, dễ sản sinh ra hậu quả rút dây động rừng. Phát hiện này làm Trương Kinh An phải hủy bỏ kế hoạch của mình, chỉ có thể nhẫn nhịn tiếp tục nghĩ biện pháp khác.

Việc Trương Kinh An liên tiếp vấp phải trắc trở trong quá trình thu phục nhóm học viên mới, Lăng Lan đều biết, vì Vũ Cảnh, Lý Anh Kiệt, cùng các tiểu đội trưởng khác vẫn thường xuyên trao đổi với cô về chuyện này.

Lăng Lan nói thẳng ra quyết định muốn đứng ngoài quan sát khoảng một năm, dù sao năm đầu tiên vào trường cũng có nhiệm vụ huấn luyện thể năng rất cực khổ, bọn họ chắc chắn sẽ không có tinh lực tham gia vào loại tranh đấu phe phái này. Khi nào đến năm thứ hai, thời cơ chín muồi mới có thể quyết định tham gia vào thế lực đối phương hay tự tổ chức thế lực riêng.

Quyết định của Lăng Lan cũng giúp những người còn lại định hình được phương hướng sắp tới, nên tất cả đều quyết định tạm thời không gia nhập bất cứ thế lực nào, chỉ chuyên tâm vào việc hoàn thành nhiệm vụ huấn luyện trước mắt. Để phòng ngừa chuyện thế lực của Trương Kinh An vì

không mời được bọn họ mà giận quá làm liều, cả đám giao ước thành lập một đoàn Tân Sinh để cùng nhau tiến lùi.

Bọn họ cũng không hỏi ý tứ của Lăng Lan mà trực tiếp đề cử cô lên làm đoàn trưởng thứ nhất, Tề Long là đoàn trưởng thứ hai, Vũ Cảnh thứ ba, Lý Anh Kiệt thứ tư, vị trí đoàn trưởng thứ năm do các đội trưởng của những tiểu đội khác thay phiên nhau đảm nhiệm, cùng nhau giải quyết công việc trong đoàn.

Khi Lăng Lan biết được kết quả này chỉ im lặng không nói gì. Ý định đứng ngoài quan sát một năm lúc ban đầu của cô là vì muốn cho bọn họ tích lũy thêm giá trị chứ không phải để họ thành lập một đoàn đội riêng, đương nhiên cô càng không muốn trở thành đoàn trưởng thứ nhất của đoàn Tân Sinh này... Haiz, cô vốn không muốn phải chịu trách nhiệm làm cái gì mà.

Có điều, cơ mặt của Lăng Lan vốn đã bị liệt từ lâu, chẳng mấy khi thấy cô thể hiện xúc cảm ra mặt, nên dù trong lòng không thích cũng chỉ tỏ ra khí lạnh đến ngược đãi đám học sinh ngu ngốc không hiểu tâm tư chân thật của cô.

Vẻ lạnh lẽo của Lăng Lan tuy rằng làm đám học sinh bên dưới kính sợ, mỗi lần đi qua cô đều có cảm giác lạnh đến mức hai chân run lên, nhưng lại càng làm cho họ thêm kiên định và tin tưởng vào quyết định của mình: Nhìn đi, nhìn đi, đoàn trưởng số một của bọn họ thật dũng mãnh, chỉ một ánh nhìn mà đã làm bọn họ đóng băng rồi. Dưới sự dẫn dắt của đoàn trưởng, chắc chắn bọn họ có thể ngẩng đầu ưỡn ngực, đứng thẳng ở trường quân giáo này rồi.

Không biết là ai đem chuyện đoàn Tân Sinh được thành lập tiết lộ cho đám học sinh mới từ các trường đồng quân khác trong Doha, những học sinh này vốn đã vô cùng tín phục Lăng Lan sau sự kiện thành công khổng lồ chế phi thuyền trước đó, nên không ít người muốn gia nhập vào thế lực, chỉ

có một vài người vì lý do cá nhân nên phải gia nhập vào thế lực Doha của Trương Kinh An.

Cứ như vậy, đoàn Tân Sinh lại có thêm năm trăm học viên mới thêm vào, tạo thành một thế lực tầm trung khiến các thế lực khác không dám chèn ép quá mức. Nếu thực sự phát sinh bạo động trong trường quân giáo, phía trường sẽ ra mặt dẹp loạn, đến lúc đó ai cũng không có lợi. Dưới tình huống đó, đoàn Tân Sinh của những học sinh mới tạm thời có được một không gian hoạt động tự do.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 227: Tân Thủ Khu - Khu Vực Dành Cho Người Mới

Edit: Phi Nguyệt

“Xin đăng nhập vào thế giới ảo. Nhận dạng thông tin: Lăng Lan, tuổi 16, phù hợp tiêu chuẩn đăng nhập, xin chờ!” Trong sảnh đăng nhập, Lăng Lan nhận được thông báo chờ của hệ thống. Năm mười ba tuổi, vì không tham gia nhiệm vụ thông qua khảo nghiệm của thế giới ảo nên Lăng Lan chỉ có thể chờ đến lúc tròn mười sáu tuổi mới đủ tư cách đăng nhập vào thế giới ảo chính thức.

Đương nhiên cô đã sớm biết rõ về thế giới ảo chính thức này rồi, nhưng lần này Lăng Lan muốn dùng thân phận thật để đăng nhập, vì đám Tề Long nói muốn cùng cô tham gia vào thế giới cơ giáp ảo.

Địa điểm Lăng Lan đăng nhập là khu vực riêng của trường đệ nhất nam sinh quân giáo. Nơi này chỉ dành cho những quân giáo sinh tài năng, những người khác không được phép ra vào. Trong khu vực này có phòng huấn luyện cơ giáp, chỉ cần vượt qua bài kiểm tra đánh giá là có thể đi vào thế giới cơ giáp.

Lăng Lan bước vào phòng huấn luyện, ở khu vực chọn lựa cơ giáp cô tìm thấy một vị sĩ quan anh tuấn đang đứng chờ sẵn, đằng sau anh ta là ba bộ cơ giáp thực tập. Đợi Lăng Lan đến gần, vị sĩ quan kia mới mở miệng hỏi: “Lính mới, cậu muốn chọn lựa mục nào: Xem giới thiệu về phương

thức chiến đấu cơ giáp, phương thức điều khiển cơ giáp, hay trực tiếp lựa chọn cơ giáp?”

Lăng Lan đương nhiên chọn mục lựa chọn cơ giáp, do thói quen cô lại lựa chọn cơ giáp hình thú. Không đợi Lăng Lan kịp đổi ý, vị sĩ quan vung tay lên, một chiếc đĩa quay vòng quen thuộc xuất hiện ở trước mặt cô.

Mặt Lăng Lan đen lại khi thấy chiếc đĩa quay này, cô chưa từ bỏ ý định quay ra hỏi thăm vị sĩ quan: “Chẳng lẽ không được tự chọn lựa hình thức à?”

“Người mới học cơ giáp sẽ được hệ thống tặng một bộ cho nên không có quyền lựa chọn hình thức cơ giáp, kết quả nhận được loại cơ giáp nào đều do vòng xoay của đĩa quay quyết định. May mắn cũng là một loại thực lực, nếu vận khí của cậu tốt sẽ nhận được một cơ giáp mạnh!” Lời nói của vị sĩ quan này giống hệt những gì cô đã từng nghe trước kia, không sai một chữ.

Lăng Lan không nhịn được giơ ngón giữa lên trời, khinh bỉ hệ thống quá cứng nhắc. Không ngờ động tác này của cô lại khiến vị sĩ quan kia đánh mặt cảnh cáo: “Lính mới làm ra hành vi không lễ phép với sĩ quan, khấu trừ 100 điểm vận khí!”

Lăng Lan học máu, hệ thống thật quá độc ác.

Tiểu Tứ ở trong đầu Lăng Lan lặng lẽ hỏi: “Lão đại, có muốn tôi hủy bỏ hình phạt này không?”

Lăng Lan ngăn Tiểu Tứ, cô đang dùng thân phận thật để đăng nhập, ai biết nơi này có bị giám sát hoặc để lại dấu vết gì hay không. Hơn nữa chỉ bị khấu trừ điểm vận khí, cùng lắm thì khi chọn lựa bị nhận một cái cơ giáp bết bát nhất thôi. Với năng lực hiện giờ, Lăng Lan nghĩ nếu có nhận phải chiếc cơ giáp yếu nhất thì sức chiến đấu của cô cũng không suy giảm nhiều.

Xoa dịu Tiểu Tứ xong, Lăng Lan quyết đoán xoay tròn chiếc đĩa quay, lòng thầm nghĩ dù vận khí có kém đến đâu lần này cũng không thể lại ra cơ giáp hình thỏ... Nói gì thì nói con thỏ kia cũng là nghiên cứu mới nhất của Liên bang, tiêu chuẩn chiến lực thuộc hàng thượng đẳng đấy.

Đang nghĩ ngợi, Lăng Lan chợt nghe thấy tiếng “Bành!”, khoảng không trước mắt bay ra vô vàn hoa giấy, một con thỏ to lớn siêu cấp đáng yêu xuất hiện ngay trước mặt cô....

Trời đất, vì sao lại là thỏ nữa rồi? Chẳng phải nói con thỏ này là nghiên cứu mới nhất của Liên bang, cần vận may rất lớn mới ngẫu nhiên lấy được nó sao? Lăng Lan còn nhớ lần đầu tiên nhận được con thỏ này, vị sĩ quan năm đó còn cười tươi nói cô thật may mắn. Hôm nay điểm vận khí của cô đã bị trừ 100 điểm sao còn lấy được nó? Đây là cái vận khí gì vậy?

Vị sĩ quan kia nhìn thấy cơ giáp hình thỏ xuất hiện, trên mặt nở ra nụ cười rất hả hê. “Chúc mừng cậu, lính mới, cậu đã nhận được mẫu cơ giáp mới nhất của Liên bang chúng ta, cơ giáp hình thỏ.” Sau đó anh ta đưa cho Lăng Lan thiết bị điều khiển từ xa của cơ giáp thỏ.

Lúc này Lăng Lan đang hận không thể lấy tay tự đập lên đầu mình: Ai bảo mày chọn cơ giáp hình thú, ai bảo mày nghĩ đến cơ giáp hình thỏ cơ, giờ thì hay rồi... Lăng Lan đau khổ nhận chiếc điều khiển từ xa, cô thực sự không muốn điều khiển cơ giáp hình thỏ này đi gặp đám Tề Long đâu.

Thử tưởng tượng xem, một thiếu niên lạnh lùng nghiêm nghị ít nói điều khiển một cơ giáp hình thỏ đáng yêu, khi dừng lại, con thỏ đó còn cầm củ cà rốt đưa lên miệng gặm... Oh my god! Cô cảm thấy rùng mình khi liên tưởng đến hình ảnh đám Tề Long cười đồ nghiêng đồ ngã khi nhìn thấy cô...

Muốn đổi sang cơ giáp khác nhất định phải có số điểm tích phân khổng lồ, nhưng điểm tích phân trong phòng huấn luyện cơ giáp khó lấy vô cùng,

phải dùng rất nhiều thời gian luyện tập điều khiển cơ bản để tích lũy điểm tích phân, mà thứ Lăng Lan thiếu nhất hiện giờ chính là thời gian. Bọn Tề Long đã ở trong thế giới cơ giáp chờ cô rồi, cô phải mau chóng đi vào hội hợp với bọn họ.

Chi bằng cứ vào thế giới cơ giáp, đến đấu trường cơ giáp chiến, chỉ cần không thua là có thể dễ dàng tích lũy điểm tích phân, dùng thời gian ngắn nhất đổi lấy một cơ giáp khác. Nghĩ vậy nên Lăng Lan quyết định cứ tiến vào thế giới cơ giáp nhưng không liên lạc với bọn Tề Long, chờ khi nào cô thay được cơ giáp hằng nói sau.

Lăng Lan leo lên cơ giáp hình thỏ, nhanh chóng chọn lựa bài kiểm tra đánh giá. Nếu nói trong các loại hình cơ giáp cô quen thuộc nhất với loại nào thì đó chính là cơ giáp hình thỏ, vừa khởi động cô đã tìm lại được cảm giác trước đây, cô điều khiển cơ giáp hình thỏ giống như tay chân của mình vậy.

Để không bị chú ý, Lăng Lan áp chế tốc độ tay của mình giảm xuống ba nhịp, thế mà khi kiểm tra xong thành tích của cô vẫn leo lên mười vị trí đầu bảng, Lăng Lan chọn ẩn danh, cô không muốn có thêm nhiều kẻ địch để mắt tới mình.

Bài kiểm tra kết thúc, hệ thống nhảy ra một bảng lựa chọn quen thuộc, muốn hay không muốn tốt nghiệp, tất nhiên Lăng Lan phải chọn muốn.

Màn hình trong khoang cơ giáp trở nên trắng xóa, khi hình ảnh xung quanh hiện ra đã là một thế giới khác, Lăng Lan biết đây chính là thế giới cơ giáp ảo. Trước đây Lăng Lan cũng đã từng tới đây nhưng khi đó cô chỉ nhìn qua một lần rồi thoát ra, sau đó tới không gian học tập để làm khảo hạch lựa chọn cảm ngộ, từ lần ấy cô cũng không đăng nhập vào thân phận giả kia nữa nên không hiểu rõ tình hình thực tế trong thế giới cơ giáp ảo.

Trên màn hình hiện ra một quang cảnh hoang vu như tận thế, những tòa nhà sụp đổ, tường thành vụn vỡ, khắp nơi chỉ toàn dấu vết hoang tàn, không hề có dấu hiệu của người sống.

Lúc này, trên màn hình trong khoang cơ giáp hiện lên một đoạn thông báo: “Chào mừng bạn đến với thế giới cơ giáp, số hiệu đăng nhập của bạn là SH291786907R9, đề nghị đăng kí tên gọi.”

Số hiệu của Lăng Lan quá dài, có thể thấy trong thế giới cơ giáp này tồn tại bao nhiêu người, bọn họ có thể là những cơ giáp sĩ chuyên nghiệp đến từ quân đội, cũng có thể là người thường đơn thuần yêu thích cơ giáp, hoặc là những cao thủ đến từ dân gian.

Lăng Lan biết số hiệu đăng nhập không thích hợp để mang ra giao lưu ở bên ngoài, cô phải tìm một cái tên dễ nhớ để đám bạn của cô có thể gọi, tất nhiên trong cái tên này phải có chữ Lăng Thiên, bởi vì tên nhóc Tề Long kia đã đặt tên cho chiến đội của họ là Lăng Thiên... Đúng là tên nhóc không sợ trời không sợ đất, tên gọi của chiến đội mà đặt phách lối như vậy, không ngại chọc người khác nóng mắt sao.

Lăng Lan tùy tiện chọn cái tên Lăng Thiên Nhất Tuyến, không ngờ loáng cái đã được thông qua, cô thực sự hoài nghi vận khí của mình bị trừ 100 điểm thật sao? Hay vận khí của cô cao đến mức nghịch thiên nên có trừ cũng chẳng ảnh hưởng?

Lăng Lan chỉ biết lắc đầu khó hiểu, dứt bỏ hoang mang, cô bắt tay vào việc kiểm tra nhiệm vụ. Vị trí hiện giờ cô đang đứng là ở khu vực phế tích, nơi mà mọi người mới đều phải thông qua nếu muốn tiến vào thế giới cơ giáp chân chính, ở đây nhất định sẽ có đầu mối dẫn tới thị trấn gần nhất. Chỉ cần tìm được đầu mối là có thể rời khỏi nơi này, nếu không tìm ra sẽ bị vây ở đây, cho dù chết thì khi sống lại vẫn không thoát ra được.

Rất nhiều người đều bị đình lại ở đây rất lâu, khảo hạch này thứ nhất là để thấy rõ tố chất của những người mới, cũng để những người mới luyện cách điều khiển cơ giáp, nếu không đủ tiêu chuẩn sẽ không được phép vào thế giới cơ giáp chính thức. Vì nếu thực lực không đủ tốt, cho dù có vào cũng chỉ để kẻ khác ức hiếp, khó mà tiến bộ được. Rất nhiều người dùng đường tắt để tiến vào thế giới cơ giáp, nhưng sau đó không thể làm gì để tiếp tục phát triển nên chủ động rời khỏi, kết quả là mất đi dũng khí điều khiển cơ giáp ở bên ngoài.

Lăng Lan chọn bừa một phương hướng đi tới, xung quanh đây đều là phế tích, đi đường nào cũng giống nhau, lựa chọn lần đầu thường dựa vào vận khí nên Lăng Lan không muốn hao tâm tốn sức suy nghĩ nhiều.

Nhanh chóng dọn dẹp vài ba con chuột biến dị, sau một hồi Lăng Lan tìm được một gợi ý, thì ra con đường đi tới thị trấn gần nhất nằm dưới lòng đất, đáng tiếc nó đã bị một đồng chuột biến dị chiếm lĩnh, nếu muốn rời khỏi đây phải thanh lý hết đám chuột này mới đi qua được.

Dựa theo năng lực của người mới thì phải ở lại đây chờ đợi cho đến khi những người mới khác cũng tiến vào vùng đất này, nhiều người hợp thành một đội cùng đi với nhau. Nhưng Lăng Lan là ai? Cho dù phải sử dụng cơ giáp hình thỏ đáng yêu này để đánh đám chuột kia cũng không thể làm khó được cô, cô không chờ đợi mà trực tiếp điều khiển cơ giáp hình thỏ xông vào đường hầm.

Đúng lúc này có một cơ giáp hình người vừa vọt nhập vào không gian phế tích, vừa hiện ra hắn đã nhìn thấy hình ảnh một con thỏ to lớn cắn củ cà rốt màu cam đang nhảy từng bước tiến vào đường hầm dưới đất, hắn vừa định lên tiếng gọi Lăng Lan dừng lại thì phát hiện đối phương đã biến mất ở cửa đường hầm.

“Muốn chết à! Cơ giáp hình thỏ có sức chiến đấu yếu nhất, một người sao có khả năng đi qua được đám chuột biến dị kia!” Người điều khiển cơ

giáp hình người chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm, chuẩn bị đợi đối phương sống lại rồi cùng nhau tiếp tục chờ đợi thêm nhiều đội viên nữa.

Ba phút trôi qua, bóng dáng của cơ giáp hình thỏ vẫn mất tăm, cơ giáp hình người kinh ngạc kêu lên: “Không ngờ tên đó cũng có chút thực lực, duy trì được lâu như vậy...”

Năm phút trôi qua, xung quanh vẫn không có động tĩnh, cơ giáp hình người bắt đầu tự hỏi lẽ nào đối phương quá sợ hãi nên chưa lựa chọn sống lại?

Mười phút trôi qua, vẫn không thấy cơ giáp hình thỏ đâu, cơ giáp hình người cảm thấy lo lắng, đã có chuyện gì xảy ra?

Đến hai mươi phút sau, cơ giáp hình người không thể chịu được nữa: “Chết thì chết, mình phải đi xem rốt cuộc là có chuyện gì...”

Cơ giáp hình người đã có quyết định, hần điều khiển cơ giáp đi xuống đường hầm dưới đất. Vừa tiến vào liền thấy dưới đất rải đầy xác chuột biến dị, hần phóng to hình ảnh trên màn hình và lập tức phát hiện những con chuột kia đều bị giết chỉ bằng một chiêu. Mỗi một kích đều dùng lực đạo chuẩn xác như thể được tính toán bằng máy, không thừa cũng không thiếu một phân.

“Kỹ thuật công kích quá lợi hại!” Cơ giáp hình người tăng tốc độ lao vào bên trong, càng đi vào sâu, xác chuột biến dị càng nhiều, đến ngã rẽ thì xác chuột đã được chất thành đống, với số lượng này cho dù chỉ còn là xác vẫn khiến cơ giáp hình người cảm thấy hoảng sợ...

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 228: Cơ Giáp Thỏ Ngây Ngô

Edit: Phi Nguyệt

“Năng lực này tuyệt đối không thể là người mới, hẳn ta rốt cuộc là ai?”
Cơ giáp hình người bắt đầu suy đoán lịch của đối phương.

Đúng lúc này, phía sau cơ giáp hình người đột nhiên xuất hiện những tiếng động lạ.

“Chi chi chút chút...” Âm thanh từ xa truyền đến, tuy rất nhỏ nhưng cơ năng bắt sóng âm của cơ giáp vẫn chuẩn xác bắt được.

Đây chính là tiếng kêu của đám chuột biến dị! Sắc mặt của người điều khiển cơ giáp hình người tái đi, hẳn hô to: “Không tốt, đã đến thời gian tái sinh của lũ chuột biến dị. Chạy mau!”

Không kịp suy nghĩ, cơ giáp hình người lao nhanh về phía trước, hẳn biết đường về đã bị chặn đứng, chỉ có tiếp tục đi tiếp mới mong sống sót, nếu may mắn, lần này hẳn sẽ vượt qua được bài kiểm tra và thành công tiến vào khu vực thành trấn loài người.

Trong đầu đã có quyết định, hẳn tăng tốc động cơ lên tối đa rồi lao như bay về phía trước.

Âm thanh ở đằng sau càng lúc càng lớn chứng minh có vô số chuột biến dị đang đuổi theo hẳn, mồ hôi đổ như mưa trên trán người điều khiển cơ

giáp hình người, chảy xuôi xuống cổ, chảy cả vào mắt hấn.

Mồ hôi có chứa vị mặn, trong thế giới cơ giáp ảo này tất cả mọi sự vật sự việc, mọi cảm nhận đều giống thế giới thật bên ngoài nên người điều khiển cơ giáp hình người cảm thấy hai mắt mình vô cùng đau xót, nhưng hấn không dám đưa tay lên lau đi, thậm chí còn không dám chớp mắt vì chỉ sợ sơ sẩy dừng một nhịp là bị đám chuột biến dị lúc nhúc kia đuổi kịp, cuối cùng trở thành miếng mồi ngon cho chúng...

Quái thú chuột biến dị trong phế tích rất mạnh, móng vuốt và hàm răng sắc nhọn là vũ khí của chúng, chúng có thể xé rách những cơ giáp làm bằng kim loại một cách dễ dàng, với số lượng nhiều như hiện tại thì chỉ cần trong nháy mắt là chúng đã cắn nuốt sạch sẽ cơ giáp của hấn, nếu thực sự rơi vào tay chúng thì đừng mong sống sót...

Trên màn hình nhắc nhở phía trước có tín hiệu, cự ly 100 mét, là cửa ra phải không? Ánh mắt của người điều khiển cơ giáp hình người lộ ra ham muốn được sống mãnh liệt, một lần nữa hấn đề cao tốc độ, động cơ của cơ giáp đã bị quá tải, nhưng để sống sót hấn bắt buộc phải làm như vậy.

80 mét, 50 mét... Hình ảnh phía trước thay đổi, điểm sáng lấp lánh kia là gì? Chẳng lẽ là cửa dịch chuyển?

Trong mắt cơ giáp hình người tràn đầy hy vọng, chỉ cần đến được điểm dịch chuyển này là hấn có thể thoát khỏi khu khảo nghiệm dành cho người mới và đi vào khu vực thành trấn của loài người, hấn nhất định phải làm được!

30 mét, sắp thành công rồi! Người điều khiển cơ giáp hình người vô cùng vui mừng, không nghĩ tới hấn có thể rời khỏi đây nhanh như vậy, có khi nào hấn sẽ trở thành người mới đầu tiên dùng thời gian ngắn nhất đi vào khu vực thành trấn không?

Lúc này, một tiếng “Bành!” đột ngột vang lên, người điều khiển cơ giáp hình người biết mình vừa bị một cổ lực lượng hung tợn đánh trúng, cú đánh này làm cho cơ giáp của hắn chao đảo bay lên không trung...

Không! Không thể thất bại được! Gương mặt của người điều khiển cơ giáp hình người đã trở nên vô cùng dữ tợn, hắn liều mạng ổn định lại thân cơ giáp, đáp xuống đất rồi lao đảo tiếp tục chạy về phía trước, 10 mét nữa thôi, chỉ cần cho hắn ba giây, không, một giây! Chỉ cần một giây nữa là hắn có thể rời khỏi đường hầm kinh khủng này.

Thế nhưng ông trời không cho hắn toại nguyện, lại nghe thêm một tiếng va chạm kịch liệt nữa vang lên, lần công kích thứ hai khiến cơ giáp hình người không thể khống chế được cân bằng, trực tiếp bay ra ngoài và ngã xuống ngay trước cửa dịch chuyển.

Chỉ cần thêm một mét nữa là có thể chạm vào cánh cửa kia rồi, đáng tiếc hắn đã không còn cơ hội đó... Vô số chuột biến dị ở phía sau điên cuồng nhào lên bao trùm toàn bộ cơ giáp hình người, vô vàn tiếng gặm cắn cọt kẹt vang lên...

Không...! Người điều khiển cơ giáp hình người tuyệt vọng nhìn cửa dịch chuyển gần trong gang tấc, thoáng chốc màn hình trước mặt hắn biến thành một màu đen, nguyên nhân do đám chuột biến dị vừa bao trùm lên toàn bộ màn hình. Hệ thống nhanh chóng đưa tới bảng lựa chọn có sống lại hay không? Vì sợ những người mới bị suy sụp tinh thần khi cảm nhận được các loại thống khổ khi bị chết nên hệ thống đã lược bỏ đi phần này.

Người điều khiển cơ giáp hình người cười khổ đê xuống nút có, màn hình trong khoang cơ giáp lập tức khôi phục lại ánh sáng, hắn thấy mình quay trở về khu vực ban đầu. Hắn vô cùng hối hận, nếu lúc đó chỉ cần đi vào sớm khoảng một phút, không, chỉ cần sớm hơn một giây, hoặc trên đường đi hắn không dừng lại nghiên cứu đám xác chuột kia mà dùng toàn lực chạy về phía trước, thì hiện giờ hắn đã không đứng ở nơi này mà đang

thăm thú khu vực thành trấn, chính thức bước chân vào thế giới cơ giáp mạo hiểm rồi.

Cơ hội chỉ đến một lần đã bỏ lỡ thì không thể lấy lại, việc cần làm bây giờ là chờ đợi thêm nhiều người nữa đến, rồi cùng nhau hợp sức đi qua đường hầm kia.

Lăng Lan đã tới khu vực thành trấn của loài người, cô không hề hay biết phía sau mình vừa phát sinh chuyện có một người điều khiển cơ giáp hình người, nhờ cô mà thiếu chút nữa anh ta đã vượt qua được khu vực phế tích. Hiện giờ Lăng Lan đang nhận được tin tức của hệ thống, thông báo cô vừa đạt kỷ lục dùng thời gian ngắn nhất thông qua khảo nghiệm, muốn công khai hay ẩn danh tính, Lăng Lan vừa chọn ẩn danh, vừa thầm khinh bỉ hệ thống của thế giới cơ giáp quá keo kiệt, phá kỷ lục mà không cho một phần thưởng nào...

Lăng Lan kiểm tra bản đồ tìm đấu trường cận chiến, không ngờ khi cô đưa lệnh tiến vào lại bị từ chối, nguyên nhân vì cô không có điểm tích phân nên không thể vào đấu trường.

Tra lại thông tin Lăng Lan mới biết nếu muốn tham gia vào đấu trường phải có ít nhất 10 điểm tích phân, bởi vì mỗi lần tiến vào dù có đấu hay không cũng bị khấu trừ 10 điểm, đúng là điều khoản ngang ngược nhất cô từng biết!

Còn nếu muốn tham gia khiêu chiến, cấp thấp nhất dành cho những người mới phải cần 1000 điểm tích phân để tham gia. Nói như vậy có nghĩa là, nếu Lăng Lan muốn vào đấu trường để thi đấu thì cô phải có sẵn 1010 điểm tích phân, không có sẽ không được vào.

Lăng Lan kiểm tra thông tin của mình, ở ô điểm tích phân chỉ có một số 0 tròn chĩnh, giờ nếu muốn vào được đấu trường, cô phải nghĩ cách mau chóng kiếm được 1010 điểm tích phân.

Kỳ thực, Lăng Lan gặp phải tình huống đau khổ này cũng bởi hậu quả của quá trình huấn luyện kỹ năng điều khiển cơ bản trước đây. Trong khu vực dành cho người mới, nếu nghiêm túc hoàn thành một loạt những bài huấn luyện kỹ càng căn bản, đạt được chứng nhận hợp cách, và không cần đổi sang loại hình cơ giáp khác thì trong quá trình này cũng đủ tích lũy 1000 điểm tích phân. Đáng tiếc Lăng Lan là một ngoại lệ, cô đã từng luyện tập rất nhiều lần bài huấn luyện cơ sở nên đương nhiên sẽ không lựa chọn huấn luyện lại một lần nữa, và đây chính là nguyên nhân dẫn đến việc cô không có điểm tích phân nào.

Lăng Lan nghĩ trong đầu: “Bây giờ phải đi đâu để nhanh kiếm được điểm tích phân?” Vì mãi bận suy nghĩ nên cô đứng yên một chỗ, cơ giáp hình thỏ bắt đầu chuyển sang động tác được lập trình sẵn khi nhàn rỗi. Con thỏ cơ giáp đặt mông ngồi xuống, chi trước cầm thanh vũ khí hình củ cà rốt màu cam bắt đầu đưa lên miệng gặm cắn.

Có lẽ hình tượng của nó quá ngây ngô khiến những người đi qua phải ghé mắt nhìn, một vài nữ sinh điều khiển cơ giáp hình người kinh ngạc dừng bước nhìn chằm chằm chú thỏ kia với ánh mắt sáng rực, trong lòng bọn họ thậm chí còn có ham muốn đổi cơ giáp đang sử dụng thành cơ giáp hình thỏ.

Lăng Lan không biết mình đang là tâm điểm chú ý của mọi người, hiện cô đang trao đổi với Tiểu Tứ ở trong đầu: “Tiểu Tứ, có tìm được tài liệu nào liên quan không?” Khi nào Lăng Lan không thể tìm ra biện pháp, cô sẽ để Tiểu Tứ vận năng ra tay.

“Lão đại, tôi tìm được rồi, nơi này có phòng giao nhiệm vụ, chúng ta có thể đến đó nhận nhiệm vụ, sau khi hoàn thành sẽ được thưởng một số điểm tích phân.” Rất nhanh Tiểu Tứ đã tìm thấy cách.

Lăng Lan hỏi: “Những nhiệm vụ đó là gì? Có nhiệm vụ nào được điểm tích phân cao nhất không?”

“Rất nhiều loại nhiệm vụ, loại do hệ thống giao cho, loại nhiệm vụ đặc biệt, có cái còn quy định thời gian, cũng có những nhiệm vụ do những người chơi khác đưa ra. Nhiệm vụ của hệ thống tương đối rườm rà nhưng không quá khó nên điểm tích phân không nhiều, thích hợp cho những người mới dùng để luyện tập. Còn những nhiệm vụ đặc biệt của hệ thống, có cái cho điểm tích phân rất cao, có cái so ra còn kém hơn nhiệm vụ thường. Những nhiệm vụ quy định thời gian không được nói rõ, hình như cần vận may rất lớn mới ra được điểm tích phân cao, nếu xui xẻo thậm chí còn không được điểm nào. Loại nhiệm vụ còn lại do những người chơi đưa ra, hầu hết đều rất khó hoàn thành nhưng điểm tích phân thường cao hơn nhiệm vụ của hệ thống, những người mạnh sẽ chọn loại nhiệm vụ này.”

Được Tiểu Tứ giải thích, Lăng Lan nhanh chóng gạt bỏ nhiệm vụ quy định thời gian, theo như lời Tiểu Tứ nói loại nhiệm vụ này rắc rối, điểm thưởng lại thấp, không thích hợp giúp cô nhanh chóng tích lũy 1010 điểm tích phân. Hơn nữa loại nhiệm vụ tính thời gian này còn yêu cầu giá trị vận khí cao, vận khí của cô vừa bị trừ 100 điểm, ai biết nó có ảnh hưởng đến điểm thưởng tích phân cô được nhận hay không?

Nhiệm vụ thích hợp nhất với cô lúc này là những nhiệm vụ đặc biệt của hệ thống, và nhiệm vụ do những người chơi khác đưa ra. Lăng Lan chỉ hy vọng mình may mắn có thể tìm được một nhiệm vụ vừa có điểm tích phân cao, vừa không mất nhiều thời gian. Ấy, tại sao cô lại cầu đến vận may rồi?

Lăng Lan đã có quyết định, cô nhanh chóng điều khiển cơ giáp hình thỏ đi tới phòng nhận nhiệm vụ mà không hề hay biết, hình ảnh mặt mặt của cơ giáp hình thỏ đã bị bao nhiêu người nhìn thấy và được đưa lên trang tin những hình ảnh đặc sắc của thế giới cơ giáp được chia sẻ nhiều nhất. Và tất cả mọi người trong thế giới cơ giáp đều biết ở thị trấn Tam Dương hẻo lánh có một cơ giáp hình thỏ có ngoại hình vô cùng ngây ngô...

Ở một nơi khác trong thế giới cơ giáp, trên quảng trường phồn hoa của thành Đôn Hoàng có hai cơ giáp hình người đang đứng đợi đồng bạn, trong

đó có một cơ giáp cao cấp hình người màu lam bạc đột nhiên phát ra tiếng cười khăng khắc, làm cho cơ giáp màu đỏ đứng bên cạnh giật mình, hỏi: “Triệu Thuân, làm sao mà cậu cười kinh khủng như vậy?”

Triệu Thuân nhin cười, nói: “Tớ cười vì thế giới cơ giáp cuối cùng cũng xuất hiện một người thích cơ giáp hình thỏ giống cậu, mà tên kia còn khoa trương hơn cả cậu, trực tiếp điều khiển cơ giáp hình thỏ đi vào trong thế giới cơ giáp chính...”

Cơ giáp màu đỏ nói lại: “Vậy có gì kỳ quái, cơ giáp thực tập hình thỏ chẳng phải vẫn có xác suất nhận ngẫu nhiên đấy sao?”

“Những người nhận được cơ giáp hình thỏ nếu có ý định bước vào thế giới cơ giáp chính, đến 99% đều đổi sang loại hình cơ giáp khác, chẳng có ai vẫn kiên trì dùng loại cơ giáp này cả.” Triệu Thuân nói, “Đương nhiên tớ chưa từng thấy ai cuồng cơ giáp hình thỏ hơn cậu, ngay cả cơ giáp nòng cốt trong không gian trung tâm cũng là hình thỏ...”

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 229: Nhận Nhiệm Vụ

Mỗi khi nghĩ đến chuyện này Triệu Thuần đều cảm thấy khó hiểu, các cơ giáp sĩ luôn chọn loại cơ giáp mạnh mẽ nhất làm cơ giáp nòng cốt của mình, thế nhưng cậu bạn tốt Lý Lan Phong của anh ta lại trái ngược hẳn với người khác, cậu ta chọn cơ giáp hình thỏ yếu ớt nhất, không hiểu cái con thỏ đó có sức quyến rũ gì mà khiến Lý Lan Phong xem trọng, thậm chí còn làm ra chuyện điên cuồng như vậy?

Trước nghi vấn của bạn tốt, Lý Lan Phong vẫn luôn lựa chọn im lặng.

Triệu Thuần cũng không hy vọng lần này Lý Lan Phong nói cho anh ta biết lý do, anh ta quay lại câu chuyện cũ: “Lan Phong, hình như năng lực của người điều khiển cơ giáp hình thỏ kia cũng rất khá, dù chỉ đứng tại chỗ nhưng động tác chờ của nó được lập trình rất đáng yêu, vừa lắc lắc cái đầu vừa gặm củ cà rốt, rất thú vị!”

Lý Lan Phong sửng sốt: “Cái gì?”

Triệu Thuần: “Hả?”

Lý Lan Phong dường như không nghe rõ lời Triệu Thuần vừa nói nên hỏi lại lần nữa: “Cậu vừa mới nói cái gì?”

Triệu Thuần nhớ lại những gì mình vừa nói, không xác định lặp lại: “Tôi nói con thỏ cơ giáp kia rất thú vị, chỉ đứng tại chỗ chờ mà còn có

thể làm động tác vừa lắc đầu vừa gặm cà rốt?” Vừa rồi anh ta nói như vậy có phải không?

Lý Lan Phong im lặng một lúc lâu mới trả lời: “Đúng là rất thú vị!”

Triệu Thuần nghi ngờ liếc Lý Lan Phong, giọng nói của Lan Phong hơi khàn, lẽ nào tối qua đi cùng anh ta nên bị trúng gió cảm lạnh rồi? Triệu Thuần cảm thấy áy náy, nếu không phải tối qua bỗng nhiên không ngủ được, anh ta cũng sẽ không lôi kéo Lý Lan Phong lên tháp cao ngồi hóng gió đêm.

Lý Lan Phong không biết suy nghĩ của bạn mình, ở trong khoang cơ giáp, ánh mắt anh trở nên thâm thúy u tối dường như đang suy nghĩ về cái gì đó.

Ở trấn Tam Dương, Lăng Lan đã tới phòng nhận nhiệm vụ, cô đang nhắm mắt tập trung tìm ra nhiệm vụ thích hợp từ trong hàng ngàn hàng vạn nhiệm vụ có trong danh sách, đã có nhân công lao động miễn phí là Tiểu Tứ, cô để Tiểu Tứ làm, rõ ràng hiệu suất tăng lên rất nhiều.

Chỉ ba mươi giây sau, giọng nói của Tiểu Tứ vang lên trong đầu cô: “Lão đại, tìm được rồi.”

“Có cái nào?” Lăng Lan xoa đầu Tiểu Tứ, trên mặt hiện lên sự khen ngợi.

Tiểu Tứ híp mắt thưởng thụ cử chỉ âu yếm của lão đại, miệng trả lời: “Nhiệm vụ từ người chơi chỉ có một, nhiệm vụ đặc biệt của hệ thống có ba cái, vô cùng thích hợp với chúng ta, thời gian hoàn thành ngắn cũng không tốn nhiều sức, đương nhiên điểm tích phân cũng khá.” Tiểu Tứ vung tay lên, một tờ giấy trắng xuất hiện trong tay nó, sau đó nó đưa tờ giấy cho Lăng Lan, Tiểu Tứ lười giải thích nên đưa thẳng văn bản cho cô xem nội dung nhiệm vụ.

Lăng Lan nhận tờ giấy và đọc, trên đó viết:

Nhiệm vụ đặc biệt của hệ thống:

1. Tìm kiếm tinh hạch chuyển đổi động lực bị đánh mất của trấn Tam Dương, giúp trấn Tam Dương khôi phục năng lực phòng ngự vào ban đêm!
Phần thưởng: 01 cái Tinh hạch chuyển đổi động lực cơ giáp (sử dụng cho cơ giáp), 500 điểm tích phân.

2. Trấn Tam Dương trong vòng 1 tuần sẽ bị đám dã thú biến bị của vùng đất hoang tấn công, nhận được tin tức, trưởng trấn vì muốn cứu thôn trấn nên giao nhiệm vụ cho dũng sĩ trong thời gian quy định đem thư khẩn giao cho thành chủ thành Tín Dương, hy vọng đối phương có thể phái một chiến đội cơ giáp tinh nhuệ đến bảo vệ trấn... Phần thưởng: 01 cái Cao cấp Lãnh Nguyệt kiếm (vũ khí lắp sau lưng), 200 điểm tích phân.

3. Con đường duy nhất từ trấn Tam Dương dẫn đến thành Tín Dương xuất hiện một đám mãnh thú biến dị siêu cấp, trấn Tam Dương treo thưởng lớn cho ai giết được đám mãnh thú này! Phần thưởng: 01 viên Đá tiến hóa cơ giáp cấp thấp (dùng cho cơ giáp cấp thấp sẽ tăng xác xuất thành công), 01 chiếc Súng bắn chùm tia sáng công nghệ cao (vũ khí lắp vào tay phải cơ giáp), 200 điểm tích phân.

Nhiệm vụ do người chơi đưa ra:

Cần một vị cơ giáp sĩ cao cấp hộ tống chủ thuê đến thành Tín Dương an toàn. Phần thưởng hoàn thành: 01 bộ trang bị sửa chữa cơ giáp (có thể sửa chữa hoàn hảo cho cơ giáp từ cấp cao trở xuống một lần), 01 thẻ sửa chữa cơ giáp khẩn cấp (mức độ thương tổn dưới 60%, sau khi sử dụng khôi phục trạng thái 100%, duy trì liên tục trong một phút. thương tổn trên 60% chỉ có thể khôi phục lại 35%. Dựa theo mức độ tổn hại mà tỉ lệ phần trăm khôi phục giảm xuống), 200 điểm tích phân.

Lăng Lan vẫy tờ giấy, nói: “Ý của cậu là tôi có thể nhận bốn nhiệm vụ cùng một lúc?” 1100 điểm tích phân vừa đủ yêu cầu cần 1010 điểm tối

thiếu của đấu đường cận chiến.

Tiểu Tứ trả lời dứt khoát. “Đúng vậy.”

Lăng Lan nhíu mày: “Vì sao? Cái nhiệm vụ đặc biệt thứ hai, thứ ba và nhiệm vụ của người chơi kia có liên quan với nhau, nhận cùng một lúc còn hiểu được nhưng nhiệm vụ đầu tiên đâu có liên hệ gì với các nhiệm vụ còn lại.”

Tiểu Tứ cười gian: “Những người khác không biết bí ẩn bên trong nhưng Tiểu Tứ là ai nào? Tìm trong phạm vi lớn còn khó chứ trong phạm vi nhỏ như thế này không làm khó được tôi. Tinh hạch chuyển đổi động lực thực ra nằm ngay trong sào huyệt của đám mãnh thú, chúng ta vừa đi vừa tiện đường tạt qua đấy lấy về, sau đó quay trở lại gặp trưởng trấn Tam Dương lĩnh thưởng.”

Lăng Lan gõ nhẹ lên đầu Tiểu Tứ: “Coi như cậu thông minh, nhận hết đi.”

Tiểu Tứ đắc ý vênh mặt: “Đã sớm nhận hết rồi! Tôi sợ chậm chân lại bị người khác đoạt mất.”

Nhìn vẻ mặt “khen ta đi” của Tiểu Tứ, trên trán Lăng Lan xõ vài vạch đen, thẳng nhóc này lại bắt đầu tự tiện quyết định đấy, không dạy dỗ là không được rồi, nghĩ vậy nên cô đưa tay ra bóp mạnh khuôn mặt nhỏ bầu bĩnh của Tiểu Tứ.

Tiểu Tứ kêu la xin tha mạng, Lăng Lan hỏi tiếp: “Làm thế nào để liên lạc với cái người đưa nhiệm vụ kia?”

Tiểu Tứ thật vất vả mới thoát ra khỏi ma trảo của Lăng Lan, nó ai oán xoa xoa khuôn mặt vừa bị hành hạ, nói: “Hắn sẽ chủ động liên lạc với chúng ta.”

Đúng lúc này, quang não bên trong cơ giáp đột nhiên phát ra âm thanh: Sửa Chữa Cơ Giáp yêu cầu được trò chuyện, đồng ý hay không?

Tiểu Tứ vội hô: “Chính là hửn!”

Lăng Lan đưa tay đè xuống nút nhận, một giọng nam nhẹ nhàng vang lên: “Xin hỏi, cậu là người nhận nhiệm vụ của tôi sao?”

Lăng Lan trả lời: “Đúng vậy!”

“Đường đến thành Tín Dương có rất nhiều mãnh thú cấp độ cao, nếu không phải cơ giáp sĩ cao cấp khó lòng vượt qua được. Tôi muốn hỏi một chút, cậu có phải là cơ giáp sĩ cao cấp không?” Đường như đối phương không có nhiều lòng tin với Lăng Lan nên muốn nhắc nhở cô.

“Nếu đã nhận nhiệm vụ tất nhiên tôi sẽ đưa cậu đến nơi an toàn, cậu không cần lo lắng.” Lăng Lan nhìn lại cơ giáp hình thỏ của mình mà phát sầu, ngoại hình của cái cơ giáp này hoàn toàn không có một chút thuyết phục nào.

Đối phương tựa hồ đã nghe ra ý tứ của Lăng Lan, anh ta nói: “Chỉ sợ tôi không thể giao cho cậu nhiệm vụ này, trước đó đã có ba cơ giáp sĩ trung cấp cùng nhận nhiệm vụ, nhưng đều thất bại...” Đường như nghĩ tới điều gì đó, anh ta bổ sung thêm, “Nhiệm vụ này càng đi nhiều người thì số lượng mãnh thú càng nhiều lên, cấp độ khó cũng cao hơn, cho nên chiến thuật biến người phổ biến trong thế giới cơ giáp chắc chắn không có tác dụng, ở đây hoàn toàn dựa vào thực lực cá nhân.”

Tiểu Tứ chen lời: “Lão đại, có muốn tôi giúp chế tạo cảnh giả để đối phương nhìn thấy chị là cơ giáp cao cấp không?”

Lăng Lan khẽ nâng khóe miệng: “Không cần, tôi sẽ dùng thực lực chứng minh nhiệm vụ này ngoại trừ tôi ra không còn ai khác có thể làm được.” Liếc nhìn Tiểu Tứ, Lăng Lan nhẹ nhàng nhắc nhở, “Tiểu Tứ, cậu phải nhớ kỹ

hiện giờ tôi đang dùng thân phận thật, khi tiếp xúc với những người khác cậu đừng làm bất cứ cái gì, tránh để người tinh ý nhận ra được sự tồn tại của cậu.”

Tiểu Tứ sợ hãi, vội vàng gật đầu: “Tôi biết rồi, lão đại!”

Lăng Lan xoa đầu nó lần nữa: “Sau này hành động phải thật cẩn thận, tôi không thể mất cậu được, Tiểu Tứ!”

Lời nói của Lăng Lan khiến hai mắt Tiểu Tứ đỏ hoe, nó gật đầu thật mạnh, tự nhắc nhở mình đừng nên làm việc gì khiến cho lão đại phải lo lắng. Hu hu, thì ra được lão đại quan tâm là như thế này, vừa cảm thấy ngực ê ẩm vừa kích động không thôi! Không được, cảm xúc hơi tăng mạnh quá rồi...

Lăng Lan không phát hiện ra phản ứng kì quặc của Tiểu Tứ, mọi sự chú ý của cô bây giờ đều đặt trên người Sửa Chữa Cơ Giáp, chỉ nghe thấy tiếng nói thanh lạnh của cô vang lên: “Cho dù là cơ giáp cao cấp nếu thiếu kỹ thuật điều khiển cũng không làm được nhiệm vụ này. Hơn nữa, ở trấn Tam Dương nhỏ bé này muốn tìm được một cơ giáp sĩ cao cấp e rằng rất khó.” Trên đường đến đây, Lăng Lan thấy nơi này hầu hết là các cơ giáp thực tập cấp thấp, chỉ có một vài cơ giáp trung cấp, cô chưa nhìn thấy một cơ giáp cao cấp nào xuất hiện ở đây.

Câu nói của Lăng Lan làm đổi phương châm nín, bởi lời cô nói là sự thực, không nói đến việc có cơ giáp sĩ cao cấp nào xuất hiện ở cái trấn nhỏ Tam Dương này hay không, chỉ cần nhìn vào phần thưởng của anh ta dành cho nhiệm vụ này đã không hấp dẫn được các cơ giáp sĩ cao cấp rồi. Sửa Chữa Cơ Giáp chỉ đang hy vọng mình may mắn, đúng lúc gặp được một cơ giáp sĩ cao cấp đang cần đi đến thành Tín Dương và sẽ tiện tay nhận nhiệm vụ của anh ta. Anh ta đâu hay biết, thật ra Lăng Lan cũng vì tiện đường nên mới nhận nhiệm vụ của anh ta thôi...

Lăng Lan tiếp tục nói: “Cứ ngồi đây mà chờ đợi một khả năng không biết bao giờ sẽ xảy ra, thì chi bằng theo tôi đi chuyến này. Đương nhiên, cậu có thể xem trước năng lực chiến đấu của tôi, nếu thấy không được, lúc ấy cậu từ chối cũng không muộn.”

Đề nghị của cô làm đổi phương động lòng, anh ta nói: “Cậu nói cũng có đạo lý, tôi sẽ xem thử chiến lực của cậu trước, nếu cảm thấy được, tôi sẽ giao nhiệm vụ này cho cậu. Như vậy đi, chúng ta hẹn gặp nhau ở cửa khẩu Tây Môn nhé.”

Lăng Lan đồng ý, con đường dẫn đến thành Tín Dương ở trong cửa khẩu Tây Môn, nằm ở phía Tây trấn Tam Dương, đề nghị của đối phương cũng không mất nhiều thời gian của cô.

Nhưng không vì vậy mà Lăng Lan tha cho Tiểu Tứ, cô lại gõ lên đầu nó một cái nữa, Tiểu Tứ tròn mắt nhìn lão đại nhà mình, không biết vì sao cô lại vô duyên vô cớ gõ đầu nó.

“Đây là không phiền phức, không mất thời gian đấy hả?” Lăng Lan liếc xéo Tiểu Tứ làm thẳng bé sợ hãi chỉ biết thành thật cúi đầu, nó dùng âm lượng chỉ mình nó nghe được mà lầm bầm: “Chẳng phải là do lão đại không cho tôi gian lận đấy sao...” Câu còn lại là “chị tự tìm phiền phức” nó không dám nói ra miệng, chỉ đành nghẹn nuốt xuống.

“Cốc!”, đầu Tiểu Tứ bị Lăng Lan gõ thêm cái nữa, mắt nó đã rơm rớm nhìn Lăng Lan đầy lên án: Hu hu hu, lão đại, vì sao bắt nạt tôi?

“Do tôi tự tìm phiền phức hả?” Lăng Lan cười như không cười liếc nhìn Tiểu Tứ, cái liếc mắt kia khiến Tiểu Tứ rùng mình, sao thẳng bé lại quên mất ý thức của nó và lão đại thông với nhau nhỉ? Dù có nói ra câu kia hay không, lão đại cũng sẽ biết...

Nhưng Tiểu Tứ rất vô sỉ, nó lập tức đổi sang vẻ mặt vô tội: “Lão đại, tuyệt đối không có, khẳng định không có, nhất định là chị nghe lầm

rồi.Không,không,không, là cảm ứng sai rồi!” Cảm giác vẫn thiếu sức thuyết phục, Tiểu Tứ đột nhiên nghiêm mặt, nói. “A... có virus xâm nhập, Tiểu Tứ phải đi diệt mấy con virus này đã! Lão đại, Tiểu Tứ đi đây...” Nói xong chạy vèo đi mất,khôngcòn thấy bóng dáng đâu.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 230: Bí Mật Công Khai Của Trường Nam Sinh Quân Giáo

“Tiểu Tứ ngày càng lớn mật!” Một lần nữa Lăng Lan phải cảm thán cái trí tuệ nhân tạo trong không gian học tập này quá siêu việt, biểu hiện các hành động y hệt như một đứa trẻ thực sự vậy, có đủ loại tâm tình, bao gồm cả việc láu cá thích dùng mẹo khóe.

Lăng Lan lái cơ giáp đi tới gần cửa khẩu Tây Môn. Tây Môn hơi khác với những nơi khác bởi nơi này chính là cửa vào của con đường dẫn tới thành Tín Dương, khi con đường này được mở ra sẽ tự động sản sinh một đám thú hung hãn trên dọc đường đi. Đặc biệt, đám thú dữ kia có thực lực hùng mạnh, những cơ giáp sĩ dưới cấp cao cấp không thể đi qua được, có thể nói con đường này là cửa ải khó nhất của những người mới.

Cơ giáp hình thỏ đứng trước cửa khẩu, miệng ngậm củ cà rốt rung đùi ra vẻ rất đắc ý, hình tượng dễ thương đến mức thu hút khá nhiều sự chú ý của những người xung quanh, nhưng bọn họ cũng chẳng để ý nhiều vì sử dụng cơ giáp là phải nói đến thực lực, hình tượng kia chỉ có đám nữ sinh thích, còn đám nam sinh chỉ tò mò nhìn qua một lần rồi quay đầu không để ý đến nữa.

Đúng lúc đó, Lăng Lan nhìn thấy một cơ giáp hình người đi tới trước cửa khẩu và nhìn quanh, cô biết người này chính là Sửa Chữa Cơ Giáp. Lăng Lan điều khiển cơ giáp nhảy tới trước mặt đối phương, động tác đột ngột của cô khiến đối phương giật mình bày ra tư thế phòng ngự, xem phản ứng của cơ giáp sĩ này cũng không đến nỗi tệ.

“Sửa Chữa Cơ Giáp?” Lăng Lan dùng kênh công cộng hỏi.

“Cậu là Lăng Thiên Nhất Tuyền?” Nghe giọng của đối phương là biết anh ta khá thất vọng khi nhìn thấy ngoại hình của cơ giáp thô.

Lăng Lan trả lời: “Đúng vậy!”

“Xin lỗi, tôi phải đi đây!” Ngữ điệu trong giọng nói của Sửa Chữa Cơ Giáp thể hiện sự giận dữ, anh ta có cảm giác mình bị đùa bỡn trực tiếp điều khiển cơ giáp quay người định bỏ đi, vừa xoay người, anh ta đã phát hiện một mũi kiếm có hình củ cà rốt đang chắn ngang trước mặt mình.

“Nhìn thấy lực chiến đấu của tôi đã rồi mới nói chứ, tôi không hy vọng có người vi phạm giao ước.” Giọng nói của Lăng Lan vô cùng lạnh lùng Sửa Chữa Cơ Giáp rùng mình.

“Thế nào?” Một tiếng thế nào này của Lăng Lan mang theo ý đe dọa nhưng trong lòng cô thì cảm thấy xấu hổ vô cùng, vì điểm tích phân mà cô phải làm đến cả loại chuyện ép buộc người khác thế này, mặt mũi ném ra sau đầu hết rồi.

“Được rồi!” Sửa Chữa Cơ Giáp cơ hồ chưa kịp suy nghĩ đã đồng ý. Là một thiên tài lắp ráp cơ giáp, anh ta vô cùng hiểu rõ cơ chế điều khiển của cơ giáp, tốc độ xoay người vừa rồi của anh ta rất nhanh nhưng đối phương cũng dùng từng ấy thời gian bước đến hai bước áp sát anh ta, còn dùng vũ khí để chặn anh ta lại chứng tỏ thao tác của người này vô cùng tốt.

Chỉ cần nhìn tốc độ điều khiển của người này, anh ta cũng cảm giác được thực lực của đối phương tuyệt đối không kém, đây là một trong những lý do anh ta đồng ý nhanh như vậy, đương nhiên anh ta sẽ không thừa nhận mình thay đổi ý định vì e ngại sự uy hiếp của đối phương.

“Trên con đường tới thành Tín Dương có rất nhiều mãnh thú, những mãnh thú ở gần cửa khẩu Tây Môn là yếu nhất, càng về sau sẽ càng mạnh

hơn. Chúng ta đi về phía trước, nếu qua được đợt mãnh thú thứ nhất, tôi sẽ xem xét có giao nhiệm vụ này cho cậu hay không.” Sửa Chữa Cơ Giáp nói. “Đương nhiên, nếu thao tác của cậu không thỏa mãn được tôi, tôi sẽ không đồng ý cho cậu tiếp tục nhiệm vụ nữa.”

“Đi!” Lăng Lan không có ý kiến với đề nghị này. “Có điều, cậu phải đuổi kịp tốc độ của tôi, tôi không rảnh để ý tới cậu đâu đấy.” Lăng Lan không hy vọng trong lúc chiến đấu còn phải phân tán một phần tư tưởng để bảo vệ người này. Trong suy nghĩ của Lăng Lan, trong lúc cô đánh hết đám mãnh thú mà đối phương ngay cả năng lực tự vệ cũng không có, vậy thì cô tình nguyện bỏ qua nhiệm vụ. Lăng Lan cho rằng nếu đã không có đủ thực lực thì thà tiếp tục ở lại trấn Tam Dương mà tôi luyện, chờ thực lực được nâng cao rồi hẵng ra bên ngoài.

Sửa Chữa Cơ Giáp liếc nhìn cơ giáp hình nhỏ, trả lời: “Được!”

Hai cơ giáp phóng nhanh trên con đường tới thành Tín Dương. Ở cửa khẩu có mấy người biết cơ giáp Sửa Chữa Cơ Giáp này bèn mở liên lạc khí ra thông báo những gì họ vừa nhìn thấy cho bạn bè.

“Chú ý, chú ý, vừa nhìn thấy Sửa Chữa Cơ Giáp đi tới thành Tín Dương với một thực tập cơ giáp hình nhỏ.”

“Mẹ, nó còn chưa từ bỏ ý định à? Trận lần trước chết mấy lần mà còn dám tiếp tục?”

Một âm thanh hả hê khác vang lên. “Nó đúng là càng ngày càng kém, lần này còn phải đi cùng một đứa thực tập cơ giáp, tao cá nó sẽ chết dọc đường.”

“Ai bảo nó không chịu vào thế lực của Lôi Vương, đáng đời nó chỉ có thể lăn lộn ở trấn Tam Dương. Tôi nghe Lôi Vương nói ai cũng không được giúp thẳng tay, chẳng phải cách đây vài ngày có ba đứa từ nơi khác đến tiếp nhận nhiệm vụ của nó sao? May mà chết hết cả đám nếu không ba đứa kia

chắc chắn sẽ bị Lôi Vương phái người giết gọn.” Đây là ân oán giữa Sửa Chữa Cơ Giáp và nam sinh đứng đầu trường quân giáo – Lôi Vương.

Một học sinh năm nhất của trường đệ nhất nam sinh quân giáo tò mò lên tiếng hỏi. “Các anh nói xem cơ giáp hình thỏ kia là người phương nào mà không sợ chết dám nhận nhiệm vụ này?”

“Khẳng định không phải học sinh trường nam sinh quân giáo chúng ta, nếu không sao dám nhận nhiệm vụ của nó chứ? Ở trong trường ai chẳng biết cái bí mật này, cho dù là học sinh mới của năm nay cũng sẽ được khóa trên nhắc nhở.” Một học sinh khác của trường đệ nhất nam sinh quân giáo trả lời. “Chỉ có học sinh của học viện khác mới không biết mà nhận nhiệm vụ, có điều tôi nghĩ chỉ cần qua vài lần giáo huấn nữa sẽ chẳng còn ai đến nhận nhiệm vụ của tên Sửa Chữa Cơ Giáp kia đâu.”

“Vậy là lần này hội Lôi Vương sẽ không ra tay?” Càng nhiều học sinh trường quân giáo tham gia bàn luận, thì ra kênh bọn họ đang nói chuyện là kênh dành riêng cho trường quân giáo.

“Các cậu cho rằng hai người bọn họ có thể qua được nhiệm vụ đi qua con đường tới thành Tín Dương sao?” Có người hỏi vặn lại. “Nếu không qua được thì Lôi Vương còn ra tay làm gì, có điều có thể sau đó sẽ bị hội Lôi Vương cảnh cáo không chừng.”

Người khác tỏ ra thương cảm cho con thỏ dễ thương. “Con thỏ kia đúng là xui xẻo, vừa tới thế giới cơ giáp đã chọc phải Lôi Vương rồi.”

“Nếu may mắn, nó sẽ chỉ bị cảnh cáo một chút mà không thương tổn tới gân cốt, còn nếu nó là học sinh trường đệ nhất nam sinh quân giáo thì mới chính thức thảm, Lôi Vương tuyệt đối sẽ không tha cho kẻ dám vi phạm lệnh của anh ấy.” Trong trường đệ nhất nam sinh quân giáo, Lôi Vương là vị vua có một không hai, thực lực mạnh mẽ, thế lực hùng hậu, các thế lực đứng thứ hai, thứ ba cũng không dám công khai phản kháng hắn ta.

“Thế các cậu có nghe nói không? Học sinh mới của năm nay vô cùng điên cuồng, còn hợp thành một đoàn Tân sinh không chịu đi theo thể lực nào, chẳng lẽ bọn Lôi Vương cứ để kệ bọn chúng sao?” Có người đột nhiên đưa ra nghi vấn.

“Những học sinh mới này chỉ vênh mặt lên được chốc lát thôi, sau đó bọn chúng nhất định sẽ phải khóc thảm. Chẳng qua ở thời điểm hiện tại Lôi Vương không rảnh để quan tâm những chuyện nhỏ nhặt. Anh ấy đang bế quan nâng cao thực lực, khi nào ra ngoài chắc chắn anh ấy sẽ là học viên năm thứ tư đầu tiên tấn cấp Vương bài sư sĩ ở trường chúng ta. Đến lúc đó các cậu cho rằng anh ấy sẽ để cho những học sinh mới này làm loạn trật tự của trường học ư?” Người nói xem ra là thành viên của thể lực Lôi Vương, biết rất nhiều thông tin.

“Thì ra là thế!” Trong kênh nói chuyện vang lên nhiều tiếng kêu thán phục, ai đó nói một câu. “Không biết thể lực của Lôi Vương có còn thu nhận người nữa không...”

Người vừa nói ra nhiều thông tin cười ngạo nghễ: “Muốn vào thể lực của Lôi Vương, yêu cầu thấp nhất là các cậu phải đạt được cơ giáp sĩ trung cấp, chờ khi nào các cậu đạt được yêu cầu thì tôi có thể đề cử cho.”

“Được, anh bạn tốt, sau này nhờ cậu giúp tôi nhé.” Mọi người ở trong kênh nói chuyện bắt đầu hưng phấn lên, ai nấy cũng đều muốn thêm người kia làm bạn tốt. Nếu có thể thật sự vào được thể lực của Lôi Vương thì trong sáu năm học ở đây coi như không cần phải lo lắng nữa.

“Khà khà, không thành vấn đề...” Anh bạn kia không nghĩ chỉ cần tiết lộ một ít tin tức của Lôi Vương mà có thể được nhiều người chú ý đến thế, trong lòng lại một lần nữa đắc ý với quyết định tham gia vào thể lực Lôi Vương trước đây của mình.

Lăng Lan và Sửa Chữa Cơ Giáp đều không biết sau khi bọn họ rời đi, đám cơ giáp sĩ ở cửa khẩu Tây Môn đã đem tin tức bọn họ đi cùng nhau tung ra ngoài, lúc này bọn họ chỉ quan tâm tới việc sắp tiếp cận vùng mãnh thú thứ nhất.

Rất nhanh họ đã chạy đến nơi, thấy con vật lông trắng, mắt đỏ quạch trước mặt, trán của Lăng Lan không nhịn được co giật mấy lần.

“Thỏ?” MK, gọi con thỏ là cô đây tới giết thỏ? Làm thế nào cũng thấy vô cùng nhức trứng mà.

Sửa Chữa Cơ Giáp hình như cũng nhận thấy có gì đó không thích hợp, anh ta nghiêm túc trả lời: “Đúng vậy, chớ coi thường chúng nó, những con thỏ biến dị này vô cùng nguy hiểm, hàm răng và móng vuốt là vũ khí giết người của chúng, đáng sợ hơn là cú đá của chúng, trong nháy mắt có thể giết chết một cơ giáp cấp thấp...” Dứt lời anh ta lo âu liếc nhìn người bên cạnh, đối phương chỉ là cơ giáp thực tập, nếu vừa xông lên đã bị giết trong nháy mắt thì thật... đáng thương. Anh ta không đành lòng, có ý tốt nhắc nhở. “Nếu không được, hay là chúng ta quay lại đi.”

Lăng Lan điều khiển chi trước của cơ giáp hình nhỏ nắm lấy củ cà rốt trong miệng, lạnh lùng nói: “Chờ tôi hai phút!”

Tuy có thể dùng thời gian ngắn hơn để giải quyết đám thỏ này, nhưng Lăng Lan không muốn bại lộ thực lực chân chính của mình ở trước mặt người không quen biết nên đành kéo dài thời gian ra gấp bốn lần.

Chỉ thấy Lăng Lan điều khiển cơ giáp hình nhỏ nhún hai chân sau xuống, bật người lao vào đám thỏ biến bị...

“A, không được làm như vậy...” Thấy hành động của cơ giáp hình thỏ, Sửa Chữa Cơ Giáp tái mặt kêu lên thảm thiết. Cú bật người này làm mặt đất xung quanh rung động dữ dội, chắc chắn sẽ thu hút toàn bộ đám thỏ trong khu vực này tới, khi đó thì dù là cơ giáp cao cấp cũng chẳng toàn mạng, đây

cũng là một trong những nguyên nhân khiến nhiệm vụ băng qua con đường tới thành Tín Dương càng thêm gian nan.

Sửa Chữa Cơ Giáp nhanh chóng điều khiển cơ giáp của mình quay lại trăm mét, lúc này mới hoảng hồn quay đầu quan sát tình huống của Lăng Lan, và anh ta bị hình ảnh trước mặt làm cho sợ ngây người.

Lăng Lan điều khiển cơ giáp hình thỏ quét mũi kiếm hình củ cà rốt màu cam trong tay về phía đám thỏ đang nhào tới, lập tức đám thỏ bị đánh bay ra ngoài rồi nằm im không nhúc nhích.

Sửa Chữa Cơ Giáp nhanh chóng dùng chức năng truyền hình ảnh phóng to khu vực đám thỏ vừa bị đánh bật ra, ngay lập tức anh ta thấy những con thỏ đó đều có một vết thương trước ngực, mất mạng ngay tại chỗ.

Sửa Chữa Cơ Giáp lú lờ đem hình ảnh truyền về đổi sang vị trí của Lăng Lan, lúc này mới thấy mỗi một động tác của Lăng Lan đều vô cùng chuẩn xác, củ cà rốt màu cam mỗi khi vung lên đều đắc thủ. Sau đó anh ta còn thấy đối phương điều khiển cơ giáp hình thỏ nhún mạnh chi sau rồi bật người lên cao, nương theo lực đánh mạnh xuống như một cơn gió lốc, chỉ một chiêu đã quét sạch đám thỏ đang nhào lên, cảnh tượng này thật giống như một vua thỏ hung hãn đang chà đạp đám thỏ con yếu ớt không có sức chiến đấu vậy...

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 231: Đánh Lén!

Edit: Phi Nguyệt

Sửa Chữa Cơ Giáp biết đám thổ thoát nhìn vô hại này thực ra rất khủng khiếp đối với những cơ giáp sĩ cấp thấp, nó có thể giết chết cơ giáp sĩ cấp thấp chỉ trong nháy mắt. Nhưng cơ giáp thực tập hình thổ trước mắt này lại làm anh ta nghi ngờ những gì mình đã biết.

Thời gian trôi qua từng giây, số lượng thổ ngày càng ít đi, trên đất đầy xác thổ, máu vương vãi khắp nơi, hai phút sau đã không còn bóng dáng con thổ nào còn sống, đúng thời gian như lời cơ giáp hình thổ nói lúc đầu.

Thực lực phải mạnh đến cỡ nào mới có thể tự tin nói ra lời như vậy? Sửa Chữa Cơ Giáp ở trong khoang điều khiển không nhận được đưa tay lên véo má mình, cảm thấy đau đớn anh ta mới tin đây là sự thật.

Trời ạ, tên cơ giáp hình thổ này rốt cuộc đã đến cấp bậc nào rồi? Cho dù là cơ giáp sĩ cao cấp cũng không có khả năng trong hai phút đồng hồ giải quyết nhiều thổ biến dị như vậy, đặc biệt còn đúng thời gian không thừa một giây. Sửa Chữa Cơ Giáp kích động đến mức run rẩy... lẽ nào đối phương là một đặc cấp sư sĩ? Nghĩ đến khả năng này, nội tâm của anh ta mừng như điên, có thể lần này anh ta sẽ thực sự thuận lợi đến được thành Tín Dương, không bị vây hãm ở trấn Tam Dương làm nhụt tài năng của anh ta nữa.

Lăng Lãng dùng chém hết lỗ thỏ, trên thanh kiếm hình củ cà rốt chỉ vương vài giọt máu, còn trên thân cơ giáp hoàn toàn sạch sẽ, đây là kết quả của việc Lăng Lãng giảm bớt tốc độ, dùng một loạt động tác tinh chuẩn để điều khiển cơ giáp.

Cơ giáp hình thỏ đạp chân sau xuống đất, đột ngột bay lên không trung rồi đáp xuống ngay trước mặt Sửa Chữa Cơ Giáp, làm anh ta bị giật mình lần thứ hai, nhưng lần này anh ta không bày ra tư thế phòng thủ phản xạ như lần đầu, con người quả là sinh vật có năng lực thích ứng mạnh nhất trên thế giới.

Lăng Lãng điều khiển cơ giáp hình thỏ dùng củ cà rốt đập nhẹ lên cơ giáp hình người, thản nhiên hỏi: “Thế nào?” Giọng nói vẫn lạnh như cũ nhưng tính uy hiếp tăng lên mười phần, như thể chỉ cần Sửa Chữa Cơ Giáp dám nói ‘không’ sẽ bị diệt ngay tại chỗ.

Trong lòng Sửa Chữa Cơ Giáp đang mừng như điên, nào có chuyện không đồng ý, anh ta hấp tấp nói: “Tốt quá, nhiệm vụ này giao cho ngài đây, Lăng Thiên Nhất Tuyền.” Sau đó vội vàng ủy thác nhiệm vụ cho Lăng Lãng, tốc độ cực nhanh như chỉ sợ Lăng Lãng đổi ý.

Nếu đã ủy thác nhiệm vụ tức là đã để cho đầu não hệ thống của thế giới cơ giáp quản lý, không được phép hủy bỏ vì bất cứ lý do nào.

Ngài? Lẽ nào giọng nói của cô giống đàn ông như vậy sao? Lăng Lãng im lặng nhấn vào ô nhận nhiệm vụ, trong lòng rối rắm không biết mình có nên tự hào vì giả trai quá thành công hay không...

Hai người đã đạt thành thỏa thuận nên không dừng lại lâu mà nhanh chóng tiếp tục chạy tới thành Tín Dương.

Dọc theo đường đi, Lăng Lãng không chỉ đựng một bầu sỏi biến dị, một đàn bò biến dị hung hãn, mà còn gặp phải một đội năm con báo đen biến dị. Càng đi về sau, thực lực của bọn mãnh thú biến dị càng cao, tốc độ của

đám báo quá nhanh làm Lăng Lan mất chút thời gian để giải quyết, dù sao cơ giáp cô đang dùng là loại cơ giáp thực tập, mà đám báo kia cũng không phải bọn thỏ, sói yếu ớt trước đó. May mà cô có thiên phú nên chỉ một lúc sau là tìm ra được điểm yếu của đám báo này, nhưng để đánh chết được bọn chúng cô cũng phải dây dưa mất năm phút đồng hồ.

“Xem ra muốn đối phó với bọn thú biến dị mạnh hơn thì loại cơ giáp thực tập mình đang dùng hơi yếu một chút.” Nếu như trong tay Lăng Lan lúc này là một cơ giáp cao cấp, chỉ cần vài phút cô đã có thể diệt được năm con báo đen kia rồi, vì đang dùng cơ giáp cấp thấp nên mới khiến cô phạm năm phút đồng hồ, với cơ giáp cao cấp, chỉ cần hai phút là xong. Đây là giới hạn của cơ giáp, cho dù trình độ của Lăng Lan đã đến vương bài sư sĩ thì khi đối mặt với mãnh thú cao hơn năng lực của cơ giáp vẫn không có biện pháp rút ngắn được thời gian tiêu diệt.

Đang lúc Lăng Lan cảm thán về giới hạn của cơ giáp, Sửa Chữa Cơ Giáp lại vô cùng thán phục trước năng lực dễ dàng giải quyết đám thú biến dị của cô, phải biết rằng mấy ngày trước anh ta đi cùng ba cơ giáp sĩ trung cấp kia nhưng cũng chỉ đến được đây là bị đám báo đen giết hết, lúc đó bọn họ thậm chí còn không kịp nhìn xem đàn báo này có mấy con mà đã bị giết quay về trấn Tam Dương rồi.

Nhưng lần này năm con báo đồng thời xuất hiện lại bị đối phương dùng chưa đến năm phút đồng hồ dễ dàng hạ gục, lần này Sửa Chữa Cơ Giáp có niềm tin anh ta thực sự có thể thuận lợi đến được thành Tín Dương. Sửa Chữa Cơ Giáp khẳng định người đang điều khiển cơ giáp thực tập hình thỏ này chắc chắn là một cơ giáp sĩ đặc cấp, anh ta cảm thấy mình rất may mắn mới tình cờ gặp được một cao thủ, cũng chỉ có cao thủ như vậy mới có thể điều khiển một cơ giáp thực tập tung hoành ngang dọc trong khu vực này.

Lăng Lan vừa giải quyết xong năm con báo, còn chưa kịp bước tiếp đã nghe thấy tiếng Tiểu Tứ hô lên đầy ngạc nhiên: “Lão đại, ở gần chỗ này có điểm ánh sáng, hẳn là sào huyệt của bọn quái thú.”

Lăng Lan lạnh nhạt nói: “Sao, không đi xử lý virus nữa à?” Từ lúc Tiểu Tứ nói xấu bị cô phát hiện, rồi nó giả vờ lãng sang chuyện khác bằng cách nói mình đi diệt virus thì nó vẫn trốn cô không ra ngoài, Lăng Lan còn tưởng thẳng bé không dám đối mặt với cô chứ, không ngờ lại xông ra vào lúc này.

Tiểu Tứ sững người, sau đó trên mặt lập tức bày ra vẻ tươi cười lấy lòng: “Diệt xong rồi, diệt xong rồi, lão đại thật quan tâm đến tôi, Tiểu Tứ rất cảm động...” Nói xong không quên ôm bắp đùi của Lăng Lan mà làm nũng, ý đồ là lão đại của nó quên đi vụ bắt kính lúc trước.

Lăng Lan nhẹ cốc lên đầu Tiểu Tứ một cái: “Đừng cố ra vẻ dễ thương với tôi, chờ chút nữa lập công chuộc tội đi!”

Tiểu Tứ lập tức đồng ý, lão đại đã có ý tha cho nó, tất nhiên nó sẽ không bỏ lỡ cơ hội.

Lăng Lan thay đổi hướng đi về phía dãy núi, bước vào trong rừng.

Sửa Chữa Cơ Giáp thấy thế bèn luống cuống kêu to: “Ngài Lăng Thiên Nhất Tuyền, ngài muốn đi đâu?” Lẽ nào đối phương không muốn dẫn anh ta với thành Tín Dương?

Lăng Lan trả lời: “Tôi muốn đi dọn dẹp sào huyệt của đám thú biến dị.”

“A, trong sào huyệt đều là bọn thú biến dị mạnh nhất, tuyệt đối không thể đi, quá nguy hiểm. Hơn nữa chúng ta phải đi thành Tín Dương mà, chỉ cần đi dọc theo con đường này là đến rồi, đừng mạo hiểm như vậy.”

Lăng Lan quay ngoắt đầu lại nhìn Sửa Chữa Cơ Giáp đầy cảnh cáo: “Đây là nhiệm vụ của tôi, nếu cậu không muốn đi thì có thể ở chỗ này chờ.”

Bị cơ giáp hình thỏ dùng hai con mắt to dùng nhìn thẳng vào mình, Sửa Chữa Cơ Giáp lập tức ngậm miệng, lúc này anh ta cũng nhận ra đối phương thực sự chỉ tiện đường mới nhận nhiệm vụ của anh ta.

Khi kịp phản ứng lại thì Lăng Lan đã đi xa rồi, anh ta lập tức hô to: “Lăng Thiên Nhất Tuyến chờ tôi với, tôi cũng đi nữa.” Ở lại chỗ này một mình còn nguy hiểm hơn đi theo đối phương, anh ta cũng không muốn đi tới đây rồi chết thảm quay về.

“Thế nào? Cậu không sợ đi với tôi bị chết à?” Lăng Lan dừng bước, dùng giọng nói lạnh lùng giễu cợt Sửa Chữa Cơ Giáp.

Sửa Chữa Cơ Giáp vội vàng nói: “Chúng ta đi với nhau cả đoạn đường dù sao cũng có chút giao tình, sao tôi có thể nhìn bạn bè đi vào nguy hiểm một mình chứ, có gì cũng phải chia ngọt sẻ bùi, có nạn cùng chịu...” Đường như biết mình nói những lời này không có sức thuyết phục, thanh âm của Sửa Chữa Cơ Giáp càng lúc càng nhỏ dần, không dám đối diện với đôi mắt thỏ to tròn của cơ giáp hình thỏ.

Lăng Lan chỉ cần liếc mắt một cái là có thể chọc thủng lời nói dối của anh ta, nhưng nếu Sửa Chữa Cơ Giáp đã đồng ý cùng cô mạo hiểm thì hẳn anh ta cũng tin tưởng vào thực lực của cô, Lăng Lan không có ý định nhắc lại, đồng ý để Sửa Chữa Cơ Giáp theo sau.

Hai người đi sâu vào trong rừng, không được bao xa, Lăng Lan đột nhiên đẩy ngã Sửa Chữa Cơ Giáp, động tác này quá đột ngột khiến Sửa Chữa Cơ Giáp không kịp phòng bị, nhanh chóng bị đẩy xuống đất, lăn hai vòng...

“Bành!” một tiếng, vị trí của Sửa Chữa Cơ Giáp vừa đứng trước đó đột nhiên bị một vật đập mạnh xuống mặt đất, văng lên vô số đá bụi và lá khô.

Vào lúc này cơ giáp hình thỏ đột nhiên mở ra động cơ, toàn bộ cơ giáp nhảy lên khỏi mặt đất, lộn người lao xuống, thanh kiếm củ cà rốt trong tay đâm xuống như một cây đinh.

Thêm một tiếng “Bành!”, lần này là âm thanh va chạm của cơ giáp, cơ giáp hình thỏ nhanh chóng nhảy lên, lộn vòng rồi dùng tứ chi đáp nhẹ nhàng xuống mặt đất.

Sau một loạt động tác cùng âm thanh huyền ảo, không gian dần trở nên yên lặng, bụi bặm đất đá cũng lắng xuống, hiện trường trở nên rõ ràng hơn.

Sửa Chữa Cơ Giáp lúc này mới hoàn hồn nhìn xem việc gì vừa xảy ra, nơi anh ta đứng khi nãy nay có thêm một cái hố rộng nửa mét, sâu khoảng ba mươi centimet trông như vết roi quật, tình huống này làm mặt của Sửa Chữa Cơ Giáp trắng bệch. Nếu vừa rồi bị trúng đòn chắc chắn cơ giáp của anh ta sẽ bị hủy, với lực lượng kia thì chỉ cần một đòn là anh ta xong đời.

Sửa Chữa Cơ Giáp nhìn Lăng Lan đầy cảm kích, đối phương vừa cứu anh ta một mạng, nếu không phải đối phương quyết đoán đẩy anh ta ra thì anh ta đã sớm bị chết quay về trấn Tam Dương rồi, nhưng anh ta chưa kịp nói lời cảm ơn đã bị cảnh tượng trước mặt dọa sợ choáng váng.

Cách cơ giáp hình thỏ khoảng mười mét có một cái miệng rộng đầy răng nanh sắc nhọn đang hung tợn nhe ra như muốn xông tới ăn tươi nuốt sống cơ giáp hình thỏ, nó há miệng tấp liên hồi về phía trước nhưng dường như bị thứ gì đó cản lại, dù nó tỏ vẻ rất hung hãn nhưng không xông lên, chỉ đứng tại chỗ đe dọa...

Sửa Chữa Cơ Giáp nhanh chóng phát hiện ra đây là một con rắn lớn, và ngay dưới đầu rắn là một thanh kiếm đang đâm thẳng vào thân rắn ghim chặt xuống đất, chuôi kiếm có màu xanh và có hình dạng của chiếc lá. Sửa Chữa Cơ Giáp đương nhiên biết đây chính là thanh kiếm hình củ cà rốt của cơ giáp hình thỏ.

Dưới thân rắn có một đoạn thân khoảng nửa mét đã biến thành thịt nát, phần đuôi rắn vì bị đứt lìa với đầu mà không còn cử động được nữa.

Con mãnh thú khủng khiếp trước mắt là một con măng xà biển dị to lớn, công kích của nó chắc chắn rất mạnh, nếu lần này là một cơ giáp sĩ trung cấp thì hẳn nhiên đã bại dưới tay nó, nhưng con măng xà biển dị này chỉ

đánh lén được một lần đã bị cơ giáp hình thỏ dùng một chiêu chế ngự được, không thể tiếp tục phản kích.

Lăng Lan nhìn Sửa Chữa Cơ Giáp rồi hỏi: “Có đứng lên được không?” Cô nhú mào, chẳng lẽ vừa rồi cô đẩy quá mạnh nên vô tình làm đối phương bị thương?

Sửa Chữa Cơ Giáp lúc này mới tỉnh lại từ trong sợ hãi, vội vã đứng lên: “Không sao không sao, tôi không có việc gì.”

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 232: Bộ Tộc Mãng Xà

Edit: Phi Nguyệt

Con mãng xà to lớn cuối cùng cũng ngừng giãy dụa, đầu rắn khổng lồ nặng nề rơi xuống mặt đất làm văng lên một ít bụi đá, Sửa Chữa Cơ Giáp dè dặt nói: “Nó chết rồi...”

“Vẫn chưa!” Lăng Lan lạnh lùng trả lời, loại tiểu xảo này làm sao lừa gạt được cô? Khi còn luyện tập ở trong rừng nguyên sinh, có loại mãnh thú nào cô chưa từng thấy qua, thậm chí mãng xà ở đó còn xảo trá hơn ở đây nhiều.

“A...” Sửa Chữa Cơ Giáp kinh ngạc nhìn con mãng xà, nát bét như vậy mà còn chưa chết sao?

Lăng Lan rút từ bên hông của cơ giáp thò ra một con dao ngắn, tay trái vung lên phi thẳng cây dao vào đầu con mãng xà, kèm theo tiếng rít sắc lạnh của kim loại.

Thấy mũi dao sắp đánh trúng mình, con mãng xà đột nhiên ngẩng đầu, há to miệng nuốt trọn con dao đang lao tới, chỉ nghe thấy một tiếng ‘cách’, con dao cứng rắn đã bị nó cắn nát thành những mảnh nhỏ, có thể thấy lực lượng của con mãng xà gian xảo này mạnh mẽ đến mức nào, nếu vừa rồi Lăng Lan tự mình đến kiểm tra chắc chắn sẽ bị nó phản kích không kịp trở tay, có khi đã bị cắn chết.

Nhưng một kích đáng sợ này cũng là công kích cuối cùng của nó bởi vì tiếp sau cây dao thứ nhất là cây dao thứ hai do Lăng Lan bắn ra từ lúc nào, ngay khi con mãng xà cắn vỡ cây dao thứ nhất thì cây dao thứ hai đã trực tiếp đâm vào mắt, phá thủng đầu nó.

Trước lúc chết, dường như rất đau đớn nên con mãng xà ngửa mặt lên trời rống một tiếng vô cùng chói tai, lúc này đầu rắn mới không cam lòng rơi xuống mặt đất, tiếp tục khiến bụi bặm bắn lên không trung.

Thấy đầu rắn không động đậy nữa, Lăng Lan điều khiển cơ giáp hình thỏ nhảy về phía trước, Sửa Chữa Cơ Giáp thấy thế sợ hãi hô to: “Lăng Thiên Nhất Tuyền, cẩn thận nó còn chưa chết.” Biết đầu nó lại giả vờ chết một lần nữa thì sao, cơ giáp hình thỏ lại gần nó như vậy chẳng phải sẽ rất nguy hiểm?

Lăng Lan không để ý, trả lời: “Lần này nó chết thật rồi.” Cô đi tới bên cạnh đầu rắn rồi rút thanh kiếm hình củ cà rốt trên thân nó ra, tiếp tục cắn ở trong miệng thỏ, sau đó rút thanh dao thứ hai và lau vết máu xuống mặt đất, xong việc mới không tình nguyện cắt nó vào bên hông của cơ giáp. Hết cách, dù sao vũ khí của cơ giáp thực tập quá ít, Lăng Lan không thể bỏ phí được.

Sau khi thấy Lăng Lan đã chuẩn bị tốt để rời đi, Sửa Chữa Cơ Giáp mới mở miệng hỏi: “Cái đó... ngài không lấy chiến lợi phẩm sao?”

Cả đoạn đường trước, lúc cơ giáp hình thỏ giết chết đám thú biến dị kia cũng không lấy chiến lợi phẩm trên người chúng, việc làm này khiến Sửa Chữa Cơ Giáp đau lòng muốn chết, toàn bộ đều là điểm tích phân đó... Tuy rằng điểm tích phân không nhiều nhưng tích tiểu thành đại, có còn hơn không mà. Nhiều mãnh thú như vậy nếu thu hết chẳng phải cũng được thêm mấy chục điểm tích phân sao.

Lăn lộn ở trong thế giới cơ giáp mà không có điểm tích phân thì nửa bước cũng khó đi, nếu như Sửa Chữa Cơ Giáp có nhiều điểm tích phân thì anh ta đã không bị nhốt ở trong trần Tam Dương rồi. Chỉ cần bỏ ra mười ngàn điểm tích phân thì dù có là Lôi Vương cũng không thể ngăn được đám cao thủ đưa anh ta rời khỏi trần Tam Dương.

Lăng Lan tò mò hỏi: “Chiến lợi phẩm?” Cô hoàn toàn không biết việc này.

“Ừ, trên người đám quái thú có rất nhiều thứ tốt, chỉ cần thu thập là có thể đổi được tương đương điểm tích phân, ví dụ răng nanh của mãng xà, một cái có thể đổi được ba điểm tích phân, bốn cái là được mười hai điểm rồi, như vừa rồi dọc đường đi có da thỏ, một bộ cũng được hai điểm tích phân, da sói được ba điểm tích phân, ...” Sửa Chữa Cơ Giáp hiểu rất rõ điểm thưởng của các chiến lợi phẩm, anh ta đưa ngón tay lên đếm lại trên đoạn đường này Lăng Lan đã lãng phí biết bao nhiêu tài nguyên.

Lăng Lan nghe nửa ngày cũng hiểu thì ra thế giới cơ giáp còn có thể tích lũy điểm tích phân bằng cách như vậy, có điều khi nhìn sang cái đầu rắn nằm dưới đất... được rồi, cô thực sự không có hứng thú động vào thứ ghê tởm như vậy nên bỏ lại một câu: “Cậu thu thập đi!”

Sửa Chữa Cơ Giáp cho rằng Lăng Lan bảo anh ta hỗ trợ thu thập chiến lợi phẩm bèn cao hứng đồng ý, sau đó anh ta bắt đầu chạy tới thu thập bốn cái răng nhọn ở đầu rắn. Cả đoạn đường được chứng kiến chiến lực khủng khiếp của cơ giáp hình thỏ làm Sửa Chữa Cơ Giáp hiểu rõ, điểm thưởng trong nhiệm vụ của anh ta không đủ để thuê một cơ giáp sĩ mạnh mẽ như vậy nên anh ta rất muốn dùng những vật khác để đền bù, nếu có thể giúp đối phương thu thập chiến lợi phẩm để có thêm điểm tích phân, anh ta cũng cảm thấy đỡ áy náy.

Sửa Chữa Cơ Giáp vừa nhặt răng nanh vừa nhìn đoạn thân bị đánh nát của mãng xà mà thầm than thở. Đây là chiêu Lăng Lan lợi dụng lực rơi của cơ giáp từ trên cao xuống khiến một chưởng đánh cho thân rắn nát bét,

chiêu thức này dù về mặt thời gian hay lực lượng đánh đều chuẩn xác không chệch vào đâu được, chứng minh năng lực điều khiển cơ giáp của Lăng Lan đã đến mức cơ – người hợp nhất, đây là đặc thù của cơ giáp sĩ đặc cấp, cũng chứng minh suy đoán của Sửa Chữa Cơ Giáp là chính xác, người điều khiển cơ giáp hình thỏ trước mắt này chắc chắn là một cao thủ cơ giáp sĩ đặc cấp siêu mạnh.

Đương nhiên, Sửa Chữa Cơ Giáp sợ hãi than thở không phải vì thực lực của đối phương mà là tiếc của đoạn da rắn bị Lăng Lan phá hủy, anh ta âm thầm tính toán, nếu đoạn da rắn to như thế này được lột hoàn mỹ thì kiểu gì cũng phải đổi được 30 điểm tích phân, đây cũng là giá cao nhất dành cho chiến lợi phẩm cấp trung. Haiz, có thể nói vì muốn tích lũy điểm tích phân để mời cao thủ đưa mình qua ải mà Sửa Chữa Cơ Giáp đã trở thành tên cuồng nghiên cứu cách lấy điểm tích phân rồi.

Tốc độ thu thập của Sửa Chữa Cơ Giáp rất nhanh, bốn chiếc răng nanh anh ta chỉ dùng nửa phút đã thu thập xong, nhưng cho dù nhanh như vậy cũng làm Lăng Lan cảm thấy không hài lòng. Đây có thể là một trong những lý do khiến Tiểu Tứ không nhắc nhở cô việc thu thập chiến lợi phẩm, vì giết mãnh thú Lăng Lan chỉ cần vài giây, nhưng thu thập chiến lợi phẩm lại lãng phí thời gian của cô, đây tuyệt đối không phải là điều Lăng Lan mong muốn.

Lăng Lan thấy Sửa Chữa Cơ Giáp thu thập xong liền nhanh chóng đi tiếp. Đoạn đường tiếp theo tuy cảnh giác cao độ nhưng hai người bọn họ không đụng thêm con mãnh thú nào, cũng không gặp bất kỳ nguy hiểm gì, loại tình huống kỳ lạ này làm Sửa Chữa Cơ Giáp thấp thỏm không yên. Không biết vì sao khi nhìn cơ giáp hình thỏ thông dong nhảy từng từng phía trước, cự ly mỗi bước nhảy đều vô cùng đồng đều, động tác bật nhảy cùng độ vòng cung khi nảy lên theo một quy luật vận hành chuẩn xác khiến tâm tình của Sửa Chữa Cơ Giáp dần dần khôi phục sự bình tĩnh...

Khoảng năm phút sau, đột nhiên Lăng Lan dừng bước, mở miệng cảnh báo: “Cẩn thận.”

Tuy ngành học chính của Sửa Chữa Cơ Giáp không phải cơ giáp sĩ, nhưng mấy năm phải tự lực cánh sinh cũng giúp kinh nghiệm chiến đấu của anh ta trở nên phong phú, nghe thấy lời nhắc nhở của Lăng Lan, anh ta nhanh chóng bày ra tư thế phòng ngự, trên màn hình cơ giáp phân ra nhiều hình ảnh nhỏ bao quát mọi tình huống xung quanh, bên ngoài ngoại trừ im lặng không còn bất kì vật nào di động.

Không, thật ra vẫn có âm thanh, là tiếng gió thổi qua kẽ lá, nhưng tiếng động này cực kỳ bình thường... Trên trán Sửa Chữa Cơ Giáp đồ đầy mồ hôi, anh ta biết càng yên tĩnh bình thường càng cho thấy nguy hiểm đang tới gần.

Sửa Chữa Cơ Giáp còn chưa phát hiện trong lúc vô thức anh ta đã đặt toàn bộ tín nhiệm của mình lên Lăng Lan, cho nên khi nghe thấy câu cẩn thận của Lăng Lan, anh ta mới coi trọng như vậy, thậm chí cho rằng nguy cơ đang ở ngay trước mắt mình đây rồi.

“Nhảy!”

Lăng Lan bỗng hét lớn, Sửa Chữa Cơ Giáp không hề nghĩ ngợi điều khiển cơ giáp trực tiếp nhảy lên không trung, gần như ngay lúc đó anh ta thấy trong màn ảnh lóe lên một vệt màu đỏ xẹt qua ngay dưới chân mình.

“Ba!” Là âm thanh của da thịt bị đâm vào, cũng có thể là tiếng đập vào bùn đất. Sửa Chữa Cơ Giáp còn chưa biết chuyện gì vừa xảy ra, chợt nghe phía sau vang lên âm thanh va chạm kịch liệt.

Sửa Chữa Cơ Giáp điều khiển tuyến hình ảnh mở rộng phạm vi nhìn, anh ta vừa bị một lực mạnh nào đó đá bay ra xa.

Từ trong màn hình, Sửa Chữa Cơ Giáp nhìn thấy rất rõ ràng, công kích anh ta chính là cơ giáp hình thỏ, đối phương vừa hung tợn dùng chân sau đạp anh một cái, rõ ràng lực lượng của cú đá này mạnh hơn nhiều so với lần đẩy ngã trước đó khiến toàn bộ cơ giáp hình người của Sửa Chữa Cơ Giáp bay ra ngoài, văng qua mấy cây đại thụ sau đó nặng nề rơi xuống mặt đất cách đó ba mươi mấy mét.

Nếu không có tố chất thân thể tốt thì chỉ cần hai lần đẩy ngã này cũng khiến Sửa Chữa Cơ Giáp bị trọng thương, cho dù như vậy Sửa Chữa Cơ Giáp cũng cảm giác khí huyết trong cơ thể mình đang lộn nhào, nhìn không được phun ra một ngụm máu tươi.

“Lẽ nào Lăng Thiên Nhất Tuyền muốn giết mình?” Đây là suy nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu Sửa Chữa Cơ Giáp, nhưng rất nhanh anh ta đã vứt bỏ suy nghĩ này, bởi vì anh ta tin tưởng, với thực lực của Lăng Thiên Nhất Tuyền, nếu muốn giết anh ta rất dễ dàng chứ không phải thụ thương nhẹ như thế này.

Lúc này Lăng Lan thế nào? Sau khi mượn lực từ cú đá vào Sửa Chữa Cơ Giáp, cô mở động cơ phụ trợ ở phía dưới, cấp tốc bật nhảy lên cao tránh thoát thêm một cú tập kích sắc lạnh khác, đồng thời cũng đẩy Sửa Chữa Cơ Giáp ra khỏi phạm vi chiến trường, vì theo hướng đi của cú công kích này, người thứ nhất bị đánh trúng chính là Sửa Chữa Cơ Giáp.

Lăng Lan điều khiển cơ giáp của mình vững vàng đáp xuống mặt đất, cẩn thận nhìn khu vực phía trước, cô thấy một con mãng xà màu bạc to lớn đang chuẩn bị đánh tới một lần nữa. Con mãng xà này lớn hơn nhiều so với con trước đó, hai mắt rắn to dùng màu cam bắn ra những tia sáng sắc lạnh tràn đầy sát ý.

“Thì ra đây là khu vực của bộ tộc mãng xà.” Lăng Lan khẽ nhíu mày. Tuy cô được không gian học tập tối luyện không còn dáng vẻ của một cô gái, sẽ không sợ bất cứ loại mãnh thú nào, nhưng thực sự cô vẫn cảm thấy chán

ghét loại bò sát máu lạnh trơn tuột này, nên khi phát hiện đối thủ là rắn, trong lòng vẫn cảm thấy không thoải mái.

Lăng Lan liếc nhìn thanh kiếm hình củ cà rốt của mình đang găm xuống đất cách phía sau con rắn không xa, con mãng xà đang bày ra tư thế đe dọa.

Cô lầm bầm một tiếng trong miệng, Lăng Lan biết lúc này không có biện pháp thu hồi thanh kiếm kia về, mà cơ giáp hình thỏ này chỉ là một cơ giáp thực tập nên ngoài vũ khí lạnh là thanh kiếm hình củ cà rốt ra cũng chỉ có thêm hai con dao ngắn, một trong số đó đã ‘lùng lẩy hy sinh’ ở trận đấu trước, giờ cô chỉ có thể sử dụng con dao còn lại.

Tuy đằng sau lưng của cơ giáp hình thỏ còn đeo một thanh súng lục bắn ra chùm tia sáng nhưng Lăng Lan biết, chỉ dựa vào lực lượng của súng lục không thể phá vỡ phòng ngự của da rắn. Đương nhiên không phải thứ vũ khí này hoàn toàn vô tác dụng, nếu bắn vào nhược điểm của đối phương thì lại là chuyện khác, ví dụ như con mắt, khoang miệng của con rắn là những nơi không có vảy bảo vệ... nhưng trong trận chiến, muốn bắn trúng những điểm yếu này rất khó, nếu không phải hết cách Lăng Lan không muốn dùng vũ khí súng lục không đáng tin cậy.

Tay trái cầm lên con dao duy nhất, trong đầu Lăng Lan cảm thấy vô cùng hối hận, trước khi đi lẽ ra cô nên chuẩn bị thêm một thanh kiếm sắc bén khác, có thể là kiếm ánh sáng, như vậy việc xử lý đám mãng xà này sẽ dễ dàng hơn nhiều.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 233: Thanh Dao Bất Hối

Edit: Phi Nguyệt

“Bành!” Lại một tiếng vang thật lớn, con măng xà vừa đánh tới lần thứ hai.

Lăng Lan điều khiển cơ giáp nhảy lên cao, chi sau đập mạnh về phía trước, măng xà bị lực lượng mạnh mẽ đập vào tiếp tục bắn ra xa, hai bên vừa chạm vào nhau đã phân ra hạ xuống phía đối diện, tiếp tục thế giằng co.

“Cảnh báo, chân sau bị sử dụng quá tải, mức độ hư hại 7%, yêu cầu cẩn thận khi sử dụng, hãy yêu quý cơ giáp của bạn.” Trong khoang điều khiển của cơ giáp vang lên tiếng cảnh báo của quang não, kháng nghị người điều khiển vừa làm ra hành vi đã man.

Cú va chạm vừa rồi tuy đá văng con măng xà ra xa nhưng thế tích và trọng lượng của con măng xà quá lớn nên cũng gây ra phản chấn hệ số cao đối với cơ giáp, khiến cơ giáp bị hư hao một phần nhất định.

“Ặc, đá như vậy cũng không được?” Lăng Lan vốn muốn lợi dụng lực công kích cận chiến của cơ giáp để bù đắp vấn đề thiếu hụt vũ khí, nhưng xem ra không dễ làm như cô nghĩ. Lăng Lan buồn bực vỗ lên bảng điều khiển: “Chân của cái cơ giáp thực tập này thật... con mẹ nó, quá yếu đuối rồi.”

Tiểu Tứ không nhìn được phải đưa tay lên lau mồ hôi, phong cách sử dụng cơ giáp đánh nhau kịch liệt của Lăng Lan luôn khiến nó đau đầu. Còn nhớ những lần sử dụng cơ giáp trước đây, bởi vì cô luôn dùng quá tải khiến cơ giáp hỏng liên tục, phải kiếm rất nhiều điểm vinh dự chữa trị cho cơ giáp mới không khiến cơ giáp vỡ vụn. Cho nên Tiểu Tứ biết, dù có đưa vào tay Lăng Lan một cơ giáp chắc chắn hơn cũng không khá hơn là bao, vì Lăng Lan luôn nghĩ ra cách để sử dụng cực hạn chiến lực của cơ giáp, thậm chí còn vượt quá cả cực hạn, dưới cách sử dụng phá gia đó cơ giáp không bị hư hao mới lạ.

Sửa Chữa Cơ Giáp lau vết máu bên mép, cố nén sự khó chịu đang cuộn cuộn trong ngực, anh điều khiển cơ giáp đứng dậy, màn hình trong khoang cơ giáp đã sớm hiện lên mức độ tổn hại sau cú đá mãnh liệt vừa rồi. Sửa Chữa Cơ Giáp nhanh chóng đưa vào mệnh lệnh sửa chữa cấp thấp, trong thời gian ngắn cơ giáp của anh ta đã được chữa trị hoàn hảo.

Trong lúc thực hiện động tác này anh ta vẫn theo dõi chiến trường cách đó hơn ba mươi mét. Khi phát hiện cơ giáp hình thỏ chỉ còn một cây dao ngắn, trong lòng Sửa Chữa Cơ Giáp không khỏi cảm thấy lo lắng vì anh ta biết nếu cơ giáp hình thỏ không xử lý được con măng xà to lớn này, e rằng hai người bọn họ sẽ phải bỏ mạng tại đây.

“Không, thật vất vả mới tìm được một cao thủ như vậy đưa mình đi thành Tín Dương, mình tuyệt đối không thể bỏ cuộc giữa chừng, chết ở chỗ này được!”

Sửa Chữa Cơ Giáp đương nhiên không thể đứng chờ chết, anh ta điên cuồng mở khoang hành lý của mình tìm xem có loại vũ khí lạnh nào có thể đưa cho cơ giáp hình thỏ dùng hay không. Lúc này anh ta thậm chí cảm thấy may mắn vì mình đang đánh nhau ở khu vực bên ngoài mà không phải trong một trận cách đấu, theo quy định trong phòng cách đấu không cho phép đổi vũ khí.

Khi Sửa Chữa Cơ Giáp nhìn thấy thanh vũ khí màu đen, anh ta sửng người: “Chẳng lẽ phải dùng đến nó?”

Sửa Chữa Cơ Giáp nhìn thanh vũ khí mình đã cải tạo ở trấn Tam Dương, hình dạng nó như một thanh đao thời kì viễn cổ, nhưng lưỡi đao không giống như bình thường mà lõm vào, uốn lượn kéo dài từ mũi đao đến chuôi đao.

Toàn bộ thanh đao có màu sắc đen xỉn, không sáng loáng khiến người khác phải chú ý như những binh khí bình thường khác, nhưng vô hình trung lại khiến nó tản ra một loại sát khí mơ hồ làm người nhìn vào cũng có cảm giác nó không phải là một thanh đao thông thường. Đương nhiên đó cũng chỉ là cảm giác, kẻ chân chính biết chỗ đáng sợ của thanh đao này ngoại trừ người chế tạo ra nó, thì chỉ có người sử dụng nó biết mà thôi.

Thứ vũ khí này là do Sửa Chữa Cơ Giáp dùng toàn bộ những nguyên liệu tốt khi anh ta còn quanh quẩn ở trấn Tam Dương làm ra. Nhờ chế tạo thành công nó mà anh từ một kĩ sư lắp ráp cơ giáp thực tập nhảy qua hai cấp lên làm kĩ sư lắp ráp cơ giáp cao cấp. Lúc đó anh ta còn suy nghĩ đơn giản, không ngờ tới đạo lý cây to đón gió lớn nên đặc ý quá đem tên họ của mình khoe khắp nơi, cũng vì thế mà để Lôi Vương chú ý đến anh ta. Sau đó cho dù là ở bên ngoài hay trong thế giới ảo, Lôi Vương đều dùng thế lực của hắn ép buộc anh ta phải vào tổ chức.

Tất nhiên Sửa Chữa Cơ Giáp không chịu khuất phục, hậu quả là từ đó về sau anh ta bị đối phương hạn chế ở trấn Tam Dương, không thể đi đâu nữa bước. Nếu như năm nay Sửa Chữa Cơ Giáp còn không thể thông qua khảo nghiệm đến thành Tín Dương thì sẽ bị đuổi khỏi trường đệ nhất nam sinh quân đội. Lôi Vương ra tay ác độc, bất kể người nào không phục tùng hắn, hắn thà tiêu diệt chứ không để cho ai có được.

Sửa Chữa Cơ Giáp chưa bao giờ nghĩ tới việc sẽ bán đi thanh đao này, tuy cũng có một ít cao thủ bởi vì hiếu kỳ với nó mà ra giá mua cao, anh ta

cũng biết bán nó đi có thể làm tăng thêm hi vọng rời khỏi trấn Tam Dương, nhưng nếu còn chưa đi đến bước đường cùng anh ta tuyệt sẽ không bán nó. Bởi vì thanh đao này ngoài ý nghĩa vinh dự, nó còn là thứ nhắc nhở anh ta trước đây đã từng ngây thơ, cuồng vọng, nhỏ bé, nhục nhã và bất khuất như thế nào.

“Tôi gọi nó là thanh đao Bất Hồi vì muốn nhắc nhở mình không bao giờ hối hận với những gì mình đã lựa chọn, đồng thời cũng mong muốn món vũ khí này có thể được phát huy một cách cao nhất ở trong tay người xứng đáng sử dụng nó, và chủ nhân của nó đã xuất hiện!” Sửa Chữa Cơ Giáp nhìn bóng dáng mạnh mẽ của cơ giáp hình thỏ ở phía trước, anh căn răng, quyết đoán lấy ra thanh đao có ý nghĩa sâu nặng với mình này.

Thanh đao Bất Hồi vừa xuất hiện đã khiến khu rừng âm u càng trở nên lạnh lẽo, Sửa Chữa Cơ Giáp cũng phải rung mình một cái.

Sửa Chữa Cơ Giáp lưu luyến sờ lên mặt đao, khi ngẩng đầu lên, ánh mắt anh ta càng thêm kiên định. Anh ta biết rõ, nếu Lăng Thiên Nhất Tuyến thực sự giữ lời hứa dẫn anh ta tới thành Tín Dương, chắc chắn sẽ đắc tội với Lôi Vương. Tuy Lăng Thiên Nhất Tuyến còn chưa hoàn thành nhiệm vụ nhưng trong lòng Sửa Chữa Cơ Giáp đã có một loại tín nhiệm với cô. Chỉ ở chung với nhau trong thời gian ngắn nhưng anh ta biết đối phương mặc dù là một người lạnh lùng hà khắc nhưng tuyệt đối là một người có trách nhiệm.

Vì thế anh ta tin tưởng, ở trong tay Lăng Thiên Nhất Tuyến, thanh đao này sẽ phát ra ánh hào quang chói lọi, anh ta càng hy vọng một ngày nào đó Lăng Thiên Nhất Tuyến sẽ dùng chính thanh đao Bất Hồi này đối đầu với Lôi Vương...

Hai mắt của Sửa Chữa Cơ Giáp như lóe ra vô vàn ánh sáng, anh hô to: “Lăng Thiên Nhất Tuyến, nhận đao!”

Sửa Chữa Cơ Giáp cố sức điều khiển cơ giáp ném vật đang ở trong tay lên phía trước, Lăng Lan chỉ nhìn thấy một vệt bóng mờ bay qua, cô tình tảo điều khiển tay phải của cơ giáp hình thỏ vươn lên bắt lấy, cảm giác thứ vũ khí trong tay rất nặng khiến cô chưa kịp chuẩn bị nên hơi lảo đảo. Nhưng năng lực ứng biến của Lăng Lan rất mạnh nên chỉ nháy mắt sau đã mở ra động cơ phía bên phải, dùng trợ lực giúp cơ thể ổn định lại.

“Đây là thứ vũ khí gì nặng vậy?” Lăng Lan hiếu kì xem xét thanh đao lạ kỳ trong tay mình, giống kiếm nhưng không phải kiếm, nó khiến tay của cơ giáp cũng không chịu nổi trọng lượng, chắc chắn là một món vũ khí không tầm thường.

Nhưng hoàn cảnh lúc này không cho phép Lăng Lan ngẫm nghĩ lâu, con mãng xà to lớn phát động công kích tiếp theo, lực lượng hai chi trước của cơ giáp hình thỏ yếu hơn nhiều so với chi sau, Lăng Lan sợ cơ giáp của mình không thể khống chế được thanh vũ khí nặng nề này, cô điều khiển cơ giáp cầm thanh đao bằng cả hai tay sau đó hung hăng chém một nhát về phía con mãng xà.

“Bành!” một tiếng vang thật lớn! Thân đao va chạm kịch liệt với răng nanh của con mãng xà.

Chi~! Hàm răng chắc khỏe sản sinh một lực ma sát mãnh liệt với thanh đao phát ra một trận âm thanh bén nhọn.

Phanh! tiếng vang thanh thúy, một chiếc răng nanh bị bật ra cắm phập vào thân cây đại thụ cách đó không xa.

Thanh đao này thoạt nhìn có bề rộng lưỡi đao quá hẹp nhưng lại rất rắn chắc, có thể đánh bật cả răng nanh của mãng xà biến dị, việc này chứng minh cây đao này vô cùng sắc bén.

“Bò trở lại cho tao!” Lăng Lan cao giọng quát, động cơ của cơ giáp cùng động lực phụ trợ được mở ra hết cỡ, hai chân sau của cơ giáp đạp mạnh

xuống đất lấy lực lao lên, hai tay cầm kiếm tiếp tục gia tăng lực lượng một lần nữa quét thanh đao về phía con mãng xà.

Bịch! Cơ thể con mãng xà đập xuống mặt đất, lúc này nó thống khổ giãy dụa, ngửa mặt lên trời gào thét.

Thì ra một kích vừa rồi không chỉ làm gãy thêm một chiếc găng nanh mà còn để lại một vết thương lớn trên mặt nó, máu chảy ồ ạt từ miệng vết thương.

“Oa oa, cây đao này thật sắc bén!” Tiểu Tứ hô lên trong đầu của Lăng Lan. Vũ khí lạnh của cơ giáp thông thường để duy trì độ bền mà hay bỏ qua sự sắc bén, cho nên rất nhiều loại vũ khí lạnh được chế tạo dưới hình dạng thương có đầu nhọn hoặc kiếm vừa có độ dày kiên cố vừa có mũi nhọn để công kích.

“Không chỉ sắc bén, trình độ bền bỉ cũng tốt vô cùng, lưỡi đao mỏng hẹp nhưng độ rắn chắc so sánh được với kiếm, không, có khi còn bền hơn.” So với sắc bén, Lăng Lan còn coi trọng độ bền hơn, điều này quan hệ mật thiết tới tuổi thọ sử dụng của vũ khí, cho dù món vũ khí có sắc bén đến đâu nhưng thiếu độ bền bỉ thì chỉ sử dụng một hai chiêu đã bị gãy rồi, chẳng có tác dụng gì.

“Thế giới cơ giáp này thật thú vị, lại có thể làm ra loại vũ khí này...” Tiểu Tứ cảm thấy dữ liệu của thế giới cơ giáp ảo không hoàn toàn tương đồng với thế giới hiện thực, điều này làm nó cảm thấy hứng thú muốn tìm ra bí mật của thế giới cơ giáp ảo.

“Có thanh đao này, mình không cần phải lãng phí thời gian nữa rồi.” Lăng Lan cuối cùng cũng được thả tay tấn công, cô vung thanh đao lên tiếp tục đánh về phía con mãng xà.

“Á, thế nào mà chưa làm quen với vũ khí đã trực tiếp công kích rồi? Có phải anh ta không muốn sống nữa không?” Sửa Chữa Cơ Giáp khẩn trương

muốn chết, cơ giáp sẽ phải quen thuộc với vũ khí trong tay mới có thể sinh ra chiến lực lớn nhất, nếu chưa quen thuộc với vũ khí đã sử dụng trái lại có thể xuất hiện sai lầm mà phản hiệu quả khiến chiến lực giảm mạnh, đây cũng là nguyên nhân chính Sửa Chữa Cơ Giáp lo lắng cho Lăng Lan.

Con mãng xà vẫn đang thủ thế đột nhiên thấy đối thủ chủ động công kích, cảm giác mình bị mạo phạm nên nhất thời tức giận, nó không để ý cơn đau trên mặt mà nhào tới đối thủ, chuẩn bị cho tên kiến hôi trước mắt này một bài học sâu sắc, làm cho đối phương biết tôn nghiêm của vương giả không cho phép bị mạo phạm.

Hai bên va chạm, lúc này đây Lăng Lan không còn cố kỵ gì nữa, cô dùng toàn bộ năng lượng của cơ giáp hình thỏ chiến đấu với đối phương, điều này khiến Tiểu Tứ thương tâm mãi không thôi, càng làm cho khoang điều khiển của cơ giáp phát ra tín hiệu cảnh báo chói tai: “Cảnh báo, động lực của động cơ vượt quá 120%, vận hành cơ giáp bị quá tải, cơ giáp xuất hiện tổn hại, 5%, 7%, 10%...”

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 234: Tinh Hạch Chuyển Đổi Động Lực

Edit: Phi Nguyệt

“Dài dòng!” Lăng Lan đóng hệ thống cảnh báo để chuyên tâm điều khiển cơ giáp. Mười ngón tay của cô như múa trên bàn điều khiển, nhanh đến nỗi chỉ còn nhìn thấy bóng mờ, tầng tầng bóng mờ xẹt qua xẹt lại giống như những bông hoa thủy tiên màu trắng trôi nổi trong không trung, đẹp huyền ảo.

Bên ngoài, cơ thể của cơ giáp hình thỏ hơi hạ thấp, tay cầm thanh đao trầm xuống, chỉ một động tác biến hóa nhỏ này làm con mãng xà tức giận nhún đầu xuống bảy tấc rồi bật lên, dùng những cái răng nanh sắc lạnh còn lại công kích đối thủ. Cùng lúc đó, cơ giáp hình thỏ trong tư thế sẵn sàng cũng bắt đầu phản công.

Chỉ thấy một con thỏ màu trắng đột ngột bắn lên từ dưới mặt đất, bay lên cao, ánh nắng qua ngọn cây chiếu xuống thân cơ giáp màu trắng làm cho toàn thân cơ giáp tỏa sáng lấp lánh, ánh sáng chói mắt khiến Sửa Chữa Cơ Giáp đang quan sát trận đấu cũng bị hoa mắt.

“Tê!” Con mãng xà to lớn rít lên một tiếng thê lương, lúc đó Sửa Chữa Cơ Giáp mới khôi phục được thị lực, đập vào mắt anh là hình ảnh chiếc đầu rắn lớn đang rít gào nảy lên trong không trung rồi rơi xuống đất, một cột máu khổng lồ bắn ra từ cổ rắn làm chu vi mười mét quanh đó trở thành một bãi máu, cuối cùng thân rắn to lớn cũng ầm ầm ngã xuống.

Lăng Lan điều khiển cơ giáp hình thỏ đáp xuống mặt đất cách thi thể của con rắn khoảng hơn mười mét, toàn thân không dính chút máu nào. Đột nhiên cơ giáp hình thỏ quay ngoắt đầu bắn ánh mắt lạnh băng về phía bụi cỏ gần đó, động tác đột ngột này làm cho bụi cỏ hơi lay động, nhưng sau đó thì hoàn toàn yên tĩnh.

Lăng Lan hài lòng thu hồi tầm mắt, chỉ cần không cản trở cô làm nhiệm vụ, cô cũng không muốn đuổi tận giết tuyệt đám thú này, dù gì cô cũng không có ý định thu thập da lông của chúng để đổi điểm tích phân. Lăng Lan điều khiển cơ giáp hình thỏ bật nhảy lên cao hướng về phía Sửa Chữa Cơ Giáp, cô đưa thanh đao ra trước mặt đối phương: “Cảm ơn, vũ khí rất lợi hại, giờ trả lại cho cậu!”

Vũ khí tuy tốt nhưng Lăng Lan không có ý nghĩ chiếm của người khác làm của riêng, cô chỉ cần đủ điểm tích phân thay đổi một cơ giáp cao cấp hơn, với những vũ khí sẵn có cũng đủ dùng rồi.

Sửa Chữa Cơ Giáp sửng sốt, anh ta không ngờ Lăng Thiên Nhất Tuyển không hề động tâm trước thứ vũ khí lợi hại này. Từ giọng nói của đối phương, Sửa Chữa Cơ Giáp có thể xác định không phải Lăng Lan đang làm bộ làm tịch mà thực sự muốn trả lại cho anh ta, Sửa Chữa Cơ Giáp cảm thấy rối rắm. Trong thế giới cơ giáp, để bản thân ngày càng trở nên mạnh mẽ mà các cao thủ cơ giáp sẵn sàng tranh đấu vì một kiện vũ khí mạnh, thậm chí không từ thủ đoạn để cướp đoạt.

Hành động của Lăng Lan càng làm cho Sửa Chữa Cơ Giáp muốn đưa thanh đao cho cô. Sửa Chữa Cơ Giáp nói: “Không cần trả lại, món vũ khí này tôi tặng cho ngài.”

“Tặng tôi? Hình như phần thưởng của nhiệm vụ không có cái này.” Tuy đây là một món vũ khí tốt nhưng Lăng Lan không muốn vô duyên vô cớ thiếu Sửa Chữa Cơ Giáp một ân huệ.

Sửa Chữa Cơ Giáp cười nói: “Đây là phần thưởng thêm vào, cũng là tâm ý của tôi.” Phần thưởng của nhiệm vụ này vốn cũng không đủ để thuê một sư sĩ đặc cấp như Lăng Lan.

“Nếu đã thỏa thuận ngay từ đầu, cậu cũng không cần đưa thêm cho tôi bất cứ cái gì.” Lăng Lan cau mày, tựa hồ hiểu sự lo lắng của Sửa Chữa Cơ Giáp, cô tiếp tục nói. “Yên tâm, tôi sẽ đưa cậu tới thành Tín Dương an toàn, hoàn thành thỏa thuận của chúng ta mà không thêm vào bất cứ yêu cầu nào khác.”

Lời nói của Lăng Lan khiến Sửa Chữa Cơ Giáp đỏ mặt, anh ta xua tay: “Không phải như thế, tôi không hề nghi ngờ ngài làm trái với thỏa thuận, chỉ là món vũ khí này... rất đặc biệt đối với tôi, bởi vì nó là món đồ do tôi tạo ra.” Thanh âm của Sửa Chữa Cơ Giáp trở nên rất nhẹ. “Mặc dù có rất nhiều người muốn mua nó nhưng tôi vẫn luôn không bán, vì tôi mong muốn một ngày nào đó nó có thể được đặt vào tay của một người hiểu rõ sức mạnh của nó, đem nó đi chiến đấu, hoàn thành ước vọng mà tôi đã gởi gắm vào thanh vũ khí này.”

Sửa Chữa Cơ Giáp ngẩng đầu, kiên định nói: “Tên gọi của thanh đao này là Bất Hồi, sở dĩ có tên như vậy vì tôi mong muốn người cầm nó chiến đấu sẽ sử dụng hết khả năng của nó, tôi có cảm giác ngài là người có thể thực hiện ước mơ đó của tôi, cho nên tôi muốn tặng món vũ khí này cho ngài.”

Lời nói của Sửa Chữa Cơ Giáp khiến Lăng Lan phải nghiêm túc kiểm tra lại thông tin của món vũ khí, quả nhiên trong bảng thông tin viết:

Tên vũ khí: Bất Hồi (vũ khí lắp vào sau lưng cơ giáp)

Đặc điểm: Cứng rắn, sắc bén.

Trọng lượng: 206kg

Người chế tạo: Sửa Chữa Cơ Giáp

Phẩm chất: Ưu việt.

Tiểu Tứ ở trong óc Lăng Lan bổ sung thêm thông tin, thanh đao này có phẩm chất ưu việt, vừa cứng rắn vừa sắc bén, hội tụ đầy đủ yếu tố của một vũ khí cơ giáp tốt, rất hiếm thấy, hơn nữa bản thân trọng lượng của nó cũng là một yếu tố trợ giúp trong lúc chiến đấu, ở thời khắc mấu chốt có thể sử dụng nó như một thứ vũ khí hạng nặng. Không có nhược điểm xấu, chỉ cần không bị hư hại quá độ thì có thể sử dụng lâu dài, thậm chí có thể dùng nó cho đến cấp Vương bài sư sĩ. Trong thế giới cơ giáp, có được món vũ khí quen thuộc sẽ bộc lộ được hết chiến lực của cơ giáp, vì thế loại vũ khí sử dụng lâu dài này rất được cơ giáp sĩ săn đón. Có thể nói, nếu đem món vũ khí này đem đi bán đấu giá công khai sẽ hấp dẫn được cả những sư sĩ cấp Vương bài.

Lăng Lan gật gù, thật giống như cô trước đây, vì luyện tập vũ khí hình củ cà rốt trong một thời gian dài mà sau khi đổi sang loại cơ giáp khác cũng ít dùng vũ khí nóng, chủ yếu cô vẫn dùng các loại vũ khí lạnh mặc dù biết sử dụng vũ khí lạnh cực kỳ nguy hiểm, chỉ cần sơ sẩy một chút có thể mang đến tai ương ngập đầu.

Lúc đầu Lăng Lan cũng không có ý định thu thanh vũ khí này nhưng bây giờ cô thật sự động tâm với nó. Đối với một cơ giáp sĩ thì việc tìm được một thứ vũ khí thuận tay rất quan trọng. Vốn Lăng Lan cũng lo lắng về vấn đề này khi phải thay đổi cơ giáp nhưng giờ không cần lo lắng nữa, vì đã có thanh vũ khí mạnh xuất hiện trong tay cô đây rồi.

Lăng Lan không suy nghĩ lâu, cô dứt khoát khua thanh đao nhập vào rãnh để vũ khí phía sau lưng, sau đó nói: “Cảm ơn cậu, món vũ khí tốt này đúng là thứ tôi đang cần, từ chối thì bất kính. Có điều, những phần thưởng khác trong nhiệm vụ không cần đưa cho tôi nữa.” Lăng Lan nói đến đây đột nhiên nhớ tới 200 điểm tích phân trong nhiệm vụ, phải có nó mới đủ 1100 điểm, vì vậy lại ngượng ngùng bổ sung. “Cái kia, điểm tích phân vẫn phải trả. Để

bù đắp tổn thất của cậu, tôi sẽ nhận thêm một lần ủy thác nữa, đương nhiên phải trong phạm vi tôi làm được.”

Lăng Lan quyết định ra thêm điều kiện này vì cô muốn mọi chuyện phải rõ ràng, miễn sau này hai bên vì tranh chấp mà cảm thấy không thoải mái, lãng phí tình nghĩa của việc tặng đao ngày hôm nay.

Sửa Chữa Cơ Giáp vốn cũng không muốn nhận thêm cái gì từ Lăng Lan, anh ta đơn thuần chỉ muốn đem món vũ khí tốt nhất do mình tạo ra đưa cho người xứng đáng sử dụng nó, nên khi nghe Lăng Lan nói vậy, anh ta không để trong lòng mà chỉ vui vẻ gật đầu đồng ý. Sửa Chữa Cơ Giáp không biết, cũng bởi lời hứa này của Lăng Lan khiến tương lai của anh ta bắt đầu trở nên không bình thường...

Lăng Lan nhanh chóng đi tới địa điểm được Tiểu Tứ chỉ định và lấy ra một cục đá cực kỳ bình thường, Sửa Chữa Cơ Giáp thấy thế bèn hỏi: “Đây là cái gì? Lẽ nào là đồ vật nhiệm vụ của ngài?” Nhìn qua nó không khác gì những cục đá ven đường, nhưng Lăng Lan cực kỳ nghiêm túc cầm nó lên.

Lăng Lan trả lời. “Đúng vậy, đây là tinh hạch chuyển đổi động lực.”

Sửa Chữa Cơ Giáp nghe được bỗng la toáng lên: “Cái gì, đây chính là tinh hạch chuyển đổi động lực trong truyền thuyết?”

“Truyền thuyết?” Lăng Lan mờ mịt nhìn Sửa Chữa Cơ Giáp, không hiểu vì sao đối phương lại sợ hãi như vậy.

Sửa Chữa Cơ Giáp giải thích: “Ngài Lăng Thiên Nhất Tuyền ời, đây chính là đầu mối nhiệm vụ chính duy nhất của trấn Tam Dương đấy ạ, tuy có rất nhiều người nhận nhiệm vụ này nhưng chưa từng có ai tìm được ra nó, rất nhiều người còn cho rằng tinh hạch chuyển đổi động lực này hoàn toàn không có thật, cho nên nhiệm vụ này đã trở thành nhiệm vụ không thể hoàn thành.”

Lăng Lan nhún vai: “Vậy sao? Tôi chỉ thấy điểm tích phân của nó không tệ nên nhận.”

Sửa Chữa Cơ Giáp suýt lệ rơi đầy mặt, đây chính là sự khác nhau giữa cao thủ và người thường phải không? Nhiệm vụ mà bọn họ đều không dám nghĩ đến thì đối phương chỉ coi nó là nhiệm vụ có nhiều điểm tích phân nên nhận đại, Sửa Chữa Cơ Giáp bỗng nhiên nghĩ ra cái gì đó: “Sao ngài lại biết nơi này có tinh hạch?”

Lăng Lan trả lời hờ hững: “Lúc trước tôi đã đi qua đây và thấy nó một lần rồi, có điều lúc đó không biết dùng để làm gì nên không nhặt về...”

Không nhặt? Sửa Chữa Cơ Giáp thấy mình sắp thổ huyết tới nơi, thì ra đối phương đã sớm tới chỗ nguy hiểm này, nghĩ tới việc đối phương vô cùng quen thuộc nơi đây, còn đi đi lại lại giống như vườn hoa sau nhà khiến Sửa Chữa Cơ Giáp cảm thấy uất ức.

Lăng Lan đem tinh hạch chuyển đổi động lực cất vào túi đồ của cơ giáp, sau đó nói: “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Bị Lăng Lan đả kích liên tục, Sửa Chữa Cơ Giáp dờ dẫn đi theo sau, cùng cô rời khỏi nơi đây.

Hai người đi trở về hơn mười phút sau, Lăng Lan đột nhiên liếc mắt nhìn Sửa Chữa Cơ Giáp, hỏi: “Có phải cậu đã đắc tội với người nào không?”

Nhớ lại lúc còn ở trước cửa khẩu Tây Môn, hình như những người xung quanh đó đều nhìn chăm chăm vào Sửa Chữa Cơ Giáp, Lăng Lan có thể đoán được người ủy thác nhiệm vụ cho cô rất có khả năng đã đắc tội một số người, có điều Lăng Lan cũng không để ý đến chuyện này, chỉ cần có thể cho cô điểm tích phân thì cô vẫn nhận nhiệm vụ của đối phương.

Sửa Chữa Cơ Giáp giật mình, sợ hãi hỏi: “Vì sao ngài lại hỏi như vậy?”

“Những cơ giáp này hẳn đã theo dõi cậu đến tận đây nhưng thực lực không đủ nên bị mãnh thú giết chết.” Lăng Lan chỉ tay vào khoảng rừng rậm trước mặt, ý bảo Sửa Chữa Cơ Giáp có thể qua đó kiểm tra.

Sửa Chữa Cơ Giáp biến sắc mặt, nhanh chóng điều khiển cơ giáp đi về phía Lăng Lan chỉ, trên một khoảng đất trống có mấy xác cơ giáp bị tàn phá nặng nề, vết tích xung quanh cho thấy những cơ giáp này đã chiến đấu nguy hiểm ra sao, bọn họ hẳn đã chọn sống lại. Trong thế giới cơ giáp, sau khi chọn sống lại thì phải chờ hai mươi phút sau xác cơ giáp mới biến mất, trong khoảng thời gian này, bất luận là ai cũng có thể đến nhặt vũ khí, trang bị hoặc những đạo cụ khác mà đối phương đánh rơi.

Sửa Chữa Cơ Giáp nhìn thấy biểu tượng tia chớp quen thuộc trước ngực những cơ giáp này, nhất thời nghiêng răng nghiêng lợi: “Thì ra là bọn họ, thế lực của Lôi Vương.”

“Lôi Vương?” Lăng Lan đi đằng sau nghe được cái tên này cảm thấy hơi quen.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 235: Đến Lúc Thay Đổi

Edit: Phi Nguyệt

Sửa Chữa Cơ Giáp nghe thấy câu hỏi của Lăng Lan, quay đầu cười khố: “Lôi Vương là đoàn trưởng của thế lực đứng đầu ở trường tôi đang theo học, trong thế giới cơ giáp ảo, thế lực này cũng rất lớn mạnh...”

Lăng Lan suy nghĩ về lời nói của Sửa Chữa Cơ Giáp, đột nhiên cô nhớ tới ở trường đệ nhất nam sinh quân giáo cũng có một người đứng đầu biệt hiệu là Lôi Vương, lẽ nào chính là kẻ đó? Lăng Lan khẽ nheo mắt, chậm rãi hỏi: “Là... trường đệ nhất nam sinh quân giáo?”

Sửa Chữa Cơ Giáp kinh ngạc, lòng trùng xuống. “A? Thì ra ngài cũng biết anh ta à? Chính xác là trường đệ nhất nam sinh quân giáo đấy.”

“Không phải các cậu là học sinh cùng trường à, vì sao quan hệ lại xấu như vậy, còn phái người theo dõi?” Lăng Lan cảm thấy ngạc nhiên khi biết Sửa Chữa Cơ Giáp có ân oán với Lôi Vương, không biết đặc tội như thế nào mà làm cho đối phương phí sức phái người chỉ giám thị chứ không hạ thủ.

“Kỳ thực tôi với Lôi Vương không có oán thù gì sâu nặng, chẳng qua trước đây tôi từ chối vào thế lực của anh ta thôi, vốn cũng nghĩ rằng dù đối phương không hài lòng nhưng không đến mức làm quá tuyệt tình, chẳng ngờ bọn họ lại sai thủ hạ kiểm chế tôi trong thế giới cơ giáp ảo, khiến tôi không cách nào ra khỏi trấn Tam Dương.” Sửa Chữa Cơ Giáp giải thích. “Tôi không phải cơ giáp sĩ chiến đấu nên không cần ra ngoài đánh đấm, nếu

chỉ ở trong trấn đi loanh quanh thì bọn họ cũng chẳng có cách nào xuống tay với tôi. Bọn họ không dùng được cách nào khác nên chỉ có thể hạn chế tôi không thể đi tới địa phương khác.”

Nói đến đây, giọng nói của Sửa Chữa Cơ Giáp đờm buồn. “Ngài không biết, trong trường quân giáo của chúng tôi có một bộ phận thành tích phải lấy được từ thế giới cơ giáp, thời hạn là ba năm, nếu như trong ba năm không đạt được tiêu chuẩn thấp nhất thì sẽ bị đuổi học, hiện tại đã là năm thứ ba tôi ở đây rồi...” Ánh mắt của Sửa Chữa Cơ Giáp tràn đầy phức tạp, vừa có sự cố chấp không khuất phục, vừa có tia hoài nghi chính mình, anh ta cắn răng: “Năm nay tôi nhất định phải rời khỏi trấn Tam Dương đến thành Tín Dương, đây là cơ hội cuối cùng của tôi, tôi tuyệt đối không dễ dàng chịu thua như vậy đâu.”

Sự kiên trì của Sửa Chữa Cơ Giáp khiến Lăng Lan hơi cảm động, ấn tượng của cô đối với Lôi Vương cũng từ vô cảm trở nên xấu đi. Hơi nhú mày, Lăng Lan hỏi: “Lôi Vương này bá đạo vậy sao?”

Nếu tác phong của đối phương chính xác là như vậy thì Lăng Lan có thể khẳng định trong thời gian tới đoàn Tân Sinh của bọn họ nhất định sẽ bị đối phương sờ gáy, một kẻ xấu tính như thế chắc chắn sẽ không để cho những học sinh mới không nghe lời như bọn họ được tự do thoải mái, xem ra cô phải suy nghĩ thật kỹ về chuyện này.

“Bá đạo?” Sửa Chữa Cơ Giáp lắc đầu, “Đối với những học sinh phổ thông, anh ta cũng không có hứng thú, anh ta chỉ coi trọng những học sinh có thiên phú thôi. Thậm chí vì muốn bọn họ đầu nhập vào thế lực của mình mà anh ta có thể dùng mọi thủ đoạn để ép buộc. Có điều, nghe nói những người được anh ta mời vào thế lực đều được cung cấp tài nguyên và được chú ý đặc biệt. Có mấy người bị ép buộc cùng lúc với tôi, hiện tại đều không thấy oán than câu nào, trái lại bọn họ còn khuyên tôi không nên bỏ qua cơ hội này...” Sửa Chữa Cơ Giáp cười khổ, đây cũng chính là nguyên nhân anh ta còn cảm thấy do dự.

Sửa Chữa Cơ Giáp lại bổ sung: “Đương nhiên, nếu người anh ta mời được thể lực khác bảo hộ thì anh ta cũng không nhúng tay vào nữa.”

Lăng Lan cau mày. Từ những lời của Sửa Chữa Cơ Giáp, Lăng Lan có thể nhận ra người tên Lôi Vương này là một người vô cùng thông minh, hiểu được cách làm sao bảo toàn thực lực của mình, đồng thời không khiến những thể lực khác liên thủ lại đối phó với anh ta. Nếu phải chống lại một đối thủ như thế, thì thật là phiền phức.

Lúc này Lăng Lan mới cảm thấy hối hận vì sao mình lại nhận một nhiệm vụ rắc rối như thế. Cô tin chắc bằng vào thực lực của Lôi Vương, cho dù Sửa Chữa Cơ Giáp không lộ ra tên của cô thì hẳn ta cũng có thể dựa vào một chút đầu mối để tìm ra cô. Nói như vậy không phải cô e ngại Lôi Vương, nhưng Lăng Lan không muốn trước khi chưa thăm dò hết tình hình trong trường quân giáo mà đã đắc tội với thể lực lớn nhất trường. Đối với Lăng Lan, càng trì hoãn việc bại lộ ra trước mắt mọi người càng lâu thì càng an toàn, dù sao trên người cô cũng có bí mật không thích hợp để phơi bày...

Trong đầu cô bỗng hiện lên đoạn nói chuyện với Lăng Tiêu trước khi cô rời nhà đi học. “Lăng Lan, vàng thật sẽ phát ra ánh sáng, điều này không phải con muốn là có thể che giấu được, tuy rằng thân phận của con hơi khó nói, một mình ở trong trường quân giáo quả thực khiến cha rất lo lắng, nhưng không có nghĩa là con phải âm thầm chịu nhịn nhục. Con phải biết, con là con của Lăng Tiêu ta, không cần e ngại bất cứ cái gì, khi nào muốn làm gì cứ dũng cảm làm đi! Cha của con – Lăng Tiêu, có đầy đủ năng lực gánh chịu tất cả hậu quả!”

Lăng Lan lấy tay che mặt, khóe miệng hơi nhếch lên: Đúng vậy, hiện giờ không giống lúc trước, cô bây giờ không phải chiến đấu một mình để bảo vệ mẹ Lam Lạc Phượng và toàn bộ Lăng gia nữa, giờ ở sau lưng cô đã có một tòa núi lớn cho cô dựa vào, Đại tướng quân Liên bang – Lăng Tiêu, là người cha trâu bò nhất đời này của cô.

Lăng Lan bỗng cảm thấy buồn cười: Lăng Lan, mà phải thích ứng với thân phận hiện tại đi thôi, mà bây giờ không phải là cái người ốm yếu nằm trên giường chờ chết ở kiếp trước nữa, mà là “con trai” của thần cấp sư sĩ mạnh nhất liên bang – đại tướng quân Lăng Tiêu, mà có đầy đủ năng lực đối phó với sự khiêu khích của bất cứ kẻ nào, cho dù là Lôi Vương mạnh nhất trường quân giáo thì có làm sao? Đại thiếu gia mà còn cần e ngại sao?

Chẳng phải trước đây mà cũng đã từng nói với Tề Long và Vũ Cảnh rằng, muốn được tự do sống trong trường quân giáo, ngoại trừ những lúc cần thiết phải kiềm chế thì đôi khi cũng phải tỏ ra bá đạo, kiêu căng ngạo mạn. Chính mà đã nói những lời này, sao có thể vì e ngại thế lực của Lôi Vương mà rụt người? Mà phải bỏ đi kiếp sống lúc trước, chân chính trở thành Lăng Lan của kiếp này thôi...

Lăng Lan rốt cuộc cũng thông suốt, trước đây mục tiêu của cô là được sống yên ổn, nhưng từ khi Lăng Tiêu quay về và trở thành một trong những đại tướng quân của liên bang, làm con trai của một thần cấp sư sĩ đã định trước cô không thể sống một cuộc đời bình thường rồi. Cho dù sau này có thể khôi phục lại thân phận con gái cũng không thể trở về cuộc sống yên tĩnh như trước đây nữa. Tương lai của cô đã định trước là phải kinh tâm động phách...

Đây chính là lúc để thay đổi! Trong mắt Lăng Lan lóe lên ánh sáng kiên định trước nay chưa từng có!

Sửa Chữa Cơ Giáp không biết Lăng Lan đã nghĩ thông suốt một ít chuyện từ nay về sau sẽ thay đổi tác phong của cô, trở nên mạnh mẽ hơn. Anh ta bị nổi thẹn trong lòng đánh bại, bắt đầu cảm thấy có lỗi: “Thực sự xin lỗi, lần này ngài đưa tôi đến thành Tín Dương nhất định là đã đắc tội với Lôi Vương rồi.”

“Không sao hết!” Đã không còn băn khoăn, Lăng Lan cũng thoải mái hơn: “Lôi Vương? Có thể những người khác e dè hẵn, nhưng tôi thì không.”

Dứt lời, Lăng Lan nhìn về phía Sửa Chữa Cơ Giáp. “Nếu có chuyện gì xảy ra, cậu có thể đến tìm tôi, đừng quên cậu còn một lần thuê tôi làm việc, đừng lãng phí.” Ý tứ của Lăng Lan hết sức rõ ràng, nếu Lôi Vương lại chèn ép anh ta, Sửa Chữa Cơ Giáp có thể đến tìm cô xin giúp đỡ.

Lời này khiến hai mắt của Sửa Chữa Cơ Giáp sáng ngời, nhưng rất nhanh lại hạ xuống. Sửa Chữa Cơ Giáp biết rõ thế lực của Lôi Vương khổng lồ đến mức nào, cho dù Lăng Thiên Nhất Tuyến có kỹ thuật cơ giáp rất mạnh cũng không thể chống lại thế lực đó, anh ta không thể ích kỷ như vậy, khiến bạn bè rơi vào nguy hiểm.

Thấy Sửa Chữa Cơ Giáp trầm mặt không nói, Lăng Lan đương nhiên biết trong lòng anh ta đang lo lắng những gì, ấn tượng của cô với Sửa Chữa Cơ Giáp lại tốt hơn một chút, cô đành nói thêm: “Người, chúng tôi cũng có.”

Nếu nói cho bọn Tề Long biết thời gian tới có thể sẽ phải đánh một trận với thế lực mạnh nhất trường, đám nhóc kia hẳn sẽ vui đến phát điên... Lăng Lan dường như có thể thấy được hình ảnh bọn Tề Long đang xoa hai tay vào nhau, chuẩn bị vào tư thế chiến đấu, bất giác cô cũng cảm thấy hưng phấn.

Lời nói của Lăng Lan khiến Sửa Chữa Cơ Giáp nửa tin nửa ngờ, nhưng ý tốt trong đó anh ta có thể cảm nhận được, trong lòng càng thêm cảm kích vị cao thủ “bèo nước gặp nhau” này. Mặc dù vẫn còn nghi Lăng Thiên Nhất Tuyến không thể thật sự giải quyết khốn cảnh của anh ta nhưng Sửa Chữa Cơ Giáp vẫn vô cùng cảm động.

Sửa Chữa Cơ Giáp nặng nề ừ một tiếng, lòng không yên cũng vì thế mà bình tĩnh lại, cho dù biết rõ tương lai mù mịt nhưng lúc này anh ta cảm thấy rất có lòng tin, cũng khôi phục lại ý chí chiến đấu, tiếp tục dũng cảm đi về phía trước. Cảm tạ trời xanh, anh ta đã không bị thế giới này vứt bỏ, còn có người nguyện ý ra tay giúp anh ta!

Hai người dừng nói chuyện, tiếp tục đi về phía trước, trước khi đi Sửa Chữa Cơ Giáp không quên nhặt trang bị của đối phương, dù gì anh ta cũng đã đối địch với Lôi Vương rồi, có lấy thêm chút đồ của họ cũng chẳng sao.

Có lẽ tất cả những người theo dõi đã chết ở dọc đường nên đoạn đường còn lại, hai người bọn họ cũng không thấy thêm dấu vết theo dõi nào nữa, thuận lợi đi đến thành Tín Dương.

Sau lời cảm kích chân thành của Sửa Chữa Cơ Giáp, Lăng Lan lấy được phần thưởng 200 điểm tích phân của nhiệm vụ, cả hai cùng nhau tạm biệt.

Mắt thấy điểm tích phân của mình từ số 0 nhảy lên số 200, tâm tình của Lăng Lan đặc biệt tốt, cô chạy tới tòa thị chính trong thành phố, hoàn thành nhiệm vụ truyền tin, sau đó nhanh chóng quay về trấn Tam Dương.

Vừa đến trấn Tam Dương, Lăng Lan phát giác có người đang lén theo dõi cô, không cần nghĩ cũng biết những người này nhất định ở trong thế lực của Lôi Vương. Cô mới vào thế giới cơ giáp chưa được mấy giờ, ngoại trừ làm xong nhiệm vụ đưa Sửa Chữa Cơ Giáp đến thành Tín Dương, đặc tội với Lôi Vương, thì chẳng có lý do gì để người khác chú ý đến cô cả.

Lăng Lan hoàn toàn không ngại bọn họ, nếu người của Lôi Vương không chọc đến cô, cô cũng không chủ động dây vào đối phương. Dù sao Lôi Vương cũng là thế lực đứng đầu trường nam sinh quân giáo, chưa đến lúc bất đắc dĩ cô chưa muốn đối đầu với thế lực đó, do thói quen muốn nắm giữ quyền chủ động trong tay nên Lăng Lan muốn có đầy đủ thông tin của đối thủ rồi mới quyết định. Hơn nữa, những thế lực khác không tỏ thái độ gì, cô càng không muốn tự tổn hại bản thân để bọn họ làm ngư ông đắc lợi.

Lăng Lan giả vờ cái gì cũng không biết, thả nhiên vào trấn nộp nhiệm vụ, nhận được một ít trang bị và 900 điểm tích phân, cuối cùng cũng đủ điểm tối thiểu mà đấu trường yêu cầu. Lăng Lan lựa chọn đi vào đấu trường trước tiên là vì muốn thu thập điểm tích phân nhanh hơn, cô muốn mau

chóng tích lũy đủ điểm yêu cầu để đổi một cơ giáp cấp thấp khác, sau đó rời khỏi đây đến tụ họp với đám Tề Long, Lăng Lan bắt buộc phải hoàn thành nhiệm vụ này.

Lăng Lan vừa tiến vào đấu trường liền nghe thấy vài người phía sau mở máy truyền tin thông báo cho những người khác.

“Này, đối phương đi vào đấu trường đối kháng, phải làm sao bây giờ?”

“Hừ, dám đối nghịch với Lôi Vương, đúng là muốn chết. Mà kêu gọi mọi người, nói những cơ giáp thực tập mới gia nhập tổ chức đang ở khu vực này lập tức đình chỉ hoạt động, toàn bộ vào đấu trường, chỉ cần nhìn thấy cơ giáp hình thỏ kia lập tức xông vào đánh, tao muốn hãnhông có cơ hội thăng cấp, suốt đời ở lại trấn Tam Dương làm cơ giáp thực tập đi.” Trong máy truyền tin vang lên một giọng nói âm trầm, lạnh lùng tuyên bố kết cục của Lăng Lan.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 236: Võ Đài Thi Đấu Của Người Mới

Edit: Phi Nguyệt

Người báo cáo chần chừ: “Nếu đối phương thực sự đã đưa Sửa Chữa Cơ Giáp đến thành Tín Dương, thì e rằng những cơ giáp thực tập này không phải là đối thủ của hẳn.”

“Ngay cả chúng ta có nhiều cơ giáp sĩ trung cấp thế còn chết trên đường đến thành Tín Dương thì sao bọn chúng có thể sống sót được?” Trong máy truyền tin vang lên tiếng trách mắng. “Ngu ngốc, không cần nghĩ cũng biết bọn chúng chắc chắn thất bại rồi, cho nên con thỏ chết tiệt đấy mới muốn đi đấu trường để thu hoạch kinh nghiệm cận chiến...”

“Vâng vâng vâng, là tôi nghĩ linh tinh rồi.” Người báo cáo đưa tay lau mồ hôi trên trán, hồi hận tại sao mình lại nói nhiều làm gì. Đóng liên lạc khí, hẳn lập tức đem mệnh lệnh vừa rồi thông báo xuống phía dưới, rất nhiều cơ giáp sĩ nghe thấy mệnh lệnh lập tức trở về, tiến vào đấu trường.

Vừa vào đấu trường, hệ thống gửi tới một thông báo nhắc nhở Lăng Lan muốn ẩn danh hay công khai danh tính, suy nghĩ một chút Lăng Lan lựa chọn ẩn danh, cô cảm thấy cẩn thận vẫn hơn. Dù đã muốn thực sự đối đầu cùng Lôi Vương nhưng cô vẫn cho mình một khoảng thời gian để chuẩn bị.

Lăng Lan mới chỉ là cơ giáp sĩ thực tập nên không thể vào đấu trường chính để khiêu chiến vượt cấp, cô chỉ có thể đi từng bước theo quy định, tức là phải đấu với những người có cùng đẳng cấp tương đương như cô.

Đẳng cấp hiện tại của Lăng Lan thi đấu không được nhiều điểm tích phân, mỗi trận chỉ có thể cược 1000 điểm, và không có bất cứ phần thưởng thêm nào từ hệ thống. Đương nhiên, nếu bị thua Lăng Lan cũng sẽ bị trừ 1000 điểm tích phân, quay trở lại làm người nghèo như trước.

Tất nhiên Lăng Lan không hề nghĩ rằng mình sẽ thất bại, không phải kiêu ngạo mà cô có lòng tin, cô cũng không ngại đấu một trận chỉ được 1000 điểm, dù sao so với việc làm nhiệm vụ tốn thời gian mà không được bao nhiêu điểm tích phân thì thi đấu đối kháng kiếm được nhanh và nhiều hơn gấp mấy lần, điều này làm Lăng Lan hết sức hài lòng. Bởi vậy cô không suy nghĩ nhiều, nhanh chóng gửi lời khiêu chiến vào hệ thống.

Âm thanh của hệ thống vang lên bên tai Lăng Lan: “Lăng Thiên Nhất Tuyển, hoan nghênh ngài đến đấu trường cách đấu của thế giới cơ giáp, xét thấy hiện nay ngài vẫn còn là cơ giáp sĩ thực tập nên chỉ có thể tham gia hạng mục cách đấu của người mới. Hệ thống đang tiến hành sắp xếp các trận đấu, xin kiên nhẫn chờ!”

Lăng Lan cho rằng mình sẽ phải chờ một thời gian, không ngờ mới được vài giây đã nghe thấy một tiếng ‘ding!’, âm thanh hệ thống tiếp tục vang lên: “Xin chú ý, đối thủ của ngài đã được hệ thống lựa chọn ngẫu nhiên. Cơ giáp thực tập Vũ Diệu Bướm Mê, ba giây sau vào sàn đấu. Trước khi thi đấu có mười giây để chuẩn bị, sau thời gian đếm ngược trận đấu chính thức bắt đầu!”

Vũ Diệu Bướm Mê? Suy nghĩ đầu tiên của Lăng Lan: Đây là một cô gái, tất nhiên không loại trừ trường hợp một anh bạn ảo là thích cái tên này... Giữa lúc Lăng Lan chìm trong suy tư thì hình ảnh trước mặt bỗng tối sầm, sau đó mọi thứ sáng lên, cô thấy mình đã ở trong một đồng cỏ mênh mông vô bờ, nơi đây không có bất cứ nơi nào có thể trốn được, xem ra trận chiến này chỉ đơn thuần so đấu thực lực.

Cơ giáp của đối phương là loại cơ giáp phi hành, có thể thấy đối thủ của cô là một người vô cùng tự tin vào năng lực điều khiển của mình, nếu không người này đã không chọn loại cơ giáp biến hình có độ khó cao nhất trong số các cơ giáp thực tập khác. Tâm của Lăng Lan hơi trùng xuống, phải cẩn thận, nếu đối phương là một cơ giáp sĩ thiên tài thì chưa chắc cô đã dễ dàng hạ gục được người này.

Thời gian mười giây chuẩn bị trôi qua rất nhanh, Lăng Lan rất có hứng thú với đối phương nên không chủ động xuất kích, cô muốn quan sát hành động của đối phương trước, chỉ cần người kia ra tay là cô có thể nhìn ra thực lực của đối phương như thế nào.

Đối phương điều khiển cơ giáp bay lơ lửng trong không trung, lựa chọn công kích tầm xa. Đây là chiến thuật cơ bản nhất của cơ giáp biến hình, ưu thế của loại cơ giáp này vốn ở công kích tầm xa, đối phương lựa chọn chiến thuật hết sức chính xác.

“Bành!” một tiếng, Lăng Lan điều khiển cơ giáp nhảy lên tại chỗ, chùm tia sáng vừa bắn tới nổ ngay dưới chân cô làm văng lên vô số bụi đá, Lăng Lan liên tục nhảy tránh công kích nhưng cô không ngờ đối phương lại không bắn trúng mình được lần nào, sau đó tên kia còn lựa chọn lui về phía sau kéo dần cự ly với cô, hành động này càng làm cô thêm thất vọng.

Đối phương xuất hiện ba sai lầm trong lần công kích vừa rồi, thứ nhất, công kích tầm xa của cơ giáp phi hành biến hình không phải bắn vào vị trí đối phương đang đứng, mà phải bắn vào vị trí đối phương sẽ nhảy tránh, cái này gọi là dự đoán trước hành động. Đương nhiên, nếu không đủ tự tin với phán đoán của mình thì có thể bắn ba phát đạn về ba vị trí đối phương có thể tránh né đến, đây là kiến thức cơ bản khi muốn sử dụng công kích tầm xa. Nhưng đối phương không hề biết, chỉ dùng cách bắn chùm tia sáng của cơ giáp thông thường để sử dụng.

Thứ hai, cho dù người điều khiển cơ giáp phi hành biến hình không có năng lực dự đoán các hướng nhảy tránh thì cũng phải xạ kích theo hướng đi của đối thủ chứ, ít nhất cũng khiến cho đối thủ cảm thấy bị dồn ép đến mức không có cơ hội phản kích, chỉ có thể bị động nhảy tránh.

Thứ ba, người điều khiển cơ giáp phi hành thuần thục sẽ không bao giờ giật lùi khi đang tiến hành công kích, vũ khí tầm xa của cơ giáp hình thỏ có khoảng cách công kích không lớn, vốn không thể dùng để đối phó với cơ giáp phi hành, cần bản không cần cần thận đến mức vừa bắn vừa giật lùi như vậy.

Không hề nghi ngờ gì nữa, dù là năng lực điều khiển cơ giáp hay sức phán đoán của đối phương đều quá yếu, có thể nói, năng lực điều khiển hiện tại của đối phương không thể nằm trong tay một cơ giáp phi hành biến hình có độ khó cao như vậy. Nếu được kiến nghị, Lăng Lan nghĩ đối phương vẫn cứ nên thành thật điều khiển cơ giáp hình thú thì hơn, rèn luyện thao tác cơ bản cho vững rồi hãy lựa chọn loại hình cơ giáp khác.

Chỉ từ vài thao tác công kích đơn giản mà Lăng Lan đã nhìn ra được điểm yếu của đối phương, vốn lúc đầu còn cảm thấy hứng thú giờ cô đã hết kiên nhẫn dây dưa với đối phương. Lăng Lan mở động cơ sau của cơ giáp hình thỏ rồi bật người lên cao, lao về phía đối thủ như một mũi tên, tốc độ nhanh đến nỗi công kích của đối phương không thể theo kịp. Mắt thấy cơ giáp hình thỏ ngày càng đến sát mình, đối phương bắt đầu luống cuống quay đầu liều mạng chạy trốn... Nhưng một giây tiếp theo, cơ giáp phi hành đột nhiên phát hiện trên màn ảnh đã không còn bóng dáng của cơ giáp hình thỏ, đây là chuyện gì?

Đối phương không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhanh chóng dừng lại, cẩn thận tìm bóng dáng của cơ giáp hình thỏ, còn chưa kịp kiểm tra kỹ thì quang não trong cơ giáp đã vang lên tiếng cảnh báo: “Nguy hiểm!”

Chưa kịp suy nghĩ, cơ giáp phi hành đã cảm giác mình bị một lực rất mạnh đánh trúng thân, cả cơ thể ở bên trong khoang điều khiển cũng

choáng váng, sau đó màn hình trước mắt bỗng tối sầm. Trong khoảng cơ giáp vang lên tiếng thông báo của hệ thống: “Ngài bị đối thủ đánh vào điểm yếu, trực tiếp nổ tung mà chết, mời lựa chọn tiếp tục vòng đấu khác hoặc rời khỏi trường đấu...”

Hắn thế mà chết rồi? Chết như thế nào? Cơ giáp phi hành không lựa chọn tiếp tục đấu, hắn muốn tạm thời nghỉ ngơi hồi phục, sau đó kiểm tra lại đoạn ghi hình trận đấu giữa hắn và cơ giáp hình thỏ, hắn muốn biết rốt cục mình đã chết như thế nào.

Thì ra lúc đó cơ giáp hình thỏ đã đi tới phía dưới hắn, đứng vào điểm mù, sau đó đối phương giậm mạnh chân, đẩy hắn bay vào giữa không trung, cùng lúc đó dùng củ cà rốt màu cam bạo cúc hoa của hắn...

“Vô sỉ!” Vũ Diệu Bướm Mê tức giận đập tay vào bảng điều khiển, cái cảnh tượng bạo cúc hoa kia thực sự quá bỉ ổi, là con gái, cô thực sự không thể chấp nhận được. Lúc này, Vũ Diệu Bướm Mê rất căm hận con thỏ kia, cho rằng kiểu công kích này của đối phương là muốn vũ nhục mình...

Phụ nữ khi tức giận thường không nói đạo lý!

Lăng Lan cũng không biết bởi vì muốn một chiêu giải quyết đối thủ đã mang đến cho cô sự căm ghét của một nữ sinh, lúc này cô còn đang chờ đợi trận đấu tiếp theo. Mặc dù 1000 điểm tích phân đã được cộng vào của cô, nhưng nếu muốn đổi sang loại cơ giáp cấp thấp mới, tối thiểu cũng phải bỏ ra 100.000 điểm. Lăng Lan tính toán, cô phải thắng liên tiếp 100 trận mới đủ con số 100.000 đó.

Không phải chờ lâu, hệ thống thông báo đối thủ mới của cô, cơ giáp thực tập Cao Thủ Toàn Năng, ba giây sau dịch chuyển đến chiến trường.

Cao Thủ Toàn Năng? Xem ra người này rất tự tin mới đặt cho mình một cái tên như thế. Lăng Lan nhìn cái tên, bắt đầu cân nhắc tính cách của đối

phương.

Đây là thói quen cô luyện tập được từ đạo sư số năm, số năm thích nắm đối thủ trong lòng bàn tay nên thường dùng một số thủ đoạn đào móc ra một ít bí mật của đối phương, ví dụ như câu cửa miệng hay nói của đối phương là gì, con vật yêu thích, biệt hiệu v.v... Thường thường những điều nhỏ nhặt này lại chính là thế giới nội tâm chân thật của một con người, đương nhiên cũng không loại trừ khả năng có một số người giỏi ngụy trang, cố ý nói vài chuyện tán gẫu nhằm chán để tung hỏa mù.

Chiến trường lần này vẫn là thảo nguyên đồng cỏ giống trận đấu trước đó, Lăng Lan hoài nghi có phải chiến trường của người mới chỉ có đúng loại bản đồ này? Nếu cô suy đoán không sai thì có lẽ hệ thống không coi trọng những trận đấu của người mới nên không cho vào những bản đồ có thể lợi dụng được bối cảnh để chiến đấu.

“Haha, không ngờ vận số của mình tốt như vậy, dĩ nhiên lại đụng độ cơ giáp hình thỏ mà đoàn đội đang nói tới.” Một tràng cười giấu cột vang lên bên tai Lăng Lan, chủ nhân của tiếng cười xem ra là một người rất ngông cuồng.

Lăng Lan nhíu mày nhìn về phía cơ giáp hình người đang đứng cách đó không xa, trên vai hằn vác một thanh đao kim loại rất lớn, tư thế đứng thoải mái không hề có sự phòng bị nào, nhìn đối phương chẳng có vẻ gì là tới để thi đấu cả.

Lăng Lan bật cười, người này thực sự muốn chết, ở trước mặt đối thủ mà dám thả lỏng không đề phòng như vậy, một chút ý thức quyết đấu tiêu chuẩn cũng không có.

Ở trong mắt của Lăng Lan, toàn thân trên dưới của đối phương đều có sơ hở, cô tin chắc chỉ cần mình xuất thủ có thể một chiêu hạ gục được đối phương ngay. Vẫn còn nghĩ rằng mình sẽ đụng phải một cơ giáp sĩ có trình

độ nhưng không ngờ lại gặp phải một con búp bê mềm nữa, Lăng Lan tiếp tục cảm thấy thất vọng. Tuy cô muốn mau chóng tích lũy điểm tích phân nhưng cũng muốn tìm một đối thủ đáng giá mà không phải những tên điều khiển cơ giáp rỗng tuếch này.

Những năm tháng gần đây cô vẫn luôn chìm trong huấn luyện gian khổ, cho dù dùng cơ thể để đánh nhau hay dùng cơ giáp đều đánh tới cực hạn, vì vậy trong lòng Lăng Lan vẫn luôn mang theo nhiệt huyết mỗi khi vào trận đấu, khi thấy đối thủ có thái độ qua loa như vậy, trong lòng cô vô cùng không thích.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 237: Phong Cách Đánh Là Hết Mình!

Edit: Phi Nguyệt

Mười giây chuẩn bị kết thúc, Lăng Lan không chờ đối thủ chủ động tấn công như trận đấu trước, vị Cao Thủ Toàn Năng này có thái độ cực kỳ không nghiêm túc khiến Lăng Lan cho rằng đối phương không phải đến đây để thi đấu.

Nghĩ như vậy nên cô không hề do dự điều khiển cơ giáp hình thỏ nhún người xuống sát mặt đất rồi bật lên như một mũi tên, thanh kiếm hình củ cà rốt trong nháy mắt phạt một đường mạnh mẽ tạo thành kiếm ảnh bổ về phía khoang điều khiển của cơ giáp hình người.

“Cảnh báo nguy hiểm!” Quang não của đối phương chỉ kịp báo ra câu này, sau đó cả khoang điều khiển còn đang sáng bỗng chốc rơi vào bóng tối, âm thanh của hệ thống vang lên.

“Ngài đã tử vong, mời lựa chọn vòng đấu tiếp theo hoặc rời khỏi đấu trường?”

Cao Thủ Toàn Năng rất tức giận, hắn cho rằng đối phương đã sử dụng cách thức gian lận, nếu không làm sao có thể chỉ dùng một chiêu đã giết được hắn? Con thỏ này quá hèn hạ, thảo nào nó bị thể lực phát lệnh truy sát, một hấn trước đây còn có ý định nường tay với đối phương...

Cao Thủ Toàn Năng quyết định sẽ quay lại đấu trường cho đến khi tìm được đối phương, hẳn nhất định sẽ dạy dỗ đối phương một trận để cơ giáp hình thỏ kia biết quyết đấu không thể dùng cách hèn hạ như vậy được. Cao Thủ Toàn Năng lựa chọn ra khu vực chờ, sau đó tra lại đoạn ghi hình chiến đấu vừa rồi vì muốn tìm ra thông tin của cơ giáp hình thỏ, không ngờ đối phương lại lựa chọn ẩn danh, hành động này càng làm Cao Thủ Toàn Năng cho rằng đối phương đã có chuẩn bị từ trước, muốn dùng những thủ đoạn gian lận phá hoại quy tắc của đấu trường hòng lừa gạt điểm tích phân của những cơ giáp thực tập. Hẳn cảm thấy không cam lòng nên nhanh chóng gửi lời kháng nghị lên hệ thống, mong muốn hệ thống phán định kết quả chiến thắng của đối phương không có hiệu lực. Không chỉ như vậy, hẳn còn nói đối phương có khả năng sử dụng phương pháp gian lận, trái với quy tắc của hệ thống.

Rất nhanh hệ thống đã trả lời lại. Hệ thống phán định trận chiến hoàn toàn đúng quy tắc, kháng nghị của Cao Thủ Toàn Năng bị bác bỏ, hơn nữa lời khiếu nại của hẳn còn bị hệ thống liệt vào tội vu cáo.

Đối với tội vu cáo, dù ở thế giới thực hay thế giới ảo đều là tội nghiêm trọng sẽ bị xử phạt thích đáng. Cao Thủ Toàn Năng bị hệ thống trực tiếp trừ 2000 điểm tích phân và bị cấm vào trường đấu. Kết quả này khiến Cao Thủ Toàn Năng tức điên mắng chửi om xòm, sau đó hẳn bị cấm nói và bị thế giới ảo đá ra ngoài, hệ thống thông báo hẳn không thể đăng nhập trong vòng ba ngày.

Cao Thủ Toàn Năng nhìn lời cảnh báo màu đỏ trước mặt, tức giận đập đá lung tung trong khoang đăng nhập, hẳn từ bên trong bò ra, gầm thét: “Hệ thống chết tiệt, tức chết mà.”

Bên cạnh hẳn còn một khoang đăng nhập khác, nó đột nhiên mở ra, một thiếu niên ngồi dậy, hoang mang nhìn hẳn: “Kiều Lâm, sao cậu đi ra vậy? Thảo nào mình không tìm được cậu ở trong thế giới cơ giáp.”

Người vừa ngồi dậy đã cố liên lạc với Cao Thủ Toàn Năng trong thế giới cơ giáp nhưng lại bị hệ thống thông báo không thể liên lạc được, vì lo lắng nên người đó mới thoát tuyến để tìm hiểu, quả nhiên thấy bạn mình đã thoát ra ngoài hệ thống.

Kiều Lâm thấy bạn giống như tìm được nơi xả, lập tức hùng hống hồ hồ đem những chuyện xảy ra ở thế giới cơ giáp nói hết cho đối phương.

Người nọ khẽ cau mày, nhìn Kiêu Lâm với ánh mắt đồng tình, anh ta nói: “Nếu hệ thống đã nói không tìm được lỗi gian lận thì có nghĩa là đối phương không gian lận, có lẽ là bởi vì lúc đó cậu đã quá khinh địch thôi.”

Kiều Lâm cả giận: “Làm sao có thể, cho dù tớ coi thường hẳn ta nhưng cùng là cơ giáp sĩ thực tập, hẳn ta sao có thể hạ gục tớ chỉ trong một chiêu? Rõ ràng tớ không vào phòng khiêu chiến vượt cấp mà.” Nói cho cùng vẫn là hẳn không thể nào tin tưởng mình bị một cơ giáp sĩ thực tập đồng cấp giết chết chỉ trong một chiêu.

Người nọ nghe vậy hơi dừng một chút, biết Kiêu Lâm không thể tiếp thu kết quả này bèn uyển chuyển khuyên giải: “Rất có khả năng đối phương là một hacker, làm một thủ thuật nhỏ qua mắt được hệ thống, cậu bây giờ tức giận cũng có ích gì, không bằng sau này chờ cơ hội trả thù lại là được.”

Lời này giúp Kiêu Lâm đỡ khó chịu hơn một chút nhưng hẳn vẫn cảm thấy không đúng, thế giới cơ giáp được xưng tụng là nơi có phòng tuyến chắc chắn nhất trong thế giới ảo, hacker vốn không thể gian lận được ở trong đó, trừ phi là kẻ có hư năng lực, nhưng hư sẽ trực tiếp thương tổn tới tinh thần lực của đối phương để dành thắng lợi chứ không dùng tiểu xảo với hệ thống, tự thấy mình còn khỏe mạnh ngồi đây, Kiêu Lâm nhanh chóng loại bỏ khả năng này. Cậu ta tỏ ra khinh thường, có lẽ đúng như những gì bạn cậu ta nói, có lẽ đối phương may mắn mới dùng một chiêu hạ gục được mình.

Người bạn kia thì nghĩ trong đầu, nếu không phải Kiều Lâm là em trai của Lôi Vương Kiều Đình thì anh ta đã không nói ra những lời an ủi đấy rồi. Nhìn vẻ mặt không phục của Kiều Lâm, anh ta chỉ biết âm thầm thở dài, mặc dù là anh em cùng chung huyết thống nhưng sao thiên phú lại bất đồng đến thế, Lôi Vương Kiều Đình được mọi người công nhận là cơ giáp sĩ thiên tài, mà em trai của anh ta - Kiều Lâm lại không bằng nổi trận đấu dành cho người mới, chỉ có thể mượn danh của anh trai để ra vẻ ta đây thôi...

Tiếp tục khuyên nhủ Kiều Lâm thêm một lúc rồi anh ta lại quay về khoang đăng nhập. Vào thời điểm khoang đăng nhập đóng lại, gương mặt cáu giận của Kiều Lâm đột nhiên chuyển thành mĩa mai giễu cợt.

Ngày hôm sau có một tin tức gây chú ý, ở sàn đấu dành cho người mới bỗng xuất hiện một cơ giáp thực tập hình thỏ đấu liên tục một ngày, chém giết bốn mươi đối thủ đều là cơ giáp thực tập mới vào nghề, nhanh chóng leo lên đầu bảng xếp hạng.

Liên tục thắng bốn mươi trận cũng không phải là tin tức gì lớn, trước đây cũng có nhiều người đạt được thành tích này, chỉ có điều những người đó không bằng bốn mươi trận trong vòng một ngày.

Đúng là ở mặt thời gian, cơ giáp hình thỏ làm người ta phải kinh ngạc nhưng đó chỉ là một trong những nguyên nhân khiến người bên ngoài xôn xao. Sở dĩ tin tức này làm cho cả thế giới cơ giáp rung động là bởi vì cơ giáp hình thỏ chỉ dùng một chiêu đã giải quyết được đối thủ, không phải chỉ một hai lần mà rất nhiều lần làm được như vậy nên mới khiến người khác chú ý, từ trước đến nay chưa từng có ai đạt được thành tích này, sau này chưa biết có hay không nhưng trong thời gian ngắn ở hiện tại thì không ai có thể làm được điều ấy...

Hơn nữa, đây không phải là trận đấu vượt cấp, ở những trận đấu vượt cấp có thể dễ dàng thấy những đối thủ mạnh hơn hạ gục đối thủ yếu chỉ trong

một đòn, nhưng ở trận đấu dành cho những người mới rất khó làm được điều này vì tất cả đều là những người mới tiếp xúc với cơ giáp.

Rất nhiều người nghi ngờ cơ giáp hình thỏ có khả năng giấu tài, không thi lên cấp mà vẫn lưu lại ở hệ thống huấn luyện cơ sở để luyện đến cực hạn mới vào thế giới cơ giáp, cho nên thực lực mới cao như vậy.

Đương nhiên cũng có người hoài nghi đây là một cao thủ dùng thân phận phụ, có điều loại suy đoán này nhanh chóng bị phía chính phủ bác bỏ, bởi vì trong thế giới cơ giáp không thể dùng thân phận phụ, mỗi người đều dùng sóng điện não tinh thần lực để đăng nhập vào thế giới ảo, cho nên không có khả năng xuất hiện thân phận phụ.

Dù là hacker có tinh thần biến dị hay người có hư năng lực cũng không thể làm thay đổi sóng điện não tinh thần lực của mình thành người khác được, chỉ có thể sử dụng thủ đoạn che đậy khiến hệ thống không thể nhìn ra chân thân của họ, nhưng dù thế cũng không thể thay đổi được việc từ cao thủ trở thành một cơ giáp sĩ thực tập.

Tuyên bố này của phía chính phủ càng làm nhiều người nghiêng về giả thiết cơ giáp hình thỏ đã tập luyện ở hệ thống cơ sở mấy năm mới có được thành tích nổi bật như ngày hôm nay. Cơ giáp hình thỏ cũng không dừng lại chiến tích của hần, ngày thứ hai càng điên cuồng loại bỏ thêm sáu mươi người nữa, đẩy thành tích của mình lên một trăm trận toàn thắng, và tất cả các trận đấu chỉ dùng một chiêu để hạ gục đối thủ.

Chiến tích này khiến khối cơ giáp sĩ cấp thấp trở nên điên cuồng, rất nhiều người hối hận vì sao trước đây không luyện tập thật tốt ở phần cơ sở, chưa kịp quen thuộc với điều khiển cơ giáp đã đổi sang loại tốt hơn nên bỏ phí mất cơ hội quý giá này. Không ít người bắt đầu sùng bái cơ giáp hình thỏ, thậm chí còn cho rằng hần sẽ trở thành thiên tài điều khiển cơ giáp của liên bang, trở thành một Lăng Tiêu thứ hai.

Ngày thứ ba, khi tất cả mọi người đều đang ngóng chờ cơ giáp hình thỏ tiếp tục chiến tích của mình thì họ phát hiện hãn đã biến mất. Mọi người xôn xao bàn tán, có người còn suy đoán cơ giáp hình thỏ thi đấu là vì điểm tích phân, nếu thắng liên tiếp 100 trận là đủ điểm cho hãn lên cấp.

Nói cách khác, rất có thể cơ giáp hình thỏ sẽ tham gia những trận đấu vượt cấp trong đấu trường chính. Sau đó bọn họ phát hiện cơ giáp hình thỏ thực sự đã biến mất không còn dấu vết, như thể những chiến tích điên cuồng hai ngày trước chỉ như một giấc mộng do mọi người tự huyền hoặc ra.

Trong ký túc xá dành cho năm thứ tư, Triệu Thuân thấy Lý Lan Phong đang nghiên cứu những trận đấu của cơ giáp hình thỏ, vì tò mò bên anh nhích lại, hỏi: “Lý Lan Phong, gần đây cậu vẫn nghiên cứu thủ pháp chiến đấu của cơ giáp hình thỏ, có phát hiện gì không?”

Lý Lan Phong trả lời nghiêm túc: “Giống như mọi người nói, thao tác cơ bản năm vững hoàn mỹ, mỗi một chiêu đều không có động tác thừa, lưu loát mạch lạc làm người ta phải kinh hãi.”

“Thoạt nhìn, phong cách chiến đấu của đối phương khá giống cậu đấy!” Triệu Thuân rất hiểu Lý Lan Phong, anh ta biết bạn tốt của mình là một người rất coi trọng thao tác cơ bản, đây cũng là lý do vì sao Lý Lan Phong vẫn chưa tấn cấp sư sĩ đặc cấp. Lý Lan Phong dừng lại ở cơ giáp sĩ cao cấp đã nửa năm chính là vì muốn điều khiển các thao tác ở cấp này đến mức hoàn mỹ, nếu không với trình độ của Lý Lan Phong, trong nửa năm này cũng đủ để anh lên tới cấp Vương bài sư sĩ.

Triệu Thuân vẫn cho rằng Lý Lan Phong có một loại bệnh cố chấp đối với thao tác cơ sở, anh ta lại không cho điều này là đúng. Ai cũng biết, càng lên cao càng học được nhiều chiêu thức phức tạp, uy lực cũng mạnh mẽ hơn nên rất nhiều người không muốn lãng phí thời gian ở những cấp thấp. Trong mắt của Triệu Thuân, giai đoạn đẳng cấp cơ sở chỉ cần điều khiển

thành thạo là được rồi, không cần phải luyện tập đến hoàn mỹ làm gì, Triệu Thuân vẫn cho rằng Lý Lan Phong đang lãng phí thời gian.

Tất nhiên, anh ta sẽ không ép buộc Lý Lan Phong thay đổi cách làm, thay vì nhìn vào thực lực điều khiển cơ giáp của Lý Lan Phong, anh ta càng thêm tin tưởng vào trí tuệ của bạn mình hơn, thậm chí còn cho rằng Lý Lan Phong thích hợp làm một quân sư giỏi hơn là một cơ giáp sĩ.

“Đúng vậy, phong cách này xác thực rất giống...” Lý Lan Phong tựa hồ như đang chìm trong hồi ức, ánh mắt trở nên xa xăm.

“Có phải là người thuộc sư môn của cậu không?” Triệu Thuân còn nhớ rõ Lý Lan Phong từng nói, phải nắm vững các thao tác cơ sở là quy định tuyệt đối của sư môn, vì thế mới nói đùa như vậy.

Lý Lan Phong hơi sửng sốt, như tỉnh ra, anh nhanh chóng khôi phục sự bình tĩnh: “Triệu Thuân, cuối cùng cậu cũng nói được một câu hữu dụng, rất có thể cơ giáp hình thỏ kia có quan hệ tới sư môn của tớ.”

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 238: Mệnh Phượng Hoàng*

(*) Mệnh làm Hoàng hậu.

Edit: Phi Nguyệt

Triệu Thuân hứng thú, vội hỏi: “Thực sự? Vậy sao cậu không hỏi người trong sự môn cậu xem gần đây có ai tiến vào thế giới cơ giáp không là biết ngay. Cậu bảo hẳn mau mau thăng cấp đi, tớ ngứa ngáy tay chân lắm rồi, rất muốn gặp hẳn ta bàn luận một chút.”

Lý Lan Phong mỉm cười liếc xéo Triệu Thuân nhưng không trả lời câu hỏi, ngược lại anh nói sang một chuyện khác: “Nghe nói Lôi Vương đang bế quan cảm ngộ, chắc cũng sắp thành công tấn cấp lên Vương bài sư sĩ rồi, e là cậu không còn cơ hội đánh với cậu ta một trận.”

Triệu Thuân như bị dội một gáo nước lạnh, hết cả hưng phấn, anh ta xoa nhẹ cái trán, phần nộ nói: “Phải rồi, tên kia đúng là quái vật, tớ vừa mới lên cơ giáp sĩ đặc cấp, còn nghĩ sẽ tìm cậu ta đánh một trận thống khoái, nào ngờ cậu ta lại đi tấn cấp Vương bài, lẽ nào khoảng cách giữa tớ với cậu ta cứ thế tiếp tục giãn ra, muốn đuổi theo cũng không được?”

Triệu Thuân tức giận thật rồi, anh ta cũng là người có thiên thú về điều khiển cơ giáp, thế mà khi so sánh với tên Lôi Vương Kiều Đình kia vẫn kém hơn một bậc, cứ thế đau khổ truy đuổi theo phía sau người ta. Thật vất vả năm nay mới đuổi kịp để có cơ hội đấu một trận, đến khi ngẩng đầu lên phát hiện mình lại bị đối phương cho hít khói ở phía sau. Loại cảm giác này

thật sự rất đả thương người khác, nhất là cho đến bây giờ Triệu Thuân còn chưa có cơ hội đụng được một ngón chân vào cánh cửa Vương bài huyền bí kia nữa.

“Cái gì mà quái vật? Chênh lệch quá lớn? Cậu cũng quá đề cao cậu ta rồi.” Lý Lan Phong cười trào phúng, liếc mắt coi thường Triệu Thuân.

“Vậy chẳng lẽ cậu nghĩ lần này cậu ta sẽ không thành công à?” Lời này của Lý Lan Phong làm Triệu Thuân tỉnh lại. Triệu Thuân rất tin tưởng phán đoán của Lý Lan Phong, nếu lần này Lôi Vương tấn cấp thất bại thì Triệu Thuân sẽ không cách hấn quá xa.

“Tớ không nói như vậy, có thể tấn cấp hay không còn dựa vào nhiều yếu tố, ngoại trừ thực lực còn phải xem vận may nữa.” Khi đang nói chuyện, ánh mắt Lý Lan Phong tựa cười như không cười, ánh mắt này làm Triệu Thuân bất giác cảm thấy sợ hãi...

Triệu Thuân nhanh chóng điều chỉnh lại tâm tình, ép mình thoát khỏi ánh mắt của Lý Lan Phong và nhìn đi nơi khác. Trời ạ, đây là loại tinh thần biến dị gì vậy, lực sát thương quá lớn rồi, lần nào Triệu Thuân cũng bị trúng chiêu, nháy mắt trở nên thất thần không phòng bị, nếu Lý Lan Phong là đối thủ thì không biết anh ta đã chết biết bao nhiêu lần rồi... Đương nhiên năng lực này của Lý Lan Phong chỉ có mình anh ta biết, trước mặt người ngoài Lý Lan Phong vẫn luôn khắc chế nó.

Triệu Thuân một lần nữa quay về với suy nghĩ của mình, đem sự chú ý tập trung vào Lôi Vương, anh ta nghiêng lợi nói: “Đúng vậy, còn phải xem vận may nữa... Ha, tớ chỉ mong lần này vận may của cậu ta kém sát đất, tấn cấp không thành công.”

Lý Lan Phong tốt bụng nhắc nhở Triệu Thuân. “Thay vì xin sự giúp đỡ vào những thứ ảo tưởng đó, chẳng bằng cậu đi nghiên cứu phương pháp điều khiển cơ giáp để mau chóng nâng cao cảnh giới thì hơn. Cho dù lần

này có thất bại thì Lôi Vương cũng sẽ không dừng lại ở đặc cấp sư sĩ lâu đâu.”

Lý Lan Phong biết rõ chuyện Kiều Đình tấn cấp Vương bài chỉ còn là vấn đề thời gian, nếu may mắn, ngay ngày mai cậu ta sẽ tấn cấp lên làm Vương bài sư sĩ. Còn nếu không thì cũng ở trước thời gian tốt nghiệp, khoảng hai năm sau cậu ta cũng sẽ thành công thôi.

“Tớ biết rồi, tớ vào thế giới cơ giáp ảo đây, không thể lãng phí thời gian được...” Được Lý Lan Phong nhắc nhở, Triệu Thuân cảm thấy áp lực đè nặng lên mình nên không còn hứng thú tán gẫu nữa. Anh ta đi về khoang đăng nhập, quyết định dùng toàn bộ thời gian của mình để nghiên cứu kỹ thuật điều khiển cơ giáp, vì anh ta biết con đường ngắn nhất để thăng cấp chính là bước từ huấn luyện gian khổ, đột phá cực hạn mà ra.

Lý Lan Phong mỉm cười tiễn chân Triệu Thuân, cho đến khi trong phòng chỉ còn lại một mình anh, nụ cười ấm áp luôn trên môi đã đông lạnh thành băng, ẩn sâu trong đó có cả một chút suy tư.

Lý Lan Phong tiếp tục quay về phía màn hình đang phát một trong những trận đấu của cơ giáp hình thỏ, đúng lúc này, cơ giáp hình thỏ lại một lần nữa dùng một chiêu dứt khoát làm đối thủ nổ tung, ngạo nghễ rời khỏi trận thi đấu, thái độ bình tĩnh không vì thắng lợi mà tỏ ra vui mừng hay kiêu ngạo. Sự quen thuộc này làm tim anh mơ hồ đau thắt, Lý Lan Phong siết chặt nắm tay của mình: “Người đó rốt cuộc là ai? Là cậu ta sao? Không, đã bảy năm rồi, cậu ta sẽ không dừng lại ở một chỗ, nhưng phong cách này giống cậu ta như vậy... chẳng lẽ là sư đệ hay sư muội đồng môn của cậu ấy? Mà cũng có thể là đệ tử của cậu ta không biết chừng?”

Trong nháy mắt Lý Lan Phong đã có quyết định, anh nhất định phải tìm ra cơ giáp hình thỏ kia để tìm hiểu xem người đó có liên quan gì đến người bạn cũ của anh hay không.

Nếu may mắn đúng là người kia thì... Lý Lan Phong bỗng cảm thấy bình tĩnh và quyết tâm hơn. Đúng vậy, anh chỉ cần tìm được đối phương để cảm ơn năm đó đã chỉ điểm cho anh, để anh có tự tin không chịu thua số mệnh đã được định trước của mình.

Lý Lan Phong nhớ lại cuộc điện thoại mấy ngày trước của ông nội gọi tới.

Vừa ngủ dậy, đang rửa mặt thì Lý Lan Phong nhận được cuộc gọi của ông nội, anh hơi ngạc nhiên vì từ lúc vào trường đệ nhất nam sinh quân giáo, để phòng ngừa thân phận của anh bị bại lộ nên ông nội hầu như đã cắt đứt hết toàn bộ liên lạc với anh, hủy bỏ tư cách thừa kế, đây anh xuống làm một người con cháu dòng thứ bình thường, anh cứ như vậy sống khiêm tốn ở trường đệ nhất nam sinh quân giáo đã được bốn năm.

Sau khi biết cuộc gọi này hoàn toàn bí mật, Lý Lan Phong mới buông lỏng cảnh giác, hỏi: “Ông nội tìm con có việc gì sao?”

“Lan Nhi, ta mong con mau chóng tấn cấp lên cơ giáp sĩ đặc cấp...” Giọng nói của ông nội có vẻ nghiêm trọng.

Lý Lan Phong ngạc nhiên: “Vì sao vậy ông nội?”

Còn nhớ mấy năm trước, Lý Lan Phong đã kể với ông nội chuyện trong thế giới cơ giáp ảo anh có quen với một cao thủ cơ giáp, người này đã chỉ điểm cho anh tầm quan trọng của việc nắm vững các thao tác điều khiển căn bản, và anh cũng đã được ném trái chõ tốt khi có một nền tảng cơ bản vững chắc. Nếu có thể luyện hoàn mỹ ở mỗi cấp, anh hoàn toàn có thể khiêu chiến vượt cấp, mà ông nội cũng tỏ ra đồng ý với cách làm của anh. Nhưng vì sao hôm nay đột nhiên ông nội lại đưa ra yêu cầu như thế? Các thao tác điều khiển căn bản của cơ giáp sĩ cao cấp anh vẫn chưa nắm được hoàn mỹ, đây cũng là nguyên nhân chính anh vẫn chưa đi tấn cấp lên đặc cấp sư sĩ.

“Mấy ngày trước ta có xin Gia Cát gia chủ giúp con xem một quẻ, quẻ tượng biểu hiện vị Vương kia đã đi tới cạnh con...” Thanh âm của ông nội vô cùng trầm trọng, “Qua nhiều năm như vậy, ta đã cho con che dấu toàn bộ tung tích, che dấu diện mạo, đưa con đi thật xa, âm thầm toàn lực bồi dưỡng con chính là vì muốn con trở thành một cường giả mạnh mẽ để có thể thay đổi vận mệnh của con... Nhưng giờ trên quẻ tượng lại biểu hiện người kia đã xuất hiện, không còn thời gian để cho con từ từ tích lũy thực lực được nữa. Nếu thực lực của con thiếu, bị hãm để mắt tới thì sao con có thể thoát được mệnh Phượng hoàng đây?”

Lý Lan Phong vừa nghe nói vị Vương kia xuất hiện, trong lòng thoáng hoảng hốt, hai hàng lông mày nhíu chặt lại, khi nghe thấy ba từ ‘mệnh Phượng hoàng’ kia, anh tức giận đến mức nắm chặt hai tay mình thành nắm đấm, móng tay bấm chặt vào lòng bàn tay suýt bật máu, nhưng đau đớn này có xá gì so với nỗi tức giận trong lòng.

Theo quy định của Lý gia từ xưa đến nay, mỗi khi dòng chính của gia tộc sinh được người thừa kế sẽ để gia tộc Gia Cát xem một quẻ bói vận mệnh, quyết định phương hướng bồi dưỡng trong tương lai cho người thừa kế đó.

Khi anh vừa sinh ra đã có thiên phú kinh người, ông nội vô cùng mừng rỡ, cho rằng anh sẽ trở thành một thiên tài kiệt xuất lãnh đạo Lý gia, nhưng anh lại được thần cơ Gia Cát bói ra một quẻ mệnh Phượng hoàng, quẻ bói đó không khác gì đưa anh từ thiên đường đày xuống địa ngục. Đây cũng chính là lý do mà anh không thể quang minh chính đại xuất hiện ở trước mặt mọi người trong gia tộc họ Lý, bởi vì người thừa kế thứ nhất của Lý gia tuyệt đối không thể trở thành đồ chơi của người khác được, cho dù người ấy có là vương giả đi chăng nữa, Lý gia không thể bị mất mặt như vậy...

Nếu không phải ông nội không đành lòng bỏ rơi anh và thiên phú của anh, quyết định nhanh chóng đưa anh giấu đi, tuyên bố với bên ngoài rằng thiên phú của anh rất yếu kém nên đưa anh với tinh cầu Úy Lam để tự sinh tự diệt, nhưng trên thực tế là ngấm ngấm bồi dưỡng thì anh đã sớm bị những

kẻ khác trong Lý gia nhất lại, chỉ chờ trưởng thành dâng cho tên Vương kia, trở thành đồ chơi của hắn ta để đổi lấy lợi ích cho Lý gia.

Lý Lan Phong thầm cười lạnh trong lòng: Mệnh Phượng hoàng? Anh là đàn ông sao có thể nằm dưới thân một người đàn ông khác? Cho dù đối phương có là một người vô cùng mạnh đi chăng nữa thì anh cũng sẽ không nhận mệnh. Lý Lan Phong khắc khổ tu luyện để thăng thực lực, tự nguyện giấu mình chính là vì muốn nghịch thiên cải mệnh, đã đi được đến lúc này, anh tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc.

Lời của ông nội mặc dù khiến Lý Lan Phong sợ hãi, tức giận, nhưng không có nghĩa là anh mất đi năng lực phán đoán của mình, anh thấp giọng trả lời: “Ông nội, con biết rồi, ông cứ yên tâm, con sẽ chuẩn bị ở đây, chỉ cần qua một thời gian ngắn nữa con tin tưởng mình có thể tấn cấp cơ giáp sĩ đặc cấp.”

“Con tự an bài đi.” Ông nội Lý trầm mặc một lúc rồi nhắc nhở thêm, “Lan Nhi, hãy cẩn thận với những kẻ mạnh xuất hiện ở bên cạnh con trong năm nay, rất có thể trong đám thiên tài tấn cấp Vương bài sư sĩ sẽ có một người là thiên định của con, cố gắng giữ khoảng cách với bọn chúng, đừng để đối phương có hứng thú với con...”

Lý Lan Phong cười khò: “Với bộ dạng hiện giờ của con sẽ có người cảm thấy hứng thú sao?”

Có phải ông nội quá sợ mấy cái quỷ bói kia rồi không? Thật sự Lý Lan Phong vẫn cảm thấy nửa tin nửa ngờ với những thứ thần phật đó, nó thực sự chính xác sao? Nếu những thứ đó là thật thì vì sao ông nội lại muốn bắt tay với gia chủ Gia Cát gia để giúp anh thay đổi vận mệnh?

Ông nội Lý tiếp tục im lặng, ông phải làm thế nào để nói cho cháu trai của mình hiểu, có đôi khi, một người cảm thấy hứng thú với người khác không chỉ vì dung mạo, mà có thể là bởi vì thái độ, hành vi, hoặc chỉ

một hành động nhỏ nào đó vừa mắt... “Dù gì đi nữa con cũng phải cẩn thận đấy!” Nói xong ông liền ngắt liên lạc.

Tỉnh cầu Doha là nơi tọa lạc của nhà chính gia tộc họ Lý, sau đi ngắt liên lạc với Lý Lan Phong, trên gương mặt già nua uy nghiêm của gia chủ Lý gia hiện lên nét trầm tư, ông nhớ lại năm đó vị thần cơ Gia Cát đã nói, ngay dưới mệnh Phượng hoàng chói mắt kia ẩn hiện mệnh trung Thống soái, nếu không vì câu nói đó thì ông đã không hao tâm tổn sức an bài cháu đích tôn thay đổi số mệnh của nó, cho dù nó có thiên phú kinh người như vậy...

“Những chuyện có thể giúp, ông nội đã làm hết cho con rồi, giờ chỉ còn xem con lựa chọn như thế nào thôi.” Gia chủ Lý gia khẽ thở dài, ánh mắt nhìn xa xăm ra ngoài cửa sổ. Trong lòng ông tất nhiên muốn cháu trai của mình có thể trở thành một Thống soái xuất sắc.

Lý Lan Phong nhìn chăm chăm vào liên lạc khí một lúc lâu, anh chau mày, suy tư. “Rốt cuộc vị vương giả kia là ai? Nghe nói trong năm nay Lôi Vương muốn tấn cấp lên Vương bài sư sĩ, có phải là cậu ta không? Xem ra mình phải nghĩ biện pháp hạn chế thế lực của Lôi Vương.”

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 239: Giết Gà Dọa Khi

Edit: Phi Nguyệt

Lăng Lan hài lòng sờ trước nắn sau cơ giáp hình người mới đổi được, cơ giáp này có màu xám tro, tuy hình tượng không có gì thu hút nhưng từ phòng ngự kiên cố hay vũ khí, cơ giáp này đều hơn một bậc so với cơ giáp thực tập hình thỏ trước đó.

Cơ giáp hình người không chỉ có súng bắn chùm tia sáng có lực phá hoại cực mạnh, mà còn có một thanh kiếm lớn bằng thép hợp kim, hai phi tiêu nằm ở ngang lưng sau và hai con dao găm cài ở hai bên bắp chân, trình độ rắn chắc rõ ràng hơn hẳn. Dù vậy nó vẫn chỉ là cơ giáp cấp thấp nên chưa được trang bị kiếm ánh sáng, nhưng Lăng Lan không cần kiếm ánh sáng nữa vì cô đã có một thanh vũ khí lạnh khác tốt hơn nhiều so với kiếm ánh sáng, cô có thể dùng nó cho tới tận cấp Vương bài cũng không có vấn đề gì.

Lăng Lan đứng thưởng thức cơ giáp mới của mình một lúc lâu mới nhấn nút mở trên chiếc điều khiển từ xa, khoang thuyền cơ giáp bật mở, Lăng Lan không dùng bậc thang để đi vào khoang điều khiển mà lấy đà hai bước tung mình lên cao, chân đạp vào cánh tay cơ giáp để làm điểm tựa rồi nhảy vào bên trong khoang điều khiển.

Lăng Lan đóng khoang điều khiển lại, khởi động cơ giáp, đợi tất cả các thông số đều được hiển thị trên màn hình, lúc này cô mới điều khiển cơ giáp làm mấy động tác làm nóng người cơ bản, cảm giác không chế thông

thuận hơn nhiều so với cơ giáp thực tập. Nếu bây giờ làm nhiệm vụ đưa Sửa Chữa Cơ Giáp đến thành Tín Dương, cô tin chắc chẳng cần vũ khí, chỉ dựa vào năng lực cơ bắp của cơ giáp này cô cũng có thể tay không đánh bại được mấy con mãng xà trong rừng.

Lăng Lan làm quen một lúc mới hài lòng lấy thanh đao Bất Hối trong túi ra thay thế vào chỗ thanh kiếm hợp kim, đã có vũ khí tốt hơn, đương nhiên Lăng Lan phải sử dụng nó, chỉ có dùng những vũ khí quen thuộc mới có thể phát huy được tối đa sức mạnh.

Lăng Lan đem thanh kiếm hợp kim bỏ vào trong túi, nghĩ tới lúc trước cô còn coi thanh kiếm hình củ cà rốt màu cam là bảo bối, giờ lại sung sướng thay vũ khí mới, trong lòng không khỏi cảm khái con người đúng là loài có mới nới cũ, thấy tốt sẽ bỏ những thứ kém hơn đi, quá vô tình mà.

Sau vài câu cảm thán giống con gái mà hiếm hoi lắm Lăng Lan mới thể hiện ra, cô bình tĩnh lại, lựa chọn bước vào thế giới cơ giáp. Bởi vì Lăng Lan đã đổi lại cơ giáp hình người khá phổ biến ở trấn Tam Dương, nên khi cô xuất hiện không gây ra sự chú ý của bất cứ người nào.

Đã đổi được cơ giáp khác nên cô cũng không có hứng thú tiếp tục vào đấu trường bắt nạt người mới nữa, cô phải liên lạc với bọn Tề Long. Nghĩ là làm, Lăng Lan tìm tên Lăng Thiên Cận Chiến rồi gửi tới một yêu cầu kết bạn.

Rất nhanh, Lăng Thiên Cận Chiến đã đồng ý lời mời của cô, cùng lúc đó, quang não trong cơ giáp đột nhiên lên tiếng: “Lăng Thiên Cận Chiến yêu cầu được nói chuyện?”

A, phản ứng nhanh quá nhỉ! Lăng Lan đương nhiên chọn đồng ý, một thanh âm phá vỡ màn nhĩ vang lên trong khoang điều khiển cơ giáp: “Lão đại, rốt cuộc cậu cũng liên lạc với tui tôi!” Đích thị là giọng nói oang oang của Tề Long.

Cùng lúc đó, âm thanh của hệ thống vang lên dồn dập bên tai Lăng Lan, đinh đinh đinh đinh, Lăng Thiên Tính Toán, Lăng Thiên Thùng Đựng Đồ, Lăng Thiên Dao Nhọn, Lăng Thiên Thay Thế Bỏ Sung mời bạn làm bạn tốt...

Lăng Lan nhanh chóng đồng ý, cô biết những người này là ai, Lăng Thiên Tính Toán là Hàn Kế Quân, Lăng Thiên Thùng Đựng Đồ là Lâm Trung Khanh, Lăng Thiên Dao Nhọn là Lạc Lăng, còn Lăng Thiên Thay Thế Bỏ Sung, không nghi ngờ gì nữa chắc chắn là Tạ Nghị.

Lăng Lan vừa chấp nhận lời đề nghị vừa thầm mắng đám ngu ngốc này đặt tên cái kiểu gì đây? Một chút tiêu chuẩn cũng không có.

Sau khi đã xong phần thêm bạn, Tề Long kéo tất cả vào một kênh nói chuyện riêng, giọng nói của Tề Long vang lên đầy hưng phấn: “Lan lão đại, con thỏ kia có phải là cậu không?”

Lăng Lan sững sờ: “Con thỏ gì?”

“Chính là cơ giáp hình thỏ chỉ dùng một chiêu đã hạ gục đối thủ, thắng liên tiếp 100 trận trong đấu trường cách đấu dành cho người mới ấy, bọn tớ đã nhìn thấy rồi.” Trong lời nói của Tề Long không giấu nổi sự ngưỡng mộ, ngoài Tạ Nghị mới gia nhập, bọn họ đều biết rất rõ thực lực điều khiển cơ giáp của Lăng Lan.

“Không phải!” Lăng Lan dứt khoát phủ nhận, cô thà chết cũng nhất quyết không thừa nhận con thỏ dễ thương ngây ngô kia chính là mình, nó quá ảnh hưởng đến hình tượng to lớn vĩ đại của cô.

Lăng Lan quả quyết như vậy khiến Tề Long hết chỗ nói, ở trong lòng cậu hiểu rõ cũng chỉ có Lăng Lan mới có thể điều khiển cơ giáp thực tập dùng một chiêu giết địch, đây chính là phong cách của Lăng Lan, chẳng phải lúc còn ở trong học viện đồng quân, Lăng Lan đã dùng cách thức đó để lên top 5 sao? Đến trận đấu với cậu và Lạc Lăng mới bỏ qua không lên nữa.

Lăng Lãng cũng không tin. “Nếu không phải lão đại thì có thể là ai? Tổ nghĩ không ra còn có người nào làm được điều ấy đấy.”

“Được rồi, nếu Lăng Lan lão đại đã không muốn nói đến chuyện của cơ giáp hình thỏ đó thì chúng ta đừng hỏi nữa!” Hàn Kế Quân đương nhiên cũng không tin lời phủ nhận của Lăng Lan. Trong mắt cậu ta, con thỏ đó chắc chắn là Lăng Lan rồi, nhưng nếu Lan lão đại đã không muốn nói thì khẳng định là có nguyên nhân, Hàn Kế Quân cũng không muốn Lăng Lan khó xử.

Tuy Hàn Kế Quân ngăn đề tài này lại, nhưng từ những lời nói và phản ứng của bọn họ, Lăng Lan biết không ai tin lời cô cả, lúc này cô chỉ biết mạnh miệng nói cứng thôi. Dù thế nào đi nữa, cô cũng tuyệt đối không thừa nhận con thỏ cơ giáp kia chính là mình, còn bọn Tề Long muốn nghĩ thế nào cô không quyết định được.

Bọn Tề Long nóng lòng muốn hội hợp cùng cô, Lăng Lan nghĩ cô là cơ giáp cấp thấp, mới chỉ có điểm dịch chuyển đến thành Tín Dương, vì vậy đề nghị cả nhóm gặp mặt ở thành Tín Dương.

Không nghĩ tới đề nghị này lại làm cho cả đám gào thét ầm ĩ, Tề Long cười to nhất: “Tổ đã nói rồi mà, ngoại trừ lão đại còn có thể là ai?” Lăng Lan không cần nghĩ cũng biết cậu ta đang nói tới chuyện cơ giáp hình thỏ.

Lăng Lan tò mò: “Thế nào? Chẳng lẽ đến thành Tín Dương có vấn đề?”

“Là như vậy, thành Tín Dương là nơi tụ tập của các cao thủ, chỉ có những người đi qua khảo nghiệm thông đạo mới có tư cách tiến vào thành Tín Dương...” Hàn Kế Quân giải thích, “Mỗi trấn tân thủ có bốn thông đạo, phân biệt đi đến những thành thị khác nhau, trong đó có ba thông đạo độ khó tương đối thấp, chỉ cần làm từng bước là có thể đi vào trong các thành lớn, thông đạo còn lại là tới thành Tín Dương. Thành Tín Dương trong thế giới cơ giáp là nơi rất đặc biệt, chỉ có ở trấn tân thủ thông qua khảo nghiệm

khắc nghiệt mới được đi vào, còn từ những thông đạo đến các thành thị khác không có tư cách tiến vào thành Tín Dương.”

Lạc Lãng bổ sung: “Cho nên, có thể nói những cơ giáp sĩ đi vào thành Tín Dương đều là những cao thủ nổi tiếng, thành Tín Dương cũng được xem là thánh địa của cơ giáp sĩ vì nơi đây không chỉ có rất nhiều nhiệm vụ, mà các loại vũ khí trang bị đều có sẵn, hơn nữa nó có liên quan đến việc tấn cấp lên cơ giáp sĩ đặc cấp. Như cơ giáp sĩ chúng ta, muốn từ cơ giáp sĩ cao cấp lên đặc cấp thì phải thông qua khảo hạch của thành Tín Dương.”

“Thì ra là thế, có điều cái thông đạo đến thành Tín Dương kia cũng không quá khó, chỉ cần thành thạo các thao tác điều khiển cơ giáp là có thể qua dễ dàng.” Lãng Lan nói một cách tự nhiên.

“Nào có đơn giản như vậy, cho dù là cơ giáp sĩ cao cấp cũng chưa chắc đã qua được dễ dàng, chúng tớ ở con đường đó đã bị diệt đoàn ba lần, sau đó may mắn mới qua được.” Tề Long nghĩ lại mà cảm thấy sợ, có thể thấy con đường đến thành Tín Dương khó khăn đến mức nào.

“Cứ cho là nhiệm vụ ấy có chút độ khó đi, không tự qua được sao không mời cao thủ dẫn dắt?” Lãng Lan không tin tất cả những người vào được thành Tín Dương đều dựa vào chính sức mình, chẳng phải cô cũng đã bảo vệ Sửa Chữa Cơ Giáp đến thành Tín Dương đó sao?

“Có cao thủ nào chịu mất thời gian đưa một kẻ vướng chân vướng tay theo? Phải biết rằng số người vào càng nhiều, số lượng mãng thú cũng sẽ tăng theo, lực đánh của chúng cũng mạnh hơn. Hơn nữa, chỉ có những người chưa đi qua thông đạo đó lần nào mới có thể làm, những người đã qua được như chúng tớ không có cách nào đi lại.” Hàn Kế Quân nói đến những hạn chế của nhiệm vụ đi qua con đường đến thành Tín Dương.

Đây chính là nguyên nhân khiến nhiệm vụ đến thành Tín Dương trở thành một trong những nhiệm vụ khó nhất, trừ phi có tổ chức, đoàn đội

hoặc thế lực gia tộc tạo thành đội ngũ có vài thành viên thiên phú tốt dẫn đội mới vượt qua được nhiệm vụ đấy.

Lăng Lan nghe đến đó thầm than rằng mình chịu thiệt rồi, sớm biết đến thành Tín Dương khó như vậy thì lúc được tặng thanh đao Bất Hối, cô đã dứt khoát nhận mà không cần cảm thấy ngại ngùng như thế.

Không đến một lúc sau, sáu người bọn họ đã gặp mặt ở thành Tín Dương, thấy một đàn tập hợp cơ giáp hình người đầy màu sắc trước mắt, nhìn lại cơ giáp màu xám xịt của mình, Lăng Lan cảm thấy thật mất mặt... cảnh tượng này chẳng khác gì một con vịt xấu xí chạy vào giữa bầy thiên nga.

Sự chênh lệch rõ rệt khiến những cơ giáp sĩ xung quanh phải ghé mắt nhìn, trong lòng bọn họ suy đoán rất có thể cơ giáp hình người cấp thấp kia là do đám người cao cấp này mang vào thành Tín Dương, ai cũng cảm thấy cơ giáp hình người cấp thấp kia thật may mắn, giống cái tên điều khiển cơ giáp trung cấp mấy ngày trước đến thành Tín Dương vậy.

“Mấy ngày nay tớ chuyên tâm ở trong thế giới cơ giáp, bên ngoài có chuyện gì phát sinh không?” Vừa gặp mặt đám Tề Long, Lăng Lan đã hỏi vấn đề này, không biết vì sao lòng cô luôn cảm thấy không yên, cứ có cảm giác hình như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

“Chính xác, mấy ngày nay bên ngoài có chút chuyện.” So sánh với tên không tìm không phải Tề Long, Hàn Kế Quân cẩn thận hơn nhiều, đã phát hiện ra một số chuyện không thích hợp.

Lăng Lan nhú mày hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Hàn Kế Quân kể lại: “Theo như Vũ Cảnh nói lại, ngày hôm qua có người đến gây sự với người của đoàn Tân Sinh chúng ta, Lý Anh Kiệt tất nhiên không để yên nên dẫn người đến chặn lại, lúc người kia bỏ đi còn bảo Lý Anh Kiệt cẩn thận, thái độ rất kiêu ngạo, tớ nghi ngờ rằng có thể là người của thế lực nào đó.”

“Bọn chúng thăm dò ư? Hay là muốn khiêu khích? Có tìm hiểu được đối phương thuộc thế lực nào không?” Lăng Lan cau mày suy nghĩ.

“Vũ Cảnh tra ra được hình như có liên quan đến đoàn cơ giáp Lôi Đình, người kia là đàn em mới thu nhận của Lôi Đình, hiện tại không biết đây là ý tứ của đoàn Lôi Đình hay chỉ là hành vi cá nhân của tên đó.” Nói đến đây, hai hàng lông mày trên gương mặt Hàn Kế Quân cau chặt.

Thế lực của bọn họ còn chưa đứng vững trong trường, nếu bây giờ chống lại thế lực của đoàn cơ giáp Lôi Đình chắc chắn sẽ vô cùng bất lợi.

“Lôi Đình? Lôi Vương?” Lăng Lan nghĩ tới Sửa Chữa Cơ Giáp, đành than thở: “Cho dù không phải là ý tứ của Lôi Đình thì bọn họ cũng sẽ không bỏ qua cơ hội lần này, e rằng Lôi Vương muốn ra tay với chúng ta rồi.” Giết gà dọa khỉ, đoàn Tân Sinh của bọn họ thật thích hợp làm con gà này.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 240: Mục Đích Của Lôi Đình

Edit: Phi Nguyệt

Tạ Nghị đột nhiên nói: “Cũng chưa chắc, Lôi Vương hiện giờ đang bế quan chuẩn bị đột phá cấp Vương bài sư sĩ, sẽ không có thời gian để ý tới loại chuyện nhỏ này.”

Chuyện Lôi Vương bế quan tấn cấp Vương bài sư sĩ hầu như đã truyền khắp trường, dù bọn họ là học sinh mới cũng biết được ít nhiều. Dù gì trường nam sinh quân giáo có một vị thiên tài siêu cấp như thế cũng muốn tuyên truyền mạnh một chút.

Lăng Lan có chủ ý trong lòng, vội nói: “Chờ một chút, tớ nghĩ đây có lẽ là cơ hội tốt để chúng ta phát triển thế lực của đoàn.”

Lời nói của Lăng Lan khiến ánh mắt mọi người trở nên sáng ngời, bọn họ cố nén sự kích động trong lòng, không dám mở miệng sợ quấy rầy suy nghĩ của Lăng Lan.

Ai cũng biết, đoàn Tân Sinh bây giờ nhìn như rất mạnh, chưa có thế lực nào động tới, nhưng trên thực tế những thế lực kia giống như một cây đao lúc nào cũng treo lơ lửng trên đầu bọn họ, nguy hiểm trầm trọng, bởi vì bọn họ không biết khi nào những thế lực kia sẽ ra tay đàn áp, ép buộc bọn họ phải gia nhập.

Những học viên của học viện đồng quân trung tâm từ trước đến giờ đều có thiên phú cực tốt, trong thâm tâm họ luôn có niềm kiêu hãnh của riêng mình nên không muốn bị người khác ép buộc, đây cũng là một trong những nguyên nhân bọn họ nhanh chóng đạt được thống nhất trong việc lập ra đoàn Tân Sinh.

Vốn lúc đầu họ đã nghĩ thế lực đại biểu cho học viện đồng quân của Trương Kinh An là nơi tốt để sinh sống và phát triển trong trường. Đáng tiếc, Trương Kinh An trước đây đã từng thua bọn họ trong trận đấu đại giới, nên những học sinh mới không muốn đi theo một kẻ bại tướng. bọn họ chướng mắt Trương Kinh An, đây cũng là một trong những nguyên nhân hấn ta thất bại ở trường nam sinh quân giáo.

Thêm một nguyên nhân nữa là bởi vì có sự tồn tại của Lăng Lan nên bọn họ càng không muốn gia nhập vào thế lực của Trương Kinh An. Nếu Lăng Lan không ở đây, sẽ có rất nhiều người vì chịu áp lực mà đồng ý, nhưng năm nay có Lăng Lan vào trường. Lăng Lan là người đã lãnh đạo bọn họ chiến thắng trận đấu đại giới năm đó, nay lại thành công cướp đoạt quyền khống chế phi thuyền, không thể nghi ngờ gì nữa, Lăng Lan chắc chắn là người đáng tin cậy nhất cho bọn họ đi theo.

“Kế Quân, cậu nói thử xem, đối phương khiêu khích rõ ràng như vậy, còn không che dấu mình đến từ thế lực nào thực sự chỉ là để giết gà dọa khỉ sao?” Lăng Lan bắt đầu hoài nghi mục đích của đối phương.

Giống như việc để tạo thêm tính uy hiếp thì việc tạo dư luận, khơi mào mâu thuẫn cũng rất quan trọng, nó chứng minh thế lực của bọn họ to lớn, vĩ đại như thế nào, lúc này nương theo thanh thế đang lên cao, thừa cơ thu hút một số học sinh mới ưu tú vào thế lực của bọn họ.

Nhưng việc làm của Lôi Đình lần này có vẻ hơi

nóng vội, bọn họ vì mau chóng kích lên lửa giận của những học sinh mới mà dùng thủ đoạn vừa cấp thấp vừa thô bạo, dù có thắng thì Lôi Đình cũng phải mang danh ý lớn hiếp nhỏ, kiêu ngạo chèn ép người mới, thậm chí còn phản tác dụng làm cho những học sinh mới sinh lòng lo lắng làm giảm hiệu quả muốn thu người của bọn họ. Lăng Lan nghĩ như thế nào cũng thấy có vấn đề.

“Không phải, họ làm vậy là vì sao? Lẽ nào chỉ đơn thuần là muốn chèn ép chúng ta?” Hàn Kế Quân nghĩ không ra mục đích của đối phương. “Tuy nhân số của đoàn chúng ta tương đối nhiều nhưng so ra không là gì với số lượng học sinh mới nhập học năm nay. Phải biết rằng năm nào trường quân giáo cũng có rất nhiều học sinh mới từ các nơi đến theo học.”

Lời của Hàn Kế Quân khiến Lăng Lan đột nhiên nghĩ tới một chuyện, cô nhanh chóng hỏi lại: “Nếu như bọn họ biết thành tích khảo hạch lần này của chúng ta thì sao?”

Thành tích khảo hạch của học sinh mới sẽ được ghi lại trong hồ sơ, mà thành tích này cũng ảnh hưởng đến cách thức bồi dưỡng của các vị sư phụ và cơ sở vật chất, vật tư bọn họ nhận được trong quá trình học trong trường. Hiện tại điều này cũng đã thể hiện ra, nhóm học sinh bọn họ đều được tự lựa chọn môn chuyên ngành, được vào những lớp tốt do các đạo sư giỏi nhất giảng dạy, còn được phân cho những vật tư tốt nhất để bồi dưỡng học tập.

Giống như ban điều khiển cơ giáp Lăng Lan đang theo học, không chỉ có các đạo sư giảng dạy đều là người nổi tiếng, thậm chí những đạo sư chỉ dạy phần thực hành điều khiển cơ giáp cũng là những nhân vật từ cấp Vương bài sư sĩ trở lên. Hơn nữa, khi tiến hành phân phối cơ giáp điều khiển, cô vẫn thường được phân cho những cơ giáp tốt nhất, đương nhiên có thể đẩy thực lực lên cao đến mức nào thì còn phải xem tình hình học tập của chính bọn cô rồi.

Hàn Kế Quân như nghĩ tới điều gì, sắc mặt hơi thay đổi: “Lẽ nào đối phương thực sự có được thành tích khảo hạch của chúng ta? Bọn họ có hacker...” Trong trường quân giáo tất nhiên có cả lớp học dành cho các hacker nên trong các thể lực có một bộ phận hacker cũng là điều bình thường.

“Lẽ nào phòng hộ bảo vệ của trường quân giáo lại kém đến mức đó?” Biết rõ trong trường có hacker mà lại để những tư liệu mật bị lấy đi dễ dàng như vậy làm Hàn Kế Quân cảm thấy rất bất mãn.

“Có lẽ đây cũng là một trong những khảo hạch của trường dành cho những học viên chuyên ngành hacker.” Lăng Lan không cảm thấy lạ, bất kì loại phòng vệ nào cũng sẽ có cách phá, chỉ khác nhau ở chỗ là người thực hiện có thành công hay không thôi.

Câu nói của Lăng Lan khiến Hàn Kế Quân cảm thấy thoải mái hơn, điều này cũng rất có thể xảy ra, muốn cho hacker hao tâm tốn sức phá phòng vệ nhất định phải có đầy đủ lợi ích, mà tư liệu khảo hạch của học sinh mới không thể nghi ngờ là thứ rất hấp dẫn đối với các hacker. Hơn nữa các hacker đó đều nhận chỉ thị từ thể lực của mình.

“Như vậy điều Lan lão đại hoài nghi vô cùng chính xác, bọn họ không phải muốn giết gà dọa khỉ mà mục tiêu của bọn họ là chính chúng ta, trận chiến này xem ra chúng ta trốn không thoát.” Lời nhắc nhở của Lăng Lan, Hàn Kế Quân cũng hiểu nên không khỏi thêm lo lắng.

“Lôi Đình bắt buộc phải làm thế với chúng ta, vì Lôi Vương đang bế quan, thiếu khuyết vị trí đứng đầu nên họ càng phải nhanh tay thâm nhập chúng ta, bọn họ đang sợ những thể lực khác cũng biết tin tức này sẽ chen thêm một chân vào.” Lăng Lan cơ bản đã hiểu rõ mục đích của Lôi Đình. “Xem ra, kết quả khảo hạch của chúng ta, ngoài bọn họ ra vẫn chưa có thể lực khác biết.”

Lăng Lan nhanh chóng nói với Tiểu Tứ ở trong đầu, để nó tới chỗ đầu nã trường quân giáo xem có phải thực sự đã có người phá vòng bảo hộ, lấy được thông tin của bọn họ không.

Rất nhanh Tiểu Tứ đã trả lời lại, đúng là có một người thành công lấy được tin tức của bọn họ từ cơ sở dữ liệu, đồng thời còn để lại một tầng phòng hộ mới, ngoài ra còn có một nhóm hacker khác đang ra sức phá tầng phòng hộ kia, xem tiến độ của bọn họ thì không lâu nữa sẽ thành công, tiếp tục lấy được tư liệu.

Lăng Lan đương nhiên không muốn những tư liệu này tiếp tục bị rò rỉ ra ngoài nên bảo Tiểu Tứ gia cố phòng ngự, càng nhiều người biết tin tức này thì đoàn Tân Sinh càng nguy hiểm. Bọn họ lúc này như những đứa trẻ đang giữ hòm châu báu có giá trị, không có thực lực bảo hộ thứ có giá trị thuộc về mình, kết quả cuối cùng chỉ có thể bị những kẻ mạnh khác cướp mất...

Tiểu Tứ vui vẻ đi giải quyết lệnh của Lăng Lan, trước khi đi nó còn tự vỗ ngực bảo Lăng Lan yên tâm, nó dám đảm bảo trong cái thế giới này không có ai vượt qua được tầng phòng hộ nó dựng lên, trừ những người có quyền tiếp xúc với những tư liệu tuyệt mật kia.

“Mặc kệ bọn Lôi Đình có mục đích gì thì lần gây hấn này của bọn họ đối với chúng ta cũng không hoàn toàn là chuyện xấu.” Lăng Lan giải quyết xong một tai họa ngầm, trong lòng cũng nhẹ nhàng hơn một chút. Hiện giờ cô chỉ cần chuyên tâm đối phó với Lôi Đình là được, cho dù Lôi Đình là thế lực đứng đầu trường quân giáo, nhưng chỉ có một thế lực, áp lực sẽ nhỏ đi rất nhiều.

Hàn Kế Quân hiểu ra, vội nói: “Không sai, chuyện lần này chưa chắc đã xấu đối với chúng ta.”

Tề Long bị những lời nói đầy huyền cơ của lão đại và bạn thân nhà mình làm cho mờ mịt, nhin không được đành phải mở miệng hỏi: “Rốt cuộc các

cậu đang nói cái gì vậy? Gì mà chuyện tốt với chuyện xấu?”

Hiếm khi thấy Hàn Kế Quân không trả lời vấn đề của Tề Long mà tiếp tục nói với Lăng Lan: “Các thế lực khác trong trường vì chưa nắm rõ sự tình nên chắc hẳn cũng sẽ nằm im chờ kết quả Lôi Đình xử lý chúng ta.”

“Nếu chúng ta không thể đối phó với lần gây hấn này thì cho dù không muốn vào thế lực của Lôi Đình, chúng ta cũng khó lòng đấu lại với các thế lực khác, cuối cùng đoàn Tân Sinh tất sứt đổ, bị các thế lực khác xâu xé.” Lăng Lan nhàn nhạt nói ra kết cục của đoàn Tân Sinh. “Có điều, nếu chúng ta chống lại lúc này thì chỉ cần đối phó với một mình Lôi Đình. Miễn không để thành tích khảo hạch tân sinh của chúng ta bị lộ ra ngoài, thì những thế lực kia sẽ vì kiêng dè Lôi Vương mà chọn lựa đứng ngoài nhìn. Dù sao trong trường cũng không chỉ có mỗi chúng ta là học sinh mới nhập học năm nay, bọn họ cứ để Lôi Đình đối phó với chúng ta, còn những học sinh khác họ sẽ có cơ hội thâm nhập.”

Hàn Kế Quân tiếp lời: “Chống lại Lôi Đình, tuy có thể chúng ta sẽ thua rất thảm, nhưng đây cũng là cơ hội của chúng ta. Lôi Đình trở thành đối thủ, cũng có thể trở thành bùa hộ mệnh của chúng ta. Nhưng có thể đảm bảo tư liệu của chúng ta sẽ không bị rơi vào tay các thế lực khác nữa chứ?” Hàn Kế Quân bắt đầu cảm thấy đau đầu.

“Không cần quan tâm đến chuyện này, tớ sẽ xử lý tốt.” Lăng Lan nói dứt khoát.

Lúc này Hàn Kế Quân mới nhớ ra Lan lão đại của bọn họ rất có thể là một cao thủ hacker ẩn thân, lúc bọn họ thực hiện kế hoạch chiếm quyền kiểm soát phi thuyền đã chứng minh điểm ấy. Hàn Kế Quân nhanh chóng nở nụ cười.

Mấy người khác cũng bắt đầu hiểu ra, Tạ Nghị hỏi: “Có phải các cậu muốn nói, tuy rằng thoát nhìn tình hình của chúng ta rất hung hiểm, nhưng

thực ra cũng không đến mức hồng hét như vậy có đúng không?”

Lăng Lan lắc đầu: “Cũng không hẳn, chỉ có thể nói thành bại là 50:50.”

Dứt lời, Lăng Lan quay đầu nhìn Hàn Kế Quân dặn dò: “Kế Quân, cậu liên lạc với mấy đội trưởng trong đoàn Tân Sinh, đêm nay tới tập hợp trong biệt thự của chúng ta, nếu đã quyết định thì phải nói với họ một tiếng.”

“Được! Lão đại.” Hàn Kế Quân trả lời, nhưng cậu vẫn cảm thấy hơi lo lắng. “Nếu bọn họ chùn chân thì làm sao bây giờ?” Đây không phải như lúc đấu đại giới, thực lực cùng nhân số của Lôi Đình vượt qua họ rất nhiều, mà bọn họ vừa mới đến trường học, còn chưa có thể lực vững chắc, sợ rằng nhiều tân sinh sẽ có lo lắng.

“Nói với họ họ, nếu không muốn làm có thể rời đi.” Lăng Lan lạnh nhạt nói, “Tớ vốn cũng không có ý định để bọn họ xuất thủ.”

Hàn Kế Quân sửng sốt, sau đó ánh mắt cậu bỗng sáng ngời: “Lão đại, cậu muốn nói là...”

Lăng Lan không trả lời, Hàn Kế Quân cũng không trông mong cô trả lời, bởi vì trong lòng cậu mơ hồ đã có đáp án.

Cùng lúc đó, trong một khu nhà ở trường quân giáo, có một đám người đang hầm hầm tức giận nhìn chăm chăm vào người ngồi ở vị trí chủ tọa, trong đó có một thanh niên cau có lớn tiếng chất vấn: “Lâm Chí Đông, rốt cuộc anh muốn trở trò quỷ gì? Nếu đoàn trưởng Kiều biết chuyện anh đang làm thì cứ chờ bị đoàn trưởng lột da đi.”

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 241: Chân Tướng

Edit: Phi Nguyệt

Đối mặt với sự chất vấn của đồng bạn, Lâm Chí Đông không hề tức giận, trái lại còn tỉnh táo trả lời: “Đừng nóng, cứ an tâm đi!”

“Đúng thế, chúng ta đều là người của Lôi Đình, có chuyện gì từ từ nói. Mộc Anh, cậu đừng gấp, không bằng nghe Chí Đông giải thích đã.” Một người trẻ tuổi ngồi bên cạnh Lâm Chí Đông ôn tồn khuyên bảo Mộc Anh đang giận dữ, đồng thời ném cho Lâm Chí Đông một ánh mắt, ý nói hãy mau chóng giải thích.

“Nếu không phải đoàn trưởng Kiều đang bế quan thì tôi cũng định kiến nghị để đoàn trưởng tự mình ra mặt đi thu phục những người đó.” Lâm Chí Đông không giải thích mà nói ra ý nghĩ của hắn.

“Tại sao anh phải vội vã như vậy? Từ từ thu phục bọn chúng không được sao? Anh có biết những hành động này của anh đã làm xấu đi hình tượng của Lôi Đình không?” Mộc Anh lại nhảy dựng lên, ngón tay đang chỉ thẳng của anh ta suýt đụng vào mũi Lâm Chí Đông.

Lâm Chí Đông bắt lấy ngón tay đang chỉ vào mũi mình và đẩy ra xa, hắn quay đầu nói với những người khác: “Các cậu cũng cho là như vậy?”

Cậu thanh niên trẻ tuổi ôn hòa vừa rồi cũng cười khỗ, nói: “Chí Đông, hành động mấy ngày nay của cậu thực sự hơi quá phận. Trước khi đoàn

trưởng bề quan đã nói nếu muốn làm gì, mấy người chúng ta đều phải hợp nghị vào thương lượng, nhưng cậu trực tiếp bỏ qua chúng tớ, tự mình khiêu khích đối phương...” Anh ta đảo mắt qua một lượt những người ở xung quanh, rồi tiếp tục. “Khiến chúng tớ cảm thấy rất bị động.”

Khóe miệng Lâm Chí Đông hơi nâng lên, nhìn thấy trong mắt những người khác có sự bất mãn không hề che giấu, hãnh lạnh lùng nói: “Không phải tôi không muốn nói với các cậu, mà tôi sợ nói ra, bí mật này sẽ bị tiết lộ, khi đó Lôi Đình chúng ta không chỉ bị tổn thất một, hai phần thôi đâu.”

Mộc Anh tức giận: “Anh không tin chúng tôi?”

“Đúng vậy, tôi không tin các cậu.” Lâm Chí Đông không khách khí trả lời.

“Anh...” Lời nói của Lâm Chí Đông khiến tất cả mọi người có mặt phải biến sắc, ai cũng nghĩ lời này đang vũ nhục bọn họ.

Cậu thanh niên ôn hòa kia thấy thế bèn vội nói: “Chí Đông, sao cậu có thể nói như vậy, chúng ta làm việc bên nhau đã nhiều năm, chẳng lẽ một chút tín nhiệm cũng không có?”

Sắc mặt Lâm Chí Đông bắt đầu hòa hoãn lại: “Không phải tôi không tin các cậu, mà là không tin những người bên cạnh các cậu, phải biết rằng càng nhiều người biết bí mật đó càng dễ bị tiết lộ, mà chuyện này có liên quan đến việc muốn thống nhất các thế lực trong trường của Lôi Đình chúng ta.”

“Là như thế nào?” Rõ ràng lời nói của Lâm Chí Đông đã tác động đến mọi người.

“Các cậu phải thề bằng lực lượng tinh thần là sẽ giữ bí mật này, nếu không tôi sẽ không nói.” Thái độ của Lâm Chí Đông rất kiên quyết khiến những người khác cảm thấy tức giận, rục rịch muốn bỏ đi.

Cậu thanh niên ôn hòa một lần nữa phải mở miệng xoa dịu: “Chí Đông, thực sự cần làm như vậy sao, dùng lực lượng tinh thần để thề không phải là một chuyện nhỏ...”

Lâm Chí Đông lạnh lùng trả lời: “Tôi muốn nói một bí mật có quan hệ trọng đại tới Lôi Đình, tôi tin rằng đoàn trưởng nếu biết cũng sẽ tán thành cách làm của tôi.”

Mộc Anh là người thứ nhất đứng ra: “Thề thì thề, có điều Lâm Chí Đông này, nếu bí mật của anh đến phân chó cũng không bằng thì tôi nhất định sẽ báo cáo đoàn trưởng khai trừ anh ra khỏi Lôi Đình.”

Lâm Chí Đông ngạo nghễ nói: “Nếu các cậu nghĩ bí mật này không đáng dùng tinh thần lực để thề, thì không cần nói với đoàn trưởng, chính tôi sẽ tự động từ chức, rời khỏi thế lực.”

“Được, Lâm Chí Đông, anh nói phải giữ lời đó!” Sau khi nói xong, Mộc Anh cũng là người đầu tiên dùng tinh lực phát thệ, mấy người khác thấy Mộc Anh đã làm, đành bắt chước làm theo.

Thấy mọi người đều đã thề, lúc này Lâm Chí Đông mới lấy từ trong người ra một tập tư liệu đưa cho người thanh niên ôn hòa bên cạnh.

Cậu thanh niên đó vừa mở ra nhìn, sắc mặt hơi biến đổi, anh ta cố nén kích động truyền tập tư liệu cho người kế tiếp, vẻ mặt của người thứ hai cũng biến đổi, rất nhanh tập tư liệu đã được mọi người truyền tay nhau một vòng, khi về đến tay Lâm Chí Đông, hắn trực tiếp ném phần tư liệu vào máy chuyển hóa năng lượng đã được bật sẵn gần đó, chuyển hóa phần tư liệu thành một đám khí năng lượng rồi bị hút vào một khối cầu năng lượng chính.

Lâm Chí Đông lạnh lùng nói: “Tất cả đều đã thấy được, đây chính là lý do vì sao tôi không nói trước với mọi người mà lựa chọn đi khiêu khích đối phương.”

“Nhưng điều này sao có thể?” Gương mặt Mộc Anh hiện lên vẻ không thể tin, “Một, hai người tôi còn tin, nhưng cả một phi thuyền học sinh mới thì quá khoa trương rồi.”

Đối mặt với nghi ngờ của Mộc Anh, sắc mặt Lâm Chí Đông trầm xuống. “Lẽ nào các cậu không tin vào năng lực hack của tôi?”

Một người trong đó lúng túng nói: “Chí Đông là hacker có thành tích tốt nhất trong trường, chúng tôi đều tin phục năng lực của cậu, chỉ là nội dung trong tư liệu thực sự có điểm hơi quá khiến chúng tôi cảm thấy nghi ngờ.”

“Có phải bọn họ gian lận không?” Có người hỏi, “Hoặc có thể Chí Đông bắt được tư liệu giả?” Suy cho cùng thì bọn họ vẫn chưa tin có loại thành tích như thế xuất hiện.

Đồng bọn không tin nhiệm khiến sắc mặt Lâm Chí Đông trở nên cực kỳ khó coi, hắn cố nén tức giận, cười lạnh: “Tài liệu này tôi lấy được trong khu vực bảo mật cấp S ở trung khu đầu não trường quân giáo, nếu cấp S mà cũng có tư liệu giả thì tôi cũng không biết tư liệu thật sẽ nằm ở đâu? Chẳng lẽ muốn đặt ở khu bảo mật cấp S của liên bang?”

“Gian lận? Các cậu tin tưởng lý do này sao?” Giọng nói Lâm Chí Đông mang theo sự trào phúng, “Những người giám sát khảo hạch đều là chiến sĩ đã trải qua vô số máu lửa trên chiến trường, các cậu nghĩ bọn họ sẽ để chúng ta gian lận sao? Tôi không biết phải trả cái giá lớn như thế nào mới đã động được bọn họ đấy. Lại nói, cứ cho là gian lận đi, gian lận mà còn làm được quang minh chính đại như thế sao? Học sinh trên phi thuyền đó đều ưu tú như vậy à? Không một ai thất bại?”

Lời nói của Lâm Chí Đông khiến tất cả bình tĩnh lại, chính xác, khu vực bảo mật cấp S của trường quân giáo tuyệt đối không thể có tư liệu giả, Chí Đông đã nói là cấp S thì chắc chắn không thể nhầm, hàng năm cậu ta vẫn vào khu vực cấp S để lấy tư liệu của những học sinh mới, làm việc này đã

quá quen thuộc rồi. Hơn nữa, nếu những học sinh đó thực sự gian lận thì bọn họ cũng quá ngu ngốc rồi, lấy thành tích vượt xa người khác như vậy chắc chắn sẽ khiến nhà trường để ý và dùng nhiều cách để kiểm chứng kết quả, không ai dè dặt chuyện ngu xuẩn như vậy cả.

“Tôi tin chắc chẳng bao lâu nữa, hacker của các thế lực khác sẽ tìm được phần tư liệu này, khi đó chúng ta muốn chiêu dụ những người kia sẽ khó hơn nhiều.” Lâm Chí Đông quét mắt một vòng, tiếp tục nói. “Các cậu là người biết rõ tiêu chuẩn thu người của đoàn trưởng Kiều, cậu ta chỉ lấy những tân sinh có thành tích khảo hạch đạt tiêu chuẩn trở lên, đặc biệt là những người có thành tích xuất sắc thì dù phải dùng bất cứ thủ đoạn nào cậu ta cũng sẽ không bỏ qua. Chúng ta không thể bỏ lỡ những nhân tài ưu tú này trong thời gian đoàn trưởng Kiều đang bế quan được.”

Vẻ mặt của mọi người trở nên nghiêm túc, bọn họ biết rất rõ tác phong của Kiều Đình, nếu Kiều Đình biết thành tích khảo hạch của những học sinh mới này, chắc chắn sẽ vận dụng mọi thủ đoạn để đưa được họ vào trong túi.

“Nhưng nếu bọn họ ưu tú như vậy, sợ rằng rất khó để thu phục.” Ai cũng thích nhân tài, nhưng những người này đều có lòng tự tôn rất cao, khó lòng chịu cúi đầu một cách đơn giản.

“Vì thế tôi mới xếp đặt thế cục này, dùng sự hung hăng lớn lối để khiến họ phải tiếp nhận chiến thư của chúng ta, sau đó định ra đánh cược khiến họ thua cuộc và phải đầu nhập vào thế lực Lôi Đình của chúng ta.” Lâm Chí Đông đã nghĩ ra cách làm chu toàn cho việc này rồi.

“Nếu bọn họ sợ không dám nhận chiến thư thì sao?” Dù sao Lôi Đình cũng là thế lực đứng đầu trường quân giáo, sợ rằng những học sinh mới này vừa nghe thấy tên bọn họ đã nhũn cả hai chân rồi.

Lâm Chí Đông cười lạnh: “Như vậy càng tốt, chúng ta sẽ đe dọa bọn chúng phải gia nhập vào Lôi Đình, nếu không sẽ không bỏ qua cho bọn chúng, nếu chúng dám nghĩ đến chuyện vào thế lực khác, chúng ta cứ gặp lần nào đánh lần đó, phong tỏa mọi hướng đi của chúng trong thế giới cơ giáp ảo, nếu chúng ta không dùng được thì thà hủy đi.” Cho dù đối phương có thái độ nào thì hẳn cũng sẽ không để bọn họ thoát khỏi lòng bàn tay, hẳn nhất định phải làm thật tốt chuyện này trước khi đoàn trưởng bế quan xong.

“Nếu muốn quyết đấu với đám tân sinh, chúng ta chỉ có thể dùng cách đấu thể thuật theo quy định của trường học, mà những học sinh kia đến từ Doha, Doha là nơi rất coi trọng cách đấu thể thuật, sợ rằng chúng ta không chiếm nhiều ưu thế trong trận đấu này.”

“Cho dù cách đấu thể thuật của bọn chúng có mạnh thì cũng mới chỉ là học sinh năm nhất, như chim non chân ướt chân ráo bước ra từ học viện đồng quân. Chúng ta đều là những thanh niên năm tư, năm năm, luôn dùng cơ giáp để tiến hành cách đấu, thể thuật của chúng ta chắc chắn đủ ngược bọn chúng thâm hiểm rồi.” Lâm Chí Đông cười khẩy, “Cho dù thiên phú thể thuật của chúng ta có kém hơn thì khoảng cách ba năm cũng đủ để bù đắp sự chênh lệch, các cậu cho rằng bọn chúng sẽ có cơ hội?”

Mọi người đều gật đầu. “Cậu nói cũng phải.” Tuy mấy năm nay bọn họ vẫn đặt trọng tâm vào cách đấu cơ giáp nhưng những lúc rảnh rỗi vẫn đi đấu thể thuật cho đã nghiền, tất nhiên bọn họ đều biết tác dụng to lớn của cách đấu cơ giáp đối với thể thuật. Nếu phải đấu, trong nháy mắt bọn họ có thể nhìn thấy sơ hở của đối phương, thể thuật của bọn họ rõ ràng tiến bộ rất nhiều so với lúc mới vào trường.

“Chẳng lẽ các thế lực khác sẽ không nhúng tay? Nếu bọn họ cũng biết tư liệu của đám tân sinh này thì nhất định sẽ không để chúng ta nuốt một mình.” Có người đưa ra vấn đề mới.

“Danh sách hacker trong trường chúng ta cũng không nhiều, chỉ có bốn thể lực đứng đầu mới thu phục được, nhưng các cậu đừng quên tôi là người đầu tiên lấy được tư liệu đó, để kéo dài thời gian, tôi đã làm vài thủ thuật nhỏ, chắc chắn bọn họ phải tốn không ít công phu mới phá được. Tuy tôi không biết bao giờ họ phá được, nhưng tôi vẫn luôn theo dõi tiến độ của họ, đến thời điểm đó sẽ biết ngay, cho nên chuyện này không thể chậm trễ được, nếu bọn họ phá xong rào cản thì rất có thể những việc chúng ta đang làm sẽ thành công dã tràng...” Lâm Chí Đông giải thích, “Chúng ta phải mau chóng hạ thư khiêu chiến cho đoàn Tân Sinh, giải quyết nhanh việc này, đến khi chúng ta thu phục thành công, dù bọn họ có biết được chân tướng cũng không sao, lúc đó đoàn trưởng đã xuất quan, tin chắc bọn họ không dám đắc tội với chúng ta.”

“Vậy là tốt rồi, xem ra chúng ta phải mau chóng gửi thư khiêu chiến...” Những người ngồi đây cuối cùng cũng đi đến ý kiến thống nhất, bắt đầu bàn bạc xem lúc nào nên gửi thư khiêu chiến cho đoàn Tân Sinh.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 242: Nhận Thư Khiêu Chiến

Edit: Phi Nguyệt

Thời điểm đoàn Tân Sinh nhận được thư khiêu chiến còn sớm hơn so với dự liệu của Lăng Lan. Hai ngày sau, đội trưởng Vũ Cảnh đã nhận được thư khiêu chiến từ Lôì Đình.

Vào buổi trưa ngày hôm ấy, Tề Long và Vũ Cảnh vừa kết thúc buổi huấn luyện sáng tàn khốc trong phòng thể thuật, kiệt sức đi tới căng tin trường, vừa mới ngồi xuống chưa kịp và mấy miếng cơm vào bụng đã nghe thấy một giọng nói phách lối vang lên ở cửa, tiếng nói này làm cả phòng ăn ồn ào bỗng chốc yên tĩnh lạ thường.

“Đứa nào là đoàn trưởng đoàn Tân Sinh, lăn ra đây nhận thư khiêu chiến cho tao!”

Người vừa lên tiếng là một vị đàn anh mặc đồng phục màu xanh da trời, cao ngạo quét mắt một vòng như thể đám học sinh trước mặt chỉ là cát sỏi không đáng để mắt đến, đi theo phía sau hắn là một đám năm, sáu người cũng mặc đồng phục như thế. Chỉ nhìn vào màu sắc bộ đồng phục cũng biết bọn họ là những học sinh ưu tú năm thứ năm.

Đồng phục của trường quân giáo được chia làm hai màu, màu xanh lá thuộc về những học sinh phổ thông, còn màu xanh da trời dành cho những học sinh ưu tú có thành tích tổng hợp hàng năm đạt loại ưu. Và từng ngành học sẽ có một học sinh đứng đầu gọi là thủ lĩnh học sinh, riêng những

người này có đặc quyền được mặc đồng phục màu trắng, đây là một loại tôn trọng đối với những con cưng của trời như bọn họ. Ví dụ Lôi Vương là thủ lĩnh học sinh khoa điều khiển cơ giáp chuyên nghiệp, đồng phục của hắn cũng là màu trắng.

Vốn có mấy người mặc đồng phục màu xanh da trời cũng đang ngồi ăn trong căng tin, bị quấy rối nên sắc mặt ai nấy đều rất khó coi, nhưng khi nhìn thấy huy hiệu đeo trên ngực đám người vừa đến, bọn họ thay đổi sắc mặt ngay bởi vì bọn họ biết chiếc huy hiệu kia đại biểu cho thế lực nào, nơi đó bọn họ không chọc nổi...

Vũ Cảnh và Tề Long nhanh chóng trao đổi một ánh mắt, đến rồi kìa. Đêm hôm đó, Lăng Lan đã triệu tập những tiểu đội trưởng đến và đem suy đoán của mình nói cho bọn họ biết, vì thế mấy ngày nay bọn họ vẫn đang chờ đợi động thái từ Lôi Đình, rốt cuộc chúng cũng tới.

“Thế nào, đám tạp chủng đoàn Tân Sinh không dám nhận thư khiêu chiến của Lôi Đình à?” Người thanh niên mặc bộ đồng phục màu xanh da trời cười giễu cợt. Hắn đã sớm nhận được chỉ thị từ phía trên phải chọc giận được cấp lãnh đạo của đoàn Tân Sinh để bọn chúng xúc động mà nhận thư khiêu chiến. Còn nếu bọn chúng trơ mặt không nhận thì cứ động thủ trước nói sau, đem mấy tên tân sinh này đi trụ sở đoàn Lôi Đình quỳ gối xin lỗi Phó đoàn trưởng, không thì cứ đánh cho chúng bầm dập đi.

Tề Long ném cho Vũ Cảnh một ánh mắt, gương mặt hiền lành của Tề Long không thích hợp với kiểu ra mặt khiêu khích này. Theo như Lan lão đại đã nói, gương mặt của Tề Long quá hiền, thích hợp dùng trong lúc tổ giác người khác bắt nạt đoàn Tân Sinh thì hơn.

Vũ Cảnh ngầm hiểu, hắn dùng chiếc đĩa ném mạnh xuống bàn tạo thành âm thanh đánh thép chói tai, vốn bầu không khí trong căng tin đang yên lặng, bởi vì tiếng đập đĩa này mà trở nên trầm trọng hơn.

Vũ Cảnh cười nửa miệng, cả người dựa vào lưng ghế ở phía sau, hai tay khoanh lại trước ngực, lạnh nhạt nói: “Tao chính là đoàn trưởng đoàn Tân Sinh, bọn mày có chuyện gì, có rắc mau phóng!” Lan lão đại đã nói, tuyệt đối không thể để thua về khí thế!

Mấy năm nay, tuy Vũ Cảnh vẫn luôn bị Lăng Lan và Tề Long đè ở dưới, nhưng trong trận đấu đại giới năm đó và lần chiếm quyền khống chế phi thuyền, hắn có tham gia vào việc bày mưu, những thắng lợi đạt được giúp hắn trở thành người tự tin và bình tĩnh, bởi vì có người ưu tú hơn hắn đè nặng xuống mới khiến hắn không bị đi theo con đường cao ngạo tự đắc... Cho nên, dù lúc này đối mặt với hắn là người của thế lực Lôi Đình đứng đầu trường nam sinh quân giáo, hắn cũng không cảm thấy sợ hãi.

Thái độ của Vũ Cảnh vượt ra khỏi dự tính của đoàn Lôi Đình, gương mặt đám người vừa tới thể hiện sự giận dữ, tên cầm đầu tức khí bước lên vài bước, cả giận nói: “Thằng nhóc kia, nói chuyện cho sạch sẽ vào!”

Vũ Cảnh liếc mắt, thái độ lạnh nhạt: “Thế nào? Chúng mày có ý kiến?”

Trong mắt Vũ Cảnh ánh lên sự khinh thường rõ rệt làm cả đám nóng máu sẵn số tiến lên vài bước, mặt giận dữ như thể muốn giáo huấn Vũ Cảnh.

Cả đám chưa kịp nói thêm câu nào, bỗng những tân sinh đang ngồi ăn trong góc phòng đột nhiên đồng loạt xô ghế đứng lên tạo thành những tiếng động ồn ào gây chú ý, ánh mắt ai nấy trùng to nhìn mấy người của đoàn Lôi Đình tựa hồ như đang cảnh cáo: Tiến thêm một bước nữa thì đừng trách bọn này không khách khí.

Thấy thoáng cái đã có hơn ba trăm người đứng dậy, đám người đoàn Lôi Đình dừng bước, mặt tái xanh. Lúc này, tên thanh niên mặc đồng phục màu xanh da trời dẫn đầu đám người cười hề hề: “Ha ha, vừa rồi chỉ đùa một chút thôi, thấy đoàn Tân Sinh đoàn kết như thế, đoàn Lôi Đình chúng tôi

cũng cảm thấy vui mừng, ha ha, các cậu có tư cách cùng Lôi Đình chúng tôi đánh một trận!”

Da mặt người này dày thật, trong lúc nịnh hót đoàn Tân Sinh còn không quên nâng cao thể lực của mình, hắc hắc cười hỏi Vũ Cảnh: “Vị đoàn trưởng này, không biết xưng hô như thế nào?”

Vũ Cảnh buông hai tay, dùng ngón tay nhẹ gõ lên mặt bàn, miệng cười như không cười nhìn thẳng vào gã dẫn đầu đám người vừa tới, biểu cảm gương mặt kia quen thuộc tới mức làm đám Tề Long cảm thấy ê răng. Chúng tôi van cậu, có sùng bái Lan lão đại nhà chúng tôi cũng không cần phải học tập thần thái của cậu ta đâu, nhìn mà phát rét.

Thái độ của Vũ Cảnh khiến đối phương cảm thấy rất áp lực, mặt không tự giác giữ nụ cười cứng đờ, lúng túng đứng ở đó không biết phải làm gì tiếp theo.

Quả nhiên, thần thái này của Lan lão đại có lực sát thương cực lớn, Vũ Cảnh chỉ sử dụng một chút cũng đủ trấn áp một số kẻ không biết trời cao đất dày. Vũ Cảnh hài lòng thu hồi vẻ mặt lạnh như băng, bấy giờ mới mở miệng nói: “Tôi họ Võ, các anh có thể gọi tôi là đoàn trưởng Võ!”

“Đoàn trưởng Võ quả nhiên lợi hại, đoàn tân sinh do cậu đứng đầu tuyệt đối có tiền đồ rộng mở.” Gã dẫn đầu giơ ngón tay cái biểu đạt ý khen ngợi.

Nếu khích bác và áp bức đều không được, thì chỉ còn cách dụ dỗ, chỉ cần đối phương nhận thư khiêu chiến thì những sỉ nhục ngày hôm nay, sau này hẳn nhất định sẽ tìm về bằng hết.

Ánh mắt căm hận của hắn làm sao che giấu được đám người Vũ Cảnh và Tề Long, ai cũng hiểu nếu đã quyết định đối nghịch cùng Lôi Đình thì điều này không thể tránh khỏi.

“Mời đoàn trưởng Võ nhận thư khiêu chiến của đoàn Lôi Đình chúng tôi, có thể tìm được đối thủ ưu tú như các cậu, đoàn Lôi Đình chúng tôi rất mừng.” Gã thanh niên đi đầu, dưới áp lực ánh nhìn chăm chăm của ba trăm người, khăn trương đi tới gần Vũ Cảnh và đưa bức thư lấy từ trong túi ra.

Đúng lúc này, một bàn tay đưa ra chặn tên dẫn đầu lại, là Diệp Như ngồi bên cạnh Vũ Cảnh, cậu ta đứng lên giật lấy bức thư, sau đó đưa cho Vũ Cảnh.

Bấy giờ Vũ Cảnh mới tiếp nhận và mở ra nhìn, nội dung bên trong viết: Ba ngày sau ở sân cách đấu, tiến hành cuộc chiến cách đấu thể thuật giữa hai phe, song phương phái ra năm người, dùng cục diện lấy ba thắng hai để quyết định thắng bại, trong đó có thêm cả tiền đặt cược, đương nhiên tiền đặt cược là quy định chung của mọi trận cách đấu.

Quả nhiên, Lan lão đại đoán không sai, mục tiêu của Lôi Đình chính là đoàn Tân Sinh bọn họ. Vũ Cảnh biết rõ cuộc cá cược này là muốn đoàn Tân Sinh sát nhập vào thể lực Lôi Đình.

Vũ Cảnh khép mạnh bức thư khiêu chiến lại, trả lời như đinh đóng cột. “Được, ba ngày sau gặp ở sân cách đấu, không gặp không về!” Chuyện này đã được bọn họ bàn bạc kỹ rồi, Vũ Cảnh đương nhiên sẽ đồng ý với đối phương.

“Được, đoàn trưởng Võ quả nhiên sáng khoái, ba ngày sau mong chờ đội của cậu hạ cố đến sân cách đấu.” Thấy nhiệm vụ đã hoàn thành, tên dẫn đầu đoàn người Lôi Đình cười tươi rói.

Lý Anh Kiệt ngồi bàn bên cạnh lúc này mới lên tiếng, cậu ta liếc mắt qua đối phương, cất cao chất giọng kiêu ngạo: “Làm nhảm xong rồi, có thể lăn!”

Mấy người thuộc đoàn Lôi Đình vừa bị khí thế của Vũ Cảnh và hơn ba trăm người trong đoàn Tân Sinh ép tới mức không dám nhúc nhích, giờ lại

bị một thằng nhóc trời ơi đất hời ở đâu ra sỉ nhục làm bọn chúng cáu giận. Bọn chúng nghĩ nếu đã không có biện pháp đối đầu với đoàn Tân Sinh thì chẳng lẽ không xử lý được tên nhóc phách lối này à, nghĩ vậy nên có mấy người hăm hăm đi về phía Lý Anh Kiệt.

Lý Anh Kiệt chống tay lên bàn, đứng dậy đá cái ghế sau lưng mình ra, cười lạnh nói: “Sao, muốn đánh nhau à?”

Ngay lập tức, một loạt tiếng động xô ghế vang lên, sau đó hơn ba trăm người đang nhìn chăm chăm vào bọn họ lại đứng dậy, tức giận trừng mắt với cả đám người Lôi Đình, không ít kẻ đã bắt đầu xoa tay như chuẩn bị lao vào đánh nhau.

Thấy biểu hiện như vậy, đám người đoàn Lôi Đình đã biết thằng nhóc phách lối trước mặt này chắc chắn là một nhân vật cao cấp trong đoàn Tân Sinh, tên thanh niên dẫn đầu không thể kiềm chế được nữa, hung hăng chỉ vào Lý Anh Kiệt, mắt trợn lên cảnh cáo: “Được lắm, ba ngày sau cứ chờ mà coi!”

Nói xong liền dẫn đám người Lôi Đình bỏ đi, phía sau vang lên một loạt tiếng “Cút!” làm bọn chúng cảm thấy bị sỉ nhục vô cùng. Từ ngày vào đoàn Lôi Đình, bọn chúng vẫn luôn vênh váo hơn người khác, tùy ý muốn bắt nạt ai cũng được, vậy mà hôm nay bọn chúng lại được ném mùi vị bị người khác sỉ nhục, tức giận đến mức suýt cắn vỡ răng.

Thấy đám người Lôi Đình đã rời khỏi căng tin, lúc này Vũ Cảnh mới đưa thư khiêu chiến cho Tề Long, Tề Long mở ra xem, miệng nhếch lên cười lạnh: “Không ngoài dự đoán của lão đại, đám Lôi Đình nghĩ chúng ta là cá nằm trên thớt cho bọn chúng tùy ý làm thịt.”

Vũ Cảnh loay hoay tìm đôi đũa của mình, vừa nãy vì để xây dựng khí thế nên cậu ta ném đũa của mình đi, giờ không biết chúng chạy tới nơi nào rồi. Cái bụng của Vũ Cảnh đã biểu tình đến mức muốn tạo phản, nếu không ăn

cơm ngay chắc chắn cậu ta sẽ trở thành học sinh đầu tiên của trường quân giáo chết vì đói mất, để nâng cao khí thế của đoàn Tân Sinh, cậu ta cũng không dễ sống mà...

“Không được, cho mượn đĩa dùng một lát!” Thấy đôi đĩa trên đĩa cơm của Tề Long, Vũ Cảnh không chịu được nữa trực tiếp với tay qua lấy về, sau đó cầm đĩa cơm lên và như điên... Hic hic, buổi huấn luyện thể năng ban sáng đã vắt kiệt năng lượng của cậu ta rồi, nếu còn không bổ sung cậu ta sẽ chết thật đấy.

“Không được, đó là của tôi mà!” Tề Long tức giận đem thư khiêu chiến đang cầm trong tay ném qua một bên, muốn đi đoạt lại đôi đĩa của mình.

Nhưng Vũ Cảnh tránh chiêu của cậu ta, nhắc người vọt sang bàn bên cạnh ngồi, còn không quên nhắc nhở: “Tôi vừa phối hợp diễn với cậu rồi, chẳng lẽ không báo đáp lại được một chút à, coi như đôi đĩa này là đồ cảm ơn đi.”

Tề Long hung tợn giơ ngón giữa lên với Vũ Cảnh nhưng không tiếp tục truy đuổi, bởi vì Vũ Cảnh nói không sai, vốn cậu mới là người nên đứng ra nhận thư khiêu chiến đó... Thế nhưng cậu cũng đang rất đói mà, tuy rằng lúc này có thời gian ăn nhiều hơn Vũ Cảnh nhưng cậu ta trời sinh đã là cái thùng đựng cơm không đầy rồi, mới được vài miếng cơm làm sao thỏa mãn được cái dạ dày lớn này.

Đảo mắt sang phía khác, thấy Hàn Kế Quân bên cạnh đang nghiêm túc ăn chậm nhai kỹ, không vội không nóng nảy như thế chỉ đang hoàn thành nhiệm vụ ăn cơm mà thôi...

“Kế Quân, nếu cậu đã không đói thì trước hết nhường cho anh đây trước đi!” Tề Long cười hề hề giật lấy đôi đĩa trong tay Hàn Kế Quân, rồi dùng đĩa và cơm vào miệng mình, vẻ mặt thỏa mãn.

Hàn Kế Quân ngạc nhiên ngó bàn tay phải đã trống không, ngẩng đầu nhìn tên Tề Long không tim không phổi đang sung sướng ăn, cậu nhin xuống ý định chụp cả đĩa cơm lên đầu Tề Long. Có bạn bè nào như vậy không? Không đi cướp người ngoài lại đi cướp của người nhà thế à?

Lâm Trung Khanh ngồi cùng bàn thấy vậy bèn thở dài, lấy từ trong túi xách của mình ra một chiếc túi nhỏ, từ trong chiếc túi ấy lại lấy ra mấy đoạn sắt nhỏ, xoay xoay ghép lại với nhau được một đôi đũa bằng sắt đưa cho Hàn Kế Quân.

Cầm được đôi đũa mới, lúc này Hàn Kế Quân mới nhin tức quay trở lại việc ăn cơm, trong lòng thầm quyết định sau này sẽ không bao giờ giúp tên Tề Long kia nữa, mặc kệ Lan lão đại ngược cậu ta thế nào, cậu cũng sẽ mặc kệ coi như không thấy.

Sự kiện đoàn Tân Sinh nhận được thư khiêu chiến của Lôi Đình rất nhanh đã được truyền đi toàn trường, các thế lực khác vẫn luôn bị Lôi Đình chèn ép cảm thấy rất hả hê, không ngờ Lôi Đình cường thế cũng có ngày bị người khác đánh vào mặt cho như vậy. Há hê là vậy nhưng bọn họ đều không tin đoàn Tân Sinh có thể chịu đựng được những hàng động trả thù tiếp theo của Lôi Đình, bọn họ ngồi đợi đoàn Tân Sinh bị đánh cho tan tác, chuẩn bị đục nước béo cò làm ngư ông đắc lợi, thừa cơ này thu về mấy học sinh mới để phát triển thêm cho thế lực của mình.

Giữa lúc tất cả mọi người đều nhìn xem ngày chết của đoàn Tân Sinh, thì chỉ có Lý Lan Phong nghe được tin tức này xong, vẻ mặt lại trở nên ngưng trọng.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 243: Sự Chênh Lệch Giữa Hai Người?

Edit: Phi Nguyệt

Thái độ này của Lý Lan Phong khiến Triệu Thuân ở bên cạnh cảm thấy khó hiểu: “Thế nào? Cậu có cái nhìn khác sao?”

Lý Lan Phong ngẩng đầu nhìn thoáng qua Triệu Thuân, anh trầm ngâm một lúc rồi nói: “Đoàn Tân Sinh nhận thư khiêu chiến dứt khoát như vậy có thể thấy bọn họ rất tự tin vào năng lực của mình.”

Triệu Thuân không tán đồng với cách nghĩ này: “Đám học sinh đến từ học viện đồng quân trung tâm Doha từ trước đến nay vẫn luôn là lũ không biết trời cao đất dày, cứ nghĩ mình giỏi nhất, chẳng phải trước đây Trương Kinh An cũng nghĩ như vậy mới chọc vào Lôi Vương à? Hiện tại thì sao, hẳn cứ thấy Lôi Vương là cặp đôi không dám lên tiếng đẩy thôi...”

Triệu Thuân đưa tay lên sờ cằm, nói tiếp: “Tớ đang rất muốn nhìn xem những học sinh mới này sẽ có vẻ mặt như thế nào sau khi bị Lôi Đình đánh cho bầm dập, nhất định sẽ rất thú vị.”

Lý Lan Phong khẽ thở dài, thấp giọng hỏi: “Cậu nghĩ rằng cái người được Trương Kinh An gọi là yêu nghiệt kia sẽ giống như tên đó sao?”

Sắc mặt Triệu Thuân hơi thay đổi, anh ta cũng nghĩ đến người kia, tên đó lại có thể làm cho Trương Kinh An hận nghiêng răng nghiêng lợi nhưng

không dám hành động thiếu suy nghĩ, vẫn cố nén lửa giận nhìn đoàn Tân Sinh kia được thành lập...

“Cái tên yêu nghiệt kia rốt cuộc là ai? Nghe nói lần này đứng ra nhận thư khiêu chiến là một thiếu niên tên Vũ Cảnh, hẳn tự xưng mình là đoàn trưởng Võ ở đoàn Tân Sinh... là hẳn ta sao?” Triệu Thuần thực sự không am hiểu mấy chuyện phân tích tình huống.

Lý Lan Phong lạnh giọng nói: “Đoàn trưởng Võ? Cậu đã từng thấy một đoàn trưởng chân chính nào còn thêm họ vào sau không? Chỉ có phó đoàn trưởng, VD như Phó đoàn trưởng Lưu mới thêm họ vào để dễ dàng phân biệt thôi!”

Trong mắt Triệu Thuần lóe lên sắc lạnh: “Nói cách khác, đoàn trưởng thực sự của đoàn Tân Sinh chưa ra mặt?”

“Ngay từ đầu đã lật hết tất cả lá bài của mình mới là ngu xuẩn.” Lý Lan Phong trả lời. “Vì vậy tớ mới chưa có suy đoán gì về hành động lần này của Lôi Đình.”

Lý Lan Phong nhớ đến tư liệu của nhóm tân sinh mà anh ta đã nhìn thấy trong khu vực cấp S của đầu não trường quân giáo... Những thông tin đó không phải nói về một nhóm tân sinh ưu tú bình thường đâu! Nếu người của Lôi Đình còn xem thường đối phương, giờ lại không có Lôi Vương trấn áp, rất có khả năng bọn họ sẽ rơi vào tình thế lật thuyền trong mương.

Đương nhiên, nếu đám Lôi Đình thất bại, anh càng mừng!

Khi đó ở trong thế giới cơ giáp ảo, Lăng Lan đang liều mạng thăng cấp nên không biết thư khiêu chiến đã đến tay Vũ Cảnh. Từ hai ngày trước Lăng Lan đã dặn các đại đội trưởng lặng lẽ nói cho đội viên đội mình biết chuyện đoàn Tân Sinh sẽ đối đầu cùng Lôi Đình.

Lý do vì sao lại nói cho bọn họ: Thứ nhất là vì muốn cho các đoàn viên biết quyết định của nhóm lãnh đạo, thứ hai là muốn thanh trừ một số đoàn viên có ý định lợi dụng đoàn Tân Sinh để có chỗ đứng trong trường. Lăng Lan cho rằng một thế lực không cần nhiều người, mà cần nhất ở tính đoàn kết, chỉ có những người nguyện cùng sẻ chia hoạn nạn hay phú quý mới có thể đi được với nhau lâu dài. Và lần đối đầu trực diện này với thế lực Lôi Đình chính là một cơ hội tốt để khảo nghiệm ý chí của đoàn viên đoàn Tân Sinh.

Trong đội của Lăng Lan, đám Tề Long tất nhiên luôn kiên định đi theo lão đại của họ. Vũ Cảnh cũng rất tin phục Lăng Lan, nhiều lần cậu ta đã đi theo những quyết định to gan của Lăng Lan và đạt được không ít chỗ tốt. Hơn nữa bọn họ cùng học với nhau mười năm rồi, thời gian này cũng đủ để Vũ Cảnh hiểu rõ Lăng Lan là một người đáng tin cậy, và không bao giờ bỏ rơi đồng bọn của mình. Vì vậy Vũ Cảnh nguyện ý đi theo Lăng Lan, dù tương lai về sau có tốt đẹp hay thất bại cũng không sợ, coi như để không uổng một thời tuổi trẻ nông cuồng đi!

Về phần Lý Anh Kiệt, tuy vẫn còn một chút vướng mắc trong lòng nhưng cậu ta thực sự công nhận thực lực của Lăng Lan, hơn nữa Lăng Lan cũng không hạn chế tính khí của cậu ta, thậm chí còn giao nhiệm vụ nâng cao khí thế của đoàn đội cho cậu ta đảm nhiệm, Lý Anh Kiệt có cảm giác rất cuộc cũng tìm được người hiểu mình. Nếu bây giờ Lăng Lan hỏi cậu ta có muốn rời khỏi đoàn để tránh Lôi Đình hay không, chắc chắn Lý Anh Kiệt sẽ cự tuyệt.

Lý Anh Kiệt chỉ nghĩ đơn giản rằng, nếu Lăng Lan đã tin tưởng cậu ta, cậu ta sẽ không phụ phần tin tưởng này. Hơn nữa, Lý Anh Kiệt kiêu ngạo cậu đây còn sợ ai? Thế lực đứng đầu trường quân giáo thì sao? Có mạnh hơn nữa cậu ta cũng không khuất phục, đây là niềm kiêu hãnh chảy trong dòng máu thế gia Liên bang.

Còn những học viên khác của học viện đồng quân trung tâm, từ trước đến nay họ chưa bao giờ phải thất vọng trước những quyết định của Lăng Lan, nên dù trong lòng vẫn cảm thấy lo lắng nhưng tất cả đều quyết định ở lại cùng Lan lão đại, bởi vì bọn họ hiểu rõ, nếu họ không phản kháng chắc chắn sẽ bị các thế lực khác bắt làm nô dịch, vậy thì chi bằng dùng hết sức mình đánh một trận thoải mái còn hơn. Với lại, trong lòng họ vẫn luôn nghĩ Lan lão đại của bọn họ rất mạnh, cậu ấy còn chưa từng để họ phải thất vọng bao giờ đấy.

Nhưng điều làm Lăng Lan kinh ngạc nhất chính là quyết định của những học viên thuộc các học viện đồng quân Doha khác, trước đó cô đã đoán sẽ có rất nhiều người lựa chọn giữ mình mà rời khỏi đoàn Tân Sinh, không ngờ đại bộ phận bọn họ đều không muốn rời khỏi, nguyện ý cùng đoàn Tân Sinh chia sẻ. Chỉ có gần ba mươi người lựa chọn rời đi, vì vậy nhân số của đoàn Tân Sinh vẫn giữ được trong khoảng gần năm trăm người, kết quả này làm cho các thế lực đứng ngoài muốn nhìn thấy đoàn Tân Sinh sụp đổ đều vô cùng thất vọng, đặc biệt là Trương Kinh An đang muốn nhân cơ hội này thu hết người về đoàn mình.

Nguyên nhân chủ yếu của việc những học sinh thuộc học viện khác không rời khỏi đoàn là vì đội trưởng Cao Tấn, người lần đó trên phi thuyền đã tham gia đánh cùng với Lăng Lan.

Trong khoảng thời gian này, Cao Tấn đã tạo dựng được uy vọng không nhỏ trong nội bộ các học viên thuộc học viện đồng quân khác, dù sao cậu ta cũng là đội trưởng duy nhất không thuộc học viện đồng quân trung tâm, lại tham dự vào kế hoạch đoạt quyền khống chế phi thuyền vào ngày đó. Nhờ có cậu ta tuyên truyền mà hình tượng của Lăng Lan trong lòng các tân học viên lên cao chót vót. Mặc dù Lôi Đình là thế lực số một ở trường quân giáo, nhưng trong mắt những học viên mới này, vị Lan lão đại hùng mạnh đến mức đánh bại được cả thuyền trưởng kia chắc chắn cũng không kém

đội trưởng Lôi Vương của thế lực Lôi Đình. Đây cũng là nguyên nhân lớn nhất khiến bọn họ đồng ý theo Lăng Lan.

Suy nghĩ của họ quả thực rất ngây thơ, đúng là các cậu bé chưa hiểu sự đời... Nhưng người ta thường nói ghé con không sợ cọp, có đôi khi chỉ cần một hành vi xúc động nhất thời cũng có thể thay đổi số phận của cả một con người.

Đêm đến, Vũ Cảnh chạy đến biệt thự giao thư khiêu chiến cho Lăng Lan.

Lăng Lan ngồi trên ghế salon trong phòng khách, bình tĩnh mở thư ra đọc, sau khi đọc xong nội dung bên trong, khóe miệng cô hơi nhếch lên: “Quả nhiên, bọn họ muốn thách đấu về thể thuật. Đúng là cơ hội tốt của chúng ta.”

Vũ Cảnh hơi nhăn nhó: “Chắc chắn bọn họ sẽ phái cao thủ cách đấu tới đánh với chúng ta, thậm chí có thể là các đàn anh năm thứ sáu chưa biết chừng. Những người đó lớn hơn chúng ta năm, sáu tuổi cũng đủ cao hơn vài bậc rồi.” Trình độ của Vũ Cảnh hiện nay mới đến đỉnh cấp tỉ mỷ, nếu đối phương đưa tới toàn cao thủ cấp khí kinh thì chỉ dựa vào mình Tề Long và Lăng Lan chưa chắc có cửa thắng.

Lăng Lan nói: “Chưa chắc!”

Vũ Cảnh không hiểu: “Là như thế nào?”

Lăng Lan đột nhiên quay đầu hỏi Hàn Kế Quân: “Kế Quân, cậu có tra ra được chương trình học điều khiển cơ giáp chuyên nghiệp trong sáu năm của trường ta không?”

Tuy không hiểu vì sao Lăng Lan lại hỏi như vậy, nhưng Hàn Kế Quân vẫn gật đầu, cậu ta tìm trong liên lạc khí những thông tin về chương trình học của trường quân giáo sau đó chiếu hình ảnh lên bức tường lớn phía trước.

Lăng Lan chỉ tay vào phần tư liệu được chiếu lên tường: “Vũ Cảnh, cậu xem qua đi, xem trong sáu năm tới chương trình học của chúng ta bao gồm những gì?”

Vũ Cảnh nhìn Lăng Lan một chút rồi im lặng nhanh chóng lướt qua phần tư liệu, xem xong cậu ta liền vỗ lể: “Thì ra là thế, sáu năm trong trường quân giáo vốn không có nhiều chương trình học về cách đấu thể thuật!”

“Không sai, sáu năm học chủ yếu chú trọng bồi dưỡng kỹ thuật điều khiển cơ giáp mà không phải cách đấu thể thuật. Những học sinh càng học lên cao càng không đặt trọng tâm vào phần này, cho nên sự chênh lệch giữa chúng ta và bọn họ không nhiều như cậu tưởng đâu.” Lăng Lan nói ra ý kiến của mình. “Đây là lý do tôi cho rằng lần này chính là cơ hội của chúng ta, tôi tin nếu nói về cách đấu thể thuật, học sinh thuộc học viện đồng quân trung tâm chúng ta tuyệt đối mạnh nhất.” Lăng Lan nói chắc như đinh đóng cột.

“Ừ, lão đại nói đúng.” Tề Long là người thứ nhất đồng ý, những người khác dù không hé răng nhưng ánh mắt sáng long lanh của họ đã nói lên tất cả.

Mọi người khôi phục lòng tin nhanh như vậy không phải do lời nói động viên của Lăng Lan, mà họ biết đó chính là sự thực. So về cách đấu thể thuật, bọn họ dám chắc những học viên ở những tinh cầu khác hoặc ở những học viện khác, không nơi nào có thể bằng học viện đồng quân trung tâm Doha. Bằng chứng là những cao thủ về cách đấu nổi tiếng hiện nay của trường nam sinh quân giáo, phần lớn đều có xuất thân từ học viện đồng quân trung tâm.

Đương nhiên, cách đấu thể thuật giỏi không có nghĩa là điều khiển cơ giáp cũng giỏi theo, giống như ngay từ đầu đã nói, thiên phú trong điều khiển cơ giáp hoàn toàn khác với thiên phú trong cách đấu thể thuật, cho nên một thiên tài cách đấu thể thuật chưa chắc đã trở thành một cơ giáp sĩ

ưu tú, và đây cũng là một trong những nguyên nhân mà thế lực của Trương Kinh An kém hơn nhiều so với các thế lực mạnh khác trong trường.

Nên biết, lên năm học thứ hai ở trường quân giáo, khi chính thức trở thành cơ giáp sĩ cũng là lúc các học viên phải so đấu nội dung điều khiển cơ giáp chứ không phải là cách đấu thể thuật nữa.

“Dù lần này chúng ta qua được Lôi Đình, nhưng nếu các thế lực khác đến làm phiền chúng ta thì sao?” Mặc dù rất có lòng tin nhưng Vũ Cảnh vẫn lo lắng cho tương lai của đoàn Tân Sinh, nếu những thế lực kia từng bước thay phiên nhau đánh bọn họ thì có mình đồng da sắt cũng khó chống đỡ được.

Lăng Lan không lo lắng về vấn đề này: “Yên tâm, sau khi chúng ta thắng trận này, những thế lực khác sẽ không dám đến tìm chúng ta làm phiền đâu.”

Vũ Cảnh thắc mắc: “Vì sao?”

“Cậu thử nghĩ mà xem, thế lực Lôi Đình đứng đầu còn không đấu lại về thể thuật với chúng ta thì những người đó có khả năng không?” Lăng Lan trả lời nghi vấn của Vũ Cảnh, “Theo như tôi suy đoán, lần khiêu chiến tiếp theo của chúng ta rất có khả năng phải chờ đến khi chúng ta chính thức trở thành cơ giáp sĩ mới có. Lúc đó mới là thời gian khó khăn nhất của chúng ta, không chỉ phải đối phó với sự trả thù của Lôi Đình mà còn phải lo lắng âm mưu từ các thế lực khác.”

“Lôi Vương chắc chắn sẽ không để những ai đã từng bôi đen thế lực Lôi Đình còn tồn tại”. Không hiểu vì sao Lăng Lan lại nhớ tới câu nói của Sửa Chữa Cơ Giáp, nhưng cô biết Lôi Vương này cũng không phải là người dễ nói chuyện...

Dù trong lòng cảm thấy lo lắng nhưng trên mặt Lăng Lan vẫn giữ vẻ lạnh nhạt, không thể hiện một chút áp lực nào: “Có điều, đến khi đó chúng ta

không còn là học sinh mới nữa rồi, hai năm, cũng đủ để chúng ta tích lũy thực lực.”

Lăng Lan nhìn Vũ Cảnh, nói: “Đương nhiên, chúng ta phải mau chóng tận dụng khoảng thời gian này nâng cao thực lực điều khiển cơ giáp, nếu không đủ thực lực, hai năm sau chúng ta chỉ có thể trở thành cá nầm trên thớt mặc cho người ta định đoạt.”

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 244: Mục Tiêu Của Tôi

Edit: Phi Nguyệt

Vẻ mặt của Vũ Cảnh trở nên nghiêm túc: “Xem ra chúng ta phải cố gắng nhiều hơn nữa! Mong rằng hai năm sau đoàn Tân Sinh chúng ta có thể trở thành một trong bốn thế lực đứng đầu trường, khi đó đám người của Lôi Vương có muốn động đến chúng ta cũng phải cân nhắc.”

“Một trong?” Lăng Lan lạnh lùng liếc mắt qua Vũ Cảnh. “Mục tiêu của cậu chỉ có vậy?”

Vũ Cảnh ngạc nhiên: “Lan lão đại...”

“Mục tiêu của tôi không phải là một trong những thế lực của trường nam sinh quân giáo.”

Câu nói của Lăng Lan thực sự khiến Vũ Cảnh mê man, không hiểu rõ ý của cô, nhưng câu tiếp theo của Lăng Lan khiến Vũ Cảnh phải sợ hãi. Lăng Lan dựng thẳng một ngón tay chỉ lên trời, lạnh lùng nói: “Mục tiêu của tôi là thống nhất các thế lực trong trường quân giáo, tức là, khi tôi tốt nghiệp, ở trong trường đệ nhất nam sinh quân giáo này chỉ có một thế lực duy nhất, chính là thế lực của chúng ta!”

Gương mặt Lăng Lan lạnh lùng, những lời cô nói ra hoàn toàn nghiêm túc, mặc dù vóc người không cao to nhưng khí thế kia tuyệt đối trấn áp được tất cả mọi người. Vũ Cảnh lại một lần nữa cảm thấy sự chênh lệch giữa

mình và Lăng Lan. Lăng Lan có thể trở thành lão đại không chỉ bởi vì cô có sức mạnh hơn người, mà còn vì cô có những suy nghĩ táo bạo, dám làm những điều mà người khác không bao giờ nghĩ tới.

Bỗng ở phía cửa ra vào vang lên âm thanh: “Được lắm! Lan lão đại, chỉ bằng những lời này, Lý Anh Kiệt tôi chân chính thừa nhận cậu là lão đại của tôi.”

Vũ Cảnh không cần quay đầu nhìn cũng biết người vừa tới là ai, cái tên Lý Anh Kiệt kiêu ngạo bạo miệng này rốt cuộc cũng nói ra lời thần phục Lăng Lan.

Lăng Lan kinh ngạc, cảm thấy buồn cười: “Tôi cứ tưởng tôi đã là lão đại của cậu rồi cơ đấy.”

Lý Anh Kiệt cứng mặt, đuối lý nói: “Thôi quên đi, dù sao tôi cũng thừa nhận cậu là lão đại của tôi rồi, tùy cậu muốn nói thế nào cũng được.” Lý Anh Kiệt không còn biện pháp nào khác, ai bảo cậu ta đánh không lại Lăng Lan, lá gan cũng không hơn được người ta, giờ ngay cả đến phần kiêu ngạo này cũng không bì được, cậu ta làm gì có tư cách phản bác nữa.

Dáng vẻ bị đánh bại của Lý Anh Kiệt làm Lăng Lan cảm thấy không đành lòng, một Lý Anh Kiệt phách lối vẫn thuận mắt hơn. Lăng Lan chỉ tay vào chiếc ghế bên cạnh: “Ngồi đi, Lý Anh Kiệt, tôi không hy vọng cậu đánh mất tính cách của mình, chỉ cần thực lực đủ mạnh thì tôi cho rằng kiêu ngạo cũng chẳng có gì xấu. Sau này có chuyện gì không giải quyết được cứ tới tìm các cậu ấy, nếu các cậu ấy cũng không có biện pháp thì tới tìm tôi...”

Lý Anh Kiệt như mở cờ trong bụng, ánh mắt ngày càng sáng rỡ, sau lưng còn có thể nhìn thấy một chiếc đuôi vểnh lên thật cao đang lắc qua lắc lại. Cả đám Tề Long, Vũ Cảnh chỉ biết lắc đầu, không đành lòng nhìn thẳng vào Lý Anh Kiệt: Đúng là một đứa trẻ đơn thuần mà, lại bị Lan lão đại dụ dỗ đi

lên con đường nhân vật phản diện rồi, rõ ràng cậu ta đã có cơ hội cải tà quy chính mà...

Lăng Lan nhìn thấy vẻ mặt và ánh mắt của Lý Anh Kiệt, lòng bỗng cảm thấy chột dạ, cô đầu độc một đứa trẻ đơn thuần như vậy để làm chuyện xấu, có phải sẽ bị sét đánh không...

Thời gian trôi qua rất nhanh, thấm thoát đã đến ngày đánh cuộc giữa đoàn Lôi Đình và đoàn Tân Sinh, ở phòng cách đấu trong trường quân giáo từ sớm đã có rất đông học viên tới xem náo nhiệt. Đa số bọn họ đến là để xem Lôi Đình sẽ ngược đoàn Tân Sinh như thế nào, chỉ có một số ít học viên mới ôm chút hy vọng xa vời rằng đoàn Tân Sinh sẽ tạo nên kỳ tích, làm mở mây mở mặt cho đám người mới như bọn họ.

Lý Lan Phong và Triệu Thuần tới hơi muộn, nhưng bọn họ không phải chen chúc vị trí đứng trong khán đài. Là một trong bốn thế lực đứng đầu trường, họ luôn có xuất đặc biệt trong những dịp như thế này.

Hai người đi thang máy lên lầu, bước tới trước một căn phòng, ở trên bức tường cạnh cửa ra vào có một màn hình nhỏ khoảng 30cm, Lý Lan Phong giơ tay phải lên lướt qua màn hình, cánh cửa lập tức trượt mở, cả hai cùng đi thẳng vào bên trong.

Vừa bước vào đã nghe thấy một giọng nói sang sảng cất lên: “Ha ha, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới ngay. Lan Phong, mau lại đây, tôi giới thiệu cho cậu một tên nhóc rất khá.”

Lý Lan Phong nhìn lại, thấy Hàn Dục đang ngồi trên ghế salon ngoắc tay với mình, thái độ tùy ý, đứng bên cạnh anh ta là một cậu trai khá cao ráo, khoảng chừng hơn một mét tám, xem ra là học sinh mới nhập học năm nay. Cậu thiếu niên kia đang mỉm cười nhìn Lý Lan Phong, trong ánh mắt mang theo vài phần kính trọng.

Khỏe miệng Lý Lan Phong nhẹ nhàng cong lên, nụ cười này khiến cả người anh toát ra cảm giác ấm áp dễ chịu, đối phương hơi sửng sốt, trong mắt thoáng hiện lên tia hoang mang, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại như bình thường.

Nét cười trên môi Lý Lan Phong càng đậm, anh nhìn sang Hàn Dục đang chăm chú quan sát mình, thái độ của anh thản nhiên như thể không cảm giác được sự vô lễ của rồi của Hàn Dục. Lý Lan Phong cười nói: “Hàn Dục, chúc mừng cậu thu được một nhân tài, có điều vui thế nào cũng phải qua được khảo nghiệm đã, không thì lại bị người khác đục nước béo cò.”

Sắc mặt Hàn Dục hơi thay đổi, lời nói của Lý Lan Phong làm anh ta nhớ tới mấy ngày trước khi anh ta đang cao hứng bưng bưng vì vừa thu được vài học viên mới đến từ tỉnh cầu của anh ta, lúc đó Hàn Dục cũng đem những người kia mang ra khoe với đám Lý Lan Phong vì Lý Lan Phong là người thuộc tỉnh cầu cấp ba Ủy Lam, mà năm nay không ai thuộc tỉnh cầu đó thi đỗ vào trường đệ nhất nam sinh quân giáo cả.

Không ngờ mấy tên nhóc đó chẳng dùng được chút nào đã bị Triệu Thuân dùng khí thế bức người đè bẹp, cứ thế kẹp chặt đuôi, sợ hãi rụt rè không dám nói một câu. Đến giờ nghĩ lại vẫn làm cho Hàn Dục tức giận vô cùng, anh ta cảm thấy biểu hiện của mấy tên nhóc đó làm mất mặt tỉnh cầu Vô Cực của anh ta.

Lý do chính là bởi vì Triệu Thuân và Lý Lan Phong đều đến từ tỉnh cầu cấp ba, Triệu Thuân là người của tỉnh cầu Xích Nham, còn Lý Lan Phong thuộc tỉnh cầu Ủy Lam, trong khi đó tỉnh cầu Vô Cực là tỉnh cầu cấp một của Liên bang, dù xét về đẳng cấp, sự đãi ngộ hay tài nguyên vốn có cũng cao hơn tỉnh cầu cấp ba rất nhiều lần, cho nên bị mất mặt trước Triệu Thuân và Lý Lan Phong làm Hàn Dục vô cùng tức giận.

Hàn Dục nghiêm túc quan sát nét mặt của Lý Lan Phong, muốn nhìn xem có phải tên này cố ý châm chọc anh ta hay không, nhưng ánh mắt của

Lý Lan Phong quá trong sạch, nụ cười trên môi ấm áp, hơi thở quanh thân tràn đầy cảm giác ôn hòa, làm gì có nửa phần ác ý nào, chẳng lẽ do anh ta đã quá cả nghĩ rồi hay sao?

Hàn Dục không nhìn ra được chỗ khác thường trong thái độ của Lý Lan Phong, đành hừ giọng: “Hừm, chẳng lẽ tớ lại phạm nhiều lần cùng một sai lầm sao?” Hàn Dục chỉ vào cậu thiếu niên đứng cạnh mình. “Lan Phong, đây là đàn em lớp dưới ở trường cũ của tớ tên Chu Á, cậu ta là thủ khoa tham mưu chuyên nghiệp năm nay đấy.” Nói đến câu này, về mặt Hàn Dục không giấu nổi sự kiêu ngạo nhưng vẫn không quên liếc mắt quan sát Lý Lan Phong một cái, thấy đối phương vẫn bình thường, Hàn Dục bỗng cảm thấy thật uổng công.

Hàn Dục hơi nản lòng, quay đầu giới thiệu cho cậu thiếu niên kia: “Vị này chính là Lý Lan Phong – quân sư của đoàn Vô Cực chúng ta, sau này cậu phải năng đi theo anh Lý để học hỏi đấy nhé, tương lai đoàn Vô Cực còn phải nhờ cậu vào cái đầu của cậu đấy.”

“Xin chào anh Lý, sau này mong anh chiếu cố nhiều hơn.” Chu Á đưa tay lên chào theo nghi thức quân đội với Lý Lan Phong, cậu ta rất tò mò nhìn người thanh niên mang vẻ ôn hòa trước mặt này.

Trước khi Lý Lan Phong đến, đoàn trưởng Hàn Dục đã ám chỉ muốn Chu Á nhanh chóng nâng cao thực lực để sau này tiếp nhận vị trí của Lý Lan Phong, trở thành tham mưu cao cấp của đoàn Vô Cực. Nghe những lời này khiến Chu Á hết sức kích động, điều đó chứng tỏ đoàn trưởng rất coi trọng cậu ta, nhưng không bởi vậy mà Chu Á cảm thấy kiêu ngạo hay tự mãn, đi đắc tội với Lý Lan Phong.

Trong lúc nói chuyện cùng đoàn trưởng Hàn Dục, Chu Á mơ hồ nghe ra đoàn trưởng có phần kiêng dè Lý Lan Phong, chứng tỏ đối phương không phải là một người dễ đụng vào, nếu không Lý Lan Phong đã chẳng vững vàng nắm được vị trí tham mưu trưởng của thế lực Vô Cực.

Lý Lan Phong đáp lễ bằng nụ cười: “Cậu là Chu Á phải không, đừng câu nệ như vậy, tôi cũng không có nhiều tài cán như vậy đâu, chẳng qua đúng lúc đoàn trưởng Hàn Dục thiếu một chân tham mưu nên tôi bất đắc dĩ phải ngồi vào vị trí ấy mà thôi. Giờ đã có cậu, trọng trách trên vai tôi có thể tháo xuống được rồi, như đoàn trưởng Hàn Dục vừa nói, tương lai của đoàn Vô Cực phải nhờ vào cậu.”

Nói xong, Lý Lan Phong không quên vỗ vai Chu Á, sau đó thản nhiên ngồi xuống ghế salon, vẻ mặt giãn ra như thể đó là lời thật lòng.

Hàn Dục và Vệ Quý ở bên cạnh vẫn luôn chú ý thái độ của Lý Lan Phong, cả hai hơi cau mày suy nghĩ. Đây là chuyện mà họ vẫn luôn lo lắng, Lý Lan Phong lúc nào cũng thể hiện phong thái đăm nhặt, ôn hòa không đã tâm, bình tĩnh trong mọi hoàn cảnh, nhưng một quân giáo sinh xuất sắc về mọi mặt như cậu ta có thể không có dã tâm được sao? Cả hai không tự chủ lại liếc nhìn lẫn nữa, nơi đáy mắt tràn đầy hồ nghi.

Vệ Quý thu hồi tầm mắt, cố gắng đè hoài nghi trong lòng xuống, anh ta đứng lên tươi cười, nói: “Triệu Thuân, cậu đứng mãi ở cửa làm gì thế, còn không mau qua đây ngồi? Vừa đúng lúc bên cạnh tớ cũng có một thiên tài đến từ Vô Cực, cậu tới làm quen một chút.” Vệ Quý chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh mình, ý muốn Triệu Thuân qua ngồi cùng.

Triệu Thuân vốn muốn thờ ơ đứng bên ngoài nhìn mấy người này ngấm ngầm đấu đá nhau, thấy Vệ Quý bắt chuyện với mình, trên mặt Triệu Thuân hiện lên nét cười hứng thú, anh ta bước đến gần và nhìn sang cậu thiếu niên trông có vẻ biếng nhác ở bên cạnh Vệ Quý, Triệu Thuân hỏi: “Là thiên tài điều khiển cơ giáp à?”

Sắc mặt Vệ Quý hơi đông cứng lại, buồn bực nói: “Triệu Thuân, cậu biết rõ những học viên mới vào trường chỉ vừa mới được tiếp xúc với cơ giáp thôi, cho dù có thiên phú hơn người cũng đâu thể giỏi nhanh đến vậy được.”

Triệu Thuân ra vẻ bất mãn trừng mắt với Vệ Quý: “Cậu biết thừa tớ chỉ có hứng thú đối với điều khiển cơ giáp, còn gọi tớ qua đây làm gì?”

Vệ Quý bất đắc dĩ nhìn Triệu Thuân, cười khố: “Được rồi, được rồi, là tớ sai, nhưng cậu Vương Huy này là thiên tài cách đấu ở tinh cầu Vô Cực chúng tớ đấy, trình độ của cậu ta đã đến đoạn cuối đỉnh cấp tử mị, chỉ còn kém một chút nữa là đột phá cấp khí kinh.” Trong lời nói của Vệ Quý mơ hồ mang theo cả niềm tự hào.

Mấy năm nay ở trường đệ nhất nam sinh quân giáo, chỉ có một mình Trương Kinh An khi nhập học là đạt sơ cấp khí kinh, những người khác dù có thiên phú tốt đến mấy cũng chỉ được đỉnh cấp tử mị. Kể cả người mạnh nhất trường hiện tại là Lôi Vương Kiều Đình, năm đó khi mới vào trường cậu ta cũng chỉ mới đứng ở đỉnh cấp tử mị, vẫn còn kém một bậc so với Vương Huy.

Chỉ có điều, trong thời gian đầu học tập ở trường, Lôi Vương đã biểu hiện ra thiên phú điều khiển cơ giáp kinh người của mình, sang năm thứ hai hắn đã bắt đầu áp chế được Trương Kinh An, và đến bây giờ thực lực của hắn càng bỏ xa mấy kẻ được gọi là thiên tài lúc ban đầu, trở thành người mạnh nhất trường nam sinh quân giáo.

ĐÀN ÔNG TƯƠNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 245: Thủ Lĩnh Học Sinh Lý Thì Du

Edit: Phi Nguyệt

Lôi Vương đúng là một kỳ tích, và Vệ Quý mong muốn Vương Huy có thể trở thành kỳ tích thứ hai sau Lôi Vương, để khi Lôi Vương tốt nghiệp rời khỏi trường quân giáo, đó chính là lúc đoàn Vô Cực của bọn họ lên ngôi.

Biết được đẳng cấp cách đấu của Vương Huy, hai mắt Triệu Thuần sáng lên: “Được được, Vô Cực có được hai thiên tài này tương lai nhất định rực rỡ rồi.”

Câu khen ngợi của Triệu Thuần khiến Hàn Dục và Vệ Quý cười đắc ý, so với Lý Lan Phong đa mưu khó nắm bắt thì lời nói của Triệu Bá Vương đơn thuần chỉ thích đánh đấm này đáng tin hơn nhiều, cậu ta tuyệt đối sẽ không bao giờ quanh co lòng vòng, nghĩ gì nói nấy thẳng như ruột ngựa.

Nói xong, Triệu Thuần vỗ lên vai Vương Huy vài cái để cổ vũ rồi đi tới ngồi xuống bên cạnh Lý Lan Phong.

Hàn Dục và Vệ Quý hơi nhíu mày nhìn Triệu Thuần thân thiết với Lý Lan Phong, trong mắt cả hai lộ ra sự tiếc nuối, họ hối hận trước đây không nên vì cố kỵ sức mạnh của Triệu Thuần mà làm ra một ít thủ đoạn chọc giận cậu ta, giúp Lý Lan Phong có cơ hội đến gần với Triệu Thuần. Nếu Chu Á thật sự có thể thành công thay thế được Lý Lan Phong, thì chỉ e bọn họ cũng không thể đuổi cậu ta đi quá rõ ràng được.

Cùng hợp tác mấy năm, bọn họ đều hiểu rõ Triệu Thuân là một người rất nghĩa khí, sẵn sàng giúp bạn bè mà không cần màng đến mạng sống, nếu bởi vì Lý Lan Phong mà gây nên bất hòa giữa họ và Triệu Thuân, khiến cậu ta theo Lý Lan Phong rời khỏi thế lực Vô Cực thì đúng là một tổn thất lớn với bọn họ.

Triệu Thuân là một thiên tài điều khiển cơ giáp, trong bốn năm học ở trường, anh đã nâng cao thực lực của mình bên ba cấp. Đoàn Vô Cực có thể đứng vững ở vị trí thứ ba, ngoại trừ mưu trí của Lý Lan Phong, cũng có một phần góp sức lớn của thiên tài cơ giáp Triệu Thuân. Nếu hai người họ rời khỏi Vô Cực rồi gia nhập vào một thế lực khác, rất có khả năng vị trí của đoàn Vô Cực sẽ bị lung lay...

Hàn Dục và Vệ Quý liếc mắt trao đổi, quyết định tạm thời không thực hiện kế hoạch kia, cố gắng nhìn Lý Lan Phong thêm một đoạn thời gian nữa, dù sao Chu Á và Vương Huy còn cần rèn luyện một thời gian dài, trước mắt đoàn cơ giáp của bọn họ quả thực cần đầu óc của Lý Lan Phong.

Quyết định như vậy nhưng trong lòng họ vẫn thầm nghĩ, trong khoảng thời gian này phải tìm cơ hội chia rẽ Lý Lan Phong và Triệu Thuân. Chỉ cần hai người họ có xích mích thì đây chính là lúc đuổi Lý Lan Phong ra khỏi thế lực.

Lòng đã có suy tính, cả hai nhanh chóng nhiệt tình nói chuyện với Lý Lan Phong và Triệu Thuân. Một lúc sau, đèn trong phòng chợt tắt, bức tường trống trơn phía đối diện bỗng đột ngột sáng lên, thì ra đây chính là một màn hình công nghệ cao, lúc này trên màn hình đang chiếu hình ảnh trên sàn đấu xuất hiện vài thanh niên mặc đồng phục màu xanh da trời, ai nấy đều mang theo vẻ mặt kiêu ngạo, lạnh lùng, những người này chính là thành viên của đoàn Lôi Đình. Bốn người trong phòng nhìn thấy hình ảnh trên màn hình liền dừng cuộc trò chuyện lại, tất cả đều tập trung chú ý vào màn hình lớn trước mặt.

Trong bóng tối, không ai thấy nụ cười ôn hòa trên gương mặt Lý Lan Phong dần biến thành giễu cợt, ánh mắt sáng trong từ từ u ám, lúc này trên người anh không còn vẻ dễ gần thân thiện mà mơ hồ lộ ra sự lạnh lùng vốn có.

Các thành viên của thế lực Lôi Đình vừa lên sàn đấu, lập tức xung quanh vang lên tiếng hò reo vang dội. Người dân của Liên bang từ nhỏ đã được dạy dỗ theo tư tưởng kẻ mạnh làm vua, và tư tưởng đó càng thể hiện rõ ở trong trường quân giáo. Đoàn cơ giáp Lôi Đình là thế lực mạnh nhất trong trường nam sinh quân giáo, bởi vậy bọn họ nhận được sự kính ngưỡng của đại bộ phận các học viên.

Các phòng riêng trên lầu hai đều đã đến đủ người, hầu hết những người này cảm thấy tiếng hò reo bên dưới dành cho Lôi Đình là điều đương nhiên, ai nấy đều cho rằng đoàn Lôi Đình thắng chắc. Chỉ có một vài người là lo lắng cho đoàn Tân Sinh.

“Má, toàn trường đều hô hào cổ vũ cho Lôi Đình, không ai xem trọng đoàn Tân Sinh cả. Nói thật, đến tôi cũng cho rằng bọn họ không có cửa thắng. Vị em họ kia của cậu có phải đầu óc có vấn đề không mà dám nhận thư khiêu chiến của thế lực Lôi Đình?” Trong một phòng riêng, một cậu thiếu niên mặc đồng phục màu xanh da trời, mặt trẻ măng đang cau có vỗ mạnh lên tay vịn của ghế ngồi.

Trước mặt cậu thiếu niên có một người mặc áo đồng phục màu trắng đứng quay lưng về phía cậu, ánh mắt chăm chú quan sát tình hình sàn đấu trên màn hình, người đó đưa tay khẽ chạm nhẹ vào màn hình, không quay đầu mà chỉ lạnh nhạt nói: “Nhận cũng nhận rồi, tối thiểu cũng để cho tôi thấy được vị em họ đứng quyền thừa kế thứ nhất này đã tiến bộ như thế nào.”

Cậu thiếu niên dùng vẻ mặt không thể tin nhìn vào bóng lưng thẳng tắp trước mặt. “Cái gì? Vì lý do này nên cậu mới phá lệ rời khỏi phòng thí

nghiệm để đến xem cậu ta thua cuộc à?”

Cậu thiếu niên có gương mặt trẻ con biết bạn mình là người cố chấp đến thế nào, từ lúc thi vào ngành quân y nghiên cứu chuyên nghiệp của trường đệ nhất nam sinh quân giáo đến nay, người bạn này của anh ta vẫn luôn say mê với các công trình nghiên cứu, ngày đêm ở trong phòng thí nghiệm cùng các đạo sư nghiên cứu những loại bệnh hiểm gặp, có thể hẳn thực sự có thiên phú về mặt này, những nghiên cứu đó hầu hết đều thành công và tìm ra phương pháp chữa trị. Vì có những thành quả ưu việt trong công tác nghiên cứu, nên bắt đầu từ năm thứ hai, người bạn này của anh ta đã được trở thành thủ lĩnh học sinh của khối quân y nghiên cứu chuyên nghiệp, từ đó cho tới nay chưa từng có ai qua mặt được hẳn.

Cậu thiếu niên có gương mặt trẻ con vẫn luôn cho rằng, nếu coi Lôi Vương là thiên tài có một không hai trong lĩnh vực điều khiển cơ giáp, thì người bạn tốt này của anh ta phải là yêu nghiệt khủng bố của giới y học, hai người bọn họ đều có năng lực hơn người trong lĩnh vực riêng, hoàn toàn xứng đáng trở thành cường giả đứng đầu.

Người thanh niên mặc áo trắng tên Lý Thì Du lăm bắm trong miệng: “Thua sao?”

Lúc này, trên sàn đấu xuất hiện thêm năm bóng người mặc đồng phục màu xanh lá phổ thông, những người này chính là đại diện của đoàn Tân Sinh sẽ tham gia thi đấu ngày hôm nay.

Lý Thì Du nhìn chăm chú vào cậu con trai khoanh tay trước ngực, vẻ mặt kiêu ngạo vừa bước lên sàn đấu, gương mặt tuấn tú của Lý Thì Du nhanh chóng trầm xuống, anh nghiêng răng nhả ra từng chữ: “Nếu thắng nhóc đó dám thua, tôi sẽ để nó phải trả giá đắt đấy.” Gần đây Lý Thì Du mới nghiên cứu ra huyết thanh kích thích tiềm lực gien của cơ thể, vừa lúc thiếu một chân thực nghiệm, có thể Lý Anh Kiệt là một đối tượng thực nghiệm tốt đấy.

Lý Anh Kiệt đang hất cằm kiêu ngạo trên sàn đấu, bỗng cậu ta đột nhiên có cảm giác gai lạnh rùng mình, Lạc Lãng bên cạnh chú ý thấy bèn liếc mắt về phía cậu ta: “Sao, sợ à?”

Lý Anh Kiệt trừng mắt với Lạc Lãng, tức giận mắng: “Ai sợ, vừa rồi chỉ là một cơn gió lạnh thổi qua thôi...”

Gió lạnh? Lạc Lãng đảo mắt quanh khu vực sàn thi đấu, chỗ này kín như bưng, nhiệt độ trong không khí lúc nào cũng được duy trì ổn định ở mức 20 độ, lấy đâu ra khe hở mà có gió. Cơn gió lạnh thổi qua? Muốn lừa ta chắc?

Lạc Lãng hừ lạnh, liếc xéo Lý Anh Kiệt rồi quay đầu đi không thèm để ý đến tên nhát gan này nữa. Cứ tưởng tên kiêu căng bá đạo này không biết sợ là gì, chẳng ngờ cũng chỉ là con cọp nhát trốn trong hang thôi, chỉ biết bắt nạt người nhà là giỏi.

Thấy thái độ của Lạc Lãng, gương mặt Lý Anh Kiệt lúc xanh lúc hồng, cậu ta thực sự hận không thể kéo cổ áo đối phương lại mà giận dữ gào lên: Tên kia, cậu hừ cái gì mà hừ, anh đây nói đều là thật, thật sự có cơn gió lạnh thổi qua mới làm cho anh đây rùng mình nhé.

Đáng tiếc hiện thực không cho phép Lý Anh Kiệt làm như vậy, cậu ta đành cố nén cục tức này lại, lòng thầm quyết tâm phải dành được thắng lợi trong trận đấu này, rồi sau đó cậu ta sẽ nói cho tên Lạc Lãng kia biết, Lý Anh Kiệt cậu không bao giờ sợ đối phương nhé.

Những học viên ở bên ngoài không biết những người trên sàn đấu nói chuyện gì, bọn họ chỉ nhìn thấy một thiếu niên xinh đẹp đang cúi đầu trao đổi với người thiếu niên kiêu kỳ bên cạnh, sau đó bọn họ đứng yên, cùng chờ đợi trọng tài của trường quân giáo xuất hiện.

Ở trường quân giáo cho phép các học viên thách đấu với nhau, có hai hình thức là: Thách đấu chính thức do trường quân giáo quản lý, và thách đấu cá nhân do chính những học viên trong trường tự tổ chức. Với hình

thức cá nhân, bên phía nhà trường sẽ không tham dự hay chịu bất cứ trách nhiệm nào về kết quả hoặc quá trình.

Nhưng cả hai hình thức này đều có một hạn chế, chính là không được phép gây chết người. Chỉ cần có người bị chết, bên phía nhà trường sẽ phái ra một tổ điều tra đi tìm hiểu sự tình, nếu tra ra được đối phương có dấu hiệu cố ý giết người sẽ bị đưa ra tòa án quân sự, dựa vào mức độ nghiêm trọng của tình tiết mà tiến hành phán quyết hình sự, mức độ cao nhất là tử hình.

Vì thế trong các trận thách đấu ở trường quân giáo không mấy khi xảy ra những mâu thuẫn không thể hòa giải, hoặc gây chết người, đương nhiên không tính những vụ cả hai bên đều muốn đưa nhau tới chỗ chết, đồng quy vu tận.

Trận thách đấu lần này là giữa hai thế lực nên thuộc quyền quản lý của trường quân giáo, vì thế mới có trọng tài của trường xuất hiện. Và dù thắng hay thua, hai bên đều phải chấp nhận kết quả, hoàn toàn không sợ đối phương làm trái quy ước.

Kết quả của trận đấu này sẽ do phía trường nam sinh quân giáo bảo vệ, nếu đã có kết quả cuối cùng thì hai bên nhất định phải chấp hành. Cho dù sau đó có một bên muốn lật lọng, bên còn lại có thể xin trường quân giáo cưỡng chế bên kia chấp hành theo kết quả của trận đấu. Trận đấu lần này đoàn Lôi Đình nhất định phải thắng được đoàn Tân Sinh, vì để tuyệt đối không có sai sót nào, bọn họ đã chọn hình thức thách đấu có sự bảo hộ của trường quân giáo, bên phía đoàn Tân Sinh cũng có lo lắng tương tự nên không có ý kiến gì cả.

“Thì Du, cậu nhìn xem, cái cậu thiếu niên đứng bên cạnh em họ của cậu thật xinh đẹp, cứ như con gái ấy, lẽ nào cậu ta cũng tham gia thi đấu lần này?” Người thiếu niên có gương mặt trẻ con tiếc hận, chẹp miệng. “Trời ạ,

đoàn Tân Sinh chẳng lẽ không còn ai khác hay sao mà lại phải một cậu thiếu niên xinh đẹp như vậy ra ứng chiến, bọn họ nữ à?”

Lý Thì Du đưa mắt nhìn ngoại hình của Lạc Lăng, anh thoáng sững sốt, trong đầu ngay lập tức hiện lên một khuôn mặt tuyệt đẹp khác, không, nếu so sánh thì gương mặt của người kia còn đẹp hơn cậu thiếu niên này, vẻ đẹp ấy tựa hồ như không nên xuất hiện trên thế gian...

Lý Thì Du cảm thấy đau lòng, có phải đây cũng chính là nguyên nhân mà ông trời không chịu cho người anh họ của anh ta một thân thể khỏe mạnh? Là bởi vì anh ấy vốn không thuộc về nhân gian này nên mới bị trời cao thu hồi sao?

Không! Lý Thì Du anh tuyệt đối không cho phép! Dù phải đấu lại với trời, anh cũng muốn giữ anh họ Mộ Lan ở lại.

Lý Thì Du nắm chặt khung màn hình, những ngón tay từ từ siết lại đến mức đau đớn nhưng dường như cũng không thể giảm bớt sự nhức nhối trong lòng anh ta. Cũng bởi vì không thể chịu đựng được đau khổ này mà anh ta đã không ngần ngại chọn một con đường khác cho tương lai, dù có vì thế mà mất đi quyền thừa kế Lý gia, anh ta cũng không luyến tiếc.

“Crac!” tiếng vỡ vụn thanh thúy vang lên, một góc màn hình đã bị Lý Thì Du bóp vỡ.

Cậu thiếu niên có gương mặt trẻ con nhảy dựng, vừa vọt tới kéo tay của Lý Thì Du ra, vừa khóc lóc than vãn: “Trời đất ơi, điểm tích phân của tôi...” Tuy phòng VIP này bọn họ được toàn quyền sử dụng, nhưng những đồ vật bên trong mà hỏng, bọn họ vẫn phải bồi thường đấy.

ĐÀN ÔNG TƯƠNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 246: Có Tài Đức Gì?

Edit: Phi Nguyệt

Cậu thiếu niên mang gương mặt trẻ con cẩn thận nhìn bàn tay của Lý Thì Du, phát hiện không có vết thương nào mới thở phào nhẹ nhõm, nếu tay của Lý Thì Du bị xây xát dù chỉ một chút, anh ta chắc chắn sẽ bị các đạo sư của khối quân y chém thành từng mảnh, sau đó cho vào bình làm mẫu xét nghiệm y học.

Ai cũng biết Lý Thì Du là báu vật trong lòng các đạo sư ngành quân y nghiên cứu chuyên nghiệp, vị đạo sư nào cũng muốn thu hấn làm đệ tử chân truyền của mình, thậm chí giữa bọn họ còn xuất hiện một trận đại chiến tranh giành. Cuối cùng, chủ nhiệm của ngành quân y nghiên cứu – Tề Thiếu Tương không chịu được nữa phải đứng ra tuyên bố để Lý Thì Du trở thành đệ tử chung của các đạo sư, thế mới dừng được cuộc phân tranh này, và đây cũng là một trong những nguyên nhân gây nên sự nổi tiếng của Lý Thì Du.

Thấy vẻ mặt lo lắng của bạn thân, Lý Thì Du cảm động ngượng ngùng thu tay về. “Vân Tu, tớ không sao!”

“Không sao là tốt rồi, vừa rồi sao cậu lại tức giận?” Vân Tu rất tò mò, có chuyện gì khiến Lý Thì Du xúc động như vậy?

Lý Thì Du nhìn Vân Tu, thở dài: “Cậu còn nhớ cái năm đấu đại giới mà tớ không ở trong trường không?”

Vân Tu hơi suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Đúng vậy, lúc đó tớ còn cảm thấy tiếc vì cậu đã bỏ lỡ trận đấu đại giới đấy, nếu không cậu đã có thể đấu một trận với cậu em họ kia rồi.” Vân Tu lại nghĩ đến chuyện sau khi trở về, Lý Thì Du dường như hơi khác lạ. “Vốn tớ cũng nghĩ rằng cậu sẽ ghi danh vào khoa điều khiển cơ giáp ở trường đệ nhất nam sinh quân giáo, nhưng không ngờ sau khi cậu trở về đột nhiên lại nói với tớ rằng muốn làm quân y, đến bây giờ tớ vẫn không thể hiểu nổi quyết định lúc đó của cậu...”

Nói đến đây, vẻ mặt của Vân Tu hơi mê man, đến bây giờ dù đã suy nghĩ đi suy nghĩ lại cả trăm lần, anh ta cũng không hiểu vì sao chỉ rời khỏi trường có vài tháng ngắn ngủi mà sau khi trở về, Lý Thì Du đột nhiên lựa chọn một con đường hoàn toàn khác hẳn.

Thậm chí bởi vì lựa chọn quân y mà cậu ta bị cha mẹ lạnh nhạt. Đến năm thứ hai Lý Thì Du có thêm một cậu em trai, lúc này cha mẹ cậu ta mới tỏ rõ thái độ từ mặt, coi cậu ta không phải là con mình nữa. Muốn trở thành người thừa kế của gia tộc họ Lý, tất nhiên phải trở thành cơ giáp sĩ mạnh mẽ nhất Lý gia, và lựa chọn của Lý Thì Du rõ ràng cho thấy cậu ta đã chủ động bỏ qua cơ hội tranh đoạt vị trí kế thừa này.

Nếu Lý Thì Du không có thiên phú điều khiển cơ giáp, Vân Tu nhất định sẽ ủng hộ lựa chọn của cậu bạn thân, nhưng trên thực tế Lý Thì Du có thiên phú điều khiển cơ giáp rất cao, và đó mới là điều khó hiểu.

Học ở trường quân giáo bốn năm, mặc dù Lý Thì Du chỉ chú tâm vào nghiên cứu y học, ít khi có thời gian luyện tập điều khiển cơ giáp, nhưng cậu ta vẫn tấn cấp cơ giáp sĩ cao cấp ngon lành, đủ thấy thiên phú về mặt này của cậu ta cao đến mức nào. Mỗi khi nhớ tới điểm ấy, Vân Tu vẫn cảm thấy tiếc hận không thôi.

Đối mặt với nghi vấn của bạn thân, Lý Thì Du chỉ hơi mím môi nhưng không trả lời. Cũng nhờ cậu bạn nhắc tới mà những chuyện xảy ra năm đó lại một lần nữa hiện ra trong đầu Lý Thì Du...

Lúc đó là năm học thứ mười ở trường đồng quân trung tâm, anh cùng cha mẹ đều đã chuẩn bị tốt chuyện ghi danh vào khoa điều khiển cơ giáp chuyên nghiệp của trường đệ nhất nam sinh quân giáo. Nhưng đúng vào lúc này, ông nội của anh cũng chính là gia chủ Lý gia lại đưa anh đi gặp anh họ cả Lý Mộ Lan.

Từ lúc anh họ cả đi tỉnh cầu Ủy Lam thì không trở lại Doha nữa. Thời gian mười năm không làm Lý Thì Du quên đi vị anh họ cả đó, trái lại theo thời gian trôi qua, sau khi được nhìn thấy sự ác nghiệt trong tranh đoạt quyền lợi ở Lý gia, thì những hình ảnh ảm áp về người anh họ đó lại hiện lên như mới ở trong lòng anh. Vì thế nên khi ông nội nói muốn đưa anh đến tỉnh cầu Ủy Lam thăm anh họ cả, anh vui vẻ đồng ý ngay mà không biết rằng chuyến đi này sẽ thay đổi toàn bộ vận mệnh của mình...

Nhớ tới gương mặt tái nhợt suy yếu trên giường bệnh kia khi nhìn thấy mình vẫn cố nở nụ cười ảm áp, nụ cười ấy thật tinh khiết không hề có một chút vẩn đục nào. Anh họ cả vẫn luôn biết dự định của Lý gia, nhưng anh ấy vẫn sống đạm nhiên như thế.

Sức khỏe của anh họ cả rất kém, không cho phép anh ấy được nói quá nhiều. Lý Thì Du nhớ cuộc gặp năm đó rất ngắn, chỉ khoảng mười mấy phút, nhưng trong khoảng thời gian đó anh họ cả không hề nói gì đến việc nhà mà chỉ nói một vài cảm nhận riêng của anh ấy, ví dụ như phải nghe nhiều hơn, nhìn nhiều hơn mới có thể nhìn được xa trông được rộng. Nói thí dụ như, con người không thể mù quáng phán đoán sự việc theo ý nghĩ chủ quan chỉ nhìn về một phía, vì có rất nhiều chuyện không đơn giản như vẻ bề ngoài mọi người nhìn thấy. Nghe ý kiến của nhiều người sẽ cho ta cái nhìn đa diện và có những phát hiện mới. Cuối cùng anh ấy còn nói, làm người khó nhất là phải biết nhẫn nại và bao dung, đặc biệt là với bạn bè thân thiết và người trong gia đình, có những lúc họ làm sai cũng đừng nên trách cứ mà hãy cho đối phương một cơ hội, đôi khi lùi một bước lại thu hoạch được rất nhiều... Anh họ cả lúc đó cười nói: Giống như Lý Anh Kiệt

vậy, thoát nhìn hung hăng càn quấy nhưng bản chất của cậu bé không xấu, cố gắng kiên trì một chút sẽ có thể nhìn thấy nhiều điểm tốt trong con người cậu ấy mà bình thường chúng ta đã bỏ qua.

Những lời này làm Lý Thì Du cảm thấy kỳ quái, dường như anh họ cả đang muốn nói điều gì đó với anh, nhưng lúc đó anh cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ ngồi yên nghe anh họ cả nói như muốn hấp thu càng nhiều sự ấm áp của đối phương. Tình cảm ấm áp này là thứ Lý gia ở Doha không có, nên anh càng tham lam muốn có được lâu hơn nữa, cho đến khi thấy trên trán của anh họ cả bắt đầu lấm tấm mồ hôi, lúc này anh mới lưu luyến rời đi.

Trên đường trở về, sau khi tỉnh táo lại anh bắt đầu suy ngẫm về những điều anh họ cả nói, Lý Thì Du nhận ra anh họ cả dường như muốn chỉ điểm điều gì đó cho anh, lúc ấy anh đã thắc mắc vì sao anh họ cả lại nói những lời này...

Cho đến khi ông nội nói cho anh biết, ông nội đã quyết định để anh làm người thừa kế thay cho anh họ cả, lúc này anh mới nhận ra rằng việc ông nội đưa anh đi thăm anh họ cả không phải vì tình cảm trong gia đình, mà vì muốn thông qua anh để thông báo cho anh họ cả biết quyết định của Lý gia...

Khi ấy Lý Thì Du đã rất hối hận, bởi vì sự vô tri, ngu xuẩn và trì độn của mình đã làm tổn thương tới người anh họ mà anh vẫn hằng kính yêu. Lý Thì Du cũng hận Lý gia quá vô tình, trong lúc thân thể anh họ cả suy yếu như vậy còn muốn giáng thêm một đòn nghiêm trọng vào tinh thần của anh ấy, rõ ràng bọn họ không hề muốn anh họ cả khỏe lên, mà chỉ muốn anh ấy bị đả kích đến chết đi cho xong.

Phải rồi, anh họ cả của anh thông minh như vậy, chắc hẳn khi nhìn thấy anh đến thăm, anh ấy đã hiểu lời ám chỉ của Lý gia, thế nhưng anh ấy không hề có một lời oán than hay tỏ ra giận giữ mà chỉ tận tâm làm việc

anh cả nên làm, đó là chỉ điểm cho em trai của mình những gì anh ấy biết và kỳ vọng...

Lý Thì Du vừa đau lòng vừa cảm thấy may mắn vì mình sớm rời khỏi Lý gia để đi học ở học viện đồng quân trung tâm, nhờ thế anh mới không biến thành kẻ máu lạnh vô tình như những con người ở Lý gia kia. Lý Thì Du từ chối sự sắp xếp của ông nội và nói rằng, nếu nhà họ Lý đã từ bỏ anh họ cả thì tương lai của anh ấy sẽ cho Lý Thì Du anh tạo ra, người nhà họ Lý không được nhúng tay vào bất cứ chuyện gì của anh họ Lý Mộ Lan nữa. Còn về chuyện người thừa kế của Lý gia, nếu Lý Anh Kiệt đã có hứng thú thì cứ để cho cậu ta làm đi.

Đúng vậy, anh không cần vị trí người thừa kế này, cũng khinh thường những con người máu lạnh mang họ Lý đó.

Từ trước kia Lý Thì Du đã từng nghĩ tới việc khi anh lớn lên và trở thành một cường giả, anh sẽ đưa anh họ cả rời khỏi Lý gia, cả hai người bọn họ sẽ đi tới một nơi khác, triệt để thoát ly khỏi những con người máu lạnh vô tình kia.

Khi ông nội nghe anh nói như vậy, ông không hề tức giận, trái lại còn mỉm cười hỏi anh dựa vào cái gì mà nói những lời này? Nếu trở thành gia chủ chẳng phải anh sẽ có thể cho Lý Mộ Lan một cuộc sống tốt hơn sao? Bằng không tất cả chỉ là lời nói suông mà thôi.

Sau đó ông nội nói cho anh biết những khoản chi phí cho việc chữa bệnh và những loại thuốc cao cấp anh họ cả phải dùng để duy trì tính mạng, chúng là những con số khổng lồ. Nếu Lý Mộ Lan không phải là con cháu dòng chính được Lý gia chu cấp thì anh ấy đã sớm chết trên giường bệnh ở tinh cầu Úy Lam rồi. Lý gia đã không bạc đãi Lý Mộ Lan, cũng không thể để anh ấy tiếp tục đứng ở vị trí người thừa kế thứ nhất được, vì điều ấy sẽ khiến Lý gia trở thành trò cười trong mắt những người khác.

Lý Thì Du cảm thấy rất thất vọng, anh luôn cho rằng ông nội thật lòng thương yêu anh họ cả, và vì muốn bảo vệ anh họ cả mà đưa anh ấy tới tỉnh cầu Ủy Lam xa xôi, rời khỏi sự tranh đấu tàn khốc ở nhà chính, nhưng sự thực chứng minh anh đã nghĩ quá tốt đẹp rồi. Ở Lý gia vốn không có chuyện máu mủ thân tình, giữa anh em, cha mẹ chỉ có lợi ích, toan tính và lợi dụng lẫn nhau. Có thể trước đây ông nội không muốn anh họ cả phải chứng kiến những việc này nên mới đưa anh ấy đi xa, để có thể sống thanh thản.

Lý Thì Du tức giận, vốn muốn mĩa mai châm chọc vài câu, nhưng lời đến khóe miệng lại nhớ đến những câu nói của anh họ cả lúc còn ở tỉnh cầu Ủy Lam đành nhịn lại.

Nếu như anh náo loạn với ông nội rồi đến tai cha mẹ, để họ biết ý định của anh thì rất có thể họ sẽ hại anh họ cả.

Lý Thì Du hiểu rõ lòng dạ ác độc và thủ đoạn của cha mẹ mình, nếu họ biết anh họ cả chính là nguyên nhân anh từ chối vị trí người kế thừa, chắc chắn họ sẽ sai người ra tay với anh họ cả. Anh thực sự không hy vọng vì mình mà gây ra thương tổn cho anh họ Lý Mộ Lan. Vì vậy Lý Thì Du lựa chọn im lặng, chỉ nói mình muốn về suy nghĩ thật kỹ chuyện này.

Ông nội nhìn sâu vào anh, cái nhìn kia làm anh có cảm giác như đã bị nhìn thấu, nhưng ông nội không nói gì thêm, chỉ bảo anh còn thời gian một năm để suy nghĩ, hạn chót là đến thời điểm tốt nghiệp trường đồng quân trung tâm. Khi sắp chia tay, ông nội nói với anh rằng khi nào có thời gian lại tới nói chuyện nghiêm túc cùng ông.

Bốn chữ nói chuyện nghiêm túc này thật nặng, Lý Thì Du ngầm hiểu ý tứ của ông nội, nếu anh đồng ý tiếp nhận vị trí người kế thừa thứ nhất thì anh có thể làm được tất cả mọi việc, ví dụ như trả tiền thuốc men chữa bệnh cho anh họ Lý Mộ Lan, và những việc khác nữa...

Trở lại học viện đồng quân trung tâm, Lý Thì Du đã suy nghĩ thật lâu về lời đề nghị của ông nội. Nếu trở thành gia chủ nhà họ Lý, anh sẽ có thể cung cấp cho anh họ cả một cuộc sống thoải mái và an toàn...

Nhưng Lý Thì Du không lừa được chính mình, bởi vì anh biết để chính thức nắm quyền gia chủ của Lý gia, nhanh nhất cũng phải khoảng 30 đến 40 năm nữa. Nhưng thân thể của anh họ cả không thể chống đỡ lâu như vậy được, công việc cần thiết hiện giờ là phải mau chóng tìm được bác sĩ giỏi nhất Liên bang cùng với các loại thuốc tốt nhất mới có hy vọng kéo dài cuộc sống cho anh họ cả.

Lý Thì Du không muốn anh họ cả phải chết khi còn quá trẻ, tuổi thọ của con người hiện nay khoảng 200 tuổi, anh thực sự mong muốn anh họ cả có thể sống đến năm 150 tuổi... và để đạt thành mục tiêu này cần phải trị liệu cho anh ấy càng nhanh càng tốt.

Trong tay Lý Thì Du lúc này không có gì cả nên không thể lo được cho anh họ cả. Theo lời của ông nội thì Lý gia sẽ chu cấp cho anh họ cả đến năm anh ấy 20 tuổi, sau đó họ sẽ không tiếp tục chi tiền thuốc men cho anh ấy nữa, vì theo luật của Liên bang, 20 là độ tuổi thành niên của nam giới, tất cả nam giới khi thành niên đều phải tự chịu trách nhiệm về cuộc sống của mình.

Như thế có nghĩa Lý Thì Du chỉ có một con đường để chọn, là sau bốn năm nữa anh phải tiếp nhận quyền thừa kế của Lý gia thì mới có đủ điểm tín dự (*) để tiếp tục duy trì chi phí điều trị khổng lồ của anh họ Lý Mộ Lan. Nhưng khi đó anh vẫn chỉ là một quân giáo sinh, làm sao có năng lực tiếp nhận quyền thừa kế! Hơn nữa tiền sinh hoạt phí Lý gia cấp cho các con cháu cũng không nhiều, và trước tuổi thành niên, cho dù có kiếm được điểm tín dự cũng sẽ phải nộp lại cho Lý gia, phần được giữ lại không còn nhiều.

(*) Điểm tín dự: điểm tín nghĩa và danh dự

Thời gian đó Lý Thì Du quá lo lắng cho anh họ cả nên không quan tâm đến những chuyện khác, dù nghe được trong trường học xảy ra cuộc đấu đại giới, năm mươi bị những đàn em năm thứ bảy đánh cho tan tác, anh cũng không có cảm giác gì. Mỗi ngày Lý Thì Du đều nghĩ cho tương lai của anh và anh họ cả, đến khi anh chuẩn bị cúi đầu chấp nhận nói chuyện với ông nội thì có một thông tin về việc chuyển cấp khiến anh chú ý.

Ở trường đệ nhất nam sinh quân giáo không chỉ có chuyên ngành học điều khiển cơ giáp mà còn có vô số các chuyên ngành khác, trong đó chuyên ngành quân y nghiên cứu là bộ môn được các quân nhân tôn sùng. Quân y là các bác sĩ tốt nhất ở Liên bang, thậm chí các quân y còn được tiếp xúc với những nghiên cứu thuốc bí mật của Liên bang, đặc biệt những loại thuốc này chỉ có những quân y tài năng nhất mới được tiếp xúc.

Lý Thì Du nhận ra cầu người không bằng cầu mình, chỉ có con đường trở thành một quân y tài năng nhất mới có thể nắm được những tài nguyên chế thuốc. Ánh mắt Lý Thì Du sáng ngời, cuối cùng anh cũng đã tìm được một con đường có thể cứu được anh họ cả rồi.

Lý Thì Du đến gặp ông nội và nói ra quyết định của mình, anh còn nhớ khi đó ông nội đã hỏi anh rằng sẽ không hối hận chứ?

Lý Thì Du nhớ rõ lúc đó mình đã mỉm cười và trả lời rằng anh không muốn trở thành một con rối bị quyền thế và lợi ích khống chế, anh không thể vứt bỏ được tình thân anh em trong gia đình, anh sẽ làm theo con tim mình mách bảo, cả cuộc đời không bao giờ hối hận.

Khi tạm biệt ông nội, dường như anh đã nghe thấy ông thì thầm câu nói: Lý Mộ Lan, con có tài đức gì mà...

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 247: Điều Kiện Đánh Cuộc

Edit: Phi Nguyệt

Có một bóng người chậm rãi bước lên sàn thi đấu, người nọ khoảng tầm 30 tuổi, mặc bộ quân trang Liên bang màu xanh trắng, gương mặt tuần tú, vóc người khôi ngô vạm vỡ, chỉ đứng thản nhiên ở trên sàn đấu thôi cũng hấp dẫn tầm mắt của tất cả mọi người.

“A, trọng tài tới.” Thấy người vừa đến mặc bộ quân trang khác với đồng phục của quân giáo sinh, tất cả mọi người đều biết đây chính là trọng tài do trường quân giáo phái tới.

Khi nhìn thấy rõ người đứng trên sàn đấu là ai, tất cả đều sợ hãi thốt lên: “Trời ạ, người nhà trường phái tới lại là Thượng tá Đường Ngọc!”

“Cái gì? Thượng tá Đường Ngọc, là vị đạo sư đang chỉ dạy cho Lôi Vương đứng đầu toàn trường đó hả?” Nhiều tiếng xì xào bàn tán vang lên, kể cả những học viên không biết Thượng tá Đường Ngọc cũng kinh ngạc đứng hẩn dậy.

Thượng tá Đường Ngọc là vị đạo sư dạy môn điều khiển cơ giáp có thực lực mạnh nhất trong trường quân giáo, có người nói thực lực của ông ở cấp Vương bài sư sĩ. Không chỉ vậy, Đường Ngọc còn nắm trong tay một tiểu đội sáu học viên có thực lực rất mạnh, trong đó thành viên Lôi Vương sắp tấn cấp Vương bài, năm người còn lại cũng đều là cơ giáp sĩ đặc cấp, không nghi ngờ gì nữa, ông chính là vị đạo sư vàng của trường quân giáo. Mọi

người trong trường đang đồn đại việc sang năm ông muốn chọn một tiểu đội mới từ trong đám học viên năm thứ hai.

Lần này Thượng tá Đường Ngọc đồng ý làm trọng tài có lẽ vì muốn quan sát năng lực của những học viên mới vào trường. Nhiều khả năng sau trận đánh này ông ấy sẽ tìm được những mầm non tốt cho mình, trận thách đấu rất có thể chính là bài khảo hạch của ông ấy.

Những học sinh lâu năm trong trường đều dùng ánh mắt hâm mộ nhìn vào năm người thiếu niên đứng trên sàn đấu, cho dù trong trận đấu này bọn họ có bị đánh bại thì chỉ cần thể hiện được năng lực của mình cũng dễ dàng được sự chú ý của Thượng tá Đường Ngọc, tương lai tất nhiên sáng lạn vô cùng. Không thể không nói, những học viên mới này quá may mắn.

Các đạo sư dạy môn điều khiển cơ giáp trong trường quân giáo không theo học viên hết cả sáu năm học, họ chỉ dạy trong vòng ba năm. Những học viên mới vào trường năm đầu tiên đều phải chú trọng vào việc rèn luyện thể năng, học tập các bài học cơ bản nên thường đến năm thứ hai mới được các đạo sư dẫn dắt, và đến năm thứ tư là kết thúc chương trình học. Ở năm học thứ năm và thứ sáu, học viên sẽ phải lựa chọn giữa việc tham gia vào đoàn mạo hiểm làm các nhiệm vụ, tích lũy thêm kinh nghiệm thực chiến cho bản thân, hoặc đi thực tập trong quân đội. Những học viên ưu tú thường được người ở các quân đoàn để mắt tới từ trước, đến năm học thứ năm, những quân đoàn sẽ gửi thông báo thực tập cho họ rồi sau đó sẽ tới mang người đi.

Các học viên ưu tú năm thứ tư năm nay đều rất quan tâm tới quân đoàn số 23 mới được thành lập, bọn họ muốn vào nơi đó không phải vì đây là quân đoàn mới có nhiều cơ hội được chọn hơn, mà vì quân đoàn trưởng của quân đoàn này chính là vị thần cấp sư sĩ số mười hai của Liên bang – đại tướng quân Lăng Tiêu – thần tượng của mọi quân giáo sinh. Đây cũng là một trong những nguyên nhân Lôi Vương khẩn cấp muốn lên cấp Vương bài sư sĩ trong năm nay, có lẽ hẳn muốn đại tướng Lăng Tiêu biết đến sự

tồn tại của mình, và có cơ hội được đối phương gửi thông báo thực tập quý giá kia.

Được đi thực tập không có nghĩa hai năm sau sẽ tiếp tục ở lại quân đoàn đó, nhưng chỉ cần biểu hiện xuất sắc trong quá trình thực tập sẽ có cơ hội lớn được tiếp tục ở lại.

Những người ở trong phòng VIP đều cau mày khi nhìn thấy Thượng tá Đường Ngọc xuất hiện, rõ ràng trường quân giáo có thâm ý riêng khi sắp xếp như vậy.

Chỉ có Vân Tu cùng phòng với Lý Thì Du tỏ ra lo lắng: “Thượng tá Đường Ngọc làm trọng tài có khi nào sẽ thiên vị cho Lôi Đình không? Dù sao Lôi Vương Kiều Đình cũng là đệ tử đặc ý của ông ấy.”

Lý Thì Du không trả lời mà quay ra trừng mắt nhìn bạn mình. Câu hỏi ngu ngốc của Vân Tu đã thành công đưa anh thoát khỏi ký ức cũ, nhưng tâm tình anh vẫn trĩu nặng, Lý Thì Du biết mình không nên quá lo lắng vì mấy năm nay theo học tập và nghiên cứu, anh ngày càng có tự tin với tay nghề và kiến thức của mình, tin tưởng trước khi đến tuổi thành niên anh sẽ có năng lực lo cho anh họ cả Lý Mộ Lan.

Những hạng mục nghiên cứu Lý Thì Du tham gia mấy năm gần đây đều có thành quả to lớn, ngoại trừ những loại thuốc cấm thuộc về quân đội thì những hạng mục khác đều có thể áp dụng cho toàn dân. Phía nhà trường khen thưởng rất nhiều cho Lý Thì Du, nhờ thế anh cũng tích góp được một khoản điểm tín dự kha khá.

Lý Thì Du đã sớm nói rõ tình huống trong nhà cho các đạo sư biết, nên điểm tín dự của anh hiện nay đều được gửi trong tài khoản của các vị đạo sư.

Đương nhiên khoản điểm mà anh có, không phải tất cả đều đến từ phần thưởng của trường quân giáo, phần lớn chúng đến từ việc bán bản quyền

ngiên cứu thuốc. Các đạo sư sau khi biết tình huống của Lý Thì Du đều thống nhất phải cho thêm điều khoản không lấy điểm tín dự mà chuyển thành cổ phần công ty vào hợp đồng của anh, hàng năm anh sẽ được chia phần trăm hoa hồng. Ý định của các đạo sư là chờ sau khi Lý Thì Du trưởng thành sẽ tự mình lập một tài khoản, sau đó số tiền lợi tức này sẽ được chuyển vào trong tài khoản của anh. Tất nhiên Lý Thì Du rất vui mừng với kết quả như vậy, anh vô cùng cảm kích các đạo sư đã suy nghĩ cho mình, rõ ràng cách làm này đã giúp anh có một nguồn kinh tế đáng kể mà không cần giao lại cho gia tộc.

Vân Tu thấy Lý Thì Du thoát ra khỏi suy nghĩ khổ sở bèn thăm thở dài một hơi, anh ta không ngờ mình chỉ vô tâm hỏi một câu mà làm bạn tốt trở nên đau khổ như thế.

Chỉ cần nhìn vẻ mặt của Lý Thì Du, Vân Tu không cần hỏi cũng biết nhất định cậu bạn của anh ta đã gặp phải chuyện gì đó rất khó khăn. Vân Tu cảm thấy hối hận và tự trách khi đã khơi lên chuyện cũ của bạn mình, anh ta muốn làm gì đó bù đắp cho Lý Thì Du, nên khi nhìn thấy Thượng tá Đường Ngọc lên sàn đấu, anh ta lập tức hỏi một câu ngốc nghếch để hấp dẫn sự chú ý của Lý Thì Du, xem ra anh ta đã làm đúng.

Làm học viên của trường quân giáo bốn năm, tất nhiên Vân Tu biết các đạo sư đều là những quân nhân cương trực công chính, sẽ không làm loại việc thiên vị một phía, mà người được nhắc tới - thiếu tá Đường Ngọc, càng không bao giờ làm như vậy.

Trong phòng VIP của đoàn Vô Cực, nhóm người Lý Lan Phong nhìn thấy Thượng tá Đường Ngọc cũng hô lên kinh ngạc, không hiểu vì sao vị “thần” này lại xuất hiện ở một trận đấu nhỏ như thế này.

Đang cầm ly đồ uống đưa lên miệng, bàn tay của Lý Lan Phong chợt dừng lại, anh hơi liếc mắt về phía hình ảnh năm thành viên của đoàn Tân Sinh trên màn hình, trong đáy mắt ánh lên suy nghĩ sâu xa: Là ai trong

đoàn Tân Sinh này có thể lực sau lưng to lớn như vậy, thay đổi được cả tác phong làm việc của trường quân giáo? Cho dù Lý gia đứng đầu cũng chưa chắc có năng lực này. Phải biết rằng trường quân giáo thuộc sự quản lý của quân đội, Tổng thống của Liên bang là người nhà họ Lý, nhưng tay của Tổng thống không thể vươn được đến quân đội Liên bang.

Lý Lan Phong khẽ cười, thầm nghĩ: Thú vị thật! Xem ra trận đấu này không dễ dàng như Lôi Đình nghĩ rồi!

Thượng tá Đường Ngọc khoan thai bước lên sàn đấu, ông khẽ đưa tay lên miệng tăng hắng một tiếng, trận ồn ào vì sự xuất hiện đột ngột của ông nhanh chóng biến mất, xung quanh yên tĩnh trở lại, lúc này Thượng tá Đường Ngọc mới lộ ra nụ cười nhàn nhạt, ông cất tiếng nói: “Cuộc tranh tài thể thuật giữa đoàn Lôi Đình và đoàn Tân Sinh hôm nay sẽ do tôi làm trọng tài, tôi sẽ đánh giá một cách công bằng, nếu sau cuộc thi có bên nào bất mãn với kết quả thi đấu, bất mãn với cách làm trọng tài của tôi thì có thể kiến nghị lên phía nhà trường.”

Nói tới đây, Đường Ngọc liếc nhanh sang hai bên, thấy song phương đều không có ý kiến gì thì khẽ gật đầu, thầm khen ngợi thành viên được chọn lựa của hai phe đều có tố chất tốt.

Ông tiếp tục nói: “Cuộc tranh tài này sẽ lấy theo hình thức đấu năm trận – thắng ba trận, do hai bên phái ra năm người đại diện. Để đảm bảo tính công bằng, tên cùng thứ tự của năm người này sẽ không được công bố trước, trước mỗi trận đấu một phút, đội trưởng hai phía sẽ lựa chọn một đội viên của đội mình vào đấu. Nhớ kỹ, không thể thay đổi người được lựa chọn, nếu không trực tiếp phán định bên thay đổi thua cuộc.”

Thấy hai phe đã hiểu luật, Đường Ngọc nói tiếp: “Còn nữa, trong cuộc tranh tài lần này có điều kiện đánh cược, vì vậy trước khi bắt đầu trận đấu hai bên phải nói rõ các điều kiện. Theo luật của trường học, không bên nào được phép làm trái với điều kiện đánh cược được đưa ra.”

Ánh mắt Đường Ngọc sắc như một lưỡi dao quét một lượt qua khán đài và các thành viên của hai phe khiến ai nấy đều rùng mình, có người định lực kém bị dọa sợ đến mức bủn rủn, mồ hôi tuôn như tắm.

“Vì bên khiêu chiến trước là đoàn Lôì Đình nên mời đại diện đoàn Lôì Đình đưa điều kiện đánh cược vào trung khu đầu não trường quân giáo.” Đường Ngọc hướng dẫn các bên tiến hành đưa ra nội dung đánh cược.

Rất nhanh, trên màn hình lớn phía sau sàn thi đấu xuất hiện nội dung đánh cược của đoàn Lôì Đình, điều kiện rất đơn giản, chỉ có một hàng chữ mang nội dung: Nếu đoàn Lôì Đình thắng, toàn bộ thành viên của đoàn Tân Sinh phải gia nhập Lôì Đình!

Điều kiện đánh cược vừa hiện lên màn hình, mọi người có mặt ở khán đài đều ồ lên, ngay cả những người trong phòng VIP cũng không giữ được bình tĩnh nữa.

“Tại sao lại đánh cược như vậy? Chẳng phải đoàn Lôì Đình rất chú trọng đến chất lượng của các đoàn viên sao? Lẽ nào đoàn Tân Sinh có bí mật gì đó mà chúng ta không biết?” Những lãnh đạo của các thế lực đều phải thốt lên, bọn họ không thể tin những gì mình nhìn thấy.

Vốn ai cũng cho rằng thế lực Lôì Đình khiêu chiến với đoàn Tân Sinh là vì muốn đoàn Tân Sinh phải giải tán, sau đó Lôì Đình sẽ thu nạp những học viên ưu tú vào thế lực của mình. Mà những thế lực khác có thể thừa cơ đục nước béo cò, lợi dụng tâm lý thù hận sau khi thua trận của đoàn Tân Sinh để cướp về một số học viên tài hoa.

Nhưng điều kiện đánh cược của Lôì Đình đã hoàn toàn phá hỏng tính toán của những thế lực khác, cách làm tận diệt không cho người khác được chút lợi nào này khiến mọi người cực kì bất mãn.

Ở phòng VIP dành cho đoàn Vô Cực, Hàn Dục và Vệ Quý đều đang cảm thấy kinh hãi vô cùng, theo bản năng bọn họ nhìn về phía Lý Lan Phong,

mong chờ Lý Lan Phong có thể giải thích cho họ hiểu tình huống hiện tại. Tuy bọn họ rất kiêng kỵ Lý Lan Phong nhưng vẫn tin tưởng vào năng lực phân tích, phán đoán của anh.

Lý Lan Phong thấy tất cả đều đang hướng ánh mắt về phía mình, bèn nói: “Tớ cũng không rõ vì sao Lôi Đình lại làm như vậy, nhưng tớ khẳng định đoàn Tân Sinh này có thứ mà Lôi Đình muốn có.”

Hàn Dục và Vệ Quý cùng gật đầu, điểm ấy bọn họ cũng có thể nghĩ đến.

“Thời gian vừa rồi có một vài thế lực lớn muốn xâm nhập vào kho cơ sở dữ liệu mật để tìm kiếm tư liệu khảo hạch của đoàn Tân Sinh, không biết có phải đoàn Lôi Đình đã lấy được rồi hay không.” Lý Lan Phong nói mập mờ, nhắc nhở hai người kia.

Không phải Lý Lan Phong không muốn giấu tin tức này mà vì anh biết rõ, dù có nói hay không thì Hàn Dục và Vệ Quý cũng sẽ nghĩ ra thôi. Đã như vậy thà nói thẳng ra, làm đối phương nghĩ anh không hề muốn giấu điểm điều gì với họ. Hơn nữa, bí mật quan trọng hơn còn đang nằm trong tay anh, anh cũng chẳng tiếc tiết lộ cho họ biết một chút tin tức bề nổi bên ngoài.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 248: Lạc Lãng Xuất Chiến!

Edit: Phi Nguyệt

Hàn Dục bắt đầu suy đoán: “Lẽ nào thành tích khảo hạch của đoàn Tân Sinh đều rất tốt, bọn Lôi Đình không muốn lãng phí nên nhận hết?”

Vệ Quý đồng tình: “Những học viên mới này đều đến từ tỉnh cầu Doha, đại bộ phận còn là học sinh của học viện đồng quân trung tâm, chắc chắn năng lực của bọn chúng không kém, dù có nhận hết Lôi Đình cũng không lỗ. Nhưng tớ nghi ngờ chuyện này không đơn giản như vậy... Có phải đây là mưu kế của đoàn Lôi Đình không? Mục tiêu của bọn họ rất có khả năng không phải là toàn bộ đoàn Tân Sinh, mà chỉ là người kia ở trong đoàn Tân Sinh thôi, Lôi Đình lo lắng người kia cương quyết không chịu gia nhập nên mới làm ra hạ sách này chăng?” Vệ Quý đưa ra một khả năng có thể xảy ra.

Ánh mắt Hàn Dục hơi lóe lên: “Cậu muốn nói tới tên yêu nghiệt mà Trương Kinh An đã từng nhắc đến à?”

Tên yêu nghiệt khiến Trương Kinh An phải kiêng kỵ kia khẳng định là một người không dễ thu phục. Có lẽ thế lực Lôi Đình sợ tên đó lại giống như gã thiên tài thiết kế lắp ráp cơ giáp năm tư tên Tử Giang kia, đến bây giờ gã kia còn chưa chịu khuất phục bọn Lôi Đình đâu. Bị ăn đau một lần nên bây giờ đoàn Lôi Đình thay đổi cách làm, thiết kế một cạm bẫy để tên yêu nghiệt kia phải vì đồng bạn mà cúi đầu thần phục.

“Dương đông kích tây, quả là kế sách hay!” Hàn Dục tán thưởng. “Dù Kiều Đình không ở đây, nhưng vị phó đoàn trưởng Lâm Chí Đông kia cũng không đến nỗi nào.”

Một thế lực lớn không thể chỉ dựa vào sức mạnh của một người, sở dĩ Lô Đình liên tục nhiều năm liền đứng vững ở vị trí thế lực số một trường quân giáo là vì phía dưới bọn họ có mấy vị phó đoàn trưởng ưu tú, đặc biệt là quân sư Lâm Chí Đông. Vị đệ nhất phó đoàn trưởng của thế lực Lô Đình này không xuất thân từ chuyên ngành tham mưu chuyên nghiệp, nhưng thủ đoạn của anh ta không hề thua kém bất cứ một quân sư giỏi nào.

Lý Lan Phong không phản bác suy đoán của hai người, anh chỉ gật đầu mỉm cười biểu đạt sự tán thành. Ánh mắt của bốn người lại một lần nữa bị hình ảnh trên màn hình hấp dẫn, bởi vì đại diện của đoàn Tân Sinh đã bước lên phía trước, người này không ai khác chính là Vũ Cảnh. Cậu ta chấp nhận lời đánh cược của đoàn Lô Đình, đồng thời đưa vào điều kiện đánh cược của đoàn mình: Nếu đoàn Lô Đình thua, trong vòng hai năm đoàn Lô Đình phải đảm bảo sự an toàn cho đoàn Tân Sinh. Tức là trong thời gian hai năm, nếu có thế lực nào muốn gây hấn với đoàn Tân Sinh, thì đoàn Lô Đình phải đứng ra ứng chiến.

Điều kiện này thực chất là muốn cả đoàn Lô Đình phải làm vệ sĩ miễn phí cho đoàn Tân Sinh, nhưng so với điều kiện của đoàn Lô Đình thì điều kiện của đoàn Tân Sinh cũng không quá đáng. Đoàn Lô Đình đã muốn sát nhập toàn bộ đoàn Tân Sinh, đương nhiên đoàn Tân Sinh cũng có thể yêu cầu đoàn Lô Đình trở thành lính đánh thuê cho mình. Hơn nữa thời hạn đoàn Tân sinh đưa ra chỉ có hai năm, với điều kiện này, đoàn Lô Đình không có lý do để cự tuyệt.

Quả nhiên, sau khi nhóm lãnh đạo đoàn Lô Đình họp nhanh, bọn họ đã đồng ý với điều kiện trên. Dù sao bọn họ cũng không muốn để khối thịt béo mang tên đoàn Tân Sinh rơi vào tay kẻ khác, ngộ nhỡ lần này đoàn Lô Đình không cẩn thận thua cuộc cũng có thể đảm bảo trong vòng hai năm

không bị các thế lực khác nắm tay trên mắt, hơn nữa hai năm sau bọn họ còn cơ hội chiếm được đoàn Tân Sinh, điều kiện đánh cược lần này đối với đoàn Lôi Đình rõ ràng chỉ có lợi mà không có hại.

Khi Thượng tá Đường Ngọc tuyên bố điều kiện đánh cược của hai bên đã được thành lập, nhóm lãnh đạo của các thế lực khác đều thở dài tiếc nuối. Nếu đoàn Tân Sinh may mắn thắng lợi thì bọn họ cũng chỉ biết đứng ngoài nhìn mà thèm thôi, vì bọn họ còn chưa có gan dám chống lại thế lực Lôi Đình.

Ai nấy đều thầm thán phục cái điều kiện vừa cay vừa độc này của đoàn Tân Sinh, một điều kiện mà làm Lôi Đình không thể cự tuyệt nổi, và dù thắng hay thua thì đoàn Tân Sinh đều có được sự bảo hộ của đoàn cơ giáp Lôi Đình dù nó chỉ tác dụng trong thời gian ngắn.

Điều kiện đã được đưa ra, đại diện của hai bên từ từ bước xuống khỏi sàn thi đấu, chờ đợi trận đấu thứ nhất bắt đầu. Vừa rồi Thượng tá Đường Ngọc đã giải thích quy tắc của trận đấu, hai phe có năm phút để chuẩn bị, trong vòng năm phút bắt buộc phải chọn ra đại diện thi đấu của từng phe, hết năm phút, bên nào không chọn được sẽ bị phán định thua cuộc.

Lăng Lan như có điều gì suy nghĩ, cô nhìn lướt qua đám người Lôi Đình ở phía bên kia sàn thi đấu. Cô đã âm thầm thử dò xét thực lực của những người đó và biết, ngoại trừ cô ra thì bọn Tề Long chưa đủ thực lực để đấu... Lăng Lan hơi nhú mày, bắt đầu tính toán trình tự lên thi đấu.

Trong trận lần này cô lựa chọn Tề Long, Vũ Cảnh, Lạc Lăng, Lý Anh Kiệt và chính cô làm đại diện thi đấu. Vốn ý định ban đầu của Lăng Lan là xem xét đội hình của đối phương rồi mới sắp xếp đội hình ở bên mình, nhưng quy định do Thượng tá Đường Ngọc nói ra đã phá vỡ tính toán của cô, danh sách đối chiến hoàn toàn được giữ bí mật, đến trước mỗi trận đấu mới công bố, rõ ràng điều này gây bất lợi cho phía Lăng Lan.

Giữa lúc Lăng Lan đang đau đầu suy tính, giọng nói hờn dỗi của Tiểu Tứ vang lên trong đầu cô. “Lão đại, cô quên còn có tôi rồi à?” Thăng bé rất buồn bực, vì sao cứ đến thời khắc mấu chốt là lão đại lại quên mất sự tồn tại của nó? Chẳng phải nó rất hay dùng mấy biện pháp ăn gian đó sao...

“Ây phi phi phi, vừa mới nghĩ vậy? Tiểu Tứ ta là cậu nhóc tốt, tuyệt đối không dùng mấy từ gian dối làm mất phẩm cấp của mình được.” Tiểu Tứ rung đùi đắc ý, tỏ vẻ mình rất thanh cao. “Chúng ta đang ở một trận đấu vĩ đại, chỉ có biết trước tiên cơ mới là vương đạo, cho nên tất cả mọi thủ đoạn đều chỉ để phục vụ cho mục đích cuối cùng là chiến thắng mà thôi! Lịch sử chính là để cho người thắng cuộc viết nên!” Đạo này Tiểu Tứ đang mê mẩn mấy loại tiểu thuyết quân sự, đoạn văn hùng hồn này chắc nó lấy ở một cuốn tiểu thuyết nào đó rồi...

Được Tiểu Tứ nhắc nhở, Lăng Lan mới nhớ ra Tiểu Tứ chẳng phải là thần trong thế giới ảo đó sao? Cô có thể nhờ Tiểu Tứ tìm hiểu danh sách thi đấu của đối thủ mà. Hy vọng đối phương lựa chọn nhanh chóng, nếu đến sát giờ họ mới đưa ra tên người đấu thì Lăng Lan cũng không còn thời gian để lựa chọn thí sinh ở đội mình.

Tiểu Tứ cảm nhận được sự lo lắng của Lăng Lan, nó bĩu môi nói: “Có Tiểu Tứ ở đây cô còn sợ không kịp giờ? Chỉ cần trong đầu cô vừa hiện lên tên người nào, tôi sẽ lập tức đưa cái tên đó vào danh sách.” Một việc đơn giản như vậy vì sao lão đại cứ phải lo lắng quá lên làm gì, có phải lão đại đang coi thường năng lực của nó không? Tiểu Tứ giận dỗi trề môi, tỏ vẻ kháng nghị vì Lăng Lan đã không tin tưởng nó.

Thấy Tiểu Tứ giận dỗi, Lăng Lan lại cảm thấy yên lòng, cô vui vẻ đưa tay xoa gương mặt nhỏ của Tiểu Tứ, cất tiếng cười to: “Được rồi Tiểu Tứ, chuyện này giao cho cậu.” Chỉ có ở trong óc, Lăng Lan mới không cố kỵ mà cười to, nụ cười kia khiến Tiểu Tứ một lần nữa ngẩn người. Hu hu hu, vì sao sức quyến rũ trong nụ cười của lão đại ngày càng tăng lên vậy?

Tiểu Tứ cảm thấy lão đại của nó để mặt lạnh lùng vẫn an toàn hơn, đến cả nó là thần của thế giới ảo, khi nhìn thấy gương mặt tươi cười của lão đại đều cảm thấy mềm nhũn. Tiểu Tứ đột nhiên nhớ tới cha Lăng Tiêu, hình như sức chống cự của nó đối với nụ cười của cha Lăng Tiêu cũng rất kém, lẽ nào nụ cười chính là nhược điểm trí mạng của nó?

Tiểu Tứ đột nhiên có cảm giác nguy cơ ngập đầu, bởi vì nó biết trí tuệ nhân tạo như nó không được phép có nhược điểm, nếu không sẽ bị thu hồi và cải tạo lại. Tiểu Tứ quay đầu nhìn xung quanh, phát hiện không có trí tuệ nhân tạo nào giống nó ở gần đó bèn vỗ ngực tự trấn an mình, may mà bây giờ nó không ở tinh hệ Mộng Đa nên không có các trí tuệ nhân tạo khác quản chế sự bất thường của nó.

Tiểu Tứ còn chưa kịp hoàn hồn, Lăng Lan ở bên này đã nghĩ tới một vấn đề khác, cô có thể tìm hiểu được thực lực của những người bên đội đối phương, nhưng lại không biết tên của họ...

Tiểu Tứ bị vấn đề mới nảy ra trong óc Lăng Lan hấp dẫn, khi hiểu rõ lão đại nhà nó đang băn khoăn điều gì, nó liếc mắt một cái đầy khinh thường, còn tưởng có chuyện gì khó khăn, hóa ra lại là loại chuyện nhỏ nhặt này.

Rất nhanh, trong óc Lăng Lan xuất hiện tư liệu của các thành viên trong đoàn Lôi Đình cùng hình ảnh ba chiều của những thành viên đó, Lăng Lan xem hết tư liệu là biết ngay ai có thực lực và đẳng cấp như thế nào, cũng dễ dàng đưa ra đối sách ứng phó.

Sau khi xem xong danh sách thành viên của đối phương, trong lòng Lăng Lan đã có kế sách, cô quyết định dùng kế Điền Kỵ đưa ngựa(*) để đấu lại đối phương, chỉ cần bên cô thắng được ba trận là đoàn Tân Sinh thắng lớn!

(*)Kế Điền Kỵ đưa ngựa: (một điển tích trong sử ký Trung Hoa) ý nghĩa; dùng sở trường của mình đối phó với khuyết điểm của đối thủ để dành thắng lợi cuối cùng.

“Lão đại! đối phương đưa ra tên thành viên thứ nhất thi đấu!” Tiểu Tứ hô to, ngay sau đó tư liệu và hình ảnh lập thể của người xuất chiến bên đội đối phương hiện lên trong óc của Lăng Lan.

“Chà, trận đấu đã đưa người có thực lực đứng thứ ba ra đấu, xem ra đối phương cũng phòng bị bên chúng ta sẽ làm theo kế sách kia.” Lăng Lan nhú mày, đối sách của bên Lôi Đình rất tốt.

Lăng Lan quay đầu nhìn đồng đội phía bên mình, cuối cùng ánh mắt của cô dừng lại ở trên người Lạc Lãng: “Lạc Lãng, chuẩn bị chiến đấu!”

Khuôn mặt xinh đẹp của Lạc Lãng sáng ngời, không ngờ lão đại lại phái cậu ta ra đấu trận đầu tiên: “Vâng, lão đại!”

Đến phiên Tiểu Tứ, thấy Lăng Lan đã lựa chọn Lạc Lãng, không cần Lăng Lan chỉ thị, nó đã đưa tên Lạc Lãng vào máy tính của trọng tài Đường Ngọc.

Thấy nét mặt hưng phấn của Lạc Lãng, Lăng Lan cảnh tỉnh cậu ta: “Đối phương là một cao thủ khí kình sơ cấp, cậu vừa mới bước chân vào cấp khí kình nên căn cơ còn chưa ổn định, không thích hợp xáp lá cà, tốt nhất nên lựa chọn phương pháp triển đấu, cố gắng thích ứng để tìm ra cơ hội hạ gục đối thủ.”

Lăng Lan lựa chọn Lạc Lãng là vì trận đấu này rất thích hợp để giúp cậu ta ổn định giai đoạn đầu của khí kình sơ cấp. Dù muốn thắng nhưng cô cũng mong các bạn của mình có thể tiến bộ nhờ trận đấu này.

Lăng Lan biết mình sắp xếp như vậy có thể khiến Lăng Lan rất gian khổ, thậm chí còn có thể bị đối phương đánh đến bầm dập, nhưng để các bạn cô có thể trưởng thành, cô bắt buộc phải làm như vậy, có đôi khi bị thua không phải là sỉ nhục, mà là một loại tiến bộ để tốt lên.

Lạc Lãng nghiêm túc gật đầu: “Đã biết, lão đại!”

Vừa đúng lúc năm phút chuẩn bị kết thúc, trên sàn đấu vang lên giọng nói đanh thép của Thượng tá Đường Ngọc: “Đoàn cơ giáp Lôi Đình đấu với đoàn Tân Sinh, trận đầu tiên: Học viên năm thứ năm Tề Á đấu với học viên năm thứ nhất Lạc Lãng.”

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 249: Còn Kém Một Chút

Edit: Phi Nguyệt

Lạc Lãng hít một hơi thật sâu, mặc dù biết thực lực của mình không bằng đối phương nhưng cậu ta quyết không chùn bước, cậu ta muốn giúp một phần lực vì lão đại, dù biết mình khó thắng được trận này nhưng cậu ta vẫn muốn thử một lần.

Khi Lạc Lãng bước chân lên sàn đấu, người xem ở phía dưới lập tức hỗn loạn: “Chuyện gì xảy ra vậy? Sao đoàn Tân Sinh lại phái một tên nhóc gây yếu ra đấu, lẽ nào bọn họ tính thua cuộc luôn?”

“Mẹ ta ời, tên kia là đàn ông thật sao? Gương mặt còn đẹp hơn cả con gái nữa!” Không biết ai hô lên câu này làm mọi người ngay lập tức dừng lại việc bàn tán về cơ thể gầy yếu của Lạc Lãng mà tập trung lên gương mặt cậu ta.

“Khục, có phải là nữ giả nam trang không?” Một tên biến thái nào đó bắt đầu rục rịch xuân tâm nhộn nhạo.

Đương nhiên phán đoán của hắn đều bị những người xung quanh khinh bỉ, người nghĩ đây là thời kỳ viễn cổ, chỉ cần mặc đồ con trai là có thể giả thành đàn ông à? Để vào được trường quân giáo, chuyện đầu tiên là phải làm kiểm tra sức khỏe, số đo cân nặng, lúc kiểm tra phải cởi sạch quần áo... Được rồi, các đạo sư kiểm tra cũng rất thấu tình đạt lý, có cho phép người được dùng tay che cậu em nhỏ... khụ khụ.

Những tên biến thái háo sắc kia vĩnh viễn không bao giờ biết rằng, thật sự có một cô gái đường hoàng vào học chung trong trường nam sinh quân giáo với bọn họ, đương nhiên bài kiểm tra sức khỏe đo lường thể năng kia đã bị vị đại tướng quân yêu con gái hơn mạng, kiêm thần tượng toàn dân nào đó dụng chức quyền mà miễn trừ rồi...

Trong một phòng VIP ở tầng hai, gương mặt xinh đẹp cùng dáng người mảnh khảnh của Lạc Lăng đã khiến một người chú ý tới, người kia nhìn cậu trai trên màn hình với ánh mắt sáng rực, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười có phần tham lam, hắn tự lẩm bẩm trong miệng: “Không ngờ trong đám học viên mới năm nay lại có một vũ vật tuyệt vời thế này...” Hầm liếm môi, trong đầu ra quyết định bằng bất cứ giá nào cũng phải có được cậu ta.

Tuyển thủ năm thứ năm của Lôi Đình – Tề Á, hiện đang học những môn cuối cùng ở trường quân giáo, có năng lực cách đấu thể thuật xuất sắc, vì để đảm bảo thắng lợi, Lâm Chí Đông đã tự mình đến mời anh ta xuất chiến. Sắp xếp Tề Á là người đầu tiên ra đấu là suy tính của Lâm Chí Đông.

Không chỉ có một mình Lăng Lan nghĩ tới kế Điền Kỳ đưa ngựa, Lâm Chí Đông cũng nghĩ tới kế này. Hắn ta sợ đoàn Tân Sinh sẽ phái một người có thực lực mạnh ra đánh với người thực lực yếu ở bên mình khiến hắn trở tay không kịp. Lâm Chí Đông biết trận đầu tiên rất quan trọng, bên nào thắng sĩ khí sẽ tăng cao nên hắn không muốn để đám tay mới như đoàn Tân Sinh có được lợi thế này, vì thế hắn đưa Tề Á ra để đảm bảo thắng lợi cho trận đầu tiên.

Tề Á là người mạnh thứ ba trong đội, Lâm Chí Đông nghĩ dù đối phương có đưa người mạnh nhất hay yếu nhất ra đấu cũng không làm hỏng tính toán của hắn. Hắn vẫn còn hai người có thực lực rất mạnh trong tay, dù đánh thế nào cũng đều thắng chắc. Mặc dù Lâm Chí Đông hơi kiêng kỵ cái tên ‘yêu nghiệt’ thần bí kia, nhưng hắn tin tưởng vào thực lực của hai cao thủ cách đấu ở bên phe mình.

Tề Á thấy đối thủ của mình yếu đuối, trông lại giống con gái thì khinh thường, ánh mắt nhìn Lạc Lãng đầy bất thiện. Thái độ của đối phương chẳng làm Lạc Lãng tức giận, ngược lại cậu ta còn thích thú, đối phương càng khinh thường cậu ta, cậu ta càng có nhiều cơ hội cho đối phương bất ngờ.

Lạc Lãng không quên những gì Lăng Lan đã dặn dò, nên vừa bước lên đài thi đấu, dù Thượng tá Đường Ngọc chưa hô bắt đầu nhưng cả người cậu ta đều căng lên. Nhìn bề ngoài có vẻ Lạc Lãng đang đứng bình thường, nhưng những người tinh mắt có thể nhìn thấy hai tay cậu ta buông lỏng, thế đứng, khoảng cách của hai chân và hông đều ở trong tư thế sẵn sàng, có thể bạo phát lực lượng mạnh mẽ trong nháy mắt.

Thượng tá Đường Ngọc là một cơ giáp sĩ cấp Vương bài nhưng ông đồng thời cũng là một cao thủ cách đấu, vì thế trường quân giáo mới mời ông tới làm trọng tài cho trận đấu này. Nhìn thấy tư thế của Lạc Lãng, trong đáy mắt Đường Ngọc lướt qua một tia sáng, nhưng khi chuyển tầm mắt sang Tề Á, ông lại thoáng cau mày.

Đường Ngọc không đổi sắc mặt, giơ tay phải lên rồi mạnh mẽ hạ xuống, miệng đồng thời hô lên: “Bắt đầu!”

Lạc Lãng vốn muốn thủ thế ngay từ đầu để triển đấu với đối phương, không ngờ đối phương lại không làm ra bất cứ tư thế phòng ngự nào, bộ dạng lười biếng lắc lắc lư lư. Thấy tình huống như vậy, Lạc Lãng bỗng có chủ ý, cậu ta đạp mạnh chân phải xuống, cả người bắn về phía trước như một quả đạn pháo, hung hăng đánh tới đối thủ.

Đường Ngọc hơi kinh ngạc trước công kích của Lạc Lãng, ông đã sớm nhìn ra thế đứng vừa rồi của Lạc Lãng là tư thế phòng thủ cơ bản, nhưng Lạc Lãng lại có thể chuyển thành thế công chỉ trong nháy mắt, hành động lưu loát không hề có động tác thừa, rõ ràng cậu bạn Lạc Lãng này không chế cơ thể đã đạt đến trình độ vô cùng cao.

Mặc dù thoát nhìn vẻ bề ngoài của Lạc Lăng hơi nhu nhược không có sự cường tráng của một đấu sĩ cách đấu, sức chịu đựng chỉ sợ cũng giống những nam sinh bình thường khác, nhưng năng lực khống chế cơ thể của cậu ta lại bù được nhược điểm về thân thể, có thể nói Lạc Lăng đã nghiên cứu ra được một phương pháp chiến đấu phù hợp với thể chất của mình, đây tuyệt đối là một thiếu niên có thiên phú mạnh mẽ trong cách đấu thể thuật.

Đường Ngọc cảm thấy vui mừng, bởi loại năng lực này sẽ trợ giúp rất lớn trong việc điều khiển cơ giáp, chỉ cần Lạc Lăng thông qua được khảo nghiệm thể năng của năm đầu tiên, Đường Ngọc chắc chắn sẽ thu một học viên có thiên phú cao như cậu ta vào đội.

Lạc Lăng công kích quá bất ngờ khiến Tề Á hoảng hốt không kịp trở tay, nhưng dù sao hắn ta cũng là học viên năm thứ năm, có rất nhiều kinh nghiệm cách đấu phong phú, hắn ta sẽ không hoảng đến mức luống cuống tay chân như đám tay mơ bình thường. Tề Á nhanh chóng tỉnh táo lại và lui về phía sau, ý đồ kéo giãn khoảng cách giữa hai người, để hắn có đầy đủ không gian tiến hành phản kích.

Mặc dù mới chỉ là học viên năm thứ nhất của trường quân giáo nhưng kinh nghiệm của Lạc Lăng không hề kém chút nào, hơn nữa cậu ta còn có một đồng bạn cuồng cách đấu như Tề Long, chỉ cần rảnh rỗi là lại kéo cậu ta đi đánh nhau liên tục, dù sau đó có Tạ Nghị tham gia nhưng tàn suất cũng không giảm được bao nhiêu, cho nên có thể nói Lạc Lăng có kinh nghiệm không tệ về phương diện cách đấu thể thuật.

Thấy Tề Á nhanh chóng lùi về phía sau, Lạc Lăng biết ngay ý định của đối phương, đã có cơ hội chiếm ưu thế trước, làm sao cậu ta bỏ lỡ được. Vì vậy chỉ thấy hai bóng người một trước một sau chạy đuổi vòng quanh trên sàn thi đấu, bởi vì tốc độ quá nhanh nên các học viên ở bên ngoài chỉ kịp nhìn thấy từng đạo tàn ảnh lướt qua.

Lâm Chí Đông thấy vậy bèn hừ lạnh: “Bị tôi đoán trúng rồi nhé, đối phương quả nhiên dùng kế Điền Kỵ đưa ngựa. May mà tôi đã đề phòng, nếu không chúng ta thật sự bị đối phương chiếm mất trận đầu.” Nếu Lâm Chí Đông đưa người yếu nhất lên đấu trận này, e rằng thắng bại khó mà nói trước được, nhưng bây giờ thắng lợi nhất định thuộc về bọn họ... Mặc dù năng lực cách đấu thể thuật của Lâm Chí Đông không quá mạnh mẽ nhưng hẳn tin tưởng thực lực của Tề Á, Tề Á tuyệt đối sẽ không bại dưới tay một học viên năm thứ nhất.

Trên sàn thi đấu, Tề Á dù có lùi đến bước nào cũng bị đối phương áp sát, dính như keo da trâu không có biện pháp kéo giãn cự ly, hẳn cảm thấy còn tiếp tục thế này rất mất thể diện, cơn tức giận bộc phát trong lòng, hẳn nhất định phải dạy dỗ tên nhóc khó ưa này một trận ra trò.

Tề Á nghĩ dù hiện nay ưu thế của mình đã bị thằng nhóc này chiếm hết, nhưng bằng thực lực của hẳn nhất định có thể đánh bại đối phương.

Tề Á có lòng tin tuyệt đối với năng lực của mình, hẳn không muốn tiếp tục lùi nữa nên dừng bước, miệng hét lên rồi đánh một quyền đã giữ lực sẵn từ trước về phía Lạc Lãng.

Hành động của Lạc Lãng tựa hồ đã vi phạm lời chỉ dẫn lúc đầu của Lãng Lan, nhưng cậu ta không hề sợ hãi, vì ngay từ đầu đối thủ đã khinh thường cậu ta nên bị cậu ta áp chế, giờ muốn ra chiêu nhưng khoảng cách và thời gian không đủ để vận chuyển lực lượng, chắc chắn chiêu này không đủ uy lực vốn có nên Lạc Lãng cho rằng dù có phải liều mạng, cậu ta cũng sẽ không gục ngã, thậm chí còn có khả năng đánh bật được đối phương.

Nghĩ là làm, Lạc Lãng đưa lòng bàn tay ra đỡ một quyền này của đối thủ, hai lực lượng va chạm gây nên tiếng nổ lớn ở trên sàn thi đấu, một cơn lốc vô hình lấy Lạc Lãng và Tề Á làm trung tâm khuếch tán ra xung quanh.

Trên sàn thi đấu có thiết bị hấp thu khí kinh nên những học viên ngồi xem ở phía dưới không bị ảnh hưởng, nhưng chỉ cần như vậy cũng khiến mọi người biết một kích này không hề nhẹ nhàng như nhìn từ bên ngoài vào.

Hai người giằng co vài giây, sau đó cả hai đều bị bắn ra ngoài. Lạc Lăng bị đẩy lùi ra phía sau, cậu ta nhanh chóng mượn lực xoay người trên không trung rồi nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất. Còn Tề Á bị lùi về phía sau ba bước, loạng choạng mất một lúc mới đứng vững được, mặt hắc đỏ lên nhưng rất nhanh đã khôi phục như lúc thường. Trông Tề Á có vẻ không sao, nhưng những người tinh ý đều nhận ra lần đụng độ này khiến Tề Á bị một ít thương tổn.

Các học viên theo dõi trận đấu không ngờ rằng nhìn bên ngoài hai bên có vẻ chênh lệch nhưng khi đấu lại có lực lượng ngang bằng, thậm chí một quyền vừa rồi học viên năm thứ nhất Lạc Lăng mơ hồ còn chiếm thế thượng phong.

Những tân sinh có mặt ở đây đều vô cùng kích động, tuy trong lòng họ vẫn luôn hy vọng đoàn Tân Sinh sẽ thắng trận đấu này làm mở màn mở mặt cho những tân sinh mới vào trường như bọn họ, nhưng họ biết hiện thực không đơn giản như vậy, hơn nữa khi nhìn thấy hình thể gầy yếu của Lạc Lăng bước lên sàn, họ đã không trông mong gì cậu ta sẽ thắng. Không ngờ cậu thiếu niên xinh đẹp trông yếu ớt kia lại có lực lượng mạnh mẽ như vậy, mới đầu trận đã ra tay hung ác, quyết đoán áp chế đối phương... Lẽ nào đoàn Tân Sinh tiếp nhận thư khiêu chiến một cách kiêu ngạo như vậy không phải vì họ làm bộ cứng rắn, mà vì họ thực sự có năng lực chiến thắng đối phương?

Trong lòng những học viên mới này mơ hồ dâng lên một mong muốn, nếu đoàn Tân Sinh thực sự thắng lợi... cuộc sống của những người mới như bọn họ chắc chắn sẽ được tốt hơn, so với những thế lực lâu đời mang

tính ma mới bắt nạt ma cũ thì đoàn Tân Sinh toàn những người mới giống họ hẳn sẽ dễ sống hơn.

Những học sinh mới trên khán đài đều nghĩ như vậy, ngay cả những thành viên của đoàn cơ giáp Lôi Đình đều biến sắc mặt. Tề Á là cao thủ đứng hàng thứ ba trong nhóm bọn họ, nếu hẳn còn không thắng thì đoàn Lôi Đình sẽ gặp nhiều bất lợi.

Thấy phản ứng của mọi người trong đoàn, người mạnh nhất về thể thuật mới ghé tai giải thích cho bọn họ một chút, lúc này cơ mặt của tất cả mọi người mới giãn ra.

Phía bên kia, Lăng Lan khẽ lắc đầu, thở dài: “Lạc Lãng còn kém đối thủ một chút!”

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 250: Mở Ra Thiên Phú!

Mới vừa rồi Lạc Lăng trông có vẻ chiếm ưu thế, nhưng sự chênh lệch về thực lực khiến cậu không thể nào chiếm hết được thượng phong. Ngược lại, đối phương thoát nhìn giống như bị thất thế, nhưng lại có thể phá được đòn đánh của Lạc Lăng, như vậy hai người lại khôi phục trạng thái như lúc đầu một lần nữa.

Lăng Lan đã nhìn ra, đương nhiên thân là người trong trận chiến, Lạc Lăng cũng biết sau một kích vừa rồi mình không còn chiếm được thượng phong nữa, cậu không lựa chọn tiếp tục tấn công bằng sức mạnh nữa mà cẩn thận lựa chọn thủ thế, hai người lại giằng co lần nữa.

Đường Ngọc đứng ở một bên nhìn thấy động tác của Lạc Lăng thì không khỏi âm thầm gật đầu. Học sinh năm nhất này cũng không bởi vì ưu thế lúc đầu mà tự tin mù quáng, biết thay đổi để phù hợp với từng trường hợp, tình thế, phát hiện ưu thế của mình không còn thì nhanh chóng thủ thế. Chỉ như vậy thôi cũng đủ thấy học sinh đó bình tĩnh, lý trí như thế nào. Đây tuyệt đối một hạt giống chiến sĩ vô cùng tốt.

Đường Ngọc càng nhìn Lạc Lăng càng thích, hiện tại, điều duy nhất ảnh hưởng đến việc Lạc Lăng trở thành một cơ giáp sĩ ưu tú chính là thân thể gầy yếu kia, Đường Ngọc nhin không được nghĩ xem có nên đi tìm ông bạn già ở viện nghiên cứu gen xin mấy lọ kích phát gen mới hay không, ông nghe nói hiệu quả của mấy sản phẩm mới đó còn tốt hơn loại thuốc kích phát gen tốt nhất đang lưu hành ngoài thị trường bây giờ...

Làm trọng tài, Đường Ngọc đương nhiên có thể phân tán sức tập trung để suy nghĩ việc khác, nhưng với hai người đang đứng trên lôi đài, Lạc Lăng và Tề Á thoát nhìn có vẻ đang đề phòng như ban đầu nhưng thực chất hai người đang chuẩn bị cho đòn công kích tiếp theo. Nếu Lạc Lăng xúc động lựa chọn tấn công bằng sức mạnh lần nữa thì rất có thể sẽ bị đối thủ nắm lấy cơ hội, một chiêu làm bị thương chính mình, nhưng Lạc Lăng rất cẩn thận, không hành động giống như Tề Á suy nghĩ, điều này làm cho Tề Á không khỏi thầm mắng một tiếng, tức giận tâm sinh năm nay không khỏi quá cẩn thận.

Nhìn thần thái và động tác của Lạc Lăng, Tề Á biết muốn chờ Lạc Lăng chủ động tấn công lần nữa là không có khả năng. Bây giờ Tề Á chỉ có hai con đường, một là cùng Lạc Lăng đấu kiên nhẫn, xem ai không chịu nổi mà chủ động công kích, hai chính là Tề Á tự mình chủ động công kích.

Hai con đường này Tề Á cơ hồ không cần thời gian tự hỏi liền lựa chọn con đường thứ hai, chủ động tấn công, bởi vì hắn không muốn cùng Lạc Lăng tiếp tục giằng co, hắn cho rằng đây là một sự sỉ nhục đối hắn. Hắn cho rằng sạch sẽ lưu loát đem đối phương KO mới phù hợp với thực lực của mình, mới có thể đánh ra khí thế thuộc về Lôi Đình.

Đương nhiên làm hắn lựa chọn chủ động công kích cũng vì lần cứng đối cứng vừa rồi đã giúp hắn biết cấp bậc thể thuật thật sự của Lạc Lăng. Nếu so sánh với hắn thì rõ ràng yếu hơn rất nhiều, hắn là vừa mới tiến vào sơ giai khí kinh. Chuyện vượt qua đối thủ kém mình ba cấp đối với hắn là việc nắm chắc trong lòng bàn tay. Khí kinh cấp không giống với những cấp bậc trước nó, mỗi cấp bậc chỉ kém nhau chút xíu nên khả năng bị nghịch tập là hoàn toàn có thể xảy ra, nhưng khi tới cấp khí kinh, chỉ chênh lệch một cấp bậc cũng có thể áp chết đối thủ.

Trong lòng có chủ ý, Tề Á đột nhiên nhào tới. Chớp mắt liền tới trước mặt Lạc Lăng. Một quyền vừa mạnh vừa có lực trực tiếp đánh tới.

Lạc Lãng nhìn Tề Á công kích tới, nghe tiếng cắt gió của đòn quyền thì biết mình không thể đỡ nổi một đòn này. Lúc này, thân hình vốn gầy yếu thon dài lại bày ra dáng người vô cùng to lớn, hoàn toàn bất đồng với phong cách đấu ban đầu. Chỉ thấy Lạc Lãng linh hoạt mà bước một bước, nhẹ vắn eo hơi dịch sang một bên, nắm tay đối phương lướt qua từ bên trái của cậu.

Trong khoảng cách được tính toán cẩn thận, Lạc Lãng chắc chắn mình có thể thoát khỏi phạm vi bùng nổ của đòn đánh đến từ đối thủ. Đương nhiên, không phải thứ gì cũng có thể thoát khỏi đòn tấn công này, khi né tránh, vài sợi tóc của Lạc Lãng đã bị quyền phong của đối thủ cắt đứt, những cọng tóc đứt lìa bay lên giữa không trung như những chiếc lông vũ đang múa.

“Phanh” một tiếng vang lớn, nắm tay của Tề Á thế mạnh mẽ trầm thấp không thể dừng lại, trực tiếp đánh trúng mặt lôi đài, phát ra một tiếng nổ cực lớn.

Chỉ thấy mặt lôi đài bởi vì sức mạnh này mà trực tiếp rạn nứt, vết nứt lan ra khắp các trụ của lôi đài, mà ở chỗ giao nhau giữa lôi đài và nắm tay, một cái hố nhỏ sâu khoảng ba mươi cm xuất hiện.

Mà Lạc Lãng thừa lúc đối phương chưa biến chiêu thì dậm chân một cái vọt lên, kéo rộng khoảng cách với Tề Á lần nữa. Bất quá biểu tình của cậu so vừa rồi còn ngưng trọng hơn, bởi vì cảm giác được quyền lực của đối phương ở khoảng cách gần nên Lạc Lãng biết nếu không cẩn thận bị đánh trúng một chiêu này thì thân thể của cậu tuyệt đối không thể thừa nhận được, trực tiếp bị thương mà không thể tiếp tục trận đấu. Đây chính là cấp bậc khí kinh, tuy rằng thoát nhìn cùng bậc, kém nhau không lớn, nhưng độ mạnh yếu của khí kinh và độ thuần hậu lại khác nhau như trời với đất.

Một màn lôi đài bị hư khiến những người tân sinh đang xem dưới đài tức khắc hoảng sợ hô lên, chẳng lẽ trận đấu muốn dừng sao? Chỉ mới có một

kích liền đem lôi đài phá hư đến trình độ này, vậy lôi đài này còn có thể duy trì bao lâu chứ?

Nhóm học sinh cũ nhìn các học sinh mới không bình tĩnh thì nhin không được dùng ánh mắt khinh bỉ quét qua một cái. Lúc này bọn họ đã quên, năm đó bọn họ cũng từng bị cảnh tượng như vậy làm cho khiếp sợ.

Không chỉ có nhóm tân sinh đang theo dõi trận đấu kinh ngạc, ngay cả mấy người Tề Long cũng đồng thời bị một màn này kinh sợ, bọn họ không thể tưởng tượng được lôi đài ở trường quân đội lại yếu ớt như vậy, thế nhưng không cản được một chiêu khí kinh sơ cấp đỉnh, Lý Anh Kiệt cũng không suy nghĩ gì nhiều nhưng Vũ Cảnh và Tề Long lại âm thầm hỏi chính mình lúc lên lôi đài thi đấu có cần thu liễm lại khí kinh hay không, miễn cho trực tiếp làm lôi đài bị đập nát hoàn toàn.

Lăng Lan nhìn biểu tình kinh nghi của các đồng bọn thì thờ dài trong lòng, cô mở miệng giải thích: “Đây là kỹ thuật mô phỏng công nghệ cao mới phát triển, có thể đem sức đánh của những người trên lôi đài thể hiện ra, ba mươi giây sau lôi đài sẽ khôi phục lại như thường.”

Vừa dứt lời, vết rạn nứt trên lôi đài chậm rãi khép lại, cuối cùng khôi phục hoàn toàn như ban đầu. Một màn này lại lần nữa làm các học sinh mới kinh ngạc cảm thán không thôi, không thể tưởng được trường quân đội thế nhưng đem kỹ thuật mô phỏng mới ra kết hợp với lôi đài để thể hiện uy lực từ đòn tấn công của những người đang đấu trên lôi đài.

Mấy người Tề Long và Vũ Cảnh thấy một màn như vậy liền quay đầu, vẻ mặt bội phục mà nhìn Lăng Lan, thầm nghĩ Lão Đại quả nhiên là lão Đại, kiến thức thật rộng lớn, cái gì đều không thể gạt được đôi mắt của lão Đại.

Lăng Lan vẻ mặt bình tĩnh mà tiếp nhận sự sùng bái của đồng bọn nhưng trong lòng thì đang cười điên cuồng, may mắn mà vừa rồi tiểu Tứ nhắc nhở

đúng lúc, nếu không cô cũng là bị một màn này che mắt mà mất mặt! Đường nhiên, Lăng Lan cũng may mắn chính mình có một khối mặt lạnh bất động như núi, không đem sự thật là vừa rồi cô cũng bị kinh ngạc bại lộ ra ngoài, tiếp tục duy trì hình tượng cao lớn không gì không biết, không gì không làm trước mặt đàn em.

Bên Lăng Lan đang nói chuyện với nhau thì trên lôi đài cũng không có đình chỉ cuộc chiến, Tề Á chưa từ bỏ ý định mà lại lần nữa công kích Lạc Lăng, tất cả đều bị Lạc Lăng né tránh thành công. Lạc Lăng lúc này kiên định bất động mà nghe theo chỉ thị của lão đại Lăng Lan, không cùng đối thủ cứng đối cứng, vẫn luôn né tránh, cứ giao đấu với nhau như vậy một hiệp, tình thế vẫn chưa biến đổi. Một người tới một người lui, một nhẹ một nặng như tung bay trên lôi đài làm người xem trừng lớn mắt. Nguyên bản bọn họ cho rằng cục diện đã nghiêng hẳn sang một bên, không nghĩ tới những thứ đang diễn ra lại không như vậy, Lạc Lăng vẫn không ngừng né tránh đòn tấn công và không có bất cứ dấu hiệu nào của việc bị kiệt sức, nếu dựa vào đấu pháp này, Lạc Lăng chắc chắn còn có thể duy trì tình huống né tránh này trong thời gian rất lâu.

Những người thuộc Lôi Đình cũng bắt đầu có chút xôn xao, có mấy người cũng được chọn làm người đại diện trong lần này lộ biểu tình bất mãn, cho rằng biểu hiện của Tề Á quá không cố gắng, đánh mất mặt mũi của những người khóa trên bọn họ.

Dưới đài xôn xao, Tề Á trên lôi đài đương nhiên rõ ràng, trong lòng hằn lại càng tức hận, nhưng tốc độ của Lạc Lăng lại vượt qua hẳn khiến hẳn không thể đánh trúng được, nhìn Lạc Lăng có vẻ gầy yếu nhưng độ linh hoạt rõ ràng là vượt qua người thường. Nếu muốn đánh trúng đối phương, chỉ có hai cách, một là chờ đối phương tiêu hao hết sức và hai là làm cho đối phương mất bình tĩnh.

Nhìn hơi thở của đối phương vẫn bình thường như không thì Tề Á liền biết muốn làm Lạc Lăng hao hết sức thì không biết phải đánh tới lúc nào,

thậm chí Tề Á còn hoài nghi có khi chính mình đã hao hết lực mà đối phương vẫn có thể tiếp tục nhảy nhót, chạy chơi như thường. Bất quá Tề Á cũng không muốn chờ đợi, hẳn chỉ muốn làm sao có thể đánh bại đối phương một cách nhanh chóng nhất để bảo vệ vinh dự của mình, như vậy chỉ có thể làm đối phương mất bình tĩnh mà thôi.

Khóe miệng Tề Á lộ ra nụ cười ác độc, sau khi Lạc Lăng tránh được một chiêu lướt qua mình, hẳn trào phúng nói: “Mày tên rác rưởi chỉ biết có né tránh, có phải lần xét chọn tuyển thủ thi đấu là do dùng thân thể để đối lấy không?”

Khuôn mặt xinh đẹp của Lạc Lăng đột nhiên đỏ lên, cậu lại lần nữa né tránh đòn tấn công của đối phương, cố nén lửa giận trong lòng, cậu biết đối phương nói như vậy là vì muốn chọc giận cậu, làm cậu mất bình tĩnh, cậu tuyệt đối không thể trúng kế.....

Tề Á lại lần nữa tiến tới, hai đấm không ngừng mà công kích, Lạc Lăng né trái tránh phải, nhiều lần xém chút bị trúng đòn của đối phương, nhưng dù né tránh thành công không bị đánh trúng trên người nhưng đồng phục của cậu lại không thể bảo toàn như thế, có mấy chỗ đồng phục bị rách lộ ra làn da trắng nõn.

“Quả nhiên điều kiện thật là tốt, khó trách đoàn trưởng của mày bị mày mê hoặc, không màng tất cả đem mày đề bạt lên.” Tề Á dùng ánh mắt mờ ám nhìn phần da thịt bị lộ ra ngoài.

“Câm miệng!” Lạc Lăng đột nhiên hét lớn, vũ nhục cậu, cậu có thể nhịn, nhưng tuyệt đối không được vũ nhục Lan lão Đại của cậu!

“Câm miệng? Tao vì sao phải câm miệng, nếu thằng đoàn trưởng của mày đã làm thì cũng đừng sợ bị người ta nói!” Tề Á nhìn phản ứng của Lạc Lăng liền biết nhược điểm của cậu là gì, hẳn cười càng ngông cuồng, “Tao

muốn nói cho mọi người biết, đoàn trưởng của mày chính là một tên biến thái, là một thằng gay.....”

Lạc Lãng sắc mặt trắng đến đỏ bừng, hai mắt bắt đầu hắt tia máu, cho dù là đang né tránh đòn tấn công nhưng thân thể lại không cách nào không chế mà run rẩy

“Ha ha, bị tao nói trúng rồi chứ gì.....” Tề Á ác độc mà thêm vào một câu sau đó dùng toàn lực vào đùi phải, đá vào bả sườn Lạc Lãng....

Tất cả mọi người cho rằng Lạc Lãng sẽ né tránh lần nữa nhưng, lần này Lạc Lãng đột nhiên dừng hành động, đầu cúi xuống. Mắt thấy đòn tấn công hung ác của Tề Á sắp đụng trúng vào sườn mình thì tay trái Lạc Lãng duỗi ra, trực tiếp bắt được cổ chân phải của Tề Á.

Tề Long đang xem trận đấu dưới đài đột nhiên đứng lên, sắc mặt đại biến nói: “Không tốt!”

Động tác đột ngột này của cậu làm Vũ Cảnh và Lý Anh Kiệt ngạc nhiên nhìn qua, bất quá vừa lúc này toàn trường vang lên tiếng kinh hô cảm thán khiến cho tầm mắt của bọn họ lại bị kéo về phía lôi đài. Chỉ có Lăng Lan là như đã biết được cái gì kéo Tề Long ngồi xuống, thấp giọng cảnh cáo nói: “Nhỏ giọng một chút!”

Tề Long phản ứng lại liền vội ngồi xuống, nhưng sắc mặt vẫn khó coi như cũ, cậu dựa hẳn vào bên người Lăng Lan nói nhỏ vào tai: “Lão đại, Lạc Lãng mở ra thiên phú.” Cậu không thể tưởng được Lạc Lãng lại dám ở trên lôi đài không màng tất cả mà mở ra thiên phú, đến tột cùng đối phương đã nói gì mà có thể chọc giận cậu ta chứ?

Tuy rằng Tề Á nói chuyện thanh âm thật nhẹ, những người ngồi xem phía dưới không thể nghe được người bên trên đang nói gì, nhưng chỉ cần nhìn miệng của đối phương không ngừng mấp máy và sắc mặt của Lạc Lãng càng lúc càng kích động, Tề Long biết chắc đối phương đang đã nói

gì đó khiến Lạc Lãng mất bình tĩnh, nếu không, dựa vào tính cách của Lạc Lãng, Lạc Lãng chắc chắn sẽ không làm trái mệnh lệnh của Lăng Lan, tự ý mở ra thiên phú.

Lăng Lan nhàn nhạt mà trả lời: “Tớ biết!”

Theo một câu này, hơi thở trên người Lăng Lan trở nên lạnh lẽo vô cùng, thậm chí có một loại sát ý ẩn ẩn lộ ra, may mắn cổ hơi này chỉ xuất hiện trên người Lăng Lan trong chớp mắt rồi biến mất nên trừ những người ở gần có thể cảm nhận ra, những người khác cũng không chú ý tới. Chỉ có Đường Ngọc ở trên lô đài kinh nghi liếc mắt nhìn về phía bên đó một cái, bất quá cũng nhanh chóng quay lại nhìn về phía lô đài.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 251: Tắc Kính Tứ Thức!

Tề Long cảm giác được hơi thở trên người Lăng Lan biến hóa thì trong lòng không khỏi vì Lạc Lãng lo lắng, chẳng lẽ lão đại thật sự bởi vì Lạc Lãng không nghe lời mà tức giận?

Lúc này Lăng Lan thấp giọng hỏi Tề Long: “Biết cậu ấy mở ra nhân cách nào hay không?”

Lúc này Lăng Lan chỉ hy vọng nhân cách mà Lạc Lãng mở ra không phải là nhân cách tàn khốc, tràn ngập ý muốn giết người, nếu không cô nhất định phải nhận thua trước để bảo vệ Lạc Lãng. Trường quân đội tuyệt đối sẽ không cho phép một học sinh không thể khống chế chính mình, không phân biệt được địch ta vào nhập học, thậm chí là tiến vào quân đội.

Tề Long nghiêm túc nhìn thoáng qua Lạc Lãng, hoang mang lắc lắc đầu nói: “Kỳ quái, nhân cách này trước kia chưa từng xuất hiện, tớ không cảm giác được có ác ý mãnh liệt, nhưng thiên phú lại cảnh cáo phải cẩn thận.”

Lăng Lan nghe vậy mày nhăn lại, cô nghiêm túc nghiên cứu biểu tình của Lạc Lãng giờ phút này, nhìn không ra thị huyết, cũng nhìn không ra cực hạn vô tình. Giờ phút này Lạc Lãng chỉ có lãnh đến vô tận, bất quá loại lãnh này cũng không phải đối với mọi người mà chỉ đối với đối thủ mà thôi.

Lăng Lan trong lòng cân nhắc một chút liền nói: “Chúng ta tiếp tục xem.”

Lăng Lan cũng muốn biết nhân cách mới xuất hiện này đến tột cùng là cái gì, chỉ cần Lạc Lãng không mất khống chế, Lăng Lan liền không muốn gián đoạn trận đấu, bởi vì cô biết, nếu Lạc Lãng không màng tất cả mà mở ra thiên phú, thì khẳng định là không muốn bại bởi vũ nhục của đối thủ, làm lão đại của bọn họ, Lăng Lan cũng muốn trợ giúp Lạc Lãng đạt thành tâm nguyện.

Ngồi ở một bên, hai người Vũ Cảnh và Lý Anh Kiệt cũng không rõ ràng Tề Long và Lăng Lan rồi rầm, bọn họ giờ phút này đang bị trận đấu trên lôi đài hấp dẫn, thậm chí kích động mà đứng dậy, bởi vậy giờ phút này Lạc Lãng đã hoàn toàn khống chế trận đấu.

Chỉ thấy một tay Lạc Lãng đang nắm cổ chân Tề Á. Mọi người đang xem trận đấu ai cũng biết lực đá của đòn chân kia khủng bố đến mức nào, như vậy chỉ dùng một tay để ứng phó khẳng định không phải chuyện dễ dàng. Nhưng bây giờ Lạc Lãng lại có thể nắm nó dễ dàng như trở bàn tay, không hề bởi vì lực đá của đối phương mà lùi ra sau mấy bước.

Chỉ thấy Lạc Lãng chậm rãi ngẩng đầu, khuôn mặt vốn đỏ lên vì tức giận bây giờ khôi phục lại sắc mặt trắng noãn như lúc ban đầu, vẻ mặt trở nên lạnh lùng vô cùng, hai tròng mắt ngăm đen giống như biển chết, vẻ thâm trầm đáng sợ khiến cho Tề Á đang đứng gần trong gang tấc phát lạnh.

“Tôi đã bảo là câm miệng rồi.” Lạc Lãng nhàn nhạt mà nói, “Đáng tiếc là vẫn không vâng lời.....” Vừa nói chuyện, Lạc Lãng vừa giơ tay phải lên, đột nhiên đánh xuống cẳng chân phải bị mình nắm chặt, chỉ cần nhìn một cách đơn giản khí thế và sức mạnh của đòn này cũng biết nếu như bị đánh trúng thì xương chân nhất định sẽ bị gãy vụn.

Tề Á thấy thế ánh mắt đột nhiên co rút lại, tiếng chuông cảnh báo trong lòng hân vang lên điên cuồng, đùi phải giãy dụa mãnh liệt muốn dành lại tự do, nhưng tay của Lạc Lãng lại giống như gọng kìm khiến hân trong khoảng thời gian ngắn không thể vùng ra được.

Tề Á đương nhiên không thể khoan tay chịu chết. Hắn đột nhiên từ trên mặt đất bắn lên. Giữa không trung làm một động tác xoay người, nguyên bản chân trái đang chống đỡ theo lực xoay người, mạnh mẽ đá về phía gáy của Lạc Lăng.

Vì bảo vệ đùi của mình, Tề Á không thể không bộc lộ ra vẻ mặt hung ác, giao thủ không hề lưu tình, bắt đầu tấn công vào những vị trí trí mạng của Lạc Lăng.

Mọi người thấy thế kinh hô hút một ngụm khí lạnh, không ít tân sinh thậm chí hoảng sợ mà đứng lên lo lắng cho Lạc Lăng đang đứng trên đài. Nếu như bị đối phương đá trúng vào cổ, một trong những vị trí yếu nhất cơ thể, thì chắc chắn cổ của Lạc Lăng sẽ bị đánh gãy, như vậy có thể dẫn đến mất mạng ngay tại chỗ, căn bản không có cơ hội cứu giúp. Trường quân đội có những quy định vô cùng chặt chẽ khi đấu trên lôi đài là không được tấn công vào những vị trí trí mạng, hành động bây giờ của Tề Á không hề nghi ngờ là trái với quy định nhà trường.

Đường Ngọc thấy thế, trong mắt lãnh quang chợt lóe, vừa định động thủ thì lại nhìn thấy Lạc Lăng bình tĩnh mà thay đổi đường tấn công của tay phải, trực tiếp đón nhận đòn chân của đối phương. Ông nhanh chóng dừng hành động giúp đỡ của mình lại nhưng vẫn đặt mình trong trạng thái chuẩn bị sẵn sàng, bất quá trong lòng của thượng tá Đường Ngọc lúc này quyết định sau này phải nhìn Tề Á thật kỹ, với những kẻ có thể ngoan độc ra tay với chiến hữu của mình, ông tuyệt đối sẽ không để người như vậy có cơ hội đi vào những quân đoàn vương bài tinh anh...

“Phanh” một tiếng, bàn tay của Lạc Lăng đánh trúng chân trái của Tề Á, hắn ngay lập tức cảm giác cổ chân của mình vang lên một tiếng rắc, một cảm giác đau đớn nhanh chóng ập vào trong cơ thể, hắn nhin không được đau đớn hô lên: “A!”

Hai lực lượng va chạm đương nhiên sinh ra lực bắn ngược cực lớn, Tề Á bị văng mạnh ra ngoài, bởi vì đau đớn mà không thể an ổn đáp xuống đất, cả người nặng nề nện trên lôi đài rồi trượt một đường ra ngoài, trên lôi đài xuất hiện một đường đen nhạt do bị trượt mạnh.

Mà Lạc Lăng cũng liên tiếp lui mấy bước mới có thể đứng vững thân thể mình, bất quá nhìn cánh tay trái buông thõng xuống bên người lắc lư không thể điều khiển liên biết cánh tay trái đó vì đỡ đòn chân vừa rồi đã bị đánh gãy, nát cả xương cốt.

Nhìn hình ảnh đối lập của Tề Á đang ôm cổ chân nằm trên đất đau đớn kêu rên và Lạc Lăng im lặng đứng vững như không có chuyện gì khiến mọi người không thể không kính phục Lạc Lăng. Cùng là bị đánh gãy xương nhưng vẻ mặt Lạc Lăng vẫn lạnh lùng như không, biểu tình lạnh nhạt, cao thấp khác biệt khiến cho không chỉ tân sinh mà cả những học sinh khóa trên cũng nhìn không được mà âm thầm nhủ mảy may khinh bỉ Tề Á, nhóm khóa trên cho rằng Tề Á đã đánh mất mặt mũi của họ, đồng thời nhìn không được mà âm thầm thưởng thức khả năng của Lạc Lăng, bọn họ đều không nghĩ rằng một người thiếu niên nhìn có vẻ nhu nhược nhưng lại có thể ngoan đến như vậy.

Thượng tá Đường Ngọc không chút biểu tình mà đi đến bên người Tề Á hỏi: “Học sinh Tề Á, em còn có thể tiếp tục tham chiến hay không? Nếu không thể, tôi sẽ tuyên bố người dành thắng lợi trong lượt đấu đầu tiên này.”

Đều là bị thương nhưng thượng tá Đường Ngọc lại không nghĩ đi hỏi Lạc Lăng, bởi vì ông tin tưởng, thắng nhóc Lạc Lăng kia chỉ cần còn một hơi ở thì tuyệt đối sẽ tiếp tục chiến đấu, đây mới là biểu hiện nên có của một quân nhân đủ tư cách, mà đối lập với Lạc Lăng, biểu hiện của Tề Á quá tệ hại.

Tề Á chỉ cảm thấy cổ chân của mình như bị mũi khoan đâm xuyên vào, cảm giác đau đớn thật không thể nào nói nhin là nhin được. Lúc này Tề Á cho rằng mình đã bị trúng ám chiêu của đối thủ nên càng thống hận Lạc Lăng, lúc nghe câu hỏi của trọng tài Đường Ngọc, hẳn đương nhiên không thể chủ động nhận thua liền cố nén đau nhức trả lời: “Em có thể tiếp tục!”

Nói xong, Tề Á chậm rãi từ trên mặt đất bò lên, một màn này cũng được những người xem vỗ tay. Cho dù biểu hiện của Tề Á thật không ra làm sao nhưng lúc này, hẳn không thể nghi ngờ là một học sinh quân giáo đủ tư cách, nhận được sự khích lệ của một bộ phận học sinh.

Tề Long thấy một màn như vậy nhin không được cười khê, nói nhỏ với Lăng Lan: “Lão đại, xem ra thằng nhóc Lạc Lăng kia âm thầm hạ ngoan tay rồi.” Cậu sờ sờ cằm suy đoán, “Có phải là dùng chiêu thức tắc kính tam thức kia không nhỉ?”

Lăng Lan trực tiếp trả lời: “Không phải, là tắc kính tứ thức.”

“A, khi nào thì nhiều hơn một chiêu vậy?” Tề Long kinh ngạc, vì sao cậu lại không biết chứ?

“Tắc kính là tuyệt học của Lạc gia, đương nhiên phải có đòn sát thủ.” Lăng Lan trả lời.

Tắc kính đã bị nhóm đạo sư trong không gian học tập khai phá, sáng tạo lên đến cửu thức (chín tầng), những chiêu thức trong tắc kính tam thức đều được những thành viên trong tiểu đội của Lăng Lan nắm giữ. Nhưng Lăng Lan cho rằng tắc kính dù đã được phổ biến rộng rãi nhưng nó vẫn là do Lạc gia sáng lập nên, đương nhiên việc Lạc gia có những đòn sát thủ sau tam thức cũng là chuyện bình thường, chân lý đó mãi mãi là như vậy.

Tề Long nghe xong thầm chấp nhận không thắc mắc về điểm này nữa. Đây cũng là ưu điểm của Tề Long, biết được cái gì gọi là đúng mực, sẽ không cường cầu những thứ không thuộc về chính mình.

Trên lôi đài, Tề Á một lần nữa đứng lên, hai mắt cườ hậ mà nhìn Lạc Lãng, hắ biế biểu hiệ của hắ đã ném mặ mũi của tất cả mọi người, mà kẻ tạo thành tình huống này chính là thắ nhóc đang đứng trước mặ kia, trong lòng hắ không ngừng sôi trào lửa giận, hậ không thể giết chết Lạc Lãng để phát tiết cảm giác tức giận trong lòng.

Đôi mắt Lạc Lãng nhìn thắ về phía Tề Á, ánh mặ đạ mặ làm cho cả người Tề Á lạnh run, ngọn lửa giận đang cháy bùng bùng bỗng bị dập tắt nhanh chóng, lúc này, một cảm giác nguy hiể đang lan tràn khắp thân kinh của hắ, thậm chí hắ còn có thể cảm nhận được tia sát ý từ trên người đối phương. Chẳng lẽ đối phương cũng muốn giết hắ?

Sao có thể? Tề Á đột nhiên lắc lắc đầu đem suy nghĩ này vứt bỏ, hắ cũng không làm gì, vì sao đối phương lại muốn giết hắ chứ. Lúc này đây Tề Á như đã quên mất vừa rồi mình đã nói những lời như thế nào. Hắ không biế, có một số người, có một số việc là không thể làm vậy bắ.

Nhìn hai người trên đài tiếp tục giằng co lần nữa, Đường Ngọc lại mở miệg nói: “Thi đấu tiếp tục!”

Vừa dứt lời, thân hình Lạc Lãng cũng ngay lập tức động, cả người như mãnh hổ xuất kích bay về phía Tề Á, nếu bây giờ không tấn công lúc đối phương đang gặp khó khăn thì còn phải chờ tới lúc nào?

Giống như trong dự đoán của Lạc Lãng, bị gấ một chân, Tề Á căn bản không thể né tránh được, hắ chỉ có thể bị động đón đòn công kích của Lạc Lãng. Đương nhiên trong lòng Tề Á cũng không sợ, thậm chí còn mừng thầm, nguyên bản hắ cũng muốn giáp lá cà với Lạc Lãng để dễ dàng tấn công, hắ vẫn luôn tin rằng nếu so về khí kinh thì mình vượt trên Lạc Lãng rất nhiều, hắ có tự tin mình có thể đánh bị thương Lạc Lãng và dành thắg lợi trong lần đánh này.

Chỉ là, thật sự như hắ dự đoán vậy sao?

Ngay từ chiêu đón đỡ đầu tiên Tề Á liền biến sắc, bởi vì hắn phát hiện sức mạnh tấn công của đối phương không hề yếu hơn mình chút nào, vốn chờ mong có thể dùng nội kình để làm bị thương đối phương giờ không thể thực hiện được nữa.

Chiêu thứ hai, chiêu thứ ba, chiêu thứ tư.... Từ từ Tề Á bắt đầu phát hiện từng vị trí trên cánh tay sau khi ngăn đòn của đối thủ đều trở nên vô cùng đau đớn, cảm giác đau đớn đó cũng gần bằng với cảm giác khi bị đánh gãy xương chân, chỉ là không mãnh liệt như ở chân, một hai chiêu đầu cũng không cảm thấy đau, nhưng tới chiêu thứ ba thứ tư thì đau đớn bắt đầu tăng lên, đến chiêu thứ bảy thứ tám thì hai tay gần như không thể giơ lên được...

“Phanh” một tiếng, Lạc Lãng nhìn ngay ra cơ hội này mà đánh trúng vào khuôn mặt của Tề Á, cả người Tề Á bay ra ngoài. Sau một kích này, Lạc Lãng liền thu tay lại, cũng không dùng tới chiêu thức tặc kính gì nhưng cũng đủ làm Tề Á trực tiếp bị Lạc Lãng đánh ngất, té rơi xuống mặt đất, không còn có thể đứng dậy.

Thượng tá Đường Ngọc chạy nhanh tiến lên quan sát tình huống của Tề Á, phát hiện không nguy hiểm đến sinh mệnh, hơn nữa quả thật không thể tiếp tục tái chiến liên ý bảo nhân viên công tác ở sàh cách đấu nhanh chóng đưa Tề Á đến trung tâm trị liệu. Khoa học kỹ thuật ở thế giới bọn họ bây giờ đã phát triển một cách vượt bậc, đi kèm với đó, ngành y học cũng có những bước nhảy vọt vô cùng. Bây giờ chỉ cần con người không gặp phải vết thương trí mạng thì cho dù chỉ còn một hơi thở, ai cũng có thể sống lại như thường.

Sau khi thấy Tề Á được người nâng xuống lôi đài, Đường Ngọc mỉm cười lớn tiếng tuyên bố nói: “Trận chiến đầu tiên, đoàn Tân sinh năm một Lạc Lãng thắng!”

Người của Lôi Đình sắc mặt lúc này âm u một mảnh, không nghĩ tới người nhận kỳ vọng cao như Tề Á lại bị một học sinh nhu nhược mới năm nhất nghịch tập thành công, bị đối phương đánh bay ra khỏi lôi đài, lấy được chiến thắng trong ván đầu tiên. Không những vậy, mọi người trong Lôi Đình cũng đồng thời kinh sợ nhóm tân sinh, bởi vì Tề Á chính là một trong ba người mạnh nhất của Lôi Đình, mấy người bọn họ bắt đầu hoài nghi lần cược này, bọn họ thật sự có thể nắm lấy ba trận để dành đến kết cục thắng lợi cuối cùng sao? Đây là lần đầu tiên bọn họ hoài nghi như vậy.

Lâm Chí Đông cắn răng nói: “Không quan hệ, phỏng chừng đối phương cũng phái ra người mạnh nhất để nắm chắc chiến thắng trong trận đầu, chỉ cần chúng ta dành thắng lợi ở những trận còn lại thì thua trận đầu này cũng có nghĩa là gì cả.”

Một người thanh niên bên người hắn ta nhàn nhạt mà nói: “Mấu chốt là an bài tuyển thủ như thế nào, nếu không khéo bị đối phương dùng những người mạnh nhất để đấu với những người yếu nhất trong chúng ta thì...”

Trận đấu này không giống với đấu công khai, dựa vào thực lực để đưa ra thứ tự xuất chiến. Lần chiến đấu này không chỉ khảo nghiệm thực lực của những người tham gia trận đấu mà còn là khảo nghiệm chiến thuật tâm lý cũng như mưu lược của hai phương, hoặc có thể nói, ngoài thực lực, mọi người còn phải dựa vào may mắn. Đây chính là hình thức cách đấu khuôn mẫu do chính phủ đưa vào áp dụng, chính phủ hy vọng những người còn đang ngồi trên ghế trường quân đội biết chuyện gì cũng có thể xảy, nếu có thể đồng thời nhìn một việc từ nhiều phía, cho dù là công khai hay là đánh lén thì không thể nghi ngờ hai bên địch ta sẽ có sự cân bằng về tương quan lực lượng hơn, nếu có sách lược thích đáng và may mắn bất ngờ thì cho dù là kẻ yếu cũng không phải không có hy vọng thắng lợi.

Lời nói của đối phương làm Lâm Chí Đông trầm mặc, ánh mắt hắn lập loè một chút, nhưng rất nhanh trấn định lại, hắn không tin vận khí của mình lại kém như vậy, để cho đối phương bắt được hai cơ hội kia.

Lạc Lãng chậm rãi đi xuống lôi đài, nghênh đón cậu chính là ánh mắt tôn kính của đoàn tân sinh xung quanh, bởi vì trong đó có không ít tân sinh không đến từ học viện đồng quân trung tâm nên đối với việc Lạc Lãng trở thành đại biểu của năm người mạnh nhất tham dự trận đấu quả thực có chút hoài nghi, bất quá, một trận chiến này, Lạc Lãng dùng thực lực chứng minh mình hoàn toàn xứng đáng trở thành một trong năm người mạnh nhất, trong đoàn tân sinh không có người dám hoài nghi cậu có thật sự đủ tư cách hay không.

Bên trong khu ghế lô, một thanh niên có hứng thú với Lạc Lãng nhìn thấy biểu hiện xuất sắc của cậu thì kích động liếm liếm môi mình thấp giọng cười nói: “Thật là một kẻ có cá tính kiêu ngạo, nếu đem cái xương cốt kiêu ngạo đó chặt đứt thì không biết vẻ mặt của hắn có thể rất có ý tứ hay không? Ân ha ha ha ha.....” Tiếng cười chế giễu vang lên trong ghế lô khiến cho người khác không khỏi sờn tóc gáy.

Lạc Lãng chậm rãi đi đến trước mặt Lăng Lan, vẻ mặt lạnh lùng mà nhìn cô. Đối mặt với loại này tình huống quỷ dị này, vốn hai người Vũ Cảnh, Lý Anh Kiệt muốn tiến lên chúc mừng Lạc Lãng thì tức khắc dừng bước, vẻ mặt kinh nghi mà nhìn hai người trước mặt.

Lăng Lan ngồi ngay ngắn bất động, đồng dạng lạnh lùng mà nhìn Lạc Lãng. Hàn khí trên người cô nồng nặc rất nhiều.

Lạc Lãng há miệng thở dốc lại không phát ra âm thanh, Lăng Lan lạnh lùng trách mắng: “Còn không trở về cho ta.” Chỉ thấy hai mắt Lăng Lan chợt lóe hàn quang bắn về phía Lạc Lãng, mà Lạc Lãng thì như là chịu đòn gì nghiêm trọng, thân thể đột nhiên lay động một chút, liền nhắm mắt ngã xuống đất.

Tề Long phản ứng thực mau đỡ lấy Lạc Lãng ôm vào trong ngực, trước tiên cậu kiểm tra cánh tay Lạc Lãng, sắc mặt biến đổi hô: “Lão đại, xương cốt hai tay Lạc Lãng xuất hiện nhiều chỗ đứt gãy.”

“Tớ biết, để nhân viên công tác sắp xếp đưa Lạc Lãng đi trung tâm trị liệu, Lâm Trung Khanh cùng đi.” Lãng Lan nhanh chóng an bài nói.

Thằng nhóc này dù chưa thành thực nhưng vẫn nhiều lần dùng tactic kính tứ thức để cường chế tăng cấp bậc của nội kinh, bởi vì không có biện pháp hoàn toàn khống chế nên đương nhiên bị những thứ nội kinh cường chế tăng đó phản phệ đánh gãy chính tay mình, bất quá nhân cách vừa rồi có sức nhẫn nại thật tốt, đối với chính mình cũng cực kỳ ác độc, cố nén đau đớn do gãy tay để dành được kết cục cuối cùng, đánh bại Tề Á...

Đang ở trên lôi đài, khi Đường Ngọc biết Lạc Lãng cố nén đau đớn gãy tay, dành thắng lợi trở lại bên người đồng đội mới đề mặc chính mình hôn mê thì càng yêu thích đối với thiếu niên này, ông đã quyết định cho dù cuối cùng thân thể Lạc Lãng không thể vượt qua bài kiểm tra thấp nhất thì cũng dùng đặc quyền của mình để thu đối phương làm đệ tử.

Khi Lạc Lãng bị đưa đi trung tâm trị liệu, Lãng Lan nhìn thấy trong mắt Vũ Cảnh và Lý Anh Kiệt ngạc nhiên nghi ngờ liền mở miệng giải thích: “Vừa rồi, đối phương vũ nhục Lạc Lãng, nói cậu ấy có thể được tuyển là bởi vì cậu ấy là người của tôi.”

Hai người sừng sốt, nhất thời không có nghe được ý tứ trong lời nói của Lãng Lan, trái lại Tề Long ngay lập tức hiểu ra Lãng Lan đang nói tới cái gì, đây là nguyên nhân Lạc Lãng phản nộ mà mở ra thiên phú, bất chấp hậu quả. Cậu nhanh chóng lôi kéo hai người Vũ Cảnh và Lý Anh Kiệt nhỏ giọng giải thích.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 252: Nhược Điểm Trí Mạng!

Sắc mặt hai người Vũ Cảnh và Lý Anh Kiệt biến đổi, chợt phun một bãi nước miếng xuống mặt đất, điên tiết trừng mắt nhìn về phía khu vực của Lô Đình. Những lời nói đó của Tề Á không chỉ có vũ nhục Lạc Lãng và Lãng Lan, mà đồng thời còn vũ nhục mỗi người trong đoàn tân sinh, điều này làm cho bọn họ cực kỳ phẫn nộ.

Cũng coi như là bạn học cùng lớn lên với đám Lãng Lan, Lạc Lãng, Vũ Cảnh và Lý Anh Kiệt đương nhiên rất rõ ràng tình cảm giữa những thành viên trong tiểu đội của Lãng Lan, tuyệt đối là tình anh em thuần túy nhất. Bắt đầu từ năm một, Lãng Lan vốn thành thực đã trở thành một người giống như anh cả luôn bao dung, yêu thương những thành viên trong tiểu đội, đối xử giống như đối với em trai ruột thịt, thậm chí tình cảm giữa bọn họ trở thành một loại ăn ý mà chỉ cần một cái nháy mắt cũng có thể hiểu ý đối phương. Thứ tình cảm này luôn khiến cho Vũ Cảnh và Lý Anh Kiệt hâm mộ, bọn họ không thể tưởng tượng có người lại xấu xa, hoài nghi loại quan hệ này.

Lý Anh Kiệt vốn là một người không biết lựa lời liền bất mãn nói: “Nói Lan lão Đại cùng Lạc Lãng có loại quan hệ đó còn không bằng nói là Tề Long và Lạc Lãng, hai người đó từ nhỏ đã lăn lộn chung một chỗ, đánh đấm lẫn nhau, thời gian bọn họ ở chung còn nhiều hơn ở với Lan lão địa nhiều.”

Lời này vừa ra Tề Long liền phản nộ mà ôm lấy cổ của Lý Anh Kiệt, hung hãn mà dùng năm đấm giày vò đỉnh đầu của Lý Anh Kiệt khiến Lý Anh Kiệt kêu đau không thôi, nhưng vì giá trị vũ lực không bằng người nên cậu căn bản không thể tránh khỏi độc thủ của Tề Long, chỉ đành phải liên tục xin lỗi mới làm cho Tề Long thả một con ngựa cho cậu chạy thoát.

Mà Tề Long đương nhiên muốn nổi giận, cậu là người đàn ông to lớn vĩ đại như vậy sao có thể thích đàn ông được chứ.... So sánh một chút, Tề Long vẫn là thích mấy em gái xinh đẹp đáng người lồi lõm hơn.

Vừa lúc đó, tiểu Tứ thông báo Lăng Lan danh sách tuyển thủ mà đối phương vừa gửi đi, lần này bọn họ lựa chọn chính là người mạnh thứ tư của bọn họ, Tống Liêm Lộ.

Đối với sự an bài này của đối phương, Lăng Lan rất nhanh liền nghĩ ra nguyên nhân. Trận đấu Lôi Đình gửi gắm rất nhiều kỳ vọng vào Tề Á nhưng đã thua cuộc nên bọn họ không thể không cẩn thận, bọn họ vừa sợ nếu phái ra người yếu nhất mà đụng phải người có thực lực mạnh bên này thì lại thua thêm một trận nữa, nhưng cũng đồng thời không muốn phái ra người mạnh nhất vì sợ không có Đại tướng áp trận cuối cùng, vì vậy sau khi cân nhắc một phen mới phái ra người mạnh thứ tư, tranh thủ giành lại phần thắng trong trận đấu này.

Lăng Lan quay đầu lại nhìn về phía mấy người Tề Long, vừa muốn nói Tề Long chuẩn bị thì liền nhìn thấy Lý Anh Kiệt tiến lên một bước tự động xin đi giết giặc nói: “Lan lão đại, trận này tớ đi.”

Lăng Lan chỉ cảm thấy khớp hàm đột nhiên đau xót. Đều là khí kình sơ cấp sơ đoạn giống như Lạc Lăng, Lý Anh Kiệt nếu đánh đôi với đối thủ có khí kình sơ cấp cao nhất thì phần thắng gần như là không, trừ phi Lý Anh Kiệt cũng có loại thiên phú không thể xác định như Lạc Lăng còn không khả năng nghịch tập chắc chắn là không thành công.

Thấy Lan lão đại mặt lạnh lùng nhìn mình, Lý Anh Kiệt khẩn trương mà nắm chặt quả đấm của mình, tuy rằng biết chính mình chủ động xin xuất chiến là lỗ mãng, rất có thể ảnh hưởng đến thứ tự bài binh bố trận của Lan lão đại, nhưng mà cậu không muốn bại bởi Lạc Lãng, đồng thời cậu cũng muốn chứng minh chính mình không phải là người nhát gan. Vừa rồi vô tình rùng mình một cái khiến Lạc Lãng hiểu lầm mình nhát gan khiến Lý Anh Kiệt hết sức khó chịu, cho nên khi nhìn thấy Lạc Lãng gian khổ thắng được trận đầu tiên, Lý Anh Kiệt cũng không muốn mình bị Lạc Lãng bỏ lại phía sau quá xa.

Ý chí chiến đấu trong mắt Lý Anh Kiệt làm Lãng Lan nháy mắt thay đổi chú ý, cô gật gật đầu nói: “Được, đừng để đoàn tân sinh của chúng ta mất mặt.”

Lãng Lan sở dĩ thay đổi chủ ý là bởi vì Lạc Lãng ngoài ý muốn thắng một ván, cho nên dù Lý Anh Kiệt thua trận này thì cũng sẽ không thay đổi đại cục, dù sao vẫn còn có một người yếu nhất, cho dù là Vũ Cảnh hay Tề Long lên đài thì chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, bọn họ đều thắng chắc. Đây cũng là nguyên nhân Lãng Lan đồng ý để Lý Anh Kiệt xuất chiến.

Chỉ cần không ảnh hưởng kết cục cuối cùng, Lãng Lan vẫn là nguyện ý thỏa mãn nguyện vọng của bạn nhỏ này.

Nghe được Lãng Lan cho phép, ánh mắt Lý Anh Kiệt lộ ra vẻ ngạc nhiên mừng rỡ. Cậu vốn cho rằng Lan lão đại không thể nào thích mình vì những hành động khiến người khác chán ghét lúc trước, nhưng vừa rồi trong mắt Lãng Lan không hề có vẻ ghét bỏ qua loa có lệ mà là thần thái cực kỳ nghiêm túc. Trong nháy mắt đó, Lý Anh Kiệt hoàn toàn cảm nhận được tín nhiệm mà Lãng Lan đối với mình.

Không biết vì cái gì, cậu đột nhiên nhớ tới lời nói của người anh họ thứ hai Lý Thì Du: “Khi hiểu được cái gì là tình nghĩa anh em thì mày sẽ hiểu

quyền lực cũng không phải là thứ không thể thay thế.”(để “mày” vì tình cảm giữa anh em nhà họ Lý không được tốt nha)

Lúc này Lý Anh Kiệt tựa hồ hiểu được ý nghĩa của câu nói này, cậu nhìn về phía Lăng Lan, nếu cậu nói cậu sẽ không đi tranh cái vị trí đoàn trưởng kia thì

Trên đài, thượng tá Đường Ngọc đã nhận được danh sách xuất chiến của hai phe, thời gian vừa đến liền lớn tiếng tuyên bố: “Đoàn Tân sinh vs Đoàn cơ giáp Lôi Đình, trận thi đấu thứ hai, năm một Lý Anh Kiệt đánh với năm bốn Tống Liêm Lộ!”

Trong khu ghế lô, Vân Tu nghe thấy tuyên bố này thì tinh thần tức khắc rung lên vội quay đầu lại hô: “Thì Du, là em họ của cậu xuất chiến, đối thủ là Tống Liêm Lộ cùng năm với chúng ta.”

Đang ở trên sô pha nhắm mắt dưỡng thần Lý Thì Du đột nhiên mở mắt, nhìn thấy Lý Anh Kiệt khí phách hăng hái mà đi lên lôi đài thì không khỏi nhăn mày: “Tống Liêm Lộ đã là khí kinh cấp cao thủ, chỉ sợ Lý Anh Kiệt không phải đối thủ của cậu ta.” Cho dù trong miệng lúc nào cũng nói xem thường Lý Anh Kiệt, nhưng Lý Thì Du lúc này cũng nhịn không được mà lo lắng.

Vân Tu nhưng lại phản đối ý kiến này: “Chưa chắc, cậu không thấy người thiếu niên có vẻ yếu ớt vừa rồi có thể đánh thắng Tề Á cũng là cao thủ khí kinh sao, tớ cảm thấy đoàn Tân sinh này sẽ không yếu như chúng ta vẫn tưởng, có lẽ em họ của cậu cũng có thể đã tiến vào cấp khí kinh.”

Lý Thì Du trầm mặc một chút cuối cùng buồn bã nói: “Hy vọng như thế..... Bất quá, nếu nó thua thì tớ sẽ cho nó biết hậu quả của thua cuộc là cái gì.” Nếu như anh họ lớn không thể trở thành gia chủ Lý gia thì Lý Anh Kiệt chính là hy vọng cuối cùng của Lý gia, Lý Thì Du cũng hy vọng Lý Anh Kiệt có thể trở thành gia chủ đem Lý gia tiến xa thêm mấy bước nữa

trên con đường quân chính, cho dù không thích cảnh lãnh huyết vô tình của Lý gia, nhưng là một người được Lý gia nuôi lớn và dạy dỗ, Lý Thì Du không hy vọng Lý gia suy tàn.

Nhìn hai bên tuyến thủ đã chuẩn bị sẵn sàng để chiến đấu, thượng tá Đường Ngọc tay phải đột nhiên vung lên hô to: “Bắt đầu!”

Theo một tiếng này, hai người vẫn đứng cách xa nhau như cũ không ai tiến lên tấn công trước. Ván đầu Tề Á bị thua làm Tống Liêm Lộ trở nên cực kỳ cẩn thận, hẳn không biết đối thủ của mình là mạnh hay yếu cho nên hẳn muốn xem tình hình trước rồi mới quyết định tiến hay thủ.

Mà Lý Anh Kiệt trước khi lên lôi đài cũng đã được Lăng Lan chỉ điểm, cậu cùng Lạc Lăng giống nhau đều vừa mới tiến vào khí kinh, khí kinh còn chưa ổn định nên không thích hợp tấn công trước, cần phải dây dưa với đối phương trước rồi mới tính tiếp, dù sao trên lôi đài mọi tình huống đều có thể xảy ra, chuyện gì cũng chỉ có thể dựa vào ý chí của mình.

Lý Anh Kiệt tuy rằng là người kiêu ngạo ương ngạnh nhưng cũng không phải là người xúc động, khả năng vận dụng trí thông minh vào cận chiến của cậu là rất tốt, nếu không cũng sẽ không an ổn ngồi trên vị trí top năm trong suốt mười năm, vì vậy cậu cũng lựa chọn giống như Tống Liêm Lộ, đứng từ xa quan sát đối phương, sau đó vòng quanh lôi đài để tìm cơ hội ra tay.

Hoàn toàn khác biệt với trận giao phong của Lạc Lăng và Tề Á, hai người Lý Anh Kiệt và Tống Liêm Lộ đã đi quanh lôi đài khoảng ba phút mà chưa có người ra tay. Một màn chậm rãi này khiến cho học sinh đang xem trận đấu có chút mất kiên nhẫn, có mấy người thậm chí bắt đầu ngáp lên, không ít người bắt đầu nghị luận sôi nổi suy đoán xem hai người trên lôi đài còn muốn đi quanh đến bao giờ nữa...

Chính lúc này, Tống Liêm Lộ vốn đang đi loanh quanh đột nhiên chân ngừng lại, cả người giống như mũi tên bắn đi ra ngoài, chớp mắt liền đến trước mặt Lý Anh Kiệt, tay phải nắm thành quyền đánh về phía sườn trái của Lý Anh Kiệt, ngay vừa rồi, tư thế phòng ngự của Lý Anh Kiệt bỗng lộ ra một nhược điểm trí mạng ở vị trí này.

Tống Liêm Lộ biết đây có lẽ chỉ là một cái mồi, nhưng hắn cũng biết, nếu không thử xuất kích, cho dù vòng quanh lôi đài cả buổi sáng cũng chưa chắc sẽ có cơ hội tốt hơn để ra tay, vì thế, Tống Liêm Lộ vẫn quyết định xuất kích.

Bất quá ngay tại vị trí mà Tống Liêm Lộ tấn công, cái nhược điểm kia đã biến mất không còn, thay vào đó là đòn khóa sở trường mà Lý Anh Kiệt đã chuẩn bị sẵn. Đây là tuyệt học gia truyền của Lý gia, là chiêu thức phòng ngự mạnh nhất để đối phó với chiêu tấn công mạnh nhất của đối thủ.

Lăng Lan nhìn một màn như vậy khẽ cau mày. Cô biết Lý Anh Kiệt chỉ sợ sẽ bị thua thiệt. Chiêu này của Lý Anh Kiệt để mồi đối phương là không sai, cái sai duy nhất của cậu là đã đánh giá thấp thực lực của đối thủ, một chiêu này nếu đấu với người cùng cấp bậc thì chắc chắn thành công nhưng lần này thì chưa chắc.

Quả nhiên, khi sở trường khóa đòn của Lý Anh Kiệt đụng vào tay phải của Tống Liêm Lộ thì Lý Anh Kiệt liền cảm thấy một cỗ sức mạnh cực lớn từ tay đối phương đánh tới thiếu chút nào đánh vỡng đòn khóa sở trường của mình.

Lý Anh Kiệt biết nếu bị đối phương phá được đòn khóa này, cậu tất nhiên sẽ ăn một đòn đánh cực kỳ mạnh của đối phương, như vậy, việc bị thương là tuyệt đối chắc chắn, thậm chí là lời tuyên cáo cho thất bại của cậu.... Cậu không muốn để Lạc Lăng cười nhạo mình, vì thế cắn răng, nén cảm giác đau nhức nơi cánh tay, kiên định mà cuốn lấy tay phải của đối phương...

Tống Liêm Lộ cảm giác chính mình sắp thành công phá được đòn khóa của đối phương thì bỗng cảm thấy cái khóa đó trở nên chắc chắn vô cùng, nó càng ngày càng quấn chặt lấy tay hắn, sau đó hắn cảm giác tay mình như bị kéo ra ngoài, cả người như cũng bị sức mạnh đó kéo theo, không thể khống chế mà va vào vùng phòng hộ bên cạnh lôi đài...

Liền thấy vùng phòng hộ phát ra một ánh sáng chói mắt, trong ánh sáng xuất hiện những mảnh thủy tinh bể văng lên, mà Lý Anh Kiệt sau khi ném đối phương ra ngoài liền ngay lập tức nâng tay phải đã chuẩn bị tốt đánh xuống ngực của Tống Liêm Lộ.

Phòng ngự chỉ là sự chuẩn bị cho tấn công, mục đích thật sự của Lý Anh Kiệt chính là vì một chiêu sau cùng này...

Nhưng Tống Liêm Lộ cũng đồng thời phản ứng nhanh nhạy, tay trái trong lúc nguy cấp chắn trước ngực, gắng gượng tiếp đòn công kích ngoài dự đoán này của Lý Anh Kiệt!

“Phanh” một tiếng, tay hai người va chạm vào nhau phát ra một tiếng giòn vang, chỉ thấy hai người đồng thời bay ngược ra, Tống Liêm Lộ rơi xuống đất lui về phía sau ba bước mới đứng vững, mà Lý Anh Kiệt cũng đồng dạng rơi xuống đất lùi sau ba bước mới đứng vững. Ở trong mắt những người theo dõi trận đấu, sức đánh của hai người là như nhau không phân biệt được cao thấp.

Chỉ có những người mắt sắc mới phát hiện cánh tay trái của Lý Anh Kiệt buông xuống, không thể khống chế mà run rẩy, đòn vừa rồi đã khiến cho tay trái của cậu bị thương rõ ràng.

Vũ Cảnh và Tề Long cũng đều nhìn ra việc này, cả hai nhin không được sắc mặt biến đổi, Vũ Cảnh càng lo lắng nói: “Tay trái Lý Anh Kiệt đã bị thương, xem ra tiếp tục sẽ rất khó đánh.”

Lăng Lan nhàn nhạt nói: “Trận thi đấu này Lý Anh Kiệt vốn ở thế yếu, cho nên thắng hay thua cũng không quan trọng, tớ chỉ muốn nhìn một chút cậu ta có thể đánh đến trình độ nào.”

Lý Anh Kiệt có một nhược điểm trí mạng đó chính là khi biết mình lâm vào thế yếu, cậu rất dễ dàng buông tha chính mình, trong tính cách khuyết thiếu sự kiên trì, đây cũng là lý do cậu vẫn luôn thua Lạc Lăng và luôn đứng ở hàng thứ năm trong top năm đầu.

Lăng Lan nghĩ nếu Lý Anh Kiệt thật tình nhận cô là lão đại thì cô cũng muốn giúp Lý Anh Kiệt giải quyết vấn đề này, mà hôm nay là cơ hội tốt để làm điều đó, khó được có lúc Lý Anh Kiệt mãnh liệt muốn chiến đấu như vậy

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 253: Đứng Lên Cho Tôi!

Cố nén cảm giác đau đớn chỗ tay trái, Lý Anh Kiệt nhìn về phía Tống Liêm Lộ đang tự tin đứng đối diện, trong lòng trực tiếp trầm xuống. Chỉ với một kích vừa rồi cậu liền biết chênh lệch giữa mình và đối phương xa đến mức nào, dưới loại tình huống này cậu làm sao có thể đánh thắng đối phương chứ? Ánh mắt Lý Anh Kiệt bắt đầu lóe lên vô định...

Tống Liêm Lộ đồng dạng cũng cảm giác được sức mạnh của Lý Anh Kiệt qua một kích vừa rồi, dù một đòn sau hấn hấp tấp chặn được nhưng hấn cũng biết, thắng nhóc kiêu ngạo trước mặt này quả thực yếu hơn mình một đường. Lần này trong lòng hấn nắm chắc phần thắng rồi, vốn cẩn thận thử vờn đối phương nay biến mất, thay vào đó là những đòn tấn công như mưa rền gió dữ.

Đối mặt với tình huống bị tấn công liên tục, Lý Anh Kiệt đương nhiên sẽ không lựa chọn cứng rắn chống cự, cậu trực tiếp lui về phía sau né tránh, tuy rằng khả năng né tránh của Lý Anh Kiệt không được phóng khoáng tự nhiên như Lạc Lãng nhưng phải nói rằng khả năng né tránh của cậu cũng cực kỳ xuất sắc, cậu thành công né tránh những đòn tấn công điên cuồng của Tống Liêm Lộ. Nhưng cho dù như thế, Lý Anh Kiệt đã rơi vào thế hạ phong, rõ ràng là bị Tống Liêm Lộ đè đánh.

Cứ như vậy, một người thì không hề cố kỵ mà tấn công hung ác, một người thì chật vật né tránh đòn tấn công, tất cả mọi người đều rõ rằng trận này đoàn Tân sinh thua chỉ còn là vấn đề thời gian, trừ phi tuyển thủ này

cũng giống như tuyển thủ vừa rồi đột nhiên bùng nổ, còn không kết cục chắc chắn sẽ không thay đổi.

Đương nhiên, bọn họ cũng chưa đưa ra kết luận sớm, dù sao trận đấu còn chưa kết thúc, mọi chuyện đều có thể có khả năng xảy ra, cho nên mọi người vẫn tiếp tục chăm chú quan sát tình hình trên lôi đài, chờ đợi kết quả cuối cùng, hoặc là tuyển thủ của tân sinh bị chèn ép cho không thể không nhận thua hoặc là đột nhiên bùng nổ, phản kích thành công.

Dưới lôi đài mặt, sắc mặt hai người Vũ Cảnh và Tề Long càng ngày càng khó coi. Bọn họ rõ ràng, cứ tiếp tục như vậy, Lý Anh Kiệt nhất định sẽ thua! Bọn họ không phải không thể tiếp thu thất bại, nhưng mà bọn họ thật sự không muốn nhìn thấy cảnh Lý Anh Kiệt bị người ta đè đánh một cách nghẹn khuất như vậy. Ở trong lòng bọn họ luôn cho rằng, dù thua cũng phải thua một cách rực rỡ.

Lăng Lan nhíu mày, vấn đề của Lý Anh Kiệt lại xuất hiện, một khi đụng phải đối thủ mà chắc chắn không thể chiến thắng, cậu ta sẽ phòng thủ tiêu cực chứ không quyết đoán lựa chọn cá chết lười rách tấn công.

Lăng Lan bắt đầu hồi tưởng từ khi nào thì Lý Anh Kiệt gặp phải vấn đề này? Bởi vì Lăng Lan không thể lúc nào cũng chú ý tới Lý Anh Kiệt cho nên chờ khi cô phát hiện thì đứa trẻ này đã có vấn đề. Đương nhiên, Lăng Lan cũng không phải là thánh mẫu mà đi giúp đỡ thẳng nhóc lúc nào cũng khiến người khác ghét bỏ, vì vậy vấn đề ấy vẫn tồn tại cho đến tận ngày hôm nay.

Tiểu Tứ nghe được lão đại nhà mình hoang mang thì nhin không được liếc mắt xem thường, cái gì cũng không nói liền đem những đoạn video mà trước đây lưu lại ra, truyền vào trong ý thức của Lăng Lan...

Video đầu tiên là trận đánh đầu tiên của Lăng Lan với Lý Anh Kiệt, Lăng Lan nhìn cũng chưa liếc mắt nhìn đối phương một cái, trực tiếp đấm

một phát đem Lý Anh Kiệt đánh bay..... Cuối video là ánh mắt trần ngập khuất nhục và cừu hận.

Video thứ hai cũng là một trận đấu giữa của Lăng Lan và Lý Anh Kiệt, cũng giống như trước, không thèm nhìn một cái, nhấc chân liền đá Lý Anh Kiệt bay ra ngoài... Ánh mắt lúc này của Lý Anh Kiệt đã không còn khuất nhục và cừu hận nữa mà thay vào đó là sự mất mát, thậm chí có loại tự hoại nghi chính mình.

Cái video thứ ba cũng vẫn là Lăng Lan đánh với Lý Anh Kiệt. Lăng Lan đồng dạng thoải mái đem Lý Anh Kiệt đánh bay..... Lúc này ánh mắt của Lý Anh Kiệt có chút dờ dẩn, thậm chí khóe miệng còn mang theo chút tự giễu.

Cái video thứ tư, vẫn như cũ là Lăng Lan đánh với Lý Anh Kiệt, lúc đó là khoảng thời gian mà sát khí trên người Lăng Lan nặng nhất, cho dù đã đã được Tiểu Tứ che dấu như trong nháy hai người lao vào nhau cận chiến, Lăng Lan đã vô tình để lộ sát khí ra ngoài, thứ sát khí đó như đem lớp phòng tuyến tâm lý cuối cùng của Lý Anh Kiệt đánh nát, lần đó, Lý Anh Kiệt căn bản không có làm bất cứ động tác gì thì đã bị một quyền của Lăng Lan đánh xuống lôi đài..... Lúc ấy trong mắt cậu ta tràn đầy sự sợ hãi.....

Đến tận sau này, mỗi khi gặp phải người mạnh hơn mình, Lý Anh Kiệt liền không còn có dũng khí để đánh một trận ra trò nữa.....

Lăng Lan đau đầu mà xoa xoa ấn đường: “Tiểu Tứ, ý của ngươi là nguyên nhân Lý Anh Kiệt trở thành cái dạng này hoàn toàn là bởi vì ta?”

Tiểu Tứ quyết đoán gật đầu: “Đương nhiên, sau vài lần bị đả kích, vốn trái tim của thằng nhóc đó đã trở nên vô cùng yếu ớt, tới lần thứ tư đụng phải lúc lão Đại phát sát khí mạnh nhất khiến cho tâm linh của cậu ta trực tiếp bị đánh vỡ nát, cuối cùng trở thành tâm ma.”

“Á, vì sao trái tim của thằng nhóc này lại yếu ớt như vậy? Không phải vẫn luôn kiêu ngạo phách lối sao?” Lăng Lan có chút nghi không ra, chẳng phải Tề Long vẫn luôn thua trong tay cô sao, nhưng mà cô có bao giờ thấy tâm lý của thằng nhóc kia có tâm ma gì đâu, sau đó vẫn còn lao vào đấu với cô như thường mà.

“Có thể giống nhau sao? Tề Long kính cô là lão đại, ở trong lòng cậu ta, lão đại không chỉ là lão đại mà còn là sư phụ, thua ở trong tay lão đại là chuyện vô cùng bình thường. Nhưng mà Lý Anh Kiệt không giống vậy, cậu ta vẫn luôn cho rằng lão đại cô là đối thủ, muốn thắng cô đến sắp nổi điên, nhưng cố tình thực lực của lão đại lại quá to lớn, từng trận từng trận chỉ có thua, thua đến mức không thể ngóc đầu lên được, tâm lý trở nên vô cùng yếu ớt, còn trùng hợp gặp phải lão Đại lúc cô phát sát khí mạnh nhất nữa, cuối cùng trở thành vấn đề như bây giờ...”

Lời giải thích này của tiểu Tứ làm Lăng Lan có chút buồn bực, cô không nghĩ tới Lý Anh Kiệt trở nên như vậy là do mình, mà mình cũng phải là người cuối cùng đi giải quyết vấn đề này. Sớm biết như thế, lúc trước cô nên thủ hạ lưu tình một chút. Bất quá bây giờ nói gì cũng đều đã trễ, chuyện quan trọng bây giờ là phải nghĩ cách giải quyết hậu quả của nó.

Đúng lúc này, tiếng thịch va chạm mạnh vào nhau từ trên lôi đài truyền tới: “Bang”!

Chỉ thấy trên lôi đài, Tống Liêm Lộ rốt cuộc thành công bắt được một cơ hội, một đòn cực nặng trực tiếp đánh trúng vai trái Lý Anh Kiệt. Lý Anh Kiệt trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, nặng nề mà té ngã ở trên lôi đài, trượt xa ra mấy thước, để lại trên lôi đài mấy vết trầy đen hết sức nổi bật, có thể thấy sức mạnh của cú đánh vừa rồi lớn đến mức nào.

Lý Anh Kiệt vô pháp khống chế mà phun ra một ngụm máu, tuy rằng không trực tiếp đánh trúng bộ phận quan trọng nhưng lực đánh của chiêu thức vừa rồi đã khiến cho Lý Anh Kiệt bị thương đến lục phủ ngũ tạng, cậu

chỉ cảm thấy lồng ngực đau đớn vô cùng, càng đáng sợ chính là cánh tay trái của cậu đã hoàn toàn mất đi trí giác, không biết là do một đòn đánh vừa rồi đánh nát bả vai của cậu hay là do dây thần kinh đã bị đứt khiến cậu không còn cảm giác....

Tống Liêm Lộ nhìn đối thủ đã bị mình đánh trúng thì trong mắt hiện lên vẻ mừng rỡ, vừa định lao lên bồi thêm một đòn để nắm chắc phần thắng thì thượng tá Đường Ngọc đột nhiên đứng ra ngăn lại, ý bảo hãy đứng qua một bên, sau đó thượng tá Đường Ngọc đi đến bên người Lý Anh Kiệt hỏi: “Em lựa chọn nhận thua hay là tiếp tục chiến đấu?”

Lý Anh Kiệt nghe câu hỏi của thượng tá Đường Ngọc thì trong lòng có một thanh âm vang lên: “Lý Anh Kiệt, nhanh nhận thua đi, thực lực đối thủ mạnh hơn mày rất nhiều, mày căn bản đánh không lại, kiên trì là không có ý nghĩa, còn không bằng nhận thua, còn có thể ít bị đòn.”

Đúng vậy, mình vì sao phải cố gắng chống cự đến cuối cùng chứ? Vốn thực lực của mình cũng không bằng người ta mà, thua không phải là chuyện bình thường sao?

Lý Anh Kiệt chậm rãi giơ lên tay, chuẩn bị nói ba chữ “ Tôi nhận thua” thì một giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên ở sau lưng: “Lý Anh Kiệt, đứng lên cho tôi!”

Lý Anh Kiệt ngạc nhiên mà quay đầu lại, Lăng Lan, người vốn đang ngồi dưới quan sát trận đấu nay đang đứng bên lồi đài, vẻ mặt lạnh lẽo nhìn cậu.

“Lý Anh Kiệt, cái tính can đảm không sợ trời hồi nhỏ của cậu chạy đi đâu mất rồi? TMD, đứng lên cho tôi, bây giờ chính là lúc cho mọi người thấy chân chính kiêu ngạo Lý Anh Kiệt là cái bộ dáng gì.” Ánh mắt Lăng Lan rõ ràng lạnh như băng, cũng không biết tại sao, Lý Anh Kiệt nhìn thấy sự tín nhiệm như thường lệ trong đó...

“Cậu ấy hiểu mày, cũng nguyện ý tin tưởng mày cho nên mới đồng ý lời thỉnh cầu của mày.....” Lý Anh Kiệt sẽ không quên ánh mắt lúc ấy của Lăng Lan là đặt ở trên người Tề Long, nhưng cuối cùng vẫn đáp ứng cậu, không phải là qua loa mà là thật sự tin tưởng cậu có thể đánh tốt trận này.

“Không, mày không thể để cậu ấy khinh thường mày được!” Lý Anh Kiệt chấn động không thôi, một giọng nói điên cuồng huyên náo trong lòng, đúng vậy, mày kiêu ngạo, lúc trước cái gì mày cũng đều không sợ, cho dù gặp phải đối thủ mạnh hơn mình mày cũng dám đấu... Nhận thua sao? Từ khi nào mà trong miệng mày lại xuất hiện mấy chữ đó chứ? Đó tuyệt đối không phải là Lý Anh Kiệt.

Lý Anh Kiệt đột nhiên quay đầu lại, cánh tay vốn hơi giơ lên đột nhiên thay đổi phương hướng đặt trên đất chống người dậy, cậu từ từ bò người lên, mặc dù đau đến không nhìn được nhưng lúc này trên mặt Lý Anh Kiệt căn bản không có biến hóa, giống như vết thương trên người không hề tồn tại.

Nhìn thấy bóng lưng thẳng tắp đứng trước mặt, Lăng Lan vừa lòng mà quay đầu lại, đi trở về chỗ ngồi của mình, cô tin tưởng, Lý Anh Kiệt của bây giờ sẽ khác hoàn toàn với Lý Anh Kiệt của lúc trước.

Lý Anh Kiệt đứng lên, đối với người đang chờ câu trả lời của mình nói: “Em muốn tiếp tục chiến đấu!”

Trong mắt Thượng tá Đường Ngọc hiện lên tia khen ngợi, ông gật đầu nói: “Được, thi đấu tiếp tục tiến hành!”

Tổng Liêm Lộ âm thầm mắng một tiếng, nếu không phải thượng tá Đường Ngọc ngăn cản thì vừa rồi hẳn đã có thể thừa thế đem đối thủ đánh cho không trở kịp tay, nói cho cùng thì thằng nhóc này là được trọng tài cứu.

Bất quá, cũng chỉ có một lần này mà thôi! Khóe miệng Tống Liêm Lộ lộ ra một nụ cười, thẳng nhóc trước mặt này dù sao cũng bị đánh phế đi một nửa rồi, căn bản không thể là đối thủ của hắn.

“Người vừa rồi nói chuyện là ai vậy?” Ở khu vực của Lôi Đình, Lâm Chí Đông cau mày nhìn Lăng Lan đi trở về chỗ ngồi mà dò hỏi người bên cạnh.

“Không biết, người này rất lạ.” Người đứng bên cạnh cũng nghiêm túc mà nhìn về phía Lăng Lan, cảm giác rất xa lạ liền lắc lắc đầu tỏ vẻ không biết. Bởi vì Lăng Lan vẫn luôn ở trong khu biệt thự của tân sinh không đi ra ngoài nên trừ những người đến từ tinh cầu Doha, những người của thế lực khác trong trường quân đội không ai có thể biết được cô.

“Người này cần phải tìm hiểu, giám sát cẩn thận.” Lâm Chí Đông hết sức cảnh giác, chỉ bằng một câu mà có thể vực dậy tinh thần chiến đấu của đồng đội thì có thể thấy người này quả thật không đơn giản.

“Dạ, Lâm Phó đoàn trưởng, tôi sẽ sắp xếp cẩn thận.” Người bên cạnh cung kính trả lời, cũng đồng thời đem cái tên Lăng Lan nhớ ở trong lòng.

“Tề Long, giống như khí thế của Lý Anh Kiệt thay đổi.” Lý Anh Kiệt ở trên đài diễn hóa Vũ Cảnh cũng cảm giác được, cậu hưng phấn mà nói với Tề Long.

Tề Long đồng dạng thở dài nhẹ nhõm một hơi trả lời: “Đúng vậy, chúng ta không cần vì cậu ta mà lo lắng nữa.” Tề Long tán phục nói, “Lan lão đại quả nhiên là Lan lão đại, chỉ cần một câu nói thôi cũng có thể làm Lý Anh Kiệt thay đổi.”

Lời này cũng đồng dạng nhận được sự đồng ý của Vũ Cảnh, Vũ Cảnh bội phục mà nhìn thoáng qua Lăng Lan vẫn bình tĩnh đạm mạc như cũ, cũng chỉ có Lan lão đại mới có khả năng liếc mắt một cái liền nhìn thấu bản chất của nhân tài, từ đó khai quật ra tiềm lực của họ, dẫn họ đi trên những

con đường tốt nhất để có thể đạt được thành tích tốt nhất. Về điểm này, Vũ Cảnh cậu thật sự kém Lăng Lan rất xa.

Lại một lần nữa Vũ Cảnh cảm giác được chênh lệch giữa mình và Lăng Lan, loại kính nể này ở Vũ Cảnh trong lòng từng chút từng chút tích lũy lại, thẳng đến cuối cùng đã ăn sâu vào tâm trí đến không thể đánh đổ, chỉ có thể cam tâm tình nguyện mà tiếp tục đi theo, thẳng đến vĩnh viễn!

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 254: Tôi Lấy Cậu Làm Vinh Dự!

Lý Anh Kiệt đột biến khí thế làm Tống Liêm Lộ cả kinh, vốn muốn nhào tới tấn công liền thả chậm tốc độ lại. Lúc này Lý Anh Kiệt dành được thời gian liền nhanh chóng kéo dần khoảng cách giữa hai người, tiếp tục giằng có với Tống Liêm Lộ.

Nhìn thấy một màn này, trên mặt thượng tá Đường Ngọc lộ ra một tia cười khê, tuyến thủ này của đoàn Tân sinh cũng không tồi, tuy rằng ngay từ đầu biểu hiện không tốt nhưng cuối cùng vẫn thích ứng được, cũng chỉ có người như vậy mới xứng là đồng đội của Lạc Lãng.... Trong lòng của thượng tá Đường Ngọc bất tri bất giác đã hướng về phía đoàn Tân sinh.

Ánh mắt Lý Anh Kiệt hung ác mà nhìn Tống Liêm Lộ, lúc này cậu chỉ nghĩ làm cách nào để cắn được một khối thịt trên người đối phương, giống như một con sói đói mà tàn nhẫn, chuẩn bị làm một trận cuối cùng.

Ánh mắt hung ác của Lý Anh Kiệt làm cho Tống Liêm Lộ cảm thấy căng thẳng, sắc mặt hần ngưng trọng, cho dù đã biết phần thắng nằm chắc trong tay nhưng bây giờ hần không dám có hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Nhìn đối phương lập tức trở nên chần chờ cẩn thận, khóe miệng Lý Anh Kiệt lộ nụ cười tự giễu. Hóa ra lúc mình trở nên kiên định, quyết đoán thì khí thế của đối phương cũng sẽ bị thay đổi, hóa ra nguyên nhân trước đây mình không thể tránh được thất bại chính là bởi vì chính mình.

Nụ cười tự giấu của Lý Anh Kiệt chỉ chợt lóe qua rồi biến mất, lần thứ hai khôi phục lại vẻ ngạo khí và kiêu ngạo, vốn có gương mặt tuấn tú nhưng lúc nào cũng ra vẻ nên khiến cho mọi người chán ghét nay cũng thay đổi. Thần thái có khi cũng ảnh hưởng đến vẻ ngoài của một người.

Bất quá, giờ phút này, những người đang theo dõi trận đấu không ai để ý đến thần thái thay đổi của Lý Anh Kiệt, tất cả bọn họ đều đang tập trung vào đòn đánh vô cùng độc đáo đang được bày ra trên lôi đài.

Chỉ thấy cánh tay duy nhất còn có thể cử động của Lý Anh Kiệt hơi hơi giơ lên về phía trước, ngón tay uốn éo tạo thành một hình dạng kỳ dị, giống như câu (móc câu cá) nhưng không phải là câu, giống như quyền nhưng không phải là quyền. Cũng không biết nói sao nhưng động tác này vừa xuất hiện thì tất cả mọi người vô pháp khống chế mà bị nó hấp dẫn.

“Hả, đây là chiêu thức gì?” Nhìn thấy tư thế không giống với người thường này, Vân Tu ngồi trong khu ghế lô nhin không được kinh ngạc hỏi bạn tốt Lý Thì Du bên cạnh.

“Thằng nhóc này, thế nhưng dám dùng đến chiêu đó.” Biểu tình Lý Thì Du tức khắc hòa hoãn, vừa rồi lúc Lý Anh Kiệt bị đánh giống như chó nhà có tang thì sắc mặt của Lý Thì Du trở nên khó coi vô cùng.

“Cậu biết?” Vân Tu hai mắt lóe sáng mà nhìn Lý Thì Du, vẻ mặt chờ mong bạn tốt nhà mình giải thích.

Nhìn bộ dạng giả vờ đáng thương như con cún bị vứt bên đường của Vân Tu, khóe miệng Lý Thì Du lộ ra vẻ tươi cười, vốn tâm tình buồn bực tức khắc chuyển biến tốt đẹp nói: “Đây là sát chiêu độc môn của nhà tớ, thằng nhóc này lựa chọn sử dụng nó thì xem ra trận đấu này sắp đến lúc kết thúc rồi.”

Nghe bạn tốt giải thích, Vân Tu càng mở to hai mắt nhìn lôi đài, chờ mong một màn xuất sắc xuất hiện.

Tống Liêm Lộ nhìn thấy động tác quỷ dị của đối phương thì không cần nghĩ cũng biết đối thủ muốn ra tuyệt chiêu. Bất quá hãn cũng không phải là kẻ ngu xuẩn như Tề Á, chỉ biết sĩ diện mà làm bừa. Chỉ cần cuối cùng thắng lợi thuộc về hãn thì hãn cũng không ngại quá trình đẹp hay không.

Vì vậy Tống Liêm Lộ hết sức có kiên nhẫn, hãn lựa chọn tiếp tục chờ, chờ cổ khí thế mới bộc phát của Lý Anh Kiệt đi qua, hãn tin chắc Lý Anh Kiệt đang bị thương nặng không thể tiếp tục duy trì được bao lâu, mà lúc đó chính là thời gian hãn ra tay.

Không khí lôi đài lại khôi phục vẻ ngọt ngào một lần nữa, trên lôi đài, hai người chiếm hai góc, đứng bất động. Thời gian từng chút qua đi, một phút, đồng hồ, ba phút, năm phút..... Tựa như mọi chuyện sẽ diễn ra như vậy vĩnh viễn, những người xem cuộc chiến lại bắt đầu nhàm chán, vốn cả trường đang yên tĩnh bỗng trở nên ồn ào bởi tiếng nghị luận...

“Rốt cuộc muốn giăng co tới khi nào? Quá nhàm chán.”

“Thằng nhóc tân sinh đó không phải bị phế một nửa rồi sao? Vì sao người của Lôi Đình lại cẩn thận như vậy?” Một người đang xem đều ngại nhàm chán.

“Tư thế của tân sinh kia quả thật có chút huyền diệu, tuyển thủ của Lôi Đình cẩn thận là cần thiết.”

“Thoạt nhìn, tuyển thủ của Lôi Đình cũng không đoán được chiêu này mạnh yếu thế nào, bất quá chờ đợi đối với tuyển thủ của Lôi Đình càng thêm có lợi, tuy rằng bây giờ có chút khó coi nhưng không thể nghi ngờ là cách làm chuẩn xác ...” Đây là trận tranh cãi về quan điểm giữa những người đang xem trận đấu.

Dưới lôi đài người xem có quan điểm không đồng nhất, có người khinh bỉ Lôi Đình nhưng cũng có người ủng hộ, nhưng tất cả mọi người đều không cho rằng đoàn tân sinh có thể có cơ hội chuyển bại thành thắng, bởi

vì Lý Anh Kiệt quả thật đã chịu thương quá nặng, mà Tống Liêm Lộ của Lô Đình vẫn lông tóc vô thương, hơn nữa nếu so thực lực giữa hai người thì Tống Liêm Lộ rõ ràng vượt trội hơn, trừ phi có chuyện gì ngoài ý muốn phát sinh còn không thì kết cục sẽ chẳng có gì thay đổi, bây giờ điều mà mọi người muốn biết là khi nào Tống Liêm Lộ chính thức đánh bại Lý Anh Kiệt, nhận được thắng lợi trong ván thứ hai này.

Trong lúc mọi người cho rằng cục diện bế tắc này sẽ tiếp tục kéo dài thì Lý Anh Kiệt tựa hồ không thể chống đỡ nổi nữa, thân thể cậu lung lay nhoáng lên.....

Ngay lúc Lý Anh Kiệt lung lay, động tác vốn tạo áp lực cực lớn từ Lý Anh Kiệt hoàn toàn biến mất, cảm giác nguy hiểm trong lòng Tống Liêm Lộ biến mất hầu như không còn, Tống Liêm Lộ cho rằng thân thể của Lý Anh Kiệt đã không duy trì nổi nữa, đây tuyệt đối là cơ hội tốt để tấn công.. Ánh mắt hẩn sáng ngời, đòn tấn công đã được chuẩn bị từ sớm ngay lập tức được phát ra, hướng Lý Anh Kiệt đánh tới.

Ngay tại thời điểm Tống Liêm Lộ sắp đánh trúng thân thể đối phương thì hẩn bỗng nhìn thấy nụ cười hiện lên trên khuôn mặt tái nhợt của Lý Anh Kiệt, nụ cười hết sức quỷ dị này làm Tống Liêm Lộ căng thẳng, nhưng thắng lợi liền ở trước mắt, hẩn nắm chặt tay, chỉ cần một giây nữa thôi là đánh trúng đối phương rồi, bằng sức lực của mình, hẩn tin chắc Lý Anh Kiệt sẽ không bao giờ có khả năng đứng lên chiến đấu nữa.....

Dưới lời đài quan sát trận đấu, Lăng Lan nhìn thấy một màn này thì trên mặt đột nhiên biến đổi, cô đột nhiên đứng lên, khóe miệng giật giật, cuối cùng chỉ có thể mím chặt miệng, vẻ mặt lạnh lẽo chờ đợi kết quả cuối cùng xuất hiện.

Không muốn từ bỏ cơ hội cho dù nội tâm bất an, Tống Liêm Lộ vẫn căn rằng nắm tay kiên định không thay đổi mà đánh xuống, hẩn không thể bởi

vì nụ cười quỷ dị của Lý Anh Kiệt mà từ bỏ cơ hội này. Nháy mắt, hắn cảm giác được nắm tay mình đánh trúng một thứ mềm mại.

Đánh trúng rồi! Tống Liêm Lộ mừng như điên, điều này có nghĩa là hắn đã thắng trong trận tranh tài này.

Không đợi hắn lộ ra nụ cười vui sướng, hắn ngay lập tức cảm giác được bụng bị một cổ lực mạnh mẽ đánh trúng, trực tiếp đánh tan nội kinh hộ thể, đánh thẳng vào bên trong xương cốt.

“Phốc!” Một ngụm máu tươi từ miệng Tống Liêm Lộ trào ra, sức mạnh quá lớn khiến cho hắn trực tiếp nội thương đến nội tạng, cả người bị đánh lùi ra sau bảy tám bước mới có thể dừng lại. Bất quá cho dù không bị đẩy lùi nữa nhưng hai chân hắn mềm nhũn, cả người như tê liệt ngã ngồi xuống.

Nguyên nhân tạo thành hiện tượng này chính là do trong thân thể hắn đang có thêm một luồng nội kinh cực kỳ quỷ dị, nó không ngừng di chuyển khắp cơ thể, đấu đá hung tàn, phá hoại toàn bộ kinh mạch và các cơ bắp trong cơ thể khiến hắn không có khí lực để giữ vững thân thể.

Mà bên kia, Lý Anh Kiệt cũng đồng dạng bị đòn đánh của Tống Liêm Lộ đánh đánh lui mấy bước, cậu lui so với Tống Liêm Lộ còn xa hơn, cho đến vùng ranh giới ngoài của lôi đài mới có thể khó khăn dừng lại, nếu so với thương thế của Tống Liêm Lộ thì thương thế của cậu không thể nghi ngờ là nghiêm trọng hơn gấp bội, máu tươi không thể khống chế mà tràn ra nơi khóe miệng, nhưng cho dù như thế cậu vẫn nở nụ cười nhìn Tống Liêm Lộ, cười đắc ý tới đường hoàng.

“Thằng nhóc này thế nhưng lựa chọn lưỡng bại câu thương!” Trong khu ghế lô tại lầu hai, Lý Thì Du phần nộ mà đánh vào vách tường lưu lại một dấu ấn tay, đòn này làm cho Vân Tu đứng bên cạnh tê rần trong lòng, số điểm danh dự ít ỏi của cậu xem ra không thể giữ nổi nữa rồi....

Bất quá đau lòng thì đau lòng, cậu càng lo lắng cho thương thế của Lý Anh Kiệt trên lôi đài hơn: “Thì Du, em họ cậu bị trúng một chiêu rồi, sẽ không có việc gì chứ?”

“Chỉ cần còn một hơi thì liền không chết được.” Lý Thì Du oán hận mà trả lời.

Lý Thì Du nói nhẹ nhàng băng quơ nhưng trong lòng vẫn khó nhịn mà lo lắng cho người em họ này, dù sao nó cũng bị thương rất nặng, chỉ sợ là không thể nhúc nhích được nữa, giây tiếp theo rất có thể liền té xỉu trên lôi đài. Một đòn vừa rồi của Tống Liêm Lộ thật sự rất nặng thế nhưng Lý Anh Kiệt lại không lựa chọn tránh né mà trực tiếp chọn dùng thân thể đón đỡ..... Đây là đánh thật, nội thương thật.

Đương nhiên, Lý Thì Du cũng rõ ràng Lý Anh Kiệt không phải không thể né tránh, một thoáng lung lay vừa rồi Lý Thì Du biết rõ đó chỉ là dụ chiêu, bởi vì Lý gia quả thật có một tổ hợp chiêu thức như vậy, anh ta không nghĩ tới Lý Anh Kiệt sẽ dùng cách chịu thương chính mình để phản kích đã thương đối phương. Tuy Lý Thì Du cho rằng cách này có chút không đáng, nhưng anh ta không thể không thừa nhận Lý Anh Kiệt muốn đánh cho đối phương bị thương nặng thì chỉ có thể lựa chọn như vậy, dù sao nếu bây giờ Lý Anh Kiệt lựa chọn né tránh thì đối phương cũng có cơ hội né tránh sát chiêu của Lý Anh Kiệt

“Thằng nhóc này so trước kia hung ác hơn nhiều.” Không chỉ có đối người khác mà còn là đối với chính mình, đều hạ ngoan tay, thằng nhóc này lại trưởng thành hơn một chút rồi, chỉ là không biết loại trưởng thành này là tốt hay là xấu. Lý Thì Du có chút buồn bã nói thầm.

Trên lôi đài, Lý Anh Kiệt biết chính mình đang cười, bởi vì cậu đã đánh cho đối thủ trọng thương, sát chiêu của Lý gia cũng đủ làm đối phương ăn một quả đau đòn, cậu vì chính mình báo thù, cho dù thi đấu không thắng thì

cậu cũng không cảm thấy khổ sở, bởi vì cậu tin tưởng những người đồng bọn còn lại nhất định sẽ dành chiến thắng trở về.

Lý Anh Kiệt kỳ thật đã tới cực hạn, cậu cảm thấy đầu vầng mắt hoa, đây là dấu hiệu cho việc mất máu quá nhiều. Cậu biết mình sắp ngã xuống, sau đó được đưa đi cứu trị, nhưng cậu không biết vì sao mình lại không muốn ngã xuống như vậy, cậu muốn nhìn thấy vẻ mặt của Lan lão Đại lúc này, muốn nhìn vẻ mặt của người đó như thế nào, nhưng...cố tình cậu lại không còn đủ khí lực để quay đầu lại...

Thật đáng tiếc, lúc này không nhìn được biểu tình của Lan lão đại, không biết cậu ấy có thể vừa lòng với biểu hiện vừa rồi của mình hay không? Lý Anh Kiệt chưa xót mà thậm chí, hóa ra mảy hy vọng nhận được sự chấp thuận của Lan lão đại đến thế...

“Lý Anh Kiệt, hôm nay tôi lấy cậu làm vinh dự!” Giọng nói lạnh lùng đặc trưng của Lăng Lan vang lên bên tai Lý Anh Kiệt, thanh âm này như là hồi đánh cho tinh thần của Lý Anh Kiệt rung lên, cậu thế nhưng có thể quay đầu lại, nhìn khuôn mặt lạnh lẽo nhưng khí phách của Lan lão đại.

Lăng Lan lúc này lại lần nữa đi tới bên cạnh lôi đài, cho dù trên mặt vẫn bình thường như cũ nhưng Lý Anh Kiệt lại cảm giác được chân ý trong lời nói đó.....

Như vậy liền tốt, như vậy liền quá tốt! Lý Anh Kiệt thỏa mãn nhắm mắt lại, khóe miệng nở nụ cười, cả người ngã ra sau té xuống đất. Bất quá có một người rất nhanh liền tiếp được cậu, đó chính là trọng tài trong loạt trận thi đấu này, Đường Ngọc thượng tá.

Thượng tá Đường Ngọc vừa thấy tình huống của Lý Anh Kiệt liền biết đối phương đã hoàn toàn hôn mê không thể tái chiến, hơn nữa tình huống còn đặc biệt nguy hiểm, bởi vì máu từ khóe miệng của Lý Anh Kiệt lúc này vẫn như cũ không ngừng chảy ra bên ngoài.

ĐÀN ÔNG TƯƠNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 255: Tề Long Lên Sân Khấu!

“Nhân viên công tác, nhanh đưa vào trung tâm trị liệu!” Đường Ngọc vội vàng hô to. Ngay lập tức hai người mặc đồng phục nhân viên công tác cầm cán chạy lên lô đài, nhanh chóng mà cẩn thận nâng Lý Anh Kiệt lên rồi chạy về phía trung tâm trị liệu.

Lăng Lan thấy thế vội quay đầu lại phân phó với Tề Long: “Cậu mau thông báo với Tạ Nghị để cậu ấy đi cùng, có chuyện gì thì liên báo cho chúng ta biết.”

Tề Long nghe xong liền liên lạc với Tạ Nghị để cậu ta đi theo Lý Anh Kiệt tới trung tâm trị liệu rồi sau đó nhanh chóng thông báo tình trạng mới nhất của Lý Anh Kiệt lại cho mình.

Phương thức đánh lường bại cầu thương để không nhận thua của Lý Anh Kiệt đã làm xúc động tới bọn Tề Long, Vũ Cảnh, cũng làm đoàn viên đoàn tân sinh có một cái nhìn khác với người luôn khiến người khác chán ghét Lý Anh Kiệt.

Hóa ra cái người lúc nào cũng ỷ vào năng lực gia tộc để bắt nạt bọn họ kia cũng có lúc có thể vì tương lai của đồng bạn mà nguyện ý dùng toàn lực để chiến đấu, lúc này, cho dù có ghét hận Lý Anh Kiệt như thế nào thì ai cũng lặng lẽ buông khúc mắc trong lòng xuống.....

Nếu cậu chân thành đối đãi với tôi thì tôi cũng thiết tình đối với cậu, chúng ta là những chiến hữu sống chết có nhau, cũng nhau nắm tay vĩnh

viễn không buông!

Lý Anh Kiệt rất nhanh được đưa đi, trên lôi đài chỉ còn lại một người còn tính là tỉnh táo Tống Liêm Lộ, Đường Ngọc mặt không biểu tình công bố: “Trận thứ hai, sinh viên năm tư của đoàn cơ giáp Lôi Đình Tống Liêm Lộ thắng! Kết quả toàn cục 1-1.”

Đường Ngọc vừa mới công bố kết quả thì Tống Liêm Lộ bên kia rốt cuộc duy trì không được, hoàn toàn ngã xuống đất ngất đi, Đường Ngọc chỉ có thể lại phái người đem Tống Liêm Lộ đưa đến trung tâm trị liệu. Chỉ mới hai trận đấu diễn ra nhưng lại có tới bốn người của hai bên bị đưa vào trung tâm trị liệu, có thể thấy trình độ ác liệt của lần thi đấu cách đấu này mãnh liệt như thế nào.

Hai mắt Lăng Lan chợt lóe tia sát lạnh, nhiệt độ không khí chung quanh tức khắc giảm xuống mấy độ làm Tề Long và Vũ Cảnh nhin không được run lập cập, bọn họ không cần hỏi cũng biết Lan lão đại bây giờ đang vô cùng tức giận, nếu không, nhiệt độ không khí sẽ không giảm nhanh đến như vậy. Bất quá, bọn họ rất vui lòng nhìn Lan lão đại trở nên như thế, điều này có nghĩa là Lan lão đại sắp nổi bão rồi, mà như vậy thì kết cục của đám người Lôi Đình chỉ có thể là thảm hơn Lạc Lăng, Lý Anh Kiệt.

Tề Long, Vũ Cảnh sở dĩ vui sướng khi người gặp họa như vậy xét đến cùng cũng là do người của Lôi Đình xuống tay quá ác độc, căn bản không có nửa điểm ngừng lại ở thời khắc cuối cùng, nếu không Lạc Lăng và Lý Anh Kiệt sẽ không bị thương nặng như vậy, như thế sẽ không làm Lăng Lan tức giận đến mức độ này.

Sau khi Đường Ngọc tuyên bố, Lâm Chí Đông vẫn luôn chờ đợi kết quả rốt cuộc thở dài một hơi nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng có thể dành phần thắng trong trận này, không nghĩ tới đối thủ lại mạnh như vậy, có thể cùng tuyển thủ của bọn họ đánh ngang tay... Lâm Chí Đông ần ần có chút hối hận, có lẽ hẳn phải nắm thêm nhiều thông tin của đối phương nữa rồi mới được

hành động, nếu không bây giờ... Bất quá, dao động này chỉ xuất hiện trong chớp mắt, ngay lập tức ánh mắt của Lâm Chí Đông lại kiên định trở lại.

Kết quả bây giờ đã là 1-1, hai bên lại đứng ở vạch xuất phát ban đầu. Ba trận còn lại, hẳn chỉ cần thắng hai là có thể dành chiến thắng toàn cục. Bây giờ đối phương có thể đã ra hết con át chủ bài, mà trong tay hẳn vẫn có hai con bài mạnh nhất chưa xuất chiến, lần chiến đấu này hẳn không có khả năng thua.

Lâm Chí Đông nhìn về phía hai người đàn anh vẫn luôn ngồi ngay ngắn quan sát trận đấu bên người, ánh mắt lộ ra một tia tôn kính, lộ ra dáng vẻ nhún nhường, hẳn thấp giọng dò hỏi một trong hai người: “Đàn anh Phong Minh, trận đấu tiếp theo chỉ sợ là phải làm phiền anh ra mặt, vì kết quả chiến thắng cuối cùng của Lôi Đình chúng ta.” Hai vị cường giả bên cạnh không phải là người mà hẳn có thể tùy ý sắp xếp, cần phải dò hỏi ý kiến của đối phương trước rồi mới có thể an bài tiếp.

Người được gọi là Phong Minh trong miệng Lâm Chí Đông nghe lời dò hỏi này liền sang sảng mà cười nói: “Nhìn bọn họ đánh xuất sắc như vậy anh quả thật cũng ngửa tay. Trận tiếp theo để anh xuất chiến.”

Người đó vẫn cười tươi không giảm quay đầu nhìn về phía khu vực của đoàn Tân sinh, ánh mắt mang theo tia thưởng thức cùng khen ngợi. Xem ra người đó cực kỳ có hảo cảm với đoàn Tân sinh, người đó cuối cùng không quên nhắc nhở nói, “Chí Đông, nếu Lôi Đình thật sự thắng thì thông báo Kiêu Đình cũng không thể chèn ép bọn họ, phải cố gắng bồi dưỡng, bọn họ khẳng định sẽ trở thành trụ cột tương lai của Lôi Đình chúng ta.”

Vừa mới tiến vào trường quân đội mà đã có thể cùng nhóm năm trên bọn họ đánh ngang tay, hẳn tin những thiếu niên này chắc chắn sẽ phát triển vượt qua bọn họ, con đường tương lai cũng rộng mở hơn bọn họ nhiều.

Lâm Chí Đông gật đầu cười nói: “Đây là tất nhiên, nếu không em cũng sẽ không an bài lần đánh cuộc này.” Ngụ ý chính là nhìn trúng đối phương mới muốn thu lấy toàn bộ.

Phong Minh gật gật đầu rồi cũng không nói nữa, mà người thanh niên anh tuấn cường tráng ngồi bên cạnh nhàn nhạt nói: “Năm nay tân sinh quả thật rất mạnh!”

“Hoắc lão đại?” Phong Minh ngạc nhiên mà quay đầu nhìn về phía đội trưởng của mình, không biết đối phương nói là có ý gì.

“Đã ra hai cao thủ cấp khí kinh, còn lại ba người không biết đã đạt tới cấp bậc nào?” Người thanh niên đó nhướn mày, cười như không cười nói.

Phong Minh nghe vậy trầm tư, mà Lâm Chí Đông thì như bị đánh thức, vẻ mặt hần kinh ngạc nói: “Hoắc lão đại ý tứ là..... Không, không có khả năng đều là khí kinh cấp!” Lâm Chí Đông liên tục lắc đầu phủ quyết, “Tuyệt đối không có khả năng, sao trong đám tân sinh lại có thể xuất hiện nhiều cao thủ khí kinh như vậy, hai ba người đã coi như là có thể chống trời rồi..... Bọn họ nhất định là dùng Điền kị đua ngựa, người tiếp theo nhất định là người mạnh nhất bên bọn họ.”

Người thanh niên anh tuấn nghe vậy cũng chỉ lạnh nhạt mà nhìn lướt qua Lâm Chí Đông đang có chút kinh hoảng trong lòng âm thầm lắc đầu. Tuy rằng biểu hiện ở các phương diện của Lâm Chí Đông đều không tồi, nhưng rốt cuộc cũng không phải là người quân sự mưu lược chuyên nghiệp, thời khắc mấu chốt vẫn là không ổn được..... Bất quá đây đã là chuyện của Kiều Đình, hẳn nếu buông tay thì phải tin tưởng Kiều Đình có thể khởi động toàn bộ Lôi Đình.

Bên kia Lâm Chí Đông vừa mới đem danh sách tuyên bố thì tiểu Tứ bên này liền báo cho Lăng Lan: “Lão đại, đối phương phái ra Nhiếp Phong Minh!”

“Người mạnh thứ hai sao?” Bây giờ Lăng Lan chỉ có thể phái ra hai người là Tề Long và Vũ Cảnh, nếu để Vũ Cảnh đang đảm nhận chức đoàn trưởng ra thì thật sự không thích hợp, nếu thua sẽ mất sĩ khí của đoàn Tân sinh. Ánh mắt Lăng Lan quyết đoán dừng ở trên người Tề Long, tuy rằng cấp bậc thể thuật của Tề Long cao hơn Vũ Cảnh hai bậc nhưng Tề Long vẫn không phải là đối thủ của đối phương, nhưng Lăng Lan tin rằng chỉ với một trận đấu này, Tề Long nhất định có thu hoạch lớn.....

“Tề Long, chuẩn bị chiến đấu!” Lăng Lan mở miệng phân phó.

Theo này một tiếng, Vũ Cảnh biểu tình nhanh chóng thấp xuống, mà Tề Long hưng phấn hô to: “Đã biết, lão đại!”

Cả hai người đều bị hai trận đấu trước khơi dậy ý chí chiến đấu, đều muốn được lên lôi đài ở trận thứ ba, đáng tiếc Lăng Lan cuối cùng lựa chọn chính là Tề Long, vì vậy ở đây một người thì đặc ý dào dạt, một người thì ai oán thất lạc tâm hồn, hai gương mặt biểu tình hoàn toàn bất đồng như vậy mà đồng thời xuất hiện ở trước mặt Lăng Lan.

Đối mặt với khuôn mặt oán niệm của Vũ Cảnh, Lăng Lan xoa xoa mi tâm bất đắc dĩ nói: “Vũ Cảnh, cậu cũng có cơ hội lên sân khấu, đừng nóng vội.”

Lời này của Lăng Lan làm ánh mắt Vũ Cảnh sáng ngời, tức khắc thu liễm vẻ ai oán vừa rồi, đặc ý mà nhìn Tề Long một cái: Bây giờ để cho cậu đặc ý trước, lát nữa đến phiên tôi thôi.

Lúc này Vũ Cảnh căn bản không biết kỳ thật Lăng Lan an bài Tề Long lên chính là để trở thành một con chốt thí đáng thương chịu chết, muốn dành được thắng lợi cuối cùng chỉ có thể dựa vào hai người cuối cùng là cậu và Lăng Lan.

Đường Ngọc thu được tên tuyển thủ tiếp theo của hai bên thì liền công bố luôn: “Trận đấu thứ ba của đoàn cơ giáp Lôi Đình và đoàn cơ giáp tân

sinh do hai tuyển thủ Nhiếp Phong Minh năm 5 và Tề Long năm 1.”

Lời tuyên bố này khiến cho phía khán đài xôn xao, đặc biệt là những học sinh cũ, vẻ mặt kinh ngạc, bọn họ không thể tưởng tượng được là vì trận thi đấu này mà Lôi Đình lại kéo Phó đoàn trưởng trước đây ra tay, như vậy có phải đoàn trưởng trước của Lôi Đình cũng sẽ xuất hiện hay không?? Người đó chính là người có kỹ năng thể thuật mạnh nhất trường quân đội!

Hai tuyển thủ nhanh chóng bước lên lôi đài, sau khi hai người gật đầu ý bảo đã chuẩn bị sẵn sàng thì thượng tá Đường Ngọc liền bình tĩnh tuyên bố: “Thi đấu bắt đầu!”

Tiếng bắt đầu vừa kết thúc thì Nhiếp Phong Minh ngay lập tức làm động tác phòng ngự, ánh mắt nhìn chăm chăm vào động tác của đối phương, hẳn cũng lựa chọn phương thức chiến đấu giống Tống Liêm Lộ, trước nhìn thực lực của đối phương rồi mới quyết định làm gì tiếp theo, chuẩn bị nhìn xem đối thủ thực lực lại làm quyết định.

Nhiếp Phong Minh cho rằng đối thủ cũng sẽ đồng dạng làm như vậy, nhưng Tề Long lại làm hắn cảm thấy ngoài dự đoán. Sau khi nhảy lên xuống như giãn cốt, Tề Long nhanh chóng gia tăng tốc độ, chớp mắt đã vọt đến trước mặt Nhiếp Phong Minh, giơ tay, một quyền đánh hướng thẳng vào mặt đối thủ.

Phong cách chiến đấu của Tề Long không giống với cách đánh công thủ tuần hoàn của Liên Bang Hoa Hạ. Phong cách đánh của cậu có vẻ giống với cách đánh của Đế quốc Khải Rải, nước láng giềng của Liên Bang, toàn lực tấn công, lấy công là thủ. Đối với Tề Long, hai chữ “phòng thủ” gần như chưa từng xuất hiện.

Lăng Lan tuy rằng vẫn luôn muốn cho Tề Long hiểu được cái gì gọi là phòng thủ, nhưng sau nhiều lần dạy dỗ điên cuồng không có hiệu quả, cô chỉ có thể để Tề Long đi trên con đường tấn công không lối về. Dù sao cô

cũng cho rằng nếu không phòng thủ được thì không cần phải phòng thủ, chỉ cần cố gắng toàn lực đề cao khả năng chịu đựng của cơ thể là xong. Trong không gian học tập của Lăng Lan cũng có một phương thức rèn luyện sức chịu đựng của cơ thể gọi là Thể luyện, là con đường khó đi nhất nhưng một khi thành công thì có thể khiến cho thân thể con người trở thành kim cương bất khả xâm phạm, có thể chịu đựng đòn đánh ngàn cân.

Cho nên Nhiếp Phong Minh cũng không có cơ hội quan sát đối phương nữa, chỉ có thể cố gắng nghênh đón đợt công kích như gió rèn mưa dữ của đối phương.

Nhiếp Phong Minh tránh trái tránh phải, rốt cuộc tránh thoát được đợt tấn công điên cuồng đợt phát này của Tề Long, lần này hẳn thiếu chút nữa bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, may mắn kinh nghiệm cách đấu của hắn phong phú, nếu đối là một người khác thì chắc chắn đã bị đối phương đánh cho trở thành kẻ ngốc, còn không có phát huy thực lực thì đã bị một loạt chiêu thức quyền anh đánh cho bại trận.

Nhiếp Phong Minh dần dần thích ứng với thủ pháp tấn công dã man của Tề Long, vốn tránh trái tránh phải nay đã bắt đầu có thể đánh trả, hai người người tới ta lùi, tay đâm chân đá, đánh cực kỳ kịch liệt, trong khoảng thời gian ngắn khó phân cao thấp.

Đường Ngọc thấy một màn như vậy mày khẽ nhú lại, trên mặt lộ ra một tia ý cười. Ngay từ đầu, Tề Long không hề có kết cấu mà tiến công làm ông cho rằng thiếu niên này là tuyển thủ yếu nhất trong đoàn tân sinh, thậm chí là thật giả lẫn lộn. Bây giờ nhìn lại xem ra là ông nhìn nhầm rồi.

Hành vi của Tề Long nhìn như xúc động nhưng lại cực kỳ có kết cấu, mỗi một chiêu đều đánh về vị trí khó chịu nhất của đối phương. Càng làm mọi người kinh ngạc cảm thán chính là mỗi một đòn công kích mà Tề Long đánh ra đều không xuất hiện bất cứ nhược điểm nào, nếu có nhược điểm xuất hiện mà đối thủ muốn đánh vào đó thì đối thủ phải cứng đối cứng với

đòn công kích của cậu trước, sau khi vượt qua mới có thể có cơ hội đánh vào tiếp.

Trong lòng thượng tá Đường Ngọc âm thầm lấy làm kỳ quái, không nghĩ tới tân sinh năm nay lại có nhiều thiếu niên có thiên phú tốt như vậy, đặc biệt là người thiếu niên này, thể thuật cách đấu cận chiến có khi còn vượt xa hai người đồng đội vừa rồi, thậm chí có thể nói, trong lúc người khác đang bắt chước những chiêu thức học được từ giáo viên thì người thiếu niên trên đài này đã bắt đầu mày mò tìm kiếm phương thức đấu dành cho riêng chính mình.

Tầm mắt Đường Ngọc không tự chủ được mà nhìn xuống dưới lôi đài, nơi những thành viên còn lại của đoàn tân sinh đang ngồi. Còn hai người nữa, không biết có phải cũng xuất sắc như vậy hay không?

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 256: Tiểu Cường Đánh Không Chết!

Tại vị trí của đoàn cơ giáp Lôi Đình, rất nhiều người sắc mặt đã trở nên cực kỳ khó coi. Thiếu niên này đến tột cùng là ai, vì sao có thể cùng nguyên Phó đoàn trưởng của bọn họ đánh ngang tay?

Lâm Chí Đông nhin không được hỏi Hoắc lão Đại bên cạnh: “Hoắc lão đại, có thể nhìn ra thiếu niên kia đã đạt cấp bậc gì không?” Bởi vì trước mắt chủ tấn công là Tề Long, Nhiếp Phong Minh bị động phòng ngự nên trong khoảng thời gian ngắn hăn không nhìn ra được cảnh giới thể thuật của đối phương.

Hoắc lão Đại nhàn nhạt trả lời: “Sẽ không kém Phong Minh quá nhiều, nếu không Phong Minh cũng sẽ không bị động như thế, bất quá đây là tạm thời.” Cho dù là người đã đạt khí kinh cấp thì cũng không thể làm Nhiếp Phong Minh bó tay bó chân như thế, người thiếu niên kia chắc chắn đã tới khí kinh trung kỳ, chỉ là không biết đã đến được mức nào trong trung kỳ rồi.

Lâm Chí Đông nghe vậy sắc mặt đột nhiên biến đổi, thất thanh nói: “Khí kinh trung kỳ? Sao có thể?” Mấy năm trước cũng có tân sinh đã đạt được khí kinh cấp, nhưng cho dù là tân sinh có thiên phú tốt đến thể nào thì cũng chỉ là vừa mới bước vào khí kinh sơ đoạn giống như Trương Kinh An kia. Trong lịch sử của trường quân đội, chỉ có duy nhất một người chính là Đại tướng Lăng Tiêu ở hai mươi năm trước đạt tới khí kinh trung cấp tiến vào

nhập học, thông tin có học sinh đạt tới khí kinh trung cấp đã làm oanh động toàn trường vào khoảng thời gian đó.

Lâm Chí Đông sắc mặt khó coi mà nhìn người thiếu niên đang khó phân thắng bại với Nhiếp Phong Minh trên lôi đài, chẳng lẽ đây chính là yêu nghiệt trong lời nói của Trương Kinh An kia sao?

Thật vất vả Lâm Chí Đông mới có thể đè khiếp sợ trong lòng xuống oán hận nói: “Quả nhiên là mình đoán đúng, ván thứ ba bên đó nhất định sẽ phái ra người mạnh nhất, may mắn là đã để đàn anh Phong Minh ra tay...” Nếu an bài người yếu nhất trong bọn họ ra thì chỉ sợ ván này bị thua rồi.

Vốn muốn dùng ba trận đầu đè đối phương đánh để giải quyết xong lần quyết đấu này, không nghĩ tới bây giờ kết quả lại là 1-1.

Hoắc lão Đại nghe nói như thế nhịn không được nhìn về phía khu vực đoàn tân sinh bên cạnh, người thiếu niên đang ở trên lôi lại kia thật sự là người mạnh nhất của bọn họ sao? Vì sao hơi thở băng lãnh vừa lóe qua bên khu vực tân sinh lại làm hấn sợ hãi trong lòng như vậy? Là ảo giác hay là một vị giáo viên cường đại đang ngồi ở khu vực bên kia? Hoắc lão Đại tìm không thấy đáp án chỉ phải buông nghi ngờ trong lòng, tiếp tục quan sát trận đấu trên lôi đài.

Ở vị trí của đoàn tân sinh chỉ còn lại một người Vũ Cảnh ở tại bên cạnh Lăng Lan. Chỉ thấy cậu xiết chặt nắm tay, vẻ mặt khẩn trương mà nhìn lôi đài, nhìn thấy Tề Long một lần lại một lần đánh lui đối thủ thì nhịn không được vui sướng, quay đầu hỏi Lăng Lan: “Lan lão đại, cậu nói Tề Long có hi vọng thắng trận thi đấu này hay không?” Tề Long đánh xuất sắc như vậy, hơn nữa cậu ta vẫn luôn mạnh mẽ như thế, nhất định sẽ không làm cho bọn họ thất vọng.

Lăng Lan lúc này hai tay ôm ngực, lạnh lùng nhìn chiêu thức của hai người trên lôi đài. Đây là thói quen trước sau như một của cô, copy những

chiêu thức đấu cận chiến trong hiện thực để đưa vào tặng cho không gian học tập, vừa có thể đạt được chút điểm cống hiến, vừa có thể tận dụng sức lao động miễn phí của nhóm đạo sư để phân tích những tình diệu của chiêu thức từ đó phát triển ra những chiêu thức có sức công phá mạnh hơn, đối với Lăng Lan mà nói thì đây là chuyện nhất cử lưỡng tiện.

Nghe Vũ Cảnh hỏi, Lăng Lan trực tiếp trả lời: “Bây giờ chỉ vừa mới bắt đầu, nghĩ đến chuyện thắng thua vẫn còn quá sớm.”

Kỳ thật Lăng Lan xem rất rõ ràng Tề Long không phải không có khả năng thắng lợi. Chỉ là tỷ lệ cực nhỏ, tuy rằng hiện tại thoát nhìn cậu và đối thủ có lực lượng ngang nhau, xuất sắc vạn phần, nhưng Lăng Lan lại rõ ràng cảm giác được, tình hình trên lôi đài đang dần dần nghiêng về hướng Nhiếp Phong Minh, nếu Tề Long vẫn luôn đánh tiếp như vậy thì xác suất thắng lợi càng ngày càng thấp.

Nhưng Tề Long sẽ thay đổi đấu pháp sao? Sẽ không! Cho nên kết cục Tề Long thua cuộc, Lăng Lan cơ hồ đã nhìn thấy.....

Bất quá, cơ hội cũng không phải một chút đều không có, cái này muốn xem Tề Long có thể tự mình đột phát ở trên lôi đài hay không. Lấy yếu thắng mạnh chỉ thành công khi người yếu nắm lấy cơ hội đột phá trong lúc chiến đấu, mà với Tề Long, khả năng này rất có thể xảy ra.

Lăng Lan không khỏi nghĩ đến lúc bọn họ mới sáu tuổi, trong bài khảo hạch nhập học của học viện đồng quân trung tâm, Tề Long với chiêu thức cách đấu cực kỳ ấu trĩ đã ngoài dự đoán mà tự mình đột phá..... Có lẽ, cô có thể chờ mong một chút.

Dưới lôi đài hai phương đang khẩn trương rồi rầm, trên lôi đài hai người càng đánh càng hăng, phong cách chiến đấu của Tề Long vẫn chính là đánh, luôn đánh, không có ý phòng ngự để nghỉ ngơi chỉnh đốn sức lực, là cái loại càng đánh càng điên, áp lực bắn ngược lại lên cơ thể càng lớn, theo

cách nói của Lăng Lan thì đây chính là tiểu Cường đánh không chết. Cho nên dù tình thế trên lôi đài nghiêng về phía Nhiếp Phong Minh nhưng nói về công kích, trừ phi có người đạt đến cảnh giới cực cao như Lăng Lan, liếc mắt một cái liền nhìn ra vấn đề trong phương thức đánh của Tề Long, còn không tất cả mọi người đều như lạc trong sương mù, cho dù là Lôi Đình cực kỳ tin tưởng Nhiếp Phong Minh thì trong lòng cũng nhịn không được mà bất ổn.

“Đây là có chuyện gì?” Lâm Chí Đông vẻ mặt nôn nóng, “Hoắc lão đại, không phải nói đàn anh Phong Minh sẽ khống chế cục diện sao? Vì sao tới bây giờ một chút dấu hiệu đều không có?”

Hoắc lão Đại chau mày trả lời: “Đừng nóng vội, tiếp tục theo dõi đi! Thực lực của đối phương cũng không yếu, bất quá, phỏng chừng cậu ta vẫn yếu hơn Phong Minh một bậc.....”

“Hoắc lão Đại đã nhìn ra?” Lâm Chí Đông mặt lộ kinh hỉ, chỉ cần không thể mạnh hơn đàn anh Phong Minh, hẳn sẽ không sợ.

“Ừm, những vị trí mà đối phương tấn công đều là nhược điểm trong chiêu thức của Phong Minh, khiến Phong Minh đánh rất không dễ dàng.” Hoắc lão Đại mày vẫn như cũ không giãn ra, “Đối phương tựa hồ biết rất rõ chiêu thức đánh cận chiến của khiến cho Phong Minh giống như bị quản chế khắp nơi, bất quá cho dù như vậy đối phương cũng không có biện pháp đánh trúng Phong Minh, chỉ bằng điểm này liền biết thực lực của đối phương vẫn yếu hơn, nếu không Phong Minh đánh càng thêm khó chịu.”

“Vậy khi nào đàn anh Phong Minh mới có thể xoay chuyển cục diện?” Cảnh giới cách đấu của Lâm Chí Đông quá thấp, thật sự nhìn không ra cái gì, chỉ đành phải dò hỏi Hoắc lão đại.

Hoắc lão Đại trả lời: “Tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi một chút, hẳn là nhanh tới.” Vừa dứt lời, Hoắc lão Đại đột nhiên lộ ý cười nói, “Không cần chờ,

Phong Minh đã ở xoay chuyển cục diện, hẳn là rất nhanh có thể giải quyết đối thủ.”

Hoắc lão Đại lúc này mới nhìn ra tình thế đang nghiêng về phía Nhiếp Phong Minh, chỉ cần xét thời gian chậm hơn lúc Lăng Lan đoán là có thể thấy được trên phương diện nhân lực, Hoắc lão Đại cũng kém Lăng Lan một khoảng xa.

Bất quá, Hoắc lão Đại cũng đồng dạng giật mình với năng lực của nhóm tân sinh lần này, nhớ trước đây khi bọn họ mới vừa vào trường quân đội cũng có một cao thủ khí kình cách đấu xuất hiện, lúc ấy cả trường quân đội mừng rỡ như điên, được trọng điểm bồi dưỡng, không nghĩ tới lần này, cao thủ khí kình cấp cách đấu giống như không cần tiền, từng người từng người xuất hiện, đến tột cùng là con đường trở thành cao thủ khí kình đã được “đại lộ hóa” hay là do bọn họ không thể theo kịp lớp đàn em?

“Chẳng lẽ, trường quân đội muốn lật trời sao?” Hoắc lão Đại không biết vì sao lại có ý tưởng này, bất quá rất nhanh liền lắc đầu phủ nhận. Ở trường quân đội, để được cân nhắc có phải cường giả hay không không phải nhìn trên mặt thể thuật, quan trọng nhất vẫn là điều khiển cơ giáp. Có lẽ hai năm sau là có thể nhìn ra những thiếu niên có thiên phú trên mặt cách đấu này có phải cũng có thiên phú yêu nghiệt trên phương diện điều khiển cơ giáp hay không.

Trên trận đấu, tình thế quả thật giống như những gì Lăng Lan dự đoán, Nhiếp Phong Minh sau khi thích ứng với lối đánh điên cuồng của Tề Long bắt đầu chậm rãi xoay chuyển tình thế, nguyên bản Tề Long điên cuồng công kích dần dần thu liễm, thậm chí có loại cảm giác bị trói buộc đánh không được. Mọi người tin tưởng không bao lâu nữa Nhiếp Phong Minh nhất định có thể đánh bại đối thủ, dành thắng lợi cho trận thi đấu này.

Nhưng mọi người tưởng quá mức tốt đẹp, trên lô đài lại đi qua năm sáu mươi chiêu, Tề Long trước sau như một nhìn không ra giống như sắp bị

thua, dù bây giờ cậu không giống ngay từ đầu đánh điên cuồng, nhưng cậu vẫn kiên quyết như cũ

Mười phút lại đi qua, Tề Long kiên quyết.....

Hai mươi phút đi qua, Tề Long vẫn là kiên quyết.....

Ba mươi phút đi qua, Tề Long vẫn như cũ kiên quyết.....

“Dựa vào, tân sinh kia thật là đánh không chết mà!” Tề Long kiên trì rồi cuộc làm một ít người trong nhóm học sinh cũ mở miệng thán phục, khả năng chịu đựng của tân sinh này thật là dai, rõ ràng đã bị Nhiếp Phong Minh đánh trúng vô số chỗ, nhưng lại giống như không có việc gì. Nếu là người khác, khi bị đánh trúng nhiều như vậy, nếu không bị thương thì cũng bị đau nhức cơ bắp, nhất định sẽ không có biện pháp lấy công làm thủ nữa, lúc đó Nhiếp Phong Minh nhất định sẽ nắm lấy cơ hội, liên tục công kích, đem đối phương đánh bại.

Thế nhưng Tề Long sau khi bị trúng mấy chiêu vẫn như không có gì, động tác công kích căn bản không chịu ảnh hưởng, vẫn không ngừng đánh tiếp. Nhiếp Phong Minh đối với việc Tề Long không có biểu hiện đau đớn thì vô cùng chấn động nhưng rất nhanh liền không tiếp tục bị đã kích, hấn sợ Tề Long sẽ nhân cơ hội này đánh tới, lấy lại quyền chủ động.

“Dựa vào, tên kia chẳng lẽ không có thần kinh đau đớn?” Rất nhiều người nhìn thấy năm đấm hữu lực của Nhiếp Phong Minh đánh trúng cơ thể Tề Long, chỉ cần nhìn thôi mà những người đang quan sát trận đấu cũng thấy đau, thế mà Tề Long vẫn như cũ, mặt không đổi sắc, không chút nào động dung.

“Thật là một con quái vật!” Cho dù là một người có thực lực kém hơn mình, nhưng nếu gặp phải một đối thủ như vậy thì bất cứ ai cũng cảm thấy đau đầu. Trên thực tế, quả thực Nhiếp Phong Minh hiện tại cũng đau đầu

không thôi, hẳn hoài nghi thiếu niên trước mắt này là một người máy, chỉ khoác một tầng da người thôi.

“Xem ra trận thi đấu này trở thành một trận chiến so về khả năng tiêu hao rồi, xem xem thể lực của người nào tiêu hao hết trước.” Có người sáng suốt đã nhìn ra vấn đề, trong thời gian ngắn là phân không được thắng bại.

“Thân thể Tề Long thật là biến thái, cho dù bị đánh trúng cũng giống như bị gãi ngứa, trận này cứ kéo dài như vậy cũng tốt, tốt nhất là tiêu hao hết sức lực của đối thủ luôn.” Vũ Cảnh vẻ mặt kích động mà nhìn lôi đài, mỗi lần nhìn Tề Long đấu là cậu sẽ hưng phấn vô cùng, không có biện pháp, phong cách cách đấu của Tề Long chính là như vậy, từng quyền từng quyền, không có hoa chiêu, hết thấy lấy thực lực nói chuyện.

“Đối phương cực kỳ bình tĩnh, trước mắt Tề Long không có ưu thế!” Lăng Lan cau mày trả lời, mặc dù Tề Long biểu hiện hết sức dừng dừng nhưng cô vẫn nhìn ra sau mỗi lần bị đánh trung, vẻ mặt Tề Long đều co rút nhẹ một cái. Không phải không đau, không biểu hiện chỉ là vì đã bị Tề Long cưỡng chế đè ép xuống.

Tốt, khả năng nhẫn nhịn của đám nhóc nhà cô một người so với một người còn cao hơn, hẳn là trở thành Ninja rùa hết rồi. Chỉ là hy vọng nội thương của Tề Long không quá nặng, nếu không sẽ duy trì không được bao lâu, trong lòng Lăng Lan lo lắng.

Lăng Lan kỳ thật cũng không để ý Tề Long thắng hay thua, cô chỉ hy vọng Tề Long có thể tìm được cơ hội đột phá trong lần thi đấu này, vượt qua bình cảnh trước mắt.

Phải biết rằng, Tề Long đã ở khí kinh trung đoạn đã được một năm, tuy rằng trong khoảng thời gian này cô rảnh sẽ đi “làm nhục” Tề Long, nhưng quả thực hiệu quả không tốt lắm. Có lẽ Tề Long đã quen phương thức cách đấu của cô nên bình cảnh của cậu cũng không vì đánh với cô mà buông

lông, đây cũng là lý do Lăng Lan lựa chọn Tề Long đánh với người mạnh thứ hai bên Lôi Đình. Trong hoàn cảnh phải đảm bảo chắc chắn dành được chiến thắng phút cuối cùng, Lăng Lan cũng hy vọng Tề Long có thể thu hoạch được gì đó từ trận đấu này.

“Đối phương kéo ra khoảng cách.” Vũ Cảnh đột nhiên đứng lên hô to, trên lôi đài xuất hiện một màn đồng thời làm Lăng Lan nhú chặt mày.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 257: Đột Phá Trong Tuyệt Cảnh!

Hóa ra Nhiếp Phong Minh vẫn luôn áp sát Tề Long đột nhiên lui về phía sau, rời xa Tề Long. Tề Long vốn không phải là một người có sở trường về tốc độ nên khi đối phương có hành động ngoài ý muốn, cậu đã không phản ứng kịp, trực tiếp bị kéo rộng khoảng cách.

Hai mắt Lăng Lan hàn quang chột lóe, cô rõ ràng, Nhiếp Phong Minh chỉ sợ muốn ra tuyệt chiêu!

Quả nhiên, Nhiếp Phong Minh cả người đột nhiên cúi xuống, sau đó lại đột nhiên nhảy lên, giữa không trung, thân thể hẫng giống như có một dòng khí chạy từ lòng bàn chân hướng thẳng về phía tay phải.

“Rẹt!” một tiếng, cánh tay phải của Nhiếp Phong Minh đột nhiên nở lớn áp lên bộ đồng phục khiến cho tay áo ngay lập tức rách bươm.

“Khí động quyền!” Nhiếp Phong Minh hô to một tiếng, tay phải nắm thành quyền, hung hãn mà hướng Tề Long.

“Tới vừa lúc!” Trong mắt Tề Long ngập tràn chiến ý, cho dù biết rõ không thể đấu lại đối phương nhưng Tề Long cũng không lùi bước, cậu quyết đoán nâng tay phải lên chém về phía trước, “Xem tắc kính của ta!” chỉ có tắc kính tam đoạn mới có thể giúp cậu gánh được một chiêu này.

Nhìn thấy một màn như vậy, cho dù là bình tĩnh như Lăng Lan cũng ngồi không yên, cô đột nhiên đứng dậy, sắc mặt âm hàn chờ đợi kết cục cuối

cùng.

“Phanh!” Một tiếng vang lớn, hai nắm tay ở không trung va vào nhau, sức mạnh vô tận từ hai bên trào ra, ở vị trí giao nhau của hai người, một cổ lực lượng trực tiếp làm rung chuyển toàn bộ lôi đài, cả lôi đài vang lên tiếng kêu kéo kẹt chấn động.

Ngay lập tức, mặt đất dưới chân hai người đột nhiên vỡ ra, đương nhiên, đây chỉ là hình ảnh 3D ảo nhưng nó lại khiến cho người quan chiến như lâm vào cảnh thật, giống như lôi đài đó chỉ sau một giây nữa là không thể chống đỡ mà hoàn toàn hỏng mất.

Vết rách nhanh chóng khuếch trương hướng ra ngoài, tốc độ khuếch trương và phạm vi ảnh hưởng bên phía Nhiếp Phong Minh muốn nhỏ một chút, mà Tề Long lại lớn hơn và nhanh hơn. Chỉ với điểm này liền chứng minh, cho dù Tề Long đã mượn dùng tắc kình tam đoạn để chồng sức mạnh lên nhau nhưng vẫn yếu hơn đối phương một bậc, nếu không, lực phản chấn dưới chân cậu sẽ không lớn như vậy.

Nắm tay hai người chạm vào nhau ước chừng mấy giây thì không thể thừa nhận lực đánh của đối phương nữa, đồng thời bị đánh bay ra ngoài.

Nhiếp Phong Minh ở giữa không trung là động tác điều hâu xoay người liền đánh tan lực bắn ngược, vững vàng mà đứng ở một góc lôi đài. Nhưng cho dù như thế, hắn vẫn cảm thấy khí huyết cuồn cuộn, yết hầu có một mùi tanh vị ngọt đang muốn quay cuồng mà ra, hắn đột nhiên cắn chặt răng, cố nén việc ho ra máu, làm người mạnh thứ hai về cách đấu ở trường quân đội, hắn không cho phép mình bị bất cứ đối thủ nào đánh bị thương, đây là tôn nghiêm của hắn.

Mà Tề Long càng thêm thâm, cậu căn bản không có biện pháp giống như Nhiếp Phong Minh nhẹ nhàng giảm bớt lực, cậu trực tiếp bị đẩy lùi, giữa không trung không thể khống chế mà phun một ngụm máu.

Vốn trong cơ thể Tề Long đã bị đối thủ đánh cho bị nội thương, chỉ là cậu dựa vào thân thể bừa hăn mà cưỡng chế những vết thương này, bây giờ, dưới sự áp bách của cổ khí kinh cực mạnh, cậu rốt cuộc không thể khống chế thương thế của mình nữa, thậm chí nếu bây giờ cậu cố gắng nhẫn nhịn nữa thì chỉ làm bản thân thương càng nặng thêm. Đây chính là lý do vì sao cậu vừa bị đánh bật ra ngoài mà đã ho ra máu.

Tề Long cũng không có sĩ diện giống Nhiếp Phong Minh, nếu làm không được thì cậu đơn giản cũng không cố gắng, tùy ý để cơ thể té mạnh xuống sàn lồi dãi, lưu lại một đường dài trên sàn.

Tề Long ấn ngực, cố gắng ngồi trên đất, lúc này thượng tá Đường Ngọc đã đi đến bên người cậu, ngồi xổm hỏi: “Tề Long, em còn có thể tiếp tục đấu hay không?” Không hỏi có nhận thua hay không mà hỏi có thể tiếp tục đấu hay không, đây là hình tượng Tề Long ở trong lòng thượng tá Đường Ngọc, người thiếu niên này tuyệt đối không phải là người nguyện ý nhận thua.

Tề Long nhếch miệng nở nụ cười lớn tiếng nói: “Đấu. Vì cái gì không đấu? Chỉ cần còn có thể cử động thì em sẽ đấu đến cùng.”

Mặc dù bây giờ hình tượng Tề Long có chút khiếp người, trong miệng, khoe miệng đều là máu, nhưng cổ tình nụ cười tươi và lời nói chém đinh chặt sắt của cậu lại làm thượng tá Đường Ngọc động dung. Khuôn mặt Tề Long thuần hậu mang theo vẻ kiên định có chút ngu ngốc, nếu so với những người khôn khéo thì càng thêm đơn thuần, cậu là một người luôn toàn tâm toàn ý nhập đấu vào cách đấu, người như vậy, nhất định có thể bỏ cao hơn, đi xa hơn những người gọi là thiên tài thông minh.

Thượng tá Đường Ngọc cảm thấy tâm vốn lạnh băng của mình bắt đầu nóng lên, ông hô lớn: “Được! Vậy tiếp tục chiến đấu!”

Đường Ngọc đột nhiên đứng lên, liên tiếp lui hai bước đứng ở giữa, điều này có nghĩa là trận đấu cần gián đoạn, nếu hai bên muốn đấu tiếp thì cần phải có trọng tài tuyên bố.

Tề Long rũ mắt xuống nhanh chóng hiện lên một tia cảm kích, cậu thoát nhìn thuận hậu giống người ngu ngốc nhưng Hàn Kế Quân vẫn luôn nói cậu rất phúc hắc, những thứ nên biết cậu đều biết. Trên thực tế đích xác là như thế, giống như hiện tại, thượng tá Đường Ngọc làm như vậy, cậu biết đây là giúp mình.

Gián đoạn thi đấu đối với Tề Long mà nói là cực kỳ có lợi, nó giúp cậu có thể có cơ hội thở dốc, có thể khẩn cấp xử lý một chút thương thế, vốn khí kinh hỗn loạn cũng có thể thừa dịp mà ổn định lại, khôi phục chiến lược của mình.

Tề Long không ngồi nghỉ ngơi mà là chậm rãi bò dậy, cậu không thể để ý tốt của thượng tá Đường Ngọc bị người phát hiện. Thượng tá Đường Ngọc nhìn động tác cực chậm của Tề Long, trong mắt hiện lên tia khen ngợi, có thể không dấu vết lợi dụng thời gian để điều trị hơi thở như thế, xem ra người thiếu niên này cũng không ngốc, bất quá như vậy cũng tốt, thế giới này âm mưu quỷ kế quá nhiều, cho dù là người mạnh nhất như thần cấp sư sĩ Đại tướng Lăng Tiêu cũng bị người ta tính kế làm hại, linh hoạt một chút cũng không sai.

Tuy rằng Tề Long đạt được cơ hội thở dốc nhưng thời gian này cũng không phải rất dài, cũng chỉ là mấy cái hô hấp, cậu liền đứng vững vàng thân thể.

“Có thể bắt đầu rồi?” Đường Ngọc lại lần nữa dò hỏi Tề Long, nhìn Tề Long gật đầu rồi lại quay đầu hỏi Nhiếp Phong Minh, nhìn thấy Nhiếp Phong Minh cũng đồng dạng gật đầu liền vung tay lên hô: “Thi đấu tiếp tục tiến hành!”

Lúc thượng tá Đường Ngọc gián đoạn thi đấu, Lâm Chí Đông liền nhin không được nhúu mày nói: “Hoắc lão đại, thượng tá Đường Ngọc thoát nhìn cổ ý kéo dài thời gian.” Cho dù thượng tá Đường Ngọc là đạo sư của đoàn trưởng Kiều Đình bên Lôi Đình nhưng tại đây, thượng tá Đường Ngọc rõ ràng thiên hướng đoàn tân sinh.

“Ừm, thượng tá Đường Ngọc rất có hảo cảm với những tân sinh này, xem ra danh sách sáu người của năm sau đã có thể xác định được phần lớn rồi.” Hoắc lão Đại thở dài, vốn còn hy vọng tân sinh của Lôi Đình có thể được một vài cái danh ngạch, bây giờ xem ra hy vọng không lớn rồi.

Lâm Chí Đông ngạc nhiên nói: “Anh là nói những tân sinh này sao?”

“Cậu nói đi? Người có thể đại biểu đoàn tân sinh xuất chiến khẳng định đều là những người mạnh nhất, mà những người này không hề nghi ngờ đều là học sinh ban cơ giáp tương lai, chỉ riêng ba tân sinh mới lên sân vừa rồi khiến thượng tá Đường Ngọc vừa lòng, anh chỉ hy vọng hai người sau sẽ giống như em đoàn là người yếu nhất, đến lúc đó, tân sinh của Lôi Đình chúng ta mới có hy vọng có người trở thành học viên của thượng tá Đường Ngọc.”

Lâm Chí Đông nhìn đến Hoắc lão Đại không thay đổi nói: “Hoắc lão đại, chỉ cần thắng lần đánh cược này, chúng ta có thể đem đoàn tân sinh nhất hết, như vậy thượng tá Đường Ngọc vẫn như cũ là đạo sư của đoàn cơ giáp Lôi Đình chúng ta.”

“Em nói không sai, nhưng người ngoài nhất định sẽ không thiệt tình xuất lực vì Lôi Đình, vẫn là người của Lôi Đình tự mình đạt được danh ngạch mới làm cho anh an tâm.” lời nói Hoắc lão Đại thâm thúy.

Người bên ngoài gia nhập là có thể dùng, cũng có thể trọng dụng nhưng tuyệt đối không thể đem tương lai toàn bộ Lôi Đình giao phó ra, vạn nhất

đối phương có oán hận, làm nội ứng ngoại hợp, như vậy Lôi Đình thật sự gặp bi kịch rồi.

Lâm Chí Đông giật mình trong lòng vội gật đầu nói: “Hoắc lão Đại nhắc nhở đúng, em sẽ chú ý, còn có một năm, chúng ta nhất định có thể nghĩ cách để thượng tá Đường Ngọc thu một thiên tài của Lôi Đình chúng ta.”

Hoắc lão Đại lúc này mới vừa lòng nói: “Như vậy liền tốt nhất!”

Lâm Chí Đông lại trầm mặc, hẳn bắt đầu nghĩ ý tưởng của mình có phải đã quá đơn giản hay không. Giống như Hoắc lão Đại nói, có thể đem những tân sinh đó thu vào rồi trở thành trụ cột của Lôi Đình?

Trên lôi đài, theo một tiếng bắt đầu của thượng tá Đường Ngọc, Nhiếp Phong Minh đột nhiên nhào tới, đối thủ thoát nhìn như đã nỗ lực hết đà, lúc này không đánh chẳng lẽ còn chờ đối phương khôi phục lại mới đánh? Nhiếp Phong Minh sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Một quyền hai quyền ba quyền, từng quyền đánh lên cơ thể, cho dù Tề Long có được chút thời gian nghỉ ngơi nhưng cậu vẫn chưa thể bình ổn lại nguồn khí kinh đang bị hỗn loạn trong cơ thể, cho nên khi Nhiếp Phong Minh tấn công tới Tề Long muốn vươn tay chặn lại thì mới phát hiện mình đã không còn lực để nâng tay nữa, chỉ có thể trơ mắt mà nhìn chính mình bị đánh trúng.

Theo mấy quyền này, máu loãng từ trong miệng Tề Long lại lần nữa chảy ra một lượng lớn, không hề nghi ngờ, nội thương lại tăng lên. Tề Long không biết chính mình còn có thể duy trì như vậy bao lâu nữa, cậu không cam lòng chính mình cứ như vậy bị đánh bại. Cậu nhớ tới Lạc Lăng, vì thắng lợi cam nguyện mạo hiểm mở ra thiên phú, cũng nghĩ đến Lý Anh Kiệt cho dù thất bại cũng muốn hung ác gặm đối phương một miếng thịt.

Hai mắt Tề Long lại lần nữa bốc cháy tia lửa, những chuyện mà các đồng bọn có thể làm được thì cậu cũng muốn làm được, cho dù không thắng thì

cũng phải làm đối phương trả giá đại giới thảm trọng!

Đầu óc Tề Long càng ngày càng rõ ràng, cậu cứ việc không có lực vung quyền nhưng hai mắt vẫn kiên định mà nhìn nắm tay đối phương như cũ, nhìn nắm tay kia một lần lại một lần mà đánh trúng thân thể của mình.....

Xem chính mình bị người khác làm nhục là cảm giác gì Tề Long không biết, Tề Long chỉ biết, từ lúc bắt đầu cậu vô pháp thấy rõ nắm tay đối phương dần dần phát hiện nắm tay đó chậm lại, đến cuối cùng động tác đó giống như một hình ảnh quay chậm, ở trong mắt cậu giống như những hình vẽ thu nhỏ di động.

Từ khi đối phương bắt đầu vận khí đến khi nắm tay lao đi, tất cả đều hiện rõ trước mặt cậu, quỹ tích đường đi vô cùng rõ ràng, không giống trước kia cậu phải dựa vào phán đoán để biết vị trí công kích của đối phương, bây giờ đôi mắt của cậu đã có thể nhìn thấy một cách rõ ràng, thậm chí cậu có thể trực tiếp đoán ra trong quá trình nắm tay đối phương lao tới, vị trí nào là nơi yếu nhất.

Cậu biết chỉ cần tay mình đánh vào đó thì không chỉ có thể ngăn đòn tấn công của đối phương mà còn có thể làm cho đối phương bị phản phệ, nhưng đáng chết, cậu bây giờ không thể cử động được, nếu cậu có thể động thì cậu có thể đánh trúng vị trí đó, như vậy cậu tin tưởng chính mình sẽ không thua!

Bây giờ Tề Long cực kỳ ảo não, nếu cậu còn sức mạnh thì cậu có thể phản kích..... Lúc này, Tề Long kinh hãi phát hiện tay mình bắt đầu cử động được, chỉ là cậu theo không kịp tiết tấu kia, cậu không có biện pháp đánh tới vị trí kia theo ý muốn.

Không, không thể từ bỏ như vậy! Tề Long lúc này đã không cảm giác được đau nhức trên người, bây giờ cậu chỉ có một ý niệm đó chính nhanh

lên, nhanh lên, nhanh lên nữa, để nắm đấm của mình có thể tới vị trí kia vào thời điểm mà cậu muốn....

Nguyên bản đã ngồi trở lại trên ghế, Lăng Lan cố nén cảm giác muốn quay mặt đi không nhìn cảnh Tề Long bị người khác ngược, nhìn thấy nắm tay Tề Long đóng đũa thì đôi mắt đột nhiên sáng ngời. Bất quá Lăng Lan sợ đây chỉ là một động tác vô tình của Tề Long, lúc nhìn thấy tốc độ của Tề Long càng lúc càng nhanh, cuối cùng vượt qua tốc độ tối đa của cậu thì cô lại đứng lên lần nữa...

Lúc này mắt Lăng Lan lộ kinh hỉ, chẳng lẽ Tề Long thật sự may mắn như thế, tại loại tuyệt cảnh này có thể đột phá?

Phanh! Phanh! Phanh! Đây là âm thanh nắm tay đánh trúng!

Trần Nhiếp Phong Minh toát ra tầng tầng mồ hôi, hẳn không biết mình đã đánh vào cơ thể đối phương bao nhiêu quyền, thế nhưng đối phương trừ bỏ cơ bắp rung động như có phản ứng đau đớn ngay từ đầu thì sau đó giống như không còn cảm giác đau đớn nữa, không chỉ có như thế, áp lực mà đối phương đè lên hẳn càng ngày càng lớn, hẳn không biết đối thủ của mình có thật sự là một con người hay không?

Nhiếp Phong Minh công kích càng lúc càng nhanh, nắm tay như mưa rền gió dữ đập ở trên người Tề Long, máu nơi khoe miệng Tề Long càng chảy càng nhiều, cuối cùng phun ra một ngụm, tất cả mọi người đều cho rằng Tề Long đã không thể tiếp tục chiến đấu, chỉ có thể đứng một chỗ cho Nhiếp Phong Minh đánh.....

Cho dù là thượng tá Đường Ngọc cũng nhịn không được nghĩ có nên tuyên bố kết thúc trận đấu hay không, nhưng khi nhìn thấy hai mắt Tề Long vẫn sáng chói như cũ giống như chưa bao giờ mất đi năng lực chiến đấu mà chỉ là đang đợi thời cơ tốt nhất của Tề Long thì ông đành im lặng.

“Phanh!”

Một tiếng phanh này hoàn toàn khác với những tiếng vừa rồi, mọi người kinh ngạc nhìn người thiếu niên đang mỉm cười ra máu, rõ ràng đã không có khả năng để nâng tay đỡ đòn thế mà bây giờ Tề Long đã chuẩn xác giờ nắm đấm lên đánh úp lên đòn tấn công đối phương, một tiếng vừa rồi đúng là tiếng hai nắm tay va chạm vào nhau.

“Tốt!” Giờ này khắc này, cho dù không thích đoàn tân sinh thì những học viên cũ cũng nhịn không được mà cổ vũ cho Tề Long! Tiểu Cường đánh không chết, đã gặp hoàn cảnh khó khăn như thế mà vẫn có thể phản kích.

“Đây là có chuyện gì?” Nhiếp Phong Minh rớt cuộc sắc mặt thay đổi, hắn bắt đầu sinh ra hoài nghi với chính mình, chẳng lẽ nắm tay hắn căn bản không có lực sao, cho nên mới vô pháp đánh bại đối phương, cuối cùng làm cho đối phương có cơ hội phản kích?

“Phong Minh, đừng phát ngốc, tiếp tục đánh!” Hoắc lão Đại nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Nhiếp Phong Minh vội đứng lên lớn tiếng nhắc nhở, là người bàng quan đứng nhìn, hắn đương nhiên rõ ràng nội thương của Tề Long đã tới cực hạn, Nhiếp Phong Minh chỉ cần lại đánh mấy chiêu là có thể hoàn toàn đánh bại đối thủ. Không, có lẽ chỉ cần một chiêu là có thể thành công.

Nhiếp Phong Minh lập tức tỉnh táo lại, hắn cắn răng lại giờ nắm đấm của mình một lần nữa, hung hăng đánh về phía người thiếu niên trước mắt!

“Phanh!” Vẫn bị đối phương đánh trúng như cũ, tốc độ ra quyền của đối phương chậm hơn hắn thế nhưng lại có thể chặn đúng vào thời điểm mà hắn chưa phát lực mạnh nhất, việc này khiến cho lực mà hắn chuẩn bị không thể phát ra khiến hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Tao cũng không tin mày có thể luôn chặn nắm tay của tao!” Nhiếp Phong Minh như ăn phải lửa, hai đấm như mưa rền gió dữ đánh xuống,

nhưng mỗi một quyền đều bị Tề Long chặn lại, chặn đúng vào vị trí mà hãn khó chịu nhất.

“A!” Không biết đánh bao nhiêu, Nhiếp Phong Minh đột nhiên cảm thấy nhiệt huyết cuộn cuộn, một ngụm máu tươi phun ra, phun thẳng lên ngực Tề Long.

Nhiều lần bị chặn lại chuẩn xác khiến lực của hãn không có biện pháp phát huy hoàn toàn, cuối cùng phần lực đó chảy ngược vào trong cơ thể, liên tục vài lần như vậy khiến cho nội tạng của hãn không thể tiếp tục nhận nốt cuộc tạo thành nội thương, cuối cùng vô pháp khống chế mà phun ra một ngụm máu tươi.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 258: Nhược Điểm Trí Mạng!

“A, sao lại thế này, vì sao Nhiếp Phong Minh cũng học máu? Rõ ràng đối phương không đánh trúng cậu ta.” Mọi người đang xem trận đấu ngạc nhiên vô cùng, cho dù là cao thủ cách đấu cũng không hiểu, chỉ có vài người có cảnh giới cao như suy tư cái gì...

Trong khu ghế lô của Vô Cực, nguyên bản đang chuyện trò vui vẻ không đem trận đấu này để vào mắt, đám người Hàn Dục Vệ Quý rất cuộc sắc mặt đại biến, Hàn Dục thậm chí buột miệng thốt: “Đây rốt cuộc là có chuyện gì? Đụng tới quỷ sao?”

Rõ ràng thực lực đối thủ không bằng Nhiếp Phong Minh, hơn nữa còn bị Nhiếp Phong Minh đánh thành nửa tàn phế, càng kỳ quái chính là Nhiếp Phong Minh căn bản không bị trúng chiêu, như vậy vì sao lại bị nội thương đến học máu chứ?

Lý Lan Phong và Triệu Thuần liếc mắt một cái, Triệu Thuần cũng lộ ra hoang mang, bởi vì không có người nào có thể chuẩn xác chặn lại đòn đánh của đối phương ngay thời điểm phát lực nên không ai hiểu tình trạng quỷ dị này có nghĩa là gì, bởi vì không hiểu cho nên không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Lý Lan Phong hai mắt vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng trong nội tâm anh lại cảm thấy động tác này có chút quen thuộc, giống như trong sâu thẳm ký ức của anh cũng từng có một người làm được như thế...

Nhiếp Phong Minh học máu không thể không làm gián đoạn đòn công kích, hấn đột nhiên nhảy lùi ra xa khỏi Tề Long, vốn cho rằng Tề Long sẽ ngay lập tức áp sát theo thể nhưng không thể tưởng được Tề Long vẫn đứng ở nơi đó như cũ không cử động, chỉ có đôi mắt mở lớn, khóe miệng mỉm cười làm máu tươi trào ra khiến vẻ mặt đầy máu trông cứng đờ mà quỷ dị..

Nhiếp Phong Minh lau vết máu nơi khóe miệng, nhìn người thiếu niên không thể chinh phục trước mặt, cho dù tính tình của hấn trầm ổn thì lúc này trong lòng cũng nhین không được mà nôn nóng, hấn hận không thể dùng một quyền đem người thiếu niên này đánh bại, kết thúc trận đấu dai dẳng này.

“Phong Minh, kiên nhẫn!” Lúc này, Nhiếp Phong Minh bỗng nghe thấy giọng nói của lão đại quen thuộc, hấn quay đầu, quả nhiên Hoắc lão Đại đang đứng bên dưới lôi đài nhắc nhở hấn.

Những người không phải là tuyển thủ, chỉ cần không lên lôi đài thì cho dù đứng bên ngoài nhắc nhở tuyển thủ thì cũng không bị cho là phạm quy, cho nên hành động đứng bên ngoài nhắc nhở Lý Anh Kiệt của Lăng Lan và hành động nhắc nhở Nhiếp Phong Minh của Hoắc lão Đại đều thuộc loại hành vi được chấp nhận, hai phương đều không có ý kiến.

Nhiếp Phong Minh gật gật đầu với Hoắc lão Đại, tâm tình vốn nóng nảy cũng an tĩnh lại. Hấn lại lần nữa quay đầu nhìn chăm chăm Tề Long không chút sút mẻ, quả như Hoắc lão Đại nói, Tề Long bây giờ cũng không phải là Tề Long như ở lúc mở màn, cho dù thoát nhìn giống như bị phế một nửa nhưng nếu muốn đánh bại thì trước tiên phải nghĩ biện pháp để vô hiệu hóa chiêu thức chặn đòn đúng lúc kia.

Nhiếp Phong Minh hít sâu một hơi. Hấn động. Nhưng hấn không tiếp tục tấn công chính diện nữa mà chuyển sang mặt bên, hấn cựa rằng thân thể rách nát kia của Tề Long không động đậy nữa.

Quả nhiên thân thể Tề Long không nhúc nhích, ngay cả đầu của cậu cũng không cử động. Chỉ là nắm tay vẫn nâng lên như cũ, cực kỳ đột ngột mà đánh về vị trí khó chịu trong đòn đánh của Nhiếp Phong Minh.

Mặt bên không được sao? Nắm tay của Nhiếp Phong Minh và Tề Long giao nhau rồi liền bắn ngược ra, lúc này hấn lại một lần thay đổi phương hướng, đánh ra sau của Tề Long.

Một màn này làm mọi người kinh hô, bởi vì bọn họ đều biết Nhiếp Phong Minh đánh chủ ý gì, hấn muốn công kích mặt sau của Tề Long. Mặc dù hành động này có vẻ thắng không anh hùng, nhưng trên chiến trường không có gì gọi là công bằng, chỉ có người sống sót cuối cùng mới là kẻ chiến thắng.

Nhưng sự thật đúng như hấn nghĩ vậy sao? Ngay lúc chân hấn đụng vào lưng của Tề Long thì hấn đột nhiên phát hiện trước mặt mình xuất hiện một nắm đấm cực lớn, chuẩn xác đánh vào đầu gối của hấn.

“Rắc!” một tiếng, đây là tiếng khớp xương bị trật, lực lượng của Tề Long chuẩn xác đánh vào vị trí yếu nhất trên đùi của Nhiếp Phong Minh, rốt cuộc Nhiếp Phong Minh cũng nhịn không được rên lên một tiếng.

Nhiếp Phong Minh cũng không phải là người bình thường, cho dù chân đã bị Tề Long đánh gãy nhưng hấn cũng không lên tiếng, chân trái đột nhiên nhún trên đất, cả người bay ngược trở về, lại lần nữa đứng thẳng ở vị trí cũ. Bất quá lúc này hấn chỉ dùng chân trái để chống đỡ, chân phải vô lực bị kéo lê trên mặt đất.

Tề Long kỳ thật cũng không hoàn toàn xoay người, cậu chỉ dùng nửa chân để cử động, mà cố tình trong nửa bước này, góc độ huy quyền của Tề Long lại đúng lúc chặn đòn công kích của đối phương, đồng thời cũng ngoài ý muốn làm cho đối phương bị thương.

Lần này, trận chiến lại giống như ban đầu, ai cũng có thể thắng, nhưng cũng có khả năng thua, dù sao một người thì bị thương nặng, còn một người thì bị gãy đùi phải, trận tranh tài này lại cân bằng. Ngay cả Hoắc lão Đại của Lôì Đình cũng nhin không được mà nhúu mày, hăn cũng không biết kết cục của trận đánh này sẽ như thế nào.

Hăn nhìn thoáng về phía Tề Long vẫn cười chảy máu như cũ, hăn cảm thấy nụ cười đổ máu của Tề Long có chút quý dị mất tự nhiên, ở trong ký ức của hăn giống như từ lúc đối phương quý dị chặn đòn tấn công của Nhiếp Phong Minh thì đối phương đã như vậy.....

Chẳng lẽ..... Hoắc lão Đại ánh mắt sáng lên, hai mắt gắt gao nhìn thẳng Tề Long, cách đấu còn tiếp tục, Nhiếp Phong Minh dù gãy chân cũng ngăn không được hăn tiến công, rất mau, trận chiến của Tề Long và Nhiếp Phong Minh lại ngang nhau.

Lúc này Hoắc lão Đại không phân tâm nhìn Nhiếp Phong Minh nữa mà hết sức chăm chú nhìn Tề Long, cho dù là ánh mắt tươi cười hay là động tác phản kích, tất cả Hoắc lão Đại đều không bỏ qua, cuối cùng, hai mắt hăn càng thêm sáng ngời, bởi vì hăn nhìn ra tình trạng bây giờ của Tề Long.

Nguyên lai Tề Long đã tới cực hạn rồi, nụ cười trên mặt cũng không phải cười mà là vì Tề Long căn bản không có lực lượng dư thừa để đi thay đổi cơ bắp của bộ mặt, cậu đem tất cả lực lượng còn lại để tập trung vào nắm đấm, chỉ cần Nhiếp Phong Minh tiếp tục đánh với Tề Long để tiêu hao lực lượng thì Tề Long chắc chắn sẽ không đánh tự thua.

Bên kia Hoắc lão Đại vừa nhìn thấu trạng thái của Tề Long, thì bên này, khi Lăng Lan nhìn thấy Nhiếp Phong Minh lựa chọn tấn công Tề Long từ phía sau lưng thì liền chau mày.

Lúc Tề Long hoạt động nửa bước kia thành công phản kích thì mây Lăng Lan liền nhả chặt. Không sai, ngay lúc mà tất cả mọi người không phát hiện thì Lăng Lan cũng nhận ra Tề Long đã như “đèn cạn dầu”.

Nửa bước kia của Tề Long là cố nén cảm giác đau đớn vì bị xé rách toàn thân, dùng hết sức chín trâu mười hổ mới có thể bước được. Dưới chân Tề Long lúc này đã nhuộm đỏ máu, nhưng vết máu đó không phải chảy ra từ miệng Tề Long mà từ những vết thương bị xé rách trong nửa bước vừa rồi....

Lăng Lan tiếc nuối mà nhắm mắt lại, nhìn không được vì Tề Long mà cảm thấy đáng tiếc. Cô rõ ràng tính cách của Tề Long, chỉ cần có được cơ hội thắng thì cậu một chút đều không muốn thua, nhưng Tề Long đột phá –quá muộn, nội thương quá nặng, thân thể rách nát căn bản vô pháp giúp cậu phản kích.

Bất quá tâm tình tiếc nuối này của Lăng Lan chỉ là chợt lóe mà qua, cô coi trọng nhất vẫn là thu hoạch mà Tề Long đạt được trong trận thi đấu này, dùng một trận thất bại để đột phát Tề Long, đáng giá!

“Phong Minh, đừng chờ nữa, toàn lực tấn công phía sau đi!” Hoắc lão Đại lại lần nữa hô.

Nhiếp Phong Minh ngay lập tức hiểu ý lão Đại nhà mình, nghe lão Đại phân phó liền không nghĩ nhiều, chân trái chột nhún, cả người giống như đại bàng bay lên, lúc này đây hẳn không công kích Tề Long ngay lập tức mà bay ra phía sau lưng Tề Long...

Sau đó mới lần nữa nhảy lên, dùng năm tay đánh về phía sau lưng Tề Long!

“Phanh!” Một tiếng, đây là tiếng hai nắm tay va vào nhau, Tề Long tuy rằng đem hết toàn lực muốn xoay người, nhưng thân thể rách nát như thế

nào cũng không cho phép cậu ngược đãi lần thứ hai, cuối cùng vẫn là kháng nghị.

Tề Long lúc này chỉ hoạt động non nửa bước, phạm vi so với lần đầu tiên càng nhỏ, tuy rằng xoay thân nhưng lại không thể hoàn toàn chuyển người cho nên không có thời gian cũng như không gian, góc độ để phá đòn tấn công của đối phương, vì bảo vệ thân thể của mình, cậu chỉ có thể đón đỡ một chiêu này.

Đây là lần đầu tiên sau khi đột phát Tề Long cùng Nhiếp Phong Minh dùng khí kinh va chạm thật vào nhau, đánh thật khí kinh va chạm thật, điều khác nhau duy nhất trong lần va chạm này Nhiếp Phong Minh chỉ thử chứ không dùng lực mạnh nhất còn Tề Long thì gồng mình ra chịu.

Chỉ thấy năm tay hai người chạm vào nhau khoảng hai giây thì Nhiếp Phong Minh đã bị lực lượng của hai người bắn ngược ra, mà thân thể Tề Long chỉ đột nhiên lay động một chút, vốn máu mà dừng lại không chảy nữa nay lại trào ra từ khoe miệng. Cho dù như thế, cậu cũng không lui lại nửa bước.

Tề Long không phải không muốn lui, chỉ là một khi lui thì cậu không thể cứng rắn tiếp tục chịu đựng nữa, nhưng cho dù vậy, Tề Long vẫn là không muốn từ bỏ, bởi vì cậu không bại dưới tay người nào ngoài lão Đại của mình, trong lòng Tề Long cậu chỉ có thể bại bởi duy nhất một người, Lăng Lan.

Quả nhiên như thế! Nhiếp Phong Minh dùng một chân tiếp đất, bởi vì một chân đã không thể dùng lực nên khi tiếp đất, hẳn không thể không nhảy lùi tiếp ra sau mấy bước để đứng vững, tuy có vẻ chật vật nhưng vẫn không thể che dấu nụ cười sáng lạn trên khuôn mặt, thật cảm ơn Hoắc lão Đại đã nhắc nhở, hẳn rốt cuộc tìm thấy nhược điểm của trí mạng của Tề Long rồi.

Hóa ra Tề Long thật sự đã tới cực hạn rồi, đến xoay người cũng không thể!

“Vẫn là bị nhìn thấu sao?” Lăng Lan thờ dài, cho dù đã biết nhược điểm của Tề Long cuối cùng cũng sẽ bị đối thủ nhìn thấy nhưng trong lòng cô vẫn ôm một phần vạn hy vọng Tề Long có thể vượt qua đối phương, có cơ hội dành chiến thắng trong trận đấu này.

Nhiếp Phong Minh nếu đã biết nhược điểm của Tề Long thì đương nhiên sẽ không dồng dài nữa, hắn lại nhảy ra sau lưng Tề Long lần nữa, một quyền đánh tới...

Tề Long vẫn kiên trì như cũ, ngay lập tức liền nghe thấy tiếng nắm đấm va chạm trên lôi đài, theo Nhiếp Phong Minh gia tăng sức mạnh, biên độ lay động của thân thể Tề Long càng lớn, máu tươi trên khoe miệng càng chảy ra nhiều hơn, cuối cùng giống như nước chảy không ngừng chảy ra ngoài...

Chính là bây giờ! Nhiếp Phong Minh lại lần nữa cảm giác được sức lực từ nắm tay của Tề Long, hai mắt tức khắc tinh quang phát sáng, chiêu tiếp theo chính là lúc phân thắng bại, chỉ cần một quyền nữa là hắn có thể đánh bại Tề Long.

Nhưng, hắn không muốn kết thúc như vậy! Là người mạnh thứ hai ở trường quân giáo, trận chiến này với Tề Long đã đánh hết mặt mũi của hắn. Rõ ràng đã chiếm được uy thế vậy mà vẫn bị nội thương không rõ lý do thậm chí còn bị đối phương đánh gãy chân, Nhiếp Phong Minh cảm thấy biểu hiện của chính mình thật sự quá thất vọng, là một sự sỉ nhục, nếu không thể hoàn toàn đánh bại đối thủ thì cả đời hắn ở Lôi Đình sẽ không thể ngẩng đầu lên nữa...

Trong mắt Nhiếp Phong Minh hiện lên một tia hung ác, hắn đột nhiên hít vào một hơi, đánh vào nội kinh trên người rồi hô to một tiếng: “Khí động

quyền!”

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 259: Dừng Đạo Của Người Trả Lại Cho Người! (Lấy Bỉ Chi Đạo Còn Chi Bỉ Thân!)

Hoắc lão Đại đột nhiên đứng lên, kinh hô một tiếng: “Phong Minh, dừng tay!”

Trên lôi đài, sắc mặt Đường Ngọc chợt biến, thân hình vừa động, cả người đã nhào tới chuẩn bị ngăn tuyệt chiêu sát thương mười phần của Nhiếp Phong Minh. Trong trận đấu mà ông chủ trì làm giám khảo nếu xuất hiện thương vong thì chính là do ông thất trách...

“Bang”, tiếng nắm tay đánh trúng vang lên, nhưng tiếng vang này có vẻ thanh thúy hơn bình thường rất nhiều. Mọi người kinh ngạc phát hiện, không biết khi nào, trên lôi đài đã nhiều hơn một người.

Người đó đứng giữa Nhiếp Phong Minh và Tề Long, một tay thoải mái mà bắt được cánh tay của Nhiếp Phong Minh, nhìn góc áo vẫn còn đang bay trong gió chứng minh người mới xuất hiện này cũng chỉ vừa đuổi tới.

Nắm tay bị bàn tay đối phương bắt lấy, cảm nhận đầu tiên của Nhiếp Phong Minh chính là thực lực của đối phương như biển sâu không lường được, khi nắm tay ẩn chứa sức mạnh bạo liệt của hắc đánh sâu vào đối phương thì hắc cảm giác giống như ném một tảng đá nhỏ giữa biển chết mênh mông vậy, không có một tia bọt nước hay một gợn sóng lăn tăn nào, giống như sức mạnh của hắc đã bị thứ biển sâu vô tận đó cắn nuốt không còn.

Loại cảm giác này chỉ diễn ra trong nháy mắt nhưng lại khiến cho Nhiếp Phong Minh có cảm giác đối phương mạnh mẽ giống như một ngọn núi cao sừng sững, chỉ cần đứng một nơi không phản kích gì cũng khiến người ta không thể tiến lùi.

Càng làm cho Nhiếp Phong Minh sợ hãi khắc sâu trong lòng chính là hơi thở băng lãnh vô cùng từ đối phương, hắn không cần thận nhìn vào đôi mắt của đối phương, chỉ có sát ý và huyết sắc vô tận. Vốn tinh thần và thể lực của Nhiếp Phong Minh đã tới cực hạn, sức chống cự của tâm lý đang ở điểm thấp nhất, vì vậy khi nhìn vào ánh mắt đậm sát ý khuynh đảo nhân tâm kia, thân thể của hắn không thể khống chế mà bắt đầu run lên.

Thượng tá Đường Ngọc lúc này mới chạy tới bên người Nhiếp Phong Minh, chậm một bước. Lúc ông nhìn thấy đòn công kích của Nhiếp Phong Minh bị một người lạ chặn lại thì tức khắc thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Bất quá ông rất nhanh bình tĩnh lại, bởi vì ông sức nhận ra một chuyện vô cùng kinh động, người đứng gần Nhiếp Phong Minh nhất chính là ông, vậy mà đối phương lại tới trước ông một bước, như vậy có phải là thực lực của đối phương đã vượt qua ông, thậm chí mạnh hơn ông?

Đường Ngọc kinh ngạc mà nhìn về phía đối phương. Chỉ thấy người nọ mặc một bộ đồng phục màu xanh biếc của trường quân đội, không cao cũng không thấp, thân hình có chút gầy yếu nhưng lại không có cảm giác nhu nhược như của Lạc Lăng, thân hình cao ngất của đối phương như chứa vô số lực lượng, nếu không cũng không thể nào không bị thương chút gì sau khi chặn lại đòn tấn công của Nhiếp Phong Minh.

Khiến cho người khác ngoài ý muốn chính là người thiếu niên này tuy thoát nhìn cực kỳ lãnh khốc vô tình, nhưng vẫn không thể che dấu được khuôn mặt vẫn còn non nớt, chưa nẩy nở hoàn toàn, bộ dạng xa lạ cộng thêm bộ đồng phục bình thường đến cực điểm của trường quân đội khiến cho thượng tá Đường Ngọc tức khắc biết rõ thân phận của đối phương.

Đường Ngọc cũng không chuẩn bị mắng đối phương, dù sao chiêu thức vừa rồi của Nhiếp Phong Minh quả thật quá ngoan độc, làm một đồng đội trong đoàn đội, muốn cứu trợ đồng bạn là đạo lý hoàn toàn hiển nhiên, Đường Ngọc tán thành.

Bất quá còn chưa chờ Đường Ngọc dò hỏi đối phương thì dưới đài đã rồi rít sôi nổi bàn luận.

“Người kia là ai?”

“Cậu ta làm sao mà xuất hiện được trên lôi đài?”

“Đúng vậy. Cậu ta khi nào đi lên?”

Bởi vì người tới tốc độ quá nhanh, rất nhiều học sinh cảnh giới chưa tới chỉ có thể nhìn thấy trên lôi đài đang trống rỗng bỗng nhiên xuất hiện một bóng người, đương nhiên họ không thể nhìn ra lộ tuyến chuyển động của đối phương, đây chính là nguyên nhân khiến cho mọi người mờ mịt.

“Tốc độ của người kia cơ hồ đã đạt tới rồi cực hạn của thân thể con người!” Trong khu ghế lô, có mấy người có nhãn lực đều thừa nhận điểm này, trong lòng đồng thời khiếp sợ vô cùng. Tuy không biết đối phương lai lịch là gì nhưng lại không hẹn mà cùng nhớ kỹ dung mạo của người này, quyết định trở về phải tra ra đối phương đến tột cùng là ai.....

Đường Ngọc sắc mặt rất nhanh khôi phục bình thường nói: “Em học sinh này, cảm ơn em đã ra tay trợ giúp, bất quá thi đấu còn đang tiến hành, mời em rời khỏi lôi đài.”

“Không cần. Một ván này đoàn tân sinh nhận thua.” Lăng Lan nhàn nhạt mà tuyên bố.

Đường Ngọc sửng sốt, đang không biết đối phương có thể thay đoàn tân sinh hay không thì chợt nghe thấy một giọng nói từ dưới lôi đài vọng lên,

đại biểu đoàn tân sinh Vũ Cảnh, cao giọng hô: “Không sai, trận này đoàn tân sinh nhận thua!”

Nếu đại biểu của đoàn tân sinh đã chấp nhận thua thì Đường Ngọc không nói nhiều nữa, trực tiếp lớn tiếng tuyên bố: “Trận thứ 3, năm 5 Nhiếp Phong Minh thắng lợi! Kết quả đoàn cơ giáp Lôi Đình 2, đoàn tân sinh 1.”

Đường Ngọc vừa mới tuyên bố, Lăng Lan liền quay đầu nhìn về phía Tề Long vẫn đứng không ngã như cũ ở phía sau. Trong lòng cô có một cổ đau nhức chảy xuôi, tuy rằng cô muốn Tề Long đột phá, nhưng cô cũng không muốn nhìn Tề Long bị đánh thê thảm, thương thế nặng nề như vậy. Nếu không phải cô có thể kịp thời chặn đòn công kích vừa rồi của Nhiếp Phong Minh thì chỉ với lực lượng kia, xương cốt của Tề Long nhất định sẽ dập nát, cho dù có khôi phục lại thì tố chất thân thể cường hãn của Tề Long cũng sẽ bị giáng xuống mấy bậc, thậm chí xóa bỏ tương lai vô hạn của cậu.

Nghĩ đến đây, lửa giận trong lòng Lăng Lan bốc cháy hừng hực, thống hận đối thủ ngoan độc, cũng thống hận chính mình khinh thường, nghĩ rằng có thể chu toàn mọi việc, may mắn không có phát sinh chuyện gì đáng tiếc, nếu không cô sẽ hối hận cả đời.

Lăng Lan hít sâu một hơi, cố nén cổ lửa giận trong lòng nhẹ nhàng mà nói với Tề Long: “Tề Long, thi đấu đã kết thúc, cậu có thể nghỉ ngơi.”

Tề Long nguyên bản đứng thẳng bất động sau khi nghe được những lời này thì giống như nhận được mệnh lệnh, cả người đổ xuống. Đường Ngọc phản ứng cực nhanh, nhẹ nhàng mà tiếp được Tề Long, vì cậu kiểm tra thương thế, sắc mặt ông hơi đổi la lớn: “Nhân viên công tác, nhanh lên, đưa đến trung tâm trị liệu!” Không nghĩ tới nội thương của Tề Long lại nặng như vậy, thế mà cậu ta vẫn có thể chiến đấu lâu như vậy, đến cuối cùng cũng không chịu ngã xuống. Rốt cuộc là cái tinh thần gì có thể giúp người thiếu niên này tiếp tục duy trì tới giờ phút này chứ?

Đường Ngọc không khỏi mà nghĩ tới Lạc Lăng và Lý Anh Kiệt phía trước, đều là như thế này, gánh thương thế không thể nào tiếp nhận rồi làm ra một kích khủng bố không ai lường được... Ông nhìn không được mà nhìn về phía người thiếu niên sắc mặt lạnh như băng đang đứng kia, cho dù đối phương không nói rõ thân phận của mình thì ông cũng đoán được người này chính là lãnh đạo chân chính của đoàn tân sinh.

Rất nhanh, Tề Long được đưa đến trung tâm trị liệu, làm bạn bè từ nhỏ, Hàn Kế Quân đương nhiên ngồi không nổi, không chờ Lăng Lan ư phân phó liền tự động mà cùng đi trước.....

Lúc này, Nhiếp Phong Minh đang đắm chìm trong huyết sắc sát khí rất cuộc dựa vào ý chí của mình phá tan tâm ma, tỉnh táo trở lại.

“Đã tỉnh?” Lăng Lan biểu tình vẫn lạnh băng vô tình như cũ, nhưng lửa giận bị áp chế trong ánh mắt bỗng bốc cháy ngay khi Nhiếp Phong Minh thanh tỉnh lại.

“Trận thi đấu này đã kết thúc, mời em học sinh này buông tay ra.” Tuy rằng chiêu cuối cùng của Nhiếp Phong Minh có chút âm độc, nhưng dù sao cũng không tạo thành cục diện không thể挽回, vì vậy Đường Ngọc vẫn hy vọng đối phương có thể việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không. Dù sao trận đấu của Nhiếp Phong Minh cũng đã kết thúc, nếu cứ tiếp tục dây dưa vấn đề này thì đoàn tân sinh cũng không chiếm được chỗ tốt.

Nhiếp Phong Minh nghe Đường Ngọc nói như vậy vội vàng giãy giụa, ý đồ tránh thoát khống chế của Lăng Lan. Không biết vì cái gì hẳn lại cảm thấy thiếu niên lãnh khốc trước mắt này quá mức nguy hiểm. Phản ứng đầu tiên của hắn chính là muốn rời tránh xa đối phương.

“Nhận thua là do kỹ (bản lĩnh) của chúng ta không bằng người, nhưng muốn thương tổn anh em của tôi thì nhất định phải trả giá!” giọng nói thanh lãnh của Lăng Lan vang vọng khắp toàn bộ nhà thi đấu. Đây là lời cảnh cáo

mà Lăng Lan muốn tuyên bố với toàn trường, bất luận kẻ nào muốn thương tổn anh em của cô thì cô nhất định sẽ không nường tay.

Đúng vậy, Lăng Lan thật sự phần nộ rồi, cô muốn để mọi người ở trường quân đội biết, cô-Lăng Lan, không phải là con rùa đen rút đầu, nhẫn nhịn mọi chuyện.

Vừa dứt lời, Lăng Lan liền nhấc cánh tay của Nhiếp Phong Minh lên. Ngay lập tức, toàn thân thể của Nhiếp Phong Minh cũng đồng thời bay lên, đến khi cách mặt đất khoảng hai thước thì Nhiếp Phong Minh liền cảm thấy một cánh tay nhỏ bé, lạnh băng mà hữu lực đè lên gáy của hắn, sau đó có một lực đột nhiên đè xuống...

Động tác bất thành linh của Lăng Lan làm Đường Ngọc trên đài và Hoắc lão Đại phía dưới đài sắc mặt đại biến, bọn họ cho rằng Lăng Lan muốn hạ độc thủ, không hẹn mà cùng đồng thời đánh tới hướng Lăng Lan, ý đồ ngăn đối phương ra tay tàn bạo.

Đường Ngọc cách Lăng Lan chỉ có một bước nhưng khi ông muốn tới gần thì lại bị một cổ khí kinh vô hình ngăn lại, mà Hoắc lão Đại lại bởi vì khoảng cách quá xa cho nên trong chớp mắt đó căn bản không thể đuổi tới.

“Phanh” một tiếng vang lớn! Toàn bộ lôi đài phát ra ánh sáng lóa mắt cùng với tiếng cảnh báo chói tai kỳ quái, đại bộ phận người ở đây đều không biết tiếng kêu kỳ quái này có nghĩa là gì nhưng làm trọng tài, Đường Ngọc đương nhiên biết cảnh báo này có nghĩa là lôi đài đã không thể thừa nhận thêm một đòn nào nữa, sức mạnh mà nó vừa chịu đã gần như chạm tới điểm cực hạn của nó, nếu thêm một chút lực nữa thì lôi đài sẽ hỏng hoàn toàn.

Lúc này Đường Ngọc rốt cuộc không duy trì bình tĩnh được nữa, sắc mặt ông tái nhợt. Phải biết rằng lôi đài ở sàn cách đấu này là vô cùng chắc chắn, nó có thể chịu đựng tất cả mọi đòn hay sức đánh dưới cấp lĩnh vực. Nếu lôi

đài xuất hiện tiếng cảnh báo đó, chẳng lẽ tân kia đã tiếp cận đến lĩnh vực, lại hoặc là đã bước nửa bước vào cấp bậc lĩnh vực trong truyền thuyết kia?

Sau khi ánh sáng từ lôi đài biến mất, tiếng cảnh báo cũng từ từ yên lặng, tất cả những học sinh đang xem trận đấu lúc này mới có thể thấy rõ tình huống ở trên lôi đài, sau đó bọn họ bị toàn cảnh trước mặt làm kinh ngạc đến sửng sốt.

Chỉ thấy toàn bộ thân thể Nhiếp Phong Minh nằm bẹp trên lôi đài, gương mặt hằn nghiêng qua một bên, hai mắt trắng dã không rõ còn sống hay đã chết. Tại vị trí mà Nhiếp Phong Minh đang nằm, lấy hấn làm trung tâm, vô số khe rạn nứt lan ra toàn bộ đôi đài khiến cho lôi đài trở nên đổ nát không chịu nổi, cảnh này khiến cho người xem không khỏi lo lắng ba người đang đứng trên lôi đài có thể đạp sập luôn lôi đài hay không?

Hoắc lão Đại đuổi tới bên lôi đài thì nhìn thấy tình huống bi thảm của Nhiếp Phong Minh tức khắc hai mắt hấn đỏ đậm, giận chỉ vào Lăng Lan chất vấn nói: “Vì sao lại giết cậu ấy?”

Lăng Lan búng búng ống tay áo chính mình giống như đang phủi tro bụi, vẻ mặt đạm mạc mà trả lời: “Yên tâm, không chết!”

“Không chết?” Những lời này làm Hoắc lão Đại từ trong phần nộ mà bình tĩnh lại, Hoắc lão Đại nhìn về phía trọng tài Đường Ngọc.

Đường Ngọc lúc này đã đi lên trước kiểm tra tình huống của Nhiếp Phong Minh, ông xem xét vết thương nơi gáy của Nhiếp Phong Minh, vốn sắc mặt khó coi lúc này mới giảm bớt. May mắn chỉ là trọng thương mà không phải tử vong, nếu không, cho dù có tâm giúp đoàn tân sinh thì ông cũng không thể làm được gì.

“Hô hấp vẫn còn, bất quá xương cốt toàn thân đã đứt gãy, cần lập tức đưa đến trung tâm trị liệu, xem ra phải mất từ một đến hai năm thì Nhiếp Phong Minh mới có thể khôi phục lại được.” Đường Ngọc đem tình trạng của

Nhiếp Phong Minh nói cho Hoắc lão đại sau đó nhanh chóng chỉ huy nhân viên công tác đem Nhiếp Phong Minh đưa vào trung tâm trị liệu.

Lúc này Đường Ngọc không biết phải nói gì, ba trận liên tục, sáu tuyến thủ đều bị đưa vào trung tâm trị liệu, đây rốt cuộc là thi đấu hay là sống chết báo thù? Chưa từng có lần nào mà hình thức đấu của chính phủ lại thảm thiết như vậy. Nói cho cùng vẫn là những học sinh mới này xương cốt còn cứng, không biết chịu thua là gì...

Chẳng lẽ thời điểm khảo hạch tân sinh nhập học, những lão quỷ kiến sầu kia không đem đám tân sinh này giáo dục một phen sao? Thượng tá Đường Ngọc đã cảm giác được những tân sinh này tràn đầy kiêu ngạo khác thường, căn bản không giống như đã bị sỉ nhục qua...

Hoắc lão Đại nghe Nhiếp Phong Minh không có việc gì thì mới thở dài nhẹ nhõm, hần cưởng chế lửa giận trong lòng chậm rãi mở miệng hỏi: “Cậu vì sao lại vô duyên vô cớ đã thương đoàn viên của tôi?”

“Vô duyên vô cớ? Tôi chỉ là dùng cách làm của hần trả lại cho hần thôi.” Hai mắt Lăng Lan lạnh lùng mà nhìn thẳng Hoắc lão đại, “Đàn anh chẳng lẽ không rõ ràng đoàn viên của mình vừa rồi đã làm cái gì? Một chiêu đó nếu đánh trúng vào anh em của tôi thì cậu ấy nhất định sẽ gặp tình huống giống như đoàn viên của đàn anh bây giờ.”

“Không phải cậu đã tới cứu kịp sao? Nếu như anh em của cậu không có chuyện gì thì sao còn ra tay ác độc như vậy?”

“Nếu tôi cứu không kịp thì sao?” Lăng Lan hỏi lại, “Tôi sẽ không bỏ qua cho bất cứ người nào thương tổn anh em của tôi, cho dù đối phương có thể lực lớn đến mức nào, hay thực lực mạnh tới đâu, cũng không bỏ qua.”

Lăng Lan nói tới đây, tầm mắt lạnh băng quét về những người đang theo dõi trận chiến phía dưới từng chữ từng chữ nói: “ Ở tại đây, tôi cũng muốn nhắc nhở mọi người ở trường quân đội, kể cả các thể lực lớn, nếu có người

nào dám vô duyên vô cớ tìm anh em đoàn viên đoàn tân sinh gây phiền toái hay làm thương tổn bọn họ thì tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua, vô luận dùng thời gian bao lâu, tôi chắc chắn sẽ đem những thiệt thòi của bọn họ toàn bộ đòi về.”

Lăng Lan lợi dụng tinh thần lực để cho giọng nói lãnh lẽo của mình kiên định vang bên tai của tất cả mọi người, kể cả những người đang ngồi trong khu ghế lô, không ít học sinh thực lực kém thế nhưng lạnh cả người, run run.....

Chỉ có Lý Lan Phong nghe vậy thì thần sắc khẽ động, tia lửa mịt mờ trong mắt chợt lóe mà qua: Loại năng lượng này thật quen thuộc, chẳng lẽ đối phương cũng là cùng loại với anh?

Vốn không cảm thấy hứng thú với Lăng Lan, Lý Lan Phong tức khắc đem Lăng Lan đặt ở trong lòng, anh phải tạo cơ hội để dò hỏi đối phương một chút, nếu là đồng loại, có lẽ có khả năng hợp tác

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 260: Tâm Linh Đạo Sư? (Giáo Viên Tâm Lý)

Hoắc lão Đại bị Lăng Lan hỏi lại làm tắc họng, đồng thời cũng bị lời nói phách lối của Lăng Lan chọc giận, hấn giận quá hóa cười nói: “Thật là đồng dạng, một tên năm nhất nho nhỏ mà cũng dám uy hiếp chúng ta?” Đám tân sinh năm nhất này rốt cuộc lấy dũng khí và tự tin từ đâu chứ?

“Không dám, chẳng qua là nói rõ cho mọi người biết tôn chỉ mà đoàn tân sinh đối với người ngoài thôi.” Lăng Lan nhàn nhạt trả lời, “Đàn em cũng chỉ tuyên cáo rõ mọi chuyện với những đoàn thể khác cũng như đàn anh của đoàn cơ giáp Lôi Đình, chúng tôi chỉ làm những chuyện mà mình nên làm.”

Lăng Lan nói cũng không sai, là một đoàn thể, vì giữ gìn ích lợi của đoàn đội và đoàn viên, tất nhiên đoàn trưởng phải có nhiệm vụ tác động. Cũng giống như đoàn cơ giáp Lôi Đình, tác phong đối ngoại so với Lăng Lang còn bá đạo hơn nhiều, thậm chí chỉ cần có người không chịu cúi đầu thì nhất định sẽ bị truy sát toàn diện.

Bất quá, sự bá đạo này là phải dựa vào thực lực của chính mình....Hoắc lão Đại tâm niệm vừa động, cả người khí thế toàn bộ khai hỏa, chèn ép thiếu niên đối diện, trong miệng chậm rãi nói: “Có chí khí, lời nói cũng nói thật kiêu ngạo, bất quá phải xem xem đàn em có thực lực tương xứng hay không, nếu không, nói bậy như vậy sẽ khiến người khác chê cười mình không biết lượng sức đấy.”

Ở ngay bên trên lôi đài, thượng tá Đường Ngọc ngay lập tức cảm giác được áp lực khổng lồ vô hình từ trên người Hoắc lão Đại, sắc mặt ông nhin không được hơi đổi. Ông vội liếc mắt nhìn người đang bị nguồn áp lực này tác động-Lăng Lan, thấy Lăng Lan vẫn đứng thẳng ở nơi đó, mặt không đổi sắc thì nhất thời thần sắc hòa hoãn lại, yên lòng.

Lăng Lan tựa hồ không hề cảm nhận áp lực mà Hoắc lão Đại âm thầm gây ra, cô vẫn như cũ nhẹ nhàng băng quơ mà trả lời: “Vây đàn anh có thể thử xem.”

Hoắc lão Đại vừa định đáp lời thì thượng tá Đường Ngọc đứng ở bên đột nhiên mở miệng ngắt lời nói: “Danh sách tuyển thủ cho trận đấu thứ tư còn chưa công bố, mời những người không có phận sự nhanh chóng rời khỏi lôi đài, đừng ảnh hưởng đến tiến trình thi đấu.”

Hoắc lão Đại như suy tư gì mà liếc mắt nhìn Đường Ngọc một cái, ngẫu nhiên nhìn thoáng qua Lăng Lan cười lạnh nói: “Hy vọng chúng ta có cơ hội đấu một trận, câu nói vừa rồi của đàn em, đàn anh này nhất định phải thử mới được...” Nói xong liền không hề dừng lại, lắc mình một cái rời đi lôi đài, về khu vực của Lôi Đình.

Lăng Lan nghe vậy khoe miệng hơi nhếch lên lộ ra nụ cười nhạt nhẽo, trào phúng. Cô đương nhiên hiểu hàm ý trong lời nói của đối phương, không phải là muốn trả thù cho đoàn viên của mình sao... Dù sao hai người cũng sẽ gặp nhau ở trận cuối cùng, cô chờ được.

Nghĩ vậy Lăng Lan cũng đồng thời lắc mình trở về vị trí của đoàn tân sinh, ngay lập tức Vũ Cảnh đang khẩn trương tiến lại gần nhỏ giọng nói: “Lan lão đại, chúng ta thật sự có thể thắng sao?”

Lần đầu tiên vẻ mặt Vũ Cảnh xuất hiện sự vẻ không xác định làm Lăng Lan cực kỳ kinh ngạc, ở trong ấn tượng của cô, Vũ Cảnh vẫn luôn là một thiếu niên có tâm tư ổn định, sẽ không mất lòng tin đối với chính mình.

“Cậu muốn nói cái gì?” Lăng Lan nhướn mày.

Vũ Cảnh hơi hơi hoảng thần đạo: “Tề Long đều thua rồi. Tớ..... Tớ có thể thắng không?”

Trong lòng Vũ Cảnh rất rõ ràng, thế cục bất lợi đang nghiêng về phía đoàn tân sinh bọn họ, ở sau còn hai trận nhất định phải toàn thắng thì mới có thể dành thắng lợi trong trận đánh cược này, như vậy có nghĩa là cho dù cậu xuất chiến ở trận nào thì cũng nhất định không được thua. Loại áp lực này thật không nhẹ, đó là chưa kể đến việc Tề Long mạnh hơn cậu một đầu còn thua, bị đánh thảm thiết như vậy, cậu bắt đầu không xác định với thực lực của mình có thể chắc chắn dành chiến thắng trong trận đấu sắp tới hay không?

Lời nói này của Vũ Cảnh làm Lăng Lan quay đầu lại ngay lập tức, ánh mắt lạnh lùng, lãnh lệ bắn thẳng đến Vũ Cảnh.

Ánh mắt này như một thanh lợi kiếm đâm thẳng vào trái tim của Vũ Cảnh khiến cậu cảm thấy hồ thẹn mà cúi đầu. Cậu biết tâm tính chính mình xảy ra vấn đề. Vào thời điểm mấu chốt lại có những biểu hiện bất kham như vậy thì thật không phải với kỳ vọng của Lan lão đại.....

“Băng” một tiếng, Lăng Lan vươn tay búng mạnh vào cái trán của Vũ Cảnh làm Vũ Cảnh kinh ngạc mà ngẩng đầu đỡ trán.

“Tỉnh táo chưa?” Lăng Lan hỏi.

“A.....” Vũ Cảnh vẫn ngốc lảng như cũ, vô ý thức mà “a” một tiếng, giống như động tác búng tay kia của Lăng Lan dọa cậu choáng váng. Dù sao quan hệ giữa cậu và Lăng Lan cũng không giống quan hệ giữa bọn Tề Long với Lăng Lan, tình cảm của nhóm Lăng Lan Tề Long là tình cảm trúc mã lớn lên bên nhau, cùng nhau trưởng thành, còn quan hệ giữa cậu và Lăng Lan chỉ là quan hệ tiếp cận cùng hợp tác. Mà động tác thân mật vừa rồi của Lăng Lan thật giống như đối đãi với người em trai yêu dấu của

mình vậy, cái này làm cho tâm tình đang kích động của Vũ Cảnh càng thêm xao động, như cây cỏ mọc um tùm, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên phản ứng như thế nào.

“Vũ Cảnh, kỳ thật thiên phú cách đấu của cậu không hề kém Tề Long.” Lăng Lan đợi Vũ Cảnh hơi chút bình tĩnh lại liền mở miệng nói.

“A.....” Vũ Cảnh lại một lần nữa bị Lăng Lan làm cho sửng sốt, chẳng lẽ Lan lão đại đang an ủi cậu? Phải biết rằng cậu vẫn luôn bị Tề Long đè đầu, chưa bao giờ thắng được đối phương, chỉ như thế thôi là có thể thấy thiên phú của cậu so ra kém hơn Tề Long.

“Sở dĩ cậu luôn thua Tề Long là vì cậu không có sự đơn giản, thuần túy như cậu ấy.” Lăng Lan chỉ chỉ vào ngực mình.

Lăng Lan nói làm Vũ Cảnh có chút hoang mang, Lăng Lan tiếp tục nói: “Trong lòng Tề Long trừ bỏ cách đấu thì không bao giờ nghĩ tới những thứ khác, mà cậu thì không phải như vậy, cậu luôn cân nhắc nhiều thứ, giống như tương lai của cậu, tương lai của tiểu đội cậu, những điều này đã làm cậu phân tán tâm khiến nó không thể tập trung vào cách đấu được, đây chính là lý do mà cậu mãi mãi không thể đuổi kịp Tề Long.”

Vũ Cảnh nghe vậy trong lòng chua xót nói: “Tề Long có Lan lão đại cậu giúp đỡ, đương nhiên có thể chuyên tâm.....”

Lăng Lan ngắt lời nói: “Không phải, tớ nhớ rõ mình có rời khỏi học viện ba năm, như vậy, vì sao trong ba năm này cậu vẫn không thể đuổi theo Tề Long, chẳng lẽ cậu chưa từng nghĩ tới nguyên nhân là cái gì sao?”

Vũ Cảnh sửng sốt, mặt lộ vẻ hoang mang, trong khoảng thời gian ngắn không có thể suy nghĩ cẩn thận ý tứ trong lời nói của Lăng Lan, nhưng cậu dù sao cũng là một người thông minh, ý niệm vừa chuyển liền minh bạch, cậu tức khắc cười khổ nói: “Thì ra là thế, bởi vì Tề Long có Hàn Kế Quân, có Lạc Lăng, có Lâm Trung Khanh, có Tạ Nghị.....”

“Đúng vậy, Tề Long còn có một cái ưu điểm chính là cậu ấy nguyện ý tin tưởng đồng bọn. Cậu ấy tin tưởng đồng bọn (đồng bạn) của cậu ấy có thể đem những chuyện khác xử lý tốt, cho nên cậu ấy không cần phân tâm, hoàn toàn đắm chìm vào trong biển học võ đạo.” Lăng Lan gật đầu nói, “Tề Long biết rõ vị trí của mình trong đoàn đội, vì vậy cậu ấy luôn nỗ lực để hoàn thành vị trí đó của mình.”

Lăng Lan nói tới đây nhìn thoáng qua Vũ Cảnh nói, “Mà cậu, trừ bỏ tín nhiệm Diệp Như ra, cậu luôn lo lắng cho những người khác... Cậu có nhiều thứ cần phải bận tâm như vậy đương nhiên, về mặt thể thuật đương nhiên sẽ kém hơn Tề Long rồi.”

Vũ Cảnh nghe đến đó hồ thẹn mà cúi đầu, những điều Lăng Lan nói chính là những vấn đề đang diễn ra trong tiểu đội của cậu, cho dù mỗi người trong tiểu đội của cậu đều rất mạnh, nhưng nếu như so sánh với những thành viên trong tiểu đội của Tề Long thì rõ ràng kém hơn rất nhiều, trước kia cậu vẫn luôn cho rằng do tư chất của thành viên trong tiểu đội mình kém hơn bọn Lâm Trung Khanh, Tạ Nghị, bây giờ xem ra, vấn đề chính là ở mình.

“Nhưng trái lại, cậu cũng nên tự hào về chính mình.” Lăng Lan đột nhiên nói sang chuyện khác làm Vũ Cảnh kinh ngạc mà ngẩng đầu, không thể tin tưởng nhìn Lăng Lan. Cậu biểu hiện tặc như vậy, vì sao Lan lão đại còn nói mình phải tự hào chứ?

“Cho dù cậu phân tán suy nghĩ, lo lắng nhiều thứ nhưng cậu cũng không bị Tề Long bỏ lại quá xa, chỉ vì vậy chẳng lẽ không nên tự hào?” Lăng Lan nhướn mày hỏi lại.

Lăng Lan nói một câu làm tâm Vũ Cảnh tức khắc nóng lên, hóa ra là cậu không kém Tề Long.

“Cho nên, tớ tin tưởng vào thực lực của cậu, thời khắc mấu chốt nhất định có thể thắng.....” Cuối cùng Lăng Lan nói ra đáp án của mình, nói tới lui nhiều như vậy chính là để loại bỏ cảm xúc không tự tin trong lòng Vũ Cảnh, làm lão Đại của một đoàn đội thật không dễ dàng mà.....

Trong lòng Lăng Lan kỳ thật vô cùng buồn bực, từ khi nào thì cô kiêm luôn chức làm giáo viên tâm lý cho đám nhỏ này vậy? Hồi này là Lý Anh Kiệt, bây giờ là Vũ Cảnh Bất quá nghĩ lại cô cũng cảm thấy biểu hiện của hai người Lý Anh Kiệt và Vũ Cảnh tương đối giống một thiếu niên 16 tuổi bình thường, ngược lại hai người Tề Long Lạc Lăng hết sức không bình thường, lúc nào cũng tìm ngược trên sân cách đấu.

Chẳng lẽ vì cô không phải là một nữ sinh 16 tuổi bình thường, cho nên mới hại mấy đứa trẻ đi theo cô cũng phát triển không bình thường? Nghĩ đến đây, Lăng Lan không khỏi mà áy náy, đương nhiên áy náy chỉ có một chút thôi, rất nhanh cô liền ném nó ra sau đầu.

Sau cuộc đối thoại, Lăng Lan rốt cuộc đạt được mục đích của mình, Vũ Cảnh từ lúc bắt đầu bàng hoàng trở nên tự tin vô cùng, điều này cũng làm Lăng Lan yên lòng, rốt cuộc hai trận cuối cùng vẫn không thể thất bại.

“Lão đại, đối phương đã đưa tên tuyển thủ tiếp theo! Quả nhiên là người yếu nhất, Thường Nhạc!” Tiểu Tứ trong ý thức hải rốt cuộc mở miệng, đối phương gửi tên tuyển thủ ngay những phút cuối cùng trong thời gian hạn định, bất quá khi đối phương vừa gửi lên thì tiểu Tứ cũng nhanh chóng gửi tên của Vũ Cảnh lên.

Đây là do Lăng Lan phân phó, cô đã sớm nói với tiểu Tứ, đối thủ của cô chính là Hoắc lão Đại, còn người yếu nhất Thường Nhạc kia sẽ do Vũ Cảnh phụ trách. Vì vậy khi đối phương vừa gửi tên tuyển thủ thì tiểu Tứ không cần hỏi Lăng Lan liền đem tên Vũ Cảnh gửi đi.

Ở chỗ của trọng tài Đường Ngọc, tên tuyển thủ của đoàn tân sinh và đoàn cơ giáp Lôi Đình gần như đồng thời gửi cùng một lúc, điều này làm ông hơi hơi nhướng mày, cảm thán tính nhẫn nại của hai thế lực, đến thời khắc cuối cùng mới gửi danh sách. Ông căn bản không biết ở đây có một trí năng nhân tạo thần kỳ đang ăn gian, còn làm mọi chuyện không chệ vào đâu cho được.

“Trận thứ tư Đoàn cơ giáp Lôi Đình vs Đoàn Tân sinh, năm bốn Thường Nhạc và năm nhất Vũ Cảnh!”

Theo lời công bố này, Lâm Chí Đông đang ngồi tại khu vực của Lôi Đình ảo não mà đấm tay, hắn vốn suy nghĩ không biết có nên để Hoắc lão Đại lên ở trận thứ tư này hay không, nhưng hắn lại sợ thiếu niên có thể đỡ một đòn của Nhiếp Phong Minh vừa rồi cũng lên đài, nghĩ tới nghĩ lui, hắn quyết định để người yếu nhất Thường Nhạc lên loại trừ người mạnh nhất đó, không nghĩ tới đối phương có thể bình tĩnh như vậy, phái đoàn trưởng đoàn Tân sinh Vũ Cảnh ra.

Lâm Chí Đông lúc này cũng đã rõ ràng, chỉ sợ Vũ Cảnh này cũng chỉ là đoàn trưởng ngoài mặt của đoàn Tân sinh mà thôi, người chân chính khống chế đoàn tân sinh hắn là người thiếu niên thần bí kia, bởi vì áp lực mà người thiếu niên kia mang đến cho hắn nặng hơn Vũ Cảnh kia nhiều....

“Như vậy thực tốt, anh cũng rất muốn tự mình giáo huấn thiếu niên kia.” Hoắc lão Đại ngồi bên cạnh đột nhiên mở miệng nói, điều này làm cho Lâm Chí Đông cả kinh, không dám lại biểu lộ ý ảo não, chỉ là gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Bất quá biểu hiện của hai người cũng biểu lộ bọn họ không xem trọng Thường Nhạc, rốt cuộc Vũ Cảnh cũng là đoàn trưởng ngoài mặt của đoàn Tân sinh, cho dù kém thì cũng không thể kém đến nỗi nào, dù sao ba người lên lôi đài trước đều là khí kình, người Vũ Cảnh này có là khí kình thì cũng là bình thường. Chỉ là không biết đã đạt tới cấp bậc nào trong khí kình, chỉ

mới giai đầu hay là đã tới trung kỳ.... Mà Thường Nhạc tuy rằng cũng là khí kinh cấp, nhưng chỉ là khí kinh sơ cấp trung đoạn, một trận chiến này bọn họ tuyệt đối khó đánh.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 261: Vũ Cảnh Tính Kế!

Vũ Cảnh và Thường Nhạc vừa lên đài liền làm tư thế phòng ngự, Vũ Cảnh gánh vác áp lực cần phải thắng, mà Thường Nhạc càng hy vọng thắng trận này để kết thúc ván cược, trở thành đại công thần cho Lôi Đình.

So sánh với Lâm Chí Đông và Hoắc lão Đại không xác định, Thường Nhạc đối chính mình rất có tin tưởng, hẳn đã tới khí kinh sơ cấp trung đoạn, hẳn nghĩ Vũ Cảnh nhiều nhất cũng chỉ cùng cấp với hai người trước, mới tới khí kinh sơ cấp sơ đoạn mà thôi, hẳn không tin tân sinh năm nay sẽ có người mạnh hơn mình, còn về phần Tề Long, chắc đó chính là yêu nghiệt trong truyền thuyết.

Thường Nhạc lúc này đã xem nhẹ sự tồn tại của Lăng Lan, hẳn cho rằng Lăng Lan có thể dùng một tay đánh cho Nhiếp Phong Minh trọng thương là do đã tiêu hao hết sức trong trận chiến với Tề Long nên mới không có năng lực chống cự. Không thể không nói, khi cảnh giới thực lực chênh lệch quá lớn thì không cách nào nhìn thấy chân tướng sự thật, lúc này Thường Nhạc chính là như thế.

Thường Nhạc nhìn Vũ Cảnh vừa lên đã làm một tư thế phòng ngự trong thể thuật quân dụng cao cấp thì nhất thời vui vẻ một chút.

Trường quân đội có rất nhiều chiêu thức cách đấu cao cấp, đứng đầu trong số đó chính là thể thuật quân dụng, lúc Thường Nhạc thăng cấp khí kinh cấp, hẳn đã lựa chọn thể thuật cận chiến quân dụng cao cấp để đi đôi

với thể thuật của mình, bởi vậy khi nhìn thấy Vũ Cảnh học cũng là quân dụng thể thuật thì trực tiếp vui như nở hoa. Cùng một hệ thống thể thuật thì đẳng cấp cao luôn khắc chế cấp thấp. Lần này, Thường Nhạc càng thêm nắm chắc phần thắng lợi.

Vô cùng có lòng tin Thường Nhạc căn bản không muốn đi thử đối thủ mà là trực tiếp dùng một chiêu cao nhất trong quân dụng thể thuật để công kích qua.

Vũ Cảnh thấy thế, ánh mắt quang mang lạng yên thoáng hiện. Có lẽ bởi vì tốc độ công kích của đối phương cực nhanh, không có biện pháp né tránh, nên Vũ Cảnh chỉ phải đành nhắm mắt, đôi tay làm thành hình chữ thập giao nhau chặn phía trước, chặn lại công kích của đối phương!

“Phanh!” Một tiếng vang lớn, Vũ Cảnh bị ngạnh sinh mà đánh đi ra ngoài, hai chân trượt ra hai dấu vết dài trên mặt đất. Mà Thường Nhạc chỉ lắc lắc thân thể liền đứng vững vàng.

Chỉ cần nhìn biểu hiện một kích này liền biết thực lực Vũ Cảnh kém đối thủ một bậc. Thường Nhạc thấy thế trong lòng vui vẻ. Hắn không hề nghĩ ngợi, lại lần nữa theo vào, một chân đột nhiên đá ra.

Vũ Cảnh lần này không lựa chọn đón đỡ, mà là lướt một bước. Né tránh.

Động tác này làm Thường Nhạc càng thêm cho rằng thực lực của đối phương kém hơn mình, vì vậy không dám đón đỡ. Vốn trước khi lên đài Hoắc lão Đại từng nói hắn phải cẩn thận ứng phó, sau khi hoàn toàn hiểu thực lực của đối phương xong mới làm quyết định tấn công hay phòng thủ. Lúc này, trong đầu Thường Nhạc chỉ còn là ý muốn kiến công lập nghiệp, hoàn toàn đem lời nhắc nhở của Hoắc lão Đại ném sau đầu, đầu óc nóng lên, hắn cũng không thèm giữ ba phần sức để phòng ngự nữa, mở hết tốc lực, điên cuồng mà theo vào công kích đối thủ.

Hắn không chú ý tới, dù Vũ Cảnh vẫn luôn né tránh, thoát nhìn như một con thuyền nhỏ ở cuồn phong giã giụa, nhưng trên mặt lại bình tĩnh dị thường, mỗi lần né tránh đều cực kỳ sạch sẽ lưu loát, không đông dài. Những người có ánh mắt sắc bén nhất định có thể nhìn ra. mỗi lần Vũ Cảnh né tránh đều như định liệu trước, đối với lộ tuyến công kích của đối phương hiểu rõ như lòng bàn tay.

“Không tốt, Thường Nhạc quá xúc động, chỉ sợ trúng kế đối phương.” Ngồi ở phía dưới theo dõi, Hoắc lão Đại mày nhăn lại, hắn không tự chủ được mà nhìn về phía Lăng Lan đang ngồi ở khu tân sinh, chỉ thấy Lăng Lan hai tay ôm ngực, vẻ mặt bình tĩnh, tựa hồ đã định liệu trước.

Giống như cảm giác được tầm mắt của Hoắc lão Đại, tầm mắt Lăng Lan lạnh băng mà nhìn qua, ngay sau đó khóe miệng hơi hơi nhếch lên, tựa hồ muốn nói, thắng lợi là thuộc về bọn họ.

Hoắc lão Đại trong lòng buồn bực, tuy rằng hắn có cảm trận thi đấu này của Thường Nhạc khó đánh, nhưng cũng không phải thật muốn bại bởi đối phương.....

“Thực lực của cậu mạnh hơn so đối phương, chỉ cần nhớ kỹ làm đâu chắc đấy, không cần liều lĩnh, trận thi đấu này chúng ta có thể thắng.” Đang bận rộn né tránh trên lôi đài, Vũ Cảnh nhớ tới câu nói mà Lăng Lan đã nói trước khi cậu lên, trong lòng kính nể không thôi.

Vừa mới cùng đối phương tiếp một chiêu, cậu liền biết thực lực của đối phương kém hơn mình một bậc, nguyên bản Vũ Cảnh có thể lựa chọn giống đối thủ, đánh oanh oanh liệt liệt rồi đem đối phương đánh bại, nhưng cậu lại không nghĩ làm như vậy.

Liên tục ba trận đấu với kết cục vô cùng thảm thiết làm Vũ Cảnh cũng muốn trận đấu của mình có thể dành thắng lợi trong khó khăn như vậy, cậu muốn chứng minh, đoàn tân sinh của bọn cậu vô cùng mạnh mẽ, không ai

biết thua là gì, có thể dành chiến thắng trong hoàn cảnh khó khăn. Vì vậy, cậu cố ý giả yếu thế, để đối phương nghĩ lầm thực lực của mình yếu ớt thì từ bỏ phòng ngự toàn diện đoạt công.....

Đương nhiên, Vũ Cảnh có thể to gan thiết kế như vậy còn có một nguyên nhân nữa, đó chính là cậu biết đối phương học cũng là thể thuật quân dụng cao nhất. Nếu đối phương học những thể thuật cách đấu khác thì cậu sẽ không làm như vậy. Rốt cuộc cố ý yếu thế rất có thể sẽ biến khéo thành vụng, làm đối phương thừa cơ bắt lấy thời thế, ngược lại làm cậu lâm vào bị động. Giống như trận đấu của Lạc Lăng, chính là bởi vì đối phương coi khinh nên Lạc Lăng mới có thể một lần nắm giữ thế thượng phong.

Thế nhưng đối phương cố tình học quân dụng cao nhất, mà Vũ Cảnh có thân phận gì, cậu chính là con cháu đệ tử trực hệ của gia tộc quân sự thể thuật, Võ gia, là thế hệ chân chính tiếp theo của gia tộc. Lúc cậu lên được tới khí kinh thì đã khiến Võ gia náo động một phen, bởi vì cậu là con cháu trẻ tuổi nhất có thể đạt tới khí kinh, ngay cả gia chủ Võ gia cũng kinh động, tự mình trực tiếp truyền thụ tuyệt học thể thuật Võ gia cho cậu.

Tuyệt học thể thuật Võ gia này chuyên về cận chiến, là do mấy đời cao thủ Võ gia nghiên cứu cùng rèn luyện, là cái kết tinh hoa nhất của thể thuật cận chiến cao cấp, ngoài ra còn dung hợp những thể thuật đứng đầu khác để trở thành tuyệt học của Võ gia. Đương nhiên, để học được tuyệt học thể thuật này thì cần phải tinh tường những thể thuật quân dụng, thậm chí phải biết rõ những chiêu thức dùng để khắc chế thể thuật quân dụng.

Đây cũng là nguyên nhân Vũ Cảnh to gan thiết kế như vậy, bởi vì cậu quá quen thuộc những chiêu thức của đối phương, thậm chí có những chiêu Thường Nhạc chưa kịp ra thì trong đầu Vũ Cảnh đã biết nhược điểm của nó ở đâu. Bất quá, Vũ Cảnh cho rằng thời cơ còn chưa tới, cho nên, cậu vẫn luôn ẩn nhẫn

Mà hiện tại, Vũ Cảnh cho rằng thời cơ tới rồi! Bởi vì lần tấn công này, đối phương đồng thời dùng hai tay để đánh ra, đây là tuyệt chiêu Song long quyền trong thể thuật cao nhất quân dụng, điểm đáng sợ của chiêu này chính là khi hai nắm tay đồng thời tiếp xúc thân thể đối thủ thì từ giữa hai nắm tay sẽ xuất hiện một đạo khí kinh trực tiếp phá hủy nội tạng của đối thủ, đây là một trong những sát chiêu lợi hại nhất của thể thuật quân dụng cao cấp.

Nhưng một chiêu này lại có một nhược điểm trí mạng chính là đem phần ngực của mình mở toang ra, hơn nữa hai đấm đồng thời xuất kích, như vậy chỉ cần đối thủ có thể tìm được đường sống thì chỉ cần tấn công vào vị trí này là có thể xoay chuyển cục diện, dành thắng lợi cuối cùng. Cho nên Vũ Cảnh cho rằng thời cơ đã chín mùi.....

Chỉ thấy Vũ Cảnh đột nhiên dừng bước không tránh né nữa, hai tay cậu hợp lại, trực tiếp chen vào giữa hai nắm tay của Thường Nhạc sau đó hét lớn một tiếng, vốn hai tay đang khép lại đột nhiên tách ra, mạnh mẽ đánh về phía cánh tay đang ở bên ngoài của Thường Nhạc...

Khi hai nắm tay của Thường Nhạc bị bẻ mở ra, Vũ Cảnh ngay lập tức thu tay lại, sau đó nắm quyền, hai nắm đấm hung hãn đánh trúng lồng ngực của đối thủ, Song Long tân quyền! Đây là tuyệt học Võ gia, được lấy từ Song Long quyền, nhưng nó đã được thay đổi để có thể loại bỏ nhược điểm ở ngực, hoàn toàn trở thành một chiêu thức không có nhược điểm!

“Phanh!” một tiếng, liền thấy Thường Nhạc bị Vũ Cảnh đánh một chiêu này mà trực tiếp văng ra ngoài, nặng nề mà té ngã trên đất mặt, trượt ra sau mấy thước, sau đó mới phun ra một ngụm máu.....

Tình cảnh này khác hoàn toàn với dự đoán của mọi người khiến toàn trường kinh ngạc vạn phần, bởi vì từ nãy đến giờ Thường Nhạc vẫn luôn chiếm ưu, không nghĩ tới phong vân thay đổi bất ngờ, Vũ Cảnh thế nhưng một chiêu liền đánh bại đối phương.

Thường Nhạc ngã ở nơi đó, che ngực mình, không thể khống chế máu tươi trong miệng, hăn thốt khổ hải: “Cậu vì sao biết chiêu thức này...” Là người vô cùng quen thuộc với thể thuật cận chiến quân dụng, hăn dĩ nhiên biết một chiêu này của đối thủ là đến từ đồng môn.

Vũ Cảnh lạnh lùng mà trả lời: “Học thể thuật quân dụng thì nên biết thể thuật quân dụng mạnh nhất là của gia tộc nào.”

Thường Nhạc nghĩ tới cái gì, sắc mặt càng trắng bệch: “Võ gia, nguyên lai cậu đến từ Võ gia..... Vận khí của mình quá kém.” Nói xong cả người hăn nghiêng sang một bên, lâm vào hôn mê hoàn toàn. Vũ Cảnh còn tính thủ hạ lưu tình, chỉ đánh cho bị thương trái tim hăn chứ không phải hoàn toàn phá hủy, nếu không Thường Nhạc căn bản không có cơ hội nói những lời này.....

Vận khí kém? Thật sự chỉ là vận khí kém sao? Vũ Cảnh khước miệng lộ ra vẻ khinh thường, vì chính mình vừa mất tự tin mà có chút hổ thẹn, may mắn Lan lão đại đúng lúc giúp cậu lấy lại sức mạnh của mình...

Thượng tá Đường Ngọc lúc này đã tiến lên xem xét tình huống của Thường Nhạc, phát hiện thương thế Thường Nhạc nghiêm trọng liền nhanh kêu nhân viên công tác đem Thường Nhạc đưa đến trung tâm trị liệu, sau đó tuyên bố trận thi đấu này đoàn tân sinh lấy được thắng lợi. Lúc này đại cục biến thành 2-2, hai bên lại trở về vạch cân bằng như lúc ban đầu.

Lúc này, mọi người đều tập trung sự chú ý vào trận đấu cuối cùng, tất cả mọi người đều chờ mong không biết người đứng đầu cách đấu của trường quân đội, Hoắc Chấn Vũ – Hoắc lão đại có thể thật sự ra sân không...

Vũ Cảnh lạnh lùng mà đi xuống lôi đài, bốn trận thi đấu mà chỉ có một mình cậu là có thể lông tóc vô thương, biểu hiện của Vũ Cảnh đã đủ để chứng minh cậu tuyệt đối thích hợp làm đoàn trưởng mặt ngoài của đoàn tân sinh.

“Làm không tồi.” Nhìn thấy Vũ Cảnh đi tới bên người mình, Lăng Lan không chút nào keo kiệt mà khen ngợi.

Vũ Cảnh nghe một tiếng thế, khuôn mặt vốn lạnh lùng hiện lên một nụ cười, rất nhanh cậu liền hồi tỉnh lại âm thầm lắc đầu, không nghĩ tới chỉ là được Lăng Lan khen một cậu mà lại cảm thấy vui vẻ như vậy, thậm chí so với việc được cha khen ngợi còn vui vẻ hơn...

Lúc này đây, tiểu Tứ không chờ danh sách đối phương gửi tới liền trực tiếp đem tên Lăng Lan gửi ra, mặc kệ đối phương là ai, trận cuối cùng này chắc chắn do lão đại xuất chiến.

Thời năm phút cuối cùng cũng kết thúc, trên lôi đài, Đường Ngọc lớn tiếng tuyên bố: “Đoàn Tân sinh vs đoàn cơ giáp Lôi Đình, năm một Lăng Lan đấu với năm năm Hoắc Chấn Vũ.”

Theo một tiếng này toàn trường bị bao trùm bởi tiếng hô kêu nhiệt liệt, bởi vì Hoắc Chấn Vũ chính là người mạnh nhất trường quân đội về thể thuật, chưa kể đó còn là đoàn trưởng đoàn cơ giáp Lôi Đình, độ nổi tiếng của Hoắc Chấn Vũ trước kia cũng không thua kém gì Lôi Vương Kiều Đình, chỉ là từ năm thứ tư, Hoắc Chấn Vũ đã đem chức vị đoàn trưởng nhường lại cho Kiều Đình, từ đó không quan tâm đến mọi chuyện nữa. Nhưng cho dù như thế, ngay lúc nhìn thấy Hoắc Chấn Vũ thật sự xuất hiện ở trên lôi đài, nhóm học sinh cũ vốn cực kỳ chờ mong sự xuất hiện của Hoắc Chấn Vũ rốt cuộc không khống chế được tâm tình kích động của mình lớn tiếng hoan hô.

“Thật sự là cậu ta lên sân khấu, xem ra Lôi Đình cực kỳ muốn nuốt trọng đoàn tân sinh.” Trong khu ghế lô của những thế lực khác, nhóm lãnh đạo sôi nổi cảm thán.

Vừa rồi nhìn thấy Hoắc Chấn Vũ bước lên lôi đài bọn họ liền cảm giác rất có thể là Hoắc Chấn Vũ sẽ lên sân khấu, nhưng bọn họ cũng ôm một tia

hy vọng Hoắc Chấn Vũ sẽ không lên sân khấu tác chiến.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 262: Phản Ứng Khắp Nơi!

Nhưng sự thật lại làm những lãnh đạo từ các thế lực đó mất hy vọng, như vậy tỏ vẻ Lôi Đình có thể dùng một lưới bắt hết những con cá lớn cá nhỏ của đoàn Tân sinh, trong lòng bọn họ nhin không được mà âm thầm hối hận. Nếu biết tân sinh năm nay xuất sắc như vậy thì bọn họ cũng sớm ra tay chứ không phải chỉ đứng coi nhìn như bây giờ, hiện tại xem ra Lôi Đình chiếm được tiên cơ.

Những người lãnh đạo đó cơ hồ đã dự kiến được ngay sau khi Lôi Đình nuốt toàn bộ đoàn Tân sinh thì thế lực của họ sẽ khuếch trương đến mức độ nào, thế lực số một tại trường quân đội, trong vòng mấy năm chắc chắn không thể thay đổi.

Trước không nói trong lòng các thế lực lớn chưa xót cùng hối hận, những học sinh cũ đang xem trận đấu đều cho rằng lần này đoàn cơ giáp Lôi Đình chắc chắn sẽ không chậm chạp mà dành chiến thắng trong trận thi đấu này.

Trong lúc những học sinh cũ còn đang hưng phấn và khiếp đảm vì sự xuất hiện của Hoắc Chấn Vũ thì biểu hiện của đoàn Tân sinh lại khiến cho bọn họ phải mở mắt nhìn, thậm chí làm cho bọn họ nghĩ rằng mình chỉ là ếch ngồi đáy giếng, không biết trời cao đất rộng.

Nhóm tân sinh ngay khi nhìn thấy Lăng Lan, cường giả trong cảm nhận của bọn họ lên đài thì bọn họ không thể ức chế được tâm tình kích động mà đồng thời đứng cả lên vung tay hô:

“Lan lão đại, tất thắng!”

Đúng vậy, ở trong mắt của tất cả đoàn viên đoàn Tân sinh, đặc biệt là những học sinh đến từ Học viện đồng quân trung tâm, Lăng Lan – Lan lão đại, người đã dẫn dắt bọn họ dành chiến thắng trong trận đấu đại giới, người đã dẫn dắt bọn họ cướp quyền khống chế phi thuyền, là một người không bao giờ bị bất kỳ ai đánh bại.

Biểu hiện của đoàn Tân sinh làm những người khác âm thầm kinh hãi không biết Lan lão đại có địa vị như thế nào trong lòng của những thành viên đoàn Tân sinh. Lâm Chí Đông vốn cho rằng chắc chắn có thể bắt được đoàn Tân sinh nhìn thấy một màn này sắc mặt hơi đổi, hẩn nhớ tới lời cảnh cáo của Hoắc lão Đại thì trong lòng tức khắc cố kỵ đối với Lăng Lan, suy nghĩ không biết sau khi nắm được đoàn Tân sinh thì nên làm gì để giảm uy tín của Lăng Lan trong lòng đoàn Tân sinh.

Mà lúc này, người lãnh đạo của những thế lực khác cho dù ngu ngốc tới mấy cũng biết yêu nghiệt mà Trương Kinh An luôn cố kỵ đến tột cùng là ai.

Trong khu ghế lô của Vô Cực, Hàn Dục nghe tiếng gọi cuồng nhiệt của đoàn Tân sinh thì sắc mặt tức khắc trầm xuống nói: “Xem ra, yêu nghiệt trong miệng Trương Kinh An chính là người này.” Trừ bỏ người này, hẳn là không ai có thể nhận được sự ủng hộ mạnh như vậy.

Ánh mắt Hàn Dục mịt mờ mà nhìn bóng lưng mảnh khảnh của người thiếu niên lạnh lùng trên đài, một cảm giác phức tạp khôn kể lặng yên sinh ra. Nhớ năm đó lúc bọn hắn mới tiến vào trường học ai cũng tâm cao khí ngạo, mắt cao hơn đầu, nhưng cho dù vậy cũng bị sự áp bức của các đoàn đội mà phải gia nhập đoàn Vô Cực. Nhưng dù như vậy thì những đoàn viên năm một cũng sẽ bị những thành viên cũ trong đoàn đội giáo huấn và nô dịch, không có người giúp bọn hắn, bọn hắn chỉ có thể kẹp chặt cái đuôi chịu đựng năm học đầu tiên nhục nhã, sau đó liều mạng tăng cường thực

lực, nỗ lực bò hướng lên trên, khổ tâm vì sự phát triển của đoàn đội rồi mới có thể trở thành người lãnh đạo như bây giờ.

Những đau khổ và trả giá đã trải qua đó Hàn Dục thật sự không muốn nhớ lại. Hẳn vốn cho rằng đây là con đường tất yếu mà mỗi quân giáo sinh (học sinh trường quân giáo) phải đi, không ai là ngoại lệ, thậm chí là Sấm Vương Kiều Đình hồi năm một cũng phải đi con đường này.

Nhưng cố tình nhóm tân sinh năm nay lại đi trên con đường chưa bao giờ xuất hiện. Vì không muốn bị bắt nạt và nô dịch mà vừa vào trường quân đội đã thành lập một thể lực có thanh thế không kém cho riêng mình— Đoàn Tân sinh. Sau đó lại gặp lần đánh cược với đoàn cơ giáp Lôi Đình khiến cho đoàn Tân sinh càng thêm nổi tiếng trong mắt những học sinh cũ. Giờ phút này, chỉ cần nhìn thấy tỉ số hai đều thì có thể chứng minh sức mạnh của bọn họ như thế nào.

Mặc dù Hàn Dục không cho rằng đoàn Tân sinh có thể dành thắng lợi cuối cùng, nhưng nhìn biểu hiện của đoàn Tân sinh trên lôi đài thì hẳn biết cho dù phải gia nhập đoàn cơ giáp Lôi Đình thì cũng không có thành viên cũ nào dám trêu chọc đoàn Tân sinh bọn họ..... Ở trường quân đội, câu nói cường giả vi tôn (mạnh làm vua) càng được phổ biến, tôn nghiêm là dựa vào thực lực mà có được.

Vệ Quý nghe Hàn Dục nói thở dài một hơi nói: “Xem ra chúng ta vẫn là xem thường yêu nghiệt này, khó trách Trương Kinh An đối người này coi trọng và kiêng kị như vậy.”

Người thứ ba xuất chiến của đoàn Tân sinh đã đến khí kinh trung cấp trung kỳ, người này cho dù kém đến mức nào cũng phải tới trung cấp hậu kỳ, thậm chí có thể hơn. Nếu thật sự người được gọi là Lan lão Đại đã đạt đến cấp bậc này thì hẳn chỉ có thể ngẩng đầu, ngược mặt mà nhìn lên, dù sao trong mấy năm nay bọn họ chỉ chuyên chú vào luyện tập điều khiển cơ giáp, lơ là thể thuật khiến bây giờ hẳn chỉ mới tới khí kinh sơ đoạn..... Vệ

Quý nghĩ đến đây cũng cảm thấy có chút sợ, sức mạnh của những thành viên đoàn Tân sinh vượt qua sức tưởng tượng của hần, hần cảm thấy may mắn vì lúc trước mình không xúc động mà trêu chọc bọn họ. Phải biết rằng Vô Cực cũng không thể nắm chắc phần thắng như Lôi Đình, nếu thật sự đánh cược bằng thể thuật thì thắng bại thật sự không thể nói trước.

Triệu Thuần nghe xong lại cực kỳ không phục, anh cười lạnh nói: “Thể thuật cho dù có tốt thì cũng không có nghĩa là sẽ ưu tú về mặt điều khiển cơ giáp..” Bộ dạng phách lối của Triệu Thuần khiến cho Hàn Dục và Vệ Quý nhin không được âm thầm bĩu môi, nhưng biết Triệu Thuần là người nói mà không biết suy nghĩ nên cũng không mở miệng phản bác.

Lý Lan Phong nghe vậy lại cười nói: “Triệu Thuần, cũng không thể nói như vậy, ở cách đấu có thể đạt cảnh giới cao thì việc điều khiển cơ giáp cũng không kém đến mức nào.” Những người có thể trạng cường hãn thì trên mặt điều khiển cơ giáp có thể chiếm được một chút ưu thế, đây cũng là nguyên nhân vì sao ngay từ đầu trường quân đội lại chuyên luyện tập thể thuật trong năm đầu, rất nhiều cao thủ cơ giáp đạt được cảnh giới thể thuật không thấp.

“Hừ, vậy thì sao, tên Trương Kinh An kia còn không phải là một kẻ tàn phế khi leo lên cơ giáp sao?” Năm đó Trương Kinh An là học sinh duy nhất đạt được khí kinh cấp khi tiến vào trường, nhờ vậy mà hần ta trở thành người mạnh nhất ở trường quân đội. Đáng tiếc vào năm thứ hai khi học sinh bắt đầu học điều khiển cơ giáp, hần ta lại bị những người khác đuổi kịp, tới năm nay, Trương Kinh An càng là lùi ra phía sau, không có thấy tên trong top 50 người mạnh nhất toàn trường nữa, trở thành trò cười cho nhóm thủ lĩnh các thể lực nói chuyện uống trà....

Nếu không phải Trương Kinh An có được sự ủng hộ của học viện đồng quân trung tâm Doha thì chỉ bằng thực lực hần có khi cũng không giữ nổi cái ngôi vị thể lực thứ tư của trường quân đội...

Nghe được Triệu Thuần nhắc tới Trương Kinh An thì tất cả mọi người đều trầm mặc, bởi vì đây là sự thật, không thể phản bác. Kỳ thật cũng có rất nhiều người giống Trương Kinh An, thể thuật siêu cường nhưng lại không thể có bước tiến vượt bậc về điều khiển cơ giáp.

Mà lúc này, ở một khu vực nào đó của đoàn Tân sinh, Cao Tấn Vân đang nói với mấy người ngồi chung: “Lan lão đại lên sân khấu, các cậu hãy chú ý nhìn cẩn thận.”

Một người trong đó thấp thỏm hỏi: “Nghe những học sinh khóa trên nói đối thủ lần này là người mạnh nhất về thể thuật của trường quân đội, Lan lão đại dù có lợi hại thì cũng không thể nắm chắc được phần thắng từ tay đối phương?”

“Đúng vậy, Lan lão đại mặc dù có năng lực và quyết đoán, nhưng Lôi Đình dù sao cũng là thể lực số một, chống đối nhau sớm như vậy thật sự thích hợp sao?” một người khác cũng hỏi. Hẳn kỳ thật cũng không xem trọng kết quả thi đấu lần này của đoàn Tân sinh, nếu không phải trước đó Cao Tấn Vân đã cảnh cáo không cho hắn làm chuyện mờ ám thì hắn đã nhanh chóng tìm đường lui khác cho mình như những người đội trưởng khác rồi.

Cao Tấn Vân nghe vậy cười lạnh nói: “Bởi vì tôi cùng các cậu có quan hệ tốt cho nên mới nhắc nhở các cậu, đừng giống như những người khác kiến thức hạn hẹp, chuyện còn chưa có kết quả cuối cùng đã liên cấu kết với người ngoài làm bậy. Với lại, nếu thật sự Lan lão Đại thua cuộc thì tôi vẫn khuyên các cậu nên đi theo Lan lão Đại..... Đừng nghĩ rằng gia nhập Lôi Đình liền nghĩ mình thật sự là người của Lôi Đình.”

Cao Tấn Vân nói làm mấy người khác trầm mặc không nói, nếu thật sự gia nhập Lôi Đình thì Lan lão đại còn có thể cam đoan đoàn Tân sinh hoàn chinh sao? Ngẫm lại Lôi Đình cũng không có khả năng để loại chuyện này

phát sinh. Sau khi bị buộc phải sát nhập với Lôi Đình thì người đầu tiên bị chèn ép chính là Lan lão Đại.

“Các cậu cho rằng người giống như Lan lão đại sẽ có thể bị người khác áp chế sao?” Câu nói của Cao Tấn Vân làm mấy người khác nhin không được đánh một cái rùng mình. Người luôn luôn khí phách, lạnh lẽo như Lan lão đại sẽ thần phục một người khác sao? Không thể tưởng tượng được. Xin hãy tha thứ cho trí tưởng tượng vô năng của bọn họ.

Cao Tấn Vân cười lạnh nói, “Lôi Đình muốn ăn đoàn Tân sinh chúng ta thì cũng phải xem xem bọn họ có khả năng này hay không.”

Từ sau sự kiện ở phi thuyền, Cao Tấn Vân đối Lãng Lan liền có một loại tín nhiệm không thể hiểu nổi. Trong khi không ít người dao động thì Cao Tấn Vân vẫn kiên định mà cho rằng Lãng Lan không có khả năng trở thành người phải phụ thuộc vào thế lực khác. Ở trong lòng cậu, không ai có thể làm Lan lão đại thất bại.

“Huống chi, Lan lão đại thật sự sẽ thua sao?” Cao Tấn Vân đem câu nói này ẩn dấu sâu vào trong nội tâm không nói ra ngoài.

Cậu không tin người có thể bình tĩnh giằng co với thuyền trưởng phi thuyền mà không bị rơi vào thế hạ phong như Lan lão đại sẽ thua trong tay một quân giáo sinh. Cho dù là người đó đã năm năm và là người mạnh nhất ở trường quân đội thì người đó cũng không thể nào so sánh được với những quân nhân bò ra từ trong biển máu như thuyền trưởng. Chỉ cần cảm giác về khí thế thì cậu cũng có thể cảm nhận người được gọi là Hoắc lão Đại kia yếu hơn thuyền trưởng rất nhiều, thậm chí không thể đem ra so sánh.

Mà mấy người đứng trước mặt cậu cũng nhờ một tay cậu mà gia nhập đoàn Tân sinh, nếu như vậy thì cậu phải có nghĩa vụ phụ trách những người đó, không để những người đó phản bội Lan lão Đại.

Có lẽ bởi vì Cao Tấn Vân nói có tác dụng, nên mấy người đội trưởng vốn có chút do dự trở nên kiên định hẳn, mặc kệ kết quả như thế nào, bọn họ quyết định vẫn là đi theo Lan lão đại. Lại nói như thế nào, Lan lão đại cùng giống như bọn họ, cũng là tân sinh, như vậy thì càng dễ dàng suy nghĩ vì bọn họ, dù sao cũng tốt hơn những thế lực khác.

Cao Tấn Vân nhìn đến vẻ mặt mấy người kia tỏ vẻ sẽ không phản bội thì tức khắc thở dài nhẹ nhõm an tĩnh mà xem Lan lão đại thi đấu. Lúc này, cậu cũng không biết mình đã phá hư kế hoạch muốn rửa sạch những một đám lợi dụng thời cơ mà chiếm được quả ngon từ đoàn Tân sinh.

Đương nhiên, hành động này của cậu cũng không phải hoàn toàn không có ý nghĩa, bởi vì có tiểu đoàn của cậu không phản bội đoàn Tân sinh nên những thành viên khác không đến từ học viện đồng quân trung tâm cũng chân chính đem Lăng Lan trở thành vương của mình...

Mà lúc này, Lăng Lan và Hoắc Chấn Vũ đã bước lên lôi đài, hai người cũng không làm động tác chuẩn bị gì, chỉ là tùy ý mà đứng ở một bên, giống như không phải tới tham gia trận đấu cuối cùng quyết định thắng bại mà là đi tới chỉ để du ngoạn một phen.

Bất quá, làm trọng tài, thượng tá Đường Ngọc thấy thế lại âm thầm gật đầu. Tuy rằng hai người thoát nhìn rất ung dung nhưng tư thái của bọn họ lại không có một chút sơ hở nào. Đường Ngọc tin tưởng, chỉ cần có một chút gió thổi cỏ lay thì hai người tuyệt đối có thể nháy mắt tiến vào trạng thái chiến đấu. Đây chính là kết quả sau khi dung nhập cách đấu vào bản năng thân thể, chỉ như vậy là có thể thấy hai người này đã đạt tới cảnh giới vượt xa tất cả học sinh trong trường.

Lúc này, Đường Ngọc cho dù bình tĩnh cũng nhịn không được liếc mắt nhìn Lăng Lan một cái, trong lòng âm thầm nói hỏi đây rốt cuộc là yêu nghiệt từ nơi nào....

Thượng tá Đường Ngọc rất nhanh thu lại tâm tình, không hỏi hai người đã chuẩn bị xong chưa mà liền trực tiếp vung tay lên cao giọng tuyên bố: “Thi đấu bắt đầu!” Dựa vào thực lực của hai người thì không chuẩn bị gì cũng không sao, Đường Ngọc cũng sẽ không nghĩ làm điều thừa.

Theo Đường Ngọc nói một tiếng, cả phòng cách đấu an tĩnh hoàn toàn, lực chú ý của mọi người đang dồn về hai người trong đứng im giữa lôi đài.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 263: Khí Thế Áp Bách!

Tuy rằng thượng tá Đường Ngọc tuyên bố trận đấu bắt đầu nhưng Lăng Lan và Hoắc Chấn Vũ đều giống như không nghe thấy, động cũng không động.

Lăng Lan thần thái lạnh lùng, đôi tay để ở sau lưng, lạnh lùng mà đứng một góc của lôi đài, còn Hoắc Chấn Vũ đôi mắt nhìn xuống đất, vẻ mặt bình tĩnh mà đứng ở bên kia, giống như không thèm để ý đối thủ của mình là ai, giống như xung đột phát sinh trong trận đấu thứ ba giữa hai người chưa từng xuất hiện....

Cứ như vậy, một người lạnh lẽo, một người bình tĩnh, hai người đứng vẫn không nhúc nhích, tùy ý thời gian một chút trôi qua. Một phút đồng hồ đi qua, hai phút đồng hồ đi qua, ba phút lại đi qua..... Theo thời gian trôi qua, trong toàn trường phòng cách đấu xuất hiện một ít thanh âm, đặc biệt là những học sinh cũ, bọn họ cảm thấy vô cùng kinh ngạc khi thấy Hoắc Chấn Vũ vẫn cứ đứng yên bất động trong thời gian dài như vậy.

Bọn họ cho rằng là người đứng đầu trường quân đội về thể thuật cách đấu, Hoắc Chấn Vũ tuyệt đối có thể giải quyết đối thủ dễ như trở bàn tay.

Bọn họ không biết không phải Hoắc Chấn Vũ không muốn ra tay mà là Hoắc Chấn Vũ căn bản không có cơ hội ra tay. Trong suốt ba phút qua, Hoắc Chấn Vũ vẫn luôn tìm lỗ hổng của đối phương, nhưng vô luận hấn tì như thế nào cũng không tìm được cơ hội để ra tay. Mặc dù hấn cũng

phát hiện một vài cơ hội như ẩn như hiện nhưng hắn tự mình phủ quyết, hắn cứ cảm thấy nơi đó có thứ gì đó vô cùng nguy hiểm đang chờ mình.

Hoắc Chấn Vũ cũng không phải là người xúc động vì vậy hắn tiếp tục chờ, mà lần chờ này lại dài đến ba phút...

“Thế nhưng một chút lỗ hổng đều không có.....” Hoắc Chấn Vũ không khỏi cười khổ trong lòng, lúc này hắn càng đề phòng đối với Lăng Lan, đối thủ có thể khiến hắn không tìm được lỗ hổng thì thực lực không kém chút nào.

Bất quá, hắn muốn tiếp tục chờ sao? Hoắc Chấn Vũ trực tiếp phủ quyết khả năng này, dựa vào năng lực của đối phương thì cho dù hắn có chờ tiếp cũng chưa chắc có thể xuất hiện lỗ hổng trí mạng. Tâm niệm vừa động, hắn liền quyết định chủ động để đối phương xuất hiện lỗ hổng.

Vì thế khí thể trên người Hoắc Chấn Vũ như bùng nổ, khí thể che trời lấp đất áp bách bắn về phía Lăng Lan.

Kỳ thật, để biết một người đã tới khí kinh hậu kỳ hay chưa thì chỉ cần xem người đó có thể khống chế một cách chuẩn xác khí kinh bộc phát từ trong cơ thể ra hay chưa. Nói cách khác, trong trận đấu mà một trong hai tuyến thủ đã đến khí kinh hậu kỳ thì chỉ cần người đó phát ra khí kinh trong cơ thể thì cũng có thể áp chết đối phương, không chiến cũng thắng, không có khả năng thất bại.

Đương nhiên, Hoắc Chấn Vũ mở ra khí thể áp bách còn có một nguyên nhân, đó chính là hắn muốn biết thực lực thật sự của đối phương là gì, và dùng khí kinh áp bách chính là phương thức tốt nhất.

Lăng Lan giằng co với Hoắc Chấn Vũ ba phút, trong khoảng thời gian đó cũng bày ra mấy lỗ hổng để dụ chiêu nhưng Hoắc Chấn Vũ vẫn trước sau như một không tấn công, điều này làm cho Lăng Lan không khỏi thán phục đối phương quả nhiên là một cao thủ cách đấu có kinh nghiệm phong phú,

có thể nhìn thấu dự tính của cô quả thật không sai. Lý do Lăng Lan không chủ động tấn công là bởi vì cô cũng tìm không thấy lỗ hổng trong tư thế phòng ngự của đối phương, cho dù tấn công thì cũng vô dụng thậm chí đối phương có thể nhẹ nhàng né tránh, mà cô lại muốn dùng một chiêu để đánh bại đối phương, muốn đánh ra uy tín cho đoàn Tân sinh, làm những người khác không dám dễ dàng trêu chọc bọn họ.....

Không thể không nói, Hoắc Chấn Vũ thực bi ai khi trở thành đối tượng cho Lăng Lan giết gà dọa khỉ. Tuy rằng “con gà” này là một con gà chiến đấu khủng bố nhưng cũng không làm thay đổi tính toán ban đầu của Lăng Lan.

Đương nhiên, dựa vào thực lực của Lăng Lan thì chỉ cần trực tiếp mở ra năng lực, tạm thời phong tỏa năng lực hành động của đối phương là có thể dùng một chiêu hạ được đối thủ, nhưng là một người thích dấu tài, Lăng Lan đương nhiên không muốn con át chủ bài của mình bị lộ ra ngoài, cô vẫn muốn che dấu thực lực của mình, không tới cuối cùng thì sẽ không dùng chiêu mạnh nhất.

Trong lúc Lăng Lan đang không biết nên làm gì tiếp theo thì cô đột nhiên cảm giác khí thế của đối phương bộc phát, khí thế đó đang áp lên người cô. Trong lòng Lăng Lan khẽ động: “Quả nhiên là khí kinh hậu kỳ đỉnh..... Nếu là ba năm trước đây thì mình quả thật phải khổ chiến một phen, nhưng mà bây giờ...”

Bởi vì Ngũ hào đạo sư từng mượn thân thể của Lăng Lan để ra ngoài nên việc đó đã giúp cho Lăng Lan từ khí kinh hậu kỳ đỉnh trực tiếp đột phá tới khí kinh đại viên mãn, bên cạnh đó, cũng bởi vì thân thể có trí nhớ về lĩnh vực nên cô đã may mắn nhìn trộm được sự huyền bí của lĩnh vực, tuy rằng bởi vì các loại nguyên nhân khác nhau mà chưa thể chính thức thăng cấp lĩnh vực, nhưng Lăng Lan quả thật đã tiến nửa bước vào lĩnh vực trong truyền thuyết. Cô đã có năng lực để mở ra lĩnh vực, tuy rằng thời gian cực

kỳ ngẩn, nhưng chính bởi vì năng lực này mà Lăng Lan đã chân chính trở thành cường giả vô địch dưới lĩnh vực.

Ngay khi nhìn khí thế như muốn áp bách của đối phương thì Lăng Lan liền biết đối phương muốn làm gì, cô hơi nhếch miệng lên, khuôn mặt lộ vẻ ngưng trọng, tư thế vốn không có sơ hở bỗng chậm rãi suy sụp....

“Cơ hội tới!” Hoắc Chấn Vũ ánh mắt sáng ngời, bóng dáng chợt lóe, chớp mắt liền đến trước mặt Lăng Lan, nâng tay phải đã chuẩn bị sẵn một quyền, hung hãn mà đánh tới.

“Tới, Hoắc lão Đại ra tay.” Hành động của hai người trên lôi đài lọt vào tầm mắt của tất cả mọi người đang xem trận đấu, cả khán đài như bùng nổ. Mà khi bọn họ bùng nổ thì nắm tay của hai người đã giao nhau.

“Rất tốt!” Lăng Lan không hề sợ hãi mà trực tiếp tiếp chiêu, cô đã sớm chờ đợi một chiêu này, với lực lượng của mình thì cô tuyệt đối không sợ cứng đối cứng.

Trên thực tế, Lăng Lan chính là đi con đường bá đạo cường thế này, dựa vào cách nói của Cửu hào đại sư thì con đường này căn bản không phải là con đường dành cho con gái đi. Nhưng cố tình những đạo sư hướng dẫn của cô đại bộ phận đều là nam, đặc biệt là người cường thế số một Nhất hào cũng ủng hộ cô đi con đường này nên cho dù Cửu hào có bất mãn như thế nào cũng không dám đưa ra ý kiến phản đối rõ ràng, Cửu hào chỉ có thể cố gắng mà hướng Lăng Lan đi trên con đường nhu thuật, hy vọng Lăng Lan đừng giống như như nữ hán tử cường hãn.

“Phanh” một tiếng trầm vang! Nắm tay Lăng Lan và nắm tay Hoắc Chấn Vũ chuẩn xác đụng trúng nhau.

Nghe tiếng trầm vang này mọi người có như cảm thấy thực lực của hai người cũng không cách biệt nhau quá lớn, nhưng vùng đất ranh giới bên ngoài lôi đài phát ra ánh sáng chói mắt, điều này có nghĩa là toàn bộ lôi đài

đã bị khí kinh của hai người làm cho bị phá hỏng, thậm chí đã đụng vào giới hạn chịu đựng cuối cùng.

Quả nhiên, ở trên lôi đài, lấy vị trí hai người đứng làm trung tâm, vô số vết rách khuếch trương hướng ra phía ngoài, như vậy có thể thấy được hai người phải chịu lực áp bách to lớn đến mức nào.

Cả hai giằng co trong mấy giây rồi đột nhiên bị văng ra, Lăng Lan lui bảy tám bước mới đứng lại, Hoắc Chấn Vũ cũng phải lui bảy tám bước, thoát nhìn lực lượng ngang nhau, nhưng cả hai vẫn có chút bất đồng, sắc mặt Lăng Lan vẫn lạnh lẽo như cũ, nhưng sắc mặt Hoắc Chấn Vũ lại đỏ lên rồi ngay lập tức trắng bệch, sau đó bên khóe miệng chảy ra một dòng máu.

Một màn này làm những người đang theo dõi trận đấu ồ lên, tại khu vực của đoàn Lôi Đình, sắc mặt mọi người đại biến, đặc biệt là Lâm Chí Đông, khuôn mặt trực tiếp suy sụp, khó coi đến không thể nhìn thẳng.

“Sao có thể!” Không chỉ có nhóm học sinh cũ dưới đài không thể tin, ngay cả người lãnh đạo của các thế lực lớn cũng đều không hèn mà phát ra tiếng kinh hô, không thể tin được chính mình có thể nhìn thấy cảnh tượng này.

Mặc kệ nhóm học sinh cũ khiếp sợ như thế nào, đoàn viên đoàn Tân sinh thấy một màn như vậy sôi nổi nhảy dựng lên hoan hô. Quả nhiên, Lan lão đại là không ai có thể đánh bại.

Nhìn thấy đoàn viên của đoàn Tân sinh vỗ tay vang dội, người của Lôi Đình liền trầm mặc, không ít người của Lôi Đình chỉ có thể an ủi chính mình, Hoắc lão Đại của bọn họ có thể là khinh địch, một chiêu vừa rồi cũng không dùng trăm phần trăm lực cho nên mới bị đối phương bắt được..... Bọn họ chỉ có thể âm thầm cổ vũ cho Hoắc lão Đại của mình, hy vọng một chiêu tiếp theo lão Đại có thể giáo huấn đối phương để chứng minh thực lực của mình, thuận tiện tiêu diệt sĩ khí của đám tân sinh.

Không kể tâm tư của những người dưới lôi đài như thế nào, trên lôi đài, Hoắc Chấn Vũ kinh ngạc không thôi. Hắn nguyên bản cực kỳ tin tưởng vào thực lực của mình, thậm chí cho rằng nói về cách đấu, giáo viên ở trong trường cũng chưa chắc có thể mạnh hơn hắn. Nhưng bây giờ, một tân sinh, chỉ một tân sinh lại làm cho hắn có loại cảm giác mình không bằng đối phương, hắn dùng hết lực lượng đánh ra một quyền thế mà lại bị đối phương nhẹ nhàng tiếp được, thậm chí sau đó đấu về khí kinh còn bị rơi vào thế hạ phong. Chẳng lẽ cảnh giới của đối phương mạnh hơn hắn?

“Này, còn đánh nữa hay dừng?” Giọng nói lạnh lẽo của Lăng Lan vang lên bên tai Hoắc Chấn Vũ khiến Hoắc Chấn Vũ đổ mồ hôi lạnh, vừa rồi hắn bị đả kích đến mức quên cả việc mình vẫn còn đang chiến đấu, nếu không phải đối phương nhắc nhở mà trực tiếp đánh lén thì hắn chắc chắn đã trúng chiêu rồi, nếu bởi vậy mà bị thương thì trận đấu này liền phải kết thúc sớm.

Đường Ngọc kinh dị mà nhìn Lăng Lan một cái, phải biết rằng vừa rồi chính là một cơ hội đánh lén tốt, ông vốn cho rằng Lăng Lan sẽ không bỏ qua cơ hội này, không nghĩ tới đối phương thế nhưng mở miệng nhắc nhở. Đây chính là tuân thủ nguyên tắc công bằng trong võ đạo sao? Đường Ngọc nhìn không được nhú nhú mày, ở trên chiến trường, loại tư tưởng này không nên có.

Bất quá Đường Ngọc rất nhanh liền buông lỏng mày bật cười, rốt cuộc Lăng Lan vẫn chỉ là tân sinh vừa mới tiến vào quân đội chưa từng ra chiến trường nên không thể biết được một điều, trên chiến trường không có cái gọi là nguyên tắc công bằng, chỉ có người sống sót cuối cùng mới là người thắng. Có lẽ chờ tới khi đối phương đi qua chiến trường thì có thể biết chuẩn xác điều này có nghĩa là gì.

Về phía Lăng Lan, cô cũng không phải không nghĩ tới đánh lén, bất quá nếu như đánh bại đối thủ như vậy thì người của Lôi Đình có khả năng sẽ cho rằng cô thắng không quang minh chính đại, không phải dựa vào thực lực của mình mà đánh bại đối phương. Đương nhiên việc bị chỉ trích như

vậy không phải là điều mà Lăng Lan muốn, vì thế cô chỉ có thể “hảo tâm” mà đi gọi Hoắc Chấn Vũ trở về.

“Chuẩn bị tốt? Vậy tới lượt đàn em đây.” Lăng Lan nghiêm túc mà nói.

Hoắc Chấn Vũ cười khở gật đầu, nếu nhận phần tình nhắc nhở của đối phương thì hẳn không thể không tiếp một chiêu này.

Lăng Lan thấy thế ánh mắt hơi hơi sáng ngời tiếp tục nói: “Một chiêu này là chiêu mạnh nhất của đàn em, đàn anh, cẩn thận!”

Lời này làm hai người Đường Ngọc và Hoắc Chấn Vũ trên lô đài không biết nên nói như thế nào, muốn trách cứ đối phương nói chuyện quá thẳng thắn hay là phải nhắc đối phương nên biết giữ bí mật?

Khóe miệng Lăng Lan hơi hơi nâng lên, không nghĩ cơ hội để mình ra tay lại tới sớm.

Lăng Lan hít sâu một hơi, hơi bước lên trước một bước, tay phải nâng lên đánh một quyền nhẹ, một quyền này nhìn có vẻ nhẹ nhàng như không nhưng Lăng Lan biết một chiêu này là cô dùng tắc kình, bất quá cô không muốn làm đối phương thua quá thảm cho nên chỉ dùng tắc kình tam đoạn.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 264: Thắng Lợi Thuộc Sở Hữu!

Hoắc Chấn Vũ cũng không bởi vì nhìn một quyền nhẹ nhàng của Lăng Lan mà không phòng bị, một chiêu vừa rồi đã khiến cho hắn biết người tân sinh trước mặt không đơn giản, lúc này hắn càng thêm cẩn thận. Mà bởi Lăng Lan nhắc nhở cũng làm hắn có thời gian chuẩn bị, vì thế nói Lăng Lan chủ động công kích còn không bằng nói hai người đồng thời công kích.

Bởi vì sớm chuẩn bị sẵn sàng nên Hoắc Chấn Vũ lựa chọn lấy công làm thủ, trực tiếp vận dụng chiêu thức mạnh nhất của mình để đối kháng tuyệt chiêu mạnh nhất của Lăng Lan.

Cao thủ so chiêu không giống với những tay đánh cách đấu cảnh giới thấp phải đánh tới mấy trăm chiêu mới có thể phân thắng bại, cao thủ chỉ cần một hai chiêu là phân được cao thấp. Hoắc Chấn Vũ biết rõ, hắn tin tưởng đối phương cũng rõ ràng, cho nên một chiêu này của đối phương tuyệt đối sẽ không đơn giản như vẻ bề ngoài vậy, một quyền này tuyệt đối là kinh thiên động địa.

Hoắc Chấn Vũ đương nhiên sẽ không tiếp tục che dấu thực lực, hắn dồn khí vào đan điền rồi hét lớn: “Cực hạn bá vương quyền!”

Theo này một tiếng, tay phải Hoắc Chấn Vũ nắm lại thành quyền, hung hãn mà đón nhận nắm tay của Lăng Lan.

Một chiêu này thể hiện toàn bộ quyền phong của Hoắc Chấn Vũ. Con đường cách đấu mà hắn đi là con đường mạnh mẽ uy mãnh vậy nên mỗi

chiêu thức đánh ra đều vô cùng mạnh mẽ, chỉ cần nghe tiếng xé gió của chiêu thức hắt đang ra thì cũng đủ khiến cho những người đang xem trận đấu biến sắc. Cho dù không trực tiếp đối mặt với chiêu này nhưng ai cũng có thể cảm nhận được lực lượng khủng bố ẩn dấu trong đó.

Lăng Lan thần sắc hơi động, nắm tay nguyên bản dùng bảy phần lực tức khắc nâng tới chín phần. Chỉ có chiêu thức khủng bố như Bá vương quyền này mới phù hợp với thân phận người mạnh nhất trường quân đội của đối phương. Trong lòng Lăng Lan nhanh chóng hiện lên một tia ngưng trọng, không dám coi thường đối thủ.

“Phanh!” một tiếng, hai nắm tay mạnh mẽ đụng vào nhau, Lăng Lan liền cảm thấy lực lượng của đối phương thập phần trầm hậu, tuyệt đối không phải là đối thủ mà cô chỉ dùng tắc kình nhất đoạn hay nhị đoạn là có thể đánh bại...

Hoắc Chấn Vũ vừa mới tiếp xúc nắm tay của Lăng Lan liền cảm giác được nắm tay truyền đến một cỗ lực lượng mãnh liệt, tuy rằng cường đại nhưng vẫn còn nằm trong phạm vi mà hắn có thể chống cự, còn chưa chờ hắn yên lòng thì hắn liền cảm giác một cỗ lực lượng mới chồm lên lớp lực lượng cũ hướng về hắn đánh tới....

Hoắc Chấn Vũ sắc mặt hơi đổi, hắn hô lên một tiếng, điên cuồng vận chuyển nội kinh trong cơ thể để lại lần nữa đối kháng với cỗ lực lượng mới chồm lên. Ưu điểm của cực hạn bá vương quyền chính là trước khi tiến tới cực hạn của thân thể, cho dù đối phương có bao nhiêu lực lượng cường đại thì hắn đều có thể chống đỡ được.

Lúc này Hoắc Chấn Vũ cũng nhận không được cảm thấy may mắn vì sự lựa chọn lúc đầu của mình, dùng chiêu mạnh nhất chứ không dùng những chiêu thức, nếu không với việc bị tấn công từ một lực chồm mới bất thành linh như vậy, hắn chắc chắn sẽ bị chấn thương mà bỏ cuộc.

Nhưng Hoắc Chấn Vũ chỉ vừa mới an tâm một chút thì hần liền cảm giác một cỗ lực lượng mới xuất hiện, lại lần nữa chồng lên lực lượng có sẵn. Mà cỗ lực lượng này thiếu chút nữa đem lực lượng của hần đánh tan. Chẳng lẽ hần sẽ thua như vậy sao?

“Không!” Không chịu nhận thua như vậy, Hoắc Chấn Vũ ngửa mặt lên trời điên cuồng hét lên một tiếng, hai mắt trũng lớn, sắc mặt đỏ lên, cùng lúc đó toàn bộ cánh tay phải đột nhiên bạo trướng

Liền nghe được ‘rẹt’ một tiếng, toàn bộ cánh tay phải của Hoắc Chấn Vũ phồng lớn là tay áo rách toạc hóa thành những miếng vải nhỏ rơi xuống mặt đất để lộ ra cánh tay cường tráng rắn chắc, khối cơ bắp phồng lên kia nổi lên từng đường gân xanh rõ ràng.

Vì chống cự tắc kính tam đoạn của Lăng Lan, Hoắc Chấn Vũ trực tiếp dùng sức mạnh cực hạn của bá vương quyền, hần hy vọng đây sẽ là đòn tấn công cuối cùng của đối phương, nếu không, hần nhất định sẽ thua cuộc.

Trong mắt Lăng Lan chợt lóe dị quang, khuôn mặt vốn trắng nõn bỗng đỏ ửng dị thường, chỉ thấy cô hô lên một tiếng, sức mạnh của tắc kính tam đoạn đang chuẩn bị biến mất thì nguồn lực thứ tư bắt đầu xuất hiện...

Sức mạnh thứ tư này vô cùng mạnh mẽ, thậm chí còn mạnh hơn ba lần phát lực trước cộng lại, lúc Hoắc Chấn Vũ cảm nhận được lực đánh của đạo thứ tư này thì sắc mặt tức khắc tái nhợt, lực lượng trong thân thể hần đã đến cực hạn, không còn sức lực dư thừa để chống cự đòn thứ tư mới xuất hiện này.....

Liền nghe “Bang! Bang! Bang!” vài tiếng, cánh tay Hoắc Chấn Vũ đột nhiên nổ rách, toàn bộ cánh tay liền giống như cái bong bóng bị nổ, máu từ cánh tay bắn ra, thậm chí có thể nghe thấy tiếng xương tay nứt gãy.

Bởi vì sức mạnh của đạo thứ tư này nên cánh tay phải của Hoắc Chấn Vũ trực tiếp bị phế đi. Nhưng công kích không chỉ dừng ở đây, ngay sau đó

Hoắc Chấn Vũ bị đánh bay ra ngoài, ở giữa không trung “Phốc!” một tiếng. Một ngụm máu tươi từ trong miệng hắn phun ra.

Lăng Lan thấy thế thu quyền, cô mày hơi hơi nhíu, vết đỏ ửng trên mặt biến mất, đảo mắt liên tái nhợt. Bởi vì không chuẩn bị đầy đủ lực mà cưỡng chế vận hành tắc kình tứ đoạn là cô bị phản phệ, cũng làm cô bị nội thương một chút.

Lúc này đây, Lăng Lan đã nhận được một bài học đắt giá đó chính là trong lúc chiến đấu, tuyệt đối không thể khinh thường bất cứ đối thủ nào, nhất định phải toàn lực ứng phó, nếu không rất dễ dàng bị đối phương đánh bại.

“Khi nào thì mình lại trở nên kiêu ngạo tự mãn như thế?” Lăng Lan nhin không được phỉ nhổ chính mình, vốn cẩn thận nhưng từ khi biết cha Lăng Tiêu chưa chết thì những cẩn thận của cô cứ từng bước biến mất, này cũng không phải là một hiện tượng tốt.

Xem ra có một chỗ dựa vững chắc cũng không phải là chuyện tốt! Lăng Lan quyết định phải nhanh chóng khôi phục lại như trước, giả vờ như Lăng Tiêu vẫn “Hy sinh” như trước càng có lợi cho sự trưởng thành của cô.

Lăng Lan bên này đang phân tích tâm tính chính mình, quyết định về sau phải dựa vào chính mình để trưởng thành thì Hoắc Chấn Vũ ở không trung phun ra một ngụm máu tươi, hắn hơi lão đảo rồi làm một động tác xoay người trên không trung rồi rơi xuống, đương nhiên bởi vì nội kình đã tiêu hao hết nên khi rơi xuống hắn không thể đứng ổn, liên tục lui ba bốn bước mới dừng lại.

Toàn trường “Ồ” lên một mảnh, mọi người kinh ngạc đứng cả lên, bọn họ không nghĩ tới người mạnh mẽ như Hoắc lão đại lại không thể chịu được một quyền của đối phương. Tất cả mọi người bỗng cảm thấy thế giới này bị điên đảo hết rồi, ai cũng tự hỏi người thiếu niên trước mắt này rốt

cuộc là thần thánh phương nào mà vừa mới tiến vào trường quan đội đã đem người mạnh nhất toàn trường đánh bại.

Hoắc Chấn Vũ nỗ lực ngẩng đầu nhìn về phía người thiếu niên lạnh lùng, bình tĩnh đứng đối diện. Nếu không phải ý chí hắc kiên định thì chỉ sợ đã không thể chống đỡ đến bây giờ.

Chỉ thấy Lăng Lan lặng yên thu hồi cánh tay phải, dù vậy Hoắc Chấn Vũ vẫn có thể nhìn thấy cánh tay đó đang run lên không khống chế, xem ra một chiêu của hắn vừa rồi cũng không phải không ảnh hưởng đến đối phương. Điều nhỏ nhoi này khiến cho hắn có chút an ủi trong lòng, ít nhất đối phương cũng không phải “lông tóc vô thương” mà thẳng trận này.

Nếu đối phương thật sự “lông tóc vô thương” thì..... Hoắc Chấn Vũ nhin không được cười khổ trong lòng, hắn tin chắc nếu thật sự như vậy thì lòng tin của hắn nhất định sẽ bị đối phương đánh nát, thậm chí hoài nghi chính mình mất 5 năm tu luyện vất vả có phải chỉ là trò cười...

Dù vậy lòng tin của hắn vẫn bị đã kích, thậm chí gần như hỏng mất. Hoắc Chấn Vũ biết, nếu muốn trở lại tin vào chính mình lần nữa thì hắn phải quên đi bóng ma của ngày hôm nay, nhưng... việc này thật sự không dễ dàng...

Lúc này, Thượng tá Đường Ngọc nhìn về phía Hoắc Chấn Vũ cao giọng hỏi: “Hoắc Chấn Vũ, có thể tiếp tục chiến đấu không?” Có lẽ người đứng xem bên ngoài còn không thể biết tình huống của Hoắc Chấn Vũ, nhưng là một người xem gần như cận cảnh, ông đương nhiên nhìn ra được Hoắc Chấn Vũ đã tới cực hạn, cho dù chiến đấu tiếp cũng chỉ sợ duy trì không được bao lâu.

Hoắc Chấn Vũ nghe vậy cười khổ, hắn trực tiếp nhấc tay nói: “Trọng tài, trận đấu này em nhận thua.” Chiêu thức mạnh nhất đã bị đánh tan, thân thể

cũng đã gần như hỏng hoàn toàn, Hoắc Chấn Vũ thật sự không biết mình còn có thể dùng chiêu thức gì để tiếp tục chiến đấu.

Lăng Lan nghiêm túc mà mở miệng nói: “Cảm ơn!”

Lăng Lan nói cũng không phải là lời khách sáo, cô thật lòng cảm tạ một kích toàn lực vừa rồi của Hoắc Chấn Vũ, nó làm cô lĩnh ngộ được vấn đề trong tâm tính của mình, vấn đề đó còn quan trọng hơn thắng lợi lần này nhiều. Nếu cô vẫn luôn không phát hiện vấn đề này rồi tới khi có một ngày ra chiến trường thật thì cho dù cô có mạnh đến mức nào, nhưng với tâm tính ấy thì cô cũng chỉ có thể gãy cánh giữa đường.

Hoắc Chấn Vũ trả lời không nằm ngoài dự đoán của thượng tá Đường Ngọc, ông như suy tư gì mà nhìn thoáng qua Lăng Lan, sau đó cao giọng tuyên bố: “Đoàn Tân sinh vs đoàn cơ giáp Lôi Đình, trận thứ năm, năm nhất Lăng Lan đoàn Tân sinh thắng, tỷ số chung cuộc là 3-2, đoàn Tân sinh trở thành người dành chiến thắng cuối cùng!”

Theo một lời tuyên bố, tất cả mọi người đoàn Tân sinh nhảy dựng lên nhiệt liệt hoan hô, thực rõ ràng, tất cả mọi người đều hô tên Lan lão đại. Lăng Lan thắng trận này đã nâng địa vị của mình trong lòng các tân sinh lên một nấc cao mới, một nấc cao vô thượng mà không có bất kỳ kẻ nào có thể đánh đổ hay vượt qua.

Ngồi ở phía dưới, Vũ Cảnh được kết quả này thì trong lòng cuảng không có gì tiếc nuối, cậu đi theo đoàn viên cùng nhau vung tay hô to. Nhiều lần cùng nhau vượt qua những thời khắc mấu chốt như vậy làm cậu hiểu, cậu có thể mang theo một tiểu đội siêu cường nhưng cậu không thể khiến nó trở thành một đoàn đội bách chiến bách thắng, bởi vì cậu thiếu loại dũng khí và khí phách như Lăng Lan, thậm chí trên mặt tâm lý, cậu cũng không thể vững vàng như Lăng Lan, cho dù gặp khó khăn tới mức nào cũng có thể bình tĩnh như cũ...

“Ha ha, thật sự thắng.....” Một người bên Cao Tấn Vân nhìn thấy kết quả này đều lộ ra nụ cười si ngốc, cho dù bọn họ đã bị Cao Tấn Vân khuyên nhủ thành công nhưng bọn họ cũng không tin Lan lão đại có thể thắng người mạnh nhất trường quân đội để dành thắng lợi cuối cùng trong lần đánh cược này. Kết quả hiện lên rõ ràng trước mắt khiến cho bọn họ như bị hôn mê, bởi vì kết quả này khiến cho bọn họ bị đã kích rất lớn.

Cao Tấn Vân ngạo nghễ cười điên cuồng nói: “Ha ha ha, bây giờ đã biết Lan lão đại lợi hại đi..... Lôi Đình muốn ăn đoàn Tân sinh, chỉ cần có Lan lão đại ở đây thì hết thảm chính là nằm mơ!”

Một người trong số đó hít sâu một hơi rồi mới bình tĩnh được thán phục nói: “Đội trưởng Cao nói không sai, từ giờ về sau, chúng tớ nhất định sẽ nghe theo lời cậu.”

Nghe một người nói trước như thế, những người còn lại cũng cảm thấy may mắn vì đã nghe theo lời khuyên của Cao Tấn Vân, tiếp tục chờ đợi kết quả cuối cùng xuất hiện, bây giờ nghĩ lại thì đúng là bọn họ đi đúng bước rồi. Lúc này, bọn họ nhịn không được vì những người không kiên định bỏ chạy trước mà tiếc hận, giống như Cao Tấn Vân nói, cơ hội chỉ có một, nắm được chính là nắm được, bỏ lỡ thì thật sự là bỏ lỡ.

“Đi thôi, chúng ta đi nghênh đón Lan lão đại!” Cao Tấn Vân nhìn đoàn viên đoàn Tân sinh đang vui vẻ tiến về phía lôi đài thì kích động nói.

“Được!” Những người còn lại cao giọng trả lời. lại. Lúc này bọn họ quá thật muốn cùng mọi người trong hưởng thụ niềm vui không dễ dàng này. Đây là thắng lợi của bọn họ, là dấu mốc đầu tiên cho việc đứng vững gót chân tại trường quân đội...

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 265: Kẻ Đối Trá

Đoàn Tân sinh đang vui vẻ tận trời thì người của Lôi Đình trầm mặc, im lặng. Bọn họ không ai từng nghĩ tới kết quả sẽ như thế này, bọn họ không thể tin với kết quả đang sờ sờ trước mắt. Không biết đã bao lâu rồi Lôi Đình lại phải cảm nhận cảm giác thất bại như hôm nay, mà lúc này đây bọn họ đã biết cảm giác thất bại là gì rồi, thật sự không dễ chịu chút nào..

Lâm Chí Đông sắc mặt khó coi mà nhìn lồi đài bị đoàn Tân sinh vây quanh, hẳn biết rõ thời gian tiếp theo chính là thời gian vui vẻ nhất của người chiến thắng, nơi này đã không thể nhận người của Lôi Đình nữa, mà hẳn cũng không muốn làm Lôi Đình tiếp tục mất mặt.

Còn có một chút, hẳn cần phải nghĩ xem nên nói chuyện hôm nay với Đoàn trưởng Kiều như thế nào..... Lần thất bại này tuyệt đối sẽ làm danh vọng của Lôi Đình bị đả kích. Rốt cuộc bọn họ đã bị đánh bại trong tay những tân sinh vừa bước chân vào trường quân đội.

Lâm Chí Đông tựa hồ có thể cảm giác được lửa giận tận trời của Lôi vương, thân thể hẳn không tự chủ mà run lên. Qua không lâu thì hẳn bình tĩnh lại, lúc này mới cắn răng, giọng căm hận nói: “Chúng ta đi!”

Theo này một tiếng này những đoàn viên của đoàn cơ giáp Lôi Đình không có mặt mũi tiếp tục ở lại đây liền nhanh chóng rời đi. Đương nhiên, lúc bọn họ rời đi, bọn họ có thể nghe thấy tiếng cười châm chọc vang vọng trong phòng cách đấu, trong đó có người của đoàn Tân sinh, cũng có người

của những thế lực khác. Bọn họ có thể nhìn thấy vẻ thất vọng trên mặt những người từng ủng hộ mình.

Đối với việc đoàn Lôi Đình bại trong tay đoàn Tân sinh, rất nhiều thế lực trong trường đều không thể tiếp thu được, loại cảm xúc này khiến cho bọn họ cảm thấy có chút không thể thở ra hơi được, Đường nhiên ở đây cũng có thể nói chính là cảm giác yêu càng sâu thì hận càng nhiều. Nhưng mặc kệ nói như thế nào, thua trận này Lôi Đình quả thật làm rất nhiều quân giáo sinh thất vọng.

Lúc Lâm Chí Đông rời khỏi phòng cách đấu thì nhện không được quay đầu lại, hắn nhìn về phía người thiếu niên lạnh lùng đang đứng giữa lôi đài, nhận sự hoan hô nhiệt tình từ đoàn viên, dáng vẻ cao ngạo như một tướng quân thắng trận trở về, thậm chí càng giống một vị vua đang hưởng thụ sự ủng hộ của thần dân....

Kỳ thật Lâm Chí Đông đã hiểu lắm Lăng Lan, biểu tình của Lăng Lan vốn chính là lạnh băng như vậy, cho dù đối mặt với lời mắng chửi của người khác thì vẻ mặt của cô vẫn mãi là như vậy. Tóm lại, Lăng Lan lãnh khốc đăm nhiên biểu tình, dưới tình huống như vậy, đích xác thực nhận người hận.....

“Đừng quá quá đắc ý..... Thù này, Lôi Đình chúng ta nhất định sẽ báo!” Lâm Chí Đông sắc mặt âm hàn hừ lạnh một tiếng rồi mới quay đầu rời đi nơi khiến hắn cảm thấy bị sỉ nhục.

Khi mọi đoàn viên đoàn Tân sinh đều trào lên lôi đài để ăn mừng thì Hoắc Chấn Vũ hết sức tịch mịch mà rời khỏi lôi đài. Vốn là vua về cách đấu ở trường quân đội, nhưng sau một trận này, trừ bỏ đoàn viên của mình, không ai chú ý tới hành động của hắn.

Lúc này, tầm mắt mọi người đều tập trung ở trên người Lăng Lan đang đứng giữa lôi đài, đó mới là vai chính vào giờ phút này, là vị vua mới ra đời

của trường quân đội!

Hoắc Chấn Vũ đương nhiên thấy được vẻ mặt xám xịt rời đi của mọi người trong đoàn Lôi Đình, cũng nghe thấy tiếng cười đùa vui vẻ vang khắp phòng, lòng hăn ảm đảm buồn rầu, dù sao cũng là do thực lực của hăn không đủ mới tạo thành kết quả này.

Lúc này, đội viên của hăn thấy thế vội nói: “Hoắc lão đại, chúng ta đi trung tâm trị liệu đi, vết thương của cậu có vẻ rất nặng.....”

Hoắc Chấn Vũ nghe vậy nhẹ nhàng dùng tay trái vỗ vỗ cánh tay phải đã mất cảm giác thản nhiên nói: “Chỉ là vết thương nhỏ thôi, không quan trọng, đáng tiếc là tớ đã thua, làm Lôi Đình cũng thua lần cược này...”

“Cái gì là vết thương nhỏ chứ? Hoắc lão Đại, một tháng nữa là cậu phải tham dự khảo hạch để vào quân đoàn đấy” Một người đội viên nôn nóng nói, việc bị thương này có khi còn ảnh hưởng đến tương lai phát triển của Hoắc lão Đại.

“Đúng vậy, đúng vậy, Hoắc lão đại vẫn nên đi trung tâm trị liệu xem xem.” Những đoàn viên khác cũng khuyên nhủ.

Hoắc Chấn Vũ cũng không tiếp tục cự tuyệt, hăn cùng mấy đội viên khác đi ra ngoài hướng về phía trung tâm trị liệu.

Trên đường, một đội viên vẻ lộ bất mãn nói: “Hoắc lão đại, những đội trưởng đương nhiệm của Lôi Đình thật quá đáng, thế mà không một người lại đây thăm cậu..... Sớm biết như thế, lúc trước cậu không nên tham gia lần đánh cược này.”

“Được rồi, dù sao tớ của từng là đoàn trưởng đoàn Lôi Đình, bọn họ đến tìm tớ cũng không thể không xuất chiến.” Hoắc Chấn Vũ cười khổ nói, cho dù đem Lôi Đình giao cho Kiều Đình thì những lúc Lôi Đình yêu cầu, hăn vẫn không có biện pháp cự tuyệt.

“Chỉ là đáng tiếc cho Nhiếp Phong Minh, lần này cậu ấy khẳng định không thể tham dự cuộc khảo hạch vào tháng sau được, cậu ấy vẫn luôn tâm tâm niệm niệm muốn ghi danh vào quân đoàn hai mươi ba.” Một đoàn viên khác lộ vẻ tiếc nuối nói, theo như tin tức truyền đến từ người đội viên đi theo Nhiếp Phong Minh đến trung tâm trị liệu thì vết thương của Nhiếp Phong Minh cần mười tháng mới có thể xem như là hoàn toàn khôi phục, như vậy Nhiếp Phong Minh chỉ có thể bỏ lỡ lần khảo hạch năm nay.

Hoắc Chấn Vũ trầm mặc một chút rồi trầm trọng nói: “Là tớ có lỗi với Phong Minh.”

“Không, là lỗi của Lăng Lan kia, hấn xuống tay thật sự quá độc ác.” Một đội viên lộ vẻ cừu hận nói.

Mấy người bọn họ ở trường quân đội tạo thành một tiểu đội cơ giáp, 5 năm cùng nhau trưởng thành đã khiến bọn họ trở thành những người anh em khác họ thân thuộc không kém gì an hem ruột thịt, đối với tình trạng bây giờ của Nhiếp Phong Minh, bọn họ không thể không hận Lăng Lan.

“Yên tâm, thù này tớ sẽ không quên.” Hoắc Chấn Vũ lạnh lùng mà nói.

Cho dù biết là do Nhiếp Phong Minh hành động sai trước nhưng về mặt tình cảm, Hoắc Chấn Vũ vẫn không thể tiếp nhận tình trạng thâm thù của Nhiếp Phong Minh.... Về phương diện đối đãi với anh em, cách làm của Hoắc Chấn Vũ cũng không khác Lăng Lan là mấy, đó chính là dù biết người của mình sai nhưng cũng không chấp nhận chuyện người khác động tay động chân vào!

“Một tháng sau, tớ quyết định ghi danh quân đoàn 23, sau đó ở quân đoàn chờ Phong Minh trở về, một ngày nào đó rồi cũng sẽ gặp Lăng Lan kia, lúc đó chính là lúc chúng ta trả thù cho ngày hôm nay.”

Hoắc Chấn Vũ nói ra quyết định của mình làm mấy người đội viên bên cạnh ngạc nhiên vô cùng, bởi vì bọn họ biết, Hoắc lão đại vốn muốn đi

quân đoàn số 1 bởi vì thần tượng của Hoắc Chấn Vũ chính là nguyên soái Đệ nhất của Liên Bang, còn quân đoàn trưởng của quân đoàn 23 là Lăng Tiêu đại tướng lại là thần tượng của Nhiếp Phong Minh, đây cũng là nguyên nhân Nhiếp Phong Minh lựa chọn ghi danh quân đoàn hai mươi ba.

“Nếu Hoắc lão đại ghi danh quân đoàn hai mươi ba vậy thì tớ cũng báo!”

“Tớ cũng đi quân đoàn hai mươi ba.”

“Còn có tớ!”

Vốn các đoàn viên trong tiểu đội còn do dự không biết nên đi theo Hoắc lão hay đi theo thần tượng của mình-Lăng Tiêu nay nghe Hoắc lão đại thay đổi chủ ý cũng không còn băn khoăn nữa, rồi rít nói.

Hoắc Chấn Vũ không nói gì, trên mặt cũng lộ ra một chút tươi cười, đây là chuyện duy nhất hẳn có thể làm vì Nhiếp Phong Minh, trước khi Nhiếp Phong Minh tiến vào quân đoàn thì gây dựng nền móng cơ bản trước, sau đó tiểu đội của bọn họ lại tập hợp lần nữa, cùng nhau chiến đấu để đoạt chiến công, cuối cùng là đi tìm Lăng Lan để báo thù cho ngày hôm nay.

Lúc này trong khu ghế lô, Lý Thì Du nhìn kết cục đã định liền quay đầu nói với Vân Tu: “Chúng ta đi.”

Vân Tu nghe vậy kinh ngạc nói: “A? Đi ngay bây giờ?”

Phải biết rằng bây giờ là lúc nhiều người rời khỏi phòng cách đấu nhất, trước đây lúc nào Thì Du cũng phải chờ từ một nửa tới một tiếng để người khác đi hết mới rời đi, vì sao hôm nay lại gấp rút như vậy?

“Tớ phải đi trung tâm trị liệu, nhìn xem thằng em ngốc của tớ đến cùng có thể nhúc nhích hay không....” Lý Thì Du giải thích.

“A, cậu thực sự đi chăm sóc cho nó sao?” Lý Thì Du giải thích làm Vân Tu không thể tin.

Lý Thì Du trực tiếp trừng mắt nhìn Vân Tu một cái, anh đương nhiên phải chăm sóc cho anhem của mình rồi, chẳng qua người được quan tâm đó chỉ có duy nhất anh họ cả thôi.

Vân Tu nhìn ánh mắt tàn nhẫn của Lý Thì Du thì vội vàng nhấc tay đầu hàng, tỏ vẻ chính mình cái gì đều không nói, nghe lời mà đi theo Lý Thì Du rời khu ghế lô.

Khu ghế lô của Vô Cực, Triệu Thuần ngáp một cái hỏi mấy người bên cạnh: “Đã kết thúc, sao các cậu lại còn ở chỗ này?”

Hàn Dục sắc mặt có chút âm trầm nói: “Tớ chờ ở đây để lấy đoạn ghi hình các trận đấu vừa rồi, nếu các cậu không có hứng thú thì đi trước đi.”

Đoàn Tân sinh mạnh ngoài dự đoán làm Hàn Dục có chút nguy cơ, đặc biệt là đại bộ phận đoàn Tân sinh đều thuộc về Học viện đồng trung quân tâm, điều này làm cho hẳn không thể không lo lắng, không biết đoàn Tân sinh có gia nhập vào thế lực của trung tâm Doha hay không.

Vệ Quý đồng thời gật đầu nói: “Tớ cũng muốn nhìn một chút, các cậu tùy ý.”

Triệu Thuần cùng Lý Lan Phong lặng lẽ trao đổi một ánh mắt, Triệu Thuần liền nói: “Tớ không có hứng thú, chờ những người đó trở thành cao thủ cơ giáp rồi hãy nói, Lan Phong, cậu sao, có muốn ở lại không?”

Lý Lan Phong thần thái thoải mái mà nhún nhún vai nói: “Liền như cậu nói, hai năm sau chờ bọn họ trở thành cao thủ cơ giáp thì có lẽ tớ sẽ có hứng thú, bây giờ tổn tâm tư trên người bọn họ thì có chút không đáng.”

Triệu Thuần nghe vậy cười nói: “Một khi đã như vậy chúng ta cùng nhau đi thôi.”

Lý Lan Phong đứng lên nói: “Được, chúng ta cùng nhau đi.” Anh nói với Hàn Dục và Vệ Quý, “Hơi chút coi trọng một chút là được, muốn giải quyết đoàn Tân sinh, Lôi Vương nhất định sẽ là người đầu tiên.” Ngụ ý là bây giờ Vô Cực cố kỵ đoàn Tân sinh thì còn sớm, không bằng chờ bọn họ vượt qua cơn giận của Lôi Vương Lôi Đình rồi hẳn nói tiếp.

Hàn Dục và Vệ Quý cười đáp ứng rồi nhìn Triệu Thuần cùng Lý Lan Phong rời đi, Hàn Dục lúc này mới thu liễm tươi cười hờ lạnh một tiếng nói: “Thật đúng là tự cho mình làm quân sư của Vô Cực chúng ta?”

Lý Lan Phong lúc nào cũng biểu hiện là người cao cao tại thượng nên luôn khiến cho Hàn Dục bất mãn, không biết từ khi nào bắt đầu hẳn càng phản cảm đối với Lý Lan Phong, trước kia rõ ràng cảm thấy là một người tốt, vì sao bây giờ lại thấy đối trá như vậy?

Vệ Quý nhàn nhạt mà trả lời: “Không có biện pháp, hai năm trước quả thật là dựa vào mưu kế của cậu ta để phát triển, tuy rằng không nhận chức quân sư của chúng ta nhưng trên dưới Vô Cực đều cho cậu ta là quân sư.” Vệ Quý nói tới đây nhìn không được nhìn về phía Hàn Dục nói, “Tớ không hiểu vì sao cậu lại không quen nhìn Lý Lan Phong như vậy, ta cảm thấy cậu ta không nhiều dã tâm, mà đối với Vô Cực cũng rất dụng tâm.....”

Hàn Dục nhíu mày nói: “Kỳ thật chính là từ đầu năm trước tớ cứ cảm thấy Lý Lan Phong có chút không ổn, hiện tại càng nhìn càng cảm thấy có vấn đề, cậu không cảm thấy nụ cười của cậu ta rất đối trá sao?”

Vệ Quý cười khổ lắc đầu, hẳn thật sự là nhìn không ra. Nếu không phải Hàn Dục bây giờ cực kỳ bất mãn với Lý Lan Phong, hẳn thật sự không muốn cùng đối phương trở mặt, dù sao trước đây quan hệ của bốn người bọn họ cũng rất tốt.

Hàn Dục nhìn về phía hai người Chu Á và Vương Huy hỏi: “Các cậu cảm thấy sao?”

Vương Huy lắc đầu tỏ vẻ chính mình cũng nhìn không ra Lý Lan Phong có cái gì không ổn.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 266: Anh Em Lý Gia!

Mà Chu Á lại trầm mặc một chút sau đó mới chậm rãi mở miệng nói: “Quả thật học trưởng Lý cười thực ôn hòa vô hại, nhưng lúc cười lên em sẽ cảm thấy khẩn trương vô cùng, có thể do đây là lần đầu tiên em tiếp xúc với với Lý học trưởng nên có cảm giác là lạ...” Chu Á có chút hoang mang nói.

Hàn Dục không chờ Chu Á nói xong liền vỗ tay nói: “Xem, Chu Á cũng có cảm giác giống tớ...”

Lời này làm Chu Á cười khổ, kỳ thật hẳn cũng nói không rõ cảm giác khẩn trương của mình là vì sao nhưng chắc chắn không phải giống như Hàn Dục nói, cho rằng Lý Lan Phong cười dối trá, rõ ràng là một vị học trưởng ôn hòa, vì sao Hàn Dục đoàn trưởng lại kiêng kỵ đối phương như vậy?

Đương nhiên Chu Á cho dù có nghi vấn cũng không nói ra miệng, dù sao chuyện những người có quyền kiêng kỵ đấu đá lẫn nhau là chuyện bình thường, cho dù không có lý do gì thì đôi khi chỉ vì một chút quyền lực nhỏ mọi người cũng có thể đồn nhau vào chỗ chết, huống chi bây giờ là xem nhau không vừa mắt.

Bất quá, Chu Á cũng không để ý, bởi vì cách làm của Hàn Dục có thể giúp hắn quét sạch chướng ngại trên con đường trở thành quân sư của đoàn Vô Cực, phải biết rằng ở bên trong Vô Cực, Lý Lan Phong được công nhận là quân sư của đoàn, có uy vọng rất lớn trong lòng đoàn viên. Nếu không có

sự hỗ trợ của Hàn Dục thì chỉ dựa vào biểu hiện chính hấn chỉ sợ là phải chờ tới khi Lý Lan Phong tốt nghiệp thì mới có thể tiếp nhận chức quân sự này.

Nhưng là một người có dã tâm, Chu Á cũng không muốn lãng phí 2, 3 năm ở trường như vậy, hấn khát vọng có thể một bước bước lên trời, khát vọng có thể bày ra năng lực của chính mình, khát vọng được người người kính nể.

Cứ như vậy Chu Á trầm mặc tựa như cam chịu cách nói của Hàn Dục, cũng cảm thấy Lý Lan Phong không ổn.....

Rời đi khu ghế lô của Vô Cực, hai người Triệu Thuần và Lý Lan Phong cũng không biết những chuyện đã phát sinh trong khu ghế lô, bọn họ đi đến cuối con đường thì ngoài ý muốn gặp phải hai người Lý Thì Du và Vân Tu.

Bốn người chạm mặt, đều sửng sốt nhìn nhau

Nụ cười trên mặt Lý Thì Du lặng yên mà biết mất rồi hiện vẻ hoang mang, người mang mặt nạ trước mặt này tản ra nụ ôn hòa vô cùng quen thuộc...

Cảm xúc Lý Lan Phong nhanh chóng thay đổi, anh cười làm một động tác chào quân đội rồi nói: “Lý Thì Du, thủ tịch đoàn quân y nghiên cứu chuyên nghiệp, nghe danh đã lâu.”

“à....xin chào. Không biết trước đây chúng ta có từng gặp nhau không?” Lý Thì Du nhú nhú mày nhin không được hỏi.

“Này thật không có, bất quá tôi từng thấy cậu!” Lý Lan Phong cười nói.

“Hà? Khi nào vậy?” Lý Thì Du truy vấn nói, trí nhớ của anh luôn tốt, mà người trước mặt này lại có cảm giác vô cùng quen thuộc đến kỳ quái, anh không tin chính mình thật sự chưa thấy qua người này.

Lý Lan Phong cười cười vừa định trả lời thì Triệu Thuần bên người nhướn mày hỏi: “Lan Phong, đây chính là đệ tử trực hệ trong Lý gia của cậu phải không? Chính là thiên tài trong miệng cậu, Lý Thì Du?”

Lý Thì Du nghe vậy chấn động buột miệng thốt ra: “Anh cũng là đệ tử Lý gia?”

Lý Lan Phong gật đầu nói: “Đúng vậy, chẳng qua chỉ là chi thứ thôi. Bất quá trước kia may mắn học chung với thiếu gia Mộ Lan một trường, chỉ là sau đó Mộ Lan thiếu gia phải tạm nghỉ vì bị bệnh nên cũng không gặp lại nữa.... Không biết thân thể thiếu gia Mộ Lan như thế nào rồi?” Lý Lan Phong quan tâm hỏi.

Lý Thì Du nghe vậy cảm xúc hạ xuống nói: “Thân thể của anh Mộ Lan vẫn chưa tốt lên được.” Bất quá rất nhanh biểu tình Lý Thì Du liền kiên định mà nói. “Bất quá, tôi tin tưởng anh Mộ Lan nhất định sẽ khá lên.”

Trong mắt Lý Lan Phong lộ ra một tia sáng kỳ dị rồi biến mất, anh gật đầu nói: “Không sai, thiếu gia Mộ Lan nhất định sẽ khá lên.”

Lý Lan Phong nói làm tâm tình Lý Thì Du lập tức tốt lên, trong gia tộc Lý gia đây là lần đầu tiên anh nghe thấy có người hy vọng anh họ cả sẽ tốt lên, điều này là cho Lý Thì Du cảm thấy cảm kích vô cùng, đối với Lý Lan Phong cũng muốn làm quen hơn.

“Các cậu phải đi về sao?” Lý Lan Phong hỏi tiếp.

Không chờ Lý Thì Du mở miệng trả lời, Vân Tu một bên chủ động đáp: “Chúng ta đi nhìn xem em họ của Thì Du, chính là người xuất chiến thứ hai của đoàn Tân sinh Lý Anh Kiệt.”

Lý Lan Phong nét mặt biểu lộ một tia kinh ngạc: “Nguyên lai thiếu gia Thì Du cũng muốn đi xem thiếu gia Anh Kiệt..... Tôi cũng đang muốn đi xem thương thế của thiếu gia, nếu không chúng ta cùng nhau đi đi.”

Triệu Thuân như suy tư gì mà nhìn Lý Lan Phong một cái, phải biết rằng lúc bọn họ rời đi cũng không phải muốn đi thăm tuyến thủ kia của đoàn Tân sinh, bất quá anh luôn luôn tôn trọng quyết định của Lý Lan Phong cho nên liền mặc kệ.

Lý Thì Du chần chờ một chút liền gật gật đầu, chỉ bằng đối phương có ý tốt với anh họ cả thì anh liền không thể cự tuyệt đối phương.

Cứ như vậy, bốn người cùng nhau đi tới trung tâm trị liệu. Đi vào cửa lớn liền nhìn thấy bên trong đại sảnh đã chia thành hai thế lực chiếm hai góc, không ai thềm nhìn ai.

Những người này thực dễ phân biệt, một bên đều mặc đồng phục màu xanh biếc của tân sinh trường quân đội, vừa thấy liền biết là năm nhất, còn bên kia thì mặc đồng phục màu lam, và màu xanh biếc, nhìn tuổi thì có thể nhận ra đây là nhóm học sinh cũ, không cần phải nói cũng biết hai nhóm người này tuyệt đối là của đoàn Tân sinh và đoàn cơ giáp Lôi Đình.

Bốn người Lý Thì Du vừa bước một bước vào trung tâm trị liệu liền hấp dẫn tầm mắt của mọi người, dù sao trong số bọn họ có ba người mặc đồng phục màu lam còn Lý Thì Du thì mặc quân phục màu trắng của thủ tịch, đi đến đâu cũng đều là tâm điểm chú ý của mọi người.

Bất quá đoàn Tân sinh rất nhanh liền thu hồi ánh mắt, bởi vì nhìn tuổi của bốn người liền biết là nhóm học sinh lớp trên, người của đoàn Tân sinh không cho rằng mấy người này là tới tìm bọn họ, vả lại bọn họ cũng không biết vị thủ tịch nào trong trường nên đương nhiên mấy người mới tới này nhất định là người của Lôi Đình.

Mà mấy người của Lôi Đình thì hồ nghi, có mấy người mắt sắc ngay lập tức phát hiện Lý Lan Phong và Triệu Thuân, là người của Vô Cực, mà Lý Thì Du là nhân vật phong vân trong trường, tất cả người của Lôi Đình không ai dám đắc tội. Dù sao ở trường quân đội có một quy định bất thành

vấn chính là cho dù đắc tội ai cũng không thể đắc tội những người quân y chuyên nghiệp, bởi vì những người đó chính là người nắm giữ sự sống chết của bọn họ trong tương lai, không có người nào dám lấy mạng của mình ra để đùa giỡn.

Trung tâm trị liệu lệ thuộc với quân y nghiên cứu chuyên nghiệp, nhìn thấy thủ tịch chủ quản đích thân tới hiện trường, người trong trung tâm trị liệu liền khẩn trương. Tổ trưởng nhóm nhân viên công tác nhanh chóng chủ động đi ra dò hỏi: “Lý thủ tịch, không biết cậu tới đây là có việc gì?”

Cầu trời ngàn lần dừng là do trung tâm trị liệu đưa ra phương án chữa trị sai lầm... Người tổ trưởng toát một tầng mồ hôi ngẫm. Nếu đúng như vậy thì bọn họ rất có thể sẽ mất công việc ở trường quân đội rồi sau đó bị bắt buộc phải xuất ngũ, cuối cùng chỉ có thể chuyển nghề để sinh sống....

Phải biết rằng ở Liên Bang, địa vị của quân nhân sẽ nhận được đãi ngộ tốt nhất, bọn họ căn bản không muốn mất đi vinh dự và thân phận quân nhân này.

“Nghe nói lần đánh cuộc này có rất nhiều người bị thương, thậm chí là bị thương rất nghiêm trọng nên tôi mới tới nhìn một chút.” Lý Thì Du nói làm tổ trưởng trung tâm trị liệu tức khắc thờ dài nhẹ nhõm.

“Có thể nói cho tôi biết một chút về tình hình của những người bị thương hay không?” Lý Thì Du hỏi tiếp.

Tổ trưởng trung tâm trị liệu nghe vậy nhanh chóng nói: “Được, Lý thủ tịch, mời đi theo.....” Người đó dẫn Lý Thì Du đi đến khoang trị liệu của nhóm nằm trên trước rồi nói: “Tình hình thương thế của người này là đặc biệt nghiêm trọng, toàn thân xương cốt đều xuất hiện những vết gãy nứt với độ tổn thương khác nhau, nhưng kỳ quái chính là thủ pháp của người đánh, đánh gãy toàn bộ xương cốt của cơ thể nhưng lại không làm nội tạng có bất kỳ vết thương trí mạng nào, chỉ như vậy thì có thể thấy được người ra tay

có khả năng kiểm soát sức mạnh của mình tinh chuẩn đến mức đang kinh ngạc, khi chúng tôi trị liệu cho người bệnh này cũng cảm thấy bất ngờ. Dù vậy, tuy đối phương hạ thủ lưu tình không để lại vết thương trí mạng nhưng người này nếu muốn khôi phục hoàn toàn thì phải mất ít nhất mười tháng mới được.”

Tổ trưởng thật cẩn thận mà liếc nhìn Lý Thì Du một cái, lúc này mới nhẹ giọng nói, “Trừ phi có thể nhận được loại thuốc đặc biệt của đoàn quân y thì có lẽ thời gian nằm trong khoang trị liệu sẽ rút ngắn được một chút.”

Lý Thì Du chỉ gật đầu cũng không trả lời, đối phương thương thế như thế nào anh đương nhiên rất rõ ràng, hoàn toàn là gieo gió gặt bão, anh cũng không có hứng thú ra tay, hơn nữa đối phương còn là đối thủ của em họ anh, cho dù anh có chướng mắt thẳng em họ chết tiệt kia đến thế nào thì cũng không cho phép có người bắt nạt người của Lý gia anh...

Tổ trưởng nhìn Lý Thì Du không có trả lời, hơi thở dài rồi cũng không nói nữa, dù sao thuốc của viện nghiên cứu quân y vô cùng trân quý, vừa rồi tổ trưởng cũng chỉ muốn thử Lý Thì Du mà thôi, nếu Lý thủ tịch thật sự động tâm thì cũng coi như là mấy người bị thương này gặp may mắn.

Tổ trưởng mang bốn người Lý Thì Du đi đến một khoang trị liệu khác, khoang này là của tân sinh năm nhất, mấy người thiếu niên đang đứng chung quanh khoang nhìn mấy người bọn họ tới gần thì nhin không được mà khẩn trương nghiêm túc nhìn chăm chăm, giống như cảnh giác bọn họ có thể gây thương tổn đến anh em của mình.

Lý Lan Phong nhìn đến nơi này thì âm thầm gật đầu, đoàn Tân sinh so với trong tưởng tượng của anh còn đoàn kết hơn nhiều, xem ra quả thật không thể coi thường.

Tổ trưởng chỉ chỉ khoang trị liệu rồi nói với Lý Thì Du: “Đây là một học sinh năm nhất, kinh mạch và nội tạng của cậu ta bị thương rất nặng, thậm

chỉ có thể nói là đã mất nửa cái mạng, bất quá năng lực tự lành của cậu ta thật sự rất mạnh, nếu có thể kết hợp với thuốc ở nơi này thì trong vòng ba tháng là có thể khôi phục lại như thường.”

Lý Thì Du bước tới gần thì nhận ra người thiếu niên này chính là người đã xuất chiến sau Lý Anh Kiệt, một người bất khuất kiên cường. Chỉ xem độ tàn khốc của trận đấu thôi mà cũng nhin không được rung động, vốn cho rằng vết thương của cậu ta ít nhất cũng phải mất nửa tháng mới có thể tốt lên một chút, không nghĩ tới chỉ cần ba tháng là có thể lành lặn như thường, xem ra tố chất thân thể của thiếu niên này vô cùng mạnh.

Tổ trưởng lại chỉ vào khoang trị liệu bên cạnh nói: “Đây cũng là học sinh năm nhất, vết thương của cậu ta cũng rất nặng, xương bả vai tay trái vỡ vụn hoàn toàn, không mất hai ba tháng dưỡng thương là không thể tốt lên được.”

Lý Thì Du vừa đi qua thì liền thấy Lý Anh Kiệt đang rên rỉ, vẻ mặt thống khổ nằm trong khoang trị liệu, ở bên ngoài khoang thậm chí còn nghe thấy tiếng rên rỉ mơ hồ, hoàn toàn đối lập với người bạn đồng niên bên cạnh. Đều là năm nhất, cùng là bị thương nhưng không nặng bằng người ta, thế mà người ta có thể cố nén chịu đau mặt không đổi sắc nằm tĩnh dưỡng còn mình thì rên rỉ gây ồn ào.

Lý Thì Du tức khắc tâm tình chuyển xấu, anh hừ lạnh một tiếng nói: “Chỉ là bị thương một chút liền biểu hiện khó nhìn như vậy, thật là ném hết mặt mũi Lý gia.”

Lý Anh Kiệt đang nằm trong khoang trị liệu bỗng nghe thấy giọng nói quen thuộc từ bên ngoài thì mở choàng mắt, hai mắt cậu ngay lập tức mở to, kinh ngạc nhìn người đang đứng trước mặt. Vì sao người anh họ thứ hai của cậu lại xuất hiện ở chỗ này?

Tuy việc Lý Thì Du lúc trước vi phạm mệnh lệnh của ông nội, từ bỏ thân phận người thừa kế Lý Anh Kiệt không biết rõ toàn bộ nhưng cậu cũng biết một chút. Chỉ là cậu không thể tưởng được người anh họ này lại xuất hiện trong trường quân đội, thậm chí còn mặc bộ đồng phục màu trắng mà cậu hâm mộ vô cùng. Điều này có nghĩa là Lý Thì Du đã là thủ tịch đứng đầu một ngành, đây tuyệt đối không phải là chuyện đơn giản.

Cho dù là kiêu ngạo như Lý Anh Kiệt cũng đành tử bỏ mục tiêu trở thành thủ tịch, bởi vì Lý Anh Kiệt biết trong ngành điều khiển cơ giáp mà cậu chọn, nếu nói Lăng Lan – Lan lão đại đứng thứ hai thì tuyệt đối không có ai dám nhận mình đứng thứ nhất.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 267: Dời Nơi Điều Trị!

Lý Anh Kiệt bên này âm thầm kinh ngạc, bên kia Lý Thì Du đang nói chuyện với người điều trị của Lý Anh Kiệt trị: “Giúp tôi mở khoang trị liệu ra!”

“Cái này.....” Nhân viên công tác chần chờ mà nhìn tổ trưởng một cái, không dám lập tức nghe theo mệnh lệnh. Cho dù Lý Thì Du là thủ tịch của viện nghiên cứu quân y cũng đồng thời là bằng một nửa người lãnh đạo của bọn họ, nhưng chuyện liên quan đến tình hình trị liệu của học sinh, nhân viên công tác cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Tổ trưởng thấy thế vội giải thích nói: “Lý thủ tịch, học sinh này trước mắt đang tiến hành trị liệu, nếu hiện tại gián đoạn, có khả năng sẽ ảnh hưởng đến thời gian khôi phục trở lại như ba đầu.”

Lý Thì Du nghe vậy giơ lên tay phải mở liên lạc khí ra, nghiêm túc mà đánh vào một ít nội dung sau đó mới nói: “Xin yên tâm, tôi đã xin trường quân đội tiếp nhận công việc trị liệu cho Lý Anh Kiệt, lát nữa mọi người có thể thu được thông báo làm thủ tục dời nơi trị liệu.”

Làm thủ tịch viện nghiên cứu quân y, Lý Thì Du có quyền tùy ý xin tiếp nhận người bệnh từ trung tâm trị liệu. Đương nhiên trường quân đội cũng sẽ theo dõi toàn bộ quá trình trị liệu để ngăn cản bất cứ sự kiện nguy hiểm nào có thể phát sinh trên người của học sinh.

Nghe thấy Lý Thì Du giải thích, tổ trưởng yên lòng, rất nhanh tổ trưởng liền nhận được lệnh dời khoang trị liệu, anh ta phân phó nhân viên công tác bắt đầu tiến hành trình tự gián đoạn việc trị liệu, sau đó mở khoang điều khiển ra.

Hành động kỳ lạ của bọn họ khiến cho tất cả tân sinh đều quay sang nhìn chăm chú, nhìn khoang trị liệu đột nhiên bị mở ra, bọn họ liền biến sắc, Tạ Nghi được Lăng Lan phân phó đi giám sát quá trình trị liệu của Lý Anh Kiệt thấy vậy liền phản nộ nói: “Các người muốn làm gì? Chẳng lẽ không biết gián đoạn quá trình trị liệu sẽ ảnh hưởng đến việc khôi phục sao?”

Tổ trưởng vội giải thích nói: “Học sinh này sẽ được chuyển đến Trung Tâm Nghiên Cứu, các cậu yên tâm, thuốc điều trị ở nơi đó tốt hơn chỗ chúng tôi gấp mấy lần, thương thế của bạn các cậu nhất định sẽ không bị ảnh hưởng gì, thậm chí thời gian điều trị còn có thể rút ngắn nữa.”

Tạ Nghi hồ nghi mà nhìn về phía mấy người Lý Thì Du, chẳng lẽ mấy người nằm trên đó lại hảo tâm đến như vậy?

Không thể trách Tạ Nghi nghĩ nhiều, dù sao bọn họ cũng mới vừa cùng đoàn Lôi Đình quyết đấu. Theo thông tin vừa được truyền tới thì Lan lão đại vừa mới đánh bại người có thể thuật mạnh nhất Lôi Đình, chính thức dành thắng lợi cuối cùng của lần đánh cược này, nếu bây giờ đám người Lôi Đình thẹn quá thành giận, thừa dịp nơi này bọn họ chưa nắm được thông tin mà giở trò ám toán thì...

Lý Lan Phong thấy thế cười giải thích nói: “Chúng tôi là người của đoàn cơ giáp Vô Cực, mà vị này là Lý thủ tịch của viện nghiên cứu quân y chuyên nghiệp, nếu cậu đã từng tìm hiểu về trường quân đội thì cậu hẳn sẽ biết quân y là không được tham dự vào cuộc tranh đấu của các thế lực lớn.”

Bởi vì quân y là những thiên sứ cứu người từ chỗ chết, phải luôn đối đãi với mọi người bình đẳng vì vậy mặc kệ là ở trường quân đội hay là ở quân

bộ, tuyệt đối cấm các chiến sĩ quân y đề cập đến cuộc tranh đấu của các thế lực, bởi vì một khi quân y bị nhiễm sự tranh đấu cao thấp trong đó thì không ai có thể cam đoan trái tim của mình có thể công bằng trong việc chữa trị cho mọi người nữa, nếu bởi vì là người đến từ thế lực khác mà làm chậm trễ trong việc chữa trị thì khả năng tạo thành thương vong là vô cùng lớn, đây là việc mà quân bộ không thể tiếp nhận.

Tạ Nghị vốn chính là tình báo viên, là vương bát quái vậy nên liền biết người học trưởng đứng đối diện nói không sai, nếu đối phương thật sự là quân y chuyên nghiệp thì cậu có thể yên tâm đối phương sẽ không hạ độc thủ với Lý Anh Kiệt. Sau một hồi suy tính, cậu lùi xuống để mọi người làm việc, bất quá vẫn cảnh giác như cũ mà nhìn mấy người Lý Thì Du, nếu phát hiện có điều không đúng thì nhất định phải ngăn bọn họ gây tổn thương đến Lý Anh Kiệt.

Lúc này Tạ Nghị vẫn tương đối đơn thuần nên không rõ ràng quân y cũng là người, cũng có hỉ nộ ái ố, đặc biệt là tình cảm yêu và hận, cho dù là một người nghiêm túc phụ trách công việc điều trị của mình thì trong một lúc nào đó, người đó cũng sẽ nghĩ mọi cách để ‘tra tấn’ đối phương. Cho dù loại tra tấn này có lợi cho việc điều trị thì không thể nghi ngờ một việc chính là không có bệnh nhân nào nguyện ý thừa nhận loại “tra tấn” này.

Nắp khoang trị liệu hoàn toàn mở ra, dịch thuốc bên trong khoang đã hoàn toàn rút hết, rất nhanh thân thể của Lý Anh Kiệt hiển lộ ra ngoài, vài giây lúc sau, quân phục trên người cậu bị hong khô, giống như cậu chưa bao giờ bị “tắm” thuốc trị liệu.

Lúc này Lý Anh Kiệt mới có cơ hội mở miệng, cậu hỏi: “Anh họ, vì sao anh lại ở đây?”

“Hừ, vì sao tao không thể ở chỗ này?” Lý Thì Du hừ lạnh một tiếng, đối với Lý Anh Kiệt, anh không hề có kiên nhẫn như đối đãi với anh họ cả, thẳng nhóc này lúc nào cũng khiến người khác chán ghét.

Lý Anh Kiệt tức khắc căm lặng, cậu phát hiện vấn đề mà mình hỏi quá thật là ngu ngốc. Lý Thì Du ở chỗ này, còn mặc quân phục của thủ tịch thì đương nhiên người này chính là học sinh của trường quân đội rồi. Chẳng lẽ hồi này đánh nhau làm cậu bị thương đến não hay sao?

Được rồi, là do tôi nói sau, tôi hẳn phải nói là anh đến đây để làm gì? Là để chê cười tôi sao?” Lý Anh Kiệt khó chịu mà liếc liếc mắt nhìn Lý Thì Du một cái, quan hệ giữa cậu và người anh họ này rất không tốt, cậu cũng không tự kỷ cho rằng người anh họ này tới để giúp cậu.

“Coi như mày cũng tự hiểu, còn biết người khác tới cười mặt mình, đúng vậy, tao tới là để dạy dỗ mày đây. Biểu hiện ở trên lời đài của mày kém như vậy, thật đúng là ném mặt mũi Lý gia chúng ta.” Lý Thì Du giống như hận sắt không thành thép mà mắng, cho dù Lý Thì Du cự tuyệt trở thành người thừa kế Lý gia thì cũng không có nghĩa anh không phải là người của Lý gia, cho nên khi nhìn thấy biểu hiện của Lý Anh Kiệt quá tệ, anh cũng cảm thấy cực kỳ bất mãn.

Lý Anh Kiệt nghe vậy liếc mắt nhìn một cái, cậu làm sao có thể quên việc người anh họ thứ hai này trời sinh đã độc miệng chứ, chỉ cần vừa thấy mặt thì sẽ phê phán cậu đến không còn đáng một đồng tiền nào. Đương nhiên cậu cũng không muốn luôn chịu thua như vậy, vẫn luôn cố gắng phản kháng nhưng do đối phương lớn hơn mình mấy tuổi, từ nhỏ đã luôn ỷ vào kiến thức quảng rộng của mình cộng với thêm hơn vài năm kinh nghiệm thể thuật mà luôn áp cậu một đầu, tới bây giờ cũng không có cơ hội xoay người.

Vốn bốn năm trước rất có thể có cơ hội xoay người, vậy là Lý Thì Du lại cự tuyệt cơ hội trở thành người thừa kế, cùng ông nội trở mặt, trực tiếp dọn ra khỏi nhà lớn của Lý gia, từ đó cậu cũng không có cơ hội gặp lại đối phương nữa, để đến tận bây giờ.....

Lý Thì Du cũng mặc kệ Lý Anh Kiệt có tức giận vì hành động của mình hay không, anh trực tiếp phân phó nói: “Chờ một chút liền cùng tôi đi Trung Tâm Nghiên Cứu Quân Y, từ giờ việc chữa trị của mày sẽ do tao phụ trách.”

“Không cần, nếu nơi này cũng có thể chữa khỏi thì tôi không muốn đi đâu cả?” Lý Anh Kiệt cao ngạo mà từ chối, cậu mới không cần phải nợ nhân tình của người anh họ hai đáng ghét này, cho dù có phải ở đây chịu tội cũng không sao.

Lý Thì Du nghe vậy vẻ mặt âm trầm mà cúi người xuống, vỗ vỗ người vẫn không thể nhúc nhích đang nằm trong khoang trị liệu thấp giọng nói: “Việc tao sẽ chữa trị cho mày đã trở thành sự thật, cho nên, em trai yêu dấu, mày nhận mệnh đi.”

Mặt Lý Thì Du âm trầm làm chuông cảnh báo trong lòng Lý Anh Kiệt vang lên dữ dội, chẳng lẽ ông anh họ hai này từ miệng độc trở thành độc thủ luôn hay sao? Cậu nỗ lực giãy giụa muốn nói chuyện nhưng đúng vào lúc này, một thanh âm lạnh băng đột nhiên vang lên từ cổng của trung tâm trị liệu, mặc dù trung tâm trị liệu này rất lớn lại có rất nhiều người nhưng giọng nói của thanh âm này lại vang rõ ràng bên tai mọi người.

“Tôi muốn biết ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tại cửa, một thiếu niên toát ra khí lạnh kinh người đang chậm rãi đi vào trung tâm trị liệu.

Không biết vì cái gì nhưng khi người thiếu niên này bước vào trung tâm trị liệu thì nhiệt độ trong trung tâm giống như giảm xuống mấy độ, thậm chí có mấy người còn cảm thấy một cỗ áp lực vô hình đang đè xuống đầu bọn họ. Cả trung tâm vốn đang ồn ào ầm ĩ ngay lập tức yên tĩnh lại, tầm mắt mọi người đều nhìn về phía cửa ra vào.

Người này chính là Lăng Lan vừa dành chiến thắng ở lôi đài đi đến, phía sau còn có không ít đoàn trưởng của đoàn Tân sinh.

Khuôn mặt Lý Anh Kiệt nguyên bản khó coi nghe thấy giọng nói này thì tức khắc sáng ngời, cậu quay đầu nhìn lại, trong miệng không quên hô to: “Lan lão đại!”

Biểu hiện này của Lý Anh Kiệt làm sắc mặt Lý Thì Du hơi đổi, Lý Lan Phong vẫn luôn chú ý đến Lý Anh Kiệt nghe vậy ánh mắt nhanh chóng chột lóe, anh ngẩng đầu nhìn Lăng Lan, ánh mắt trở nên cực kỳ thâm trầm.

“Lý Anh Kiệt!” Lý Thì Du nhin không được gầm lên, giọng nói cao vút của Lý Thì Du có thể thấy nội tâm anh đang phấn nộ đến thế nào. Anh vì việc Lý Anh Kiệt tùy tiện gọi một người khác là lão đại mà bất mãn, anh cũng vì anh họ cả nhà mình mà thương tâm. Bởi vì anh cho rằng, chỉ có Lý Mộ Lan mới là lão đại của anh em Lý gia bọn họ, mà tên chết tiệt Lý Anh Kiệt này lại dám dùng “lão đại” để gọi người khác, điều này làm cho anh không thể nào tha thứ.

Lý Thì Du gầm lên cũng không làm Lý Anh Kiệt cảm giác sợ hãi, ngược lại vẻ mặt càng kiêu ngạo vô lễ. Lý Anh Kiệt chính là người như vậy, nếu không phục ai thì cho dù người đó cường chế cậu cậu cũng không phục, nhưng nếu có người làm cậu tâm phục khẩu phục thì chỉ cần một ánh mắt lạnh của người đó cũng có thể làm cậu không dám nhúc nhích. Mà lúc này, Lý Anh Kiệt đem loại tính cách này biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn, cũng làm lửa giận của Lý Thì Du càng thêm sôi trào.

Nếu nói nhìn thấy anh họ cả thì Lý Thì Du sẽ không tự chủ được mà muốn thân cận, muốn bảo hộ thì khi nhìn thấy Lý Anh Kiệt liền hoàn toàn bất đồng. Lý Thì Du vốn được xem là người có tính tình vô cùng tốt nay cũng biến mất hoàn toàn, còn lại chỉ là một người độc miệng, suốt này rít gào... Không có cơ hội sống chung hòa bình.

Lý Thì Du và Lý Anh Kiệt đang trợn mắt trừng nhau thì biểu tình Lý Lan Phong ở một bên khẽ nhúc nhích, vừa định nói chuyện khuyên giải thì một

giọng nói lạnh băng ở khoảng cách gần vang lên: “Vì sao đoàn viên của tôi không được chữa trị? Mời anh giải thích một chút?”

Hóa ra Lăng Lan cũng không đi qua chỗ đặt khoang trị liệu mà trực tiếp tìm người phụ trách chữa trị cho Lý Anh Kiệt.

Có lẽ vì mới từ phòng cách đấu tới nên trên người Lăng Lan còn mang theo một tia sát khí, cỗ sát khí này khiến cho trán của nhân viên công tác toát ra một tầng mồ hôi lạnh, trong khoảng thời gian ngắn không thể trả lời.

“Hả?” Lăng Lan nhướn mày, ánh mắt lạnh băng làm trong lòng nhân viên công tác đột nhiên phát lạnh, anh ta vội vàng trả lời: “Thực xin lỗi, là..... là cậu ấy sẽ được dời tới Trung Tâm Nghiên Cứu Quân Y.”

“Dời tới Trung Tâm Nghiên Cứu Quân Y?” Lăng Lan nhíu nhíu mày, không biết việc này có nghĩa là gì, Tạ Nghị đứng một bên thấy vậy vội chạy tới nói nhỏ vào tai Lăng Lan tình hình đang diễn ở đây. Lăng Lan nghe xong thì gật gật đầu xem như đã hiểu.

Tạ Nghị nói xong liền lui trở về. Lăng Lan lúc này mới đem lực chú ý đặt ở trên người bốn người Lý Thì Du, bốn người Lý Thì Du tức khắc cảm giác được một cỗ áp lực vô hình đánh úp lại.

Ánh mắt Lý Lan Phong lại lần nữa chớp động, bởi vì anh lại cảm giác một cỗ năng lượng quen thuộc Có lẽ đối phương cũng giống như anh....

Cái cảm giác lần đầu tiên có thể gặp được đồng loại làm trái tim anh không tự chủ được mà kịch liệt nhảy lên vài cái.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 268: Cậu Ấp Chế Tôi?

Lý Lan Phong không thể nghĩ ngờ là người có thể khống chế cảm xúc của mình cực tốt, anh chớp mắt liền khôi phục bình tĩnh, tiếp tục bảo trì vẻ mặt thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng lại hạ quyết tâm muốn tìm hiểu đối phương nhiều một chút để sau này còn làm việc.

Lăng Lan như suy tư gì mà liếc mắt qua bốn người một cái, tầm mắt cuối cùng dừng ở trên người Lý Thì Du, Tạ Nghị nói rất rõ ràng, quyết định chuyển chỗ điều trị là do người thủ tịch sinh này, vì thế cô liền mở miệng hỏi: “Là anh muốn đem đoàn viên của tôi dời đến Trung Tâm Nghiên Cứu Quân Y?”

Dù trong lòng Lý Thì Du cực kỳ khó chịu nhưng những điều tốt đẹp được dạy khiến cậu không thể không gật đầu với đối phương xem như là trả lời.

Lăng Lan thấy thế liền nhượng mảy nói: “Tôi nhớ rõ muốn đưa người đi nơi khác điều trị thì phải được người bệnh đồng ý.” Sau khi biết Lý Anh Kiệt muốn chuyển nơi trị liệu thì tiểu Tứ liền đem những thông tin có liên quan đến việc dời nơi điều trị đọc một lần rồi nói những chi tiết cần biết cho Lăng Lan, vì vậy bây giờ Lăng Lan đối với những thủ tục cần thiết biết rất rõ ràng...

Lý Thì Du sắc mặt trầm xuống nhưng vẫn là trả lời: “Tôi là quân y nghiên cứu chuyên nghiệp thủ tịch sinh, chỉ cần là người bị thương ở trung

tâm trị liệu thì tôi có quyền chỉ định đưa đi, không cần đối phương đồng ý cũng được.” Nói xong, anh còn không quên hung tợn mà trừng mắt nhìn Lý Anh Kiệt một cái.....

Lý Thì Du nói những lời này xong thì những học sinh năm trước liền gật đầu tỏ vẻ không sai, tân sinh năm nhất hai mắt nhìn nhau không biết trong trường quân đội có quy định này thật sự hay không.

Lý Anh Kiệt bị Lý Thì Du liếc mắt một cái có chút không thể hiểu, không biết cậu lại ở chỗ nào đặc tội với người anh họ hai này? Nguyên bản trong lòng đang khó chịu, bây giờ cậu càng khó chịu hơn, giá trị tức giận lại lần nữa bay lên, nhưng cậu chỉ có thể cố nén tức giận, chỉ trừng mắt lại để tỏ vẻ bất mãn.

Lý Anh Kiệt cứ việc mỗi lần cùng Lý Thì Du chạm trán thì đều như pháo nổ, gặp chút liền nổ nhưng nhiều năm như vậy trôi qua, cậu cũng biết người anh họ hai này sẽ không bao giờ hại cậu, nếu không nhiều năm chiếm thế thượng phong như vậy, có khi Lý Thì Du chỉ cần hạ ngoan tay hoàn toàn phế đi cậu thì cũng không ai có ý kiến....

Đây cũng là lý do Lý Anh Kiệt không phản bác, chỉ trừng mắt lại, dù sao cậu cũng không muốn để Lý Thì Du không xuống đài được.

“Lại nói, Lý Anh Kiệt là em họ của tôi, làm anh họ, việc ra tay trị liệu giúp cũng là chuyện bình thường, tôi có thể cam đoan nó sẽ khôi phục hoàn toàn chỉ với một nửa thời gian so với bình thường.” Đương nhiên tiền đề là phải chịu đựng đau đớn mà thuốc tác dụng tới cơ thể, chắc chắn sẽ khiến Lý Anh Kiệt cả đời khó quên, khéo miệng Lý Thì Du lộ ra một nụ cười nhạt.

Lời nói của Lý Thì Du làm những học sinh năm nhất động dung, vốn vẫn luôn cảnh giác Lý Thì Du có thể có hành động không tốt nay cũng không còn lo lắng nữa. Đến Lý Anh Kiệt cũng động tâm, buột miệng muốn nói

mình nguyện ý, nhưng ngay khi cậu mở miệng thì một ánh mắt sắc lạnh như băng phóng tới làm cậu hoàn toàn đông cứng, kể cả lời nói đã lên tới đầu môi.

Thật đáng sợ a!!! Đối lập với ánh mắt lạnh của Lan lão đại, cái trừng mắt của anh họ thứ hai Lý Thì Du này thật sự không có chút sát thương nào. Lý Anh Kiệt nhanh chóng nuốt câu nguyện ý xuống, nhanh chóng cúi đầu làm bộ cái gì cũng không biết.

Lý Anh Kiệt quyết đoán lựa chọn đứng về phía Lăng Lan lão đại bởi vì cậu biết nếu đắc tội với vị anh họ này thì cùng lắm cậu cũng chỉ bị lời nói độc miệng của anh họ làm cho tổn thương thôi, còn nếu khiến cho Lan lão đại không hài lòng..... Lý Anh Kiệt âm thầm đánh rùng mình một cái, cậu còn nhớ rõ trước đó không lâu cũng ở phòng cách đấu, cậu từng thấy Tề Long với bộ dạng thê thảm bò ra từ phòng cách đấu chuyên biệt, ngày đó đối thủ của cậu ta chính là Lan lão đại...

Lý Anh Kiệt bởi vì tò mò Tề Long vì sao lại thảm như vậy liền đi hỏi thành viên có quan hệ tốt nhất trong tiểu đội của Lăng Lan, Tạ Nghị. Tạ Nghị nói cho cậu biết vì Tề Long không cẩn thận đắc tội Lan lão đại cho nên Lan lão đại quyết định cùng Tề Long “nói chuyện” một chút.....

Trên thực tế cuộc “nói chuyện” kia của Tề Long kéo dài đến một tuần, trong một tuần đó, ngày nào Tề Long cũng thê thảm bò ra, Lý Anh Kiệt tuyệt đối không muốn trở thành Tề Long thứ hai vì vậy cậu kiên định mà đi theo Lan lão đại.

Đối với việc Lý Anh Kiệt phối hợp, Lăng Lan vô cùng vừa lòng mà thu hồi tầm mắt. Vốn cũng không có bao nhiêu ấn tượng với Lý Thì Du, bây giờ trong mắt Lăng Lan Lý Thì Du trở thành miếng thịt mỡ thượng đẳng trong mắt con hồ ly..... À không, là đối tượng hợp tác vô cùng tốt mới đúng.

Đối với ba người bị trọng thương vì trận lần này, trong lòng Lăng Lan vô cùng không dễ chịu. Bởi vì cô rất rõ ràng, nếu vắng mặt quá nhiều trong chương trình rèn luyện thể năng thì thành tích khảo hạch cuối cùng của mọi người nhất định sẽ bị ảnh hưởng, nếu bởi vì lần trọng thương này mà khiến bọn họ không thể thông qua khảo hạch thì cho dù đoàn Tân sinh có đứng vững gót chân ở trường quân đội thì với Lăng Lan cũng không đáng giá gì.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao cô ngay lập tức chạy tới trung tâm trị liệu sau khi dành thắng lợi cuối cùng, cô muốn biết rõ tình hình của đoàn viên cũng như khả năng hồi phục của bọn họ trong thời gian trị liệu. Dọc theo đường đi, tiểu Tứ đã nói kết quả điều trị của ba người cho cô, Lạc Lăng mất một tháng, Lý Anh Kiệt hai tháng rưỡi, mà Tề Long thì phải mất ba tháng mới được.. Không thể nghĩ ngờ, thời gian mà bọn họ phải nằm trong khoang trị liệu là rất dài, như vậy thì rất bất lợi cho chương trình huấn luyện thể năng sắp tới của bọn họ.

Cho dù Lăng Lan đã để tiểu Tứ tìm kiếm phương pháp giải quyết nhưng tiểu Tứ cũng không có cách nào, điều này làm cho tâm tình Lăng Lan cực không tốt. Vì thế khi tiến vào trung tâm trị liệu, nhìn thấy có nhiều người cấp lớn đang giằng co với mấy người Lý Anh Kiệt thì tâm tình Lăng Lan càng ác liệt, cho nên khí lạnh trên người cô đều lạnh hơn vài phần.....

Nhưng không nghĩ tới vận khí cô tốt như vậy, đang phiền lòng vì thương thế của ba tiểu đệ thì liền có người tự động đưa tới cửa nhắc tới việc cung cấp biện pháp giải quyết làm Lăng Lan mừng như điên, trong lòng bắt đầu tính toán những việc nhỏ nhặt để làm cách nào đoạt được những phúc lợi tốt nhất từ tay đối phương.

Lăng Lan dùng loại ánh mắt quỷ dị mà nhìn Lý Thì Du vài giây thì Lý Thì Du bên kia đang toát mồ hôi lạnh, không hiểu sao anh lại cảm thấy mình đang tự nhảy vào cái bẫy nào đó...

Khóe miệng Lăng Lan hơi hơi một mím đột nhiên mở miệng nói: “Đáng tiếc, cậu ấy có đoàn đội!” Theo một tiếng này, vốn đang ở cách Lý Thì Du năm bước Lăng Lan đột nhiên bước đến bên người Lý Thì Du, một tay cô đặt lên bả vai Lý Thì Du rồi dựa vào bên tai anh nói nhỏ: “Về những quy định trong việc dời nơi điều trị thì tôi biết cũng không hề ít hơn anh đâu...”

Lý Thì Du sắc mặt biến đổi, còn chưa kịp nói gì thì Lăng Lan đã trở về vị trí cũ trong chớp mắt giống như cô chưa từng có đi đâu. Một màn này làm cho người trong trung tâm trị liệu khiếp sợ, cũng làm cho ánh mắt Lý Lan Phong đang đứng bên người Lý Thì Du ngưng trọng.

“Lý Anh Kiệt, cậu có đồng ý đi theo tôi hay không?” Lý Thì Du rất nhanh khôi phục bình tĩnh, quay đầu hỏi Lý Anh Kiệt. Hiện tại mấu chốt chính là đáp án của Lý Anh Kiệt, nếu Lý Anh Kiệt đồng ý, hết thảy đều không có vấn đề.

Lý Anh Kiệt đã sớm làm quyết định, nghe Lý Thì Du dò hỏi cũng không suy xét liền nói: “Tôi nghe theo Lan lão đại.”

“Mày chẳng lẽ đã quên mình là con cháu Lý gia sao?” Lý Anh Kiệt trả lời làm Lý Thì Du phần nộ lần nữa, từ khi nào cái thằng nhóc kiêu ngạo chán ghét kia lại ăn nói khép nép như vậy?

“Không, cậu ấy vẫn là con cháu Lý gia các người, nhưng đồng thời cậu ấy cũng là đoàn viên của tôi.” Lăng Lan trực tiếp mở miệng ngắt lời nói, “Đàn anh hẳn rất rõ ràng tôi có quyền quyết định tất cả mọi thứ của cậu ấy.”

“Cậu.....” Lý Thì Du tức khắc nghẹn lời, bởi vì Lăng Lan nói không sai, một khi học sinh gia nhập vào đoàn đội thì người đó không còn đơn giản chỉ đại biểu cho một mình mình nữa mà còn đại diện cho toàn thể, nói cách khác có một số việc ngay cả Lý Anh Kiệt cũng không thể tự chủ làm việc được.

Lý Lan Phong thấy thế vội nói: “Kỳ thật, tất cả mọi người đều muốn tốt cho thiếu gia Anh Kiệt, Lăng đoàn trưởng, thiếu gia Thì Du là thủ tịch nghiên cứu chuyên nghiệp, nói một câu không quá phóng đại thì cũng chỉ có Thì Du thiếu gia mới có quyền lực để sử dụng những loại thuốc tốt nhất để chữa trị cho thiếu gia Anh Kiệt, điều này đối với thiếu gia Anh Kiệt chỉ có trăm lợi mà không có hại.”

Lý Lan Phong không hy vọng hai phương căng thẳng, nếu là có thể, anh còn muốn cùng Lăng Lan hợp tác một chút, hơn nữa thương thế của Lý Anh Kiệt cũng làm anh lo lắng, anh càng không muốn Lý Thì Du vì tranh cãi không chữa trị cho người em họ này...

“Tôi biết, bất quá, tôi còn hai cái đoàn viên cũng bị thương nặng, không biết Lý thủ tịch có nguyện ý ra tay tương trợ hay không?” Lăng Lan cũng không muốn cùng đối phương dây dưa, trực tiếp đưa ra yêu cầu.

“Cậu cho rằng thuốc điều trị đặc hiệu dễ dàng có được lắm sao?” Lý Thì Du sắc mặt khó coi mà hỏi lại, “Nếu không phải Lý Anh Kiệt là em họ của tôi thì tôi căn bản sẽ không ra tay.”

“Quả nhiên là một người anh tốt.” Lăng Lan nhướng mày nhìn thoáng qua Lý Thì Du, biểu tình cười như không cười giống như có thể xem thấu tâm tư của Lý Thì Du làm anh tức khắc chặt vật, có chút không xác định có phải chính mình đa tâm hay không

“Nếu tôi nhất định muốn anh phải điều trị cho ba người thì sao?”

“Cậu áp chế tôi?” hai mắt Lý Thì Du nhíu lại, một cổ hơi thở nguy hiểm từ trên người anh tràn ra.

Học sinh ngành quân y ở trường quân đội vẫn luôn thuộc về thế lực trung lập, không có người hay là thế lực dám nào đắc tội bọn họ. Dù sao ai cũng không biết khi nào mình bị thương, nếu như đắc tội với người ta rồi sau đó

lại rơi vào tay người đó thì không ai biết sinh mệnh của mình sẽ như thế nào. Tất cả mọi người đều không dám lấy mạng mình ra nói nói giỡn.

“Đàn anh muốn cho là như vậy cũng được!” Lăng Lan nhàn nhạt mà trả lời, “Điều này cũng xem như là bài kiểm tra xem đàn anh là một người anh yêu thương em trai tới mức nào.”

Lý Thì Du ngăn người ra, tức giận thiếu chút nữa muốn cắn đứt lưỡi, không nghĩ tới Lý Anh Kiệt lại nhận một lão đại vô sỉ như vậy, thế nhưng lại dùng Lý Anh Kiệt làm lợi thế để tới áp chế, anh oán hận mà nói với Lý Anh Kiệt: “Đây là lão đại mà mày nhận sao? Vì những người khác mà tình nguyện hy sinh mày?”

Lý Anh Kiệt sắc mặt hơi đổi, bất quá thực mau khôi phục bình thường, cậu nói: “Bọn họ cùng là anh em của tôi, vì anh em hy sinh một chút cũng đáng giá, huống chi tôi không phải không thể hồi phục, chỉ là thời gian dài một chút mà thôi, anh không xuất hiện cũng không sao.....” Ngụ ý coi như Lý Thì Du chưa từng xuất hiện, cậu nguyện ý cùng anh em nhà mình đồng cam cộng khổ.

Những lời này làm người đoàn Tân sinh động dung, ánh mắt đám người Hàn Kế Quân, Lâm Trung Khanh, Tạ Nghị nhìn về phía Lý Anh Kiệt cũng không giống trước kia nữa.

Danh tiếng của Lý Anh Kiệt đoàn Tân sinh thật sự không tốt chút nào, dù sao tính cách của đối phương cũng dường thành từ nhỏ, giọng điệu nói chuyện kiêu ngạo, dáng vẻ hếch mặt lên trời làm người khác chán ghét, nhưng mà bây giờ...bọn họ như có cái nhìn khác. Hóa ra thằng nhóc luôn khiến người khác chán ghét kia cũng không phải là kẻ ích kỷ, cậu ta thật sự cũng nguyện ý vì anh em mà không tiếc cả mạng sống, chỉ là những tính cách tốt này đều bị vẻ kiêu ngạo che dấu hết, không muốn người khác biết.

Nghe Lý Anh Kiệt trả lời, Lý Thì Du tức giận thiếu chút nữa liền buột miệng thốt: vậy thì mày tự sinh tự diệt đi, ông đây không trị nữa.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 269: Người Cha “Nhị Thập Tứ Hiếu”!

Bất quá trong đầu Lý Thì Du bỗng nhớ lại lời nói của người anh họ lớn Lý Mộ Lan: “Lý Anh Kiệt kỳ thật không xấu, em ấy chỉ là bị người nào đó trong Lý gia xúi giục mà đi trật phương hướng thôi, nếu là có thể, anh vẫn là hy vọng em có thể giúp Lý Anh Kiệt, để nó đi trở về đúng đường...”

Mà tình cảnh hiện tại đã chứng minh những điều anh họ lớn nói không sai, người có thể nguyện ý hy sinh vì anh em thì làm sao trong lòng có thể là xấu chứ? Có lẽ đây là một cơ hội, nếu anh có thể bởi vậy mà cùng Lý Anh Kiệt hòa hoãn quan hệ thì có lẽ sẽ hoàn thành được lời dặn dò của anh.....

Nhưng tưởng tượng đến việc phải mất một đồng thuốc tốt thì trong lòng Lý Thì Du buồn bực không thôi, mấy loại thuốc đặc hiệu đó cũng không phải là đồ nhặt từ trên trời rơi xuống, cho dù anh là thủ tịch thì việc xin những loại thuốc cho một lúc ba người cũng cần phải vận dụng quan hệ..... Nói thật anh cũng không muốn lãng phí những mối quan hệ đó chỉ bởi vì thằng em họ này, nhưng vì anh họ, cậu sẽ làm tất cả.

“Đương nhiên, nếu anh có thể trong khoảng thời gian ngắn mà chữa khỏi cho bọn họ thì đoàn Tân sinh chúng tôi bao gồm cả tôi sẽ thiếu anh một ân tình, anh tùy thời đều có thể tới nhận.” Lãng Lan cũng không phải thích dùng cường thế để áp chế, nếu giúp cô thì cô cũng đồng thời đưa ra một cái giá tốt để trả cho ân nghĩa đó, cô cũng không muốn để Lý Anh Kiệt thật sự mất đi cơ hội nhanh chóng khỏe lại này. “Đương nhiên, những yêu cầu mà

anh đưa ra phải nằm trong phạm vi mà đoàn Tân sinh chúng tôi có thể làm được.”

“Đoàn Tân sinh?” Lý Thì Du tâm thần vừa động, bất quá thực mau cười lạnh nói, “Chẳng lẽ cậu có thể cam đoan đoàn Tân sinh có thể tiếp tục đứng vững trong thời gian sắp tới.”

Lăng Lan nhàn nhạt mà trả lời: “Ít nhất trong hai năm sắp tới sẽ không có chuyện gì xảy ra, anh có thể lựa chọn đưa ra yêu cầu trong hai năm này. Đương nhiên nếu lúc anh đưa ra yêu cầu mà đoàn Tân sinh không còn tồn tại thì lời hứa của Lăng Lan vẫn luôn còn, anh có thể tới tìm tôi.” Vì tương lai sắp tới của nhóm tiểu đệ, Lăng Lan cho rằng cái giá này là đáng giá.

Lý Thì Du trầm mặc, anh suy nghĩ rốt cuộc có đáng giá hay không. Đúng lúc này, Lý Lan Phong mở miệng nói: “Thì Du thiếu gia, tôi tin Mộ Lan thiếu gia cũng sẽ đồng ý cậu đi trị liệu cho Anh Kiệt thiếu gia cùng các anh em của cậu ấy.....”

Lý Lan Phong nhẹ nhàng thở dài một hơi, ánh mắt có chút mê ly. Tựa hồ là lầm bầm lầu bầu, lại tựa hồ nhắc nhở: “Phải biết rằng đây là điều mà Mộ Lan thiếu gia vẫn luôn hâm mộ.....”

Lý Thì Du trong lòng chấn động, cố nén cảm giác chua xót trong lòng lớn tiếng trả lời: “Được, tôi đáp ứng.” Nói xong, anh lại làm hai bức thư xin chuyển dời nơi trị liệu. Vài giây sau, thông báo thư được phê chuẩn truyền lại lần nữa.

Nhìn đến rốt cuộc đạt thành tâm nguyện, Lăng Lan trong lòng buông lỏng, âm thầm thở ra một hơi, rất nhanh nhân viên công tác dùng cáng đem ba người đưa đến Trung Tâm Nghiên Cứu Quân Y, Lý Thì Du cùng Vân Tu cũng vội vàng từ biệt. Rốt cuộc thương thế ba người này đều thực nghiêm trọng, bọn họ cần phải về Trung Tâm Nghiên Cứu Quân Y để tìm ra phương án trị liệu mới.

Ở trung tâm trị liệu bận rộn thời thời gian, lúc Lăng Lan mang theo mọi người rời đi thì trùng hợp đi qua bên người Lan Phong, Lăng Lan nhàn nhạt mà nhìn Lý Lan Phong một cái. Sau đó đi lướt qua.....

Đây là lần gặp mặt đầu tiên của Lăng Lan và Lý Lan Phong, không có đối thoại, không có giao lưu. Có thể Lý Lan Phong đối với Lăng Lan là ấn tượng khắc sâu, muốn cùng hợp tác, nhưng đối với Lăng Lan, người thiếu niên này chỉ là người vào thời khắc mấu chốt nói giúp cô một câu thôi... không hơn!

Lúc này, tại hành tinh Nam Vũ xa xôi, trong nơi đóng quân của tổng bộ quân đoàn 23, Lăng Tiêu đang vừa chiến đấu để tranh giành những tướng lĩnh cao cấp cho quân đoàn với những quân đoàn khác vừa vất vả giải quyết chuyện xấu mà con gái mình gây ra... ví dụ như việc đoạt quyền khống chế của phi thuyền!

Vào ngày hôm đó, Lăng Tiêu đang bận rộn hội đàm từ xa để tranh dành tướng lĩnh cao cấp với những đoàn trưởng quân đoàn khác, đương nhiên những đoàn trưởng này đều là người thuộc về phe của đệ nhất nguyên soái, dù sao bọn họ cũng là người của một phe nên việc giúp đỡ người bạn mới “23” này ai cũng nguyện ý. Có điều nguyện ý là một chuyện, còn đưa người ra thì..... Dù sao khẩu vị của Lăng Tiêu thật sự quá lớn, chọn người nào cũng đều là những quan quân ưu tú của quân đoàn, điều này làm sao các quân đoàn trưởng chịu được, bọn họ trực tiếp cự tiếp thì không được mà muốn bọn họ nhả người thì đừng mơ, cuối cùng bọn họ chỉ có thể tiếp tục “đàm phán” trong hòa bình.

Kỳ thật những thứ mà Lăng Tiêu đòi đều là sao trên trời chứ thật sự ông cũng không muốn nhiều như vậy, nhưng phải đòi nhiều thứ như thế thì ông mới có thể biết điểm mấu chốt của những quân đoàn này là đâu. Đương nhiên vì tranh thủ càng nhiều nhân tài, Lăng Tiêu liền hạ quyết tâm đi theo chân bọn họ đòi người tới cùng. Phải biết rằng, muốn nhanh chóng thành lập một binh đoàn vững chắc thì tuyệt đối không thể khuyết thiếu những

tướng lãnh cao cấp nòng cốt được, chỉ cần có lớp nền vững chắc thì mọi người mới có thể đi lên vững vàng.

Đương nhiên đây chỉ là bước đầu tiên, Lăng Tiêu cũng đã xin giấy điều lệnh cho những đồng đội cũ ở quân đoàn thứ bảy tới quân đoàn 23, có điều những người đó có thể tới quân đoàn 23 hay không thì cũng phải xem đoàn trưởng quân đoàn 23 có chịu buông tay hay không, và những người đồng đội cũ đó có muốn quay về làm thuộc hạ của ông hay không.

Bất quá lúc cuộc hội đàm đang tiến hành thuận lợi thì liên lạc khí của Lăng Tiêu truyền tin tức đến, Lăng Tiêu cúi đầu nhìn thoáng qua, khuôn mặt vốn đang tươi cười bỗng ngưng trọng, thậm chí bộ mặt có chút cứng đờ, giống như đã chịu đả kích thật lớn.....

Lăng Tiêu cố nén cảm xúc, cực kỳ xin lỗi với các đại quân đoàn trưởng rồi hẹn lại thời gian đàm phán, sau đó vội vàng gián đoạn cuộc hội đàm.

Biểu hiện này của Lăng Tiêu làm trong lòng mấy quân đoàn trưởng có chút bất an, ai cũng suy đoán Lăng Tiêu có phải đang đụng chuyện gì khó khăn hay không. Có phải bọn họ đã ép Lăng Tiêu quá mức khiến Lăng Tiêu thương tâm hay không? Dù sao Lăng Tiêu vẫn là một người trẻ tuổi mới tròn bốn mươi tuổi, khụ khụ, đối với những quân đoàn trưởng ít nhất cũng đã sáu bảy mươi tuổi thì quả thật có chút trẻ tuổi...

Bọn họ ngẫm lại, dù sao Lăng Tiêu cũng không dễ dàng, quân đoàn 23 nói dễ nghe thì là một quân đoàn chính quy bình thường được trang bị đầy đủ các loại vũ khí cho các binh chủng nhưng kỳ thật đó chỉ là một cái vỏ rỗng, quân đoàn này muốn người không có người, muốn đồ vật cũng không có đồ vật, hết thảy đến phải dựa vào chính Lăng Tiêu để lấy được. Người của những phe phái khác trong quân bộ đều thờ ơ lạnh nhạt, ai cũng đang ngóng chờ Lăng Tiêu thất bại, nếu là người cùng phe không giúp thì còn ai giúp đây?

Nghĩ như vậy, vốn có chút bất bình vì hành động của Lăng Tiêu, mọi người bắt đầu bình tĩnh lại, dù sao mọi người đều là quân nhân, những yêu cầu của Lăng Tiêu cũng thật bình thường, dù sao mỗi quân đoàn cũng chỉ cần điều hai quân nhân ưu tú là được, dù sao cũng không tổn thất quá lớn, tuy những quân nhân đó quả thật vô cùng ưu tú nhưng trong quân đoàn cũng có rất nhiều người ưu tú, thiếu một hai người cũng không sao..

Mấy quân đoàn trưởng lén lút thương nghị một phen, cảm thấy vẫn là nên cho Lăng Tiêu một chút mặt mũi, Lăng Tiêu tốt, bọn họ cũng được tốt. Vì thế khi Lăng Tiêu một lần nữa đàm phán cùng bọn họ thì ai cũng trở nên vô cùng hòa phóng, trên cơ bản thì Lăng Tiêu có yêu cầu gì, chỉ cần không phải quá phận thì ai cũng liền đồng ý. Điều này làm cho Lăng Tiêu cực kỳ kinh hỉ, dù sao thêm một tướng lĩnh tốt cũng rất có lợi cho quân đoàn, như vậy quân đoàn 23 có thể nhanh chóng hình thành để chuẩn bị chiến đấu.

Trên thực tế, những quân đoàn trưởng đó đều đã đoán sai, Lăng Tiêu cũng không phải là đụng tới việc khó gì hay bị bọn họ ép giá làm thương tâm, sở dĩ biểu tình Lăng Tiêu trở nên ngưng trọng nghiêm túc như vậy là bởi vì ông bị tin tức con gái truyền tới làm sợ đến ngây người...

Trường đệ nhất nam sinh quân giáo có khảo hạch đầu vào là điều mà ông đã biết từ trước, dù sao ông cũng từng là học sinh ở đây, nhưng sở dĩ không nói với Lăng Lan cũng là muốn nhìn xem Lăng Lan phản ứng như thế nào, xem như đây cũng là khảo nghiệm của cha đối với con gái.

Lăng Tiêu nhiều nhất chỉ cho rằng Lăng Lan sẽ dẫn dắt tiểu đội của mình thờ ơ lạnh nhạt giống như lúc trước ông đã từng làm. Lăng Tiêu tin tưởng, bằng năng lực của con gái nhà mình và những thành viên trong tiểu đội, muốn đạt được sự tôn trọng sau bài khảo hạch là chắc chắn không có vấn đề gì..... Nhưng ông trăm triệu lần không nghĩ tới, con gái nhà mình lại to gan lớn mật như thế, dám dẫn dắt học sinh trên phi thuyền nổi dậy đoạt quyền khống chế phi thuyền, càng đáng chết là con gái của ông thành công....

Nhìn đến tin tức này, Lăng Tiêu trước tiên lựa chọn đóng cửa hội đàm, sau đó chính là ngửa mặt lên trời cười điên cuồng!

Lúc này ông rốt cuộc không duy trì nụ cười bình tĩnh như thường nữa, không còn nụ cười tiêu chuẩn của thần tượng toàn Liên Bang nữa mà chỉ còn lại người cha đang cười điên cuồng, kiêu ngạo vì con gái tuyệt đỉnh của mình...Con gái của ông... ha ha ha...là con gái của ông. Thật tốt, Lăng Tiêu chỉ nghĩ đến đây thì càng cảm thấy kiêu ngạo, quá nhiên là con gái của ông, toàn làm những việc mà ông không dám làm...

Bất quá sau khi cười xong, Lăng Tiêu liền ưu sầu, bởi vì con gái của ông đã gây rắc rối lớn rồi, bất quá đứa con này cũng tự hiểu lấy mình, biết đã làm chuyện có chút quá phạm, khả năng sẽ khiến cho những quân nhân kia chịu xử phạt cho nên liền truyền đến tin tức đến cho cha mình là ông để ông xử lý. Dựa theo cách nói của Lăng Lan thì ông cũng nên bắt đầu gánh vác danh hiệu làm cha sau mười sáu năm vắng bóng...

Thật là đứa con bất hiếu mà! Lăng Tiêu tuy rằng ngoài miệng nói Lăng Lan bất hiếu, nhưng đáy lòng lại cực kỳ cao hứng, bởi vì đây là lần đầu tiên Lăng Lan yêu cầu ông ra mặt bãi giải quyết hậu họa do con gây ra, cho dù giọng điệu nói chuyện không phải tốt đẹp, nhưng Lăng Tiêu biết, đây là bước đầu tiên Lăng Lan chủ động nói chuyện với ông, cũng có nghĩa là con gái đã bắt đầu tiếp nhận người cha là ông...

Sau khi tự suy ra hàm ý sau lời nói của Lăng Lan, Lăng Tiêu tức khắc như tiêm máu gà, đem tất cả công việc trực tiếp ném cho sĩ quan phụ tá, sau đó xoa tay hăm hè thu thập hậu quả rồi rầm mà con gái mình tạo ra.

Trước tiên ông dùng thân phận đại tướng của mình để áp chuyện xử phạt thuyền phi thuyền, sau đó hướng quân bộ xin lệnh điều phái đem phi thuyền cùng với mọi người trên thuyền, bao gồm thuyền trưởng điều tới quân đoàn 23, đồng thời liên lạc với hiệu trưởng trường quân đội, phong tỏa nội dung và kết quả cuộc khảo nghiệm, không được phép công bố...

Lăng Tiêu rất rõ ràng, một khi tin tức này bị công bố thì với những biểu hiện ưu tú của Lăng Lan nhất định sẽ khiến cho quân bộ chú ý, bao gồm cả các đại quân đoàn, đây là điều mà ông tuyệt đối không cho phép.

Làm tốt hết thủy, Lăng Tiêu vẫn có chút không yên tâm, dù sao ông đang ở hành tinh Nam Vũ xa xôi, ông rất khó khống chế được mọi việc trong trường quân đội, nếu có chuyện gì thì ông sợ mình trở tay không kịp. Vì thế ông quyết định đi thăm con gái của mình, sau khi xác định con gái không gặp nguy hiểm gì thì ông mới có thể yên tâm mà tiếp tục công việc xây dựng quân đoàn 23.

Sở dĩ Lăng Tiêu nghĩ như vậy là bởi ì sắp tới nhóm học sinh năm 5 sẽ bắt đầu ghi danh khảo hạch vào các quân đoàn. Mà quân đoàn 23 của ông cũng lần đầu tiên tham dự hoạt động này, ông đương nhiên muốn khảo hạch nhóm học sinh có thể trở thành những quân nhân đầu tiên của quân đoàn 23.

Đương nhiên đây chỉ là những lời hoa mỹ nguy biện của Lăng Tiêu mà thôi, nhiệm vụ khảo hạch ông đương nhiên giao cho thủ hạ, còn nhiệm vụ chủ yếu của ông chính yếu là đi thăm cô con gái bảo bối đáng yêu của mình rồi...

Lăng Lan? Đáng yêu?

Cũng chỉ có người cha “nhị thập tứ hiếu” như Lăng Tiêu mới có thể đem người con bá đạo, cuồng khốc như Lăng Lan xem thành đáng yêu vô cùng. Chỉ có thể nói ở trong lòng Lăng Tiêu, mỗi khi có việc gì liên quan đến Lăng Lan thì ông không còn sức phán đoán gì.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 270: Kế Hoạch

Edit: Phi Nguyệt

Vị sĩ quan cao cấp của quân đoàn số 23 hoàn toàn không hiểu mệnh lệnh này của Đại tướng Lăng Tiêu. Đại tướng là người đứng đầu tối cao của một quân đoàn mà lại muốn tự mình đi đến một buổi khảo hạch nhỏ, đây tuyệt đối là việc làm mất thân phận của quân đoàn trưởng.

Trong mắt các học sinh còn đi học, trường đệ nhất nam sinh quân giáo là nơi mà mọi người luôn ngưỡng mộ, nhưng các quân đoàn lớn như bọn họ lại không quá quan tâm dù ngôi trường đó có nhiều học viên rất ưu tú đi chăng nữa. Trong những lần khảo hạch mọi năm, bọn họ chỉ làm việc theo thông lệ bình thường, không lần nào cần phải chú trọng nhiều hơn.

Đương nhiên, nếu năm nào xuất hiện thiên tài tuyệt thế thì thái độ của các đại quân đoàn cũng sẽ thay đổi một chút, thường các quân đoàn đó sẽ phái một đội tướng lĩnh có thực quyền đi cướp người. Nếu năm nay thực sự có một thiên tài xuất hiện thì việc đại tướng Lăng Tiêu tự mình dẫn đội đi còn có một chút thuyết phục, nhưng bọn họ không hề nghe thấy tin tức ở trường quân giáo có xuất hiện nhân vật nào nổi trội, rõ ràng trong mắt các tướng lĩnh bên dưới, đại tướng Lăng Tiêu không nên đi chuyến này, chỉ bằng ngài ấy ở lại quân đoàn tranh luận cướp người với các quân đoàn trưởng của quân đoàn khác còn hơn.

Những người thuộc quân đoàn 23 vốn không phải là tâm phúc của Đại tướng Lăng Tiêu mà được điều tới từ những quân đoàn khác, nên bọn họ đều không hiểu quyết định của Đại tướng, tuy trong lòng có dị nghị nhưng không ai dám can đảm lên tiếng phản đối, dù có người muốn nói nhưng khi đối mặt với gương mặt tươi cười ôn hòa của Đại tướng lại nói không nên lời... Khụ khụ, muốn đối mặt với gương mặt cười thuần hậu đó cũng cần có dũng khí đấy...

Cuối cùng chẳng ai phản đối quyết định của ông, Đại tướng Lăng Tiêu dễ dàng trở thành đội trưởng của đoàn khảo hạch lần này. Lăng Tiêu thầm cảm thấy may mắn trong quân đoàn không có thân tín cũ của ông nên ông mới thuận lợi ra một mệnh lệnh vô lý như vậy.

Đương nhiên Lăng Tiêu vẫn còn biết chuyện dùng thân phận quân đoàn trưởng để tham gia khảo hạch rất không ổn nên ông đã thay tên đổi họ, mang quân phục Thiếu tướng trước kia của mình ra mặc, hành động của ông khiến các tướng lĩnh trong quân đoàn số 23 thở phào, tuy rằng dùng thiếu tướng để dẫn đội đi vẫn rất khoa trương nhưng cũng không đến mức quá đáng, ném đi mặt mũi quân đoàn bọn họ.

Khi Lam Lạc Phượng biết quyết định của Lăng Tiêu, bà vừa mừng vừa cảm thấy buồn, mừng vì Lăng Tiêu có thể đến trường đệ nhất nam sinh quân giáo để gặp con gái Lăng Lan, buồn vì thương con gái của bọn họ không thể khôi phục thân phận mà vẫn phải giả trai, cùng lặn lội với đám đực rựa kia ít nhất bốn năm nữa ở trường nam sinh quân giáo.

Nghĩ đến đây, cơn buồn bực của Lam Lạc Phượng trỗi dậy, và đêm đó Lăng Tiêu lại bị đá khỏi phòng ngủ, đành phải ngủ lang ở phòng làm việc... Đương nhiên, Lăng Tiêu lại lấy mỹ danh công việc bận rộn phải ngủ ở phòng làm việc, nhưng thực ra ai cũng biết lý do đằng sau là gì.

Cuối cùng, đến trước thời gian xuất phát, Lam Lạc Phượng quả quyết bắt Lăng Tiêu phải mang theo vài rương đồ để mang đến giao tận tay cho Lăng

Lan, còn muốn giao tận tay như thế nào thì bà không quan tâm.

Lăng Tiêu không có biện pháp cự tuyệt yêu cầu của vợ, đành cười khố sai người đem hết đồng rương hòm cho lên quân hạm. Ông lại có thêm một việc cần suy nghĩ đầu đầu nữa, đó là làm thế nào có thể đưa được nhiều đồ như vậy cho Lăng Lan.

Lăng Lan lúc này còn chưa biết lão cha nhà cô lạm dụng chức quyền làm việc tư, nguy trạng thân phận để đến chủ trì buổi khảo hạch lần này. Hiện giờ cô đang phiền não vì một sự việc đột ngột phát sinh...

Nhờ có Lý Thì Du ra tay, vốn Lạc Lăng phải mất tối thiểu một tháng để bình phục, nay chỉ mới mười ngày đã vui vẻ trở về.

Lăng Lan lo lắng nên cẩn thận kiểm tra lại thân thể của Lạc Lăng, phát hiện cậu ta đã hoàn toàn bình phục mà không có bất cứ di chứng nào, hơn nữa tổ chất thân thể của cậu ta còn tăng lên không ít. Lăng Lan khá tò mò, không biết Lý Thì Du dùng biện pháp gì giúp cơ thể Lạc Lăng phục hồi tốt như vậy.

Xem ra Lý Thì Du này là một người có thể hợp tác được! Lăng Lan vô cùng thỏa mãn với tay nghề trị liệu của Lý Thì Du. Để bảo đảm mạng sống của các thành viên trong tiểu đội, nhất định phải kiếm được một người trong ngành quân y, Lăng Lan quyết đoán đưa bàn tay xấu xa về phía Lý Thì Du.

Lúc này, Lý Thì Du đang ở trung tâm nghiên cứu trị liệu, ngồi xem xét bảng báo cáo sức khỏe của Lý Anh Kiệt và Tề Long, chợt anh đánh một cái hắt xì rõ to làm các đạo sư bên cạnh lo lắng cuống lên. Lẽ nào học sinh yêu dấu của bọn họ gần đây nghiên cứu quá mệt mỏi lên sức đề kháng của cơ thể bị giảm xuống?

Sự lo lắng của các đạo sư cũng khiến Lý Thì Du hoang mang, anh nhanh chóng kiểm tra sức khỏe toàn thân một lần, phát hiện các chỉ số tiêu chuẩn

đều trên trung bình, anh cảm thấy khó hiểu, sức khỏe đang bình thường vì sao lại hắt hơi? Lý Thì Du là thủ lĩnh học sinh của ngành quân y nghiên cứu chuyên nghiệp nên anh ta cực kỳ coi trọng từng tín hiệu sức khỏe trên cơ thể mình.

Nhưng nếu kiểm tra không thấy có điều gì bất thường, anh ta sẽ ném điều này ra sau đầu và lại vùi đầu vào công việc đang làm. Lý Thì Du đưa mắt nhìn hai người nằm trong khoang trị liệu, lòng thầm cười gian tà, nhất định anh ta phải để cho hai tên nhóc này hưởng thụ một chút sự lợi hại của gien biến đổi S!

Lòng Lý Thì Du thầm tiếc hận cái cậu Lạc Lãng kia bình phục quá nhanh. Anh ta không ngờ gien S ở trên người cậu ta lại có phản ứng khác biệt như vậy. Vết thương trên người Lạc Lãng không quá nặng, lại nhờ gien S nên thương thể của cậu ta lành một cách thần tốc, khiến Lý Thì Du không có cơ hội thí nghiệm lần thứ hai, thật đáng tiếc để vuột mất một thí nghiệm thể tốt như vậy...

Lý Thì Du ở bên kia tiếc hận không thôi thì ở bên này Lạc Lãng đang mừng thầm trong bụng, cậu ta được gien S cải tạo được rất nhiều chỗ tốt, vốn trước đây cậu ta còn miễn cưỡng hoàn thành bài huấn luyện nhưng nay không cần tốn mấy sức cũng làm được. Các đạo sư phụ trách huấn luyện thể năng rất vui mừng, bọn họ còn đang lo sợ sau khi vắng mặt mười ngày, Lạc Lãng không thể theo kịp chương trình học, gây ảnh hưởng đến kết quả khảo hạch cuối kỳ. Không ngờ sau trận đấu ngày hôm đó, cảnh giới cách đấu thể thuật của cậu ta được ổn định, sức bền của cơ thể cũng tốt hơn rất nhiều làm các đạo sư vô cùng cao hứng.

Vì Tề Long chưa bình phục trở về, Hàn Kế Quân và Lâm Trung Khanh lại không học cùng chuyên ngành, Lan lão đại được miễn khóa học huấn luyện thể năng nên mấy ngày nay Lạc Lãng đều đi về cùng Tạ Nghị.

Hôm nay, Tạ Nghị đang định gọi Lạc Lăng cùng về ký túc xá thì bị một bạn học gọi ở lại có việc, Lạc Lăng vốn muốn chờ Tạ Nghị, nhưng một lát sau cậu nhận được một tin nhắn của trung tâm điều trị nói muốn cậu qua trung tâm nghiên cứu quân y kiểm tra lại một lần nữa.

Lạc Lăng cảm thấy hơi kỳ quái, rõ ràng sức khỏe của cậu ta đã bình phục hẳn rồi, lúc Lý Thị Du kiểm tra tổng quát lần cuối còn đen mặt, nói: “Cậu có thể lặn, không cần tới đây nữa!” Vì sao bây giờ lại muốn cậu tới kiểm tra?

Thắc mắc trong lòng nhưng Lạc Lăng vẫn quyết định qua thử, mặc kệ có muốn kiểm tra hay không, cứ qua đó là biết đã xảy ra chuyện gì. Nghĩ vậy nên Lạc Lăng nói tạm biệt với Tạ Nghị rồi đi trước.

Lạc Lăng đi tới trạm xe công cộng gần nhất, muốn bắt xe đến trung tâm nghiên cứu. Trường quân giáo giống như một thành phố thu nhỏ, nếu chỉ đi bộ bằng hai chân phải mất một, hai tiếng đồng hồ mới tới nơi, đương nhiên Lạc Lăng phải chọn phương tiện giao thông thuận lợi để đi lại.

Xe bay đưa cậu ta tới trước cửa trung tâm nghiên cứu quân y, vừa xuống xe đã thấy một vị học trưởng mặc đồng phục màu xanh da trời tiến lên đón: “Cậu là Lạc Lăng phải không?”

Lạc Lăng gật đầu: “Đúng là tôi.”

“Hội trưởng Lý bảo tôi trực tiếp dẫn cậu tới trung tâm điều trị, mời đi theo tôi.” Vị học trưởng mặc đồng phục xanh da trời làm động tác mời, ý bảo Lạc Lăng đi theo anh ta.

Lạc Lăng không suy nghĩ nhiều đi theo vị học trưởng kia tới một chiếc xe bay cách đó không xa. Vị học trưởng giải thích: “Trung tâm điều trị kiểm tra cách đây hơi xa, để không mất thời gian chúng ta đi xe bay tới đó.”

Ở thời gian cuối đợt điều trị vừa rồi Lạc Lãng cũng phải qua trung tâm điều trị nên biết khoảng cách từ đây đến đó khá xa, bèn không suy nghĩ nhiều mà lên xe cùng vị học trưởng kia. Vị học trưởng mặc đồng phục màu xanh da trời nhập thông tin vào quang não của xe, chiếc xe nhanh chóng chuyển động, đi tới địa điểm được chỉ định.

Nhưng chỉ khoảng một lúc sau Lạc Lãng đã phát hiện ra điều bất thường, bởi vì con đường đi này không giống như trong trí nhớ của Lạc Lãng, cậu ta giật thót tim, vội hỏi: “Con đường này hình như không phải đến trung tâm điều trị.”

“Trước khi đến trung tâm điều trị, tôi muốn qua kí túc xá lấy bản báo cáo bỏ quên đã.” Vị học trưởng mặc đồng phục xanh da trời quay đầu lại cười áy náy, “Hôm nay tôi bắt buộc phải giao bản báo cáo này cho trung tâm, vốn định tiện đường đón cậu rồi mang qua luôn, không ngờ lúc ra cửa lại quên mất, xin lỗi, để cậu phải mất thời gian rồi. Nhưng cậu yên tâm, lượt kiểm tra của cậu phải nửa giờ sau mới bắt đầu, ký túc xá của tôi cách đây cũng không xa, chắc chắn có thể quay lại trước thời gian quy định.”

Lạc Lãng nghe vậy liền nói: “Thì ra là thế, tôi biết rồi.”

Mặc dù nói vậy nhưng Lạc Lãng cũng cảm giác có điều gì đó không ổn, cậu ta bắt đầu hồi tưởng lại những chi tiết từ lúc bắt đầu đến giờ. Lạc Lãng không giải thích được, nếu cậu ta thực sự cần kiểm tra lại vì sao phải nhờ đến nhân viên trong trung tâm điều trị gửi tin tức qua? Phải biết rằng vì để theo dõi tình huống phục hồi một cách thường xuyên, Lý Thì Du đã lấy số liên lạc của ba người bọn họ, rõ ràng Lý Thì Du hoàn toàn có thể tự mình gửi tin tức cho cậu cơ mà...

Hơn nữa, đều phải đến trung tâm điều trị thì ngay từ đầu vì sao không bảo cậu đến thẳng đó mà phải tới trước cửa trung tâm nghiên cứu quân y? Lạc Lãng càng phân tích càng thấy không thích hợp, vì vậy giả vờ nói: “Như vậy đi, học trưởng, anh về ký túc xá lấy báo cáo, còn tôi sẽ tự mình

đến trung tâm điều trị. Có thể hội trưởng cần nói với tôi chuyện gì đó nên mới thông báo như vậy, tôi nên đến sớm một chút. Phía trước có trạm xe, anh cứ thả tôi ở đó là được.”

Vị học trưởng quay đầu lại, cười nói: “Không sao, Hội trưởng Lý không có ở trung tâm kiểm tra, đây chỉ là phần kiểm tra định kỳ theo thông lệ thôi, chỉ cần kiểm tra xong, đưa kết quả báo cáo cho Hội trưởng là được.”

Đến thời điểm này Lạc Lãng đã xác định người trước mắt chắc chắn không phải do Lý Thì Du phái tới, e là có người nào hoặc thế lực nào đó muốn đối phó với cậu rồi. Từ lúc tiến vào trường trường quân giáo đến giờ Lạc Lãng vẫn đi theo sau Tề Long, liều mạng hoàn thành bài huấn luyện thể năng, chắc chắn cậu ta không thể đắc tội với người nào. Kế hoạch lần này được bày ra chưa chắc đã để đối phó với bản thân cậu ta, mà có thể là thế lực nào đó muốn đối phó với đoàn Tân Sinh, bọn họ muốn bắt cậu ta để uy hiếp Lan lão đại sao?

Lạc Lãng vốn không phải là người chịu để yên cho kẻ khác bắt, suy nghĩ vừa thoáng qua trong đầu, đột nhiên cậu ta chỉ tay về phía trước, sắc mặt hốt hoảng hô lên: “Học trưởng, đó là cái gì?”

Vị học trưởng mặc đồng phục xanh da trời nghe thấy thế bèn quay đầu lại nhìn, phát hiện không có gì cả, trong lúc còn đang hoang mang thì cảm thấy gáy nhói lên đau đớn, hai mắt anh ta tối sầm, cả người đổ rầm xuống, hôn mê bất tỉnh.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 271: Kết Giao Bạn Bè?

Edit: Phi Nguyệt

Lạc Lãng xoay một vòng tới chỗ lái, cậu kiểm tra lộ trình đối phương đã nhập vào trước đó và muốn thay đổi đường đi, nhưng cậu phát hiện địa điểm đến đã bị khóa, không thể thay đổi.

Các hacker cao cấp đều có thể phá giải loại thủ thuật này, đáng tiếc Lạc Lãng không có thiên phú trong lĩnh vực hacker nên đành trơ mắt nhìn chiếc xe tiếp tục bay tới mục tiêu đã được chỉ định, trong lòng thầm ảo não, chán nản.

Lạc Lãng biết nếu muốn bắt chiếc xe này dừng lại, trừ phi cậu phải dùng bạo lực phá hủy nó... Có điều, cậu ta chưa ngu ngốc đến mức làm điều đó bởi vì chiếc xe đang di chuyển ở độ cao hơn một trăm mét so với mặt đất, nếu phá hủy chiếc xe, chắc chắn Lạc Lãng sẽ bị rơi xuống cùng, ở độ cao này cậu ta không có tự tin mình có thể tiếp đất bình yên vô sự, không khéo còn tái thương nặng...

Lạc Lãng không muốn bị rơi vào tay Lý Thì Du một lần nữa, dù tay nghề trị liệu của anh ta quả thực rất cao siêu nhưng thủ đoạn hành hạ người khác cũng giỏi không kém, đặc biệt hơn anh ta còn dùng mỹ danh vì muốn tốt cho người, nên người không thể phản kháng, thậm chí còn phải ngậm đắng nuốt cay đi cảm ơn anh ta...

Hơn nữa Lạc Lãng rất muốn biết người thiết kế cậu ta lần này là ai, có kẻ thù giấu mặt rất phiền toái, nếu dò la được lai lịch của đối phương thì rất có lợi cho đoàn Tân Sinh. Quan trọng hơn, Lạc Lãng lo sợ nếu lần này cậu ta trốn thoát, rất có thể lần sau đối phương sẽ ra tay với những học viên khác trong đoàn. Ngoại trừ nhóm Lăng Lan và Vũ Cảnh, thực lực của Lạc Lãng tốt hơn nhiều so với những đoàn viên khác, xác suất chạy trốn được cũng cao hơn, vì vậy mà Lạc Lãng quyết định xâm nhập vào hang Hồ.

Lạc Lãng để yên cho chiếc xe tự chạy theo lộ trình, cậu ta quay ra dùng chính dây lưng của vị học trưởng đã hôn mê kia trói anh ta lại, thủ pháp buộc dây giống y những gì Lăng Lan đã dạy, sau đó vứt đối phương ra ghế sau. Xong xuôi mọi việc, Lạc Lãng nghiêm túc tập trung nhìn về phía trước, cố gắng nhớ lộ trình đi của chiếc xe.

Tốc độ của xe bay rất nhanh, không tới hai mươi phút sau chiếc xe bắt đầu giảm dần tốc độ, Lạc Lãng cẩn thận đứng lên, cậu ta biết kẻ địch đang chờ cậu ta ở phía trước.

Tuy chưa qua hai mươi phút nhưng dựa theo tốc độ của chiếc xe, Lạc Lãng biết mình đã cách xa trung tâm nghiên cứu quân y khoảng mấy trăm km rồi. Hoàn cảnh xung quanh vô cùng xa lạ, đâu đâu cũng là núi non rừng rậm trùng điệp, ngoại trừ thỉnh thoảng có tiếng kêu của thú rừng vang lên thì không gian nơi đây hoàn toàn im ắng khiến lòng người mơ hồ có cảm giác sợ hãi. Lạc Lãng dùng quang não của xe bay phóng to hình ảnh xung quanh, phát hiện xung quanh đây ngoài cậu và núi rừng ra thì không còn ai cả.

Lạc Lãng hơi cau mày, cậu ta cứ nghĩ mình sẽ được đưa đến đại bản doanh hoặc cứ điểm tạm thời nào đó của đối phương, chẳng ngờ lại tới nơi khi ho cò gáy không một bóng người làm Lạc Lãng thật sự không biết phải làm gì lúc này.

Chiếc xe bay chậm lại, độ cao cũng từ từ được hạ xuống và đi vào một thung lũng hẹp. Bên trong thung lũng có một bãi cỏ xanh mướt, trên bãi cỏ điểm xuyết vô số bông hoa nhỏ nhiều màu sắc tạo nên một bức tranh thiên nhiên thơ mộng tuyệt đẹp.

Xung quanh bãi cỏ là rừng cây, trong rừng cây vang lên tiếng suối chảy róc rách, khung cảnh xinh đẹp yên bình khiến Lạc Lãng thoáng buông lỏng cảnh giác, nhưng rất nhanh cậu ta tỉnh táo lại, không chú ý đến thảm thực vật xinh đẹp kia nữa mà tập trung vào động tĩnh bên dưới chiếc xe bay.

Chiếc xe chậm chậm đáp xuống mặt đất, sau đó từ quang não của xe vang lên âm thanh máy móc: “Đã đến địa điểm được chỉ định, mời xuống xe.”

Tiếng nói kết thúc, cửa xe lập tức bật mở, Lạc Lãng không vội bước xuống mà ở lại cố gắng câu thông với quang não, thử xem có thể đưa vào một địa chỉ mới hay không. Tự dưng bị đưa đến một địa phương xa lạ, tất nhiên Lạc Lãng phải lưu lại một đường lui cho mình, cậu ta cố gắng nhập thông tin vào trong quang não, tái khởi động lại địa điểm trước khi được đưa đến đây.

Rất nhanh, cậu ta phát hiện ra mình không thể làm gì được, quang não đã đóng lại ngay khi xe vừa dừng. Quả nhiên đối phương cũng nghĩ đến điểm này nên đã chặn mọi đường lui của cậu ta.

Lạc Lãng cảm thấy sợ hãi trước sự sắp xếp kín kẽ của đối phương. Xe bay của trường quân giáo vốn không bao giờ bị ngừng hoạt động vì chúng sử dụng nguồn năng lượng từ ánh sáng, dù là ánh mặt trời hay ánh sáng của các vì sao đều có thể duy trì hoạt động của xe bay, trên lý thuyết chiếc xe này có thể chạy được mãi mãi, trừ phi máy móc hoặc chương trình quang não gặp vấn đề.

Với tình huống hiện tại, Lạc Lãng biết chắc chắn trong phe đối phương có một hacker cao cấp mới có thể sửa đổi hệ thống vận hành của quang não, làm xe bay chỉ đến một địa điểm được chỉ định, và vừa đến nơi đã tự động đóng chương trình vận hành.

Sắp xếp này của đối phương rõ ràng có ý muốn bắt cóc Lạc Lãng, vì địa hình xung quanh đây quá hoang vắng, lại không có trạm xe bay ở gần. Tức là, một khi đến đây thì không còn cách nào khác ngoài ngồi chính chiếc xe này quay trở lại, trừ phi Lạc Lãng dùng liên lạc khí gửi tin cầu cứu tới trung khu đầu não trường quân giáo.

Nhưng Lạc Lãng có thể xác định liên lạc khí của cậu lúc này không thể truyền tin ra bên ngoài, nếu đối phương đã sắp xếp được một kế hoạch kín kẽ như thế này, tất nhiên không có khả năng để lại một lỗ hổng sơ cấp như thế.

Lạc Lãng liếc mắt nhìn liên lạc khí của mình, quả nhiên thấy tín hiệu trên màn hình nhảy lên hỗn loạn, có lẽ liên lạc khí của cậu ta đã bị thế từ đầu, nhưng vì mãi chú ý đến nơi khác nên cậu ta chưa phát hiện ra mà thôi.

Lạc Lãng biết tiếp theo sẽ là một trận đánh ác liệt, đối phương xếp đặt một kế hoạch tinh vi như vậy chắc chắn không phải để đến nói chuyện phiếm với cậu. Lạc Lãng âm thầm hít sâu, toàn bộ tinh thần vào trạng thái đề phòng, cậu ta bước ra khỏi xe và đặt chân xuống bãi cỏ xinh đẹp ở phía dưới.

Lưng tựa vào chiếc xe, mắt quét một vòng địa hình phía trước, Lạc Lãng phát hiện ở đây không có ai. Đường lúc còn đang cảm thấy khó hiểu thì phía sau đột nhiên truyền đến âm thanh của xe bay, Lạc Lãng quay ngoắt đầu lại liền thấy có ba chiếc xe đang bay về phía này. Ba chiếc xe tạo thành thế gọng kìm vây lấy cậu, rồi chậm rãi hạ xuống.

Có khoảng bảy, tám người bước xuống từ ba chiếc xe, dẫn đầu là một người mặc đồng phục màu trắng đang nở nụ cười nhìn Lạc Lãng. Người này có dáng vẻ cao lớn uy phong, gương mặt tuấn tú xuất sắc, dáng vẻ của gã đúng là thứ mà Lạc Lãng vẫn luôn mơ ước, nhưng đôi mắt sáng quắc lúc nào cũng lúng liếng lại khiến Lạc Lãng có ác cảm. Lạc Lãng khó có thể hình dung một đôi mắt như vậy lại nằm trên một gương mặt xuất sắc như thế kia, vì đôi mắt này mà gương mặt vốn hoàn mỹ bị hỏng đi mấy phần.

Những người đứng đằng sau gã vừa tới đều mặc áo đồng phục màu xanh da trời, xem tuổi của những người này đoán chừng khoảng trên dưới hai mươi, nhất định là học viên năm thứ ba hoặc thứ tư của trường quân giáo. Bọn họ chia nhau ra đứng, vừa vắn vây xung quanh Lạc Lãng.

Lạc Lãng cảnh giác nhìn đối phương, cậu ta biết kẻ thiết kế cạm bẫy để dụ cậu ta đến đây chính là đám người này, hai bên yên lặng giằng co một lúc, không bên nào mở miệng trước.

Lạc Lãng cẩn thận, nhìn tình huống trước mắt chưa chắc đối phương sẽ mở lời trước, có lẽ cậu nên chủ động xuất kích. Lạc Lãng nhìn gã mặc đồng phục màu trắng trước mặt, người này hẳn là một vị thủ lĩnh học sinh của chuyên ngành nào đó, cậu lạnh giọng, hỏi: “Là anh bày tôi đến đây?”

Gã thanh niên áo trắng mỉm cười vỗ tay: “Thông minh!”

Lạc Lãng hỏi: “Không biết anh tìm tôi có việc gì? Tôi nghĩ mình chưa bao giờ gặp anh, cũng chưa từng đắc tội với anh mới phải.”

Gã thanh niên áo trắng cười, trả lời: “Ha ha, dĩ nhiên không phải, kỳ thực tôi chỉ muốn kết bạn với cậu mà thôi.”

Lạc Lãng nghe vậy thì khinh bỉ: “Muốn kết bạn? Anh hay dùng loại thủ đoạn ti tiện này để đi kết bạn à?”

Gã thanh niên áo trắng nhú mày, tỏ vẻ buồn bực: “Lẽ nào Vĩnh Quang chưa nói cho cậu biết người tìm cậu là tôi sao?”

“Nhấn tin để lừa tôi đến trung tâm nghiên cứu quân y, sau đó dùng lý do kiểm tra sức khỏe để lừa tôi lên xe bay, ép đi tới nơi này, anh nghĩ sao?”

Gã thanh niên mặc đồng phục trắng nghe vậy thì tức giận: “Vĩnh Quang hiểu lầm ý của tôi rồi, tôi chỉ nói mình đặc biệt thưởng thức trận đấu võ của cậu hôm đó. Cậu yếu hơn đối thủ nhưng lại đánh thắng khiến tôi bội phục vô cùng, nhất là tinh thần quật cường không chịu thua của cậu. Cho nên tôi đã nói với cậu ta, nếu có cơ hội, tôi muốn được quen biết là kết bạn với cậu....”

Nói tới đây, gã cúi đầu lẩm bẩm, “Rõ ràng Vĩnh Quang nói có thể giúp tôi làm việc này, tại sao lại thành ra như thế này chứ?” Gã ngẩng phắt đầu lên, hỏi Lạc Lãng. “Vĩnh Quang đâu? Tôi muốn tìm cậu ta hỏi xem đã xảy ra chuyện gì? Rõ ràng tôi bảo cậu ta tới tìm cậu để mời cậu tới nơi này, đây là nơi mà tôi thích nhất, tôi nghĩ cậu cũng sẽ thích cho nên mới muốn hẹn cậu gặp mặt ở đây.”

Trên gương mặt của gã thể hiện sự chân thành tha thiết, giống như những điều gã nói đều là sự thực. Lạc Lãng thầm hoài nghi có thật là vị học trưởng tên Vĩnh Quang kia đã hiểu lầm không?

Bỗng lời nhắc nhở của Lan lão đại vang lên trong đầu Lạc Lãng: “Khi chưa xác định đối phương là địch hay bạn, phải nghĩ đối phương là địch và phòng bị...”

Lạc Lãng hoảng hốt, sau lưng toát một tầng mồ hôi lạnh, cậu ta lại bất tri bất giác buông lỏng cảnh giác. Lạc Lãng nhìn thẳng vào gương mặt trông có vẻ chân thành tha thiết của gã thanh niên mặc đồng phục trắng kia, cậu lạnh lùng nói: “Không cần, anh ta đã bị tôi đánh ngất, còn anh muốn làm cái gì?”

Ánh mắt cảnh giác của Lạc Lãng làm nụ cười trên môi gã thanh niên cứng đờ, gã cô đơn, nói: “Tôi thật sự không có ác ý.” Nói xong cúi đầu tỏ vẻ thương tâm.

“Nếu không có ác ý thì giúp tôi mở khóa xe bay đi, thời gian không còn sớm, tôi cần phải trở về.” Lạc Lãng lạnh lùng trả lời.

Cho dù đối phương có nói gì cậu ta cũng tuyệt đối không tin, có ai muốn kết bạn lại làm ra mấy chuyện quỷ dị như vậy, nghĩ thế nào cũng thấy không thích hợp.

Gã thanh niên mặc đồng phục trắng bất đắc dĩ nói: “Được rồi, tôi thực sự không biết tại sao lại thành ra như vậy, tất cả đều do Vĩnh Quang tự chủ trương, cậu chỉ cần đánh thức Vĩnh Quang dậy là biết, chỉ có cậu ta mới giải oan được cho tôi.”

Lãng Lan nhìn xoáy sâu vào gã thanh niên kia, mắt vẫn không rời đi, tay đưa ra đằng sau gõ lên người Vĩnh Quang, đánh thức anh ta dậy.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 272: Nhiệm Vụ Của Đoàn Tân Sinh

Edit: Phi Nguyệt

Vĩnh Quang rên rỉ một tiếng, anh ta mở mắt ra, phát hiện mình bị trói liền biến sắc mặt, vừa định hô lên thì nhìn thấy đồng bọn đang đứng ở bên ngoài, anh ta vui vẻ kêu to: “Anh Hi, cứu em.”

Gã thanh niên mặc đồng phục trắng lạnh lùng nói: “Vĩnh Quang, tôi hỏi cậu, không phải tôi đã nói với cậu là tôi muốn kết bạn với Lạc Lăng, để cậu đi giúp tôi hẹn cậu ấy tới đây gặp mặt sao? Vì sao cậu lại làm như thế này?”

Vĩnh Quang hơi trợn mắt lên, anh ta nhìn Lạc Lăng rồi lại nhìn gã thanh niên mặc đồng phục trắng, cân nhắc một hồi mới lên tiếng: “Thật ra em cũng rất muốn quang minh chính đại đến mời Lạc Lăng, chẳng qua đồng bạn của cậu ấy quá cảnh giác, mỗi lần em tới gần định nói chuyện là những người kia lại tức giận, tuy rằng em đã nói em không có ác ý, chỉ muốn kết bạn với cậu ấy nhưng đối phương vẫn không chịu tin tưởng, cuối cùng không còn cách nào khác em đành phải dùng đến hạ sách này. Nhưng không ngờ lại chọc giận Lạc Lăng, để cậu ấy đánh ngất em trên đường tới đây.”

Nói đến đây Vĩnh Quang hơi dừng lại, ừ ừ cúi đầu tiếp tục nói: “Xin lỗi Lạc Lăng, đã gây cho cậu hiểu lầm.”

“Tất cả những việc này thực sự là chủ ý của anh?” Mặc dù đối phương đã giải thích nhưng Lạc Lãng vẫn không buông lỏng cảnh giác, ngón tay của cậu vẫn để trên gáy của đối phương, chỉ cần Vĩnh Quang có bất cứ hành động nào là cậu có thể lập tức giải quyết anh ta ngay. Hơn nữa, Lạc Lãng cũng đang âm thầm cảnh cáo những người khác không nên vọng động, trong tay cậu ta đang có con tin đấy.

Vĩnh Quang thấy Lạc Lãng hỏi, bèn vội vàng trả lời: “Đúng vậy, tôi là hacker chuyên nghiệp nên đã dùng một số phương pháp dụ cậu ra ngoài.” Vĩnh Quang rất tự hào với tay nghề của mình, nhưng rất nhanh anh ta lại ỉu rĩ. “Tôi vốn muốn dùng danh nghĩa của trung tâm nghiên cứu quân y để nhấn tin cho cậu, nhưng tường phòng vệ ở đây quá khó công phá nên đành phải dùng danh nghĩa của trung tâm điều trị, may mà cậu không nghi ngờ.”

Vĩnh Quang đang giải thích vì sao trong máy của Lạc Lãng lại có tin nhắn được gửi đến từ trung tâm điều trị, nghe xong Lạc Lãng không khỏi tin ba phần nhưng cậu ta cũng tự phỉ nhổ chính mình. Chẳng nhẽ lại giống như Lan lão đại đã nói, cậu ta chỉ là hạng hữu dũng vô mưu, có võ mà không có đầu óc? Một lỗ hổng đơn giản như vậy mà cậu ta lại không nghĩ đến ngay từ đầu, nếu không phải đoạn sau đó quá lộ liễu thì e rằng đến tận lúc cuối, cậu ta vẫn không biết mình đã bị lừa.

Lạc Lãng thầm quyết định nếu có cơ hội nhất định phải theo Hàn Kế Quân học một ít mưu lược, dù không thể trở thành kẻ đầu óc có sạn như Hàn Kế Quân thì cũng không thể để cho đối phương dùng một mưu kế đơn giản như vậy dẫn dụ cậu ta đến đây. Thực sự quá mất mặt, cậu ta có thể liên tưởng đến cảnh khi trở về sẽ bị đám bạn cười nhạo như thế nào.

Lạc Lãng tiếp tục hỏi: “Xe bay cũng do anh ra tay?”

Gương mặt Vĩnh Quang lập tức sáng lạn, anh ta kiêu ngạo nói: “Đương nhiên, những thứ này đối với tôi chỉ là gảy móng tay mà thôi.” Anh ta lúc nào cũng tự tin vào năng lực của mình.

Bộ dạng tự tin của đối phương làm nổi nghi ngờ trong lòng Lạc Lãng mất thêm một ít. Nhìn thấy vẻ mặt của Lạc Lãng đã bớt lạnh lùng, gã thanh niên mặc đồng phục trắng lập tức mở miệng: “Lạc Lãng cậu xem đó, tôi thực sự không có ác ý, tôi chỉ cảm thấy cậu và tôi rất hợp nhau cho nên mới muốn kết bạn với cậu mà thôi.” Trên gương mặt gã lộ ra sự tủi thân.

Lòng Lạc Lãng lập tức mềm nhũn, nhưng gương mặt lạnh lùng của Lãng Lan lại một lần nữa hiện ra trong đầu cậu, đôi mắt của Lãng Lan như đang nhìn thẳng vào nội tâm của Lạc Lãng khiến cậu ta lại căng thẳng gồng người.

Gã thanh niên mặc đồng phục trắng thấy đôi mắt Lạc Lãng lần thứ hai khôi phục sự lạnh lùng, cơ thể gã hơi chấn động, biểu cảm tủi thân trên gương mặt gã hơi cứng lại...

Lúc này, Lãng Lan đang ở trong thế giới cơ giáp ảo làm nhiệm vụ, đột nhiên cô dừng lại mọi động tác khiến Tiểu Tứ hoang mang, nó lo lắng hỏi thăm: “Lão đại, cô làm sao vậy?”

Lãng Lan cau mày, trả lời: “Tinh thần lực của tôi bị khuấy động!”

“Chuyện gì xảy ra?” Tiểu Tứ kinh ngạc, nó không cảm giác được người có hư năng lực ở gần đây, lão đại không thể bị công kích mới phải.

Lãng Lan hỏi Tiểu Tứ: “Có phải người ở thế giới ảo làm không?” Những chuyện trong thế giới ảo, Tiểu Tứ là người rõ hơn ai hết.

Tiểu Tứ tự tin trả lời: “Không phải, trong vòng bán kính 1000 mét quanh đây không có người nào có hư năng lực, trừ phi thế giới này còn có một trí tuệ nhân tạo như tôi tồn tại, nhưng cho dù như vậy cũng không có khả năng tránh thoát được cảm ứng của tôi.”

Lãng Lan cau mày, nếu không phải ở trong thế giới ảo thì đòn công kích này đến từ đâu?

Thực ra Lăng Lan đã quên trước đó ở thời điểm diễn ra trận đấu đại giới, vì để bảo vệ đám Tề Long mà cô đã cài vài đạo tinh thần lực của mình vào trong não bộ của bọn họ. Lúc đó Lăng Lan sợ đồng bạn bị đánh đến hăng máu, vào thời điểm nguy hiểm sẽ làm ra quyết định sai lầm, nên cô lưu lại tinh thần lực của mình để ở thời khắc mấu chốt sẽ giúp họ khôi phục lại sự tỉnh táo.

Vốn cô định xong trận đại giới đó sẽ thu về, chẳng biết trời xui đất khiến thế nào cô lại bị người ta ám sát, sau đó trọng thương dẫn đến hôn mê và được đưa về nhà, chờ đến khi tỉnh dậy, cô lại bái thầy Mộc Thủy Thanh làm sư phụ, tu luyện năng lực thần không nên đã quên mất việc đó.

Thời gian trôi qua, đạo tinh thần lực đó đã bị các bạn của cô đồng hóa, trở thành một bộ phận của bọn họ, nhờ thế mà lại được chỗ tốt không tưởng, đó là khi các bạn của cô bị người có năng lực tinh thần công kích, Lăng Lan sẽ lập tức có cảm ứng. Chỉ là lúc này cô vẫn chưa nghĩ ra mà thôi, vì thế trong lòng cảm thấy rất buồn bực, không biết đòn công kích tinh thần này đến từ phương nào.

“Tôi phải thoát tuyến đây, tôi cảm thấy có chút bất an.” Lăng Lan quyết định nghe theo cảm giác của mình, lập tức rời khỏi thế giới ảo.

Lầu ba trong ký túc xá của đội Lăng Lan có một gian phòng chuyên để đặt khoang đăng nhập vào thế giới ảo. Tạ Nghị vừa về đến nơi đã chạy ngay lên lầu ba, nếu chưa đến giờ ăn cơm, chắc chắn Lan lão đại của bọn họ đang ở trong thế giới cơ giáp ảo. Mà trước khi Lạc Lăng quay trở về, cậu ta phải thương lượng tốt với lão đại về việc làm thế nào để Lạc Lăng tiếp nhận nhiệm vụ lần này của trường quân giáo.

Thì ra mười ngày sau là đến ngày ghi danh thực tập của các học viên năm thứ năm, có thể nói chuyện này liên quan rất lớn tới tương lai của các đàn anh và danh dự của trường quân giáo.

Bởi vì nếu trúng tuyển trong lần ghi danh khảo hạch này sẽ được nhận sự bồi dưỡng và môi trường thực tập vô cùng tốt cho sự phát triển tương lai sau này, lần ghi danh sau không còn những đãi ngộ tốt như vậy nữa. Chính vì thế mà các học viên đều muốn tranh thủ cơ hội cho mình trong lần khảo hạch ở mười ngày sau.

Các quân đoàn không chỉ phái người tới khảo hạch ở trường đệ nhất nam sinh quân giáo, mà còn phái người đến các trường khác nữa, cho nên có thể nói tỉ lệ cạnh tranh vô cùng khốc liệt, vì vậy mà hàng năm, trường quân giáo vẫn luôn coi trọng ngày dự tuyển này. Mọi năm, trong số các học viên được chọn thì số lượng học viên đến từ trường quân giáo thường chiếm một nửa, đây cũng là lý do vì sao trường đệ nhất nam sinh quân giáo vẫn được coi là trường đứng đầu toàn Liên bang.

Trường quân giáo tất nhiên mong muốn vinh dự của họ sẽ được kéo dài mãi mãi nên yêu cầu trong các kì khảo hạch cũng cao lên, họ hy vọng có thể chuẩn bị khâu tiếp đón thật hoàn mỹ để lưu lại ấn tượng tốt cho đoàn khảo hạch, nhờ các giám khảo nường tay trong lúc làm việc. Mà mấu chốt trong việc này chính là ở sự thể hiện trong quá trình tiếp đón...

Thân là trường đệ nhất nam sinh quân giáo nên trường không có các nữ sinh xinh đẹp ra tiếp đón đoàn giống những trường nam nữ hỗn hợp khác. Mà trường vừa nhận được tin báo, đối thủ của bọn họ, trường Liên bang tổng hợp vừa phái nữ sinh đẹp nhất trường ra tiếp đón đoàn chấm thi, thông tin này làm đội ngũ cấp cao trong trường vô cùng khẩn trương.

Nếu lần này bọn họ vẫn phái đám nam sinh chíp bông ra như những lần trước chắc chắn sẽ có sự tương phản với bên trường Liên bang tổng hợp, liệu có thể chọc giận những vị giám khảo hay không? Nghĩ đến khả năng điều này sẽ gây ảnh hưởng tới thành tích của các học viên, lòng những người lãnh đạo trường nóng như lửa đốt, khổ công nghĩ ra đối sách. Không biết là ai đề nghị, nói trong đám học viên cũng có nam sinh tướng mạo xinh đẹp hơn con gái, ví dụ như Lạc Lăng của năm thứ nhất, đám lãnh đạo cấp

cao của trường như vớ được phao cứu sinh, lập tức quyết định để một vài nam sinh có gương mặt đẹp ra lãnh việc tiếp đón lần này.

Sau khi nghiên cứu kỹ càng, tất cả đều thống nhất cho rằng các học viên năm thứ nhất rất thích hợp với công việc này. Bọn chúng đơn thuần, không có sự láu cá của những học viên đã học lâu năm, cho dù không cẩn thận mắc một vài sai lầm thì tin rằng các khám khảo cũng có thể châm chước vì tuổi còn nhỏ mà bỏ qua.

Cuối cùng, việc này bị rơi xuống đầu đoàn Tân Sinh, ai bảo Lạc Lãng là người của đoàn Tân Sinh làm chi, hơn nữa đoàn Tân Sinh là đoàn đội duy nhất được tổ chức nên bởi những học viên mới, không tìm bọn họ thì tìm ai?

Vừa rồi Tạ Nghị bị bạn học gọi lại cũng vì chuyện này, đạo sư chủ nhiệm năm nhất của bọn họ nhờ cậu bạn học kia nhắn Tạ Nghị đến phòng làm việc của thầy ấy.

Tạ Nghị vừa đến phòng làm việc của đạo sư chủ nhiệm đã thấy Vũ Cảnh cũng ở đó, trực giác mách bảo cậu ta lần này có chuyện liên quan đến đoàn Tân Sinh, sự thực chứng minh Tạ Nghị đã đoán đúng. Đạo sư chủ nhiệm nói ý tứ của khối lãnh đạo cấp cao, đồng thời cũng nói bóng gió xa gần rằng Lạc Lãng rất ưu tú, để Lạc Lãng đi làm công việc này hoàn toàn thích hợp.

Vũ Cảnh và Tạ Nghị nghe vậy chỉ biết cười khỗ, cả hai đều hiểu lời của đạo sư chủ nhiệm chính là dự định của ban lãnh đạo trường, bọn họ nhìn trúng gương mặt thanh tú của Lạc Lãng... Thế nhưng từ trước đến nay Lạc Lãng vốn luôn ghét người ta nói mình có gương mặt của phụ nữ, nếu để cậu ta biết dự định này của trường quân giáo, không biết có nổi giận bùng bùng mà lật bàn không đây?

Sau khi bàn bạc kỹ, cả hai thấy rằng chỉ có Lan lão đại mới nói được Lạc Lãng, vì thế Tạ Nghị quay về khu biệt thự ký túc xá để tìm Lãng Lan thương lượng.

Tạ Nghị vừa bước vào phòng chứa khoang đăng nhập thì thấy khoang riêng của Lan lão đại bật mở, Lãng Lan ngồi dậy, định rời khỏi khoang đăng nhập của mình.

Tạ Nghị tươi cười nói: “Lan lão đại, vừa đúng lúc tớ có chuyện cần tìm cậu bàn bạc.” Nói xong, Tạ Nghị chân chó lấy chiếc khăn bông ở trên bàn đưa cho Lãng Lan.

Lãng Lan nhận chiếc khăn, vừa đi vừa hỏi: “Có chuyện gì vậy?” Cô đang muốn vào phòng bên đi tắm cho thoải mái.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 273: Lạc Lãng Đang Ở Đâu?

Edit: Phi Nguyệt

Tạ Nghị bước nhanh hơn: “Là thế này...” Cậu ta nói cho Lăng Lan biết nhiệm vụ của trường giao cho đoàn Tân Sinh, “Ban lãnh đạo trường nhìn trúng Lạc Lãng, muốn cậu ta phụ trách đội tiếp đón lần này, ý của bọn họ là những người trong đội tiếp đón đều phải mảnh mai, xinh đẹp như Lạc Lãng.”

Bàn tay cầm khăn bông của Lăng Lan hơi dừng lại, sau đó cô lau nhanh qua gương mặt của mình rồi mới cười khẩy: “Đầu óc của ban lãnh đạo có vấn đề hết rồi hay sao, thứ mà các giám khảo muốn thấy là những chiến binh dũng cảm thiện chiến chứ không phải là mấy thứ công phu mặt ngoài đó.”

Tạ Nghị gật đầu liên tục: “Còn không đúng sao? Tớ và Vũ Cảnh lúc đó đã thấy có vấn đề rồi, nhưng không chờ chúng ta từ chối, đạo sư đã nói ý muốn đoàn Tân Sinh chúng ta bắt buộc phải làm nhiệm vụ này.”

Lăng Lan cau mày, hỏi: “Không từ chối được?” Cô thực sự không thích nhiệm vụ này, mà e rằng Lạc Lãng cũng sẽ tức giận khi phải nhận nó.

“Nếu có thể từ chối tớ đã làm rồi, đạo sư nói bắt buộc phải hoàn thành nhiệm vụ này, làm xong, trường học cam đoan sẽ bảo vệ chúng ta trong vòng một năm không bị các thế lực khác quấy rầy.” Tạ Nghị thuật lại cam kết có lợi của đạo sư, đương nhiên đây cũng là một loại uy hiếp.

Lăng Lan cười lạnh: “Ha, đúng là của người phúc ta, biết rõ hai năm tới đoàn chúng ta sẽ được đoàn cơ giáp Lôi Đình bảo vệ nên mới nói ra lời hứa hẹn đó, khéo tính toán quá nhỉ.” Cô thả chiếc khăn vào chậu rửa mặt rồi đi ra ngoài.

Tạ Nghị nhanh chân tiến lên giật chiếc khăn bông, treo nó lên giá, miệng tiếp tục nói: “Còn không phải sao, chẳng qua có thêm lời hứa hẹn này của trường, chúng ta cũng giảm bớt được một ít phiền phức từ các thế lực ngầm.” Đoàn Lôi Đình chỉ giải quyết các vấn đề bề nổi, còn những vấn đề ngầm, tự đoàn Tân Sinh phải giải quyết.

Nửa tháng sau trận đánh cực lần đó, đúng là không có những xung đột mặt ngoài, nhưng vẫn có những đoàn viên bị các học viên khác khiêu khích và ức hiếp, những học viên đó nhìn bề ngoài không có liên quan đến các thế lực lớn, chỉ như là tư thù cá nhân, nhưng Vũ Cảnh và Tạ Nghị đều hiểu rõ sự việc không đơn giản như vậy. Chỉ giải quyết những việc vặt như thế thôi cũng khiến họ cực kỳ phiền lòng rồi, cho nên lời hứa hẹn này của trường quân giáo vẫn có lực hấp dẫn lớn đối với đoàn Tân Sinh.

Tạ Nghị bổ sung: “Nếu như đoàn Tân Sinh chúng ta có thể yên ổn một năm, giúp các đoàn viên thuận lợi hoàn thành bài khảo hạch thể thuật cuối cùng của năm nhất thì sang năm thứ hai chúng ta không cần phải sợ nữa.”

Loại tiểu xảo quấy rầy này có thể không ảnh hưởng nhiều tới những lãnh đạo cấp cao của đoàn Tân Sinh, nhưng đối với những đoàn viên phía dưới vẫn có lực sát thương nhất định. Năm thứ nhất là năm then chốt để huấn luyện thể năng, rất quan trọng đối với mỗi tân sinh, nếu không có một môi trường yên ổn để hoàn thành chương trình học thì rất có thể sẽ ảnh hưởng đến thành tích kiểm tra đánh giá cuối khóa, đây cũng là nguyên nhân chính mà Vũ Cảnh và Tạ Nghị đáp ứng yêu cầu này, vì tương lai của các đoàn viên, có một số việc bọn họ nhất định phải làm.

Lăng Lan đến ngồi trên ghế salon, cô im lặng gõ ngón tay lên tay vịn của ghế, trầm mặc hồi lâu mới mở miệng: “Xem ra phải để Lạc Lãng chịu thiệt thòi rồi.” Những lời này cũng tuyên án cho cuộc sống bi ai sau này của Lạc Lãng.

Nét mặt Tạ Nghi buông lỏng, cậu ta cũng theo Lăng Lan ngồi xuống một bên ghế salon, thở dài nói: “Cũng chỉ có thể làm vậy, vì tương lai của đoàn Tân Sinh chúng ta!” Nói xong, cậu ta lại quay sang nhìn hót Lăng Lan, “Đương nhiên chuyện này còn cần Lan lão đại ra tay nữa, Lạc Lãng nghe lời cậu nhất đấy.”

Lăng Lan lườm Tạ Nghi sắc lèm làm cậu chàng sợ quá cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào cô.

Kỳ thực các cậu cũng không còn cách nào khác đành phải nhờ Lăng Lan đứng ra giải quyết, tên nhóc Lạc Lãng kia nhìn ngoài thì mềm mỏng như nước nhưng thật ra là một tên tính tình nóng nảy như lửa đốt, nếu để các cậu nói điều này cho cậu ta sợ rằng còn chưa kịp nói rõ ràng đã bị ăn cả cái bàn vào mặt.

Nhưng Lan lão đại thì khác, người Lạc Lãng sùng bái nhất là Lan lão đại, cũng chỉ nghe một mình cô, chỉ cần cô nói một câu thì dù trong lòng không thoải mái, cậu ta cũng sẽ làm, vì biết điều này nên Vũ Cảnh và Tạ Nghi đành phải cầu đến Lăng Lan.

Nói cho cùng, bất luận là thành viên trong tiểu đội của Lăng Lan hay đoàn viên thuộc đoàn Tân Sinh đều có một loại tín nhiệm tuyệt đối đối với Lăng Lan, bọn họ cho rằng, chỉ cần giao vào tay Lan lão đại, bất luận chuyện khó khăn đến mấy cũng có thể hoàn thành. Đây là loại lòng tin mù quáng đến mức nào...

Thấy Tạ Nghi không dám biểu hiện nữa, Lăng Lan mới thu lại tầm mắt, lạnh nhạt nói: “Tớ sẽ thử một lần.” Lăng Lan không hy vọng bọn họ tạo

thành thói quen đem mọi chuyện ỷ lại vào cô, chung quy rồi sẽ có một ngày bọn họ phải mỗi người mỗi ngả, tự mình phấn đấu thôi.

Tạ Nghị cười toe, có lời hứa hẹn của Lan lão đại, chuyện này không còn khó thực hiện nữa rồi. Tạ Nghị quyết định một lát nữa phải báo cho Vũ Cảnh biết để cậu ta còn bắt tay vào việc lựa chọn thêm một số học viên có khí chất tốt để phối hợp với Lạc Lãng hoàn thành nhiệm vụ lần này.

Trong lòng Lãng Lan lúc này đang suy nghĩ làm cách nào để nói với Lạc Lãng, cô không muốn làm một lão đại độc tài chỉ biết cứng rắn giao việc xuống cho đàn em, cô muốn hỏi qua ý kiến của Lạc Lãng, nếu cậu ta không được thoải mái thì cô sẽ cùng cậu ta ra mặt để hoàn thành nhiệm vụ tiếp đãi này.

Lãng Lan biết nếu cô cũng đứng ra tiếp đãi thì Lạc Lãng chắc chắn sẽ không khó chịu nữa, trái lại còn hưng phấn theo cô làm là đằng khác. Mà Lãng Lan vốn là con gái nên cũng không cảm thấy nhận nhiệm vụ này có gì mất mặt.

Sở dĩ Lãng Lan quyết định như vậy là bởi vì cô cho rằng mình rất phù hợp với điều kiện của ban lãnh đạo trường quân giáo đưa ra, cô hội tụ đủ ưu điểm của cha mẹ, lúc soi gương Lãng Lan vẫn thường cảm thán vì gương mặt tuần tú theo kiểu con trai của mình...

Nói cho đúng thì Lãng Lan lớn lên cũng khá xinh đẹp, hơn nữa thân hình gầy yếu của cô không giống những nam sinh có cơ thể cường tráng khác, thoát nhìn rất phù hợp với yêu cầu. Nhưng cô quên mất một điều là mình có gương mặt cùng với ánh mắt lạnh lùng lúc nào cũng như băng tảng, chỉ cần đứng yên một chỗ cũng lộ ra khí phách ngút trời, làm sao có thể phù hợp với yêu cầu có khí chất mềm mỏng như trường quân giáo yêu cầu?

Thực ra mà nói, Lãng Lan cũng rất bi ai, cô không có gương mặt quá xuất chúng, lại không có ai dám nhìn thẳng vào cô, thứ khí phách trên

người cô hoàn toàn lẫn át gương mặt khả ái. Ai lần đầu nhìn thấy Lăng Lan cũng sẽ cảm thấy người này rất giỏi, rất mạnh, quá bá đạo! Cho nên chữ xinh đẹp và dễ thương vĩnh viễn không bao giờ có quan hệ với cô...

Suy nghĩ một chút, Lăng Lan quyết định cần phải nói chuyện với Lạc Lãng để xem ý cậu ta thế nào, cô hỏi Tạ Nghi: "Lạc Lãng đâu? Tại sao cậu lại trở về một mình?"

Tạ Nghi sửng sốt: "Lạc Lãng bảo với tớ rằng cậu ta đi trước rồi mà, chẳng lẽ cậu ấy vẫn chưa quay về?" Tạ Nghi bật dậy, chạy đến khoang đăng nhập của Lạc Lãng để tìm nhưng không thấy ai, nhất thời cậu nhú mày lại, "Tên nhóc thối này chạy đi đâu rồi?"

Lăng Lan cũng nhú mày, Lạc Lãng chưa bao giờ đi lung tung, lẽ nào có việc gì đó? Lăng Lan lại một lần nữa nhíp ngón tay lên tay vịn: "Lúc cậu chia tay với Lạc Lãng như thế nào, nói tỉ mỉ cho tớ nghe."

Tạ Nghi nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó trả lời: "Lúc đó tớ có bảo Lạc Lãng đợi, vì đạo sư chủ nhiệm nhờ người nhắn tớ tới văn phòng có việc cần bàn. Vốn Lạc Lãng đồng ý rồi, nhưng chỉ vài phút sau cậu ấy lại nói có việc phải đi trước. Tớ nghĩ không biết đạo sư chủ nhiệm tìm mình có lâu không nên đồng ý tạm biệt với cậu ấy, sau đó tớ lên văn phòng của đạo sư chủ nhiệm, còn cậu ấy rời khỏi sân huấn luyện."

Lăng Lan Phân tích: "Trước đó cậu ấy đã đồng ý đợi cậu, nhưng sau đó lại nói có việc và rời đi trước... Điều này chứng tỏ chỉ trong thời gian ngắn có chuyện gì đó khiến Lạc Lãng thay đổi quyết định."

"Ừ, không biết là cậu ấy đột nhiên nhớ ra có việc phải làm, hay là trong khoảng thời gian ngắn đó có chuyện gì đó xảy ra khiến cậu ấy thay đổi chủ ý." Tạ Nghi suy tư, đột nhiên nhớ tới điều gì đó làm sắc mặt cậu ta hơi biến đổi, "Lẽ nào là bị người kia lừa đi?"

Gương mặt Lăng Lan thoáng trầm xuống: "Có chuyện gì xảy ra?"

Tạ Nghị vội vàng đem chuyện mấy ngày trước có một vị học trưởng nằm trên vẫn luôn tìm cơ hội nói chuyện với Lạc Lăng, lúc đó Tạ Nghị cảm giác người kia có gì đó rất mờ ám nên cản trở anh ta. Ý đồ của đối phương rất bí mật, cậu ta cũng chỉ phỏng đoán thôi nên không nói chuyện này cho Lạc Lăng biết. Nghĩ đến đây, Tạ Nghị hối hận vô cùng, lẽ ra cậu ta nên sớm cảnh báo Lạc Lăng phải cẩn thận.

"Lạc Lăng không phải là một đứa ngốc để một người xa lạ có thể tùy tiện dẫn cậu ấy đi được, nhất định có lý do gì đó khiến cậu ta không thể từ chối..." Lăng Lan không cho rằng Lạc Lăng dễ bị lừa gạt như vậy, cho dù cậu ta không quá thông minh nhưng cũng chưa đến nỗi thiếu hụt năng lực phán đoán.

"Cậu ở đây chờ tớ, tớ vào thế giới ảo nhìn một chút xem có tin tức gì hữu dụng không." Lăng Lan muốn nhờ Tiểu Tứ tra hộ trên mạng, kiểm tra các camera giám sát trong trường để tìm ra tung tích của Lạc Lăng.

Tạ Nghị gật đầu, tiếp tục im lặng ngồi trên ghế salon, cậu ta biết Lăng Lan vào thế giới ảo để làm gì, cả tiểu đội bọn họ đều biết rất rõ thể Lan lão đại nhà bọn họ còn là một hacker siêu cấp, nên có thể tìm ra được chút manh mối từ trên mạng ảo.

Mà lúc này ở chỗ Lạc Lăng đang có nhiều người giằng co bao vây cậu, nhờ có tinh thần lực của Lăng Lan bảo hộ nên Lạc Lăng vẫn còn giữ được đầu óc tỉnh táo, cậu ta không hề thả lỏng cảnh giác vì những lời nói của đối phương. Nghe gã thanh niên mặc đồng phục trắng kia nói xong, cậu ta hơi trầm mặc một lúc, sau đó trả lời: "Tôi rất muốn tin tưởng lời nói của anh, nhưng tình huống hiện tại khó làm tôi nghĩ như vậy được. Nếu lời anh nói là thật thì mau bỏ lệnh cưỡng chế đối với xe bay để tôi trở về đi."

Gã thanh niên áo trắng nghe vậy liền trưng ra vẻ mặt mất mát: "Lạc Lăng, lẽ nào chúng ta thực sự không thể làm bạn bè được sao?"

Lạc Lãng mỉm cười, nụ cười này tươi sáng như trăm hoa đua nở khiến ánh mắt của gã thanh niên đối diện tối sầm lại, sâu trong đáy mắt kia có thứ u ám khó hiểu, nhưng gã chỉ luống cuống trong một cái chớp mắt, hiển nhiên Lạc Lãng đã bỏ lỡ mất điều này.

Lạc Lãng nói: "Nếu anh muốn kết bạn với tôi thì cứ đến đường đường chính chính, tôi sẽ không cự tuyệt người thật lòng muốn kết bạn với mình."

Gã thanh niên mặc đồng phục trắng nhanh chóng nở nụ cười làm cả gương mặt gã bừng sáng, lập tức Lạc Lãng lại tăng thêm độ hảo cảm với gã, nhưng dù thế thì sự cảnh giác trong lòng cậu cũng không mất đi, lời nói và ánh mắt lạnh lùng khuyên răn kia của Lăng Lan khiến cậu ta không dám thả lỏng.

"Ừ, được rồi, để tôi bảo Vĩnh Quang bỏ lệnh cấm với chiếc xe, ngày mai tôi tới tìm cậu có được không?" Gã cười hết sức thoải mái, giọng nói chân thành tha thiết, thấy thế nào cũng là một người đơn thuần hơi ngốc nghếch.

Lạc Lãng chỉ cười mà không nói, chờ đối phương hoàn thành hứa hẹn

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 274: Đoàn Cơ Giáp Thiên Cơ

Vĩnh Quang nghe gã thanh niên mặc đồng phục trắng nói vậy liền cười khỗ: "Tôi bị trói thế này thì làm sao thao tác được? Tối thiểu cũng phải cởi trói ở tay ra đã chứ." Anh ta quay sang Lạc Lãng, "Nếu anh Hi đã nói như vậy thì trước hết cậu cởi trói tay cho tôi đã, lúc đó tôi mới có tay mà hủy bỏ lệnh cấm được."

Gã thanh niên mặc đồng phục trắng nhìn Lạc Lãng đầy mong chờ.

Lạc Lãng hơi chần chừ, cậu thoáng liếc mắt về phía ba chiếc xe bay cách đó không xa, cuối cùng nói: "Không cần bỏ lệnh cấm nữa, chẳng phải bên kia còn ba chiếc xe bình thường sao? Nếu anh không ngại thì đưa cho tôi một chiếc là được."

Gã thanh niên nghe vậy liên tục gật đầu: "Không ngại, đương nhiên không ngại, ba chiếc xe này tùy ý cho cậu lựa chọn."

Lạc Lãng mỉm cười, cậu không trực tiếp chỉ định chiếc xe nào mà cẩn thận nhắc Vĩnh Quang lên, đem anh ta làm lá chắn cho mình, sau đó cẩn thận lùi về phía sau, khi khoảng cách với ba chiếc xe chỉ còn một đoạn ngắn, cậu ta đột nhiên nhảy lùi lại đến bên cạnh một chiếc xe, mạnh mẽ kéo cửa xe vẫn không quên đem Vĩnh Quang chắn ở trước người, sau đó cậu ta ngồi xuống ghế lái.

Lạc Lãng ngồi vào ghế, thấy đối phương vẫn đứng im tại chỗ không có bất kỳ hành động nào, lòng cậu thầm thở dài nhẹ nhõm, xem ra những

người này thực sự không có ác ý, bàn tay đang nắm chặt Vĩnh Quang thoáng buông lỏng.

Ngay tại lúc này, Vĩnh Quang luôn rất phối hợp với Lạc Lăng cảm nhận được lực tay của người đang nắm mình yếu bớt, anh ta giật mạnh khỏi tay đối phương, thoát khỏi trói buộc, cả người thuận thế ngã xuống mặt đất...

Lạc Lăng kinh hãi, vừa định vươn người tóm lấy đối phương thì đột nhiên nghe thấy một âm thanh ma sát của máy móc vang lên rất nhỏ, ngay lập tức một tia sáng bạc nhoáng lên trước mắt cậu.

Lạc Lăng cảm nhận sự nguy hiểm trước nay chưa từng có, toàn thân đều căng thẳng. Nhờ có nhiều năm kinh nghiệm về cận chiến giúp cậu ta không lúng cuống trong tình huống này, Lạc Lăng đưa chân phải đạp mạnh vào lưng Vĩnh Quang sắp ngã xuống đất khiến cơ thể anh ta bắn ra bên ngoài, còn Lạc Lăng mượn lực từ cú đá mà nghiêng người trượt vào bên trong xe bay, ý đồ né thoát tia sáng màu bạc vừa nhoáng lên kia.

Nói thì chậm xảy ra lại nhanh, mặc dù Lạc Lăng phản ứng rất kịp thời nhưng vẫn không theo kịp tốc độ của tia sáng bạc, tia sáng đó lướt qua cánh tay phải của Lạc Lăng, một dòng máu phụt ra vẩy đỏ lên bộ đồng phục màu xanh lá Lạc Lăng đang mặc trên người.

Lạc Lăng không để ý vết thương trên tay, cậu ta nhanh chóng chuyển thân mình tới bảng điều khiển của xe bay, chân phải hất ra đẩy cửa xe đóng lại, sau đó cấp tốc đè xuống nút khóa kín cửa xe. Ngoại trừ người ở bên trong thì những người ở bên ngoài muốn mở cửa xe nhất định phải dùng bạo lực để phá hủy nó.

Làm xong hết các thao tác giúp mình tạm thời được an toàn, Lạc Lăng lúc này mới tỉnh táo mở quang não của xe bay, cậu thực sự mong đối phương không phá xe ngay lúc này để cậu có đủ thời gian khởi động quang não của xe và thoát khỏi nơi đây. Tới thời điểm này, dù có ngốc hơn nữa

Lạc Lãng cũng hiểu mình đã bị trúng bẫy của đối phương, gã thanh niên mặc đồng phục trắng kia dùng hết bài này đến bài khác hòng lung lạc cậu chứ không hề có ý định kết bạn thuần túy như gã vẫn xoén xoét này giờ. Lạc Lãng thầm giận chính mình sao có thể dễ dàng nghe theo mấy lời dụ dỗ của kẻ địch để gây nên sự sơ xuất này, hành động thất bại trong gang tấc, còn bị người ta đánh lén đến bị thương.

Lạc Lãng quyết định cả đời phải nhớ kỹ bài học phải trả giá bằng máu này, lần sau tuyệt đối không thể phạm lại sai lầm ngu xuẩn như thế nữa...

Bên ngoài chiếc xe, gã mặc đồng phục màu xanh da trời vừa bắn phát súng đang bị tên mặc đồng phục màu trắng đưa tay ngăn lại, gã ảo não thả bàn tay cầm chiếc nỏ ngăn loại cơ động xuống, hẳn nhiên tia sáng bạc vừa rồi làm bị thương Lạc Lãng chính là mũi tên được bắn từ thứ vũ khí này.

Gã thu lại nỏ vào túi, cau mày hỏi: "Anh Hi, bây giờ nên làm gì?" Gã cũng không ngờ mình ra tay nhanh như vậy vẫn bị Lạc Lãng linh hoạt tránh được.

Gã thanh niên mặc đồng phục trắng âm thầm khóa chặt ánh mắt vào chiếc xe bay trước mặt, hừ giọng: "Còn có thể làm gì, đập nát cho tao, tao không tin nó có thể chạy thoát khỏi bàn tay của tao."

Gã đứng ngay vị trí đối diện nên nhìn thấy rất rõ ràng, mũi tên vừa rồi chắc chắn đã làm Lạc Lãng bị thương, gã biết mũi tên đó chỉ cần làm trầy da một chút thôi cũng đủ để đối phương gục ngã.

"Vâng, anh Hi!" Mấy kẻ khác nghe được chỉ thị bèn nhanh chóng hành động, cả đám chạy đến hai chiếc xe còn lại, sau đó rút đám gậy sắt đã sớm chuẩn bị từ trong đó ra. Trường quân giáo có quy định rất nghiêm khắc về việc sử dụng vũ khí trong trường, không cho phép các học viên được mang theo những loại vũ khí có lực sát thương lớn ở trên người, cho nên trong các trận đánh nhau, thứ vũ khí phổ biến nhất vẫn là gậy sắt.

Bên trong xe bay, Lạc Lãng khẩn trương nhìn quang não khởi động, cậu ta đã nhận thấy đám người kia bắt đầu bao vây chiếc xe của mình. Gần như ngay lập tức, bên ngoài xe vang lên tiếp đập liên tiếp, Lạc Lãng biết đối phương đang cố ý phá hủy chiếc xe để bắt cậu.

Thời gian vô cùng cấp bách, Lạc Lãng khẩn trương đến mức trên trán đổ đầy mồ hôi, cậu tập trung hết sức nhìn vào quang não, thậm chí không để ý thấy trên cánh tay phải của mình xuất hiện cảm giác khác thường.

Rốt cuộc cũng đợi đến khi quang não cho phép nhập vào lộ trình tiếp theo, Lạc Lãng mừng rỡ, chỉ cần thành công đưa được địa chỉ vào là chiếc xe này sẽ lập tức rời khỏi đây. Lạc Lãng vừa định đưa tay ra thì phát hiện cánh tay phải của mình không thể cử động được nữa, cậu hốt hoảng, đầu còn chưa kịp nghĩ ra nguyên nhân đã thấy hoa mắt chóng mặt, cả người nặng nề muốn ngã xuống.

Không tốt! Là thuốc mê! Không cần suy nghĩ Lạc Lãng cũng biết mũi tên vừa làm mình bị thương kia có tẩm thuốc mê, hơn nữa còn là loại thuốc mê liều cao đặc biệt nếu không cậu đã chẳng cảm thấy tác dụng của thuốc nhanh đến thế.

Lạc Lãng không do dự cắn mạnh vào đầu lưỡi mình đến bật máu, cố ý dựa vào cơn đau này để tỉnh táo thêm một chút, cậu nhất định phải đưa được địa chỉ vào quang não.

Tay phải đã hoàn toàn không có cảm giác, Lạc Lãng cắn chặt răng, nỗ lực giơ cánh tay trái sắp mềm yếu vô lực lên, bắt đầu nhập địa chỉ vào và ấn nút xác nhận. Khi màn hình nhảy ra bảng thông báo xác định mục tiêu, có đồng ý hay không, Lạc Lãng cố gắng dùng tất cả sức lực còn lại, hung hăng đè lên nút đồng ý, sau đó cả người ngã xuống, hôn mê bất tỉnh.

Trong thế giới ảo, Tiểu Tứ đem hành trình từ lúc Lạc Lãng rời khỏi phòng huấn luyện thể năng bày ra trước mặt Lăng Lan.

Buổi chiều, 16:09, Lạc Lãng nhận được một tin nhắn từ trung tâm điều trị. Nội dung như sau: Bạn học Lạc Lãng, xin mời 17:00 giờ chiều ngày hôm nay đến trung tâm nghiên cứu quân y tiến hành kiểm tra lại, hoàn tất các thủ tục cuối cùng sau điều trị. —— Ký tên: Bộ phận chăm sóc khách hàng của trung tâm điều trị.

16:15, Lạc Lãng lên một chiếc xe bay tới trung tâm nghiên cứu quân y.

16:52, cậu ta xuất hiện ở cửa trung tâm nghiên cứu, gặp mặt một người mặc áo đồng phục màu xanh da trời.

16:58, cả hai cùng lên một chiếc xe bay gần đây, địa điểm đến đang tra soát...

Nhìn đến đây, Lãng Lan nhíu mày: “Nói như vậy là bây giờ vẫn chưa tìm thấy tung tích của Lạc Lãng?”

Đối mặt với vấn đề nghiêm trọng, Tiểu Tứ cũng trả lời vô cùng cẩn thận: “Chiếc xe kia bị hacker động chân động tay nên địa chỉ không được lưu lại trong kho dữ liệu, giờ muốn tìm ra cậu ấy, tôi phải lục tung tất cả các thiết bị camera theo dõi, để bắt được chiếc xe kia cũng phải tốn một ít thời gian.”

“Được, Tiểu Tứ, cậu cứ tra xét cẩn thận đi.” Mặc dù trong lòng rất lo lắng nhưng Lãng Lan vẫn không thể hiện ra ngoài, cô không muốn gây áp lực quá lớn cho Tiểu Tứ.

Không lâu sau, Tiểu Tứ phát hiện ra tin tức: “Lỗ Vĩnh Quang, hacker chuyên nghiệp năm thứ ba...” Tiểu Tứ đã tìm ra thân phận của người mặc áo đồng phục xanh da trời đi cùng Lạc Lãng.

Lãng Lan mừng rỡ, vội hỏi: “Hắn có tham gia thế lực nào không?”

“Tin tức trên trung khu đầu não thể hiện, hẳn là thành viên của đoàn cơ giáp Thiên Cơ.” Tiểu Tứ nhanh chóng cho ra đáp án, khu vực trung khu đầu não trường quân giáo là nơi các hacker rất khó công phá, nhưng đối với Tiểu Tứ lại giống như vườn hoa sau nhà của nó, muốn vào là vào, tài liệu bên trong chẳng khác nào sách trên giá, tùy tiện với lấy một cuốn mà mở ra đọc.

“Thiên Cơ?” Lăng Lan hơi nhú mày.

Từ lúc đoàn Lôi Đình bị thua cuộc, các thế lực khác đều rất yên tĩnh, bọn họ lo sợ chỉ cần sơ ý một chút mà đắc tội với đoàn cơ giáp Lôi Đình sẽ khiến Lôi Đình có cớ đem họ ra làm nơi phát tiết lửa giận. Nếu chuyện này thực sự do đoàn Thiên Cơ làm thì tại sao bọn chúng lại muốn ra tay vào thời điểm khẩn cấp này? Lẽ nào muốn thừa cơ danh tiếng Lôi Đình bị tổn hại mà chèn ép thế lực đứng đầu này ư? Hay đây là kế hoạch của một thế lực khác, muốn đoàn Tân Sinh và thế lực Thiên Cơ đối đầu với nhau, để bọn chúng có thể ở ngoài làm ngư ông đắc lợi?

Trong đầu Lăng Lan có vô số suy đoán, cô không chắc chắn việc lần này có thật do đoàn Thiên Cơ gây ra hay không, nhưng cô sẽ không bỏ qua cho đối phương. Ngẫm nghĩ một lúc, cô nói: "Tiểu Tứ, cậu có thể nắm được quyền khống chế các thiết bị theo dõi trong tổng bộ đoàn cơ giáp Thiên Cơ không?"

Tiểu Tứ lập tức trả lời: "Việc nhỏ, cứ giao cho tôi."

Vừa dứt lời, trước mặt Lăng Lan đã hiện ra vô số cửa sổ hình ảnh, nơi vườn hoa, trong phòng khách, các phòng ngủ, hành lang... Lăng Lan nhìn một lượt cũng biết đây là toàn bộ các thiết bị theo dõi của tổng bộ đoàn Thiên Cơ, quả nhiên đối với việc này Tiểu Tứ làm rất lưu loát.

Không phải thế lực nào trong trường cũng có trụ sở riêng, chỉ có bốn thế lực đứng đầu mới có tổng bộ, trường đệ nhất nam sinh quân giáo dựa theo

thứ hạng để sắp xếp trụ sở hợp lý, đây chính là đặc quyền của những thế lực có thực lực mạnh mẽ trong trường. Vì những đặc quyền đó mà hàng năm, các thế lực lớn vẫn luôn cạnh tranh vô cùng tàn khốc vì bốn chiếc ghế đứng đầu đó.

Đoàn cơ giáp Thiên Cơ là thế lực đứng thứ hai trong trường nam sinh quân giáo, đương nhiên tổng bộ của họ cũng tương đối lớn, an ninh bên trong luôn được thắt chặt, qua những hình ảnh trên màn hình, Lăng Lan có thể thấy nhiều đội ngũ tuần tra thường xuyên đi lại trên các hành lang.

Lăng Lan tùy tiện nhìn lướt qua những hình ảnh đó, chủ yếu cô đang chờ đợi kết quả tìm kiếm từ Tiểu Tứ.

Thời gian từng giờ trôi qua, Hàn Kế Quân, Lâm Trung Khanh cũng kết thúc buổi học luyện tập thể năng và quay trở về, biết được tin tức của Lạc Lãng, Hàn Kế Quân nhanh chóng để Tạ Nghi liên lạc với Vũ Cảnh, sau đó cả bọn cùng ngồi trong phòng khách, kiên trì chờ đợi Lăng Lan rời khỏi thế giới ảo.

Theo sắc trời càng ngày càng mờ tối, cả bọn bắt đầu đứng ngồi không yên. Lan lão đại ở trong đó lâu như vậy có phải vì không tìm được tin tức nào có ích?

Tạ Nghi là người đầu tiên không tìm chế được, dù sao cậu ta cũng là người cuối cùng đi với Lạc Lãng, nếu lúc đó cậu ta tỉnh táo hơn mà nhắc nhở Lạc Lãng thì có lẽ đã không xảy ra chuyện này. Vì vậy, cậu ta còn đề nghị nhờ đoàn Tân Sinh giúp sức cùng đi tìm kiếm Lạc Lãng.

Nghe xong, Vũ Cảnh cũng cảm thấy nên làm như vậy, dù sao cậu ta cũng không muốn ngồi mãi ở chỗ này mà chẳng làm gì.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 275: Hành Động Đơn Độc

Edit: Phi Nguyệt

Không ngờ Hàn Kế Quân lại cực lực phản đối ý kiến của hai người.

Hàn Kế Quân cho rằng trong tình huống chưa biết rõ ràng đã manh động, ngược lại dẫn đến việc đánh rã động cò, có khả năng tình thế sẽ chuyển biến xấu hơn. Nếu làm đối phương lo lắng, đem Lạc Lăng chuyển tới một địa điểm khác thì càng bất lợi cho bọn họ trong việc tìm kiếm, chỉ cần đối phương thành công giấu Lạc Lăng trong khoảng thời gian một tháng, coi như tương lai của Lạc Lăng cũng bị hủy hoại, nếu đã như vậy chi bằng hãy kiên nhẫn chờ Lan lão đại xuống rồi mới quyết định.

Các kỳ khảo hạch ở trường quân giáo hàng năm đều vô cùng nghiêm ngặt, chỉ cần nghỉ học không lý do trong vòng một tháng là đã bị tước mất tư cách dự thi rồi. Rất nhiều thế lực vì để tranh cướp nhân tài mà dùng một ít thủ đoạn hèn hạ, trong đó có cả loại thủ đoạn bắt giữ người này, nhưng rất hiếm khi xảy ra vì mọi hoạt động trong trường đều được giám sát chặt chẽ. Ngoài trừ những kẻ tự tin mình có thể ra tay không để lại bất cứ dấu vết nào, còn các thế lực khác sẽ không bao giờ chọn dùng cách này.

Mọi người trong đoàn Tân Sinh đều có cùng suy nghĩ Lạc Lăng bị ép buộc, chỉ không biết việc này do một người làm hay do một thế lực làm ra...

Sự việc xảy ra khiến tâm trạng của những người trong đoàn Tân Sinh rất tệ, bọn họ đều là những thiên chi kiêu tử trong học viện đồng quân trung

tâm, từ nhỏ đến lớn vẫn luôn thuận lợi trong cuộc sống và học tập, dưới sự hướng dẫn của Lăng Lan, hầu như không gặp phải khó khăn nào quá lớn. Dù vừa vào trường quân giáo đã bị bức phải đánh một trận đấu lớn nhưng họ vẫn vượt lên và đánh bại đoàn cơ giáp Lôi Đình.

Qua sự kiện đó, bọn họ bắt đầu kiêu ngạo, tự tin cho rằng không có bất kỳ thế lực nào có thể chống đối lại sự vươn lên của đoàn Tân Sinh, nhưng khi không ai đề phòng nhất, Lạc Lăng lại mất tích một cách khó hiểu. Chuyện này như một gáo nước lạnh tạt thẳng vào người họ, để họ rõ ràng nước trong trường quân giáo còn rất sâu, muốn lên mặt vẫn hơi sớm đó!

“Cộp! Cộp! Cộp!...” Từ cầu thang truyền đến tiếng bước đi mạnh mẽ và có quy luật, tiếng động này giúp những kẻ đang hoảng loạn phía dưới bình tâm lại. Cả đám đồng thời cùng đứng lên, quay đầu nhìn về phía cầu thang, một bóng người quen thuộc bước xuống, ánh mắt tất cả đều sáng ngời hy vọng.

Lăng Lan lạnh lùng đi từ cầu thang xuống, thấy mấy người ở bên dưới liền ra chỉ thị: “Vũ Cảnh, các cậu ở chỗ này chờ tôi, có chuyện gì cũng không được manh động...” Dù giọng nói của Lăng Lan vẫn bình tĩnh như lúc thường, nhưng mỗi người đều cảm nhận được luồng sát khí nhàn nhạt tỏa ra từ cô.

Lan lão đại tức giận rồi! Mọi người đều hiểu thái độ của cô lúc này là gì.

Vũ Cảnh sửng sốt, cậu ta hiểu ra rất nhanh, lập tức nói: “Đã biết, Lan lão đại!”

Hàn Kế Quân khẽ nhíu mày, trong mắt thoáng hiện lên sự lo lắng: “Lan lão đại, cậu định hành động một mình ư?”

“Đúng vậy, tớ đã tìm được hành tung của Lạc Lăng, nhưng nơi đó không thích hợp để hành động nhiều người, một mình tớ tới đó sẽ dễ dàng cứu Lạc Lăng hơn.” Lăng Lan giải thích.

“Đối phương là ai?” Tạ Nghị đột nhiên hỏi, hai mắt tràn đầy lửa giận.

“Đoàn cơ giáp Thiên Cơ!” Lăng Lan rít từng chữ qua kẽ răng, cô đang nén lửa giận đang trực bùng phát trong lòng. Không nhịn được cô vồ một chưởng lên tay vịn cầu thang, lập tức chiếc tay vịn vỡ thành hai đoạn.

Thấy thế, sắc mặt Hàn Kế Quân tái đi: “Lan lão đại, lẽ nào Lạc Lãng đã xảy ra chuyện?”

Câu hỏi của Hàn Kế Quân cũng khiến sắc mặt những người khác thay đổi, ánh mắt ai cũng tràn ngập lửa giận, chờ đợi đáp án từ Lăng Lan.

Lăng Lan cắn răng: “Bây giờ chưa sao, nhưng cũng không còn nhiều thời gian nữa, cho nên tớ phải mau chóng đi đến đó...”

Lăng Lan nhìn lướt qua những người có mặt trong phòng, bắt đầu dặn dò: “Vũ Cảnh, Kế Quân, ở đây giao cho các cậu, cho dù có phát sinh bất cứ chuyện gì các cậu cũng phải thủ vững cho tớ. Nhớ kỹ, đoàn Tân Sinh chúng ta cái gì cũng không biết, cũng không có bất cứ ai đi ra ngoài... Còn Lạc Lãng, chỉ là tới trung tâm nghiên cứu quân y để kiểm tra sức khỏe thôi.”

Giao lại câu này, Lăng Lan cũng không quay đầu mà bước nhanh ra khỏi biệt thự, chẳng mấy chốc đã biến mất trong màn đêm.

Vũ Cảnh thu hồi ánh mắt nhìn theo Lăng Lan, cậu ta hoang mang quay đầu về phía Hàn Kế Quân: “Hàn Kế Quân, cậu nói xem Lan lão đại có chủ ý gì?”

Hàn Kế Quân ra hiệu cho mọi người đến ngồi trên ghế salon trong phòng khách, sau đó cậu ta nói Lâm Trung Khanh đi tìm một bộ bài đến để tiêu khiển, xong việc mới trả lời: “Lần này đoàn cơ giáp Thiên Cơ xong rồi...”

“A?” Vũ Cảnh chỉ đoán được Lăng Lan muốn đơn độc đi cứu người, nhưng cậu ta không hiểu vì sao Lăng Lan lại không muốn cho người khác biết

việc đoàn cơ giáp Thiên Cơ đã bắt cóc Lạc Lãng.

Hàn Kế Quân chỉ lắc đầu mà không giải thích thêm, phản ứng này càng làm cho Vũ Cảnh thêm bất an, không còn lòng dạ đâu để ý đến chuyện đánh bài.

Tạ Nghị cũng không hiểu lắm, nhưng cậu ta biết mình phải làm gì nên không suy nghĩ quá nhiều về chuyện này nữa, cuối cùng vẫn là Lâm Trung Khanh mũi lòng, nhắc nhở: “Không có ai biết Lạc Lãng bị đoàn cơ giáp Thiên Cơ bắt đi cũng có nghĩa không thể chứng minh người phá hủy tổng bộ đoàn Thiên Cơ là Lan lão đại của chúng ta...”

Ánh mắt Vũ Cảnh lập tức sáng ngời: “Thì ra là thế.” Nhưng cậu ta nhanh chóng ỉu xiu, chỉ ra lỗ hổng trong việc này. “Nhưng mọi góc ngách trong trường quân giáo đều có camera theo dõi mà...”

Hàn Kế Quân cười nhạt: “Cậu cũng biết ít nhiều thủ đoạn của Lan lão đại rồi, nếu cậu ấy đã muốn cậu làm như vậy thì cứ làm thôi, không sai đâu.”

Vũ Cảnh đột nhiên nghĩ tới chuyện trên phi thuyền lúc trước, Lan lão đại từng thành công không chế thiết bị đầu não của phi thuyền, ánh mắt cậu ta một lần nữa sáng lên, miệng hô to: “Tớ hiểu rồi!”

Tiếng hô này kéo tới vài cái liếc xéo của ba người còn lại, Hàn Kế Quân khinh bỉ: “Nếu hiểu rồi thì nhỏ giọng lại cho tớ, lẽ nào cậu muốn hấp dẫn nhiều người đến đây để họ biết chuyện Lan lão đại không có ở trong này sao?”

Vũ Cảnh bị Hàn Kế Quân cảnh cáo cũng không tức giận, nỗi hoang mang trong lòng đã có đáp án, cậu ta cũng an tâm để đánh bài rồi.

Quay trở lại với Lăng Lan. Vừa bước ra khỏi biệt thự cô đã trao đổi với Tiểu Tứ ở trong đầu mình: “Đi hướng nào tới tổng bộ của Thiên Cơ?”

Tiểu Tứ ném luôn cho cô một tấm bản đồ, trên đó có ghi chú vị trí cô đang đứng và một cây cờ màu đỏ được cắm ở mục tiêu chỉ định cần đến, nhìn qua là hiểu được ngay. Tiểu Tứ nói: “Tôi kiến nghị cô nên ngồi xe bay, rồi xuống xe ở một địa điểm gần đó, như vậy có thể tiết kiệm được một ít sức lực.” Tiểu Tứ biết chuyến này Lăng Lan muốn làm gì, cho nên nó triệt để giảm thiểu việc tiêu hao sức lực cho cô, muốn phá hủy tổng bộ của một thế lực rất phí sức, phải biết tiết kiệm.

Lăng Lan quyết định nghe theo ý kiến của Tiểu Tứ, cô nhún người bật nhảy lên cao trăm mét, chỉ hai bước nhảy đã đến trạm xe bay gần ký túc xá. Dù muốn tiết kiệm sức lực nhưng thời gian vẫn là thứ quan trọng nhất, cô không hy vọng mình đến trễ để Lạc Lăng bị người ta ức hiếp.

Xe bay tới rất nhanh, Lăng Lan bước vào trong xe, không cần cô thao tác, Tiểu Tứ đã tự động nhập vào một lộ trình tới trạm xe cách địa điểm cần đến khoảng một cây số, sau đó thẳng bé nhanh chóng che giấu mọi dấu vết mình vừa làm ra.

Ở trong bộ phận trung khu đầu não trường quân giáo, nơi theo dõi toàn bộ hoạt động của trường chỉ hiện lên một chiếc xe bay không người đang du hành không mục đích, mà hình ảnh của đoạn thời gian Lăng Lan bước lên xe cũng bị sửa lại, Tiểu Tứ làm việc vô cùng hoàn mỹ, chắc chắn sẽ không có ai phát hiện ra vết tích sửa đổi của nó.

Cứ như vậy, không có ai, cũng không có thiết bị nào chứng minh được việc Lăng Lan đã từng rời khỏi khu ký túc xá.

Trong một gian phòng ở tổng bộ đoàn cơ giáp Thiên Cơ, gã thanh niên mặc đồng phục trắng cổ nén cơn đau trong người, uống viên thuốc chữa trị đặc biệt vừa được đưa tới.

Một tên đàn em mặc đồng phục xanh da trời lo lắng hỏi: “Anh Hi, không sao chứ?”

“Mẹ kiếp! Không ngờ thằng nhóc Lạc Lãng kia lại có lực lượng tinh thần mạnh mẽ như vậy, có thể phản kháng được năng lực của tao.” Gã thanh niên mặc đồng phục trắng nghiêng răng, tức giận nói, “Không chỉ có thế, nó còn cản trở được tao, khiến tao bị thương.”

Rõ ràng thằng nhóc Lạc Lãng đó đã buông lỏng cảnh giác mà tin lời của gã, vì sao chỉ một nháy mắt lại thanh tỉnh? Nếu không phải gã cố chịu đựng cơn đau thì chỉ sợ đã bị thằng nhóc đó nhìn ra kẻ hở rồi, mà cũng bởi vì gã mạnh mẽ nhìn lực lượng cản trở kia mà bị nội thương thêm ba phần.

“Chờ thương thế của tao lành, nhất định tao phải dày vò thằng nhóc đó thật tốt.” Trên mặt gã lộ ra biểu tình âm ngoan độc ác, khiến gương mặt vốn tuấn tú bị hủy hoại không còn một mảnh.

“Chúc mừng anh Hi, không chỉ có được người đẹp mà còn là một người đẹp có tố chất thể thuật thiên tài, kỳ này đoàn cơ giáp Thiên Cơ của chúng ta có thêm trợ lực lớn rồi.” Gã Lỗ Vĩnh Quang đứng bên cạnh chân chó chúc mừng làm tâm tình gã thanh niên mặc đồng phục trắng rất tốt, vẻ âm ngoan trên mặt biến mất không ít, giúp khôi phục lại một phần tuấn tú chính trực thường thấy.

Gã thanh niên mặc đồng phục trắng rất cao hứng, bắt đầu khen thưởng công thần: “Biểu hiện của chú em lần này rất tốt, lát nữa đến phòng tài vụ lĩnh một phần tài nguyên cấp hai, chờ một chút anh sẽ chuyển lệnh xuống dưới.”

“Cảm tạ anh Hi, cảm tạ anh Hi!” Vĩnh Quang vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ rớt rít cảm ơn, vốn hẳn nghĩ chỉ cần một phần tài nguyên cấp ba cũng tốt, không ngờ lần này anh Hi lại thưởng bọn cho hẳn.

Một tên mặc đồng phục màu xanh da trời đứng bên cạnh Vĩnh Quang tựa hồ cảm thấy có chút không thỏa đáng, đang muốn mở miệng nhắc nhở thì bị đồng bạn bên cạnh kéo lại, ý bảo đừng nên nói nhiều. Vị lãnh đạo cấp cao

này của bọn họ là một người vô cùng bảo thủ, không có sự chính trực như đoàn trưởng đại nhân nào đó đang bế quan.

Gã thanh niên mặc đồng phục trắng thoải mái hưởng thụ màn võ môn ngựa của Vĩnh Quang, gã bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, vẻ mặt trở nên khẩn trương, gã hỏi dồn: “Chú mày đã xóa hết cách dấu vết chưa? Xác định không ai có khả năng tìm tới nơi này chứ?”

Vĩnh Quang tự hào trả lời: “Anh Hi yên tâm, tất cả em đã làm xong rồi, cho dù là hacker số một Lâm Chí Đông cũng không có biện pháp trong thời gian ngắn tìm ra dấu vết.” Hắn cười rồi nói tiếp, “Đoàn Tân Sinh này đúng là muốn chết, lại đi đắc tội với thế lực Lôi Đình, vậy anh nghĩ Lâm Chí Đông còn muốn ra tay giúp đỡ bọn họ không? Chắc chắn sẽ không. Còn những người khác... em tin tưởng không ai có thể phá được tay nghề của em.”

Những lời này của Vĩnh Quang giúp gã thanh niên mặc đồng phục trắng yên tâm nở nụ cười. Nếu điều gã lo lắng đã không xảy ra thì chỉ cần cho gã đủ thời gian, gã nhất định sẽ dạy dỗ người đẹp kia thành công, cả thể xác và tinh thần đều sẽ thần phục gã...

Gã có tự tin như vậy là bởi vì năng lực tinh thần biến dị của gã chính là thuật thôi miên, gã có thể dễ dàng khiến người khác cảm thấy có ấn tượng tốt với mình. Nếu gã muốn đối phương một mực khẳng định thích mình thì chỉ cần cho gã đủ thời gian, gã sẽ thành công. Giống như mấy người tình hiện tại của gã cũng đắc thủ nhờ thế, tất cả bọn họ đến bây giờ vẫn còn cho rằng là mình cam tâm tình nguyện đến với gã đấy.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 276: Lén Vào

Edit: Phi Nguyệt

Tại tổng bộ của đoàn cơ giáp Thiên Cơ, bóng dáng Lăng Lan quý dị thoát ẩn thoát hiện, yên lặng đáp xuống trong vườn hoa, vị trí này vừa vặn rơi đúng góc chết của đội tuần tra.

Lăng Lan lắc mình tiến vào khu vực hành lang, lúc này Tiểu Tứ đã phối hợp cắt bỏ hình ảnh của cô trên camera theo dõi, đội ngũ nhân viên giám sát chỉ được nhìn thấy hình ảnh của mấy giây trước.

Lăng Lan tăng tốc độ, dưới ánh đèn u ám chỉ để lại một vệt bóng lướt qua. Vượt qua hành lang, đi tới tầng một của khu nhà, cô không lựa chọn vào phòng khách mà đi tới một bức tường khuất ở bên ngoài.

Hai tay cô bám lấy bất cứ thứ gì nhô ra khỏi bức tường, cả người như con thằn lằn leo thoăn thoắt lên tầng bốn, Lạc Lăng đang bị nhốt trong căn phòng cuối cùng ở tầng bốn, cô phải nhanh chóng cứu Lạc Lăng ra ngoài, sau đó mới tính đến những chuyện khác.

Tiểu Tứ đã sớm cho cô xem toàn bộ hình ảnh của trụ sở nên cô biết vị trí mình đang leo lên là một căn phòng có cửa sổ không khóa, cô có thể đột nhập vào bên trong tòa nhà nhờ cánh cửa sổ này, vừa vặn lúc này trong căn phòng kia không có người, một cơ hội tốt để rút ngắn thời gian.

Lăng Lan đã leo tới cửa sổ của căn phòng, cô nhẹ nhàng đẩy cánh cửa, tránh gây ra tiếng động. Trong đêm khuya thanh vắng chỉ cần một tiếng động cực nhỏ cũng có thể đánh động đến nhiều người. Lăng Lan cực kì bình tĩnh, không chút chần chừ đã lách mình vào bên trong căn phòng.

Bên ngoài cửa phòng là hành lang chính của tầng bốn, Tiểu Tứ đã chiếu toàn bộ hình ảnh ở bên ngoài cho cô xem, biết còn cách một đoạn thời gian nữa mới đến giờ tuần tra, Lăng Lan quyết đoán mở cửa phòng, cô thản nhiên đi trên hành lang như thể đang ở nhà mình, không hề có ý định ẩn núp hay cẩn thận khi di chuyển.

Lăng Lan tin tưởng thông tin mà Tiểu Tứ cung cấp, hơn nữa lúc này cô cũng không muốn lãng phí thời gian, Tiểu Tứ đã nói cho cô biết cái gã có ý đồ bất lương với Lạc Lăng đang tiến đến căn phòng ngủ đó, nên cô phải tranh thủ từng giây từng phút.

Đi được một đoạn, Tiểu Tứ đột nhiên cảnh báo ở ngã rẽ phía trước có hai nhân viên tuần tra đang tới gần.

Lăng Lan lập tức đạp hai chân lên vách tường, lưu loát leo lên một thanh xà ngang rồi nằm yên ở đó. Nếu từ phương hướng Lăng Lan đi tới sẽ nhìn thấy ngay cô đang ẩn núp ở phía trên, nhưng từ phía đối diện nhìn sang, cơ thể của cô bị xà ngang che chắn toàn bộ nên không thể phát hiện ra.

Hơn nữa đám nhân viên tuần tra cũng không ai nghĩ tới việc có kẻ địch giám lên vào dưới mí mắt bọn họ như vậy, đây còn là ở tầng bốn. Phải biết rằng những tầng phía dưới đều được canh gác rất nghiêm ngặt, dù có kẻ xâm nhập cũng không thể vượt quá được hai tầng, cho nên bọn chúng đều thả lỏng, không ai có ý định ngẩng đầu nhìn lên thanh xà ngang phía trên.

Lăng Lan chờ hai người này lướt qua mình mới lặng yên nhảy xuống, để ngăn ngừa hậu hoạn, cô vung hai tay lên bổ xuống gáy của hai người.

Cả hai chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi ngất lịm, Lăng Lan nhanh tay đỡ trái đỡ phải, kéo hai người đó vào một căn phòng không người khác ở tầng bốn.

Những người này đều là dạng chân sai vặt nhỏ, Lăng Lan cũng không muốn ra tay ác độc với bọn họ, chỉ là khi bố chưởng vào gáy họ, cô cũng đưa vào một thiên phú dị năng của mình. Nếu bọn họ không có bản lĩnh hóa giải dị năng của cô thì tiến độ nâng cấp sau này sẽ bị chậm đi rất nhiều, đây cũng là bài học cô dành cho bọn họ vì đã tiếp tay cho kẻ xấu làm điều ác.

Sau khi ném hai người kia vào phòng, chuyện tiếp theo là của Tiểu Tứ. Giống như lúc ở trên phi thuyền, Tiểu Tứ sẽ khóa chặt cửa của căn phòng đó lại, đồng thời làm nhiễu sóng liên lạc khí của bọn họ. Trước thời gian Lăng Lan chưa hoàn toàn phát tiết hết tức giận của cô, Tiểu Tứ phải đảm bảo không ai có cơ hội liên lạc được ra bên ngoài.

Xong việc, Lăng Lan nhanh chóng chạy tới mục tiêu, đoạn đường này nhờ có Tiểu Tứ báo động nên cô không bị kẻ địch phát hiện, Lăng Lan luôn dùng biện pháp đánh lén, kẻ địch chưa kịp nhìn thấy bóng dáng cô thì đã bị ngất lịm.

Nhờ có Tiểu Tứ can thiệp nên trên màn hình của đội giám sát vẫn thể hiện những người này đang đi tuần tra...

Gã thanh niên mặc áo đồng phục trắng cảm thấy đầu bắt đầu đau hơn nhiều, tinh thần lực được hồi phục tương đối, gã hưng phấn đi ra khỏi phòng trị liệu, chuẩn bị đến phòng ngủ để thưởng thức chiến lợi phẩm mới bắt được. Nghĩ đến đóa hoa xinh đẹp kia hôm nay sẽ nở rộ dưới thân mình, hầu hạ gã sung sướng, trong lòng gã lập tức nhộn nhạo như thể lâu lắm rồi mới được kích động như vậy.

Gã thanh niên áo trắng là chủ tịch hội học sinh năm thứ tư của chuyên ngành chỉ huy tinh hạm chuyên nghiệp, tên Thi Minh Nghĩa, cũng là một

trong những Phó đoàn trưởng của đoàn cơ giáp Thiên Cơ, vốn năng lực của hắn không đủ để đảm nhiệm chức vụ Phó đoàn trưởng, nhưng hắn lại có một đám thủ hạ vô cùng trung thành luôn đi theo bên mình, trong đó còn có một người là cao thủ cơ giáp sĩ mang chức đội trưởng, dưới sự ủng hộ mạnh mẽ của người này, một năm trước Thi Minh Nghĩa mới được lên chức Phó đoàn trưởng đoàn cơ giáp Thiên Cơ.

Trong thời gian lên chức, Thi Minh Nghĩa không ít lần lợi dụng danh nghĩa thế lực để sưu tập thông tin về các nam sinh có gương mặt đẹp trong trường, đương nhiên hắn đều có lựa chọn cẩn thận và kỹ càng trước khi ra tay. Hắn không bao giờ động vào những người có bối cảnh thâm hậu sau lưng, những thủ hạ của hắn hầu hết đều là con nhà bình dân, hoặc những học viên không có bối cảnh sâu xa. Chỉ trong khoảng thời gian một năm này đã có năm, sáu thiếu niên bị hắn hạ độc thủ, mà những người này bây giờ đã trở thành đội viên của hắn, vô cùng ái mộ và tôn sùng hắn, quyết trung thành và tận tâm với hắn.

Cũng nhờ thế mà Thi Minh Nghĩa không bị lộ ra việc hắn thích đàn ông. Kẻ giỏi ngụy trang như hắn lợi dụng lá bài tẩy của mình để thu hút vô số thiện cảm từ những học viên khác, khiến trong mắt mọi người, hắn trở thành một người chính trực và chân thành, sáng chói như ánh mặt trời rực rỡ. Hắn là đệ tử tốt trong mắt các đạo sư, là chủ tịch hội học sinh đáng kính, là Phó đoàn trưởng công minh liêm chính của đoàn cơ giáp Thiên Cơ.

Chính Thi Minh Nghĩa cũng biết rất rõ bí quyết thành công của mình là cái gì, ngoại trừ chính hắn thì không còn ai biết tinh thần biến dị của hắn chính là thuật thôi miên. Chỉ những tâm phúc cạnh hắn mới biết hắn có tính hướng thích đàn ông, còn khi ở bên ngoài hắn che giấu điều đó rất khéo, cho dù bên cạnh tụ tập vô số những thiếu niên xinh đẹp, nhưng bởi vì chính bản thân hắn cũng là một mỹ nam nên chưa có ai từng nghi ngờ xu hướng giới tính của hắn.

Làm một Phó đoàn trưởng, Thi Minh Nghĩa tất nhiên có một gian phòng nghỉ ngơi riêng ở trong tổng bộ, căn phòng đó nằm ở cuối hành lang tầng bốn. Mặc dù chỉ là một gian phòng nhỏ hơn 20 mét vuông nhưng bố trí bên trong vô cùng xa hoa, trên mặt đất toàn bộ đều được trải thảm lông đắt tiền.

Mở cửa đi vào, đập vào mắt là một bức màn treo khá lớn, bên dưới là một chiếc ghế bành cổ kính, nhưng chiếc ghế này rất kỳ lạ, chân ghế cao khoảng chừng 30,40 phân, phía trước là chiếc bàn trà phổ thông cũng khá cao, không biết dùng để ngồi hay chỉ để trang trí, đằng sau chiếc ghế chính là tấm màn vải che chắn để người bên ngoài không thể nhìn thấy những thứ bên trong.

Thi Minh Nghĩa cẩn thận ngó trước nhìn sau ở trước cửa, phát hiện không có ai mới lén lút đóng cửa phòng, sau đó khóa cửa, thiết lập một loạt mật mã bảo vệ để ngoài hăn ra không ai có thể vào được căn phòng này.

Hăn sải chân lướt qua ghế bành, vén màn vải lên, bên trong có một chiếc giường cực lớn hình tròn, bốn góc là bốn sợi xích to bằng ngón tay cái rủ xuống từ trần nhà, trang trí này tạo nên hình tượng vô cùng quý dị. Thẳng trên trần nhà, đối diện với chiếc giường tròn bên dưới là một chiếc gương lớn, phản chiếu tất cả những hình ảnh bên dưới chiếc giường.

Chỉ thấy trên giường, một cậu thiếu niên mặc bộ đồng phục màu xanh lá cây đang nằm ngủ, cậu ta có gương mặt xinh đẹp tuyệt trần, hai mắt nhắm nghiền, đôi lông mày cau chặt, xem ra đang rất khó chịu trong cơn mê, sắc mặt hơi tái càng tăng thêm vẻ yếu ớt, mềm mại mà đáng yêu. Hình ảnh này khiến máu nóng trong người Thi Minh Nghĩa nóng lên, hăn hận không thể phút chốc biến thành sói đói mà nhào vào cậu thiếu niên đẹp như tranh vẽ trước mặt.

Người thiếu niên xinh đẹp này chính là Lạc Lăng mà Lăng Lan đang cực khổ tìm kiếm.

Chiếc giường lớn hoàn toàn bị che giấu sau tấm màn che. Thi Minh Nghĩa nuốt từng ngụm nước bọt, chậm rãi đi tới bên giường rồi nhẹ nhàng ngồi xuống, hần đưa tay khẽ vuốt ve gương mặt của Lạc Lãng.

Ngón tay hần từ trên mặt Lạc Lãng trượt dần xuống dưới cổ, thành thạo cởi từng nút áo trên bộ đồng phục của Lạc Lãng, lộ ra chiếc áo sơ mi màu trắng cùng một chút da thịt như ẩn như hiện ở bên trong.

Đến lúc này Thi Minh Nghĩa cũng không nhẫn nại được nữa, hần hấp tấp lấy tay xé toạc chiếc áo sơ mi trắng, nút áo văng tung tóe, cơ thể cùng làn da tuyệt đẹp của Lạc Lãng cứ thế lộ ra trước mặt hần, hai quả anh đào hồng phớt trước ngực Lạc Lãng làm Thi Minh Nghĩa phải nuốt nước bọt thèm thuồng.

“Cực phẩm! Thực sự là cực phẩm! Không ngờ ở trường này cũng có ngày xuất hiện một người đẹp cực phẩm như vậy, những kẻ mình từng thường thức qua trước kia so với người này chỉ là một đám ruồi nhặng...” Thi Minh Nghĩa cảm thán, ngón tay vẫn không ngừng trượt từ trên ngực Lạc Lãng đi xuống, gãi cảm thụ từng cảm giác tuyệt vời truyền tới từ ngón tay, da thịt trơn nhẵn mềm mịn, độ đàn hồi tốt...

Có lẽ cảm giác được ai đó đang đụng vào mình khiến Lạc Lãng khó chịu, đôi lông mày trên gương mặt cậu ta càng nhíu chặt hơn, nhưng thứ thuốc mê này quá lợi hại khiến cậu ta vẫn nằm yên không hề nhúc nhích.

Vốn gã Thi Minh Nghĩa muốn nhanh chóng thưởng thức món ngon trước mắt này, nhưng nhìn đối phương nằm im như con cá chết lại cảm giác không khoái. Suy nghĩ một chút, hần nhích người kéo sợi xích ở phía đầu giường lại và trói chặt một bên tay của Lạc Lãng, hần cũng làm tương tự như thế với tay còn lại.

Sau đó hần ấn một nút ở trên đầu giường, phía trên tay trái tấm màn đột nhiên giật lại, lộ ra một ngăn tủ, bên trong có vô số công cụ trợ giúp tình

thú, thậm chí còn có một số công cụ mang hơi hướng SM. Đặc biệt bên trong ngăn tủ còn có một màn hình nhận diện công nghệ cao.

Thi Minh Nghĩa đề một ngón tay lên màn hình, chiếc màn tối om lập tức sáng lên, xuất hiện một tổ hợp số bấm, hần nhanh chóng bấm một chuỗi chữ số, một tiếng tít vang lên, bên trong ngăn tủ đẩy ra thêm một ngăn mặt nữa, bên trong có không ít lọ thuốc và vài chiếc kim tiêm.

Thi Minh Nghĩa lấy ra hai lọ thuốc cùng một chiếc kim tiêm, hần dùng kim tiêm rút một ít thuốc trong lọ sau đó tới gần Lạc Lãng và tiêm vào cánh tay cậu, ngay sau đó lại lấy thuốc ở lọ thứ hai, tiếp tục tiêm vào cánh tay của Lạc Lãng.

Làm xong mọi việc, Thi Minh Nghĩa vứt chiếc kim tiêm vừa dùng vào thùng rác, sau đó đóng tủ sắt lại, đề ngón tay vào nút bấm, tấm màn lập tức khép lại, khôi phục nguyên dạng như ban đầu.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 277: Muốn Chết!

Gần như ngay lập tức, Lạc Lăng rên rỉ một tiếng, sau đó cậu mở mắt và nhìn thấy gã thanh niên mặc áo đồng phục trắng đang mỉm cười nhìn mình. Sắc mặt Lạc Lăng biến đổi, cậu biết lúc đây mình đã thất bại, vẫn không thể rời khỏi đó và đã bị đối phương bắt sống.

Cậu định vùng dậy thì chợt nghe thấy trên đầu vang lên âm thanh kim loại, Lạc Lăng ngẩng đầu và phát hiện hai tay mình đang bị khóa chặt bởi hai sợi xích sắt, tác dụng của thuốc mê chưa hoàn toàn biến mất nên cậu vẫn cảm thấy cơ thể mình mềm yếu không còn sức lực.

Lạc Lăng nhanh chóng bình tĩnh lại, cậu mở miệng hỏi: “Mày là ai? Thuộc thế lực nào? Tại sao lại muốn bắt tao?” Giọng nói của Lạc Lăng khàn khàn, có phần suy yếu, nhưng khi nghe vào trong tai Thi Minh Nghĩa tự dừng lại khiến hắn cảm thấy nhột nhạt.

“Thi Minh Nghĩa, chủ tịch hội học sinh năm tư của chuyên ngành chỉ huy tinh hạm chuyên nghiệp, Phó đoàn trưởng đoàn cơ giáp Thiên Cơ, còn vì sao tôi lại bắt cậu à?” Thi Minh Nghĩa mỉm cười đưa tay xoa gương mặt mềm mịn của Lạc Lăng, vẻ mặt gã không giấu nổi vẻ si mê, gã nói. “Là bởi vì tôi thích cậu đó...”

Lạc Lăng chán ghét muốn tránh né ngón tay của Thi Minh Nghĩa nhưng không thành công, lại bị lời nói của gã làm cho sững sốt, Lạc Lăng nhanh chóng hiểu ra, cậu nổi giận: “Buông, đồ biến thái.”

“Biến thái? Nếu thích cậu mà phải trở thành biến thái tôi cũng cam chịu!” Trên mặt Thi Minh Nghĩa lộ ra vẻ cười khố, biểu hiện này làm Lạc Lãng một lần nữa ngẩn người, nhưng cậu nhanh chóng tỉnh táo lại.

Cậu mắng: “Mày đương nhiên là biến thái, nếu không làm sao có thể làm ra hành vi bắt người như thế này?”

Thi Minh Nghĩa sững người, hắn đưa tay lên đỡ trán, hai mắt nhắm nghiền như đang cố chịu đựng thứ gì đó. Nụ cười hiền hòa chân thành trên mặt hắn đã biến mất, khi đôi mắt kia mở ra chỉ còn âm trầm và dữ tợn: “Vẫn không được? Chẳng ngờ tinh thần lực của mày lại mạnh như vậy, một lần nữa cản trở tao. Xem ra, trước tiên anh mày phải cho mày nếm thử cảm giác sướng muốn chết, mày mới chịu thuận phục rồi.”

Dứt lời, hắn bắt đầu cởi bỏ quần áo trên người. Đồng tử trong mắt Lạc Lãng co lại, cậu hung hăng dùng răng cắn chặt môi mình, ý đồ muốn dùng cơn đau chống lại hiệu lực của thuốc, đồng thời cậu liều mạng vận chuyển khí kinh trong cơ thể mình, hy vọng có thể khôi phục được ít nhiều.

Lạc Lãng chuẩn bị muốn đồng quy vu tận với đối phương, cậu không cam lòng để bị chịu nhục như vậy...

Trong cơ thể suy yếu đột ngột cảm nhận được sự tồn tại của nội kinh, Lạc Lãng mừng rỡ, nhưng rất nhanh sắc mặt cậu lại biến hóa một lần nữa, trên gương mặt tái xanh bắt đầu xuất hiện dấu hiệu ửng đỏ.

“Ha ha ha, có cảm giác rồi phải không, đây là thuốc kích dục đặc biệt sẽ làm mày phải cầu xin tao hết lần này đến lần khác, rồi mày sẽ biến thành một gã dâm loạn sớm thôi...” Thi Minh Nghĩa nở nụ cười, hắn vừa định cởi quần áo trên người Lạc Lãng xuống thì một đạo khí tức lạnh băng đột nhiên bao phủ cả căn phòng.

“Muốn chết!” Giọng nói lạnh giá vang lên bên tai Thi Minh Nghĩa làm lửa nóng vừa bùng lên trong người hắn lập tức bị dội nước lạnh, dập tắt.

Mà Lạc Lãng nằm trên giường vốn đang muốn cùng chết với Thi Minh Nghĩa, thoáng nhìn thấy người vừa xuất hiện sau tấm màn, cậu ta lập tức mừng rỡ, người đó chính là Lăng Lan.

Lạc Lãng kích động hô lên: “Lão đại...” Viên mắt Lạc Lãng đỏ lựng, sự phần nộ bi thương trong lòng nhanh chóng hóa thành đầm nước. Là lão đại mà cậu ta vẫn luôn tin tưởng và dựa vào, ở thời điểm nguy cấp nhấp đã đến cứu cậu ta.

Thi Minh Nghĩa kinh ngạc quay đầu, thấy bóng người quen thuộc trước mắt, sắc mặt hần hơi thay đổi: “Lăng Lan! Là mày...” Theo bản năng, hần nhìn về phía cánh cửa được mật mã bảo vệ ở phía sau Lăng Lan. Chẳng phải Lỗ Vĩnh Quang đã nói không ai có thể phá được mật mã của cánh cửa đó trừ phi dùng đến vũ lực ư? Vì sao tên này lại im hơi lặng tiếng len vào được?

“Mày chọc giận được tao rồi. Mày, sẽ phải trả giá rất lớn đấy!” Sắc mặt Lăng Lan âm trầm, sát khí trên người cô ngày càng đậm khi nhìn thấy tình cảnh của Lạc Lãng lúc này. Sát khí tanh máu vẫn ẩn sâu trong người Lăng Lan đột ngột bộc phát, bao trùm toàn bộ căn phòng.

Đám Tề Long, Lạc Lãng vẫn đi theo cô từ nhỏ tới lớn, địa vị của bọn họ ở trong lòng Lăng Lan hoàn toàn cách biệt so với những người khác. Lăng Lan thực sự coi bọn họ như những cậu em trai thân thiết trong nhà, thậm chí trong lòng cô còn có cảm giác họ như con trai của mình, rõ ràng tình cảm cô dành cho bọn họ không hề tầm thường.

Sát khí từ Lăng Lan tỏa ra nồng đậm, nhưng cô khống chế nó rất chuẩn xác, chỉ quanh quẩn trong căn phòng mà không hề phát ra bên ngoài. Cô cố ý cô đặc sát khí lại bao quanh Thi Minh Nghĩa để hần có cảm giác như mình bị tiến vào một thế giới tràn ngập máu tanh, vô số ánh đao thế kiếm ùn ùn hướng về phía hần, để cho hần cảm nhận được bản thân đang bị hàng nghìn nhát đao kiếm lăng trì mà chết, hần có thể cảm nhận được từng ngón

tay, ngón chân, từng miếng thịt trên thân thể mình bị cắt rời, bị mổ bụng, moi tim, nhưng hãn không chết được, chỉ có thể trơ mắt nhìn cơ thể mình bị cắt thành từng khúc, ruột gan bị chém nát bầy, cuối cùng biến mất không một dấu vết.

Đặc biệt hơn, không chỉ cảm nhận được thân thể đau đớn, Thi Minh Nghĩa còn bị dẫn vật về tâm linh, có những lúc hãn muốn cắn lưỡi tự sát chứ không thể chịu đựng được đau đớn vô tận này...

Mà hãn thực sự cắn lưỡi mình thật, có lẽ trong tiềm thức hãn vẫn còn giãy dụa không muốn chết nên lực cắn không mạnh, chỉ cắn đến chảy máu chứ không đứt lìa, nhưng nhờ việc này tạo nên đau đớn thực sự trên cơ thể khiến hãn vô tình được giải thoát khỏi địa ngục, quay về với thực tại.

Nhưng bị tấn công về mặt tinh thần cũng khiến hãn bị nội thương, trong nháy mắt thoát ra khỏi ảo cảnh, miệng Thi Minh Nghĩa phun ra một búng máu, cơ thể hãn lao đảo như muốn ngã.

Lúc này hãn ta đã hiểu mình không phải là đối thủ của Lăng Lan. Hãn nhận ra cấp bậc của Lăng Lan hiện nay là khí kinh hậu kỳ, hãn đã từng nghiên cứu, cũng đã từng thể nghiệm qua loại khí thể bức người đánh thẳng lên cơ thể, nhưng hãn chưa bao giờ gặp phải loại khí thể áp bức đến mức này, hơn nữa uy lực của nó không thể hiện trên thân thể mà là ở trong linh hồn, nếu vừa rồi hãn không vô tình cắn lưỡi khiến mình tỉnh lại thì rất có khả năng hãn sẽ tiếp tục bị luân hãm trong biển đau đớn vô tận cho đến chết.

Thi Minh Nghĩa biết lần này hãn đã tính sai, không ngờ bên cạnh Lạc Lăng đáng vẻ yếu ớt kia lại có một vị cao thủ mạnh đến mức này, hãn không muốn chết, vì vậy hãn quyết định sử dụng lá bài tẩy của mình...

Thi Minh Nghĩa cố nén cơn đau trong miệng, nở một nụ cười cứng ngắt rồi nói: “Lăng lão đại, tôi nghĩ cậu hiểu lầm rồi.”

Lăng Lan khẽ nhướn mày: “Ồ?” Cô vừa cảm nhận được một loại tinh thần lực kỳ quái đang có ý đồ muốn xâm nhập vào lĩnh vực tinh thần của mình.

Đây cũng là một loại tinh thần lực công kích, nhưng nó không phải loại công kích trực diện như kiểu của Lăng Lan, thứ tinh thần lực này không làm cho người bị tấn công cảm thấy khó chịu, thoát nhìn cực kỳ vô hại. Tất nhiên Lăng Lan sẽ không bao giờ để cho bất kì thứ tinh thần lực nào xâm nhập vào lĩnh vực tinh thần của mình, cô dùng tinh thần lực của mình đánh một đạo vào thứ tinh thần lực đang cố gắng len lỏi đó, một chiêu trực tiếp phá hủy.

Quả nhiên, khi Lăng Lan vừa phá hủy luồng tinh thần lực kia, cơ thể Thi Minh Nghĩa chợt giật mạnh, gương mặt tái nhợt của gã càng thêm xám ngắt. Thi Minh Nghĩa cau chặt đôi mày, cơ mặt giật giật vài cái, xem ra lực lượng cản trả rất mạnh làm cho hắn không thể nhìn được phải thể hiện ra ngoài.

Lăng Lan chợt hỏi Tiểu Tứ: “Tiểu Tứ, đây là loại tinh thần lực gì vậy?”

Tiểu Tứ lập tức đáp lại: “Đây là một loại thiên phú thức tinh trung cấp, tên là Mê luyện!”

Cảm giác được Lăng Lan vẫn còn thấy khó hiểu, nó giải thích thêm: “Trong thế giới của cô có thể gọi nó là thuật thôi miên, lợi dụng năng lực này mê hoặc, làm thay đổi suy nghĩ của đối phương về mình...” Tiểu Tứ âm thầm xoa mồ hôi lạnh trên trán. May mà phía sau có chín vị đạo sư làm hậu thuẫn cho nó, nếu không nó cũng không biết cách giải thích loại thiên phú thức tinh thần bí này.

Gương mặt vốn lạnh lùng của Lăng Lan nay còn lạnh hơn, tên căn bã này thế mà lại có loại năng lực như vậy, nếu thế sẽ có biết bao nhiêu người

vô tội bị trúng độc thủ của hắc đầu? Trong nháy mắt, Lăng Lan quyết định phải hủy loại năng lực thiên phú này của đối phương.

Thi Minh Nghĩa phát hiện năng lực thôi miên của mình bị phản phệ, trong lòng đã cảm thấy tuyệt vọng rồi. Hắc đầu biết đối phương chắc chắn cũng là một người có tinh thần lực biến dị mới phòng ngự được năng lực của hắc đầu, giống như cậu thiếu niên Lạc Lăng kia vậy. Thi Minh Nghĩa không cam lòng chịu trói, thấy Lăng Lan hơi ngẩn người như đang suy nghĩ cái gì đó, hắc đầu lập tức dùng chân phải lấy đà, cả người nhào tới Lạc Lăng đang nằm trên giường.

Chỉ cần bắt được con tin này thì hắc đầu có thể uy hiếp đối phương, sau đó hắc đầu sẽ cảnh báo cho bộ phận an ninh, làm được vậy là hắc đầu sống rồi, đúng vậy, hắc đầu không muốn chết... Bởi vì hắc đầu nhìn thấy sát khí vô tận trong mắt của Lăng Lan!

“Chết tiệt!”

Thấy Thi Minh Nghĩa chột cùng dứt gậy muốn kiếm chế Lạc Lăng, Lăng Lan gầm lên một tiếng nặng nề.

Tiếng hét này làm cơ thể vừa vọt lên của Thi Minh Nghĩa bắn ra, đập lên mặt đất, tiếp sau đấy, một đạo tinh thần lực mạnh mẽ trực tiếp công kích não vực của hắc đầu, Thi Minh Nghĩa cảm thấy đầu mình như bị ai đó nện cho một búa đinh người, gần như ngay lập tức một tiếng “ba” rất nhỏ khẽ vang lên trong đầu khiến hắc đầu cảm thấy đầu mình như bị nổ tung, cả người lăn ra bất tỉnh nhân sự.

Lăng Lan lắc người, đi tới bên cạnh Lạc Lăng, cô hỏi: “Lạc Lăng, cậu cảm thấy thế nào?”

“Vẫn còn tốt. Lão đại! Cả người tớ không còn chút sức lực nào nữa.” Gương mặt Lạc Lăng ửng đỏ, xuân dục trong cơ thể bắt đầu phát tác, vì ở giai đoạn đầu nên dục lực chưa quá lợi hại, Lạc Lăng vẫn có thể nhịn

được. Trong lòng cậu ta vô cùng xấu hổ vì mình bị bắt đi đơn giản như vậy, còn làm phiền Lan lão đại phải tới cứu cậu ta nữa.

“Thuốc mê?” Lăng Lan thử dò xét trong cơ thể Lạc Lăng, phát hiện thuốc mê đã bị tiêu trừ gần hết, chỉ cần kiên trì chờ đợi thêm một lúc nữa là cơ thể của Lạc Lăng sẽ khôi phục như bình thường, nhưng cô cũng phát hiện ra trong cơ thể cậu ấy còn một loại thuốc kỳ quái khác tồn tại.

Lăng Lan hơi hoang mang: “Đây là cái gì?”

“Lão đại, Lạc Lăng bị trúng xuân dược.” Thấy tình huống của Lạc Lăng, Tiểu Tứ đã đi hỏi các vị đạo sư trong không gian học tập. Vừa hỏi ra miệng, nó đã bị đạo sư số chín đá bay ra ngoài, đạo sư số năm còn dùng vẻ mặt đáng khinh cười nó, may mà đạo sư số bốn thấy nó đáng thương bèn lặng lẽ nói cho nó biết đáp án... Nhưng mà, xuân dược là cái quái gì? Tiểu Tứ quyết định phải đi tra tư liệu một chút.

“Cái gì? Xuân dược?” Gân xanh trên trán Lăng Lan nẩy lên, cô quét một ánh nhìn lạnh giá về phía tên Thi Minh Nghĩa đang nằm trỏng chơ trên mặt đất. Lăng Lan không do dự đưa chân ra đạp lên lưng của đối phương, sau đó hung hãn nghiền chân xuống, tiếng xương gãy đứt lập tức vang lên, xương sống lưng của Thi Minh Nghĩa đã bị Lăng Lan nghiền nát.

“Có giải dược không? Tiểu Tứ lục soát quanh đây xem sao.” Lăng Lan vừa chỉ đạo vừa đem xiềng xích trên tay Lạc Lăng bóp nát.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 278: Tiểu Tứ Ra Tay!

Edit: Phi Nguyệt

Tiểu Tứ thấy ở đầu giường có rất nhiều nút bấm liền đem tinh thần tra soát ở chỗ đó, rất nhanh thằng bé đã tìm được chiếc tủ sắt đựng thuốc được ẩn giấu ở trong đó. Nó mở tủ ra, phát hiện bên trong ngoài bình giải thuốc mê, thì toàn bộ đều là thuốc thúc tình, những thuốc này đều có tên gọi chung là xuân dược.

Tiểu Tứ đã tìm được giải nghĩa của Xuân dược trong kho tài liệu, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nhăn nhó khi biết công dụng của thuốc, nó nói với Lăng Lan: “Lão đại, hình như các loại xuân dược đều không có thuốc giải, muốn giải chỉ còn cách để cậu ấy ngủ với phụ nữ. Chỉ có điều, trong trường này toàn là nam sinh... có mỗi mình cô là nữ thôi.”

Thấy Lăng Lan trừng mắt với mình, Tiểu Tứ nhanh chóng cúi đầu, đứng quay ngón tay: “Đương nhiên, nếu không được thì ngủ với đàn ông cũng có thể...” Trong cơ sở dữ liệu có nói cách giải dùng đến đàn ông, Tiểu Tứ thực sự không hiểu vì sao muốn giải thuốc lại nhất định phải dùng cách nam nữ ngủ chung này mới được... Thử cho Tiểu Tứ vẫn còn là một đứa trẻ rất đơn thuần.

Lăng Lan tức giận nói: “Cậu đừng có nghĩ đến mấy cách linh tinh.”

Đúng lúc này, Lạc Lăng giãy dựa bò dậy, cậu ta gắng gượng chịu đựng sự khó chịu trong cơ thể, nói với Lăng Lan: “Lão đại, tớ có thể chịu đựng

được.” Lạc Lãng không muốn liên lụy tới Lăng Lan trong thời khắc nguy hiểm như thế này.

Lăng Lan liếc nhìn cơ thể yếu đuối của Lạc Lãng đang run lên từng hồi, cô đánh giá trạng thái của cậu ta khó mà theo mình rời khỏi đây được.

Dường như nhận thấy suy nghĩ của Lăng Lan, Lạc Lãng khẽ cắn môi, kiên định nhìn cô: “Lão đại, tin tưởng tớ, tớ có thể làm được!” Cậu sẽ không thua loại thuốc này đâu...

Thấy Lạc Lãng khẳng khẳng như vậy, Lăng Lan cũng chỉ biết khẽ thở dài một hơi. Nhìn bề ngoài Lạc Lãng có vẻ là người yếu nhất trong đội, nhưng ý chí của cậu ta ngoan cường không thua gì Tề Long, có thể nói ở phương diện này các đội viên khác phải kém cậu ta một bậc. Lăng Lan biết, nếu cô thực sự kéo cậu ta đi ra ngoài thì cho dù có bị thương tích đầy mình, ở trước lúc hoàn toàn mất đi ý thức cậu ta sẽ vẫn kiên trì đi theo sau cô, đúng là một đứa trẻ khiến người khác phải đau lòng...

Lăng Lan chỉ đành phải gật đầu: “Đã biết!”

Câu trả lời của Lăng Lan khiến Lạc Lãng nở nụ cười, lão đại hoàn toàn tin tưởng cậu ta...

Đúng lúc đó, Lăng Lan đột ngột tiến sát lại gần, Lạc Lãng còn chưa kịp phản ứng đã thấy sau gáy nhói đau, cậu ta còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì cả người đã lâm vào hôn mê.

Lăng Lan đưa tay ra bế Lạc Lãng lên vai mình, miệng bất đắc dĩ nói: “Tên nhóc ngốc, tôi vác cậu đi chẳng phải dễ hơn à?”

“Aaaaaa! Lão đại, thế mà cô lại đem lần đầu tiên ôm đàn ông dâng cho tên nhóc thối Lạc Lãng!” Tiểu Tứ thấy cảnh này lập tức phát điên, gì thì gì đây cũng là lần đầu tiên của lão đại, vốn nó còn muốn chính mình là người đầu tiên, giờ lại được lợi cho tên nhóc kia? Lúc này, Tiểu Tứ thực sự oán

giận khoa học kỹ thuật của thế giới này quá lạc hậu nên loại trí tuệ nhân tạo như nó không thể tạo ra thực thể tồn tại, nếu không nó đã đoạt lấy lần đầu tiên ôm đàn ông của lão đại vào tám trăm năm trước rồi.

“Câm miệng, cái ôm đầu tiên của tôi đã sớm bị mẹ lấy mất rồi...” Suy nghĩ của Tiểu Tứ khiến Lăng Lan câm nín, chẳng phải vừa ra đời cô đã bị mẹ ôm rồi sao? Hay là ba nhỉ... Lăng Lan thực sự không xác định được.

“Cùng giới tính không tính, phải khác phái cơ, khác phái đó biết không, lại còn là lão đại chủ động ôm nữa chứ.” Tiểu Tứ không phục nên đưa ra ý kiến phản bác, nó cho rằng không thể tính mẹ Lam Lạc Phượng vào đây được.

“Dù thế cũng không phải là Lạc Lăng, cái ôm khác giới đầu tiên của tôi cũng thuộc về ba tôi rồi.” Lăng Lan bình tĩnh nói với Tiểu Tứ sự thật này, cái thứ cố chấp đó của nó đã sớm không còn từ lâu rồi.

Tiểu Tứ sừng sốt: “Lúc nào sao tôi không biết?”

Lăng Lan khinh bỉ: “Lúc đó cậu còn đang quần lấy ống quần của ba tôi, trong mắt làm gì còn tồn tại những chuyện khác.” Mỗi lần Tiểu Tứ vừa nhìn thấy Lăng Tiêu sẽ như háo sắc thấy gái đẹp, một chút bộ dạng lạnh lùng thường ngày cũng không lấy ra được. Lại một lần nữa Lăng Lan phải khẳng định, hàng Tiểu Tứ này chắc chắn là thứ phẩm rồi.

Lăng Lan thậm chí còn hoài nghi kiếp trước mình bị Tiểu Tứ đưa đến trái đất ở không gian cấp thấp là vì người sáng tạo ra nó không thể chịu đựng việc mình tạo ra hàng thứ phẩm, để mắt không nhìn thấy thì tâm không phiền, đem vứt nó xuống không gian cấp thấp để nó tự sinh tự diệt chẳng?

Suy nghĩ của Lăng Lan quá lộ liễu, Tiểu Tứ cảm ứng được bèn nổi giận lôi đình, kích động phản bác lại suy nghĩ sai trái này của cô, sau đó nó chứng minh mình là Tiểu Tứ siêu việt nhất, không trí tuệ nhân tạo nào có

thể vượt qua nó, còn nói Lăng Lan phải biết quý trọng thằng em vạn năng này...

Lăng Lan đã quen với hành vi thích tự sướng của Tiểu Tứ, lúc còn trẻ cô vẫn thường không chịu nổi kiểu cách này của nó mà hay sử dụng “bạo lực gia đình”, giờ lớn tuổi rồi cũng bình tĩnh hơn nhiều, nhìn thấy mà mặt không biến sắc. Phải nói gương mặt liệt hiện nay của Lăng Lan có được cũng nhờ Tiểu Tứ, nếu không phải ngày này qua năm khác nó giúp rèn đúc trái tim mạnh mẽ cho cô thì cô cũng không thể luyện ra được tinh thần thép như hiện giờ.

Cứ như vậy, trong khi Tiểu Tứ phát điên, Lăng Lan đã vác Lạc Lãng lên vai và rời khỏi đó, trước khi đi cô không quên đạp thêm vài cái lên người Thi Minh Nghĩa. Mấy cú đá này không đơn thuần chỉ để hả giận, trong đó mang theo cả lực lượng khí kinh đặc thù của riêng cô. Có thể nói, nếu không có đại cao thủ đến triệt tiêu những năng lượng này thì vết thương của Thi Minh Nghĩa không bao giờ chữa khỏi được, hẳn ta cũng đừng nghĩ đến chuyện đứng lên lần nữa.

Khi Lăng Lan ra khỏi căn phòng, Tiểu Tứ đang phát điên đột ngột trở nên vô cùng tỉnh táo, hai mắt thẳng bé lóe sáng, hỏi cô: “Lão đại, tôi có thể ra tay được chưa?”

Lúc trước cả hai đã có ước định, chỉ cần cứu Lạc Lãng xong, toàn bộ các thiết bị giám sát cùng đầu não hệ thống của tổng bộ Thiên Cơ sẽ để cho Tiểu Tứ toàn quyền xử lý, nó muốn chơi đùa thế nào cũng được, đương nhiên với điều kiện quyết là không thể để lộ ra việc đoàn Tân Sinh có nhúng tay vào chuyện này.

“Ừ, đừng quên phải tìm ra người đã trực tiếp bắt cóc Lạc Lãng đấy.” Khóe miệng Lăng Lan hơi hé, hai mắt mang theo băng lạnh vô tận, “Lạc Lãng chưa bao giờ bị bọn chúng bắt đến đây, cậu biết phải làm sao rồi đấy.”

“Giết hết bọn chúng sao?” Tiểu Tứ thoáng trở nên hưng phấn, Lăng Lan vẫn luôn không cho phép nó ra tay ở trong thế giới ảo làm nó vô cùng buồn bực. Bản lĩnh lớn nhất của nó là phải phát huy ở trong thế giới ảo, trong đó nó có thể định đoạt sinh tử của tất cả mọi người.

Lăng Lan nhẹ nhàng vuốt đầu Tiểu Tứ, nhưng lời nói lại cực kì tàn khốc: “Không cần, mấy tên đó còn chưa xứng để hai tay Tiểu Tứ nhà ta dính máu, chỉ cần phá hủy tinh thần của chúng là đủ rồi...” Có lẽ Tiểu Tứ còn chưa hiểu, có đôi khi sống chưa chắc đã bằng chết!

“Đã biết lão đại, hãy xem tôi đây...” Tiểu Tứ bỏ lại một rồi rồi chạy biến đi hoàn thành nhiệm vụ “sát nhân” của mình.

Lăng Lan nhìn bóng dáng Tiểu Tứ biến mất trong óc mình, tâm tình cảm thấy rất phức tạp, cô không biết quyết định này của mình có tàn nhẫn quá hay không, dù sao phá hủy tinh thần của đối phương tương đương với việc làm cho đối phương biến thành ngu ngốc. Thi Minh Nghĩa đã bị cô trực tiếp phá hủy não vực, khi tỉnh lại chắc chắn hẳn sẽ trở thành một tên ngốc nghếch, nhưng cô không hối hận khi làm việc đó, thậm chí còn cho rằng mình để cho hắn sống đã rất nhân từ rồi. Nhưng những người còn lại chỉ là tông phạm, ngoại trừ việc tham dự vào việc bắt cóc Lạc Lăng thì bọn họ cũng chưa từng làm việc gì quá ác...

Lăng Lan cảm giác được cơ thể của Lạc Lăng ở trên vai mình đang ngày một nóng dần lên, chút suy nghĩ mềm yếu không đành lòng vừa nhen nhóm lên lập tức biến mất. Những người đó chỉ là tông phạm, nhưng nếu không có bọn chúng thì một mình Thi Minh Nghĩa làm sao có thể bắt được Lạc Lăng? Nếu vừa rồi cô không đến kịp để Lạc Lăng bị hủy hoại thì...

Nghĩ tới đây, máu nóng xông lên não làm Lăng Lan tức giận đánh một quyền mạnh mẽ vào bức tường bên cạnh, lực lượng như những vết nứt khuếch tán bốn phía, nhưng bởi lực lượng cô thả ra cực kỳ tài tình nên trên tường không hề có vết tích nào.

Ánh mắt Lăng Lan ngày càng trở nên lạnh giá, lần quyết định này cô thực sự làm theo cảm tính của mình, cô không thể chịu đựng được việc mất đi Lạc Lăng, cũng không thể tha thứ cho những người đó, bọn chúng phải trả giá đắt cho những gì chúng gây ra.

Gây tổn thương cho anh em của cô tất yếu phải trả giá bằng máu, cô không thể để những người bạn vẫn luôn tín nhiệm mình phải thất vọng, dù phải nhuộm đỏ hai bàn tay này cũng không từ nan.

Lúc này, ở phòng giám sát của tổng bộ đoàn cơ giáp Thiên Cơ đột nhiên vang lên tiếng hô lớn: “Chuyện gì xảy ra vậy? Vì sao màn hình của tôi lại bị tối đen?”

Đội viên giám sát màn hình nhìn thấy có phát sinh tình huống lạ thì kinh hoảng nhảy dựng lên.

Một đội viên khác cũng hô: “Chỗ tôi cũng vậy, màn hình cũng bị tối đen.”

“Chỗ tôi cũng không thấy hình ảnh.” Nhất thời trong phòng vang lên những tiếng kêu hoảng loạn.

“Không được hốt hoảng, lập tức kiểm tra hệ thống đầu não.” Gã đội trưởng tỉnh táo ra chỉ thị cho các đội viên.

Theo lời nói của gã, mọi người bắt đầu hành động, mỗi người dùng biện pháp của mình cố gắng liên hệ với hệ thống đầu não, nhưng tất cả đều phát hiện không thể làm được, giống như hệ thống đầu não đã bị phong tỏa.

Một đội viên đầm đìa mồ hôi lạnh hô lên: “Đội trưởng, chỗ tôi không có phản ứng.”

“Chỗ tôi cũng vậy, không thể vào được!” Một đội viên khác ảo não buông thõng hai tay, hắn đã thử vô số lần liên lạc với đầu não nhưng đều

như đá chìm đáy biển.

“Không tốt, chúng ta bị hacker tấn công rồi. Cắt đứt nguồn của hệ thống đầu não, mở ra hệ thống phó đầu não.” Gã đội trưởng quá sợ hãi, may mà hần phản ứng kịp ra chỉ thị cho các đội viên cắt đứt nguồn của hệ thống đầu não, sau đó khởi động hệ thống phó đầu não để đảm bảo an toàn cho các thiết bị giám sát và bảo vệ của toàn tổng bộ.

“Vâng, đội trưởng!” Lời của đội trưởng chính là mệnh lệnh, các đội viên lập tức nghe theo.

Bọn họ còn chưa chịu thua, họ còn hệ thống phó đầu não nữa, chỉ cần thành công bảo hộ qua khoảng thời gian khởi động phó đầu não là có thể đảm bảo an toàn cho tổng bộ đoàn Thiên Cơ.

Thế nhưng khi bọn hần vừa cắt nguồn điện của đầu não, mở ra hệ thống phó đầu não thì lại phát hiện tình huống vẫn không khác gì trước đó, toàn bộ hệ thống camera giám sát đã bị tê liệt, không thể tiếp tục vận hành được nữa...

Một đội viên thoát nhìn khá nhỏ tuổi, không cách nào khống chế được tâm tình mà khóc thút thít, nói: “Đội trưởng, làm sao bây giờ?” Nghĩ đến việc lỡ xảy ra việc hệ trọng nào, mấy người bọn họ làm sao gánh chịu được hậu quả đây.

Lúc này gã đội trưởng cũng không thể duy trì sự bình tĩnh được nữa, mồ hôi thi nhau túa ra như mưa trên trán hần. “Chúng ta không đủ nhân lực, mau triệu tập toàn bộ hacker trong đoàn tới đây...”

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 279: Cao Thủ Cấp Lĩnh Vực

Edit: Phi Nguyệt

“Vâng, đội trưởng!” Các đội viên nhanh chóng mở máy truyền tin muốn liên lạc với những hacker trong đoàn thì phát hiện, toàn bộ máy truyền tin của bọn họ đều không dùng được.

“Máy truyền tin không thể liên lạc ra bên ngoài...” Sắc mặt các đội viên đều hết hoảng, không ai biết phải làm gì.

Đây không phải là chuyện mà một hacker phổ thông có thể làm được, để khống chế được máy truyền tin cá nhân không hề đơn giản, nhất định phải công phá khu vực đầu não cấp S của trường quân giáo mới đoạt được quyền khống chế những máy móc cá nhân này. Lẽ nào người công kích tổng bộ đoàn cơ giáp Thiên Cơ là một hacker cấp thần?

“Làm sao có thể?” Gã đội trưởng kinh hãi nhảy dựng lên, hắn mau chóng kiểm tra máy truyền tin của mình và phát hiện không có phản ứng giống hệt như lời các đội viên vừa nói.

“Không, người có năng lực như thế này chắc chắn phải là hacker đứng đầu trường rồi, Lâm Chí Đông của đoàn Lôi Đình cũng không có năng lực bậc này... Lẽ nào đợt tấn công này đến từ bên ngoài trường?” Nghĩ tới đây, cả khuôn mặt của gã đội trưởng đen lại. Nếu chỉ trong nội bộ trường công kích lẫn nhau sẽ không gây nguy hại đến hệ thống của trường, nhưng nếu

thực sự đến từ phía ngoài thì trường quân giáo của bọn họ đang gặp nguy hiểm.

Hắn lo lắng nói: “Các cậu ở đây tiếp tục cố gắng liên lạc với đầu não máy chủ, tôi đi báo cho các đạo sư...” Hacker lợi hại như vậy tấn công thì chỉ các đạo sư mới có năng lực cứu bọn họ.

Gã đội trưởng lập tức lao ra khỏi phòng giám sát, chuẩn bị đi tìm các đạo sư hacker chuyên nghiệp để báo cáo chuyện xảy ra ở chỗ bọn họ, nếu hắn đoán không nhầm thì rất có thể đây là âm mưu của thế lực ở bên ngoài nhằm vào trường quân giáo, đoàn cơ giáp Thiên Cơ bọn họ chỉ là nạn nhân thứ nhất mà thôi.

Trong lúc này, Lăng Lan đang khiêng Lạc Lãng trên vai, chạy thật nhanh đến cửa ra ở lầu bốn, trên đường đi, cứ khoảng 30 mét cô lại vỗ một chưởng vào tường, thoát nhìn có vẻ tùy ý vì không tạo thành tổn thương gì trên bề mặt tường, nhưng chỉ có Lăng Lan biết điểm cô chọn lựa đều là cột chịu trọng lực của tòa nhà. Trước đó cô và Tiểu Tứ đã bàn bạc xong, Tiểu Tứ phụ trách phá hư toàn bộ các thiết bị giám sát, còn cô sẽ phụ trách phá hủy tòa nhà này, cô muốn đoàn cơ giáp Thiên Cơ từ nay về sau không thể ngóc đầu lên được nữa. Khi bọn chúng không còn là thế lực đứng thứ hai trong trường thì chúng không thể làm những việc dơ bẩn như trước kia.

Trước khi đi, Tiểu Tứ đã sớm đem bản đồ kết cấu của tòa nhà giao cho Lăng Lan, trên bản đồ rất chu đáo chỉ rõ cho cô biết nên ra tay ở chỗ nào là thích hợp.

Hoàn thành công việc trên tầng bốn, Lăng Lan bắt đầu đi xuống dưới, cô đánh lén mấy tên tuần tra lười biếng đang đứng hút thuốc ở đầu cầu thang, thuận lợi đi xuống tầng hai, sau đó cô tiếp tục công việc phá cột chịu lực của tòa nhà.

Tiểu Tứ bỗng đột nhiên kêu lên đầy hưng phấn: “Lão đại, tôi tìm thấy Lỗ Vĩnh Quang rồi.”

Tiểu Tứ phá hủy hết hệ thống đầu não cùng toàn bộ thiết bị giám sát trong trụ sở của đoàn cơ giáp Thiên Cơ, xong việc nó bắt đầu tìm kiếm những người đã đi cùng Thi Minh Nghĩa trong vụ bắt cóc Lạc Lãng, rất nhanh nó đã tìm được kẻ đầu xỏ Lỗ Vĩnh Quang, nếu không phải hấn ta lợi dụng hệ thống tin nhắn của trung tâm điều trị để gửi tin nhắn giả cho Lạc Lãng, Lạc Lãng sẽ không đến nơi này, cũng không phát sinh toàn bộ sự tình sau đó.

Lãng Lan dứt khoát nói: “Hủy hấn đi!” Đã xác định được quy tắc làm việc của mình, Lãng Lan hành sự càng lạnh lùng quyết đoán.

“Đã biết, lão đại!” Tiểu Tứ vui vẻ trả lời, rốt cục cũng có thể cho lão đại thấy thủ đoạn lợi hại của nó rồi.

Gương mặt bánh bao khả ái của Tiểu Tứ đột nhiên thay đổi, miệng nó há to, hai răng nanh mọc dài chìa ra bên ngoài, hai tròng mắt tròng lớn chuyển thành màu xanh đậm, màu da trên gương mặt nó nhanh chóng trở nên tái xám, môi đỏ tươi như máu.

“Băng!” Một chưởng vỗ mạnh lên đầu Tiểu Tứ, Lãng Lan đen mặt, nói: “Cậu làm cái gì đó, giả thần giả quỷ muốn dọa ai hả?” Tự nhiên Tiểu Tứ biến đổi thành hình thái quỷ khó coi như vậy, dù Lãng Lan luôn bình tĩnh cũng cảm thấy khó chịu. Vốn từ nhỏ tới giờ cô cũng không thích xem phim ma quỷ.

Tiểu Tứ bị Lãng Lan đánh trở lại như ban đầu, thấy Lãng Lan nổi giận, Tiểu Tứ đành xoa đầu rồi chạy biến đi làm việc của nó...

Lúc này ở trong thế giới ảo, Lý Lan Phong đang luyện tập cơ giáp thì đột nhiên cảm nhận được một nguồn năng lượng vừa to lớn vừa quen thuộc, hư

năng lực trong người anh phát ra sự cảnh báo, tự động xây dựng tấm chắn phòng ngự cho Lý Lan Phong.

“Là Hư năng lượng, sao có thể?” Lý Lan Phong nhìn về phương hướng hư năng lượng đang bùng phát với gương mặt không thể tin. Anh biết rõ cỗ năng lượng này đến từ bên trong trường quân giáo vì cảm giác quá mãnh liệt, đây là loại cảm ứng chỉ có những người có hư năng lực như anh mới cảm nhận được, lẽ nào trong trường quân giáo còn ẩn nấp một người có hư năng lực khác?

Trong đầu Lý Lan Phong nhanh chóng hiện lên gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Lăng Lan. Chẳng lẽ là cậu ta? Chỉ có cậu ta mới mang đến cho anh loại cảm giác này, nhưng anh không có cách nào xác định được nguồn năng lượng đang bùng nổ này đến từ Lăng Lan.

Cậu ta là đồng bọn của người ấy sao? Nghĩ tới đây, trái tim Lý Lan Phong nảy lên kịch liệt như muốn vọt ra khỏi lồng ngực. Nội tâm luôn cô đơn của anh bắt đầu dấy lên niềm vui giống như khi bảy năm trước anh gặp được con thỏ kia vậy.

Lỗ Vĩnh Quang hiện tại đang ở trong thế giới ảo đi tra tư liệu, hẳn ta rất hưng phấn bởi vì hẳn đã nhận được lệnh lĩnh tài nguyên cấp hai từ Phó đoàn trưởng. Để có được phần tài nguyên này hẳn đã phải làm rất nhiều chuyện xấu, nhưng rất đáng giá, người không vì mình chính là trời tru đất diệt.

Tài nguyên cấp hai có nhiều chủng loại phong phú, để tránh lãng phí, hẳn phải đi tra tư liệu trên thế giới ảo, đến lúc đó mới lựa chọn được loại tài nguyên thích hợp nhất với tư chất của mình.

Khi hẳn còn đang cắm mặt vào đồng tư liệu, đột nhiên trong lòng Lỗ Vĩnh Quang dâng lên một cảm giác nguy hiểm chưa từng có, chưa kịp phản ứng thì một luồng sức mạnh to lớn đã ập xuống đầu hẳn.

Lỗ Vĩnh Quang có cảm giác ý thức của mình đang dần dần biến mất, hình ảnh trước mắt mờ dần và rơi vào một vùng tối đen, hẳn đã mất đi ý thức.

Nếu có người ở bên cạnh Lỗ Vĩnh Quang lúc này chắc chắn sẽ phát hiện ra thân thể hắn ở trong thế giới ảo đang từ từ biến mất, không phải hình thức hóa thành một vệt sáng khi thoát tuyến mà là chậm rãi phân giải thành vô số đốm sáng rồi tan vào khoảng không, biến mất không còn dấu tích.

Thân thể bên ngoài thế giới thực của Lỗ Vĩnh Quang cũng nằm im trong khoang đăng nhập, từ nay về sau hắn không còn mở mắt ra nữa, hắn vĩnh viễn biến thành một người sống đời thực vật. Tiểu Tứ hận Lỗ Vĩnh Quang vì tư lợi cá nhân mà tiếp tay cho kẻ xấu làm việc ác, cho nên khi ra tay thẳng bẻ không hề lưu tình chút nào, trực tiếp đánh tan ý thức của hắn, thậm chí còn không cho hắn cơ hội được làm một thằng ngốc.

Đối với những người còn lại, Tiểu Tứ nghe theo ý kiến của Lăng Lan chỉ hủy đi đầu óc của họ, giữ lại một phần ý thức, nói cách khác cho dù bọn họ có tỉnh dậy cũng chỉ là những đờn gỗ, ngơ ngẩn ngẩn cả đời.

Khi Lăng Lan gần hoàn thành nhiệm vụ của mình ở tầng hai thì Tiểu Tứ cũng đã xong việc, quay trở lại ý thức của cô.

Tiểu Tứ giơ ngón tay lên làm biểu tượng chữ V thẳng lợi, rất đắc ý: “Lão đại, tất cả đã hoàn thành!” Có điều thằng bé vẫn cảm thấy hơi tiếc nuối, khi nó biểu hiện ra sức mạnh to lớn của mình thì lão đại không có ở bên chứng kiến. Lòng Tiểu Tứ thầm quyết định, sau này có cơ hội nhất định nó sẽ để lão đại tận mắt chứng kiến quá trình nó giải quyết những tên cặn bã ở trên thế giới ảo, để lão đại thể nghiệm thế nào là thần trong thế giới ảo.

“Được, đến lượt tôi!” Chớp mắt Lăng Lan đã quay trở về khu trung tâm của tầng hai, cô giơ đấm tay lên, quát mạnh: “Lĩnh vực mở ra!”

Nửa bước lĩnh vực cũng đủ để cô mở ra được lĩnh vực trong thời gian ngắn, mặc dù thời gian quá ngắn có thể không đạt được hiệu quả như mong đợi nhưng cũng đủ để phá hủy tòa nhà này rồi.

Lúc này, khu vực mấy chục mét bên cạnh Lăng Lan đã trở thành lĩnh vực của cô, Lăng Lan quát lên một tiếng: “Nổ cho ta!”

Tiếng nổ mạnh vang lên như đáp lại lời cô, địa điểm xa nhất bắt đầu phát nổ, người khống chế lĩnh vực là Lăng Lan, để đảm bảo an toàn cho Lạc Lăng, cô phải lựa chọn trình tự nổ an toàn nhất.

Tiếng nổ đầu tiên vừa vang lên, bóng dáng Lăng Lan như một vệt sáng chọt lóe lên trong hành lang tầng 2, đến cuối lối đi là một cửa sổ, thấy sắp đụng vào, cô nhanh chóng đánh ra một chương phá tan cửa sổ thủy tinh, Lăng Lan nhanh chóng mang theo Lạc Lăng nhảy xuống bên dưới, lấy điểm tựa ở một nhánh cây, cô bay thẳng về phía xa, lặng yên rời khỏi trụ sở tổng bộ đoàn cơ giáp Thiên Cơ, chỉ nháy mắt sau đã không còn dấu tích.

Trụ sở tổng bộ đoàn cơ giáp Thiên Cơ bắt đầu vang lên những tiếng nổ mạnh, chỉ sau mấy phút, cả tòa nhà to đẹp lúc trước bị nổ tan tành, tòa kiến trúc không thể chịu được chấn động của vụ nổ bèn sụp xuống, bên trong vang lên vô số tiếng gào khóc thảm thiết.

Có khá nhiều học viên vị vây trong đồng gạch vụn, nhưng với năng lực của các học viên trường quân giáo, dù có bị đám gạch này đè lên cũng không làm chết được họ.

Lăng Lan sử dụng năng lượng gần tới cấp lĩnh vực của mình để phá hủy tòa nhà dẫn tới sự chú ý của mấy lão quái vật vẫn luôn ẩn cư trong trường. Bọn họ rất nhanh đã chạy đến hiện trường, núp trong bóng tối dò xét thứ năng lượng khổng lồ vừa bộc phát ấy.

“Thế mà lại là cấp Lĩnh vực? Sao có thể được, chưa từng thấy hiện tượng này bao giờ... Tại sao trường quân giáo lại xuất hiện vị cao thủ cấp Lĩnh

vực này?”

Khi xác định được cấp năng lượng, tất cả không hẹn mà cùng nhìn nhau đầy sợ hãi. Từ trước đến nay bọn họ vẫn luôn tự hào năng lực phòng ngự của trường quân giáo không hề thua kém tổng bộ quân đội Liên bang, vì thế khi nhìn thấy những dấu hiệu ở hiện trường, tất cả đều có cảm giác bị cười nhạo.

“Hình như đối phương đã rời khỏi đây.” Mấy người họ lục soát kỹ từng góc ngách nhưng không tìm thấy thêm dấu tích của vị cao thủ cấp lĩnh vực kia.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 280: Sự Kiện Sau Đó

Edit: Phi Nguyệt

Mấy lão quái vật cảm thấy thật lo lắng, hoang mang không biết vị cao thủ cấp lĩnh vực này có tiếp tục ẩn nấp ở trong trường để chuẩn bị cho đợt tấn công thứ hai hay không. Mà điều họ lo lắng nhất chính là vì sao đối phương lại đến trường quân giáo để phá hoại? Chẳng lẽ lực lượng phòng ngự của trường quân giáo hỏng rồi hay sao, tại sao lại lòi ra tên cao thủ cấp lĩnh vực này?

Nghĩ mãi cũng không ra, một người trong số họ bèn nói: “Chúng ta nên đến bàn bạc với Hiệu trưởng!”

Đề nghị này ngay lập tức được tất cả tán đồng, có thể bọn họ không hiểu rõ tình hình trong trường, nhưng hiệu trưởng thì khác, ông ta sẽ cho bọn họ được một đáp án. Những người này cứ thế nhanh chóng biến mất khỏi hiện trường mà không để lại dấu vết gì.

Hệ thống cứu trợ khẩn cấp của trường quân giáo vô cùng nhanh nhạy, tòa nhà vừa sập xuống chưa tới năm phút đồng hồ, nhóm nhân viên cứu trợ đầu tiên đã chạy tới hiện trường, bắt đầu cứu những người bị vùi dưới đồng gạch nát.

Lúc này Lăng Lan đã mang theo Lạc Lãng rời xa khỏi hiện trường, cả hai ngồi trên một chiếc xe bay, di chuyển thật nhanh về hướng địa điểm Tiểu Tứ đã thiết lập. Thời điểm những lão quái vật kia xuất hiện, Lăng Lan

cũng vừa mới đặt chân lên xe bay rời khỏi nơi đó, chỉ cần muện một giây nữa thôi là cô đã bị những lão quái vật kia bắt được, nghĩ đến đây, sau lưng cô túa ra đầy mồ hôi, hú vía.

Thật không ngờ trường quân giáo nhìn lỏng lẻo thế mà cũng có nhiều cao thủ trấn giữ như vậy, may mà cô nhanh chân, lại phối hợp với năng lực tài tình của Tiểu Tứ mới chạy thoát được, chỉ một chút nữa thôi là xong đời rồi.

Ngay từ đầu Lăng Lan đã phòng bị vấn đề này, cô biết rõ bên trong trường quân giáo chắc chắn phải có cao thủ siêu cấp trấn giữ, đến ngay cả học viện đồng quân trung tâm nơi cô theo học trước đây còn có mấy vị cao thủ cấp lĩnh vực hướng chỉ là trường đệ nhất nam sinh quân giáo cấp Liên bang! Vì biết như vậy nên Lăng Lan đã có sự chuẩn bị, ngay từ tiếng nổ đầu tiên cô đã nhanh chóng rời khỏi hiện trường, sự thực chứng minh quyết định của cô vô cùng đúng đắn.

Biết vừa tránh được một kiếp, Tiểu Tứ cũng thở phào nhẹ nhõm, thẳng bé vỗ vỗ lên ngực mình, hỗn hển: “Móa, lão đại, quá kích thích rồi! Không ngờ chúng ta vừa trốn thoát khỏi sự săn lùng của cao thủ cấp lĩnh vực!”

Lăng Lan đưa tay vỗ nhẹ lên thành chiếc xe bay, cô tán phục năng lực tính toán siêu cấp của Tiểu Tứ. “Nhờ có cậu tính toán được lộ trình thích hợp, đúng lúc đưa xe bay đến đón chúng ta.”

Nếu không có Tiểu Tứ phối hợp điều khiển chiếc xe bay đến đây kịp lúc thì nếu chỉ dựa vào hai chân của cô để chạy trốn, khẳng định có dùng hết sức lực cũng không thoát được phạm vi tìm kiếm của những người đó, bởi vì trong lúc dùng sức chạy kiểu gì cô cũng sẽ để lại dấu vết năng lượng trong không khí dẫn đến bại lộ tung tích.

Tiểu Tứ rất vui vẻ khi được Lăng Lan khích lệ, bỗng nhớ tới mấy tên tuần tra bị Lăng Lan đánh ngất trước đó, nó liền lo âu hỏi: “Lão đại, những

người bị cô đánh ngất không xảy ra vấn đề gì chứ?” Không phải Tiểu Tứ nhân từ, nó không có cảm giác đối với sự sống chết của đối phương, nó chỉ sợ những người ấy xảy ra chuyện sẽ trở thành bóng ma tâm lý trong lòng Lăng Lan.

Lăng Lan bình tĩnh trả lời: “Không có việc gì, có một vài cột trụ tôi không phá, những căn phòng kia sẽ không vấn đề gì đâu.” Dù cô muốn phá hủy đoàn Thiên Cơ cũng sẽ không ra tay với những kẻ râu ria đó, cô vốn mà một người ân oán phân minh mà.

“Lão đại, cô thật lợi hại, suy nghĩ rất chu đáo.” Tiểu Tứ lại chân chó nịnh bợ khiến tâm tình Lăng Lan tốt lên nhiều, vốn cô cũng đang cao hứng vì vừa phá hủy được trụ sở đoàn cơ giáp Thiên Cơ.

Những vị cao thủ ẩn nấp trong trường đến gặp hiệu trưởng nhưng vẫn không có được tin tức gì hữu dụng, sau đó họ nhận được một tin tức, những đoàn viên của đoàn cơ giáp Thiên Cơ được cứu ra từ trong đồng gạch nát đưa ra một thông tin, trước khi tổng bộ bị sập, bọn họ bị một tên hacker nghi là cấp Vương công kích.

Sau đó, bọn họ phát hiện ra có một số người được cứu ra bị trở thành kẻ ngốc, trong đó nghiêm trọng nhất phải kể đến một người là hacker chuyên nghiệp của đoàn, hẳn ta hoàn toàn biến thành người sống đời thực vật, trung tâm nghiên cứu quân y chẩn đoán hẳn không còn khả năng tỉnh dậy được nữa.

Những trường hợp này khiến những vị cao thủ phải đau đầu suy đoán, lẽ nào trong lần tấn công này còn có sự tham gia của một người có hư năng lực đáng sợ? Tự dưng xuất hiện nhiều cao thủ như vậy làm tất cả đều hoang mang.

Rốt cuộc những người này đến từ thế lực nào? Chỉ riêng năng lực của họ cũng đủ đối phó với hệ thống đầu não trường quân giáo rồi, nhưng tại sao

họ lại chọn ra tay đầu tiên với một đoàn đội nhỏ nhỏ như thế này?

Trong một thời gian ngắn, nội bộ cấp cao của trường quân giáo bàn luận ra các loại thuyết âm mưu, thậm chí có người hoài nghi chuyện này do những trường quân giáo khác làm ra, vì muốn nhắm vào kì thi sát hạch lần này của trường đệ nhất nam sinh quân giáo, ý đồ náo động gây hoang mang khủng hoảng cho các học sinh trong trường, dẫn đến việc không ai còn lòng dạ nào để tâm đến thi cử, và cuối cùng là khiến trường nam sinh quân giáo mất đi vị trí đứng đầu toàn Liên bang.

Suy đoán này nhận được rất nhiều đồng tình từ các vị lãnh đạo cao cấp, khiến phương hướng điều tra của họ đi xa vạn dặm so với chân tướng sự việc, nhờ thế mà gián tiếp giúp Lăng Lan thoát khỏi bị nghi ngờ.

Trong cuộc họp, bọn họ cũng đưa ra rất nhiều khả năng, nhưng không có loại khả năng nào dính dáng tới các học viên trong trường.

Trên thực tế cũng không ai dám đưa ra khả năng này, vì nếu nói ra chắc chắn sẽ bị người khác cười đến rụng răng. Hacker cấp vương bài là gì? Một quân giáo sinh làm sao có thể có thực lực kinh khủng như vậy được? Nếu thật sự có năng lực như vậy còn phải đến trường quân giáo học tập sao? Có khi đã sớm bị các đại quân đoàn đào đi từ lâu rồi...

Về phần người có hư năng lực, tất cả càng không dám tưởng tượng thêm, phải biết rằng những người có loại năng lực kinh khủng này đều trở thành vũ khí bí mật của quân đội Liên bang từ khi được sinh ra rồi, làm sao còn có thể nằm vùng trong trường học được?

Vì biết những điều này nên ban lãnh đạo trường không ai nghĩ đến việc cuộc tấn công lần này xuất phát từ nội bộ trường cả, có đôi khi chân tướng sự việc lại nằm ở những sai lầm thoát nhìn không thể có khả năng tồn tại.

Để dẹp yên sự kiện lần này giúp các học viên không bị khủng hoảng, yên tâm tiếp tục học tập, ban lãnh đạo trường trực tiếp ép tin tức xuống. Đối với

thông tin có xuất hiện một vị hacker cấp vương bài trong báo cáo của đoàn Thiên Cơ, bọn họ đưa ra giải thích rằng hệ thống đầu não của trường đột nhiên xuất hiện trục trặc nên mới dẫn đến sự hiểu lầm đó.

Còn vì sao trụ sở đoàn Thiên Cơ bị sập, bọn họ cũng dùng cố vì lâu năm chưa được tu sửa để giải thích, tuy rằng tòa nhà mới được xây dựng chừng 100 năm. Tiêu chuẩn sử dụng của các tòa nhà hiện nay đều trên 500 năm, dùng cái cố này chẳng phải nói các công trình của trường quân giáo đều được xây dựng kém chất lượng ư?

Mặc kệ các học viên có tin hay không, muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, phía nhà trường vẫn đưa ra đáp án như vậy, sự kiện trụ sở đoàn cơ giáp Thiên Cơ bị phá hủy cứ như vậy chìm xuống.

Nhưng danh tiếng của đoàn cơ giáp Thiên Cơ cũng bị hủy diệt hoàn toàn, trong một thời gian dài nữa khó mà hồi phục lại được như lúc đầu. Thế lực đứng thứ ba là đoàn Vô Cực và thứ tư là đoàn Học viện đồng quân trung tâm nhanh chóng thừa cơ mượn gió bẻ măng, đưa ra lời thách đấu với đoàn Thiên Cơ để tranh đoạt chiếc ghế vị trí thứ hai. Thiếu binh thiếu tướng, đoàn cơ giáp Thiên Cơ thua liền cả hai trận đấu, đành nuốt hận từ vị trí thứ hai bị đẩy xuống vị trí thứ tư, hoàn toàn trở thành trò cười trong mắt các học viên khác.

Đoàn trưởng đoàn cơ giáp Thiên Cơ dưới tình huống như vậy cũng chỉ biết nuốt nỗi nhục vào trong lòng. Đáng tiếc hắn không biết kẻ đầu sỏ gây nên chuyện này chính là Lăng Lan, nếu biết hắn nhất định sẽ đem hết toàn lực đi trả thù.

Phải nói lần hành động này Lăng Lan làm rất hoàn mỹ, cô không hề để lọt ra thông tin Lạc Lăng có liên quan đến chuyện này, nên người của đoàn cơ giáp Thiên Cơ hoàn toàn không hề hay biết đầu nguồn của tai họa xuất phát từ Lạc Lăng.

Lăng Lan tốn công sức mưu toan như vậy chính là vì muốn bảo vệ Lạc Lăng, cho dù Lạc Lăng chưa thực sự bị thương tổn nhưng cô cũng không hy vọng sau sự kiện này cậu ấy bị người khác chỉ trích, gây nên những vết thương lòng không cần thiết.

Sự thực chứng minh lo lắng của Lăng Lan hoàn toàn có thể xảy ra. Thi Minh Nghĩa bị Lăng Lan hủy đi năng lực thiên phú nên đám thủ hạ dưới trướng lúc trước bị hấn mê hoặc đều tỉnh lại, nghĩ đến những gì phải trải qua lúc trước, đám người đó đều vô cùng hối hận và căm thù Thi Minh Nghĩa. Nếu bọn họ là những người bình tĩnh sẽ im đi mọi chuyện, nhưng trong số những người đó có những người không thể chịu đựng được loại sỉ nhục này, nên đêm đến có người cầm thanh mã tấu tự chế đến trung tâm điều trị, lôi Thi Minh Nghĩa từ trong khoang trị liệu ra chém chết, rồi sau đó cũng tự sát. Chờ đến khi nhân viên trong trung tâm phát hiện ra thì đã muộn.

Sự việc này oanh động cả trường quân giáo, sau đó mọi người tìm được trong ký túc xá của nam sinh kia một bức di thư mới biết chân tướng sự việc. Nhờ các đạo sư nghiên cứu tinh thần biến dị của trường quân giáo ra tay mới phát hiện ra năng lực của Thi Minh Nghĩa chính là thôi miên.

Đến lúc này mọi người mới hiểu được bộ mặt thật đê tiện vô sỉ của Thi Minh Nghĩa, sự việc này khiến danh tiếng của đoàn cơ giáp Thiên Cơ một lần nữa bị giảm sút trầm trọng, rất nhiều đoàn viên tỏ ý mình không thể chấp nhận một Phó đoàn trưởng như vậy nên lập tức rời khỏi đoàn, từ đó về sau đoàn cơ giáp Thiên Cơ không còn cơ hội ngóc đầu lên được nữa.

Sau chuyện này tất nhiên có để lại di chứng, đó là tất cả những thủ hạ cũ của Thi Minh Nghĩa, phàm là những học viên có gương mặt đẹp đều bị mọi người nhìn vào với ánh mắt kỳ lạ, soi mói. Ngoài một học viên có tính nhẫn nại cực mạnh mới thuận lợi tốt nghiệp ra trường, thì những người khác đều xin thôi học. Có thể nói, những mầm non ưu tú trong tương lai này đều bị hủy bởi bàn tay của Thi Minh Nghĩa.

Lạc Lãng nhờ được Lăng Lan bảo vệ chu toàn nên không hề bị dính vào chuyện này, lúc tỉnh dậy cậu ta vô cùng cảm kích, trong lòng âm thầm thề sau này cậu ta sẽ sống vì lão đại!

Đương nhiên tất cả những việc đó đều phát sinh sau khi Lạc Lãng tỉnh dậy, còn hiện tại Lăng Lan đang phải dừng lại bởi cô phát hiện tình huống của Lạc Lãng sắp không xong rồi.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG ĐỂ LÀM

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 281: Biện Pháp Giải Quyết

Edit: Phi Nguyệt

Dù vẫn trong trạng thái hôn mê nhưng khuôn mặt của Lạc Lăng ngày càng hồng, hơi thở gấp gáp, cả người bắt đầu co quắp, những dấu hiệu này cho biết xuân dược trong người cậu ta đã hoàn toàn phát tác.

Lăng Lan luôn bình tĩnh cũng luống cuống không biết phải làm gì bây giờ, có nên dùng nước lạnh hạ hỏa cho cậu ta? Nhưng cô biết muốn giải quyết xuân dược hiệu quả nhất chỉ có cách làm chuyện đó với người khác.

Tiểu Tứ biết lão đại nhà mình đã bó tay, bèn chạy nhanh về không gian học tập tìm cứu binh, chỉ một loáng sau thẳng bé quay trở lại, mừng rỡ hô lên: “Lão đại, đạo sư số một muốn gặp cô!”

Lăng Lan cả kinh, nhanh chóng dặn dò: “Tiểu Tứ, cậu chăm sóc cho Lạc Lăng...”

Lời còn chưa nói hết, Lăng Lan cảm thấy trước mắt xuất hiện một vòng xoáy đen ngòm muốn nuốt cô vào trong.

Móa, lại nữa rồi! Chưa kịp hoảng hốt, ý thức của cô đã bị đạo sư số một lôi vào không gian học tập.

Đây là không gian riêng của đạo sư số một, không khí trong đây lúc nào cũng ở trạng thái âm u, cô đang đứng ở trên đỉnh ngọn núi, mây vần xung

quanh. Đạo sư số một vẫn ngồi yên lặng nhắm mắt dưỡng thần như thường ngày.

Lăng Lan xuất hiện ở phía sau lưng đạo sư số một, thấy bóng lưng ông, Lăng Lan cung kính gọi: “Kính chào đạo sư số một!”

Đạo sư số một mở mắt, cất giọng nói lạnh nhạt: “Đến rồi à!”

Lăng Lan thầm mắng ở trong lòng, ông ấy còn giả bộ, cô bị ông ấy lôi vào trong này, tới hay chưa ông ấy còn không biết chắc?

Đạo sư số một không quan tâm trong lòng Lăng Lan nghĩ gì, ông hỏi: “Nghe Tiểu Tứ nói bạn của người bị trúng xuân dược?”

“Vâng, đạo sư số một, xuân dược có thể giải được hay không?” Hai mắt Lăng Lan sáng ngời, đúng rồi, sao cô có thể quên mất không đi hỏi các đạo sư ở trong không gian nhỉ, may nhờ Tiểu Tứ nhanh nhẹn nhớ ra chuyện này, Lăng Lan thầm bật ngón tay cái với Tiểu Tứ.

Đạo sư số một trả lời: “Xuân dược không có thuốc giải.”

Lăng Lan nghe vậy, ánh mắt tối sầm lại, lẽ nào cô chỉ có thể đứng nhìn Lạc Lăng chịu khổ?

“Có điều, cũng không phải là không có biện pháp giải quyết.” Đạo sư tiếp tục nói.

Trái tim của Lăng Lan lại dựng lên, hai mắt cô nhìn đạo sư số một sáng lấp lánh, mong chờ đạo sư có thể nói ra một biện pháp tốt.

Đạo sư số một dường như không chú ý tới lo lắng của Lăng Lan, ông bắt đầu đi vào trọng tâm: “Đồng bạn của người tên Lạc Lăng?”

Lăng Lan sốt ruột, hỏi: “Đúng vậy, đạo sư số một, rốt cuộc thì người có biện pháp gì có thể giải quyết xuân dược trong người Lạc Lăng?” Con van

người, lửa cháy sắp lan đến môn rồi, đạo sư có thể nói luôn cách giải quyết ra không.

Đạo sư sổ một lạnh lùng quét qua gương mặt Lăng Lan, lửa nóng vội trong người cô lập tức đông cứng, đầu óc nhanh chóng tỉnh táo lại.

“Bình tĩnh lại chưa? Đạo sư sổ 1 hừ lạnh, có vẻ hơi tức giận.

Lăng Lan tỉnh ngộ, cúi đầu nhận sai: “Con xin lỗi, đạo sư sổ 1, vừa nãy con hơi mất kiểm soát.”

“Quan tâm đồng bạn không có gì sai, nhưng phải nhớ kỹ, bất cứ lúc nào cũng phải giữ được sự tỉnh táo, nếu không chẳng những không giúp được đối phương, mà còn có thể hại hấn.” Đạo sư sổ 1 thông cảm cho tâm tình lo lắng lúc này của Lăng Lan, nhưng ông vẫn phải cảnh cáo cô. Nếu ở trên chiến trường, chỉ một phút mất đi sự bình tĩnh cũng có thể mất mạng, còn liên lụy đến đồng đội bên cạnh, tuyệt đối không thể để chuyện đó xảy ra.

Lăng Lan gật đầu, “Con hiểu ạ!” Ánh mắt cô không còn luống cuống nữa, chỉ còn bình tĩnh, kiên định.

Đạo sư sổ 1 nhìn chăm chăm vào Lăng Lan một lúc lâu, dưới ánh mắt áp bức của ông, Lăng Lan vẫn kiên định nhìn lại, không mấy may có ý lùi bước.

“Nhớ kỹ lời người nói hôm nay.” Đạo sư sổ 1 hài lòng thu lại ánh mắt, tiếp tục nói, “Người đã quên, cho dù người đứng đây bao lâu, ở bên ngoài cũng chỉ là một giây thời gian mà thôi, không lo không cứu được bạn của người.”

Lăng Lan xấu hổ cúi đầu, cô thực sự quên mất điểm này, đạo sư sổ 1 nói đúng, vừa rồi cô đã để mất sự bình tĩnh, không còn sức phán đoán, loại biểu hiện yếu kém này đúng là nên bị giáo huấn.

Đạo sư số 1 thấy Lăng Lan đã nhận ra được sai lầm của mình, bèn quay trở lại trọng tâm câu chuyện. “Ta nhớ, thằng nhóc Lạc Lãng kia có thiên phú Thiên Khải đa nhân cách, đến giờ còn chưa hoàn toàn khống chế được có phải không?”

Lăng Lan đã khôi phục lại như bình thường, cô tỉnh táo đáp lại: “Đúng vậy, đạo sư số 1.” Đây cũng là một trong những việc khiến Lăng Lan đau đầu, cô muốn giúp Lạc Lãng nhưng không có cách. Thiên phú này của Lạc Lãng và một loại thiên phú vô cùng xuất sắc, nhưng cậu ta vẫn chưa khống chế được nó, nó như con dao hai lưỡi gây ra tổn thương cho quân địch, đồng thời cũng thương tổn chính mình. Đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc trước Lăng Lan vẫn luôn hạn chế để Lạc Lãng mở ra thiên phú. Loại thiên phú không ổn định này sẽ không được trường quân giáo hay quân đội công nhận.

“Đúng là một thiên phú cực tốt....” Đạo sư số 1 nhìn thoáng qua Lăng Lan, lòng thầm than Lăng Lan quá được ông trời ưu ái, ngay cả đồng bạn bên cạnh cũng thức tỉnh thiên phú mạnh mẽ như vậy. “Nếu người muốn hẳn có thể nắm được hoàn toàn loại thiên phú này, thì việc trúng xuân dược hôm nay chính là một cơ hội vô cùng tốt.”

Hai mắt Lăng Lan sáng ngời, nhưng cô không vội nói ra lời, hít sâu một hơi, đè xuống sự kích động trong lòng, lúc này cô mới nói: “Xin đạo sư hãy giải thích rõ cho con biết.”

Đạo sư số 1 nhẹ gật đầu, biểu hiện lần này của Lăng Lan làm ông hài lòng, ông quyết định không làm khó cô nữa, nói ra biện pháp giải quyết: “Tìm một không gian kín đáo để Lạc Lãng mở ra thiên phú, trong các nhân cách của hắn có một người mang tính cách lãnh cảm cực hạn, chỉ cần tìm ra được người này, mỗi họa xuân dược ngay lập tức được giải quyết.”

“Lãnh cảm cực hạn?” Lăng Lan cảm thấy khó hiểu, chẳng lẽ người này có cách trục xuất xuân dược ra khỏi cơ thể?

Đạo sư số 1 giải thích: “Kỳ thực bản chất của người đó là tự thân cắt đứt mọi thất tình lục dục, lãnh cảm với tất cả mọi việc, chỉ cần để người này xuất hiện qua thời gian được lực là đồng bạn của người có thể vượt qua cửa ải này.”

Lăng Lan suy nghĩ một chút, sau đó lại hỏi: “Có để lại di chứng gì không ạ?” Cô không hy vọng Lạc Lăng bị giữ lại tai họa ngầm.

“Sẽ không, nhưng trong quá trình mở ra nhân cách, người phải đảm bảo cho hãn luôn duy trì được lý trí, tức là nếu mở ra nhân cách không đúng, lập tức đánh lui vào trong, lại tiếp tục mở ra nhân cách khác. Việc này chắc chắn phải nhờ đến sức mạnh của người giúp hãn trấn áp những nhân cách đó, với năng lực nửa bước vào lĩnh vực của người, hãn sẽ không có vấn đề gì.”

Đạo sư số 1 tiếp tục nhắc nhở: “Nhớ kỹ, nhất định phải để hãn luôn duy trì sự tỉnh táo, nếu không phải nhân cách lãnh cảm kia, lập tức đánh lui vào trong, đánh cho đến khi đồng bạn của người triệt để nằm trong tay quyền điều khiển các nhân cách đó.”

Lăng Lan nghiêm túc nói: “Con đã biết, đạo sư số 1, còn gì cần phải chú ý nữa không? Nếu không còn nữa, con muốn trở về mau chóng giải quyết chuyện này.” Việc cô quan tâm nhất lúc này là Lạc Lăng đang bị trúng xuân dược.

“Người đi đi, khi nào giải quyết xong chuyện của tên đó thì quay trở về tìm ta...” Đạo sư số 1 phất tay, Lăng Lan ngay lập tức bị đẩy ra khỏi không gian học tập. Bên trong không gian u ám của đạo sư số 1 khôi phục tĩnh lặng thường ngày, đạo sư số 1 hơi thở dài, trong mắt thoáng ánh lên sự phức tạp, sau đó ông tiếp tục nhắm mắt.

Vài giây sau, không gian sau lưng đạo sư số 1 bỗng xuất hiện vết rách, một người phụ nữ yêu kiều quyến rũ đi ra từ vết rách đó, chính là đạo sư số

4, cô nhìn ông với vẻ oán trách: “Lão đại, vì sao huynh không cho ta dạy cô bé chuyện nam nữ? Đây rõ ràng là cơ hội rất tốt, không những giải được được trong cơ thể người bạn kia, còn có thể để cô bé biết thế nào là vũ khí của phụ nữ...”

“Bây giờ chưa phải lúc, con đường bá đạo của Lăng Lan đang ở giai đoạn hình thành vững chắc, không thể dao động lòng của cô ấy.” Đạo sư số 1 lạnh lùng nói, “Hơn nữa, Lăng Lan cũng không cần loại vũ khí này. Sở dĩ bảo người chuẩn bị sẵn sàng là vì sợ sau này cô ấy không thể quay trở lại bản tính của phụ nữ nữa...” Nói đến đây, đạo sư số 1 cau mày, đứng lên. Mặc dù con đường bá đạo của Lăng Lan tiến bộ rất nhanh nhưng ngược lại, những tính cách thuộc về nữ nhân trên người cô bé cũng dần dần biến mất, đây chẳng lẽ là cái giá phải trả khi chọn đi theo con đường bá đạo đó sao?

Đạo sư số 4 tiếc hận nói: “Quá đáng tiếc, rõ ràng Lăng Lan có điều kiện tốt như vậy.” Lăng Lan có thân thể vô cùng mềm dẻo, thật không uống công được số 9 bồi dưỡng, nếu Lăng Lan học thêm mấy chiêu mị hoặc của nữ nhân tuyệt đối sẽ là một tài năng xinh đẹp, đáng tiếc hết lần này tới lần khác cô đều không có đất dụng võ.

“Nếu Lăng Lan đi những con đường khác, ta sẽ không cản người dạy cô ấy, nhưng sự thực chứng minh con đường bá đạo cô ấy đi rất có tương lai.” Đạo sư số 1 nói chắc như đinh đóng cột, Lăng Lan chắc chắn là đệ tử ông cảm thấy hài lòng nhất.

“Nếu Số 1 đã nói như vậy thì muội còn nói gì được nữa, có điều, chờ khi con đường bá đạo của Lăng Lan hoàn thành, huynh phải hứa là... không được quấy nhiễu muội giáo dục cho con bé thuật mị hoặc của nữ nhân.” Đạo sư số 4 tức giận bỏ lại một câu, sau đó quay trở về không gian của mình.

Chuyện tốt của cô bị phá hỏng rồi, cô còn phải đợi nhiều năm nữa mới có thể dạy cho cô bé, thật hận không thể để Lăng Lan lập tức lớn lên đến

tuổi trưởng thành, lúc đó tên lão đại chết tiệt kia không thể cản trở cô dạy Lăng Lan những thủ đoạn của nữ nhân được nữa.

Thấy số 4 biến mất trong không gian của mình, đạo sư số 1 lúc này mới hít sâu một hơi, ổn định lại tâm tình xao động trong lòng.

Quả nhiên lợi hại, cô ấy vậy mà lại có thể ở trước mặt ông thi triển mị hoặc thuật, nếu không phải định lực của ông đủ mạnh thì thật không dễ dàng chống cự lại... Đạo sư số 1 nghĩ đến tương lai Lăng Lan cũng sẽ học loại mị thuật này, kết hợp với hình tượng lãnh khốc khí phách hiện nay... Được rồi, ông không thể nào tưởng tượng ra được kết quả đó.

“Quên đi, đến lúc đó rồi tính.” Thật không ngờ đạo sư số 1 cũng có tình thần AQ, bởi vì ông thực sự không đành lòng nhiều lần cự tuyệt sự nhiệt tình của đạo sư số 4 nên tương lai chỉ có thể để Lăng Lan chịu thiệt thòi vậy.

Bất giác Lăng Lan đã bị vị đạo sư số 1 mà cô luôn kính yêu bán đứng, cho dù là người luôn lạnh lùng như đạo sư số 1 khi đối mặt với sức quyến rũ phi phàm của đạo sư số 4 cũng không khỏi phải nhượng bộ ba phần.

Đúng 1 giây sau, Lăng Lan đã trở về bên trong xe bay, Tiểu Tứ thấy cô tỉnh lại, liền hỏi: “Lão đại trở về rồi? Đã biết biện pháp giải quyết rồi chứ?”

Lăng Lan gật đầu: “Đúng vậy, Tiểu Tứ, lập tức thay đổi địa điểm đến, chúng ta đi tới phòng luyện tập cách đấu!” Muốn tìm một địa điểm kín chỉ có thể đến phòng luyện tập cách đấu ngầm dưới lòng đất, cô không quên nhắc nhở thêm. “Tiểu Tứ, đừng để lưu lại bất cứ dấu vết nào ở nơi chúng ta đi qua.”

“Vâng, lão đại!” Dứt lời, xe bay nhanh chóng thay đổi phương hướng, chạy tới phòng luyện tập cách đấu trong trường.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 282: Nhân Cách Thú Tính!

Xe huyền phù chạy tới gần phòng cách đấu không xa thì dừng lại, Lăng Lan liền khiêng Lạc Lãng lặng yên xuống xe, bởi vì có tiểu Tứ nên bộ ghi của xe huyền phù trong đầu não của trường quân đội bị xóa sạch, vì vậy xe vẫn được coi là xe trống, chỉ đang chạy lòng vòng vòng ngoài sân trường. Cứ như vậy, Lăng Lan mang Lạc Lãng thần không biết quỷ không hay mà tiến vào phòng cách đấu.

Tiểu Tứ đã sớm tìm được một gian cách đấu bí mật nên Lăng Lan liền trực tiếp khiêng Lạc Lãng đi vào. Tiểu Tứ trực tiếp khóa cứng cửa không cho ai vào.

Đương nhiên, trong bộ nhớ ở phòng cách đấu cũng không ghi lại việc có người đã từng đi vào và sử dụng phòng, tất cả các phòng đều trong trạng thái trống, chỉ là tiểu Tứ lợi dụng thủ pháp loại trừ để đem căn phòng này dấu đi. Nói cách khác, cho dù là khu vực có người hay không người thì cũng không ai thấy Lăng Lan từng tiến vào khu cách đấu này, đồng thời cũng sẽ không ai phát hiện ra trong mấy trăm căn phòng, một căn phòng đã bị biến mất, điều này có thể ngăn chặn việc Lăng Lan và Lạc Lãng bị phát hiện.

Biết tiểu Tứ đã làm tốt hết thay công tác phòng bị, Lăng Lan lúc này mới đem Lạc Lãng ném xuống đất, duỗi tay đánh tỉnh Lạc Lãng.

“Lão đại, tớ khó chịu quá!” sau một lúc Lạc Lãng mới tỉnh lại, ngay lập tức cậu liền cảm giác cả người nóng như lửa, cậu cố gắng thở, hơi thở phì phò như dùng sức áp chế cảm giác thống khổ từ chỗ sâu trong thân thể.

Đúng vậy, cậu muốn an ủi, cậu muốn ôm người trước mắt này, nhưng người này lại là Lan lão đại mà cậu kính yêu nhất, Lạc Lãng cho dù toàn thân đang kêu gào muốn một thứ gì đó thì cũng cố nén lại, không đánh về phía Lan lão đại nhà mình.

Đối với việc mình có ý nghĩ biến thái với Lan lão đại, Lạc Lãng cho rằng đây là một sự vũ nhục không thể tha thứ, đương nhiên cũng còn một lý do vô cùng quan trọng khác chính là cho dù cậu có nhào lên cũng vô dụng, Lạc Lãng cho rằng nhào nếu mình nhào lên thì chỉ với một cái tát, Lan lão đại cũng có thể chụp chết cậu...

Nhìn bây giờ Lạc Lãng vẫn còn có thể bảo trì một chút lý trí, trong lòng Lãng Lan đột nhiên buông lỏng, cô sợ nhất là Lạc Lãng bị dục vật làm mê tâm trí, đến cuối cùng căn bản không có biện pháp mở ra thiên phú.

Lãng Lan không dám chần chờ tiếp, nhanh chóng đem biện pháp giải quyết nói cho Lạc Lãng. Lạc Lãng vừa nghe ánh mắt tức khắc sáng ngời, nếu có thể bởi vậy mà giải quyết luôn vấn đề không thể tự kiểm soát khi mở ra thiên phú thì cho dù khổ tới mức nào cậu cũng thấy không sao, vì thế cậu liền nói: “Đến đây đi, lão đại, nếu tớ thật sự mất đi lý trí, cậu liền đánh tỉnh tớ là được.....”

Ánh mắt Lạc Lãng lộ ra tia tàn nhẫn, cậu luôn luôn tàn nhẫn xuống tay đối với chính mình. Cho dù thương tích đầy mình thì cậu cũng muốn hoàn thành nhiệm vụ này, Lạc Lãng cậu sao lại có thể thua một loại xuân dục nho nhỏ chứ.

“Được!” Lãng Lan nghe vậy nặng nề mà gật đầu, lúc này cũng không chấp nhận cô được phép mềm lòng.

Lạc Lãng đẩy cánh tay đang muốn nâng mình dậy của Lăng Lan ra, run rẩy mà từ trên mặt đất bò dậy, vì nhìn xuống cảm giác khó chịu trong cơ thể nên cậu chỉ có thể tự cào cấu chính thân thể mình, máu từ vết thương chảy ra nhỏ giọt trên mặt đất tạo nên một cảnh tượng mỹ lệ đến lạ thường. Bất quá lúc này Lăng Lan và Lạc Lãng đang tập trung tinh thần để giải quyết các nhân cách sắp xuất hiện nên không ai chú ý tới hình ảnh này.

“Thiên phú mở ra!” Lạc Lãng dùng phần lý trí còn lại cuối cùng mà mở ra thiên phú của mình.

Lăng Lan nhìn thân thể vốn đang run rẩy trước mặt bỗng đứng thẳng bất động, một cổ hơi thở hoang dã đột nhiên từ bộc phát từ trên người Lạc Lãng. Hơi thở hoang dã này làm Lăng Lan khẽ nhíu mày, ánh mắt lộ ra một tia thất vọng, bởi vì đây không phải là nhân cách mà Lăng Lan và Lạc Lãng đang tìm. Bất quá cảm giác thất vọng của Lăng Lan chỉ chợt lóe mà qua. Thiên phú của Lạc Lãng không ổn định, mở nhân cách ra chỉ có thể dựa vào vận may, nếu như ngay lần đầu tiên liền trúng thầu thì mới gọi là thần kỳ.

Lạc Lãng chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt vốn thanh minh lúc này tràn ngập huyết sắc, trong mắt đã không còn dấu vết gì thuộc về chủ nhân cách-Lạc Lãng, chỉ có cảm giác ngang ngược vô cùng vô tận và đôi mắt đỏ đầy thú tính. Chỉ thấy Lạc Lãng chậm rãi mở miệng ra, vươn đầu lưỡi liếm liếm đôi môi đỏ máu, biểu hiện tham lam xuất hiện trên khuôn mặt nhu mì điềm lệ của Lạc Lãng làm Lăng Lan cảm giác như người trước mặt đang câu nhân mị ý.

“Chết tiệt!” Lăng Lan nhìn không được trong lòng thầm mắng một tiếng, đến tột cùng ai mới là con gái đây? Rõ ràng sinh ra là con trai thế mà khi Lạc Lãng làm ra động tác này lại khiến cho cô không cảm giác chán ghét mà ngược lại lại thấy mị hoặc dị thường. Được rồi, không thể không thừa giờ phút này Lăng Lan đang cảm thấy ghen tỵ muốn chết....

“A.....” Cho dù khuôn mặt nhỏ của Lạc Lãng tràn ngập vẻ dự hoặc, mỉ thái câu nhân, nhưng yết hầu của “cậu” lại phát ra tiếng tru chỉ thuộc về dã thú. Không sai, lúc này đây, Lạc Lãng thức tỉnh chính là nhân cách thú tính, không có cái gọi là lý trí, chỉ còn lại là bản năng mãnh thú thuần túy.

Nhân cách này của Lạc Lãng không quen biết cái gì gọi là Lan lão đại, “cậu” chỉ nghĩ đem con mồi khiến cho “cậu” cảm giác nguy hiểm đang ở trước mặt này xử lý, vì thế “cậu” không chút do dự nhào tới, đôi tay hung hăng mà chụp vào vị trí mà “cậu” cho rằng là nhược điểm trí mạng của đối phương.

Đang lúc Lãng Lan muốn mở ra lĩnh vực để khống chế Lạc Lãng thì cô bỗng nghĩ tới lời nhắc nhở của Nhất hào đạo sư, cô cần phải đem những nhân cách mà Lạc Lãng không thể khống chế đánh cho trở về. Ách..... Đánh trở về? Được rồi, vậy thì đánh đi.

Lãng Lan quyết đoán giơ năm tay lên đánh ra một quyền, trực tiếp đánh vào thân thể gầy yếu của Lạc Lãng.

“Phanh” một tiếng, Lạc Lãng bị Lãng Lan đánh văng ra, cả người nặng nề mà té lăn trên đất.

“Thú tính nhân cách mở ra giúp sức mạnh của thân thể Lạc Lãng tăng lên mấy lần, so sánh với trước kia thì đã tăng lên ít nhất là ba lần...” Lãng Lan nhìn Lạc Lãng đang giãy giụa bò lên trên mặt đất thì âm thầm cảm khái chỗ tốt của nhân cách này.

“Còn có, khả năng chịu đựng của thân thể cũng tăng lên rất nhiều, một quyền này cũng không có làm bị thương đến cậu ấy.”

Lạc Lãng đã nhanh chóng bò lên, nhếch miệng tỏ vẻ đau đớn sau một kích vừa rồi, sau đó “cậu” lại liền nhào tới lần nữa, chỉ cần nhìn tốc độ và lực lượng liền biết đòn đánh này cũng không bị ảnh gì bởi một đòn vừa rồi,

thậm chí có thể nói một chút đau đớn vừa rồi chỉ làm tính cách của “Lạc Lãng” trở nên hung tàn hơn.

“Như vậy liền tăng sức mạnh lên ba lần, chị đây không tin không trị được mày!” Nháy mắt, Lãng Lan liền đề cao sức mạnh nơi nắm tay lên ba lần rồi lại lần nữa đem Lạc Lãng đánh bay. Chính là sức mạnh lần này quá mức khủng bố nên trực tiếp đem Lạc Lãng đánh bay đi ra ngoài. Liền thấy Lạc Lãng nặng nề mà đụng vào mặt tường, sau đó trượt té rớt xuống dưới, tạt trên mặt đất.

“A ô!” Trong yết hầu của Lạc Lãng quả nhiên phát ra tiếng kêu đau đớn, đòn đánh này khiến “cậu” cảm thấy vô cùng đau đớn, “cậu” giãy giụa muốn bò dậy, đôi mắt đỏ như máu nhìn chằm chằm Lãng Lan trước mắt, sát khí tràn đầy hung ác cùng cảm giác kịch liệt đau đớn làm thú tính Lạc Lãng hoàn toàn bạo phát.

“Còn không phục sao? Vậy đánh tới khi người phục mới thôi.” Lãng Lan hừ lạnh một tiếng, cả người liền vọt lên, thừa lúc Lạc Lãng còn không bò dậy được liền đè Lạc Lãng xuống, từng quyền đánh xuống.

Tiểu Tứ thấy một màn như vậy, đôi chân nhịn không được kịch liệt run rẩy Ô ô ô, lão đại quá hung tàn! Nó sợ quá a!

Lãng Lan sử dụng một bộ quyền anh tổng hợp đem sự hung ác trong mắt Lạc Lãng đánh cho biến mất, trong đôi mắt màu đỏ máu xuất hiện tia xin được khoan dung, điều này làm cho nắm tay đang giơ cao của Lãng Lan dừng lại, trong miệng hừ lạnh nói: “Phục?”

“Ngao!” trong miệng Lạc Lãng phát ra tiếng kêu của loài dã thú chưa được thuần dưỡng, Lãng Lan nhướng mày, quyết đoán lại một quyền đánh xuống.

“Ngao ô!” nhân cách thú tính Lạc Lãng rốt cuộc xin khoan dung, một tiếng này không giống một tiếng trước, mang theo ý tứ lấy lòng.

Lăng Lan tâm thần vừa động, lúc này mới dừng nắm tay lại, mệnh lệnh nói: “Làm chủ nhân cách ra nói chuyện với ta, còn có người đừng nghĩ lưu trữ về, nếu không, người ra một lần, ta liền đánh một lần!”

Lăng Lan cảnh cáo làm thú tính nhân cách vốn muốn thừa cơ chạy trốn tức khắc dừng lại, “cậu” ô ô mà phát ra tiếng kêu xin khoan dung, rất nhanh, một con mắt đỏ đậm màu máu của Lạc Lăng khôi phục lại màu trắng như thường, vẻ điên cuồng trong mắt dần trở nên thanh minh.

“Ách, đau quá..... Lão đại, tớ đã trở về?” Quả nhiên là chủ nhân cách Lạc Lăng đã trở lại.

Lăng Lan thấy thể thờ dài nhẹ nhõm một hơi sau đó nói: “Nhân cách thú tính hẳn vẫn còn, cậu thử không chế một chút xem sao.”

Ánh mắt thanh minh của Lạc Lăng lộ ra thần sắc kinh hãi, mà con mắt vẫn đỏ còn lại đột nhiên rụt rụt, tựa hồ muốn kháng cự. Lăng Lan không chút do dự giơ nắm tay lên, vẫy vẫy trước con mắt vẫn còn đỏ như máu của Lạc Lăng rồi đánh thẳng một quyền.

“Tê!” Lạc Lăng hút một ngụm khí lạnh, một quyền này của Lăng Lan không có lưu thủ, kịch liệt đau đớn làm hai nhân cách của Lạc Lăng đồng thời phát ra tiếng rên rỉ.

“Ta nói, đừng nghĩ trốn, cũng dám cãi lời lệnh của ta.” Lăng Lan hung tợn mà nhìn chăm chăm vào con mắt đỏ nay đã biến thành mắt gấu trúc, tầm mắt lãnh lệ kia của Lăng Lan làm cho nhân cách thú tính không dám cãi lời nữa, chỉ phải ngoan ngoãn mà tỏ vẻ thần phục.

“Lạc Lăng, cơ hội tốt, còn không không chế nó.” Lăng Lan lập tức phân phó.

Lạc Lăng lúc này làm sao còn không hiểu Lăng Lan đang giúp mình chế phục nhân cách thú tính này. Cậu không cần suy nghĩ, tập trung tinh thần

trong lĩnh vực, sử dụng phần sức mạnh chỉ thuộc về chủ nhân cách Lạc Lãng không chút do dự đánh về phía nhân cách thú tính...

Nhân cách thú tính theo bản năng muốn kháng cự, lại bị một đạo lực lượng vô hình chặn trụ.

Nguyên lai là Lãng Lan khi biết nhân cách thú tính muốn tránh đòn công kích của Lạc Lãng thì liền phóng thích một đạo tinh thần lực, hung hăng mà áp bách nhân cách thú tính, đương nhiên cô cũng sợ làm bị thương đến chủ nhân cách Lạc Lãng nên cũng không dám dùng tinh thần đánh sâu vào.

Không nghĩ tới một hành động này của Lãng Lan lại chó ngáp phải ruồi mà trợ giúp Lạc Lãng, làm cậu thuận lợi không chế được nhân cách thú tính này.

Hai loại nhân cách không ngừng giao đấu trong não vực của Lạc Lãng, nhưng bởi vì có tinh thần lực của Lãng Lan áp bách, hơn nữa thú tính nhân cách đối với quyền đánh trước của Lãng Lan cảm giác sâu sắc khủng hoảng, sợ sau khi đánh bại chủ nhân thì sẽ bị đánh thảm hại hơn nên sức chiến đấu của nhân cách thú tính giảm đi rất nhiều. Tại đây, dưới cảm giác hoảng hốt, sức chiến đấu của nhân cách thú tính rõ ràng yếu hơn chủ nhân cách, sức chống cự càng ngày càng yếu, cuối cùng, chủ nhân cách toàn diện áp chế nó, làm nó chỉ có thể thần phục với chủ nhân cách.

Cứ như vậy, Lạc Lãng may mắn mà thu phục nhân cách đầu tiên, còn chưa vui sướng mà đem tin tức tốt này nói cho Lãng Lan thì cảm giác khó chịu trong cơ thể lại ập tới, thậm chí nó còn mãnh liệt hơn ban đầu rất nhiều.

Nếu không phải thân thể cậu bị Lãng Lan đánh cho bị thương cả người, toàn thân da thịt đều đau đớn thì cậu cũng khó mà giữ được tia lý trí cuối cùng, Lạc Lãng thống khổ mà nói: “Lão đại, tớ thu phục hẳn rồi, nhưng mà tớ cũng sắp chịu đựng không được rồi.....”

“Còn không nhanh mở thiên phú.” Lăng Lan thấy thế sắc mặt biến đổi, lập tức nhắc nhở.

“Được, lão đại!” Lạc Lăng quyết đoán đem thú tính nhân cách thu hồi, lại mở ra một nhân cách khác. Một khi bị thu phục, chỉ cần chủ nhân cách không muốn nhân cách đó xuất hiện, thì nhân cách đó tuyệt không sẽ xuất hiện.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 283: Mục Tiêu Xuất Hiện!

Theo nhân cách mới của Lạc Lăng xuất hiện, một cỗ huyết sắc sát khí ập vào mặt, sát khí này làm Lăng Lan cảm thấy vô cùng quen thuộc, là huyết khí lưu lại sau khi giết chến ngàn người vạn người Chẳng lẽ lần này Lạc Lăng mở ra nhân cách là sát đạo?

Quả nhiên, Lạc Lăng nâng đôi mắt khép hờ lên, một đạo sát khí lạnh lẽo đánh về phía Lăng Lan, mà lúc này, Lạc Lăng làm một tư thế vật lộn, đúng là tắc kính mà Lạc Lăng cực kỳ tinh thông.

“Xem ra có lý trí khó đối phó hơn không lý trí rồi.” Nhìn tư thế không có nhược điểm của Lạc Lăng, Lăng Lan cảm giác có chút phiền phức, bởi vì nhân cách này của Lạc Lăng làm Lăng Lan cũng ần ần cảm giác một tia áp lực.

Nha, khó trách Nhất hào đạo sư nói chỉ có thực lực nửa bước lĩnh vực của cô mới có thể chế phục những nhân cách này, nghĩ đến nếu không có mấy chục giây lĩnh vực kia thì khi đối mặt với nhân cách sát đạo này, cho dù cô đã tới khí kinh đỉnh đại viên mãn thì cũng phải phí một phen công phu mới đánh bại được.

Quả nhiên, tiểu đệ càng mạnh thì áp lực của người làm lão đại càng lớn! Không biết Lạc Lăng còn có nhân cách gì, đặc biệt là nhân cách cực hạn lãnh mà Nhất hào đạo sư nhắc tới, nghĩ đến cũng không phải là hạng dễ đối

phó..... Nghĩ đến đây, Lăng Lan mặc danh cảm thấy hàm răng chính mình đau lên. Cô làm lão đại dễ dàng sao.....

Trong lòng Lăng Lan cảm thán một chút làm hơi thở của cô bỗng buông lỏng, tóm lại, nhân cách sát đạo cảm giác có cơ hội, ngay lập tức Lạc Lãng bước một bước xa tới trước mặt Lăng Lan, tắc kính đã sớm chuẩn bị từ trước đánh về góc độ khó chịu nhất của Lăng Lan.

Góc độ này làm Lăng Lan rất khó chống đỡ, nếu lựa chọn né tránh, thì sẽ bị Lạc Lãng chiếm được ưu thế, cho dù cường đại như Lăng Lan thì trừ phi lập tức mở lĩnh vực, còn không cũng khó ưu thế trong thời gian ngắn.

Trong lúc Lạc Lãng cho rằng mình đã đắc thủ thì một màn cực kỳ quỷ dị xuất hiện, vòng eo của Lăng Lan đột nhiên biến mất. Nó biến ảo, linh hoạt như rắn tránh được sát chiêu của Lạc Lãng.

Nhìn thân thể biểu hiện hoàn toàn ra bản lĩnh mềm dẻo, Tứ hào đạo sư nhìn không được mà chảy nước miếng. Đây chính là thành quả mà Cửu hào đạo sư đã khổ tâm bồi dưỡng trong suốt hơn mười sáu năm qua, dù thân thể có sức chịu đựng rất lớn nhưng cũng không hề mất đi tính mềm dẻo, thậm chí còn có thể vận vẹo cơ thể đến mức cực hạn.

Lăng Lan tránh thoát sát chiêu Lạc Lãng liền trực tiếp lao về phía Lạc Lãng, hai tay đồng thời đánh tới hướng về ngực đối phương.

Lạc Lãng phản ứng cực nhanh, một kích thất bại liền biết không thể tiếp tục chiếm ưu thế nên vội vàng lùi lại trở về, nhưng cho dù nhanh tới thế nào thì cũng không thể thoát khỏi đòn tấn công của Lăng Lan.

“Phanh” một tiếng, khuỷu tay Lăng Lan trực tiếp đánh trúng ngực Lạc Lãng, đem Lạc Lãng đánh lui mấy bước. Bởi vì đánh trúng vị trí quan trọng nên cho dù Lăng Lan đã thu liễm lực lượng mấy phần nhưng máu vẫn tuôn chảy từ khoe miệng của Lạc Lãng.

“Sát đạo nhân cách? Ta chính là người bước ra từ trong sát lộ, muốn thắng ta, nằm mơ!” khóe miệng Lăng Lan lộ ra một tia cười lạnh.

Có lẽ những nhân cách cường đại khác xuất hiện sẽ khiến Lăng Lan cố kỵ vài phần, nhưng nhân cách sát đạo lại không nằm trong hàng ngũ này, cho dù là người cũng bước ra từ con đường sát đạo thì cũng chưa chắc là đối thủ của Lăng Lan chứ nói gì tới một nhân cách, sát khí kém xa với sát khí ẩn sâu trong nội tâm của Lăng Lan. Nói cách khác, nhân cách sát đạo Lạc Lăng trước mắt vẫn còn “ngu” một chút, có lẽ chờ tương lai Lạc Lăng lên chiến trường, giết thêm vài người nữa thì nhân cách sát đạo này mới hoàn thiện một cách hoàn mỹ.

“Để cho người biết cái gì mới là sát đạo chân chính!” Lăng Lan tâm niệm vừa động, huyết sắc sát khí vốn ẩn sâu trong cơ thể cuồng cuộn mà tỏa ra. Huyết sắc nồng đậm làm cho nhiệt độ cả phòng giảm xuống thẳng tắp, cũng làm cho sắc mặt của nhân cách sát đạo đứng ở đối diện hơi đổi, trong mắt càng lộ ra một tia tham lam vô pháp che dấu.

Bởi vì nhân cách sát đạo này là dùng huyết sắc sát khí làm chất dinh dưỡng nên khi Lăng Lan phóng thích luồng huyết sắc sát khí khổng lồ, “cậu” vừa hoảng sợ vừa bị hấp dẫn, cậu vô pháp khống chế mà hấp thụ huyết sắc sát khí của Lăng Lan, trên mặt lộ ra tia say mê. Lúc này, cho dù cậu biết rõ cắn nuốt huyết sắc sát khí đó thì phải chịu sự khống chế của đối phương, thì nhân cách sát đạo cũng căn bản vô pháp kháng cự.

Lăng Lan thấy thế, mày hơi hơi giương lên, cô đã bắt được nhược điểm của nhân cách sát đạo. Khóe miệng hơi nhếch lên, huyết sắc sát khí được phóng thích đột nhiên bị Lăng Lan thu hồi toàn bộ, nhân cách sát đạo đang say mê hấp thụ huyết sắc sát khí đột nhiên phát hiện huyết sắc sát khí không còn, không khỏi sửng sốt, ánh mắt mất mát mà nhìn phía Lăng Lan, có một loại lên án không lời ẩn trong đó.

Nhìn dáng vẻ ngẩn ngơ kia thế nhưng lại làm Lăng Lan nhớ tới hình ảnh của những chú chó nhỏ trên các cuốn tạp chí, vô cùng đáng yêu khiến người khác cứ muốn vuốt ve, yêu thương không dứt.

Thu lại ý cười trong lòng, vẻ mặt Lăng Lan lạnh lùng mà nhìn nhân cách sát đạo, một bộ dạng “chị đây chính là không cho đấy, cứng có thể thế nào”.

Trong mắt nhân cách sát đạo sát ý chợt lóe mà qua, “cậu” rất muốn giết đối phương, đem huyết sắc sát khí làm người mê muội của đối phương đoạt lấy hấp thụ toàn bộ. Nhưng thật nhanh, “cậu” liền bình tĩnh xuống, chỉ bằng sát khí của đối phương nồng đậm gấp trăm lần so với “cậu”, cùng với động tác né tránh một cách lưu loát đòn công kích vừa rồi thì cậu liền biết mình không phải đối thủ của đối phương, càng không cần nói có thể giết đối phương.

Nhưng thứ huyết sắc sát khí nồng đậm làm người mê muội kia lại làm “cậu” không nỡ từ bỏ..... Ánh mắt nhân cách sát đạo phức tạp mà nhìn Lăng Lan, mở miệng nói: “Không nghĩ tới, cậu cũng là đồng loại của tôi. Hơn nữa còn mạnh hơn tôi rất nhiều!” Đôi mắt của nhân cách sát đạo sáng lên nể khát vọng.

“Có phải là muốn tiến thêm một bước nữa hay không?” Lăng Lan nhướng mày hỏi.

“Muốn!” Nhân cách sát đạo quyết đoán trả lời, nếu có thể hấp thụ những sát khí đó thì “cậu” nhất định sẽ càng mạnh hơn.

“Nếu ‘cậu’ nguyện ý thần phục chủ nhân cách thì tôi sẽ cho phép ‘cậu’ mỗi tuần đánh với tôi một lần.” Lăng Lan trực tiếp đưa ra điều kiện.

Ánh mắt của nhân cách sát đạo lộ ra vẻ khinh thường, “cậu” cho rằng thực lực của chủ nhân cách thật sự quá yếu, căn bản không xứng để xưng làm chúa tể của những phó nhân cách như bọn họ. Chủ yếu phó mạnh, đây

cũng là nguyên nhân chính vì sao Lạc Lăng vô pháp khống chế những nhân cách khác.

“Không muốn sao? Tôi sẽ làm chủ nhân của “cậu” vĩnh viễn không mở thiên phú.” Lăng Lan khước miệng lộ ra một mặt cười lạnh, “Làm “cậu” vĩnh viễn ở trong tinh thần vực suy nghĩ xem cái gì mới gọi là sát đạo thật sự, có lẽ như vậy sẽ giúp “cậu” mạnh lên.” Lăng Lan trào phúng mà nói. Hừ, những phó nhân cách này cũng dám khinh thường chủ nhân cách, cũng không nghĩ tới việc bọn họ có thể xuất hiện chính là nhờ thiên phú của chủ nhân cách sao, thật là một đám không có đầu óc.

Lăng Lan nói làm sắc mặt nhân cách sát đạo đột nhiên biến đổi, đây cũng là điều mà “cậu” cực kỳ sợ hãi. Những phó nhân cách như bọn họ không phục chủ nhân cách một phần là vì chủ nhân cách quá yếu, một phần nữa là vì sợ khi chủ nhân cách đã biết cách khống chế bọn họ rồi thì sẽ bắt đầu có sự lựa chọn, chỉ dùng những nhân cách có ích, còn những nhân cách không tốt thì sẽ không có cơ hội đi ra ngoài nữa, vì thế nên tất cả phó nhân cách mới quyết định không phục tùng chủ nhân cách, mỗi một lần chủ nhân cách mở ra thì nhân cách nào cũng có cơ hội được xuất hiện ra ngoài.

“Được rồi, suy nghĩ kỹ đi, mỗi tuần được ra ngoài hít thở không khí một lần hoặc vĩnh viễn bị nhốt trong tinh thần vực, người thông minh đều biết lựa chọn như thế nào.” Lăng Lan cực kỳ bình tĩnh, hiện tại quyền chủ động ở trên tay cô, cô không sợ đối phương không đồng ý. Nếu muốn biến cường thì phải biết tìm đối thủ giống mình nhưng cũng phải mạnh hơn mình, như vậy nhân cách sát đạo muốn mạnh lên thì cần phải có một đối thủ như cô mới mong có thêm kinh nghiệm từ thực chiến để mạnh lên được.

Huống chi, cô còn có tuyệt chiêu cuối cùng..... Những sát khí đó vốn là vật đại bổ cho nhân cách sát đạo, nếu đối phương nguyện ý tiếp nhận ý kiến của cô thì cô cũng không ngại mỗi tuần nuôi đối phương một lần, dù sao sát khí của cô cũng thu hoạch được từ không gian học tập, lãng phí một chút cũng không sao.

Nhìn thấy tia dao động trong mắt của nhân cách sát đạo, Lăng Lan quyết định tung chiêu sát thủ: “Còn có nếu mỗi tuần “cậu” có biểu hiện tốt thì tôi sẽ cho cậu một chút sát khí.”

Nhân cách sát đạo ánh mắt lóe sáng: “Lời này thật sự chứ?”

“Đương nhiên, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!” Lăng Lan nâng cằm lên ngạo nghễ nói, Lăng Lan cô sẽ lừa tiểu đệ nhà mình sao?

“Thành giao!” Nhân cách sát đạo quyết đoán trả lời, dù hoặc cuối cùng kia quá lớn, hơn nữa mỗi tuần còn có thể ra ngoài thông khí một lần, thần phục chủ nhân cách cũng không tính quá mệt.

“Vậy làm chủ nhân cách xuất hiện đi.” Lăng Lan nói.

Thực mau, chủ nhân cách Lạc Lăng lại lần nữa xuất hiện, lúc này đây bởi vì nhân cách sát đạo cam tâm tình nguyện phối hợp nên thu phục cực kỳ dễ dàng. Không tới vài giây liền thành công.

Lạc Lăng vừa tiếp nhận lại quyền điều khiển thân thể thì liền cảm giác được uy lực đáng sợ của thứ xuân dược kia, lúc này đây cậu không cần Lăng Lan phân phó, thừa chính mình còn giữ một tia lý trí cuối cùng mà trực tiếp mở thiên phú.

Cứ như vậy, Lạc Lăng cứ mở thiên phú, rồi lại tiếp thu nhân cách mới, mà Lăng Lan một lần lại một lần ra tay đánh phục, lợi dụng, lừa gạt..... Dù sao chỉ cần có thể làm những phó nhân cách đó đồng ý thần phục chủ nhân cách thì Lăng Lan bất chấp tất cả thủ đoạn, một lần lại một lần mà thay đổi điểm mấu chốt cuối cùng của bản thân làm Lăng Lan thâm than chính mình quả nhiên không phải là người tốt.....

Cứ thế, không biết đã trợ giúp Lạc Lăng thu phục bao nhiêu nhân cách, Lăng Lan đã có chút chết lặng, mà sắc trời dần dần lộ ra tia ánh rạng đông,

bình minh càng ngày càng gần, tiểu Tứ một bên bàng quan cũng nhin không được âm thầm nôn nóng.

Bởi vì ban ngày mà muốn vô thanh vô tức lén quay về ký túc xá là một việc vô cùng khó khăn, cho dù đã có sự trợ giúp của tiểu Tứ. Tiểu Tứ không biết chính mình có cần phải động tay chân một chút, chế tạo hình ảnh ảo để lão Đại và Lạc Lãng tiến vào khu vực này.

Được rồi, còn có một chút thời gian cuối cùng, tiểu Tứ quyết định nhẫn nại chờ một chút, nếu thật sự bình minh tới, nó liền hỏi lão đại nhà mình muốn giải quyết mọi chuyện như thế nào.

Mà lúc này, Lạc Lãng lại mở ra nhân cách mới, nhân cách này vừa xuất hiện thì đã mang đến một cỗ hơi thở cực kỳ lạnh băng, rất nhanh, nhiệt độ trong phòng giảm xuống rõ rệt.

Hàn ý này xuất hiện làm tinh thần Lãng Lan đột nhiên rung lên, chẳng lẽ nhân cách lạnh cực hạn mà cô vẫn luôn chờ đợi rốt cuộc xuất hiện?

Chỉ thấy tầm mắt lạnh lùng của Lạc Lãng quét lại đây, khi nhìn đến Lãng Lan thì khẽ cau mày nói: “Nguyên lai là cậu.”

Lãng Lan sửng sốt, nhân cách này từng gặp cô sao? Bỗng cô chợt nhớ đến trận tranh tài cùng Lôi Đình cách đây không lâu, nhân cách này quả thật từng xuất hiện, bình tĩnh cực hạn, dùng cánh tay để trá giá, tính toán hoàn mỹ, lấy yếu địch mạnh, đem đối phương đánh bại, không hề nghi ngờ đây chính là nhân cách vì thắng lợi mà đối xử tàn nhẫn với chính bản thân mình.

“Chặt đứt thất tình lục dục của chính mình, chỉ để lại nhân cách vô hạn bình tĩnh, tìm kiếm tính kế hết thảy khả năng có thể đạt được thắng lợi, “cậu” hẳn chính là nhân cách cực hạn lãnh cảm.” Lãng Lan cho rằng đối phương chính là mục tiêu cô muốn tìm, quả nhiên là đối thủ khó đối phó.

“Không sai, không nghĩ tới cậu lại biết chi tiết về tôi đến thế, quả nhiên không đơn giản, chẳng lẽ đây là nguyên nhân chủ nhân cách nguyện ý nhận cậu làm lão đại.” Cực hạn lãnh cảm nhân cách nhàn nhạt mà trả lời, đương nhiên còn có thể nhìn ra một tia khinh thường bị che dấu bên trong. (chưa xong còn tiếp..)

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 284: Tính Kế!

“Tôi tìm “cậu” thật lâu.” Lăng Lan lạnh lùng mà trả lời, “Nghĩ đến hân cậu đã cảm giác được tình huống trước của mắt thân thể này.”

“Tìm tôi chỉ vì việc này sao?” Cực hạn lãnh cảm nhân cách sau khi biết rõ nguyên nhân mình xuất hiện thì không khỏi phỉ nhổ nói: “Loại vấn đề nhỏ này liền chịu không nổi nữa, quá mất mặt.”

Bởi vì tác dụng của xuân dược cho nên dù đã bị đánh cho bầm tím cả mặt, bộ dạng của Lạc Lăng vẫn lóa mắt hồng hào như cũ, chỉ là ánh mắt lại thanh minh tỉnh táo vô cùng, giống như không hề cảm giác được sự xôn xao trong cơ thể. Cực hạn lãnh cảm nhân cách quả nhiên có được năng lực chặt đứt thất tình lục dục, cho nên mới có thể gặp biến bất kinh như thế.

Bất quá, Lăng Lan lại ẩn ẩn cảm giác có chút không thích hợp, cô bắt đầu nhớ lại sự xuất hiện củanhững nhân cách trước, những nhân cách đó cũng không bởi vì tác dụng của xuân dược mà mất đi tính không chế, đánh mất lý trí mà đi làm điều lung tung. Thậm chí cho dù là nhân cách thú tính xuất hiện cũng như thế, chỉ có làm theo bản năng muốn giết cô chứ không có cảm giác gì khác...

Chẳng lẽ nói chỉ cần có nhân cách khác xuất hiện thì ai cũng đều có năng lực không chế tác dụng của xuân dược? Vậy vì sao mỗi lần chế phục được một nhân cách, tác dụng của xuân dược lên Lạc Lăng lại mạnh thêm một phần? Lăng Lan có chút không rõ.

Nghi vấn này chỉ vừa chợt lóe thì biến mất, Lăng Lan cũng không có thời gian để đi suy nghĩ thâm sâu trong đó, bởi vì bây giờ, chuyện mấu chốt chính là giúp Lạc Lăng thu phục nhân cách cực lãnh này, để Lạc Lăng có thể khống chế xuân được hoàn toàn.

Lăng Lan không nghĩ xuân được trong tương lai lại mạnh như vậy, một buổi tối đã trôi qua mà Lạc Lăng vẫn chưa thoát khỏi tác dụng của xuân được, mỗi lần thay đổi nhân cách đều có thể nhìn thấy biểu cảm nhăn nheo thống khổ của Lạc Lăng, điều này làm cho Lăng Lan có chút lo lắng cho thân thể của Lạc Lăng, không biết có thể chịu đựng tiếp hay không, bị cô đánh đến như vậy..... Hy vọng giống như những điều Nhất hào đạo sư nói, không để lại di chứng gì!

Lăng Lan áp cảm xúc lo lắng trong lòng xuống, bắt đầu bàn điều kiện với nhân cách cực lãnh: “Nói đi, cậu muốn thế nào thì mới nguyện ý thuận phục chủ nhân cách?”

Có thể không động thủ là tốt nhất, Lăng Lan một khi đụng tới một nhân cách không thể hiểu chuyện thì sẽ không động thủ trước mà bắt đầu đàm phán, cô sợ nếu cứ dùng mạnh đánh Lạc Lăng thì thân thể Lạc Lăng sẽ không chịu nổi.

“Thần phục? Cậu ta hiện tại còn chưa đủ tư cách.” Cực hạn lãnh cảm lạnh nhạt mà trả lời.

“Hiện tại? Vậy tương lai là được? Như vậy có nghĩa là cậu cũng rất xem trọng Lạc Lăng?” Lăng Lan bắt đúng sơ hở mà hỏi.

“Cậu ta là chủ nhân cách của chúng ta, chờ cậu ta mạnh hơn chúng ta thì tự nhiên chúng ta sẽ thần phục.” Cực hạn lãnh cảm nhàn nhạt mà trả lời. Đây là sự thật, thiên phú của Lạc Lăng không thể tự do khống chế chính là vì chủ nhân cách Lạc Lăng quá yếu, không thể trách nhóm phó nhân cách bạo động được.

“Vì sao bây giờ không thần phục, kỳ thật như vậy đối với cậu cũng rất tốt.” Lăng Lan đưa kiến nghị.

Cực hạn lãnh cảm lạnh nhạt lắc đầu cự tuyệt nói: “Chúng ta có tôn nghiêm của chúng ta, chúng ta chỉ thần phục cường giả, nếu chủ nhân cách vẫn luôn không có biện pháp mạnh hơn chúng ta thì cậu ta liền vĩnh viễn không thể khống chế chúng ta, đây là đại giới mà cậu ta phải trả, không có đường tắt để đi.”

“Thật sự không có sao?” Lăng Lan cười như không cười mà hỏi lại. Từ lúc bắt đầu chế phục phó nhân cách đầu tiên, cô liền biết đường tắt là luôn luôn có, chỉ là nó có bị phát hiện ra hay không.

Lăng Lan hỏi lại làm cực hạn lãnh cảm cứng đờ, trầm mặc vài giây mới mở miệng nói: “Đương nhiên, không phải không có, nếu có một người có thể làm nhóm nhân cách chúng ta đều thần phục và xưng người đó là lão đại thì chỉ cần lão đại lên tiếng, chúng ta có thể nhận chủ nhân cách là chủ thể.”

Cực hạn lãnh cảm nhân cách lạnh lùng mà nhìn về phía Lăng Lan tiếp tục nói. “Chắc hẳn cậu cũng phát hiện ra con đường tắt này nên mới khiến những phó nhân cách trước thần phục chủ nhân cách, nếu như cậu có thể đánh bại tôi thì tôi sẽ nguyện ý thần phục cậu, khi đó tôi sẽ nghe lệnh của cậu.”

“Thì ra là thế.” Lăng Lan hiện tại mới chân chính hiểu rõ phương pháp mà Nhất hào đạo sư đưa ra, cũng không phải bảo cô tìm cực hạn lãnh cảm nhân cách không mà là bảo cô từng bước từng bước đánh cho những nhân cách kia bội phục, từ đó giúp Lạc Lăng khống chế thiên phú của mình.

“Không biết còn có bao nhiêu nhân cách? Chẳng lẽ tôi phải đánh bại hết tất cả các phó nhân cách thì mọi chuyện mới có thể kết thúc sao?” Lăng Lan lăm bằm lâu bầu, trong lòng cười khổ không thôi. Một cái không khéo,

có khi cô còn phải ở chỗ này tới mấy ngày mới thu phục hết tất cả phó nhân cách được, thật là một chuyện đau khổ mà, cho nên mới nói làm lão Đại cũng không phải dễ dàng.....

“Không cần, chỉ cần cậu đánh bại tôi thì những phó nhân cách khác cũng sẽ tán thành cậu là lão Đại, bởi vì tôi là phó nhân cách mạnh nhất.” Cực hạn lãnh cảm nghe được Lăng Lan lầm bầm lâu bầu liền trả lời. Dù giọng điệu vẫn lạnh nhạt bình tĩnh như trước, nhưng Lăng Lan vẫn nghe ra ngạo khí và tự tin trong lời nói của cực hạn lãnh nhân cách.

Những lời này của nhân cách cực hạn đã khiến cho Lăng Lan hiểu ra ý nghĩa thật sự trong lời nói của Nhất hào đại sư, xem ra việc đi tìm nhân cách cực hạn lần này không chỉ để giải quyết xuân dược mà còn là để thuyết phục đối phương, giúp Lạc Lăng có thể hoàn toàn khống chế thiên phú.

Cái gọi là cơ hội chỉ là cái cớ mà Nhất hào đạo sư nói để cô ra tay, cũng khó trách càng về sau, lực chống cự của Lạc Lăng đối với xuân dược càng mạnh, không giống như lúc đầu gần như mất hoàn toàn lý trí, có thể thuận lợi mà mở ra thiên phú, duy trì đến lúc có thể mở ra nhân cách mới. Kỳ thật trong quá trình cách đấu, xuân dược cũng đã mất hiệu nghiệm, cũng giống như nhân cách cực hạn đã nói, xuân dược trong cơ thể Lạc Lăng chỉ là chuyện nhỏ, bây giờ đã gần như không còn mạnh nữa.

Nghĩ đến đây, tâm tình Lăng Lan đột nhiên buông lỏng, nếu xuân dược không còn là vấn đề thì chỉ cần lại đánh bại nhân cách trước mắt, Lạc Lăng chắc chắn có thể tự do khống chế thiên phục, như vậy mọi chuyện liền viên mãn.

“Được, để tôi thử xem, cực hạn nhân cách cậu đến cùng mạnh đến mức nào.” Lăng Lan bình tĩnh mà vươn tay phải, ý bảo cực hạn lãnh cảm nhân cách ra tay.

Đây là động tác đầu tiên cần làm trước mỗi một trận đấu.

Nhân cách cực lãnh thấy Lăng Lan làm thế thì cũng chuẩn bị, cậu cũng không coi thường đối phương, bởi vì cậu cảm nhận được một sức mạnh vô cùng khủng bố ẩn sâu trong con người Lăng Lan. Nhân cách cực hạn biết, người đang đứng trước mặt này không giống với đối thủ đầu tiên của cậu, người này mạnh hơn rất nhiều, nhưng điều đó không có nghĩa là cậu không có cơ hội thắng.

Cực hạn lãnh cảm nhân cách lộ ra nụ cười trào phúng, đột nhiên dậm chân một cái, bóng người liền biến mất, một giây tiếp theo, nắm tay cậu liền đến trước mặt Lăng Lan, tốc độ này rõ ràng đã đột phá tốc độ vốn có của Lạc Lăng, là tốc độ của Lạc Lăng “cực hạn”....

“Tốt!” Lăng Lan khen ngợi mà hô một tiếng, đầu đột nhiên ngã ra sau, né qua một quyền này, bàn tay không chút do dự vung lên đánh trả, đánh về phía nhược điểm duy nhất của Lạc Lăng—— ngực!

Lăng Lan cho rằng cực hạn lãnh cảm sẽ lựa chọn né tránh, bởi vì một chương này nếu đánh trúng thì dựa vào sự chênh lệch về thực lực của cô và Lạc Lăng, Lạc Lăng nhất định sẽ bị thương nặng, chỉ cần là người thông minh thì sẽ không ai chịu chết ngu như vậy...

Nhưng, hành động của cực hạn lãnh cảm lại làm Lăng Lan cả kinh, bởi vì đối phương căn bản là không tránh mà cứ như thế lao lên dùng thân thể để đón đòn.

“Chết tiệt, kẻ điên!” Hành vi của đối phương làm Lăng Lan không tưởng được, hơn nữa đối phương cố ý đưa lên, trong nháy mắt, bàn tay Lăng Lan liền đụng phải ngực Lạc Lăng.

Đã không có thời gian biến chiêu, Lăng Lan chỉ phải thu hồi phần lớn sức mạnh trong lòng bàn tay, một chương vừa rồi cho dù đánh trúng ngực Lạc Lăng nhưng bởi vì không có nội kình nên cũng không làm Lạc Lăng bị

thương. Vừa lúc này, một nguồn lực cực lớn xuất hiện, một chiêu thức khác đã chuẩn bị sẵn từ trong nắm tay Lạc Lăng đánh về phía Lăng Lan, là tắc kính tam đoạn.

Chiêu thức đột ngột này khiến Lăng Lan không có khả năng né tránh, nhưng Lăng Lan là người nào, phản ứng của người khí kinh đỉnh đại viên mãn căn bản không thể so sánh cùng với khí kinh sơ đoạn. Lăng Lan dùng một cánh tay khác cản lại, hai cổ lực lượng va chạm lẫn nhau, năng lượng cường đại ở giữa hai người nháy mắt phát ra.

“Phanh” một tiếng, va chạm qua đi, hai người không tự chủ mà bắn ngược ra, cả hai đồng thời lùi lại mấy bước rồi mới có thể đứng vững.

Bởi vì Lăng Lan bị đánh bất ngờ, không đủ thời gian để chuẩn bị nên cũng bị lực đánh vừa rồi làm bị thương, giờ phút này cô cảm thấy nhiệt huyết đang sôi trào trong lòng ngực, một mùi tanh ngọt trào lên tới yết hầu. Phải nói tính toán của cực hạn lãnh cảm vô cùng chính xác, hơn nữa còn dùng tắc kính tam đoạn nên làm Lăng Lan ăn một chút đau khổ.

“Cũng dám dùng mạng của Lạc Lăng để tính kế tôi.....” hai mắt Lăng Lan đột nhiên lạnh lẽo, một luồng khí lạnh lẽo phát ra, giờ phút này, trong lòng Lăng Lan giận tái đi.

Cô phát hiện nhân cách cực hạn lãnh cảm trước mắt này quả nhiên không có thất tình lục dục, chỉ còn lại có vô tận bình tĩnh, vì thắng lợi, cậu ta dám đem tình nghĩa anh em Lăng Lan đối với Lạc Lăng ra để tính kế, ngay từ đầu công kích cậu ta đã sớm biết rằng mình sẽ không thành công, nhưng cậu ta cũng biết, Lăng Lan cực kỳ quý trọng thân thể, sẽ không thật sự muốn đả thương thân thể này, mà cái này chính là cơ hội. Trên thực tế, cậu ta thiếu chút nữa đã thành công, chỉ là thực lực của Lăng Lan quá mức cường đại, cho dù bị tính kế thì bằng vào thực lực siêu cường cũng có thể tránh thoát.

“Nếu trong lòng cậu không đành lòng đánh thì kế của tôi sẽ không thể thành công.” Cực hạn lãnh cảm nhân cách trả lời, “Cho nên, này không phải tôi sai.”

Lăng Lan nghe vậy thiếu chút nữa phun một ngụm máu, cái này quả thật là do cô tìm, có thể nói cực hạn nhân cách cũng không sai, là do cô không nở ra tay nên đối phương mới có cơ hội.

“Thật đê tiện, chẳng lẽ cậu không sợ tôi làm giả hoá thật, thật sự giết cậu?” Lăng Lan buồn bực nói.

“Nếu như vậy thì là do tôi tính sai, như thế thì chết cũng được.” Cực hạn lãnh cảm vẻ mặt đạm mạc, ở trong lòng cậu, nếu mưu kế không thành công thì tử vong chính là điều phải chấp nhận, không cần nói nhiều.

Đối mặt với một nhân cách không có cảm tình chỉ có tính kế, không sợ chết lại dầu muối không ăn như cực hạn lãnh cảm nhân cách, Lăng Lan cũng cảm thấy có chút bó tay không biện pháp, trời, nhân cách này thật sự quá khó đối phó, chẳng lẽ thật muốn cô hạ độc thủ?

Không thể không nói, nhân cách cực hạn lãnh cảm quả thật đã bắt được điểm yếu của Lăng Lan, Lăng Lan không muốn gây tổn thương Lạc Lăng, cho dù bây giờ Lạc Lăng bị đánh cho thê thảm, cả khuôn mặt tím tím xanh xanh, trên người đều là vết sưng đỏ ứ xanh, không một nơi nào là lành lặn, nhưng đó chỉ là vết thương bề ngoài, chỉ cần nằm trong khoang trị liệu hai giờ thì Lạc Lăng liền có thể khôi phục như thường. Nhưng nếu Lăng Lan thật sự tàn nhẫn hạ ngoan tay thì chỉ sợ Lạc Lăng lại phải về Trung Tâm Nghiên Cứu Quân Y nằm trong đó mười ngày nửa tháng mới ra được....

“Lão đại, trời muốn sáng, có cần chế tạo ra hình ảnh giả của cô và Lạc Lăng rời khỏi ký túc xá để đến đây hay không?” Đúng lúc này, tiểu Tứ từ trong ý thức hải lên tiếng nhắc nhở.

Lăng Lan nghe vậy trong lòng vừa động, đúng vậy, nếu chế tạo cái hình ảnh giả như vậy thì cô liền có lý do đem Lạc Lăng trở về Trung Tâm Nghiên Cứu Quân Y tìm Lý Thì Du rồi.....

Có thể nói là lúc bọn họ đang luyện tập thì vết thương của Lạc Lăng tái phát, như vậy, là một bác sĩ chủ trị, Lý Thì Du nhất định phải chịu trách nhiệm cho việc điều trị.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 285: Hoàn Thành

Edit: Tuyệt Dung Hoa

Lăng Lan nghĩ đến đó liền kiểm không được mà cong cong khoé miệng, nếu như đã có biện pháp giải quyết vậy cũng đừng trách người làm lão đại cô đây nhần tâm tàn nhần.

Hai bàn tay Lăng Lan đan vào nhau, từng tiếng xương ngón tay vang lên cùm cụp, cực hạn lãnh cảm thấy vậy sắc mặt liền thay đổi, “cậu” cảm giác được tính toán ban đầu của “cậu” có khả năng thất bại... Đối phương thật sự nhần tâm ra tay hay sao? Nếu đúng như vậy thì ánh mắt của nhân cách chủ có phải hay không cũng quá vô dụng lại đi nhận người như vậy làm lão đại?

Cực hạn lãnh cảm còn chưa xác định được ý tưởng thật sự của Lăng Lan, Lăng Lan đã nhào tới, chủ động công kích. Nhắm thẳng vào mặt của Lạc Lăng mà trực tiếp đánh tới, một quyền này hung ác bá đạo, còn chưa đánh trúng, cực hạn lãnh cảm đã cảm nhận được sức mạnh khủng bố ẩn chứa trong nắm tay.

Sắc mặt “cậu” hơi đổi, vội vàng lùi một bước, tránh thoát công kích của Lăng Lan.

“Phanh” một tiếng vang lớn, Lăng Lan trực tiếp đánh trúng mặt đất của mặt thất, lập tức mặt đất không chịu được lực lượng khủng bố này mà xuất hiện những vết lõm rạn nứt.

Thật ra, mặt đất là dùng vật liệu công nghệ cao, có cường độ tính dai tốt mà tạo thành, thừa sức để ngăn cản các loại công kích có sức mạnh dưới Lĩnh vực như khí kinh. Hiện tại là thời đại của kỹ thuật công nghệ cao, chỉ khoảng chục giây sau, mặt đất sẽ khôi phục lại bình thường.

Nhìn thấy những vết lõm rạn nứt trên mặt đất, nhân cách cực hạn lãnh cảm đã xác định, Lăng Lan người này là đủ nhẫn tâm, một chút cũng không vì đây là thân thể của Lạc Lăng mà nương tay, “cậu” lại nhỉnh không được mà lần nữa phi nhõ nhân cách chủ, ánh mắt nhìn người thật chẳng ra sao, làm một tiểu đệ mà cũng không làm cho lão đại coi trọng, nếu như thật sự để ý, Lăng Lan sao có thể nói ra tay nhẫn tâm liền nhẫn tâm? Nha, thật là một nhân cách chủ cực kỳ thất bại.

Nếu như trên phương diện tình cảm không thể tính kế được, nhân cách cực hạn lãnh cảm liền không do dự vứt bỏ kế sách ban đầu. Bắt đầu tìm kiếm cơ hội khác.

Mà trong khoảng thời gian này, hai người cứ người tới ta đi, thế như lực lượng lại ngang nhau. Không thể không thừa nhận, cực hạn lãnh cảm là người mạnh nhất trong tất cả các nhân cách, “cậu” có thể sử dụng năng lực của Lạc Lăng vô cùng nhuần nhuyễn. Cho dù là tốc độ hay lực lượng đều có thể sử dụng đến cực hạn. Lăng Lan muốn đánh bại đối thủ trong thời gian ngắn chỉ sợ là không thể làm được.

Bởi vì đối phương kết hợp giữa sức mạnh cùng với khả năng tính toán cường đại, tính ra được lộ tuyến thích hợp nhất để tránh né giúp cho nhân cách cực hạn lãnh cảm nhiều lần may mắn thoát được nguy hiểm.

“Xem ra, không mở ra Lĩnh vực là không được” Lăng Lan thầm nghĩ.

Kỳ thật lấy thực lực của Lăng Lan, nếu dốc toàn lực ứng phó cũng không phải không đánh bại được đối phương, nhưng cô không dám sử dụng lực lượng khí kinh đại viên mãn, còn có tắc kình tam đoạn càng

là không dám thi triển, điều này làm cho phạm vi công kích của Lăng Lan thu hẹp rất nhiều, đây cũng là nguyên nhân làm cho cực hạn lãnh cảm nhiều lần chạy thoát.

Lực lượng mà hiện tại Lăng Lan đang sử dụng, cô đã sớm tính qua, cho dù thật sự đánh trúng Lạc Lăng, nhiều nhất cũng chỉ làm cho Lạc Lăng bị trọng thương mà sẽ không xuất hiện thảm kịch. Nếu lại thêm một phần lực lượng, cô sợ không khống chế được mà đem mạng nhỏ của Lạc Lăng chơi xong.

Lúc này, nhân cách cực hạn lãnh cảm phát hiện đối mặt với Lăng Lan người cường đại hơn “cậu” gấp mấy lần, cho dù lại tính kế nhiều cũng không thể thắng được. Lúc thực lực cường đại đến một trình độ nhất định, tất cả các mưu kế đều là vô dụng.

Cực hạn lãnh cảm lần đầu tiên cảm thấy nhục chí. Bất quá, nếu cứ như vậy mà nhận thua thì hoàn toàn không hợp với tính cách của “cậu”, cho nên cực hạn lãnh cảm quyết định lấy thương đổi thương, đây là một lựa chọn bất đắc dĩ, nếu không phải đã không còn cách nào khác, “cậu” cũng không muốn làm như vậy.

Hai người đều có ý định kết thúc chiến trận này, lúc Lăng Lan công kích, nhân cách cực hạn lãnh cảm không có tránh né, “cậu” đột nhiên hét lớn, không chút do dự thi triển tác kinh tứ đoạn...

Lăng Lan thấy thế, trong mắt bùng lên lửa giận, trực tiếp hô: “Lĩnh vực mở ra!”

Lập tức bên trong mật thất xuất hiện một siêu nhỏ Lĩnh vực, bao trùm toàn thân của Lạc Lăng, liền thấy Lạc Lăng giống như bị đóng băng, duy trì tư thế công kích, ở giữa không trung không nhúc nhích.

Lĩnh vực càng nhỏ, thời gian khống chế của Lăng Lan càng nhiều. Đương nhiên Lĩnh vực nhỏ nhất, Lăng Lan khống chế cũng không vượt quá

một phút đồng hồ, mà Lĩnh vực vừa mới mở ra kia, Lăng Lan có thể khống chế được khoảng bốn mươi giây, cho dù thời gian không nhiều lắm, nhưng cũng đủ để chế phục nhân cách cực hạn lãnh cảm.

“Đáng giận!” Lăng Lan gầm lên một tiếng, một quyền trực tiếp đánh qua, lập tức đánh trúng không thể nhúc nhích Lạc Lăng, đồng thời Lăng Lan cũng trong nháy mắt huỷ bỏ Lĩnh vực đang phong kín Lạc Lăng.

Nhưng là, cực hạn lãnh cảm đã không còn khả năng né tránh, chỉ thấy một quyền của Lăng Lan vững chắc đánh trúng người Lạc Lăng, cả người Lạc Lăng bị bay ra ngoài, hung hăng mà va vào vách tường rồi lại bắn ngược trở về mặt đất.

Oa một tiếng, Lạc Lăng phun ra một ngụm máu tươi. Một chiêu này Lăng Lan không có lưu thủ, Lạc Lăng trực tiếp thừa nhận tất cả nội kinh, hoàn toàn không ngoài ý muốn, Lạc Lăng bị thương nặng.

“Cậu biết không, tôi hiện tại rất chán ghét ‘cậu’. Lấy năng lực hiện tại Lạc Lăng, thi triển tức kích tứ đoạn sẽ làm cho khí kinh toàn thân hỗn loạn, chỉ cần không cẩn thận, có khả năng cảnh giới sẽ giảm xuống. Lần đầu tiên, ở trận đấu trên lôi đài, ‘cậu’ không nghĩ thua bởi ngoại nhân, ‘cậu’ dùng, cho dù trả giá đại giới là cánh tay phải, tôi cũng nhin... Nhưng hiện tại, chỉ vì không muốn thua tôi, ‘cậu’ thế nhưng lại sử dụng loại chiêu thức đã thương địch một trăm, tự tổn hại một ngàn. Mẹ nó! ‘Cậu’ có phải hay không là ngu xuẩn? Cái gì mà cực hạn lãnh cảm? ‘Cậu’ chính là đồ não phẳng ngu ngốc! Bình tĩnh cái đờ mờ!”

Bị hành vi của đối phương làm tức giận, Lăng Lan lạnh mặt, đột nhiên kéo nhân cách cực hạn lãnh cảm từ dưới mặt đất lên, bừa hăn mạnh mẽ mà gõ đầu ‘cậu’, hung tợn nổi giận mắg.

Thái độ của Lăng Lan làm cho nhân cách cực hạn lãnh cảm lập tức đại ra, ở thế giới của ‘cậu’ loại hành vi này của Lăng Lan là vô pháp lý giải... Bị

thương không phải là chính mình sao? Vì cái gì mà đối phương lại phản nỡ như vậy? Có lẽ nào ngay từ đầu “cậu” đã bị lừa, thật sự đối phương đối với nhân cách chủ vẫn rất quan tâm, cần bản thân không bỏ được mà ra tay tàn nhẫn?

Cảm giác được thương thế của chính mình, cực hạn lãnh cảm cho rằng phán đoán của mình là chính xác. Kỳ lạ một điều là bị đối phương lừa gạt, bỏ lỡ cơ hội đáng ra “cậu” nên cảm thấy nhụt chí. Nhưng không biết vì sao, trong lòng lại cảm thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều, tựa hồ như vậy mới là đúng.

Cực hạn lãnh cảm ngạc nhiên ánh mắt vẫn luôn nhìn Lăng Lan không dời đi, mà đang phản nộ Lăng Lan tất nhiên không có quá nhiều kiên nhẫn, giận dữ trừng mắt nói: “Nhìn cái gì mà nhìn, có phục hay không?”

Cực hạn lãnh cảm trầm mặc, đánh cũng đã đánh thua rồi còn bị đối phương gõ đầu, “cậu” còn có thể không phục sao?

Nhìn thấy cực hạn lãnh cảm cuối cùng cũng chịu phối hợp, tâm tình của Lăng Lan cũng trở nên tốt đẹp hơn, cô đột nhiên phách đầu Lạc Lăng một cái: “Cứ như vậy không phải tốt hơn sao”. Có lẽ là phát hiện được biểu tình nhụt chí của cực hạn lãnh cảm, Lăng Lan còn nói thêm: “Còn có, tôi là lão đại của “cậu”, bại bởi lão đại có gì đáng nhục chí, thật không có tiền đồ”.

“Cậu” không có tiền đồ sao? Dù sao so với nhân cách chủ “cậu” vẫn là tốt hơn chứ...Cực hạn lãnh cảm nhếch nhếch miệng, “cậu” nhưng không muốn tiếp thu lời phê bình này, “Nhưng mà nhân cách chủ yếu như vậy, có thể hay không bị lão đại khinh thường?”. Bất tri bất giác, nhân cách cực hạn lãnh cảm thế nhưng lại bắt đầu lo lắng địa vị của nhân cách chủ trong lòng lão đại.

“Hiện tại cho nhân cách chủ xuất hiện đi.” Lăng Lan lại ra một quyền đánh bay u sầu của cực hạn lãnh cảm, cực hạn lãnh cảm không nghĩ tiếp tục chịu lão đại ngược, chỉ đành ngoan ngoãn cho nhân cách chủ xuất hiện.

“Lão đại, cậu lại thu phục được một nhân cách?” Lạc Lãng vừa ra tới liền cao hứng mà nói. Mỗi lần thu phục được một nhân cách, Lạc Lãng lại cảm nhận được mình cường đại lên, vận dụng thiên phú cũng thuần buồm xuôi gió hơn.

“Đúng vậy, chúc mừng cậu thoát lý khổ ải.” Lãng Lan nhìn thấy Lạc Lãng ra tới liền thu lại biểu tình bạo nộ lần nữa trở về vẻ mặt lãnh khốc, bình đạm như trước kia. Lạc Lãng làm nhân cách chủ cũng không cảm thấy cái gì không ổn, nhưng cực hạn lãnh cảm lại cảm nhận được hơi thở của Lãng Lan biến đổi, đồng dạng lãnh lẽo, đồng dạng lạnh nhạt âm thanh, nhưng so với lúc cùng “cậu” cách đấu lại ấm áp hơn rất nhiều. Thì ra cùng một thái độ lạnh băng nhưng đối mặt với bất đồng nhân cách cũng sẽ có điều bất đồng.

Lần đầu tiên, nhân cách cực hạn lãnh cảm biết đến một thứ cảm xúc tên là ghen ghét, “cậu” ghen ghét nhân cách chủ có thể được lão đại quan tâm cùng yêu quý.

Lạc Lãng là một cái thông minh, nghe Lãng Lan nói như vậy, lập tức kinh hỉ hỏi: “Đã tìm được nhân cách cực hạn lãnh cảm?”

“Ân, nhanh đi thu phục đi. Dược hiệu của xuân dược cũng sẽ được giải quyết.” Lãng Lan nhàn nhạt nói.

“Đừng có ý đồ phản kháng, quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy.” Lãng Lan khẩu khí đột nhiên biến đổi, trở nên cực kỳ lạnh lẽo, cực hạn lãnh cảm biết đây là Lãng Lan cùng “cậu” nói chuyện, cùng là một cá nhân, dài ngoai lại hoàn toàn bất đồng, khẩu khí kia cùng khẩu khí vừa rồi rõ ràng kém xa vạn dặm...Cực hạn lãnh cảm mất mát mà nghĩ.

Lạc Lãng cũng không biết suy nghĩ của nhân cách cực hạn lãnh cảm, cậu nghe lão đại phân phó, liền đi tới bên cạnh cực hạn lãnh cảm chào hỏi. Vừa

tới gần đối phương, nhân cách chủ liền cảm nhận được sự cường đại của đối phương, căn bản không thể dung hợp, chỉ có thể giương mắt nhìn.

“Thật là ngu ngốc.” Nhân cách cực hạn lãnh cảm nhìn thấy biểu hiện của nhân cách chủ khinh thường mà mắng. Bất quá, “cậu” không nghĩ vi phạm lời hứa của mình với Lăng Lan, chỉ phải liều mạng áp chế lực tinh thần của chính mình, càng ngày càng yếu đi cho đến khi nhân cách chủ có thể dung hợp.

Hai cổ nhân cách bắt đầu dung hợp, nhân cách cực hạn lãnh cảm cảm nhận được tất cả ký ức của nhân cách chủ, bao gồm các chuyện từ nhỏ cho đến lớn, cùng với lão đại và các tiểu đồng bọn...

Nha, nhân cách chủ thật cmn nhược kê, nếu “cậu” là nhân cách chủ thì bảo toạ đệ nhất tiểu đệ của lão đại tuyệt đối thuộc về “cậu” chứ không phải là tên đầu óc đơn giản Tề Long...Cực hạn lãnh cảm buồn bực mà nghĩ.

Thời gian thu phục nhân cách cực hạn lãnh cảm so với các nhân cách khác lâu hơn nhiều, lúc này đây trời cũng đã sáng, ở trong quán cách đấu, mọi người cũng bắt đầu ra vào đông hơn. Có người bế quan, có người luyện tập thuật đấu vật, cũng có học sinh hôm nay không có chương trình học, lại không muốn tiến vào thế giới cơ giáp nên đi tới quán cách đấu khiêu chiến một hai trận.

Rốt cuộc Lạc Lăng nhắm chặt hai mắt cũng mở ra, một đạo lãnh quang chót loé, sau đó liền thấy Lạc Lăng nở nụ cười: “Lão đại, hoàn thành.”

“Thân thể cảm giác thế nào, được hiệu của xuân dược...” Điều Lăng Lan quan tâm nhất là vấn đề này.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 286: Khám Sai

Edit: Tuyết Dung Hoa

“Đã không còn cảm giác mãnh liệt như trước, sau khi chinh phục nhân cách cực hạn lãnh cảm, được hiệu liền tan đi rất nhiều, quả nhiên là cực hạn lãnh cảm có biện pháp đối phó với xuân dục.” Lạc Lăng vẻ mặt vô tri hưng phấn nói.

Mà Lăng Lan đứng bên cạnh thấy vậy, khuôn mặt lãnh khốc cũng kiềm không được mà run rẩy. Thôi đi, cô vẫn là làm người xấu vậy, tuyệt đối không nói cho Lạc Lăng biết chân tướng thương thế mà cậu phải chịu cả đêm nay chỉ là dư thừa.

“Thương thế của cậu thế nào?” Lăng Lan có chút không đành lòng, gãi gãi mũi ngượng ngùng hỏi.

Lạc Lăng nghe vậy tức khắc cười khổ nói: “Không tốt chút nào, bị thương rất nặng, xem ra cần phải ở trung tâm trị liệu một thời gian.”

“Vẫn là đi Trung Tâm Nghiên Cứu Quân Y đi.” Lăng Lan nói.

Giống như nghĩ tới cái gì, tươi cười trên mặt Lạc Lăng lập tức cứng đờ. Lăng Lan nhướn mày hỏi: “Sao vậy, nghĩ đến tên căn bã kia? Sợ hãi?”

Lạc Lăng lắc lắc đầu nói: “Không phải, tên căn bã kia đều đã bị lão đại thu thập, tớ còn sợ hãi cái gì?” Nói đến đây trên mặt cậu lộ ra một tia lạnh

lão: “Tớ tin tưởng lúc này hãn nhất định sống không bằng chết.”

Lạc Lãng vô cùng tín nhiệm Lăng Lan, biết chắc lão đại nhà mình tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha đối phương. Tuy rằng có khả năng vì không muốn làm lớn chuyện mà tha mạng cho hãn, nhưng lão đại nhất định sẽ có thủ đoạn khác để huỷ hoại đối phương, ví dụ như tương lai của đối phương... Mà loại thủ đoạn trả thù như vậy cậu vẫn là cực kỳ thích. Hận một người, không nhất thiết phải lấy mạng của hãn, huỷ diệt thứ mà hãn để ý nhất mới làm hãn đau khổ cả đời.

“Yên tâm, hãn sẽ ngu ngốc dần dần mà vượt qua quãng đời còn lại, cũng không ai biết cậu bị bắt cóc, chẳng qua cậu chỉ đi một chuyến tới Trung Tâm Nghiên Cứu Quân Y mà thôi.....” Lăng Lan nói mấy câu liền quyết định kết cục của Thi Minh Nghĩa, cũng nói cho Lạc Lãng biết, chuyện này kết thúc ở đây, không cần nhắc lại.

“Cám ơn lão đại!” Lạc Lãng nghe vậy liền nở nụ cười, cho dù cả khuôn mặt mặt xanh xanh tím tím, nhưng kết hợp với ngũ quan xinh đẹp vẫn như cũ làm cho người ta đỏ mặt tim đập vì nụ cười mỹ lệ đó.

“Thời gian không còn sớm, vẫn là nhanh một chút tới Trung Tâm Nghiên Cứu Quân Y. Sớm chữa trị, cậu cũng sớm trở về.” Lăng Lan bảo Tiểu Tứ mở cửa phòng, chuẩn bị mang Lạc Lãng đi Trung Tâm Nghiên Cứu Quân Y.

Lạc Lãng tươi cười lại lần nữa cứng đờ, cười khổ nói: “Lão đại. Có thể hay không đừng đi nơi đó?”

“Vì sao?” Lăng Lan tò mò hỏi.

Toàn thân Lạc Lãng liền nhịn không được run lên, trên mặt mang theo nét sợ hãi nói: “Thuốc của Lý Thì Du cho bọn tớ dùng quả thật rất kinh khủng, mỗi lần dùng đều chẳng khác gì bị tra tấn, sống không bằng chết a?” Cậu liền đem phản ứng của thân thể mỗi lần sử dụng được tề toàn bộ

nói cho Lăng Lan, Lăng Lan nghe vậy ánh mắt chợt lóe, mà ở trong không gian ý thức Tiểu Tứ cũng đầy kinh ngạc, được tề mà Lạc Lăng miêu tả sao lại giống như thuốc kích phát gen như vậy?

Chẳng lẽ, Lý Thì Du cũng có loại thuốc như vậy? Lăng Lan sờ sờ cằm, vẻ mặt trầm tư, nếu đúng là vậy thì có thể giải thích vì sao thân thể của Lạc Lăng lại được nâng cao đáng kể, xem ra, Lý Thì Du kia so với tưởng tượng của cô còn tài năng hơn rất nhiều.

“Tiểu Tứ, người nói xem, nếu như Lý Thì Du trở thành quân y chính thức của tiểu đội chúng ta, có phải không tồi hay không?” Một quân y có năng lực tốt như vậy không thể nào lại để cho anh ta chạy thoát.

Nhìn thấy Lăng Lan cong cong khóe miệng còn kết hợp với ánh mắt đầy tính kế, Tiểu Tứ nhìn không được run lập cập, vội nói: “Đúng vậy, Lý Thì Du quả thực không tồi, lão đại anh minh!”

Dù sao cậu cũng không quen biết cái người tên Lý Thì Du kia, cần gì phải quan tâm anh ta rơi vào tay lão đại là kết quả gì, cậu chỉ cần nịnh tốt lão đại là được. Tiểu Tứ quyết đoán đẩy Lý Thì Du vào hồ lửa.

Giải quyết xong vấn đề quân y của tiểu đội, Lăng Lan tâm tình cực tốt mà dẫn Lạc Lăng đi đến Trung Tâm Nghiên Cứu Quân Y. Vừa đến cửa, lại đụng phải một người, Lăng Lan nhàn nhạt liếc đối phương một cái, cảm giác đầu tiên là đối phương hình như hơi quen mắt.

Đương nhiên, Lăng Lan cũng không có để trong lòng. Cô vừa định tiến vào cửa lớn thì người nọ lại vẻ mặt đầy ý cười chủ động đón tiếp: “Sớm vậy, đàn em Lăng Lan!”

Lăng Lan không thể không dừng bước, cứ việc bề ngoài Lăng Lan thực lạnh nhạt, toàn thân đều phát ra khí lạnh, dáng vẻ nhìn như không thể tiếp cận, nhưng thật ra nội tâm cô vẫn là một đứa trẻ lễ phép, chỉ cần có người thật tâm tiếp đón thì Lăng Lan vẫn đáp lại.

“Sớm, đàn anh!” Lăng Lan nhàn nhạt trả lời.

“Ha hả, xem ra đàn em không nhớ tới anh rồi, anh là Lý Lan Phong, là học sinh năm tư lớp đặc cấp, chuyên ngành điều khiển cơ giáp, lần trước sau khi trận chiến lôi đài kết thúc, chúng ta đã gặp nhau ở trung tâm trị liệu.” Lý Lan Phong nghe Lăng Lan trả lời liền biết đối phương cũng không rõ mình là ai nên liền tự giới thiệu mình một phen, cũng nhắc nhở Lăng Lan trước đây bọn họ từng gặp mặt.

Lăng Lan nhớ cuộc cũng nhớ ra người trước mặt này là ai, lúc ấy ở trung tâm trị liệu, nhờ lời nói của người này mà Lý Thì Du mới sáng khoái nhận chữa trị cho ba an hem của cô, nghĩ đến đây, Lăng Lan liền gật đầu nói: “Thì ra là đàn anh Lý, chào anh.”

“Sao hôm nay đàn em lại tới nơi này?” Lý Lan Phong tò mò hỏi, anh quét mắt về phía sau liền thấy bộ dạng thê thảm của Lạc Lãng, tức khắc kinh nghi hỏi: “Ôi, người đàn em này sao lại bị thương nặng như vậy?” Anh nghiêm túc nhìn chăm chăm vài lần, lúc sau lại kinh hô lên, “Đây không phải là đàn em Lạc Lãng sao? Không phải mấy hôm trước thương thế của em đã khỏi rồi sao?”

Lạc Lãng xấu hổ cười cười, Lăng Lan liền thay cậu trả lời: “Sáng sớm hôm nay chúng ta đi quán cách đấu bàn luận một chút, phát hiện trên người Lạc Lãng có chút vấn đề, nên đến tìm Lý Thì Du để hỏi.”

“Vừa lúc anh cũng có việc đi tìm Thì Du thiếu gia, chúng ta cùng đi đi.” Lý Lan Phong cảm giác được Lăng Lan nôn nóng, vội vàng kiến nghị. Vì thế ba người liền cùng nhau đi vào trung tâm trị liệu tìm Lý Thì Du.

Lúc này Lý Thì Du đang kiểm tra các số liệu thân thể của Tề Long và Lý Anh Kiệt, nhìn thấy số liệu ngày một tốt hơn, trong lòng anh cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, xem ra thuốc biến đổi gen cấp S quả thật có hiệu quả đề cao tổ chất của thân thể, thậm chí còn có tác dụng hồi phục nhanh các vết

thương, chỉ cần qua mười ngày nữa, thương thế của Tề Long và Lý Anh Kiệt có thể hoàn toàn khỏi hẳn, có thể tiếp tục trở về tham gia huấn luyện thể năng.

Lúc tâm tình anh đang rất tốt thì liền nghe được phía sau có người đang ở gọi: “Thiếu gia Thì Du, cậu đây rồi!”

Lý Thì Du quay đầu nhìn lại, thấy là Lý Lan Phong liền tự nhiên mà nở nụ cười: “Lan Phong, anh đã đến rồi à.” Trong khoảng thời gian này mỗi lần Lý Lan Phong rảnh liền tới thăm anh, điều này làm cho giao tình của hai người cũng thân hơn rất nhiều.

Bất quá tâm tình tốt của Lý Thì Du lúc nhìn thấy mấy người đi cùng với Lý Lan Phong liền hoàn toàn biến mất.

“Các cậu tới làm gì?” Lý Thì Du hung hăng mà trừng mắt với Lăng Lan, cả khuôn mặt tức khắc trở nên âm trầm, anh còn không quên việc Lăng Lan từng uy hiếp mình.

Lăng Lan tựa hồ không cảm giác được Lý Thì Du đang không vui, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Đàn em tới đây là đem Lạc Lãng trả về cho anh.” Một câu này làm cho Lạc Lãng đang đứng sau lưng cô sửng sốt, không hiểu nổi tại sao lão đại nhà mình lại nói như vậy.

“Trả về? Là có ý gì?” Lý Thì Du đồng dạng kinh ngạc, không hiểu gì nhìn Lăng Lan.

“Vết thương cũ của Lạc Lãng tái phát, tôi không tìm anh còn có thể tìm ai?” Khóe miệng Lăng Lan hơi hơi nhếch, mắt lạnh đảo qua, ánh mắt kia sắc bén đến nỗi làm trái tim Lý Thì Du đập nhanh hai nhịp.

Lạc Lãng nghe xong lời này liền lén lút lau mồ hôi lạnh trên trán: “Lão đại, cậu cũng quá phúc hắc rồi, lại đem thương tích này đổ lên đầu của Lý thủ tịch”.

Lý Thì Du ổn định tâm thần, tức giận mà phản bác: “Sao có thể, lúc cậu ta trở về tất cả các số liệu đều bình thường.....”

“Nhưng mà, cậu ấy thật sự bị thương.” Lăng Lan chỉ chỉ Lạc Lãng, ý bảo Lý Thì Du tự tiến lên kiểm tra.

Lý Thì Du tiến lên một bước, nắm lấy tay của Lạc Lãng bắt đầu xem mạch, vừa mới xem sắc mặt liền lập tức thay đổi, cậu nhanh chóng sờ soạng ngực của Lạc Lãng để kiểm tra thương thế bên trong, ngay sau đó vẻ mặt hung ác nhìn chằm chằm Lăng Lan cả giận nói: “Cậu sao có thể xuống tay nặng như vậy?”

Lăng Lan bình tĩnh tự nhiên sửa lại ống tay áo của mình, lạnh lùng trả lời: “Đàn anh cho rằng, tôi sẽ nhẫn tâm như vậy khi đấu luận bàn với anh em mình sao?”

“Vậy thì nội thương của cậu ta là từ đâu ra? Chẳng lẽ còn có người tập kích Lạc Lãng hay sao?” Lý Thì Du chỉ vào ngực Lạc Lãng, giận dữ hỏi.

“Tập kích đương nhiên không có, sáng sớm hôm nay tôi cùng Lạc Lãng đi mật thất cách đấu một chút, vừa đánh không được mấy chiêu liền biến thành như vậy.” Lăng Lan bình tĩnh trả lời, “Lúc đó tôi vẫn luôn sử dụng sức lực mà trước kia Lạc Lãng thích ứng được, chính là lúc đánh trúng Lạc Lãng, Lạc Lãng thế nhưng lại bị trọng thương, điều này khiến tôi hoài nghi không biết có phải Lạc Lãng chưa hoàn toàn hồi phục hay không?”

“Trước khi Lạc Lãng rời đi, tất cả các số liệu đều được kiểm tra kĩ càng, chỉ khi đạt tiêu chuẩn của người khỏe mạnh bình thường tôi mới cho cậu ta trở về.” Nghe Lăng Lan nghi ngờ sự chuyên nghiệp của mình, Lý Thì Du liền tức giận trả lời, anh tuyệt đối không chấp nhận người khác nghi ngờ y đức của mình.

“Tôi đương nhiên tin tưởng đàn anh, nhưng lại không tin tưởng máy móc.” Lăng Lan đột nhiên vỗ vỗ một thiết bị trị liệu gần đó, “Có những

thương thế vẫn luôn ẩn núp trong cơ thể người bệnh, máy móc căn bản không thể kiểm nghiệm ra được, ví dụ như Bob thiếu tướng của đế quốc Caesa cũng được bệnh viện chẩn đoán hoàn toàn kang phục, nhưng chỉ nửa năm sau, vết thương cũ tái phát, cuối cùng cấp cứu không hiệu quả mà tử vong...Hay lại như đô đốc Đề Lạp của liên minh Ngải Nhân, cũng bởi vì khám sai mà bỏ lỡ thời gian trị liệu tốt nhất, không thể không sớm xuất ngũ, ngay cả Liên Bang của chúng ta trường hợp khám sai như vậy cũng có không ít, thế nào còn muốn tôi tiếp tục nêu ví dụ nữa không? Lý Thì Du, đàn anh có thể chắc chắn rằng máy móc sẽ không kiểm nghiệm sai hay không?”

Lăng Lan vừa đọc vừa xem danh sách các sự cố khám sai mà Tiểu Tứ cung cấp để chất vấn, điều này làm cho sắc mặt Lý Thì Du thay đổi không ngừng hết xanh lại trắng, nhưng cơ bản lại không nói lên lời phản bác nào, bởi vì những gì Lăng Lan nói đều là sự thật, ngay cả giáo viên của anh cũng không dám chắc chắn.

“Nhưng mà độ chính xác của máy móc đã đạt tới 99.97%.....” Lý Thì Du yếu ớt phản bác, tuy rằng đích thật có sai sót tồn tại, nhưng xác suất này quả thật rất thấp.

“Cho nên, nó còn 0.03% xác suất sai lầm, anh có thể bảo đảm Lạc Lăng không nằm trong xác suất này sao?” Lăng Lan đột nhiên đánh gãy lời nói của Lý Thì Du, nhìn thẳng đối phương mà hỏi.

Lý Thì Du há miệng thở dốc, lại phát hiện mình căn bản không thể nói ra lời khẳng định, cho dù nội tâm của anh không cho rằng anh sẽ khám sai, nhưng trên phương diện y học, quả thật không có biện pháp nào cam đoan trăm phần trăm an toàn.

“Tôi nghe nói, một quân y tài giỏi thật sự, bản thân có thể tự chẩn đoán một người đã bình phục hay chưa, sau đó mới đối chiếu với kết quả kiểm tra của máy móc, như vậy sẽ loại trừ tất cả các sai sót có thể xảy ra. Vậy thì

tôi muốn hỏi, Lý thủ tịch, anh làm được điều này không?” Lăng Lan hoàn toàn không bỏ qua, tiếp tục truy vấn.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 287: Kiên Kị

Edit: Tuyệt Dung Hoa

Lý Thì Du chỉ có thể tiếp tục trầm mặc, bởi vì y thuật của anh quả thật còn chưa đạt tới trình độ này, muốn trở thành một quân y như vậy cần ít nhất hai mươi năm gắn bó với nghề, chỉ có tích lũy đủ kinh nghiệm mới có thể đạt đến trình độ đó.

“Nếu như anh không làm được điều này, sao anh có thể chắc chắn, thương thế của Lạc Lăng không phải bệnh cũ tái phát?” Lăng Lan nhướng mày hỏi lại.

Lão đại, quá đề tiện a! Hai người Tiểu Tứ và Lạc Lăng nhìn thấy Lý Thì Du bị lão đại nhà mình chất vấn đến á khẩu không trả lời được không hèn mà cùng lắc đầu cảm thán.

Nhẹ nhàng đem trách nhiệm đẩy cho đối phương, lại còn không thiếu nhân tình của đối phương...Lần nữa lại chứng minh, vì sao cũng chỉ có Lan lão đại mới xứng đáng làm lão đại của bọn họ. Quả nhiên, ở trên mọi phương diện, Lan lão đại đều mạnh hơn so với bọn họ, ngay cả ở phương diện đề tiện cũng đồng dạng như vậy.

Lý Thì Du tức đến đau cả ngực, lồng ngực phập phồng không ngừng, thật làm cho Lăng Lan lo lắng anh ta có thể bị tức đến hôn mê hay không, không khỏi tự hỏi mình có phải đã làm quá hay không...(Giờ cô mới biết hay sao?)

“Được, coi như lần này tôi sai, tôi chấp nhận để Lạc Lãng trở lại trị liệu” Lý Thì Du rút cuộc áp xuống lửa giận, cắn răng trả lời, anh hùng ác trường Lạc Lãng, làm Lạc Lãng cảm nhận được một cỗ hàn ý lạnh thấu cốt tủy.

Nhìn sắc mặt âm trầm Lý Thì Du, Lạc Lãng tội nghiệp mà cầu xin nhìn lão đại có thể dừng để cậu lại cho Lý Thì Du hay không? Lãng Lan làm như không thấy, trong lòng lại vì Lạc Lãng mà cổ vũ, Lạc Lãng a, vì tương lai trở nên cường đại hơn, cậu liền chịu đựng khoảng thời gian này đi. Lãng Lan tin tưởng, Lạc Lãng ở lại Trung Tâm Nghiên Cứu Quân Y, tự nhiên sẽ đạt được điều cực tốt.

Lãng Lan giải quyết xong chuyện Lạc Lãng, tâm tình cực tốt rời đi Trung Tâm Nghiên Cứu Quân Y, Lý Lan Phong thấy thế cũng vội cáo biệt Lý Thì Du, vừa rời Lãng Lan sắc bén hỏi chuyện, anh đương nhiên nhìn thấy toàn bộ, tự nhiên biết tâm trạng của Lý Thì Du hiện tại cực kỳ không tốt, anh cũng không muốn ở lại chọc cừu hận.

Lý Lan Phong còn nhớ anh và Lãng Lan là cùng nhau tiến vào, nếu như Lý Thì Du cho rằng anh cùng Lãng Lan là đồng lõa thì liền bi kịch. Hơn nữa anh cũng có chuyện muốn nói với Lãng Lan, bây giờ rời đi cũng là một công đôi việc.

Lãng Lan và Lý Lan Phong cùng nhau rời đi trung tâm trị liệu, đi một đoạn đường Lãng Lan dừng lại, nhướn mày hỏi Lý Lan Phong vẫn đi phía sau: "Anh có việc gì sao?"

Lý Lan Phong gật đầu cười, anh bước lên trước một bước, tới gần Lãng Lan. Động tác này làm cho Lãng Lan hơi nhúu mày, cô không thích cùng người lạ dựa vào quá gần, nhưng câu nói tiếp theo của Lý Lan Phong lại làm cô quên mất điều này.

“Thương thế của Lạc Lãng cùng chuyện của Thiên Cơ là có liên quan đi.” Lý Lan Phong chỉ dùng âm thanh hai người nghe được mà nói.

Lăng Lan mắt lạnh bắn thẳng đến Lý Lan Phong, lật lọng hỏi: “Chuyện của Thiên Cơ, tôi chỉ nghe nói là tòa nhà của tổng bộ bị sập, hiện tại trường quân giáo đang điều tra, còn chưa có báo cáo điều tra chính xác, không biết Lý học trưởng ở đâu ra lại có suy nghĩ như vậy? Chẳng lẽ anh biết được nội tình gì? Có thể hay không nói ra giải thích nghi hoặc cho đàn em?”

“Thì Minh Nghĩa biến thành người thực vật.....” Lý Lan Phong cười như không cười. “Người khác không biết sở thích của hầy, nhưng tôi lại rõ ràng, thực trùng hợp, dáng vẻ của Lạc Lăng đúng là kiểu mà Thì Minh Nghĩa thích nhất, tôi cũng đã hỏi qua Thì Du thiếu gia, buổi chiều ngày hôm qua cậu ấy không hề thấy Lạc Lăng ở Trung Tâm Nghiên Cứu Quân Y.”

Lăng Lan nghe vậy biểu tình không chút biến hóa, vẫn như cũ bình tĩnh đạm nhiên trả lời: “Lý học trưởng, phỏng đoán một chuyện không có căn cứ xác thật chỉ làm người ta dẫn đến những kết luận sai lầm. Nếu anh muốn biết vì sao ngày hôm qua Lạc Lăng đến Trung Tâm Nghiên Cứu Quân Y, tôi không ngại giải thích cho anh biết.”

Lăng Lan dừng một chút rồi nói: “Thật ra vào buổi sáng hôm qua, Lạc Lăng đã cảm thấy thân thể có chút không khoẻ. Cho nên sau khi kết thúc chương trình học thể năng hôm đó liền chạy đến Trung Tâm Nghiên Cứu Quân Y tìm Lý thủ tịch xem thử. Nhưng mà, đoàn Tân Sinh chúng tôi lại bất ngờ nhận được nhiệm vụ, mà nhiệm vụ này trường quân giáo trực tiếp điểm danh Lạc Lăng, yêu cầu cậu ấy phải hoàn thành. Cho nên, chúng tôi liền kêu Lạc Lăng trở về, đây cũng là lý do Lạc Lăng chưa kịp gặp Lý thủ tịch đã vội vàng chạy về.”

Lăng Lan bình tĩnh tự nhiên trả lời Lý Lan Phong, mà trong không gian ý thức, Tiểu Tứ đang tức hộc máu nghe theo lời Lăng Lan nhanh chóng sửa lại tư liệu của đầu não. Cô thật sự không nghĩ khi tất cả các dấu vết đều bị xoá sạch sẽ, Lý Lan Phong còn có thể tìm được sơ hở.

Quả nhiên không thể xem nhẹ người trong trường quân giáo, ai cũng sâu không lường được, giống như Lý Lan Phong vẻ ngoài thoát nhìn ôn hoà, vô hại, không ngờ lại có năng lực phỏng đoán mạnh như vậy, một khi tính kế cũng làm cho lòng người kinh hãi. May mắn là đối phương vừa có điểm hoài nghi liền trực tiếp tìm cô, làm cô có cơ hội đem tất cả lỗ hổng đều lấp kín. Nếu như Lý Lan Phong lén lút tiếp tục điều tra, rất có thể bị anh ta tra ra cái gì cũng không chừng. Nghĩ đến đây, Lăng Lan không khỏi sợ hãi một hồi, đối với Lý Lan Phong cũng bắt đầu kiêng kị lên.

Nhận được thông báo của Tiểu Tứ mọi thứ đều được sắp xếp ổn thỏa, Lăng Lan bình tĩnh nói tiếp: “Tất cả những điều này, đầu não của trường quân giáo tất nhiên là có lưu lại, tôi tưởng tin với tài năng của đàn anh Lý tự nhiên có thể tra được đoạn ghi lại của ngày hôm đó...”

Lời nói của Lăng Lan làm cho Lý Lan Phong dao động, chẳng lẽ anh thật sự đoán sai hay sao?

Ngay lúc Lý Lan Phong còn đang nghi hoặc không rõ, Lăng Lan lại cười như không nhắc nhở: “Cho nên, đàn anh Lý, chúng ta vẫn nên tìm hiểu rõ chân tướng trước rồi hãy đưa ra phán đoán. Nếu không rất có thể sẽ mang lại những phiền toái không cần thiết cho chính mình và người khác, tin tưởng đàn anh Lý cũng hiểu rõ điều này.”

Lăng Lan trong lời nói ẩn chứa uy hiếp, Lý Lan Phong lại một chút cũng không ngại, ngược lại cười nói: “Tôi cũng chỉ lo lắng chuyện này thật sự có liên quan đến đàn em Lăng Lan, các cậu vừa mới đắc tội Lôi Đình, nếu lại đắc tội Thiên Cơ, ở trong trường quân giáo liền một bước đều khó đi, nếu chuyện này không liên quan đến các đàn em thì tôi đây cũng an tâm.”

Lời này của Lý Lan Phong làm Lăng Lan hơi nhú mào, Lý Lan Phong nói với cô những lời này là có ý gì? Thật sự chỉ có ý tốt thôi sao?

Lý Lan Phong cũng không để ý đến suy nghĩ của Lăng Lan, trực tiếp cùng Lăng Lan tạm biệt, lúc rời khỏi lại nói một câu, vừa giống như quan tâm lại vừa giống như có dụng ý khác: “Đàn em, tinh thần biến dị của cậu rất mạnh, nhưng nếu chưa đến lúc cần thiết thì nên hạn chế dùng, trong trường quân giáo chưa chắc không có người có tinh thần biến dị giống cậu... Tất cả phải cẩn thận!”

Nụ cười trước khi đi của Lý Lan Phong, càng làm cho Lăng Lan cảnh giác, rốt cuộc thì anh ta đã biết được những điều gì? Lăng Lan lâm vào hoang mang liền đi hỏi Tiểu Tứ có cảm tưởng gì về Lý Lan Phong, không nghĩ tới Tiểu Tứ trả lời càng làm Lăng Lan thêm mê hoặc.

Tiểu Tứ nói Lý Lan Phong người này làm nó có chút cảm giác quen thuộc, chỉ là Lý Lan Phong ẩn giấu rất sâu, hơi thở lộ ra phảng phất như là người quen rồi lại mang điểm xa lạ, Tiểu Tứ nói trong khoảng thời gian ngắn không thể xác định được, nhưng có lẽ tiếp xúc nhiều lần có thể tìm ra được đáp án...

Bỏ đi, nếu Tiểu Tứ cũng không cho được đáp án chính xác, Lăng Lan chỉ có thể đem Lý Lan Phong vứt ra sau đầu không nghĩ tới, nếu hiện tại Lý Lan Phong không có ác ý, Lăng Lan cũng không phí tâm tư để ý anh ta. Điều quan trọng bây giờ là phải bắt đầu nhiệm vụ.

Tuy rằng Lạc Lăng đã trở về Trung Tâm Nghiên Cứu Quân Y tiếp nhận trị liệu, nhưng việc tuyển chọn người cho đội nghi lễ hoan nghênh các giám khảo tự nhiên sẽ không vì việc này mà dừng lại, Lăng Lan mang theo Vũ Cảnh cùng Tạ Nghi bắt đầu hoạt động tuyển chọn trong đoàn Tân Sinh, trải qua mấy ngày, cuối cùng cũng tập hợp đủ đội nghi lễ thoả mãn yêu cầu của trường quân giáo.

Tiếp theo, Lăng Lan lại tiếp tục nhiệm vụ huấn luyện cho đội ngũ, đương nhiên nhiệm vụ huấn luyện cho đoàn tân sinh này liền giao cho Vũ Cảnh, người xuất thân từ thế gia quân sự, còn Lăng Lan thì đợi tới cuối cùng,

phóng thích khí thể đáng sợ của mình cho các đội viên thích ứng làm quen. Lăng Lan cho rằng, những giám khảo này chắc hẳn đều là binh vương trải qua trăm trận chiến, tự nhiên quanh thân sẽ mang theo một cỗ sát khí nồng đậm, nếu không thể thích ứng loại khí thể này, cho dù bọn họ có chuẩn bị thật kĩ càng thì chỉ cần vừa tiếp xúc cũng sẽ bị sát khí của đối phương dọa cho sợ hãi, như vậy liền quá mất mặt đoàn Tân Sinh bọn họ.

Cách nói của Lăng Lan được mọi người tán thành, đặc biệt là Vũ Cảnh, tràn đầy suy nghĩ mà cảm thán: Khó trách mỗi lần nhìn đến ông nội và ba, cậu liền sợ hãi không dám nhúc nhích, chỉ cần một ánh mắt cũng dọa cậu suýt chút đứng tim, phỏng chừng là do ảnh hưởng của sát khí vô tận trên chiến trường mà tạo thành.

Bên kia Lăng Lan hừng hực khí thể tiến hành huấn luyện, bên này Lạc Lăng lại vô cùng đau khổ mà tiếp tục quá trình trị liệu, nhìn thấy Lạc Lăng lần nữa trở về, Tề Long và Lý Anh Kiệt đặc biệt vui sướng nhìn người khác gặp họa.

Kỳ thật, đối với việc Lạc Lăng sớm thoát ly khổ ải, rời khỏi trung tâm nghiên cứu, hai người bọn họ rất có ý kiến, ngẫm lại, đều là bị trọng thương, dựa vào cái gì mà Lạc Lăng có thể giải thoát nhanh như vậy còn bọn họ thì phải tiếp tục ở đây chịu đựng tra tấn? Tâm lý của bọn họ đương nhiên không thể cân bằng, cho nên khi biết Lạc Lăng đã trở lại thì tất cả những bất mãn của bọn họ đều biến mất.

Chỉ có thể nói, hai người này quả thật là bằng hữu tốt!!!

Lại qua mười ngày, Lạc Lăng rốt cuộc kháng phục, lại lần nữa được Lý Thì Du phóng ra, đương nhiên trước khi thả ra, Lý Thì Du đã làm vô số các kiểm tra, thậm chí còn nhờ giáo viên nhà mình trấn ải, bởi vì anh cực kỳ sợ Lăng Lan lại tiếp tục tổng tiền lừa bịp anh.

Đương nhiên hành động này của anh làm giáo viên vô cùng cảm động: Nhìn xem, thật đúng là đệ tử đặc ý của mình, cẩn thận tinh tế đến mức nào, làm quân y chính là cần có thái độ như vậy, phải phụ trách tốt người bệnh của chính mình..... Vì thế sự hài lòng của giáo viên đối với Lý Thì Du lại nâng lên một bậc, thật là thu hoạch ngoài ý muốn, cũng không biết nếu Lý Thì Du biết được tâm tình sẽ như thế nào, vẫn là hận Lăng Lan hay là cảm kích Lăng Lan đã giúp anh chế tạo một hiệu lăm tốt đẹp như vậy?

Cùng đi với Lạc Lăng còn có hai người Tề Long và Lý Anh Kiệt, đặc biệt là Tề Long, tuy rằng trong ba người cậu là người bị thương nặng nhất, nhưng lại thắng ở tố chất thân thể, năng lực hấp thu dược tề cũng mạnh nhất, cho nên thời gian kháng phục của ba người là như nhau.

Vừa ra khỏi Trung Tâm Nghiên Cứu Quân Y, ba người tức khắc kích động ôm đầu khóc rống: Nha, cuối cùng cũng thoát khỏi cái địa ngục đáng sợ kia.

Ngay cả người vẫn hay tùy tiện như Tề Long cũng bị thủ đoạn của Lý Thì Du dọa sợ, còn đối với Lý Anh Kiệt thì đây trở thành một bóng ma tâm lý không thể xoá nhoà, điều này cũng làm cho cậu ở tương lai, vào thời khắc mấu chốt không dám phản kháng mệnh lệnh của Lý Thì Du ...

Không thể không nói, Lý Thì Du cuối cùng cũng đạt được mục đích của mình, cùng Lý Anh Kiệt thành lập “tình anh em”, chăm sóc lẫn nhau. Tuy rằng so với ý tưởng ban đầu có chút trống đánh xuôi kèn thổi ngược, nhưng tóm lại, Lý Anh Kiệt là nghe lời anh.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 288: Các Đoàn Khảo Hạch

Edit: Phi Nguyệt

Lạc Lăng vừa thò mặt ra đã bị Vũ Cảnh chớp đến đội tiếp đón, lúc đầu Lạc Lăng còn không đồng ý tham gia, nhưng khi biết Lan lão đại cũng ở trong đó thì cậu không phản đối nữa. Nghĩ mà xem, lão đại cũng ra mặt rồi, chẳng lẽ đàn em còn có thể trốn được sao?

Ngay cả Lý Anh Kiệt vừa thoát được kiếp khổ ải cũng bị Lăng Lan bắt tới, tuy cậu ta rất muốn phản kháng nhưng chỉ cần một ánh mắt lạnh lùng của Lăng Lan bắn qua đã khiến cậu ta ỉu xiu, đành vuốt mũi mà nhận mệnh. Lý Anh Kiệt nghĩ, Lan lão đại còn hung tàn hơn gấp trăm lần vị anh họ kia của cậu ta.

Cứ như vậy, sau khi được huấn luyện ba ngày, cuối cùng thời khắc bọn họ lên sân khấu cũng đến. Lăng Lan mang theo một đám thiếu niên anh tuấn uy vũ đi tới địa điểm được chỉ định, xếp thành một hàng dài chào đón. Lưng ai cũng đứng thẳng tắp, phối hợp với bộ quân phục chuyên dụng dành cho nghi lễ màu xanh trắng khiến những thiếu niên này đầy vẻ anh khí ngời ngời, đầy đủ cảnh đẹp ý vui.

Ban lãnh đạo cấp cao của trường quân giáo đến thị sát cực kỳ hài lòng, đương nhiên đây chỉ là bước đầu tiên, những thiếu niên này có thực sự xuất sắc hay không, còn phải chờ xem biểu hiện tiếp theo của chúng.

Các đoàn sát hạch lần lượt đến trường đệ nhất nam sinh quân giáo, ai nấy đều tỏ ra sững sốt khi nhìn thấy trường có một đội chào đón xuất sắc như thế này. Từ lúc nào mà trường quân giáo lại tiến bộ như vậy?

“Làm lễ, chào!” Lãng Lan hô to, toàn bộ đội ngũ đón tiếp đồng loạt ngẩng đầu đưa tay lên làm lễ của quân giáo sinh, động tác đồng đều, gương mặt nghiêm túc khiến thái độ của các đoàn khảo hạch cũng thay đổi, trở nên nghiêm chỉnh hơn. Các đoàn giám khảo theo phản xạ nhắc tay lên hoàn lễ, sau đó mới đi vào bên trong.

Từng đoàn giám khảo đi qua đội ngũ tiếp đón đều tỏ thái độ nghiêm túc, nhưng không khó nhìn ra trong mắt bọn họ đều lộ ra ánh mắt tán thưởng, xem ra biểu hiện của đội ngũ đón tiếp rất vừa lòng họ.

Ban lãnh đạo trường quân giáo như mở cờ trong bụng, thầm nghĩ mình quyết định rất đúng đắn. Họ không ngờ những học viên mới này sẽ làm được tốt như vậy, nghiêm chỉnh thể hiện được phong thái mạnh mẽ quả cảm của trường quân giáo, hơn nữa đều là các cậu thiếu niên trẻ tuổi, cho dù gặp phải người khó tính hơn nữa cũng phải mềm đi ba phần.

Các đoàn khảo hạch đến tập trung trong vòng ba ngày, trong đó có cả quân đoàn 23, ngoài ra còn có thêm mười mấy quân đoàn độc lập khác. Số lượng đoàn khảo hạch không nhiều cũng không ít, nhưng mỗi lần có đoàn đến, đội ngũ tiếp đón đều như thấy kẻ địch, dùng toàn lực ứng phó.

Có lẽ kế hoạch dùng mỹ nam kế của trường quân giáo đã thành công, thái độ của những đội ngũ khảo hạch tốt hơn nhiều so với những năm trước. Nhận được kết quả này, ban lãnh đạo của trường thầm thở phào, xem ra bọn họ đã làm đúng.

Lãng Lan chỉ cười nhạt trước thái độ vui mừng của ban lãnh đạo trường, cô không cho rằng những đoàn giám khảo đó sẽ vì có ấn tượng tốt mà cần nhắc nhẹ tay. Đến thời điểm cần ngoan độc, cô tin bọn họ tuyệt đối sẽ

không mềm lòng, đây mới chính là bản chất của một quân nhân, có lẽ ban lãnh đạo trường thoát ly quân đội lâu rồi nên mới quên mất điều đó.

Có điều Lăng Lan không hơi đâu đi nhắc nhở bọn họ, dù thế nào đi nữa nhóm bọn cô chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ phía nhà trường giao cho là được, còn kết quả cuối cùng có ra sao cũng không liên quan gì đến bọn cô, Lăng Lan thích làm một người xem đứng ngoài hơn.

Nhưng Lăng Lan chỉ giữ được sự bình tĩnh trong hai ngày đầu, đến ngày thứ ba khi quân đoàn 23 xuất hiện, gương mặt vốn luôn bình tĩnh của Lăng Lan cuối cùng cũng biến sắc.

Quân đoàn 23 là quân đoàn mới được thành lập, danh sách giáo khảo của họ vừa được gửi đến ngay lập tức thu hút sự quan tâm của toàn thể giáo viên và học viên trong trường. Bề ngoài Lăng Lan giả bộ không quan tâm nhưng trong lòng khó tránh khỏi suy đoán xem cha cô sẽ phái người nào tới phụ trách khảo hạch lần này, đương nhiên cô mong muốn ông sẽ phái tới một đội trưởng công chính liêm minh để có thể lưu lại hình tượng tốt cho phía trường quân giáo.

Thế nhưng khi cô nhìn thấy một người đàn ông trung niên bước xuống khỏi phi thuyền thì gương mặt liệt luôn lạnh lùng như núi băng ngàn năm của Lăng Lan bị công phá thành công, các cơ trên gương mặt cô không ngừng co giật.

Người đàn ông đang cố kéo thấp chiếc nón lính, đeo một chiếc khẩu trang lớn che khuất toàn bộ khuôn mặt, cho dù mặc một thân quân phục thiếu tướng, làm ra vẻ quân nhân lạnh lùng nghiêm nghị nhưng cảm giác quen thuộc này sao có thể lừa gạt được ánh mắt của cô?

Lăng Lan thầm nghĩ rằng nghĩ lợi trong lòng: “Má, làm thế nào mà ông già ngu ngốc của mình lại tới đây, ông ấy muốn giờ trò quỷ gì vậy?”

“A, papa...” Tiểu Tứ hét lên trong đầu Lăng Lan, hai mắt bắn ra trái tim màu hồng, nó lập tức bị Lăng Lan đang tức giận đá bay.

“Người bình thường một chút cho tôi.”

Tiểu Tứ bị đá ra lại nhanh chóng lăn trở về, nó ôm lấy bắp đùi của Lăng Lan khóc rống lên: “Ô ô ô, lão đại, tôi đã lâu không được nhìn thấy papa, vì sao chúng ta không được nói chuyện với papa?”

“Vừa nhìn đã biết ông già ngu ngốc đó đang che giấu thân phận để tới đây, sao có thể lên nói chuyện được?” Lăng Lan nhìn người đàn ông đang tưởng mình đã cải trang cực tốt kia mà không nói nên lời.

May mà người bên cạnh ông cũng có ý định ngăn cản tầm mắt của mọi người, hơn nữa Lăng Tiêu tỏ ra khá khiêm tốn nên không bại lộ thân phận.

Khi đoàn khảo hạch của quân đoàn 23 đi ngang qua đội ngũ tiếp đón, Lăng Tiêu bỗng dừng bước, đôi mắt là thứ duy nhất lộ ra ngoài ánh lên tia cười, ông hỏi: “Động tác làm lễ rất tốt, là tân sinh à?”

Ông đang cố ý hỏi cô sao? Lăng Lan thầm trợn mắt liếc trắng cha già nhà mình, nhưng bên ngoài vẫn tự nhiên cúi chào: “Đúng vậy, thưa thủ trưởng.”

Lăng Tiêu quay sang cười nói với vị lãnh đạo cấp cao của trường quân giáo: “Không tệ, ngay cả tân sinh cũng có tư chất như vậy, trường đệ nhất nam sinh quân giáo đúng là danh bất hư truyền.” Ý của Lăng Tiêu là đang khen con gái nhà mình, không có một xu quan hệ gì với đám nam sinh trong trường.

Nhưng mấy vị lãnh đạo cao cấp của trường lại nghĩ khác, hầu như tất cả mọi người đều cho rằng lời khen này là dành cho trường quân giáo, thoáng chốc vẻ mặt bọn họ đều tươi vui hơn hở, đương nhiên vẫn phải tỏ ra khiêm tốn một chút mà liên tục nói không dám, không dám.

Những quân đoàn đến trước đó đều tỏ ra khen ngợi đội ngũ tiếp đón, nhưng bọn họ vẫn duy trì thái độ cao ngạo của kẻ ở phía trên, không ngờ đến lượt quân đoàn số 23, thủ trưởng của họ lại có thái độ hòa nhã như vậy, nhờ thế mà cảm tình của trường quân giáo đối với quân đoàn số 23 cũng đi lên khá nhiều.

Đồng thời bọn họ cũng thăm thán phục đại tướng Lăng Tiêu, cấp dưới của ông ấy cũng có khí chất điềm đạm như thế. Bọn họ lúc này bắt đầu tính toán, có phải cảm tình của quân đoàn số 23 với trường quân giáo tốt như vậy thì lần này sẽ thu càn nhiều học viên hơn không? Ý nghĩ này làm ban lãnh đạo cấp cao của trường nhất thời sốt lên sinh sịch, đều nhất trí khi trở về phải chuẩn bị một chút, báo cho các giáo viên tin tức này để thông báo xuống phía dưới cho các học viên biết đường mà ghi danh vào quân đoàn số 23 nhiều hơn.

Ấn tượng tốt đẹp này vẫn kéo dài đến các năm sau, cho nên hàng năm không cần giáo viên nhắc nhở, các học viên vẫn chú trọng ghi danh vào quân đoàn 23.

Đây chính là sức quyến rũ của đại tướng Lăng Tiêu, ông luôn khiến người đối diện sinh ra cảm giác thân cận, bất tri bất giác mà lựa chọn theo hướng đi của ông!

“Oa oa oa, papa thật là giỏi!” Tiểu Tứ như biến thành gã háo sắc, khuôn mặt đỏ ửng nhìn Lăng Tiêu không chớp mắt, trông nó lúc này làm gì còn dáng vẻ của một trí tuệ nhân tạo siêu việt.

Lăng Lan chỉ biết im lặng nhìn trời, cô thấy Tiểu Tứ một khi đụng tới Lăng Tiêu đều như máy móc bị hỏng, xem ra nếu muốn duy trì sự ổn định cho nó, cô phải cách ly nó với Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu cười híp mắt với mấy vị lãnh đạo của trường quân giáo, ông chỉ tay vào Lăng Lan và đưa ra yêu cầu: “Cậu thiếu niên này rất được,

trong khoảng thời gian tôi ở trường quân giáo, có thể để cậu ta làm hướng dẫn viên đưa tôi đi tham quan trường được không?”

Phía trường tất nhiên đồng ý ngay lập tức, thế chẳng phải đại biểu cho việc quân đoàn 23 rất có hứng thú với trường quân giáo sao? Đây là chuyện tốt, tuyệt đối phải ủng hộ!

Hành động này của Lăng Tiêu trực tiếp phá nát tính toán của Lăng Lan làm cô thầm oán hận mình đã phí sức tính toán, xem ra Tiểu Tứ ở trong thời gian rất dài sắp tới sẽ không còn tâm tình làm việc cho cô rồi.

Thế là cuộc gặp mặt đầu tiên của hai cha con Lăng Tiêu và Lăng Lan ở trường đệ nhất nam sinh quân giáo đã diễn ra âm thầm lặng lẽ mà không ai hay biết...

À, cũng không phải không có người chú ý tới, chờ đoàn khảo hạch của quân đoàn 23 đi xa, Lạc Lăng đứng bên cạnh Lăng Lan mới khẽ hỏi: “Lan lão đại, cậu biết người kia ư?”

Lăng Lan hơi nhướng mày, đánh cho Lạc Lăng một ánh mắt như đang muốn nói vì sao cậu ta lại hỏi như vậy.

Lạc Lăng hoang mang: “Tớ vừa cảm nhận được khí tức của cậu hơi bất ổn...” Từ khi thu phục hết đám nhân cách, giác quan thứ sáu của Lạc Lăng cực kỳ mẫn cảm, cậu ta có thể phát giác được tâm tình của những người cậu ta để ý tới, ví dụ như tâm tình xao động lúc này của Lăng Lan.

Lăng Lan thấp giọng trả lời: “Khi nào quay về sẽ nói cho cậu biết.” Nếu cha cô đã tới, cô tin chắc ông sẽ không im hơi lặng tiếng rời khỏi đây khi xong việc, nhất định ông sẽ làm cái gì đó. Hơn nữa, cô cũng muốn giới thiệu những người bạn ở bên cạnh mình cho ông biết, cô muốn nói với ông rằng, đây là những anh em quý trọng nhất của cô, và cô cũng mong muốn Lăng Tiêu có thể nhìn nhận đồng bạn của mình.

Lăng Lan lúc này còn chưa nhận ra, hành động của cô bây giờ giống như một đứa trẻ muốn được phụ huynh khen thưởng.

Lạc Lãng nghe vậy gật đầu rồi không tiếp tục nói nữa, bởi vì nghi thức tiếp đón còn chưa kết thúc, có mấy quân đoàn Liên bang và quân đoàn độc lập sắp đến.

Sau ba ngày, những thiếu niên có tố chất thân thể tốt như bọn họ cũng hiểu được thế nào là thể xác và tinh thần cùng mệt mỏi. Khi được phía nhà trường thông báo nhiệm vụ của họ kết thúc thì các thiếu niên này đều đồng loạt hoan hô, xúc động khi mình được thoát khỏi khổ ải.

Nói thật là, dù họ chỉ làm mấy động tác đơn giản như đứng thẳng, xếp thành hàng, giơ tay chào theo nghi lễ nhưng những áp lực đè lên lòng họ không hề nhẹ nhàng như biểu hiện bề ngoài, bởi vì những người làm giám khảo cho cuộc thi sát hạch đều là những chiến binh kinh qua trăm nghìn trận đánh trên chiến trường, trên người bọn họ mang theo một thứ sát khí nồng đậm liên tục đánh thẳng vào sức chịu đựng của đám thiếu niên.

Đối mặt với những vị giám khảo là những quân nhân mạnh mẽ, các thiếu niên của chúng ta có thể trấn định tự nhiên hoàn thành công việc một cách hoàn hảo như vậy, hoàn toàn là nhờ công lao của Lăng Lan mỗi ngày đều dùng khí thể áp bức rèn luyện cho bọn họ, để bọn họ có thể trong thời gian ngắn thích ứng được với loại sát khí này.

Cuối cùng cũng xong, hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc, đồng thời bọn họ cũng để lại được ấn tượng vô cùng tốt trong mắt các đoàn khảo hạch, cũng mang đến cơ hội phát triển trong tương lai cho bọn họ, sau này dù có đến quân đoàn nào, chỉ cần nói họ đã từng đảm nhận nhiệm vụ tiếp đón của năm nay, thì những vị quân sĩ kia đều nhìn bọn họ với cặp mắt khác, phải nói, nhờ việc này mà tương lai của bọn họ tuyệt đối được đảm bảo.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 289: Nhớ Con Trai

Edit: Phi Nguyệt

Chỉ có điều, các thiếu niên trong đội ngũ tiếp đón luôn thể hiện cực kỳ ưu tú này vẫn bị vị Thiếu tướng của quân đoàn 23 làm cho sợ khiếp vía. Đối phương vừa xuất hiện, bọn họ đã cảm nhận được khí thế kinh người trên thân vị Thiếu tướng kia, khí thế áp bức của người đó khiến họ thấy mình có thể bị ép vỡ trong nháy mắt. Nếu không nhờ nói chuyện với Lăng Lan đôi ba câu giúp khí thế trên người vị này tiêu tán đi không ít thì chỉ sợ bọn họ đều không cầm cự được bao lâu.

Nhờ thế mà các học viên trong đội ngũ tiếp đón đều âm thầm bội phục quân đoàn 23, quả nhiên là người của đại tướng Lăng Tiêu, rõ ràng lợi hại hơn rất nhiều so với các quân đoàn khác, cả đám đều vô cùng ngưỡng mộ quân đoàn 23, ai cũng thầm nghĩ đến năm học thứ tư sẽ lấy việc thi vào quân đoàn 23 làm mục tiêu phấn đấu.

Đây đúng là một sự hiểu lầm xinh đẹp, thứ nhất: với sức mạnh khí kình đại viên mãn, khí thế của Lăng Lan tuyệt đối vượt qua những sĩ quan bình thường, giúp cả đội tiếp đón có thể chịu đựng được áp lực cao. Thứ hai: những sĩ quan này đến đây làm giám khảo luôn sợ đám học viên không chịu nổi áp lực nên đều thu lại khí thế trên người, vì thế mới gây ra loại ảo giác như vậy cho học viên.

Mà Lăng Tiêu là thần cấp sư sĩ, khí thế của ông bộc phát ra bên ngoài như một dạng bản năng, vì đẳng cấp hai bên chênh lệch quá lớn nên chỉ cần đứng gần ông là những học viên này đã cảm nhận được áp lực to lớn từ ông. Sau đó được nghe con gái nói vài câu với mình khiến tâm trạng Lăng Tiêu trở nên vui vẻ mới không tự chủ mà buông lỏng khí tức phòng ngự bản năng đó. Kể ra, thời điểm này chính là cơ hội tốt nhất để ám sát Lăng Tiêu, có lẽ trên đời này, nhược điểm duy nhất của Lăng Tiêu chỉ có Lam Lạc Phượng và Lăng Lan mà thôi.

Cho nên mới nói, không phải những người đó không mạnh, mà bởi vì hai cha con nhà Lăng Lan quá biến thái cho nên mới gây ra sự hiểu lầm kỳ diệu như vậy.

Nói lời từ biệt với các đội viên khác, Lăng Lan cùng Lạc Lăng nhanh chóng quay trở lại ký túc xá. Lăng Lan còn chưa kịp nói cho Lạc Lăng nghe chân tướng thì đã nhận được tin nhắn từ ban lãnh đạo cấp cao của trường, nói rằng chuẩn bị có các đại biểu của quân đoàn 23 đến tham quan nơi ở của bọn họ.

Ban lãnh đạo còn không quên nhắc nhở Lăng Lan phải tìm cơ hội ca ngợi trường học một chút.

Lăng Lan lạnh lùng cắt tín hiệu của máy truyền tin, Hàn Kế Quân đứng bên cạnh cũng nhìn thấy tin nhắn này, cậu lấy làm khó hiểu. Trên thực tế đoàn Tân Sinh của bọn họ đâu có quan hệ gì với các quân đoàn, tại sao người của quân đoàn 23 lại đến tìm gặp bọn họ? Thứ lỗi cho Hàn Kế Quân, lúc này cậu thực sự đã quên mất việc đoàn trưởng của quân đoàn số 23 chính là cha của Lăng Lan.

Phải nói là bởi vì bình thường Lăng Lan cũng không mấy khi nhắc tới chuyện của Lăng Tiêu ở trước mặt bọn họ, nên bất tri bất giác cả đám đã quên mất sự thật rằng cha của Lăng Lan chính là đại tướng Lăng Tiêu. Ở

trong lòng bọn họ, hình tượng của Lăng Lan đã to lớn và mạnh mẽ đến mức đủ để họ quên mất sự tồn tại của Lăng Tiêu.

“Hừ, ông già ngốc đó muốn làm gì đây?” Lăng Lan vô cùng buồn bực nhưng chỉ có thể trưng vẻ mặt băng lạnh đứng trong phòng khách chờ đợi cha già nhà mình hạ cố đến chơi.

Thấy không khí xung quanh Lan lão đại đã chuyển thành áp suất thấp, tất cả mọi người đều biết tâm tình của Lăng Lan hiện giờ hoàn toàn không tốt, Lạc Lăng càng thêm xác định vị Thiếu tướng kia chắc chắn là người quen của lão đại.

Lát sau, một đoàn người đi đến, trong đó chỉ có ba người thuộc quân đoàn 23, còn lại là ban lãnh đạo của trường. Lăng Tiêu dẫn đầu đoàn, phía sau ông là hai người mang vẻ mặt lầm lì, sau khi tiến vào phòng khách, hai người đó tự động tách sang hai hướng, sau đó đứng im bất động.

Lăng Lan nhìn là biết hai người này chắc chắn là cảnh vệ riêng của cha cô, bởi vì vị trí họ chọn đứng, một là trước cửa sổ, tầm nhìn thoáng rộng dễ quan sát ra bên ngoài, người còn lại đứng ở vị trí khuất không ai để ý nhưng từ góc độ đó có thể quan sát mọi cử động của những người đứng trong phòng, thế nghĩa là trong phòng này có kẻ nào hành động khác lạ, anh ta đều có thể quan sát thấy. Đúng là một sáng, một tối, phối hợp vô cùng ăn ý.

Lăng Tiêu mỉm cười gật đầu với sáu người nhóm Lăng Lan, sau đó ngồi xuống salon dưới sự mời mọc của lãnh đạo cấp cao trường quân giáo, mọi người hàn huyên vài câu, đại khái giải thích cho Lăng Lan biết nhiệm vụ hiện tại. Sau khi nói chuyện thêm một lúc, ban lãnh đạo của trường bảo cần phải trở về bên đứng lên từ biệt, tất nhiên trước khi đi không quên ném cho Lăng Lan một ánh mắt biểu thị cô nhớ phải biểu hiện tốt một chút.

Khi những người lãnh đạo trường rời đi, trong biệt thự chỉ còn lại tiểu đội của Lăng Lan và ba người bên phía Lăng Tiêu, lúc này Lăng Tiêu mới thay đổi tác phong quân tử nho nhã lúc nãy của mình, ông vung tay lên, không chút hình tượng ngồi dựa vào ghế salon, miệng lẩm bẩm: “Nói chuyện với bọn họ thật sự là mệt chết đi được!”

Tự nhiên như ở nhà, tác phong uể oải của Lăng Tiêu làm đuôi mắt của hai vị cảnh vệ giật liên hồi, có lẽ trong lòng bọn họ đang gào thét rằng: Xin ngài giữ lại một chút uy nghiêm của đại tướng quân có được không!

Biểu hiện đột ngột của Lăng Tiêu làm đám Tề Long không biết phải làm gì tiếp theo, nếu ông ấy đến giao lưu nghiêm túc thì bọn họ còn biết cái để nói, chứ tình huống phát sinh đột ngột như thế này, bọn họ thực sự không thể ứng phó nổi.

Tất cả không hẹn mà cùng quay sang nhìn Lăng Lan, lại thấy Lăng Lan đang khoanh tay trước ngực, vẻ mặt lạnh lẽo quan sát đối phương... Được rồi, tâm trạng của lão đại nhà bọn họ đang không được tốt, bọn họ vẫn nên đứng cách xa một chút thì hơn.

Ba người Hàn Kế Quân, Tạ Nghị và Lâm Trung Khanh đồng loạt lùi mấy bước, Hàn Kế Quân còn không quên kéo theo bạn thân Tề Long thiếu nhạy bén của mình cùng nhau trốn.

Tề Long quay lại nhìn ba người đang lặng lẽ giữ khoảng cách với Lan lão đại, rồi quay sang cảm nhận khí tức trên thân của Lăng Lan... được rồi, tuy suy nghĩ của cậu hơi chậm một chút nhưng bản năng dã thú trong người rất nhạy bén, biết ngay hành động của đám Hàn Kế Quân có ý nghĩa gì, vì vậy cậu ta cũng lùi về phía sau. Trước khi đi không thể quên đồng đội được, thế là cậu ta nhắc nhở cho Lạc Lăng.

Cứ như vậy, Lạc Lăng cũng phản ứng kịp lúc, lén lút lui lại thật nhanh, động tác của đám bạn này chỉ hoàn thành trong vòng vài giây, nếu không

chú ý thì sẽ không ai nhận ra được sự sai biệt về mặt thời gian.

Trên người Lăng Lan tỏa ra hàn khí nồng đậm khiến Lăng Tiêu cuối cùng cũng chú ý tới, con gái nhà ông hình như không hoan nghênh ông đến lắm thì phải. Lăng Tiêu đứng lên, cười hơi lúng túng: “Vị bạn học này, có phải chúng tôi đến đã quấy rầy cậu không?”

Lăng Lan lạnh lùng trả lời: “Ông nói thử xem, ngài thiếu tướng?” Cô đã nói rồi mà, sẽ có ngày cha già nhà cô sẽ làm hỏng cuộc đời làm quân giáo sinh bình lặng của cô mà.

Lời đáp của Lăng Lan khiến đám Lâm Trung Khanh, Tạ Nghị phải hít vào một ngụm khí lạnh, Lan lão đại dùng thái độ không hoan nghênh để tiếp đón vị thiếu tướng của quân đoàn 23, thực sự được sao?

Chỉ có Hàn Kế Quân tựa hồ nghĩ tới một khả năng nào đó, nhưng ý nghĩ lướt qua đầu quá nhanh, cậu chưa bắt kịp nên nhú mày rơi vào trầm tư.

Hai cảnh vệ của Lăng Tiêu đồng thời cùng nhú mày, hành vi của Lăng Lan thực sự làm cho họ tức giận. Là cảnh vệ luôn đi theo Lăng Tiêu, bọn họ không cho phép bất cứ người nào dám bất kính với thủ trưởng của họ, đặc biệt vị thủ trưởng này còn là người mà bọn họ vô cùng sùng bái nữa.

Người duy nhất vẫn vui tươi hơn hờ chỉ có mỗi Lăng Tiêu, ông không để ý tới thái độ của Lăng Lan, đối với ông thì con gái nhà mình làm bất cứ hành động nào đều tốt cả... Nhìn đi nhìn đi, đây chính là con gái của ông, không hề đánh mất bản ngã nông cuồng của mình dù đứng trước cường quyền, không hổ là nòi giống của Lăng Tiêu ông! Ở trong mắt cha già nhị thập tứ hiếu như Lăng Tiêu, con gái nhà mình không có gì không tốt, không có gì là sai, nếu có sai cũng là người khác sai!

Lăng Tiêu đắc ý, ông cười tùm tùm giang hai tay hướng về phía Lăng Lan: “Nói chung là trong khoảng thời gian chúng ta ở lại trường quân giáo,

phải làm phiền cậu rồi.” Lăng Tiêu chuẩn bị dùng một cái ôm đầy tình thương của cha để diễn tả tâm tình kiêu ngạo của ông lúc này.

Hành động nhiệt tình quá mức của Lăng Tiêu khiến đám bạn của Lăng Lan biến sắc mặt, vốn cả đám đã lùi về phía sau rồi, giờ lại không tự chủ lùi thêm vài bước nữa, kéo giãn khoảng cách ra một đoạn khá xa.

Cả đám đều biết rõ Lan lão đại vô cùng ghét tiếp xúc thân mật với người lạ, mà cả kể là bọn họ, trừ những lúc bắt buộc thì bình thường Lan lão đại cũng không tiếp xúc quá gần, càng không nói đến loại ôm ấp nhiệt tình này.

Hàn Kế Quân khẩn trương liếc mắt về phía bóng lưng thẳng tắp trước mặt cậu, cả người Lăng Lan như đang tỏa ra luồng khí lạnh thấu xương, cậu thầm cầu mong Lan lão đại có thể tự kiềm chế được, dù sao đối phương cũng là thiếu tướng của quân đoàn số 23 đó, nếu chẳng may đắc tội người ta thì...

Không đúng, quân đoàn 23 chẳng phải là quân đoàn của cha Lăng Lan sao? Dường như nhớ tới điều gì, Hàn Kế Quân dùng vẻ mặt ngạc nhiên nhìn về phía vị thiếu tướng đang tỏ ra vô cùng thân thiết kia, một ý niệm vừa chợt lóe lên trong đầu Hàn Kế Quân.

Sự thực chứng minh, Lăng Lan chắc chắn sẽ không bao giờ để chính mình phải chịu thiệt thòi, cô vung nắm tay lên rồi đâm một quyền vào bụng của người đang nhào tới.

“Bình!” Một quyền của Lăng Lan trực tiếp đánh văng cha già trở về trên ghế salon, hai cảnh vệ bên cạnh Lăng Tiêu tái mặt, đang định xông lên thì bị một luồng khí thể mạnh mẽ ngăn chặn lại, cả hai đều đứng yên không thể nhúc nhích.

Cả hai cùng ngạc nhiên nhìn vị cấp trên của bọn họ, bọn họ không cố gắng giãy dụa thoát ra bởi vì họ biết luồng khí thể này đến từ ai.

Thấy Lăng Tiêu nhăn nhó ngồi ôm bụng ở trên ghế salon, Lăng Lan đưa dấm tay lên gần miệng làm động tác thổi bụi, sau đó lạnh lùng nói: “Ông tới đây làm gì?”

Lăng Tiêu nhìn Lăng Lan với ánh mắt ai oán: “Cha nhớ con mà.” Ngoài miệng thì tỏ ra như vậy nhưng trong lòng ông đang vô cùng cao hứng, bởi vì hành động của Lăng Lan biểu hiện con bé đã sớm nhận ra ông. Quả nhiên là con gái nhà ông, ánh mắt sắc bén lắm, chỉ cần liếc một cái cũng nhận ra chân tướng.

Vẻ mặt băng đá của Lăng Lan cuối cùng cũng tan vỡ, cô quát khê: “Làm sao ông có thể vô trách nhiệm như vậy, bỏ lại quân số 23 để đến đây, có người quân đoàn trưởng như vậy sao?”

Vì sao cô lại cho rằng mình sẽ cảm thấy Lăng Tiêu là một người đàn ông có trách nhiệm và đáng tin cậy chứ? Quả nhiên tưởng tượng lắm thì thất vọng nhiều, Lăng Lan có cảm giác mình bị lừa gạt.

Câu nói này của Lăng Lan hoàn toàn làm đám Tề Long đờ mắt, tất cả đều cùng kinh ngạc hướng ánh mắt về phía vị thiếu tướng đại nhân đang ngồi ôm bụng ở trên ghế salon, cả khuôn mặt ông đều được che kín mít chỉ chừa mỗi đôi mắt. Người này chính là vị thần tượng toàn dân, đại tướng quân Lăng Tiêu đây sao?

Chỉ có Hàn Kế Quân nhẹ nhàng thở ra một hơi, cậu thầm nghĩ: Quả nhiên là ông ấy!

Nếu đã bị con gái nhà mình nhận ra, Lăng Tiêu cũng không muốn làm bộ nữa, ông ngồi phịch xuống ghế, tháo khẩu trang bảo hộ gây khó chịu trên mặt xuống rồi dùng dấm vệ sinh ngay không sợ chết đứng, nói: “Ta nhớ con trai nhà ta nên tới xem nó một chút có gì không đúng?”

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 290: Lăng Tiêu Được Thỏa Nguyên

Edit: Phi Nguyệt

Bỏ khẩu trang xuống, gương mặt bên dưới đúng là vị thần tượng toàn dân – Lăng Tiêu, gương mặt luôn cười của ông thật dễ gây cảm tình với người khác.

Câu nói của Lăng Tiêu làm hai vị cảnh vệ vô cùng kinh ngạc, cả hai cùng nhìn về phía Lăng Lan, bọn họ đều biết đại tướng quân Lăng Tiêu có một cậu con trai nhưng không ai biết mặt của cậu ta, cũng không nắm được thông tin gì, tất nhiên họ cũng không biết người con trai đó lại đang học trong trường đệ nhất nam sinh quân giáo, thảo nào lần này đại tướng nhất quyết muốn tới đây, xem ra mục đích chính là để gặp con trai của ông ấy rồi.

Hai cảnh vệ dường như đã hiểu rõ, cả hai không hẹn mà cùng chuyển rời tầm mắt đi nơi khác, tỏ thái độ không quan tâm đến việc tư của thủ trưởng, nhưng nhìn đôi tai của hai người đều đang vểnh lên cao, trong nội tâm bọn họ vẫn rất tò mò muốn biết khi đại tướng ở cạnh con trai sẽ có dáng vẻ như thế nào.

Biểu hiện tràn ngập tình yêu thương của Lăng Tiêu làm Lăng Lan vô cùng ngạc nhiên, bởi Lăng Tiêu không mấy khi thể hiện khi ở bên ngoài. Nói chính xác thì, vì vắng mặt trong suốt 16 năm khôn lớn của Lăng Lan nên Lăng Tiêu không biết phải làm sao để thể hiện tình cảm cha con với cô,

cả hai cha con đều vô cùng bị động trong việc thể hiện tình cảm của mình, họ đang cố gắng thích ứng với thân phận mới, cũng tiếp nhận sự tồn tại của đối phương.

Nhưng điều Lăng Lan không ngờ tới là, xa nhau một đoạn thời gian lại khiến cha già nhà cô thay đổi đến mức này, ông ấy thể hiện tính cách ôn hòa của mình rõ rệt hơn, mà tính cách ấy vô cùng có tính công kích, như thể ông ấy đang nói: “Ta chính là cha của con, con phải tiếp nhận ta...” Một Lăng Tiêu như vậy làm Lăng Lan nhất thời không biết phải đối phó ra sao.

Cô cũng không thể nói với ông rằng đừng có nhớ mình... Thôi được rồi, loại đối thoại kiểu ngôn tình này thực sự không thích hợp với cô, Lăng Lan chỉ còn cách im lặng để chống đỡ.

“Con rời nhà lâu như vậy, cha mẹ đều vô cùng nhớ con, nhất là mẹ con suốt ngày lo lắng con có thích ứng được cuộc sống trong trường quân giáo không nên lần này bảo cha tới xem con một chút.” Lăng Tiêu thấy Lăng Lan trầm mặc bèn đem vợ nhà mình ra làm lá chắn, tiếp tục biểu đạt niềm thương nhớ vô bờ bến của bậc làm cha mẹ, biết đang ở trước mặt người ngoài nên ông cũng kiềm chế bớt rồi đấy, dù sao ông cũng phải giữ khí độ của đại tướng quân.

Lăng Lan liếc xéo, không mặn không nhạt trả lời: “Cha nói cho mẹ giúp con, con ở chỗ này rất mạnh khỏe, còn nữa, nhớ lời nói của con, con kiến nghị cha mẹ nên bàn bạc với nhau việc sinh thêm một đứa con nữa, khi đó cả hai sẽ không còn thời gian rảnh mà suy nghĩ lung tung.”

“Ách... cái đó để nói sau.” Lời nói thẳng toẹt của Lăng Lan làm Lăng Tiêu xấu hổ chỉ biết cười trừ, không dám nói thêm gì nữa, ai bảo ông là người cha có lỗi với con gái đây.

Nói gì thì nói đó cũng là lỗi của ông, đột nhiên biến mất 16 năm còn chưa tính, vì sao vừa xuất hiện đã làm ra việc lớn tày trời là đem con gái nhà mình ném vào trường đệ nhất nam sinh quân giáo, nơi toàn bọn được rửa sinh sống này, mỗi khi nghĩ tới điều đó, Lăng Tiêu vẫn thường giậm chân đấm ngực tự trách ghê ghớm.

Tuy bị Lăng Lan đả kích nhưng Lăng Tiêu có một trái tim vô cùng mạnh mẽ, ông không hề bị ảnh hưởng chút nào bởi lời nói của Lăng Lan mà vẫn kiên định tiến hành kế hoạch của mình. Lăng Tiêu có một kế hoạch lớn, đó là trước khi rời khỏi trường quân giáo, ông sẽ làm mọi cách để khiến con gái nhà mình mở lòng với mình, tình nguyện gọi ông một tiếng papa, mà không phải dùng từ cha lạnh lẽo kia để xưng hô. Nghĩ đến cảnh con gái yêu nhỏ nhẹ gọi một tiếng papa, lòng Lăng Tiêu nóng lên như nhiệt huyết đang sôi trào.

Lúc này quả thực Lăng Tiêu không hề nhớ ra, một Lăng Lan luôn lạnh lùng bá đạo sẽ chấp nhận nhỏ nhẹ gọi ông là papa thì như thế nào? Sự thực rất rõ ràng, suy nghĩ của Lăng Tiêu hoàn toàn không có khả năng thực hiện được...

Phải nói, Lăng Tiêu ở trước mặt Lăng Lan dường như thiếu đi vẻ uy vũ thường ngày, ngay cả nụ cười ấm áp như ánh mặt trời lúc này cũng ngượng ngịu vài phần, nhìn thấy vị đại tướng quân trước mặt vì muốn thể hiện tình yêu thương của cha mà nhún nhường vài phần khiến cảm xúc của đám người Tề Long ngổn ngang trăm bề. Có mấy người dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn về phía Lăng Lan, không hổ là Lan lão đại của bọn họ, cho dù ở trước mặt đại tướng Lăng Tiêu cũng có thể giữ được sự lạnh lùng tỉnh táo như lúc thường.

Trái với tình cảm cha con nồng ấm của Lăng Tiêu và Lăng Lan, mọi người lại chỉ biết khóc thầm trong lòng, vì sao tình cảm cha con của Lăng Tiêu đại tướng quân lại tốt như vậy, ông ấy thật sự là một người cha ôn hòa, bao dung. Thử nghĩ đến mấy người cha ở nhà cứ luôn trừng mắt quát nạt,

xoi mới bắt lỗi cho bằng được, cả đám bắt đầu hoài nghi không biết mình có phải chỉ là con nhặt được của cha mẹ hay không...

Có thể nói, loại phương thức biểu đạt tình thương của cha như thế này rõ ràng đã gọi lên lòng bi thương của đám trẻ.

Vì vậy, rút kinh nghiệm xương máu, đám bạn yêu dấu này của Lăng Lan đều quyết định khi quay trở về nhà sẽ khởi nghĩa đấu tranh giành quyền độc lập, bắt đầu cuộc cách mạng thay đổi cuộc đời. Hành động đó khiến cha của bọn họ thầm mắng Lăng Tiêu không biết bao nhiêu lần ở trong lòng.

Đối mặt với chiêu này của Lăng Tiêu, cho dù Lăng Lan có bình tĩnh hơn nữa cũng phải đầu hàng. Lăng Lan làm sao biết được vị thần tượng toàn dân, người mạnh mẽ nhất Liên bang này lại có da mặt dày đến vậy. Vốn không giỏi thể hiện, Lăng Lan chỉ biết đưa tay sờ lên mũi rồi tiếp tục im lặng. Cô cũng không thể tuyệt tình mà đuổi cha già đã ngàn dặm xa xôi đến đây được.

Suy cho cùng, cách thể hiện của Lăng Tiêu cũng làm Lăng Lan thấy xúc động, cô cảm giác như mình là một cô con gái chỉ biết càn quấy vì bị cha nuông chiều quá.

Lăng Tiêu vốn nhậy bén, cảm thấy con gái nhà mình không được tự nhiên thì mở cờ trong bụng, cho rằng mình đã làm đúng rồi.

Kỳ thực Lăng Tiêu vẫn luôn không biết phải làm thế nào khi Lăng Lan không chịu tiếp nhận ông, từ lúc hai cha con tách ra mỗi người một nơi, ông vẫn luôn suy nghĩ xem làm cách nào loại bỏ bức tường ngăn cách giữa ông và Lăng Lan.

Lăng Tiêu chưa từng làm cha, lại bất chợt có được một cô con gái lớn như vậy, ông cũng rất luống cuống không biết phải giao tiếp với con bé như thế nào. Tuy Lăng Tiêu không biết cách nhưng ông ấy là một người sẵn

sàng học hỏi, cho nên trong khoảng thời gian tiếp nhận quân đoàn 23, ông đã lên thế giới ảo để mua rất nhiều loại sách nói về cách ứng xử giữa cha và con. Ngoại trừ những lúc phải làm việc, còn lại những khoảng thời gian rảnh khác ông đều trốn ở trong phòng siêng năng đọc hết đám cẩm nang đó với hy vọng sẽ tìm được biện pháp giải quyết.

Sau khi xem qua vô số bí kíp, cuối cùng cũng đến lúc ông cho rằng mình phải bước vào giai đoạn thực chiến. Lăng Tiêu quyết đoán tự mình lấy cơ hội dẫn đội giám khảo đến trường nam sinh quân giáo, chuẩn bị giải quyết chuyện phức tạp đã dày vò ông lâu nay. Nói chung lần này đến, Lăng Tiêu nhất quyết phải trở thành một người papa hoàn mỹ nhất trong mắt con gái của ông.

Lần này vừa nhìn thấy mặt Lăng Lan, Lăng Tiêu đã làm theo như những gì trong sách viết: Không được giấu tình cảm dành cho con cái mình, nhất định phải thể hiện hết ra ngoài, nếu không con của bạn sẽ cảm thấy bạn không thương chúng... Chỉ có khiến con trẻ cảm nhận được tình yêu của bạn mới khiến con chấp nhận bạn, và sau đó mới có thể nhận được tình yêu thương từ con...

Có một điều là, lúc Lăng Tiêu đọc quyển sách này ông hoàn toàn không để ý ở trang bìa của nó có ghi một dòng chữ: Nội dung sách chỉ áp dụng với trẻ từ 0-3 tuổi.

Lăng Tiêu cảm thấy những gì sách nói đều rất hay, càng tin tưởng vào những điều trong sách viết, ông quay sang cười tươi với mấy cậu thiếu niên đứng phía sau Lăng Lan, hỏi han rất thân thiết: “Các cháu là bạn thân của Lăng Lan phải không, lần đầu tiên gặp mặt, thật cảm ơn các cháu vì đã chăm sóc cho Lăng Lan trong thời gian qua.”

Vẻ thân thiện của Lăng Tiêu khiến đám Tề Long khó mà bình tĩnh được, đứa nào đứa nấy sung sướng mà trả lời: “Không có ạ, Lăng... Lăng đại tướng quân...” Hình tượng người cha nghiêm khắc đã ăn sâu vào trong

nhận thức của những cậu bé này, nên cả đám rất kinh ngạc khi nhìn thấy thái độ bình đẳng này của Lăng Tiêu.

Thực ra trong lòng bọn trẻ nào cũng đều đang rất mù mịt, tuy ai cũng biết Lăng Tiêu là cha của Lăng Lan nhưng chưa ai từng được gặp mặt. Ở trong lòng bọn họ, Lăng Tiêu vẫn là vị thần tượng toàn dân ở trên cao không với tới được, là mục tiêu phấn đấu cả đời của họ, mà hiện giờ bọn họ cuối cùng cũng được gặp mặt thần tượng của mình rồi.

Lăng Tiêu cười nói: “Các cháu là bạn tốt của Lăng Lan, cứ gọi ta là bác là được rồi.”

Những lời này của Lăng Tiêu làm băng giá trên gương mặt Lăng Lan tan đi một ít.

Trong lòng Lăng Tiêu lại thầm hô to tiếng YES!, quả nhiên cứ dùng thái độ tốt đối xử với bạn bè thân thiết của con cái sẽ giúp đứa trẻ có cảm giác mình được tôn trọng, và như thế nó mới càng thêm yêu quý bạn, và làm cho mối quan hệ của cả hai càng thêm thân mật.

“Vâng, Lăng... bác Lăng!” Mấy đứa nhìn gương mặt trẻ măng như thế là anh trai của lão đại nhà mình, lại nhớ đến những gương mặt có nét già nua của cha họ, cả đám chỉ còn biết lệ rơi đầy mặt, một tiếng gọi bác này cũng rất khó gọi đó. Nhưng thật ra ai cũng hiểu câu nói này chứng tỏ Lăng Tiêu đã công nhận bọn họ, đồng ý để họ trở thành bạn thân thiết của Lăng Lan.

Thấy thái độ tự nhiên, ấm áp, gương mặt tươi cười thân thiện của Lăng Tiêu, Lăng Lan không biết nói gì chỉ đành nhìn trời.

Lăng Lan biết cha già nhà mình có sức quyến rũ rất lớn, nhưng chỉ nói chuyện vài câu đã thu phục được đám Tề Long thì cũng quá khoa trương rồi, đứa nào đứa nấy đều dùng vẻ mặt sùng kính ngưỡng mộ nhìn Lăng Tiêu, sợ rằng lúc này bọn chúng đã quên mất ở bên cạnh còn có một lão đại

là cô còn tồn tại rồi. Lăng Lan cảm thấy phận mình có hơi buồn thảm, đối thủ của cô lại là cha cô cơ đấy...

Đáng sợ hơn là từ khi Lăng Tiêu xuất hiện đến giờ, Tiểu Tứ vẫn luôn suýt xoa ở trong đầu của Lăng Lan, làm cô đau cả hết cả đầu, thậm chí nó còn oán giận Lăng Lan không cho nó có cơ hội nói chuyện cùng Lăng Tiêu nên thể hiện đủ loại kiểu ai oán, thiếu chút nữa đã khiến Lăng Lan phải tiến hành bạo lực gia đình. May mà cô đã kinh qua vô số bài luyện tập biến thái của đạo sư số 5 nên biết khắc chế lại trước khi phát điên.

Có điều, sau đó Tiểu Tứ đã bị Lăng Lan cố ý nhốt vào trong một phòng tối nhỏ, nhờ thế mà thế giới trở nên yên ắng hơn rất nhiều, làm cả người Lăng Lan đều vui vẻ thoải mái.

Nhưng Lăng Lan vui không được bao lâu, bởi vì cô nghe thấy đám Tề Long đang thi nhau kể cho Lăng Tiêu biết chuyện cả đám đã bị bắt nạt như thế nào khi ở trên phi thuyền đi tới trường quân giáo, còn cả chuyện bọn họ phải nhận thách đấu của đoàn cơ giáp Lôi Đình, sau đó trên sàn thi đấu, đoàn của họ bị trọng thương ba người, cuối cùng nhờ Lan lão đại ra đánh mới chiến thắng được.

Đây còn chưa tính đến chuyện tên nhóc Lạc Lăng kia dùng vẻ mặt ảm ức nói sự tình của đoàn cơ giáp Thiên Cơ cho Lăng Tiêu nghe. Lăng Tiêu nghe được tin tức trong trường quân giáo có loại học sinh đồng tính ti tiện như vậy tồn tại, nụ cười luôn thường trực trên môi bỗng chốc tan vỡ...

Tiếng “Ba!” vang lên, Lăng Tiêu vừa tức giận vỗ mạnh một chưởng làm chiếc bàn trà duy nhất trong phòng khách biệt thự tan thành bột phấn.

Lăng Tiêu quát lớn: “Láo xược, muốn chết!” Khí thế trên người chợt bùng phát khiến mấy bóng đèn trong phòng lập tức vỡ tung, toàn bộ biệt thự chìm vào trong tối đen.

Thì ra con gái như hoa như ngọc nhà ông, giả thành nam sinh cũng có nhiều nguy hiểm như vậy...

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 291: Không Ủy Khuất!

Nhìn thấy cả căn phòng chìm hoàn toàn vào bóng tối, Lăng Lan không thể tiếp tục duy trì được nữa, duy trì không được bình tĩnh, cô nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Cha thân ái, có phải ngài muốn hủy điểm dừng chân của chúng con hay không? Sau đó để chúng con ra ngoài đường ngủ?”

Lăng Tiêu sắp bùng nổ cơn tức giận bỗng nghe thấy lời chất vấn của Lăng Lan thì cơn giận trực tiếp xì ra, không biết chạy đi đâu. Toàn bộ đại sảnh quý dị mà lặng im mấy giây, sau đó tiếng Lăng Tiêu thật cẩn thận nói: “Cái này, là do cha không khống chế được, thực xin lỗi, con yêu, lần sau ta sẽ chú ý.”

Lần sau? Còn có lần sau sao? Lăng Lan cảm thấy đầu mình bắt đầu đau, cho dù biết khi cha Lăng tới thì cô tuyệt đối không thể an ổn mà bình tĩnh, nhưng cũng không cần phải phá chỗ ở của cô luôn chứ?

Tâm tình Lăng Lan thật không tốt, cả người bắt đầu phát ra khí lạnh vô cùng, độ ẩm toàn bộ không gian tức khắc giảm xuống mấy độ làm mấy người đang đứng trong bóng tối nhin không được mà run run.

Lăng Tiêu đương nhiên biết con gái nhà mình thật sự tức giận, ông có chút co quắp hỏi: “Kia.... cái này...nên làm cái gì bây giờ?”

“Làm sao bây giờ? Đương nhiên là đi sửa? Còn có, cha thân ái, có phải ngài muốn con phải tự mình đi sửa hay không?” Lăng Lan lạnh mặt vươn mấy ngón tay trắng nõn của mình lên trước mặt Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu đương nhiên luyện tiếc con gái nhà mình phải đi làm loại việc nặng này nên vội nói: “Cha sửa, cha đi sửa...” Chăm sóc con gái gái là nghĩa vụ của một người cha, huống chi người gây họa trong lần này lại là ông, ông đương nhiên phải bụng làm dạ chịu.

“Thủ trưởng, xin hãy để chúng tôi sửa.” Người cảnh vệ bên người thấy thế nhanh chóng động thân mà ra, nếu là để Lăng Tiêu đại tướng tự mình động thủ thì bọn họ có thể không cần đi trở về, trực tiếp ở chỗ này lấy cái chết tạ tội cho rồi.

“Ách, vậy phiền toái các cậu.” Lăng Tiêu biết, nếu chính mình khẳng định động thủ thì hai cảnh vệ tuyệt đối sẽ mổ bụng tự sát để tạ tội, vì cứu lại hai sinh mệnh, ông chỉ đành phải để bọn họ hỗ trợ.

“Để bọn em cùng làm.” Cho dù hai người đang đi ra làm việc chỉ có thân phận là cảnh vệ nhưng nhìn trên vai bọn họ đang mang quân hàm thiếu tá thì mấy người Tề Long cũng không dám ngồi không, bọn họ nhảy dựng lên cùng nhau đi lên hỗ trợ.

Đối mặt với những học sinh nhiệt tình, hai cảnh vệ đương nhiên sẽ không cự tuyệt, cứ như vậy, mấy người bắt đầu thu thập tàn cục mà Lăng Tiêu gây ra.

Kỳ thật mỗi biệt thự đều có hệ thống máy móc tự động sửa chữa và chuyên môn quét tước, nhưng đáng tiếc khí thế của Lăng Tiêu đã đem mấy thứ kia huỷ hoại, cho nên bọn họ chỉ có thể tự mình động thủ, nếu như phải nhờ người của trường quân đội đến giải quyết thì mọi chuyện sẽ rất phiền toái.

Chờ mọi người bận rộn rồi đi đại sảnh, Lăng Tiêu lúc này mới nhìn chăm chăm Lăng Lan nói: “Muốn ta làm cái gì không, con trai?” Cho dù Lăng Tiêu rất muốn gọi một tiếng con gái bảo bối, nhưng ông là người bình tĩnh

và lý trí, sẽ không phạm phải sai lầm cấp thấp như vậy, đem tai họa ngầm gieo trên đầu con gái nhà mình.

“Làm cái gì?” Lăng Lan nương mày hỏi.

“Bọn họ sắp tới hẳn sẽ ghi danh quân đoàn, nếu là những quân đoàn khác thì cha không thể quấy nhiễu làm gì nhưng nếu đến quân đoàn 23 thì ta có năng lực để làm tất cả mọi chuyện.” Lăng Tiêu khoe miệng lại cười nói, vẫn là dáng vẻ khiêm khiêm quân tử như cũ, những điều ông vừa nói không mang theo chút tâm tư nào cho dù đang dùng quyền công để mưu tư.

Lăng Lan quyết đoán lắc đầu: “Không cần!”

“Vì sao?” Lăng Tiêu nghe vậy kinh ngạc, ông cho rằng con gái nhà mình tất nhiên sẽ tức giận, mà ông cũng thật sự muốn giúp con gái xả giận.

“Đây là ân oán của học sinh, không cần phải lan ra rộng như vậy!” Lăng Lan nhàn nhạt nói, “Huống chi, cho dù bây giờ bọn họ tiến vào quân đoàn 23, tương lai sẽ trở thành đối thủ của con thì sao, bây giờ không sợ, tương lai cũng không sợ.” Lăng Lan chém đinh chặt sắt nói, ánh mắt phát ra sự tự tin làm trong lòng Lăng Tiêu cảm động vạn phần, ô ô ô, con gái nhà ông sao lại tốt đến như vậy.... Quá có chí khí a.....

Hình thức “nhị thập tứ hiếu” trong thế giới nội tâm của Lăng Tiêu chính thức khởi động, ông kích động rơi lệ đầy mặt nhưng mặt ngoài lại bình tĩnh như cũ, ông trầm mặc một chút rồi mới gật đầu nói: “Đây mới là con của Lăng Tiêu ta. Nếu bọn họ đủ tư cách, thật sự ghi danh vào quân đoàn 23 thì ta sẽ thu nhận tất cả bọn họ, về phần ân oán của các con...” Lăng Tiêu hai mắt đột nhiên bộc lộ mũi nhọn, “Liên từ con chính mình giải quyết.”

Lăng Lan tựa hồ không cảm giác được áp lực đột nhiên xuất hiện từ trên người Lăng Tiêu, nhìn thẳng người đang ngồi trước mặt mà bình tĩnh nói: “Con nói được là có thể làm được.”

Lăng Lan biểu hiện làm trong lòng Lăng Tiêu tức khắc kiêu ngạo lại chua xót, kiêu ngạo con gái nhà mình tự lập tự cường, cũng chua xót vì đứa con gái này từ năm mười sáu tuổi đã phải gánh vác toàn bộ Lăng gia, nếu không phải ông biến mất suốt mười sáu năm thì Lăng Lan sao có thể biến thành như bây giờ chứ, chuyện gì đều phải tự mình giải quyết?

Nghĩ đến đây, Lăng Tiêu tràn ngập áy náy, thấp giọng nói: “Thật xin lỗi, những năm gần đây đã để con vất vả rồi.”

Lời này có nghĩa là gì, chỉ có trong lòng hai người Lăng Tiêu và Lăng Lan hiểu, trong lòng Lăng Lan hơi khó chịu, một loại cảm tình phức tạp lặng yên ập vào trong lòng, trong khoảng thời gian ngắn không biết phải nói cái gì, sự trầm mặc bao trùm cả hai cha con.

Rốt cuộc Lăng Lan nâng nâng cằm ngạo nghễ trả lời: “Không ủy khuất, con cảm thấy đây là khoảng thời gian sống phong phú nhất trong cuộc đời của con, con may mắn có thể trải nghiệm qua hết thấy những điều đó.”

Đúng vậy, nếu không phải là nữ giả nam, cô làm sao có thể nhận thức được những người bạn nhỏ chân thành đó chứ, làm sao có thể cùng nhau nỗ lực cùng nhau trưởng thành? Cô nhiều nhất chỉ có thể biến thành người giống Lạc Triều, Hàn Tục Nhã, chỉ biết nghĩ đến tâm sự như bao người con gái khác rồi ảo tưởng đến người chồng tương lai của mình sẽ như thế nào... Đây thật sự là cuộc sống mà cô mong muốn sao?

Trong lòng Lăng Lan âm thầm lắc đầu, đã quen với cuộc sống lúc nào cũng tràn đầy những kích thích trước mắt, cô làm sao có thể thích ứng được với cuộc sống sinh hoạt bình thường chứ? Ít nhất, cô không muốn trở thành một cô gái nũng nịu như Lạc Triều, nếu trở thành một nữ Hán tử như Hàn Tục Nhã càng có khả năng. Nghĩ đến đây, cô bỗng nhớ đến hai cô gái nhỏ nhất trong tiểu đội, không biết bọn họ ở trường tổng hợp tinh hạm Liên Bang như thế rồi...

“Được, Lăng Lan, con phải nhớ kỹ những gì mình đã nói hôm nay, ta Lăng Tiêu lấy con làm vinh dự.” trong mắt Lăng Tiêu nhanh chóng xẹt qua một tia kích động, có con gái như vậy, ông thật sự may mắn, nếu được, ông thật sự hận không thể ngửa mặt lên trời cuồn tiểu để biểu đạt cảm giác vui mừng trong lòng mình.

“Cha, con sẽ không làm người thất vọng.” Lăng Lan thu hồi cảm xúc tưởng niệm, vẻ mặt nghiêm túc mà nhìn Lăng Tiêu nói.

Lăng Tiêu vừa lòng gật đầu nhiều lần, trong lòng lại khóc thầm: Con gái a, con có thể đem chữ cha đổi thành chữ papa không, như vậy ta sẽ càng vui vẻ a....

Đúng lúc này, đại sảnh của biệt thự đột nhiên sáng lên, hóa ra bọn Tề Long đã đem hệ thống đèn điện trong biệt thự sửa xong, có thể nhanh chóng sửa xong như vậy chính là vì nhờ đại công thần Lâm Trung Khanh, cậu quả nhiên không hổ là hậu cần của tiểu đội, đầu tiên đem máy móc trong biệt thự sửa chữa hết một lần, sau khi sửa chữa máy móc xong thì chúng tự động sửa chữa hệ thống điện trong toàn biệt thự, cứ như vậy, sau khi chìm vào bóng tối chưa tới mười phút, cả biệt thự nơi Lăng Lan ở lại khôi phục ánh sáng như ban đầu. Đương nhiên bây giờ vẫn chưa thể nói là sửa xong hoàn toàn hệ thống của biệt thự, nhưng chỉ cần ánh sáng trở lại thì là đã tốt rồi.

Lăng Lan thấy thế cảm thấy không thể tiếp tục để vua phá như cha Lăng nhà mình ở lại nữa, nếu không cẩn thận có khi lại đem biệt thự này hủy hoàn toàn thì khổ, vì thế cô liền nói: “Cha thân ái, ngày mai liền phải bắt đầu tiến hành khảo hạch, ngài vẫn là sớm một chút trở về nghỉ ngơi đi.”

Trong lòng Lăng Tiêu cảm động, con gái ông thật sự quá săn sóc ông, sợ hãi ông mệt mà bảo ông đi nghỉ ngơi, dù sao ông cũng sẽ không thừa nhận con gái không thích mình, muốn đuổi ông đi.

Lăng Tiêu cảm động thì cảm động, nhưng trong lòng không muốn phải rời khỏi con gái nhanh như vậy, vừa định nói mình một chút cũng không mệt thì Lăng Lan đột nhiên mày nhíu lại, mắt lạnh liếc về phía cha Lăng nói: “Ngài nói có phải hay không, cha thân ái?” Ba chữ “cha thân ái” như rít ra từ trong kẽ răng.

Nhìn đôi mắt phượng trà ngập sát khí, trong lời nói con kèm theo lời cảnh cáo ngầm, thần thái kia giọng điệu kia giống hệt như lúc Lam Lạc Phượng cảnh cáo ông.

Vì thế Lăng Tiêu bi ai, bởi vì đáng chết, ông đối với ánh mắt cùng thần thái như vậy một chút cũng không có sức chống cự

Lăng Tiêu cuối cùng chỉ có thể đầy bụng ai oán mà rời đi biệt thự của Lăng Lan, đương nhiên trước khi đi cũng không quên nhắc nhở con gái nhà mình ngày mai phải tới tìm ông sớm một chút. Sau một vòng như vậy, toàn bộ thời gian của Lăng Lan đều bị người cha vô lương Lăng Tiêu chiếm dụng hoàn toàn, việc “sai sử” con gái này, Lăng Tiêu thật sự vận dụng rất thuận tay.

Sau khi “đuổi” Lăng Tiêu ra khỏi biệt thự, Lăng Lan lúc này mới thở ra một hơi, cuối cùng cũng đem người cha phiền toái này mời đi rồi...

Ngay lúc cô quay đầu lại chuẩn bị vào biệt thự để nghỉ ngơi thì nhìn thấy vô số ánh mắt đang phát sáng khiến cô vô cùng đau đầu... Phiền toái chỉ mới vừa bắt đầu thôi, cô còn phải đi thu phục năm đứa trẻ đang hưng phấn quá độ trước mặt đây..

Nghĩ đến đây, Lăng Lan nhin không được ngửa mặt lên trời thở dài, cha nhà người khác đều là đi giải quyết phiền toái do con gái gây ra, vì sao đến lượt cô thì lại phải đi giải quyết hậu quả do cha già nhà cô gây ra chứ? Quả nhiên, cô không phải là người thắng trong thế giới này mà, không phải là

nữ chính được vạn người mê cho nên nhân sinh của cô chỉ có thể chịu bi ai, vạn kiếp cùng một cảnh.

Lăng Tiêu cùng hai cảnh vệ rời đi biệt thự của Lăng Lan không lâu thì đã tới điểm dừng chân của xe huyền phù, chỉ không tới vài giây thì xe đã đến.

Lúc này, một trong hai cảnh vệ đột nhiên nói: “Thủ trưởng, Lan thiếu rất mạnh.”

“Đừng kêu nó là Lan thiếu, gọi Lăng Lan là được rồi.” khóe miệng Lăng Tiêu lộ ra nụ cười tươi nhàn nhạt mà trả lời, “Tương lai nó cũng sẽ là quân nhân như các cậu, đến lúc đó các cậu vẫn là cấp trên của nó.”

“Vâng, thủ trưởng!” Hai gã cảnh vệ đồng thời đáp, ánh mắt lộ ra một loại thần sắc tên là kính yêu, Lăng Tiêu đại tướng chính là người như vậy, đối đãi với mỗi một quân nhân đều bình đẳng, không phân biệt địa vị cao thấp.

Cảnh vệ mở cửa đằng sau cho Lăng Tiêu, Lăng Tiêu bước vào xe rồi ngồi xuống, sau đó một người bước lên ngồi cùng ông, một người đi lên cửa trước, chiếc xe nhanh chóng rời khỏi điểm dừng chân của trường quân đội rồi lấy tốc độ nhanh nhất bay ra ngoài...

Ngồi ở trong xe, Lăng Tiêu vẫn duy trì nụ cười tiêu chuẩn như cũ nhưng hai người cảnh vệ đi theo ông có thể cảm giác được tâm tình của Lăng Tiêu đang tốt vô cùng.

Lăng Tiêu quả thật rất cao hứng, bởi vì cuộc gặp mặt hôm nay đã chứng minh lớp nguy trang của Lăng Lan vô cùng xuất sắc, đến bọn Tề Long sống chung với con gái lâu như vậy cũng không nhận ra con gái là nữ, chỉ cần tiếp tục duy trì năng lực như vậy thì người ngoài chắc chắn không thể phát hiện ra sự thật con ông là con gái, như vậy ông cũng không cần phải lo lắng ưu sầu nữa rồi.

Chỉ cần vượt qua bốn năm là được! Tới năm thứ năm, ông nhất định phải đem con gái nhà mình thu vào trong quân đoàn 23, từ đó bảo vệ con, cấp cho con một cuộc sống đúng với bản chất thật của mình.... Lăng Tiêu trong lòng âm thầm nắm tay thề.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 292: Dã Tâm!

Trước cửa phòng đoàn trưởng tổng bộ Lôi Đình, Lâm Chí Đông cố gắng áp chế sự sợ hãi muốn bỏ chạy trong lòng, căng da đầu ấn chuông cửa.

“Ai?” Một giọng nói lạnh lẽo từ bên trong truyền ra, đúng là giọng nói của đoàn trưởng đương nhiệm đoàn cơ giáp Lôi Đình, Kiều Đình.

“Đoàn trưởng, là em, Lâm Chí Đông.” Lâm Chí Đông hít một hơi, trấn định mà nói chuyện.

“Vào đi!” Giọng nói Kiều Lâm đồng thời vang lên, cửa phòng đột nhiên dịch chuyển về phía bên trái, vật đầu tiên đập vào mắt của Lâm Chí Đông chính là một người có thân hình to lớn, thần thái nghiêm túc che kín trong sương lạnh, người đó chính là Kiều Đình.

Mà người ngồi ở sofa bên cạnh thì vẻ mặt tà khí, nhìn có vẻ trẻ hơn Kiều Đình mấy tuổi đang ngồi cười khinh khinh nhìn Lâm Chí Đông. Kỳ thật vị trí ngồi của Kiều Đình không khiến người khác chú ý bằng vị trí của Kiều Lâm, nhưng bởi vì khí thế trên người Kiều Đình quá lớn nên không ai có thể bỏ qua một người như vậy, đó là lý do vì sao mà Lâm Chí Đông nhìn thấy Kiều Đình trước.

Lâm Chí Đông nhìn người trẻ tuổi kia thì sắc mặt hơi đổi, nhưng rất nhanh cũng khôi phục lại, cố gắng trấn định mà đi vào. Thông minh như hãn giờ phút này cũng biết người trẻ tuổi kia đã tới sớm một bước cáo trạng sai lầm của hãn, một cửa này xem ra hãn không dễ qua rồi.

“Ngồi!” Kiều Đình tùy ý chỉ vào sô pha đối diện mình ý bảo Lâm Chí Đông ngồi xuống nói chuyện.

Lâm Chí Đông thật cẩn thận mà ngồi xuống, dáng vẻ sợ hãi như lâm vào đại địch làm khoe miệng người trẻ tuổi lộ một nụ cười châm chọc.

“Nghe tiểu Lâm nói một tháng trước cậu chủ động khởi xướng đấu lôi đài nhưng thua cuộc?” Người nói chuyện nghiêm túc nhú mày, vết nhăn hằn sâu cho thấy tâm tình của người đó lúc này rất không tốt.

Lâm Chí Đông vẻ mặt hồ thẹn mà cúi đầu nói: “Thực xin lỗi, đoàn trưởng, là do em tự chủ trương.”

Kẻ mách lẻo chính là người trẻ tuổi đang ngồi cười kia, em trai của Kiều Đình, Kiều Lâm. Lâm Chí Đông biết cho dù mình có giải thích thế nào cũng không thắng được lời nói của em trai đoàn trưởng, đoàn trưởng cũng đã tự có chủ ý, bây giờ cứ thành thật nhận sai có khi đoàn trưởng còn tha thứ khai ân.

Kiều Đình cũng không nói tiếp, gác tay phải lên trên thành ghế, ngón trỏ và ngón giữa xát vào nhau, đây là thói quen khi hấn tự hỏi chính mình.

Kiều Đình trầm mặc làm Lâm Chí Đông càng thêm không dám hé răng, chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi phán quyết.

“Là tân sinh?” Kiều Đình tựa hồ dò hỏi, lại giống như đang lăm bằm lâu bầu.

“Đúng vậy, chính là nhóm tân sinh kiêu ngạo kia, còn thành lập đoàn tân sinh nữa, không biết vào năm hai khi bắt đầu học điều khiển cơ giáp thì đoàn cơ giáp kia có còn tồn tại hay không.” Kiều Lâm tức giận mà trả lời, hấn liếc xéo nhìn Lâm Chí Đông đang ngồi đối diện mà oán hận nói: “Còn không phải nhờ Phó đoàn trưởng Lâm của chúng ta sao, chưa tìm hiểu chi

tiết đối phương mà đã khi suất đi cước đấu lôi đài, khiến cho mặt mũi của Lôi Đình chúng ta mất hết, còn cổ vũ cho thanh thế của đoàn tân sinh..”

Lâm Chí Đông chỉ có thể gục đầu xuống, cho dù biết Kiều Lâm nói những lời này là vì bất mãn hăn, cố ý đả kích hăn, nhưng đối phương nói nửa điểm cũng không sai, trong sự kiện này, trách nhiệm của hăn là lớn nhất. Đưa ra quyết sinh sai lầm làm cho danh vọng của Lôi Đình bị đả kích, bị nhục, nếu không phải sự kiện của đoàn Thiên Cơ trùng hợp bùng nổ vào lúc này, hấp dẫn ánh mắt toàn trường thì chỉ sợ tình huống của Lôi Đình thật không xong.

“Chí Đông, vội vàng hành động vì muốn sát nhập đoàn tân sinh như vậy có phải còn có nguyên nhân đặc thù hay không?” Kiều Đình dừng việc ma sát ngón tay, nhìn chăm chăm Lâm Chí Đông dò hỏi.

Lâm Chí Đông ngạc nhiên ngẩng đầu, không nghĩ tới đoàn trưởng Kiều Đình còn nguyện ý nghe hăn giải thích. Điều này làm cho Lâm Chí Đông cực kỳ cảm kích, lòng trung thành đối với Kiều Đình lại cao hơn một tầng, hăn mạnh gật đầu nói: “Đúng vậy, có một nguyên nhân quan trọng khiến em muốn nhanh chóng sát nhập đoàn tân sinh với chúng ta, nếu có thể sát nhập thành công thì thế lực của Lôi Đình chúng ta nhất định có thể tiến xa thêm mấy bước.”

“Cho dù không thu những thắng nhóc đó thì chúng ta vẫn là thế lực số một trường này.” Kiều Lâm căn bản không tin lời nói của Lâm Chí Đông, cho rằng đây là狡辯.

Lâm Chí Đông muốn nói lại thôi, Kiều Đình thấy thế liền nói: “Có cái gì liền nói đi, tiểu Lâm là em trai của rồi, nó sẽ không nói bậy bạ ra ngoài.” Kiều Lâm nghe nói như thế liền trừng mắt nhìn, cho rằng Lâm Chí Đông cố ý muốn hăn mất mặt trước mặt anh trai.

Lâm Chí Đông biết nếu thật sự đắc tội Kiều Lâm thì thảm, bất quá Lâm Chí Đông cũng không có biện pháp, ai bảo Kiều Lâm vẫn luôn không vừa mắt hẳn.

Tuy rằng Lâm Chí Đông cho rằng Kiều Lâm không thích hợp là người có thể che dấu bí mật, nhưng nếu đoàn trưởng nói như vậy, Lâm Chí Đông cũng không dấu diếm, hẳn đem phần tư liệu vẫn mang bên người đưa cho Kiều Đình ý bảo Kiều Đình nhìn xem.

Kiều Đình tùy ý mở ra một phần, lưng vốn đang dựa thẳng trên ghế sofa ngay lập tức ngồi ngay ngắn lại, vẻ mặt ngưng trọng, mà Kiều Lâm ngồi bên cạnh thấy anh trai bỗng thay đổi tư thế cũng đi qua nhìn một chút. Nhìn từng tên họ ở từng hàng, kết quả đánh giá của tất cả đều đạt thành tích ưu tú thì hẳn cũng bị dọa sửng sốt.

Kiều Đình đột nhiên khép tư liệu lại, nghiêm túc hỏi: “Phân tư liệu này thật sự chuẩn xác chứ?”

Lâm Chí Đông gật đầu: “Là em lấy được từ khu vực tin tức cấp S của đầu não trường, không thể nào sai.”

Kiều Đình đứng lên, đi qua đi lại lần nữa quay đầu hỏi: “Còn có ai biết phân tư liệu này?”

Lâm Chí Đông trả lời: “Những phó đoàn trưởng khác của Lôi Đình đều biết, nhưng em đã sớm báo với bọn họ tin tức này chỉ giới hạn trong mấy người bọn họ biết, sau khi bọn họ xem tư liệu này cũng yêu cầu họ hủy ngay tại chỗ...”

“Tốt, làm rất tốt!” Kiều Đình đột nhiên lớn tiếng nói, vẻ nghiêm túc trên mặt rốt cuộc lộ ra một tia tươi cười vui sướng. Hẳn kích động đi tới đi lui trong đại sảnh, nhin không được phần chần nói: “Nếu có bọn họ gia nhập thì Lôi Đình chúng ta không chỉ tiến thêm một bước mà thậm chí còn có thể thống trị toàn bộ trường quân giáo...”

Kiều Đình nói làm Lâm Chí Đông cũng hưng phấn lên, hăn lộ ra nụ cười kích động nói: “Đúng vậy, em lúc ấy chính là nghĩ như vậy, cho nên mới muốn thu hết đoàn tân sinh trước khi các thế lực khác biết tin tức này.....” Nói tới đây nụ cười của Lâm Chí Đông biến mất, hưng phấn và kích động cũng đã không có, chỉ để lại vô tận hối hận, “Đáng tiếc, cuối cùng lại thất bại, không chỉ không thể đem đoàn Tân sinh hợp vào đoàn chúng ta còn khiến danh vọng của đoàn bọn họ không ngừng đi lên.”

Lâm Chí Đông nói làm tâm trạng trào dâng của Kiêu Đình vụt tắt hoàn toàn, sau một lúc suy nghĩ, tâm tình hăn lại chuyển biến tốt đẹp nói: “Không, lần đánh cuộc này cũng không tính quá thất bại, tuy rằng danh vọng của chúng ta có chút tổn thất nhưng với điều kiện mà đối phương đưa ra thì cũng giúp cho chúng ta có cơ hội.”

Lâm Chí Đông ngạc nhiên ngẩng đầu, không biết Kiêu Đình vì sao lại nói như vậy, là đang an ủi hăn?

“Không, đây không phải an ủi cậu.” Kiêu Đình cảm giác được Lâm Chí Đông hoang mang, liền mở miệng nói, “Chúng ta không phải hứa trong thời gian hai năm sẽ trợ giúp đoàn tân sinh ngăn cản các thế lực khác quấy rầy sao? Nay liền có nghĩa là trong hai năm tới, đoàn Tân sinh vẫn nằm dưới mí mắt của chúng ta, sẽ không bị các thế lực khác nhúng tay vào.”

“Điều kiện mà đối phương đưa ra trong lần đánh cược này chính là cái cớ vô cùng tốt để đoàn Tân sinh nằm trong đôi cánh của chúng ta, ngăn chặn thế lực khác mơ ước, hai năm sau chính là cơ hội cho Lôi Đình chúng ta ra tay!” ánh mắt Kiêu Đình sáng ngời có thần, dựa vào thông tin trong phần tư liệu này thì chắc chắn hai năm sau Lôi Đình sẽ phát triển đến không thể tưởng.

Nghĩ đến chính mình có cơ hội hoàn thành nghiệp lớn này, trên mặt Kiêu Đình lộ ra ánh hồng quang, hăn cố nén kích động trong lòng, đảo mắt nhìn về phía Kiêu Lâm đang bị cuộc đối thoại của bọn họ là cho mờ mịt đầy đầy,

hắn mở miệng cảnh cáo: “Tiểu Lâm, những gì em nghe và thấy hôm nay, một câu cũng không được nói ra ngoài nghe chưa, nếu dám để tiết lộ ra ngoài một câu thì đừng trách anh lột da em!”

Hai mắt Kiều Đình ánh lên sự lãnh lệ hàn quang làm Kiều Lâm sợ tới mức đánh một cái run run, liên tục lắc đầu nói: “Sẽ không sẽ không, em tuyệt đối sẽ không nói ra ngoài!”

Kiều Lâm không dám không nghe, hắn biết rõ anh trai nhà mình là một người tàn nhẫn độc ác, nói được thì làm được, hắn cũng không muốn thật sự bị anh trai lột da rút gân.

“Chính là hai năm sau, đoàn trưởng đã tiến vào quân đoàn để thực tập, tân sinh đoàn nếu lại ra một hai thiên tài cơ giáp sĩ thì khả năng dành chiến thắng của chúng ta thật sự không lớn.” Lâm Chí Đông thua qua một lần liền trở nên cực kỳ cẩn thận, không có Kiều Đình tọa trấn, hắn cảm thấy có chút hoảng hốt.

Kiều Lâm nghe vậy cả giận nói: “Yên tâm, hai năm sau tôi nhất định có thể thay anh hai gánh vác trọng trách này, khiến cho Lôi Đình phát dương quang đại.” Kiều Lâm vẫn luôn cho rằng chính mình sẽ là đoàn trưởng đoàn Lôi Đình tiếp theo, Lâm Chí Đông nói lại lần nữa chọc lông hắn. Đúng vậy, hắn chán ghét Lâm Chí Đông như vậy chính là bởi vì đối phương căn bản khinh thường hắn, cho rằng hắn dựa hơi vào anh hai, nhưng rõ ràng khả năng điều khiển cơ giáp của hắn không tồi, ở trong lớp cũng có thể tiến vào top năm..... Kiều Lâm không nghĩ tới lớp cơ giáp mà hắn theo học không phải lớp đặc cấp mà chỉ là lớp bình thường.

“Tiểu Lâm, câm miệng cho anh!” Vẫn luôn đối xử hòa ái yêu thương với em trai nhà mình, Kiều Đình nghe Kiều Lâm không biết trời cao đất dày nói như thế tức khắc phần nộ quất.

Kiều Lâm nghe Kiều Đình gầm lên, vẻ mặt không phục nhìn lại, nhưng hai mắt cũng đã hồng hồng, có loại cảm giác bị thương ánh ở trong đó.

Kiều Lâm như vậy chỉ có thể làm Kiều Đình bất đắc dĩ mà thở dài một hơi, “Điều khiển cơ giáp không phải điều đơn giản giống như em tưởng tượng, chờ em lên tới trung cấp cơ giáp sĩ thì anh sẽ dẫn em tham dự đoàn chiến để em biết điều khiển cơ giáp sâu cạn ra sao.”

Bởi vì chính mình không có nhiều thiên phú điều khiển cơ giáp nhưng lại không nghe trong nhà khuyên can, khẳng khẳng ghi danh trường nam sinh đệ nhất quân giáo ngành điều khiển cơ giáp nên Kiều Lâm chỉ có thể học ở ban bình thường, tương lai cũng không có khả năng phát triển cao. Nhưng Kiều Đình biết, Kiều Lâm cũng không từ bỏ, hấn thực nỗ lực, vào những lúc không ai biết, hấn vẫn luôn khổ luyện điều khiển cơ giáp, thiên phú không đủ, Kiều Lâm nguyện ý lấy cùn cù để bổ sung, điều này làm cho Kiều Đình không thể dội bát nước lạnh để dập tắt ý chí của em trai, chỉ có thể thở dài trong lòng.

Chuyện riêng giữa anh em Kiều Đình, Lâm Chí Đông thông minh đứng qua một bên, làm bộ cái gì cũng không biết. Kiều Đình trấn an Kiều Lâm xong quay đầu nói với Lâm Chí Đông: “Yên tâm, trường quân đội có sáu năm, cho dù chúng ta đi quân đoàn thực tập thì vẫn là học sinh trường quân đội, vẫn có thể đại biểu Lôi Đình xuất chiến như cũ.”

Lâm Chí Đông kinh hỉ mà ngẩng đầu: “Đoàn trưởng, anh là nói.....”

“Đúng vậy, hai năm sau, anh sẽ dẫn đoàn cơ giáp trở về lần nữa để chủ trì trận đấu đó.” Sau khi thu phục đoàn Tân sinh cũng đã là năm cuối, như thế có thể hoàn thành nghiệp lớp thống nhất trường quân đội rồi.

Mà đoàn Tân sinh trong hai năm tiếp theo vẫn luôn bị Kiều Đình để ý trong lòng, thời khắc chú ý!

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 293: Thiết Kế!

Trong biệt thự của Lý Lan Phong, va bị khách không mời mà tới đang ngồi, sắc mặt cực kỳ ngưng trọng, chính là ba người Triệu Thuần, Hàn Dục và Vệ Quý.

Đang ngồi ở phòng khách nhìn tư liệu bằng video, Lý Lan Phong nhìn ba người đột nhiên đến thăm thì vẻ mặt như không hiểu hỏi: “Sao sắc mặt các vị lại khó xem như vậy? Có chuyện gì xảy ra sao?”

Triệu Thuần mặt âm trầm nói: “Theo thông tin mới nhất mà chúng ta nhận được thì Lôi Vương xuất quan rồi.”

Ngón tay đang đặt trên màn hình của Lý Lan Phong đột nhiên run lên, sau đó bất động thanh sắc mà tiếp tục hoạt động nói: “Hắn ta thăng cấp?”

Hàn Dục cười lạnh nói: “Đúng vậy, hắn đã trở thành học sinh năm tư đầu tiên thăng cấp vương bài sư sĩ, tất cả mọi người nói hắn sẽ là đại tướng Lăng Tiêu thứ hai!”

“Đây là chuyện tốt, chờ chúng ta khảo hạch vào quân đoàn thì sẽ không giống năm nay nữa, quân đoàn không coi trọng, chỉ phái phó đoàn trưởng để ứng phó.” Lý Lan Phong không thêm để ý mà trả lời.

“Lý Lan Phong, đừng nhìn.” Hàn Dục một tay đem màn hình trên tay Lý Lan Phong che lại, hắn nhìn Lý Lan Phong nói, “Cậu chẳng lẽ không biết điều này có nghĩa là gì?”

Lý Lan Phong tiếc nuối mà đem màn hình trong tay đặt ở một bên ngẩng đầu trả lời: “Tôi đã biết, Lôi vương thăng cấp vương bài liền đại biểu hãn đã chân chính trở thành người mạnh nhất trường quân đội.”

“Không chỉ có như thế, tôi lo hãn sẽ thừa cơ xưng bá trường quân đội, thậm chí sẽ tập hợp các thế lực của trường quân đội, trở thành vương chân chính của trường quân đội.” Vệ Quý nhú mày nói, khí chất vốn bình tĩnh như nước biển mất không còn, có thể thấy chuyện Lôi vương thăng cấp vương bài sư sĩ đã kích hãn đến mức nào.

“Sẽ không, hãn mới vừa thăng cấp vương bài, cảnh giới vẫn chưa ổn định, lôi vương không thể nhanh như vậy động thủ đối với chúng ta.” Lý Lan Phong nghĩ nghĩ, trực tiếp phủ quyết nói.

“Một ngày nào đó hãn cũng sẽ bình ổn được cảnh giới, mà tới lúc đó thì... Chúng ta ai cũng biết Lôi vương đã muốn thống nhất trường quân đội từ lâu.” Hàn Dục sầu lo nói.

“Vương sao.....” Hai chữ này Lý Lan Phong nói cực nhỏ, một cổ hàn ý bao phủ lên đầu ba người còn lại trong sảnh, nhưng một giây tiếp theo lại không cảm giác gì. Bọn họ kinh nghi mà nhìn về phía Lý Lan Phong, khóe miệng đối phương vẫn mỉm cười như cũ, hơi thở ấm áp tràn ngập quanh thân căn bản không có biến hóa, tựa hồ cổ hàn ý vừa rồi chỉ là ảo giác của bọn họ.

“Muốn ngăn hãn trở thành vương trường quân đội thì chỉ có cách là chúng ta trở nên mạnh mẽ hơn!” Lý Lan Phong tựa hồ không cảm giác ba người kinh nghi, trực tiếp đem ý nghĩ của mình nói ra.

“Chúng ta tuy rằng đều thăng cấp đặc cấp cơ giáp sư, nhưng trừ bỏ Triệu Thuần, tôi cùng với Vệ Quý đều là tay mơ đặc cấp cơ giáp sư, có thể ổn định cảnh giới này cũng rất không dễ dàng, càng miễn bàn tăng lên, cũng chỉ có Triệu Thuần có hi vọng thăng cấp vương bài sư sĩ.” về mặt Hàn Dục

chờ đợi mà nhìn về phía người to lớn uy vũ Triệu Thuân, hy vọng có thể nghe được tin tức tốt gì.

Triệu Thuân lắc đầu: “Tớ không cảm giác được trong khoảng thời gian ngắn sắp tới mình có khả năng thăng cấp vương bài sư sĩ. Tớ chỉ có thể củng cố năng lực điều khiển cơ giáp ở bậc đặc cấp thôi.”

Triệu Thuân nói làm vẻ mặt Hàn Dục Vệ Quý lộ ra thất vọng, một vương bài sư sĩ đã ổn định cảnh giới thì có thể nhẹ nhàng giải quyết năm sáu đặc cấp cơ giáp sư, liên tính toàn bộ đoàn cơ giáp Vô Cực bọn họ lên đài thì cũng không phải đối thủ của Lôi vương..... Huống chi bên cạnh Lôi vương cũng có những đồng đội vô cùng mạnh mẽ, tất cả đều là đặc cấp cơ giáp sư.

“Tôi cũng không nói mạnh mẽ lên có nghĩa là thăng cấp vương bài sư sĩ, việc thăng cấp được hay không đều là dựa vào cơ hội, là điều không thể cầu.” Lý Lan Phong thấy thế liền biết bọn họ đã hiểu sai ý của mình, anh vội mở miệng giải thích.

“Thăng cấp không được vương bài sư sĩ, chúng ta làm sao có thể mạnh lên?” mặt Hàn Dục tức khắc âm trầm xuống, hẳn chính là chán ghét bộ dạng này của Lý Lan Phong, giống như đã nắm hết mọi thứ, còn bọn họ chỉ là những kẻ ngu xuẩn. Nhưng cố tình bọn họ lại cần những âm mưu quỷ kế này của Lý Lan Phong, mỗi lần như vậy, Hàn Dục bỗng cảm thấy chức vị đoàn trưởng của mình bị Lý Lan Phong giẫm đạp dưới chân không thương tiếc.

“Nếu đấu đơn không được thì chúng ta có thể đấu đoàn đội.” Lý Lan Phong tựa hồ không nhìn thấy Hàn Dục đang khó chịu, anh vẫn trấn định tự nhiên mà nói ra kiến nghị của mình.

“Đoàn đội? Lôi Đình là đoàn trưởng đoàn đội số một của trường chúng ta, đoàn đội của hắn cũng có nhân số nhiều nhất trong các thế lực, chúng ta

dùng cái gì để đấu đoàn đội với hãn?” Hàn Dục nghe vậy mặt càng đen, Lý Lan Phong này có phải đang chơi hãn hay không?

“Lôi Đình quả thật là thế lực có nhân số nhiều nhất trong trường quân đội, so về bất cứ mặt nào thì chúng ta cũng kém hơn nó, nhưng nếu có hai thế lực cùng chống lại thì sao? Thậm chí là ba, bốn thế lực cùng hợp sức?” Lý Lan Phong cho rằng trước mắt căn bản không nên đơn đấu độc chiến đấu mà phải cùng nhau nắm tay hợp tác để chống lại Lôi Đình.

Lý Lan Phong nói làm ánh mắt hai người Hàn Dục Vệ Quý sáng ngời, Hàn Dục tâm động rất nhiều, không khỏi có chút chần chờ: “Không biết Thiên Cơ, và trung tâm Doha có nguyện ý hợp tác hay không.” Nếu ba thế lực bọn họ cùng hợp tác thì cho dù Lôi vương có thăng cấp vương bài sư sĩ thì cũng chưa chắc là có thể muốn gì được nấy.

“Muốn Doha cùng chúng ta liên thủ, tôi có phương pháp. Hiện tại Thiên Cơ đang đứng ở vị trí thấp nhất, nếu hai người các cậu đồng thời ra tay khiêu chiến, tôi tin chắc vị trí của chúng ta sẽ tăng lên một bậc, chờ đến lúc thế lực của chúng ta đứng thứ hai, cùng với sự gia nhập của Doha và các thế lực khác thì cho dù có Thiên Cơ hay không cũng không ảnh hưởng đến việc đấu với Lôi Đình nữa.” Lý Lan Phong thực tận trách mà đem kế hoạch của mình nói cho Hàn Dục, đối với việc Vô Cực có thể bước thêm bước nữa hay không thì phải xem vào biểu hiện của đội trưởng Hàn Dục.

Hàn Dục sắc mặt nhanh chóng biến hóa, hãn cùng Vệ Quý nhìn nhau liếc mắt một cái, trao đổi một chút ý kiến. Lý Lan Phong kiến nghị quả thật đã đánh trúng chỗ ngứa của Hàn Dục, hãn không dám đối phó Lôi Đình, nhưng đối với vị trí thứ hai của Thiên Cơ thì vẫn luôn để mắt, thêm nhỏ dãi lâu nay, mà hiện tại, dưới sự nhắc nhở của Lý Lan Phong, hãn phát hiện bây giờ chính là cơ hội tốt để cướp vị trí thế lực thứ hai toàn trường này... Hãn động tâm!

Rốt cuộc, Hàn Dục đột nhiên đứng lên, nặng nề đánh một quyền lên mặt bàn trà, cắn răng nói: “Làm.”

Có phương hướng, hai người Hàn Dục Vệ Quý vội vàng cùng Lý Lan Phong từ biệt, mà Triệu Thuân thì muốn ở lại trong chốc lát. Theo cách nói của anh thì hai người Hàn Dục Vệ Quý vội vàng đi an bày “mưu ma chước quỷ”, mà những việc này thì anh ngu nhất nên anh cũng không muốn bị làm phiền, chỉ cần bọn họ sau khi thương nghị tốt thì nói những việc anh cần làm là được rồi.

Hàn Dục và Vệ Quý cũng không làm khó, biết Triệu Thuân là người đầu óc đơn giản tứ chi phát đạt, mà bọn họ quả thật muốn trở về tìm nhóm cao tầng của Vô Cực để thương nghị kế hoạch sắp tới, tranh thủ cơ hội lần này, liên thủ cùng Doha để đá Thiên Cơ xuống, có thể nhanh chóng đạt vị trí thứ hai chỉ trong một lần thực hiện. Mà Triệu Thuân và Lý Lan Phong chỉ là hai người ngoài được mời hợp tác mà thôi, quả thật không thể để bọn họ tham gia cuộc hội nghị có tính chất quan trọng đến như vậy.

Triệu Thuân tiễn hai người kia rời khỏi biệt thự của Lý Lan Phong xong thì quay trở lại phòng khách lần nữa, nghiêm túc nhìn Lý Lan Phong mấy giây, lúc này mới hỏi: “Cậu thật sự hảo tâm như vậy sao?” Rất quen thuộc với tính tình phúc hắc, lúc nào cũng đào hố cho người khác nhảy vào của Lý Lan Phong, Triệu Thuân không tin lần này thật sự bạn mình vô tư như vậy, đưa ra kiến nghị tốt như thế.

Lý Lan Phong lười biếng mà vươn eo, ném một ánh mắt khiển trách qua trả lời: “Tớ luôn luôn thực hảo tâm, được chứ!” Anh tuyệt đối không thừa nhận mình là kẻ phúc hắc.

“Luôn luôn?” Triệu Thuân không nói gì mà nhếch miệng, lời này thật giả dối a.

“Được rồi, tớ đích xác có chút tiểu tâm tư muốn biết Lôi vương sau khi thăng cấp vương bài sư sĩ mà vẫn không có biện pháp trở thành chân chính vương giả ở trường quân đội thì có thể tức đến hộc máu hay không?” Lý Lan Phong cũng cảm giác chính mình nói không đáng tin cậy, liền cười nói thẳng nói.

“Lan Phong, có phải cậu rất ghét Lôi vương hay không?” Triệu Thuân trầm mặc một chút đột nhiên mở miệng hỏi.

Lý Lan Phong tươi cười đột nhiên cứng đờ, anh ngạc nhiên mà nhìn lại nói: “Triệu Thuân, vì sao cậu lại nghĩ như vậy?”

“Kỳ thật, Lôi vương thống nhất hay không thống nhất các thế lực ở trường quân đội thì cũng không có quan hệ gì đến tới chúng ta. Chúng ta hôm nay có thể là người hợp tác với Vô Cực, nhưng ngày mai thế nào thì không thể biết được, chúng ta căn bản không có chút xung đột nào với Lôi vương, nhưng mỗi lần cậu đều thiết kế âm mưu để chặn đường Lôi vương, như thế tớ không thể không hoài nghi.”

Triệu Thuân nói rất rõ ràng, anh và Lý Lan Phong giống nhau đều đến từ một hành tinh cấp ba, có thể nói, từ hành tinh của bọn họ mà có thể thi đậu vào trường đệ nhất nam sinh quân giáo thì tỷ lệ chỉ đạt một trên một tỉ, cho nên ở tinh cầu của bọn họ, ngoài hai người ra không ai thi đậu vào nơi này, chính vì thế bọn họ cũng không có lòng trung thành với bất cứ thế lực nào. Nhiều lúc Triệu Thuân cảm giác Lý Lan Phong như đang dạo chơi chốn nhân gian, luôn dùng những thủ pháp cực nhỏ để châm ngòi sự phân tranh giữa các thế lực, cũng giống như vừa rồi, đặc biệt hy vọng các thế lực bắt đầu đánh nhau.

Triệu Thuân nói làm Lý Lan Phong lại lần nữa nở nụ cười: “Tớ một chút cũng không có ý kiến gì với Lôi vương, là cậu nghĩ nhiều rồi tưởng tượng ra thôi, chúng ta đều tới từ hành tinh cấp ba nhỏ bé không ai biết đến, nếu có thể gây trở ngại cho con đường xưng bá của Lôi vương, thậm chí là phá

thành công khiến cho hắn không thể xưng bá thì không phải là rất có ý tứ sao?”

“Cậu.....” Triệu Thuần kinh ngạc mà nhìn về phía Lý Lan Phong, anh không nghĩ tới Lý Lan Phong lại có loại suy nghĩ này.

“Tớ chỉ là muốn chứng minh cho dù chúng ta đến từ hành tinh cấp ba thì cũng có thể làm cho trường quân giáo này tinh phong huyết vũ...” Cho dù lúc này còn nhỏ yếu nhưng vẫn có thể ngăn cản người nọ xưng vương.... Trong nụ cười của Lý Lan Phong ẩn chứa ý nghĩa thật sự ở nơi sâu nhất, có chút bí mật là không thể cho ai biết.

Triệu Thuần nghe vậy chỉ có thể bất đắc dĩ mà lắc đầu: “Được rồi, cậu nói rất có sức thuyết phục, tớ cũng muốn nhìn một chút tên Lôi vương kia có thể đăng đỉnh trường quân đội sau khi gặp khó khăn như vậy không.” Xem kịch chính là sở thích của anh.

Lý Lan Phong cứ việc đang cười, nhưng anh có thể nhìn ra xuyên qua đó chính là sự lãnh lẻo đến vô tận.

“Tớ còn có một vấn đề thắc mắc, nếu muốn liên hợp các thế lực để đối đầu với Lôi vương, vì sao cậu lại muốn để Vô Cực đi khiêu chiến Thiên Cơ, rõ ràng là không thích hợp.” Triệu Thuần nhanh chóng nói ra một nghi vấn, anh cũng không phải là kẻ đầu óc đơn giản giống như đám Hàn Dục nghĩ, những chuyện nên biết anh sẽ biết, thậm chí còn biết rõ hơn người trong cuộc là đằng khác.

“So sánh với Lôi Vương, cậu càng ghét Thiên Cơ.” Quá hiểu biết Lý Lan Phong, Triệu Thuần chém đinh chặt sắt mà nói, “Cho nên, liên tính thời gian không đúng, cậu vẫn xúi giục đám Hàn Dục xuống tay với Thiên Cơ, vì sao lại làm như vậy?”

“Chẳng lẽ cậu không nghe được thảm án xảy ra mấy ngày hôm trước?” Nghe Triệu Thuần hỏi vấn đề này, nụ cười trên môi Lý Lan Phong rốt cuộc

biến mất.

“Chuyện Thi Minh Nghĩa bị giết?” Triệu Thuân lập tức nghĩ tới cái này.

“Thiên Cơ đã có một tên phó đoàn trưởng dê tiện vô sỉ như vậy thì nó phải trả giá đại giới.” Lý Lan Phong lạnh lùng nói, lúc này trên người anh không một điểm hơi thở ấm áp, có thể thấy anh đối với loại chuyện này căm thù đến tận xương tuỷ.....

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG ĐỂ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 294: Đỉnh Cấp Cường Giả Belief!

Khảo hạch ở trường quân đội chính thức mở màn, tầm mắt của mọi người đều bị những trận đấu khảo hạch hấp dẫn. Lăng Tiêu là người mang đội tới khảo hạch nên trong ngày đầu tiên ông phải tới tham dự một chút, điều này làm cho Lăng Lan có cảm giác thời gian còn lại ông sẽ tới làm phiền mình.

Mấy ngày nay, Lăng Tiêu vẫn luôn để Lăng Lan mang ông đi tham quan toàn bộ trường quân đội, mục đích chủ yếu là để tìm hiểu cuộc sống của con gái ở học viện. Đối với điều này, Lăng Lan khinh bỉ Lăng Tiêu không thôi, chẳng lẽ mới rời đi có hơn hai chục năm mà cha già nhà cô đã quên trước đây ông cũng là học sinh tốt nghiệp từ trường quân đội ra hay sao....

Đương nhiên, trong lòng Lăng Lan biết đây chỉ là cái cớ mà cha già bám vào để có cơ hội kết nối tình cảm đã bị bỏ trống trong suốt mười sáu năm qua với cô thôi, vì vậy cho dù là cô hay là Lăng Tiêu cũng đều cố gắng trong khoảng thời gian này để mở lòng nói chuyện với nhau. Vì thế, cho dù khinh bỉ thì khinh bỉ, nhưng Lăng Lan vẫn vui vẻ tiếp nhận nhiệm vụ, bởi cha già nhà mình đi dạo mấy ngày. Quả thật hiệu quả cũng không tồi, ít nhất hai người không cần phải giống như trước nữa, ngồi đối diện mà không biết nói gì, bây giờ đã có chút vấn đề chung để thảo luận.

Bất quá sau khi rời rãnh nửa ngày, sau giờ ăn cơm trưa, Lăng Lan lại bị cha già nhà mình ra lệnh tiếp tục cùng ông đi ra ngoài, hóa ra sau lần lộ mặt đầu tiên, Lăng Tiêu liền tìm cớ trốn ra không quay về nơi khảo hạch nữa.

Lăng Lan mở cửa ở biệt thự của Lăng Tiêu rồi nhìn về phía mặt trời đang không ngừng tỏa nắng chói chang trên cao thì bỗng cảm thấy ra ngoài vào lúc này thật sự không phải là ý kiến hay.

Nhìn thấy Lăng Lan cau mày nhìn bên ngoài, Lăng Tiêu cũng nhìn thoáng qua, có chút ngượng ngùng mà gãi gãi mũi: “Ách, giống như trời có chút nóng.”

Lúc nghĩ đến việc có thể cùng con gái gặp mặt, Lăng Tiêu thật sự không còn quan tâm đến những thứ râu ria như chuyện thời tiết nữa. “Nếu không chúng ta liền ở trong nhà nghỉ ngơi một chút đi?” Bây giờ Lăng Tiêu cũng đang ở trong một biệt thự độc lập, có điều nó lớn hơn gấp đôi so với biệt thự của Lăng Lan.

Lăng Lan tuy rằng không sợ nóng nhưng cô cũng không muốn đi ra ngoài để bị mặt trời nướng khô vì thế liền vui vẻ đồng ý. Bất quá sau khi cùng Lăng Tiêu uống ba bình hồng trà mà không nói gì cả thì cô liền cảm thấy việc uống trà cùng cha già là một việc vô cùng ngu xuẩn.

Lăng Tiêu tựa hồ cũng phát hiện điểm này, và điều đó làm ông có chút nhụt chí. mấy ngày hôm trước ông còn có thể tìm đề tài để nói chuyện, tới bây giờ, ông thật sự không biết phải nói cái gì. Chẳng lẽ muốn hỏi lại những vấn đề của mấy hôm trước lần nữa sao? Như vậy con gái ông có bị chán không? Có tức giận đá ông đi luôn không?

Nhìn thoáng qua khuôn mặt lạnh băng của con gái, Lăng Tiêu bỗng cảm thấy xác xuất mình bị đá đi cao cực kỳ.... Ông làm sao có thể nguyện ý để con gái đối xử với mình như vậy chứ... Lăng Tiêu bắt đầu đau khổ suy tư việc nên nói chuyện gì với con gái bây giờ??? Con gái đã mười sáu tuổi thì thường hay nghĩ tới cái gì nhỉ, hẳn là nghĩ đến chuyện tình cảm, chẳng lẽ bây giờ hỏi con gái có để ý ai không hay thích ai không sao???

Trong lúc Lăng Tiêu còn đang rối rắm không biết nói gì thì Lăng Lan đang trầm mặc vuốt chén uống trà rót cuộc mở miệng: “Cha, ở đây có khoang đăng nhập thế giới ảo hay không?”

Lăng Tiêu sững sốt rồi vội nói: “Có, ở lâu ba!” Vì chiêu đãi những quân nhân từ các quân đoàn đến khảo hạch, trường quân đội trang bị rất đầy đủ các thiết bị cần thiết cho các biệt thự dừng chân, khoang đăng nhập cũng là một trong những thiết bị được trang bị cẩn thận đó, nó được dùng để các quân nhân có thể giải trí khi rảnh rỗi.

Lăng Lan đem chén trà đặt ở trên bàn trà, ngẩng đầu nghiêm túc mà nhìn Lăng Tiêu: “Nếu như cha buổi chiều rảnh thì cùng đi tham quan thế giới cơ giáp sĩ đi.”

“Đi thế giới cơ giáp sao?” Lăng Tiêu nghĩ nghĩ, từ sau khi tấn chức Thần cấp sư sĩ, ông tựa hồ đã rất lâu không đi nơi đó, ông thậm chí còn sắp quên thời trẻ tuổi, mình đã từng si mê thế giới cơ giáp đến mức nào, trong lòng ông khẽ động, có chút hứng thú với sự thay đổi của thời gian. Đương nhiên quan trọng nhất chính là đây là lần đầu tiên con gái bảo bối mời ông đi đâu, cho dù chỉ là thế giới cơ thì ông cũng nhất định phải đi vào.

“Được.” Lăng Tiêu vui vẻ đồng ý. Vì thế cha con hai thực mau tới lâu ba, nằm vào khoang đăng nhập. Lăng Lan trước khi tiến vào khoang mô phỏng thì không quên nói cho Lăng Tiêu tên của cô ở thế giới cơ giáp là Lăng Thiên Nhất Tuyến.

“Lăng Thiên Nhất Tuyến?” Lăng Tiêu nhìn tên hiện lên trên màn hình ở khoang đăng nhập bên cạnh mà cười suy tư.

--- -----

Lúc này, trong thế giới cơ giáp, tại một phòng cách đấu kín được miễn quyền theo dõi từ bên ngoài, hai cơ giáp đang chiến đấu kịch liệt.

Một cơ giáp là cơ giáp cao cấp của Liên bang, thân máy bay có màu lam trắng truyền thống của cơ giáp Liên Bang, trên thân cơ giáp ngoại trừ đã bỏ đi những bộ phận dùng để chuyên chở hàng và một vài vũ khí chuyên dùng theo thói quen thì không có bất kỳ thay đổi nào.

Mà cơ giáp còn lại lại có ngoại hình và màu sắc vô cùng độc đáo, toàn bộ thân cơ giáp là một màu đen tuyền, bề ngoài của cơ giáp này vô cùng to lớn, hùng dũng, thậm chí còn lớn gấp đôi so với cơ giáp cao cấp đối diện, mà vũ khí của nó cũng không cần phải nói tới, đều là những vũ khí lạnh thuộc cấp bậc cường hãn, chỉ cần nhìn một chút là biết cơ giáp này tuyệt đối chuyên về cận chiến.

Chỉ cần là người quen thuộc với thế giới cơ giáp thì đều biết loại cơ giáp cực kỳ độc đáo này là đặc cấp cơ giáp, có thể điều khiển chúng nó tất nhiên chính là đặc cấp cơ giáp sư.

Nói như vậy, đây chính là trận đấu giữa cao cấp cơ giáp sĩ và đặc cấp sư sĩ, trận đấu này nhất định sẽ nghiêng qua một phía, hay nói cách khác, đặc cấp sư sĩ nhất định sẽ dành được thắng lợi cuối cùng, còn về việc thắng sau bao nhiêu chiêu thì phải xem sự chênh lệch về thực lực của hai người điều khiển chênh nhau nhiều hay ít.

Nhưng trận chiến đấu này lại có chút bất đồng, tuy rằng nhìn một cách tổng quát thì cao cấp cơ giáp sĩ quả thật vẫn luôn vào thế hạ phong, nhưng cũng chỉ là chịu hạ phong mà thôi, không xuất hiện tình huống nghiêng hẳn về một bên. Có mấy lần quả thật xuất hiện tình hình nguy hiểm, bị đối phương đè đánh cơ hồ không thể đánh lại, nhưng cuối cùng cao cấp cơ giáp sĩ vẫn vượt qua.

Vì thế, chiến đấu biến thành trận đánh lâu dài, cuối cùng không còn là so đấu thao tác điều khiển hay tính năng của cơ giáp nữa mà trở thành trận đấu so sánh sức chịu đựng của người điều khiển.

Hai chiếc cơ giáp ở không trung lại một lần đánh giáp lá cà phát ra tiếng va chạm kịch liệt. Nếu so về cận chiến thì cơ giáp cao cấp rõ ràng chiếm ưu thế hơn, chỉ cần nhìn vị trí mà bọn họ rơi xuống là có thể nhìn ra điểm này.

Lúc này, sau một đợt công kích kịch liệt, hai cơ giáp không tiếp tục dây dưa nữa mà giăng co, yên lặng nhìn nhau.

“Hô hô hô.....” Hai chiếc cơ giáp bởi vì không có người ngoài quấy rầy nên trực tiếp mở kênh công cộng để nói chuyện, từ tiếng loa có thể nghe thấy tiếng thở dốc kịch liệt.

“Ôi, Lý Lan Phong, cậu tên biến thái này.” Người đầu tiên dừng tiếng thở dốc chính là người điều khiển cơ giáp màu đen, vừa dừng thở đã mở miệng mắng một câu, người này chính là Triệu Thuân.

“Ha hả.....” Lý Lan Phong suy yếu mà cười, cấp bậc chênh lệch cũng không phải dễ dàng đền bù như vậy, anh đã dốc hết sức lực mới có thể không bị Triệu Thuân đánh bại. Kết quả này làm anh có chút nhụt chí, cho dù kết quả đánh ngang tay này khiến nhiều người phải thán phục nhưng cũng không làm anh cao hứng lên bao nhiêu.

“Có mấy lần, không phải, là thiếu chút nữa bị cậu đánh bại?” Lý Lan Phong kịch liệt thở dốc, đứt quãng mà nói. Nếu so về khôi phục thể lực thì anh không thể bằng người có thể chất thiên tài như Triệu Thuân.

“Hừ, sao cậu không nói tới chính mình đi, giống như gián đánh hoài không chết vậy.” Triệu Thuân oán trách nói, cùng Lý Lan Phong đánh nhau khiến anh cảm thấy vô cùng ghen khuất, rõ ràng là có loại cảm giác có thể đánh bại đối phương, thế nhưng khi anh cảm giác thắng lợi đã tới tay thì nó lại vụt qua, cảm giác khó chịu trong lòng anh cũng không kém hơn Lý Lan Phong là bao.

“Cậu đến tốt cùng là luyện tập như thế nào? Cao cấp cơ giáp sĩ đã có thể kháng được với đòn tấn công của đặc cấp sư sĩ, nếu cậu thắng cấp thành

đặc cấp sư sĩ, vậy thì tớ phải làm sao đây?” Triệu Thuân cảm giác vị trí đệ nhất cao thủ của chính mình có chút nguy cơ, xem ra cần phải gia tăng khổ luyện, miễn cho sau khi Lý Lan Phong thăng cấp anh liền không thể lẫn lộn.

Triệu Thuân rất rõ ràng độ yêu nghiệt của Lý Lan Phong, vì thế sau khi làm quen, anh liền hạ quyết tâm đi theo Lý Lan Phong lẫn lộn. Đầu óc anh kỳ thật không tính ngốc, nhưng sau khi bị Lý Lan Phong đả kích nhiều lần, anh cũng liền không muốn phí đầu óc, vì thế anh đem chính mình định vị trở thành một năm đấm siêu cấp Ách, không, là siêu cấp cao thủ. Nhưng hiện tại anh phát hiện, cái mục tiêu này cũng rất có thể không thực hiện được.

“Yên tâm, từ giờ tới lúc tớ thăng cấp thành đặc cấp sư sĩ còn phải một đoạn thời gian nữa, lúc ấy, phỏng chừng cậu cũng có thể chạm đến cánh cửa vương bài sư sĩ rồi.” Lý Lan Phong cuối cùng khôi phục lại, rốt cuộc có thể nói một câu hoàn chỉnh, “Cho nên, cậu vẫn trên tớ một đầu như cũ, đừng lo.” Lý Lan Phong cười an ủi nói.

“Cậu đang an ủi tớ hay đang trào phúng tớ vậy?” Triệu Thuân bất mãn nói.....

Ngay lúc này, một thông báo màu đỏ tươi vô cùng xinh đẹp của hệ thống thông cáo tới tất cả những cơ giáp sư một tin tức vô cùng chấn động, cũng dừng cuộc nói chuyện của hai người.

“Tin tức lớn, cơ giáp đỉnh cấp cường giả vĩ đại Belief đã giá lâm đến thế giới cơ giáp, anh ta đã đến, có phải là có một cường giả đỉnh cấp khác sắp xuất hiện? Có thể đoán được thế giới lại sắp đón chào một cơn sóng mới....”

“Belief!” Triệu Thuân và Lý Lan Phong cơ hồ đồng thời kinh hô, cái tên quá quen thuộc, tên của cơ giáp thần cấp sư sĩ Lăng Tiêu. Cho dù có người

không biết tên của cơ giáp mà Lăng Tiêu điều khiển là gì, nhưng cái tên “Belief” này một khi đã gắn liền với mác cơ giáp đỉnh cấp cường giả vĩ đại thì cũng đủ khiến mọi người không thể không hoài nghi người này chính là Lăng Tiêu thật sự.

“Giả đi, Lăng Tiêu đại tướng làm gì có thời gian rảnh mà tới thế giới ảo này chứ?” Triệu Thuần vẻ mặt không thể tin, anh ngay lập tức phủ định. Bọn họ rất rõ ràng, Lăng Tiêu đại tướng đang bận rộn kiến tạo thành lập quân đoàn 23, cho dù ông ấy có thời gian thì cũng sẽ không tới nơi mà người trẻ tuổi chiếm hơn phân nửa thế giới như thế giới ảo này. Nếu Lăng Tiêu muốn tìm người để đấu thì chỉ cần liên hệ với quân bộ Liên bang, ngay lập tức sẽ có rất nhiều quân nhân có tư cách thi đua nhau để được đấu với ông.

“Không biết, chỉ là những người được gọi là đỉnh cấp cường giả trên cơ bản đều là nhóm quái vật từ mười mấy năm trước, thậm chí là mấy chục năm trước, có lẽ là ông ấy cũng không chừng.” So sánh với Triệu Thuần không thể tin được, Lý Lan Phong rất bình tĩnh mà suy luận, có lẽ Lăng Tiêu đại tướng thật sự động kinh một lần, muốn tới đây để ôn lại quá khứ thời thiếu niên cũng không chừng.

Không đề cập tới Triệu Thuần và Lý Lan Phong đang đoán già đoán non, mọi người trong thế giới cơ giáp cũng bị tin tức lớn này làm sợ ngây người. Có thể nói, toàn bộ thế giới cơ giáp nguyên bản đang âm ỉ thì vì một thông báo nhỏ này mà im lặng hoàn toàn, không ít cơ giáp sĩ đang chiến đấu để với quái vật để tích điểm cũng bị bỏ mạng. Bất quá việc mất mạng cũng không phải là vấn đề, chỉ trong chốc lát, thế giới lại ồn ào trở lại, mọi người đều đang hỏi thăm lẫn nhau xem vị “đỉnh cấp cường giả Belief” này đến tột cùng là ai?

Có mấy người đầu óc linh hoạt thông minh liền nhanh chóng tra tư liệu về Belief trong đầu não của thế giới ảo. Đáng tiếc, bọn họ thất vọng rồi. Bởi vì tư liệu của những cường giả đứng đầu thì chỉ có những người cùng

đăng cấp mới có thể đọc được, cho dù bọn họ đi tra thì kết quả cuối cùng chỉ là thông báo “Thực lực của bạn không đủ, không có quyền đọc tư liệu này!”

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 295: Như Ảnh Theo Gió

Edit: Tuyệt Dung Hoa

Lăng Lan đối với chuyện xảy ra ở thế giới cơ giáp cũng không hay biết, bởi vì tin tức này được công bố sau 1 giây khi Lăng Lan đăng nhập, cô cứ như vậy mà trời xui đất khiến bỏ lỡ, nếu Lăng Lan biết được tin tức này, cô tuyệt đối sẽ không dẫn theo cha già nhà mình đi rêu rao khắp nơi.....

Rất nhanh Lăng Lan nhận được lời mời thêm bạn tốt của một tài khoản tên Belief, Lăng Lan nhìn thấy cái tên quen thuộc kia, trên trán không khỏi toát mồ hôi lạnh, cha già rất cuộc thích cái tên này bao nhiêu a...

Lăng Lan chấp nhận lời mời thì đối phương liền lập tức mở khung trò chuyện riêng, vừa mới kết nối, Lăng Lan liền nghe được âm thanh ấm áp của cha già nhà mình: “Lăng Lan, con đang ở đâu?”

Lăng Lan nhanh chóng đem vị trí của mình nói ra, lúc cô đang thoát vốn đang ở bên ngoài đánh quái vật, cũng không phải đánh quái vật để đổi lấy điểm, mà là nhiệm vụ để cô thăng cấp Cơ giáp sĩ cao cấp, nhiệm vụ lần này là phải lấy được đồ vật yêu cầu từ trên người dã quái, đây cũng là nguyên nhân vì sao Lăng Lan lại ở chỗ này.

Con đường Lăng Lan lựa chọn cùng người khác hoàn toàn bất đồng, cô cũng không tìm đánh quái vật để thăng cấp, hầu hết đều là chiến đấu trên lôi đài, tiến hành khiêu chiến vượt cấp lấy được vô số điểm tích phân, đây chính là lý do vì sao trong thời gian ngắn mà Lăng Lan đã có thể thăng đến

cao cấp cơ giáp sĩ, đương nhiên để đi được lối tắt này cũng phải nhờ vào trình độ thao tác cơ giáp của Lăng Lan đủ cao, có thể dễ dàng điều khiển cơ giáp phát huy được sức mạnh lớn nhất.

Nếu giống như đám người của Tề Long bắt đầu từ số 0 thì nhất định phải khổ luyện, tích lũy kinh nghiệm theo thời gian mới có thể thăng cấp, cho nên bọn Tề Long phải tốn mất ba năm mới từ Cơ giáp sĩ thực tập thăng lên Cơ giáp sĩ cao cấp. Mà lấy tốc độ của Lăng Lan, chỉ sợ không bao lâu liền có thể đuổi kịp bọn Tề Long, nhưng mà Lăng Lan đã tính trước khi nào thành công thăng cấp Cơ giáp sĩ cao cấp liền tạm thời dừng lại, bởi vì cô muốn cùng bọn Tề Long tiến hành cách đấu cơ giáp, thao luyện từ cơ bản đến nâng cao, thúc đẩy bọn họ nắm chắc tất cả các kỹ năng điều khiển của Cơ giáp sĩ cao cấp, từ đó thuận lợi tiến vào cảnh giới đặc cấp Cơ giáp sư.

Hiểu rõ tầm quan trọng của cơ sở thao tác, Lăng Lan tự nhiên cũng không muốn mình và đồng bạn thất bại trên lĩnh vực này. Chờ đến khi bọn họ thuận lợi xuất sư, chính là lúc bọn họ phải tự do bay lượn, thành hay bại cũng chỉ phụ thuộc vào chính mình.

Bởi vì một khi tiến vào Đặc cấp sư sĩ, điều khiển cơ giáp liền phụ thuộc vào năng lực và đặc trưng của mỗi cá nhân. Thủ pháp điều khiển chỉ có thể dựa vào bản thân chính mình tự lĩnh ngộ, không ai có thể giúp được, đây là lý do tại sao Đặc cấp sư sĩ được gọi là sư, mà Cơ giáp sĩ cao cấp chỉ có thể gọi là sĩ.

Bất quá tiến vào Đặc cấp sư sĩ chỉ là bước đầu tiên, chỉ khi nào thăng cấp Vương bài sư sĩ mới có thể chứng minh thao tác điều khiển cơ giáp của cá nhân đạt tới độ thành thực cùng hoàn mỹ. Rất nhiều Cơ giáp sư bị giữ ở cửa này không qua được, cả đời chỉ có thể là gà mờ Đặc cấp sư sĩ, mà không thể nào bước vào hàng ngũ cường giả Vương bài sư sĩ.

Lăng Tiêu cáo biệt thế giới cơ giáp suốt hai mươi năm, đối với thế giới cơ giáp đã đổi thay vô số lần có chút xa lạ, cho nên Lăng Lan ở đây đánh

quái vật được một lúc mới thấy cơ giáp của Lăng Tiêu khoan thai tới muộn đáp xuống bên cạnh cô.

Lăng Lan cũng không ngại mình phải đợi bao lâu. Dù sao cũng phải ở đây hoàn thành nhiệm vụ, hoàn toàn không lãng phí thời gian. Chỉ là, lúc cô nhìn thấy cơ giáp của Lăng Tiêu, tâm trạng vẫn đang bình tĩnh liền không giữ được, khóe mắt đột nhiên giật liên hồi.

Nha, cha già nhà mình quả thật rất hồ người? Chẳng lẽ ông không biết điều khiển một cơ giáp xinh đẹp hoành tráng như vậy mà bay khắp nơi thì vô cùng gây chú ý hay sao? Giá cơ giáp kia thiếu chút nữa là chói mù đôi mắt của cô rồi. Lăng Lan cảm giác được đằng xa có động tĩnh, xem ra cũng là bị cơ giáp của cha già hấp dẫn mà tới.

Lăng Lan không biết thật ra cô chỉ mới đoán trúng một nửa, nguyên nhân chủ yếu gây ra động tĩnh đó là vì sự xuất hiện của một cao cấp cơ giáp ở một khu đất hoang cấp thấp này là chuyện tuyệt đối không bình thường, điều này làm cho mọi người đều nghĩ đến người điều khiển giá cơ giáp kia có phải là đỉnh cấp cường giả Belief mà hệ thống đã thông báo hay không?

Mặc kệ có phải hay không, bọn họ cũng sẽ không bỏ qua bất cứ một khả năng gì, cho nên những người xung quanh chỉ cần nhìn thấy cơ giáp của Lăng Tiêu liền sẽ sôi nổi đuổi theo. Lúc này còn phải cảm tạ tốc độ cơ giáp của Lăng Tiêu đã vượt xa tất cả cơ giáp ở nơi này, cho nên mới trong chốc lát còn không có người tìm được chỗ của Lăng Lan.

Cơ giáp của Lăng Tiêu quả thật là mười phần hoàn mỹ, nó không phải là loại cơ giáp chính thức bình thường hay sử dụng, cũng không phải là cơ giáp đã qua cải tạo, mà là loại cơ giáp đã được cả thế giới công nhận là cao cấp nhất: Vương cấp cơ giáp, cách duy nhất để có được loại cơ giáp cao cấp này chính là sử dụng vô số điểm tích phân để đổi lấy. Còn Thần cấp cơ giáp trong truyền thuyết, chỉ có thể hoàn thành nhiệm vụ mới đạt được, mà

nhiệm vụ kia đều được đại bộ phận mọi người xác định chỉ có yêu nghiệt thiên tài mới có thể hoàn thành.

Vương cấp cơ giáp có tổng cộng sáu kiểu dáng, mà cơ giáp của Lăng Tiêu chính là kiểu thứ nhất. Lúc Lăng Lan đổi cơ giáp từng đã nhìn qua một lần, kiểu cơ giáp này có tên là “Như ảnh theo gió”. Giống như ý nghĩa của tên, đây là một cơ giáp lấy tốc độ là ưu điểm, toàn thân cơ giáp màu bạch ngân, hình thể nhẹ nhàng tuyệt đẹp, tất cả các trang bị và thiết kế ảnh hưởng đến tốc độ đều được loại bỏ, chỉ để lại một ít trang bị cùng vũ khí cần thiết, có thể nói đây là một cơ giáp mang tính cực đoan.

Loại cơ giáp tốc độ này thường dùng để thi triển các đòn tấn công từ xa, là dành cho công kích viễn trình, Lăng Lan nhìn thấy sau lưng cơ giáp có treo hai thanh dài hình trường thương liền biết mình phán đoán không sai, nhưng tầm mắt của Lăng Lan lại bị hấp dẫn bởi hai thanh kiếm được gắn ở phần eo của cơ giáp, nhìn cách gắn chuôi kiếm có thể thấy đây cũng không phải là kiếm dài mà cơ giáp hay sử dụng mà càng giống như một thanh đoản kiếm, bất quá đối với cơ giáp dành cho công kích viễn trình mà nói thì việc có hai thanh đoản kiếm như vậy là rất lạ, Lăng Lan vẫn có chút khó hiểu.

Lăng Lan thực thành thật mà đem nghi vấn trong lòng ra hỏi cha già, Lăng Tiêu liền cười nói: “Đây chính là chỗ đáng sợ của cơ giáp này, tất cả mọi người đều cho rằng nó là cơ giáp dành cho công kích viễn trình, thường thường sẽ chú ý phòng ngự các đòn công kích từ xa mà xem nhẹ năng lực cận chiến của nó...”

Lăng Lan ánh mắt sáng ngời: “Ý của cha là giá cơ giáp này là toàn năng, xa gần đều có thể sử dụng để tấn công?”

Phương thức tấn công của Lăng Lan có khuynh hướng áp sát đối phương để cận chiến, nhưng cơ giáp dùng để cận chiến thường được thiết kế rất cường tráng và công kênh, làm xuất hiện những hạn chế về tốc độ, đây là

điều làm cho Lăng Lan không hài lòng, hơn nữa Lăng Lan dù sao cũng là nữ sinh, tương đối thích các loại cơ giáp xinh đẹp nhẹ nhàng, còn đối với loại cơ giáp cao to thô kệch như cơ giáp cận chiến tự nhiên sẽ có phản không thích. Đây cũng là lý do vì sao khi biết cơ giáp "Như ảnh theo gió" có khả năng cận chiến mạnh thì cô lại kích động như vậy.

“Đúng vậy, bởi vì tốc độ rất nhanh nên nó có thể tự do công kích dù ở xa hay gần, làm đối thủ trở tay không kịp, đây là ưu điểm của nó, nhưng đồng thời cũng là nhược điểm.” Phát hiện Lăng Lan đối với cơ giáp này có hứng thú, Lăng Tiêu liền thành thật giới thiệu, “Nó yêu cầu người thao tác cần thiết phải thỏa mãn ba điều kiện, nếu không cho dù có được giá cơ giáp này cũng không có biện pháp phát huy toàn bộ các tính năng của cơ giáp.”

“Là ba điều kiện gì?” Lăng Lan thực nghiêm túc lắng nghe, tuy rằng trước mắt cô còn không có khả năng có được giá cơ giáp này, nhưng cô sẽ lấy nó làm mục tiêu trong tương lai, cho nên đối với những điều liên quan, Lăng Lan vẫn cực kỳ chú ý cùng thận trọng.

“Thứ nhất, phản xạ thần kinh của người thao tác cơ giáp phải cực kỳ nhanh, có thể thích ứng được với tốc độ của cơ giáp, thứ hai, tốc độ của đôi tay nhất định phải đạt tới cực hạn, nếu không sẽ không có biện pháp thực hiện các động tác công kích khi đang di chuyển với tốc độ cao. Thứ ba, yêu cầu thể chất đối với người điều khiển là rất cao, phải biết rằng khi đang điều khiển cơ giáp ở tốc độ cao, mỗi lần tiến hành các động tác tấn công đều có thể mang đến cho thân thể những tổn thương. Mà những tổn thương này so với cơ giáp bình thường gây ra còn lớn hơn ba đến bốn lần. Vì thế nếu không có một sức mạnh cường tráng thì tuyệt đối không được điều khiển được cơ giáp này, bằng không khi chỉ vừa thực hiện vài động tác thì người điều khiển liền bị thương, càng không cần nghĩ tới việc điều khiển cơ giáp để chiến đấu.”

Lăng Tiêu nói ra tất cả các yêu cầu của cơ giáp, thật ra thì ông muốn nói, con gái à, cơ giáp này cùng con không có duyên đâu. Phải biết rằng thân thể

nữ sinh sinh ra đã yếu ớt, cho dù có khổ luyện cũng không có biện pháp luyện đến trình độ cường hãn kia.

Lăng Lan nghe xong chỉ gật gật đầu, đương nhiên cô cũng không quên dò hỏi Tiểu Tứ đang bị nhốt trong phòng tối có cách nhìn như thế nào đối với 3 điều kiện trên.

Vì cái gì mà Tiểu Tứ lại bị nhốt phòng tối? Cái này thì phải kể lại từ đầu, mỗi lần gặp mặt Lăng Tiêu, Tiểu Tứ vẫn không có biện pháp duy trì bình tĩnh, cho nên mỗi lần như vậy Lăng Lan liền nhốt Tiểu Tứ trong phòng tối một đoạn thời gian, làm cho đầu óc cô thanh tĩnh một chút. Đương nhiên khi nào Tiểu Tứ biểu hiện bình thường trở lại thì cô liền thả ra. Mà hôm nay, khi Lăng Lan và Lăng Tiêu đang nhàm chán uống hồng trà thì Tiểu Tứ lại lần nữa mất khống chế, cho nên hiện tại Tiểu Tứ chỉ có thể tiếp tục ngồi phòng tối chờ đợi Lăng Lan ban phát thiện tâm.

Tiểu Tứ đang nhàm chán trong phòng tối nghe được Lăng Lan dò hỏi liền lập tức vỗ ngực nhỏ cam đoan, chỉ cần có Tiểu Tứ nó, lão đại muốn thân thể cường hãn như thế nào cũng có thể, thao tác cái gì mà "Như ảnh theo gió", "như bóng với hình" cũng không thành vấn đề.

Nghe được Tiểu Tứ trả lời, Lăng Lan yên tâm, liền lén lút lấy cơ giáp "Như ảnh theo gió" làm mục tiêu mấy năm tiếp theo của cô, còn Lăng Tiêu sau một phen

tận tình khuyên bảo, phát hiện con gái nhà mình đã nghe lọt tai liền cũng an tâm. Lăng Tiêu không biết, Lăng Lan quả thật là nghe lọt, nhưng lựa chọn của cô cùng với mong muốn của ông là hoàn toàn bất đồng.

Đương nhiên Lăng Tiêu cũng không chắc chắn là mình nghĩ đúng, ông còn tưởng chính miệng hỏi lại lần nữa ý tưởng của Lăng Lan, nhưng chưa kịp hỏi thì đã nghe được tiếng vang ở nơi xa, thậm chí ông còn ần ần nghe được có người nói có phải hay không ở bên đó..... Điều này làm cho Lăng

Tiêu tức khắc im lặng, vẻ mặt hoang mang mà nhìn nơi xa, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lăng Lan vừa nghe được âm thanh liền lập tức phản ứng, đối với cha già nhà mình nói: “Không tốt, chúng ta chạy mau.”

Hả? Chạy? Lăng Tiêu không biết vì sao lại phải chạy, nhưng nhìn thấy con gái đã nhanh chóng khởi động cơ giáp thẳng hướng rừng xa mà chạy, Lăng Tiêu cũng không dám tiếp tục trì hoãn, nhanh chóng đuổi theo.

Khi bóng dáng của hai người biến mất trong khu rừng sâu thì trên bờ thảo nguyên nơi bọn họ vừa đứng xuất hiện không ít các cơ giáp, đây đúng là những người bị cơ giáp của Lăng Tiêu hấp dẫn mà tìm tới đây.

“Nơi này cũng không có, xem ra cũng không phải nơi này.” Mọi người nhìn thấy cảnh tượng hoang vắng không một bóng người ở đây thì chỉ có thể ảo não thất vọng rời đi.

Cho dù rừng rậm phía trước có khả năng che dấu người nhưng tất cả mọi người đều xem nhẹ điểm này, bởi vì trong tiềm thức của bọn họ sẽ không có ai đi vào đó chịu chết. Phải biết rằng mãnh thú bên trong rừng rậm so với bên ngoài bình nguyên mạnh hơn gấp mấy lần, liên tính là Đặc cấp sư sĩ đi vào cũng không đảm bảo sẽ bình an đi ra.

Nhưng lúc này bọn họ lại quên mất, người mà bọn họ muốn tìm chính là đỉnh cấp cường giả, người như vậy sao lại có thể sợ những mãnh thú này cơ chứ.

Chỉ có thể nói những người này đều bị loại suy nghĩ bầu trời chỉ bằng miệng giếng khắc sâu, bởi vì bọn họ đều là Cơ giáp sĩ cấp thấp, nên Đặc cấp sư sĩ đã là nhân vật mà bọn họ ngưỡng mộ nhìn lên, bọn họ căn bản chưa lĩnh hội được hàm nghĩa chân chính của đỉnh cấp cường giả.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 296: Đạo Sư Cơ Giáp!

Edit: Tuyết Dung Hoa

Lăng Tiêu và Lăng Lan đứng trong rừng rậm chờ đợi, bình tĩnh mà nhìn từng đợt từng đợt cơ giáp tới rồi lại rời đi, cho dù đã đứng trong rừng rậm gần một tiếng nhưng trên mặt hai người vẫn không lộ ra nửa điểm không kiên nhẫn, có thể thấy lực nhẫn nại của hai cha con đều là siêu cường.

Lăng Tiêu ghé mắt nhìn sang, thấy cơ giáp của Lăng Lan vẫn hoàn chỉnh lặng im đứng kế bên mình liền biết con gái nhà mình thực bình tĩnh. Trong lòng lại lần nữa cảm thấy kiêu ngạo, chỉ cần một phần định lực nhẫn nại này thôi, người thường cũng đã khó có thể sánh kịp.

Theo thời gian trôi qua, nơi này rốt cuộc cũng khôi phục lại bình tĩnh ban đầu, đến lúc này, Lăng Lan mới cử động cơ giáp, nhin không được mà nói: “Cha, ngài vẫn nên điệu thấp một chút, đối một cơ giáp bình thường đi.” Cô cũng không muốn cứ phải trốn tránh trong rừng rậm không ra ngoài được như vậy.

Lăng Tiêu nghe vậy trầm mặc, sau đó thở dài nói: “Đây đã là cơ giáp kém nhất của cha rồi.”

Trong kho cơ giáp của ông, giá cơ giáp nào cũng có cấp bậc cao hơn "Như ảnh theo gió", trong đó còn có cả Thần cấp cơ giáp do ông hoàn thành một nhiệm vụ khủng bố mà đạt được, cũng có những cơ giáp mà ông được tặng sau mỗi lần sáng tạo ra các kỹ năng Vương cấp, nhưng các cơ

giáp này là chế tạo đặc biệt cho riêng ông, là đại biểu cho thân phận của Lăng Tiêu, một khi ngồi trên những cơ giáp đó, chỉ cần có người nhìn thấy biểu tượng phượng hoàng lửa trên ngực cơ giáp liền có thể đoán ra ông là ai...

Lăng Lan hết chỗ nói, hai người lại lần nữa lâm vào trầm mặc, đúng lúc này, trong lòng Lăng Lan đột nhiên căng thẳng, một cảm giác nguy cơ ập đến, không hề nghĩ ngợi, Lăng Lan lập tức nhảy lên tránh né, lúc cô xoay người lại thì liền thấy Lăng Tiêu vẫn đứng yên tại chỗ, từ từ mà đem hai thanh kiếm cắm trở lại vỏ đang gắn trên thắt lưng. Mà sau lưng ông, thi thể của hai mãnh thú xuất hiện, hình dạng cực kỳ hung ác ngã trên mặt đất.

Lăng Lan thấy thế, trong lòng liền chấn động vì khi cảm nhận được nguy cơ, cô chỉ có thể lựa chọn tránh né, nhưng Lăng Tiêu thì khác, cho dù ông quay lưng về phía mãnh thú thì vẫn có thể thoải mái xử lý bọn chúng. Nhìn thi thể mãnh thú ngã trên mặt đất là có thể thấy ngay trên người chúng chỉ có duy nhất một vết thương trí mạng. Nói cách khác, Lăng Tiêu chỉ trong nháy mắt, một kiếm đâm tới liền trực tiếp lấy mạng hai con mãnh thú.

Thoạt nhìn việc này rất đơn giản, nhưng để làm được điều này cũng không dễ dàng, phải biết rằng sức sống của mãnh thú là cực kỳ cường đại, cho dù trực tiếp đâm trúng nhược điểm trí mạng thì nhờ vào sức sống mạnh mẽ, mãnh thú vẫn có cơ hội bộc phát một chiêu phản kích cuối cùng. Đây cũng là lý do tại sao nhiều người không dám công kích mãnh thú ở khoảng cách gần.

Nhưng tất cả những điều này đối với Lăng Tiêu lại căn bản không thành vấn đề, thủ pháp của ông sạch sẽ lưu loát, ngăn chặn hết thảy các nguy hiểm.

“Đâm trúng yếu điểm của đối phương đồng thời trong nháy mắt cắt đứt thần kinh phản xạ của bọn chúng, như vậy, năng lực phản kích của mãnh thú sẽ bị phá hủy. Bất quá muốn làm được điều này cần phải trải qua ngàn

vạn lần tôi luyện mới có thể đạt được. Tuyệt đối không thể sốt ruột.” Lăng Tiêu biết Lăng Lan hoang mang vì điều gì, liền mở miệng giải thích.

Lăng Lan nghe vậy gật gật đầu, trong mắt cô thoáng hiện ánh sáng kỳ dị, bởi vì cô phát hiện cha của cô-Lăng Tiêu, có lẽ là người thích hợp nhất để truyền dạy phương thức điều khiển cơ giáp cho cô, là đạo sư cơ giáp mà bấy lâu cô tìm kiếm.

Trong không gian học tập, năng lực điều khiển cơ giáp của tam hào đạo sư quả thật rất cường đại, nhưng do thế giới của cô có sự khác biệt với thế giới cơ giáp của nhóm đạo sư cho nên trong quá trình học tập xuất hiện sự sai biệt, ở trên phương diện nào đó Lăng Lan vẫn cảm thấy không thuận tay. Phải biết rằng, thủ pháp thao tác điều khiển cơ giáp mà Lăng Lan đang học là thủ pháp đã được tam hào đạo sư chỉnh sửa, là dựa trên những cơ sở của thế giới này kết hợp với thế giới của bọn họ mà tổng hợp ra. Cứ việc thủ pháp này rất cao cấp, nhưng lại không có biện pháp chân chính đạt tới trăm phần trăm phù hợp...

Nhưng Lăng Tiêu thì không giống vậy, bản thân ông chính là một cao thủ cơ giáp, những thủ pháp thao tác mà ông học được đều là thành quả tích lũy nghìn năm của thế giới này, phải nói rằng, đối với các cơ giáp mà hiện nay Liên Bang có thì thủ pháp của Lăng Tiêu chính là thích hợp nhất. Ông cũng có thể giúp cô chân chính hiểu được cơ giáp của thế giới này.

Lúc này Lăng Lan có chút ảo não, tại sao lại không sớm phát hiện ra điều này cơ chứ? Cứ như vậy mà lãng phí mất mấy ngày. Biết thời gian của cha già nhà mình thật quý giá, Lăng Lan quyết định không thể tiếp tục lãng phí, vì thế nghiêm túc mà nói với Lăng Tiêu: “Cha, mấy ngày này người hẳn là rảnh đi.” Ánh mắt Lăng Lan sáng vô cùng, trong mắt còn lộ ra vô hạn khát vọng...

Chẳng lẽ con gái đã cảm nhận được tình thương của ông? Lăng Tiêu kinh hỉ vạn phần, đây không phải tỏ vẻ con gái nguyện ý tiếp thu ông, có thể

thân mật mà kêu ông một tiếng ba ba rồi hay sao? Ông liền tục gật đầu: “Đúng vậy, ta rất rảnh rồi.”

“Vậy người chỉ điểm cho con một chút về điều khiên cơ giáp đi” Câu nói tiếp theo của Lăng Lan làm cho tâm tình Lăng Tiêu đang từ thiên đường rơi thẳng địa ngục, bi thối vạn phần, rơi lệ đầy mặt.

Con gái a, cha già ngàn dặm xa xôi nguy trang thân phận để tới trường quân đội là vì cùng con thành lập tình cha con thâm hậu chứ không phải tới đây cùng con PK làm giáo viên a....

Nhưng đối mặt với cặp mắt sáng ngời của Lăng Lan, Lăng Tiêu căn bản không thể nói lời cự tuyệt, chỉ phải gật đầu đáp ứng: “Được.”

Lăng Lan nghe Lăng Tiêu đồng ý, khoe miệng tức khắc nhếch lên, cứ việc Lăng Tiêu không nhìn thấy được biểu tình của con gái, nhưng vẫn cảm giác tâm tình con gái nhà mình đang cực tốt, ông chỉ có thể cười khổ an ủi mình, dù sao cũng làm được một điều khiến con gái vui vẻ, một phen tâm huyết cũng không có uổng phí.

Đang hưng phấn, Lăng Lan liền ngay lập tức hành động, cô không nói hai lời liền kéo cha già nhà mình tới thành thị Thanh Phong ở gần đó, một đường chạy như điên, đi thẳng vào quán cách đấu cơ giáp trong trung tâm thành thị, tìm kiếm một gian mật thất trống xin vào cách đấu.

Lăng Lan một lòng một dạ muốn cùng Lăng Tiêu giao lưu nên không có phát hiện, lúc cô và Lăng Tiêu trở lại thành Thanh Phong thì đã bị một số người tinh mắt đứng ở cửa thành trông thấy, điều này cũng không có biện pháp, cơ giáp của Lăng Tiêu quá mức độc đáo, căn bản không thể che dấu. Càng có người nhanh tay lẹ mắt, trực tiếp chụp được ảnh của hai người rồi nhanh chóng công bố trên mạng, mà tên bài viết đương nhiên là 《đỉnh cấp cường giả Belief xuất hiện》

Tin tức này trong nhất thời khiến cho mọi người đều oanh động, không quá vài phút liền có trăm triệu người quan tâm, đến khi có người chỉ ra giá cơ giáp mỹ lệ kia đúng là cơ giáp Vương bài cao cấp nhất trong thế giới cơ giáp thì toàn bộ thế giới cơ giáp càng chấn động.

Phải biết rằng Vương cấp sư sĩ ở thế giới cơ giáp là rất khó tìm được, những cao thủ đứng đầu này đều đã thành danh mười mấy năm trước, thậm chí còn có những vị đi trước cách đây vài chục năm, bọn họ hầu như đều đã ẩn cư, rất khó gặp. Thậm chí có một đoạn thời gian, rất nhiều người nghi vấn, thế giới cơ giáp rốt cuộc có tồn tại Vương cấp sư sĩ hay không, mà lúc này đây, tấm ảnh chụp kia lại chứng minh, Vương cấp sư sĩ trong truyền thuyết là có thật, mà nó rốt cuộc cũng xuất hiện.

Mọi người hưng phấn, hơn nữa trên bài viết có ghi rõ tấm ảnh này là chụp tại thành Thanh Phong, vì thế nhóm Cơ giáp sĩ sôi nổi chạy đến thành Thanh Phongmay mắn một điều là tốc độ của hai người Lăng Tiêu Lăng Lan cực kỳ nhanh, cũng không ở lại thành Thanh Phong quá lâu, cả hai vừa tới thì trực tiếp tiến vào mật thất cách đấu cho nên may mắn tránh khỏi nguy cơ lần này, không bị nhóm Cơ giáp sĩ chặn ở thành thị đến mức không thể động đây.

Nhưng cho dù vậy, chỉ trong vòng vài phút thành Thanh Phong nho nhỏ liền trở thành một nút chết giao thông, người bên ngoài không thể tiến vào, người bên trong cũng không thể đi ra, toàn bộ thành thị trở nên chen chúc không thể đi lại.

Trong mật thất cách đấu cơ giáp, Triệu Thuần cùng Lý Lan Phong nhìn thấy tin tức đỉnh cấp cường giả Belief xuất hiện liền không có hứng tiếp tục chiến đấu, bọn họ cũng muốn nhìn một chút phong phạm của đỉnh cấp cường giả Belief, cho nên chuẩn bị ra ngoài thử thời vận.

Bọn họ vừa mới ra khỏi mật thất, Triệu Thuần liền thu được tin nhắn của đội viên nhà mình.

Triệu Thuân vừa thấy tức khắc dừng bước, Lý Lan Phong vẻ mặt tò mò hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Triệu Thuân nghe vậy cười khổ nói: “Xem ra chúng ta không ra được rồi.”

A? Lý Lan Phong sững sốt lập tức dùng máy liên lạc tuần tra, biết được tình huống bên ngoài liền cười khổ nói: “Không nghĩ tới Belief thế nhưng lại đang ở thành Thanh Phong, thật không biết đây là may mắn vẫn bất hạnh của chúng ta.....” May mắn chính là bọn họ đã ở bên trong thành thị, nhưng bất hạnh là bọn họ bị vây trong quán cách đấu không thoát ra được.

“Là do chúng ta cùng vị cường giả không duyên phận.” Triệu Thuân mặt đầy tiếc nuối nói, “Nếu không được, không bằng chúng ta lại tái chiến một hồi đi.”

Lý Lan Phong đương nhiên đồng ý nói: “Được thôi.”

Nghe được Lý Lan Phong đáp ứng, Triệu Thuân một bên cúi đầu liên lạc quang não quán cách đấu, một bên nói: “Chúng ta vẫn là chọn phòng 817 hồi này đi.” Trong lúc nói chuyện đã nhập vào con số 817, rồi cũng không để ý phía dưới nhắc nhở liền nhấn chọn đi vào.

Nhìn toàn bộ cơ giáp của Triệu Thuân đột nhiên biến mất, Lý Lan Phong chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, biết Triệu Thuân nóng vội khẳng định đã đi phòng 817 vì thế anh cũng nhanh chóng vào quang não của quán cách đấu nhấn chọn phòng 817, sau đó lựa chọn tiến vào.....

Trong lúc vô tình Lý Lan Phong nhìn thấy phía dưới nhắc nhở đang có 3 người trong phòng..... Ách? Đây là có chuyện gì?

Giây tiếp theo, Lý Lan Phong liền tiến vào phòng 817, anh nhìn thấy cơ giáp màu đen quen thuộc của Triệu Thuân đang đứng ở góc phòng. Không chỉ có thế, lúc này ở trung tâm lõi đài đang có hai chiếc cơ giáp đang giằng co lẫn nhau. Một cái là cơ giáp cực kỳ bình thường loại

trung cấp, mà cái còn lại là một cơ giáp vô cùng mỹ lệ, Lý Lan Phong vừa nhìn liền biết đây chính là Vương cấp cơ giáp cao cấp nhất trong truyền thuyết.....

“Đây là có chuyện gì?” Lý Lan Phong bị một màn trước mắt dọa mất rồi, liền nhanh chóng nhả tin hỏi Triệu Thuân.

Triệu Thuân thực mau trả lời: “Suyt, đừng lên tiếng, Vương cấp cơ giáp kia phỏng chừng chính là đỉnh cấp cường giả Belief, chúng ta an tĩnh theo dõi, đừng để bọn họ phát hiện nếu không lại đuổi chúng ta ra ngoài.....” Triệu Thuân nỗ lực thu người lại cố gắng giảm thiểu sự tồn tại của bản thân, lúc này anh thật sự khát vọng cơ giáp của mình có thể nháy mắt thu nhỏ, tốt nhất là biến thành một hạt bụi, mắt thường đều nhìn không ra.

Lý Lan Phong nhìn thấy động tác Triệu Thuân thì trên trán xuất hiện vô số hắc tuyến, thẳng nhóc này, chẳng lẽ cậu ta không biết cho dù có cố gắng thế nào thì hai cơ giáp khổng lồ này của bọn họ cũng không có biện pháp thu nhỏ lại dù chỉ một chút sao, ngược lại hành động này của Triệu Thuân còn dễ gây chú ý hơn nữa ấy chứ.

“Hai chiếc cơ giáp kia con quen sao?” Lăng Tiêu đã sớm nhìn thấy hai chiếc cơ giáp của Triệu Thuân và Lý Lan Phong liền quay đầu hỏi Lăng Lan.

Lăng Lan lắc đầu nói: “Con không quen, có cần đuổi bọn họ ra ngoài hay không?”

Tuy rằng cô đã nhả tin cho mấy tiểu đồng bọn mau đến phòng 817 thành Thanh Phong để theo dõi cô cùng Lăng Tiêu thi đấu, bất quá Tề Long bọn họ cũng thực mau trả lời, bọn họ nói giao thông của toàn bộ Thanh Phong đều ở trạng thái tê liệt, căn bản không có cách vào được.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 297: Hình Thành Chiến Đội

Edit: Phi Nguyệt

Vì không vào được mà Tề Long ảo não vô cùng, Lạc Lăng thì khóc ròng, tâm trạng của những người khác cũng không khá hơn chút nào. Đây là trận chiến được thần cấp sư sĩ chỉ đạo đấy, phải có phúc đến thế nào mới được quan sát một lần chứ, nhưng hiện giờ bọn họ chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn cái phúc ấy trôi tuột qua kẽ ngón tay mà không có bất cứ biện pháp nào ngăn trở.

Lăng Lan chỉ đành nói vài câu an ủi, bảo đảm sau này còn có cơ hội, đến khi đó cô nhất định sẽ nhanh chóng thông báo cho bọn họ để họ là những người đầu tiên bước vào phòng xem đấu, nhờ thế mà đám trẻ trâu kia mới bớt ai oán.

Cũng vì mãi trấn an đồng bạn mà Lăng Lan chưa kịp thiết lập mật mã hạn chế người tiến vào. Đến khi cô xoa dịu đám nhóc kia xong thì hai người này đã tiến vào rồi.

Lăng Tiêu nói: “Không cần, nếu bọn họ đã vào cũng coi như có duyên với chúng ta. Hơn nữa, bọn họ cũng đâu nhận ra chúng ta, cứ để họ quan sát đi, cũng tốt cho họ, coi như là một cơ duyên.” Lăng Tiêu không phải người bảo thủ, nếu không ông đã chẳng thường xuyên nhận lời thách đấu khi ở trong quân đội. Các cơ giáp sư Liên bang đấu với ông càng mạnh thì ông càng cao hứng, Lăng Tiêu đúng kiểu của một quân nhân thuần túy.

“Nếu cha đã nói như vậy thì cứ để họ ở lại đi ạ.” Lăng Lan tán đồng cách nghĩ của Lăng Tieu. Các cơ giáp sĩ trong thế giới cơ giáp ảo đến từ khắp mọi tinh hệ trong Liên bang, ai cũng không biết đối phương là ai hay đến từ tinh cầu nào, nếu lần này có thể giúp họ được mở mang kiến thức thì cũng được coi là một phần thiện duyên.

Lăng Lan nhớ lại lần đầu tiên cô tiến vào thế giới cơ giáp ảo và gặp gỡ cơ giáp báo, lúc đó hai người bọn họ đều không biết đối phương là ai nhưng lại ăn ý lạ thường. Đoạn thời gian đó nếu không có cơ giáp báo ở cạnh thì có lẽ cô đã không chịu nổi những bài huấn luyện cơ sở khô khan đó.

Lăng Lan vô cùng quý trọng duyên phận với cơ giáp báo nên hiện giờ cũng không muốn ngăn cản cơ duyên của những người này, nếu cha đã không có ý kiến, cô cũng mặc kệ bọn họ, tất nhiên với điều kiện tiên quyết là họ không được làm ảnh hưởng đến cô và cha.

Trên sàn đấu, hai cơ giáp đứng yên bắt đầu có hàng động, cơ giáp trung cấp đưa tay ra phía sau bắt lấy một thanh vũ khí dài rồi chuyển về tư thế chuẩn bị công kích, trong khi đó cơ giáp vương cấp vẫn đứng im không nhúc nhích.

Triệu Thuân tò mò quay sang hỏi nhỏ Lý Lan Phong: “Lan Phong, trận này nghe chừng chỉ một chiêu là kết thúc, thực lực của hai bên cách biệt quá lớn, cơ giáp trung cấp kia tuyệt đối không thể chịu nổi một kích của cơ giáp vương cấp.”

“Sẽ không.” Lý Lan Phong trả lời chắc chắn.

Triệu Thuân ngạc nhiên: “À? Vì sao?”

“Cậu thử suy nghĩ mà xem, có sư sĩ cấp vương bài nào rảnh rỗi đến mức đi đánh nhau với một cơ giáp sĩ trung cấp không? Tớ đoán người kia rất có thể là đệ tử của vị vương bài sư sĩ đó nên hai người bọn họ mới đến đây để

luyện tập.” Lý Lan Phong tiếp tục phân tích. “Trong trận đấu này, chắc hẳn vị vương bài sư sĩ kia sẽ khống chế lực của mình, thậm chí không sử dụng vài sát chiêu cần kỹ thuật điều khiển cao.”

Hai mắt Triệu Thuân sáng lên: “Ý cậu nói đây chỉ là một trận chiến mang tính chất hướng dẫn?” Trận đấu hướng dẫn không chỉ có ích cho người trong cuộc mà những người đứng ngoài xem cũng học được rất nhiều, nhưng Triệu Thuân vẫn lo lắng, cẩn thận hỏi thêm. “Lan Phong, cậu nói xem bọn họ có đuổi chúng ta ra ngoài không, kiểu dạy học chỉ điểm này thế nào cũng có liên quan tới bí mật truyền thừa bốn môn.”

Lý Lan Phong trừng mắt: “Cậu bây giờ mới phát hiện ra điểm ấy à? Nhưng được một lúc rồi mà bọn họ không đuổi chúng ta ra ngoài thì rất có khả năng là đồng ý cho chúng ta ở lại đây xem.”

“Thật á?” Triệu Thuân mừng rỡ.

“Ừ, đương nhiên cũng có khả năng họ nghĩ rằng chúng ta là người quen của họ, tuy nhiên, loại khả năng này hầu như không thể xảy ra nên có thể loại trừ.” Lý Lan Phong hiểu rất rõ việc ẩn dấu tên người dùng trong thế giới cơ giáp ảo, trừ phi hai bên cùng trao đổi danh thiếp, thêm làm bạn tốt mới có thể biết được tên gọi của đối phương, nhưng cái này vô hiệu với những cao thủ cấp vương bài hàng đầu, vì thế giới cơ giáp là nơi sùng bái kẻ mạnh. Từ điểm này suy ra, bọn họ khẳng định biết hai người họ là người ngoài vào xem.

“Tớ cho rằng, sở dĩ bọn họ không trục xuất chúng ta ra ngoài là vì muốn cho chúng ta một cơ hội học hỏi.” Lý Lan Phong cảm thấy khả năng này là lớn nhất. Có rất nhiều cao thủ hàng đầu tin vào cơ duyên, có thể đối phương nghĩ rằng đây cũng là một lần cơ duyên của anh và Triệu Thuân nên mới để họ ở lại.

“Tốt quá.” Triệu Thuân hưng phấn xiết chặt tay.

Lời nói của Lý Lan Phong khiến Triệu Thuần vô cùng kích động, nếu lần này thật sự có thể học được một chút gì đó từ vị vương bài sư sĩ thì cả đời này anh sẽ không bao giờ quên cái duyên ngày hôm nay.

Lý Lan Phong cũng cảm thán: “Vận khí của chúng ta hôm nay quá tốt...” Có lẽ vận mệnh của anh cũng không quá bi thảm như những gì anh đã nghĩ, phải chăng đây sẽ là một bước ngoặt của anh?

“A, bọn họ bắt đầu rồi.” Triệu Thuần hô lên, đem suy nghĩ của Lý Lan Phong kéo trở về.

Bên trong sàn đấu, hai cơ giáp có thực lực cách xa nhau bắt đầu lần giao đấu đầu tiên.

Nhìn gương mặt không ra biểu cảm của cha già Lăng Tiêu, Lăng Lan quyết định chủ động công kích, cô cũng không có cái tự tin có thể ứng phó được ông nên phải ra tay trước chiếm tiên cơ.

Lăng Lan điều khiển cơ giáp lao nhanh về phía trước như một cơn gió lốc, tấn công trực diện. Ở cự ly khoảng chừng ba mét, cô mạnh mẽ giơ vũ khí lên chém xuống rất dứt khoát tạo thành vệt sáng sắc lẹm lóe lên giữa không trung.

Đây là một chiêu công kích từ xa! Lăng Lan đang chờ đợi thời cơ, cô biết vũ khí trên cơ giáp của cha chỉ có mấy loại ngắn như dao găm, không hề có thứ dùng để chống lại công kích tầm xa, rõ ràng ở phương diện vũ khí, cô đã chiếm ưu thế nhất định và cũng là ưu thế duy nhất hiện giờ cô có được.

“Tốt lắm!” Thấy con gái nhà mình lựa chọn dùng vũ khí tầm xa, Lăng Tiêu lập tức khen ngợi.

Đối mặt với đối thủ mạnh hơn mình và ở trong tình huống không có cơ hội thắng nào mà Lăng Lan vẫn bình tĩnh lựa chọn dùng ưu thế của mình

để tấn công vào khuyết điểm của đối phương thì có thể thấy cả tâm cơ và biểu hiện của Lăng Lan đều cực kỳ xuất sắc.

Nhưng dù sao Lăng Tiêu cũng là thần cấp sư sĩ, ông lại đang điều khiển một cơ giáp cấp vương vô cùng mạnh mẽ, cho nên luận về kỹ thuật điều khiển cơ giáp hay ưu thế của cơ giáp, ông đều hơn Lăng Lan rất nhiều. Những chiêu thức Lăng Lan khổ công nghiên cứu để đối phó với địch thủ đều không có tác dụng với Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu điều khiển cơ giáp siêu cấp của mình bước nhanh về phía trước, ông nghiêng người theo thế đao mạnh mẽ, cùng lúc đó, ông để hai tay cơ giáp chụm lại đỡ lấy ánh đao lắc lẹm đang lao về phía mình.

Công kích của Lăng Lan mặc dù đã nhanh đến mức mắt thường đều không theo kịp, nhưng vẫn là chậm so với Lăng Tiêu, ông vô cùng thoải mái đỡ đòn của Lăng Lan.

“Lăng Lan, chiêu này không có tác dụng đối với cha.” Ông cười nói, “Con phải nghĩ biện pháp khác đi.”

“Cha, người đừng vội khinh thường sớm.” Cánh tay phải của cơ giáp đột nhiên rung mạnh, sau đó giật ngược về phía sau, Lăng Tiêu cảm giác được thanh trường đao bỗng trơn tuột như một con cá, trôi ra khỏi gọng kìm của ông.

Lăng Tiêu giật mình, nhanh chóng lùi lại phía sau, lần thứ hai kéo giãn cự ly với Lăng Lan.

Ông tò mò quan sát thanh vũ khí trong tay Lăng Lan: “Món vũ khí này rất đặc biệt, vừa rồi là tính năng gì vậy?” Lăng Tiêu chưa từng thấy qua đặc tính này.

“Đây là tác phẩm của một đàn anh trong trường, chỉ cần biết cách sử dụng thì có thể dùng nó đến cấp vương bài.” Lăng Lan rất thích thanh đao

Bất Hối này, trong giọng nói còn xen lẫn cả sự tự hào.

Lăng Tiêu cảm thán: “Chờ tên nhóc kia lớn hơn, bảo nó cải tạo thêm vài lần nữa cho món vũ khí này, có khi còn dùng được lâu dài về sau cũng không chừng.”

“Còn có thể tiến hàng cải tạo hai, ba lần nữa sao?” Lăng Lan tò mò, cô luôn nghĩ tất cả các loại vũ khí đều chỉ được chế tạo một lần duy nhất.

“Đương nhiên, vì thế cho nên một chiến đội cơ giáp luôn luôn phải có người kỹ sư kiệt xuất, người đó có thể giúp sức chiến đấu của đội ngũ tăng lên rất nhiều.” Đương nhiên đối với những cơ giáp sĩ đã ngoài cấp vương bài thì tất cả những cái đó chỉ là mây bay mà thôi.

Lời nói của Lăng Tiêu làm Lăng Lan cảm thấy mơ hồ: “Chiến đội cơ giáp chẳng phải đều do các cơ giáp sĩ chuyên nghiệp tổ chức nên sao?” Cô luôn cho rằng các chiến đội cơ giáp là do những người điều khiển cơ giáp chuyên nghiệp cùng nhau tạo thành.

“Dĩ nhiên không phải...” Lăng Tiêu ngạc nhiên, lẽ nào Lăng Lan không biết điểm này? Trong lòng Lăng Tiêu sững sốt nhưng ông cũng hiểu ngay, con cái nhà khác đều có cha chỉ dạy cho những điều này, nhưng ông mất tích mười sáu năm, vừa trở lại đã bị công vụ quán thân nên không có cơ hội nói chuyện, truyền đạt nhiều thứ cho con gái nhà mình, nên đến giờ Lăng Lan không biết những chuyện đó cũng là điều bình thường.

Đương nhiên, không phải học viên nào cũng có cha là cơ giáp sĩ chuyên nghiệp nên rất nhiều người không biết những điểm này, nhưng đến năm thứ hai, trong trường cũng sẽ có giáo viên đến chỉ dạy, tất nhiên đến lúc đó Lăng Lan cũng có thể hiểu cách hình thành một chiến đội là như thế nào. Có điều bây giờ cô mới chỉ học năm đầu tiên nên chưa có cơ hội biết những điều này.

Nghĩ thế, Lăng Tiêu liền cảm thấy áy náy: “Đều là lỗi của cha, không có mặt ở đây đúng lúc để nói cho con biết những kiến thức này.” Nói cho cùng thì ông thấy mình vẫn là một người cha thất trách.

“Kỳ thực, những thành viên của một chiến đội không đơn thuần chỉ có những cơ giáp sĩ điều khiển chuyên nghiệp, một chiến đội cần rất nhiều người ở nhiều lĩnh vực cấu tạo thành, bao gồm: Các cơ giáp sĩ thuộc ba loại, cận chiến, viễn chiến, vừa đánh gần vừa viễn chiến. Sau đó tới đội hậu cần gồm: Kỹ sư sửa chữa, bác sĩ, các tài nguyên khác v.v... cho nên dù là một chiến đội nhỏ cũng cần ít nhất sáu người là vì thế. Chỉ có điều những chiến đội nhỏ như vậy không thể nuôi dưỡng được đội hậu cần, hiện tại một chiến đội cơ giáp cỡ vừa tối thiểu cũng phải có mười hai người, cơ giáp chiến sĩ tám người và bốn nhân viên hậu cần.” Lăng Tiêu giải thích. “Cứ hai cơ giáp sĩ ứng với một nhân viên hậu cần, có như vậy mới đủ để một chiến đội vận hành được, mỗi người đều được phát huy đến mức tốt nhất mà không gây lãng phí.”

Những nhân viên hỗ trợ cần được các chiến sĩ nuôi dưỡng, nếu không họ cũng không có đủ tài nguyên để nâng cao thực lực của mình, đây cũng chính là nguyên nhân khiến cho các chiến đội nhỏ luôn bị đào thải từ từ. Tất nhiên, những chiến đội mà bỏ qua khâu hậu cần đều không có năng lực cạnh tranh cùng các chiến đội lớn, dần dần cũng bị đào thải là điều đương nhiên.

ĐÀN ÔNG TƯƠNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 298: Cái Giá Phải Trả Của Cơ Duyên

Edit: Phi Nguyệt

“Nói như vậy là, nếu con muốn đưa các bạn của mình tiến xa hơn thì cần phải bố trí đội viên sao cho hợp lý nhất phải không?” Lăng Lan nhíu mày, xem ra cô đã nghĩ quá đơn giản rồi.

Lúc này Lăng Lan cảm thấy thông suốt mọi việc: Vì sao Lâm Trung Khanh và Hàn Kế Quân lại chọn các chuyên ngành khác mặc dù năng lực điều khiển cơ giáp của bọn họ đều không kém Tạ Nghị hoặc Lạc Lăng bao nhiêu. Phải biết rằng, trong thế giới cơ giáp ảo, bọn họ đều đạt tới trình độ cơ giáp sĩ cao cấp, thì ra bọn họ đều hiểu kết cấu của một chiến đội như thế nào nên mới lựa chọn những chức nghiệp phù hợp với chiến đội trong tương lai, chỉ có lỗi đại là cô đây đến bây giờ vẫn ù ù cạc cạc.

“Điều đó rất cần thiết, ví dụ như người đàn anh mà con nhắc tới đã chế tạo ra món vũ khí này, do cũng là một đối tượng cực tốt. Để chế tạo ra một món vũ khí xuất sắc như vậy thì cậu ta phải nắm vô cùng chắc các loại tài liệu, ở phương diện chế tạo cậu ta tuyệt đối là một thiên tài, cậu ta có thể giúp chiến đội của con tăng gấp đôi sức chiến đấu, thậm chí còn cao hơn nữa.” Lăng Tiêu tiếp tục nói, “Nếu cậu ta chưa gia nhập chiến đội khác thì cha kiến nghị con nên ra tay sớm một chút đi, loại thiên tài này chỉ có thể gặp mà không thể cầu.”

“Vâng, con sẽ suy nghĩ về vấn đề này.” Đối với chuyện lập chiến đội, Lăng Lan vẫn muốn nghe một chút ý kiến của bọn Tề Long, dù sao cô cũng muốn nhận được sự đồng ý của họ.

Lăng Lan bỗng nhớ đến vị thủ tịch Lý Thì Du đang học chuyên ngành quân y kia, trước đây cô chỉ cảm giác tay nghề chữa trị của đối phương không tồi nên muốn cùng đối phương tạo mối quan hệ tốt đẹp để ngày sau đội viên của cô bị thương thì sẽ nhờ đến anh ta. Hiện giờ xem ra phải thay đổi phương châm, suy nghĩ lại một phen mới được.

Lăng Lan còn nhớ rõ những học sinh chuyên ngành quân y đều không được gia nhập chiến đội. Họ thuộc về nhóm trung lập, phòng chừng vị thủ tịch Lý Thì Du này cũng đồng dạng như thế. Lăng Lan quyết định cho dù như thế nào cũng đều phải đem anh ta lừa tới tay, a không, là nắm trong tay mới đúng. Cũng không đúng, phải là cướp vào tay! Lăng Lan âm thầm xiết chặt nắm tay, loại thiên tài này không thể để thoát khỏi lòng bàn tay được.

Vốn cũng không quá để ý đến Lý Thì Du, những sau khi được nhắc nhở, Lăng Lan liền đem Lý Thì Du nhớ kỹ.

Lúc này, Lý Thì Du đang chìm trong một nghiên cứu mới ở Trung Tâm Nghiên Cứu Quân Y còn không biết, tương lai của anh ở lúc anh không biết đã bị Lăng Lan quyết định! Thật bí ai!

“Nếu con thật muốn thành lập chiến đội thì đích xác phải suy xét một chút.” Lăng Tiêu nói, vừa rồi ông bỗng cảm giác được khí lãnh vô cùng truyền ra từ trong cơ giáp của Lăng Lan, ông nhin không được mà cười khở.

Đám nhỏ đó chính là những người bạn đã lớn lên cùng Lăng Lan, chắc con gái cũng không thể bỏ rơi bọn chúng được. Lăng Tiêu lúc này không biết là nên kiêu ngạo hay là chua xót, ông hẳn là phải yêu thương, sủng ái, đặt con gái trong lòng bàn tay mới đúng, con gái ông không nên trở thành

một người khí phách, lãnh khốc như bây giờ, thậm chí còn uy phong, bừa hăn hơn ông lúc còn trong trường quân đội trước đây....

Đây thật sự là con gái giống như lời vợ yêu nói sao? Lăng Tiêu có chút không xác định, ông thật muốn lập tức gọi điện cho vợ yêu nhà mình để xác nhận lại xem có phải trước đây bà ấy sinh ra một cô con gái hay không? Không biết có phải bởi vì vợ ông muốn con gái quá cho nên mới đem con trai nói thành con gái hay không?

Ý nghĩ này chợt lóe thì ngay lập tức bị Lăng Tiêu ném đi, bởi vì chuyện này tuyệt đối sẽ không phát sinh, ông nghĩ ra được ý nghĩ này thì ông thật sự là quá ngốc rồi, nếu mà còn thật sự gọi điện cho vợ thì có khi ông còn bị vợ đuổi ra phòng ngủ tới nửa năm ấy chứ....

“Đương nhiên thành viên chiến đội có hai loại phương thức, một loại là thành viên cố định, đó là những người không cần phải thông qua khảo nghiệm, là những người mà con tin nhiệm, loại thứ hai là thành viên lâm thời, bọn họ không đáng tin cậy thì có thể lựa chọn ký hợp đồng để nhập đội, giống như ở trường quân đội có thể thu nhận một ít thành viên cho chiến đội, tới khi tốt nghiệp thì ước hẹn trong hợp đồng sẽ tự động hủy bỏ.”

Lăng Tiêu đem những suy nghĩ rối loạn vợ vẫn trong đầu quét đi vút sạch sẽ, tiếp theo liền nói về chủ mới, đem những kiến thức cần thiết về chiến đội truyền lại cho Lăng Lan, “Các chiến đội trừ những thành viên cố định thì phần lớn đều là những thành viên được ký hợp đồng để vào, bởi vì ai cũng không thể cam đoan tương lai mình có thể tìm thêm những thành viên tốt hơn hay không, ngoài ra còn có một bộ phận các thành viên tuy không phải là những người sẽ đồng tiến đồng lùi với chiến đội, bởi vì dù sao bây giờ bọn họ cũng chỉ mới là học sinh trường quân đội, tương lai bọn họ có thể lựa chọn khác nhau và nếu họ rời đi thì cũng không ảnh hưởng quá lớn đến chiến đội. Nhưng với những thành viên cố định thì việc bọn họ rời khỏi chiến đội sẽ khiến cho chiến đội bị ảnh hưởng rất lớn, ngoài ra điều này còn có nghĩa là năng lực khống chế của đội trưởng không cao, ảnh

mắt nhìn người cũng có vấn đề, trong quân đội, điều này ảnh hưởng rất lớn đến tương lai thăng chức của người đội trưởng. Đương nhiên điểm này đối với con thì ảnh hưởng không lớn, con cảm thấy vừa lòng, muốn nhận liền nhận, không cần cố kỵ.”

Lăng Lan tương lai khẳng định sẽ tới quân đoàn của Lăng Tiêu, chỉ cần không làm chuyện sai gì, làm từng bước để lên chức thì tuyệt đối không có vấn đề gì. Lại nói, hai vợ chồng Lăng Tiêu và Lam Lạc Phượng rất ăn ý, chỉ biết cố gắng làm phai nhạt sự tồn tại của một nam sinh tên Lăng Lan, sẽ không để cô biểu hiện quá xuất sắc trong quân đoàn, cho nên cho dù tương lai chiến đội của Lăng Lan thật sự tách ra thì đối với tương lai của Lăng Lan cũng không có gì ảnh hưởng.

“Chiến đội ổn định thật sự thì thường thường đều là sau khi tiến vào quân đoàn, cho nên đội trưởng tổ chức chiến đội đại đa số lựa chọn ký hợp đồng lâm thời, chờ đến khi tiến vào quân đoàn thì lại thành lập chiến đội ổn định.” Lăng Tiêu đem những lưu ý khi thành lập chiến đội đều nói một lần.

Lăng Lan có điều hiểu được gật gật đầu, Lăng Tiêu lại hỏi: “Đúng rồi, những người bạn của con đều lựa chọn điều khiển cơ giáp chuyên nghiệp sao?”

“Dạ không, Lâm Trung Khanh lựa chọn hậu cần, Hàn Kế Quân lựa chọn chỉ huy tinh hạm, Tề Long, Lạc Lăng, Tạ Nghi và con giống nhau, lựa chọn điều khiển cơ giáp chuyên nghiệp.” Lăng Lan nghe Lăng Tiêu hỏi liền lập tức đem ngành họ chuyên ngành của các đồng bạn nói ra.

Lăng Tiêu nghe vậy ánh mắt chợt lóe, trong lòng vì con gái nhà mình cao hứng, đám nhỏ đó thật sự muốn thành lập một chiến đội hoàn mỹ: “Tề Long, Lạc Lăng, Tạ Nghi có năng lực cách đấu rất mạnh phải không? Hơn nữa thiên phú thức tỉnh tương đối thích hợp điều khiển cơ giáp?”

“Dạ, nếu so với Lâm Trung Khanh và Hàn Kế Quân thì quả thật là như thế.” Lăng Lan gật đầu nói.

Lăng Tiêu vui mừng nói: “Như vậy xem ra chiến đội của con chỉ còn thiếu một tham mưu chiến lược, một bác sĩ và một người sửa chữa cơ giáp. Một vị cải tạo, chế tạo thì rất khó mà có được, nếu không thể tìm thấy một người ưu tú thì cha nghĩ con nên tìm một người có trình độ cao siêu là được, người như vậy thì có nhiều chỗ dùng hơn so với những người cải tạo cơ giáp bình thường. Còn lại thì con có thể tìm thêm những người có năng lực điều khiển cơ giáp tốt để thêm vào, như vậy là được.”

“Tham mưu chiến lược thì không cần, Hàn Kế Quân học chuyên ngành hai chính là ngành này, cậu ấy vốn đã rất ưu tú ở phương diện này, chỉ là vì tương lai của chiến đội mà lựa chọn chỉ huy tinh hạm.” Lăng Lan đem tình huống của Hàn Kế Quân nói cho Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu hết chỗ nói, thật không biết hình dung vận khí của Lăng Lan tốt như thế nào, trong số những người bạn cùng lớn lên lại có thiên tài ưu tú như vậy, một người hai việc, như vậy chiến đội chỉ còn thiếu một hậu cần, áp lực sẽ nhẹ hơn rất nhiều. Có thể nói, cùng là chiến đội mười người thì chiến đội của Lăng Lan chắc chắn mạnh hơn những chiến đội khác nhiều.

“Lăng Lan, phải quý trọng những người bạn này, bọn họ thật sự rất không tồi.” Lăng Tiêu nghiêm mặt nói, nếu các đội viên đều cùng cố gắng vì chiến đội thì làm đội trưởng chiến đội, Lăng Lan phải quý trọng những thành viên này.

Lăng Lan nghe vậy khoe miệng hơi hơi nhếch lên, nặng nề mà gật đầu nói: “Yên tâm, cha, bọn họ là những người bạn quan trọng nhất của con, con nhất định sẽ quý trọng họ.”

Lăng Lan nói xong, ánh mắt liền mị mị, trong lòng tính toán làm thế nào để mời một vị cải tạo cơ giáp vào đội, mặc kệ nói như thế nào, ở cơ giáp

thế giới nhận thức "Cơ vô bất tu" quả thật không tồi, hơn nữa đối phương cũng ở trường đệ nhất nam sinh, là người thích hợp nhất. Lúc trước chỉ là muốn kết cái thiện duyên, hiện tại nghĩ đến, lần đánh chủ ý này đích xác thật quá tốt, lập tức giải quyết thay cô một vị trí vô cùng quan trọng trong chiến đội.

Lúc này, trong thư viện ở thành Tín Dương, "Cơ vô bất tu" đang nghiên cứu về một bản vẽ thiết bị mới bỗng cảm giác lạnh lẽo toàn thân, anh cảnh giác mà ngẩng đầu, âm thầm quan sát những người cũng đang cúi đầu đọc sách, nghiên cứu bản vẽ trong tay giống mình. Dù sao anh cũng đã đắc tội với Lôi Vương, không biết đối phương có phải người tới Dương Thành tìm anh gây phiền toái hay không.....

Nhưng anh ngó trái ngó phải một lúc nhưng trước sau vẫn không phát hiện điều lạ gì..... Chẳng lẽ gần đây quá mệt mỏi cho nên anh có ảo giác sao? "Cơ vô bất tu" quyết định đóng bản vẽ nghiên cứu trong tay, phải nghỉ ngơi một chút, miễn cho nghi thần nghi quỷ làm ảnh hưởng đến hiệu suất.....

Lăng Lan nghĩ đến đây, không tự chủ được mà quay đầu lại nhìn thoáng qua hai người đang xem trận chiến này giờ, hai người này có phải cũng có duyên với cô hay không?

Lăng Lan tâm niệm vừa động liền hỏi Lăng Tiêu: “Cha, ID của hai cơ giáp kia là gì?”

“Vì sao lại hỏi ID của bọn hắn? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?” Lăng Tiêu nhíu nhíu mày, ông cho phép bọn họ quan sát trận chiến chỉ bởi vì ông nghĩ tới chữ duyên, nhưng điều đó không có nghĩa là ông để yên cho bọn họ nếu bọn họ quấy nhiễu đến quá trình học tập của con gái ông.

nghĩ nhìn đến bọn họ quấy nhiễu đến hắn nữ nhi học tập.

“Không có, con chỉ là nghĩ không biết tương lai bọn họ có thể trở thành thành viên của chiến đội của con hay không, dù sao hôm nay bọn họ cũng có duyên với chúng ta.” Lăng Lan lạnh buốt mà nói, “Cơ duyên cũng không phải là tốt như vậy, có lẽ hẳn là để bọn họ trả giá một ít gì đó cho chữ duyên này.”

Ách..... Đây là con gái của ông sao? Quá âm hiểm xảo trá rồi? Lăng Tiêu không đành lòng mà nhìn thoáng qua hai cơ giáp vô tội không biết chuyện gì đang phát sinh kia, nhưng trong lòng ông lại quyết đoán tán thưởng con gái nhà mình: Nha, quả nhiên là con gái ông, làm chuyện gì cũng phải có lại mới làm.

“Cơ giáp màu đen là "Đánh ra tương lai", cơ giáp cao cấp gọi là "Niệm thiên từ người".” Lăng Tiêu không chút do dự đem ID hai người nói cho con gái nhà mình, dùng hành động thực tế để ủng hộ quyết định của con gái.

Nhìn hai cơ giáp trên lôi đài đang tạm dừng giao chiến mà liếc mắt nhìn mình một cái, trong lòng Lý Lan Phong và Triệu Tuấn cả kinh, chẳng lẽ đối phương muốn đuổi bọn họ đi sao? Triệu Tuấn thậm chí còn chấp tay hành lễ cầu nguyện trong khoang điều khiển mà khẩn: Thần a, ngàn vạn đừng để bọn họ đuổi chúng con!

Hai người đang thấp thỏm thì hai cơ giáp trên lôi đài đồng thời quay đầu đi, cơ giáp trung cấp đột nhiên nhảy ra sau một cái, kéo khoảng cách gần hơn với cơ giáp Vương cấp, xem ra một vòng đấu mới lại sắp bắt đầu rồi.

“Làm tớ giết cả mình, còn tưởng rằng chúng ta thật sự phải bị trục xuất rồi chứ.” Triệu Tuấn lúc này như mới sống sót sau tai nạn mà buông bàn tay, vẻ mặt nghĩ mà sợ nói.

“Không biết vì sao tớ cứ cảm giác có chút không yên ổn.” trong lòng Lý Lan Phong không biết vì sao lại có một cảm giác nguy hiểm đang lan tràn

ra.

ĐÀN ÔNG TƯƠNG LAI KHÔNG ĐỂ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 299: Cao Cấp Cơ Giáp Sĩ?

“Như thế nào, chẳng lẽ bọn họ thật sự muốn đem chúng ta đuổi đi ra ngoài?” Mới vừa yên lòng Triệu Thuần lại lần nữa nhắc tới tâm tới, vẻ mặt lo lắng hỏi.

“Không phải, nếu bọn họ đến bây giờ đều không có đuổi chúng ta đi, về sau cũng sẽ không. Chỉ là ta tổng cảm thấy, chúng ta tiếp tục đi xuống, rất có thể sẽ trả giá cái gì đại đại giới cũng nói không chừng.....” Lý Lan Phong thanh âm cực nhẹ, tựa hồ ở lăm bầm lâu bầu, hẳn trong khoảng thời gian ngắn cũng nói không nên lời cái nguyên cớ tới.

“Nhưng cho dù thật sự trả giá đại đại giới, cậu nguyện ý từ bỏ sao?” Triệu Thuần không tin Lý Lan Phong thật sự bỏ được chủ động rời đi.

“Đương nhiên không muốn, liên tính trả giá đại đại giới, tớ cũng muốn lưu lại xem trận đấu này.” Lý Lan Phong quyết đoán trả lời, sau đó liền nở nụ cười khổ.

Làm người trong một gia đình có gia thế số một, Lý gia đương nhiên cũng có vài vị vương cấp sư sĩ phục vụ, nhưng dù thân phận của anh là gì, anh cũng không có tư cách nhận được sự chỉ điểm của những người đó, vì vậy, với dự hoặc trước mắt, anh đương nhiên không thể cự tuyệt, đặc biệt là khi anh muốn trở thành chủ nhân của đời mình, càng không thể từ bỏ.

“Cho nên, chúng ta cần gì phải suy xét chuyện tương lai, nắm chắc cơ hội bây giờ để quan sát mới tốt.” Triệu Thuần không cho là đúng mà cười

nói.

“Đúng!” Lý Lan Phong không tiếng động mà nở nụ cười, bắt đầu kiểm điểm chính mình vì sao lại suy nghĩ nhiều như vậy, cái thói quen xấu hình thành từ lâu nay thật sự muốn sửa cũng không phải nói là được. Nghĩ đến đây, Lý Lan Phong nhẹ nhàng mà thở dài một hơi, biểu tình bắt đầu mờ mịt lên.

“Mau xem, cơ giáp trung cấp lên!” Đột nhiên bên tai vang lên giọng nói lớn của Triệu Thuần, may mắn bọn họ dùng trò chuyện riêng, nếu không chỉ bằng câu nói vừa rồi Triệu Thuần thì bọn họ tuyệt đối sẽ bị chủ nhân của phòng này đuổi ra ngoài.

Lý Lan Phong nhanh chóng thu liễm tâm thần, chuyên chú nhìn lên lôi đài, chỉ thấy cơ giáp trung cấp đích quả thật hành động, nhưng cơ giáp trung cấp không lựa chọn trực tiếp tiến công mà là chạy quanh trên lôi đài. Tốc độ của cơ giáp trung cấp càng lúc càng lúc càng nhanh, cuối cùng bóng dáng cơ giáp như trở thành một đạo ánh sáng lướt đi trên lôi đài.

“Sao có thể? Đây là kỹ thuật mà chỉ có cơ giáp sĩ cao cấp mới có thể nắm được, kỹ thuật bước lướt quang ảnh.....” Thấy một màn như vậy, Triệu Thuần không thể tin tưởng mà kinh hô.

Ánh mắt Lý Lan Phong tức khắc co rút lại, chẳng lẽ người điều khiển giá cơ giáp trung cấp này là một vị cao cấp cơ giáp sĩ sao? Phải biết rằng có rất nhiều kỹ thuật chỉ có thể thi triển khi được thực hiện ở cơ giáp tương ứng với cấp bậc, giống như bước lướt quang ảnh, nó là một loại kỹ năng mà chỉ có cơ giáp cao cấp mới có, như vậy làm sao cơ giáp trung cấp có thể thực hiện được?

Không biết vì sao, lúc này trong đầu Lý Lan Phong nhớ đến cơ giáp thô, rõ ràng chỉ là cơ giáp thực tập nhưng đối phương lại có rất nhiều động tác, kỹ thuật vượt qua sự hạn chế của cơ giáp thực tập, thậm chí có thể phát huy

những động tác, kỹ thuật đó đến mức cao nhất, không...thậm chí còn vượt phần cực hạn nữa....Chẳng lẽ người điều khiển cơ giáp trung cấp này lại là một người kiệt xuất, có khả năng điều khiển cơ giáp yêu nghiệt sao?

“Không, sẽ không..... Cơ giáp thô là cơ giáp độc nhất vô nhị.” Lý Lan Phong lắc lắc đầu, đem ý tưởng trong đầu đuổi đi ra ngoài. Anh sẽ không thừa nhận có người có thể giống như cơ giáp thô!

Đang lúc hai người đang quan sát trận đấu nghi ngờ đầy bụng thì cơ giáp trung cấp sau khi chạy trên lôi đài mấy vòng rất cuộc tấn công lần nữa.

Bước lướt quang ảnh là một loại kỹ năng né tránh, đồng thời cũng nó một kỹ năng mê hoặc, làm tầm mắt của đối thủ xuất hiện hình ảnh giả, khiến cho camera của đối thủ xuất hiện hiện tượng lùi lại, tuy chỉ hiện tượng này chỉ xuất hiện vài giây, nhưng trong những trận chiến bằng cơ giáp tính thời gian bằng giây thì chỉ với vài giây này, người thực hiện bước quang ảnh có lẽ sẽ nắm được cơ hội để dành thắng lợi.

Cho nên khi Triệu Thuần và Lý Lan Phong thấy rõ ràng động tác tấn công của cơ giáp trung cấp thì nó đã đứng sau lưng cơ giáp vương cấp, hai tay vung lên đem thanh đao đen bóng sắc bén chém xuống.

Tiếng gió bị xé rách vang dội khắp căn phòng đã chứng minh lực của một đao này vô cùng mạnh. Đối mặt với một chiêu này, cơ giáp cường bài vẫn không sút mẻ gì như cũ.

Mắt thấy một đao của cơ giáp trung cấp sắp sửa chém tới vai của cơ giáp vương cấp, hai người Triệu Thuần và Lý Lan Phong cho dù biết rõ vương cấp sư sĩ sẽ không có khả năng bị chém, nhưng loại dưới tình huống kề bên nguy hiểm, bọn họ không tự chủ được mà kinh hô lên: “A!”

“Phanh!” Một tiếng trầm vang. Vương cấp sư sĩ chỉ hơi hơi nghiêng người, nâng cánh tay phải lên, liền đem một đao kia chặn lại. Hóa ra trên cánh tay của cơ giáp vương cấp được trang bị quang thuẫn, không biết nó

được khởi động lúc nào nhưng lúc này, nó đã chặn được một đường chém của cơ giáp trung cấp. Lực cản bất ngờ sinh ra một lực phản cực lớn là cơ giáp trung cấp bị bắn ngược ra sau.

Hai người đều cho rằng lần tấn công không có hiệu quả vừa rồi của cơ giáp trung cấp sẽ khiến nó bị đánh ngược bay ra sau và rơi xuống sàn đấu, nhưng đúng lúc này, động cơ đẩy của cơ giáp vốn đang im lặng đột nhiên nổ lớn, tốc độ đẩy của cơ giáp phản ngược với tốc độ bắn ra khiến cho hai lực như trung hòa lại làm cơ giáp dừng bị bay ra, hai chân cơ giáp trung cấp đột nhiên xoay tròn, hung ác mà đá xuống cơ giáp vương cấp đang ở phía dưới.

“Gió xoáy treo cổ!” Triệu Thuần, Lý Lan Phong thấy thế lại lần nữa kinh hô lên, chiêu thức này chính là kỹ thuật dành riêng cho cơ giáp sĩ cao cấp.

Nhưng một chiêu ngoài dự đoán này bị vương cấp sư sĩ hóa giải dễ dàng. Chỉ thấy vương cấp sư sĩ kia quyết đoán giơ tay lên, chỉ cần nhìn cơ giáp trung cấp một cái liền biết điểm yếu của chiêu thức gió xoáy treo cổ nằm ở đâu, cánh tay đơn giản mà nắm chặt lấy cổ chân của cơ giáp trung cấp. Sau đó thoải mái mà nhún người xuống lấy đà rồi đem cơ giáp trung cấp ném bay ra ngoài.

“Phanh!” Một tiếng vang lớn, cơ giáp trung cấp vững chắc mà rơi khỏi lôi đài, sau đó lăn ra sau mấy vòng.

Trong nháy mắt rơi xuống mặt đất, chấn động do va chạm làm cho hai người Triệu Thuần Lý Lan Phong đang đứng ở một góc trong phòng cũng cảm thấy chấn động mãnh liệt. Loại lực lượng khủng bố này làm cho sắc mặt hai người biến đổi, bọn họ tin chắc người trực tiếp thừa nhận cỗ lực lượng kia chắc chắn không dễ chịu.

Hai người cho rằng cơ giáp trung cấp sẽ dừng lại, bởi vì cho dù thân thể có cường tráng đến mức nào thì với lực đánh cực đại vừa rồi, ai cũng sẽ lựa

chọn nằm trên mặt đất vài giây để khôi phục. Nhưng bọn họ trăm triệu lần không nghĩ tới, cơ giáp trung cấp kia lăn ra sau mấy mét còn chưa dừng lại thì lại lần nữa hành động, hai tay của cơ giáp đột nhiên đánh xuống mặt đất một cái, toàn bộ cơ giáp theo cổ lực lượng này mà bay lên trời.

Cùng lúc đó, cơ giáp động cơ lại lần nữa mở ra, lúc này đây thuận theo lực gia tốc của cơ giáp, cơ giáp trung cấp lại hung ác mà đánh về phía vương cấp sư sĩ, vũ khí lạnh trong tay như mưa rền gió dữ mà chém về phía vương cấp sư sĩ, liền thấy cơ giáp trung cấp kia ở chung quanh vương cấp cơ giáp thoán động, không ai có thể đoán được vị trí đánh của cơ giáp là ở đâu, loại phương thức vận động bất quy tắc này làm sắc mặt Triệu Thuần và Lý Lan Phong biến đổi lại lần nữa.

Lúc này bọn họ đã xác định, thực lực của người điều khiển cơ giáp trung cấp kia chắc chắn không chỉ là trung cấp, không thể nghi ngờ là đã lên cao cấp cơ giáp sĩ. Bởi vì loại phương thức vận động bất quy tắc này có yêu cầu tốc độ vô cùng cao, thậm chí là khủng bố, tuyệt đối không phải chỉ một cơ giáp trung cấp nho nhỏ có thể thực hiện được.

Trong lòng Lý Lan Phong không khỏi mà thầm nghĩ, nếu anh cũng điều khiển cơ giáp trung cấp thì không biết mình có thể thực hiện những kỹ thuật của cơ giáp cao cấp hoàn mỹ như người kia hay không? Suy xét đến điểm cực hạn của cơ giáp trung cấp, Lý Lan Phong phát hiện điều này rất khó, có lẽ anh có thể làm được, nhưng chắc chắn không có biện pháp biểu hiện nhuần nhuyễn như đối phương, thông dong mà tự nhiên. Điều này không phải có nghĩa là năng lực điều khiển của đối phương đã lợi hại hơn anh rất nhiều sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng Lý Lan Phong ần ần có chút mất mát, từng người từng người thiên tài điều khiển cơ giáp đều xuất hiện quanh anh, mà với thiên phú điều khiển cơ giáp bình thường, anh thật sự có thể nghịch thiên sửa mệnh sao?

“Đúng, thiên phú quả thật rất quan trọng, nhưng cơ sở và nỗ lực so thiên phú càng quan trọng hơn. Nếu cậu có thể đem các động tác của mỗi cấp bậc rèn luyện đến cực hạn thì tốt tin, cậu sẽ không kém hơn đám có thiên phú đó chút nào...” Lúc trước, cơ giáp thổ đã từng nói như vậy, nó như là lời cổ động luôn hiện hữu trong lòng Lý Lan Phong, anh đột nhiên chấn động: Đúng vậy, thiên phú của anh có lẽ không đủ, nhưng anh sẽ vẫn luôn nỗ lực, mỗi một động tác cơ bản vẫn đều phải luyện đến như bản năng của mình, tuy rằng càng lên cao càng khó luyện, nhưng anh chưa bao giờ quên cơ giáp thổ đã từng nói, nó chính là trụ cột cho tinh thần không ngừng cố gắng của anh!

“Yên tâm, tớ sẽ không bị những thiên tài đè đầu mãi, tớ sẽ nỗ lực hơn bọn họ, khi chúng ta gặp lại, tớ hy vọng chính mình sẽ không phải từ dưới mà nhìn lên như bây giờ nữa.” Lý Lan Phong âm thầm nắm chặt nắm tay, niềm tin vốn bị cơ giáp trung cấp đã kích nay lại khôi phục lần nữa.

Anh có thể bại bởi con thổ, nhưng không thể bại bởi những người khác, cho dù là người có thiên phú yêu nghiệt như vị điều khiển cơ giáp trung cấp trước mắt, người đó cũng không đủ kích niềm tin của anh, anh sẽ không thua đối phương.

Trên lôi đài, tiếng đánh nhau phanh phanh phanh không dừng lại, thậm chí còn vang lên không ngừng, càng lúc càng nhiều. Triệu Thuần và Lý Lan Phong cho dù xem có chút mơ hồ hồ hồ nhưng cũng biết vị vương cấp sư sĩ này đã đem tất cả những công kích bất quy tắc của cơ giáp trung cấp chặn lại.

Cứ như vậy, cơ giáp trung cấp đã tấn công không ngừng suốt một phút, tuy một phút không phải là nhiều nhưng Triệu Thuần và Lý Lan Phong cũng hiểu được, thời gian một phút đồng hồ này, tốc độ tay của người điều khiển cơ giáp trung cấp tuyệt đối phải giữ ở trạng thái cao nhất, cho dù là người đã đạt tới đặc cấp sư sĩ như Triệu Thuần thì lúc này cũng nhịn không

được mà run lên, giống như cảm thấy ngón tay của mình đang co rút đau đớn.

Phải biết rằng, những động tác này có yêu cầu rất cao đối với cơ giáp sĩ, giống như loại cơ giáp bình thường như cơ giáp trung cấp, muốn hoàn thành những kỹ năng cao cấp thì cần phải dựa vào năng lực của người điều khiển để đền bù. Cho nên Triệu Thuần hoài nghi người cơ giáp sĩ này có phải ngón tay rút gân hay không, cho nên mới không có cảm giác đau đớn.

Chờ cơ giáp trung cấp kia rơi xuống đất thì trong lòng Triệu Thuần và Lý Lan Phong nhin không được thở ra một hơi, nghĩ thầm người này sẽ nghỉ ngơi một chút. Không nghĩ tới cơ giáp trung cấp vừa mới rơi xuống đất liền lại hành động lần nữa, thi triển bước lướt quang ảnh hướng về phía vương cấp cơ giáp.....

“Trời ơi, chẳng lẽ hắn ta không mệt sao?” Triệu Thuần nhin không được phun tào, chẳng lẽ người điều khiển cơ giáp trung cấp kia là người máy hình thành sao?

“Nếu cấp bậc thật sự của đối phương không phải là trung cấp thì sao?” Lý Lan Phong bình tĩnh mà trả lời.

Cho dù cơ giáp trung cấp chỉ biểu hiện ra ngoài năng lực của mình chỉ mới tới cao cấp nhưng Lý Lan Phong không cho rằng thực lực của đối phương chỉ mới tới loại trình độ này, anh thậm chí cho rằng đối phương chỉ sợ đã tới đặc cấp sư sĩ, thậm chí vương bài sư sĩ cũng có khả năng.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 300: Sai Lầm Của Lăng Lan!

Edit: Jane McAdam

Beta: Beheonhoxinh

Tuy kiểu phán đoán này khiến trong lòng Lý Lan Phong không hề thấy thoải mái chút nào, cảm giác chênh lệch quá lớn sẽ khiến anh vất vả khi đuổi theo, nhưng anh sẽ không vì vậy mà không công nhận thực lực của đối phương.

“Không có khả năng đi.....” Triệu Tuấn kinh ngạc mà trả lời, cùng Vương cấp sư sĩ đấu, cho dù chỉ là chỉ đạo chiến thì lấy dùng cơ giáp trung cấp để đấu với vương cấp không thể nghi ngờ là một loại vũ nhục.

“Có lẽ, ở đây còn có thâm ý gì khác cũng không chừng.” Lý Lan Phong vuốt cằm bắt đầu suy tư lên.

“Thâm ý gì?” Triệu Tuấn khó hiểu hỏi.

“Có thể là việc dùng cơ giáp cấp thấp thực hiện các kỹ thuật cao cấp có thể có lợi cho việc lĩnh hội những kỹ năng cao cấp?” Lý Lan Phong quá thật đã tưởng tượng quá nhiều, dùng một ít lý do để thuyết phục bản thân. Giống như bây giờ, anh quyết định sau khi xem xong cuộc chiến sẽ đổi một cơ giáp trung cấp để thực hiện các kỹ năng cao cấp để thử xem có trợ giúp gì trong việc nâng cao kỹ thuật của mình hay không?

Căn cứ vào thực lực cùng tốc độ tay trước mắt, Lý Lan Phong đã đạt được tiêu chuẩn của đặc cấp sư sĩ, sở dĩ anh chưa chính thức thăng cấp là vì anh còn cảm thấy có một vài động tác của cao cấp cơ giáp sĩ anh chưa hoàn toàn thuần thục, anh vẫn luôn ghi nhớ lời khuyên của cơ giáp thủ lúc trước, không luyện đến cực hạn thì không nên tiến thêm một bậc.

Cứ tưởng đây là do bản thân chưa luyện đủ thời gian, hiện tại xem ra rất có thể là do anh đã chưa hiểu thấu triệt. Anh nghiêm túc suy nghĩ, chắc là nên đổi phương thức thử xem.

Mà đương sự lúc này lại vô tư không biết rằng do cô thi triển vượt cấp mới khiến Lý Lan Phong đang quan chiến bỗng nổi lên ý tưởng thay đổi phương pháp luyện tập, làm cho anh có linh ngộ mới đối với những không chế trụ cột.

“Lăng Lan, đến bây giờ con còn chưa nhận ra sao vấn đề của mình sao?”

Thời điểm Lăng Lan ở trong khoang không chế cơ giáp vận dụng bước lướt quang ảnh để tấn công Lăng Tiêu thì đột nhiên nghe thấy âm thanh lạnh nhạt của cha già nhà mình. Khác hẳn với vẻ luôn bao dung cùng tán thành cô mọi lúc mọi nơi, giờ này trong giọng nói của ông lại mang đầy vẻ lạnh lùng và trách cứ.

Cô giật mình kinh hãi, động tác công kích không thể dừng lại. Ấy vậy mà Lăng Tiêu hết sức thoải mái đánh qua một chương. Chỉ nghe răng rắc một tiếng, khuỷu tay của cơ giáp dính đòn, hệ thống cánh tay phải của cơ giáp đã bị phá hủy.

Vũ khí lạnh trong tay trực tiếp rơi loảng xoảng trên mặt đất.

Cô nhảy lùi lại một bước, kéo dài khoảng cách với cha Lăng, yên lặng đứng đó nghiêm túc suy nghĩ ý tứ câu hỏi vừa rồi của ông.

“Lăng Lan, đánh lâu vậy mà con vẫn chưa nhận ra vấn đề của bản thân sao?” Trong khoang cơ giáp, tiếng cha Lăng chất vấn vang vọng lần nữa.

“Có vấn đề sao?” Cô lăm bằm lâu bầu tự hỏi, thật sự không hiểu được vấn đề ở đâu, mặc dù dùng kỹ năng cao cấp trên cơ giáp trung cấp khiến cô có chút cố sức, nhưng quả thật cô đã làm cho sức chiến đấu của cơ giáp thăng lên mấy lần, bằng không lấy năng lực của trung cấp cơ giáp đã bị vương cấp đánh ngã từ đâu rồi.

“Có phải con đang nghĩ đến sức chiến đấu của cơ giáp đã tăng hay không?” Lăng Tiêu hỏi. Chỉ liếc mắt một cái ông đã nhìn ra ý tưởng của cô con gái cứng rồi.

“Đúng vậy!” Cô thành thật trả lời.

“Có thật sự đúng như con tưởng vậy không?” Lăng Tiêu tiếp tục hỏi khiến Lăng Lan ngây ngẩn, dùng kỹ năng cao cấp sẽ làm tăng uy lực của cơ giáp, không lẽ cô đã sai sao?

“Con kiểm tra lại xem cơ giáp đã bị tổn hao đến mức nào?” Lăng Tiêu nhẹ thở dài một hơi, chống tay xoa xoa mi tâm.

Bản thân ông làm cha thật là thất bại mà, nếu không phải chủ ý của Lăng Lan đưa ra nhờ ông chỉ điểm một chút về khống chế cơ giáp thì ông sẽ không bao giờ biết con gái nhà mình đang đi một con đường vòng trong lý giải khống chế. Xem ra, muốn làm một người tận chức thì ông còn phải học nhiều, may là ông phát hiện sớm, không tính là quá trễ.

Lăng Tiêu nhìn thoáng cơ giáp trung cấp đang im lặng qua màn hình. Trong lòng biết chắc chỉ cần cục cưng nhà mình lĩnh ngộ được sai lầm thì kỹ năng khống chế tất nhiên sẽ được đề thăng rất nhiều. Nghĩ đến đây, ông không nhịn được mà bưng bưng kiêu ngạo. Nhìn đi, đây là con gái cứng của Lăng Tiêu ông đó, cho dù là con gái nhưng lại kế thừa thiên phú khống chế cơ giáp của ông, tương lai nó nhất định sẽ là nữ cơ giáp sĩ mạnh nhất!

Lăng Tiêu rất kỳ vọng vào con gái. Ông tin chắc con gái sẽ trở thành vương bài cơ giáp sư, dĩ nhiên là ông toàn lực bồi dưỡng rồi, nghĩ đến con mình trở thành đệ nhất vương cấp sư sĩ Liên bang ông liền không nhịn được khẽ run thân thể, cho dù ông là thần cấp sư sĩ nhưng nếu có thể chứng kiến được con gái có thể làm nên lịch sử, ông thấy vô cùng kích động.

Được rồi, mong mọi người thông cảm cho tâm tình của bậc cha mẹ. Dù là thần cấp sư sĩ thì lúc này Lăng Tiêu cũng chỉ là một người cha yêu thương con gái mình hết mực mà thôi.

Nghe câu hỏi của cha, cô nhanh chóng hỏi Tiểu Tứ về tình huống của cơ giáp trước mắt.

Tiểu Tứ nhanh chóng nói, dù nó đã cố gắng toàn lực để duy trì cân bằng cơ giáp nhưng do Lăng Lan nhiều lần sử dụng kỹ năng cao cấp nên cơ giáp đã hư hao hết 32.77%, nói cách khác nếu cô tiếp tục đấu như vậy thì cơ giáp chỉ có thể tiếp tục duy trì không quá ba phút nữa.

“Đã hư hao 32.77%.” Cô không nghĩ đến tổn thất lớn vậy, có chút sa sút nói đáp án với cha Lăng.

Lăng Tiêu hơi nhíu mày có chút kinh ngạc, cứ tưởng con mình điên cuồng sử dụng các động tác cao cấp nên cơ giáp bị hao tổn ít nhất cũng phải trên 40% chứ, không nghĩ tới chỉ mới hư hao hơn 30%, xem ra con gái rất trân trọng cơ giáp, đối với các tính năng đều đã điều chỉnh gần như hoàn mỹ nên mới có thể để tổn thất đạt ở mức thấp như thế.

Ông hết sức vừa lòng. Chỉ có trân trọng cơ giáp thì người điều khiển mới phát huy nhuần nhuyễn thực lực của cơ giáp. Con gái nhà ông cũng không cần mình nhắc nhở vậy mà tự lĩnh ngộ được điều này, cái này chứng minh con ông trời sinh chính là một cơ giáp sư ưu tú.

Cha Lăng tội nghiệp không biết rằng con gái ông không hề tốt đẹp như trong suy nghĩ của ông. Sở dĩ tổn hại ít vậy hoàn toàn là nhờ tay nghề điều

khiến của cô tốt, còn có thêm Tiểu Tứ toàn lực bảo dưỡng. Có điều, Tiểu Tứ cũng được xem là một phần của Lăng Lan, cho nên cũng là năng của Lăng Lan, cho nên Lăng Tiêu vui như vậy cũng không sai.

“Dựa theo mức tổn hại của cơ giáp thì con chỉ có thể duy trì nhiều nhất khoảng ba phút, không lẽ con nghĩ rằng trong ba phút đó sẽ đánh bại được cha?” Cho dù trong lòng rất vui mừng vì tiến bộ của con gái nhưng ngoài mặt, Lăng Tiêu vẫn tỏ vẻ lạnh nhạt, hiện tại ông không phải là một ông bố hiền lành mà là một người thầy nghiêm khắc. Nếu tiểu Lan của ông xuất hiện vấn đề trong khổng chế cơ giáp thì ông phải giúp con biết rõ sai lầm ở đâu cũng như giúp con nhớ để đừng tái phạm trong tương lai.

“Không hề. Cho dù cha có đứng yên không phòng thủ thì trong ba phút con cũng vẫn không thể đánh bại được” Cô rất rõ ràng cách biệt về thực lực giữa hai cha con, chỉ có điều cô hy vọng có thể đánh trúng được một lần ... Ước mơ nhỏ nhoi của cô coi bộ không khả thi rồi, ngay từ đầu đã bị khí thế của cha ép đến không thở nổi...

“Con chỉ là muốn cho cha xem những kỹ năng mà con đang nắm giữ. Tất nhiên, nếu có thể thì cũng muốn đánh trúng cha một lần” Cô thành thật khai báo.

“Con cho rằng có thể làm được?” Lăng Tiêu hừ lạnh một tiếng, mũi chân dí dí xuống đất chỗ bản thân đứng thẳng. Lăng Lan theo bản năng liếc qua lập tức ngưng trệ, khuôn mặt lạnh nhạt nhất thời nâng cấp thành lạnh lẽo.

“Thấy rõ chưa?” Cha Lăng lạnh lùng hỏi.

“Dạ, là con cuồng vọng!” Cô chưa xót trả lời. Cô thấy rõ, cho dù bản thân cố gắng dùng hết tâm cơ để thi triển công kích, nhưng cha Lăng chưa hề để vào trong mắt. Thậm chí ngay cả di chuyển cũng lười. Từ đầu đến giờ ông vẫn đứng yên một chỗ, chân chưa từng nhấc lên khỏi mặt đất.

“Muốn thắng cũng không có vấn đề, vấn đề nằm ở trong con. Lần đầu dùng tuyệt kỹ mà không có hiệu quả tại sao lại chấp mê bất ngộ không chịu buông tha? Con biết rõ dùng kỹ năng cao cấp không những khiến bản thân con trả giá mà ngay cả cơ giáp của con cũng bị tổn hại nghiêm trọng... Cuối cùng, không cần người khác đánh bại con, chính con đã bại bởi chính mình rồi. Đây có phải là điều mà một cơ giáp sĩ nên làm?” Lăng Tiêu mặt lạnh hỏi.

Câu hỏi của cha Lăng khiến Lăng Lan hồ thẹn cúi đầu, cha Lăng nói không sai, khổng chế cơ giáp ngoại trừ yếu tố cần thiết là thiên phú và năng lực thì bình tĩnh là điều không thể thiếu. Điều này quan hệ đến cục diện chiến đấu để phán đoán và ứng phó. Nếu hành động thiếu bình tĩnh sẽ khiến người điều khiển cơ giáp gặp nguy hiểm, đồng thời cũng liên lụy đến đồng đội. Mà biểu hiện vừa rồi của cô chính là một chuỗi hành động không tỉnh táo. Cô lúc đó chỉ có một mong mỏi duy nhất là đánh trúng cha Lăng một cái, đó là thần cấp sư sĩ, là thần trong thế giới cơ giáp đó...

“Còn một điểm quan trọng hơn mà con đã quên, trong truyền thừa, chắc cha có nhấn mạnh, bất luận là kỹ năng gì thì trụ cột mới là quan trọng nhất” Cha Lăng rất hài lòng khi Lăng Lan thừa nhận sai sót, ông thở nhẹ một hơi, khẩu khí cũng dịu đi không ít.

“Vừa rồi không phải là động tác trụ cột trong khổng chế cơ giáp cao cấp sao?” Cô kinh ngạc hỏi.

“Những động tác vừa rồi là động tác trụ cột sao? Đó là những động tác được nghiên cứu dành riêng cho cơ giáp cao cấp, nếu bây giờ con dùng cơ giáp cao cấp cha còn miễn cưỡng đồng ý quan điểm của con. Nhưng bây giờ con đang dùng cơ giáp cao cấp sao?” Cha Lăng hỏi ngược lại lần nữa.

Lăng Lan bị hỏi đến á khẩu. Có lẽ đối với cao cấp cơ giáp mà nói thì đây là trụ cột, nhưng đối với cơ giáp trung cấp thì đây tuyệt đối là những kỹ

năng thuộc loại có yêu cầu cao, quả thật không có quan hệ nào với trụ cột khổng lồ.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 301: Chân Lý Khống Chế

Thấy Lăng Lan đã tỉnh ngộ, Lăng Tiêu tiếp tục nói “Còn nữa, nếu muốn cơ giáp phát huy chiến lực lớn nhất thì nhất định phải dùng đến các chiêu thức hoa lệ đó sao? Lăng Lan, con có nghĩ tới vấn đề này chưa?”

Nghe vậy Lăng Lan thoáng hoang mang, không phải dùng những chiêu thức có độ khó cao thì kẻ địch càng khó đối phó với mình sao? Đây chính là tiêu chuẩn được cộng đồng cơ giáp tán thành mà, sao lúc này cha Lăng lại hỏi như vậy? Chẳng lẽ giới cơ giáp đã sai lầm rồi sao? Hoặc là do Lăng Tiêu nghĩ sai?

Cô trực tiếp bác bỏ ý nghĩ Lăng Tiêu sai, nếu lý giải của Lăng Tiêu có vấn đề thì làm sao mà ông đạt được đến thần cấp sư sĩ chứ. Nghĩ đến việc Liên bang thiếu thần cấp sư sĩ đến nghiêm trọng, Lăng Lan không khỏi nghĩ thầm “Chẳng lẽ phương pháp khống chế cơ giáp được toàn thể giới đồng ý lại sai sao? Cho nên người có thể thăng đến Thần cấp sư sĩ rất ít, mà cha cô may mắn giác ngộ nên có sự lý giải giải chính xác, từ đó mới có thể thăng tới thần cấp khi tuổi còn trẻ như vậy, Thần cấp sư sĩ trẻ tuổi nhất toàn Liên Bang.”

Nghĩ đến khả năng này, cả người Lăng Lan khẽ run, có vẻ cô sắp tiếp xúc đến chân lý khống chế cơ giáp chân chính. Khó trách người ta hay nói, chân lý vĩnh viễn luôn nằm trong tay của số ít người...

Nhìn hai mắt con gái tỏa ra thần thái rực rỡ, Lăng Tiêu biết con mình đã suy nghĩ cẩn thận, ông tiếp tục chỉ điểm “Con chắc là đã nghe qua “tinh phiến giản lược” rồi chứ? Trong cơ giáp không chế cũng có thể dùng bốn chữ này để biểu đạt”

“Có phải ý là động tác đơn giản nhất mới mang đến uy lực lớn nhất?” Lăng Lan nhú mày hỏi lại.

“Đúng, nhưng con nói vẫn chưa hết ý, phải nói là chỉ có đem không chế cơ giáp trở thành một phần của cơ thể con, tiêu hao sức lực ít nhất mà phát huy ra uy lực lớn nhất mới là yêu cầu người không chế phải làm được” Lăng Tiêu nói ra những gì mình hiểu “Còn nữa, những kỹ năng cao cấp cũng không phải không quan trọng, nhưng nó chỉ được dùng cho những tình huống đặc biệt như là lúc tính mạng nguy hiểm, liên quan đến sống chết. Còn bình thường, nếu có thể dùng không chế trụ cột đơn giản để giải quyết đối thủ thì cần gì phải lãng phí chứ sức lực cho các kỹ năng cao cấp chứ?”

Lúc trước, khi ông thoát khỏi hố đen, đối mặt với kẻ địch bao vây trùng trùng, ông chỉ có thể sử dụng kỹ năng cao cấp nhất của mình để khiến cho kẻ địch kinh sợ, là hiện thực buộc ông phải sử dụng chiêu thức hoa lệ đó, nhưng khả năng tiêu hao năng lượng của chiêu thức đó lại làm ông đau lòng gần chết, cho dù cơ giáp thần cấp có thể bổ sung năng lượng từ tinh tú xung quanh nhưng sau khi phát ra kỹ năng có uy lực quần công hai lần thì đã khiến cho cơ giáp của ông tiêu hao đến mức báo động đỏ... Nhưng Liên bang lại đạt được thắng lợi cuối cùng cho nên tiêu phí này, Lăng Tiêu coi như đáng giá.

Vì có liên quan đến đại cục nên ông mới không chế như vậy, còn nếu đối mặt với những kẻ tép rieu, Lăng Tiêu khẳng định không bao giờ làm ra lựa chọn đó. Phải biết rằng, đối với người không chế cơ giáp mà nói, một khi cơ giáp hao phí hết năng lượng thì cũng đồng nghĩa với sự tử vong. Đây không phải là chuyện mà một cơ giáp sĩ ưu tú nên làm, một cơ giáp sĩ ưu tú

phải vừa giải quyết đối phương, đồng thời có phải bảo vệ chính mình. Chỉ có giữ được mạng sống thì mới có thể giết thêm nhiều kẻ địch hơn nữa.

Lăng Tiêu không hề tác thành việc trở thành người anh hùng huy hoàng chỉ trong một phút, điều đó không đáng giá, chỉ có sống sót mới là vương đạo của một cơ giáp sĩ ưu tú, tất nhiên không tính những kẻ đào binh.

Khi thấy con mình đi theo con đường tăng uy lực kiểu hoa lệ, làm cha, Lăng Tiêu ngay lập tức nhìn ra vấn đề. Đây cũng là bệnh chung của cơ giáp sĩ toàn Liên bang, mọi người đều cho rằng chỉ có uy lực cực đại của chiêu thức mới đại biểu cho cơ giáp sĩ cường đại. Trên thực tế, ý tưởng này rất sai lầm. Trên chiến trường, những chiến sĩ sống sót cuối cùng thoát nhìn đều có thực lực phổ thông, lại có trụ cột vững chắc mới dần trưởng thành trở thành cường giả một phương.

Còn những thiên tài kinh điển, có được vô số kỹ năng cao cấp hoa lệ, nhưng lại sớm lụi tàn trên chiến trường. Nguyên nhân là do hao phí hết tài nguyên hoặc hỏng cơ giáp mà cuối cùng bị địch giết chết.

Lời nói của Lăng Tiêu làm Lăng Lan bắt đầu suy nghĩ sâu xa. Chính xác, dù đối mặt với kẻ địch mạnh mẽ nhất thì mấu chốt vẫn là bảo vệ được chính mình. Còn kiểu sống thà một phút huy hoàng rồi chột tắt thì không phải kiểu sống mà cô hướng tới, từ trước đến nay Lăng Lan nghĩ chỉ cần an ổn tự do sống sót là được, cô không muốn mình trở thành một người được khắc trên tấm bia ghi công những anh hùng đã hy sinh vì tổ quốc.

Suy nghĩ cẩn thận, cô nghiêm túc nói với cha “Dạ vâng, về sau con sẽ thay đổi phương thức tác chiến. Cảm ơn cha đã chỉ điểm”. Để bản thân không chế cơ giáp sống sót qua chiến trường mới là yêu cầu của cô, mới đáng giá!

Tuy chỉ là một câu nói đơn giản, nhưng Lăng Lan biết đây chính là điều tâm đắc nhất trong không chế cơ giáp của cha Lăng hơn ba mươi năm qua,

cực kỳ trân quý. Ở trong đó, Lăng Lan cảm nhận được tình cảm yêu thương nồng đậm của cha, điều đó khiến lòng cô vô cùng cảm động. Nhưng cô từ trước đến giờ đều lạnh lùng nên không thể làm ra những hành động quá mức nhiệt tình, chỉ có thể nói ra một tiếng cảm tạ đơn sơ.

“Tốt, đã rõ là được rồi. Bây giờ con thi triển trụ cột không chế cho cha xem, hy vọng đừng có làm cha quá thất vọng!” Lăng Tiêu đương nhiên cảm nhận được sự cảm kích từ câu nói của Lăng Lan, khóe miệng ông đầy ý cười, nhưng giọng điệu vẫn nghiêm khắc như cũ. Lúc này, vì để cho tương lai con gái sống sót trên chiến trường ông chỉ có thể lựa chọn làm một nghiêm sư thay vì một từ phụ.

“Vâng, cha” Lăng Lan trả lời. Sau đó cơ giáp liền làm ra một tư thế cực kỳ đơn giản mà mọi người ai ai cũng biết.

Đang đứng bên ngoài xem, hai người Lý Lan Phong và Triệu Thuần thấy trung cấp cơ giáp bỗng nhiên thay đổi phương thức tấn công, từ kỹ năng hoa lệ phức tạp chuyển thành đơn giản trụ cột dễ hiểu.

“Lan Phong, có phải họ đã chuyển sang khảo hạch động tác trụ cột?” Triệu Thuần nhìn những động tác quen đến mức không thể quen hơn, nhin không được nghi ngờ hỏi.

Lý Lan Phong quyết đoán trả lời “Đúng vậy!” Động tác trụ cột là những động tác mà anh quen thuộc nhất, đó là những thứ mà anh đã luyện tập cùng với cơ giáp thổ, thậm chí hai người còn cùng nhau luận bàn rất nhiều lần xem ai nhanh hơn, hoàn mỹ hơn. Không nghĩ đến sau nhiều năm, anh lại nhìn thấy hình ảnh xưa kia, khiến anh nhớ lại cảnh xưa mình thường vụng trộm xem cơ giáp thổ luyện tập...

Trong khi Lý Lan Phong hoảng hốt, thì cơ giáp trung cấp bắt đầu động. Sử dụng kỹ thuật cơ bản ngoại bát môn chạy, là kỹ năng trụ cột chuyên dùng để chạy nhanh, đồng thời nó có thể làm cơ giáp thi triển thêm một

chiêu thức khác. Có điều kỹ thuật này không được các cơ giáp sĩ ưa chuộng vì trông rất thô lỗ khó coi, cho dù kỹ năng có hai năng lực là tốc độ và né tránh thì mọi người vẫn vô ý bỏ qua không luyện.

Về sau, lại càng là những kỹ năng cao hơn như ảo ảnh lưu quang, Gamma xoay chuyển, những kỹ năng này lại càng khó “được” các cơ giáp sĩ cao cấp thực hiện.

“Không thể nào. Tốc độ của cậu ta làm sao mà nhanh được như vậy?” Triệu Thuần đột nhiên la to khiến Lý Lan Phong đang chìm trong hoảng hốt cũng phải bừng tỉnh. Anh chăm chú nhìn nhìn, quả nhiên, trung cấp cơ giáp đang sử dụng kỹ năng trụ cột ngoại bát bên chạy. Mà tốc độ đó cũng không chậm hơn tốc độ cùng lúc mình của anh là bao, thậm chí có thể nói còn cao hơn một bậc, đây cũng là lý do khiến Triệu Thuần kinh hô.

“Tấn công rồi, đây là thuật mãnh đánh đơn giản nhất mà”. Chỉ thấy trung cấp cơ giáp dùng thuật bên chạy chạy vòng quanh vương cấp sư sĩ rồi đột ngột vọt hai nắm đấm, lưu loát mà đánh về phía đầu của đối phương, không có nửa phần ngại trang.

“Công kích đơn giản vậy làm sao đánh trúng đối phương được?” Triệu Thuần oán hận nói, rõ ràng là có thể dùng những kỹ thuật phức tạp hơn nhưng lại đi dùng chiêu thức không có hiệu quả này.

Quả nhiên, vương cấp cơ giáp nâng một tay lên chặn lại, lúc này tay của trung cấp cơ giáp vừa chạm liền thu về, ngay lập tức hai chân hung hăng đạp mạnh qua... Thoạt nhìn phương thức dùng tay để tấn công không có ngại trang gì nhưng kỳ thật nó chính là đòn ngại trang, sát chiêu chân chính của cơ giáp trung cấp thật sự đến từ hai chân.

“Đây là trụ cột thái đạp thuật! Trời, đến cùng là cậu ta muốn làm gì?” Triệu Thuần nhin không được ôm đầu khóc thét, anh muốn xem một trận

chiến chỉ đạo chứ không phải là một trận khảo hạch trụ cột, cái này mà là công kích sao?

Bình thường Lý Lan Phong sẽ luôn trả lời những câu hỏi cho Triệu Thuần, nhưng lúc này anh lại im lặng dị thường. Trong khoang không chế, vẻ mặt Lý Lan Phong đầy vẻ khiếp sợ, vẻ mặt không thể tin được...

“Đây là thói quen công kích của cơ giáp thô, cũng chính là sáng tạo độc đáo của riêng cậu ấy, một khi gặp vấn đề khó thì cậu ấy hay xuất ra chiêu này...” Chiêu thức quen thuộc bảy năm trước lại hiện về trước mắt khiến Lý Lan Phong thập phần kích động đồng thời cũng một bụng hồ nghi...

Lăng Lan bất ngờ tung chân làm Lăng Tiêu có chút ngoài ý muốn, bởi vì thái độ thuật không phải là kỹ năng công kích mà là phối hợp với ngoại bát bên chạy, một kỹ năng trụ cột thay đổi phương hướng kết hợp với tốc độ. Kể từ khi ngoại bát bên chạy không có người sử dụng thì thái độ thuật cũng bị cơ giáp sĩ lãng quên.

Thấy con mình sử dụng thái độ thuật Lăng Tiêu cũng không cảm thấy có gì kỳ quái, nhưng vấn đề ở chỗ là Lăng Lan đã thay đổi kỹ thuật này, đem thái độ thuật dung hợp thành đòn công kích mới là điều khiến Lăng Tiêu kinh ngạc, thậm chí là một loại kinh hỉ. Điều này nói lên con gái của ông đã nắm giữ động tác trụ cột đến mức cực hạn nên mới thành công thay đổi nó thành một kỹ thuật tấn công sao? Hay có thể nói, trong truyền thừa của ông, Lăng Lan đã luôn ghi nhớ trong lòng, học trụ cột cực kỳ vững chắc.

“Không sai!” Cha Lăng không hề keo kiệt khen ngợi con nhà mình, hai tay đón chân Lăng Lan đang đạp tới.

“Oành” Vang lên một tiếng nổ, trung cấp cơ giáp vì va chạm mà bay ngược ra ngoài, Lăng Tiêu cũng vì lực lượng kinh người của thái độ thuật mà thân thể hơi lay động một chút.

“Cái này không đơn giản chỉ là thái đạp thuật...” Lăng Tiêu kinh ngạc. Không lẽ con gái ông có tăng thêm một ít kỹ năng đặc biệt nào vào trong chiêu thức hay sao?

Không đợi Lăng Tiêu hết kinh ngạc, một việc càng đáng kinh ngạc hơn đã diễn ra, tốc độ bay ngược ra ngoài của cơ giáp trung cấp còn nhanh hơn so với tốc độ tấn công vừa rồi, trên không trung, Lăng Lan làm một cú xoay người, không thềm khống chế cơ giáp, tùy ý bay tới hướng bức tường của mật thất ...

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 302: Bảy Năm Trước

“A a a, cậu ta sắp tông tường rồi!” Cho dù đang bất mãn vì phải xem cuộc chiến khảo hạch động tác trụ cột, Triệu Thuân vẫn lo lắng kinh hô khi thấy cơ giáp trung cấp đang bay về phía bức tường với tốc độ cao.

Chỉ có Lăng Tiêu và Lý Lan Phong ánh mắt đồng thời chột lóe, nhưng ý nghĩ lại không đồng nhất.

Cha Lăng biết rõ con mình không hề yếu, ông tin chắc con gái sẽ không biểu diễn tiết mục tông tường thảm khốc cho mình xem. Còn trong lòng Lý Lan Phong thì chắc chắn đây chính là kỹ năng “Thỏ thiên đặng” của cơ giáp thỏ. Thông thường, ở thời điểm dùng tốc độ cao có vẻ như là không khống chế được, cơ giáp thỏ sẽ xài chiêu này để thay đổi cục diện.

Quả nhiên, khi cơ giáp trung cấp sắp va vào thì cơ giáp liền xoay người, đem đuôi hung hăng đập vào vách. Chỉ nghe “Oành” một tiếng nổ, toàn bộ căn phòng kịch liệt bùng sáng, suýt chút đem hai tên đang quan chiến chấn bay.

Mà cơ giáp trung cấp nương theo lực lượng chấn ngược trở lại, tựa như tia chớp đánh về hướng vương cấp cơ giáp đang đứng ở trung tâm lôi đài.

Triệu Thuân cùng Lý Lan Phong cũng nhanh chóng ổn định lại cơ giáp, khi bọn họ đứng vững thì quay nhìn về phía lôi đài đã thấy cơ giáp trung cấp đang xẹt qua xẹt lại như thiểm điện trong mật thất.

“Ầm! Ầm! Ầm!” Tiếng hai cơ giáp va chạm nhau kịch liệt như mưa rền gió dữ. Một cơ giáp nhanh như điện khiến người xem không nhận ra được quỹ tích vận động, còn cơ giáp còn lại thì bất động, vững như Thái Sơn đứng giữa lôi đài, gặp chiêu chiết chiêu...

“Đây là thái đệp thuật, giảm lên vô số lần...” Triệu Thuân nhìn chăm chú hơn mười giây liền thấy mắt mình chát chát, thậm chí còn có một tia đau đớn, nhin không được đưa tay xoa nhẹ đôi mắt. Lúc này, tốc độ của cơ giáp trung cấp đã vượt qua tốc độ mà thị lực có thể chấp nhận được.

“Ừ, là thái đệp thuật...” Nhưng đó không đơn giản là thái đệp thuật, bằng không vương cấp cơ giáp cũng không lặng lẽ thay đổi tư thế đứng ở đó. Do Triệu Thuân sơ suất không để ý chứ Lý Lan Phong vẫn thấy rõ, ban đầu cơ giáp đứng thẳng, lúc này cũng đã tách hai chân ra, đầu gối hơi gấp khúc, đây là tư thế chuyên dụng để ổn định thân thể. Có thể thấy được, cơ giáp trung cấp đánh lên vương cấp cơ giáp một lực lượng rất lớn, khiến cho cơ giáp vương cấp không thể không xuống tấn tiến hành phòng ngự.

Mà người có thể đem thái đệp thuật vận dụng thành thạo như vậy, trong trí nhớ của Lý Lan Phong chỉ có mỗi cơ giáp thổ là làm được. Chẳng lẽ người mà anh tìm kiếm suốt bao năm qua lại chính là vị cơ giáp trung cấp sĩ này hay sao? Với thực lực của cơ giáp thổ thì khẳng định là sẽ không có chuyện đến giờ vẫn là cơ giáp trung cấp. Lý Lan Phong thấy nghi vấn của mình dường như sắp có lời giải, ấy vậy mà lại sinh ra thêm nhiều nghi vấn mới...

Đang lúc Triệu Thuân dụi dụi mắt, Lý Lan Phong nghi hoặc ngẫm nghĩ thì hai cơ giáp kia tiếp tục va chạm kịch liệt lần nữa. Cơ giáp trung cấp rơi xuống một góc đài, theo quán tính bay về trước năm bước mới ổn định thân thể đứng vững lại.

Có lẽ đã quá quen với việc tăng và giảm tốc độ nên cơ giáp trung cấp cũng rất thoải mái, không gặp bất cứ khó khăn nào. Điều này chứng minh

tình huống đã được cơ giáp trung cấp tính toán ra từ trước.

Hai người đang quan chiến nhìn nhau, không hiểu vì sao dưới tình thế tốt vậy mà cơ giáp trung cấp lại ngừng tấn công. Tinh thần Lý Lan Phong hơi động, anh nhớ cơ giáp thổ từng nói qua, loại giảm đập tốc độ cao này đối với cơ giáp tổn hại rất lớn, cơ giáp thực tập duy trì không được lâu, không lẽ cơ giáp trung cấp cũng vậy?

“Con đã nhận ra?” Lăng Tiêu mặt đầy ý cười vừa thu lại tư thế phòng thủ vừa hỏi con gái.

“Vâng, cảm ơn cha đã chỉ điểm” Lăng Lan cảm kích trả lời. Vừa rồi cô vận dụng động tác quen thuộc lưu loát vô cùng, thậm chí là cực kỳ tùy ý.

Mặc kệ tốc độ cao vẫn là lực công kích lớn, không hề kém hơn so với dùng kỹ năng cao cấp. Do khống chế còn dư lực nên không phải dốc hết sức như khi dùng kỹ năng cao cấp, đồng thời cơ giáp cũng không cần phải gánh vác cường độ cao nên không hề tổn hại gì.

Lúc này Lăng Lan khắc sâu lĩnh ngộ ý nghĩa về câu nói lúc trước của cha Lăng, cô hoàn toàn ngừng công kích vì mục đích đã đạt được, đánh nữa cũng chẳng có nghĩa lý gì, chỉ tổ tốn thời gian vô ích.

Lăng Tiêu nghe con gái nói thì ý cười càng đậm, ông biết rõ con ông đã làm sáng tỏ vấn đề, lần nữa chứng minh năng lực lĩnh ngộ của con gái nhà ông tuyệt đối là siêu cấp.

“Thải đập thuật của con hẳn là có thêm một ít kỹ năng đặc thù, sao con lại nghĩ đến điểm này?” Lăng Tiêu cực kỳ tò mò, phải biết rằng lúc nhập môn khống chế cơ giáp, cơ giáp sĩ chỉ biết cứng nhắc hoàn thành khóa học, chẳng bao giờ tiến hành dung hợp các kỹ năng khác. Con ông làm được điều này không thể không làm ông kinh ngạc, lúc trước ông cũng không có làm được như vậy.

“Nhân duyên trùng hợp thôi. Lúc trước, khi con vừa học không chế cơ giáp, con có gặp một người bạn cũng vừa nhập môn, anh ta là một thiên tài, mỗi động tác đều làm hoàn mỹ vô cùng nhuần nhuyễn. Thành tích của anh ta rất tốt, con so với anh thì kém xa. Con không phục, tại sao anh ta làm được mà con không làm được nên quyết định đề cao tốc độ cùng các động tác khác luyện đến hoàn mỹ. Trong lúc vô tình con đem kỹ năng dùng chân trong thể thuật áp dụng lên cơ giáp, không nghĩ đến hiệu quả rất khả quan, vì thế liền nghiêm túc nghiên cứu...” “ Cô giấu mất một phần sự thật, đem sự tình lúc trước quen cơ giáp báo kể cho Lăng Tiêu nghe...”

Trong lúc kể, cô cũng hiểu ra, mình đối với khảo hạch không chế trụ cột có thể dễ dàng thuận buồm xuôi gió năm vững đều là nhờ công lao của cơ giáp báo. Có đối phương làm bạn khiến giai đoạn luyện tập buồn tẻ đã trở nên thú vị hơn. Nhắc tới mới nhớ, trong trụ cột không chế cũng chỉ có mỗi đoạn khảo hạch trụ cột này là cô nắm vững nhất, nó tựa như một bản năng của chính cô, vì vậy mà khi Lăng Tiêu yêu cầu, cô không hề nghĩ ngợi đã lựa chọn nó để thi triển.

Sau khi hiểu rõ, Lăng Tiêu liền chuẩn bị logout. Tuy ông không để ý đến thành tích khảo hạch quân giáo, nhưng là người dẫn đầu đoàn khảo hạch, ông phải quan tâm đến thành tích một chút, nếu không sẽ bị cao tăng quân giáo nghĩ Quân đoàn Hai mươi bacủa ông không xem trọng Đệ nhất nam sinh Quân giáo... Vì tương lai có thể dễ dàng đưa con gái cưng nhà mình về Quân đoàn Hai mươi ba, ông cũng sẽ duy trì mối quan hệ tốt với Quân giáo.

Cha Lăng sau khi tạm biệt xong thì logout tại chỗ. Lần tới nếu đăng nhập, cơ giáp sẽ tự động xuất hiện ở sảnh của tiệm cơ giáp cách đây này. Lăng Lan có yêu cầu chỉ đạo thì ông cũng sẽ không tốn sức để đi kiểm...

Lý Lan Phong thấy vương cấp cơ giáp biến mất liền biết bọn họ phải rời đi rồi. Trong một giây xúc động, anh lập tức tiến lên chuyển sang kênh thường trò chuyện “Xin chào! Cậu có thể chờ một chút được không?”

Lăng Lan cũng dự định logout, nghe vậy liền tạm dừng, ngẩng đầu nhìn cơ giáp cao cấp vừa lên tiếng.

Thấy cơ giáp trung cấp trầm mặc nhìn mình chăm chú, Lý Lan Phong chần chờ một chút nhưng vẫn kiên định hỏi, bởi vì anh không muốn mất cơ hội một lần nữa “Xin hỏi, bảy năm trước, cậu có từng đi qua thế giới ảo ở Kinh đô Hành tinh Xanh hay không?”

"Hành tinh Xanh? Kinh đô?" Lăng Lan vẽ mặt mờ mịt hỏi. Bảy năm trước, quả thật cô và Tiểu Tứ từng vụng trộm trốn đến một thế giới ảo, nhưng mà khi đó Tiểu Tứ hình như là đưa cô đến Kinh đô của Hành tinh Doha mà.

“Á, lão đại... Tôi quên nói cho cô biết, lúc trước chúng ta đi thành Kinh đô, không cần thận chọn nhầm Hành tinh Xanh ...” Nghe cao cấp cơ giáp hỏi, Tiểu Tứ ngại ngùng khai thật với Lăng Lan.

Cô nghe thế liền cảnh giác “Anh ta làm sao biết được bảy năm trước chúng ta từng đi Hành tinh Xanh? Chẳng lẽ ta làm lộ sơ hở ở chỗ nào sao?”

Tiểu Tứ vừa nghe cũng khẩn trương lên. Đúng vậy, lúc đó nó và lão đại vụng trộm chuồn đi làm sao có thể bị người khác phát hiện? Tiểu Tứ lập tức cảm ứng lực lượng tinh thần của đối phương...

“Hửm?” Lý Lan Phong hơi nhíu mày, anh có cảm giác xung quanh có chút khác thường, có điều lại không thể nói ra nguyên do. Anh cẩn thận trực tiếp dùng hư năng lực bảo hộ tinh thần lực của mình ngay. Không cần biết anh có đa tâm hay không, trước hết bảo vệ chắc bản thân cái đã.

“A... năng lượng này rất quen thuộc...” Tiểu Tứ cảm nhận được hư năng lực của bạn học Lý, nhất thời kinh hô một tiếng, nhanh chóng trở về ý thức hải của Lăng Lan. Anh lập tức lục lại kho tin tức về năng lượng, đối chiếu xong thì phát hiện ra đó là cơ giáp báo và cũng chính là hư năng lực giả mà lúc trước bọn họ từng gặp gỡ.

“Lão đại, là người quen!” Tiểu Tứ kích động trả lời. Do Lăng Lan đã cấm nó chủ động tra xét tinh thần lực người khác nên Lý Lan Phong ở đây đã lâu mà Tiểu Tứ cũng không phát hiện ra. Tất nhiên một phần cũng là do nó đang giúp đỡ Lăng Lan khống chế cơ giáp, không rảnh mà dòm ngó lung tung.

“Ai?” Cô tò mò nhíu mày hỏi.

“Cơ giáp báo, cũng chính là hư năng lực giả mà chúng ta gặp khi xem cách đấu đó”.Tiểu Tứ hưng phấn trả lời.

“Là anh ta...” Lăng Lan ngạc nhiên. Có cần linh dữ vậy không. Mới vừa nói về anh ta với cha Lăng, không nghĩ tới vậy mà anh tại lại xuất hiện thật. Xem ra cô cùng cơ giáp báo này đúng là có duyên phận.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 303: Thỏ Con? Báo Con?

Trong lòng Lý Lan Phong không yên, chờ đợi cơ giáp trung cấp trả lời, không nghĩ đến đối phương cũng im re không lên tiếng, làm cho trong mắt thất cách đấu trở nên trầm mặc im ắng.

Lý Lan Phong cảm thấy thất lạc, có phải đối phương phủ nhận hay không? Đúng lúc này, trong khoang không chế cơ giáp của anh vang lên âm thanh có tín hiệu tin nhắn. Lý Lan Phong theo phản xạ mở lên liền thấy thư yêu cầu gia nhập bạn tốt, tên là Lăng Thiên Nhất Tuyền, còn kèm theo một câu “Báo, liên hệ sau.”

Trong lòng Lý Lan Phong mừng như điên, ngón tay đã đạt đến trình độ cao cấp cơ giáp sĩ lúc này lại vô lực suy yếu, ba lần điểm xuống màn hình đều không trúng mục tiêu.

Lý Lan Phong hít sâu một hơi, tay trái cầm chặt tay phải ấn xuống màn hình.

Khi trên màn hình xuất hiện bạn tốt tên Lăng Thiên Nhất Tuyền, cả người Lý Lan Phong mất hết sức lực, ánh mắt chưa xót, anh mạnh mẽ ngửa đầu ngăn đi dòng lệ vui sướng sắp trào dâng ...

Tìm kiếm lâu như vậy cuối cùng cũng tìm lại được tình hữu nghị đã gián đoạn bảy năm nay. Anh thật tâm cảm kích ông Trời đã ban cho mình cơ hội lần này, mặc dù ông ta đã ban cho anh số phận “Phượng hoàng hậu mệnh”.

Triệu Thuân thấy cơ giáp trung cấp không trả lời Lý Lan Phong đã logout thì tức giận nói “Thèm vào, người gì mà lãnh khốc vô tình vậy không biết, trả lời một câu bộ chết hay sao” Tất nhiên là anh chỉ có thể cảm ràm, dù sao đối phương cũng có quyền không trả lời, có điều anh thay Lý Lan Phong tiếc nuối, cho dù Lý Lan Phong chưa từng nói nhiều nhưng anh biết, bốn năm nay trong giới cơ giáp, Lý Lan Phong luôn luôn tìm kiếm một người...

Lời nói đầy sự bất bình của Triệu Thuân khiến Lan Phong tỉnh lại từ trong kinh hỉ, anh vội giải thích “Không. Triệu Thuân, anh ta đã trả lời rồi...”

“Á?” Triệu Thuân hoàn toàn hóa đá, đối phương rõ ràng có nói tiếng nào đâu ...

Lý Lan Phong không giải thích nữa, chỉ hưng phấn nói “Sau này sẽ kể cho cậu nghe. Chúng ta rời đi thôi” Nói xong anh cũng biến mất trong mật thất.

Triệu Thuân bất đắc dĩ gãi gãi ót, về sau nói thì đợi về sau đi. Tuy anh tò mò gần chết nhưng anh cũng biết người bạn tốt này rất kín miệng. May là mấy năm nay theo cậu ta nên anh cũng học được sự nhẫn nại, bằng không chắc sẽ giày vò lắm đây. Nghĩ vậy, Triệu Thuân thở dài, theo Lý Lan Phong logout đi mất.

Lăng Lan nhìn thấy đối phương đã chấp nhận kết bạn xong liền trực tiếp logout. Thật ra cô cũng muốn ngồi ôn chuyện với bạn cũ nhưng Lăng Tiêu vừa rời đi, cô không thể không đi theo. Dù sao trên danh nghĩa cô cũng là người được phái đi theo Lăng Tiêu mà.

Lăng Lan từ biệt Lăng Tiêu xong liền trở về trạm dừng chân, lúc này bọn Tề Long còn chưa về đến, cô cũng không chờ mà trực tiếp đăng nhập vào thế giới cơ giáp. Cô tin, cơ giáp Báo chắc đang ở thế giới cơ giáp chờ cô.

Quả nhiên, vừa login cô liền nghe thấy tin nhắn thoại của Niệm Thiên Từ Nhân “Thỏ con, cậu đang ở đâu vậy?” Sax... cô bây giờ còn là Thỏ con sao? Lúc trước từng nói với anh ta là đừng có gọi cô là Thỏ con nhưng anh vẫn không thay đổi. Đến tận bây giờ cũng vậy.

Lăng Lan tức giận trừng mắt, rất muốn làm như không nghe thấy tin nhắn này, có điều cô lại nghe ra tâm tình đối phương rất sốt ruột nên đành bỏ qua cho anh ta. Bảy năm không gặp, tình cờ gặp lại cũng không phải là một sự dễ dàng. Thế là Lăng Lan lạnh lùng trả lời “Báo con, đến đại sảnh của khu cách đấu cơ giáp”

Chưa tới một phút sau, cô liền thấy một cơ giáp cao cấp tiến vào, vừa gặp đã phát phát tay kêu lên “Thỏ con, tôi đã đến” có điều cơ giáp cấp đặc biệt lần trước lại không thấy đâu.

“Báo con, bạn cậu không đến à” Cô cô tò mò hỏi.

“Tôi không biết cậu có thích anh ta hay không nên đã để cậu ấy đi trước rồi” Cơ giáp Báo giờ là Niệm Thiên Từ Nhân cười cười trả lời.

Lăng Lan dùng ánh mắt giết người nhìn Niệm Thiên Từ Nhân. Hừm... cô nhỏ mọn vậy sao. Với lại cơ giáp Báo trong hư nghi thế giới vô tình gặp được một người qua đường, sao anh biết người ta có lo lắng gì? Còn để ý đến bằng hữu của mình? Hừ hừ... phải biết rằng bên cạnh cô còn có vô số đồng bọn từ nhỏ lớn lên, trong đó có năm người là thuộc loại tri kỷ không rời được...

Quả nhiên, Báo con cùng cô thập phần ăn ý, tựa hồ biết được suy nghĩ của Lăng Lan anh ta vội giải thích “Tôi nghĩ là phải đợi sự đồng ý của cậu, thì mới đem cậu ấy giới thiệu cho cậu biết”

Những lời này làm lòng cô cảm động, Báo con quả nhiên cực kỳ tôn trọng cô, cũng như năm đó, không hề thay đổi.

Vì thế cô liền đáp “Thật ra cũng không có gì, về sau cậu muốn đưa theo thì cứ việc”

Nghe vậy, Niệm Thiên Từ Nhân tỏ ra ý cười càng sâu, trả lời lớn “Đã biết!”

Lăng Lan bất đắc dĩ day day mi tâm, lại hỏi tiếp “Sao hồi nãy cậu nhận ra tôi?” Đây là vấn đề khiến cô cùng Tiểu Tứ hoang mang. Hơn bảy năm, cơ giáp cũng đã đổi, không còn là bộ dáng năm nào. Tuy đối phương là hư năng lực giả nhưng Tiểu Tứ xác nhận anh ta không có năng lực xem xét bọn họ, vì vậy không có lý do gì mà anh ta nhận ra cô được...

“Thái độ thuật của cậu rất đặc biệt, mỗi lần khảo hạch cậu đều dùng, tôi làm sao mà quên được” Anh ta trả lời “Cậu không dùng chiêu này tôi cũng không nhận ra cậu được đâu”. Anh âm thầm kêu may mắn, cơ duyên xảo hợp khiến đối phương sử dụng trụ cột khổng lồ mới làm anh nhận ra.

Nghe xong Lăng Lan và Tiểu Tứ mới biết, hóa ra là động tác quen thuộc đã bán đứng cô.

“Tôi tin, trên thế giới này, ngoài cậu ra không ai có thể nắm được kỹ năng này. Bảy năm trước chúng ta mất liên lạc, tôi cũng đã tìm cậu suốt bảy năm, cuối cùng cũng tìm ra được” Cơ giáp Báo cảm thán nói.

Lăng Lan có chút ngượng ngùng. Thời gian qua, hoặc là bận rộn học tập trong không gian nhiệm vụ, hoặc là nhận truyền thừa từ cha Lang, cô không còn thời gian login lên thế giới cơ giáp nữa, coi như uống phí công phu của Niệm Thiên Từ Nhân rồi!

“Vương cấp sư sĩ là người của sư môn cậu à?” Cơ giáp Báo tò mò hỏi.

“Ách... đúng vậy” Cô trả lời. Cô cũng không phải là cố ý muốn giấu, có điều vừa mới gặp lại Báo con, tuy cùng đối phương khá ăn ý nhưng không phải cái gì cũng nói hết ra, dù sao cô cũng vừa gặp lại cơ giáp báo, cũng là

người quen biết từ trên thế giới ảo, thật sự có những việc không thể nói rõ ràng thấu đáo. Có điều cô cũng không nói dối, cô nhận truyền thừa từ cha Lăng, đương nhiên là đồng môn rồi.

“Tôi vừa nhìn liền cảm giác mỗi động tác của vương cấp sư sĩ đều là những động tác phòng ngự trụ cột đơn giản nhất. Ông ấy không hề sử dụng bất cứ động tác dư thừa nào, mọi chiêu đều tinh giản đến cực hạn, giống như trước đây cậu nói với tôi, đem trụ cột khổng chế hoàn toàn dung hợp, chân chính trở thành một loại bản năng”. Niệm Thiên Từ Nhân kinh thán nói.

Lăng Lan nghe vậy cả kinh, nhanh chóng hỏi “Cuộc đối chiến lúc nãy cậu có ghi hình lại không?”

Cơ giáp báo ngưng ngừng trả lời “Xin lỗi, chưa có sự đồng ý của cậu mà tôi đã ghi lại rồi. Nếu cậu không thích, tôi lập tức xóa ngay”

“Không cần, cậu sao và gửi cho tôi một phần, tôi muốn xem lại một chút”. Mặc dù Tiểu Tứ có ghi lại, nhưng do là tầm mắt của nhân vật chính nên vài thứ không thể quan sát hết. Chỉ có người quan chiến mới có thể khiến cô minh bạch.

“Được” Cơ giáp báo nhanh chóng truyền video clip cho cô. Sau khi nhận được, cô bắt đầu xem lại.

Lý Lan Phong nhìn cơ giáp Lăng Thiên Nhất Tuyến yên lặng thì biết đối phương đang xem clip. Anh cười thầm, loại trạng thái này anh đã quá quen thuộc, thường thường khi học đến động tác mới hay lĩnh ngộ được ý tưởng nào đó thì Thỏ con sẽ lâm vào tình trạng không xem ai ra gì. Điều này làm anh có cảm giác như trở về bảy năm trước, anh sẽ luôn yên lặng bên cạnh Thỏ con nhẫn nại chờ đợi đối phương hoàn hồn...

Hơn năm phút sau, Lý Lan Phong rốt cuộc nghe Lăng Thiên Nhất Tuyến cảm thán “Quả nhiên, theo mắt cậu, càng có thể nhìn thấy sự lợi hại của

ông ấy”

Lúc này cô mới chính thức cảm giác được sự lợi hại của cha Lăng. Đó mới chính là trụ cột khổng lồ chân chính, đẳng phong tạo cực. Chỉ là động tác phòng ngự đơn giản, nhưng về thời cơ lẫn động tác đều tinh diệu vô cùng, luôn lựa lúc uy lực của cô nhỏ nhất tiến hành chặn lại, hơn nữa mỗi lần thủ thế, cơ giáp luôn dịch chuyển rất nhỏ, điều này khiến cho cơ giáp bị tiêu hao không đáng kể. Cô tin tưởng, trong lúc thực tập cơ giáp, mặc cho cô cuồng loạn oanh tạc thì cha Lăng vẫn tốn rất ít năng lượng để ngăn chặn cô.

Khổng chế cơ giáp như cha Lăng mới được gọi là trụ cột khổng lồ nghiêm túc, so sánh với cha, cô còn quá hoa lệ rườm rà, thật sự chênh lệch quá lớn.

“Vương cấp sư sĩ lợi hại thật, trụ cột khổng lồ quả nhiên tuyệt vời, về sau tôi sẽ học tập cậu, dùng cơ giáp cấp thấp luyện kỹ năng cao cấp, như vậy chắc sẽ lĩnh hội được tinh túy bên trong”. Hai mắt cơ giáp báo sáng rõ nhìn Lăng Lan, cứ như muốn khoe, khen tôi đi, tôi thật thông minh quá!

Lăng Lan nhin không được đồ mồ hôi lạnh, không biết phải trả lời sao nữa, chẳng lẽ cô nói là vì tích phân không đủ nên mới phải dùng cơ giáp cấp thấp sao?

Không lẽ cậu ta nghĩ dùng cơ giáp cấp thấp thì triển kỹ năng cao cấp dễ ăn lắm sao, nó đòi hỏi rất nhiều thứ ở người khổng lồ chế, cái này rất có tính khiêu chiến, cũng không ảnh hưởng xấu gì tới người khổng lồ chế, thậm chí còn có chút bổ ích. Nghĩ vậy, cô cũng kệ, không giải thích bởi vì cũng không biết phải nói sao khi mà bảy năm qua vẫn không đủ tích phân để nâng cấp thành cao cấp cơ giáp.

Cứ như vậy, cô không giải thích, lại cảm thấy vô hại với đối phương nên trầm mặc cho qua. Cơ giáp báo cứ tưởng mình đoán không sai nên anh thật

sự đi theo con đường này, do đó tự sáng tạo riêng cho mình một con đường truyền kỳ ...

ĐÀN ÔNG TƯƠNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 304: Hiểu Lâm Kỳ Diệu

“Đúng rồi, ở giới cơ giáp cậu đã có chiến đội chưa? Tôi cũng chưa có. Nếu trong đội còn trống thì cho tôi một suất với nhé, được không?” Lý Lý Lan Phong không muốn mình và Thỏ con một lần nữa bèo nước gặp rồi lại tan. Trước đây, anh không gia nhập bất cứ chiến đội nào là vì sợ bại lộ thân phận, kể nữa là trong lòng đã có chủ ý xa vời muốn gặp lại Thỏ con. Anh nghĩ, gia nhập cơ giáp chiến đội của Thỏ con, các thành viên bên trong có lẽ toàn là cơ giáp thủ...

“Ách... Tôi đang thành lập” Lăng Lan không nghĩ đến bảy năm nay Báo con còn chưa lập chiến đội, chẳng lẽ năm đó cậu ta không có thi vào Quân giáo mà là đi học học viện tổng hợp sao? Hay thậm chí là một cơ giáp khổng chế nghiệp dư? Bằng không, với năng lực khổng chế của cậu ta, không có chuyện không có người muốn mời.

Chỉ có quân giáo mới có chiến đội, bởi vì tương lai quân giáo sinh đều là quân nhân của Liên Bang. Quân giáo sinh thành lập chiến đội khi vào quân đội sẽ được tồn tại lâu dài và có nguồn bổ sung. Còn ở các Học viện tổng hợp, học sinh chưa chắc tốt nghiệp sẽ theo nghiệp binh cho nên cũng không đủ tư cách thành lập chiến đội

Tất nhiên, không thể nói rằng những học viên này không được phép gia nhập chiến đội. Nếu thích làm người điều khiển cơ giáp, thì ở thế giới cơ giáp, bọn họ sẽ tạm thời gia nhập vào một chiến đội còn thiếu thành viên. Nhưng những người này cho dù năng lực cao tới đâu thì cũng chỉ làm thành

viên tạm thời vì chưa chắc tương lai họ trở thành quân nhân. Chỉ khi sau này họ nguyện ý gia nhập binh đoàn thì mới có tư cách làm thành viên cố định của chiến đội.

Lăng Lan biết rõ, trong giới cơ giáp có rất nhiều chiến đội đến từ chiến đội bên ngoài đời thực. Niệm Thiên Từ Nhân nói vậy có nghĩa là ngoài đời cậu ta cũng không có chiến đội. Điều này chứng minh cậu ta có thể không phải là học sinh của Quân giáo, bằng không với thực lực đó, nếu không theo ai thì cũng tự mình lập được chiến đội.

Vốn định hỏi cậu ta học ở trường nào nhưng giờ cô lại không dám mở miệng vì sợ làm đối phương thương tâm tự ti. Lăng Lan biết, Báo con đam mê cơ giáp đến mức nào, nếu có thể, cậu ta nhất định sẽ vào Quân giáo.

“Đang thành lập?” Lý Lan Phong sửng sốt khi nghe Lăng Lan nói.

Bảy năm trước đã có thể đi vào thế giới hư nghi học tập cơ giáp khổng chế hẳn là không nhỏ hơn anh bao nhiêu. Vì sao đến tận bây giờ còn chưa lập chiến đội? Chẳng lẽ đối phương không phải là Quân giáo sinh, hoặc lúc trước không khảo nhập quân giáo mà chỉ có thể học ở Học viện tổng hợp? Hoặc có lẽ bây giờ đã là quân nhân chính thức nên mới bắt đầu thành lập chiến đội.

Đang định hỏi Thỏ con trước đây học ở trường nào, bỗng chốc Lý Lan Phong chần chờ, nếu hỏi xong đối phương hỏi lại thì biết trả lời sao giờ. Nếu biết mình đang học ở trường Đệ nhất Nam sinh Quân giáo thì không biết trong lòng đối phương có cảm thấy mất mát e dè hay không?

“Vậy lúc thành lập, có thể cho tôi một vị trí không?” Lý Lan Phong châm chước, quyết định không hỏi vấn đề nhạy cảm này, mà xin một danh ngạch trong chiến đội trước. Trong lòng anh, cho dù Thỏ con có là một tiểu binh thì anh cũng nguyện ý đi theo, quyết cùng Thỏ con tiến lên chiến trường kiến công lập nghiệp.

“Ách, Được! Trong tương lai cậu sẽ trở thành quân nhân sao?” Cô dè dặt hỏi. Nếu Báo con trả lời là phải, cô sẽ cho đối phương vào danh ngạch đội viên cố định, tương lai đối phương chính thức gia nhập quân đội sẽ thực sự đưa anh ta vào đội trong hiện thực. Nếu không, cô chỉ đành tiếc nuối cho đối phương một vị trí tạm thời trong đội. Cô còn phải phụ trách cho những thành viên khác trong đội nữa.

Câu hỏi của Lăng Lan khiến Lý Lan Phong sửng sốt, nhưng anh nhanh chóng nghĩ cẩn thận nguyên nhân trong đó, rất quyết đoán trả lời “Đương nhiên”. Quả nhiên Thỏ con hiện tại là một quân nhân. Anh âm thầm hô mình may mắn vì đã không lỡ mồm hỏi nhiều.

“Tốt lắm, cậu sẽ có một vị trí trong chiến đội của tôi.” Cô nhẹ nhõm thở dài một hơi. Thiên phú khổng lồ về cơ giáp của Báo con cô rất rõ ràng, tuyệt đối không kém hơn Tề Long. Có đối phương gia nhập thì so với một người không quen gia nhập tất nhiên là tốt hơn nhiều. Tin rằng với tính cách của Báo con, bọn Tề Long sẽ không có lý do bài xích.

Không hiểu vì sao, Lăng Lan rất có lòng tin với Báo con. Tin rằng đối phương nhất định sẽ được các đội viên khác tán thành.

“Chúng ta sẽ gia nhập Quân đoàn hai mươi ba”. Lăng Lan lần nữa nhắc nhở. Cô không biết Báo con bao nhiêu tuổi, không biết đã đến lúc báo danh nhập ngũ hay chưa, để chắc ăn, cô phải nhắc nhở đối phương một chút, đừng để gia nhập Quân đoàn khác. Bốn năm nữa, lúc đó cả bọn sẽ vào Quân đoàn hai mươi ba, cho dù Báo con có là một tiểu binh sĩ thì cô vẫn có thể dùng quyền lực để đưa đối phương về với đội của mình, chính thức gia nhập chiến đội.

“Uhm, biết rồi!” Lý Lan Phong cao hứng trả lời. Vốn dĩ tính sang năm ghi danh Quân đoàn Một, nhưng giờ anh đã quyết đoán thay đổi mục tiêu qua Quân đoàn Hai mươi ba, sau đó sẽ chờ Thỏ con đến tìm mình.

Hai người thật kỳ diệu không đề cập đến vấn đề trường học. Ai cũng tự cho mình là đúng. Làm hại cả hai đã bỏ qua cơ hội biết rõ chân tướng của nhau. Không thể không nói, Lăng Lan và Lý Lan Phong thập phần ăn ý. Dù có hiểu lầm thì cũng ăn ý hiểu lầm!!!

“Bạn cậu, cơ giáp đặc biệt cấp ấy, không lẽ cũng chưa có chiến đội? Nếu chưa thì vào cùng cậu luôn đi” Lăng Lan nghĩ, bạn của người này cũng rất mạnh mẽ, nhìn không được tò mò dò hỏi.

“Tôi và cậu ấy đều không có chiến đội chính thức, có điều cậu ấy có làm thành viên tạm thời của một chiến đội, năm sau là giải ước rồi. Nếu đến lúc đó, cậu còn chỗ thì cho cậu ấy vào luôn nhé. Nếu cậu thấy cậu ấy không hợp thì cho cậu ấy làm thành viên tạm thời cũng được. Cậu ấy cũng giống tớ, tương lai đều chọn nghiệp binh”. Lý Lan Phong lúc này mới nhớ tới Triệu Thuần, thuận tiện chủ động kéo bạn vào luôn cho vui.

Lý Lan Phong biết rõ, anh theo Thỏ con là vì anh cùng cơ giáp thỏ này có duyên phận lại thập phần ăn ý khiến anh khắc sâu trong lòng. Nhưng Triệu Thuần lại khác, cậu ta không có quan hệ gì với Thỏ con nên anh cũng không thể làm khó Thỏ được. Với lại anh cũng không thể thay Triệu Thuần làm chủ tương lai. Dù sao Thỏ con có thể chỉ là một tiểu binh, mà thực lực của Triệu Thuần chắc hẳn sẽ là Trung úy. Cho nên nếu hai người này chịu hợp tác thì ký ước tạm thời sẽ làm cho cả nhà đều vui.

Lý Lan Phong cũng không muốn đem bằng hữu trở thành người một nhà. Anh hiểu, người với người ở chung đều là do duyên phận. Anh khẳng định, vì Thỏ con anh sẽ nhân nhượng vì lợi ích chung, cái gì nhìn được sẽ nhìn, anh đã sớm liệu cho mình như thế. Kể cả chiến đội của Thỏ con toàn là một đám tiểu binh thì anh cũng sẽ điểu thấp, cố gắng lấy lòng đối phương để bọn họ tán thành anh. Đây là vì bảy năm trước, anh đã xác định sẽ đi theo Thỏ con, loại tín niệm này khiến cho mọi khó khăn đối với anh đều là phù du không đáng nhắc tới.

“Uhm, đến lúc đó nói sau. Hiện tại chiến đội của tôi có năm người, về sau họ chắc chắn sẽ là thành viên chiến đội cố định, thêm cậu nữa thì vẫn còn thiếu vài người so với quy định là mười hai người. À, tôi có nhìn trúng hai người nhưng vẫn chưa hỏi ý họ có chịu gia nhập hay không. Nếu năm sau còn chưa đủ số, cậu gọi bạn cậu vào thử, nếu thích hợp với mọi người thì tham gia luôn.” Lăng Lan cũng không cự tuyệt Triệu Thuân, dù sao thực lực trước mắt cũng đạt tới sư sĩ cấp đặc biệt, mà chiến đội hậu cần cũng đủ rồi, giờ cần tăng thêm người khổng chế cơ giáp chuyên nghiệp, Triệu Thuân cũng là một nhân tuyển thích hợp.

“Uhm, tuyệt!” Lý Lan Phong lập tức trả lời, thay Triệu Thuân đáp ứng, dù sao sang năm tên kia cũng không có chiến đội, lôi cậu ấy vào cùng lăn lộn tạm thời cũng không có vấn đề gì. Nghe thấy Thỏ con nói có nhìn trúng hai người nên anh tò mò hỏi “Hai người nữa là ai vậy? Cũng là người trong thế giới cơ giáp sao?”

“Một người tên Cơ Vô Bất Tu quen ở giới cơ giáp. Còn một người khác thì không biết có ID trên giới cơ giáp hay không nhưng ở chỗ tôi, anh ta là một thiên tài”. Cô trả lời.

“Cơ Vô Bất Tu, cái tên nghe quen quen...” Lý Lan Phong sững sốt, sau đó lập tức nhớ ra đây không phải là người mà Lôi Vương nhìn trúng sao? Người đó là một thiên tài về cải tạo cơ giáp. Lúc trước vì muốn có anh ta mà Lôi Vương không tiếc phong tỏa mọi đường sống của người ta, khiến anh ta liên tục thất bại khảo hạch trong hai năm liền. Thất bại thêm lần nữa sẽ có nguy cơ bị đá khỏi Đệ nhất Nam tử Quân giáo...

“Cơ Vô Bất Tu là cơ giáp cải tạo chuyên nghiệp của Đệ nhất Nam sinh Quân giáo...” Lý Lý Lan Phong thấp giọng nói.

“Ah, cậu cũng nghe qua tên này à?” Lăng Lan kinh ngạc nói “Chính xác, anh ta là thiên tài cải tạo cơ giáp chuyên nghiệp. Bị Lôi Vương bức bách,

tôi có dịp giúp anh ta một phen, đưa anh ta đi thành Tín Dương. Không biết anh ta có nguyện ý gia nhập chiến đội của tôi hay không?”

“Hóa ra người đưa cậu ta đi thành Tín Dương là cậu à.” Lý Lan Phong kinh ngạc nhìn cơ giáp trước mắt. Phải biết vì vụ đó mà Lôi Vương cực kỳ phần nộ, nhưng có dùng cách gì thì cũng không thể tìm ra người đã giúp Cơ Vô Bất Tu, điều này làm tên đó ảm ức dễ sợ. Hồi trước lúc anh nghe được tin này, trong lòng khoái trá mấy bữa.

Quả nhiên Thỏ con chính là thần may mắn của anh, dù bọn họ không biết nhau thì cậu ấy vẫn như cũ giúp anh chèn ép Lôi Vương một trận.

Lý Lan Phong dùng ánh mắt cảm kích nhìn trung cấp cơ giáp đối diện, dĩ nhiên nguyên nhân cảm kích chỉ mình anh biết.

“Tôi tin cậu ấy sẽ tự nguyện gia nhập” Anh cười cười nói. Thỏ con là ân nhân của Cơ Vô Bất Tu, phần tình nghĩa này sẽ khiến cậu ta khó lòng từ chối, hơn nữa Thỏ con mời cậu ta gia nhập chiến đội chính là tán thành cậu ta, càng là một loại tương trợ.

Nên biết các thế lực của Quân giáo đều mơ ước năng lực cải tạo cơ giáp của Cơ Vô Bất Tu, nhưng lại không dám đắc tội với Lôi Vương, và cũng không có chiến đội nào dám mời cậu ta gia nhập. Không có chiến đội hiệp trợ, cho dù năm nay vượt qua khó khăn đủ tư cách khảo hạch, nhưng mấy năm tới cậu ta sẽ không đạt được thành tích khảo hạch phối hợp chiến đội toàn năng. Cho nên Thỏ con mời cậu ta vào đội chính là cứu mạng cậu ta, cậu ta không thể cự tuyệt.

“Hy vọng như cậu nói thì quá tốt” Lăng Lan cảm thấy phải lập chiến đội rồi, ở trung học không thể chính thức thành lập, nhưng ở giới cơ giáp có thể thử trước một bước, ngoài ra cũng tạo điều kiện cho bọn Tề Long quen biết với Báo con.

Cứ như vậy Lăng Lan và Lý Lý Lan Phong cùng hẹn thời gian gặp mặt lần sau ở giới cơ giáp rồi từng người logout.

Lăng Lan xem thấy bọn Tề Long đều đã trở lại bèn kêu cả bọn lên, long trọng tuyên bố ở giới cơ giáp thành lập chiến đội với tên gọi Lăng Thiên.

Không còn cách nào khác, để giúp bọn nhóc này nên cô đã quyết tâm có một cái tên thật kiêu ngạo, nếu không thì giới cơ giáp làm gì xuất hiện Lăng Thiên xx đâu, chiến đội có cái tên lờm khờm, không hay nói không chừng bọn họ sẽ bạo loạn mất.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 305: Chất Vấn

Buổi chiều, tại giới cơ giáp, trong một sảnh đường nơi nhận và trả nhiệm vụ, không ít cơ giáp đang ngồi nghỉ ngơi ngáp ruồi hoặc đứng nhàm chán nhắm mắt.

Ở đây đa phần đều là cơ giáp cao cấp, cũng có một số ít trung cấp thậm chí là cơ giáp cấp thấp. Một số có lẽ là đến nghỉ trưa, nhưng phần đông là tìm đồng đội, hoặc chuẩn bị hoàn thành nhiệm vụ chiến đội, hoặc có một số đội thiếu người tới đây kiếm thêm nhân tài ...

Không sai, đây chính là nơi các cơ giáp sĩ khắp nơi tụ tập, những người không có chiến đội sẽ đến đây với hy vọng tìm được cho mình một chốn đi về, cho dù là thành viên tạm thời thì có còn hơn không. Nên biết, muốn trở nên mạnh hơn thì buộc phải gia nhập chiến đội nào đó, bởi vì càng về sau muốn đi thám hiểm các địa phương khó khăn để làm nhiệm vụ tất yếu phải tập trung sức của nhiều người, bằng không vô pháp hoàn thành.

Như trước đây đã nói, không phải ai cũng có tư cách thành lập chiến đội, chỉ có quân giáo sinh hoặc quân nhân mới có đặc quyền này. Cho nên, cơ giáp sĩ vắng lai là đông vô số kể.

Trong một góc sân, có một đám cơ giáp cao cấp ngồi chống cằm, năm người cùng một động tác nên nhìn có vẻ rất độc đáo. Đây chắc là người cùng một đội, làm những người xung quanh ghé mắt hâm mộ không thôi,

thậm chí có một số không ít cơ giáp đi lượn qua lượn lại hy vọng thu hút sự chú ý của họ.

Bởi vì chỉ cần thêm ba cơ giáp thì có thể tạo thành một cơ giáp tiểu đội, sáu cơ giáp sẽ hợp thành chiến đội nhỏ. Các cơ giáp vắng lai không biết có phải nhóm này đang tìm thêm một người nữa hay không, sau đó đi nhận nhiệm vụ thành lập chiến đội. Chỉ cần có một tia khả năng, những người này đều ôm ước mộng người may mắn sẽ là mình.

Mà lúc này kênh tán gẫu đội ngũ lại vô cùng rôm rả.

“A a a, tại sao lão đại còn chưa đến nữa?” Đây là âm thanh của Lăng Thiên Cận Chiến, chính là tên to mồm Tề Long.

“Lão đại nói mười ba giờ, giờ mới có mười hai giờ bốn mươi bảy phút, còn mười ba phút nữa, cậu om sòm cái gì?” Hàn Kế Quân không chút lưu tình độp lại. Người bạn này của cậu đến khi nào mới học được trầm tĩnh như lão đại đây. Tối ngày chỉ biết trưng bộ mặt thành thật đi gạt người khác.

“Tớ chỉ là kích động thôi mà, thành lập chiến đội đó, tớ thật mong chờ, còn có thêm mấy người mới nữa...” Nói tới đây Tề Long khoái trá cười rộ lên.

Điều này làm những người còn lại hắc tuyến đầy đầu. Đặc biệt là Lạc Lăng càng ấn tượng với bộ mặt đen sì trán nổi gân xanh của Lý Thì Du, nhìn không được cầu nguyện dùm anh ta. Ai biểu anh ta bị lão đại nhà mình nhìn trúng làm chi... Đây là số mệnh của anh ta!

Lạc Lăng vô cớ chột nhớ tới tình cảnh ở Trung tâm nghiên cứu quân y hôm trước...

Cả người Lăng Lan hàn khí ngút trời, khiêng cái tên thô kệch vạm vỡ đang đau đớn kêu gào là Tề Long, lại mang thêm mấy người bọn Lạc Lăng

hùng hổ tiến vào Trung tâm nghiên cứu quân y.

Mấy tên kia không biết tại sao Tề Long lại đột nhiên ngã bệnh, họ chỉ biết đi theo lão đại nói là tìm Lý Thì Du. Dọc theo đường đi, cả đám biết rõ mục đích của lão đại là muốn phá vỡ quy định của Quân giáo, ở trường cấm học sinh quân y chuyên nghiệp tham gia chiến đội để bảo trì vị trí trung lập.

Đúng vậy, trước thời điểm thành lập chiến đội, lão đại muốn thu thủ tịch sinh Lý Thì Du của viện nghiên cứu quân y vào dưới trướng. Kế hoạch gần như không khả thi của lão đại khiến cả bọn Hàn Kế Quân, Lạc Lăng khiếp sợ không thôi. Sau khi hoảng hốt qua đi lại là một màn kích động. Nếu Lan lão đại làm được cú lừa ngoạn mục này, đây chính là đệ nhất sáng kiến nha, với lại cũng chỉ có lão đại mới dám nghĩ, dám làm như vậy. Thậm chí cả bọn thầm nghĩ, có phải không có việc gì mà Lan lão đại không làm được hay không?

Không thể không nói, sau nhiều phi vụ tuyệt hảo, bọn họ tràn ngập tin tưởng với Lăng Lan, họ tin chắc lão đại nhà mình không bao giờ biết đến thất bại.

Khi đến cửa Trung tâm nghiên cứu quân y, Lăng Lan không cần suy nghĩ, một cước đá bay luôn cửa lớn.

“Rầm” Một tiếng nổ mạnh vang lên cùng với lực lượng khủng bố làm các nhân viên công tác cùng học sinh quân y chuyên nghiệp trong Trung tâm nghiên cứu quân y sợ tới mức nằm rạp xuống, bọn họ tưởng quân y bị địch nhân công kích.

Đi theo phía sau Lăng Lan, bọn Lạc Lăng nhìn lão đại cứ như ác thần từ trong địa ngục đi ra, toàn thân bạo ngược khiến cả bọn run lấy bối. Mặc dù biết rõ lão đại chỉ giả bộ giận dữ nhưng lúc này lệ khí tràn ngập của lão đại làm cả đám toát mồ hôi lạnh.

Trung tâm nghiên cứu quân y cũng chỉ còn một người đứng thẳng tắp, vẻ mặt không sợ hãi vẫn bảo trì bình tĩnh là thủ tịch sinh Lý Thì Du. Anh lạnh mặt nhìn kẻ vừa phá cửa tiến vào, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi “Lăng Lan, cậu lại nổi điên cái gì? Cậu xem chỗ này là chỗ nào hả?”

“Nổi điên? Anh nên cảm thấy may mắn vì tôi chưa nổi điên, chỉ mới phần nộ chút chút thôi... Bằng không tôi không cam đoan sẽ gây ra chuyện gì đâu. Lý Thì Du, tôi tin tưởng anh, vậy mà anh dám đối đãi với lòng tin của tôi vậy sao? Đây là lần thứ hai anh em của tôi xuất hiện vấn đề sau khi được anh trị liệu, anh cần phải giải thích rõ cho tôi?” Lăng Lan lạnh lùng thốt, ánh mắt băng hàn cùng những lời chất vấn khiến lửa giận của Lý Thì Du tắt ngúm.

“Cậu muốn nói cái gì? Lần này lại phát sinh chuyện gì nữa?” Lý Thì Du cau mày, bất đắc dĩ hỏi. Bây giờ anh hối hận rồi, lúc trước tự dừng mềm lòng đi cứu trị anh em của thằng nhóc Lý Anh Kiệt làm gì, bây giờ suốt ngày bị tên Lăng Lan này tối ngày tìm phiền toái. Thái độ của Lăng Lan không chút khách khí nhưng Lý Thì Du lại rất bình tĩnh, như cũ lạnh nhạt hỏi han nguyên nhân.

Trong ánh mắt băng hàn của Lăng Lan thoáng qua một tia khen ngợi. Làm một quân y, cần nhất chính là bình tĩnh đến cực đoan. Cho dù gặp bất kỳ chất vấn nào thì cũng phải bình tĩnh đem chân tướng nói ra như vậy mới được sự tín nhiệm của đồng đội. Không thể nghi ngờ, Lý Thì Du làm rất tốt, quả nhiên không hổ danh thiên tài trên phương diện quân y. Vì anh ta, đáng giá để cô phí tâm tư.

Cô thu lại sự tán thành trong mắt, trên mặt lạnh lẽo nói “Vết thương cũ của Lạc Lăng tái phát tôi còn chưa tính, không nghĩ tới Tề Long đã bình phục cũng phát sinh y chang sự tình. Lý thủ tịch, anh cần cho tôi một lời giải thích thỏa đáng” Nói xong, Lăng Lan đem Tề Long đang đau đớn nhăn nhó thả xuống trước mặt Lý Thì Du, ý bảo anh tự đi đến mà xem xét.

Lời nói của Lăng Lan làm khuôn mặt trắng noãn của Lý Thì Du đỏ lên. Cái tên học đệ đáng hận này, dám nghi ngờ năng lực chữa trị của anh, đây là sự vũ nhục trắng trợn với anh, cho dù tính tình điềm tĩnh thì lúc này Lý Thì Du cũng không nhịn được mà ép tim tức ngực.

Tuy vậy, nhưng Lý Thì Du cũng không cự tuyệt trị liệu tiếp cho Tề Long, chỉ cần người trước mặt đang bị thương, anh sẽ vứt bỏ tư oán để toàn tâm toàn ý trị liệu cho bệnh nhân. Anh bước tới một bước cầm tay Tề Long lên, cảm nhận mạch đập của cậu ta. Sau đó, vẻ mặt Lý Thì Du thay đổi lần nữa, bởi vì anh phát hiện có phản ứng từ thuốc cải tạo gene S mà bọn họ mới nghiên cứu ra. Điều này làm Lý Thì Du đổ mồ hôi lạnh, không lẽ thuốc cải tạo gene S có di chứng gì sao? Lúc nghiệm chứng tiền lâm sàng cũng không có phát hiện tình huống này mà?

Lý Thì Du có chút không xác định. Anh lập tức cho người đưa Tề Long đặt vào khoang trị liệu, dùng đặc thù khôi phục được tề chữa trị cho Tề Long. Vốn cả người đau đớn run rẩy, sau mười giây vẻ mặt Tề Long hòa hoãn xuống, xem ra khôi phục được tề có hiệu quả.

“Tôi muốn biết anh đã cho anh em của tôi dùng thuốc gì? Tại sao lại xuất hiện tình trạng này?” Lăng Lan nhìn thấy Tề Long chuyển biến tốt thì vẻ mặt cũng tử tế hơn một chút, khi hỏi ý kiến của Lý Thì Du thì giọng nói cũng dịu đi ít nhiều.

Lý Thì Du trầm mặc một chút rồi trả lời “Chờ tình trạng cậu ấy tốt lên, tôi sẽ tiến hành kiểm tra toàn diện, lúc đó mới biết được nguyên nhân là gì.”

Nói xong, anh không thêm để ý tới Lăng Lan nữa, lập tức liên lạc với các giáo viên của mình. Nhóm giáo viên sau khi nghe tình trạng của Tề Long thì khẩn trương hẳn lên, thông báo sẽ tới ngay để cùng nhau hội chẩn ca bệnh đặc thù này.

Khi Lăng Lan thấy Lý Thì Du triệu tập nhóm giáo viên đến hội chẩn, tuy ngoài mặt lạnh như nước nhưng trong lòng bắt đầu bất an run lên.

Tiểu Tứ phát hiện được tâm tình của cô liền trấn an “Lão đại, yên tâm đi, tôi đã tìm được tư liệu của bọn họ về thuốc cải tạo gene S. Lúc papa đem được tề tới, tôi đã vụng trộm tiến hành chiết xuất cải tiến, tuyệt đối được hiệu cùng với thuốc cải tiến gene S giống nhau, họ không phát hiện được đâu.” Tiểu Tứ cực kỳ kiêu ngạo nói. Ở phương diện chiết xuất thuốc cải tạo gene, không ai lợi hại hơn nó.

Lăng Lan nghe cam đoan của Tiểu Tứ xong liền thấy an tâm hơn. Lúc này tên đã lên dây, không thể không bắn. Sự tình đến nước này, dù có bị phát hiện cô cũng sẽ cãi chày cãi cối tới cùng.

Vì vậy, Lăng Lan vẫn mặt mày lạnh tanh như cũ đứng đó, mấy người Lạc Lăng cũng không biết chuyện gì xảy ra với Tề Long nên trừ lo lắng cũng không có biểu cảm gì. Điều này làm Lý Thì Du lặng lẽ quan sát cả đám có phần âm thầm kinh hãi, chẳng lẽ tình huống Tề Long là thật? Lỗi là ở Trung tâm nghiên cứu bọn họ gây ra sao?

Các giáo viên rất nhanh đã tới, lúc này Tề Long cũng đã khá hơn phân nửa, không giống như ngay từ đầu đau đến tê tâm liệt phế. Vì vậy nhóm giáo viên tiến hành kiểm tra, lấy máu phân tích nghiên cứu. Rất nhanh đã có báo cáo, các phản ứng của Tề Long là do tiêm thuốc cải tạo gene S mà ra.

Báo cáo này khiến sắc mặt bọn họ đại biến, chẳng lẽ thuốc này có thời gian ủ bệnh, muốn phát chứng nào thì phát sập? Đây không thể nghi ngờ là một di chứng rất nghiêm trọng, chứng minh thuốc cải tạo gene S của bọn họ có khuyết điểm rất lớn.

ĐÀN ÔNG TƯƠNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 306: Gia Nhập

Nhóm giáo viên cầm báo cáo im lặng nghiên cứu một hồi, sau đó mới tinh tế thương thảo cùng nhau. Sau khi trao đổi, Lý Thì Du cắn răng đi đến trước mặt Lăng Lan “Thuốc của chúng ta được vô số người dùng qua, nhưng không có ai có phản ứng giống Tề Long vậy. Cái này có thể là do cơ thể đặc thù gây ra, nhưng vô luận thế nào, đây cũng là sai lầm của chúng ta. Thực xin lỗi, Lăng Lan!”

“Xin lỗi thì khỏi cần, tôi chỉ muốn biết, di chứng này ảnh hưởng đến tương lai của Tề Long ra sao?” Ánh mắt lạnh băng của Lăng Lan bắn thẳng đến Lý Thì Du, tựa hồ cảnh cáo Lý Thì Du đừng hòng qua mặt mình.

“Tôi không biết, bởi vì đây là tình huống đặc biệt, trước giờ chưa từng xuất hiện cho nên tôi không biết trong tương lai Tề Long có còn xuất hiện hiện tượng này nữa hay không, nhưng tôi có thể khẳng định, thuốc này không gây tổn thương vĩnh viễn đến thân thể Tề Long. Thậm chí có thể nói, sau này nếu phát tác thì cũng sẽ mang đến những ưu việt mà thôi, không có hại gì”

Thực ra, Lý Thì Du rất muốn nói là không có, chuyện này chỉ là ngoài ý muốn, nhưng đối với người bệnh phải phụ trách, anh không thể nói ra. Anh cũng không rõ ràng tình huống của Tề Long là nhất thời hay là cả đời, dù sao hiện tượng này quá quái dị, không ai có thể nói chính xác được.

Lăng Lan nghe vậy, khí thế bạo ngược trên người bộc phát, cô túm chặt ngực áo blouse trắng của Lý Thì Du kéo Lý Thì Du đến trước mặt mình, vẻ mặt đặng đặng sát khí nói “Cái gì gọi là không có tổn thương vĩnh viễn? Cái gì gọi là mỗi lần phát tác thì có lợi? Anh cũng biết, tương lai Tề Long là muốn lên chiến trường. Nếu bình thường xuất hiện tình huống này thì cũng không sao, chúng ta có thể đưa cậu ấy đi Quân y chữa trị, nhưng nếu tái phát trên chiến trường thì phải làm sao đây? Ở đó, chỉ cần một sai lầm là đã lấy mạng của cậu ấy rồi rồi. Anh nghĩ, gặp trường hợp như vậy anh có thể sống sót sao?”

Chất vấn của Lăng Lan làm miệng Lý Thì Du giật giật, chính xác, tình huống này rất có thể sẽ xảy ra. Nếu được tính phát tác trên chiến trường, chờ đợi Tề Long chính là tử vong, không có kẻ địch nào buông tha cho cơ hội tốt như thế.

Lý Thì Du trong lòng áy náy, tuy ban đầu anh có ý tốt, muốn giúp bạn bè của em họ tăng thêm chút thực lực nhưng lại không tưởng được thuốc này không phải ai cũng dùng được. Thí nghiệm lâm sàng trước kia vậy mà không phát hiện ra lỗ hổng cùng nhược điểm như vậy.

Lúc này, một giáo viên trong Trung tâm nghiên cứu quân y đi tới, mang theo thật sâu xin lỗi, áy náy nói “Thực xin lỗi, phản ứng của học sinh này chúng tôi chưa bao giờ gặp qua, thuốc này chúng ta đã dùng cho mấy vạn người đều không có xuất hiện tình trạng như vậy. Đây là một trường hợp đặc biệt, là sai lầm của Trung tâm nghiên cứu, chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm. Em có yêu cầu gì cứ nói ra, chỉ cần chúng tôi làm được đều sẽ đáp ứng”

Lăng Lan thấy giáo viên ra mặt thì buông ngực áo Lý Thì Du ra, nhàn nhạt trả lời “Yêu cầu? Yêu cầu chỉ có một, đó là anh em của tôi không thể chết bởi loại thuốc này. Chỉ cần các vị giải quyết ổn thỏa tôi sẽ xem như chưa có chuyện gì xảy ra...”

Yêu cầu của cô làm giáo viên khó xử “Xin lỗi, em học sinh này, chúng tôi còn chưa nghiên cứu ra loại thuốc có thể giảm bớt chứng bệnh đó, phải chờ một thời gian nữa mới hy vọng có thể...”

Người giáo viên không thể đưa ra hứa hẹn, dù sao bọn họ luôn tin rằng tiêm xong thuốc mới phát sinh phản ứng, chỉ cần còn sống là được, căn bản không cần lo lắng giảm bớt phản ứng, bởi vì thuốc cải tạo gene S chỉ có thể đạt hiệu quả tốt nhất khi làm người bệnh thống khổ đau đớn, từ đó thân thể sẽ bình phục tốt hơn. Cùng lắm thì giống Tề Long, tăng thêm chút thuốc sẽ giúp khôi phục thể lực và tinh thần lực, giúp người bệnh có thể vượt qua...

“Phải đợi bao lâu? Một năm? Hai năm? Ba năm? Hay năm năm? Mười năm? Thậm chí là lâu hơn nữa?” Lăng Lan nhếch môi trào phúng. Trong mắt người giáo viên đứng đối diện cô im lặng, không có cách nào phản bác lại.

Quân y chuyên nghiệp đều dựa trên số liệu để nói chuyện, đối với những thứ còn chưa nghiên cứu qua, họ không thể nói chính xác thời gian được, giống như cô nói, có khả năng cần tám hay mười năm cũng không chừng.

“Chẳng lẽ anhem của tôi trong thời gian các vị còn chưa nghiên cứu xong thuốc thì luôn luôn bị cái chết rình rập sao? Không khéo còn biến thành vật hy sinh cho thuốc của các người nữa?” Lăng Lan cười lạnh trả lời.

“Không đâu, tôi nghĩ là không có khả năng này. Nếu có thể, chúng tôi sẽ viết thư gửi lên quân bộ để cho Tề Long không cần phải lên chiến trường, trở thành một quân hậu cần....” Người giáo viên cuống quýt giải thích kèm theo hướng giải quyết cho Tề Long.

“Thầy, thầy có biết chuyên ngành của chúng tôi là cái gì không? Chúng tôi là học sinh chuyên điều khiển cơ giáp, chúng tôi sẽ là những chiến sĩ tuyến đầu chứ không phải là những người nhát gan núp ở phía sau. Đề nghị

của thầy chính là vũ nhục tôi, vũ nhục anh em của tôi” Lăng Lan nghe vậy liền lớn tiếng quát.

Lửa giận của Lăng Lan ngút trời, khí thế bá đạo khiến giáo viên áy náy vô cùng, ông cũng biết đã lỡ lời nên khẩn trương nói “Vậy em muốn làm sao?”

Ánh mắt Lăng Lan lạnh băng quét một vòng Trung tâm nghiên cứu quân y, mọi người nhin không được đều cúi đầu không dám nhìn. Giờ phút này, toàn trường đều bị khí thế bá đạo lãnh liệt áp đảo, bao gồm cả những giáo viên đang đuổi lý đứng ở kia.

Chỉ nghe Lăng Lan chậm rãi nói “Tôi hy vọng sẽ có một quân y tốt nghiệp từ viện nghiên cứu chuyên nghiệp gia nhập vào chiến đội của mình, trường kỳ theo dõi tình huống trị liệu của Tề Long. Bởi vì nhận trị liệu của các vị, trừ Tề Long ra còn có Lạc Lãng” Cô chỉ chỉ Lạc Lãng đứng ở phía sau, tiếp tục nói “Tôi hiện tại không thể xác định cậu ấy có xuất hiện tình trạng tương tự hay không, dù sao cậu ấy cũng từng nhận trị liệu, từng xuất hiện tình trạng vết thương cũ tái phát”

Tầm mắt Lăng Lan nhìn chăm chặp Lý Thì Du khiến anh hơi nhăn nhó. Về thương thế của Lạc Lãng, Anh thập phần khẳng định đây không phải là vấn đề của mình, có điều anh không thể đưa ra bằng chứng thuyết phục nên đành ôm cái tội danh này trên lưng.

“Mà tạo ra hậu quả này, phụ trách chữa trị cho anhem của tôi chính là Lý thủ tịch. Tôi hy vọng Lý thủ tịch gánh vác trách nhiệm này. Trở thành thành viên chiến đội của tôi, luôn bên cạnh chăm sóc đội viên của chiến đội.” Lăng Lan rốt cục lòi cái đuôi hồ ly, đem mục đích của mình nói ra.

“Không được. Học sinh quân y chuyên nghiệp không được gia nhập bất cứ chiến đội nào. Đây là quy định của trường học” Giáo viên kích động phản bác. Đùa kiểu gì vậy, có biết bọn họ đào tạo ra toàn những tinh anh

kiệt xuất y sư hay không, Những người tốt nghiệp từ nơi bọn họ phải phục vụ cho toàn thể quân nhân chứ không phải chỉ đi theo một chiến đội nhỏ bé, cái này là lãng phí tài nguyên. Đặc biệt, Lý Thì Du còn là một thiên tài, các giáo đối với anh có kỳ vọng rất cao, hy vọng sau này anh trở thành quân y cường đại nhất Thần Chi Thủ. Đây là người mà bọn họ toàn tâm toàn ý bồi dưỡng, làm sao có thể giao cho một chiến đội nhỏ xíu được.

“Thầy, theo như tôi biết thì không hề có văn bản nào đưa ra quy định này, cùng lắm chỉ là quân giáo ước định thôi. Thầy phải biết, không có văn bản quy định rõ đều có thể bỏ qua. Thực tế, hai anh em của tôi đều từ tay Lý thủ tịch mà xảy ra vấn đề. Dựa theo điều thứ sáu mươi tám của trường Quân giáo, và điều hai mươi một theo quy định cũ: Một khi xuất hiện sự cố ngoài ý muốn (bao gồm trận đấu cách đấu, sự cố chữa bệnh, các hạng mục nghiên cứu nguy hiểm, vân vân...), ai phụ trách thì người đó phải gánh vác xử lý. Dựa theo quy định này, yêu cầu của tôi cũng không quá phận” Một bên cô đọc điều lệ tương quan mà Tiểu Tứ đưa cho, một bên lớn tiếng chất vấn người giáo viên nọ “Chẳng lẽ Trung tâm nghiên cứu quân y muốn trốn tránh trách nhiệm này? Hoặc là không muốn chấp hành quy định?”

“Không, không phải như thế, cái này... cái này ...” Nghe Lăng Lan chất vấn, ông giáo viên á khẩu, ông hết nhìn Lý Thì Du lại nhìn qua kẻ-không-đạt-mục-tiêu-thề-không-bỏ-qua Lăng Lan, nhất thời gập đến nghệt thở, không biết phải làm thế nào mới đúng.

Các giáo viên khác thấy tình thế không ổn, có người bèn mở liên lạc khí, âm thầm liên hệ chủ nhiệm quân y để tới đây giải quyết. Làm giáo viên của Lý Thì Du, bọn họ không muốn nhìn thấy tương lai của học sinh mình chỉ phát triển trong một chiến đội nhỏ nhỏ.

Lúc này, sau khi bình tĩnh suy xét hồi lâu, Lý Thì Du đột nhiên lên tiếng “Được, tôi đồng ý phụ trách!”

Anh biết Lăng Lan nói không sai. Không cần đề cập đến chuyện của Lạc Lăng, tình trạng bệnh của Tề Long hôm nay là do bọn họ làm sai, mà người để cho Tề Long dùng loại thuốc đó chính là anh, cho nên anh không thể trốn tránh trách nhiệm này.

Đương nhiên, Lý Thì Du hy vọng sau khi tốt nghiệp sẽ vào ngành trị liệu của Quân bộ, từ đó học tập nghiên cứu những y thuật thâm ảo hơn để nghiên cứu chữa trị căn bệnh kỳ lạ của anh họ. Nhưng anh cũng không muốn chạy trốn trách nhiệm, nếu Tề Long gặp chuyện không may trong tay anh, anh sẽ dùng tương lai của mình để bù lại phần tội lỗi này.

Trong lòng anh âm thầm xin lỗi với anh họ, bởi vì quyết định này của anh sẽ làm kéo dài thời gian nghiên cứu trị liệu cho anh ấy. Nhưng anh tin, chỉ cần anh nỗ lực học tập, dù hơi chậm một chút nhưng vẫn có thể trị được bệnh lạ suy yếu cơ thể cho anh họ. Có lòng tự tin này, Lý Thì Du mới quyết đoán nhận trách nhiệm.

Nghe được câu trả lời của Lý Thì Du, trong lòng Lăng Lan âm thầm hưng phấn hô to “Yes, thành công rồi!”

Hao phí hết tâm tư mới lừa được thiên tài này về đội, cho dù thủ đoạn có hơi ti tiện, nhưng cô vì sự an toàn của đồng bọn không thể không làm vậy. Cô không hề hối hận, bởi vì cô đâu có phải là Thánh mẫu mà đi lo lắng cho quân nhân toàn Liên bang, cô chỉ muốn bảo vệ cho đám anhem nhà mình là đủ rồi.

Cho nên khi Lăng Lan nhìn về phía Lý Thì Du, trong mắt vẫn lạnh nhạt tự nhiên không một tia áy náy. Cô tin, người không vì mình trời tru đất diệt. Câu nói kinh điển này tuyệt đối không sai.

Sau đó, chủ nhiệm vừa vội vàng chạy đến thì nghe được thỏa thuận của hai bên, lòng đau vô hạn. Đối mặt với sự kiên định của Lý Thì Du, cuối cùng ông chỉ có thể yêu cầu Lăng Lan không được đem tin tức này truyền

ra ngoài. Ông không muốn các chiến đội khác bắt chước, tới gom sạch các học sinh ưu tú mà ông khổ tâm đào tạo đi mất...

Tâm nguyện đã đạt thành, Lăng Lan rất sẵn khoái đáp ứng yêu cầu của chủ nhiệm. Cứ như vậy, chiến đội của Lăng Lan là chiến đội đầu tiên và cũng là duy nhất xuất hiện một học sinh quân y chuyên nghiệp làm thành viên. Mà Lý Thị Du lúc này cũng không biết, truyền kỳ về mình sắp sửa được mở màn.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 307: Thành Viên Chiến Đội

Năm người bọn Hàn Kế Quân, Tề Long đang đợi chờ bên cạnh, tuy xót thương Lý Thì Du vô tội, nhưng càng là kính nể lão đại nhà mình. Kỳ này chơi một cú quá ngoạn mục, vậy mà cũng ôm được bác sĩ thiên tài này về chiến đội.

Dù sao trong chiến đội có một quân y kiệt xuất thì khi ra chiến trường, sinh mệnh sẽ được hơn một phần bảo đảm, lão đại đây là đem đến cho bọn họ một lá bùa hộ mệnh. Nghĩ tới đó, cả bọn Tề Long càng tôn kính và cảm kích lão đại nhiều hơn.

Đến nỗi Lan lão đại nói có thêm hai người mới thì nhóm cũng không quá rõ ràng, cả bọn chỉ biết một người là chuyên về cải tạo cơ giáp, người còn lại là chuyên về khống chế cơ giáp chủ chiến.

Thời gian trôi rất nhanh, mới đó đã gần đến mười ba giờ. Lâm Trung Khanh luôn quan sát tình huống xung quanh bỗng hô lên trên kênh đội ngũ “Đừng nói nữa, Lan lão đại đến rồi kìa”

Cả đám đang tán gẫu hừng hực khí thế nhất thời im lặng, quay đầu khắp nơi tìm kiếm bóng dáng Lăng Lan. Chỉ thấy phía trước mặt bọn họ xuất hiện ba cơ giáp đang cấp tốc chạy đến. Trong đó có hai cơ giáp là trung cấp, còn lại là một cao cấp cơ giáp.

“Hai cơ giáp trung cấp chắc có một cái là lão đại.” Lâm Trung Khanh bổ sung. Cậu thường xuyên liên hệ với lão đại nhất nên biết rõ cấp bậc cơ giáp

của Lăng Lan.

Vừa dứt lời, ba cơ giáp đã đứng trước mặt cả bọn, năm người đồng thời nhận được thư mời gia nhập đội ngũ. Sau khi nhận được lời mời, Tề Long lập tức giải trừ tổ đội của nhóm, sau đó vào nhóm của Lăng Lan.

Cô Vô Bất Tu nhìn thấy trên màn hình nhanh chóng xuất hiện mấy cái tên có chữ bắt đầu là Lăng Thiên như Lăng Thiên Cận Chiến, Lăng Thiên Tính Toán, Lăng Thiên Thùng Đựng Đồ, Lăng Thiên Dao Nhọn, Lăng Thiên Thay Thế Bổ Sung đồng loạt gia nhập chiến đội của Lăng Thiên Nhất Tuyến, trong lòng nhất thời kích động vạn phần.

Thời gian trước anh vẫn còn sầu khổ vì tương lai u tối của mình, không biết có chiến đội nào nhận mình hay không. Ân oán của anh với Lôi Vương, trong giới cơ giáp hầu như không ai không biết, từng chấn động một thời. Rất nhiều chiến đội đã không chấp nhận anh vì họ không muốn đắc tội với Lôi Vương.

Anh biết rõ, nếu muốn thuận lợi tốt nghiệp Quân giáo thì phải gia nhập một chiến đội nào đó, bằng không sẽ không hoàn tất chương trình học. Đang lúc anh hoang mang bối rối thì Lăng Thiên Nhất Tuyến lại chủ động liên hệ, không vòng vo đã hỏi thẳng anh có hứng thú gia nhập đội ngũ hay không.

Đây không thể nghi ngờ chính là một cọng rơm cứu mạng anh, phản ứng đầu tiên là đáp ứng ngay, nhưng may mắn là anh còn chút lý trí nên nhanh chóng bình tĩnh trở lại. Anh không muốn hậu quả của việc gia nhập sẽ khiến Lăng Thiên Nhất Tuyến bị liên lụy, cho dù đối phương đúng là mạnh thật.

Vì vậy anh liền hỏi lí do Lăng Thiên Nhất Tuyến muốn mời anh gia nhập chiến đội. Còn hỏi có biết hậu quả hay không. Hiện tại đắc tội với thế lực của Lôi Vương sẽ ảnh hưởng đến tương lai phát triển của chiến đội.

Không nghĩ tới Lăng Thiên Nhất Tuyền chỉ phun ra mấy chữ “Vậy thì sao?”

Điều này làm cho Cơ Vô Bất Tu cảm động gần chết nhưng lại không nói ra, anh lại hỏi tiếp đối phương không lẽ không nghĩ đến sự phát triển của chiến đội hay sao? Nên biết nếu bị thế lực cường đại suốt ngày gây rối, phá hoại không làm được nhiệm vụ sẽ khiến chiến đội vĩnh viễn không thể phát triển, kết quả này tin rằng Lăng Thiên Nhất Tuyền sẽ không mong muốn nhìn thấy.

Vậy mà ai đó không trả lời câu hỏi của anh, ngược lại hỏi anh có dám cùng chiến đội chơi lớn một trận hay không?

Lăng Thiên Nhất Tuyền không nói gì thêm. Cô căn bản không sợ Lôi Vương, hay nói mấy câu vô nghĩa vớ vẩn kiểu như tránh xa thế lực Lôi Vương, mà đơn giản chỉ hỏi Cơ Vô Bất Tu chơi hay không chơi, vậy thôi! Điều này chứng minh cô đã sớm biết hậu quả khi mời Cơ Vô Bất Tu vào chiến đội, cái này không phải là xúc động nhất thời mà là đã suy nghĩ cặn kẽ.

Khi Cơ Vô Bất Tu nghe câu hỏi của Lăng Thiên Nhất Tuyền thì không còn chần chừ gì nữa, lập tức đồng ý. Anh nhớ rõ, thời khắc anh đáp ứng, nước mắt lặng lẽ rơi xuống. Có lẽ, một mình đối kháng với thế lực khổng lồ của Lôi Vương đã khiến tâm anh mệt mỏi, đột nhiên lại xuất hiện một bằng hữu đồng ý bên cạnh anh cùng chống lại kẻ thù khiến anh như sống dậy, một lần nữa có hy vọng. Anh âm thầm thề, nếu anh cùng Lăng Thiên Nhất Tuyền vượt qua được chặng đường này, suốt đời anh sẽ phục vụ chiến đội. Chiến hữu cùng chung hoạn nạn mới đáng giá để anh kính dâng cả đời.

Cơ Vô Bất Tu rất rõ ràng, nếu không có chiến đội mời, anh cuối cùng chỉ có hai con đường để đi. Một là vì tự tôn bản thân, nuốt hận thôi học. Mà con đường còn lại chính là vứt bỏ kiêu ngạo bản thân, đi làm thủ hạ cho Lôi Vương. Cả hai anh đều không muốn chọn bất cứ con đường nào. Lăng

Thiên Nhất Tuyển mời không hề nghi ngờ đó là con đường trùng sinh thứ ba. Cho dù tiền đồ xa vời, nhưng anh nguyện đánh cược một lần.

“Đây là Cơ Vô Bất Tu, là chuyên gia về cải tạo cơ giáp của chiến đội chúng ta. Sau này cơ giáp của các cậu có vấn đề gì thì cứ trực tiếp đi tìm anh ấy”. Lăng Lan chỉ vào Cơ Vô Bất Tu giới thiệu với các thành viên khác.

“Á, anh chính là người bị Lôi Vương áp bách đến cùng đường đó hả?” Lăng Thiên Thay Thế Bồ Sung cũng chính là Tạ Nghi kinh ngạc kêu to.

Làm người phát ngôn của tiểu đội, Tạ Nghi luôn thu thập tin tức ở trong Quân giáo. Sự tình của Cơ Vô Bất Tu dĩ nhiên là cậu biết rõ, thậm chí biết luôn tên tuổi trong cuộc sống thực của anh ta nữa, có điều hiện tại mọi người đang ở trong thế giới cơ giáp, Tạ Nghi cũng không biết Cơ Vô Bất Tu là thành viên cố định hay tạm thời cho nên thấy Lan lão đại không trực tiếp muốn công bố thân phận, cậu cũng cẩn thận dùng xưng hô theo giới cơ giáp.

“Á, các cậu cũng biết sao..” Cơ Vô Bất Tu cười khổ nói, không nghĩ tới sự tình của anh được quảng bá rộng rãi thế.

“Đúng vậy, ở trong trấn tân thủ bị phong tỏa gần ba năm không thể đi ra, sự tích của anh đầy trên diễn đàn, em vô tình thấy được” Tạ Nghi cười cười trả lời.

“Xem ra, ba năm qua, Lôi Vương vẫn không muốn buông tha” Cơ Vô Bất Tu mặt mày khổ sở nói “Lăng Thiên Nhất Tuyển mời tôi gia nhập chiến đội, tôi rất cảm kích. Bất quá bây giờ mọi người đều biết Lôi Vương không tha cho tôi, một khi gia nhập sẽ gặp phiền toái rất nhiều. Nếu các cậu muốn đổi ý thì hiện tại vẫn còn kịp đó”

“Tại sao lại không đồng ý? Quyết định của lão đại, chúng tôi đương nhiên hoàn toàn ủng hộ” Lăng Thiên Dao Nhộn là Lạc Lăng trực tiếp trả

lời.

“Lăng Thiên Nhất Tuyền là lão đại của các cậu?” Cơ Vô Bất Tu giật mình kinh hô. Anh vạn vạn lần chưa bao giờ nghĩ tới, trung cấp cơ giáp này lại là lão đại của nhóm. Bất quá anh rất nhanh khôi phục, bởi vì anh nhớ tới thời điểm Lăng Thiên Nhất Tuyền điều khiển cơ giáp thả thực tập thì sức mạnh đã khiến mọi người khiếp sợ rồi. Có lẽ là có nguyên nhân gì đó mới khiến đối phương không thích đối cơ giáp tốt hơn. Cơ Vô Bất Tu bắt đầu nghĩ tốt cho Lăng Thiên Nhất Tuyền đến vô hạn, bởi vì chẳng có ai nguyện ý tin tưởng, Lăng Thiên Nhất Tuyền cường đại như vậy mà ở thế giới cơ giáp chỉ là một trung cấp cơ giáp sĩ...

“Vị này là Tình Nghĩa Vô Giá, là bác sĩ tương lai của chúng ta” Lăng Lan chỉ vào người nào đó nhàn nhạt nói, còn lâu mới bằng sự nghiêm cẩn như khi giới thiệu Cơ Vô Bất Tu.

Cơ Vô Bất Tu liếc nhìn Tình Nghĩa Vô Giá đang trầm mặc đứng đó. Tuy anh và đối phương là đến cùng nhau nhưng Lăng Thiên Nhất Tuyền cũng không có giới thiệu. Mà trên đường đi, người này cũng không nói một lời, có vẻ rất lạnh nhạt, khó sống chung. Anh thầm nghĩ, có lẽ cũng là người mới được Lăng Thiên Nhất Tuyền mời vì tên cũng giống anh, không có chữ Lăng Thiên đứng đầu.

Khác với sự nhiệt tình khi chào đón Cơ Vô Bất Tu, năm người kia nghe giới thiệu xong đều toàn bộ im lặng, sau đó mới có vài người hoan nghênh cho có lệ hoặc kiểu như không đủ phần chấn chào đón. Mà cuối cùng của chuỗi hoan nghênh kỳ quái này lại đến từ Lăng Thiên Cách Đấu.

“Anh Tình Nghĩa à, thân thể của em liền giao cho anh, nhưng mà thỉnh cầu anh không cần phải làm ra vài cái ngoài ý muốn nha..” Sau khi hoan nghênh là phần phát biểu của Lăng Thiên Cách Đấu, trong lời nói mang theo một tia cười khổ, còn có cả một tia nghĩ đến mà sợ làm cho Cơ Vô Bất

Tu tò mò nhìn Tình Nghĩa Vô Giá nghiền ngẫm, không lẽ còn có huyền bí gì ở đây nữa sao?

Tình Nghĩa Vô Giá căn bản có vẻ nặng nề lạnh nhạt, vừa nghe Lăng Thiên Cách Đấu nói xong liền nghiêm cần trả lời “Một lỗi tôi sẽ không phạm đến hai lần, cậu cứ yên tâm.” Đối diện với trách nhiệm của mình, Lý Thì Du không thể bảo trì lạnh nhạt mãi, anh cũng đâu có hứng thú gì muốn gặp tên đội trưởng này.

Lúc này Lăng Thiên Bàn Tính là Hàn Kế Quân cũng cảm thấy không khí có chút nặng nề liền đổi chủ đề hỏi “Lão đại, cậu nói có ba người mới mà, còn một người nữa đâu?”

Lăng Lan trả lời “Tớ đã báo tin cho cậu ta tới rồi”

Vừa dứt lời liền thấy một cơ giáp cao cấp chạy vội đến, sau đó dừng rất gấp ở trước mặt mọi người, vậy mà không hề xuất hiện chao đảo của quán tính, chứng tỏ đối phương đối với khống chế cực kỳ lợi hại. Điều này khiến cho bọn Tề Long Lạc Lãng mặt mày sáng rỡ, khống chế này chắc chắn cũng là cao thủ. Đặc biệt là tên cuồng chiến Tề Long lại càng đẩy lên chiến ý, thật muốn ngay lập tức cùng so tài với đối phương xem ai lợi hại hơn.

Trên kênh đồng đội rất nhanh xuất hiện một thông tin: Niệm Thiên Từ Nhân gia nhập đội ngũ Lăng Thiên.

“Niệm Thiên Từ Nhân là một đội viên khác của chúng ta, là một chuyên gia cơ giáp khống chế, thuộc loại thành viên chiến đấu” Lăng Lan giới thiệu. Mọi người đều rất nhiệt tình chào đón Niệm Thiên Từ Nhân. Chỉ có Hàn Kế Quân hơi nhíu mày, bởi vì anh cảm giác được thời điểm lão đại giới thiệu khẩu khí rất bình thản làm cho Hàn Kế Quân phát hiện ra sự kỳ dị, khiến cậu coi trọng Niệm Thiên Từ Nhân hơn.

Người mới đến nhìn thấy năm cái tên có chữ đầu giống với Lăng Thiên Nhất Tuyền thì biết đây là thành viên cố định của chiến đội Lăng Thiên liền

vội vàng nhiệt tình cùng bọn họ chào đón. Đối với Cơ Vô Bất Tu và Tình Nghĩa Vô Giá anh cũng không có chút nào chậm trễ. Anh muốn dung hợp cùng chiến đội Lăng Thiên thì nhất định phải cùng từng đội viên thành lập tốt mối quan hệ, Lý Lan Phong không chút nào dám lơ lửng.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 308: Nhận Nhiệm Vụ

Lần đầu tiên gặp mặt, bọn người Tề Long và Cơ Vô Bất Tu đều cảm thấy Niệm Thiên Từ Nhân là người có thái độ ôn hòa khiến người đối diện cảm giác tươi mát như tắm trong gió xuân. Chỉ có Tình Nghĩa Vô Giá là Lý Thì Du lại hoang mang, hơi thở này anh thập phần thân thiết quen thuộc, tương tự như ngày anh gặp Lý Lan Phong...

Lý Thì Du khẽ lắc đầu, cười thầm bản thân quá nhạy cảm, có lẽ người này và Lý Lan Phong giống nhau ở chỗ tính khí cực kỳ tốt nên mới làm cho mình có cảm giác thân quen... Anh miễn cảm với hơi thở này là vì nó rất giống với người anh họ của mình, có điều anh họ không có khả năng như Lan Phong là một cơ giáp chiến sĩ, lại càng không thể gia nhập giới cơ giáp để trở thành cao cấp cơ giáp sĩ như Niệm Thiên Từ Nhân.

Tuy giới cơ giáp là một thế giới ảo, nhưng cấp độ thăng cấp lại kết hợp vào tình huống thân thể ở hiện thực của người đăng nhập. Nếu trong hiện thực, thân thể không đạt đến một tiêu chuẩn nhất định thì trong giới cơ giáp đồng dạng cũng không thể thăng cấp thành công được.

Vì thế Lý Thì Du cơ bản không tin anh họ nhà mình có khả năng đi vào giới cơ giáp trở thành cao cấp cơ giáp sĩ. Anh tư duy theo quán tính nên đã bỏ lỡ bước đầu cơ hội phát hiện chân tướng của Lý Mộ Lan. Mãi cho đến nhiều năm sau mới bừng tỉnh đại ngộ, thật ra anh đã tiếp xúc với anh họ từ lâu nhưng do xem nhẹ nên đã bỏ qua...

Sau khi mọi người làm quen với nhau, Lăng Lan liền mang cả bọn đi đến phủ thành chủ Thành Phát Huy Mạnh để tiếp nhận nhiệm vụ thành lập chiến đội. Cô hy vọng sẽ hoàn thành nhiệm vụ này trong ngày hôm nay.

Trên quảng trường, các cơ giáp sĩ tự do nhìn nhóm cơ giáp kia chạy đến phủ thành chủ thì khẳng định là họ muốn thành lập chiến đội, nhin không được buông tiếng thở dài... Vì sao mà họ lại không được làm một thành viên trong đội ngũ đó kia chứ?

Một cơ giáp sĩ tính tình không tốt lắm nhin không được rửa thù “Hy vọng bọn họ vận khí không tốt, không nhận được nhiệm vụ...”

Trong giới cơ giáp, để tiếp nhận nhiệm vụ thành lập chiến đội không hề dễ dàng. Trên diễn đàn cũng có nói, nhiệm vụ được phát ra cũng đủ trò quái dị, bất đồng đủ thứ. Có nhóm nhận trực tiếp từ thành chủ, cũng có nhóm nhận ở văn phòng phủ thành chủ, còn có một chiến đội chỉ nhận được nhiệm vụ sau khi gặp được ông già dọn dẹp vệ sinh trong phủ thành chủ, thậm chí có chiến đội tới giờ vẫn chưa nhận được nhiệm vụ dù mỗi tuần mỗi đến...Không chỉ vậy, nhiệm vụ cũng có các cấp độ khó dễ khác nhau. Có chiến đội vận khí bạo tốt nhận được một nhiệm vụ siêu cấp đơn giản là cho người đem một phong thư liền có được lệnh bài thành lập chiến đội. Còn chiến đội khác lại vớ phải nhiệm vụ cực kỳ khó khăn, đoàn diệt nhiều lần mà vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ.

Vì vậy mới khiến cho những người chưa gia nhập được chiến đội nào sinh tâm đổ kị mà nói ra những câu oán niệm, hy vọng tiểu đội không hoàn thành nhiệm vụ được giao mà mất đi tư cách thành lập chiến đội.

Sau khi nói chuyện với cơ giáp thủ hộ phủ thành chủ thì mới biết chỉ có tiểu đội trưởng mới được phép đi vào nhận nhiệm vụ. Lăng Lan liền bảo cả đám đứng ở cửa chờ. Bản thân cô cùng cơ giáp sĩ đối thoại, lựa chọn nhiệm vụ thành lập chiến đội. Giây tiếp theo, cô liền bị truyền tống vào trong phủ thành chủ. Khi vào phủ, cô bị tách khỏi cơ giáp, trở về dung mạo vốn có,

nếu không, với sự kèn càng của cơ giáp, không khéo lại giẫm nát phủ thành chủ cũng không chừng.

Địa điểm truyền tống là ngẫu nhiên, dĩ nhiên nhiệm vụ cũng là ngẫu nhiên. Nơi Lăng Lan bị đưa đến là một hành lang, điều này làm cô nhú nhú mày. Phải biết rằng tốt nhất chính là truyền tống thẳng đến đại sảnh của phủ thành chủ, như vậy tìm văn phòng hay phòng làm việc của thành chủ tiện lợi hơn nhiều, xác suất thành công nhận được nhiệm vụ cũng rất khả quan. Mà bị đưa ra hành lang thì rất khó nói, bởi vì nó khiến chúng ta không biết chọn cửa nào, cái này hoàn toàn là dựa vào vận khí.

Thật sự phải dựa vào vận khí sao? Lăng Lan không sốt ruột tìm đường mà đứng tại chỗ bình tĩnh suy tư.

Đáng lẽ thành lập chiến đội cũng đâu cần phải đưa ra nhiều hạn chế như vậy, dù sao thành lập chiến đội sẽ gom các cơ giáp sĩ tự do lại một chỗ dễ dàng bồi dưỡng hơn, nếu hợp tác ăn ý còn có thể đem năng lực của cơ giáp sĩ tăng lên nhiều lần. Có thể nói, đây là một hình thức tiền lập chiến đội, khi cả đội tiến vào quân đoàn sẽ tăng cao sức chiến đấu vì nó bổ sung cho thời gian rèn luyện tân binh trong quân ngũ.

Không hề nghi ngờ đây chính là một hình thức dân binh ưu tú. Ở thời điểm mấu chốt, dân chúng bình thường đều có thể chuyển hóa trở thành một quân sĩ, hơn nữa còn có được năng lực chiến đội phối hợp ăn ý.

Một mô hình tốt thế tại sao lại cố tình hạn chế nhiều vậy làm gì? Lại nói đến nhiệm vụ đều khiến mọi người nghĩ mãi không đoán ra? Lăng Lan vô cơ nghĩ đến cuộc khảo hạch khi tiến nhập vào học viện Đồng quân cũng như khi nhập học Quân giáo. Linh quang chợt lóe, đây có lẽ cũng là một loại khảo hạch? Có điều khảo hạch lần này là dành cho đội trưởng... Yêu cầu của Liên bang chắc phải là một đội trưởng ưu tú, người sẽ dẫn dắt đội viên cùng nhau trưởng thành chứ không phải là một đội trưởng lôm côm, người sẽ hủy diệt tiểu đội trong tương lai.

Cũng chỉ có thể lý giải như vậy mới có thể giải thích được nguyên nhân vì sao khi nhận nhiệm vụ thành lập chiến đội trong giới cơ giáp lại nhiều khê đến thế. Lăng Lan thậm chí còn suy diễn phải chăng các đội trưởng khác không nhận được nhiệm vụ có lẽ không phải là do vận khí kém mà là sau khi tiến vào phủ thành chủ, những lựa chọn và các hành động của người đó đã bị đầu não cho là không thích hợp làm đội trưởng nên mới mất đi tư cách tiếp nhận nhiệm vụ?

Nói cách khác, sau khi vào đây, khảo hạch dành cho đội trưởng cũng đã bắt đầu!

Nghĩ đến đây, trán Lăng Lan đầy hắc tuyến, thế giới này có bao nhiêu người ưa thích kiểu âm thầm khảo hạch vậy chứ, thậm chí chơi trò chơi cũng không thoát khỏi tư duy này... Đã phán đoán ra phương án, Lăng Lan dĩ nhiên là thập phần cẩn thận, dù sao cũng quan hệ đến thành lập chiến đội nhà mình, cô không vì bản thân thì cũng phải vì đám tiểu đệ cũng như các bằng hữu nữa chứ.

“Tiểu Tứ, phân tích các hình ảnh của hành lang, không bỏ sót bất kỳ góc ngách nào, tôi phải hiểu biết nơi này thật tường tận” Lăng Lan phân phó cho tiểu Tứ.

Tiểu Tứ không nói hai lời, trực tiếp đem hành lang phân tích thành vô số hình ảnh, sau đó chuyển đến màn hình cơ giáp của Lăng Lan, Lăng Lan liền xem xét tỉ mỉ từng hình ảnh, chỉ trong chốc lát đã xem hết tất cả.

Lăng Lan cau mày bởi vì không nhận ra bất kỳ khác thường nào, phải nói, hành lang bình thường đến mức không thể bình thường hơn được nữa. Cả hành lang chỉ có hai cửa. Một cửa phía sau cô, đoán chắc là cửa vào, còn cửa ở phía tít xa xa kia chắc là cửa ra.

Không lẽ mình đa tâm? Cô vô cớ ngẫm nghĩ, đột nhiên như nhớ tới điều gì, cô quay lại chọn lựa một ảnh trong nhóm những hình ảnh ở giữa, đó là

một góc hành lang, đúng hơn là một hoa viên rất lớn, bên trong có một người làm vườn đang chăm chỉ làm việc.

Ở thời điểm nhạy cảm này, trong hoa viên lại xuất hiện một người, cô cảm thấy thiệt là có vấn đề.

“Tiểu Tứ, kiểm tra người làm vườn” Cô chỉ chỉ hình ảnh người làm vườn đang tưới mồ hôi nói với Tiểu Tứ.

Tiểu Tứ lập tức triển khai, đem thông tin người làm vườn tra xét không sót thứ gì, cuối cùng cậu nhóc hưng phấn quay lại, ánh mắt sùng bái nhìn Lăng Lan nói “Lão đại, quả nhiên như cô dự đoán, tên này quả thật là có vấn đề” Nếu không phải lão đại nhà mình cảm giác có chút bất ổn, không chủ động tra xét thì nó đã bỏ qua một cơ hội phát hiện sự thật rồi.

Lăng Lan nghe câu trả lời, ánh mắt sáng ngời “Có vấn đề là tốt, đến cùng người đó là ai?”

“Người đó không phải người làm vườn mà là là chủ nhân phủ thành chủ, thành chủ thành Phát Huy Mạnh, La Dịch Hiên” Tiểu Tứ đặc ý trả lời, đầu não giới cơ giáp cho dù cố ý che giấu hành tung, bất quá đừng mong thoát khỏi Kim Tinh Hỏa Nhân của nó.

“Nói vậy, nhiệm vụ thành lập chiến đội là do anh ta phát ra.” khóe miệng Lăng Lan nhếch lên, không phí công cũng tóm được, vận khí hôm nay thật là tốt. Có điều đầu não giới cơ giáp thật ti bỉ, vậy mà dám ngụy trang thành chủ thành người làm vườn, nếu cô không cẩn thận nghiên cứu tình hình của hành lang có lẽ đi đến cuối đường cũng không biết đây là địa phương gì, rất có thể sẽ không nhận được nhiệm vụ.

“Anh ta xuất hiện trên con đường chúng ta đi tìm nhiệm vụ, đây lại là nơi khởi đầu, chắc là vậy rồi” Tiểu Tứ cũng tán thành phán đoán của Lăng Lan, nhận nhiệm vụ chắc là ở chỗ vị thành chủ này rồi.

Đã xác định mục tiêu xong, Lăng Lan liền trực tiếp đi đến bên người làm vườn, yên lặng chờ anh ta làm xong công việc trên tay. Lăng Lan nhẫn nại vô cùng, hơn nữa cô biết, khi người ta đang làm việc, tốt nhất là đừng có quấy rầy.

Người làm vườn trồng xong cây giống trong tay, đang muốn quay lại cầm tiếp một cây khác thì bị Lăng Lan đứng phía sau dọa giật nảy người. Sắc mặt đại biến, anh ta chỉ vào Lăng Lan bức dọc hỏi “Người đứng phía sau ta làm gì? Bộ không biết làm vậy rất dọa người sao?”

“Dọa người? Nếu một người làm vườn bình thường thì có lẽ thế, bất quá Ngài là một người làm vườn bình thường sao?” Lăng Lan nhàn nhạt nói, trưng ra bộ mặt lạnh lẽo, thái độ đó không thể coi là tử tế được. Bất quá Lăng Lan hoàn toàn không biết điều này bởi vì gặp ai cô cũng đều bày ra thần thái như vậy.

“Ta không phải người làm vườn bình thường thì là ai? Người thật là một tên cuồng vọng, ta nhất định sẽ nói cho thành chủ biết, tổng cổ người ra khỏi đây...” Người làm vườn thật sự nổi bão trước thái độ không lễ phép và lời nói khó nghe của Lăng Lan.

Lăng Lan nghe vậy, nhướng mày, khoe miệng khẽ nhếch lên nói “Ngài không phải là thành chủ sao?” Biểu cảm này trong mắt người làm vườn chính là ý tứ trào phúng, tựa hồ muốn nói trò chơi ngu ngốc này nên dẹp đi!

Lúc này sắc mặt người làm vườn trở nên cực kỳ khó coi, trong lòng giận dữ tím tái, grừ... thằng nhóc này quá mức kiêu ngạo, cũng dám cười nhạo ông, một chút cũng không biết nhường trẻ kính già... Vì vậy, ấn tượng của anh ta đối với Lăng Lan rốt luôn xuống giá trị âm.

Đáng thương cho Lăng Lan luôn có thói quen trưng ra bộ mặt băng lãnh, thực ra trong lòng rất cố gắng làm cho thành chủ có ấn tượng tốt với mình để sáng khoái cấp nhiệm vụ dễ dễ cho nhóm. Có điều xem như khổ tâm của

cô đã uổng phí. Có đôi khi muốn làm cho sự tình tốt lên, trên thực tế, càng làm càng hỏng giống như trường hợp này của Lăng Lan.

Người làm vườn dường như không muốn giao nhiệm vụ cho Lăng Lan, cứ mỗi việc cô vạch trần thân phận đã khiến anh ta không vui rồi. Anh ta vẫn làm ra vẻ không nghe Lăng Lan nói, cứ như thế cô nên rút đi đừng quấy rầy người khác làm việc.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 309: Cấp Sss!

Lăng Lan không có biện pháp đành đi thẳng vào vấn đề “La Dịch Hiên thành chủ, chúng ta không cần vòng vo, lãng phí thời gian của hai bên, tôi tới là muốn nhận nhiệm vụ thành lập chiến đội.”

Nghe Lăng Lan trực tiếp gọi đúng tên, thành chủ Thành Phát Huy Mạnh biết rằng bản thân đã bị người đối diện nhìn thấu, bởi vì tên của ông không có nhiều người biết. Rất có thể đối phương đã nghe thấy ở nơi khác cho nên nhiệm vụ này ông không thể không giao ra.

Nhưng ông cảm tức nghĩ, không thể để cái tên kiêu ngạo, không hiểu lễ phép này được dễ chịu. Linh cơ vừa động, ông liền bỏ ra một cái đĩa quay, lạnh lùng nói “Nhiệm vụ thì có thể giao cho người, nhưng có nhận được hay không thì phải xem vận khí của người”

Khi Lăng Lan thấy cái đĩa quay thập phần quen thuộc kia, thay vì đánh dấu cơ giáp các loại thì bây giờ là lựa chọn nhiệm vụ thành lập chiến đội, trong đó có hơn phân nửa là thất bại, cái này chắc chắn là thủ đoạn làm khó của ông thành chủ. Lăng Lan nghĩ đến hai lần đều quay được cơ giáp thỏ, trong lòng vô cớ chột dạ, lỡ vận may cô không tốt...

Lăng Lan tuyệt đối không hề lo lắng đến việc lọt vào ô thất bại, vì nếu thất bại thì tuần sau sẽ đến nhận nhiệm vụ lại. Cái khiến cô ớn lạnh nhìn chằm chằm là nhiệm vụ cấp SSS, nhìn không được nuốt một ngụm nước bọt. Hix... nếu lỡ rớt vô cái này coi như là bi kịch, thất bại so với nó chẳng

nghĩa lý gì. Cô biết, nhiệm vụ cấp bậc này chưa có ai hoàn thành qua, cô không muốn cả bọn chết thảm vì cái nhiệm vụ này...

“Thế nào? Nếu sợ thì tuần sau lại đến đây đi” La Dịch Hiên khoanh tay trước ngực lạnh lùng xía xói.

Hừm... vận khí của cô không lẽ lần nào cũng đen vậy! Cô không muốn buông tha, quyết đoán ấn tay xuống đĩa quay. Lập tức đĩa quay bắt đầu chuyển động. Lăng Lan mím môi, trong lòng cầu nguyện đừng có ra cái nhiệm vụ SSS ...

Đĩa quay cũng ngừng lại...

Đầu tiên ai đó nhìn nhìn bàn tay của mình, rõ ràng trắng nõn xinh đẹp vậy mà sao vận đen thế, thậm chí cô bắt đầu thăm hận cái thời điểm mà cô nghĩ đến cái nhiệm vụ cấp SSS kia, không lẽ nghĩ gì thì nó ra cái đó sao?

Lăng Lan khóc không ra nước mắt, nhin không được ngửa mặt lên trời thở dài. Sự thật chứng minh, đĩa quay cùng mạng cô là tương khắc, khi kim đồng hồ quả quyết dừng lại ở nhiệm vụ SSS, cô liền có tư tưởng buông tha, lần sau lại đến.

Bất quá không đợi cô lựa chọn, thành chủ sau một giây đứng hình khi thấy kết quả liền rất nhanh hồi phục, ông cười hết sức âm hiểm, rút trong túi ra một cái lệnh bài ném vào lòng Lăng Lan. Sau đó... trực tiếp bỏ chạy.

Nghe tiếng cười vui sướng khi thấy người gặp họa của thành chủ còn vọng lại, Lăng Lan không nói gì chỉ nhìn nhìn lệnh bài trong tay, gân xanh trên thái dương nhảy kịch liệt... Cho dù ông ta không muốn gặp cô thì cũng không thể xài cái chiêu bỏ của chạy lấy người thế này chứ, ít nhất cũng phải giới thiệu sơ sơ nhiệm vụ chứ..... Một lời thuyết minh hữu dụng cũng không có, thật sự là một NPC vô trách nhiệm mà. Lăng Lan quyết định muốn kiện tay thành chủ này, làm NPC cũng không nên vô si như thế.

Hết cách, Lăng Lan đành tự mình xem xét lệnh bài, một đoạn tin tức liền xuất hiện trên màn hình cơ giáp.

"Nhiệm vụ thành lập chiến đội. Cấp bậc: cấp SSS. Nội dung nhiệm vụ: Một tháng trước, ở biên giới Tinh Vân, nơi đóng quân của hạm đội Tấn Long từng phát ra tín hiệu cầu cứu, nhưng do thời gian quá ngắn, quân bộ không thể xác định kết quả, nhưng chắc chắn có chuyện lạ xảy ra. Tuy đã phái rất nhiều tổ điều tra đến đó nhưng cũng không phát hiện dị thường. Tuy mọi chuyện vẫn biểu hiện bình thường nhưng Quân bộ Liên bang lại không tin tưởng, quyết định bí mật phái các đội mạo hiểm của dân chúng đi biên giới Tinh Vân tìm kiếm kết quả. Tín hiệu cầu cứu rốt cuộc là gì? Hoàn thành nhiệm vụ, Liên bang chính thức trao tặng lệnh bài kiến lập chiến đội, đồng thời hưởng dụng quân bộ đồng cấp đãi ngộ."

"Quả nhiên là nhiệm vụ cấp SSS, thật là phiền toái mà." Lăng Lan nhìn giới thiệu của nhiệm vụ, tâm tình thoáng chút trầm trọng. Nhiệm vụ này không đơn giản. Thứ nhất, phải đi tiếp xúc với những người không rõ ràng. Thứ hai, tình huống ở biên giới Tinh Vân cũng không rõ. Thứ ba, làm một người dân thường, tiến vào khu vực do quân đội Liên bang kiểm soát... đó chính là hành động tìm chết. Một hạm đội, mỗi người tùy tiện phun một bãi nước bọt cũng có thể chìm chết tiểu đội đáng thương của cô...

Hơn nữa, làm sao cả bọn có thể bí mật đi tới biên giới Tinh Vân cũng là một vấn đề nan giải. Tóm lại, từ bắt đầu cho đến kết thúc, cả nhiệm vụ toàn là những việc không khả thi, đây chính là khúc xương trâu chứ không phải là miếng thịt bò! Còn nữa, cô không tin Quân bộ chỉ phái một đội của cô, rất có thể lúc nhóm cô hành động cũng là lúc quân bộ phái ra nhiều tổ điều tra bí mật lên vào biên giới Tinh Vân. Nói cho cùng, nhóm cô cuối cùng sẽ biến thành đích nhắm cho quân coi giữ Tinh Vân.

"Có lẽ từ bỏ nhiệm vụ này sẽ là tốt nhất với chúng ta" Lăng Lan thở dài. Thực lực của tiểu đội trước mắt tuyệt đối không cách nào hoàn thành.

Cô không phải là một người tự tin mù quáng. Nhiệm vụ quá khó khăn không phù hợp với thực lực của nhóm, cô sẽ lựa chọn buông tha. Cô không muốn mang đồng bọn đi mạo hiểm, cho dù đây chỉ là trò chơi, không phải thực sự tử vong, nhưng cô lo lắng sẽ đem đến bóng ma tâm lý cho bọn nhỏ, đồng thời cô cũng sợ mình sẽ dưỡng thành tính cách ưa mạo hiểm, mà trong cuộc sống thật, điều này sẽ hại đến nhiều người.

Có quyết định, cô không cần suy nghĩ, trực tiếp quăng lệnh bài trên mặt đất. Ở thế giới cơ giáp, vô luận là trang bị, vật tư, được tề, tài liệu,.. chỉ cần quăng đi, đến thời điểm sẽ sinh ra cái mới. Lệnh bài nhiệm vụ cũng thế, chỉ cần lựa chọn vứt bỏ, đầu não sẽ phán định nhiệm vụ thất bại... Một tuần sau sẽ được nhận một nhiệm vụ khác. Tất nhiên, thất bại cũng sẽ phải trả giá không ít, nhưng so với mạo hiểm vô tội hy sinh cho nhiệm vụ thì rất là đáng giá.

Có điều, chuyện xảy ra tiếp theo mới biết, cô nhầm rồi! Bởi vì lúc cô quăng bỏ, hệ thống vậy mà kêu lên, nhiệm vụ đã được xác nhận, cô không thể bỏ được... Nói cách khác, nhiệm vụ là một tử lệnh, cô không thể thoái thác.

Nhìn thấy dòng xác nhận này, ngồi trong khoang không chế cơ giáp, Lăng Lan nhin không được hung hăng dùng ngón giữa chỉ vào màn hình: Đầu não khốn kiếp, người thật là quá vô sỉ!

Nếu đã thành sự thật, cô cũng không nhụt chí và kích động. Cô quyết định trở về cùng đồng bọn thương lượng về hành động lần này.

Lăng Lan rất nhanh theo đường cũ trở ra, đến cửa thì truyền tống ra bên ngoài. Một lần nữa cô lại khôi phục hình ảnh trung cấp cơ giáp. Bọn Tề Long vừa thấy lão đại xuất hiện liền kích động hỏi cô, có phải đã nhận được nhiệm vụ hay không.

Lăng Lan không trả lời ngay mà lôi nguyên nhóm tới một nơi yên tĩnh. Lúc đó mới đưa tin tức nhiệm vụ cho cả bọn coi chung. Mọi người vừa thấy nội dung nhiệm vụ, nhất thời trầm mặc.

Cô cười khở, xem ra các bạn nhỏ bị nhiệm vụ lần này chấn kinh, đang định giải thích thì chợt nghe giọng Tề Long tru lên hưng phấn “Lão đại, cậu hết sức là trâu bò, vậy mà có thể cầm được nhiệm vụ cấp SSS mà mấy trăm năm nay chưa từng xuất hiện. Quả nhiên, đi theo lão đại sẽ luôn có những sự tình không phải của người thường để làm...”

“Đúng vậy, không nghĩ tới nhanh như vậy lại có thể làm được loại sự tình kích thích này” Tạ Nghi đồng dạng cũng rất hưng phấn.

“Vừa rồi tớ nghĩ, lão đại thế nào cũng kiếm nhiệm vụ khó xơi nhất để giao cho chúng ta, không nghĩ tới lão đại đem về nhiệm vụ cấp SSS. Lá gan của tớ so với lão đại vẫn là quá kém, haizzz” Hàn Kế Quân thở dài nói.

Cậu có thói quen luôn lấy tiêu chuẩn tâm tư Lăng Lan làm mục tiêu cao nhất, nhưng sự thật chứng minh, lần này cậu lại thất bại. Lão đại so với tưởng tượng của cậu càng ngoan độc hơn, nhưng đây mới là lão đại của họ, vĩnh viễn luôn làm những chuyện mà người khác không dám làm.....

Cậu đâu có biết, nhiệm vụ lần này là bị ép, chứ lão đại của cậu cũng không muốn.

“Lão đại quyết định làm gì, tớ sẽ làm thế ấy” Lạc Lăng không có ý tưởng gì. Cậu đã sớm kiên định đi theo lão đại rồi.

“Nếu là nhiệm vụ cấp bậc này, tớ trước tiên sẽ nhanh chóng đi bổ sung vật tư còn thiếu” Lâm Trung Khanh trực tiếp xem xét bản thân cần chuẩn bị cái gì cho nhóm, không có một chút lo lắng nào về cấp bậc của nhiệm vụ.

Lăng Lan nhìn một đám to gan lớn mật trước mắt, hắc tuyến đầy trán: Tốt, tại sao cô lại có thể quên đồng bọn từ nhỏ của cô chưa có người nào là

người bình thường cả chứ. Vừa rồi đầu cô bị lừa đá mới nảy ra cái ý tưởng ngu ngốc là tụi nó sẽ bị nhiệm vụ này dọa sợ.

Lăng Lan quay đầu nhìn về phía ba người còn trầm mặc không nói, nghĩ rằng chắc hẳn còn đang choáng váng vì nội dung nhiệm vụ. Dù sao những tên không bình thường như đồng bọn của cô cũng là số ít trên thế giới này.

Vì vậy, Lăng Lan liền nói với Cơ Vô Bất Tu “Cơ Vô Bất Tu, nhiệm vụ lần này hơi khó, chuyện mời cậu gia nhập chiến đội lần này khiến cậu phải lo lắng một phen rồi” Dù sao anh ta với cô cũng chỉ là quan hệ bình thường, lỡ như không hoàn thành nhiệm vụ, cô cũng không muốn liên lụy đến.

“Không đâu, tôi muốn gia nhập chiến đội, hơn nữa tôi còn muốn cùng đi với mọi người...” Cơ Vô Bất Tu nghe Lăng Lan nói liền kích động trả lời “Vừa rồi tôi hơi kích động, tôi không ngờ mình vậy mà sẽ có phần tham gia nhiệm vụ cấp SSS, thật không thể tin được!” Trong âm thanh tràn ngập mộng ảo cùng sáng khoái.

“Nhiệm vụ cấp SSS trăm năm khó gặp, đích xác rất có tính khiêu chiến, tôi tin, các cậu sẽ cần đến năng lực trị liệu của tôi.” Tình Nghĩa Vô Giá luôn luôn lạnh nhạt vậy mà đã trở nên tích cực vô cùng, có thể thấy nhiệm vụ loại này rất hấp dẫn hẳn.

Lăng Lan khóe miệng khẽ giật giật. Trời ơi, cô thu vào cái dạng đội viên gì vậy nè, một tên so với một tên đều không bình thường, đối với nhiệm vụ người gặp người chạy này mà ai cũng hào hứng ... Nhìn không được cô đành quay về nhìn Báo con, cô tin chắc anh ta sẽ là người bình thường.

Lý Lan Phong sờ sờ cằm, vẻ mặt hứng thú hỏi “Các cậu nói xem, nếu hoàn thành nhiệm vụ này, có phải chúng ta sẽ nhận được phần thưởng cấp bậc truyền thuyết hay không?”

“Cấp truyền thuyết?” Tất cả mọi người đều thở dốc kinh ngạc... Lăng Lan dường như nghe thấy tiếng nước miếng nhỏ tí tách trên bàn phím.

Cô không nói gì nhìn trời. Quả nhiên cô không thể quá kỳ vọng vào đồng bọn.

Sao ai đó không nghĩ, người có thể dẫn dắt một đám đội viên không bình thường thì làm sao có thể là người bình thường chứ???

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG ĐỂ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 310: Tinh Cầu X192

Trong thế giới cơ giáp, cứ mười tòa thành lớn sẽ có một Thiên Không Chi Thành. Nó tồn tại bên trong bầu trời, có điều đây không phải là thành thị để mọi người sinh sống mà là không cảng.

Ở đây, mỗi ngày đều có rất nhiều phi thuyền, quân hạm và mẫu hạm vận chuyển đi hoặc đến không ngừng. Những hành khách vắng lai, đoàn mạo hiểm cùng với chiến đội muốn đi làm nhiệm vụ đều phải đi đến nơi này để dùng tinh hạm hoặc mẫu hạm để vận chuyển. Chẳng qua, chiến đội có thể tự do lựa chọn lên tàu quân hạm hoặc phi thuyền dân dụng trong khi khách vắng lai và đoàn mạo hiểm thì chỉ có thể sử dụng phi thuyền dân dụng.

Đó cũng là một phần nguyên nhân vì sao mà nơi này có thể nổi tiếng. Dù sao ở đây, 70% đều là quân hạm của quân bộ Liên Bang, hơn nữa quân khu cũng chỉ có quân hạm mới được phép ra vào, các phi thuyền dân dụng tuyệt đối không thể bén mảng gần, lợi nhuận nhiều cũng chỉ có một vài địa phương...

Ví dụ như bọn Lăng Lan muốn đi quân doanh của Tấn Long ở biên giới Tinh vân thì chỉ có quân hạm mới được phép tiến vào. Phiền toái chính là đây, do chưa đủ tư cách đi quân hạm, nếu dùng phi thuyền dân dụng thì không cách nào tiếp cận được mục tiêu.

Thiên Không Thành bình thường đã rất bận rộn, thế mà hôm nay lại càng bận rộn hơn bởi vì mỗi quý một lần, sẽ có một tinh cầu mới được phép đi

khai hoang, đây là cơ hội duy nhất mà khách vắng lai và đoàn mạo hiểm được phép sử dụng chiến hạm.

Hoạt động khai hoang tinh cầu là do chính phủ của Liên Bang tổ chức. Họ đem các hành tinh mới phát hiện công khai để cho dân chúng tham gia mạo hiểm. Nếu có thể tìm được các tài nguyên hữu ích cho Liên bang hoặc phát hiện các hình thức sinh mạng thì đều được Liên Bang thưởng cho vô số điểm danh dự.

Rất nhiều người nghèo hoặc đoàn mạo hiểm nhờ vào hoạt động này mà đổi đời trở thành danh nhân hoặc đoàn mạo hiểm nổi tiếng. Cho nên tham gia khai hoang tinh cầu là con đường tắt được rất nhiều người lựa chọn.

“Bọn họ chỉ thấy thành công huy hoàng mà không thèm để mắt tới hậu quả thất bại. Cậu nói xem, những người hoặc đoàn thể đi khai hoang này có được bao nhiêu người còn sống trở về?” Quan chỉ huy chiến hạm vận chuyển lần này nhìn những hình ảnh từng nhóm người tham gia mạo hiểm rộn ràng trên màn hình, cảm khái thở dài nói.

“Đây là sự lựa chọn của bọn họ. Có lẽ thất bại sẽ làm cho họ nhận ra rằng cái gì gọi là tự lượng sức vậy!” Sĩ quan phụ tá bên cạnh trả lời. Hắn căn bản không để những người này vào mắt, nếu đây không phải là nhiệm vụ, hắn còn lâu mới chịu tiếp xúc với đám rác rưởi đó.

“Cậu đó, tư tưởng này là không được rồi. Không lẽ cậu chưa nghe qua câu nhân tài đến từ dân gian hay sao?” Quan chỉ huy lắc đầu cười nói.

“Câu nói đó xưa rồi. Với cơ chế hoàn thiện của Liên bang hiện nay, thiên tài đã sớm bị phát hiện ra hết, làm sao mà còn lưu lạc trong chốn dân gian cho tới giờ?” Sĩ quan phụ tá nói giọng hèn mọn, đây là những kẻ không thể thành lập nổi một chiến đội chỉ có thể trở thành người tầm thường “Tôi chỉ có chút không rõ vì sao chúng ta lại đến thế giới ảo để làm nhiệm vụ này? Thật là lãng phí thời gian!”

Quan chỉ huy nghe vậy nộ cười chột tắt, ông ngưng trọng nói “Bởi vì đầu não của Liên bang khẩn cấp báo cho chúng ta, ở biên giới Tinh vân xuất hiện tình huống dị thường. Tuy đã toàn lực tìm kiếm nhưng lại thất bại mà không tìm ra được nguyên nhân”

Sĩ quan phụ tá biến sắc: "Chẳng lẽ đầu não Liên bang bị virus độc hại của địch quốc tấn công?"

Quan chỉ huy trầm trọng gật gù đầu: "Rất có thể. Đây cũng là nguyên nhân vì sao chúng ta lại bí mật tiến vào giới cơ giáp. Đầu não đã an bày NPC tiếp nhận. Cậu cũng biết, một khi đầu não Liên bang bị virus phá hủy thành công, toàn bộ trật tự sẽ bị hỏng mất. Thời điểm đó, chúng ta sẽ chậm như rùa, mặc cho người ta từ từ tiêu diệt”

“Những người đi cùng chúng ta có xài được không?” Sĩ quan phụ tá khiếp sợ, trên phương diện hacker hẳn không được tinh thông lắm nên đối với thế giới ảo cũng không nắm chắc.

“Yên tâm. Người đăng nhập không chỉ có chúng ta, còn có hacker cao cấp nhất của quân bộ, thậm chí còn có những người nắm giữ Hư năng lực đứng đầu nữa” Trên mặt Quan chỉ huy thoáng qua tia ngoan lệ “Muốn phá hư đầu não của chúng ta, đừng có mơ còn sống mà quay về.”

Sĩ quan phụ tá siết chặt nắm tay. Hẳn đang trong giai đoạn đột phá bình cảnh vương bài thăng cấp vương cấp sư sĩ. Lúc này không nghi ngờ chính là cơ hội của hắn, hắn tin, lần này quân địch sẽ có sư sĩ đứng đầu hộ giá hộ tống. Có lẽ đây là nguyên nhân vì sao quân bộ lại phái hắn – người có hy vọng thăng cấp vương cấp sư sĩ – đến đây làm nhiệm vụ.

“Lăng Tiêu, tôi nhất định sẽ phá kỷ lục truyền kỳ của ông” Trong mắt hắn tràn đầy dã tâm. Dưới bóng cây đa cây đề của Lăng Đại tướng, thiên tài các loại như bọn họ mất giá thảm thương. Cho dù bọn họ có xuất sắc thì khi so sánh với thần cấp sư sĩ này căn bản không đáng nhắc tới. Nếu muốn

vượt qua thì chỉ có cách phá kỷ lục vương cấp sư sĩ nhỏ tuổi nhất của Lăng Tiêu, trở thành người thắng cấp vương cấp sư sĩ trẻ tuổi nhất Liên bang.

Nghĩ đến đây, sĩ quan phụ tá nhin không được kích động run rẩy, hẳn nhất định phải kéo Lăng Tiêu xuống vũ đài danh vọng mới được.

Đội ngũ của Lăng Lan đang đăng ký tiến vào tinh hạm cơ giáp. Xung quanh có rất nhiều cao cấp cơ giáp cải trang, thậm chí còn có một số cơ giáp cường hãn cấp đặc biệt. Điều này làm đội nhóm của nàng thập phần bé bồng. Năm người Tề Long và Lý Lan Phong, Lý Thì Du còn đỡ, dùng cơ giáp cao cấp. Mà Cơ Vô Bất Tu và Lăng Lan thì sở hữu trung cấp cơ giáp thấp nhất. Cho dù là cơ giáp của Cơ Vô Bất Tu đã có cải tạo rất tốt nhưng đứng trước cơ giáp cao cấp thì cũng không tính là gì.

Sự chênh lệch cấp bậc cơ giáp không thể dùng cải tạo bù lại được... Tất nhiên cái này là nói về cải tạo thông thường, nếu được đại sư cải tạo ra tay thì chưa hẳn là thế.

Chẳng qua nói ra chả ai tin, trong một đoàn mạo hiểm bình thường sẽ có đại sư cải tạo rảnh rỗi tới mức nguyện ý đi cải tạo một cơ giáp trung cấp?

“Cách Đấu, tới lượt chúng ta” Lăng Lan rốt cuộc cũng thấy tới phiên đoàn mình, vội nhắc nhở trên kênh đội ngũ kêu Tề Long nhanh chóng đi đăng ký. Cơ giáp hiện tại của Lăng Lan chỉ mới là trung cấp cơ giáp nên không thích hợp làm đội trưởng.

“Ok lão đại!” Tề Long đang trong trạng thái hưng phấn quá mức, được lão đại nhà mình nhắc nhở thì vui vẻ chạy đi đăng ký. Đây là sau khi thương nghị đạt thành, khi xuất phát, đối ngoại sẽ do Tề Long làm đội trưởng.

Công tác hiện tại của Tề Long khiến Hàn Kế Quân sinh ra nghi vấn “Lão đại, sao cậu không để bọn tớ giúp đổi cho một cơ giáp cao cấp?”

Cơ giáp sĩ cấp thấp dĩ nhiên sẽ dùng được cơ giáp cấp cao, chỉ có điều sẽ không phát huy hết toàn bộ thực lực cũng như không thể huy động trong thời gian dài vì do ảnh hưởng của thể chất. Cũng đã có người từng thử cao cấp cơ giáp trong khi trình độ chỉ mới trung cấp, sau mười phút, thể lực của người đó sẽ tiêu hao sạch sẽ, vô phương khống chế tiếp. Việc này cũng làm mở mắt cho vô số các cơ giáp sĩ muốn chơi trò đi đường tắt trở nên thành thành thật thật rèn luyện từng bước ...

Chỉ là bọn Hàn Kế Quân tin tưởng, thực lực lão đại nhà mình cho dù vượt cấp khống chế cũng có thể đem cơ giáp cao cấp đùa trong lòng bàn tay. Tưởng tượng xem, khống chế của Lăng Lan năm đó đã khủng bố cỡ nào, qua nhiều năm, thực lực chỉ có lợi hại hơn thôi.

“Bởi vì sẽ dễ cho hành động của chúng ta. Không ai đi chú ý tới một trung cấp cơ giáp. Hơn nữa, theo tớ biết, tư liệu đăng ký lên tinh hạm phải trùng khớp với cấp bậc thực tế, bằng không sẽ bị từ chối lên tàu” Lăng Lan nhàn nhạt giải thích. Cô cũng ngượng ngùng tiết lộ rằng mình còn có một kiện vũ khí bí mật, tuy cô cũng không ham gì món vũ khí bí mật này...

Hàn Kế Quân vừa muốn nói nữa chợt nghe tiếng hô của Tề Long trên kênh đội ngũ “Nhanh nhanh nhanh” Thì ra là cậu đã đăng ký xong, quay sang thúc giục mọi người lên phi thuyền.

Lăng Lan thấy vậy nhân tiện nói luôn “Chúng ta lên phi thuyền đi” Nói xong liền đi theo Tề Long hướng về cửa tinh hạm. Ở đây đều là chiến hạm vận tải, sau khi đi qua cửa chính là một không gian rộng lớn, bên trong đã có không ít cơ giáp, theo thứ tự ghi trên vé mà tìm chỗ ngồi.

Vì bảo đảm cơ giáp vận chuyển ổn định, trong khoang chiến hạm vận chuyển đều có chỗ chuyên dụng cho cơ giáp, một khi khóa cơ giáp vào chỗ thì sẽ không thể nhúc nhích được, trừ khi chiến hạm chủ động mở khóa, còn không cũng chỉ có thể dựa vào sức mạnh của cơ giáp phá hủy mà thôi.

Tiểu đội Lăng Lan từng người đi vào vị trí của cơ giáp mình, sau đó tùy ý nghỉ ngơi, cái gọi là nghỉ ngơi cũng chỉ là mỗi người ở trong khoang cơ giáp nhắm mắt ngủ, một khi tinh hạm rời không cảng sẽ không cho phép log out, trừ khi đi đến địa điểm save kế tiếp.

May mắn là đoạn đường này không mất nhiều thời gian lắm, chỉ một đêm là tới. Mà mấy người Lăng Lan đã chuẩn bị từ sớm, đều xin phép giáo viên nghỉ học mấy ngày, khoang đăng nhập cũng trang bị đầy đủ dịch khôi phục thể lực, có thể duy trì cho đến khi đến vị trí save kế tiếp.

Mục tiêu Liên bang tổ chức hoạt động khai hoang lần này là tinh cầu X192 ở khá gần biên giới Tinh Vân. Đây cũng là cầu nối để bọn Lăng Lan có cơ hội len vào biên giới Tinh Vân, nơi mà hạm đội Tấn Long đang đóng quân.

Mà cả bọn lại không biết, quân bộ của Liên Bang cũng phái một nhóm người đang tiến vào đó.

Một đêm im lặng, hạm đội rất nhanh đã đến biên giới Tinh Vân, hạ xuống tinh cầu X192.

Đồng thời trên kênh chung hiện lên tư liệu của tinh cầu X192: Tinh cầu: X192. Trọng lực: 29.7. Cường độ từ trường: 15e-18 Tesla. Độ ẩm: 56. Sức gió bình thường: cấp 12. Sức gió mạnh nhất: cấp 19. Nguyên tố trong không khí: Carbon dioxide: 87%, khinh khí: 3%, khí Clo: 8%, khác: 2%...

“Trời, tinh cầu này thật sự có sinh vật sống sao?” Nghe đến tư liệu không dành cho nhân loại sinh tồn này, Tề Long vừa điều chỉnh cơ giáp cho phù hợp với tinh cầu X192, vừa hỏi đồng bọn.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 311: Bỏ Qua?

“Không thích ứng thì sao? Khai hoang là để tìm khoáng sản và tài nguyên chứ có phải tìm kiếm sinh vật sống đâu” Hàn Kế Quân lạnh giọng trả lời Tề Long. Cậu phát hiện những vấn đề mà người bạn này hỏi luôn là những vấn đề hết sức ngớ ngẩn đến kinh người.

“Thông báo, mười giây nữa tinh hạm sẽ tiến vào tầng khí quyển. Xin vui lòng làm tốt các biện pháp giảm chấn động.” Âm thanh của JMC tinh hạm nhắc nhở trên kênh chung vang lên.

Sau đó, âm thanh JMC trên kênh chung một lần nữa vang lên, thông báo một phần ba mươi giây sau tinh hạm sẽ đáp xuống tinh cầu X192.

Thời gian một phần ba mươi giây không tính là quá ngắn, cũng đủ cho các cơ giáp sĩ làm xong các biện pháp an toàn giảm sốc khi tinh hạm tiếp đất. Liền sau đó, tinh hạm ầm ầm hạ xuống mặt đất, chấn động mãnh liệt sinh ra khiến không ít cơ giáp sĩ khí huyết cuộn cuộn, thậm chí có không ít người hơn nửa ngày còn chưa khôi phục lại.

Sáu người tiểu đội Lăng Lan không có phản ứng gì, dưới sự dạy dỗ của cô, cho dù Hàn Kế Quân có thể chất yếu ớt nhất cũng đều thoải mái tiếp nhận sự va chạm loại này. Sau khi rõ ràng tình trạng sức khỏe của đồng bọn, Lăng Lan liền quay sang hỏi thăm tình huống của ba người còn lại.

Không chậm trễ, Tình Nghĩa Vô Giá cho biết bản thân không gặp vấn đề gì. Lăng Lan biết, thân thể Lý Thì Du làm sao mà yếu được. Đường kim

thủ tịch quân y nghiên cứu chuyên nghiệp mà! Thông minh như anh ta thì làm gì có chuyện để bản thân mình suy yếu.

Cơ Vô Bất Tu là người thứ hai lên tiếng, đúng như Lăng Lan suy đoán, anh ta có chút không khỏe, nhưng sau khi uống thuốc cường lực khôi phục xong thì cảm giác đã tốt hơn rất nhiều.

Cuối cùng Niệm Thiên Từ Nhân cũng trả lời. Mặc dù nói hết thảy không có vấn đề gì, nhưng Lăng Lan là ai chứ, cô nghe ra người này có chút không thờ nổi, va chạm mạnh vừa rồi khẳng định không phải không ảnh hưởng gì.

Điều này làm Lăng Lan nhú mày. Cơ thể Cơ Vô Bất tu kém một chút là vì anh ta theo đuổi nghiên cứu phát triển thuộc hậu cần, không thể so sánh với thể chất của chuyên nghiệp cơ giáp sĩ cho nên tình huống của anh ta là bình thường. Nhưng theo như Niệm Thiên Từ Nhân nói thì cậu ấy là người không chế cơ giáp chuyên nghiệp, mà cô cũng tin bạn mình nói thật, bởi vì năng lực khống chế của cậu ấy rất xuất sắc.

Có điều cô chưa bao giờ nghĩ đến, Báo con trong ấn tượng có thực lực siêu tốt vậy mà so với thể chất của Cơ Vô Bất Tu lại sần sần nhau. Cái này cho thấy, thể lực và sức chịu đựng trong chiến đấu của cậu ấy không thể tiến hành trong thời gian dài được...

Lăng Lan bắt đầu cảm thấy lo lắng không biết Báo con có thể làm thành viên cố định trong tiểu đội được không? Tuy cả hai ở chung rất ăn ý và cô cũng rất quý trọng phần ăn ý này, nhưng không thể vì vậy mà liên lụy đến toàn bộ tiểu đội. Cô phải chịu trách nhiệm với tương lai của lũ nhóc đã cùng cô lớn lên.

Không thể không nói, trong lòng Lăng Lan, tầm quan trọng của Báo con còn kém xa đồng bọn của cô. Vì đồng bọn, cô sẵn sàng bỏ qua người bạn lâu năm là Báo con.

Nhận ra ý nghĩ trong lòng lão đại, Tiểu Tứ nhanh nhẹn giải thích “Lão đại, hư năng lực giả vì tinh thần lực quá mức cường đại nên tổn hại rất lớn đến thân thể. Giống như kiếp trước của lão đại vậy. Hiện tại nhờ vào khoa học kỹ thuật có thuốc kích phát gene nên mới cải thiện rất nhiều về vấn đề này, nhưng vẫn không thể trị tận gốc thể chất suy yếu được”

Thật ra Tiểu Tứ cũng rất có cảm tình với những người có hư năng lực giống mình, những người đó khiến cho nó có cảm giác như gặp đồng loại, vì vậy nó quyết định nói giúp vài câu trước mặt Lăng lão đại “Thật ra hư năng lực giả không có khả năng khống chế cơ giáp, Niệm Thiên Từ Nhân làm được điều này đã thập phần xuất sắc rồi. Lại nói, có một hư năng lực giả đối với tiểu đội cũng rất có lợi. Với sự miễn cảm của họ, nhiều lúc sẽ giúp bảo vệ những người khác trong tiểu đội”

“Không phải người cũng có thể bảo hộ cho mọi người sao?” Tuy lời nói của Tiểu Tứ cũng khiến Lăng Lan có chút động tâm, nhưng thể chất Báo con khiến cô vô cùng khó xử.

“Tôi dĩ nhiên là có thể rồi, nhưng những lúc phân tổ hành động, nếu có thêm hư năng lực giả thì hệ số an toàn vẫn cao hơn rất nhiều” Tiểu Tứ trả lời, nó không tin lão đại nhà mình không quan tâm đến sự an toàn của đội viên.

Quả nhiên sau khi nghe được câu trả lời của Tiểu Tứ, Lăng Lan tỏ ra hơi chần chờ.

“Aizz... chuyện thân thể suy yếu của đối phương không phải là không có cách khắc phục” Cậu nhóc quyết định tung ra đòn sát thủ.

“Hừm?” Cô nàng thập phần hứng thú, nếu có thể giải quyết nan đề này, cô đương nhiên sẽ không loại bỏ Báo con ra khỏi đội, dù sao có một người bạn ăn ý như vậy cũng không dễ. Đối với bọn Tề Long, cô luôn có cảm

giác như chị em ruột hoặc kiểu như cha mẹ nuôi dưỡng con cái, chỉ mỗi Báo con là mang đến cảm giác bằng hữu cho nên cô vô cùng quý trọng.

“Lão đại, làm cho thân thể hồi phục không phải cô hiểu rõ hơn ai hết sao? Chỉ cần có thuốc kích phát gene, thông qua sự cải tiến của tôi, đối phương có thể hấp thu vô hạn, hơn nữa dùng trụ cột thể thuật trong không gian học tập để dưỡng thể và tinh thần quyết, thông qua uống thuốc không phải chỉ hai ba năm là giải quyết triệt để sao?” Tiểu Tứ bức bối nhắc nhở phương thức xử lý tai họa ngầm của Lăng Lan nhằm áp dụng lên Niệm Thiên Từ Nhân.

“Để ta suy nghĩ lại” Lăng Lan nhìn thoáng qua Báo con. Cả hai dừng chủ đề này lại, bởi vì có nhiều cơ giáp bắt đầu rời chỗ, xếp hàng đi ra khỏi khoang thuyền. Còn một nguyên nhân khác khiến cô chưa quyết định vì cô muốn Báo con phải được sự tán thành của cả nhóm mới được. Nếu đồng bọn nhiệt tình chấp nhận, cô sẽ nguyện ý giúp đỡ Báo con giải quyết vấn đề này.

Mọi việc còn phải xem biểu hiện của Báo con trong tương lai. Trong lòng Lăng Lan khẽ thở dài một hơi, sau đó liền mang tiểu đội đi ra phía cửa.

Lúc này Lý Lan Phong còn chưa hay biết, suýt chút nữa mình đã bị Thỏ con knockout. Đầu tiên anh uống một ít thuốc khôi phục, rất nhanh thân thể liền phục hồi. Anh theo sát tiểu đội hướng về phía trước, trong lòng có một chút ảo não, không nghĩ tới thể chất của nhóm đội viên quá cường hãn, anh lại là người có vẻ yếu ớt nhất. Anh âm thầm xiết chặt nắm tay, hạ quyết tâm mỗi đêm phải rèn luyện trụ cột gấp ba lần, anh tuyệt đối không để Thỏ con mất mặt...

Ra khỏi khoang vận chuyển, mọi người liền cảm thấy một luồng nhiệt lưu ập tới. Cho dù trong khoang điều khiển nhiệt độ khá thấp nhưng cũng khiến mọi người nhận thấy sự nóng bức từ bên ngoài. Trên màn hình cơ

giáp xuất hiện một sa mạc mênh mông vô bờ, trắng bóc một mảng, không hề pha lẫn một màu sắc nào khác. Chỉ nhìn một chút mà khiến cho hai mắt ần ần đau đớn.

“Điều chỉnh nhiệt độ trong khoang không chế hạ xuống 10 độ, chỉnh sang chế độ hình ảnh hồng ngoại” Mọi người đang ngây ngốc thì trong kênh đội ngũ vang lên tiếng Lăng Lan nhắc nhở.

Mấy người Tề Long từ lâu đã hình thành quán tính nghe theo lệnh Lăng Lan liền lập tức làm theo, hạ nhiệt độ từ 25 xuống còn 15 độ, giải tỏa được vấn đề nóng rực trong khoang không chế. Màn hình khi chuyển sang chế độ hồng ngoại thì hai mắt hết sức thoải mái, không còn cảm giác trắng lóa và nhoi nhói nữa.

Lý Lan Phong đã quen với việc đối phương luôn đưa ra phán đoán tinh chuẩn nên cũng không có cảm giác gì nhưng Lý Thì Du và Cơ Vô Bất Tu thì rất chấn động. Đội trưởng của bọn họ đối với tri thức về cơ giáp mọi mặt đều rõ như lòng bàn tay, bằng không cũng không thể lập tức phán đoán chính xác vậy. Cơ Vô Bất Tu càng thêm bội phục còn Lý Thì Du cũng dần dần tán thành Lăng Lan - kẻ mà ban đầu không cho anh ấn tượng gì tốt đẹp, toàn thích tráo trở.

Khi chính thức đi ra cả bọn liền bị một màn trước mắt dọa hoảng. Một nhóm cơ giáp rời đi trước, giờ phút này đang vật lộn với đám đất cát phía dưới, có rất nhiều cơ giáp không thể khởi động động cơ bay lên trời chạy thẳng về phía xa xa.

“Cảnh báo! Không được sử dụng động cơ trong thời gian dài. Độ ẩm và nguyên tố không khí nơi này đối với động cơ có tác hại rất lớn” Trên kênh chung, JMC sốt ruột cảnh cáo các cơ giáp.

Chưa dứt lời chợt nghe một tiếng nổ lớn ở phía trên không nơi xa xa, một cơ giáp vừa bị bạo liệt động cơ. Vụ nổ khiến cơ giáp rơi xuống mặt

đất, vừa chạm đất liền bị toàn bộ cát trắng bao phủ vùi lấp, nếu đối phương không có đồng đội yểm trợ, chờ đợi anh ta chính là tử vong.

“Ôi trời, tình cầu này nguy hiểm quá” Tạ Nghi thấy vậy nhin không được cảm thán trên kênh đội ngũ. Có điều cậu chỉ là cảm thán chứ không hề sợ hãi lùi bước.

“Chúng ta xuất phát thôi” Lăng Lan chưa dứt lời liền chuẩn bị hạ xuống sa mạc. Chợt nghe Niệm Thiên Từ Nhân đột nhiên kêu lên “Chờ một chút”

“Hả?” Lăng Lan không chế cơ giáp hơi hơi nghiêng đầu, ý muốn Niệm Thiên Từ Nhân cho một lời giải thích.

“Tôi nghĩ nên phái một người xuống trước thám thính một chút tình huống bên dưới” Lý Lan Phong cười nói “Tôi tự đề cử chính mình, hy vọng mọi người cho kẻ yếu ớt này một cơ hội để thể hiện.” Lời nói của Lý Lan Phong làm không khí đang khẩn trương nhất thời tiêu tán. Tề Long thậm chí còn cười ha hả, cũng có vài âm thanh cười khe khẽ vang lên không biết là người nào đang cười trộm.

Khóe miệng Lăng Lan khẽ nhếch, rất tán thành với biểu hiện của Báo con, vì vậy nói: “Tốt, cậu đi đi” Cô hy vọng nhóm đồng bọn sẽ tán thành Báo con nên khi cậu tự thỉnh cầu, cô đương nhiên đồng ý ngay lập tức.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 312: Gặp Cướp Rồi!

Nghe Lăng Thiên Nhất Tuyến đồng ý, trong lòng Lý Lan Phong hết sức hưng phấn. Anh hít sâu một hơi làm cho mình tỉnh táo lại. Lúc này anh nhất định phải thể hiện thật tốt, không thể để Thỏ con mất mặt. Anh biết, muốn đứng vững trong đội ngũ này, chỉ bằng tình bạn giữa mình và Thỏ con tuyệt đối là không đủ.

Lý Lan Phong mạnh mẽ khống chế cơ giáp phóng ra ngoài, rơi xuống sa mạc mênh mông bên dưới. Vừa hạ xuống, dưới chân liền bị cát nhanh chóng phủ lấp. Anh dùng tốc độ cao ngừng lại, với tốc độ này chỉ sợ chưa tới một phút cơ giáp sẽ bị vùi mất.

“Cơ giáp đang mặc định bản đồ sa mạc, so với tình huống thực tế là không hợp. Sức nổi quá kém, yêu cầu cần được sửa đổi. Chỉnh lại 20, không đủ, 30, vẫn chưa đủ, 40, có chút quá... chỉnh lại 37 hoặc 38, xác định 38. Lực tay cơ giáp khiếm khuyết, bổ sung hệ số lựa chọn là 10, có tình huống trì hoãn, sửa đổi thành hệ số 9, thành công. Số âm mặc định có sai lầm, cần gia tăng giá trị số âm lên 20, vẫn sai, gia tăng lên 25? Điều chỉnh về 24, xác định...” Trên kênh đội ngũ vang lên giọng nói rất nhanh của Niệm Thiên Từ Nhân, cùng với âm thanh siêu cao tốc của ngón tay khống chế như có như không của anh.

Điều này làm những thành viên khác trong tiểu đội cả kinh. Cả bọn biết đây là đại biểu cho cái gì. Chưa nói đến cái tên chỉ khống chế tùy tiện đã man thoá ráp toàn dùng trực giác là Tề Long, cho dù là người có năng lực

siêu cấp ưa tính toán như Hàn Kế Quân cũng không thể trong thời gian ngắn có thể thu thập tư liệu mặt đất và tiến hành chỉnh sửa tinh tế như vậy. Chỉ tiếng âm thanh gõ phím thì đối phương cũng đã đạt tới một tốc độ đáng sợ.

Vì vậy bọn Tề Long bắt đầu coi trọng Niệm Thiên Từ Nhân hơn. Tuy cả đám không dám hoài nghi mắt nhìn người của lão đại, nhưng do chưa biết năng lực của anh mà chỉ thấy vị trước mắt là một người hòa nhã khiêm tốn thôi, giờ hóa ra cũng là một thiên tài khổng lồ. Quả nhiên, người mà Lan lão đại nhìn trúng cũng không hề đơn giản.

Sau khi khiếp sợ qua đi, cả bọn liền bình tĩnh lại, không đợi Lăng Lan phân phó liền điều chỉnh cơ giáp theo Niệm Thiên Từ Nhân. Lúc này Lý Lan Phong đã điều chỉnh xong, chân thoải mái rút ra khỏi lớp cát sa mạc, đứng hết sức thoải mái trên thực địa chờ bọn họ đến. Điều này chứng minh sự điều chỉnh của anh tuyệt đối là chuẩn xác.

Màn trình diễn này khiến cho những cơ giáp khác đang giãy dụa trong đồng cát phải trợn mắt há mồm, nhưng rất nhanh liền ngộ ra, dùng phương pháp thủ công chỉnh sửa. Nhìn có vẻ đơn giản nhưng nếu không hiểu rõ cơ giáp như lòng bàn tay thì không thể đạt tới trình độ như họ Lý được.

"Tốt rồi, chúng ta hành động thôi." Lăng Lan thấy thế, không hề chần chờ lập tức ra lệnh.

Lập tức tám cơ giáp bắn ra như đạn pháo, đến hợp với Niệm Thiên Từ Nhân trên mặt đất, rồi cùng nhau lao nhanh vào sâu trong sa mạc.

Một màn này đã bị camera theo dõi của phi thuyền quay lại, rất nhanh được chuyển đến phòng chỉ huy. Sĩ quan phụ tá nhìn thấy biểu hiện của đội nhất thời vẻ mặt tươi cười nói "Nhìn chung ở đây cũng không hẳn toàn bọn rác rưởi. Có một đội còn có chút bộ dáng, đặc biệt là cơ giáp này..." Anh

chỉ ra người đầu tiên thích ứng với địa hình sa mạc là Niệm Thiên Từ Nhân.

“Cho nên mới nói, người không chế cơ giáp trong dân gian chưa hẳn là bèo bọt” Quan chỉ huy ngưng trọng trả lời “Có điều, tôi có cảm giác, lần khai hoang này không đơn giản...”

“Ngài là muốn nói...” Sĩ quan phụ tá sững sốt.

“Vừa mới nhận được thông báo từ đầu não, cách nhóm chúng ta không xa là tinh cầu X193 có chút khác thường. Hiện tại họ đang tra xét chuyện gì phát sinh ở đó rồi sẽ báo lại cho chúng ta” Quan chỉ huy cau mày. Ông luôn tìm hiểu dùng cách nào đến gần căn cứ Tấn Long, hao tổn tâm tư mà vẫn không tìm ra nguyên do, chỉ có thể ngồi chờ đầu não hướng dẫn. Đối với một người thích nắm mọi sự trong tay như ông mà nói thì điều này không nghi ngờ khiến ông thập phần khó chịu.

“Lúc này hình như đầu não xảy ra vấn đề gì rồi...” Sĩ quan phụ tá trầm ngâm, dường như suy nghĩ điều gì.

“Cho nên chúng ta cũng chỉ có thể bị động chờ đợi thông báo từ đầu não...” Quan chỉ huy thở dài. Ông đối với nhiệm vụ này ngày càng khó dò.

Rất nhanh đã qua bảy ngày, tiểu đội của Lăng Lan không xảy ra chuyện gì. Do Lăng Lan không phải vì tài phú mà tới đây khai hoang nên chiến lược cũng không giống các đội mạo hiểm khác, cô đem tiểu đội chia thành vài tổ phân tán các nơi. Chín người bọn họ chia thành ba đội hình xếp thành trận tam giác, hành động hỗ trợ lẫn nhau trong cùng một khu vực. Cho dù một số đội mạo hiểm bất lương thấy mấy thành viên đi lẻ nhưng vẫn giữ đội hình tam giác thì cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Trận hình tam giác này thực ra là trận hình trụ cột của cơ giáp Liên Bang do ba cơ giáp tạo thành hình tam giác. Loại trận hình này tùy thời mỗi cơ

giáp đều có thể biến thành mũi nhọn của tiểu đội, đây là trận hình được quân đội Liên Bang sử dụng phổ biến nhất.

Cho dù là vậy thì vận khí của tiểu đội Lăng Lan vẫn rất tốt, tuy cả nhóm không tiến hành điều tra trên phạm vi rộng nhưng vẫn tìm được một ít kim loại hiếm và một số khoáng sản chưa biết tên. Bọn họ âm thầm ghi nhớ lại tọa độ, chỉ cần giao cho nhân viên công tác trên tinh hạm liền có ngay một khoản thù lao kha khá, cái khác không nói nhưng năng lượng dùng cho cơ giáp trong mấy tháng là không hề thiếu.

Nói thêm một chút về năng lượng sử dụng và cách để có được nó trong cơ giáp giới. Một cơ giáp cho dù có đăng nhập hay không đều hao tổn một lượng năng lượng nhất định, cho nên các cơ giáp sĩ rất áp lực trong vấn đề tìm kiếm năng lượng cho cơ giáp của mình. Nó có được thông qua hoàn thành nhiệm vụ, hoặc đi thám hiểm dã ngoại, hoặc dùng điểm vinh dự để mua trong các cửa hàng.

Cho nên trong thời gian dài không đăng nhập, nếu không có năng lượng dự trữ lớn thì rất có thể khi đăng nhập sẽ không dùng được cơ giáp. Mỗi lần tiếp năng lượng càng quý hơn so với dự trữ nó. Cho nên trong thế giới cơ giáp, cơ giáp sĩ bình thường đều chỉ dùng một cơ giáp, nếu thực lực mạnh thì tối đa chỉ trang bị thêm một cơ giáp dự phòng, bởi vì nhiều quá thì nuôi không nổi, trừ phi là người có năng lực hoặc điểm vinh dự nhiều kinh người.

Đây cũng là nguyên nhân rất nhiều cơ giáp sĩ thanh lý cơ giáp cũ khi đổi sang cơ giáp mới để kiếm thêm chút năng lượng dự phòng. Lúc Lý Lan Phong muốn đổi trung cấp cơ giáp thì cũng từng đi đến chỗ thanh lý. Cơ giáp sĩ bình thường đều không có khả năng giữ lại cơ giáp cũ của mình.

Khắc nghiệt vậy là do sợ cơ giáp sĩ không chuyên tâm luyện tập cơ giáp trong tay. Nên nhớ, càng thăng cấp thì phân loại cơ giáp càng tinh tế. Chẳng hạn như cơ giáp trung cấp, chỉ cần là loại cơ giáp hình người thì

cũng đã có năm kiểu, lên cao cấp cơ giáp thì có tới tám kiểu hình người khác nhau. Nếu không chuyên tâm không chế một loại cơ giáp, thì dù là thiên tài cơ giáp sĩ cũng biến thành cơ giáp sĩ bình thường. Cho nên cơ giáp giới không thể không dùng áp lực để bức bách các cơ giáp sĩ vì rãnh rồi sinh ra nông nổi, khiến họ tĩnh tâm chuyên khổ luyện kỹ thuật của một loại cơ giáp...

Thế là ở cơ giáp giới có vô số cơ giáp sĩ vì năng lượng mà đau đầu. Các đồng chí của tiểu đội Lăng Thiên cũng không ngoại lệ. Cả đám bỏ ra cả đồng thời gian để làm nhiệm vụ, chưa kể Lâm Trung Khanh cũng cố gắng dành dùm năng lượng dự trữ, dài nhất cũng chỉ có thể duy trì nửa tháng mà thôi. Giờ thu hoạch khả quan vậy cũng khiến cho cả bọn cảm thấy an ủi.

Ngay khi nhóm chuẩn bị tiến vào khu vực kế tiếp thì bộ chỉ huy quân hạm ra thông báo khẩn cấp, trong vòng ba ngày các cơ giáp phải trở về chiến hạm vận tải, đúng mười hai giờ trưa ba hôm nữa sẽ rời tinh cầu X192. Nguyên nhân chỉ nói đơn giản là ba ngày sau ở đây sẽ có một vụ năng lượng nguyên tố bạo động rất mạnh, có khả năng hủy diệt các cơ giáp chưa kịp rời đi.

Nhóm Lăng Lan thương nghị thật nhanh, tìm kiếm trong vòng một ngày liền khẩn trương trở lại. Tuy chỉ cách chiến hạm có một ngày lộ trình nhưng Lăng Lan không muốn trì hoãn, khiến an toàn của mọi người bị đe dọa.

Một ngày rất nhanh trôi qua, cả nhóm cũng thu hoạch được một ít tài nguyên hữu ích, bổ sung đầy đủ năng lượng cho cơ giáp rồi không chế cơ giáp chạy nhanh về phía chiến hạm vận tải. Khi đi được nửa đoạn đường, một sự tình ngoài ý muốn xuất hiện.

“Ầm!” Một tiếng nổ vang lên, mọi người đang chạy về thì nghe thấy tiếng nổ mạnh này. Âm thanh lớn vậy chỉ có vũ khí nóng của một cơ giáp nào đó bắn ra thôi.

“Đao nhọn, nhóm của cậu qua đó nhìn xem chút đi” Lăng Lan nhíu mày nói. Ở tình cầu này mà dùng vũ khí nóng rõ ràng là rất nguy hiểm. Không khí nơi đây cơ bản có khinh khí và khí Clo, hơn nữa lại rất nóng, rất dễ xảy ra hiện tượng tự bạo. Nếu bị vụ nổ ảnh hưởng, có khả năng phát sinh phản ứng dây chuyền, không khéo lại gây ra nguy hiểm cho mọi người. Để điều tra tình huống nên Lăng Lan phái nhóm Lạc Lãng đi thám thính một phen.

Ngoài Lạc Lãng thì nhóm còn có Tạ Nghi và Lý Thì Du mà Lạc mỹ nhân tạm thời làm đội trưởng. Sau khi nghe lệnh, cả ba liền bay sang hướng phát ra âm thanh.

Không lâu sau, nhóm Lăng Lan liền nhận được video clip truyền về. Thì ra cách họ vài cây số có một đội ngũ với mười lăm thành viên đang công kích mãnh liệt một đội ngũ khác chỉ có năm người.

Đoán không lầm thì đây hẳn là một màn cướp bóc kinh điển thường phát sinh trong lúc khai hoang. Một số mạo hiểm đoàn cỡ lớn nhưng danh dự lại nhỏ rất ưa thích làm loại chuyện này. Bởi vì đi cướp dĩ nhiên là thu hoạch nhiều hơn mà khỏe hơn so với họ chân chính đi khai thác.

Mà tiểu đội năm người kia cũng không yếu, bằng không cũng sẽ không nảy sinh đánh nhau, bởi vì bình thường, nếu thấy đánh không lại thì sẽ dứt khoát bỏ lại tài nguyên, an toàn trở về là thượng sách. Vậy mà tiểu đội này lại không khuất phục, thấy không thể thoát được nên chủ động phóng ra đạn pháo, ý đồ rất rõ là muốn đồng quy vu tận với đối phương. Có điều vận khí cũng tệ quá đi, bắn rầm rầm này giờ mà nguyên tố xung quanh cũng không hề có dấu hiệu bạo động, vậy nên cả nhóm bị đối thủ đè đánh, ắt hẳn không bao lâu sẽ toàn quân bị diệt.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG ĐỂ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 313: Năng Lượng Nguyên Trân Quý!

Edit: Tuyết Dung Hoa

“Lão đại, bây giờ làm sao? Chờ trận chiến kết thúc hay là đi vòng qua.” Lạc Lăng nhìn thấy sự việc xảy ra ở phía trước liền mở kênh trò chuyện thông báo cho tiểu đội.

Lăng Lan cũng không trực tiếp hạ quyết định, mà quay qua hỏi Tề Long: “Cận Chiến, cậu cảm thấy thế nào?”

Mà người cuồng cách đấu như Tề Long đã sớm bị cuộc sống bình đạm mấy ngày nay làm buồn hổng rồi, vừa nghe lão đại dò hỏi, vội trả lời: “Chúng ta cứ trực tiếp đi qua, nếu có người nào không có mắt muốn cướp đồ của chúng ta, liền dứt khoát diệt bọn họ.” Lời nói đầy phỉ khí, nhưng cũng là ý tưởng chân thật của Tề Long.

“Tớ cảm thấy đao của chúng ta cần thiết mài một phen.” Làm bạn tốt, Hàn Kế Quân đương nhiên ủng hộ ý tưởng của Tề Long, hơn nữa cậu cũng cho rằng, tiến hành chiến đấu một lần, có thể giúp cho bọn họ làm quen với nhau, dù sao trong tiểu đội cũng có ba thành viên mới gia nhập, mọi người cần có cơ hội để thích ứng lẫn nhau, chuẩn bị tốt cho phối hợp chiến đấu sau này, Hàn Kế Quân vẫn thực thích nắm giữ mọi chuyện trong lòng bàn tay, tuyệt đối loại bỏ tất cả các khả năng ngoài ý muốn có thể xảy ra.

"Cơ vô bất tu" đối với điều này cũng không có ý kiến, Lý Lan Phong lại cùng ý tưởng của Hàn Kế Quân không mưu mà hợp, vì thế liền duy trì nói:

“Bàn tính nói không sai, chúng ta dù sao cũng là lần đầu hợp tác, quả thật cần một trận chiến để thích ứng, nếu như có vấn đề gì, trước khi nhiệm vụ bắt đầu chúng ta có thể cần thận điều chỉnh lại, đối với tương lai tiểu đội chúng ta là cực kỳ có lợi.”

Lâm Trung Khanh cũng không nói là tán thành hay không, cậu chỉ là nói cho lão đại nhà mình, năng lượng cậu dự trữ đủ để duy trì trận chiến đấu này, điều này là gián tiếp nói cho Lăng Lan biết cậu tán thành đánh một trận.

Nếu tất cả mọi người đều có ý muốn chiến đấu, Lăng Lan đương nhiên sẽ không cự tuyệt, vì thế liên liên lạc với đám người Lạc Lãng đang ẩn núp giám thị ở nơi xa: “Đao Nhọn, chờ chúng ta tới rồi cùng nhau hành động.”

Lăng Lan sợ Lạc Lãng hành động thiếu suy nghĩ, cho dù đối phương chỉ là đoàn mạo hiểm bình thường, nhưng nhân số lại không ít, mà nhóm Lạc Lãng chỉ có ba người nếu như cùng bọn họ đánh, vẫn là rất nguy hiểm.

“Đã hiểu, lão đại.” Lạc Lãng quyết đoán trả lời, cậu so với Tề Long thì càng coi trọng mệnh lệnh của Lăng Lan. Tề Long còn khả năng dấy chậu phụng dương vi, còn Lạc Lãng một khi đáp ứng điều gì liền tuyệt đối không vi phạm.

Lăng Lan thực nhanh mang theo các đội viên chạy tới chỗ Lạc Lãng. Sau đó lại bảo mọi người cứ dựa theo đội hình ban đầu, coi như cái gì cũng không biết mà đi về phía trước, từng bước từng bước tới gần trung tâm trận chiến. Nhưng tất cả mọi người đều âm thầm làm tốt chuẩn bị để chiến đấu, một khi phát hiện pháo của đối phương bắn đến họ, liền sét đánh không kịp bưng tai, đem đối phương toàn diệt.

“Đội trưởng, có một tiểu đội cơ giáp đang đến.” Đội viên phụ trách giám sát trước tiên phát hiện tiểu đội của ba người Lạc Lãng, vội vàng thông báo cho đội trưởng đang ở trong trung tâm chiến đấu.

“Mấy người?” Đội trưởng đang dốc toàn lực áp chế đối thủ vừa nghe vậy liền nhin không được nhú mày hỏi.

Tiểu đội năm người đang bị bọn họ đuổi đánh chỉ có thể bất lực chống cự trước mắt này, kỳ thật đã sớm bị bọn họ theo dõi, bởi vì đối phương tìm được một quả nguyên năng lượng trân quý hiếm có, lại tình cờ bị người của tiểu đội bọn họ biết. Đội trưởng thực hiểu rõ nguyên năng lượng đại biểu cho cái gì, chỉ cần bọn họ có được nguyên năng lượng, mang nó giao cho quân đội, bọn họ liền có thể một bước lên trời, cho nên bọn họ đã mới sớm mai phục ở nơi này, chuẩn bị chặn đánh đối phương, cướp đoạt trân quý nguyên năng lượng.

Vốn dĩ cho rằng chỉ cần mười lăm người bọn họ bao vây đối phương, năm người kia nhất định sẽ ngoan ngoãn giao ra nguyên năng lượng, không nghĩ tới lại gặp một đám xương cứng không chịu thua. Thế nhưng nhanh tay sử dụng vũ khí nhiệt, lựa chọn cùng bọn họ đồng quy vu tận. Nếu không phải vận khí của đám người kia không tốt, quên kích nổ khí Clo trong không khí, thì toàn quân của bọn họ đã bị diệt rồi.

Mà hiện tại, bọn họ ngoại trừ người đứng gần tâm nổ nhất bị trọng thương phải rời khỏi trận chiến, các đội viên khác đều phản ứng nhanh nhạy mà tránh thoát một kiếp. Rốt cuộc dưới các đòn công kích điên cuồng của bọn họ, rất mau liền xử lý được ba người, còn sót lại hai người phỏng chừng chỉ cần hai ba phút nữa là có thể thu phục...

Không nghĩ tới sắp đạt được chiến thắng, thế nhưng ngoài ý muốn xuất hiện những vị khách không mời, điều này làm cho tâm tình vị đội trưởng mười phần không tốt. Thậm chí còn có một cỗ lệ khí, muốn đem tiểu đội cơ giáp phiền toái kia trực tiếp toàn diệt.

“Là một tiểu đội ba người.” Giám sát đội viên không biết vì cái gì, thế nhưng không phát hiện ra sáu cơ giáp sau lưng Lạc Lăng, cho nên hần chỉ báo cáo nhóm ba người Lạc Lăng.

“Hừ, ba người? Thật tìm chết! Còn bao nhiêu lâu nữa thì chúng đến chỗ chúng ta?” Đội trưởng hừ lạnh một tiếng, trong lòng đã quyết định đem ba cái cơ giáp không biết trời cao đất rộng này bắt lại, có lẽ còn có thể lấy thêm được một ít tài nguyên.

“Khoảng chừng một phút đồng hồ nữa.” Người giám sát căn cứ theo tốc độ của nhóm Lạc Lãng mà phỏng đoán.

“Tốt lắm, đừng ngăn trở gì hết, cứ để bọn họ tiến vào...” Đội trưởng nghiêng răng nghiêng lợi phân phó, sau đó lại mệnh lệnh các đội viên của mình “Mọi người, toàn lực đánh cho tôi, trong vòng một phút phải giải quyết hết bọn chúng, con mồi mới của chúng ta sắp đến rồi”.

"Úc" “Đã rồi!” "Quá đã!” “Xem tôi đây.....” Trên kênh trò chuyện vang lên những âm thanh lộn xộn, tiếng người này lấn át tiếng người kia, có thể thấy được những người này hoàn toàn không có cái gọi là kỷ luật nghiêm minh.

Vì thế, bọn họ không hề suy xét đến việc năng lượng dự trữ có đủ hay không đã nâng súng lãnh quang thúc lên mãnh liệt bắn, lãnh quang thúc điên cuồng xả đạn, bắn thẳng tới hai người còn sót lại. Vì sợ sẽ kích nổ nguyên tố năng lượng trong không khí, tất cả bọn họ đều lựa chọn súng lãnh quang thúc, loại vũ khí này tính công kích rất cao cũng không ảnh hưởng tới các nguyên tố trong không khí. Đối mặt với sự công kích điên cuồng hai cơ giáp kia hoàn toàn không có cơ hội phản kích, chỉ có thể toàn lực mở ra lá chắn, ngăn cản từng đợt công kích.

Hai người bọn họ đều biết chờ đợi mình là kết quả gì, một khi dùng hết năng lượng cơ giáp, lá chắn liên tục tự động thu hồi. Bọn họ tất nhiên sẽ bị súng lãnh quang thúc bắn thành mảnh nhỏ, chết ở chỗ này. Hình phạt cho việc bị tử vong ở thế giới cơ giáp là cực kỳ tàn khốc, tất cả phải bắt đầu lại từ đầu, không chỉ vậy cơ giáp còn bị báo hỏng hoàn toàn, tích phân cũng bị

khẩu trừ nhiều vô cùng, rất nhiều Cơ giáp sĩ vì vậy mà không đủ tích phân, có thể trực tiếp từ cao cấp Cơ giáp sĩ biến thành cấp thấp Cơ giáp sĩ...

“Đại ca, để em giữ chân bọn hắn, anh mau tìm những người kia hỗ trợ đi.” Hai người được cơ giáp nhắc nhở rằng có một tiểu đội cơ giáp đang tới gần, một trong hai cơ giáp đó liền hướng cơ giáp còn lại hô to.

“Bọn họ hoàn toàn bao vây chúng ta, căn bản là không muốn chúng ta có cơ hội trốn thoát, số hai, chúng ta có chết cũng phải chết cùng nơi, cùng các anh em khác không rời.” Đại ca cười thảm thiết, sau đó cả khuôn mặt vặn vẹo nói, “Bất quá, anh sẽ không cho bọn họ đạt được ý đồ.” Hắn sờ sờ nguyên năng lượng được giấu trong cơ giáp, trong lòng bỗng chốc nghĩ ra một ý tưởng điên cuồng.

Đại ca đột nhiên phun một ngụm nước bọt hung ác nói, “Số hai, cùng anh cá một lần, chúng ta nhất định phải duy trì cho tới khi những người đó đến...” Ánh mắt đại ca âm u, ẩn chứa trong đó một loại điên cuồng.

Lúc này, tiểu đội của Lạc Lăng ngày càng tới gần, bóng dáng cũng hiện ra rõ ràng mọi người đều có thể nhìn thấy lẫn nhau, mà lúc này bên trong vòng vây, năng lượng cơ giáp của hai người kia cũng đã gần cạn kiệt.

"Còn thiếu chút nữa, chỉ cần thêm mười giây thôi.” Đại ca hô lên thê lương, hắn không cam lòng cứ như vậy mà chết ở nơi này.

Đúng lúc này, số 2 đột nhiên xoay người, ôm chặt lấy đại ca đang đứng kế bên, dang rộng thân mình che chở toàn bộ cho cơ giáp của Đại ca. Lúc này tất cả các súng lãnh quang thúc đều tập trung bắn tới cơ giáp của số 2, chỉ khoảng 2 giây sau lá chắn đã thoát ẩn thoát hiện rồi hoàn toàn biến mất, cơ giáp nhị đệ hứng chịu toàn bộ công kích.

“Đại ca, nhất định phải giúp chúng ta báo thù!” số 2 thê lương rống lên một tiếng, bằng tất cả sức lực còn lại của bản thân mà chống cự bảo vệ đại

ca mười giây. Cuối cùng, dưới làn công kích của súng lãnh quang cơ giáp của hãn cũng phá thành mảnh nhỏ, tan biến trong không trung.

Cơ giáp của đại ca rốt cuộc cũng bị lộ ra, cùng lúc đó, lá chắn đã được tắt đi lần nữa xuất hiện, mà hãn cũng đã chuẩn bị liều một lần cuối.

“Đáng chết, lại để hãn kéo dài thời gian tới mười giây” Đội trưởng nhìn không được mắng một tiếng, mà lúc này, tiểu đội ba người của Lạc Lăng cũng đã tiến vào phạm vi xạ kích của đối phương.

“Số 6, dẫn hai đội đi đối phó ba cơ giáp kia, lưu lại ở đây cho tôi bốn cơ giáp là được.” Đội trưởng biết mình không thể tiếp tục chần chờ, nếu như đối phương công kích trước, cho dù bọn họ bắt được ba cơ giáp kia cũng sẽ bị tổn thất, mà điều này thì hãn hoàn toàn không muốn.

Ngay lúc số 6 đang điều động hai đội cơ giáp tiến đánh Lạc Lăng, cơ giáp đại ca vẫn đang đau khổ chống đỡ đột nhiên khởi động động cơ, tiếng động cơ gầm rú làm sắc mặt mọi người thay đổi. Vào ngay lúc này, đại ca thao tác cơ giáp mạnh mẽ xông ra, tăng tốc độ đến mức tối đa, bay nhanh đến chỗ tiểu đội Lạc Lăng.

Này màn bất ngờ này làm tiểu đội cướp bóc ngốc lảng tại chỗ, chờ đến khi phản ứng lại, đối phương thế nhưng đã chạy ra khỏi vòng vây của bọn chúng.

“Đáng chết, đuổi theo cho tôi!” Đội trưởng hung ác hô to một tiếng, hành động của đối phương không nghi ngờ đã làm cho hãn tức giận, hãn hiện tại chỉ có một ý nghĩ là phải giải quyết được cơ giáp đáng chết kia.

Cơ giáp trốn thoát cũng không mở ra lá chắn lãng phí năng lượng, hãn điều khiển cơ giáp tới tốc độ cực hạn, liều mạng mà chạy về phía trước, loại này hành vi không nghi ngờ là một loại tự sát, bởi vì nhiệt lượng động cơ rất có thể sẽ kích nổ năng lượng trong không khí, kết quả cuối cùng là toàn bộ cơ giáp tự bạo, chết ngay tại chỗ.

Nhưng đối với đại ca thì chết như vậy còn hơn là phải chết trong tay của đối phương.

Có lẽ trời cao tội nghiệp hăn, một đường chạy tới động cơ thể nhưng không có bạo liệt, chỉ là đòn truy kích truy kích phía sau trực tiếp đánh trúng cơ giáp của hăn, cơ giáp từ phần vai đến hết cánh tay phải đều bị chùm tia sáng oanh nát như, may mắn một điều là không công kích trúng khoang thao tác, nếu không hăn liền ngay tại chỗ tử vong.

Nhưng cho dù như thế, đại ca cơ giáp vẫn thành công mà tiếp cận nhóm Lạc Lãng.

“Chụp lấy, đây là nguyên năng lượng trân quý mà chúng ta tìm được, mong các người giúp chúng ta báo thù.” Đại ca thông qua kênh công cộng của cơ giáp hô to một tiếng, sau đó dùng cánh tay còn lại từ trong cơ giáp lấy ra một bọc đồ vật, dồn sức mà ném về phía Lạc Lãng.

Bọc đồ vật giống như đạn pháo bay thẳng tới chỗ Lạc Lãng, Lạc Lãng theo phản xạ đưa tay chụp lấy, còn chưa hiểu rõ việc gì đã thấy đám người phía sau đuổi tới, trực tiếp dùng lãnh quang thúc bắn trúng cơ giáp đại ca, mà lúc này đây, cơ giáp kia đã không thể tiếp tục né tránh. Chỉ nghe "Phanh" một tiếng liền thấy cơ giáp đã vỡ vụn ra, biến thành một đám phế tích rơi xuống trước mặt Lạc Lãng, làm Lạc Lãng chau mày lại.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 314: Ăn Ý

Edit: Tuyết Dung Hoa

“Đội trưởng, không tìm thấy nguyên năng lượng, xem ra đồ vật kia quả nhiên bị ném cho bọn họ.” Một giá cơ giáp trong đội không chờ vị đội trưởng kia phân phó liền bay đến chỗ phế tích của cơ giáp, nhanh chóng dò xét một lượt, sau đó thất vọng mà báo cáo.

Ở thế giới cơ giáp, chỉ cần cơ giáp cùng người thao tác bị tiêu diệt, những gì thuộc về thế giới cơ giáp như năng lượng, tài liệu, vũ khí, trang bị vân vân...tất cả đều sẽ hiện ra, cho nên chỉ cần điều tra một chút, là sẽ biết được có hay không.

Đội trưởng nghe vậy trong lòng bốc lên lửa giận, hắn trực tiếp giơ súng ánh sáng lên nhắm ngay vào ba người Lạc Lăng, cười lạnh: “Nhóc con, nhanh giao đồ vật kia ra đây, nếu không đừng trách tao không khách khí.”

Lạc Lăng nhìn cũng chưa nhìn, trực tiếp ném món đồ đó vào trong cơ giáp của mình, cười lạnh trả lời: “Nếu đã rơi vào tay tôi, liền không có khả năng đưa cho các người, tôi ngược lại muốn nhìn xem các người không khách khí với chúng tôi như thế nào.” Nếu đã biết tên lão đại kia có ý muốn giáo huấn bọn họ, Lạc Lăng đương nhiên sẽ không cho đối phương sắc mặt tốt.

“Thật là tìm chết.” Ngực đội trưởng tràn đầy lửa giận, một lần hai lần, uy hiếp của hắn đều bị mấy cái tiểu đội cơ giáp nhỏ yếu phản kháng trở về,

hắn cảm thấy nghẹn khuất không thôi, đồng thời cũng làm hắn mất hết mặt mũi. Hắn quyết định, nhất định phải làm cho ba tiểu tử không biết trời cao đất rộng trước mắt này bị hành hạ đến chết, làm cho bọn họ hiểu rõ, bọn họ còn chưa có đủ tư cách để kiêu ngạo.

Còn không đợi hắn nói đánh cho ta, đội viên phụ trách cảnh giới bên ngoài đột nhiên lại kinh hô lên: “Đội trưởng, lại xuất hiện thêm hai đội cơ giáp, tổng cộng có sáu giá cơ giáp.....”

“Đáng chết!” Đội trưởng nhin không được thắm mắng một tiếng, nhưng tính ra hắn còn có lý trí, biết không thể nào một lần bắt luôn chín cơ giáp mà không bị tổn thất gì, vì thế liền phân phó nói: “Nhắc nhở đối phương, chỗ của chúng ta đang có trận chiến, thông báo bọn họ vòng đường khác mà đi.”

Đây là một loại ước định của thế giới cơ giáp, nếu hai đoàn đội có phân tranh, lại không muốn chiến đội khác quấy rầy, liền sẽ an bài nhân viên cảnh giới nhắc nhở cho những đoàn đội cơ giáp không liên quan đi đường vòng, rời đi khu vực chiến đấu của bọn họ.

Đội trưởng phân phó đội viên cảnh giới đội viên xong, liền đối với các đội viên khác ra mệnh lệnh: “Toàn lực đánh.”

Đội trưởng hoàn toàn không hề băn khoăn mà mệnh lệnh đội viên công kích, bởi vì trong lòng hắn, sáu giá cơ giáp mới xuất hiện kia khẳng định đã đi đường vòng. Bởi vì các đoàn đội không liên quan thường không rảnh rỗi đến nỗi tham gia vào trận chiến của người khác. Chỉ là hắn không nghĩ tới, sáu giá cơ giáp này cũng không phải người không có liên quan...

Thanh âm mệnh lệnh của hắn mới vừa vang lên, ngay trong khoảng khắc bọn họ chuẩn bị cướp cò, Lạc Lăng đã sớm chuẩn bị tốt trước tiên ra tay. Chỉ thấy cậu đánh một quyền thật mạnh xuống mặt đất, ngay sau đó một chân ra chiêu mạnh mẽ quét ngang, đất đá trên mặt đất tức khắc chấn động,

liền như thác nước đổ ập xuống đầu của mười ba giá cơ giáp kia. Trong lúc nhất thời hoàn toàn cách trở tầm mắt đối phương.

Thấy cát đá khí thế như che trời mà đánh úp, phản ứng đầu tiên của đối phương là né tránh, bọn họ định chờ tới khi đất đá tan hết, tầm mắt lại trở nên rõ ràng mới tiếp tục công kích lần nữa, nhưng bọn họ không ngờ tới nhóm ba người Lạc Lãng rõ ràng số người ít hơn bọn họ rất nhiều, có thể nói là hoàn toàn ở thế bất lợi lại không nhân cơ hội này mà chạy thoát, ngược lại lựa chọn tiếp tục xông lên công kích.

Cát đá còn chưa rơi xuống hết, đội trưởng liền nghe được ba tiếng kêu thê lương phát ra trên kênh trò chuyện của tiểu đội. Kèm theo đó là tiếng cơ giáp ngã mạnh trên mặt đất.

Những âm thanh làm người hoảng sợ lòng người này khiến cho các đội viên khiếp đảm, bọn họ không tiếp tục lựa chọn tiến công, mà là quay trở về phòng ngự, bọn họ chỉ có một ý tưởng duy nhất đó chính là bảo vệ tốt chính mình.

Cuối cùng, cát đá cũng tan hết. Tầm nhìn của mọi người cũng khôi phục lại. Lúc này đây, bọn họ mới phát hiện, ba đồng đội của đội ngũ mình đã ngã trên mặt đất, mà ở vị trí khoang thao tác lại có chất lỏng màu đỏ chói mắt chảy ra, nhuộm hồng cả cát trắng trên mặt đất...

Mà bên cạnh bọn họ đang có ba giá cơ giáp đứng sừng sững, trong tay bọn họ còn cầm một thanh trường đao dài bằng hợp kim chuyên dành cho cơ giáp, ở trên lưỡi đao máu tươi nhỏ xuống từng giọt, dọc theo lưỡi đao rơi xuống mặt đất. Đoàn cơ giáp cướp bóc đều biết đã có chuyện gì xảy ra, ba người đồng đội của bọn họ tuyệt đối không còn sống.

Ngay lúc bọn họ còn đang kinh sợ, liền nghe đối phương cười lạnh nói: "Thực lực như vậy mà cũng dám đòi không khách khí với chúng ta!" Lạc Lãng vốn dĩ cho rằng những người này dám chặn đường cướp bóc ít nhất

cũng phải có ít thực lực, không nghĩ tới chỉ là một đám vô dụng, chỉ mới công kích một lần đã khiến cho đội hình của bọn họ tan vỡ, chia năm sẻ bảy. Thật chẳng ra làm sao!

Đội trưởng nghe vậy tức đến nghiến răng nghiến lợi, lúc này hắn đã biết, ba người này không giống như năm người vừa rồi có thể mặc bọn họ chém giết, chỉ sợ rằng đã đụng phải một đám người lợi hại, sớm biết như vậy, ngay từ đầu nên cho nhân viên cảnh giới chặn lại, thông báo cho bọn họ vòng đường khác mà đi.

Nhưng mà bây giờ nghĩ những điều này cũng đã muộn, hắn cùng đối phương đã vào thế người không chết thì ta chết, không nói tới chuyện trong tay đối phương có trân quý nguyên năng lượng mà hắn mong muốn, hắn cũng phải vì ba đồng đội đã hy sinh mà báo thù.

Nhưng không chờ hắn ra mệnh lệnh, sáu chùm tia sáng đột nhiên bắn tới, trực tiếp đánh trúng sáu giá cơ giáp khác. Không hề nghi ngờ, sáu giá cơ giáp đồng thời nổ tung, trở thành một đám phế tích. Liền chỉ trong vài giây ngắn ngủn, chín cơ giáp đã bị xử lý, nhóm của đội trưởng vốn là người nhiều thể mạnh mười ba cơ giáp chiến đấu lập tức rút bớt chỉ còn lại bốn cơ giáp, một chút ưu thế cũng không còn.

Đội trưởng tuyệt vọng mà nhìn về nơi xa, liền nhìn thấy sáu cơ giáp mà hắn ra đã đi đường vòng giống như thiên thần đáp xuống trước mặt hắn.

“Vì cái gì các người lại tham gia trận chiến của chúng ta?” Đội trưởng chưa xót hỏi, hắn biết chờ đợi hắn là kết cục gì, chỉ là hắn không cam lòng, muốn hỏi cho rõ ràng, nếu không hắn chết cũng không nhắm mắt.

“Không phải chúng ta muốn nhúng tay vào, mà là chúng ta không thể không tham gia, bởi vì đội viên của chúng ta bị các người cản đường.” Lăng Lan nhàn nhạt trả lời.

Vốn dĩ cô cho rằng đối phương sẽ mang đến cho bọn họ một chút phiền toái, lại không nghĩ tới một chút khó khăn cũng không có, xem ra kế hoạch luyện binh của cô phải ngâm nước nóng rồi.

“Thì ra là thế.....” Đội trưởng rút cuộc hiểu rõ, đúng là bắt nhận lại bị nhận mỗ mắt, hãn vận khí thật sự quá kém, thế nhưng trên phải một đội ngũ siêu cường.

Đang lúc mọi người cho rằng đội trưởng sẽ giơ tay chịu trời, thì vừa dứt lời, bốn giá cơ giáp còn sót lại đột nhiên xông lên công kích, thoát nhìn bọn họ biết đã chạy trời không khỏi nắng, cho nên đơn giản là cá chết lưới rách, muốn kéo theo mấy cái đệm lưng.

Mà bọn họ lựa chọn công kích đúng là Lăng Lan cùng Cơ vô bất tu, bởi vì trong chín cơ giáp, chỉ có cơ giáp của hai người họ là cơ giáp trung cấp, mà ở trong mắt đối phương, muốn giết chết Cơ giáp sĩ cao cấp bằng thực lực của bốn người bọn họ là có chút khó khăn, nhưng giết chết hai cái cơ giáp trung cấp cấp thấp bọn họ vẫn có thể làm được.

Chỉ là cuối cùng bọn họ vẫn phải thất vọng rồi, bởi vì một trong hai cơ giáp mà bọn họ cho rằng là dễ đối phó nhất lại cố tình có Lăng Lan- Lan lão đại của tiểu đội, lão đại khủng bố - người mà bọn Tề Long công nhận mạnh nhất, liên tính điều khiển trung cấp cơ giáp, cũng có thể điên cuồng mà ngược bọn họ.

Mà một người khác, tuy rằng cũng là trung cấp cơ giáp nhưng lại là một thiên tài về cải tạo cơ giáp. Các cải tạo cơ giáp sư thao tác có lẽ sẽ không quá giỏi, nhưng cơ giáp mà họ điều khiển tuyệt đối sẽ không đơn giản như mặt ngoài...

Chỉ thấy Lăng Lan nhẹ nhàng mà lóe hai lóe, hoạt ra một đạo lược ảnh, dễ dàng tránh thoát đợt công kích. Mà Cơ vô bất tu động cũng không động, anh chỉ là đơn giản nâng lên cánh tay phải của cơ giáp, ngay tại vị trí khuỷu

tay vốn là áo giáp dày nặng đột nhiên mở ra, nháy mắt hình thành một tấm chắn lớn hình tròn, mặt trên còn tản mát ra một tầng vàng sáng như có như không.

Xạ kích của súng lãnh quang thúc bị tấm chắn hình tròn trực tiếp ngăn trở, mà tấm chắn kia cũng không bị hao tổn gì, ngược lại bởi vì tiếp nhận chùm sáng của súng lãnh quang thúc mà vàng sáng nhàn nhạt trên tấm chắn lại dần dần trở nên sáng hơn.

Lăng Lan thấy thế hơi hơi nhướng mày, trong lòng khó nhin mà kinh ngạc. Tấm chắn này của Cơ vô bất tu xem ra không đơn giản như bề ngoài của nó, làm một thiên tài cải tạo cơ giáp sư, Cơ vô bất tu quả thật không lãng phí phần tài hoa thiên phú này.

Bên này Lăng Lan và Cơ vô bất tu vừa mới tránh thoát chùm tia sáng công kích, thì bên kia, đội trưởng cùng bốn giá cơ giáp còn lại cũng không có cơ hội công kích đợt hai. Gần như là đồng thời, Tề Long, Lạc Lăng, Tạ Nghi cùng Niệm Thiên Từ Nhân cùng xông lên công kích, dùng vũ khí lạnh của chính mình sạch sẽ lưu loát chém giết bốn giá cơ giáp, cho dù là đội trưởng, người có thực lực mạnh nhất thì dưới sự tấn công cường đại của Tề Long cũng chỉ là một con kiến.

Chỉ có thể nói, đoàn đội thích cướp bóc này quá thích dùng mai phục công kích đối thủ để nhanh chiến thắng, cho nên năng lực đối chiến trực diện là cực kém, làm cho người cuồng cách đấu như Tề Long trong lòng cực kỳ khó chịu, nhin không được buồn bực mà hô: “Đáng chết, thật là tệ hại, đánh không đã ghiền chút nào.”

“Đúng là hơi kém một chút!” Lăng Lan đồng ý cách nói của Tề Long, bất quá ánh mắt cô loé sáng nhìn về phía Niệm Thiên Từ Nhân, vừa rồi một kích cuối cùng của bọn họ, không thể nghi ngờ làm cho Lăng Lan cực kỳ kinh hãi, “Bất quá, chúng ta vẫn đạt được mục đích của mình, lúc này mọi

người phối hợp công kích rất tốt. Cùng nhau tiến công, thế nhưng không lựa chọn trùng mục tiêu, có thể thấy được mọi người rất ăn ý.”

Một tiểu đội sợ nhất là trình độ ăn ý không đủ, đặc biệt là những đội viên mới vừa gia nhập, Tề Long, Lạc Lăng, Tạ Nghi ba người phối hợp ăn ý Lăng Lan cũng không kỳ quái, nhưng Báo con có thể trong nháy mắt phán đoán ra người mà ba người kia chọn để rồi công kích người còn lại làm Lăng Lan cảm thấy rất vừa lòng và vui sướng, Báo con quả nhiên không làm cô thất vọng.

“Không tồi, Niệm Thiên Từ Nhân, lần sau chúng ta lại tiếp tục phối hợp.” Tề Long đình đặc cười nói, cậu cũng không nghĩ tới, Niệm Thiên Từ Nhân vừa mới gia nhập lại có thể cùng bọn họ phối hợp thuần thục, điều này làm cho Tề Long có ấn tượng rất tốt đối Niệm Thiên Từ Nhân.

Lạc Lăng gật gật đầu, tỏ vẻ tán đồng ý tứ của Tề Long, mà Tạ Nghi, vốn là thân phận kẻ tới sau cho nên đối với có ấn tượng rất tốt rất có hảo cảm, trước đó cũng không kháng cự giống như bọn Tề Long, Lạc Lăng, vì thế vừa nghe Tề Long nói vậy, không khỏi mà nở nụ cười, vì người bạn mới đạt được ấn tượng tốt mà cảm thấy cao hứng.

“Đây cũng là trùng hợp, hy vọng lần sau cũng có thể ăn ý như vậy thì tốt rồi.” Niệm Thiên Từ Nhân cười trả lời. Tuy rằng anh nói là trùng hợp, nhưng kỳ thật lại không phải vậy, anh có thể cùng ba người kia phối hợp tốt như, là bởi vì trước khi công kích anh đã đưa ra phán đoán chuẩn xác

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 315: Vật Nghịch Thiên

Edit: Phi Nguyệt

Tuy Lý Lan Phong gia nhập vào đội ngũ của Thỏ con con chưa lâu nhưng anh đã nắm bắt được tính cách cùng vị trí của từng đội viên trong đội. Ở phương diện điều khiển cơ giáp chiến đấu, năng lực của Lăng Thiên Cận Chiến chỉ đứng sau Thỏ con con, mà thực tế cậu ta cũng là người đứng thứ hai trong đội. Lý Lan Phong rất muốn có vị trí này, nhưng anh cũng biết hiện giờ chưa thể được, vì mặc dù thực lực của anh không kém Lăng Thiên Cận Chiến nhưng anh lại không có tình cảm gắn bó lâu năm như của bọn họ, từ những lời thường ngày họ nói với nhau, anh biết những người này đều cùng nhau lớn lên, anh là người đến sau nên không đủ tư cách để có được vị trí đó.

Lý Lan Phong rất muốn được đứng ở bên cạnh Thỏ con, nhưng anh không nóng vội, cũng không mù quáng gây xung đột với các đội viên khác, anh muốn đi từng bước, dần dần nhận được sự tán thành của mọi người trong đội, sau đó từ từ đi lên và trở thành một người hoàn toàn xứng đáng làm cánh tay đắc lực bên cạnh Thỏ con.

Từ lúc nhỏ cho đến nay, ngoài mong muốn thay đổi số phận của mình, cuối cùng anh cũng đã có mục tiêu mới muốn đạt được.

Tề Long nhìn đám người nằm gục dưới đất bèn quay đầu hỏi Lăng Lan: “Lão đại, phải làm gì với những người này bây giờ?” Tề Long thực sự

không thể ra tay với kẻ địch không còn sức chiến đấu.

Lăng Lan không trả lời mà chỉ đưa tay lên làm động tác cửa cổ tàn nhẫn. Hiện cô đang làm nhiệm vụ bí mật, không thể để bọn chúng làm lộ ra thực sự chân chính của đội ngũ, ai mà biết được chúng có quay phim chụp ảnh lại không, chỉ có phá hủy cơ giáp của chúng, khiến chúng quay trở về điểm xuất phát ban đầu mới ngăn chặn được khả năng này.

Trong thế giới cơ giáp ảo, ngoại trừ việc “chết” là giả (trường hợp bị người có hư năng lực giết chết sẽ bị tử vong cả ở trong thế giới ảo lẫn thế giới hiện thực) thì những thứ khác đều giống hệt như trong thế giới hiện thực. Nói cách khác, nếu cơ giáp bị hủy cũng tức là đối phương sẽ bị “chết” một lần, tất cả các dữ liệu có trước đó đều biến mất bao gồm bản ghi hình trận đấu vừa rồi, cho dù bọn chúng có quay trở lại cũng không biết là do đội ngũ nào làm, lần sau có gặp mặt cũng không nhận ra được, vì hiện giờ tất cả đều đang dùng cùng một loại cơ giáp theo quy định.

Tề Long nhìn thấy động tác của Lăng Lan liền hiểu cũng không nói nhiều, dứt khoát ra tay đập nát cơ giáp của đối phương. Đương nhiên phá hủy kiểu này không thể trực tiếp hủy diệt chứng cứ, nhưng đám Tề Long không hề sợ, bởi vì cuộc khai hoang lần này kết thúc, nếu có muốn trở lại nơi đây nhanh nhất cũng phải ba tháng nữa, ba tháng cũng đủ thời gian để năng lượng của những bộ cơ giáp này hao hết, khi đó thì dù thực sự đã bị ghi hình cũng không lo người khác lấy được.

Xong việc, Lăng Lan hô đi tiếp, Lạc Lăng theo bản năng nhìn thoáng qua xung quanh, bỗng cậu hô lên.

Tất cả mọi người đều dừng bước, kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Lạc Lăng, tuy bề ngoài Lạc Lăng có vẻ yếu ớt nhưng trái tim của cậu rất mạnh mẽ, sẽ không vì một chút chuyện nhỏ mà kêu lên đầy ngạc nhiên như vậy, xem ra có chuyện trọng đại đã xảy ra.

“Lão đại, cậu xem cái này một chút.” Lạc Lăng bỏ qua ánh mắt của mọi người, trực tiếp đưa một thứ giống mảnh năng lượng cho Lăng Lan, cậu ta không dám ném qua mà rất cẩn thận đưa tới.

Lăng Lan tiếp nhận, vừa nhìn đã ngẩn người.

Đây là mảnh năng lượng hạch X192, là nguồn năng lượng đặc biệt của tinh cầu X192, dung lượng chứa đựng lên tới mười triệu đơn vị, có thể duy trì năng lượng cho cơ giáp cấp vương, nó còn có công năng tự bổ sung, khi ở tinh cầu X192, mỗi giây hồi phục 10 đơn vị, ở khu vực ngoài vũ trụ sẽ hồi phục 8 đơn vị, còn ở những tinh cầu khác, mỗi giây sẽ khôi phục từ 2 đến 5 đơn vị.

Đây đúng là thứ đồ tốt, Lăng Lan đem thông tin của món đồ này cho cả đội cùng xem, ngay lập tức các đội viên trong đội đều hô lên kinh ngạc, toàn bộ mọi người đều đã hiểu vì sao Lạc Lăng lại cuống quýt như vậy, bởi vì bất cứ ai nhìn thấy vật này đều sẽ cảm thấy tim đập nhanh hơn.

Trong giới cơ giáp, điều cơ giáp sợ nhất chính là bị tiêu hao hết năng lượng, một khi cơ giáp không còn năng lượng để hoạt động thì một cao thủ cường đại cũng trở thành cá trong chậu, mặc cho người khác giết. Mảnh tinh hạch này không chỉ chứa đựng được một nguồn năng lượng khổng lồ mà còn có thể tự động bổ sung, hồi phục lại năng lượng đã mất, dù không được nhiều, nhưng với vũ khí phổ thông nhất của cơ giáp là kiếm ánh sáng tiêu hao 1 đơn vị năng lượng mỗi lần sử dụng, các thứ vũ khí khác cũng không tiêu hao quá nhiều năng lượng thì thứ này có thể xem là dùng mãi không hết.

Phải biết rằng, ở Liên bang thì chỉ có cơ giáp cấp thần mang tên gọi IN mới được trang bị nguồn năng lượng vô tận kiểu này, đây cũng là lý do vì sao cơ giáp IN lại trở thành bộ cơ giáp mạnh nhất trong cấp thần, khiến mọi cơ giáp sĩ đều si mê điên cuồng.

Lăng Lan tin chắc rằng, chỉ cần đồ vật trong tay cô được đưa ra ánh sáng thì tuyệt đối sẽ khiến người người điên cuồng vì nó.

Lăng Lan thở nhẹ, đề xuống âm thanh ồn ào của Tiểu Tứ ở trong đầu mình, cô chợt hỏi: “Các cậu định xử lý thứ này thế nào?”

Tề Long là người thứ nhất đáp lại: “Lão đại muốn xử lý thế nào, chúng tớ theo thế ấy.” Tề Long rất thích mảnh năng lượng này nhưng cũng biết nó không có duyên với mình, dùng nó ở cơ giáp cao cấp đúng là lãng phí giá trị của nó, cậu cũng không đành lòng nhìn mình châu bị vùi lấp.

Hàn Kế Quân hít sâu một hơi, cố nén kích động: “Tớ cho rằng chúng ta nên cất nó đi, sau này để Lan lão đại dùng, tớ tin tưởng lão đại nhất định sẽ nhanh chóng thành công tấn cấp vương bài sư sĩ.” Hàn Kế Quân vô cùng tin tưởng vào năng lực của Lăng Lan, cậu cho rằng việc Lăng Lan tấn cấp chỉ là vấn đề thời gian.

Hai mắt của Lý Lan Phong sáng ngời, anh cũng kiên định nói: “Tôi đồng ý với Tính Toán, Thỏ ...sớm sẽ trở thành vương bài sư sĩ.” Tâm tình của anh lúc này vô cùng kích động, suýt chút nữa đã bật ra tên gọi kiêng kỵ của Lăng Lan, may mà anh nhớ ra kịp.

Lý Lan Phong vừa tránh thoát được một lần tức giận của Thỏ con, đồng thời trong lòng anh càng tràn ngập lòng tin đối với Thỏ con.

Lời nói khẳng định của Lý Lan Phong khiến mọi người xung quanh đều phải liếc mắt về phía anh, đặc biệt là cậu bạn nổi khố Tề Long của Lăng Lan, cậu ta lập tức có thêm cảm tình với anh.

Biết làm sao được, đám bạn của Lăng Lan đều vô cùng sùng bái cô, gặp được một người cũng hâm mộ Lan lão đại giống mình nên rất có cảm giác cùng chung chí hướng... Quả thực lời nói vừa rồi của Lý Lan Phong chạm đúng chỗ ngứa của cả bọn nên ai nấy cũng đều nhất trí cho anh gia nhập vào câu lạc bộ fan cuồng của Lăng Lan.

Chỉ có mình Lý Thì Du âm thầm khinh bỉ, chẳng hiểu Lan lão đại đệ tiện vô sỉ này có tài đức gì mà được cả đám đàn em ủng hộ đến vậy, ngay cả những cơ giáp sĩ xa lạ cũng đều tin tưởng cậu ta, Lý Thì Du bất chợt cảm thấy tam quan của thế giới bắt đầu vụn vỡ rồi... Nói thực là đến bây giờ, Lý Thì Du vẫn chưa tha thứ cho Lăng Lan vì trước đây đã lừa mình.

Đương nhiên, dù Lý Thì Du có bất mãn với Lăng Lan thế nào thì anh vẫn tán thành ý kiến của Hàn Kế Quân và cho rằng giữ lại món đồ này là lựa chọn tốt nhất.

Cơ Vô Bất Tu vốn là người cuồng chế tạo cơ giáp, thấy mảnh năng lượng quý như thế cũng cảm thấy hưng phấn, anh nghĩ nếu có cơ hội được động vào một cơ giáp cấp vương thì cuộc đời này sống không uổng phí.

Cơ Vô Bất Tu không biết rằng nguyện vọng của mình sẽ được thực hiện vào một ngày không xa.

Thấy tất cả đều đồng ý giữ lại mảnh tinh hạch, Lăng Lan quay sang hỏi Lâm Trung Khanh: "Thùng Đựng Đồ, nguồn năng lượng dự trữ cậu đang giữ có thể duy trì cho chúng ta trong bao lâu?"

"Dùng được khoảng mười ngày." Lâm Trung Khanh kiểm tra lại trong túi đồ của mình rồi báo lại.

Trên thực tế, nếu cả đội không gặp tình huống khẩn cấp, phải chiến đấu hao hụt quá nhiều năng lượng thì có thể duy trì trong khoảng một tháng. Nhưng Lâm Trung Khanh vốn là một người biết lo trước tính sau nên cậu không bao giờ đưa ra câu trả lời quá sát, ít nhất phải dự trù dôi ra một chút để nếu lỡ có gì phát sinh còn dễ bề lo liệu.

Lâm Trung Khanh nói thêm: "Hơn nữa, lần này chúng ta thu thập được cũng khá, ít nhất có thể đem đổi được thêm năng lượng dùng cho mười ngày nữa."

Nghe câu trả lời của Lâm Trung Khanh, Lăng Lan không hỏi thêm gì nữa, cô đem mảnh tinh hạch bỏ vào túi đồ của mình, sau đó nói: "Đã vậy thì tớ sẽ giữ mảnh tinh hạch này, nếu có ai muốn sử dụng cứ nói nhé."

"Được!" Tề Long là người thứ nhất vui vẻ đáp lời. Có lẽ sau này khi cậu lên tới cấp vương bài thì sẽ xin lão đại cho mượn dùng một lúc để đỡ nghiên. Cậu muốn được thể nghiệm cảm giác sử dụng cơ giáp có năng lượng vô hạn giống cơ giáp thần cấp IN.

Sau khi quyết định giữ lại mảnh tinh hạch, chín người trong đội quyết định mau chóng quay trở về điểm tập hợp của ban chỉ huy quân hạm.

Khi cả đám đến điểm tập hợp thì đã thấy rất nhiều đội có mặt ở đó, tình huống của họ không được tốt như đội của Lăng Lan, rất nhiều đội không có thu hoạch gì, uống công đi chuyến này, nhiều cơ giáp cần nhân vì sao mình lại chọn địa điểm này để làm nhiệm vụ khai hoang.

Bởi vì lần này bị gián đoạn đột xuất nên bọn họ không thể đi xa hơn để tìm kiếm tài nguyên. Trước đây mỗi lần đi khai hoang tối thiểu phải mất một tháng, với những tinh cầu hoang dã có diện tích khổng lồ, thậm chí phải kéo dài đến hơn ba tháng, cho nên lần này các cơ giáp sĩ oán giận cũng không sai.

Đội của Lăng Lan đến gặp người phụ trách để giao nộp một ít tài nguyên phổ thông mà bọn họ thu thập được. Có lẽ phía quân đội muốn đền bù tổn thất do đột ngột gián đoạn lần đi khai hoang này, nên vốn chỉ đổi được năng lượng dự trữ cho mười ngày nay đã đưa số lượng dùng đến một tháng. Xem ra lần gián đoạn này cũng khiến phía quân đội rất hổ thẹn.

Đến trưa ngày thứ mười ở tinh cầu X192, tất cả quân hạm đều đúng giờ khởi động, lên đường rời khỏi X192 quay trở về điểm xuất phát.

Thời điểm bắt đầu đi đến X192, khoang thuyền của Lăng Lan tràn đầy người, vậy mà khi trở về đã thiếu mất một phần ba. Có rất nhiều cơ giáp sĩ

bởi không thích ứng được với môi trường khắc nghiệt ở X192 mà đành chôn thân nơi đây, đương nhiên cũng có không ít đội ngũ khi trở về gặp phải nhóm cướp bóc giống như đội của Lăng Lan, trở thành con mồi của người khác. Mà muốn từ con mồi biến thành thợ săn còn phải xem vào thực lực của mỗi người.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 316: Trận Bảo Từ

Edit: Phi Nguyệt

Thuận lợi rời khỏi tinh cầu X192, khi băng tần công cộng đồng ý tín hiệu xin phép tiến vào đường bay vũ trụ của quân hạm JMC, tất cả các cơ giáp sẽ có mặt trên tàu đều thở phào. Nói gì đi nữa bọn họ cũng sợ tinh cầu X192 sẽ phát nổ trong lúc họ còn ở đó, giờ trở về an toàn là tốt rồi.

Nhưng vui mừng chưa lâu tất cả đã cảm giác được hệ thống vận hành của quân hạm có vấn đề, đèn trong khoang vận tải bỗng nhấp liên tục.

Ở phòng điều khiển trung tâm, nhân viên vận hành hệ thống chiếu sáng hô lên kinh ngạc: “Có chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao tôi không điều khiển được hệ thống chiếu sáng?”

Người nhân viên chưa kịp báo lại chuyện này với hạm trưởng thì một nhân viên phụ trách bộ phận khác cũng hô lên: “Động cơ phía trước không chạy, không xong rồi, bên trái cũng không có phản ứng...”

“Các camera giám sát cũng xuất hiện tình huống không ổn định, trên màn hình có sóng nhiễu...”

Từng tin tức xấu được truyền đến, hạm trưởng đổ mồ hôi, nhanh chóng liên lạc với các chỉ huy khác để hỏi tin tức, lúc này ông mới biết không chỉ mình tinh hạm của ông gặp vấn đề, mà toàn bộ hạm đội đều gặp tình huống tương tự, tất cả đều không có cách giải quyết.

Đương lúc mọi người còn đang hoang mang, bỗng một người phát hiện có hiện tượng lạ xuất hiện ở tinh cầu X192 cách họ không xa, quanh tinh cầu hoang dã X192 luôn tĩnh lặng bỗng xuất hiện một vòng sáng màu tím nhạt.

Các hạm trưởng rất quan tâm đến hiện tượng lạ này, sau khi các chuyên gia nghiên cứu, họ phát hiện ra vòng sáng màu tím nhạt xung quanh tinh cầu X192 kia chính là từ trường của bão từ mà ai cũng sợ hãi, và trận bão từ này đang bành trướng với tốc độ chóng mặt.

Các trận bão từ trong vũ trụ đều vô cùng khủng khiếp, mỗi nơi nó đi qua đều biến mọi thứ thành bụi phấn. Đáng sợ hơn, bão từ luôn không ổn định, bất cứ nơi nào cũng có thể bất chợt bùng nổ, khi nó xuất hiện sẽ như thủy triều cuồn cuộn, nháy mắt bành trướng ra xung quanh và phá hủy hết mọi thứ trong phạm vi của nó.

Biết X192 sắp xuất hiện bão từ, các hạm trưởng chỉ huy tinh hạm bỏ qua tất cả các lỗi đang xảy ra, nhanh chóng dốc toàn lực tiến về phía trước cố gắng thoát khỏi phạm vi ảnh hưởng của bão. Khi hệ thống lái tự động bị tê liệt mới thấy hai động cơ điều khiển phía sau của tinh hạm mang đến tác dụng rất lớn, và đây chính là lúc thể nghiệm năng lực chỉ huy của các hạm trưởng.

Đứng ở trong khoang tàu, Lăng Lan có thể cảm nhận rõ tinh hạm đang gặp vấn đề, lòng cô bỗng dấy lên nỗi bất an mơ hồ. Lăng Lan bảo Tiểu Tứ đi kiểm tra đầu não của tinh hạm và lập tức nhận được tin có một trận bão từ khủng khiếp đang hình thành ở khu vực tinh cầu X192 ngay gần bọn họ.

Mặc dù chiếc chiến hạm đã dốc hết sức tăng vận tốc ở mức tối đa để tiến về phía trước hòng thoát khỏi phạm vi ảnh hưởng của bão nhưng rõ ràng, tốc độ của nó kém hơn nhiều so với tàu tuần tra, càng không đáng nhắc tới tàu chỉ huy chủ ở phía trước.

Tiểu Tứ là một chuyên gia về bão từ, nó lo lắng nói với Lăng Lan rằng nếu không tính sai thì chỉ khoảng nửa giờ nữa, trận bão từ này sẽ bùng nổ, trong nửa giờ với tốc độ chậm chạp của tàu vận tải thì không thể thoát khỏi phạm vi ảnh hưởng của bão. Nói cách khác, nếu còn ở trên tàu vận tải, bọn Lăng Lan nhất định phải chết.

Tiểu Tứ phân tích, hiện giờ chỉ có tàu chỉ huy chủ ở phía trước là có hy vọng thoát đi, ngay cả tàu tuần tra có tốc độ nhanh hơn tàu vận tải bình thường cũng không thể chạy thoát... Mà tàu chỉ huy chủ muốn thoát được, cũng phải dốc toàn lực từ bây giờ may ra mới kịp.

Chỉ huy của quân hạm chủ vừa thu được một mệnh lệnh từ bên trên, sắc mặt ông trở nên cực kì khó coi, trên trán ẩn hiện gân xanh tức giận.

Phụ tá thấy thế liền hỏi: “Tướng quân, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Chỉ huy hít sâu một hơi rồi mới trầm giọng trả lời: “Bên trên ra chỉ thị bảo chúng ta dốc hết tốc lực tiến về phía trước, không cần lo cho các tinh hạm phía sau.”

Phụ tá vô cùng ngạc nhiên: “Vì sao?”

“Bởi vì bão từ sẽ bùng nổ sau nửa giờ nữa, ngoại trừ quân hạm chủ của chúng ta đủ khả năng để chạy thoát thì những quân hạm khác đều không thoát khỏi trận bão này.”

Trong mắt viên sĩ quan phụ tá nhoáng lên một tia sáng rồi nhanh chóng biến mất: “Chúng ta phải làm theo lệnh thôi, đây có lẽ là phương án tốt nhất mà cấp trên nghĩ ra được.”

“Nhưng trên hạm đội vận tải phía sau có hơn trăm nghìn cơ giáp sĩ, là cả trăm nghìn sinh mệnh...” Làm một chỉ huy hạm đội, ông không thể bỏ rơi lính của mình trong lúc nguy cấp được.

Tay sĩ quan phụ tá nhắc nhở: “Tướng quân, đây là thế giới cơ giáp ảo, hơn nữa trên thân chúng ta còn có nhiệm vụ cần phải làm, cho dù phải quyết định hy sinh nhiều người như vậy thì chúng ta cũng phải cứng rắn mà làm thôi.”

“À phải... tôi quên mất điều đó.” Chỉ huy hạm đội vỗ trán cười khổ. Thế giới cơ giáp ảo quá chân thực làm ông quên mất đây chỉ là giả lập mà thôi.

Đã không còn băn khoăn, chỉ huy quyết đoán ra mệnh lệnh tăng hết tốc lực tiến về phía trước, đúng như lời sĩ quan phụ tá nói, cho dù thế nào ông cũng phải hoàn thành nhiệm vụ, dù có phải hi sinh bao nhiêu người cũng không tiếc, may mắn đây là thế giới ảo nên quyết định lần này sẽ không làm ông áy náy suốt đời.

“Lão đại, không xong rồi, tinh hạm chủ đang dốc hết tốc lực tiến về phía trước, xem ra bọn họ đã tính ra thời gian bão từ bùng nổ rồi.” Tiểu Tư để một phân thân canh chừng ở trong hệ thống đầu não của tinh hạm chủ, nó cảm giác được tinh hạm chủ đang chuyển động rất nhanh nên lập tức nhắc nhở Lăng Lan.

Lăng Lan nhíu mày, cô có cảm giác mình bị đám người đầu não của thế giới ảo tính kế, cô tức giận giơ cánh tay phải của cơ giáp lên dứt mạnh dây an toàn, đồng thời chuyển chế độ nói chuyện sang kênh tiểu đội, cô cất giọng lạnh lùng: “Chúng ta đã bị lừa rồi, chết tiệt!”

“Lão đại, chuyện gì xảy ra?” Lời nói của Lăng Lan khiến các đội viên khác giật mình.

Lăng Lan cười lạnh: “Nhiệm vụ khai hoang lần này chỉ để ngụy trang, sợ rằng tướng chỉ huy hạm đội có một nhiệm vụ khác là đi điều tra căn cứ Tấn Long, mang theo chúng ta chỉ để làm cái cớ hợp lý giúp họ đến đó mà thôi, chúng ta đặc biệt được đưa đến đây để làm vật hy sinh.”

Mọi người nghe xong đều thay đổi sắc mặt.

“Nhiệm vụ của chúng ta....” Hàn Kế Quân tựa hồ nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt cậu trở nên vô cùng khó coi.

“Đúng như Nhất Tuyến nói, chỉ sợ nhiệm vụ lần này chỉ là một cái cớ của bọn họ, những người phía trên căn bản không trông mong chúng ta hoàn thành nhiệm vụ.” Lý Lan Phong nói tiếp, “Chúng ta chỉ là pháo hôi mà thôi, đám người đó rõ ràng đã hạ xuống một bàn cờ rất lớn và coi chúng ta làm những quân cờ trong đó, chỉ không biết tay chỉ huy hạm đội kia có giống những người đó hay không.”

“Chưa biết ai sẽ là quân cờ đâu.” Nói xong Lăng Lan lại đưa cánh tay trái lên dứt nốt dây phía bên trái.

Hành vi bạo lực này của cô khiến các cơ giáp sĩ đứng gần đấy phải nhìn sang, có mấy cơ giáp sĩ đang buồn chán nhìn thấy thế bỗng hai mắt sáng ngời, cả đám học theo Lăng Lan tháo dây an toàn ra. Bị cố định ở bên trong khoang thuyền mấy ngày khiến họ vô cùng khó chịu, đã có người đi đầu, đương nhiên bọn họ sẽ thoải mái làm theo. Ngồi lâu một chỗ rồi giờ đứng lên hoạt động vài cái cũng tốt.

Lăng Lan nói ra quyết định của mình: “Chúng ta phải tự tạo đường sống cho mình thôi, trước khi trận bão từ này chưa bùng nổ, chúng ta phải làm mọi cách để lên được tinh hạm chủ.” Chỉ có rời khỏi nơi này bọn họ mới mong có được con đường sống, may mà tốc độ của cơ giáp cao hơn tốc độ của tinh hạm chủ, chỉ cần không trì hoãn quá lâu, bọn họ vẫn có cơ hội đến được tinh hạm chủ.

Còn làm sao để đột nhập được vào bên trong thì Lăng Lan hoàn toàn không lo lắng, bởi vì Tiểu Tứ đã nắm được quyền khống chế tinh hạm chủ trong tay, chỉ cần lặng lẽ mở cửa để bọn họ vào bên trong là xong, đương nhiên sau khi vào trong nhất định sẽ bị phát hiện, nhưng hiện giờ Lăng Lan không còn quan tâm được đến hậu quả nữa.

Nghe mệnh lệnh của Lăng Lan, các thành viên trong tiểu đội tháo đai an toàn không chút do dự, Lý Thì Du dùng ánh mắt thương hại nhìn thoáng qua đám cơ giáp sĩ khác trong khoang tàu, anh ta than thở: “Những người này phải chết ở nơi đây thật quá đáng tiếc, chúng ta có nên nhắc nhở họ một chút?”

Lăng Lan lập tức khiển trách: “Nếu chậm trễ thêm nữa thì chúng ta cũng sẽ trở thành một thành viên trong số họ, chúng ta không có thời gian để làm việc mềm lòng đó.” Lăng Lan cô không phải là thánh mẫu, cô chỉ quan tâm đến sinh mệnh của những người liên quan đến mình.

Lý Thì Du vẫn còn là một người mềm lòng, thực ra cô rất thương thức anh ta bởi vì bác sĩ thực sự cần loại tính cách này, nhưng làm một bác sĩ quân y thì đôi khi cần có cả sự quyết đoán máu lạnh nữa, trong trường hợp cần giữ hay bỏ phải quyết đoán nhanh chóng. Lăng Lan cho rằng ở điểm này Lý Thì Du chưa làm được.

Lời nói của Lăng Lan cảnh tỉnh Lý Thì Du, anh không lên tiếng nữa mà lặng lẽ đi theo bên cạnh cô. Lý Thì Du nhớ đến một người thầy trước đây của anh ta đã từng nói quân y không chỉ là bác sĩ mà còn là một quân nhân, thầy còn chỉ ra điểm tính cách này của anh làm một bác sĩ thì rất tốt nhưng nó sẽ là một khuyết điểm lớn một quân nhân, đến khi nào anh thực sự hiểu được hàm nghĩa của hai từ quân nhân thì anh mới chính thức trở thành một quân y giỏi được. Trước đây anh vẫn luôn không giải thích được điều này nhưng những lời Lăng Lan nói đã khiến anh mơ hồ tỉnh ngộ ra.

Quản lý chiến hạm vận tải thấy tình huống bên trong khoang thuyền bèn quát to trong loa: “Sao lại tháo đai an toàn, các cậu không muốn sống nữa à, chiến hạm đang tăng tốc độ sẽ gây nên nhiều rung động, không có đai an toàn các cậu sẽ bị thương đó.”

Có vài cơ giáp sĩ đang định làm theo Lăng Lan, nghe thấy vậy liền dừng động tác, ai cũng nghĩ hiện giờ mình được tự do hoạt động thoải mái một

lát nhưng nếu lát nữa thuyền bị rung lắc thì sao? Không có đai an toàn, bọn họ rất dễ bị mất thăng bằng và có thể bị thương khi bị hất văng lên đập vào thành tàu, chỉ bằng ngoan ngoãn đứng trong đai an toàn còn hơn.

Nghĩ như vậy nên các cơ giáp sĩ khác cũng không nghĩ đến chuyện tháo đai an toàn nữa, còn những cơ giáp sĩ đã tháo đai đều cảm thấy hối hận, nếu thực sự gặp phải chấn động mạnh bọn họ sẽ khó tránh khỏi bị thương, đúng là cái được không bù nổi cái mất.

Chỉ có chín người trong đội Lăng Lan không tỏ thái độ gì, họ đẩy những cơ giáp sĩ đang đứng chắn trước mặt mình sau đó đi tới cửa khoang, cả đám suy nghĩ xem phải làm sao để nhanh chóng phá cánh cửa này.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 317: Phá Hoại

Edit: Phi Nguyệt

"Chuyển cơ giáp sang chế độ phi thuyền vũ trụ." Lăng Lan nhanh chóng thao tác trên bảng điều khiển, chuyển chế độ của cơ giáp sang phi thuyền, không quên nhắc nhở đồng bạn.

"Vâng, lão đại!" Tất cả mọi người đều biết tình huống lúc này vô cùng khẩn cấp nên không nhiều lời, bình tĩnh làm theo lời Lăng Lan nói, các thành viên tiểu đội nhanh chóng chuyển cơ giáp của mình sang hình thái phi thuyền vũ trụ. Thấy các thành viên báo sẵn sàng, Lăng Lan mạnh mẽ rút vũ khí ra.

Cơ Vô Bất Tu ở phía sau nhìn thấy thanh vũ khí trong tay Lăng Lan, tâm trạng lập tức trở nên ngổn ngang, vì món vũ khí này mà anh suýt nữa đã không thể tiếp tục học ở trường, nhưng cũng nhờ nó mà anh tìm được những đồng đội tốt, anh cảm thấy tự hào cũng thấy biết ơn vì Lăng Thiên Nhất Tuyền đã tin tưởng mình.

Lăng Lan vốn đã vạch sẵn kế hoạch để Tiểu Tứ xâm nhập vào hệ thống đầu não của tinh hạm vận tải sau đó mở cửa cho bọn cô, nhưng cô không ngờ trận bão từ đã làm tê liệt mọi hệ thống vận hành trên tàu khiến cánh cửa bị khóa cứng, nói cách khác bây giờ muốn mở cánh cửa này ra chỉ có thể sử dụng bạo lực.

"Bọn chúng muốn phá cửa khoang, hại chúng ta kìa." Mấy kẻ đang hồi hận vì đã phá đai bảo vệ theo Lăng Lan, thấy động tác của cô lập tức bùng lên hận cũ thù mới, vội vã mở băng tần công cộng hô lên cảnh báo những người còn lại.

Tất cả đều theo tiếng hét mà quay đầu nhìn về phía Lăng Lan, thấy cô thực sự muốn phá cửa khoang, bọn họ lập tức phản nộ. Hiện giờ chiến hạm đang di chuyển với tốc độ rất nhanh, nếu phá cửa khoang chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến tốc độ của chiến hạm, thậm chí có thể tạo thành áp suất trong khoang thuyền gây nên nguy hiểm cho bọn họ.

Chẳng ai muốn thấy an nguy của mình bị người khác xâm phạm, hành động này của Lăng Lan chẳng khác gì khiêu khích bọn họ, những cơ giáp sĩ đang đứng ngoài đai an toàn lập tức giận dữ xông về phía Lăng Lan, dáng vẻ của bọn họ như thể muốn xé xác cô ra làm trăm mảnh.

Lăng Lan không quay đầu lại nhưng Tiểu Tứ đã đem toàn bộ hình ảnh trong khoang thuyền và các nơi khác chiếu hết trong đầu cô, bên khóe môi Lăng Lan khẽ nhếch lên thành một nụ cười vô cùng tàn khốc, cô lạnh lùng hạ mệnh lệnh: "Ai dám quấy rầy, giết không tha!"

Vì sinh mệnh của đồng bạn trong tiểu đội, dù bất luận là cái gì muốn quấy nhiễu hành động của cô, cô sẽ không ngại làm chút chuyện ác đâu, lúc này, thứ sát khí máu tanh được luyện ra trong không gian học tập được cô bộc phát ra toàn bộ.

Toàn tiểu đội cảm nhận được sát khí cuộn cuộn vô tận từ Lăng Lan, cả tám người không ai bảo ai cùng cầm lấy vũ khí của mình, lấy Lăng Lan làm trung tâm, cả bọn vây xung quanh cùng bảo vệ cô khỏi đám cơ giáp sĩ hung hăng đang muốn xông lên, bầu không khí giữa hai phe trở nên căng thẳng, cuộc đại chiến có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Một tiếng hừ lạnh lòng truyền ra từ trong góc: "Mấy tên cơ giáp sĩ cao cấp kia dám chống lại toàn bộ chúng ta cơ đấy, quá ngông cuồng rồi." Sau đó một cơ giáp sĩ đặc cấp bước ra.

Tề Long hừ nhẹ rồi lập tức bước lên phía trước một bước, lão đại đang chuyên tâm vào việc phá cửa khoang, cậu là người đứng thứ hai trong đội nên cậu đương nhiên phải đối phó với tên này. Tề Long không hề sợ sệt trước đối thủ, trái lại còn cảm thấy hưng phấn nữa là đằng khác, vốn cậu đã muốn có dịp được đấu cùng cơ giáp sĩ đặc cấp rồi, cậu muốn xem sự chênh lệch của mình với đối thủ là bao nhiêu.

Tề Long kiêu ngạo như vậy là bởi cậu tin rằng mình có thể chiến thắng cơ giáp sĩ đặc cấp, cậu tin tưởng lão đại sẽ phá xong cánh cửa trước khi cậu bị đánh bại và sẽ tiếp sức cho cậu.

Vì sự tin tưởng này mà Tề Long không hề run sợ, tất nhiên chủ yếu vẫn là do cậu muốn đánh đấm mà thôi.

"Rầm!" Tiếng vang thật lớn vang lên, hai cơ giáp đã lao vào nhau sập lá cà sau đó nhanh chóng nhảy sang hai bên, vì xung quanh có quá nhiều cơ giáp sĩ nên cả hai đều áp chế sức mạnh của mình, chỉ dám dùng dao găm để đánh nhau.

Cơ Vô Bất Tu xuất ra hai thanh vũ khí nhưng không phải để đối phó với những cơ giáp sĩ trên tàu, cậu ta quay sang nói với Lăng Lan đang chuẩn bị ra tay phá cửa: "Đội trưởng, tôi làm trước."

Lăng Lan nhìn hai thanh vũ khí có hình dạng quái dị giống súng trong tay Cơ Vô Bất Tu, cô biết đây là sản phẩm do anh chế tạo bèn thu tay lại và lùi vài bước về phía sau, nhường vị trí cho Cơ Vô Bất Tu.

Để dễ hành động, lần này đội ngũ của Lăng Lan không dùng bất cứ loại vũ khí hạng nặng nào gây ảnh hưởng tới việc di chuyển, đây cũng chính là lý do vì sao Lăng Lan phải tự mình ra tay phá cửa khoang, nếu Cơ Vô Bất

Tu đã có thứ vũ khí làm được việc đó, đương nhiên cô sẽ nhường lại cho anh ta.

Hai tiếng động lớn vang lên, hai khẩu súng trong tay Cơ Vô Bất Tu bắn ra hai tia laze to bằng miệng chén, bắn thẳng vào cánh cửa, cả khoang thuyền lập tức rung chuyển vì đòn tấn công này.

Không ít cơ giáp sĩ đã tháo đai an toàn bị mất thăng bằng nên ngã xuống đất, trận rung động này cũng ảnh hưởng tới cuộc đấu của tay cơ giáp sĩ đặc cấp và Tề Long, hai bóng cơ giáp chao đảo không đứng vững, nhưng cả hai đều đều có thao tác cân bằng rất tốt nên không bị ngã xuống, nhưng nó cũng ảnh hưởng tới trận chiến của hai người, cả hai bất động nhìn đối phương, không ai dám ra tay.

Cơ Vô Bất Tu vứt hai cây súng xuống đất, thứ này tuy có uy lực lớn cũng là thứ duy nhất có thể dùng được lúc này nhưng anh vẫn chán nản vì mình đã chế tạo ra thứ phế phẩm, bởi vì lúc còn ở trấn nhỏ Tam Dương không có đủ tài liệu để chế tạo ra súng lazer nên anh phải dùng tài liệu của súng thường để chế tạo, bởi thế mà hai khẩu súng lazer này chỉ có thể bắn được một lần duy nhất, uy lực cũng không được như mong đợi, vốn Cơ Vô Bất Tu cũng không định sử dụng chúng, còn ném chúng vào góc sâu nhất của túi đồ, nếu không nhờ trước khi đi làm nhiệm vụ anh sắp xếp lại túi đồ thì cũng quên mất mình có loại vũ khí này.

Súng laser tuy có uy lực mạnh mẽ nhưng cửa khoang được tạo thành từ 99 lớp thép cứng rắn, súng laser chỉ phá được vài tầng ở bề mặt, còn lại không hề xi nhê gì.

Đám cơ giáp sĩ trong khoang thuyền vừa thở phào thì lại thấy Cơ Vô Bất Tu rút ra một đôi súng khác tiếp tục bắn vào cánh cửa. Tay nghề bắn súng của Cơ Vô Bất Tu không tệ chút nào, cậu ta bắn đúng vào vị trí lúc trước, làm nơi đó lại bị bào mòn thêm vài tầng.

Khi Cơ Vô Bất Tu xuất súng ra lần thứ tư, sắc mặt của mọi người trong khoang thuyền đều đã tái dại, chẳng lẽ tên cơ giáp sĩ trung cấp này lại là mèo máy Doraemon vạn năng, lấy ra vũ khí không bao giờ hết trong truyền thuyết?

Tất nhiên sự thật cũng không đến mức khoa trương như vậy, chẳng qua lúc trước rảnh rỗi nên Cơ Vô Bất Tu đã làm mười khẩu súng như thế này, nên anh cũng chỉ bắn được năm lần là hết súng.

Nhưng những cơ giáp sĩ có mặt trong khoang thuyền không biết điều này, cả bọn cho rằng cứ để Cơ Vô Bất Tu tiếp tục phá cửa như vậy nhất định sẽ tạo ra đại nạn, bọn họ hoàn toàn không muốn bị chết oan ở đây bởi những hành động ngu ngốc và điên cuồng của đám người này. Thế là tất cả những cơ giáp sĩ có thể hoạt động được đều đồng thời nhào về phía cửa khoang, ý đồ ngăn chặn hành động điên cuồng của Cơ Vô Bất Tu.

Sáu người Lý Lan Phong đã chuẩn bị sẵn sàng tất nhiên sẽ không để mấy người này vượt qua phòng tuyến của họ, thế là một trận hỗn chiến xảy ra ngay trong khoang thuyền. May là ai cũng sợ sẽ phá hỏng khoang thuyền nên đều dùng vũ khí lạnh để chiến đấu.

Bên trong chiến trường rối ren, Tề Long và cơ giáp sĩ đặc cấp vẫn đang giằng co với nhau, rất có thể chỉ một giây sau là lao vào chiến đấu.

Chiến hạm vận tải không chịu nổi bạo động bên trong lập tức trở nên tròng trành, và trận bão từ ở tinh cầu X192 bên kia cũng ngày càng không ổn định, Tiểu Tứ vẫn luôn theo dõi sự phát triển của bão cũng cảm thấy khẩn trương, bởi vì tình huống hiện tại xấu hơn so với dự đoán của nó.

Khi Cơ Vô Bất Tu nã phát súng thứ năm vào cánh cửa, anh liền báo Lăng Lan đã đến lúc ra tay phá hủy cánh cửa.

Lăng Lan biết Cơ Vô Bất Tu đã hết súng laser, nhưng có thể trong thời gian ngắn phá hủy một nửa độ dày của cửa khoang cũng khiến Lăng Lan

hết sức hài lòng, việc này giúp cô tích kiệm được rất nhiều thời gian, mà thứ bọn cô thiếu nhất hiện giờ chính là thời gian.

Sau năm phát súng của Cơ Vô Bất Tu, Lăng Lan dứt khoát đâm thanh đao vào vết nứt hư hại trên cánh cửa, thanh đao trong tay cô cực kì sắc bén, chỉ một đao này lại lún sâu thêm vài lớp, ánh mắt Lăng Lan hơi sáng lên, đúng là đao tốt.

Lăng Lan rút mạnh thanh đao ra, một lần nữa đâm mạnh vào vết nứt, cứ như thế lặp đi lặp lại nhiều lần, rốt cuộc cũng có cảm giác sắp đâm xuyên qua được cánh cửa, cô dùng sức mạnh hơn tiếp tục đâm vào, một âm thanh nứt vỡ chói tai vang lên, tất cả cơ giáp sĩ đang chiến đấu không hện mà cùng ngừng lại, kinh ngạc nhìn về phía Lăng Lan.

Có lẽ bọn họ đều nghĩ rằng Lăng Lan lại có thể phá cửa khoang nhanh đến như vậy, sững sờ trong giây lát, tất cả đều nhanh chóng phản ứng lại muốn nhào lên ngăn cản, bỗng một giọng nói thanh trong vang lên trong khoang thuyền:

“Nếu các vị muốn chết thì cứ tiếp tục ngăn cản chúng tôi.” Là Lý Lan Phong.

Tất cả đều ngạc nhiên quay ra nhìn nhau không hiểu lời này của đối phương có ý gì.

Lý Lan Phong tiếp tục: “Các người cho rằng chúng tôi đang quấy rối sao? Có ai muốn chết ở đây không? Chính là vì không muốn chết nên chúng tôi mới làm như thế đấy.”

Hàn Kế Quân hơi cau mày nhưng chỉ một thoáng sau lại giãn ra, cậu dùng ánh mắt sâu sắc nhìn về phía Lý Lan Phong, dường như đang suy nghĩ điều gì đó. Những người khác trong đội thấy Lan lão đại không có ý ngăn cản nên cũng không lên tiếng. Còn Lăng Lan không quan trọng bí mật

có bị phanh phui hay không, cô chỉ cần có thêm thời gian để hành động, miễn không có ai quấy nhiễu cô thì muốn nói cái gì cũng được.

Người đầu tiên mở miệng nói lại là vị cơ giáp sĩ đặc cấp đang giằng co với Tề Long, hần lạnh giọng hỏi: “Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

Lý Lan Phong quyết đoán đem bí mật công bố ra: “Theo chúng tôi được biết, một trận bão từ đang được hình thành ở cách đây không xa, mà hạm đội của chúng ta đang ở trong phạm vi phá hủy của bão.”

“Cái gì?”

“Không có khả năng...”

“Mày chỉ nói linh tinh...”

Cả đám cơ giáp sĩ nhao nhao lên phản bác.

Vị cơ giáp sĩ đặc cấp kia quả là một người tỉnh táo, không hổ danh đặc cấp của anh ta, anh ta im lặng suy nghĩ một lúc, sau đó hỏi: “Vì sao các người lại biết được tin tức này?”

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 318: Tiến Vào Chủ Hạm!

“Bởi vì tôi là một hacker.” Lý Lan Phong không chút do dự đem một thân phận khác của mình nói cho mọi người.

Lăng Lan nghe đến đó, động tác trong tay hoãn hoãn, nhưng rất nhanh lại kiên định mà chém xuống, trong khoảng thời gian này, cô cũng đã phá được thêm mấy chục tầng của cánh cửa, tình huống của thanh kiếm Bất Hối mà cô cầm trên tay cũng đang có tình huống không ổn, nhưng lúc này Lăng Lan không có thời gian đi đau lòng, dù sao khi đối mặt với nguy hiểm liên quan đến tánh mạng, hết thảy còn lại đều là mây bay.

“Nếu các người không tin, có thể dò hỏi phòng khống chế chiến hạm vận tải.” Lý Lan Phong nhìn mọi người nửa tin nửa ngờ, thập phần bình tĩnh mà kiến nghị nói.

Ngay lập tức, không ít cơ giáp dừng hoạt động trong tay lại, bắt đầu liên lạc phòng khống chế chiến hạm, sau khi được xác nhận tình huống hiện tại, tất cả mọi người kinh hoảng.

Tay đặc cấp sư sĩ sau khi hỏi phòng khống chế chiến hạm liền hỏi Lý Lan Phong: “Cho dù không thể thoát khỏi phạm vi khống chế của bão từ thì sao, chỉ bằng nguồn năng lượng nhỏ của cơ giáp thì cũng không thể nào vượt được phạm vi của bão, như vậy còn không bằng ở lại trên chiến hạm, càng an toàn hơn.”

“Đáng tiếc, vận tốc của chiến hạm quá chậm.....” Lý Lan Phong nghe hỏi thì trả lời, đặc cấp sư sĩ tựa hồ nghĩ tới cái gì, thu hồi vũ khí trong tay rồi nói với Lăng Lan: “Ở đây tôi có một khẩu súng ánh sáng, có lẽ sẽ giúp được một chút.”

Lăng Lan quyết đoán lui lại ý bảo đặc cấp sư sĩ tiến lên, có thể tiết kiệm một giây, bọn họ liền an toàn nhiều hơn một phần.

Đặc cấp sư sĩ quyết đoán đem khẩu súng treo sau lưng ra, nhắm ngay vị trí mà Lăng Lan đã phá này giờ rồi liên tiếp nổ súng, anh ta không chút bủn xỉn mà giữ nguyên hành động bắn ra, chỉ trong mấy chục giây ngắn ngủi, toàn bộ năng lượng của khẩu súng đã bị sử dụng hết.

Lúc này, vị trí phá trên cánh cửa đã bị phá gần bảy tám phần, Lăng Lan đang chuẩn bị tiến lên tiếp tục phá cửa thì Cơ Vô Bất Tu đột nhiên mở miệng nói: “Để tôi thử lại xem.”

Lăng Lan ngạc nhiên, Cơ Vô Bất Tu còn có át chủ bài sao? Thoạt nhìn thiên tài cải tạo quả nhiên không thể coi thường.

Chỉ thấy hai quả đạn pháo từ đầu cơ giáp phóng ra, đây là pháo quấy nhiễu được trang bị sẵn trên cơ giáp, mà loại vũ khí kém nhất được trang bị cho cơ giáp, tất cả các cơ giáp đều ít khi sử dụng loại pháo này. Không nghĩ tới Cơ Vô Bất Tu lại lựa chọn dùng nó để công kích.

Tay đặc cấp sư sĩ lộ ra một tia thất vọng, chỉ có may Lăng Lan giương lên, bởi vì cô thấy rất rõ ràng, loại pháo bắn ra từ phần đầu của Cơ Vô Bất Tu tuyệt đối không phải loại pháo quấy nhiễu, cho dù ngoại hình có chút tương tự, nhưng hoả nhãn kim tinh của Lăng Lan vẫn như cũ, nháy mắt nhìn ra chỗ bất đồng.

Quả nhiên, khi pháo đánh trúng cánh cửa thì một tiếng nổ mạnh đình tai nhức óc vang lên, nó át luôn tiếng kinh hô của những cơ giáp có mặt trên chiến hạm.

Cửa khoang nổ mạnh một tiếng, vết nứt bắt đầu lan rộng ra. Lăng Lan thấy thế liền quyết đoán mà ra chân, đem cửa khoang đá văng ra ngoài.

Áp suất trong khoang thuyền bị thay đổi đột ngột, không ít cơ giáp không đứng vững mà đập lên thành chiến hạm, thậm chí có những cơ giáp do đứng quá gần cửa nên ngay lập tức bị cuốn bay ra ngoài, trở thành một ngôi sao trong vũ trụ, chợt lóe rồi vụt tắt.

Lăng Lan nhìn những người bị cuốn ra khỏi chiến hạm bay vào vũ trụ, nhìn bóng dáng họ dần mất hút rồi lóe lên ánh sáng tím, cô biết những người đó đã kết thúc sinh mệnh trong cơn bão tử, lúc này cô quay lại nhìn đồng bọn của mình, tất cả đều đã lui lại phía sau.

“Dùng toàn năng lượng đẩy xuống động cơ, mở tốc độ tối đa của cơ giáp.” Lăng Lan ra lệnh rồi cùng tiểu đội của mình lao ra khỏi chiến hạm vận chuyển.

“Tên đặc cấp sư sĩ kia đi theo chúng ta.” Vẫn luôn đứng áp trận đằng sau, Tạ Nghị nhanh chóng nhắc nhở mọi người.

“Không cần phải quan tâm đến hãn ta.” Lăng Lan ném xuống một câu, cô nhìn tốc độ đã dần dần chậm lại của Cơ Vô Bất Tu liền phân phó Tề Long: “Cận Chiến, nhớ hỗ trợ Cơ Vô Bất Tu.” Tốc độ của những người khác hiện tại xem ra cũng chưa có vấn đề gì.

“Tiểu Tứ, chủ hạm chỉ huy còn cách chúng ta bao xa?” Lăng Lan hỏi Tiểu Tứ.

Tiểu Tứ trả lời: “Với tốc độ hiện tại của chúng ta thì chỉ cần mười chín phút bốn mươi bảy giây là có thể đuổi kịp. Bất quá, nhắc nhở lão Đại một chút, bão tử có thể nổ trước thời gian dự đoán.”

“Người đoán còn bao lâu nữa?” Lăng Lan chau mày.

“Rất có thể chỉ còn mười tám phút.” Tiểu Tứ trực tiếp đem thời gian mình mới tính được báo lại với Lăng Lan, bởi vì đây chỉ là thế giới ảo nên Tiểu Tứ dù lo lắng nhưng cũng không quá mức.

Thật xui xẻo! Lăng Lan nghe Tiểu Tứ trả lời nhin không được thồ lồ nói một câu. Tuy rằng ở thế giới ảo tử vong không phải là chuyện lớn gì, chỉ là rớt chút cấp bậc và tích phân, cùng lắm thì làm lại từ đầu, nhưng Lăng Lan không muốn bởi vì như vậy mà từ bỏ, trong lòng cô đem tất cả những chuyện xảy ra ở thế giới ảo đều trở thành thật, đặt nó giống như những nhiệm vụ mà cô vẫn thường làm trong không gian học tập. Chỉ có dùng loại ý tưởng này để bức bách chính mình thì mới có thể tìm được đường sống, hoàn thành những nhiệm vụ căn bản không thể thực hiện.

Còn có một chút, Lăng Lan cũng không hy vọng các bạn nhỏ của cô sẽ dưỡng ra loại tâm tình không sợ chết trong thế giới ảo. Phải biết rằng, khi tiến vào chiến trường thật sự thì loại tâm tính này chính là một tai họa ngầm rất lớn. Chỉ có khắc cốt ghi tâm việc sinh mạng chỉ có một thì mọi người mới có thể cẩn trọng, cẩn thận, cố gắng tìm con đường để được sống tiếp.

Lăng Lan tin tưởng, thế giới ảo sở dĩ làm chân thật như thế, trừng phạt khi tử vong nghiêm trọng như thế chính là vì mong các cơ giáp sĩ quý trong sinh mệnh trong thế giới ảo. Trên thực tế, thế giới ảo quả thật đã làm được điều này, vì không phải gặp tình huống bất đắc dĩ, ai cũng luyện tiếc từ bỏ sinh mệnh chính mình, đây cũng là lý do vì sao khi Lăng Lan phá cửa hạm vận chuyển, các chiến sĩ lại mãnh liệt oán hận đến như vậy.

“Bây giờ tất cả các cơ giáp hãy mở động cơ phụ siêu tải để tăng tốc độ lên mức nhanh nhất.” Lăng Lan quyết đoán hạ mệnh lệnh mới nhất, cho dù bây giờ cơ giáp có bị hư hao thì chỉ cần còn sống, tất cả đều là đáng giá.

“Được, lão đại!” Không có bất luận ai dị nghị, đồng thời hoàn thành thao tác của chính mình, tăng tốc độ của cơ giáp.

Mà Tề Long cùng Lạc Lãng không cần Lăng Lan phân phó, một trái một phải trực tiếp ôm lấy Cơ Vô Bất Tu. Động cơ đồng thời nổ vang, cùng nhau vọt lên trước trong vũ trụ.

Lý Lan Phong thấy thế ánh mắt chợt lóe, trong lòng anh thầm than đội viên của Thỏ con quả thật rất ăn ý, phần ăn ý này bây giờ anh không thể nào làm được, nhưng anh không chút nào nhụt chí, một ngày nào đó, anh có thể làm được điểm này.

Trước khi Lăng Lan hạ mệnh lệnh thì đã cho Tiểu Tứ đem lộ tuyến của chủ hạm chỉ huy chia cho mọi người trong tiểu đội, chỉ cần không phải là người mù đường thì chắc chắn không thể bay sai hướng.

Tên đặc cấp sư sĩ vẫn luôn bám sát phía sau tiểu đội Lăng Lan nhìn tiểu đội đang trước lại tăng tốc lần nữa thì nhin không được thắm mắng một tiếng, hăn không cần suy nghĩ lại lần nữa tăng tốc. Ngay từ đầu, tuy tiểu đội của Lăng Lan đã tăng tốc độ tối đa nhưng đối với cơ giáp đặc cấp mà nói, tốc độ đó vẫn có thể đuổi kịp, nhưng lúc này, khi nhìn thấy nhóm người đang trước đang dần dần xa, tên đặc cấp sư sĩ cảm giác mình như không thể theo kịp dù đã cố gắng hết sức, thậm chí bởi vì phản ứng trễ mà bị đối phương bỏ xa một đoạn lớn. Trong lòng hăn âm thầm may mắn, may mắn chính mình là đặc cấp sư sĩ, nếu là cao cấp cơ giáp sĩ, chỉ sợ cũng này bị đối phương bỏ rơi.

Động cơ phụ siêu tải sau khi hoạt động được mười lăm phút thì cơ giáp của mọi người trong tiểu đội bắt đầu xuất hiện tình trạng hư hao, từ 15% đến 20%, nhưng với tốc độ hiện tại, bọn họ đã nhìn thấy bóng dáng của chủ hạm chỉ huy. Trong lòng mọi người không khỏi mà vui sướng, chỉ cần tiến hạm vào chủ hạm chỉ huy thì có nghĩa là bọn họ đã thoát khỏi hiểm cảnh,

Phút thứ 17, mọi người đã có thể tiếp cận chủ hạm, lúc này, một cánh cửa ở đuôi chủ hạm bắt đầu mở ra, nếu không phải Lăng Lan lại gửi một

thông tin về vị trí của cánh cửa này thì có lẽ không ai trong tiểu đội phát hiện.

“Tình Nghĩa Vô Giá đi vào trước.” Lăng Lan dựa theo vị trí bay của mọi người trong tiểu đội mà sắp xếp thứ tự bay vào của mỗi người.

Người đầu tiên đi vào kỳ thật là người gặp nhiều nguy hiểm nhất, bởi vì không ai biết được tình huống trong đó là như thế nào, nhưng khi Lý Thì Du nhận được mệnh lệnh của Lăng Lan thì không hề nghĩ ngợi, trực tiếp điều khiển cơ giáp nhắm ngay cửa rồi giống như đạn pháo lao vào. Khi hai chân cơ giáp chạm vào đường trượt của cánh cửa, lửa bùng văng tung tóe, giống như vì giảm tốc độ, Lý Thì Du đã dùng lòng bàn chân để tăng ma sát, chỉ là tốc độ khi sử dụng hệ thống siêu phụ tải quá nhanh, cho dù đã tăng ma sát nhưng tốc độ cũng không giảm bao nhiêu.

Mắt thấy cơ giáp của mình sắp đụng vào cánh cửa phong hộ thứ hai thì cánh cửa đó như cảm thấy được nguy hiểm mà bỗng mở ra, Lý Thì Du cứ như thế mà trượt đi vào. Cho dù tình huống của mình bây giờ không được khả quan nhưng Lý Thì Du vẫn chú ý tình huống phía sau mình, anh nghe được Lăng Lan mệnh lệnh Lăng Thiên Thùng Đựng Đồ chuẩn bị là người tiến vào tiếp theo.

Rất nhanh, Lý Thì Du trượt tới cánh cửa phòng hộ thứ ba, giống như khi gặp cánh cửa phòng hộ thứ hai, cánh cửa thứ ba này khi sắp đụng phải cũng tự động mở ra.

Lý Thì Du lúc này đã không có cách nào lại phân tâm xem xét tình huống phía sau, bởi vì qua hết ba cánh cửa phòng hộ thì cũng chính là đã tiến vào bên trong tinh hạm, đã tới sân tập hợp của cơ giáp khi bắn ra ngoài vũ trụ.

Quả nhiên, khi anh phóng qua cánh cửa phòng hộ thứ ba thì nhìn thấy những biểu tình quỷ dị của những nhân viên công tác trên chủ hạm đang

đứng ở hai bên sườn, xem ra bọn họ vô cùng khiếp sợ khi nhìn thấy có cơ giáp tiến vào chủ hạm mà không có bất kỳ thông báo nào.

Thực nhanh, toàn trường phát ra tiếng thét chói tai, không ít nhân viên công tác nhảy xuống từ cơ giáp mà mình sửa chữa để chạy tới xem đến cùng có chuyện gì đang xảy ra.

Cánh cửa cuối cùng chính là lớp lót được hình thành từ nhiều sợi dây lo so nhằm phòng ngừa tình trạng cơ giáp do mất kiểm soát mà đánh trúng là hư chủ hạm. Lý Thì Du nặng nề mà đâm vào hàng dây, may mắn không chịu quá nhiều chấn động.

Không chần chờ, Lý Thì Du nương theo lực bắn ngược của lò xo mà bay ra sau tránh qua một bên, anh cũng không quên đằng sau còn có Lăng Thiên Bao Vây cũng đang tiến vào, anh thật sự không muốn trở thành lớp “thịt lót” cho người ta....

Lúc này, JMC của chủ hạm chỉ huynhận được thông báo có người bất hợp pháp tiến vào chủ hạm thì lớn tiếng chất vấn: “Các người là ai, từ đâu tới?” Đồng thời, Lý Thì Du còn nhìn thấy không ít nhân viên công tác tay cầm vũ khí, vẻ mặt khẩn trương mà nhắm ngay Lý Thì Du.

“Không tốt, mặt sau còn có cơ giáp, tránh mau.” Không đợi Lý Thì Du trả lời, tiếng ma sát khủng bố từ phía sau liên truyền tới, những nhân viên công tác rất nhanh liền nhận ra, không chỉ có một cơ giáp đang trái phép đi vào chủ hạm của bọn họ.

Nhân viên công tác rất rõ ràng, những cơ giáp dùng tốc độ cao để tiến vào cửa thì không thể tự không chế được, nếu người điều khiển những cơ giáp đó không cẩn thận thì rất có thể trực tiếp làm cho những nhân viên như bọn họ chết hoặc bị thương, vì an toàn cho mạng sống của chính mình, bọn họ cũng bất chấp có Lý Thì Du, tất cả nhanh chóng trốn vào khu vực an toàn.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 319: Vũ Khí Bí Mật!

Edit: Tuyết Dung Hoa

Beta: Beheonhoxinh

Giây tiếp theo, cơ giáp của Lâm Trung Khanh đồng dạng đâm vào bên trong, cậu cũng giống như Lý Thì Du phản ứng cực kỳ nhanh nhạy, điều khiển cơ giáp vọt qua một bên. Bởi vì đằng sau còn có bảy đồng bọn đang chờ để tiến vào.

Cứ thế một người rồi lại một người an toàn đột nhập vào bên trong chủ hạm, nhìn thấy "Cơ vô bất tu" dưới sự trợ giúp của Tề Long cũng thuận lợi đi vào, trong lòng Lăng Lan không khỏi buông lỏng, chỉ cần quân hạm lại phi hành thêm mấy phút đồng hồ là có thể thoát ly phạm vi nguy hiểm mà Tiểu Tứ đã tính.

Nhìn năng lượng cơ giáp đã gần cạn kiệt, Lăng Lan đối với người duy nhất còn lưu lại bên người "Niệm thiên từ người" nói: "Con Báo, cậu vào trước đi." Có lẽ là tin vào năng lực của con báo nên Lăng Lan để "Niệm thiên từ người" là người cuối cùng ở lại bên mình.

"Niệm thiên từ người" trả lời một tiếng: "Được." Nhưng không đợi anh điều khiển cơ giáp đi vào, tên đặc cấp sư sĩ vẫn luôn đi theo sau bọn họ đột nhiên điên cuồng tăng tốc, lướt qua bọn họ, bay nhanh về phía cửa rồi nhanh chóng trượt vào.

“Là Đặc cấp sư sĩ kia, thật quá vô sỉ.” Lý Lan Phong thấy thế, nhin không được mở miệng mắng, đi theo bọn họ đến nơi này còn chưa tính, lại còn không hiểu được phép lịch sự cứ như vậy mà vô sỉ chen ngang.

Lăng Lan thấy thế cau mày, không nghĩ tới Đặc cấp sư sĩ kia lại lựa chọn thời gian trùng hợp như vậy, mười giây vừa rồi chính là khoảng thời gian tốt nhất, thật là đáng tiếc, con báo lần này bị trì hoãn chỉ có thể tiếp tục chờ. Mỗi một cơ giáp nhảy xuống thì cơ giáp tiếp theo phải cách mười giây mới có thể tiếp tục. Nếu không các cơ giáp sẽ dễ dàng va chạm lẫn nhau, một khi xảy ra va chạm, người điều khiển rất có thể sẽ bị trọng thương thậm chí là tử vong. Lăng Lan tuy rằng tức giận chiếc cơ giáp kia làm ra chuyện như vậy, nhưng cũng không vì vậy mà nóng vội mệnh lệnh con báo làm bừa.

Vì thế, Lăng Lan liền nói: “Con báo, chờ mười giây nữa đi.”

Hai người vừa tăng tốc bay theo quân hạm chỉ huy vừa chờ đợi mười giây trôi qua. Thời gian trôi qua, mười giây cũng sắp hết, Lăng Lan đang muốn mở miệng nói "Niệm thiên từ người" đi xuống thì liền nghe được trong không gian ý thức, Tiểu Tứ đột nhiên cả kinh kêu lên: “Lão đại, không tốt. Bão từ muốn nổ.”

“Cái gì? Không phải nói là mười tám phút sao? Còn vài giây nữa mà.” Lăng Lan nghe vậy sắc mặt lập tức biến đổi, trăm triệu không nghĩ tới, thời gian Tiểu Tứ phỏng đoán lại trễ mất vài giây.

Không chờ Tiểu Tứ trả lời, Lăng Lan liền nghe trong khoang điều khiển vang lên từng đợt sóng từ quấy nhiễu. Quả nhiên, bão từ đã bùng nổ, nếu không sẽ không có việc bọn họ đã cách tâm bão từ xa như vậy mà lại phải chịu đựng sự quấy nhiễu cường đại đến thế.

Lăng Lan và Lý Lan Phong không hẹn mà cùng quay đầu lại, ở đằng xa, một màn sương mù màu tím giống như pháo hoa nổ rộ, bùng nổ tạo thành vô số chấm nhỏ như những bông hoa tím, sôi nổi khuếch tán ra xung

quanh, mỹ lệ đến vô cùng, làm cho người ta không thể tin được ở trong Tinh Không lại có một cảnh sắc mỹ lệ như vậy.

Nhưng Lăng Lan cùng Lý Lan Phong cũng không có cảm giác được vẻ đẹp đó. Bọn họ hoảng sợ nhìn những nơi mà dải hoa tím đó bao phủ, không còn lưu lại bất cứ thứ gì, chúng nó tràn lan với tốc độ cực nhanh, bắt đầu cắn nuốt những chiến hạm vận tải đi sau cùng. Ví như chiến hạm đã chở Lăng Lan lúc trước, tất cả đều biến thành một phần bụi bặm trong Tinh Không, không lưu một chút dấu vết.

"Thỏ con, cậu đi trước đi." Lăng Lan còn không mở miệng nói con Báo đi trước, thì con Báo đó đành nói rồi đột nhiên dùng sức đem Lăng Lan bên người đẩy đến cửa của chủ hạm.

Năng lượng của cơ giáp bọn họ đã xuất hiện báo động đỏ do cạn, cho dù là cơn bão từ phía sau hay là năng lượng của chính cơ giáp thì cũng đều không cho phép bọn họ tiếp tục bay trên vũ trụ nữa.

Lý Lan Phong tin tưởng, bằng năng lực điều khiển của Thỏ con, cho dù không trở tay kịp thì cũng có thể an ổn mà tiến vào cửa của chủ hạm. Lúc này, trong đầu Lý Lan Phong chỉ có một ý niệm, cho dù có phải dừng bước tại đây thì cũng không thể lãng phí nỗ lực của Thỏ con.

Lăng Lan không phòng bị, bị Lý Lan Phong đẩy hướng của vào chủ hạm, nhưng Lăng Lan là người có khả năng phản ứng nhanh nhẹn cỡ nào, lúc bị đẩy ra, cô liền nhanh chóng duỗi tay, tóm chặt Con Báo. Sau một cái xoay người, cả người cô đã bay qua đầu của cơ giáp Báo con, đồng thời nâng hai chân lên, giẫm mạnh lên thân cơ giáp của con Báo ...

Đây chính là tuyệt chiêu quen thuộc nhất của Thỏ con, Thỏ Thiên Đẳng cải tiến. Bởi vì cú giẫm này, cơ giáp Báo con như đạn pháo bay về phía cửa khẩu, anh nhìn cơ giáp thỏ rồi dùng phần năng lượng còn sót lại cuối cùng của cơ giáp bay về phía Thỏ con, không khống chế được mà trào nước mắt.

Lại một lần, anh liên lụy con thỏ, lại một lần, anh cảm nhận được thống khổ của kẻ yếu.

Trong lòng Lý Lan Phong tuyệt vọng, những năm gần đây anh liều mạng tra tấn chính mình, hết sức để mạnh lên, mặc dù có một bộ phận nguyên nhân là vì muốn nghịch thiên sửa mệnh, nhưng anh biết, nguyên nhân chân chính anh muốn biến cường chính là muốn có một ngày có thể quang minh chính đại đứng bên cạnh Thỏ con, nhưng hiện tại xem ra, tất cả chỉ là chê cười, anh vẫn yếu như cũ, vẫn không có tư cách cùng Thỏ con kề vai chiến đấu, cho dù làm tấm mộc, Thỏ con cũng chướng mắt.....

Lý Lan Phong thống hận chính mình vô năng, anh chỉ mở mắt thật lớn, trơ mắt nhìn cơ giáp thỏ đang cách mình ngày càng xa nhưng càng gần với cơn sóng triều màu cùng, tựa như chỉ cần một giây tiếp theo là bị bão từ hoàn toàn cắn nuốt.....

Đúng lúc này, Lý Lan Phong đôi mắt vốn ẩm ướt trừng lớn bỗng trợn lên, vẻ mặt không thể tin.

Liền thấy cơ giáp trung cấp hình thỏ kia đột nhiên nháy mắt biến thành một cơ giáp vô cùng mỹ lệ đường hoàng, cho dù đứng giữa biển triều màu tím cũng không thể che dấu sự lộng lẫy của cơ giáp đó.

Cơ giáp này Lý Lan Phong quá quen thuộc, chính là cơ giáp vương cấp đã hướng dẫn Thỏ con lần trước, cơ giáp duy nhất thế giới—— Như Ảnh Theo Gió!

Lăng Lan nháy mắt đổi cơ giáp mới, nháy mắt mở ra tất cả động cơ của cơ giáp, khoảng cách giữa cô và con Báo dưới mắt nhìn của cơ giáp trung cấp, cao cấp thì phải mất 5,6 giây, nhưng với cơ giáp vương cấp thì chỉ cần một giây là đủ, tích tắc, Lăng Lan liền chạy tới Lý Lan Phong bên người.

Lăng Lan túm lấy cơ giáp con Báo tức muốn hộc máu nói: “Con báo đáng chết, cậu muốn tự sát có phải hay không?” Bởi vì có vũ khí bí mật mà

cha cho nên Lăng Lan mới bình tĩnh mà để con báo đi vào trước, thế nhưng người này lại không hiểu được nỗi khổ tâm của cô, mang bộ dạng như muốn chết, quyết tâm nhường đường sống cho cô."

Lý Lan Phong cười cười vừa định đáp lại Lăng Lan, lại nhìn đến phía sau Lăng Lan, làn sóng hoa tím đang nhanh chóng mà dữ dội ập đến, vội kinh hoảng hô: "Thỏ con, cẩn thận!"

Lăng Lan đột nhiên xoay người, đồng thời lấy ra nguyên năng lượng trên quý có được ở tinh cầu x192, ngón tay bắt đầu nháy. Ngay tại thời điểm cực kì nguy cấp, tốc độ tay của Lăng Lan lại lần nữa phá vỡ cực hạn, thành lập một kỉ lục cực hạn mới.

Trước kia bởi vì điều khiển cơ giáp cấp thấp nên tốc độ tay Lăng Lan vẫn duy trì ở mức tiêu chuẩn, cứ việc Lăng Lan biết bản thân mấy năm nay có sự tiến bộ, nhưng bởi vì điều kiện hạn chế, cũng không biết là tiến bộ đến mức nào, mà hiện tại, việc điều khiển Vương cấp cơ giáp làm cho tốc độ tay vẫn luôn bị hạn chế của Lăng Lan rốt cuộc cũng được bộc phát.

"Hướng mạch vương thuần." Lăng Lan lựa chọn chính là kỹ năng được trang bị đặc biệt cho Vương cấp cơ giáp, trong miệng không quên hô: "Con báo, ôm chặt!"

Lăng Lan từ khi có được "Như ảnh theo gió" liền tìm hiểu những trang bị đặc thù của Vương cấp cơ giáp, đương nhiên cha Lăng cũng cho cô tất cả những tư liệu của "Như ảnh theo gió", hơn nữa còn được Tiểu Tứ bổ sung, có thể nói, hiểu biết của Lăng Lan đối với "Như ảnh theo gió" cũng không thua kém những Vương cấp sư sĩ khác.

Hướng mạch vương thuần là một thiết bị cường lực dùng để bảo hộ, cho dù kém hơn so với trang bị của Thần cấp cơ giáp, nhưng ở Liên Bang, nó cũng thuộc về đỉnh cấp trong tất cả các trang thiết bị bảo hộ, so với thiết bị bảo hộ của quân hàm còn mạnh hơn rất nhiều. Hơn nữa hướng mạch vương

thuần còn là một tấm chắn mà dưới sự điều khiển của Cơ giáp sư có thể tự do phóng lớn hay thu nhỏ phạm vi bảo hộ.

Lăng Lan không chỉ nghĩ bảo hộ cô cùng con báo, đồng thời còn nghĩ bảo hộ các đồng bọn nhỏ đang ở trong chủ hạm. Trên thực tế, nếu chủ hạm bị bão từ này cắn nuốt, thì cho dù là Lăng Lan có được Vương cấp cơ giáp cũng không có biện pháp duy trì đến căn cứ Tấn Long, cơ giáp đã sắp tới cực hạn, không thể lại tiếp tục phi hành trong thời gian dài.

Lăng Lan điều khiển Vương cấp cơ giáp, chỉ thấy một vệt sáng trắng được phóng lên cao, trong nháy mắt hình thành một tấm chắn với đường kính vài km, cứ việc hướng mạch vương thuần thoát nhìn rất lớn, nhưng cũng chỉ có thể bảo hộ phía đuôi của quân hạm, đây đã là cực hạn của Lăng Lan, tấm chắn phạm vi lớn hay nhỏ phụ thuộc rất nhiều vào cấp bậc của người điều khiển. Năng lực điều khiển của Lăng Lan thực tế còn chưa đạt tới Vương cấp, bây giờ cô đang vượt cấp điều khiển cơ giáp, cho nên một số công năng đặc thù của Vương cấp cơ giáp cũng không thể phát huy toàn bộ, hướng mạch vương thuần đồng dạng như vậy.

Trên thực tế, Lăng Lan có thể tạo ra một tấm chắn có phạm vi như vậy là tuyệt đối không dễ dàng, trên đài điều khiển cơ giáp đã nhiễm loang lỗ máu, vượt cấp thao tác là phải trả giá lớn. Lăng Lan dường như không cảm giác được đau đớn ở ngón tay, trong lòng cô bây giờ chỉ có một ý niệm đó chính là tiểu đội của mình tuyệt đối không thể chết ở nơi này.

“Oanh” một tiếng vang lớn, hướng mạch vương thuần cùng sóng triều màu tím hung hăng va chạm vào nhau. Lăng Lan bị chấn động, không thể khống chế mà phun ra một ngụm máu tươi, hướng mạch vương thuần vốn đang sáng ngời tức khắc tối sầm lại.

Lăng Lan cắn nát đôi môi của mình, dùng đau nhức duy trì ý thức thanh tỉnh, cô biết mình duy trì được hướng mạch vương thuần nhiều thêm một giây thì sinh mệnh của các đồng bọn liền thêm một phần đảm bảo.

Ngay lúc Lăng Lan mở ra hướng mạch vương thuận, Lý Lan Phong đã nghe theo Lăng Lan phân phó, ôm chặt lấy Lăng Lan. Lúc hướng mạch vương thuận cùng bão từ hung hăng va chạm, hai chiếc cơ giáp của bọn họ bị uy lực của bão từ hung ác đẩy về phía đuôi chủ hạm.

Lúc này, Lý Lan Phong cực kỳ bình tĩnh, anh chỉ kiên định mà ôm lấy Thỏ con, hôm nay cho dù cùng Thỏ con chết trong trận bão từ này, anh cũng sẽ không buông tay Thỏ con của mình, đúng vậy, anh đã từng bỏ qua cơ hội kết bạn cùng Thỏ con, cho nên lần này cho dù có chuyện gì xảy ra cũng tuyệt đối không buông tay.....

“Phanh phanh phanh.....” Cơ giáp trực tiếp đâm vào đuôi chủ hạm, Lý Lan Phong ở phía sau nên thừa nhận toàn bộ lực va chạm liền không khống chế được mà phun ra một ngụm máu tươi, va chạm mãnh liệt làm cho anh bị trọng thương, nhưng là anh vẫn gắt gao mà ôm lấy con thỏ, kiên định dùng thân cơ giáp của mình làm "thịt lót" cho Thỏ con.

Bão từ cuối cùng vẫn đuổi kịp chủ hạm chỉ huy, cùng đuôi của chủ hạm tiếp xúc, liền nghe được ở phía đuôi chủ hạm bắt đầu kịch liệt phát ra những tiếng nổ mạnh, dưới ảnh hưởng khủng bố của bão từ, cho dù Lăng Lan dùng hết toàn lực duy trì hướng mạch vương thuận để triệt tiêu năng lượng bão từ thì cũng không có biện pháp ngăn cản vận mệnh cuối cùng của chủ hạm, toàn bộ phía đuôi chủ hạm hoàn toàn không thể thoát được, rốt cuộc đuôi chủ hạm cũng bị bão từ nổ tung phá vỡ thành mảnh nhỏ...

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 320: Thức Tỉnh!

Edit: Tuyệt Dung Hoa

Không biết đã trải qua bao lâu, Lăng Lan cuối cùng cũng tỉnh lại, phát hiện trước mắt là một mảnh tối đen âm u thì không khỏi sửng sốt, nếu không phải còn cảm giác được đai lưng an toàn đang đeo trên người, Lăng Lan còn tưởng rằng mình đã trở lại thế giới thực chứ không phải nằm trong khoang điều khiển của cơ giáp.

Phải biết rằng, chỉ cần có người thì khoang điều khiển cơ giáp sẽ luôn duy trì một nguồn sáng nhất định, trừ phi là cơ giáp xảy ra vấn đề, mới có thể xuất hiện tình trạng như bây giờ.

Lăng Lan vừa định cử động, liền cảm thấy toàn thân đau đớn kịch liệt, cô liền biết thế giới cơ giáp chắc chắn đã phán định cô đang trong tình trạng trọng thương. Nghĩ lại cũng đúng, đối mặt với bão từ có thể cắn nuốt tất cả mà sống sót đã là vạn phần may mắn, đương nhiên nguyên nhân chủ yếu cũng là nhờ vào sự bảo hộ của Vương cấp cơ giáp.

Lăng Lan cố gắng chịu đựng đau nhức trên người, dựa theo ký ức trong đầu lần tìm nút khởi động cơ giáp rồi ấn xuống.

“Tích” một tiếng, âm thanh này làm cho Lăng Lan thở phào một phen, âm thanh quả thật như tiếng trời, bởi vì nó cho thấy cơ giáp còn có thể sử dụng bình thường. Rất nhanh màn hình sáng lên, cô trực tiếp tiến vào hệ thống điều khiển của cơ giáp. Cùng lúc đó, khoang điều khiển bừng sáng,

tất cả động cơ vẫn hoàn hảo có thể hoạt động bình thường. Thì ra, cơ giáp chỉ vì không có ai điều khiển nên tự động tiến vào trạng thái chờ, tiết kiệm năng lượng, nếu ấn nút khởi động liền có thể nháy mắt khởi động lại.

Lăng Lan chưa quan tâm đến tình huống bên ngoài, trước hết lấy từ trong bao ra một chai thuốc rồi nhanh chóng uống vào chữa khỏi thương thể của mình, lúc này cả người mới cảm thấy đỡ hơn. Cũng may đây là trong thế giới giả thuyết nên thương thể mới khôi khôi phục nhanh chóng như vậy. Chứ nếu trong thế giới hiện thực, lấy tình trạng trọng thương của Lăng Lan muốn khôi phục lại tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Lăng Lan xử lý tốt thân thể của mình, lúc này mới có tâm tư xem xét hoàn cảnh xung quanh, phát hiện các cơ giáp chung quanh đồng dạng tối đen không ánh sáng, cô quyết đoán bật chế độ đèn của cơ giáp chiếu sáng bên ngoài, lúc này mới phát hiện, cơ giáp của cô đang trôi nổi giữa không trung, bên người còn có vô số phế tích kim loại nổi lơ lửng.

Lăng Lan thấy thế có chút ngạc nhiên, rốt cuộc là cô đang ở đâu? Ký ức cuối cùng là cô dùng Vương cấp cơ giáp chặn lại bão từ. Sau đó bị va chạm vào quân hạm rồi hôn mê. Chẳng lẽ quân hạm cuối cùng cũng không thoát khỏi vận mệnh, biến thành phế tích trong Tinh Không sao? Nhưng nếu cô đang ở trong Tinh Không cũng không thể tối đen như vậy.

Ở bên trong Tinh Không vô tận, kỳ thật vẫn có ánh sáng nhất định. Cũng sẽ không xuất hiện tình huống tất cả mọi thứ đều đen nhánh như vậy, Lăng Lan quyết đoán bài trừ khả năng này.

Đang lúc Lăng Lan cảm thấy mờ mịt, trong đầu đột nhiên vang lên một âm thanh khốc lóc thảm thiết: “Lão đại, cô rốt cuộc tỉnh, ô ô ô, thật sự là quá tốt.”

“Tiểu Tứ.....” Trán Lăng Lan không khỏi trừu rút, cô chẳng qua chỉ hôn mê cũng không phải chết, biểu hiện này của Tiểu Tứ có phải làm quá rồi

hay không?

Tựa hồ nhận ra lão đại bất mãn, Tiểu Tứ thút tha thút thít nói: “Lão đại, cô đã hôn mê một đêm, không có người để ý tới tôi, tôi rất sợ hãi a.....” Một đêm này đối với Tiểu Tứ thật đáng sợ, thật giống như lại bị nhốt trong phòng tối, thế giới tĩnh mịch không chút tiếng động thiếu chút nữa là ghen điên nó, điều này làm cho nó nhớ lại kiếp trước của Lăng Lan. Nó vẫn luôn một mình chờ đợi Lăng Lan có thể cảm nhận được mình, đáng tiếc là phải tới khoảng khắc cuối cùng của cuộc đời, Lăng Lan mới nghe được âm thanh của nó, làm cho nó chờ đợi suốt 21 năm.

Tiểu Tứ sợ hãi lại phải trở lại quá khứ lần nữa, nó đã quen cùng Lăng Lan làm nũng, quen cùng Lăng Lan trò chuyện, Tiểu Tứ biết nó rất cuộc không thể chịu đựng được sự cô tịch của lúc trước, nó tin tưởng, nếu Lăng Lan thật sự xảy ra chuyện. Nó nhất định sẽ không do dự mà lựa chọn tự hủy.

“Đừng sợ, không phải tôi đã tỉnh rồi sao? Người phải tin tưởng lão đại chứ” Lăng Lan thấy thế, trong lòng liền mềm nhũn, trong không gian ý thức nhẹ nhàng mà xoa dịu Tiểu Tứ, an ủi nó không cần sợ hãi.

“Ừm ừm ừm, lão đại là giỏi nhất.” Tiểu Tứ nước mắt còn chưa kịp lau khô. Liền cứ như vậy mặt mũi tèm nhem nở nụ cười, vừa đáng yêu lại vừa đáng thương.

Lăng Lan thấy thế không khỏi mà trầm mặc, cô đột nhiên phát hiện, Tiểu Tứ đã không còn là một dây số vạn năng trí tuệ mà giống như một con người thật sự, cũng có vui, buồn, thương tâm hay sợ hãi...

Lăng Lan im lặng mà vuốt ve Tiểu Tứ một lát, rốt cuộc cũng làm Tiểu Tứ bình tĩnh trở lại. Lăng Lan định điều khiển cơ giáp bay xung quanh kiểm tra, lại đột nhiên phát hiện cơ giáp của mình hình như bị thứ gì đó trói

buộc. Lăng Lan cẩn thận quan sát mới phát hiện thì ra cô bị cơ giáp báo ôm lấy gắt gao, xem ra từ đầu cho đến giờ báo con chưa từng buông tay.

Nhìn cơ giáp báo con một chút động tĩnh đều không có, Lăng Lan trong lòng lo lắng, vội khẩn trương mà hô: “Báo con, báo con.....”

“Anh ta không có việc gì, chỉ bị hôn mê thôi.” Tiểu Tứ đã bình tĩnh trở lại, thấy Lăng Lan nôn nóng như vậy liền nhanh chóng thông báo cho cô tình huống của đối phương.

Lăng Lan hồi tưởng khoảng khắc cuối cùng khi bão từ đánh bay hai người về phía quân hạm, toàn bộ lực lượng va chạm báo con đều thừa nhận hoàn toàn, trong lòng không khỏi áy náy nói: “Báo con là vì bảo hộ ta nên mới bị trọng thương như vậy.....”

“Nếu không nhờ cô ở phía trước ngăn trở bão từ, kết cục của anh ta không chỉ là trọng thương mà là hoàn toàn bị huỷ diệt, phải là anh ta cảm kích cô mới đúng chứ.” Tiểu Tứ kỳ quái trả lời, ở trong mắt Tiểu Tứ, "Niệm thiên từ người" làm đệm lưng cho lão đại là sự trả giá cần thiết, vì cái gì mà lão đại phải áy náy còn muốn cảm kích đối phương cơ chứ.

Tiểu Tứ nói làm Lăng Lan thật hết chỗ nói, cô cũng không biết phải giải thích với Tiểu Tứ như thế nào, chuyện này vốn không nên nhìn nhận như vậy..... Bất quá Tiểu Tứ là một người cố chấp, thông minh như Lăng Lan tự nhiên không tiếp tục đề tài này, cô nhanh chóng mở ra kênh trò chuyện kết nối với báo con, một tiếng lại một tiếng cố gắng gọi tỉnh báo con.

Lăng Lan rất rõ ràng, phải nhanh chóng đánh thức báo con, nếu báo con không được trị liệu kịp thời rất có thể sẽ bị thương nặng dẫn tới tử vong.

Có lẽ là do tiếng kêu có hiệu quả, chỉ chốc lát sau, Lăng Lan nghe được một tiếng rên rỉ yếu ớt, Lăng Lan vui mừng vội hô to: “Báo con, báo con, cậu không sao chứ.”

“Khụ khụ, tôi không có việc gì, thả con, cậu không có việc gì là tốt rồi.” Báo con rớt cuộc cũng trả lời, âm thanh nghe thực suy yếu, thoát nhìn thương thế mười phần nghiêm trọng, thậm chí so với Lăng Lan còn nặng hơn. Nghĩ lại cũng phải, Lăng Lan tuy rằng bị trọng thương do phải ngăn cản bảo tử nhưng bởi vì cơ giáp mà cô sử dụng là Vương cấp cơ giáp, mà sự bảo hộ của Vương cấp cơ giáp dành cho Cơ giáp sư so với những giá cao cấp cơ giáp khác là tốt hơn rất nhiều.

Chỉ chốc lát sau, giọng nói của báo con trở nên có lực hơn, anh hình như cũng nhận ra tình huống chung quang, liền hỏi Lăng Lan: “Chúng ta hiện tại đang ở đâu?”

“Tôi cũng không rõ lắm.” Lăng Lan nhìn không gian đen tối trước mắt, nhìn không được cười khổ nói.

“Tôi chỉ biết là chúng ta cuối cùng cũng vào được trong quân hàm, chỉ là không biết hiện tại có còn ở bên trong hay không...” Lý Lan Phong vực dậy tinh thần trả lời.

Vừa dứt lời, liền nhìn thấy một thi thể bay ngang qua cơ giáp của bọn họ, mà người nọ lại đang mặc quân phục nhân viên hậu cần của quân hàm, trên vai còn có thể thấy rõ ràng quân hàm. Xem ra, bọn họ quả thật đang ở bên trong quân hàm, nhưng mà điều này cũng chứng minh quân hàm đã bị phá hủy rất trầm trọng.

Lăng Lan nghĩ vậy trong lòng không khỏi trầm xuống, nếu là quân hàm thật sự bị phá hủy hoàn toàn, chỉ dựa vào cơ giáp của bọn họ là không có biện pháp bay tới căn cứ Tấn Long, chẳng lẽ nỗ lực nhiều như vậy, kết quả cuối cùng chỉ là nhiệm vụ thất bại, các đồng bọn tử vong hay sao?

“Không có việc gì, chủ hạm chỉ huy tuy rằng tình huống bây giờ không tốt, nhưng các động cơ cơ bản còn chưa bị phá hủy, vẫn có thể phi hành bình thường.” Tiểu Tứ cảm giác được sầu lo của Lăng Lan, lập tức trả lời,

“Chẳng qua, vị trí hiện tại của lão đại là ở phía đuôi chủ hạm, bọn họ đã phong toả nửa thân sau của quân hạm cho nên nơi này mới rơi vào trạng thái trôi nổi.”

“Thế tình huống của bọn Tề Long thế nào?” Điều Lăng Lan lo lắng từ đầu cho tới giờ cũng chỉ là tình trạng của các đồng bọn.

“Vẫn chưa tìm hiểu được, bởi vì đuôi quân hạm đã bị phá huỷ hoàn toàn nên em cũng không có biện pháp lợi dụng chủ hạm để đột nhập vào hệ thống theo dõi tìm bọn họ”. Tiểu Tứ tiếc nuối mà trả lời.

“Nếu chúng ta không có việc gì, tin tưởng bọn họ cũng sẽ không sao.” Lăng Lan đối với các đồng bọn rất tin tưởng. Kỳ thật vào khoảng khắc cuối cùng đuôi tàu bị nổ mạnh, đối với những nhân viên hậu cần không có cơ giáp bảo hộ là một chiêu chí mạng, tất cả bọn họ đều bỏ mình sau vụ nổ ấy, những người có thể sống sót hầu như đều là Cơ giáp sĩ được sự bảo hộ của cơ giáp mà tránh thoát một kiếp.

“Thỏ con, tôi cảm nhận được hình như chúng ta đang di chuyển, có lẽ quân hạm còn chưa bị trận bão từ vừa rồi phá huỷ hoàn toàn.” Lý Lan Phong tựa hồ đã nhận ra một ít tình huống, vội cùng Lăng Lan nói.

“Ừm, chúng ta xem xét tình huống trước mắt, thử đi tìm bọn Cận Chiến xem sao rồi sau đó mới tiếp tục tính tiếp.” Lăng Lan nhanh chóng ra quyết định, trước tiên đi tìm đội viên của mình, xem bọn họ có bị lạc trong khu vực phế tích này không.

Hai người điều khiển cơ giáp bay đi, có vô số thi thể bay sượt qua người bọn họ, nhìn sơ hầu như đều là những nhân viên hậu cần đã tử vong trong trận bão từ vừa rồi. Cứ việc Lăng Lan biết những nhân viên này chỉ là NPC nhưng tâm tình vẫn cảm thấy vô cùng trầm trọng. Bất quá Lăng Lan rất nhanh lấy lại tinh thần, cô bắt đầu suy nghĩ tình hình này có khi lại có lợi cho bọn họ, bởi vì những người biết bọn họ nhập cư trái phép đều đã hy

sinh, bây giờ chỉ cần bọn họ thay đổi thân phận là có thể thuận lợi ẩn núp, dễ dàng nguy trang thành binh cơ giáp chính thức của chủ hạm.

Tìm một vòng cũng không phát hiện được bọn Tề Long, Lăng Lan vui mừng suy đoán chắc bọn họ đã tiến vào khu vực an toàn của quân hạm. Nhưng điều làm cho Lăng Lan bất ngờ nhất, là khi bọn họ vô tình chạm vào các cơ giáp đang trôi nổi giữa không trung thì hệ thống của cơ giáp lại sáng lên nhắc nhở bọn họ có muốn lấy cơ giáp này hay không, như vậy những cơ giáp còn hoàn hảo này người chơi có thể tự do nhận lấy.

Lăng Lan cùng Lý Lan Phong tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này, phải biết rằng muốn có được những cơ giáp này phải dùng rất nhiều điểm tích phân mới có thể đổi được, hơn nữa cơ giáp của Lý Lan Phong năng lượng đã cạn kiệt, nếu có thể lấy được một giá cơ giáp năng lượng đầy đủ để sử dụng thì không còn gì tốt hơn. Điều này đối với Lý Lan Phong chẳng khác nào là năng hạn gặp mưa rào, quả thật là cực kỳ may mắn. Phải biết rằng một khi năng lượng khô kiệt, cơ giáp sẽ không có biện pháp hoạt động, đồng thời cũng không có cách nào duy trì đường khí trong khoang điều khiển.

Hai người lựa chọn hai cơ giáp có chức năng tốt nhất thu vào trong túi, không phải là không muốn lấy thêm mà là cho dù lấy thêm cũng mang không nổi.

Mỗi một giá cơ giáp được cất trong không gian riêng của người chơi mỗi giờ cũng sẽ tự tiêu hao một mức năng lượng nhất định. Nếu như cứ tiếp tục để đó đến cuối cùng năng lượng cạn kiệt, cơ giáp sẽ trở thành một chiếc vỏ rỗng, hơn nữa giữ quá nhiều cơ giáp sẽ gia tăng trọng lượng, làm cho người chơi mệt mỏi. Đây cũng là cách thế giới cơ giáp phòng ngừa người chơi sưu tập quá nhiều cơ giáp, cuối cùng lại không thể chuyên tâm luyện tập điều khiển một giá cơ giáp cho nhuần nhuyễn.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 321: Tình Chiến Hữu

Edit: Tuyệt Dung Hoa

Lăng Lan nhìn cơ giáp quân dụng mà mình đã thu hoạch được, kế hoạch vốn có sẵn trong đầu lập tức rõ ràng lên, không tiếp tục chần chừ cô nhanh chóng liên lạc với báo con, giải thích cho đối phương nghe về ý tưởng của mình.

Lý Lan Phong vừa nghe, ánh mắt đột nhiên sáng ngời, anh cho rằng đây là một chủ ý tuyệt vời. Trong lòng vừa tán đồng lại vừa cảm thấy kiêu ngạo: Nhìn đi, đây chính là bằng hữu của anh, cỡ nào thông minh, cỡ nào tài giỏi.

Hai người nhanh chóng thay đổi cơ giáp của mình thành cơ giáp quân dụng, sau đó mới điều khiển cơ giáp đi tới lỗ thông khí, chuẩn bị lên vào bên trong quân hạm.

Ngay lúc Lăng Lan đang phân phó Tiểu Tứ xem xét tình huống xung quanh coi có người hay không, quân hạm đột nhiên chạy chậm lại. Còn mơ hồ nghe được tiếng chuông cảnh báo phát ra khắp quân hạm.

“Sao lại thế này, Tiểu Tứ?” Lăng Lan vội hỏi Tiểu Tứ, hiện tại Lăng Lan chẳng khác gì người mù, tất cả những gì xảy ra bên ngoài đều phải nhờ vào Tiểu Tứ mới có thể biết được.

Tiểu Tứ lập tức trả lời: “Lão đại, radar có phản ứng, một vật thể bay không xác định đang bay cách chủ hạm chỉ huy 10km, hiện tại toàn bộ quân hạm đã tiến vào trạng thái đề phòng khẩn cấp, lúc này không thích hợp để chúng ta hành động.”

Lăng Lan nghe Tiểu Tứ nói xong, liền quyết định chờ một lát rồi lại hành động, mà Lý Lan Phong cũng cảm giác được hình như có chuyện gì xảy ra trong quân hạm nên đối với đề nghị của Lăng Lan là hoàn toàn ủng hộ, anh cũng muốn chờ xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.....

Bùng nổ bão từ mới vừa đi qua, ở căn cứ Tấn Long xa xôi liền nhận được sự thông báo khẩn cấp của đầu não, yêu cầu căn cứ lập tức phái hạm đội đến cứu hộ các tiểu đội còn sống sót trong khu vực tinh cầu x192, nhanh chóng đưa những nhóm thám hiểm và quân nhân còn sống sót về nơi trú ẩn an toàn.

Trong phòng chỉ huy căn cứ Tấn Long, một người đàn ông ngồi trên ghế sofa, cả người gần như bị bóng tối che phủ đang hỏi một bóng dáng mờ lung đối diện bằng một chất giọng nghèn nghẹn khó nghe: “D9, cậu cho rằng thông báo này có vấn đề?”

“D1, nhìn bề ngoài thông báo này rất bình thường, một khi xảy ra thảm họa gây thương vong, đầu não của cơ giáp tự nhiên sẽ thông báo cho các hạm đội gần đó đi cứu hộ, mà bão từ xảy ra ở x191 chúng ta cũng biết, nó chẳng qua là hiện tượng tự nhiên.....” Các thiên tai ở thế giới cơ giáp thật ra đều dựa vào những thiên tai đã xảy ra trong hiện tại mà tái hiện lại. Trên thực tế, ở thế giới thực, bão từ quả thật đã xảy ra ở biên giới Warsaw, chỉ có điều nó không hung tàn như trong thế giới cơ giáp.

D9 nói tới đây liền dừng một chút, sau đó tiếp tục âm lãnh mà nói, “Mà hạm đội khai hoang kia cũng là ở ngay nơi đó làm nhiệm vụ....”

“Ý của cậu là đã không còn vấn đề gì lớn?” Ở bên trong bóng tối che dấu hết thấy biểu tình, D1 lại dùng âm thanh không cảm xúc của bản thân hỏi ngược lại.

“Cũng không hẳn như vậy, nếu vấn đề gì cũng không có thì mới vô cùng có vấn đề.....” khóe miệng D9 lộ ra một tia mặt trào phúng, “Chúng ta ần núp tiến vào, nhất định không thể thả lỏng cảnh giác, cũng không ai biết được đầu não cơ giáp rốt cuộc có phát hiện được điều gì hay không.”

“Như vậy. Thông báo lần này chúng ta không tiếp?” D1 tiếp tục hỏi.

“Đương nhiên không thể, chúng ta vẫn phải như bình thường phái đội cứu viện đến, nếu không đầu não cơ giáp nhất định sẽ hoài nghi, mà kế hoạch của chúng ta còn cần thêm ít thời gian mới có thể hoàn thành, tuyệt đối không thể xảy ra sai sót vào lúc này.” D9 thẳng thắn phản đối nói, “Bảo từ cường đại như vậy, dựa theo tình báo của chúng ta, hạm đội khai hoang kia căn bản không thể sống được..... Cho dù còn có người sống sót thì đặt dưới sự kiểm soát của chúng ta, chúng ta cũng yên tâm hơn.”

Nói tới đây, D9 kiêu ngạo “Chúng ta đã bày thiên la địa võng ở căn cứ Tấn Long, dưới sự kiểm soát của chúng ta không ai có thể làm được điều gì mờ ám. Nếu đầu não cơ giáp thật sự muốn làm gì hay phái người nào tới, chúng ta cũng nhất định phát hiện đầu tiên.”

“Một khi đã như vậy thì phái đội cứu viện đi, tôi cũng không muốn trước khi kế hoạch hoàn thành gây ra quá nhiều sóng gió.” D1 nghe vậy liền nhanh chóng truyền đạt mệnh lệnh xuống căn cứ.

Cùng ngày, một quân hạm tuần tra xuất phát từ căn cứ Tấn Long nhằm hướng tinh cầu x192 mà bay tới, rốt cuộc trải qua một ngày một đêm cuối cùng cũng gặp được chủ hạm chỉ huy đang cố kéo dài hơi tàn của hạm đội khai hoang.

Chủ hạm chỉ huy đã không có sức lực để chiến đấu, cho nên trước tiên thông qua kênh công cộng phát ra tín hiệu dò hỏi, đối phương cũng không chần chừ, rất nhanh hồi phục tin tức thông báo thân phận của bọn họ. Đến khi biết được đó là đội cứu viện của căn cứ Tấn Long phái tới, những Cơ giáp sĩ cùng với các nhân viên công tác còn sót lại của chủ hạm đều nhin không được mà lệ nóng doanh tràng, phải biết rằng trong một ngày một đêm này, tinh thần của bọn họ vẫn luôn trong trạng thái dày vò lo âu, bọn họ không biết chiếc chủ hạm gần như bị phá huỷ hoàn toàn này có thể duy trì được bao lâu, tất cả mọi người cũng không muốn trở thành phế tích trong Tinh Không, tan thành cát bụi không còn chút dấu vết giống như các chiếm hạm khác.

Chỉ huy chủ hạm cùng sĩ quan phụ tá liếc nhìn lẫn nhau, ánh mắt cực kỳ phức tạp, có kích động có khẩn trương còn có một loại lạnh lẽo, nhưng thực nhanh biểu tình của hai người thay đổi biến thành mừng như điên, cùng với các quân nhân khác không chút khác biệt.

Bất quá sĩ quan phụ tá tuổi vẫn còn trẻ, tay của hắn nhin không được mà nắm chặt lại, bởi vì một khi tiến vào căn cứ Tấn Long thì nhiệm vụ của bọn họ cũng chính thức bắt đầu.

Xét thấy chủ hạm nếu tiếp tục phi hành là hoàn toàn không an toàn, đội cứu viện sau khi cùng căn cứ liên hệ bàn bạc liền quyết định đưa toàn bộ những người còn sống sót chuyển dời lên quân hạm của bọn họ, sau đó mới di chuyển về căn cứ.

Mà hai người Lăng Lan và Lý Lan Phong thừa lúc lực chú ý của mọi người đều tập trung vào phương tiện dời đi, liền cho Tiểu Tứ bí mật mở ra lỗ thông khí lặng lẽ đột nhập vào trong quân hạm, rồi dựa theo con đường mà Tiểu Tứ chỉ dẫn nhanh chóng đi vào bên trong đại sảnh của quân hạm.

Lúc này trong đại sảnh, ánh mắt của mọi người đều tập trung đến hai cửa khẩu ra vào, những Cơ giáp sĩ còn may mắn sống sót xếp thành hai hàng

trước mỗi cửa, họ đang chờ tới lượt mình để di dời qua quân hạm của đội cứu viện, Lăng Lan cùng Lý Lan Phong yên lặng đi tới, không tiếng động mà đứng vào cuối hàng.

Người Cơ giáp sĩ đang đứng cuối hàng lại đột nhiên phát hiện có thêm hai cơ giáp mới xuất hiện, tò mò mà quay đầu nhìn nhìn hai người bọn họ. Hắn cũng không nghi ngờ gì, dù sao cơ giáp mà Lăng Lan và Lý Lan Phong đang điều khiển cũng là cơ giáp quân dụng chuyên dùng của quân hạm (trên ngực cơ giáp còn có dấu hiệu của quân hạm), cùng lắm hắn chỉ hoài nghi tốc độ của hai người sao lại chậm như vậy, đến bây giờ mới ra xếp hàng, bất quá đây là chuyện riêng của người khác nên vị Cơ giáp sĩ này cũng không để trong lòng.

Thấy vị Cơ giáp sĩ kia chỉ nhìn bọn họ chứ không có hỏi nhiều, Lăng Lan cùng Lý Lan Phong đều thở phào một hơi, kế hoạch đột nhập vào của bọn họ rốt cuộc cũng thành công. Thực nhanh tới lượt bọn họ được di dời qua quân hạm cứu viện, đến khi an toàn đi vào đại sảnh, bọn họ liền nghe theo sự chỉ dẫn của nhân viên công tác, điều khiển cơ giáp tiến tới băng ghế dài được an bài sẵn cho bọn họ, sau đó hai người cũng không rời khỏi cơ giáp mà tiếp tục ở lại trầm mặc im lặng.

Những Cơ giáp sĩ thuộc quân hạm của căn cứ Tấn Long thấy thế cũng không nghi ngờ, bởi vì rất nhiều Cơ giáp sĩ sau khi được chuyển dời qua đây đều là dáng vẻ như vậy, những Cơ giáp sĩ này nhiều giờ qua đều căng thẳng, khẩn trương, giờ đây đã được cứu viện, bọn họ cuối cùng cũng an toàn sống sót qua tai nạn, cảm xúc tự nhiên thả lỏng rất nhiều. Vì vậy có những Cơ giáp sĩ vừa tiến vào ghế dài liền trực tiếp hôn mê. Chỉ có một ít người thần kinh thô mới còn sức bò ra khỏi cơ giáp đi làm quen với các Cơ giáp sĩ cùng các nhân viên công tác của hạm đội Tấn Long.

Lăng Lan cùng Lý Lan Phong thoát nhìn đều đã lâm vào hôn mê, nhân viên công tác thấy thế cũng rất sẵn sàng mà không lại quấy rầy bọn họ. Trên

thực tế, lúc này hai người Lăng Lan và Lý Lan Phong đang vô cùng khí thế mà bàn bạc ngất trời.

Thật ra Lăng Lan và Lý Lan Phong đã thay đổi cơ giáp, đáng lẽ kênh trò chuyện của tiểu đội cũng mất đi tác dụng, nhưng sự tồn tại của Tiểu Tứ đầu phải nói chơi, nháy mắt lại giúp Lăng Lan cùng Lý Lan Phong thành lập một kênh trò chuyện riêng dành cho hai bọn họ.

“Không biết bọn Cận Chiến có ở đây hay không? Biết đâu lại ở ngay trong đại sảnh này cũng không chừng?” Lý Lan Phong quét nhìn một vòng chung quanh, thấy tất cả đều là các cơ giáp chung một dáng vẻ, nhìn không được lắt lắt đầu, anh thật sự không có biện pháp nhìn ra được đâu là thành viên của tiểu đội mình.

“Chỉ cần bọn họ còn sống, liên nhất định có thể tìm được, không cần sốt ruột.” Lăng Lan lại vô cùng bình tĩnh. Đối với đám người Tề Long, cô vẫn rất tin tưởng. Trải qua nhiều lần mạo hiểm, đoàn đội của bọn họ sẽ không bị loại việc nhỏ này làm khó. Hơn nữa đây cũng là khảo nghiệm của cô đối với bọn họ, trong tình huống không có cô, bọn họ rốt cuộc có thể dựa vào bản thân mà sinh tồn hay không.

Lúc này, bên trong một đại sảnh khác của quân hạm Tấn long, Tạ Nghi đã cùng các nhân viên công tác nơi này thành lập mối quan hệ tốt đẹp, khuôn mặt cậu tràn đầy tươi cười trở lại bên đồng đội, cùng đồng đội chia sẻ tin tức mà cậu đã thám thính được.

Bảy người Tề Long cũng không ngồi chờ trong cơ giáp mà là ra ngoài, bởi vì trang phục hiện tại họ đang mặc không phải là quần áo riêng của bọn họ mà là trang phục thao tác cơ giáp chính thức của Liên Bang, cùng các Cơ giáp sĩ của quân hạm chỉ huy giống nhau như đúc.

Nói ra cũng là nhờ vào vận may, ngay thời điểm bão từ bùng nổ, hai người Tề Long và Lạc Lăng phối hợp cực kỳ ăn ý cùng đột nhập vào bên

trong quân hạm, quyết đoán bắt cóc hai đặc cấp cơ giáp, thừa lúc hai người họ còn chưa phản ứng kịp bắt bọn họ ra chặn phía trước, làm tấm mộc cho tiểu đội của mình, giúp tiểu đội ngăn cản đại bộ phận uy lực của bão từ, cũng nhờ vậy mà bọn họ mới có thể bình yên vượt qua nguy cơ lần này (đương nhiên, bọn Tề Long lại không biết rằng, bọn họ có thể sống sót là nhờ vào Lăng Lan đã ngăn chặn phần lớn uy lực của bão từ, nếu không chỉ dựa vào hai giá đặc cấp cơ giáp thì bọn họ cũng không có cơ hội sống sót đến bây giờ.....).

Đương nhiên hai giá đặc cấp kia thực bị kích, trực tiếp bị năng lượng còn sót lại của bão từ phá hủy, một phần cũng do đối phương phản ứng quá chậm, khởi động thiết bị phòng hộ chậm nửa giây, liền bởi vì nửa giây này mà Cơ giáp sĩ bên trong không thể chịu đựng được uy lực bão từ, trực tiếp bỏ mình.

Hành vi hung ác của Tề Long và Lạc Lăng làm cho hai người mới vừa gia nhập tiểu đội là "Cơ vô bất tu" cùng Lý Thì Du đều rung mình, đặc biệt là Lý Thì Du, anh rốt cuộc phát hiện, tiểu đội mà anh gia nhập không chỉ có đội trưởng là phúc hắc vô sỉ, mà ngay cả đội viên cũng không phải là người tốt lành gì..... Nếu là anh, anh căn bản không thể lấy người vô tội làm tấm mộc.....

Nhưng lí trí Lý Thì Du lại thừa nhận, lựa chọn Tề Long và Lạc Lăng là chính xác, bởi vì lựa chọn của bọn họ giúp cho tiểu đội sống sót. Lý Thì Du không quên, lúc bắt cóc hai đặc cấp cơ giáp kia, Tề Long trước tiên đẩy anh cùng "Cơ vô bất tu" ra sau cùng, ba người khác cùng Tề Long, Lạc Lăng phối hợp cực kỳ ăn ý, lập tức chặn ở phía trước bọn họ, nói cách khác, chỉ khi nào năm người bọn họ đều chết hết mới tới lượt anh và "Cơ vô bất tu".

Xong việc, tâm tình Lý Thì Du cực kỳ phức tạp, có ngạc nhiên, có không đành lòng nhưng càng nhiều lại là cảm động, trong thời gian ngắn cũng không nói lên lời chỉ trích Tề Long cùng Lạc Lăng..... Có lẽ đây là tình

chiến hữu, trong lòng Lý Thì Du đột nhiên chấn động, anh phát hiện mình hình như lại hơi thích điều này.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 322: Sầu Lo!

Edit: Tuyết Dung Hoa

Cũng nhờ vậy mà đám Tề Long đều may mắn sống sót, tất nhiên mọi người đều bị trọng thương do sức nổ của bão từ, đến lúc này thì phải nhắc đến chỗ tốt của Lý Thì Du, anh trực tiếp lấy ra một loại thuốc đặc biệt do chính mình mới nghiên cứu phân phát cho mỗi người, thương thế vốn cần một đến hai ngày mới có thể khôi phục, vậy mà sau khi dùng thuốc, chỉ vài phút sau vết thương liền khôi phục hơn phân nửa.

Bọn Tề Long vốn muốn quay lại đuôi quân hạm để tìm kiếm lão đại Lăng Lan và Niệm thiên từ nhân, nhưng năng lượng còn sót lại của bão từ và cơ giáp đã cạn kiệt năng lượng làm cho bọn họ không có cách nào quay lại đuôi quân hạm, ngay lúc bọn họ đang bó tay không biện pháp, Cơ vô bất tu lại phát hiện ra một bí mật, đó chính những giá cơ giáp không có người chơi chỉ cần không bị bão từ phá huỷ vượt quá 40%, bọn họ đều có thể thu nhận.

Biết được bí mật này, bảy người Tề Long mười phần kinh hỉ, chỉ cần có cơ giáp mới là bọn họ có cơ hội đi tìm Lan lão đại. Mọi người lại tản ra xung quanh điều tra một phen, tìm kiếm một hồi bọn họ phát hiện có mười mấy cơ giáp còn chưa bị phá huỷ nặng nề, vẫn có thể sử dụng được, bảy người liền nhanh chóng lựa chọn bảy cơ giáp tốt nhất để thay đổi, chuẩn bị xong xuôi mọi người vừa định quay lại đuôi quân hạm, liền nhìn thấy các

Cơ giáp sĩ của quân hạm đang đi đến dò xét chung quanh với hi vọng tìm kiếm Cơ giáp sĩ còn sống sót.

Bão từ đã gây ra sự tổn hại rất lớn cho quân hạm, toàn bộ các nhân viên công tác ở phía đuôi quân hạm đều hy sinh, ngay cả một bộ phận nhân viên và các Cơ giáp sĩ ở khoang giữa của quân hạm cũng bị uy lực của vụ nổ mạnh mà tử vong, quả thật là thương vong nghiêm trọng.

Tuy rằng bộ chỉ huy quân hạm cho rằng sẽ không còn người sống sót ở khoang cuối, nhưng vẫn theo quy tắc mà phái một tiểu đội cơ giáp xuống đây dò xét một phen. Tề Long phát hiện tiểu đội cơ giáp thì liền muốn tránh đi, nhưng Hàn Kế Quân lại linh cơ ngăn cản, ngược lại mệnh lệnh cho các thành viên của tiểu đội đi tới tiếp đón.

Quả nhiên, vừa nhìn thấy mấy người bọn họ, tiểu đội cơ giáp kia căn bản không hoài nghi, ngược lại còn vui mừng kích động muốn khóc, bọn họ vốn cho rằng các chiến hữu ở đuôi quân hạm đều đã hy sinh, không nghĩ tới lại còn có người sống sót..... Điều này làm cho bọn họ mừng rỡ như điên. Làm gì còn nghĩ tới việc xác minh thân phận của bọn Tề Long.

Cứ như vậy, bảy người Tề Long được đưa vào khu vực an toàn của quân hạm, phát hiện trên người bọn họ vết thương chồng chất, liền an bài bọn họ nằm trong khoang trị liệu một đêm.

Kỳ thật, Tề Long bọn họ có một sơ hở trí mạng, đó chính là trang phục bọn họ đang mặc chỉ là trang phục thao tác cơ giáp bình thường, so với trang phục thao tác cơ giáp chính thức của quân hạm vẫn có chút khác nhau. Bất quá bọn họ rất thông minh nhanh tay xé rách những kí hiệu dễ bị bại lộ, Tề Long càng mạnh tay xé rách gần hết, thân thể thiếu chút nữa là lộ hết ra ngoài. Đồng thời, bọn họ cũng đủ tàn nhẫn, quyết đoán đâm bị thương chính mình, làm cho máu nhiễm hồng cả bộ quần áo, hơn nữa miệng vết thương không ngừng đổ máu cũng làm nhân viên cứu trị xem

nhẹ vấn đề trang phục, chỉ chú ý đến thương thế của bọn họ, cũng giúp họ vượt qua cửa ải khó khăn này.

Trải qua một đêm nghỉ ngơi chỉnh đốn, bọn họ được phát trang phục mới, bởi vì toàn bộ đuôi quân hạm đều bị phá huỷ, cho nên quần áo đồ dùng sinh hoạt của bọn họ đương nhiên không còn. Quân hạm cũng vì điều này mà suy xét một phen. Vì vậy bọn họ không chỉ được phát cho quân phục mới mà ngay trang phục thao tác cơ giáp cũng được phát cho một bộ, làm cho mấy người Tề Long cười thầm rất cuộc cũng an toàn.

Đương nhiên, nguyên nhân làm cho các nhân viên hậu cần tin tưởng bọn họ là Cơ giáp sĩ của quân hạm là vì những nhân viên công tác ở đuôi quân hạm mà họ quen biết đều đã hy sinh, nên họ không phát hiện ra thân phận của bọn Tề Long, đây cũng là lí do mà bảy người Tề Long có thể dễ dàng lén vào trong quân hạm như vậy. Bởi vậy bọn họ theo bản năng cho rằng những Cơ giáp sĩ điều khiển cơ giáp thuộc về quân hạm, đương nhiên sẽ là người một nhà.

Bọn họ cũng không cho rằng sẽ có người vô thanh vô tức đột nhập vào quân hạm, cho nên không có người nghi ngờ thân phận của bọn Tề Long. Bọn họ chỉ nghĩ rằng chiến hữu ở đuôi quân hạm còn chưa bị diệt toàn quân, vẫn còn có người may mắn sống sót, điều này đối với bọn họ là một sự an ủi.

Còn có một nguyên nhân làm cho bọn họ qua loa buông tha Tề Long, chính là bọn họ không dám đối diện với ánh mắt dò hỏi cùng khẩn cầu của bảy người Tề Long. Bởi vì khi cứu hộ được nhóm người Tề Long, không khí trong quân hạm đã bắt đầu tan đi rất nhiều, mà quân hạm lại không có đủ năng lượng để duy trì không khí, vì đảm bảo sự an toàn cho những người còn sống, chỉ huy không thể không bỏ dỡ cứu hộ, đóng lại lỗ thông khí ở cuối đuôi quân hạm, phòng ngừa không khí tiếp tục bị tràn ra.

Tuy rằng bảy người Tề Long lần nữa khẩn cầu cứu hộ, khẳng định ở đuôi quân hạm còn có Cơ giáp sĩ sống sót, nhưng cuối cùng bọn họ cũng không thành công tiếp cận đuôi quân hạm, thời gian không cho phép, bọn họ cần thiết phải nghĩ tới những người còn sống. Cho nên phải bắt buộc đóng lại lỗ thông khí, bỏ dở cứu hộ.

Biểu tình chờ đợi của bọn Tề Long làm cho những nhân viên cứu hộ vô cùng áy náy, họ trực giác thật xin lỗi các chiến hữu ở phía đuôi. Cho nên sau khi đưa bảy người Tề Long vào khoang điều dưỡng, liền theo bản năng mà tránh né bọn họ, không ai nguyện ý đi xác minh thân phận của bọn họ, bởi vì bọn họ sợ đối phương sẽ dò hỏi kết quả cứu hộ..... Cứ như vậy, bọn Tề Long lại may mắn tránh thoát khả năng bị vạch trần.

Không thể không nói, bọn Tề Long quả thực rất may mắn, trên quân hạm những quân nhân còn may mắn sống sót đều đang đau thương cho một nửa chiến hữu đã hy sinh của mình, cho nên đối với người sống sót cực kỳ ưu đãi, bỏ đi một ít các thủ tục xác nhận. Mà Chỉ huy khi nhận được báo cáo đã tìm thấy một số Cơ giáp sĩ may mắn sống sót ở đuôi quân hạm cũng không nghĩ nhiều, chỉ dặn dò các nhân viên công tác chú ý chăm sóc nhiều hơn cũng liền xong việc. Bởi vì lúc ấy, Chỉ huy đang bận lo lắng, hắn không biết chiếc quân hạm gần như bị phá hủy hoàn toàn này có thể duy trì được bao lâu, không biết có thể bay nổi tới căn cứ Tấn Long hay không.....

“Đối phương thật sự là quân hạm cứu viện của căn cứ Tấn Long phải đến, như vậy có lẽ chúng ta sẽ thuận lợi tiến vào căn cứ Tấn Long... Chỉ là không biết hai người lão đại cùng Niệm thiên từ nhân hiện tại như thế nào, cũng không biết mọi thứ có bình an hay không.....” Tạ Nghi nhỏ giọng nói, trong ánh mắt lại khó nén lo âu, không biết Lan lão đại có bình an sống sót sau trận bão từ kia không.

“Yên tâm, lão đại là người nào cơ chứ, nếu chúng ta đều có thể sống sót, lão đại liền nhất định có thể sống sót.” Lạc Lãng ánh mắt đầy kiên định chém đinh chặt sắt mà trả lời. Lạc Lãng là một trong những người ủng hộ

cuồng nhiệt nhất của Lăng Lan, ở trong mắt Lạc Lăng, lão đại của cậu sẽ không bao giờ bị đánh bại, cho dù là bão từ khủng bố cũng không thể.

Hàn Kế Quân gật đầu nói: “Lạc Lăng nói không sai, lão đại nhất định không có việc gì, điều chúng ta nên làm bây giờ không phải là tiếp tục lo lắng cho tình hình của lão đại, mà phải làm sao cho đến khi lão đại tìm được chúng ta, tất cả mọi người đều đã an toàn ẩn núp tiến vào căn cứ Tấn Long.” Hàn Kế Quân cho rằng khó khăn còn ở phía sau, bọn họ cần phải sớm chuẩn bị, “Chờ đến khi đã sắp xếp yên ổn cho chúng ta, quân hạm chắc chắn sẽ tiến hành đăng kí tư liệu cho những người còn sống sót, mà chúng ta lại không biết thông tin của các thành viên trong quân hạm, đến lúc đó, chúng ta nhất định sẽ bị bại lộ.”

“Nếu có lão đại ở đây thì tốt quá, cậu ấy chính là một hacker, nhất định có thể tìm được tư liệu của các Cơ giáp sĩ ở đuôi quân hạm, có thể tìm cho chúng ta một thân phận thích hợp.” Trong mắt Lâm Trung Khanh hiện lên sự tiếc nuối, cậu cũng đã nghĩ tới việc này, quân hạm bây giờ còn chưa ổn định, quân nhân tử vong trong trận bão từ này là rất nhiều, thu thập tàn cục còn không kịp, căn bản không có tinh lực đi kiểm tra những người sống sót. Nhưng đến khi mọi thứ đã ổn định, mặc kệ là chỉ huy quân hạm vẫn là người lãnh đạo của căn cứ Tấn Long đều sẽ tiến hành xác minh thân phận và đúng như Hàn Kế Quân đã nói, tới lúc đó mọi thứ liền bại lộ.

Lâm Trung Khanh nói tới đây, nhin không được mà cười khổ, cậu lại lần nữa phát hiện, Lan lão đại quả nhiên không gì không làm được, giống như chỉ cần có lão đại ở đó, cho dù là vấn đề gì cũng không còn là vấn đề, tất cả đều có thể dễ dàng giải quyết.

“Nói đến hacker, hình như tớ có nghe Niệm thiên từ nhân nói anh ta cũng là hacker, nếu có anh ta ở đây có lẽ cũng sẽ tìm được những tư liệu cần thiết.....” Tạ Nghi nhớ đến những lời của Niệm thiên từ nhân lúc ở trên chiến hạm vận tải, có chút tiếc nuối mà nói.

“Đúng nha! Thật là xui xẻo, nếu như anh ta ở đây, chúng ta sẽ an toàn hơn rất nhiều.....” Tề Long nghe vậy có chút ảo não nói, “Sớm biết như vậy, nên cho Niệm thiên tử nhân là người đầu tiên tiến vào quân hạm.”

“Hiện tại nói những điều này đều đã quá muộn, còn không bằng bàn bạc lại lần nữa, suy nghĩ biện pháp ứng phó” Lý Thì Du trực tiếp đánh gãy lời nói của Tề Long, nhắc nhở mọi người đừng suy nghĩ miên man.

Hàn Kế Quân nghe vậy gật đầu nói: “Lý thủ tịch nói rất đúng, hai hacker duy nhất của tiểu đội đều không ở đây, cho nên con đường muốn dùng năng lực hacker để lấy trộm tư liệu là không có khả năng, chúng ta phải suy nghĩ biện pháp khác thôi.”

Mọi người bắt đầu trầm tư suy nghĩ, đáng tiếc lại nghĩ không ra được biện pháp nào tốt, Tạ Nghi nhìn Cơ vô bất tu- Thường Tân Nguyên, cũng chính là người trong trường quân đội lưu ban hai năm, hiện tại vẫn là học sinh năm hai, cũng là người bị Lôi Vương nhìn trúng, tình cảnh lại vô cùng khó khăn, vẻ mặt đang hoảng hốt mà nhìn góc nào đó.

Tạ Nghi nhìn theo hướng đó, lại phát hiện nơi đó ngoại trừ mấy cái mạng nhện cũng không có gì cả... Cậu hồ nghi mà nhìn Cơ vô bất tu - Thường Tân Nguyên, chẳng lẽ anh ta nghĩ ra được điều gì?

Thường Tân Nguyên giống như cảm nhận được tầm mắt cực nóng của Tạ Nghi, chậm rãi hồi phục lại tinh thần, anh ngượng ngùng mà cười, hỏi: “Tạ Nghi, cậu, có việc?”

“Anh cứ ngơ ngác nhìn một chỗ, có phải nghĩ ra được cái gì hay không?” Tạ Nghi tò mò hỏi.

Thường Tân Nguyên ngượng ngùng mà sờ sờ đầu: “Tôi không nghĩ ra điều gì cả, chỉ là không nghĩ tới, Lăng Thiên nhất tuyến thế nhưng lại là Lan lão đại, người đã từng đánh bại cơ giáp đoàn Lôi Đình, càng là không

nghĩ tới, tôi sẽ gia nhập chiến đội của mọi người..... Điều này làm cho tôi cảm thấy giống như đang nằm mơ vậy.....”

Tạ Nghi tức khắc không nói gì, lúc trước bọn họ từ trong cơ giáp đi ra, vẻ mặt Thường Tân Nguyên rất bình tĩnh, còn tưởng rằng đối phương không quen biết bọn họ, bọn họ cũng không để trong lòng, không nghĩ tới Thường Tân Nguyên hoàn toàn biết lai lịch của bọn họ, chẳng qua, đến bây giờ mới xuất hiện một chút manh mối, rốt cuộc là anh ta nguy trang quá tốt, vẫn là dây cung phản xạ quá trì độn cho nên tới bây giờ mới phản ứng???

Thường Tân Nguyên nói làm cho những người khác cũng không biết nói gì, bằng hữu à, đều đã qua một đêm, anh bây giờ mới cảm thán có phải đã quá muộn hay không.

Ánh mắt sắc bén của sáu người làm Cơ vô bất tu có chút co quắp, anh lại sờ đầu lần nữa, nói: “Kỳ thật, vừa rồi tôi còn nghĩ đến những lời mà Lan lão đại nói với chúng ta lúc xuất phát.” Bất tri bất giác, Thường Tân Nguyên cũng theo bọn Tề Long mà gọi Lăng Lan là Lan lão đại.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 323: Qua Cửa!

“Nói cái gì?” Tề Long đột nhiên sờ sờ mặt mình, cậu đột nhiên phát hiện tính cách nôn nóng của mình đúng phải người có cung phản xạ dài như Cơ Vô Bất Tu thật là một loại tra tấn.

“Lan lão đại nói, vạn nhất chúng ta lạc nhau thì liền dùng tên giả để tìm kiếm đối phương.....” Thường Tân Nguyên trả lời.

“Ý anh là nói Lan lão đại sẽ dùng tên giả sao? Không có khả năng, Lan lão đại nếu thật sự tiến vào căn cứ Tấn Long thì nhất định sẽ dùng thân phận của những quân nhân hy sinh, nếu không nhất định sẽ bị đối phương phát hiện.” Tề Long là người đầu tiên không đồng ý, dùng tên giả, chỉ cần tra trên cơ sở dữ liệu thì sẽ bị phát hiện ngay lập tức.

“Nhưng không phải các cậu nói năng lực hacker của Lan lão đại rất mạnh sao, chẳng lẽ cậu ấy không thể sửa đổi cơ sở dữ liệu?” Thường Tân Nguyên đối với hacker cũng không phải rất hiểu biết, cho nên thắc mắc của mình trực tiếp nói ra.

“Cơ sở dữ liệu đâu thể nào dễ dàng bị sửa đổi như vậy?” Tề Long nghe vậy nhin không được cười nhạo, cho dù là hacker mạnh đến thế nào cũng không dám động tay động chân ở đâu nào.

“Không, có lẽ Cơ Vô Bất Tu nói rất đúng.....” Hàn Kế Quân đột nhiên mở miệng đánh gãy lời nói của Tề Long.

Hàn Kế Quân nói tức khắc làm Tề Long thu thanh, đối với phán đoán của bạn tốt nhà mình, cậu vẫn tin tưởng vô cùng, Tề Long chỉ phải bất đắc dĩ mà sờ sờ cái mũi, không mở miệng nói nữa.

“Lan lão đại có năng lực hacker thật khủng bố, tớ tin tưởng tất cả những người hiểu biết Lan lão đại đều biết điểm này.” Hàn Kế Quân nói làm bốn người Tề Long gật đầu mạnh, so sánh với Lý Thì Du, Thường Tân Nguyên bởi vì thời gian ngắn không hiểu nhiều, bốn người bọn họ từ nhỏ đã cùng Lăng Lan lớn lên, thập phần rõ ràng năng lực hacker của Lăng Lan.

“Cho nên, ai có thể nói, Lan lão đại thật sự không thể sửa đổi cơ sở dữ liệu của chỉ huy chủ hạm?” Hàn Kế Quân nói tới đây, ánh mắt sáng ngời có thần, “Tớ tin tưởng Lan lão đại nhất định đã suy xét tới khốn cảnh của chúng ta, cậu ấy nhất định sẽ thêm tên giả của chúng ta trong cơ sở dữ liệu trung tâm, còn có những tư liệu liên quan nữa.”

“Nếu tới căn cứ Tấn Long thật sự có người đến thẩm tra đối chiếu thân phận, chúng ta chỉ cần đem thân phận giả của chúng ta báo cáo là được.” Hàn Kế Quân nói ra quyết định của mình.

“Vạn nhất. Lăng đội trưởng không có thể đúng lúc sửa đổi thì sao.....” Đối với thực lực của Lăng Lan vẫn không rõ ràng, Lý Thì Du nghe vậy có chút lo lắng sốt ruột, loại hành động chỉ dựa vào vận khí này khiến cho anh cảm thấy không được thỏa đáng.

“Nếu chúng ta làm thế nào thì cũng có khả năng bị lộ thì không bằng thử một lần, cắt đứt đường lui, tớ tin chắc chắn Lan lão đại là làm xong mọi việc.” Hàn Kế Quân chém đinh chặt sắt mà trả lời.

Cậu nói làm bốn người Tề Long tán đồng, nhìn vẻ kiên định trong ánh mắt năm người, Lý Thì Du chỉ có thể thu hồi nghi ngờ, thở dài một hơi tỏ vẻ đồng ý. Mà Thường Tân Nguyên càng không có ý kiến, anh chỉ là người

chuyên tâm nghiên cứu cải tạo cơ giáp, chỉ cần tiểu đội đưa ra quyết định cuối cùng, anh là sẽ không có ý kiến khác.

Cứ như vậy, một ngày một đêm lại trôi qua, ba giờ sáng ngày hôm sau, quân hạm an toàn tiến vào căn cứ Tấn Long.

Đã sớm nhận thông báo vị trí được an bày tại căn cứ Tấn Long, đám Tề Long dưới sự chỉ huy của nhân viên tại căn cứ Tấn Long, trấn định mà đi vào căn cứ.

Bọn họ chỉ tùy ý mà ngắm tình huống chung quanh vài lần rồi không hề nhìn đông nhìn tây nữa. Nhưng chỉ nhìn vài lần cũng làm cho bọn họ âm thầm kinh hãi, bởi vì trong căn cứ Tấn Long, mỗi hơn trăm bước liền có một người quân nhân đang trực, thoạt nhìn Căn cứ Tấn Long phòng thủ cực kỳ nghiêm mật.

Điều này là cực kỳ hiếm thấy trong quân đội Liên bang luôn dựa vào công nghệ cao. Phải biết rằng, các căn cứ quân doanh đều dựa vào máy theo dõi 360 độ không có góc chết là chủ yếu, rất ít trang bị nhiều nhân lực như vậy giới nghiêm.

Mấy người Tề Long bề ngoài thoạt nhìn vẫn không có biến hóa như cũ, nhưng ở sâu trong nội tâm cũng đã đề phòng, dưới sự phòng thủ nghiêm mật như thế mà vừa phải tìm lão đại nhà mình, vừa phải hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng thì tuyệt đối không phải là một việc dễ dàng. Bọn họ rất rõ ràng, ngoài sự giám thị nghiêm mật của nhân viên, ở đây còn có vô số thiết bị điện tử mà bọn họ không biết ở đâu đang nhìn chăm chăm bọn họ, chỉ cần bọn họ lộ ra một chút sơ hở thì nhất định sẽ bị nhân viên giám thị của căn cứ Tấn Long phát hiện, đến lúc đó, hậu quả không dám tưởng tượng.

Bởi vì được bố trí lâm thời nên căn cứ không có biện pháp phân chia binh tướng, cho dù là người mang quân hàm nào thì đều thống nhất chia

mười người một phòng, đương nhiên, với những quan chỉ huy được xác nhận thân phận thì điều kiện cũng không như vậy.

Bảy người Tề Long cùng ba người được chia vào cùng một phòng nghỉ, vừa mới nghỉ ngơi chỉnh đốn mấy cái giờ, còn chưa hoàn toàn khôi phục lại thì đã bị tiếng đập cửa bừng tỉnh, nguyên lai là nhân viên hậu cần của căn cứ Tấn Long tới để đăng ký tin tức cho bọn họ.

Mấy người Tề Long nhìn thoáng qua lẫn nhau, Hàn Kế Quân ý bảo bọn họ tiếp tục chợp mắt, một trong ba người còn lại hùng hù hù hù mà đi ra mở cửa, Hàn Kế Quân vĩnh tai cẩn thận nghe bọn họ đối thoại.

Nghe được là tới để đăng ký tin tức, thái độ của người mở cửa cũng hòa hoãn một ít, liền đem thông tin của mình nói ra: Đội trưởng đội hậu cần của hạm đội vận chuyển Cảnh Long, Dương Nhất Long!

Nhân viên hậu cần căn cứ Tấn Long sau khi đưa tin tức vào thì tươi cười, lập tức kính một cái lễ nói: “Xin chào, Dương thiếu úy, đã quấy rầy anh nghỉ ngơi, thật là xin lỗi.”

Hàn Kế Quân lúc này mới mở ra mắt, liếc quân hàm của đối phương một cái, nguyên lai quân hàm người của người tới là hạ sĩ, khó trách thái độ trở nên cung kính như vậy. Quân nhân hậu cần ở căn cứ rõ ràng có địa vị kém xa với nhân viên hậu cần của quân hạm, đây cũng là lý do vì sao mỗi quân nhân đều muốn trở thành lính của quân hạm, bởi vì như vậy thì điểm khởi đầu của bọn họ cao hơn bộ đội trên mặt đất rất nhiều.

Lúc này, mặt mấy người khác đều bị bừng tỉnh, lau mắt, đánh ngáp, nhân viên hậu cần thấy thế liền đi tới chiếc giường gần cửa nhất, người nằm ở đó chính là Thường Tân Nguyên, Thường Tân Nguyên đang xoa mắt, thấy có người tới gần thì lòng bàn tay không khỏi mà đổ mồ hôi, cánh tay xoa mắt cũng không tự chủ được mà cứng đờ.

Hàn Kế Quân nằm ở giường bên trong Thường Tân Nguyên thấy thế, vội ngáp nói: “Để tôi trước đi, xong nhanh nghỉ ngơi sớm.”

Nhân viên hận cần của căn cứ Tấn Long thấy thế vội đi phía trước vài bước, tới chỗ của Hàn Kế Quân.

“Tôi là đội viên số năm đội cơ giáp Liệp Báo của hạm đội vận chuyển Cảnh Long, Kỷ Ứng Long.” Hàn Kế Quân trấn định mà nói tư liệu giả, sợ dĩ lúc đầu giả vờ chớp mắt để người kia đăng ký trước là vì cậu muốn biết chủ hạm tên là gì. Điều này cũng không phải là bí mật gì với những quân nhân chính thức, nhưng đối với những người ngoài như bọn họ, bọn họ thật sự không biết chủ hạm tên là gì, hơn nữa cậu cũng muốn biết phải trả lời như thế nào mới đúng tiêu chuẩn.

Có đáp án từ Dương Nhất Long, Hàn Kế Quân liền biết mình nên trả lời như thế nào.

Hàn Kế Quân trả lời làm cho đội trưởng đội hậu cần Dương Nhất Long ngẩn người, anh ta kinh ngạc mà nhìn về phía Hàn Kế Quân, bất quá vẫn tuân theo quy củ không có dò hỏi, anh ta cũng vô pháp xác định chủ hạm của mình có chiến đội cơ giáp nào có cái tên xa lạ như vậy hay không.

Nhân viên hận cần căn cứ Tấn Long nghe câu trả lời của Hàn Kế Quân xong liền đem tin tức đưa vào trong hệ thống kiểm tra của căn cứ Tấn Long, sau đó liền cúi chào nói: “Kỷ trung úy, xin chào.”

Hàn Kế Quân thấy thế chỉ bình tĩnh mà trở về cái lễ, trong lòng lại hô to “yes”, quả nhiên Lan lão đại sửa đã đổi kho tin tức, nếu không, đối phương không có khả năng phản ứng như vậy. Mà này điều này càng có thể xác định, Lan lão đại quả nhiên vẫn còn sống sau cơ bão từ vừa rồi, hơn nữa còn bình yên vô sự mà đi tới căn cứ Tấn Long.

Nhìn thấy Hàn Kế Quân thuận lợi thông qua, trong lòng mấy người khác đều an tâm. Mà Hàn Kế Quân trả lời cũng làm cho bọn họ minh bạch nên

nói như thế nào.

Lý Thị Du, Thường Tân Nguyên nhìn Hàn Kế Quân thật sự bình yên thông qua, trong lòng không khỏi mà âm thầm lú lười, đối với năng lực hacker của Lăng Lan có một nhận thức mới.

Thường Tân Nguyên vốn bị năng lực điều khiển cơ giới của Lăng Lan thuyết phục, nay còn bị năng lực hacker của cô làm thần phục hơn, vốn cũng không ôm bao nhiêu hy vọng đối với nhiệm vụ lần này, bây giờ anh bắt đầu tin tưởng có lẽ bọn họ thật sự có thể hoàn thành nhiệm vụ cấp SSS chưa bao giờ có người hoàn thành trong lịch sử này... Thường Tân Nguyên nghĩ đến đây, trong lòng đột nhiên nhảy lên vài cái, nhưng thực mau liền đem loại ý tưởng này đè ép xuống.

Thường Tân Nguyên âm thầm cười khổ, cùng ở chung với đám nhé con mới sinh không sợ hổ Tề Long, bất tri bất giác anh bắt đầu không bình tĩnh nữa, thế nhưng cũng có loại ý tưởng không thực tế này..... Nhưng nếu là, thật sự, vạn nhất, thật sự..... Thường Tân Nguyên hít sâu một hơi, quyết đoán đem tạp niệm trong lòng vứt sau đầu. Anh biết rõ, nhiệm vụ vừa mới bắt đầu, điều khó khăn hơn vẫn còn ở phía sau.

Mà Lý Thị Du thì lần đầu tiên nhìn thẳng vào năng lực của Lăng Lan, nguyên bản ấn tượng trong lòng đầu tiên chính là một kẻ mặt dày vô sỉ, thích chơi ám chiêu bắt đầu có hình tượng chính diện, quả nhiên, có thể trở thành lão đại một phương thì cũng phải năng lực độc đáo.....

Nhân viên hận cần căn cứ Tấn Long thẩm tra đối chiếu tư liệu của mọi người, xác định không có vấn đề xong liền rời đi. Lúc này Dương Nhất Long lớn tiếng dò hỏi Tề Long: “La thượng úy (Tề Long tên giả là La Anh), không thể tưởng được anh lại là đội viên số 2 của chiến đội cơ giáp lập Báo, đó chính là chiến đội vương bài a.”

Giống nhau số 1 là đội trưởng, số 2 là chủ vương bài chiến đội, số 3 là phó vương bài chiến đội, số 4 là cơ giáp viên chủ lực, dưới liền số năm liền không xác định, rất có thể là đội viên hậu cần, cũng rất có thể vẫn là cơ giáp viên chủ lực. Dương Nhất Long tuy rằng cảm thấy cái tên chiến đội cơ giáp Liệp Báo thực xa lạ, nhưng biểu đạt sự bội phục của mình đối với Tề Long.

Tề Long bắt lấy đầu ngược ngùng mà cười nói: “Tôi mới không phải vương bài đầu, đội trưởng chúng tôi mới là.....”

Khuôn mặt thuần hậu phối hợp với nụ cười có vẻ có chút ngu đần lại làm cho người khác cảm giác thập phần đơn thuần thành thật, Dương Nhất Long thấy thế không khỏi sinh ra hảo cảm đối với Tề Long.

Dương Nhất Long lại cùng Tề Long giao lưu vài câu, nghe nói đội trưởng của bọn họ và đội viên số 7 đội viên vẫn sinh tử không biết thì tức khắc tiếc hận không thôi. Tề Long thấy thế liền tỏ ra tức giận, cậu tin tưởng đội trưởng của cậu nhất định còn sống. Tề Long biểu lộ tín nhiệm chân tình tuyệt đối làm Dương Nhất Long đối với Tề Long càng thương thức, nguyên bản trong lòng còn một chút nghi nay theo biểu hiện của Tề Long biến mất vô tung vô ảnh.

Hàn Kế Quân nhìn đến lúc này mới nhẹ thở ra một hơi, thời điểm cậu trả lời liền lo lắng cái tên chiến đội xa lạ này sẽ làm cho thành viên của chủ hạm sinh nghi, còn tốt, bề ngoài Tề Long rất có tính lừa gạt, ít nhất từ biểu tình hiện tại của Dương Nhất Long cho thấy anh ta cũng không sinh ra nghi ngờ.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 324: Chân Tướng!

Lúc này, ở một phòng khác, hai người Lăng Lan và Lý Lan Phong đã đăng ký xong đang nằm ở trên giường nhắm mắt.

Không lúc sau, Lăng Lan liền nhận được một tin tức ngắn, cô mở mắt ra, vô cùng kích động nhảy xuống giường rồi không khách khí mà đá chân giường của Lý Lan Phong.

Cảm nhận được giường bị đá mạnh, Lý Lan Phong ngạc nhiên ngồi dậy, còn chưa dò hỏi Lăng Lan đã xảy ra chuyện gì thì liền nghe Lăng Lan nói: “Có tin tức của mấy người số 2, nhanh thu thập một chút, chúng ta đi tìm bọn họ.”

Ánh mắt Lý Lan Phong sáng ngời, cầm áo khoác đặt bên giường rồi nhanh chóng đi theo Lăng Lan tới vị trí nghỉ ngơi của mấy người Tề Long.

Lăng Lan sở dĩ nhanh nhận được tin tức nhanh như vậy không phải bởi vì nhờ vào năng lực của tiểu Tứ. Đương nhiên nếu bọn Tề Long dùng tên giả để đăng ký nhân thân thì phân thân của tiểu Tứ đã ẩn núp ở hệ thống dữ liệu của Căn cứ Tấn Long tuyệt đối có thể phát hiện trước tiên, chỉ là Lăng Lan đã làm một số hành động nhỏ trước, lúc đăng ký nhân thân, cô đã hối lộ nhân viên hậu cần của căn cứ Tần Long, đương nhiên cô còn nhờ Lý Lan Phong dùng năng lực khiến người khác có hảo cảm với mình để thuận lợi khiến đối phương đáp ứng giúp cô.

Trên thực tế, khi bọn Tề Long vừa đăng ký thân phận ở bên kia thì bên này Lăng Lan đã được tiểu Tứ thông báo, chỉ là Lăng Lan thực bình tĩnh, vẫn nằm ở trên giường như cũ, ra vẻ cái gì cũng không biết, thẳng đến khi thu được tin tức của nhân viên hậu cần gửi tới thì mới làm bộ kích động.

Đương nhiên, đối phương truyền tin cho cô cũng không trái với quy định căn cứ, dù sao bọn Lăng Lan chỉ là muốn tìm chiến hữu thất lạc, cũng không phải muốn thám thính bí mật căn cứ. Mà hiện tại căn cứ Tấn Long, những người đang tìm chiến hữu như Lăng Lan cũng không phải là ít, bởi vì cơn bão từ mà có rất nhiều quân nhân thất lạc đoàn đội của mình, ai cũng đưa ra yêu cầu muốn biết thông tin của đồng đội, chỉ có Lăng Lan lúc đưa ra yêu cầu này còn đưa thêm chút thù lao.

Thù lao này rất đơn giản, chỉ là một lọ rượu mạnh mà Lăng Lan vẫn luôn mang theo bên người, nhờ sự giúp đỡ của tiểu Tứ nên Lăng Lan biết người này yêu thích nhất chính là uống rượu.

Vì sao bên người Lăng Lan lại có rượu đâu, khụ khụ, kỳ thật đây cũng chỉ là thói quen của Lăng Lan ở đời trước, bởi vì thường hay bị bệnh phải nhập viện nên mỗi khi bị thương cô có thói quen dùng cồn để tiêu độc vết thương, dù đã sống ở thế giới Liên Bang một thời gian dài nhưng Lăng Lan vẫn không thích ứng được với việc khi bị thương không cần phải xử lý gì cả, chỉ cần dùng thuốc chữa xít lên vết thương là xong.

Lăng Lan đối với loại phương pháp trị liệu này vẫn luôn có chút bóng ma, vạn nhất bị uốn ván hay cái gì linh tinh, không phải tìm chết sao? Cho nên thói quen mang theo một bình rượu có nồng độ cao vẫn được duy trì tới bây giờ, nếu ngoài ý muốn bị thương thì sẽ dùng rượu tiêu độc trước, sau đó mới dùng thuốc xít để chữa vết thương...

Đối với thói quen này của Lăng Lan, bọn Tề Long tuy rằng khó hiểu nhưng cũng không nghi ngờ. Bọn họ chỉ trộm suy đoán, không biết có phải lão đại là người thích uống rượu hay không.

Chỉ có thể nói, có chút đồ vật đã trở thành thói quen của Lăng Lan, muốn thay đổi trong khoảng thời gian ngắn là thay đổi không được. Cho nên bất tri bất giác, trong mắt của các đồng bộ, Lăng Lan trở thành một người thích rượu ngon.

Mà lúc Lăng Lan lấy bình rượu mạnh lạng yên đưa cho nhân viên hậu cần thì Lý Lan Phong cũng nhìn không được âm thầm đỡ trán, hoài nghi Lăng Lan có phải là con thỏ nghiện rượu hay không, cho nên mới nghĩ đến việc phải dùng rượu mạnh hồi lộ.

Bất quá mặc kệ nguyên nhân gì, tóm lại, thù lao mà Lăng Lan đưa rất vừa ý người nhân viên hậu cần kia nên đối phương cũng liền đồng ý. Điều này làm cho Lý Lan Phong lại thán phục lần nữa, con thỏ nhìn như hành động xằng bậy, nhưng có thể tạo được hiệu quả cực tốt.

Hai người rất nhanh tìm được vị trí nghỉ ngơi của mấy người Tề Long, gõ gõ cửa.

Mở cửa vẫn là Dương Nhất Long, ai kêu anh ta ngủ ở gần cửa nhất, nên mỗi khi có người tới, anh ta đành trở thành người đi mở cửa. Mở cửa ra, nhìn thấy hai người xa lạ, anh ta hỏi: “Các cậu tìm ai?”

“Mấy người La Anh có ở đây không?” Lăng Lan lạnh lùng mà nói, tầm mắt lạnh băng kia làm Dương Nhất Long cảm thấy một cỗ lạnh lẽo đánh thẳng trong lòng, anh ta vội vọt đến bên trong hô: “La thượng úy. Có người tìm.”

Tề Long nghe vậy, ánh mắt sáng ngời, đột nhiên từ trên giường nhảy xuống, ba bước thành hai lao ra cửa, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của lão Đại nhà mình thì tức khắc kích động vạn phần: “Đội trưởng, anh rốt cuộc cũng tới rồi.”

Tề Long hô một tiếng đội trưởng khiến cho mấy người khác trong phòng kích động mà nhảy dựng lên, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Dương Nhất Long thấy thế âm thầm lú lỏi, nhưng tưởng tượng tới cảm giác mà người ở cửa mang tới thì trong lòng liền sáng tỏ vì sao những đội viên đội cơ giáp này lại kích động như vậy, chỉ có một người như thế mới có thể thu phục được đám binh cơ giáp kiêu ngạo thế. Giống như cái liếc mắt vừa rồi, Dương Nhất Long liền biết người đội trưởng kia tuyệt đối là một cường giả, bởi vì trên người của đội trưởng chiến đội Lôi Quang, anh ta cũng từng chịu loại áp lực đó.

Nhìn hai người còn lại trong phòng dò hỏi người tới là ai, Dương Nhất Long lặng lẽ tỏ vẻ không cần nói nhiều, tiếp tục nằm ngủ không quấy rầy bọn họ.

Đối với những nhân vật cấp đội trưởng, những cơ giáp binh lo hậu cần như bọn họ chỉ có thể đứng nhìn, không dám đến gần lỡ chọc giận đối phương.

Mấy người Tề Long hưng phấn lao tới ôm Lăng Lan sau đó mới nhìn đến khuôn mặt đang mỉm cười quen thuộc sau lưng cô. Trừ Cơ Vô Bất Tu, những người khác đều không tránh được sửng sốt, đặc biệt là Lý Thị Du, trên mặt càng cương cứng đờ.

Lý Lan Phong thấy thế cười khổ nói: “Số 8, lúc trước bởi vì tôi ghen ghét, cho nên thiết kế đoạt đi vị trí bên cạnh đội trưởng, thật xin lỗi cậu. Lần đại nạn này tôi đã suy nghĩ cẩn thận, địa vị cấp bậc gì đó đều không quan trọng, quan trọng nhất chính là các đồng đội, hy vọng cậu có thể tha thứ cho tôi.”

Lý Thị Du nghe vậy chỉ hừ hừ quay đầu đi chỗ khác không nói gì. Anh biết biểu tình của chính mình có chút không đúng, nếu có máy theo dõi vừa lúc chụp được thì chỉ sợ đã xuất hiện sơ hở, Lý Lan Phong không thể nghi ngờ là đang che dấu giúp anh, chỉ là... anh không quen diễn kịch như vậy, không biết nên như thế nào ứng đối.

Tạ Nghi thấy thế lôi kéo cánh tay Lý Thì Du nói: “Vài người chúng ta có thể sống sót đã là một phần may mắn, còn nghĩ chuyện trước kia làm gì, cậu nói có đúng không số 8.”

Lý Thì Du nhìn mọi người vẻ mặt ý cười nhìn mình, anh chỉ phải căng da đầu trả lời: “Được rồi, sự tình trước kia liền đừng nói nữa.”

Lý Lan Phong lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, anh đi lên trước, đột nhiên ôm lấy Lý Thì Du nói: “Cám ơn người anh em, cảm ơn sự bao dung cùng thông cảm của cậu.....” Chỉ có Lý Lan Phong biết những lời nói này không phải là diễn kịch... Anh thật sự hy vọng, một ngày nào đó trong tương lai, Lý Thì Du cũng có thể nói ra những lời như vậy, nhưng Lý Lan Phong cũng biết, đây chỉ sợ là hy vọng xa vời.

Lăng Lan thấy thế đột nhiên vỗ vỗ tay nói: “Xóa bỏ mọi hiềm khích trước đây liền tốt, về sau cần phải đoàn kết, không thể lại đấu tranh nội bộ.” Lăng Lan nói tuyên bố chấm dứt mọi chuyện tại đây, mọi người cao hứng phấn chấn mà nghênh đón Lăng Lan và Lý Lan Phong vào phòng.

Mà Lý Lan Phong vẫn giữ chặt Lý Thì Du, hai người ngồi lên giường thuộc về Lý Thì Du, khe khẽ nói nhỏ, thoạt nhìn thật sự giống như đã tiêu tan hiềm khích lúc trước.

Chỉ có Lý Lan Phong biết, anh thoạt nhìn có vẻ thoải mái nhưng kỳ thật nội tâm lại khiếp sợ đến mức nào. Ngay lúc nhìn thấy Lý Thì Du, cho dù giới nguy trang thì anh cũng thiếu chút nữa bị phá vỡ. Bởi vì Lăng Lan cũng không nói trước với anh Lý Thì Du cũng gia nhập chiến đội của mình.

Nhìn vẻ mặt đơn thuần của Lý Thì Du, Lý Lan Phong không tránh được thảm thán, đến tột cùng Lý gia bọn họ thiếu Lăng Lan cái gì, không chỉ có anh gia nhập, cho dù không có khả năng gia nhập chiến đội như Lý Thì Du cũng đều gia nhập tiến vào..... Nhưng trong lòng anh lại không cách nào

khống chế mà bắt đầu đặc ý, Thỏ con. Quả nhiên có thể làm được điều là những người khác không thể làm được.

Nếu tương lai có Thỏ con trợ giúp, có phải anh sẽ tránh được cái số “Phượng hoàng hậu mệnh” hay không.... Ánh mắt Lý Lan Phong lóe lóe, nhưng thực mau thu xuống, đem ý niệm ngu xuẩn của chính mình ném qua, anh tuyệt đối không thể hại Thỏ con, muốn nghịch thiên sửa mệnh cần phải trả giá thảm thối, ông Gia Cát gia trước liền nói rất rõ ràng, cái đại giới này rất có thể là sinh mệnh.

Lý Lan Phong tuy rằng nói chuyện với Lý Thì Du, nhưng trong đầu lại hồi tưởng lại lần đầu tiên gặp mặt bằng gương mặt thật trong thế giới cơ giáp.

Tới Căn cứ Tấn Long, Lăng Lan và Lý Lan Phong tất nhiên phải rời khỏi cơ giáp, đương nhiên, bọn họ so với bọn Tề Long thì tiến vào dễ dàng hơn, bởi vì ở thế giới ảo, sự tồn tại của Lăng Lan và Lý Lan Phong là một loại thần kỳ, Lăng Lan bởi vì có tiểu Tú, cho nên đổi bộ quần áo đang mặc thành đồ quân dụng của dành cho người điều khiển cơ giáp dễ như trở bàn tay, mà Lý Lan Phong là một hư năng lực giả, tuy rằng không thể trực tiếp thay đổi những giả thiết ở hữu ở thế giới ảo nhưng cũng có thể tiến hành ngụy trang, cho nên lúc hai người hạ cơ giáp cũng không có sơ hở gì, giống hoàn toàn với những cơ giáp sĩ khác.

Chỉ là lúc Lăng Lan và Lý Lan Phong rời khỏi cơ giáp để gặp mặt lần đầu tiên, Lý Lan Phong thiếu chút nữa làm lộ sơ hở, nếu không phải hư năng lực đồng dạng che dấu vẻ mặt của anh, biểu tình kinh ngạc đó tuyệt đối sẽ làm người bên cạnh phát hiện vấn đề.

Mà Lăng Lan sớm đã thành hình mặt lạnh, cho dù nhìn thấy Lý Lan Phong cũng không sụp đổ.

“..... Lão đại!” Lý Lan Phong đem chữ Lan nuốt ở yết hầu, chỉ nói hai chữ lão đại, thoát nhìn như là tiếp đón lão đại nhà mình.

“Số 9, đuổi theo.” Tầm mắt lạnh lẽo của Lăng Lan lướt qua ngẫm có ý cảnh cáo, cho dù người khác không nhìn thấy biểu tình của Lý Lan Phong thì đối với người rất quen thuộc với Báo con, Lăng Lan vẫn cảm giác được Lý Lan Phong luống cuống.

Ánh mắt này làm cho Lý Lan Phong đang ngạc nhiên ghen khuất tức khắc bình tĩnh lại, anh cúi đầu, vỗ nhẹ cái trán mình, thầm hận sao mình không bình tĩnh. Điều không biết chi tiết về đối phương, nhưng Lăng Lan vẫn bình tĩnh như cũ, xét về sự vững vàng của lý trí, anh hoàn toàn bại bởi người nhỏ hơn mình ba tuổi, điều này làm cho anh có chút hổ thẹn.

Mà lúc này Lý Lan Phong cũng không kinh ngạc vì sao lúc Lăng Lan có mười tuổi đã có thể tới cơ giáp thế giới, Lăng Lan có thể tạo ra nguy trang như anh vậy không hề nghi ngờ cậu ấy cũng giống anh, là một hư năng lực giả. Mà hư năng lực giả, ở thế giới ảo, bất luận cái gì gọi là phong tỏa, giới hạn gì đều không có hiệu quả, không gì có thể ngăn bọn họ, cho nên việc Lăng Lan mười tuổi đã vào thế giới cơ giáp là hoàn toàn bình thường.

Chỉ là Lý Lan Phong lại một trận thốn thức, Lăng Lan mười tuổi lại mạnh đến mức khiến anh không thể nhận ra, khó trách lúc trước bọn họ có duyên như vậy, cho dù anh luyện tập ở khu vực khác thì Thỏ con vẫn có thể chuẩn xác mà tìm được anh, bây giờ ngẫm lại, xem ra lúc đó chính là dựa vào hư năng lực.

Đây không phải chứng minh lúc trước Thỏ con cũng rất coi trọng anh sao, cho nên mới dùng hư năng lực tìm kiếm anh, rồi làm bộ ngẫu nhiên gặp được?

Lý Lan Phong trong lòng ấm áp, xem ra lúc trước cũng không phải anh đơn phương trả giá hữu nghị, nếu lúc ấy anh lớn mật mà nói cho Lăng Lan

thân phận chân thật của mình, có lẽ bây giờ bọn họ sẽ là những người bạn tri kỷ nhất, cũng sẽ không giống như bây giờ chỉ có thể xếp đằng sau những người đồng đội khác của Thỏ con.

Trong lòng Lý Lan Phong lúc này không tránh được hiện lên một tia tiếc nuối, bất quá lập tức đã bị anh chế trụ, bởi vì anh không cho rằng bây giờ là đã trễ.

Cứ như vậy, Lý Lan Phong cho dù hơi bất ngờ nhưng vẫn tiếp nhận Lăng Lan. Dù sao Lăng Lan nhỏ hơn anh ba tuổi, mà Thỏ con vẫn luôn là một người cường đại trong lòng anh, bội phục cường giả, cho dù có chút chênh lệch nho nhỏ cũng là cực kỳ bình thường. Và lại, này đó đều là việc nhỏ, Lý Lan Phong sẽ không bỏ qua người bạn mà mình vẫn luôn tâm tâm niệm niệm tìm kiếm bảy năm qua-Thỏ con.

Mà Lăng Lan sau khi biết thân phận thật của Báo con thì suy nghĩ đầu tiên chính là: quả nhiên, báo con rất nguy hiểm, suy nghĩ thứ hai chính là báo con thật không phải là người tốt!

Bất quá, Lăng Lan không ngại, chỉ cần báo con thiết tình thực lòng đối đãi với cô, chỉ cần không thương tổn đồng bọn của cô, thì cô mặc kệ tương lai Báo con làm ra chút chuyện xấu gì, cô đều nguyện ý cấp Báo con lưu lại một danh ngạch trong chiến đội để nấu thân.

Đương nhiên, trước mắt, địa vị Lý Lan Phong ở trong lòng Lăng Lan cũng chỉ có điểm này. Nếu là Tề Long bọn họ muốn làm chuyện xấu gì, Lăng Lan tuyệt đối sẽ vân vân tay áo, chủ động bày mưu tính kế, ra tay giúp vội.

Được rồi, Lăng Lan nữ vương của chúng ta quả thật không có cái gọi là tinh thần trọng nghĩa. Cô chỉ là muốn cho những tiểu đệ tín nhiệm cô, nguyện ý đi theo cô được tốt, hơn nữa còn muốn bồi dưỡng bọn họ trở thành cường giả mỗi lĩnh vực để đứng đầu một phương.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 325: Bọ Ngựa Bắt Ve!

Edit: Tuyết Dung Hoa

Nhóm người sống sót của chủ hạm đến căn cứ Tấn Long cuối cùng cũng có cơ hội nghỉ ngơi và chỉnh đốn, xét thấy chủ hạm Cảnh Long đã không có khả năng tiếp tục phi hành trong một khoảng thời gian dài, bọn họ chỉ có thể chờ Quân bộ Liên Bang lần nữa phái đến một quân hạm mới để tiếp hồi bọn họ.

Bình tĩnh mà vượt qua ba ngày hai đêm, ở ngày thứ hai khi mọi người biết được quân hạm mới sắp đến, tất cả các thành viên của chủ hạm đều mừng rỡ, mặc dù sự chăm sóc tiếp đãi của căn cứ Tấn Long đều không tệ lắm, nhưng lại chịu hạn chế rất nhiều, thành viên chủ hạm bị hạn chế trong một khu vực sinh hoạt nhỏ, rất nhiều địa phương khác bọn họ căn bản không thể tới gần, điều này làm cho những nhóm hạm đội vốn quen tự do tự tại rất khó thích ứng.

Ban đêm, ở một nơi phòng ngự thật nghiêm mật của căn cứ Tấn Long, cách cửa ra vào không xa xuất hiện mấy bóng người, bọn họ đang ẩn núp ở một nơi xa ngay góc chết của tầm nhìn.....

“Xác định ở chỗ này sao?” Một người giống như Chỉ huy phất tay dò hỏi người bên cạnh.

Nhóm người này đang mặc một bộ đồ chiến đấu cảm ứng cao cấp nhất của Quân bộ Liên Bang, bộ đồ này có thể cách ly người mặc với bên ngoài,

giúp cho người mặc nguy trang một cách hoàn hảo, một khi đã ấn nút dừng nói là mắt thường nhìn không ra, cho dù là radar cao cấp dò tìm hay máy theo dõi dựa trên nhiệt năng cũng gần như không có biện pháp phát hiện.

Sở dĩ nói gần như là bởi vì không có bất cứ thứ gì có thể cam đoan an toàn tuyệt đối, luôn có những sơ hở có thể phát sinh ở những thời điểm bất ngờ. “Chỉ có ở chỗ này là phòng ngự nghiêm mật nhất” Người bên người cạnh ra dấu xác nhận.

“Tất cả các thiết bị giám sát đều đã xử lý hết chưa?” Chỉ huy quay đầu nhìn về phía bên kia, ý hỏi bằng ánh mắt muốn xác nhận xem thủ hạ đã hoàn thành bước mấu chốt nhất chưa.

Mà bên kia lại có ba người đang ấn nút, trong đó một người giống như thủ lĩnh nhận thấy ánh mắt dò hỏi của Chỉ huy, liền gật gật đầu, tỏ vẻ đã xử lý.

Nhìn mặt bọn họ có thể thấy rằng hoàn thành được điều này là không hề dễ dàng, trừ bỏ người gật đầu trả lời tình trạng còn tốt, hai người khác trên trán đã toát ra mồ hôi, sắc mặt cực kì tập trung nghiêm túc. Xem ra để chế tạo ra ảo cảnh qua mặt các thiết bị giám sát, hai người bọn họ cũng đã dùng hết toàn lực.

“Có thể duy trì được bao lâu?” Chỉ huy nhìn thấy đối phương trả lời, mới mở miệng thấp giọng dò hỏi.

“Nhiều nhất chỉ có thể duy trì được một tiếng mười lăm phút. Nếu có thể, nội trong một giờ xin hãy cố gắng hoàn thành.” Người đi đầu nghiêm túc nói, hẳn không thể tưởng được căn cứ Tấn Long lại phòng ngự nghiêm ngặt đến vậy, đặc biệt ở đây có đủ các loại thiết bị theo dõi tiên tiến, nhiều quá mức bình thường làm cho bọn họ không trở tay kịp, sớm biết như vậy liền mang thêm hai người nữa tới đây.

“Một giờ sao? Chắc là được.” Chỉ huy trầm tư một chút, cảm giác khó khăn không lớn, kỳ thật liên tính khó khăn lớn, hẳn cũng muốn vào bên trong dò xét một phen, bọn họ tốn nhiều công sức như vậy còn không phải vì làm rõ ràng mọi việc, xem thử căn cứ Tấn Long rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì sao.

“Địa Hư, nơi này liền giao cho cậu.” Chỉ huy nói với một người khác đang đứng bên cạnh. Thái độ rõ ràng hoà hoãn rất nhiều, ở thế giới ảo, hẳn đúng là không dám đắc tội Địa Hư.

Người này cùng với những người khác không giống nhau, cả người chìm vào trong bóng đêm, khuôn mặt xám xịt một mảnh, vĩnh viễn không thể nhìn rõ ngũ quan, đây là hình tượng của những Hư năng lực giả ở thế giới ảo. Bọn họ vĩnh viễn không bại lộ khuôn mặt thật của chính mình, bởi vì chỉ cần là người của địch quốc thì đều muốn giết chết bọn họ. Phải biết rằng hiện tại, thời gian con người sống trong thế giới ảo là rất nhiều. Mà những Hư năng lực giả lại là những người duy nhất có khả năng nắm giữ quyền sinh sát của mọi người ở thế giới ảo trong lòng bàn tay.

Cho dù là đầu não của toàn bộ thế giới ảo cũng không có khả năng làm được điều này.

Vì vậy tất cả các quốc gia đối với Hư năng lực giả đều vừa mừng vừa sợ. Mừng ở chỗ là nếu có thể khống chế được Hư năng lực giả thì sẽ là một ưu điểm cực lớn trong thế giới ảo, ngược lại đối với những Hư năng lực giả của các quốc gia khác lại lo lắng cùng ghen ghét. Bởi vậy mà các Hư năng lực giả đều bị địch quốc kiêng kị, còn có một số ít những thiên tài yêu nghiệt, chỉ cần tìm thấy được thân phận thật của bọn họ liền bị thủ tiêu, giống như Lăng Lan từng bị ám sát lúc trước....

“Yên tâm đi, có tôi ở đây, không ai có thể tổn thương bọn họ.” Địa Hư cực kỳ tự tin trả lời, là một trong những người xuất sắc nhất của trung tâm

Hư năng lực, hẳn tất nhiên có được phần tự tin, đây cũng là kiêu ngạo của hẳn.

Chỉ huy nghe vậy cau mày, hẳn biết Hư năng lực giả đều là một đám người biến thái, ở thế giới ảo có thể nói bọn họ chính là sự hiện diện của Tử Thần, luôn có cảm giác ưu việt coi rẻ chúng sinh, bất quá mọi người đều là quân nhân Liên Bang, Chỉ huy cũng không để trong lòng. Hẳn đối với thủ hạ phía sau phất phất tay, liền thấy hai bóng dáng chạy ra, lợi dụng sự che chắn của công nghệ, lặng yên không tiếng động mà đi tới cửa vào cách đó không xa.

Ngay tại cửa vào có hai quân nhân đang canh gác, bọn họ đang rất nghiêm túc canh gác xung quanh, chỉ là hai người ẩn núp đang đi tới lại lợi dụng góc chết của tầm nhìn, khiến cho bọn họ không thể phát hiện.

Lúc cách đối phương 10m, hai người đang ẩn núp liền rút vũ khí, loại vũ khí này có dáng vẻ giống như súng lục, họ giơ họng súng lên nhắm bắn thẳng vào hai người đứng canh gác. Cố ý đối vô ý, chỉ nghe hai tiếng trầm đục vang lên, hai đạo hàn quang loé sáng, chuẩn xác bắn trúng vào đối phương.

Hai người kia căn bản không kịp phản ứng đã trực tiếp đổ gục xuống. Thì ra những người lên vào đây sử dụng chính là súng gây tê không tiếng động cao cấp nhất của Liên Bang, cho dù là ma thú cấp C tương đối cường đại trong vũ trụ, một khi bị bắn trúng thì trong vòng 3 giây cũng sẽ ngã xuống, huống chi là những binh lính canh gác thể chất căn bản không thể so với ma thú cấp C, chỉ cần sượt qua làn da một chút là nháy mắt bị đánh bại.

Hai người thấy đã đắc thủ, liền lặng yên không tiếng động vọt tới bên người đối phương, tiếp được đối phương đang ngã xuống, nhanh chóng vặn cổ đối phương, dùng sức uốn, liền nghe răng rắc một tiếng, lập tức vặn gãy cổ đối phương, vô thanh vô tức mà giải quyết hết hai người, sau đó mới cận

thận đặt đối phương nằm trên mặt đất, lúc này mới quay đầu đối với đồng đội phía sau vẫy vẫy tay.

Chỉ huy đối với Địa Hư cùng hai người khác gật đầu, rồi mới mang theo những người khác ẩn núp đi qua, mà ba người kia sau khi nhận được sự trả lời của Chỉ huy cũng nhanh chóng đi theo.

Cửa vào là một cửa cảm ứng điện từ, cần phải dựa vào hacker mới có thể công phá, đây cũng là lí do lần này bọn họ dẫn tới các hacker cao cấp. Rất nhanh chỉ vài giây sau hacker liền phá giải được cửa điện từ, cửa điện từ lặng lẽ mở ra, bên trong cực kỳ tối tăm, bất quá những người này đều mang theo kính dạ quang, thị lực cũng không bị bóng tối ảnh hưởng.

Đập vào trước mắt là một kho hàng, bên trong chồng chất những vật tư quân dụng, thoát nhìn cũng giống như vô số các kho hàng bình thường khác, hoàn toàn không có gì đặc biệt. Bất quá bọn họ cũng không vì điều này mà nhụt trí, bọn họ sở dĩ lựa chọn nơi này là bởi vì cho dù là Hacker hay Hư năng lực giả cũng không có khả năng nhìn thấu nơi này, không giống như những địa phương khác vừa xem liền có thể biết ngay

Chỉ huy phát tay ra lệnh tiến vào, thủ hạ một người lại một người tiến vào bên trong, mọi người bắt đầu tìm kiếm trong kho hàng, hy vọng có thể tìm được điểm đáng ngờ.

Khoảng năm phút đồng hồ sau, đột nhiên có người phát phát tay, hình như hân phát hiện được điều gì, Chỉ huy lập tức mang theo mấy Hacker đi qua, cẩn thận mà kiểm tra điểm đáng ngờ mà thủ hạ phát hiện.

Hacker chạm vào địa phương kia, nhắm mắt lại bắt đầu cảm ứng, thực mau hân mở mắt, gật gật đầu với Chỉ huy, tỏ vẻ chính là nơi này.

Chỉ huy vung tay lên, tất cả mọi người lại ẩn núp tạo thành một vòng vây. Nhìn thấy tất cả mọi người đều đã sẵn sàng, hacker đột nhiên lui lại phía sau ba bước, hít sâu một hơi, nhắm mắt lại bàn tay làm một dấu hiệu kì

lạ, miệng lẩm bẩm, sau đó liền nhẹ nhàng nghe được một tiếng "ca", mặt đất không tiếng động bị mở ra, lộ ra một hố nhỏ mà chỉ một người chui lọt.

Chỉ huy nhìn hacker, hacker quyết đoán lắc đầu, tỏ vẻ phía dưới không có động tĩnh gì. Lúc này Chỉ huy mới cho một thủ hạ xuống dò đường.

Người đầu tiên đi xuống, hacker mặt bắt đầu nghiêm túc lên, ba phút trôi qua, hắn nhìn Chỉ huy mà gật đầu, điều này là thông báo cho Chỉ huy ở phía dưới không có vấn đề.

Chỉ huy thấy thế liền ra lệnh cho mọi người đi xuống, chỉ lưu lại nơi đây hai người cùng với Địa Hư. Ngay khi người cuối cùng vừa mới nhảy xuống, mặt đất lại lần nữa khôi phục bình thường, giống như hố nhỏ kia chưa bao giờ tồn tại, đồng thời cửa điện tử cũng khép lại như cũ, mọi thứ trở về vị trí ban đầu.

Ba người còn lưu lại, hai người trong đó nhanh chóng thay đổi đồ chiến đấu thành quân phục của nhân viên canh gác, rồi giả dạng thành binh lính canh gác trước cửa, thật giống như nơi này chưa từng xảy ra chuyện gì. Còn Địa Hư thì đột nhiên hoà vào bên trong bóng tối, biến mất không dấu vết, giống như chưa bao giờ tồn tại.

Lúc này, trong phòng bí mật của sở chỉ huy căn cứ Tấn Long, có tám người áo đen đang nhắm mắt, D1 và D9 cũng nằm trong nhóm người đó, sáu người còn lại trang phục, cách ăn mặc cũng giống như hai người bọn họ, hầu như không có chút khác biệt.

“Những con kiến này rốt cuộc cũng nhịn không được mà hành động.” D9 đột nhiên mở mắt, âm trầm cười, hắn vắn vắn ngón tay của chính mình, có cảm giác hưng phấn cùng kích động. Đợi hai ngày, rốt cuộc điều tra viên của đầu não Liên bang cũng chịu lộ mặt.

Kỳ thật, lúc chủ hạm chỉ huy vừa tới căn cứ Tấn Long, bọn họ liền tiến hành theo dõi tất cả mọi người, nêu ra những đối tượng đáng hoài nghi để đặc biệt điều tra. Bọn họ cũng không tiếc sử dụng những Hư năng lực giả giỏi nhất từ chính đế quốc mình phái đến để có thể khống chế tốt nơi này.

Bọn họ đã rất vất vả mới công phá được nơi này, biến căn cứ Tấn Long trở thành nơi dừng chân duy nhất của bọn họ ở Liên Bang. Tuyệt đối không thể để Liên Bang một lần nữa dành lại. Hơn nữa, kế hoạch T của bọn họ đang ở thời điểm quan trọng nhất, không chấp nhận nửa điểm sơ sẩy.

Chỉ cần kế hoạch T thành công, Hoa Hạ Liên Bang sẽ rơi vào hỗn loạn, bọn họ có thể thừa cơ hội mà đánh chiếm quốc gia nhiều tài nguyên phong phú này, để đạt được mục đích đó, đế quốc của bọn họ đã bỏ ra biết bao nhiêu tâm huyết và nỗ lực, khó khăn lắm mới hoàn thành được tới bước này.

“Không nghĩ tới đối phương phái tới cũng không ít người, chắc chắn chắc, hacker giỏi nhất của bọn họ đã tới ba vị, còn có một Hư năng lực giả đỉnh cấp, xem ra chúng ta bắt được con cá lớn rồi.” D1 nhìn video theo dõi đám người của chủ hạm chỉ huy từ từ đi vào cạm bẫy được thiết lập dưới tầng hầm, lúc này những người đó đang chậm rãi di chuyển, tuy rằng bọn họ cực kì thận trọng nhưng lại không biết rằng, nhất cử nhất động của bọn họ đều bị theo dõi gắt gao.

“Những người đáng nghi còn lại cũng theo dõi kĩ càng.” D1 nhìn thấy mọi người đều bắt đầu hưng phấn, nhin không được mà lạnh giọng cảnh cáo, hẳn không hy vọng bọn họ đã sắp thành công đến nơi, lại ngay thời khắc mấu chốt bị người khác tìm ra, cuối cùng thất bại trong gang tấc.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 326: Hoàng Tước Ở Phía Sau!

Edit: Tuyệt Dung Hoa

“Yên tâm đi, có D1, D2, D3 tọa trấn ở nơi đó, một khi có việc sẽ lập tức thông báo cho chúng.” Một người áo đen đứng bên cạnh D1 bình tĩnh trả lời, “Hơn nữa, chúng ta còn có hai Hư năng lực giả đỉnh cấp canh gác, cho dù bọn hắc thật sự tìm đến nơi đó, Hư năng lực giả cũng có thể trực tiếp diệt bọn hắc.”

“Chúng ta đã bố trí cẩn thận, tin tưởng những người khác sẽ không có khả năng tìm được nơi đó.” Một người áo đen khác bổ sung.

“Đúng vậy, D1, đừng quá lo lắng, vẫn là nên suy nghĩ chúng ta sẽ giải quyết những con cá lớn này như thế nào, chúng ta đã thật lâu không săn giết Hư năng lực giả của Hoa Hạ Liên Bang.” Một người áo đen âm trầm trầm cười nói.

“D10 nói rất đúng, D1, khiến cho bọn họ thưởng thức một chút thủ đoạn của chúng ta, đem vài tên hacker kia chơi cho đã.” Người áo đen đang đứng trong góc hắc hắc cười lạnh lên, hắc vô cùng có hứng thú với việc có thể đùa giỡn đỉnh cấp hacker của Hoa Hạ Liên Bang.

Mà bên kia, mấy người Tề Long đang say giấc, đột nhiên cảm giác được máy liên lạc của mình chấn động, bọn họ lập tức nhảy dựng lên, nhanh chóng mặc vào đồ tác chiến đã sớm chuẩn bị tốt, không lâu sau liền nhìn

thấy cửa lớn tự động mở. Ngoài cửa, Lăng Lan cùng Lý Lan Phong đã võ trang hoàn hảo đứng ở nơi đó.

“Lão đại, chúng tớ đã chuẩn bị tốt.” Tề Long nhỏ giọng kích động nói.

“Bọn họ sẽ không đột nhiên tỉnh lại chứ.” "Cơ vô bất tu" Thường Tân Nguyên chỉ vào ba người quân nhân NPC đang ngủ say bên cạnh, có chút lo lắng hỏi.

“Sẽ không, tôi đã sắp đặt rồi, trước khi trời sáng, tất cả những người trong phòng này sẽ không tỉnh dậy. Cho dù có thức dậy, bọn họ cũng sẽ như cũ cho rằng các cậu đang ở trong phòng ngủ.” Nhìn Thường Tân Nguyên lo lắng, Lăng Lan kiên nhẫn mà giải thích một câu. Có Tiểu Tứ- Một nghịch thiên tồn tại của thế giới ảo, Lăng Lan quả thật không cần lo lắng những NPC này sẽ phát hiện sơ hở của bọn họ.

Lăng Lan nghiêm túc quét nhìn một vòng các đội viên, lúc này mới thấp giọng nói: “Hành động lần này rất nguy hiểm, thậm chí là nguy hiểm đến tính mạng Hiện tại nếu ai muốn rời khỏi vẫn còn kịp.” Lý Thì Du và Thường Tân Nguyên dù sao cũng là nửa đường gia nhập, Lăng Lan cũng không muốn miễn cưỡng bọn họ phải mạo hiểm cùng với tiểu đội.

Lúc nói đến có thể nguy hiểm đến tính mạng, mọi người đều chấn động, nhưng mấy người Tề Long rất nhanh khôi phục bình tĩnh. Bọn họ từ nhỏ đã cùng Lăng Lan vào sinh ra tử, căn bản không e ngại điểm này. Mà Lý Thì Du cùng Thường Tân Nguyên ánh mắt lại hiện lên một tia nghi hoặc, bọn họ không biết tại sao lại nói nguy hiểm đến tính mạng, bởi vì ở trong thế giới ảo, cho dù chết cũng không phải thật sự chết đi, nhiều nhất là nhân vật của bọn họ lại bắt đầu lại lần nữa, lãng phí một ít thời gian mà thôi.

Chỉ có Lý Lan Phong nghe vậy sắc mặt hơi đổi, anh như nghĩ tới cái gì, ánh mắt nhìn về phía Lăng Lan dần trở nên u ám cùng kiên định.

Tất cả mọi người trầm mặc không nói, Lý Thì Du tuy rằng trầm mê với nghiên cứu quân y, nhưng anh cực kỳ thông tuệ, rất nhanh anh hiểu rõ những lời này là Lăng Lan nói cho anh cùng Thường Tân Nguyên, vì thế anh chém đinh chặt sắt mà trả lời: “Nếu tôi đã quyết định gia nhập chiến đội Lăng Thiên, như vậy có nghĩa tôi nguyện ý cùng sống cùng chết với chiến đội Lăng Thiên. Cho dù là hiện tại hay tương lai cũng không thay đổi.”

Những lời này của Lý Thì Du là một câu hai ý nghĩa, Lăng Lan kinh ngạc mà giương mi lên, trong ánh mắt chột loé kinh hãi. Bởi vì trong lời nói của Lý Thì Du còn ẩn chứa một hàm nghĩa khác, đó chính là, cho dù trong đời sống hiện thực, anh cũng sẽ lựa chọn giống như vậy.

Thường Tân Nguyên nghe Lý Thì Du nói xong, đột nhiên gật đầu, tỏ vẻ anh cũng giống vậy. Những người thích nghiên cứu máy móc vốn không có nhiều tâm tư suy nghĩ. Thường Tân Nguyên cũng không biết ẩn ý trong lời nói của Lý Thì Du, anh chỉ cảm thấy, nếu đã tới đây làm nhiệm vụ đương nhiên phải làm, hơn nữa anh cũng không phải kiểu người lâm trận bỏ chạy, nếu không cũng không có khả năng đấu tranh với Lôi Vương ba năm.

“Một khi đã như vậy. Hành động đi.” Lăng Lan thấy thế, quyết đoán xoay người, là người thứ nhất bước vào màn đêm u tối.

Các đội viên thấy thế cũng không tiếng động mà đi theo, từng bước chân kiên định nện trên mặt đất. Lúc này bọn họ không biết rằng, một bước đi này cả đời liền lâm vào tình phong huyết vũ, bọn họ sẽ đi theo đội trưởng của mình vào sinh ra tử, mãi cho đến khi sinh mệnh kết thúc.

Bọn họ vừa rời khỏi phòng, cửa liền lặng lẽ khép lại, mà bên trong ba gã NPC vẫn ngủ say như cũ.....

Lăng Lan một đường đi đến phía Tây của căn cứ, ban ngày nơi này nhà ăn của quân nhân, đến giờ ăn nơi này sẽ ồn ào đông người, nhưng bây giờ

là buổi tối, ngoại trừ kho hàng ở bên ngoài, chỉ có nơi này là an tĩnh nhất, bình thường sẽ không có người lui tới. Tất cả mọi người đều không biết, phía dưới nhà ăn lại có một căn cứ bí mật.

Nhà ăn không có người đứng trực, nhưng dưới sự nhắc nhở của Tiểu Tứ, Lăng Lan biết được nơi này có ít nhất ba gã đỉnh cấp hacker trấn giữ, hơn nữa còn có vô số các thiết bị theo dõi trong tối lẫn ngoài sáng, nói cách khác, cho dù một con kiến bò qua bọn họ cũng có thể xem rành mạch.

Với thủ đoạn này, hầu như không có người nào có thể qua được mắt họ mà đột nhập vào, trừ phi là đỉnh cấp hacker mới có khả năng cướp đi quyền khống chế thiết bị theo dõi từ trong tay bọn họ, từ đó thuận lợi đi vào. Nhưng nếu làm vậy chắc chắn sẽ bị phát hiện, đây cũng là lí do mà bọn người D1 cho rằng mọi thứ đều đã nằm trong lòng bàn tay.

Chỉ là bọn hắn chắc không thể nào nghĩ được, trong thế giới này lại có sự tồn tại thần kỳ như Tiểu Tứ, có thể ở dưới mí mắt của ba gã đỉnh cấp hacker động tay động chân, chế tạo ra hình ảnh giả truyền cho hacker, làm cho hacker cho rằng nơi đây mọi thứ đều bình thường.

Lăng Lan đứng ngoài chờ đợi, kiên nhẫn đứng chờ Tiểu Tứ hành động, một phút đồng hồ trôi qua, liền nhìn thấy Tiểu Tứ giơ cao tay hình chữ V thông báo đã thành công.

Trong không gian ý thức, Lăng Lan trực tiếp búng tay một cái, trực tiếp bắn bay Tiểu Tứ đang đặc ý. Vì phòng ngừa Tiểu Tứ quá mức kiêu ngạo làm xuất hiện bại lộ không cần thiết, Lăng Lan rất kiên quyết mà thực hiện hành vi đả kích tàn khốc để Tiểu Tứ học được cái gọi là không tự mãn.

Lăng Lan ý bảo các đội viên phía sau đuổi kịp, mà chính cô lại không hề che dấu đường đường chính chính đi về phía cửa. Mọi người thấy thế không khỏi mà âm thầm kinh hãi, tùy tiện đi như vậy thật sự không có chuyện gì sao?

Lý Lan Phong nhìn thấy Lang Lan từng bước kiên định đi về phía trước mà trong lòng trăm ngàn cảm xúc, so sánh với những người khác không hiểu biết về năng lực hacker, Lý Lan Phong là rõ ràng nhất, Lăng Lan sở dĩ có thể to gan như vậy là bởi vì cậu đã khống chế máy theo dõi nơi này. Mà có thể hoàn thành trong thời gian ngắn như vậy, năng lực hacker của Lăng Lan tuyệt đối không thấp hơn Vương cấp.

Anh nhớ tới sự kiện nỗ lực ở tổng bộ của đoàn cơ giáp Thiên Cơ do Vương cấp hacker trong truyền thuyết gây ra..... Chỉ sợ cũng chính là Lăng Lan làm. Thực lực của Thỏ con càng mạnh, anh càng cao hứng kiêu ngạo, nhưng sâu trong lòng vẫn có một cảm giác nguy cơ, thật giống như, người anh đau khổ đuổi theo lại cách anh càng ngày càng xa.

Tuyệt đối không thể để Thỏ con bỏ xa mình! Lý Lan Phong âm thầm cảnh báo, lúc trước do vấn đề về thân thể nên khi luyện tập điều khiển cơ giáp anh luôn phải khắc chế bản thân, liên tính Lôi Vương gây áp lực lớn cho anh, anh vẫn không thay đổi cách làm, kiên trì luyện tập.

Lý Lan Phong vẫn luôn biết bản thân mình muốn gì, cũng sẽ không dễ dàng thay đổi kế hoạch của mình. Nhưng hiện tại, anh lại vô cùng muốn mạnh lên. Anh cảm giác được, nếu tiếp tục lãng phí thời gian như vậy, một ngày nào đó, anh sẽ không đuổi kịp bước chân của Thỏ con, cậu sẽ cách anh càng ngày càng xa, cuối cùng anh chỉ có thể tiếc nuối mà trở thành một vị khách qua đường trong cuộc đời của Thỏ con.

Lý Lan Phong anh, tuyệt đối không làm một vị khách qua đường, cho dù là một khách qua đường quan trọng anh cũng khinh thường. Bởi vì anh muốn mãi làm bạn cùng Thỏ con, cho đến khi hai người tóc đều trắng xoá, vẫn như cũ cùng nhau uống rượu, nhớ lại chuyện cũ, cùng kể cho nhau nghe những năm tháng mưa mưa gió gió.

Đây đã là tham niệm của Lý Lan Phong từ lúc 13 tuổi sau khi cùng Thỏ con mất liên lạc. Mà bảy năm sau, ông trời cho anh thêm một cơ hội, anh

không muốn lại mất đi lần nữa.

Cửa rất nhanh bị mở ra, Lăng Lan mang theo đội viện trực tiếp đi vào bên trong nhà ăn, mà cửa vào căn cứ bí mật lại nằm trong phòng bếp nhỏ. Phòng bếp nhỏ chỉ dùng để phục vụ cho Chỉ huy- người tối cao nhất của căn cứ, đầu bếp cũng là tâm phúc của Chỉ huy. Vì đảm bảo an toàn ẩm thực cho Chỉ Huy, phòng bếp nhỏ bình thường không cho phép người khác lui tới, như vậy cũng bảo hộ tốt căn cứ bí mật, làm cho người khác không thể phát hiện.

Lăng Lan quen cửa quen nẻo mà đi vào phòng bếp nhỏ, đối mặt với loại tình huống này, bọn Tề Long cũng đã nhìn quen, bọn họ cho rằng đây là năng lực hacker của Lăng Lan. Chỉ có Lý Lan Phong tò mò mà nhướng mày, bởi vì anh biết, hacker cũng không có khả năng trong nháy mắt tìm được cửa vào, cũng không có năng lực cảm ứng được căn cứ bí mật ở khoảng cách xa. Bởi vì Hư năng lực giả cũng có sự giới hạn này, chỉ có ở khoảng cách gần mới có thể phát huy tác dụng.

Lý Lan Phong cũng không biết Tiểu Tứ tồn tại, Tiểu Tứ là một trí năng thể, sẽ không chịu sự hạn chế giống như hacker cùng Hư năng lực giả, có thể nói Tiểu Tứ là sự tồn tại độc nhất vô nhị trong thế giới ảo. Thử nghĩ nếu như tất cả hacker cùng Hư năng lực giả đều có được năng lực giống Tiểu Tứ, vậy thì thế giới ảo liền đại loạn.

Vừa mới tiến vào phòng bếp nhỏ, trong phòng lập tức xuất hiện một hố nhỏ, Lăng Lan không chần chờ trực tiếp nhảy xuống, Tiểu Tứ đã sớm đem tình huống phía dưới cho Lăng Lan xem, hình ảnh chân thật chẳng khác gì phim 3D được tái hiện trong đầu.

Miệng hố cách phía dưới khoảng 20m, khoảng cách này, Lăng Lan nhảy xuống một chút vấn đề cũng không có. Nhìn lão đại nhảy xuống, mấy người Tề Long cũng không chút do dự nhảy theo, Lý Thì Du nghĩ nghĩ, rồi cũng quyết đoán nhảy xuống, Thường Tân Nguyên chần chờ một chút, lúc

này mới nhảy, mà Lý Lan Phong ở lại cuối cùng áp trận, làm Hư năng lực giả, anh cần thiết theo dõi tình huống phía sau, bảo đảm mọi thứ an toàn, không có người theo dõi.

Tuy rằng cách làm này của Lý Lan Phong có chút dư thừa, bởi vì Tiểu Tứ đã sớm bố trí tốt tất cả, cho dù có một chút gió thổi cỏ lay, Tiểu Tứ cũng lập tức biết được. Bất quá Lăng Lan sẽ không nói ra điều này, cô biết Lý Lan Phong cần thiết có cơ hội biểu hiện, làm cho anh sớm hoà nhập vào tiểu đội. Mà về phương diện khác, có những thứ nên che dấu thì vẫn nên che dấu đi, dù sao sự tồn tại của Tiểu Tứ là quá mức kì lạ, thật ra, cô không giải thích sự tồn tại của Tiểu Tứ liên đơn giản chấp nhận hành vi của Lý Lan Phong, cũng làm cho bọn Tề Long vì Lý Lan Phong gia nhập mà cao hứng, quả nhiên tiểu đội thêm một cái hacker, sự an toàn của bọn họ liên tăng lên rất nhiều.

Bất tri bất giác trung, Lý Lan Phong chậm rãi dung nhập vào tiểu đội Lăng Lan, bọn Tề Long hoặc ít hoặc nhiều cảm giác được tầm quan trọng của Lý Lan Phong, bọn họ không hề coi Lý Lan Phong là tay đấm của tiểu đội (tay đấm địa vị thấp nhất, bởi vì tùy thời tùy chỗ có thể đổi mới), mà là thành viên chân chính của tiểu đội.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 327: Tinh Thần Cùng Chung!

Đi được khoảng một phút, Lăng Lan đột nhiên ngừng lại, dùng thủ thế ý bảo phía trước có người. Mọi người bởi vì hành vi lớn mật của Lăng Lan có chút lơ lửng tức khắc cẩn thận.

Lăng Lan nghĩ nghĩ, quyết định bại lộ một chút năng lực, vì thế cô đem tinh thần lực chính mình phát ra, phân đều ra tám hướng, bắt đầu hòa chung vào tinh thần lực của bọn Tề Long.

Thiên phú của Lăng Lan nghiêng về tinh thần lực nên tinh thần lực của cô mạnh hơn người thường rất nhiều, hơn nữa bên trong não vực của mấy người Tề Long vốn đã có tinh thần lực của Lăng Lan nên trong nháy mắt, cô đã có thể liên lạc với mọi người trong tiểu đội, mà thiên phúc của Thường Tân Nguyên và Lý Thì Du đều là thiên phú phụ trợ, không có lực công kích gì cho nên Lăng Lan chỉ việc tốn một ít thời gian là có thể thành công câu thông với mọi người.

Chỉ là lúc tiếp xúc với Lý Lan Phong thì năng lực của cô bị năng lực của Lý Lan Phong trực tiếp cắn nuốt, may mắn tinh thần lực Lăng Lan cực cao, nội tình hùng hậu, bị cắn nuốt cũng không thương tổn nhiều. Chỉ là nguyên bản tinh thần no đủ, đột nhiên khuyết thiếu một góc, Lăng Lan vẫn sẽ cảm giác được có chút không khỏe. Cô nhíu nhíu mày, nhanh chóng vận chuyển một chút tinh thần lực, nháy mắt đem phần tinh thần lực bị cắn nuốt kia bổ sung đầy.

Bất quá, Lăng Lan bên này không có gì cảm giác, bên kia Lý Lan Phong lại trực tiếp dọa trắng mặt. Anh rõ ràng năng lực của mình là cái gì, không phải anh chỉ là hacker giống như đã nói mà là hư năng lực khủng bố, đặc tính của hư năng lực chính là cắn nuốt và mật sát, nếu Lăng Lan bởi vậy mà chịu tổn thương gì vĩnh cửu thì anh liền thật sự hối hận cả đời.

Lý Lan Phong trong lòng hối hận dị thường, có lẽ anh hẳn là nên thành thật khai báo ngay từ đầu, năng lực chân chính của mình là cái gì, cũng sẽ không làm Lăng Lan lỗ mãng như hiện tại, dùng tinh thần lực để liên lạc với anh.

“Thỏ con, cậu không sao chứ.” Nóng vội, Lý Lan Phong quên Lăng Lan cảnh cáo buột miệng thốt ra.

Thỏ con? Cách xưng hô đặc biệt này làm mọi người dựng thẳng tai lên, đám Tề Long nhanh chóng liếc mắt nhìn nhau rồi cùng hiểu rõ. Quả nhiên lão Đại nhà mình chính là cơ giáp thỏ gây oanh động ở khu Tân thủ.

Mà Lý Thì Du cùng Thường Tân Nguyên thì cực kỳ ngạc nhiên, bọn họ thật sự không có biện pháp đem loại sinh vật đáng yêu vô hại như con thỏ liên hệ cũng một khối đá Lăng Lan.

“Không có việc gì!” Trong nháy mắt, đầu Lăng Lan đã đi tới mặt sau cùng, cô dùng ngón trỏ chống lên môi Lý Lan Phong. Ánh mắt lạnh lùng sắc bén cảnh cáo Lý Lan Phong im tiếng. Phía trước có quân nhân bảo hộ thật sự, cô không rõ đối phương là NPC hay là người thật, nếu là NPC, tiểu Tứ có thể che chắn hết thảy. Nhưng nếu là người thật liền vô pháp cam đoan vạn vô nhất thất, cho nên Lăng Lan không dám sơ sẩy đại ý.

Cảm giác miệng mình truyền đến độ ấm từ ngón tay Lăng Lan, Lý Lan Phong như là bị dọa, chỉ ngây ngốc nhìn chăm chăm khuôn mặt lạnh lùng của Lăng Lan đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, không nhúc nhích.

“Buông ra phòng hộ của cậu để tôi có thể khơi thông tinh thần lực.” thanh âm Lăng Lan cơ hồ vang ở bên tai Lý Lan Phong, hơi thở ấm áp làm lỗ tai Lý Lan Phong bắt đầu phiếm hồng, cuối cùng đỏ tươi một mảnh.

Lăng Lan nhắc nhở Lý Lan Phong xong lại dùng tinh thần lực muốn liên kết với Lý Lan Phong. Mà Lý Lan Phong có Lăng Lan nhắc nhở liên liên mạng khắc chế hư năng lực đang ngo ngoe rục rịch của mình, lúc này mới làm Lăng Lan thành công mà liên kết với anh.

Thực mau, tình huống chân thật mặt sau thông đạo được đưa vào ý thức hải của từng người, đây chính là tuyệt chiêu của phái Thần Không —— tinh thần cùng chung! Phải biết rằng chiến đội của Lăng Tiêu năm xưa có thể trăm trận trăm thắng cũng là nhờ có năng lực này của Lăng Tiêu.

Thành công liên kết với tinh thần lực của Lý Lan Phong, Lăng Lan liền dùng tinh thần lực lệnh: “Tề Long, Lạc Lãng, các cậu hai người động thủ.”

Tề Long cùng Lạc Lãng nghe lệnh, lập tức bước ra từ trong đám người, bởi vì tinh thần lực cùng chung, bọn họ biết mặt sau thông đạo có hai quân nhân cảnh giới. Bọn họ cẩn thận để không phát ra tiếng vang khi bước, nhanh chóng đi đến phía trước thông đạo, ẩn núp, chờ tới lúc thích hợp thì tiến hành công kích.

Tất cả mọi người bị hành động của Tề Long và Lạc Lãng hấp dẫn, không phát hiện Lý Lan Phong đứng đằng sau đang dùng tay phải lặng yên ngực, tựa hồ trấn an cái gì.

Ngay nháy mắt Lăng Lan tới gần, gần đến mức Lý Lan Phong bỗng nhận ra khuôn mặt của Thỏ con đẹp vô cùng Không biết là vì kinh hách hay là bởi vì kinh ngạc, trái tim Lý Lan Phong trong nháy mắt kia kịch liệt nhảy, cả người nóng lên...

Bất quá năng lực khống chế của Lý Lan Phong rất tốt, sau vài giây liền khôi phục bình tĩnh, bắt đầu quan sát hành động của Tề Long và Lạc Lãng,

trong nháy mắt nhìn thấy hai quân nhân đang ở cửa, cả hai giống như con báo, tấn công về phía con mồi.

Hai người dùng tay trái che miệng đối phương, tay phải cầm một ống tiêm mini rồi đâm mạnh vào cổ đối phương.

Ống tiêm mini này là Lý Thì Du chuẩn bị, trong ống tiêm là thuốc mê đặc hiệu do Lý Thì Du cung cấp. Nhưng ống tiêm bình thường lại biến thành vũ khí công kích, thậm chí có thể một kích trí mạng tiêu diệt bốn người là ý tưởng của Lăng Lan. Từ khi Lý Thì Du gia nhập tiểu đội, Lăng Lan liền không muốn để Lý Thì Du chỉ làm một quân y đơn, cô muốn tận dụng hoàn toàn những tri thức mà Lý Thì Du có, để Lý Thì Du sáng chế ra các loại thuốc để tăng sức chiến đấu của tiểu đội, đồng thời tạo ra những vũ khí có thể tiêu diệt đối thủ.

Hai quân nhân bị đâm trúng cổ có nghĩa là mọi chuyện đã kết thúc. Thuốc mê do Lý Thì Du đặc chế lợi hại hơn rất nhiều so với thuốc của quân đội. Nguyên bản Tề Long, Lạc Lăng đang chuẩn bị toàn lực ứng phó đối phương một kích tất thắng, không nghĩ tới ống châm vừa đâm trúng đối phương thì cơ bắp đang căng chặt của đối phương đột nhiên buông lỏng, một giây tiếp theo liền trực tiếp hôn mê.

Tề Long cùng Lạc Lăng cẩn thận mà đem hai người đặt ở một bên cửa, mà những người còn lại trong tiểu sau khi nhìn thấy bọn họ đắc thủ qua ý thức hải thì cũng đi tới. Tề Long nhìn Lý Thì Du tới liền lộ ra biểu tình tham lam, trong ý thức hải thỉnh cầu: “Thì Du học trưởng, ống thuốc gây mê vừa rồi của anh dùng thật tốt, lần sau anh trang bị cho chúng em nhiều một chút nhé...”

Uy lực cường đại, có thể nháy mắt chế địch, thể tích lại vừa đủ để mang theo, cho dù đem nó trở thành ám khí cũng được. Đối với loại vũ khí cực tốt này, Tề Long đương nhiên thêm nhỏ dãi, chỉ tiếc ống thuốc mê này chỉ có thể dùng một lần, muốn dùng tiếp thì cần phải bơm thêm thuốc, mà Lý

Thì Du lại tương đối kháng cự làm việc này, tiểu đội mỗi người chỉ được phân ba ống, sau khi dùng hết thì đành phải xem tâm tình Lý Thì Du thế nào, có nguyện ý giúp bạn bơm thêm vào không..... Thuốc mê nằm trong tay Lý Thì Du, anh không muốn làm, ai cũng không có biện pháp.

Nghe Tề Long nói, khuôn mặt trắng nõn của Lý Thì Du đột nhiên tối sầm. Đây, anh là quân y, là thiên sức cứu mạng chữa bệnh, không phải là người chuyên môn chế tạo những món vũ khí hại người đó nha....

“Đúng vậy, Thì Du học trưởng, có thuốc gây mê, chúng ta liền không cần giết người nữa.” Lãng Lan nhàn nhạt mà đá đá hai quân nhân đang nằm hôn mê bất tỉnh ở trên đất, “Anh giúp chúng em không bị lây dính tội ác, không biết nên cảm ơn anh như thế nào.” Trên miệng Lãng Lan nói cảm ơn, nhưng tầm mắt nhìn về phía Lý Thì Du lại băng hàn vô cùng, tựa hồ nói cho Lý Thì Du biết, anh không làm cũng được, nhiều nhất chỉ là để những thiếu niên trước mắt phải phạm tội nghiệt, tay nhiễm máu tươi thôi.

Lý Thì Du căn cứ môi, nhìn ánh mắt chờ đợi của những người thiếu niên thiên chân vô tà trước mặt, trong lòng lại mềm nhũn lần nữa, trả lời: “Đã biết, có thời gian tôi sẽ giúp các cậu làm một ít, dùng xong lại đến tìm tôi bỏ thêm vào.”

Tốt, Lãng Lan hoàn toàn nắm giữ nhược điểm trong lòng Lý Thì Du, Lý Thì Du đích xác không đành lòng làm những học đệ mới năm nhất phải tiếp xúc với những tội ác giết chóc.

Lý Thì Du sẽ không quên, ở Trung Tâm Nghiên Cứu Quân Y, anh đã từng gặp nhiều ca bệnh có liên quan đến giết người, đó đều là những người mới ra chiến trường, lần đầu tiên giết người liền không thể thoát tội nghiệt trong lòng, cuối cùng suy nghĩ không thông, thậm chí có khuynh hướng tự sát

Nếu Lý Thì Du biết những thiếu niên năm nhất thiên chân vô tà trước mặt trước khi nhập học đã tham gia đoàn mạo hiểm, tiếp xúc quá giết chóc, lây dính quá máu tươi, trái tim đã trở nên cực kỳ cường đại cùng lãnh khốc, khẳng định sẽ hối hận với quyết định của chính mình. Phải nói, Lý Thì Du tựa như một con thỏ trắng thiện lương thuần khiết, bởi vì những con thỏ vô hại trong mắt anh đều là những con sói đội lốt thỏ, ở thời điểm mấu chốt đã làm điên đảo tam quan của anh, khiến cho anh trong lúc không biết đã tiến hóa thành con thỏ đen...

Lý Lan Phong nhìn Lý Thì Du lại lần nữa lựa chọn nhượng bộ liền biết người em trai đáng yêu thuần khiết sắp không còn, trong lòng anh trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không biết nên nói như thế nào, cuối cùng chỉ có thể hóa thành một tiếng thở dài.....

Lý Thì Du trả lời làm mấy người Tề Long hưng phấn mà kêu to trong ý thức hải. Lý Thì Du nguyên bản có chút buồn bực, nhìn bộ dáng cao hứng của nhóm học đệ, nháy mắt buồn bực biến mất.

Đưa lưng về phía bọn họ nhìn như đang ở nghiên cứu đại môn, Lăng Lan thấy thế khóe miệng hơi hơi nhếch lên, Lý thủ tịch này không nghĩ tới lại dễ lừa như vậy, đều là người của Lý gia, Báo con liền phúc hắc hơn nhiều.....

Tiểu Tứ không mở đại môn, nó đem tình hình sau cánh cửa đưa vào ý thức hải của Lăng Lan, đương nhiên Lăng Lan đem những hình ảnh đó chia sẻ cho đội viên, vốn các thành viên đang hưng phấn lập tức bình tĩnh, biết đây là một cửa ải khó khăn. Bởi vì sau đại môn cũng có hai quân nhân đứng cách cửa khoảng mười mét đang nhìn cánh cửa chăm chăm. Chỉ cần cửa vừa mở ra, hai quân nhân đó liền biết, mà khoảng cách mười mét lại khiến cho bọn họ không đủ thời gian tấn công trước khi hai người đó khởi động chuông cảnh báo.

“Lão đại, làm sao bây giờ?” Tất cả mọi người nhìn về phía Lăng Lan, chờ đợi Lăng Lan phân phó.

Nếu là ở hiện thực, Lăng Lan có thể dùng tinh thần công kích đem đối phương đánh bại, hiện tại thế giới ảo đã hạn chế sát chiêu này của cô, trong lúc Lăng Lan đang nghĩ phải giải quyết chuyện này như thế nào cho hoàn mỹ thì Lý Lan Phong mở miệng đề nghị: “Tôi cùng Lan lão đại đều là hacker, có thể làm một ít nguy trang.” Anh chỉ chỉ vào hai quân nhân đang nằm bất tỉnh bên cạnh. “Tiểu đội chọn ra hai người, nguy trang thành hai cảnh vệ đứng ở cửa, tôi và Lan lão đại sẽ nguy trang thành người của căn cứ để đi vào, tôi tin bọn họ sẽ không thể nào hoài nghi ngay được, chỉ cần có thể tiếp cận bọn họ, tôi cùng Lan lão đại liền có cơ hội giải quyết bọn họ trước khi bọn họ khởi động chuông cảnh báo.”

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 328: Hư Năng Lực Giả!

Ý kiến của Lý Lan Phong làm mọi người trong tiểu đội sáng ngời ánh mắt, Hàn Kế Quân nhìn Lý Lan Phong một cái thật sâu, lại lần nữa cảm giác được áp lực vô hình mà đối phương mang lại cho mình.

Lăng Lan lập tức đánh nhịp, liền dùng phương pháp của Lý Lan Phong, Tề Long cùng Tạ Nghi là hai người cười tráng nhất tiểu đội, thân hình tương đối to lớn, có dáng vẻ quân nhân. Hai người nhanh chóng thay đồng phục của hai quân nhân kia sau đó ra đứng hai bên cửa. Trừ Lăng Lan và Lý Lan Phong, những người khác mang theo hai quân nhân hôn mê trốn vào trong thông đạo.

Dưới cái nhìn chăm chăm của mọi người, Lăng Lan và Lý Lan Phong bắt đầu thay đổi đồng phục, vốn đang mặc đồ đen, đồng phục của hai người chậm rãi biến thành đồng phục của quân nhân ở căn cứ, giống như đúc với đồng phục của Tề Long và Tạ Nghi, điểm khác biệt duy nhất chính là huân chương của hai người. Lăng Lan lựa chọn là quân hàm thiếu tá, mà Lý Lan Phong thông minh lựa chọn đại úy, vẻ mặt cung kính mà đứng sau Lăng Lan nữa bước.

Hành động này làm ấn trước của Lý Lan Phong trong lòng các thành viên của tiểu đội Lăng Lan lại lần nữa tăng lên, phải nói, Lý Lan Phong không lúc nào không xoát độ hảo cảm của các thành viên trong tiểu đội của Lăng Lan.

Lúc chuẩn bị ổn thoả xong, Lăng Lan liền chỉ huy tiểu Tứ mở ra cửa. Cánh cửa tự động mở ra, Lăng Lan ngạo nghễ bước vào trong, mà Lý Lan Phong cung kính lại nghiêm cẩn mà đi theo sau Lăng Lan.

Mà hai người Tề Long cùng Tạ Nghi đưa lưng về phía cửa, đứng thẳng tắp ở hai bên, đồng thời làm một cái chào theo tiêu chuẩn quân đội, thẳng cho đến khi hai người Lăng Lan tiến vào cửa, lúc này mới để tay xuống, mọi thứ thoát nhìn như bình thường.

Hai quân nhân bên trong đối với việc cửa đột nhiên bị mở ra, có ai quân nhân tiến vào thì tức khắc sững sốt. Bọn họ hồ nghi mà liếc mắt nhìn nhau, bởi vì bọn họ không có nhận được thông báo của cấp trên nhưng bây giờ lại có người tiến vào.

Bất quá hình động tác chào đúng chuẩn của hai người cảnh giới ngoài cửa, hai người cũng không dám phán đoán bậy bạ. Có lẽ là vì có tình huống khẩn cấp nên thông báo mới chưa được gửi đến. Bất quá cả hai vẫn nghiêm túc làm đúng theo quy định, một người nói: “Khẩu lệnh!”

Lý Lan Phong lúc này đã vào trong cùng Lăng Lan, nghe đối phương hỏi khẩu lệnh thì trong lòng anh khẽ chùng xuống. Bước chân không khỏi mà chậm lại. Chỉ có Lăng Lan vẫn bước đi những bước vững vàng như cũ, giống như không bị câu hỏi của đối phương ảnh hưởng, tiếp tục kiên định đi trước, cũng ngẩng đầu lên. Dùng tầm mắt cực kỳ lạnh lẽo nghênh đón hai người đối diện.

“Ừm, biểu hiện rất tốt.” Lăng Lan nói, nhàn nhạt mà khích lệ làm mày hai người kia nhăn lại, cô lại tiến lên một bước, đứng trước mặt hai người sắc mặt biến đổi, tiếp tục nói, “Khẩu lệnh là.....”

Nghe thấy hai chữ khẩu lệnh, khuôn mặt khẩn trương của hai người kia tức khắc hoãn, đúng lúc này, cả người Lăng Lan như lập báo đột nhiên nhào tới, nháy mắt liền đến trước mặt hai người.

Chỉ thấy tay cô mở ra, đột nhiên mạnh mẽ bắn ra, đôi tay cô rung lên, hai đạo hàn quang ở không trung chợt lóe. Sau đó cô lao lên, cuốn lấy tay của hai người đối diện rồi dùng sức đẩy bọn họ ra sau khỏi vị trí đang đứng.

Lăng Lan công kích thoát nhìn phức tạp nhưng nháy mắt đã hoàn thành.

Đòn tấn công quá mức đột ngột là hai người kia căn bản không có thời gian phản ứng, bị Lăng Lan cuốn lấy tay rồi bị đẩy ra sau. Lúc hai người sắp va vào nhau trên không trung thì Lăng Lan bước một bước xa, đi tới phía trước, vững vàng mà tiếp được hai người kia.

Lúc này, hai người kia sớm đã hôn mê bất tỉnh. Lăng Lan lặng yên không tiếng động mà đưa bọn họ đặt ở trên mặt đất.

Lý Lan Phong lúc này mới chạy tới bên người Lăng Lan, nhìn hành động cực nhanh và mạnh của Lăng Lan, Lý Lan Phong cảm thấy suy sụp, bất luận là điều khiển cơ giáp hay thể thuật, anh đều kém hơn Thỏ con. Xem ra để trở thành người kề vai sát cánh chiến đấu bên Thỏ con, anh còn phải nỗ lực thêm mới được.

“Vừa mới rõ ràng cậu đã dùng kim gây tê đâm trúng bọn họ, vì sao còn muốn đánh bay bọn họ?” Dù tốc độ của Lý Lan Phong kém Lăng Lan, nhưng nhãn lực cực tốt, hoàn toàn thấy rõ động tác trong nháy mắt kia của Lăng Lan.

Lăng Lan không có trả lời, chỉ là ý bảo Lý Lan Phong đi xem chỗ đứng của hai người kia. Lý Lan Phong hồ nghi mà đi qua, cong lưng nghiêm túc xem xét, sắc mặt đột biến. Nguyên lai vị trí đứng của hai người kia có trang bị chuông cảnh báo.

Trên thực tế, hai người quân nhân này nhìn như đang đứng thẳng vững vàng, nhưng kỳ thật gót chân bọn họ đang nhấc lên không chạm đất, bọn họ chỉ đứng bằng nửa bàn chân, chỉ cần phát hiện không thích hợp, gót chân dẫm xuống thì lập tức có thể khởi động chuông cảnh báo.

Loại trang bị này cực kỳ bí ẩn, không dễ dàng bị người phát hiện, thậm chí có thể cam đoan nếu người cảnh giới phản ứng chậm, bị người khác giết chết, thì khẳng định thân thể sẽ mất không chế mà ngã ra sau, lúc đó, chuông cảnh báo vẫn được khởi động.

Nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Lý Lan Phong, Lăng Lan cũng lặng yên lau sạch cái trán toát mồ hôi lạnh. Kỳ thật, ngay từ đầu cô cũng không biết chuông cảnh báo sẽ được đặt ở vị trí này, nếu không phải tiểu Tứ đúng lúc nhắc nhở khi cô vừa tấn công thì Lăng Lan nhất định sẽ mắc mưu, cho dù thành công giết chết hai người này thì cũng chạy không thoát chuông cảnh báo bị khởi động, cuối cùng bọn họ chỉ có thể bị, bắt lực trở về.

Thấy Lăng Lan thành công đánh bại hai quân nhân cảnh giới bên trong, bọn Tề Long liền tiến vào, lúc nhìn thấy nơi nguy trang đặt chuông cảnh báo thì cũng sợ không thôi, cảm thán loại thiết kế này thật biến thái, nhưng thật ra Thường Tân Nguyên rất có hứng thú đối với loại thiết kế này, anh quỳ rạp trên đất nghiên cứu, miệng lầm bầm tựa hồ đang tính toán cái gì.

Bọn họ không thể ở lại quá lâu nên lúc đi, Thường Tân Nguyên lưu luyến mà nhìn vị trí đặt chuông cảnh báo không rời, bọn Lăng Lan tiếp tục lén vào bên trong.

Một đường này đi có vẻ khó khăn nhưng càng về sau càng dễ dàng, có lẽ người đứng đầu căn cứ này quá tin vào thiết kế cảnh báo nên những trạm kiểm soát sau không quá phức tạp và biến thái. Lăng Lan đi một đường vô cùng dễ dàng, nhanh chóng đến vị trí trung tâm của căn cứ.

Lăng Lan mang các đội viên đi tới nơi này liền dừng lại, bởi vì vị trí tiếp theo chính là phạm vi theo dõi của hư năng lực giả. Tiểu Tứ đã sớm báo cho Lăng Lan rằng căn cứ này có hai hư năng lực giả tọa trấn, chỉ cần bọn họ vừa tiến vào phạm vi theo dõi liền sẽ bị tấn công vô tình, trực tiếp giết chết. Mà lúc này, Lăng Lan lại không biết nên giải thích với các đồng bọn như thế nào về việc cô biết có hư năng lực giả.

Chỉ có hư năng lực giả mới có thể cảm ứng hư năng lực giả, mà ai có thể cảm ứng được trước, liền xem ai có hư năng lực mạnh hơn. Mà năng lực hacker cùng hư năng lực là hai loại năng lực hoàn toàn tương phản, cơ hồ không thể cùng thức tỉnh trên cùng một người. Cho dù có ngoài ý muốn đồng thời thức tỉnh thì cũng không có biện pháp làm hai loại năng lực đồng thời mạnh lên.

Bởi vì càng mạnh, lực đối kháng của hai loại năng lực này lại càng lớn, Liên Bang từng làm một thực nghiệm, giúp người đồng thời thức tỉnh hai loại năng lực này cùng tăng sức mạnh, nhưng kết quả cuối cùng là người đó không chịu nổi loại đối kháng này, não vực bị hai loại sức mạnh phá hủy, cuối cùng trở thành người thực vật không thể tỉnh lại nữa.

Từ đây, Liên Bang liền hạn chế, cho dù có người thức tỉnh hai loại năng lực này thì cũng chỉ có thể lựa chọn một cái để phát triển. Những tri thức này đều được các giáo viên trong học viện đồng quân thông báo ngay từ đầu, bọn Tề Long nhất định sẽ biết những kiến thức đó, cô không có biện pháp giải thích vì sao mình lại đồng thời có được hai loại sức mạnh này. Chỉ có thể nói, tiểu Tứ tồn tại quá mức bừa hãn, làm Lăng Lan muốn dùng một lý do hợp lý để giải thích cũng đều không được.

Đang ở lúc này, bị thân thủ của Lăng Lan đả kích có chút trầm mặc sắc mặt Lý Lan Phong đột nhiên hơi hơi ngưng trọng, anh tựa hồ cảm ứng được cái gì, lập tức gián đoạn tinh thần liên kết của mấy Lăng Lan. Trong lúc mọi người ngạc nhiên thì Lăng Lan nhận ra, trên người Lý Lan Phong đang có một cỗ hơi thở cực kỳ nguy hiểm chậm rãi tràn ra.

Tất cả mọi người đều cảm giác được không thoải mái, tinh thần lực của mỗi người đều chấn động kịch liệt, thậm chí có cảm giác hơi thở bị nuốt hết, tinh thần lực của Lăng Lan đột nhiên bạo trưởng, nhanh chóng đem tinh thần lực bảy người bao lại.

Có Lăng Lan bảo hộ, tinh thần của bảy người lực lập tức ổn định rất nhiều, mọi người kinh nghi bất định, chỉ có Hàn Kế Quân sắc mặt ngưng trọng mà nhìn Lý Lan Phong, cậu tựa hồ nghĩ tới cái gì.

Lý Lan Phong lúc này vô pháp bận tâm tình huống đồng bọn, anh cảm giác được hai cỗ năng lượng nguy hiểm ở ngay phía trước, nó cùng loại với hư năng lực của anh, tựa hồ bọn họ kém hơn anh một chút, từ việc bọn họ còn chưa phát hiện anh tồn tại là có thể chứng minh điểm này.

Nhưng Lý Lan Phong vẫn chưa thả lỏng, bởi vì đối phương có hai người, Lý Lan Phong không rõ ràng mình có thể chống lại hai người này bảo vệ tất cả mọi người trong tiểu đội hay không. Vì sợ đối phương phát hiện, anh nhanh chóng thu liễm hư năng lực của mình. Sắc mặt ngưng trọng mà nhìn về phía Lăng Lan thấp giọng nói: “Thỏ con, bên trong có hai hư năng lực giả, năng lực rất mạnh, một khi tiến vào phạm vi theo dõi của bọn họ thì liền bị công kích, chúng ta rất có thể nguy hiểm đến sinh mệnh.”

Nếu đấu với một người thì anh còn có tin tưởng vận khí tốt đánh tan được đối phương, nhưng hai người, Lý Lan Phong liền không nắm chắc. Rốt cuộc hư năng lực giả bên trong chỉ kém anh một đường, nếu hai người phối hợp ăn ý, anh cho dù muốn bảo vệ mọi người cũng chỉ có thể lực bất tòng tâm.

Nguyên bản Lý Lan Phong từng hoài nghi Lăng Lan cũng có hư năng lực, nhưng nhìn năng lực hacker của Lăng Lan, Lý Lan Phong liền không ôm bao hy vọng Lăng Lan có hư năng lực. Những thứ Lăng Lan biết, Lý Lan Phong cũng biết, hacker cùng hư năng lực không có khả năng đồng thời tồn tại, lại không thể đồng thời trở nên cường đại, Lý Lan Phong cũng biết. Có lẽ lúc trước Lăng Lan có được hai loại năng lực này, và lựa chọn phát triển năng lực hacker mà không phải hư năng lực, điều này làm cho Lý Lan Phong có chút tiếc nuối.

Bởi vì hư năng lực giả cơ hồ đều bị Liên Bang khống chế, Lý Lan Phong làm người thừa kế số một tại Lý gia, đương nhiên không có khả năng trở thành con rỗi của quân bộ, đặc biệt là sau khi ông của Lý Lan Phong phát hiện anh có tinh thần lực thập phần độc đáo, rất có thể chính là hư năng lực giả trong truyền thuyết, ông nhanh chóng phong tỏa tin tức. Đây cũng nguyên nhân Lý Lan Phong không bị quân bộ phát hiện.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 329: Thịnh Chiến!

Mà Lý Lan Phong nhiều năm như vậy cũng không gặp đồng loại ở thế giới ảo, điều này làm anh cảm thấy tịch mịch vô cùng, đây cũng là nguyên nhân vì sao khi anh gặp Lăng Lan và chưa phát hiện Lăng Lan là Thỏ con, anh lại chú ý tới Lăng Lan như vậy, thậm chí bỏ công đi tìm tòi.

“Anh không phải là hacker, anh là hư năng lực giả.” Trong khi nhóm tiểu đồng bọn đang khiếp sợ vì điều Lý Lan Phong vừa nói, Hàn Kế Quân đột nhiên mở miệng thấp giọng hỏi.

Hàn Kế Quân nói làm những người khác trong tiểu đội chấn động, bọn họ đều rõ ràng hư năng lực giả ở thế giới ảo đại biểu cái gì, khó trách bọn vừa rồi bọn họ lại cảm thấy có nguy hiểm rất lớn đang ở bên cạnh, chỉ sợ hơi thở nguy hiểm vừa rồi chính là hư năng lực.

Lý Lan Phong gật đầu nói: “Đúng vậy, tôi là hư năng lực giả, vì che dấu năng lực, cho nên đã nói dối với mọi người, thật xin lỗi.”

“Chuyện này tớ đã biết, các cậu cũng biết hư năng lực giả lưu lạc dân gian gần như không có, cho nên vì anh toàn của con Báo, tớ không để con Báo nói chuyện này.” Lăng Lan đột nhiên mở miệng nói, “Tớ hy vọng chuyện này dừng ở đây, mọi người hẳn là hiểu nếu con Báo bị người khác phát hiện là hư năng lực giả thì mạng sống của cậu ấy nhất định sẽ nguy hiểm.”

Lăng Lan nói làm mọi người cả kinh lại lần nữa, quả thật hư năng lực giả vẫn luôn là đối tượng ám sát hàng đầu của những quốc gia đối địch của Liên Bang, chỉ cần phát hiện thân phận chân thật của hư năng lực giả thì bọn họ không tiếc bất luận đại giới gì đều phải giết chết. Đây cũng là nguyên nhân vì sao quân bộ Liên Bang lại khống chế tất cả hư năng lực giả, Liên Bang cần bảo hộ những hư năng lực giả đó, đương nhiên cũng có một bộ phận nguyên nhân là Liên Bang sợ những hư năng lực giả đó sẽ tạo ra những huyết án kinh thiên.

Ở thế giới ảo, hư năng lực giả chính là Tử Thần, trừ bỏ đồng dạng là hư năng lực giả, không ai có thể chống đỡ với hư năng lực giả. Cho dù là những chiến sĩ cường đại trong thế giới hiện thực, hay những lãnh tụ có quyền có thế thì ở thế giới ảo, ở trước mặt hư năng lực giả, những người đó cũng giống như những đứa trẻ không có năng lực tự bảo vệ, tùy đối phương chém giết.

Cho nên những nhân vật cấp các quốc gia vừa sợ vừa yêu hư năng lực giả, yêu vì bọn họ có thể trở thành vũ khí uy hiếp địch quốc, lại sợ bọn họ ngược lại làm thương tổn chính mình. Đây cũng là bi kịch của những hư năng lực giả cả đời không có tự do. Không có người đương quyền nguyện ý mặc kệ những người có năng lực khủng bố tự do bên ngoài. Vì an toàn bản thân, bọn họ tất nhiên sẽ lựa chọn khống chế, thậm chí là vô tình giết chết!

“Được, lão đại!” Tất cả mọi người suy nghĩ cẩn thận ý tứ của Lăng Lan, mà Lý Lan Phong lựa chọn tiết lộ bí mật để báo nguy cho bọn họ, kỳ thật đây cũng là hành động đem sinh mệnh giao phó cho bọn họ, là tín nhiệm mà Lý Lan Phong đối với mọi người. Điều này làm cho đám Tề Long cảm động không thôi, cũng từ nơi này bắt đầu, đám Tề Long chân chính đem Lý Lan Phong trở thành đồng bọn của mình, mà không phải là bạn của lão Đại.

Hàn Kế Quân phức tạp mà nhìn Lý Lan Phong một cái, trong lòng cực kỳ bội phục Lý Lan Phong, lợi dụng hết thầy để có thể đạt được sự đồng tình của các đồng bọn, lấy tốc độ cực nhanh dung nhập vào trong tiểu đội.

Lúc này, trong lòng cậu có dự cảm, Lý Lan Phong rất có thể sẽ là đối thủ trang vị trí của cậu...

Hàn Kế Quân âm thầm nhéo tay mình tự cổ vũ mình phải cố gắng lên, không thể bại dưới tay một người nửa đường gia nhập được, chức quân sư chắc chắn phải nằm trong tay Hàn Kế Quân!

Nghe Lăng Lan ủng hộ, trong lòng Lý Lan Phong cực kỳ cảm kích. Anh biết rõ, anh chưa từng nói với Lăng Lan mình là hư năng lực giả.

Đây hẳn chính là tình bạn tri kỷ mà trong sách vẫn thường nhắc tới, ở thời điểm mấu chốt sẽ trợ giúp bạn, bao dung bạn, bảo vệ bạn. Trái tim Lý Lan Phong lại đập mạnh lần nữa, cảm ấm áp không thể nói thành lời lại tràn ngập trong lòng.

Đang lúc mọi người đang suy nghĩ có nên tiếp tục làm nhiệm vụ hay không thì Lăng Lan biểu tình thận trọng mà hỏi Lý Lan Phong: “Báo con, cậu có thể kháng được hai người hư năng lực không?” Có thể chống cự hư năng lực cũng chỉ có thể là hư năng lực giả, Lăng Lan cho dù có Tiểu Tứ là thần trong thế giới ảo, nhưng vẫn muốn hỏi Lý Lan Phong một chút, rốt cuộc người đang đối kháng với hư năng lực giả trước mặt mọi người chính là Lý Lan Phong.

Lý Lan Phong nghiêm túc mà nghĩ, sau đó trả lời: “Phòng ngự đơn thuần hẳn là không có vấn đề, chỉ là thành viên tiểu đội tương đối nhiều. Một khi phân tán, tôi sợ chính mình sơ hở, sẽ bị đối phương bắt được.” Ngụ ý là phòng thủ không có vấn đề, chỉ là người có chút nhiều, mà phạm vi phòng ngự lại không rộng, một khi vượt qua phạm vi phòng ngự, anh vô pháp cam đoan vạn vô nhất thất mà đem đội viên bảo vệ hoàn toàn.

Lăng Lan chờ chính là những lời này, cô quyết định để bọn Tề Long chờ ở nơi này, cô cùng Lý Lan Phong đi vào tìm đến cùng.

Quyết định này lại bị những thành viên khác của tiểu đội kiên quyết phản đối, bọn họ tỏ vẻ cũng muốn đi theo Lăng Lan cùng nhau vào. Cũng hứa hẹn sẽ nghe theo lệnh, một bước không rời Lý Lan Phong.

Lý Lan Phong nhìn thành viên tiểu đội không ai muốn lùi bước tức khắc hào hùng vạm vỡ mở miệng nói: “Thỏ con, tôi sẽ đem hết toàn lực bảo hộ bọn họ, để cho bọn họ vào đi.”

Lăng Lan ngẫm lại còn có tiểu Tứ bên cạnh, hẳn là sẽ không có vấn đề lớn gì, liền gật đầu đồng ý.

Lăng Lan mang theo mọi người đi vào, gặp một cánh cửa lớn thì dừng lại. Người đứng canh ngoài cửa không còn là hai người lính nữa mà là cả một trung đội, khoảng mười lăm người.

Bên trong cánh cửa, sáu khẩu súng phân ra hai bên đặt trên tường đang hướng ra cửa, cách đó khoảng 30m nữa, có sáu quân nhân được vũ trang vũ khí hạng nặng đang như hổ rình mồi nhìn chăm chăm cửa lớn, ngoài ra còn có ba người đang ẩn núp trong góc chết của vách tường, vị trí đứng của ba người này vô cùng bí mật, chỉ cần bọn họ không bước ra thì không ai có thể phát hiện ra bọn họ.

Mà Lăng Lan cũng không sợ bọn họ kéo còi cảnh báo, bởi vì một khi tiến vào, hư năng lực giả liền phát hiện bọn họ, kéo hay không kéo còi cảnh báo đều sẽ bại lộ.

Mà bọn họ bây giờ trừ việc ứng phó với những hư năng lực giả còn phải ứng phó với những kẻ địch không nằm trong tính toán kia, đó chính là chiến sĩ cơ giáp. Tinh thần dùng chung của Lăng Lan lập tức đưa tình cảnh bên trong cho mọi người, không gian bên trong rất rộng, cao khoảng năm mươi mét, điều này chứng minh bên trong có thể có ẩn chứa đoàn cơ giáp sĩ.

Mọi người đem tất cả những khả năng có thể xảy ra ra nghiên cứu, đồng thời thảo luận nên đối phó với tình huống trước mắt như thế nào. Sáu khẩu súng máy đó nhất định do Lan lão Đại đối phó, cũng chỉ có Lăng Lan mới có khả năng đồng thời bắn ra ám khí giải quyết sáu người điều khiển sáu cây súng đó.

Lý Lan Phong phải đối kháng hai hư năng lực giả, vừa tiến vào liền phải toàn lực ứng phó, không có biện pháp ra tay công kích. Cho nên, đối phó những quân nhân đang mang vũ khí hạng nặng đó phải nhờ vào những người khác giải quyết.

Năm người Tề Long đương nhiên không có vấn đề, từ nhỏ đã bị Lăng Lan ngược đãi nên cho dù là người yếu nhất như Hàn Kế Quân cũng có thể dư sức đối kháng với một quân nhân chính quy. Nhưng mà mấu chốt là trong đó có tới sáu người, mà bọn họ không thể đồng thời đối phó với hơn một người, cho dù giải quyết được người này thì người kia cũng có thời gian để nổ súng bắn.

Tề Long nghiêm túc suy tư một chút, cảm giác vẫn là để mình làm, đang muốn mở miệng nói người còn lại để cậu đối phó thì Lý Thì Du vẫn luôn ở bên cạnh bàng quang đột nhiên thỉnh chiến: “Người thứ sáu để tôi đối phó.”

Đây là lần đầu Lý Thì Du tiên chủ động mở miệng làm chút gì, mọi người kinh ngạc vạn phần, sôi nổi nhìn về phía Lý Thì Du. Ánh mắt nóng rực của các đội viên làm Lý Thì Du có chút không khoẻ, khuôn mặt trắng nõn tức khắc hiện lên một tia đỏ ửng.

“Thì Du học trường là quân y chuyên nghiệp, năng lực cách đấu có phải có chút nhược hay không? Nếu vạn nhất bị thương hoặc xảy ra chuyện, tiểu đội tổn thất rất lớn, tớ cho rằng không ổn.” Tạ Nghi cái người đầu tiên phản đối, bọn họ bị thương còn có Lý Thì Du hỗ trợ trị liệu, nếu Lý Thì Du bị thương, bọn họ liền bó tay không có biện pháp.

Tạ Nghi nói làm những người khác yên lặng gật đầu, cho rằng thứ sáu người để Lý Thì Du ra tay cũng không thỏa đáng, Thường Tân Nguyên giật giật miệng, vừa định nói để mình thì Lý Thì Du đã lạnh lùng mà phản bác nói: “Tuy rằng tôi là một người quân y, nhưng kỹ thuật cách đấu cũng không kém.”

Về bình tĩnh trong đôi mắt Lý Thì Du lúc này tản ra ngọn lửa phản nộ, Tạ Nghi nói làm anh cảm thấy đã chịu vũ nhục. Lúc phản bác, biểu tình mang theo kiêu ngạo, biểu tình này rất quen thuộc, thời điểm Lý Anh Kiệt kiêu ngạo sẽ lộ ra biểu tình như vậy, điều này làm cho bọn Tề Long không hện mà cùng mà quay đầu đi chỗ khác, không nỡ nhìn thẳng: Quả nhiên là người Lý gia, trong xương cốt vẫn là kiêu ngạo.

“Khụ khụ, kỳ thật cách đấu năng lực của Thì Du thiếu gia rất tốt, Lý gia chúng tôi từ nhỏ đã bồi dưỡng kỹ năng cách đấu cho người thừa kế, năng lực cách đấu của Thì Du thiếu gia theo tôi biết còn mạnh hơn thiếu gia Anh Kiệt nhiều.” Lý Lan Phong đột nhiên cười ngắt lời, biểu tình thoát nhìn chân thành vô cùng, tựa hồ vì Lý Thì Du giải thích cái gì, nhưng Lăng Lan vẫn cảm giác được một tia không khoẻ, không tự chủ được mà nổi lên một lớp nổi da gà.

“Nếu chúng ta đều là một chiến đội, về sau đã kêu Thì Du đi.” Lý Thì Du cảm kích mà nhìn Lý Lan Phong một cái, sau đó nghiêm túc mà nói với Lý Lan Phong. Lý Thì Du kỳ thật vô cùng phản cảm với cách gọi thiếu gia, chỉ là trước kia ở trường quân đội anh không có biện pháp nói thẳng cự tuyệt, dù sao tôn nghiêm của trực hệ Lý gia còn đó, không thể bị thay đổi, nhưng hiện tại nếu trở thành đồng đội, Lý Thì Du liền cảm thấy không nên lại xưng hô như vậy.

Lý Lan Phong nghe vậy nở nụ cười, anh gật đầu nói: “Vậy được rồi, Thì Du.”

Lúc nói những lời này, Lăng Lan miễn cảm mà nhận thấy tâm tình Lý Lan Phong thực vui sướng.

Nhìn Lý Thì Du một lòng muốn khiêu chiến, Lý Lan Phong giúp đỡ, mấy người Tề Long cũng không tốt mở miệng cự tuyệt, vì thế nhìn về phía Lăng Lan, chờ đợi lão Đại nhà mình ra quyết định cuối cùng.

Lăng Lan thấy thế liền gật gật đầu nói: “Nếu Thì Du học trưởng nắm chắc, như vậy liền quyết định vậy đi.” Cô biểu tình đột nhiên nghiêm túc, “Tề Long, Lạc Lăng, Tạ Nghi, Hàn Kế Quân, Lâm Trung Khanh, Lý Thì Du, sáu người đối phương liền giao cho các cậu, nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ.”

“Dạ, lão Đại!” “Vâng, đội trưởng!” Cho dù câu trả lời có khác biệt nhưng tất cả mọi người đều đồng thời trả lời, cho tới giờ Lý Thì Du vẫn không có biện pháp gọi Lăng Lan là lão Đại như bọn Lăng Lan.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 330: Thường Tân Nguyên Trong Mắt Chiến Đội Lăng Thiên!

Lúc này, Thường Tân Nguyên vẫn luôn đứng ở bên cạnh không có cơ hội ngắt lời đột nhiên nói: “Trước từ từ, tôi có mấy thứ muốn cho các cậu.”

Thường Tân Nguyên đưa tay vào túi và lấy ra sáu mâm tròn nhỏ tựa như kính cầm tay ném cho sáu người Tề Long, đồng thời giải thích nói: “Đây là quang thuẫn mini do tôi làm, năng lượng bên trong chỉ có thể chống lại một lần vũ khí hạng nặng tấn công. Những thứ các cậu mang theo tuy rằng rất tốt, nhưng thời khắc mấu chốt, thứ này cũng có thể có tác dụng bảo vệ các cậu.”

Sau đó Thường Tân Nguyên thuyết minh cách sử dụng quang thuẫn mini như thế nào, trang bị ngoài ý muốn xuất hiện làm mọi người kinh hãi không thôi, có thể nhiều thêm một thứ bảo hộ, đương nhiên là tốt, nhiệm vụ đã làm tới bước này, mắt thấy sắp thành công, ai cũng không muốn chết trở về.

Tề Long hưng phấn mà vỗ vỗ bả vai Thường Tân Nguyên, lực lượng quá lớn thiếu chút nữa đem Thường Tân Nguyên đánh ngã xuống đất, trong miệng mạnh mẽ khích lệ những phát minh nhỏ của Thường Tân Nguyên, cầu đưa ra yêu cầu, nếu Thường Tân Nguyên có rảnh thì nên làm những thứ hữu dụng như vậy, giống như cái quang thuẫn mini này, tốt nhất cho bọn họ mỗi người đều được trang bị mấy chục cái.

Đối với loại yêu cầu có chút hơi quá của Tề Long, Thường Tân Nguyên cũng không cảm thấy tức giận, ngược lại thật cao hứng, nhếch môi nở nụ

cười. Tề Long nói như vậy, liền tỏ vẻ Thường Tân Nguyên anh hữu dụng đối với tiểu đội, thành viên tiểu đội cần anh, điều này khiến cho anh cảm thấy được an ủi trong lòng.

Một đường này Thường Tân Nguyên đã biết mỗi thành viên trong tiểu đội của Lăng Lan đều rất mạnh, cho dù là điều khiển cơ giáp hay thể thuật đều cao hơn những chiến đội thông thường, đương nhiên cũng mạnh hơn anh rất nhiều. Điều này làm cho Thường Tân Nguyên có chút tự ti, thậm chí bắt đầu hoài nghi mình có thể ở lại tiểu đội hay không, trở thành một thành viên chân chính.

Tình cảm chân thành, thân như anh em của các thành viên trong tiểu đội là cho người vẫn luôn lẻ loi một mình như Thường Tân Nguyên hâm mộ không thôi. Nếu nói ngay từ đầu Thường Tân Nguyên gia nhập tiểu đội Lăng Lan là bởi vì không có lựa chọn, có chút vạn bất đắc dĩ, bởi vì bỏ qua tiểu đội Lăng Lan, anh rất có thể không có cơ hội gia nhập chiến đội khác. Hiện thực tàn khốc tình này làm cho anh không thể không thử một lần. Lúc Lăng Lan nhận được nhiệm vụ cấp SSS, anh quả thật do dự, nhưng Thường Tân Nguyên cũng không phải một người gặp khó khăn liền từ bỏ, nếu không lúc trước cũng sẽ không đối kháng với Lôi vương ba năm. Cuối cùng anh lựa chọn cùng mấy người Lăng Lan nỗ lực.

Trong khoảng thời gian làm nhiệm vụ, anh biết được cái gì là tình cảm giữa những thành viên trong chiến đội, Lan lão đại cho dù luôn lạnh nhạt, cũng có chút bá đạo (đây là cảm nhận của Thường Tân Nguyên, kỳ thật Lăng Lan một chút cũng không bá đạo, cô chỉ là quen diện than), lúc ở chung áp lực rất lớn, thậm chí chỉ cần nhìn vào tầm mắt của Lan lão đại anh liền cảm thấy hô hấp có chút khó khăn. Anh biết trên người cường giả đều có một loại khí thế, chỉ là chưa bao giờ giống Lan lão đại vậy. Áp lực vô cùng nặng, nếu như lúc trước Lôi Vương cũng có loại khí thế này thì lúc đó anh đã sớm không thể duy trì mà thần phục rồi.

Nhưng cho dù bá đạo, lãnh khốc như vậy thì ở thời khắc mấu chốt, Lan lão đại vĩnh viễn đứng ở đằng trước, vì bọn họ che đậy mưa gió. Giống như lần bão từ bùng nổ đó, Lan lão đại quyết đoán áp trận, bảo hộ bọn họ an toàn tiến vào chủ hạm, mà lần đó, Lan lão đại thiếu chút nữa chết trong bão từ.

Thường Tân Nguyên rất rõ ràng, Lan lão đại không phải diễn trò. Cậu huấn luyện bọn Tề Long thực nghiêm khắc, thậm chí có chút tàn khốc, tuyệt đối là một nghiêm sư. Rất nhiều lần, Thường Tân Nguyên đều cảm thấy bọn Tề Long muốn sống không được. Nhưng cậu một lần cũng không dừng tay, Lan lão đại một khi rảnh liền tìm Lý Thì Du nghiên cứu thuốc để tăng cao tổ chất thân thể của đội viên, mà tất cả những điều này đều là vì muốn mọi người có thể sống sót, cho dù là ở thế giới cơ giáp hay thế giới thực, bọn họ đều phải ra chiến trường.

Lan lão đại là một lão đại có trách nhiệm, càng xứng với chức vụ đội trưởng của chiến đội. Đi theo một lão Đại như vậy, anh không cần lo lắng ngày sau sẽ bị đẩy ra làm một kẻ chết thay. Những chuyện diễn trong khoảng thời gian này tích tích lại làm anh cùng bọn Tề Long giống nhau, bắt đầu sùng bái Lan lão đại

Mà Tề Long, Lạc Lăng, là chủ phó chiến tiểu đội, vô luận cơ giáp vẫn là thể thuật đều siêu cường, đương nhiên cùng Lan lão đại là không thể so sánh. Lúc trước hai người chính là hai trong năm người đối đầu với Lôi Đình trên võ đài, trong đó Lạc Lăng thắng người mạnh thứ ba của Lôi Đình, mà Tề Long đánh ngang tay với người mạnh thứ hai, chỉ là cuối cùng thua cuộc, những tư liệu này đều là do Lý Thì Du nói cho anh, phải biết rằng lúc trước anh một lòng một dạ đặt ở việc cải tạo cơ giáp, đối với những việc phát sinh trong trường quân đội cũng không rõ ràng, bao gồm cả trận chiến lôi đài kia.

Tạ Nghi thật nhiệt tình, cậu là người đầu tiên trong tiểu đội chủ động nói chuyện với anh, làm người nhiệt tình rộng rãi, cùng anh ở chung cực kỳ

hòa hợp. Nhưng năng lực cách đấu của Tạ Nghi cũng không kém Lạc Lăng bao nhiêu, trong chiến đội thông thường, chủ chiến cùng phó chiến mạnh nhất, những người còn lại tiêu chuẩn sẽ kém một chút, nhưng tại chiến đội của Lăng Lan, cơ hồ thực lực mỗi người đều như nhau. Ấn theo thực lực Tạ Nghi, ở chiến đội khác cho dù không làm chủ chiến thì làm phó chiến cũng dư dả, mà ở tiểu đội Lăng Lan, bởi vì cạnh tranh quá mức kịch liệt, cường giả như mây, Tạ Nghi chỉ có thể làm người phụ đánh cánh ở chiến đội.

Hàn Kế Quân ngày thường thoát nhìn thực nghiêm túc, tựa hồ không dễ ở chung, mà trong ánh mắt cậu vẫn luôn anh lên tia sáng tên là tính kế. Thường Tân Nguyên đối với loại quân sư này vẫn luôn có chút sợ, không dám tới gần. Chỉ là một khi Lan lão đại không có hoặc khoanh tay đứng nhìn thì Hàn Kế Quân liền sẽ tự động tiếp nhận trách nhiệm chỉ huy chiến đội, chế định chiến thuật, tiến hành an bài, làm tiểu đội bảo trì tốt.

Lúc Lan lão đại mất liên lạc, Hàn Kế Quân liền chứng minh mình vô cùng phù hợp với vị trí này. Lúc không thể biết được tin tức chính xác của Lan lão đại, cậu đã lớn mật mà quyết định sử dụng tư liệu giả. Cho dù việc này là do Thường Tân Nguyên kiến nghị, nhưng Thường Tân Nguyên cũng không dám làm, sau khi thành công vượt qua đợt kiểm tra thông tin lúc vừa vào căn cứ, Thường Tân Nguyên liền thập phần bội phục sự lớn mật cùng quả quyết của Hàn Kế Quân, cùng với loại tín nhiệm kiên định dành cho Lan lão đại.....

Mà Lâm Trung Khanh bình thường thực không đáng chú ý, thậm chí có chút giống người ẩn hình, không nói một tiếng mà làm chuyện của mình, ngay từ đầu làm Thường Tân Nguyên có chút bỏ qua. Nhưng về sau khi tiểu đội xuất phát, mỗi lần Lan lão đại muốn biết vật tư còn bao nhiêu thì sẽ dò hỏi Lâm Trung Khanh, lúc này Thường Tân Nguyên mới biết vị Lâm Trung Khanh là hậu cần của tiểu đội.

Sự thật chứng minh, Lâm Trung Khanh làm hậu cần thực hoàn mỹ, một khi tiểu đội yêu cầu gì, cậu tựa như Doraemon trong truyền thuyết, cuộn

cuộn không ngừng mà lấy ra vật tư thỏa mãn yêu cầu mọi người. Có thể thấy cậu đối với mỗi thành viên tiểu đội là cực kỳ hiểu biết, biết bọn họ yêu cầu cái gì. Đặc biệt làm Thường Tân Nguyên kinh ngạc chính là, anh, Lý Thì Du, Lý Lan Phong vừa mới gia nhập, nhưng trong thời gian ngắn Lâm Trung Khanh liền biết một ít thói quen của bọn họ, đối với vật tư mà bọn họ muốn cũng có chuẩn bị...

Lý Thì Du và anh nhập đội cùng nhau, nhưng bọn Tề Long tựa hồ rất quen thuộc với Lý Thì Du, ngay từ đầu lúc không biết thân phận chân thật, Thường Tân Nguyên theo cuộc nói chuyện của bọn họ cũng biết bọn họ đã quen biết ở trong hiện thực. Lý Thì Du có chút cao ngạo, nhưng dựa vào vị trí thủ tịch xuất sắc, Thường Tân Nguyên không cảm thấy có cái gì không tốt, người có tài hoa thì kiêu ngạo một chút thật bình thường. Có lẽ vì cũng là người chuyên nghiên cứu giống anh nên Lý Thì Du cũng khá đơn thuần, thậm chí ở trong mắt anh, nội tâm người này mềm vô cùng, cho nên bất tri bất giác Lan lão đại nói gì thì làm nấy, cuối cùng không thể nói lại.

Có lẽ cảm thấy Lý Thì Du có chút đáng thương, Thường Tân Nguyên thường xuyên cùng nói chuyện phiếm, có lẽ đều là người mới, có lẽ bọn họ đều làm nghiên cứu, có lẽ đối phương cảm giác được thiện ý của anh nên hai người bọn họ ở chung cực tốt, rất có tiếng nói chung, đây cũng nguyên nhân vì sao anh biết sự tích của bọn Tề Long, trong lúc nói chuyện phiếm, Lý Thì Du đã có vẻ công tích vĩ đại đó.

Nhân vật Thường Tân Nguyên nghĩ mãi không ra chính là Lý Lan Phong, thái độ của người đó cực hảo, thường xuyên lộ ra tươi cười ôn hòa, đối với mỗi người trong tiểu đội đều cực kỳ tôn trọng, nhìn như dễ kết giao, nhưng Thường Tân Nguyên lại không dám tiếp cận quá gần, cứ cảm thấy không an toàn, không an ổn giống như ở bên cạnh Lý Thì Du vậy, đây hẳn là bởi vì Lý Lan Phong là hư năng lực giả, tự thân mang theo một loại hơi thở nguy hiểm tiềm tàng. Thường Tân Nguyên cuối cùng chỉ có thể dùng lý do này để thuyết phục chính mình.

Tóm lại, trong khoảng thời gian này ở tiểu đội, Thường Tân Nguyên quá thực rất vui vẻ, bị Lôi Vương áp bách ba năm, vẫn luôn cô đơn u sầu, anh thập phần quý trọng đoạn thời gian ngắn ngủi mà vui vẻ ngày, Thường Tân Nguyên luyến tiếc mất đi, anh thật sự rất muốn gia nhập tiểu đội, trở thành một thành viên cố định mà không phải một khách qua đường. Vì thế, Thường Tân Nguyên trong những ngày này thường xuyên lo được lo mất, sợ hãi hy vọng của mình sẽ là hoa trong gương, trăng trong nước.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao khi Tề Long yêu cầu quá phận anh lại cao hứng như vậy, điều này làm cho anh cảm giác mình lại dung hợp vào tiểu đội thêm một chút. Thường Tân Nguyên cao hứng, lại nghĩ đến Lan lão đại phải đối phó với sáu quân nhân điều khiển súng máy mà chỉ có thể sử dụng kim tiêm mini của Lý Thì Du. Thường Tân Nguyên nhớ rất rõ vừa rồi Lan lão đại đã dùng hết hai cây kim, hiện tại trên người cậu ta khẳng định chỉ có một cây.

Thường Tân Nguyên nghĩ đến đây, nhanh chóng lấy từ trong túi của mình ba cây kim đưa cho Lăng Lan rồi nói: “Lan lão đại, tôi nhớ cậu chỉ còn lại một cây cuối cùng, phải đối phó kia sáu người thì còn thiếu năm cây nữa, ở đây tôi có ba cây, cậu cầm đi.”

Thường Tân Nguyên nói như nhắc nhở mọi người, mọi người vội vàng lục túi xem mình còn gì không rồi đem cho lão Đại dùng.

Lăng Lan một đầu hắc tuyến nhận ba cây kim mà Thường Tân Nguyên đưa, cô không thể nói, chỉ cần có tài liệu, tiểu Tứ có thể nháy mắt chế tạo ra vô số kim gây tê giống vậy.....

Lý Lan Phong cũng định lấy kim của mình ra đưa cho Lăng Lan thì bị Lý Thì Du giành trước.

“Đội trưởng, thứ này tôi không dùng, cho cậu.” Lý Thì Du quyết đoán đem ba cây kim mini của mình đưa cho Lăng Lan.

Lăng Lan chỉ là lấy hai cây rồi nhàn nhạt mà nói: “Chờ một chút, anh liền cần.”

Lăng Lan nói làm Lý Thì Du sửng sốt, Tề Long cười choàng tay qua cổ Lý Thì Du: “Chúng ta phải đối phó với sáu người, muốn nháy mắt hạ gục bọn họ thì đương nhiên anh không thể thiếu kim gậy mê rồi.”

Tề Long nhắc nhở làm Lý Thì Du bừng tỉnh, anh liền không cưỡng cầu, thu cây kim cuối cùng lại rồi đem nó kẹp ở giữa khe hở ngón tay, chuẩn bị tùy thời sử dụng.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 331: Bug Tồn Tại

Edit: Tuyệt Dung Hoa

Nhìn thất tất cả đội viên cho dù là cũ hay mới đều hoàn hảo đứng ở đây, khoé miệng Lăng Lan lại lần nữa nhếch lên. Sau đó sắc mặt đột nhiên phát lạnh, mệnh lệnh nói: “Chuẩn bị hành động.”

Mọi người lập tức đứng thẳng thân mình, khuôn mặt vẫn đang nhẹ nhàng vui cười tức khắc trở nên bình tĩnh nghiêm túc, không khí đang nhẹ nhàng cũng biến mất trong nháy mắt.

Lý Lan Phong liếc nhìn Lăng Lan, trong tâm lại lần nữa bội phục, anh từng gia nhập rất nhiều chiến đội lâm thời, nhưng chỉ có chiến đội của Lăng Lan là có hiệu suất cao nhất, lúc giải trí nhẹ nhàng thì ai cũng đều thả lỏng, nhưng tới thời khắc mấu chốt các đội viên tuyệt đối không kéo chân sau, cảm xúc thay đổi thực hoàn mỹ. Giống như vừa rồi, Lăng Lan ra lệnh một tiếng, các đội viên cũng có thể trong nháy mắt tiến vào trạng thái chiến đấu. Tâm tính cùng kinh nghiệm này thường chỉ có lão binh mới có thể có được, mà các thiếu niên này nhỏ hơn anh ba tuổi đã có thể làm được, điều này làm cho Lý Lan Phong lần nữa cảm nhận được nguy cơ, nếu không nỗ lực biến cường, một ngày nào đó, anh sẽ bị những người này bỏ rơi.

Lý Lan Phong cảm nhận được áp lực đồng thời lại thấy may mắn, may mắn anh sớm tìm được Thỏ con, cũng đã gia nhập vào chiến đội của cậu ấy. Anh tin tưởng, chỉ cần bọn họ nỗ lực không ngừng, tiếp tục trưởng thành,

Lăng Thiên chiến đội nhất định sẽ trở thành chiến đội cường đại nhất của Liên Bang, anh tin tưởng Lăng Lan, anh tin tưởng chính mình, cũng tin tưởng những thiếu niên này.

Nếu tương lai thật sự gặp phải người được gọi là Vương..... Anh cũng không tin, dưới sự trợ giúp của Thổ con, anh lại phải chịu đựng khuất nhục như vậy..... Lý Lan Phong đột nhiên nắm chặt nắm tay, anh nhất định có thể nghịch thiên sửa mệnh!

Tất cả đều chuẩn bị thoả đáng, Lăng Lan liền mang theo các đội viên phân làm hai đội, nấp ở hai bên sườn của cửa lớn, sau đó phân phó Tiểu Tứ mở cửa ra.

Cửa bị mở ra đột ngột, người bên trong tức khắc sửng sốt, mà tiểu đội Lăng Lan đang nấp ở hai bên sườn vừa nghe Lăng Lan hô một tiếng chiến đấu, lập tức như mãnh hổ đánh về phía mục tiêu của mình.

Lăng Lan đầu tàu gương mẫu, mỗi tay còn cầm ba ống kim mini, chân phải cô dẫm một cái, toàn bộ thân thể liền bay lên trời. Ở giữa không trung, đôi tay cô mạnh mẽ vung lên, sáu ống kim mini liền như đạn pháo bay tới phía của sáu người ở hai bên vách tường.

Lăng Lan có mười phần nắm chắc sẽ không thất thủ. Bởi vì lúc này cô đang sử dụng tinh thần lực dẫn đường, sáu ống kim mini này sẽ đi theo lộ tuyến cô đặt ra, chuẩn xác đâm trúng vào sáu tay xạ kích đáng nấp bên trong vách tường.

Sáu âm thanh thảm thiết mới vừa vang lên liền nhanh chóng biến mất, vì sao lần này lại có âm thanh? Thật sự là vì bọn họ ẩn nấp quá kĩ hầu như không lộ thân thể, vì bảo đảm bắn trúng đối phương, Lăng Lan lựa chọn bắn vào đôi mắt, đó chính là cơ quan yếu nhất của cơ thể. Ai bảo người nhắm bắn thường phải mở lớn đôi mắt để nhìn chăm chăm vào mục tiêu chứ. Dựa theo lộ tuyến bắn, đôi mắt là nơi dễ dàng bị bắn trúng nhất.

Liền thấy sáu cái ống kim mini trực tiếp xuyên qua tâm bản, sau đó không lưu tình chút nào mà đâm trúng vào đôi mắt xạ kích, mà đôi mắt là cơ quan vô cùng mẫn cảm của cơ thể, cũng là nơi có phản xạ thần kinh nhanh nhất. Cho nên trước khi bọn họ chịu tác dụng của thuốc tê mới phát ra tiếng kêu thất thanh như vậy, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt liền bị thuốc tê bá đạo của Lý Thì Du ảnh hưởng, hơn nữa đôi mắt còn cách não bộ gần nhất. Vì vậy trong nháy mắt đối phương liền ngất đi, đây cũng là lí do tiếng kêu vừa mới phát ra liền nhanh chóng biến mất.

Cùng lúc đó, sáu người Tề Long đang theo sau Lăng Lan liền nhảy ra, ngay lúc Lăng Lan bay vọt lên, sáu người cũng đồng thời lướt qua cô nhanh chóng chạy về phía trước, hung ác mà đánh về phía sáu gã quân nhân được trang bị vũ khí nhiệt.

“Có địch tập kích!” Nhìn thấy sáu người hung ác hướng bọn họ đánh tới. Liền tính là người trì độn cũng biết đây là địch không phải bạn, một người trong đó nhanh chóng hô to thông báo cho mọi người, đồng thời cũng giơ vũ khí trong tay lên nhắm vào sáu người đang lao tới chuẩn bị bắn. Nhưng vũ khí nhiệt tuy rằng hỏa lực hung mãnh bá đạo nhưng khi sử dụng lại không tiện tay, thua xa về sự nhẹ nhàng và nhanh nhẹn của súng ánh sáng, đây cũng là lí do bọn Tề Long dám trực tiếp nhào lên như vậy, bọn họ đoán được lúc đối phương lâm vào hấp tấp, liền không thể đúng lúc công kích.

Lúc bọn Tề Long đang ra tay, đột nhiên một âm thanh đinh tai nhức óc nổ vang trong không gian trống trải, toàn bộ trung tâm căn cứ đều bị âm thanh sắc bén này chiếm cứ. Đám người Lăng Lan rất rõ ràng, chắc chắn là do ba gã quân nhân đang tránh ở góc chết làm, cũng chỉ có bọn họ là có thời gian đi làm chuyện này. Bất quá cũng không sao cả, bởi vì một khi tiến vào nơi này là không có khả năng không bị bại lộ.

Sáu người Tề Long tốc độ công kích cực nhanh, những quân nhân kia còn chưa kịp bóp cò vũ khí nhiệt liền bị bọn Tề Long công kích. Sáu người

Tề Long biết tình huống nguy cấp, vừa lên tới liền sử dụng sát chiêu mạnh nhất của từng người.

Mắt thấy chính mình sắp bị đánh trúng, còn cảm nhận được tiếng xé gió hung ác từ năm tay, điều này chứng minh một khi bị đánh trúng, không chết cũng bị trọng thương. Theo bản năng, sáu gã quân nhân lựa chọn né tránh mà không phải công kích, chẳng qua cho dù bọn họ né tránh, cũng không né tránh được kim tiêm kẹp trong khe hở ngón tay.

Chỉ là đơn giản cạo qua, kim tiêm cắt qua gương mặt bọn họ, một đường máu dài lập tức hiện lên trên khuôn mặt, nhưng loại vết thương nhỏ này trong mắt quân nhân bọn họ không đáng kể chút nào, bọn họ vừa định nâng vũ khí lên cướp cò bống phát hiện cánh tay của mình trở nên vô lực. Hơn nữa miệng vết thương thế không cảm giác được đau đớn.....

Độc sao? Không, là thuốc gây tê, bọn họ cảm giác cả người mình bắt đầu chết lặng, rốt cuộc không thể động đậy..... Mà lúc này, liền nhìn thấy sáu người kia giơ tay lên hung ác mà đâm xuống.

Đúng vậy, là đâm, bởi vì bọn họ thấy rõ ràng, trong tay đối phương đang cầm một ống kim mini, ống kim lại lần nữa đâm trúng bọn họ, mà một giây sau, bọn họ liền lâm vào trong bóng tối.....

Lý Thì Du nhìn thấy những người vốn đang bất động đứng thẳng sau khi trúng thuốc tê liền hôn mê ngã xuống. Anh phát hiện, dùng thuốc để giải quyết kẻ địch so với chiến đấu trực diện dễ dàng hơn rất nhiều...Theo bản năng, anh nhìn những ống kim sạch sẽ chưa sử dụng, như suy tư điều gì, có lẽ anh sẽ thay đổi phong cách chiến đấu của mình, đều là đánh bại kẻ địch, vì sao lại không chọn cách nhẹ nhàng một chút, anh hẳn có thể đem những gì mình học được áp dụng vào trong chiến đấu?

Không chờ Lý Thì Du nghĩ nhiều, một hơi thở nguy hiểm đột nhiên bao phủ lên người bọn họ, có lẽ là do kinh nghiệm, cũng có lẽ là do bọn họ đã

quen thuộc với Hư năng lực của Lý Lan Phong nên mọi người mới cảm nhận được, ngay lúc này đây, Lý Lan Phong nhanh chóng mở ra Hư năng lực.

Liền thấy giây tiếp theo, thân thể Lý Lan Phong đột nhiên chấn động. Liền tính bọn Tề Long nhìn không thấy, sờ không được, cũng biết vừa rồi Hư năng lực giả của kẻ địch tiến hành công kích bọn họ, mà Lý Lan Phong đang bảo hộ bọn họ.

Khu vực trung tâm căn cứ, bên trong một mật thất trang hoàng hoa lệ, có hai gã áo đen nhắm mắt đang ngồi, một người trong đó thân thể đột nhiên lắc lư, trong miệng phát ra một tiếng kêu rên. Hắn mở mắt ra, sắc mặt trở nên tái nhợt, phần nộ nói: “Cái đám D2 kia, không phải nói rằng tất cả những người Liên Bang phái tới đây để điều tra, bao gồm cả Hư năng lực giả đều bị dẫn tới đây rập bên kia sao? Vì sao nơi này lại bị công kích, lại còn có một Hư năng lực giả thực lực cường đại ở đây cơ chứ?”

Một người khác nghe vậy ngạc nhiên mở ra mắt: “Carter, cậu có chắc không?” Vừa rồi công kích, hắn cũng không có gia nhập. Bởi vì chỉ có chín người, hắn cho rằng đồng bạn của hắn có thể nhẹ nhàng giải quyết nhóm người này, không thể tưởng được đồng bạn của hắn lại thất bại, hơn nữa cùng đối phương giao chiến còn rơi vào thế hạ phong.

“Đúng vậy, Hư năng lực của đối phương mạnh hơn tôi, công kích của tôi bị hắn chặn lại. Pitt, lần này chúng ta hợp tác, nhất định phải làm cho bọn họ có đến mà không có về.”

“Được!” Pitt cùng Carter thực lực không sai biệt lắm, nếu đối phương mạnh hơn Carter, một mình hắn cũng không thể đánh bại được đối phương. Nhưng hắn tin tưởng. Chỉ cần hai người bọn họ cùng lúc công kích, nhất định có thể đánh bại được vị Hư năng lực giả cường đại này.

Nghĩ đến bọn họ có thể đánh chết một Hư năng lực giả cường đại như vậy, trong lòng Pitt liền kích động không thôi, chỉ cần hấn lập được công lớn này, quân hàm của hấn có lẽ sẽ được thăng lên một bậc..... trong mắt Pitt hiện lên một tia tham lam.

Pitt tự tin như vậy là bởi vì hai người bọn họ đã làm công sự mười mấy năm, phối hợp mười phần ăn ý, Hư năng lực giả chết trên tay bọn họ cũng có vài người. Pitt không cho rằng vị Hư năng lực giả này có thể ngăn cản được đòn công kích của bọn họ.

Nhìn thấy Lý Lan Phong đứng thẳng bất động, sắc mặt ngưng trọng liền biết cuộc chiến tàn khốc giữa các Hư năng lực giả đã bắt đầu, đám người Tề Long cho dù được Lý Lan Phong bảo hộ thì vẫn cảm giác được một loại áp lực vô hình, tinh thần lực của bọn họ bị một loại năng lượng kỳ quái ngăn chặn, làm cho bọn họ cực kỳ khó chịu. Theo thời gian trôi qua, sắc mặt bọn Tề Long bắt đầu trở nên tái nhợt, liền tính Lý Lan Phong dốc toàn lực chống cự, nhưng Hư năng lực của đối phương vẫn ảnh hưởng ít nhiều đến bọn Tề Long.

Mà Hư năng lực này, khiến cho bọn họ cảm giác được nguy hiểm, giống như có thứ gì muốn cắn nuốt linh hồn bọn họ. Tinh thần lực tương đối yếu một chút như Thường Tân Nguyên đã bắt đầu bùng đầu, lộ ra vẻ mặt thống khổ, ngã ngời xuống đất.

Hư năng lực chỉ mới ảnh hưởng đến bọn họ một chút, còn chưa chịu tấn công trực tiếp đã khiến cho người ta thống khổ như vậy, cho tới giờ bọn Tề Long mới chân chính cảm nhận được sự khủng bố của Hư năng lực giả. Quả nhiên ở trong thế giới giả thuyết, bọn họ là Tử Thần, loại thủ đoạn công kích đến từ linh hồn này bọn họ căn bản không có năng lực phản kháng.

Nhìn thấy mọi người đều đã hiểu biết sự đáng sợ của Hư năng lực giả, Lăng Lan lúc này mới mở ra tinh thần lực, bảo hộ tinh thần lực cho bọn Tề

Long. Có tinh thần lực của Lăng Lan bảo hộ, sắc mặt bọn Tề Long mới chuyển biến tốt đẹp.

Sở dĩ Lăng Lan ngay từ đầu không sử dụng tinh thần lực để bảo hộ bọn Tề Long là vì để cho bọn họ cảm nhận được sự khủng bố của Hư năng lực giả, làm cho bọn họ về sau đừng tưởng rằng bọn họ có thể chống lại Hư năng lực giả. Trước khi đạt tới Vương cấp sư sĩ, bất luận là kẻ nào ở trước mặt Hư năng lực giả đều là trẻ con tay không tấc sắt, mặc người đánh giết.

Lăng Lan nhớ rất rõ ràng, cha già nhà mình đã nói qua, Hư năng lực giả ở thế giới giả thuyết là một loại BUG tồn tại, chỉ có những người sử dụng được tinh thần lực phóng thích ra ngoài như Vương cấp sư sĩ mới có thể chống cự, bởi vì phóng thích tinh thần lực là yêu cầu quan trọng nhất để thăng làm Thần cấp sư sĩ. Cho nên, Thần cấp sư sĩ cũng không sợ Hư năng lực giả, bởi vì bọn họ cũng giống như nhau, đều là sự tồn tại của thần.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 332: Thiên Phú Cải Tạo!

Edit: Tuyệt Dung Hoa

“Lão đại, tình huống Báo con hình như không ổn” Chứng kiến Lý Lan Phong cùng hai Hư năng lực giả đại chiến, Tiểu Tứ rất nhanh tìm được chỗ ẩn núp của đối phương, chỉ là liên tục đối chiến nhiều lần, Lý Lan Phong chiến đấu một mình dần dần rơi vào thế bất lợi, tình huống đã có chút không ổn.

“Cậu ta còn có thể duy trì bao lâu?” Lăng Lan cau mày, không nghĩ tới Hư năng lực của đối phương lại mạnh đến thế, cô còn nghĩ rằng Lý Lan Phong chuyên phòng ngự như vậy còn có thể chống đỡ được một khoảng thời gian dài.

Tiểu Tứ hung hăng mà liếc nhìn Lăng Lan một cái, chiến đấu giữa Hư năng lực giả nào có đơn giản như lão đại tưởng tượng. Lý Lan Phong tuy có Hư năng lực cường đại, nhưng dù sao cũng không có kinh nghiệm thực chiến, thủ pháp tấn công mười phần non nớt, đây cũng là lí do anh rơi vào thế bất lợi nhanh như vậy, nếu không bằng thực lực của Lý Lan Phong, chỉ dốc toàn lực phòng thủ hoàn toàn có thể duy trì được cục diện không phân thắng bại.

“Chủ yếu là do kinh nghiệm của anh ta không đủ, chưa từng chiến đấu với Hư năng lực giả, hơn nữa hai người kia lại phối hợp rất ăn ý, cho nên Báo con của cô mới bị quản chế khắp nơi thế. Bất quá, Báo con cũng rất

thông minh, thế nhưng ở trong chiến đấu sửa đúng sai lầm, tự mình nghiên cứu ra thủ pháp cho bản thân, tuy rằng tình huống có chút không ổn, nhưng nếu muốn đánh bại anh ta hoàn toàn, hai người kia còn phải tốn chút thời gian.” Tiểu Tứ nói cho Lăng Lan nghe tình huống thực tế.

Lăng Lan nghe vậy nhú nhú mày, cô có chút không chắc chắn, rốt cuộc là nên cho Tiểu Tứ giúp Báo con thu phục hai Hư năng lực giả kia, hay là tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi, cho Báo con dùng hết khả năng chiến đấu với Hư năng lực giả để lấy kinh nghiệm.

“Tiểu Tứ, tình huống của căn cứ như thế nào? Đối phương có phải thêm người tới đây hay không?” Lăng Lan hỏi Tiểu Tứ. Nếu như đối phương phải thêm người tới, cô liền bảo Tiểu Tứ ra tay hỗ trợ, dù sao bọn họ cũng chỉ có 9 người, không thể nào chống lại toàn bộ căn cứ Tấn Long, thời gian cấp bách, không chấp nhận bọn họ có nửa điểm lãng phí.

“A, đang muốn nói cho lão đại tin tức này đây.” Tiểu Tứ bừng tỉnh trả lời, “Căn cứ Tấn Long không bị kinh động, ngoại trừ người chỉ huy của nơi này đã liên lạc với bên ngoài, cũng không có động tĩnh nào khác, hơn nữa người mà bọn họ liên hệ cũng không phải là Chỉ huy tối cao của căn cứ Tấn Long”

“Xem ra, căn cứ Tấn Long quả thật có vấn đề, không biết những người này đến từ thế lực nào.....” Lăng Lan âm thầm trầm tư. Vừa lên tới liền đuổi tận giết tuyệt bọn họ, những Hư năng lực giả này rất có thể không phải của quân bộ Liên Bang mà là do địch quốc phái tới, hoặc cũng có thể là đến từ những tổ chức chống đối với Liên Bang.

Bọn họ tất nhiên cũng sợ bại lộ chính mình cho nên không dám gây động tĩnh lớn, đây cũng là lí do vì sao căn cứ Tấn Long không bị kinh động, bọn họ cũng sợ bị đầu não phát hiện vấn đề (Nhưng chắc bọn họ không biết đầu não đã biết nơi này có vấn đề).

Mà mục đích chuyển đi này của Lăng Lan là tìm hiểu xem căn cứ Tấn Long đã xảy ra chuyện gì? Muốn biết rõ điều này, tất nhiên phải biết được thân thể của những Hư năng lực giả thần bí này rốt cuộc đến là từ thể lực nào. Nghĩ lại, nhiệm vụ mà đầu não muốn giao phó có lẽ cũng là như vậy đi.

“Còn có, đầu não đã bí mật phái điều tra viên tới, nhưng bọn họ bị lừa vào trong bẫy rập, cũng đang chiến đấu. Cho nên nơi này tạm thời sẽ không tăng thêm Hư năng lực giả.” Tiểu Tứ đột nhiên mở miệng đánh gãy Lăng Lan suy tư, “Bất quá, có một tin tức xấu, cho dù bên ngoài không có động tĩnh, nhưng bảo hộ căn cứ này có ba chiến đội cơ giáp, hai đội trong đó đang đi tới đây, khoảng một phút nữa sẽ chạy tới.”

“Băng” một tiếng, nghe được tin tức này Lăng Lan thật sự tức giận, trực tiếp búng tay một cái. Hung tợn bắn trúng trán của Tiểu Tứ: “Tiểu Tứ, người thật đáng chết, vì sao không sớm nói cho ta biết?”

Tiểu Tứ bị bắn đau mà bưng trán, ủy khuất nói: “Hiện tại nói cũng không có trễ mà...”

Tuy rằng Tiểu Tứ nói còn có lý, nhưng Lăng Lan cũng không tiếp tục để ý Tiểu Tứ đang ngồi kia ủy khuất, nhóc Tiểu Tứ này mới vừa lời lỏng một chút liền ngứa da mà không làm việc đàn hoàng, nhất định phải hung hăng dạy dỗ một phen, thế mới có thể đáng tin cậy một chút. Lăng Lan rất hoài nghi thực ra Tiểu Tứ là một trí năng thể thích chịu ngược.

Lăng Lan quyết đoán vứt Tiểu Tứ ra sau đầu, đối với mọi người trong tiểu đội mệnh lệnh: “Toàn thể thành viên lên cơ giáp. Chuẩn bị chiến đấu!”

Mệnh lệnh của Lăng Lan rất đột ngột, nhưng bọn Tề Long đã quá quen thuộc với việc Lăng Lan bất ngờ ra lệnh, trong nháy mắt đã lấy ra cơ giáp. Lý Thì Du cùng Thường Tân Nguyên dù sao cũng gia nhập không lâu cho

nên bị sửng sốt chậm hơn bọn Tề Long một nhịp, bất quá bọn họ phản ứng rất nhanh, lập tức làm theo năm người Tề Long lấy cơ giáp.

Mà Lý Lan Phong đang ngoan cường chiến đấu cùng hai gã Hư năng thì nhanh chóng dồn sức phóng thích năng lượng, toàn lực phòng thủ, sau khi đảm bảo an toàn mới lấy ra cơ giáp của mình.

Khi mọi người mới vừa ngồi vào trong cơ giáp, liền cảm nhận được mặt đất kịch liệt chấn động, lúc này họ mới biết, lão đại nhà mình vì sao kêu bọn họ sử dụng cơ giáp. Chấn động mạnh như vậy có thể xác định có không ít cơ giáp đang đi tới nơi này. Chấn động càng ngày càng mạnh, mọi người cũng đã sẵn sàng chiến đấu, tay phải cầm vũ khí lạnh, tay trái giữ súng ánh sáng, chỉ cần Lăng Lan ra lệnh một tiếng, liền nổ súng tấn công.

Ba mươi giây trôi qua, khoảng chừng hai mươi giá cơ giáp từ xa xuất hiện. Lăng Lan bình tĩnh mà ước định khoảng cách, yên lặng tính toán thời gian tốt nhất để tấn công.

Khi đối phương còn cách mười mét, Lăng Lan đột nhiên hô to: “Bắn!”

Theo mệnh lệnh vang lên, mọi người lập tức giơ lên súng ánh sáng, nhắm chuẩn mục tiêu, nhấn cò. Tám khẩu súng hầu như đồng thời bắn ra tám chùm tia sáng, nhắm thẳng vào máy bay địch.

“Mở ra quang thuẫn!” Nhìn thấy đối phương bắn ra chùm tia sáng, nhóm cơ giáp của căn cứ nhanh chóng mở ra quang thuẫn ngăn cản. Bọn họ đông hơn đối phương gấp hai ba lần, đối phương cho dù tấn công, mỗi lần cũng chỉ phát ra được một chùm tia sáng, chưa chắc là sẽ đánh trúng bọn họ, mà cho dù đánh trúng, cũng chỉ trúng có một phát, nếu đồng thời bị đánh trúng hai lần thì hôm nay đúng là số con rệp.

Mà quang thuẫn có thể ngăn cản năng lượng công kích của chùm tia sáng ba lần mà không bị hư tổn gì, cho nên những cơ giáp này không hề lựa

chọn né tránh mà là mạnh mẽ trực tiếp xông lên, chuẩn bị lấy thịt đè người tiêu diệt toàn bộ những phần tử bạo động xâm lấn căn cứ.

“Phanh!” Một tiếng vang lớn, một cơ giáp của căn cứ đột nhiên bạo liệt nổ, thậm chí còn làm cho cơ giáp chiến hữu bên cạnh bị thương. Theo sát, cách đó không xa, một giá cơ giáp khác cũng bị nổ tung, chỉ là không gây kinh hoàng ngạc nhiên bằng giá cơ giáp kia.

“Sao lại thế này?” Trong đầu các Cơ giáp sĩ khác của căn cứ đột nhiên hiện lên vấn đề này, nhưng thời gian cấp bách không cho phép bọn họ tiếp tục suy nghĩ, trên chiến trường, hy sinh là cực kỳ bình thường. Bọn họ chỉ có thể mang theo nghi vấn, tiếp tục hướng về phía trước.

Lăng Lan có chút ngạc nhiên nhìn Thường Tân Nguyên, cơ giáp mà Thường Tân Nguyên đang điều khiển bây giờ không phải là cơ giáp cao cấp của quân đội Liên Bang mà là trung cấp cơ giáp của chính bản thân anh. Giá cơ giáp này đã được Thường Tân Nguyên tiến hành cải tạo. Tuy rằng bên ngoài không thấy có biến hóa gì lớn, nhưng hệ thống vũ khí bên trong đã được nâng cấp rất nhiều. Lúc phá hư chiến hạm vận tải, Lăng Lan đã từng chứng kiến.

Lăng Lan biết thiên phú cải tạo cơ giáp của Thường Tân Nguyên rất mạnh cho nên mới làm Lôi Vương chú ý, thậm chí không tiếc dùng thủ đoạn uy hiếp cưỡng ép Thường Tân Nguyên gia nhập đội ngũ. Cô cho rằng mình đã rất hiểu Thường Tân Nguyên, nhưng hiện tại xem ra, cô vẫn xem thường thiên phú cải tạo của đối phương.

Lăng Lan không nghĩ tới, Thường Tân Nguyên không chỉ có giỏi về cải tạo cơ giáp, mà cải tạo vũ khí cũng yêu nghiệt như vậy. Lúc trước cải tạo bộ phận pháo quấy nhiễu của cơ giáp từ một vũ khí không có nhiều lực sát thương, thực râu ria không quan trọng thành một pháo laser có uy lực cực đại, tuy rằng bởi vì tầm bắn quá ngắn nên bị Thường Tân Nguyên phán

định là cải tạo không thành công, nhưng ở trong lòng Lăng Lan, đây tuyệt đối là một chiêu sát thủ khủng bố.

Thử nghĩ xem, khi cơ giáp cận chiến, sẽ không ai lại phòng thủ một vũ khí tầm thường như pháo quấy nhiễu, bởi vì cho dù bị pháo quấy nhiễu tấn công cũng chỉ gây ra trên cơ giáp một vết đạn nhọt nhọt. Nó không thể gây thương tổn cho cơ giáp, càng đừng nói là gây thương tổn cho Cơ giáp sĩ bên trong cơ giáp.

Cho nên, sẽ không có người phòng bị điểm này, thử nghĩ, nếu lúc ấy, đột nhiên phóng ra một tia pháo laser.....Uy lực của tia pháo laser gấp mấy chục lần uy lực của pháo quấy nhiễu, không hề nghi ngờ, một khi bị bắn trúng, Cơ giáp sĩ không chết thì cũng đi nửa cái mạng. Cho nên, Thường Tân Nguyên tiếc nuối pháo laser bị vấn đề về tầm bắn ngắn, nhưng ở trong mắt Lăng Lan, căn bản là không thành vấn đề.

Chỉ là lúc ấy tình huống khẩn cấp, Lăng Lan cũng không có cơ hội giải thích cho Thường Tân Nguyên. Lăng Lan cho rằng pháo laser đã là thiết kế tốt nhất của Thường Tân Nguyên, không nghĩ tới, Thường Tân Nguyên lại cho cô một niềm vui lớn như vậy. Người lập công đầu tiên làm cho máy bay địch phát nổ chính là người thoát nhìn năng lực chiến đấu kém cỏi nhất Thường Tân Nguyên.

Giống nhau đều là súng ánh sáng, nhưng chùm tia sáng mà Thường Tân Nguyên bắn ra không có màu trắng như chùm tia sáng bình thường, mà là một chùm tia sáng màu tím kỳ dị. Chùm tia sáng này có thể trong nháy mắt tiêu diệt năng lượng của quang thuần, làm cho cơ giáp phát nổ. Thậm chí ở thời điểm phát nổ, Lăng Lan còn nhìn thấy một tia sáng màu tím lúc ẩn lúc hiện bên trong ánh lửa....

Mà một giá cơ giáp khác phát nổ là thành quả của Lăng Lan, Tề Long sáu người hợp tác ăn ý, năm người Tề Long cũng không tấn công lung tung, mà là đi theo lựa chọn của Lăng Lan, cùng lão đại nhà mình hợp tác

công kích, sáu chùm tia sáng đồng thời bắn trúng cơ giáp kia, năng lượng của quang thuẫn cũng không có cách nào ngăn cản, kết quả đương nhiên là bị nổ tung hủy diệt.

Trên chiến trường nháy mắt vạn biến, căn bản không cho phép phân tâm. Ngoài trừ Lăng Lan phát hiện được uy lực súng ánh sáng của Thường Tân Nguyên, những người khác đều chưa phát hiện ra. Bọn Tề Long chỉ là âm thầm may mắn, ở lần tấn công đầu tiên đã có thể may mắn đánh tan hai chiếc cơ giáp, điều này là cực kỳ có lợi cho bọn họ.

Còn bên đội cơ giáp của căn cứ, mới đó đã tổn thất hai cơ giáp, cho dù là đội trưởng hay là đội viên đều vô cùng phẫn nộ mà đánh trả. Súng ánh sáng cuồn xả, so sánh với đối phương làm bữa, mấy người Tề Long lại dùng bước nện cực kỳ xảo diệu né tránh từng chùm tia sáng bắn tới bọn họ.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 333: Nhược Điểm Xuất Hiện!

Bước chạy né tránh của bọn Tề Long không phải là bước chạy né tránh mà Lý Thì Du và Thường Tân Nguyên quen thuộc, chỉ có Lý Lan Phong đang cùng hư năng lực giả chiến đấu nhìn thấy bước chạy này thì ánh mắt đột nhiên sáng ngời. Anh đã từng nhìn thấy bước chạy này của Thỏ con khi tham dự thử thách điều khiển cơ giáp thông quan vào bảy năm trước, lúc đó anh nghĩ đây là tuyệt học của sư môn Thỏ con, mà bây giờ bọn Tề Long có thể học được, như vậy có nghĩa là về sau anh cũng có thể học không?

Bước chạy này sở dĩ làm Lý Lan Phong muốn học như vậy là bởi vì mỗi một bước của nó đều cực kỳ quý dị, hoàn toàn trái với quy luật của lực quán tính, nó thường bước đến vị trí mà người khác cho rằng không có khả năng bước đến, loại hoạt động không thể đoán trước này làm cho những người chuyên tấn công bằng xạ kích thất bại.

Quả thật giống như Lý Lan Phong đoán, bước chạy mà bọn Tề Long sử dụng là do Lăng Lan dạy, chẳng qua đây cũng không phải là tuyệt học se môn của Lăng Lan, đây chỉ là một trong những phương thức né tránh của không gian học tập.

Phương thức né tránh mà không gian học tập lưu lại là thứ có được sau khi trải qua thời gian thiên chuy bách luyện, mỗi một bước đều là thành quả của mấy vạn năm tích lũy kinh nghiệm của vô số cơ giáp sĩ tại tinh hệ Mộng Đa. Lăng Lan thử qua, chỉ cần nắm giữ bước chạy né tránh này thì

thứ gọi là kỹ năng né tránh cao cấp có yêu cầu cực cao của Liên Bang cũng chỉ là đồ chơi cực kỳ dễ dàng.

Biết thứ tốt, Lăng Lan đương nhiên sẽ không quên các bạn nhỏ, sau khi được sự cho phép của Tan hào, Lăng Lan liền đem bước chạy này dạy cho bọn Tề Long. Vì để cho bọn họ có thể đem bước chạy này thành một loại bản năng, Lăng Lan học tập theo cách là của Tam hào, dùng huấn luyện cực kỳ tàn khốc hành hạ đến chết, buộc bọn Tề Long nhanh chóng thích ứng, làm cho bọn họ đem bước chạy này luyện thành một loại bản năng.

Đồng dạng, bọn Tề Long cũng cho rằng đây là truyền thừa thuộc về Lăng Tiêu đại tướng, dù sao chỉ có Thần cấp sư sĩ mới có thể có được kỹ năng quý dị như vậy.

Lý Lan Phong từ bảy năm trước liền nhớ mãi không quên với bước chạy này, bây giờ phát hiện mình có thể học, anh tức khắc kích động, mà khi kích động thì có nghĩa là hư năng lực lập tức bạo tăng, trực tiếp đánh vỡ một đòn tấn công của đối thủ.

“Phốc!” Trong mật thất, một người áo đen đột nhiên nhếch phun ra một ngụm máu tươi.

“Pitt, cậu làm sao vậy?” Carter thấy sắc mặt đột nhiên đại biến.

“Hư năng lực của đối phương đột nhiên tăng mạnh, đòn công kích của tôi bị bắn ngược, bị thương một chút.”

“Chẳng lẽ đối phương chơi chúng ta?” Carter sắc mặt biến hóa không ngừng, năng lực của hư năng lực là ổn định, sẽ không lập tức tăng lên rất nhiều, duy nhất có thể giải thích chính là đối phương ngay từ đầu liền không toàn lực ứng phó.

Carter nói làm sắc mặt Pitt biến đổi: “Chúng ta làm sao bây giờ?” Nếu đối phương thật sự giả heo ăn thịt hổ, tình huống của bọn họ liền không ổn.

Ai cũng không muốn chết, liền tính là những hư năng lực giả vẫn luôn thu hoạch mệnh của những người khác cũng như vậy.

“Đáng giận. Bầy rập bên kia rốt cuộc còn muốn bao lâu mới có thể thu lưới?” Carter phản nộ nói. Vì bảo đảm an toàn hai người, hắn trực tiếp liên hệ với D2 đang bí mật ở căn cứ trung tâm để hắn thông báo D1 mau chóng điều một hư năng lực giả tới hỗ trợ.

D2 rất nhanh liền phản hồi nói bên bầy rập đang đại chiến, hư năng lực giả bên đó rất mạnh, nếu muốn hoàn toàn tiêu diệt đối phương thì cần phải dựa vào năng lực của hai hư năng lực giả cùng nhau công kích, vì vậy trong khoảng thời gian ngắn khó có thể điều động người tới đây, chỉ có thể yêu cầu bọn họ kiên trì.

Theo cách nói của D2 ám chỉ đồng dạng là hư năng lực giả, giết đối thủ ở bầy rập bên kia chỉ còn là vấn đề thời gian, vì sao bên này bọn họ còn muốn thêm một người nữa? Đặc biệt là lời nói bảo bọn họ kiên trì một chút, rõ ràng mang theo một tia trào phúng. Điều này làm cho Carter thiếu chút nữa khí tắc ngực, đến cuối cùng chỉ có thể cắn răng buông lời hung ác, chỉ cần điều thêm cơ giáp chiến sĩ xử lý những tiểu lâu la, bắt lấy tên hư năng lực giả, bọn họ liền không cần người điều hư năng lực giả nữa. Ngụ ý là những cơ giáp sĩ mà D2 phái tới thật sự quá yếu điểm.

Hai người ám toán trong tối ngoài sáng như vậy là vì nguồn gốc năng lượng của hai người không giống nhau, một người là hư năng lực giả một người là hacker, đều tranh phong lẫn nhau, ai cũng không phục ai. Hư năng lực giả vẫn luôn cho rằng bọn họ là thần ở thế giới ảo. Có thể nắm giữ sự sống và chết ở thế giới ảo, mà hacker chỉ là một đám thấp kém náo động, là nhân tố không yên ổn ở thế giới ảo.

Mà nhóm hacker lại cho rằng bọn họ mới là chúa tể của thế giới ảo, năng lực của bọn họ có thể tiến hành cải tạo thế giới ảo, thậm chí có thể điên đảo toàn bộ thế giới ảo, ở trong mắt bọn họ, hư năng lực giả lại là một đám ma

quỷ ẩn núp ở thế giới ảo, một đám rệp hắc ám ghê tởm làm cho bọn họ sợ hãi đồng thời cũng cực chán ghét.....

Carter phần nộ mà ngắt liên hệ cùng D2, nếu không phải lần này thượng cấp mệnh lệnh phải hợp lực và nghe theo lệnh của đám hư năng lực giả thì hẳn đã sớm cho đối phương một phen đập mặt.

Biết không có viện binh, Carter cùng Pitt khẩn cấp thương nghị một chút, quyết định vẫn là bảo hiểm một chút. Lúc này đây, bọn họ không phải một người lại một người liên tục công kích nữa. Lúc trước lựa chọn không kích không ngừng như vậy là vì không muốn cho đối phương có thời gian nghỉ ngơi, muốn tiêu hao năng lực của đối phương, nhưng xét thấy hư năng đối phương lực sâu không lường được, vì bảo đảm an toàn, hai người vẫn là cùng nhau lên mới tốt.

Vì thế hai người đồng thời công kích Lý Lan Phong, mà lần đồng thời công kích này thiếu chút nữa đã đánh tan thuần phòng ngự mà Lý Lan Phong gắng sức xây nên này giờ, vốn còn có thể vừa điều khiển cơ giáp né tránh địch tấn công vừa đối phó hư năng lực giả, lúc này anh đã không thể không dùng toàn lực để ứng phó.

Trong khoảng thời gian này, mấy người Tề Long vừa né tránh vừa đồng thời hợp tác đánh bại thêm ba giá cơ giáp. So sánh với bọn Tề Long nhẹ nhàng, Lý Thì Du rõ ràng có chút cố hết sức, rất nhiều lần bị chùm tia sáng đối phương đánh tới, may mắn chỉ có một hai đạo phân biệt bắn trúng, có quang thuần bảo hộ nên anh cũng không bị thương.

Bất quá, thực mau tình huống trở nên không ổn lên, bởi vì Lý Lan Phong dị trạng, bị không ít máy bay địch phát hiện, đối mặt với những cơ giáp khách né tránh quỷ dị không thể bắn trúng thì cơ giáp Lý Lan Phong gần như không di động chính là đích ngắm dễ dàng bắn trúng nhất. Bọn họ đều biết câu “bóp trái hồng mềm”, vì thế máy bay địch bắt đầu tập trung tấn công cơ giáp của Lý Lan Phong.

Lý Thì Du đứng gần Lý Lan Phong nhất, nhìn Lý Lan Phong gặp nguy hiểm liền không chút do dự xông lên, dùng cơ giáp chính mình làm tấm mộc.

“Đáng giận!” Bọn Tề Long cũng phát hiện điểm này, nhanh chóng hướng Lý Lan Phong tụ lại, nhược điểm này đương nhiên bị địch phát hiện, vì thế càng lúc càng có nhiều chùm ánh sáng tấn công Lý Lan Phong, nhiều đến mức ngay cả bọn Tề Long cũng không thể không điều khiển cơ giáp để né tránh. Cuộc diện lập tức trở nên bị động.

Lăng Lan vừa định phân phó tiểu Tứ hỗ trợ Lý Lan Phong giải quyết hai gã hư năng lực kia thì liền nhìn thấy Thường Tân Nguyên điều khiển cơ giáp của mình lao đến trước mặt cơ giáp của Lý Lan Phong, đồng thời giọng nói của anh vang vọng: “Các cậu đi xử lý cơ giáp, Lý Lan Phong để tôi bảo hộ.”

Theo này một tiếng, cơ giáp Thường Tân Nguyên đột nhiên biến hình, từ một cơ giáp hình người biến thành một cái nồi to, nồi to đột nhiên mở rộng, đem cơ giáp Lý Lan Phong hoàn toàn che dấu.....

“Tôi dựa vào, Thường Tân Nguyên, đây là thứ gì vậy.” Tề Long nhìn cơ giáp nháy mắt biến thành cái nồi to đen thui, vô pháp khống chế mà kinh hô.

“Là một thiết kế mới chưa được hoàn chỉnh của tôi, vì năng lực điều khiển cơ giáp của tôi không tốt, vì sợ tương lai kéo chân chiến đội nên liền thiết kế ra một cái phương án có lực phòng ngự mạnh nhất, tôi gọi nó là thần thuẫn rùa đen, dùng để hấp dẫn lửa đạn kẻ địch, để các đồng đội lớn mật tấn công” Thường Tân Nguyên giải thích nói, “Bất quá tạm thời tôi chỉ có thể làm thành nắp nồi, cùng với hình ảnh mai rùa trong tường tượng lúc trước còn có chút khoảng cách, ngay cả lực phòng ngự cũng không đạt tới tiêu chuẩn tôi muốn.”

“Đến tột cùng có thể chống cự bao lâu?” Lăng Lan một bên bắn ra chùm tia sáng, một bên hỏi. Cô liên tục bấm hạ cò súng, cả mười phát đều bắn trúng một vị trí trên người cơ giáp khiến cơ giáp kia hoàn toàn bị phá hủy.

“Có thể ngăn cản mười chùm tia sáng cùng với loạt công kích trong vòng mười phút, đối phương còn có khoảng hai mươi giá cơ giáp, tôi còn là có thể kháng cự được năm phút đồng hồ.” Nghe Lan lão đại hỏi, Thường Tân Nguyên nhanh đáp, không dám nhiều lời vô nghĩa, đối mặt với Lăng Lan, Thường Tân Nguyên vẫn là thực sợ hãi.

“Được, Thường Tân Nguyên, tôi sẽ nhớ công này của anh, chiến đội Lăng Thiên, lên cho tôi!” Lăng Lan không có nổi lo ở sau, trực tiếp ra lệnh một tiếng. Sau đó cả người xông ra ngoài.

Lăng Lan cũng không phải là một người thích bị động, cô thích chủ động, nếu Lý Lan Phong có Thường Tân Nguyên bảo hộ, trong năm phút sẽ không nguy hiểm, cô liền lựa chọn cùng đối phương đánh giáp lá cà, cũng chỉ có như thế, đối phương mới không thể không kiêng nể gì mà công kích Lý Lan Phong, như vậy Thường Tân Nguyên có thể duy trì thời gian dài hơn.

Còn hai hư năng lực giả, Lăng Lan muốn để Lý Lan Phong tiếp tục cùng chơi với bọn họ, cũng bảo tiểu Tứ theo dõi bảo hộ trong toàn bộ hành trình. Lăng Lan cho rằng, để Lý Lan Phong có thể có nhiều thêm chút kinh nghiệm thì mạo hiểm là đáng giá, rốt cuộc trận chiến giữa các hư năng lực giả cũng không phải dễ dàng gặp như vậy.

Mấy người Tề Long tru lên rồi nhanh chóng theo Lăng Lan xông ra ngoài, rốt cuộc hai phương đánh giáp lá cà, máy bay địch cho rằng có thể dựa vào số lượng nghiền cán đối thủ bị chiến thuật của Lăng Lan hoàn toàn đánh tan.

Lăng Lan vì đem sức chiến đấu chính mình phát huy toàn diện liền sử dụng cơ giáp cao cấp của quân bộ Liên Bang.

Lúc biết được Lăng Lan bị “bắt” nhận nhiệm vụ cấp SSS, vì bảo đảm an toàn của con gái, Lăng Tiêu liền đem vương cấp cơ giáp của mình Như Ảnh Theo Gió giao cho Lăng Lan, cho phép cô thời khắc nguy cơ mà sử dụng. Cho nên điều khiển cơ giáp cao cấp, năng lực của Lăng Lan bị phong ấn bắt đầu bùng nổ, làm cho cô như sói tiến vào bầy dê, điên cuồng mà hành hạ đến chết.

Chỉ thấy cô làm một chiêu đã sắc bén xoay chuyển liền đem vây quanh bốn năm giá cơ giáp ở bên người đánh bay đi ra ngoài, lúc bọn họ căn bản không có phòng bị, tay phải cầm súng chùm tia sáng quyết đoán giơ lên, nhắm ngay bọn họ khoang thao tác mà oanh kích.

Phương thức cách đấu cận chiến siêu cường, hơn nữa đấu súng thuật tinh chuẩn hoàn mỹ, nháy mắt khiến cho ba cơ giáp ầm ầm nổ mạnh. Lăng Lan lực công kích siêu cường lập tức làm máy bay địch chung quanh hoàn toàn choáng váng, thế nhưng không hèn mà cùng dừng công kích, ngơ ngác mà nhìn cơ giáp đang ngạo nghễ đứng thẳng trên xác của ba cơ giáp khác đang bốc khói và lửa.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 334: Chiến Đấu Kịch Liệt!

Ở một chỗ khác trong mật thất, người chỉ huy nhóm hacker tiến hành kế hoạch T nhìn một màn này thì la hoảng lên: “Hắn ta không phải là cao cấp cơ giáp sĩ, hắn ta nhất định là vương bài sư sĩ.....”

Ngồi ở bên người D2 cũng chính là D3 toát mồ hôi lạnh, nôn nóng nhắc nhở: “Mau, mau thông báo D1 để anh ta lập tức phái vương bài sư sĩ của chúng ta tới đây, nếu không chỉ dựa vào cơ giáp sĩ nơi này là không thể ngăn được.”

D2 được D3 nhắc nhở lập tức bừng tỉnh, kế hoạch T còn kém một chút liền thành công, nếu như bị đối phương phát hiện, bọn họ liền kiểm củi ba năm thiêu một giờ. Vì thế hắn chạy nhanh liên lạc D1 rồi nhận được tin rằng bên bấy rập cũng có xuất hiện một vị vương bài sư sĩ, vị vương bài của bọn họ đang đối phó với người kia không thể tới tiếp ứng được.

“Cần kéo dài thời gian.” Nhìn tiểu đội Lăng Lan lại giải quyết bốn năm cơ giáp, biết không thể lại chần chờ, D2 quyết đoán đem hai đội cơ giáp phái qua.

“Còn có bao nhiêu thời gian mới có thể thành công.” D2 mệnh lệnh đội cơ giáp lao lên chiến trường rồi hỏi một thủ hạ cũng có năng lực hacker.

“Đã tiến vào giai đoạn sinh sôi nảy nở, dựa theo tốc độ này đến lúc thành hình thì cần ít nhất một giờ.” Thủ hạ lau cái trán toát mồ hôi lạnh, nhỏ giọng trả lời.

“Không thể nhanh hơn chút sao?” D2 nghe còn cần một giờ nữa tức khắc nhúu mày.

“Không thể, nếu nhanh sẽ có nguy hiểm, chúng nó sẽ cắn nuốt năng lượng chúng ta, toàn bộ.....” Thủ hạ thấy cấp trên muốn đẩy nhanh tốc độ thì sắc mặt tức khắc biến đổi, hẳn ta đã xem qua quá trình nghiên cứu virus T này, đã từng có người muốn tăng tốc độ bồi dưỡng mà vận dụng năng lực hacker nhưng lại bị virus T vô tình cắn nuốt, mà kết quả của người kia chính là tử vong.

Thủ hạ nhắc nhở làm D2 bình tĩnh, sự tình năm đó hẳn cũng rất rõ ràng, cũng biết bồi dưỡng virus T là không được gấp, hẳn chỉ có thể hy vọng hết thảy thuận lợi. Chỉ cần bồi dưỡng thành công là bọn họ có thể rời đi thế giới ảo, lẳng lặng chờ đợi virus T mang đến thắng lợi. Hoa Hạ liên bang, sẽ là chiến lợi phẩm của bọn họ.

“Lão đại, bọn họ lại phái hai đội cơ giáp lại đây.” Việc điều động chiến đội cơ giáp đương nhiên không thể gạt được Tiểu Tứ đang thăm dò bí mật căn cứ, lúc này đây, Tiểu Tứ đã học được bài học từ trước nên lập tức báo lão đại nhà mình, miễn cho lão đại lại búng trán nó, ngược đãi nó.

“Hừ, toàn lực ứng phó vậy.” Lăng Lan đem khối năng lượng nguyên cốt trong túi ra rồi đặt lên bàn điều khiển của của cơ giáp cao cấp đang sử dụng. Nếu không phải điều khiển cơ giáp vượt cấp sẽ khiến thân thể chịu gánh nặng cực lớn, bị phản phệ hoàn toàn thì Lăng Lan thật sự muốn sử dụng cơ giáp vương cấp, nó được trang bị sáu khẩu pháo, chỉ cần ba bốn phát là có thể giải quyết hoàn toàn những cơ giáp sĩ đang có mặt tại đây.

Lăng Lan trong lòng thầm than, vương cấp cơ giáp chỉ có thể là đòn sát thủ. Không đến vạn bất đắc dĩ thì không thể dùng, cô rất rõ ràng, bằng năng lực hiện tại, cô chỉ có thể điều khiển vương cấp cơ giáp năm phút, vượt qua năm phút, thân thể của cô liền vô pháp chịu đựng lực cản trả, sẽ hoàn toàn hỏng mất.

Ở trong đại doanh của kẻ địch, hành vi ngu ngốc này hoàn toàn là tự sát, Lăng Lan tuyệt đối sẽ không vì uy phong nhất thời mà làm chính mình lâm vào tuyệt cảnh.

Lăng Lan vừa mới đem năng lượng lấp đầy cho cơ giáp cao cấp thì liền cảm giác được mặt đất lại truyền đến một trận chấn động rất nhỏ, không cần phải nói, hai đội cơ giáp cuối cùng của căn cứ bí mật đang chạy tới đây, mà bọn họ cần phải giải quyết hết toàn bộ những cơ giáp sĩ ở đây trước khi nhóm cơ giáp sĩ kia đến, nếu không, với việc đối phương có thêm 20 người thì cho dù bọn họ có năng lực điều khiển cơ giáp mạnh đến mức nào cũng không thể chống lại.

“Viện binh của kẻ địch đang tới đây. Nắm chặt thời gian, xử lý hết những cơ giáp ở đây.” Lăng Lan quyết đoán hạ mệnh lệnh trong kênh chuyên dụng (đây là kênh thông tin do Tiểu Tứ khai thông khi bọn họ sử dụng những cơ giáp mới)

Tất cả mọi người đều biết tình thế nguy cấp, cần phải toàn lực ứng phó. Bọn họ giống như Lăng Lan, đem năng lượng dự trữ đặt lên bàn điều khiển cơ giáp để đảm bảo cơ giáp được có năng lượng đầy đủ, bởi vì trận đấu vừa rồi đã làm bọn họ tiêu hao rất nhiều năng lượng, mà có rất nhiều kỹ năng cao cấp vì năng lượng của cơ giáp không đủ mà không thể thực hiện.

Chỉ thấy năm người Tề Long, còn có Lý Thì Du, từng người điều khiển cơ giáp của chính mình nhanh chóng chạy vội lên, chột trái chột phải, làm kẻ địch vô pháp phán đoán lộ tuyến của bọn họ, cũng liền vô pháp dùng súng để định vị mục tiêu nhắm bắn...

Tất cả máy bay địch bắt đầu khẩn trương, bởi vì mười tám giá cơ giáp đều có khả năng trở thành đối tượng công kích của sáu người. Đột nhiên sáu giá cơ giáp di động phiêu dật biến mất..... À không, cũng không phải biến mất, mà là vẽ ra lục đạo phù quang lược ảnh, chính là kỹ năng cao cấp - Quang Ảnh Bước Lướt.

Bước chạy của cơ giáp sĩ cao cấp có hai loại, một loại là tự chớp động, kỳ thật sáu người Tề Long ngay từ đầu đã vận dụng loại này, mà một loại khác chính là Quang Ảnh Bước Lướt mà bọn họ đang thi triển. Sở dĩ sáu người không hện mà cùng mà lựa chọn Quang Ảnh Bước Lướt là bởi vì Quang Ảnh Bước Lướt không chỉ có tác dụng tăng tốc mà còn có thể mê hoặc kẻ địch. Nó sẽ làm camera của máy bay địch xuất hiện hiện tượng lùi lại, rất khó xác định vị trí chân thật của bọn họ để ra tay đúng lúc.

Đương nhiên, với những cao cấp cơ giáp có nhiều kinh nghiệm phán thì Quang Ảnh Bước Lướt cũng không thể mê hoặc bọn họ..... Nhưng, những cơ giáp trước mắt này chỉ là cũng không phải người sắm vai mà là NPC chân chính, từ lúc bắt đầu giao thủ, bọn Tề Long liền rõ ràng điểm này.

Dưới sự thiết kế của đầu não, những NPC này sẽ có 20% không bị mê hoặc, nói cách khác, khả năng bị mê hoặc tính tương đối cao. Mà bọn Tề Long cũng làm lơ chùm tia sáng công kích của những NPC đó, giây tiếp theo, bọn họ xuất hiện trước mặt mục tiêu của mình, lãnh khốc mà giơ vũ khí lạnh lên, hung hãn mà bổ về phía đối phương.

Cơ giáp quang thuần có thể nói là chuyên môn đối phó với súng chùm tia sáng, còn đối với lực phá hủy của vũ khí lạnh, lực phòng ngự của nó tương đối yếu.

Liền thấy quang thuần của năm cơ giáp bị bọn Tề Long đâm trúng trực tiếp vỡ tan, lực lượng cường đại làm cho cơ giáp của bọn họ cũng bị phát nổ, lửa bắn tung tóe khắp nơi.

Bọn Tề Long cũng không phải đơn thuần đánh bừa, chỗ bọn họ lựa chọn tấn công đều là những chỗ yếu điểm của cơ giáp. Vì bảo trì độ linh hoạt của cơ giáp, trong lúc chế tạo, đôi khi người ta phải bỏ phòng ngự ở một số chỗ, ví dụ như vai, cổ, eo, hông, cánh tay, cổ chân, đầu gối. Chỉ cần đánh vào những bộ phận này thì với một chiêu, toàn bộ cơ giáp sẽ bị phá hủy.

Chỉ có một cơ giáp tránh thoát nguy cơ lần này, thuộc vào 20% không bị mê hoặc, có thể nói là may mắn cực kỳ. Mà người công kích thất bại chính là Lạc Lăng, điều này làm trong lòng Lạc Lăng có chút không thoải mái, nghĩ không rõ vì sao chỉ có cậu là vận khí tệ như vậy?

Lạc Lăng cắn răng, lại lần nữa công kích, nếu thất bại liền đền bù lại đây, cậu cũng không tin, công kích tiếp theo đối phương còn có thể nằm trong 20% này.

Lạc Lăng đối với đòn tấn công của mình có 100% tự tin, nhưng khi phát hiện lần thứ hai này cũng không thành công thì tức đến mức khuôn mặt đỏ bừng...

Khí bất quá Lạc Lăng lại nữa dùng Quang Ảnh Bước Lướt, Lạc Lăng muốn cùng đầu não giằng co, cậu cũng không tin, vận khí của NPC này lại tốt như vậy, tiếp tục không bị mê hoặc...

Lý tưởng là tốt đẹp, hiện thực là tàn khốc, Lạc Lăng tin tưởng tràn đầy lần thứ ba công kích, lại lần nữa làm NPC tránh được. Lúc này Lạc Lăng rốt cuộc nhìn không được bật thốt lên lời mắng: “Chết tiệt.....”

Lúc này, Lăng Lan cũng lựa chọn sử dụng Quang Ảnh Bước Lướt, đối phó người thật thì kỹ năng này hoặc nhiều hoặc ít sẽ có khuyết điểm, nhưng đối phó với NPC thì hiệu quả vô cùng, là kỹ năng hàng đầu mà người chơi thường dùng khi đối phó với NPC. Trên tay cô đang cầm thanh Bất Hối do Thường Tân Nguyên rèn ra, sự sắc bén của thanh kiếm được Lăng Lan sử dụng vô cùng nhuần nhuyễn.

Chỉ thấy Lăng Lan trái một cái phải một cái, đem hai cơ giáp trước mặt bổ ra, khi thanh đao lướt qua, cô cảm thấy cơ giáp cũng không cứng rắn giống như cô tưởng tượng. Cô cảm thấy mình có thể thoải mái đâm vào tới khoang điều khiển cơ giáp.

Khoang cơ giáp là nhược điểm trí mạng của cơ giáp, bởi vì người điều khiển cơ giáp ở trong đó. Vô luận NPC hay là người thật, một khi khoang điều khiển bị đánh trúng thì liền bị đầu não phán định là bị tiêu diệt. Quả nhiên, cơ giáp nháy mắt nổ mạnh, màn hình trước mặt Lăng Lan xuất hiện dòng nhắc nhở máy bay địch đã bị phá hủy hoàn toàn.

Lăng Lan thấy thế không khỏi sửng sốt, vô pháp tin tưởng mà nhìn thoáng qua Bất Hối trên tay. Cô vẫn luôn biết Bất Hối thật sắc bén, nhưng cho dù thế thì cô cũng chưa từng nghĩ tới nó có thể chém tới khoang điều khiển chỉ với một lần công kích.

Đúng lúc này, máy bay địch sau lưng Lăng Lan nhìn thấy Lăng Lan đã phá hủy liên tục hai cơ giáp thì liền đình chỉ bất động thì cho rằng có cơ hội báo thù, hăn nhanh chóng giơ vũ khí lạnh trong tay lên, hung hăng đâm về phía gáy của cơ giáp Lăng Lan.

Lăng Lan không chế toàn trường không nhúc nhích, Bất Hối trong tay trực tiếp đâm ra sau. Một động tác này khiến cho chiếc cơ giáp kia căn bản không phản ứng kịp, trực tiếp bị Bất Hối đâm trúng.

Máy bay địch giơ vũ khí lạnh lên lại rốt cuộc không có biện pháp đâm xuống, Lăng Lan điều khiển cơ giáp vươn chân ra sau, đá một cú vào cơ giáp kia khiến cho nó bị văng về phía cái nắp nôi của Thường Tân Nguyên, cơ giáp kia vô pháp khống chế trực tiếp ngã xuống bên cái nắp nôi Thường Tân Nguyên.

Hăn vừa định giãy giụa đứng lên thì đột nhiên hai sườn nắp nôi xuất hiện hai cái răng lớn hung hăng mà đem cơ giáp kia cắn, bởi vì nắp nôi bị máy bay địch hoàn toàn che khuất, không ai thấy, nắp nôi ngay trung tâm, đột nhiên vỡ ra, hình thành một viên khổng, sau đó một chùm ánh sáng tím đánh trúng trên người cơ giáp kia, trực tiếp làm cơ giáp kia biến mất chỉ để lại một cái hố sâu 50cm....

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 335: Toàn Bộ Diệt Cho Ta!

Còn về có giáp bị Lăng Lan đá bay kia, sau khi té trên đất liền không còn động tĩnh.

Nếu có người chú ý là có thể nhìn thấy tại cửa của khoang điều khiển, một dòng máu tươi từ cửa chậm rãi chảy xuôi xuống, chậm rãi nhiễm hồng vùng dưới mặt đất.....

Lăng Lan giải quyết hai chiếc cơ giáp bên người, nhìn Lạc Lãng liên tục ba lần thất bại, quyết đoán mà nhắc tay phải, một đạo chùm tia sáng bắn ra trực tiếp đánh trúng đầu rồi chiếc cơ giáp đang né tránh công kích của Lạc Lãng.

Đầu gối đúng là nơi phòng ngự bạc nhược nhất của cơ giáp, bị Lăng Lan thành linh bắn lén, cơ giáp kia tức khắc nổ lửa, động tác tránh né tức khắc dừng lại.

Mà lúc này, lần thứ tư sử dụng Quang Ảnh Bước Lướt vẫn không hết hy vọng, Lạc Lãng tiếp tục giơ vũ khí lạnh trên tay lên đâm xuống cổ đối phương. Có lẽ do đầu gối bị bắn trúng lên cơ giáp không thể bảo trì cân bằng, hơn nữa một chiêu này của Lạc Lãng sử dụng lực mạnh hơn bình thường, trực tiếp đem cơ giáp chém làm đôi.

Lạc Lãng đắc thế không buông tha người, lại lần nữa giơ vũ khí lạnh, chém như mưa rền gió dữ xuống giá cơ giáp đang nằm trên đất, điên cuồng bạo ngược mà đem cơ giáp kia hủy thành phế tích. Có lẽ cơ giáp NPC cũng

không muốn thừa nhận loại ngược đãi này, cuối cùng lựa chọn tự bạo. May mắn Lạc Lãng phản ứng nhanh nhạy né tránh đi, cơ giáp cũng không chịu thương tổn gì.

Nhưng một màn này làm Lạc Lãng càng thêm phần nộ, cậu thật sự cho rằng, cơ giáp này đang đối nghịch với mình, cơ giáp nào không tự bạo lại lựa chọn đúng cậu để đồng quy vu tận? Cậu lại lần nữa xông lên, hung hăng mà ra một chân đá phế tích đang cháy hừng hực dưới đất kia khiến cho nó bay ra ngoài, mà phương hướng nó bay lại trùng hợp lao về phía Lăng Lan

Mà lúc này Lăng Lan đang cùng hai cơ giáp chiến đấu, cô dùng Bất Hồi một bên đánh cơ giáp bên trái bỏ qua cơ giáp bên, nhưng cơ giáp bên phải đương nhiên không buông tha cô, cơ giáp bên phải giơ vũ khí lạnh lên, chém xuống cơ giáp của Lăng Lan.

Lăng Lan không phải không có không gian né tránh, nhưng cố tình vị trí cô muốn né tránh lại xuất hiện phế tích mà Lạc Lãng đá tới.

Lạc Lãng nguyên bản đang như lửa cháy hừng hực, nhưng thấy một màn như vậy tức khắc dập tắt, cậu chỉ cảm thấy một cổ hàn khí toát ra trong xương cốt, trong lòng chỉ có một ý niệm, đó chính là cậu chết chắc rồi..... Cậu đột nhiên giật mình hô to: “Lão đại, tránh.”

Đối mặt với khốn cảnh này, Lăng Lan bình tĩnh mà đá ra một chân, đem phế tích kia đá bay về phía cơ giáp bên phải đồng thời xoay chuyển thành Bất Hồi trong tay. Cơ giáp bên phải căn bản không nghĩ tới Lăng Lan sẽ đá phế tích về phía mình nên không kịp tránh né, trực tiếp bị đánh trung. Sức mạnh quá lớn làm cơ giáp bị chấn động lùi ra sau bốn năm bước mới có thể dừng lại.

Tuy rằng Lăng Lan tránh thoát lần tai bay vạ gió này, nhưng cô lại không có thời gian điều khiển cơ giáp né tránh một cơ giáp khác đang công kích.

Nhưng chuyện thần kỳ đã xảy ra, mượn lực của cú đá vừa rồi, cơ giáp của Lăng Lan đã lùi ra sau theo hướng ngược lại một mét, áp gần về phía cơ giáp đang muốn tấn công mình. Thừa dịp cơ giáp kia chưa kịp biến chiêu, Lăng Lan liền dùng Bất Hồi chém đứt tay của cơ giáp đối phương, sau đó cô bay lên, khi cách mặt đất khoảng bảy tám mét thì nâng đầu phải, hung ác nghiêng người đá cơ giáp kia.

“Phanh” một tiếng vang lớn, đầu phải đá trúng cơ giáp bị chém đứt tay kia trực tiếp đem chiếc cơ giáp kia đá ngã xuống đất.....

Cơ giáp Lăng Lan đi theo rơi xuống, Bất Hồi ở giữa không trung vẽ ra một đường cung mỹ lệ, cuối cùng mũi kiếm đâm xuống, cắm trúng khoang điều khiển của cơ giáp đối phương. Một loạt động tác này chỉ hoàn thành trong nháy mắt....

Khi Lạc Lăng nhìn thấy Lăng Lan an toàn sau khoảnh khắc nguy hiểm vừa rồi thì tức khắc thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng không chờ cậu bắt đầu mở lời nhận lỗi thì giọng nói âm hàn của Lăng Lan truyền tới: “Lạc Lăng, trở về, huấn luyện mật thất một vòng!” Lăng Lan vừa nói lời này vừa lãnh khốc mà chậm rãi rút thanh kiếm đang cắm trên khoang điều khiển của cơ giáp đối phương.

“A.....” Lạc Lăng kêu thảm một tiếng, cậu chỉ là phát tiết một chút tức giận lại không thể tưởng được đến kết quả như vậy, mật thất một vòng, dưới sự ngược đãi của Lan lão đại, cậu còn có thể sống sót sao?

“Còn không chiến đấu? Chẳng lẽ muốn đi hai vòng trong mật thất?” Không đợi Lạc Lăng dừng tiếng kêu thảm, thanh âm lạnh băng của Lăng Lan ở trong kênh tiêu đội lại lần nữa âm trầm trầm mà vang lên. Vì thế, nguyên bản đang kêu thảm thê lương Lạc Lăng tức khắc biến thành tiếng tru hung ác, tiếp theo liền giống như ác lang đánh về phía mấy cơ giáp cuối cùng.

Bốn người Tề Long vừa mới giải quyết đối thủ chính mình liền nghe được Lăng Lan cảnh cáo Lạc Lăng, trong lòng bọn họ ứa khí lạnh, không cần suy nghĩ, trực tiếp cầm vũ khí hung tợn mà đánh về phía mấy cơ giáp còn thừa

Ô ô ô, lão đại, chúng em biểu hiện cấp lực như vậy, cũng không thể giận chó đánh mèo đến trên người chúng em a, muốn đi mật thất thì mời tìm đầu sỏ gây tội là Lạc Lăng thôi, ngàn vạn đừng tìm chúng em.

Mật thất huấn luyện tàn khốc làm năm người Tề Long bây giờ nhắc lại cũng phải biến sắc, vì không để chính mình lại nếm chịu loại thống khổ minh tâm khắc cốt này, năm người Tề Long phát huy chiến lực cực đại, đè đối phương đánh, làm đối thủ không hề có đường sống để phản kháng

Lý Thì Du lúc này cũng giải quyết kẻ địch cuối cùng, anh mặc danh mà xem xét năm người Tề Long một cái, không biết vì sao bọn họ lại giống như ăn phải thuốc kích thích, chiến lực hiện tại so sánh với vừa rồi hoàn toàn không phải một cấp bậc..... Chẳng lẽ huấn luyện mật thất có cái gì huyền bí? Có lẽ nó sẽ trợ giúp gì đó trong nghiên cứu độ phá giới hạn thân thể của anh. Xem ra sau này phải đi hỏi thăm Lăng đội trưởng một chút mới được.

Đang ra sức biểu hiện giết địch, mấy người Tề Long đột nhiên cảm thấy một cổ hàn khí toát ra trong xương cốt Chẳng lẽ lão đại thật sự có ý tưởng muốn đưa bọn họ đi dạo một vòng mật thất sập? Nghĩ đến khả năng này, bọn họ biểu hiện càng thêm hung ác, hận không thể trực tiếp đem cơ giáp trước mắt xử lý rồi tới nói cho lão đại, bọn họ tuyệt đối không cần lại trở về mật thất “nấu” lại.

Đám người Tề Long biểu hiện cấp lực làm cho bọn họ giải quyết gần hết được tất cả đối thủ trong vòng một phút, trừ một cơ giáp. Chiếc cơ giáp còn lại nhìn những kẻ đã giải quyết hết đồng đội của mình trong vòng một phút

mà sợ hãi từng người, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích nhìn Lăng Lan đang cầm thanh Bất Hối từ từ đi về phía mình...

Hắn nắm chặt vũ khí trong tay, hai mắt đỏ đậm mà nhìn ác ma đã giết gần một nửa chiến hữu của mình chỉ trong nháy mắt, thấy đối phương bước bề phía mình càng gần, hắn rớt cuộc nổi giận gầm lên một tiếng, rồi xoay người chạy.....

“A? Thế nhưng lựa chọn chạy trốn?” Lăng Lan ngạc nhiên, nguyên bản cho rằng quân nhân NPC sẽ được đầu não thiết lập chỉ có hình thức chết trận, không tưởng được NPC cũng sẽ như con người, lựa chọn chạy trốn. Mà lúc này, hai chiến đội kẻ địch phái tới đã xuất hiện trong phạm vi dò tìm của bọn họ, mặt đất chấn động trở nên phi thường mãnh liệt.....

Khóe miệng cô treo lên một tia cười lạnh cực đậm. Tay phải đột nhiên vung, Bất Hối trong tay liền như một đạo lãnh quang chọt lóe, trực tiếp đâm về phía cơ giáp đang chạy trốn.

“A.....” NPC điều khiển cơ giáp phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương, thân thể hắn đã bị thanh ma đao kia chém thành hai đoạn, trong cảm giác đau nhức đến tận linh hồn, hắn nhìn thấy máu và lục phủ ngũ tạng của mình đang từ từ rớt xuống....

Thần trí hắn mơ hồ mà nhìn chiến đội cách mình chỉ còn năm sáu trăm mét, hắn muốn nói cho bọn họ nhanh trốn đi, đám người này là ma quỷ. Căn bản không phải người mà bọn họ có thể chống lại..... Chính là hắn rớt cuộc phát không ra được một câu, hắn tựa hồ nhìn thấy kết quả cuối cùng của đồng đội, giống như bọn họ, đều nuốt hận chết tại đây, trở thành một sợi oan hồn.....

“Xoạt” thanh âm đột nhiên ở bên tai vang lên. Hắn trơ mắt mà nhìn thanh đao chém đôi thân thể mình được rút ra khỏi cơ giáp, hắn biết nhất định là ma quỷ kia muốn cầm lại ma đao, hắn rất muốn bắt lấy ma đao,

không muốn ma quỷ kia đem nó lấy lại để tiếp tục thương tổn các chiến hữu của mình. Hãn dùng hết sức lực cuối cùng, nỗ lực mà vươn tay phải.....

Bắt không được thanh ma đao kia sao? Hãn nhìn thanh ma đao cuối cùng biến mất ở trước mặt, mất mát mà giơ tay phải lên rồi lại phát hiện, năm ngón tay đã không thấy..... Nguyên lai, vừa rồi hãn đã đụng phải thanh ma đao kia!

Quả nhiên là ma đao! Cuối cùng, hãn nuốt một hơi cuối cùng rồi chết không nhắm mắt!

Lăng Lan cầm lại Bất Hối, nhìn hai chi chiến đội cuối cùng đang nhanh chóng tới gần bọn họ, cô lạnh lùng mà hạ mệnh lệnh: “Toàn bộ diệt cho tôi!”

Ở đế quốc Khải Rải xa xôi, tại một căn cứ bí mật nào đó của quân đội, mọi người đang chăm chú nhìn vào hơn ba mươi khoang đăng nhập thế giới ảo trong đại sảnh, bọn họ tuy rằng tận lực tưởng bảo trì bình tĩnh nhưng ai cũng khó nén sự khẩn trương kích động.

Dựa theo thời gian dự tính, quá vài phút kế hoạch của bọn họ liền thành công, mà chiến quả sau khi thành công sẽ làm cho cả Khải Rải điên cuồng, nó có thể làm đế quốc Khải Rải trở thành bá chủ mạnh nhất Thái Dương hệ. Từ năm ngàn năm trước, sau khi bị Hoa Hạ liên bang đuổi kịp, bọn họ liền mất đi ghế bá chủ mạnh nhất, chỉ có thể cùng Hoa Hạ chung thù vinh, phải biết rằng trong lịch sử đế quốc Khải Rải, bọn họ từng thống trị tinh hệ này suốt bảy ngàn năm.

Hoa Hạ đã làm cho bọn họ nhịn năm ngàn năm, mà bây giờ, rốt cuộc có thể giải quyết đối thủ.

“Tích tích tích.....” Đột nhiên hai khoang đăng nhập đột nhiên phát tiếng kêu cảnh báo, điều này có nghĩa là người đang nằm ở trong rất có thể

đã xảy ra vấn đề, hoặc là có nguy hiểm.

Tình huống này làm sắc mặt mọi người trong đại sảnh biến đổi, nhanh chóng lao về phía hai cơ giáp kia. Không đăng nhập được mở ra, chất dinh dưỡng được rút đi sạch sẽ, nhưng người vốn nên tỉnh dậy bên trong lại vẫn ngủ say như cũ, không có phản ứng gì.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 336: Trúng Kế!

Thấy tình huống như vậy, một vị mang quân hàm trung tướng lập tức lệnh chuyên gia y học tới kiểm tra tình hình. Hai người mặc áo blouse trắng lưu loát mà cầm hộp dụng cụ xách tay nhỏ đi đến hai khoang đăng nhập.

Dụng cụ y học rất nhanh được gắn lên người nằm bên trong, nhìn từng số liệu xuất hiện trên dụng cụ, sắc mặt hai chuyên gia càng ngày càng khó coi, cuối cùng chỉ có thể đứng lên, tiếc nuối mà nói cho mọi người, não vực của hai người trong khoang điều khiển đã hoàn toàn bị phá hủy, theo cách nói của y học thì não của hai người này đã chết, cho dù trái tim của cả hai vẫn còn nhảy nhưng cả hai đã trở thành người chết.

“Sao có thể, bọn họ chính là tinh anh trong cục của chúng ta, bọn họ không có khả năng chết, các người nhất định kiểm tra sai rồi.” Nghe chuyên gia tuyên bố, một vị thiếu tướng trên dưới bốn mươi tuổi đột nhiên không thể khống chế mà hô lên.

“Wilson, ông bình tĩnh một chút!” Trung tướng hét lớn một tiếng, làm cho thiếu tướng Wilson đang phẫn nộ tức khắc thanh tỉnh lại, ông mất khống chế mà ôm đầu ngồi xồm xuống, trong miệng không thể tin tưởng mà thấp giọng nói: “Rốt cuộc đã xảy ra cái gì? Vì sao Carter và Pitt sẽ chết? Chẳng lẽ kế hoạch của chúng ta đã bị Hoa Hạ biết sao?”

“Mấy người D1 không phải nói hết thảy đều thuận lợi sao?” Wilson tựa hồ nghĩ tới cái gì, ông đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn chằm

chằm một người đang đứng trong nhóm người trước mặt, người đó cũng khoảng trung niên và cũng mang quân hàm thiếu tá.

“Tuy rằng bọn D1 thành công tiến vào thế giới ảo của Hoa Hạ, nhưng bị hạn chế rất nhiều, chúng ta vô pháp truyền tin tức, chỉ có thể chờ bọn họ nhân thời cơ mà truyền ra một ít thôi, tin tức nhận được gần nhất đó chính là bọn họ hoài nghi Hoa Hạ đã phái người tới để điều tra, vì bảo đảm kế hoạch thành công cho nên mới đưa ra yêu cầu điều hư năng lực giả đi qua...” Thiếu tướng kia cau mày, đem tình huống giải thích một chút cho Wilson.

Thiếu tướng Wilson còn muốn nói cái gì, nhưng lúc này trung tướng đi qua, vỗ vỗ bờ vai của ông an ủi nói: “Carter và Pitt tuy rằng đã chết, nhưng không đại biểu kế hoạch không thành công, vì đế quốc, có chút hy sinh là cần thiết, chúng ta tiếp tục chờ năm phút là có thể biết kết quả là gì.”

Có trung tướng an ủi Wilson không nói nữa, chỉ là kiên nhẫn chờ đợi năm phút cuối cùng, ông cũng hy vọng kế hoạch có thể thành công, như vậy sự hy sinh của Carter và Pitt không trở thành vô ích.

Mà trong thế giới ảo, D2 đang ngồi trấn tại phòng nghiên cứu bí mật ở căn cứ Tấn Long, nhìn hai chi chiến đội cơ giáp mới phái ra rốt cuộc thành công ngăn cản địch tiến vào khu vực trung tâm thì yên lòng, chăm chú mà nhìn máy theo dõi tại trung tâm quảng trường, vừa nhìn tình huống chiến đấu của hai bên vừa hỏi thuộc hạ về tình hình tiến hóa của virus T.

Thời gian càng ngày càng gần đến giai đoạn hoàn thành, mà những kẻ lạ mặt kia vẫn đang dây dưa với hai chi chiến đội, cho đến khi tâm của D2 tâm rốt cuộc hạ xuống.....

Trải qua khoảng thời gian chiến đấu này, chín kẻ lên vào thì đã bị tiêu diệt hết sáu, mà hai chi chiến đội vẫn còn năm cơ giáp cuối cùng, cả hai phương đều bị thương chồng chất. Nhưng D2 không để bụng, dù sao chiến

đội cơ giáp bảo vệ căn cứ bí mật đều là chiến đội cơ giáp của căn cứ Tấn Long, không có chút quan hệ nào với bọn họ.

D2 chỉ quan tâm chiến đội cơ giáp có thể hoàn thành nhiệm vụ hay không, tiêu diệt tất cả những kẻ lên vào trước khi ở virus T được nuôi dưỡng thành công. Mà hiện tại, chiến đội cơ giáp biểu hiện thực không tồi, thành công mà hoàn thành nhiệm vụ hẳn ra lệnh.

Thời gian này, liên tính đối phương thành công giải quyết năm cơ giáp cuối cùng của chiến đội cơ giáp thì cũng không có thời gian chạy tới ngăn hành động của bọn họ. D2 tựa hồ hiện lên hình ảnh mình trở thành công thần của đế quốc, hẳn tiếp nhận huân chương từ tay Đại đế, đi vào tòa nhà quốc hội trước sự sùng bái điên cuồng của người dân....

Ở một phòng mật thất khác, hai vị hư năng lực giả vẫn luôn cùng Lý Lan Phong giao chiến đã mệt thở hồng hộc, bọn họ cơ hồ hao hết hư năng lực nhưng vẫn không có biện pháp đánh bại phòng ngự của đối phương.

“Sao lại thế này, vì sao đối phương càng đánh càng mạnh? Ngay từ đầu năng lực phòng ngự của hắn còn xuất hiện dao động, thậm chí có lỗ hổng, vì sao sau nửa giờ liền trở nên mạnh và không thể chọc thủng như vậy? Chúng ta công kích lâu như vậy, thế nhưng một chút hiệu quả đều không có?” Carter thở dốc, hoang mang mà dò hỏi Pitt bên cạnh, đây thật sự không phù hợp lẽ thường.

Pitt nguyên bản không nghĩ nhiều, nghe được Carter nghi vấn, trong lòng đột nhiên vừa động, vừa muốn nói gì, còn chưa mở miệng thì một cảm giác nguy hiểm lan ra khắp cơ thể, đây là báo động đến từ hư năng giảm hai người sắc mặt đại biến, vội rút năng lực của mình về, nhưng... đã chậm.

Một cỗ năng lượng cường đại trực tiếp đem bọn họ bao vây, sau đó nghiền dập nát, bọn họ chỉ nghe được tinh thần lực chính mình cây cầu bị sóng đánh, bùm một tiếng, sau đó... liền không có sau đó.

Không có người thấy thân thể bọn họ biến thành hạt siêu vi chậm rãi tiêu tán, này đại biểu ý thức của bọn họ bị giết chết hoàn toàn.

“Lão đại, hoàn thành nhiệm vụ!” Tiểu Tứ về tới trong ý thức hải của Lăng Lan, đắc ý mà báo cáo.

Kỳ thật từ nửa giờ trước, tiểu Tứ liên lặng yên không tiếng động mà đem lực công kích của hai người kia chặn lại, Lý Lan Phong có chút không hiểu vì sao lực công kích của đối thủ đột nhiên biến mất. Bởi vì năng lượng của Tiểu Tứ quá mức cường đại, tính bí ẩn lại mạnh nên Lý Lan Phong cũng không phát hiện chân tướng.

Lăng Lan vừa lòng mà sờ sờ đầu tiểu Tứ, nhìn cánh cửa trước mặt hỏi: “Tiểu Tứ, có phải chính là nơi này hay không?”

“Đúng vậy, bọn họ liên ở bên trong, tôi cảm giác được bên trong có một cỗ năng lượng quen thuộc, nếu không phải lão đại không cho đi vào, thì tôi đã sớm đi tra cái năng lượng kia rốt cuộc là cái gì.” Tiểu Tứ oán trách.

“Lập tức liền mang người đi vào, rốt cuộc có thể biết đáp án của nhiệm vụ cuối cùng đến tột cùng là cái gì.” Lăng Lan phân phó tiểu Tứ chuẩn bị mở cửa, lúc này Lăng Lan đã thu hồi cơ giáp, ở hai sườn, tám người Tề Long cũng đồng thời thu cơ giáp, chỉ cầm vũ khí laser, chuẩn bị vọt vào trước tiên, nháy mắt không chế cục diện bên trong.

“Còn bốn phút ba mươi bảy giây, Virus T liền hoàn thành.” Vẫn luôn phụ trách bồi dưỡng Virus T, hacker nhìn tư liệu trên màn hình kinh hỉ mà nói. Trước kia bọn họ chỉ có thể đại khái tính ra, chỉ có hiện tại mới chân chính xác định chuẩn xác thời gian Virus T xuất thế.

D2, D3 nghe thấy tin tức này tức khắc hưng phấn mà đi tới trước mặt màn hình bồi dưỡng Virus T, cùng nhau chờ đợi Virus T giáng thế. Nhưng vào lúc này, cánh cửa lớn vẫn luôn đóng chặt đột nhiên mở ra, lúc bọn họ còn chưa phản ứng thì một nhóm người mặc đồng phục tác chiến về đêm

nhiên vọt tiến vào, dùng súng laser nhỏ bé trong tay nhanh nhẹn mà nhắm ngay bọn họ, trong miệng hô: “Không được nhúc nhích!”

Có mấy người phản ứng nhanh chóng, vừa định rút súng thì liền bị đối phương bắn trúng cánh tay, ngăn trở bọn họ phản kháng. D2 nhìn thấy bọn họ căn bản không có cơ hội liên ý bảo mọi người bình tĩnh lại.

Cục diện rất nhanh được khống chế, lúc này, từ cửa truyền đến tiếng bước chân thanh thúy, một người lãnh khốc, cả người phát ra hàn khí đi đến, tầm mắt lạnh băng đậm đặc mà nhìn quét bọn họ một vòng, thế nhưng làm cho trái tim bọn họ đột nhiên run run lên.

“Lão đại, hoàn thành nhiệm vụ!” Tề Long hưng phấn mà dùng súng laser vẫy vẫy với Lăng Lan, mặc kệ hiện thực hay là thế giới ảo, đi theo lão đại thì loại chiến đấu kích thích này luôn không thiếu được, Tề Long cảm thấy mình thật sự thích cuộc sống mạo hiểm như vậy.

D2 nhìn người cuối cùng đi vào liền biết mình trúng kế, bởi vì người kia đúng là người có sức chiến đấu mạnh nhất vẫn đang đánh nhau trên màn hình mà hắn theo dõi này giờ.

D2, D3 theo bản năng mà liếc mắt nhìn nhau một cái, biết bọn họ cần phải trì hoãn thời gian, cho dù tất cả bọn họ đều hy sinh ở chỗ này, bọn họ cũng muốn hoàn thành bọn họ nhiệm vụ.

“Các người là người nào? Tới nơi này làm gì?” Quay đầu, D2 làm như cái gì cũng không biết, liền như phản ứng của NPC, hoảng sợ hỏi.

Một mảnh trầm mặc, bọn Tề Long bởi vì có lão đại ở chỗ này đương nhiên sẽ không nói nhiều, còn Lăng Lan, lúc này đang bị thông tin mà tiểu Tứ cung cấp trong ý thức hải hấp dẫn.

Khi vừa tiến mật thất này, tiểu Tứ lại đột nhiên hưng phấn lên, không màng cảnh cáo ban đầu của cô, thế nhưng chạy đi ra ngoài. Ở thế giới ảo,

tiểu Tứ có thể tự do mà du đãng, không giống trong đời sống hiện thực, chỉ có thể đi theo Lăng Lan.

Một giây qua đi, tiểu Tứ đã trở lại, trên mặt lộ ra một loại kinh lại hi, khó nén kích động nói: “Lão đại, tôi phát hiện thứ tốt.”

“Ồ? Là cái gì?” Lăng Lan bình tĩnh hỏi.

“Lão đại, không thể tưởng tượng được, không nghĩ tới thế giới này sẽ có thứ này.” Tiểu Tứ vẻ mặt mộng ảo, nó đến bây giờ đều không thể lý giải thứ đó vì sao xuất hiện ở chỗ này, theo lý, khoa học kỹ thuật thế giới này không thể xuất hiện thứ đó.

“Đến tận cùng là thứ gì?” trán Lăng Lan hắc tuyến, tiểu Tứ này tựa hồ bị đồ vật kia làm kinh ngạc đến cả người phiêu phiêu hốt hốt, thần hồn điên đảo.

“Là một loại virus, ở chỗ đó, bọn họ tựa hồ đang bồi dưỡng nó. Loại virus này ở thế giới Mộng Đa của chúng tôi rất nổi tiếng, lúc trước còn thiếu chút nữa mà hủy hoại thế giới ảo cực mạnh của chúng tôi, nó giết chết tất cả những trí năng mà mình gặp, may mà đầu não của chúng tôi vẫn còn tốt, cuối cùng thu phục được nó.” Tiểu Tứ vừa kiêu ngạo vừa mang theo một tia sợ hãi, tựa hồ đối cái virus cực kỳ kiêng kỵ.

Lăng Lan nhìn theo hướng tiểu Tứ chỉ, D2,D3 nhìn thấy Lăng Lan tầm mắt chuyển tới Virus T trong lòng đột nhiên cả kinh, thân hình bọn họ vô pháp khống chế chấn động, bất quá vẫn là bị bọn họ nhện xuống. Bởi vì bọn họ rõ ràng, không thể biểu hiện quá nôn nóng, nếu không đối phương liền sẽ sinh ra nghi ngờ, chỉ cần lại quá ba phút, cục diện liền bị xoay ngược lại, thành công liền thuộc về bọn họ.

Lăng Lan đi qua, một hacker trong đó ý đồ ngăn trở cô tới gần, còn chưa hành động, đã bị Lạc Lăng luôn theo sát phía sau Lăng Lan đẩy ra.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 337: Virus T?

Edit: Tuyết Dung Hoa

Lăng Lan lúc này mới đi lên trước, phát hiện trước mặt có một màn hình cực lớn, trên đó còn hiển thị vô số các dữ liệu đang thay đổi liên tục, mà bên trên có một cái kén lớn, còn có thể cảm nhận được từng nhịp tim đập của nó, mà bên cạnh có một chuỗi dãy số đang đếm ngược.

Lăng Lan chỉ chỉ cái kén kia, dò hỏi Tiểu Tứ: “Thứ này là gì?”

“Chà, lão đại, thật không nghĩ tới khoa học kỹ thuật của nơi này lại có thể bồi dưỡng ra ấu thể virus này, chỉ cần ba phút nữa thôi là nó ra đời rồi, thật sự là rất thần kỳ.” Tiểu Tứ kinh ngạc cảm thán.

“Virus này có nguy hại gì?” Lăng Lan nghĩ đến các loại virus của kiếp trước thường xuyên làm cho người sử dụng Internet phải đau đầu liên quan tâm dò hỏi.

“Nó sẽ phá huỷ toàn bộ thế giới ảo, bất quá bây giờ nó chỉ là ấu thể cũng chỉ làm được điều này, khi nó đã trưởng thành đầy đủ, nó có thể cắn nuốt những người có tinh thần lực yếu.....” Tiểu Tứ nói cho Lăng Lan về sự nguy hại của virus này, “Trên thực tế, khi đã trưởng thành, nó cũng giống như một bản thể khác của Hư năng lực giả trong thế giới ảo, chỉ cần tinh thần lực yếu hơn nó, nó liền tiến hành cắn nuốt.”

“Thứ này thật quá ác độc!” Lăng Lan nhăn mày lại, nắm tay hung hăng đánh tới cái kén, “Xem ra những người này muốn phá huỷ thế giới ảo của chúng ta, thậm chí là tiêu diệt người của Liên Bang..... Virus này tên gọi là gì, người có biện pháp giải quyết không?”

"Thế giới của tôi gọi nó là Mạt thể chi hoa, bởi vì sau khi trưởng thành cơ thể bên ngoài của nó rất giống một đoá hoa." Tiểu Tứ đặc ý mà trả lời, “Mộng Đa của chúng tôi đã thành công giải quyết nó, ở trong cơ sở dữ liệu của tôi đương nhiên có lưu trữ biện pháp giải quyết, hướng chi hiện tại nó còn chưa sinh ra đâu.”

“Vây huỷ nó đi, loại virus tội ác này không nên tồn tại trên thế giới.” Lăng Lan chán ghét nói.

“Đã biết lão đại, lập tức giải quyết.” Lăng Lan hạ đạt mệnh lệnh, Tiểu Tứ đương nhiên sẽ giải quyết hoàn mỹ, giây tiếp theo, Tiểu Tứ lần nữa biến mất trong không gian ý thức, Lăng Lan biết Tiểu Tứ hiển nhiên đã đi giải quyết virus Mạt thể chi hoa kia.

Lăng Lan tin tưởng Tiểu Tứ. Nếu Tiểu Tứ đã nói không sao thì sẽ không có vấn đề gì, cô cũng không tiếp tục để ý đến chuyện này. Cô đi đến một chiếc ghế dựa, tự nhiên ngồi xuống. Lạc Lăng thấy thế liền tự động đứng phía sau Lăng Lan. Mà Lý Lan Phong ánh mắt chợt lóe cũng nhanh chóng đi qua.....

Ví trí bên người Thỏ con, anh sẽ không giao cho người khác! Từ giờ trở đi Lý Lan Phong anh chính thức tuyên cáo với mọi người điều này.

Hành động của Lý Lan Phong và Lạc Lăng, Lăng Lan cũng không để ý, cô ngồi trên ghế, gõ gõ tay vịn, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía D2 bất ngờ hỏi: “Các người đến từ thế lực nào?”

Ở thời điểm Lăng Lan mãnh liệt đánh vào cái kén kia, trong lòng D2 thật sự rất khẩn trương. Hẳn sợ đối phương phát hiện ra điều gì, nghĩ cách phá

hư. Tuy rằng chỉ còn ba phút nữa là virus có thể hoàn thành, D2 cũng không tin trong thời gian ngắn như vậy đối phương lại có thể phá hư virus T. Nhưng để đảm bảo an toàn, hắn vẫn không hy vọng đối phương nhìn ra được điều gì.

Hiện tại nhìn thấy Lăng Lan buông tha virus, ngược lại đi hỏi hắn mấy vấn đề râu ria, trong lòng hắn lập tức buông lỏng. Trong đầu nhanh chóng suy nghĩ, hắn quyết định nói lung tung cho đối phương nghe, tranh thủ kéo dài thời gian.

Hạ quyết tâm, D2 liền bình tĩnh trả lời: “Chúng ta đương nhiên là người của căn cứ Tấn Long, ngược lại các người rốt cuộc là ai? Vì sao lén vào căn cứ của chúng ta?”

Lăng Lan nhướn mày, chậm rãi vỗ vỗ tay, nói: “Tốt lắm, đừng diễn nữa. Tôi là quân nhân, xem trang phục của các người liền biết các người đều là hacker, đầu não đã biết nơi này xảy ra vấn đề nên mới phái chúng tôi tới đây để điều tra, tôi không muốn nghe những điều vô nghĩa. Không muốn nói, cũng được, tôi tin nhất định người khác muốn nói cho tôi nghe.”

Lăng Lan nói tới đây, liền hơi hơi nghiêng đầu nhìn về Lý Lan Phong đang đứng bên cạnh: “Báo con. Nếu hắn không chịu nói, liền.....” Lăng Lan làm một động tác cắt cổ.

Lý Lan Phong biết động tác này của Lăng Lan có ý nghĩa gì, tuyệt đối là kêu anh sử dụng Hư năng lực tiêu diệt đối phương để tạo hiệu quả giết gà dọa khỉ.

Lý Thì Du đứng bên cạnh Tề Long nhìn thấy động tác ám chỉ Lý Lan Phong của Lăng Lan, mày không khỏi nhăn lại, trong lòng có chút không đành lòng. Bất quá anh vẫn kiên quyết quay đầu đi, Lý Thì Du rất rõ ràng, lúc này không thể mềm lòng với kẻ địch, đặc biệt ngay từ đầu đối phương đã cho hai Hư năng lực giả tấn công bọn họ, còn không phải muốn giết tất

cả bọn họ sao? Nếu không phải Lý Lan Phong là Hư năng lực giả bảo hộ bọn họ, chỉ sợ hiện tại tất cả bọn họ đều đã tử vong.

Lý Thì Du cho dù có chút mềm lòng cũng hiểu được khi nào có thể mềm lòng, khi nào không thể mềm lòng.

Đám người Tề Long đối với điều này căn bản không có cảm giác gì, lúc bọn họ mười tuổi liền tận mắt chứng kiến Lăng Lan điều khiển cơ giáp giết chết Cơ giáp sĩ của địch quốc, đã sớm quen với sự tàn nhẫn của Lăng Lan, hơn nữa ngay từ nhỏ bọn họ đã được giáo dục, đối với địch nhân phải tàn nhẫn độc ác.

D2 cũng không để ý đến thâm ý cảnh cáo của Lăng Lan, hẳn không chịu từ bỏ ý định mà hô: “Cậu, tên côn đồ này, đừng nghĩ rằng tôi sẽ cúi đầu chịu thua, tôi nhất định phải báo cáo trưởng quan, trưởng quan sẽ phái binh giết chết các người.....”

Lăng Lan nghe đến đó, không nói chuyện nữa, cô chỉ lãnh khốc vô tình nhìn Lý Lan Phong.

Đây là lần đầu tiên Lý Lan Phong giết người, cho dù là ở hiện thực hay là trong thế giới ảo đều là lần đầu. Trong lòng Lý Lan Phong có áp lực rất lớn, nhưng anh không muốn làm cho Thỏ con thất vọng. Vì thế cắn răng, hạ quyết tâm, vận chuyển Hư năng lực điên cuồng đánh về phía đối phương. Người muốn nghịch thiên sửa mệnh nếu ngay cả điều này cũng không làm được thì nói gì đến nghịch thiên sửa mệnh? Có lẽ bởi vì hàm răng cắn quá chặt, trong khoang miệng anh đã tràn ngập mùi máu tươi...

D2 bỗng nhiên cảm thấy một cỗ năng lực cường đại nghiền qua người hẳn, mà tinh thần lực vẫn tràn đầy của hẳn trực tiếp bị nguồn năng lượng này đánh tan hoàn toàn.

Hắn nhìn thấy thân thể của mình chậm rãi biến mất, thân thể cũng không phát ra ánh sáng màu trắng như khi rời khỏi thế giới ảo, mà là phân giải

thành vô số những hạt nhỏ, chậm rãi phân tán trong không trung.

Hắn hoảng sợ mà nhìn Lý Lan Phong, dùng một tia ý thức cuối cùng thốt ra một chữ: “Hư.....”

D2 vừa thốt ra chữ này cả người liền phân giải tản ra, nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh. D3 thấy một màn như vậy, hoảng sợ mà lui nhanh mấy bước, nếu không phải bọn họ là kẻ xâm nhập, không có biện pháp offline ở căn cứ Tấn Long thì bọn họ sẽ lập tức rời khỏi nơi này, bởi vì trong thế giới ảo, ở trước mặt Hư năng giả, bọn họ chẳng khác nào trẻ con tay không tất sắt, hoàn toàn không có năng lực chống cự.

Lăng Lan lạnh băng mà nhìn D2 biến mất, sau đó quay đầu nhìn về phía D3, đạm thanh hỏi: “Người có muốn nói hay không? Hay là...người cũng muốn giống như hắn?”

D3 nghe vậy, đột nhiên gật đầu, tỏ vẻ mình đồng ý phối hợp, theo bản năng hắn nhìn về khu bồi dưỡng virus T, có sự kéo dài của D2, hắn chỉ cần cố gắng theo một phút, qua thêm một phút nữa, hắn nhất định sẽ báo thù cho D2.

“Các người đến từ nơi nào?” Lăng Lan hỏi tiếp.

Ánh mắt D3 nhanh chóng chột lóe, sau đó trả lời: “Chúng ta đến từ tổ chức quân tự do.”

“Tổ chức chống đối sao?” Khoé miệng Lăng Lan lộ ra nụ cười lạnh trào phúng, lại lần nữa làm thủ thế.

D3 hoảng sợ mà kêu to lên: “Tôi đã trả lời, vì sao còn muốn giết tôi?”

D3 hoảng sợ chất vấn cũng không có được câu trả lời của Lăng Lan, Lăng Lan chỉ búng ngón tay, Lý Lan Phong liền quyết đoán vận chuyển Hư năng lực trực tiếp nghiền qua. Rất nhanh D3 cũng theo D2, biến mất khỏi

thế giới ảo. Nếu hẳn còn có ý thức, chỉ sợ sẽ hối hận về lựa chọn của chính mình.....

“Một tổ chức chống đối nhỏ nhỏ làm sao có đủ nhân lực và tài lực để bồi dưỡng ra loại virus khủng bố như vậy?” Lăng Lan lạnh lùng cười nói, tầm mắt theo dõi hacker bồi dưỡng virus T kia, “Người nói xem có đúng hay không?”

Hacker kia nghe vậy sắc mặt đại biến, hẳn phát hiện thiếu niên lãnh khốc đối diện này thật ra cái gì cũng biết, bọn họ muốn lừa đối phương căn bản là là tìm chết.

“Nếu người đã biết, vì sao không ngăn cản? Chỉ cần một phút nữa, nó sẽ ra đời, lúc ấy thế giới ảo của Liên Bang sẽ hỏng hoàn toàn, khi đó các người sẽ không có hệ thống thống nhất chỉ huy, hoàn toàn không có biện pháp ngăn cản chúng ta” Hacker hoảng sợ đến nỗi nhin không được mở miệng hỏi.

“Ừm, ta rất thích sự thành thật của người.” Lăng Lan gật gật đầu, “Nhưng mà, sao người lại nghĩ rằng ta không ngăn cản?”

Lăng Lan nói làm sắc mặt hacker kia lại biến đổi lần nữa, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh, hẳn không tin loại virus ngay cả bọn họ cũng không có biện pháp khống chế đối phương lại có biện pháp giải quyết.

“Từ trong lời nói của người, chứng minh người đến từ quốc gia khác, chỉ cần đối chiếu với cuộc sống hiện thực, để ý một số quốc gia quân đội có điều kì lạ liền có thể biết được là ai.” Lăng Lan phân tích lời nói của đối phương, dựa trên đó mà phán đoán “Ta biết người không tin ta, vậy ta với người cùng chờ xem, xem đến cuối cùng kế hoạch của người có thành công hay không, còn bao lâu nữa nhỉ? Một phút hay là mấy chục giây?”

“Là 57 giây.” Hacker buột miệng thốt ra.

“Tốt, ta cho các người 57 giây, thử xem mọi thứ có giống như các người đã nói, thế giới ảo Liên Bang của chúng ta có thật sự bị loại virus này phá huỷ.” Lăng Lan nhàn nhạt trả lời.

Nhìn thấy thái độ bình tĩnh tự nhiên của Lăng Lan, trong lòng hacker không kiềm được mà khủng hoảng, đối phương thật sự có biện pháp giải quyết virus hay sao? Không, không thể nào, bọn họ nghiên cứu cực khổ mười sáu năm mới may mắn mà thành công một lần, cho dù là bọn họ cũng không nghiên cứu ra biện pháp ứng đối, một thiếu niên vô danh làm sao có thể có năng lực để ngăn cản sự tiến hoá của virus T cơ chứ?

57 giây rất nhanh trôi qua, virus T mà bọn hacker vô cùng mong chờ hoàn toàn không có động tĩnh gì, thế giới ảo bọn họ đang ở cũng không có gì thay đổi, vẫn hoạt động bình thường.

Tên hacker kia không khống chế được mà bổ nhào vào màn hình khu bồi dưỡng trước mặt, hắn phát hiện dữ liệu vẫn đang hoạt động cùng với đồ án của virus T đã biến mất, màn hình trống rỗng cái gì cũng không có, giống như virus T mà bọn họ đã cực khổ bồi dưỡng chưa bao giờ tồn tại.

“Tại sao lại thế này, tại sao virus T lại không thành công, chuyện này không có khả năng, không có khả năng.....” Hacker không khống chế được mà hô lên, mười sáu năm khổ tâm nghiên cứu, mười sáu năm mất ăn mất ngủ, cuối cùng chỉ như một giấc mộng, tỉnh lại chỉ là công dã tràng. Hắn không thể chấp nhận sự thật, cảm xúc lập tức trở nên kích động.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 338: Khẩu Cung!

Edit: Tuyệt dung Hoa

“Kích động như vậy? Thật sự không thích hợp để làm đối tượng dò hỏi, nếu đã vô dụng, vậy đưa hãn đoạn đường cuối cùng đi.” Lăng Lan quay đầu lại nhàn nhạt nói với Lý Lan Phong.

Lý Lan Phong đã giết hai người, lúc này đã có chút chết lặng, nghe Lăng Lan chỉ thị, cái gì cũng không nghĩ, lần nữa phóng thích Hư năng lực giết tên hacker kia.

Những hacker còn lại thấy đối phương cực kỳ lãnh khốc vô tình, hoàn toàn là một kẻ tàn nhẫn, giết người không chớp mắt, hơn nữa virus T thần bí mà bọn họ hết lòng kỳ vọng đã biến mất, trong lòng lập tức mất đi niềm tin, không ít người không khống chế được mà ngã ngối xuống đất.

“Hiện tại có thể dò hỏi một phen rồi, Tề Long, cậu mang những người tách này riêng ra tra hỏi, nếu ai không hợp tác hoặc muốn lừa dối để qua cửa, giết ngay tại chỗ...” Ánh mắt Lăng Lan sắc bén quét nhìn hơn mười người hacker ở đây, mệnh lệnh cho Tề Long.

Tề Long lĩnh mệnh, cùng với các đội viên tách những người này ra, một đối một mà tra hỏi, tránh cho bọn họ có khả năng thông đồng với nhau. Lúc này, một cái hacker đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía Lăng Lan, mở miệng hỏi: “Nếu như những gì chúng ta nói là sự thật, người có thể đảm bảo sẽ tha cho bọn ta không?”

Những lời này làm cho mười hacker còn lại ánh mắt sáng ngời, khẩn trương mà nhìn Lăng Lan chăm chăm, chờ mong cô trả lời.

Lăng Lan mắt lạnh liếc đối phương một cái, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, biểu tình cười như không cười, điều này làm cho hacker kia bỗng nhiên cảm thấy lạnh lẽo vô cùng....

Ngón tay Lăng Lan gõ gõ tay vịn, mỗi nhịp gõ đều khiến cho trái tim của hacker kịch liệt nhảy lên một lần, cũng không biết đã qua bao lâu Lăng Lan rốt cuộc cũng mở miệng: “Muốn sống sót, liền trông chờ vào biểu hiện của các người.”

Nói xong không cho nhóm hacker có cơ hội mở miệng, liền phất tay ý bảo Tề Long dẫn bọn họ đi hỏi chuyện.

Nhìn thấy đám người Tề Long đã bắt đầu đi tra hỏi, Lý Lan Phong đang đứng kế bên Lăng Lan cũng không đi qua hỗ trợ, anh hơi hơi cúi người, lén lút hỏi Lăng Lan: “Nếu như những gì bọn họ nói là thật, chúng ta thật sự thả bọn họ đi sao?”

Lăng Lan hơi nhướng mày, hỏi ngược lại: “Cậu nói đi?”

Lý Lan Phong cau mày trả lời: “Thả bọn họ trở về thì cũng có chút không ổn. Nhưng mà, chúng ta cũng không có biện pháp luôn khống chế bọn họ ở lại đây.....”

Lăng Lan theo bản năng mà nhéo nhéo ngón trỏ tay trái, ánh mắt u ám vô cùng, cuối cùng hiện lên một tia tàn nhẫn. Cô quả quyết nói: “Bọn họ phải vĩnh viễn ở lại chỗ này...Chúng ta không thể để cho bọn họ mang theo những thông tin về chúng ta mà trở về!” Lăng Lan rõ ràng, quyết định này của cô mười phần tàn nhẫn, chỉ một quyết định mười mấy sinh mạng cứ như vậy mà kết thúc, bọn họ có lẽ chưa bao giờ làm chuyện gì thương thiên hại lý, họ chỉ đơn giản là một quân nhân, trung thành với quốc gia của

mình, nhưng để bảo hộ đội viên của mình, cô không thể không làm đao phủ.

Lăng Lan rất rõ ràng, cho dù dung mạo của mọi người bây giờ đã được Tiểu Tứ xử lý, không phải là khuôn mặt thật của bọn họ, muốn điều tra bọn họ là điều rất khó khăn. Nhưng cô lại không có đủ tự tin có thể ngăn cản một quốc gia thậm chí nhiều quốc gia toàn lực điều tra, cho dù có che dấu hoàn mỹ đến mấy nhất định cũng sẽ có sơ hở, cô không thể để những sơ hở này mang đến nguy hiểm cho các đội viên của cô.

Lời nói của Lăng Lan làm Lý Lan Phong chấn động, anh hiểu rõ ý tứ của Lăng Lan. Cho dù đối phương có phối hợp hay không phối hợp, Lăng Lan cũng sẽ tiêu diệt bọn họ.

Lý Lan Phong là một người thông minh, nháy mắt liền nghĩ ra vì sao Lăng Lan lại lựa chọn như vậy, bọn họ chỉ là một đám quân giáo sinh, hiện tại còn vô cùng nhỏ yếu, nếu bọn họ không có sự bảo hộ của Quân bộ còn bị đối phương tìm được, kết quả cuối cùng chỉ có là tử vong. Mặc kệ những người này đến từ quốc gia nào, họ cũng tuyệt đối không buông tha cho những kẻ đã phá huỷ kế hoạch của mình. Hơn nữa, Lăng Lan cũng không thể chủ động xin Quân bộ Liên Bang bảo hộ, nếu như Liên Bang biết thực lực của bọn họ, đặc biệt là Lý Lan Phong anh, nhất định sẽ không cho anh tự do tồn tại bên ngoài. Hư năng lực giả không được phép thoát ly sự quản lý của Quân bộ, phải bị Quân bộ nắm giữ.

Lý Lan Phong hiểu rõ, nếu không phải do anh, Lăng Lan có thể đem chuyện này báo cáo với Quân bộ Liên Bang, biểu hiện kiệt xuất của tiểu đội Lăng Lan tuyệt đối sẽ làm Quân bộ kinh ngạc cảm thán, những thiếu niên thiên tài này tương lai nhất định sẽ huy hoàng. Trước khi tiến vào hệ thống chính quân sẽ được Quân bộ toàn lực bồi dưỡng, tiền đồ của tiểu đội Lăng Lan chỉ có càng ngày càng tốt. Nhưng Lăng Lan lại vì anh mà dấu diếm chuyện này, dễ dàng từ bỏ tất cả những vinh dự cùng tài nguyên.

Trong lòng Lý Lan Phong vô cùng cảm động, anh nhìn khuôn mặt băng sương của Lăng Lan, một người tưởng như vô tình nhưng thật ra lại rất có tình kia, tâm trạng vẫn đang do dự vì phải mặt sát nhiều người lập tức trở nên kiên định. Con thỏ nguyện ý vì anh mà gánh vác tội nghiệt này, sao anh lại có thể trở nên mềm yếu như vậy?

“Giao cho tôi đi.” sự do dự trong ánh mắt của Lý Lan Phong nhanh chóng biến mất, một tia tàn nhẫn lạnh lẽo hiện lên. Anh sẽ không lãng phí tâm ý của Thỏ con, tàn nhẫn, quả quyết anh đều thua xa Thỏ con, anh muốn trở thành đồng bạn kề vai chiến đấu cùng Thỏ con, vì vậy anh nhất định phải làm cho mình trở nên tàn nhẫn, quyết tuyệt hơn.

Câu trả lời của Lý Lan Phong làm cho Lăng Lan ngạc nhiên nhướng mày, trong mắt chột loé kinh ngạc. Lăng Lan biết rõ Lý Lan Phong là lần đầu tiên giết người, bởi vì lúc anh tiêu diệt người đầu tiên, cô tinh tường phát hiện Lý Lan Phong hung hăng nắm chặt tay lại, thậm chí còn nghe được âm thanh nghiền răng như muốn cắn đứt hàm răng của anh.

Lăng Lan cho rằng Lý Lan Phong cần một đoạn thời gian để điều chỉnh tâm lý, cho dù là cô, lần đầu tiên giết người trong không gian học tập cũng thiếu chút nữa là hỏng mất, hầu như tất cả lực phủ ngũ tạng đều nôn ra....

Nhưng mà sự trị liệu trong không gian học tập không phải là thời gian, mà là vô tận giết chóc, giết cho đến khi chết lặng người mới thôi, Lăng Lan mỗi lần nghĩ đến khoảng thời gian đó đều sợ hãi, may mắn thần kinh của cô cứng cỏi, nếu không đã bị tra tấn tới điên rồi.

Lăng Lan đã tính toán trước, sau khi cô mang theo đội viên rời đi sẽ giao cho Tiểu Tứ công đoạn cuối cùng, giết toàn bộ những người này. Nhưng mà vừa rồi Lý Lan Phong chủ động dò hỏi làm cho Lăng Lan thay đổi ý niệm, nói ra ý tưởng chân thật của cô. Cô muốn xem một chút Báo con đã đạt đến trình độ nào, có thể lý giải được cách làm của cô hay không? Hay là sẽ mềm lòng mà không chịu ra tay....

Lăng Lan nghĩ tới rất nhiều khả năng, lại không nghĩ rằng Lý Lan Phong có thể nháy mắt điều chỉnh lại tâm lý, còn chủ động tiếp nhận việc này. Lăng Lan rất rõ ràng, Lý Lan Phong nói chính là nói thật, trong nháy mắt anh ta đã vứt bỏ sự mềm yếu, trở nên quyết đoán tàn nhẫn. Biểu hiện của Lý Lan Phong làm Lăng Lan âm thầm thán phục, quả nhiên trời sinh thích hợp hắc ám, Báo con này, thật không phải là người tốt.....

Lăng Lan cảm thán trong lòng, đối với việc Lý Lan Phong chủ động tiếp nhận công tác kết thúc này, Lăng Lan cũng rất vui lòng, rốt cuộc cũng có người chia sẻ áp lực với cô. Thử nghĩ xem phải cướp đoạt sinh mạng của nhiều người như vậy, cho dù là Lăng Lan, người từng trải qua sự rèn luyện tàn nhẫn của không gian học tập, cũng khó mà bình tĩnh được.

Rất nhanh Tề Long mang khẩu cung của mười mấy người kia lại đưa cho Lăng Lan, cô nhanh chóng lật xem, sau đó chỉ vào bảy người cười lạnh nói: “Muốn tìm đường chết? Có thể, Báo con, thỏa mãn tâm nguyện của bọn họ đi.”

Lý Lan Phong đã giác ngộ tự nhiên sẽ không do dự, Lăng Lan vừa ra lệnh, Hư năng lực liền trút xuống, dễ như trở bàn tay tiêu diệt bảy người, tất cả bọn họ đều giống như D2 biến thành những hạt năng lượng trong thế giới ảo.

Đối mặt với sự tàn khốc của Lăng Lan, hỏi cũng không hỏi một tiếng đã trực tiếp ra lệnh mạt sát, những người còn lại trong lòng vô cùng tuyệt vọng, không còn ôm bất cứ tâm lý may mắn gì.

Lăng Lan rất có hứng thú mà nhìn biểu tình của những người còn lại, khoe miệng hơi hơi nhếch lên nói: “Các người ít nhất còn có vài câu nói thật, không giống như bảy người kia, toàn là lời bịa đặt. Ta cho các người một cơ hội cuối cùng, hy vọng lần này đừng làm ta thất vọng.”

Lăng Lan nói làm những người đang tuyệt vọng lập tức bùng lên ý chí cầu sinh, Tề Long lại dẫn người đi tra hỏi, lần này bọn họ cực kỳ phối hợp, thậm chí những vấn đề mà Tề Long không đề cập đến bọn họ cũng chủ động nói ra.

Lý Lan Phong đứng kế bên Lăng Lan nhìn không được mà tò mò hỏi: “Bảy người kia, tất cả đều nói dối sao?”

Lăng Lan nhàn nhạt mà trả lời: “Sao có thể, tôi cũng không đi điều tra, làm sao biết được họ nói dối hay không... Chẳng qua, phải hi sinh một ít người mới làm những người còn lại không dám dấu diếm.”

Lúc này Lý Lan Phong mới hiểu rõ, vừa rồi Lăng Lan chỉ tùy ý chỉ đại bảy người, lấy tính mạng của bọn họ kinh sợ người còn sống sót, đến lúc đó những khẩu cung mới sẽ có giá trị hơn rất nhiều, trong lòng Lý Lan Phong không khỏi mất mát một trận, anh vốn rất tự tin về tài mưu lược của bản thân, nhưng so với Thỏ con lại căn bản không thể so sánh.....

Khẩu cung mới rất nhanh được đưa tới, Lăng Lan nhanh chóng lật xem, cảm thấy rất vừa lòng. Cô đã xác định được những người này đến từ đế quốc Caesar, lúc trước khi đọc được lời giới thiệu về đế quốc Caesar, cô liền cảm giác đế quốc này không hữu hảo giống như mặt ngoài, không có người nào có thể hào phóng mà nhường địa vị bá chủ như vậy, đặc biệt là đế quốc Caesar còn mạnh như thế.....

Hiện tại xem ra cảm giác lúc trước của cô là đúng, đế quốc Caesar vì đối phó Liên Bang, bỏ ra rất nhiều công sức, dùng mười sáu năm để bồi dưỡng thành công phôi thai của virus T, bọn họ quả thật rất nhẫn nại.

“Không nghĩ tới là Caesar, rất nhiều quân nhân Liên Bang của chúng ta có ấn tượng tốt với đế quốc Caesar, chiến tranh với đế quốc Nhật Mộ lâu như vậy, Caesar ở mặt ngoài vẫn luôn duy trì chúng ta.” Đưa tư liệu cho

Lăng Lan chính là Hàn Kế Quân, cậu nhìn thấy những tư liệu này liền nhin không được cảm thán nói.

“Đế quốc Nhật Mộ đánh với chúng ta lâu như vậy rất có khả năng là có một cường quốc phía sau duy trì, nếu không có sự ủng hộ này, chiến tranh đã không kéo dài lâu như thế”. Lăng Lan búng búng tờ giấy trong tay, cười lạnh nói.

Giống như kiếp trước của cô, các cường quốc vì hạn chế sự phát triển của một số cường quốc khác, liên bí mật duy trì chiến tranh của các quốc gia khác cùng với cường quốc đang phát triển, thủ đoạn của đế quốc Caesar cũng giống như vậy, thật không hổ là một siêu cường quốc.

Hàn Kế Quân nghe vậy hơi hơi cúi đầu suy nghĩ. Cậu cho rằng Lan lão đại nói rất có đạo lý, theo cậu biết, nội bộ đế quốc Nhật Mộ không an ổn, náo động không ngừng, làm sao có đủ tài lực và vật lực để đánh lâu dài với Liên Bang? Như vậy sau lưng nó, chắc chắn có một quốc gia khác đang bí mật tham gia vào.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 339: Khuyết Điểm!

Hàn Kế Quân nghĩ lại lúc còn nhỏ, mỗi lần nghe cha nói về đế quốc Nhật Mộ, trên mặt ông luôn có một loại cảm xúc ảm đạm phần nộ, lúc trước cậu không hiểu vì cái gì Liên Bang tình nguyện đánh đánh lâu dài cũng không muốn một tiếng trống làm tinh thần hăng hái giải quyết rốt cái đế quốc nhỏ nhỏ Hiện tại ngẫm lại, lúc trước chính mình thật sự ngây thơ. Trận chiến giữa Liên Bang và đế quốc Nhật Mộ không chỉ đơn giản là cuộc chiến của hai người mà còn che dấu sau lưng nó là cuộc chiến của nhóm siêu cường quốc...

“Thật dễ tiện!” Suy nghĩ cẩn thận, Hàn Kế Quân rốt cuộc nhìn không được mắng một câu thô tục. Điều này làm cho Tề Long phải ghé mắt, cậu không thể tưởng được người luôn luôn bình tĩnh trí tuệ như Hàn Kế Quân thế nhưng cũng có lúc không bình tĩnh như vậy.

Vì cứu lại hình tượng của bạn tốt trong mắt lão đại nhà mình, Tề Long nhanh chóng đổi đề tài, xin chỉ thị Lăng Lan: “Lão đại, chúng ta đã lấy được đáp án của nhiệm vụ, khi nào rút lui?”

Hóa ra, trong lời khai của những người đó, bọn họ đã biết được vì sao lúc trước căn cứ Tấn Long lại gửi tin cần viện cho đầu não nhưng sau đó lại biến mất không có căn nguyên.

Lúc hacker của đế quốc Khải Rải thành công công chiếm căn cứ Tấn Long đã không dự đoán được bên trong căn cứ có một vị NPC “quan lớn”

đã có tiến hóa nhất định, xuất hiện hiện tượng có ý thức, tự chủ. Khi nhóm hacker thành công giành quyền khống chế thay thế được đầu não thì NPC đã tiến hóa này bởi vì có ý thức tự chủ, lập tức phát hiện dị trạng. Bất quá bởi vì chỉ là tiến hóa sơ khai nên không học che dấu, trực tiếp hướng đầu não gửi tín hiệu cầu cứu, bị hacker khống chế căn cứ nháy mắt phát hiện, gián đoạn tín hiệu cầu cứu, cũng đem vị NPC kia trực tiếp xóa sạch.

Bất quá đầu não dù sao cũng là đầu não, cho dù hacker thành công ẩn núp tới căn cứ Tấn Long, hoàn mỹ mà che mắt đầu não tìm tòi, nhưng nó vẫn là nhận ra không ổn, lúc này mới lặp lại mệnh lệnh để quân bộ cùng với người chơi tới đây điều tra một phen. Nhưng giai đoạn trước thất bại nhiều lần, không thu hoạch được gì, đầu não liền đem nhiệm vụ điều tra căn cứ Tấn Long định thành nhiệm vụ cấp SSS, đồng thời để quân bộ phái đoàn đội tinh anh tiến đến điều tra.....

Trùng hợp, Lăng Lan lúc này muốn tiếp nhiệm vụ thành lập chiến đội, lại đắc tội thành chủ Phát Huy Mạnh, thành chủ Phát Huy Mạnh nhìn thấy nhiệm vụ cấp SSS mới liền linh cơ vừa động, dùng đĩa quay đem nhiệm vụ không có khả năng hoàn thành ném cho Lăng Lan. Cho nên, Lăng Lan có thể nhận được nhiệm vụ này là vì rất nhiều nguyên nhân, một phần là cơ duyên xảo hợp, cũng không biết nên nói vận khí của cô quá tốt hay quá xấu nữa.

Lăng Lan đem phần tín hiệu cầu cứu và đoạn khẩu cung kia ghép chung với lệnh bài của nhiệm vụ thì nhìn thấy thông tin nhiệm vụ cấp SSS từ màu đỏ rực chuyển thành màu cam hồng. Cô lấy ra xem một chút liền phát hiện một đoạn tin tức tiến vào trong óc mình:

Nhiệm vụ: Thành lập chiến đội.

Cấp bậc: Cấp SSS

Nội dung nhiệm vụ: Nơi đóng quân của quân bộ ở biên giới Tỉnh Vân, hạm đội Tấn Long một tháng trước từng phát tới tín hiệu cầu cứu được che dấu cẩn thận, nhưng với vì tín hiệu quá ngắn, quân bộ Liên Bang vô pháp xác định đến tột cùng là có chuyện gì.....

Tình trạng hiện tại: Đã nắm được chứng cứ tương quan, chỉ cần đem chứng cứ giao cho thành chủ Phát Huy Mạnh là có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Nhắc nhở, người mang theo chứng cứ cần phải sống sót trở về, tự mình giao cho thành chủ, một khi tử vong trên đường, nhiệm vụ thất bại!

Lăng Lan đọc xong tin tức từ lệnh bài thì trong lòng tức khắc vui vẻ, bọn họ trăm cay ngàn đắng đi vào căn cứ Tấn Long còn không phải là vì cái này sao? Cuối cùng tìm được đáp án rồi, có thể dẹp đường hồi phủ rồi.

Lăng Lan vừa lòng mà dùng ngón tay búng búng khẩu cung trong tay. Bắt đầu tự hỏi nên làm thế nào rời khỏi nơi này mà không bị phát hiện. Cô nghĩ nghĩ, nhin không được nhìn về phía tiểu đội điều tra mà quân bộ Liên Bang phái đến.....

Cô đột nhiên đứng lên, quyết đoán mệnh lệnh nói: “Chúng ta đi!” Nếu đã nắm được thứ mình muốn, tiếp tục ở chỗ này cũng không có ý nghĩa.

Đám Tề Long cùng hô lên, Lăng Lan trực tiếp đi ra cửa, căn bản không nhìn những hacker đang bị trói một bên, tựa hồ đã quên bọn họ.

Nhìn lão đại không nói nên xử lý những người này như thế nào liền rời đi, may Hàn Kế Quân không khỏi mà nhăn lại, bất quá cực kỳ tôn trọng Lăng Lan, cậu vẫn không có mở miệng nhắc nhở, đi theo Lăng Lan rời đi. Trong lòng Hàn Kế Quân cảm thấy để những hacker này ở đây thật không thỏa đáng, nhưng cậu cũng không nghĩ ra biện pháp giải quyết.....

Mấy người Tề Long thật không có ý tưởng gì, đi theo Lăng Lan ra ngoài. Mà Lý Thì Du là người đi ra ngoài thứ hai đếm ngược, anh nhìn Lý Lan Phong còn ở lại trong phòng, miệng không khỏi động động, anh ần ần biết kết cục của những người này, nhưng lại không biết nói cái gì, cuối cùng chỉ có thể hóa thành một tiếng thở dài rất nhỏ cơ hồ không thể nghe, rồi mới dậm chân xoay người đi ra ngoài.

Trong mật thất còn lại bảy tám hacker, nhìn thiếu niên lãnh khốc đi đầu bước ra ngoài mà không nói sẽ xử lý mình như thế nào, các hacker không khỏi vui vẻ, nhưng khi nhìn thấy vẫn còn một người ở lại, mà người đó chính là hư năng lực giả đã tiêu diệt đồng đội của bọn họ, tâm bọn họ cả kinh.

Một hacker trong đó tựa hồ nghĩ tới cái gì, hăn sắc mặt đại biến, thê lương mà hô to: “Các người đã nói nếu chúng tôi nói thật thì sẽ buông tha chúng tôi mà, các người không tuân thủ lời hứa! Hồn đàn, ma quỷ.....”

Hăn khốc thét làm những hacker khác phản ứng, bọn họ bắt đầu kích động, nếu không phải tay chân bọn họ đều bị Tề Long dùng phương thức đặc thù buộc chặt, vô pháp buông ra, thì chỉ sợ tất cả mọi người sẽ lao lên cùng, cùng đồng quy vu tận với Lý Lan Phong. Bởi vì bọn họ đã biết đối phương muốn xử lý bọn họ như thế nào, đối phương căn bản không muốn cho bọn họ sống sót.....

Giống như hồi nãy hacker kia đã nói, thiếu niên mặt lạnh kia là ma quỷ bò ra từ trong địa ngục, không ai dám giết chết nhiều hacker hàng đầu của Khải Rải như thế, cho dù mấy đại nguyên soái của Liên Bang Hoa Hạ cũng bởi vì sợ cùng Khải Rải khai chiến chính diện mà lựa chọn nhẫn nại, không dám hạ loại mệnh lệnh lãnh khốc này.

“Các người nếu muốn căm hận thì hãy căm hận quốc gia của các người đấy, vì sao lại dòm ngó, tham lam Hoa Hạ” Lý Lan Phong cũng biết kế hoạch của Khải Rải, nếu không phải năng lực hacker của Lăng Lan

thành công ngăn lại virus T thì Liên Bang bọn họ sẽ lâm vào một mảnh hỗn loạn, chiến hỏa tràn ngập tinh vực Hoa Hạ, mà bọn họ thậm chí có khả năng sẽ trở thành nô lệ mất nước. Chỉ với những điều này, Lý Lan Phong không cho rằng những hacker này thật sự vô tội, không có tội nghiệt, điều này làm cho tâm anh cũng cứng rắn hơn.

Vì thế, trong tiếng kêu thét hoảng sợ, Lý Lan Phong thi triển hư năng lực đem ý thức của những hacker còn lại xóa sạch, nhìn bóng dáng những người này biến thành vô số điểm trắng, chậm rãi rơi rụng biến mất ở thế giới ảo, trên mặt Lý Lan Phong lộ ra biểu tình hoảng hốt, cho dù trong lòng anh đã muốn tự nói chính mình phải trở nên máu lạnh vô tình, muốn quyết đoán tàn nhẫn, nhưng khi thật sự đem những người này giết sạch, trái tim anh vẫn trầm xuống và mất mát. Bởi vì đây là lần đầu tiên Lý Lan Phong giết người, lần đầu tiên đã giết gần hai mươi người, con số khổng lồ như thế, cho dù là người kiên tâm cũng có chút không chịu nổi.

Hư năng lực, quả nhiên có thể giết người vô tình..... Lý Lan Phong tựa hồ nhìn đôi tay của mình đã nhiễm nồng động máu tươi, rốt cuộc không thể rửa sạch sẽ.

Mọi người ở ngoài vốn đi tới cửa khi nghe thấy tiếng kêu thê lương của những người ở trong truyền ra liền biết kết cục của học là gì, sắc mặt Hàn Kế Quân hơi đổi, sau đó trở nên trấn định, lại lần nữa nhìn về phía Lăng Lan, ánh mắt cực nóng. Cậu phát hiện Lan lão đại của bọn họ trong lúc bất tri bất giác đã trở nên càng mạnh hơn, điều này không chỉ thể hiện ở thực lực, mà còn thể hiện trên tâm lý.

Hàn Kế Quân rất rõ ràng, Lăng Lan quyết định là tuyệt đối chính xác, cậu ấy ngăn chặn hậu hoạn, cam đoan tương lai an toàn tiểu đội Không có người biết bọn họ đã tới nơi này, Khải Rải đế quốc căn bản sẽ không hoài nghi người phá hư kế hoạch bọn họ sẽ là một đám quân giáo sinh. Mà trong lòng cậu cho dù muốn buông tha cho những người đó cũng không biết phải giải quyết bọn họ như thế nào.

Tề Long cùng Lạc Lăng nghe tiếng la của mấy hacker thì chỉ vô tình mà nhấp nhấp miệng, cho rằng bọn họ xứng đáng. Bọn họ tin nhiệm nhà mình lão đại, cũng cho rằng những kẻ muốn xâm lược Liên Bang đều chết không đủ đền tội. Đây chính là suy nghĩ của những đứa trẻ được sinh ra trong gia đình quân đội.

Chỉ có hai người Tạ Nghi cùng Lâm Trung Khanh nghe mấy tiếng kêu thảm này ánh mắt đột nhiên rụt rụt, hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, lúc nhìn về phía Lăng Lan lần nữa, sự kính nể trong ánh mắt còn bí mật mang theo một loại kinh sợ, quyết định này của Lăng Lan xem ra cũng làm cho bọn họ giật mình không ít.

Lý Thì Du nghe thấy mấy tiếng kêu thảm thì thân hình run lên, anh nhìn về phía Lăng Lan vẫn đang kiên định đi ở đằng trước, rốt cuộc nhịn không được muốn mở miệng, Thường Tân Nguyên bên cạnh vẫn luôn chú ý hành động của anh lại đột nhiên nắm tay anh lại. Lý Thì Du ngạc nhiên nhìn về phía Thường Tân Nguyên, liền nhìn thấy Thường Tân Nguyên kiên định mà lắc lắc đầu.

Lý Thì Du nhéo nhéo năm tay, đem cảm giác không đành lòng cưỡng chế lại, anh cảnh cáo chính mình không thể mềm lòng, tuyệt đối không thể mềm lòng..... Lý Thì Du thông minh, lý trí biết Lăng Lan quyết định không sai, nhưng tâm anh vẫn bối rối vì những tiếng kêu bi thiết đó dao động.

Lúc này, anh lại nghĩ tới lời giáo viên của mình đã nói, nói anh khuyết thiếu trái tim của một quân nhân, lúc trước anh còn không thể hoàn toàn lý giải, mà hiện tại anh đã hiểu được. So sánh với đồng đội, anh quả thật thiếu sự kiên cường của quân nhân, không có sự quả quyết và tàn nhẫn của một quân nhân...

“Thì Du, tương lai Lý gia yêu cầu em nỗ lực, anh lại không yên tâm với em, tấm lòng em quá tốt, nhưng đó vừa là ưu điểm cũng là khuyết điểm của em...” Anh họ Lý Mộ Lan từng nói với anh như vậy, anh họ còn nói: “Nếu

sau này gặp một người có thể nhìn thấy khuyết điểm này của em, giúp em khắc phục khuyết điểm này thì em hãy đi theo người đó mà học tập, tới khi nào rèn luyện được chính mình thì hãy xuất sư.”

Hóa ra anh họ đã nhìn thấy nhược điểm này, chỉ là không đành lòng mở miệng đả kích anh đúng hay không? Cho nên mới mịt mờ mà khuyên giải, để em cố gắng học tập.”

Lý Thì Du đột nhiên cúi đầu, trong lòng ngọt ý mà chua xót, anh bỗng nhớ đến người anh thông tuệ của mình, có phải bởi vì quá thông tuệ giỏi giang nên ông trời mới không muốn anh ấy tồn tại hay không?

Lý Thì Du nghĩ đến đây, ánh mắt tức khắc hiện lên cổ quật cường cùng tự tin, anh nhất định sẽ bỏ nhược điểm này, sau đó hoàn thành tâm nguyện chính mình, đoạt lại anh họ từ tay ông trời! Vì mục tiêu này, cho dù xuống địa ngục anh cũng không chối từ.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 340: Đồng Quy Vu Tận!

Tại cổng lớn của căn cứ bí mật, hai hacker Liên Bang ngụy trang thành nhân viên canh giữ ở cửa lúc này đã ngã trên mặt đất không nhúc nhích, ở trong một góc âm u cách cửa không xa, một thân thể gần như hòa vào cùng bóng tối lúc này cũng không có biện pháp che dấu chính mình, người đó ngã ngồi trong góc, bộ mặt mờ mịt, chỉ có chính người đó biết đến thống khổ dữ dội, người đó đã nỗ lực duy trì hai giờ.....

Lúc này, hai người mặc áo đen đột nhiên từ trong bóng đêm hiện thân. Bọn họ cùng như hư năng lực giả, khuôn mặt mờ mịt, cả người được che dấu ở trong lớp áo đen.

Mà hư năng lực giả nhìn thấy hai người vừa hiện thân liền biết đây chính là hai người đã chiến đấu cùng mình trong gần hai giờ qua, không biết thuộc về thế lực nào, vì sao lại ẩn núp tiến vào căn cứ Tấn Long.

“Đây là hư năng lực giả đỉnh cấp đến từ Hoa Hạ” Một người trong đó nhìn hư năng lực giả trước mặt rồi cuộc mở miệng nói. Giọng nói của đối phương như phát ra từ máy móc, chói tai lại khó nghe. Loại thanh âm quỷ dị này đương nhiên đã được đối phương thay đổi, cũng không phải thanh âm thật. Hư năng lực giả vì bảo hộ chính mình nên phải cải trang toàn diện, không lộ ra nửa điểm sơ hở.

Mà hư năng lực giả đang ngồi cũng không trả lời, lúc này anh cắn răng đau khổ duy trì phòng ngự trước sự tiến công của hai người trước mặt. Nếu

là bình thường khi đơn độc đối mặt với hai năng lực giả có sức chiến đấu ngang mình, anh nhất định sẽ lựa chọn chạy trốn, nhưng bây giờ, anh không thể trốn được, bởi vì phía sau anh còn có đồng đội đang điều tra bí mật bên trong kho hàng, anh không thể vì mạng sống mà vứt bỏ chiến hữu.....

“Đến bây giờ còn không chịu từ bỏ, đau khổ chống đỡ, chỉ sợ là vì những người phía sau?” Một người mặc áo đen khác than nhẹ nói, “Tao có thể nói cho mày biết, bọn chúng cùng giống mày, sống không được..... Nơi đó căn bản không có cái gọi là bí mật, chỉ là bày rập được thiết kế dành riêng cho chúng mày mà thôi.”

Hư năng lực giả kia nghe vậy đột nhiên ngừng đầu, cắn chặt răng trừng mắt nhìn hai hư năng lực giả đang đắc ý trước mặt. Kỳ thật lúc bắt đầu nhận công kích từ đối phương, anh liền ần ần cảm giác được đây có thể là cái bẫy thiết kế nhắm vào bọn họ, chỉ là anh vẫn ôm một hy vọng xa vời rằng bên trong thật sự có bí mật nên mới có hai hư năng lực giả bảo hộ.

“Mày cũng đã tới lúc kiệt sức rồi nhỉ. Tinh thần ngoan cường như vậy thật khiến cho tụi tao phải mở mắt, cho nên tụi tao mới ra đây để được gặp mặt mày.” Hư năng lực giả nói chuyện đầu liên lên tiếng kính nể. “Có thể cùng một người như mày quyết đấu chính là vinh hạnh của tụi tao.”

Trận chiến giữa các hư năng lực giả thực tàn khốc, không phải người chết chính là ta mất mạng, hoặc là lưỡng bại câu thương, nhưng điều này không ảnh hưởng đến sự kính nể mà bọn họ dành cho đối thủ. Theo lý, hư năng lực giả nhiều nhất chỉ có thể duy trì được một giờ dưới sự công kích của hai người bọn họ, nhưng người đang ngồi đối diện này lại có thể chống đỡ gần gấp đôi thời gian, loại tinh thần ngoan cường không chịu thua làm hai hư năng lực giả bội phục.

Kỳ thật đế quốc Khải Rải bọn họ vẫn luôn không hiểu vì sao quân nhân Hoa Hạ rõ ràng không mạnh, nhưng ở thời khắc mấu chốt lại bộc phát ra

năng lực chiến đấu vượt qua bình thường gấp mấy lần, giống như hư năng lực giả trước mặt, chống đỡ được tới hai giờ.

Mà hư năng lực giả kia nghe đến đó, trong mắt hiện lên một loại bình tĩnh, khó trách đối thủ đột ngột hiện thân ở trước mặt, cảm xúc trong lòng anh phức tạp, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài: “Chung quy là thua.”

Anh biết rõ, mình đã là nỏ mạnh hết đà, duy trì không được bao lâu, mà đối phương, bởi vì hai người cùng công kích, đều có thời gian nghỉ ngơi để điều tức nên hư năng lực còn dư thừa, thắng bại đã định sẵn.

Một hư năng lực giả tiếc hận nói: “Từ lúc anh bước vào căn cứ Tấn Long thì liền chú định chúng ta không chết không ngừng. Nếu được, có thể nói cho tôi biết tên anh không?”

“Tao cũng không thể để tên của mình biến thành huân chương của chúng mày, tao cũng không thể làm quốc gia tao bởi vậy mà mất mặt.” Hư năng lực giả nghe vậy nhếch miệng cười. Anh bất động thanh sắc đem tất cả hư năng lực đè ép ở bên nhau, sau đó nháy mắt bộc phát, hướng hai người đó công kích. Cho dù chết, anh cũng muốn kéo một cái đệm lưng.....

Sức mạnh của hư năng lực va chạm kịch liệt vào nhau, tuy rằng ở thế giới ảo không nhìn ra động tĩnh gì nhưng một trong hai hư năng lực giả đang đứng liền cảm giác được từng tiếng sấm nổ mạnh bên tai, năng lực va chạm mạnh làm ý thức của hắn đột nhiên run rẩy, thậm chí có loại cảm giác bị đánh tan.

Hư năng lực giả còn lại thấy thế sắc mặt đại biến, hắn phản ứng cực nhanh, quyết đoán đem hư năng lực của mình chặn lại. Hai người vẫn luôn là cộng sự, đều quen thuộc hư năng lực của nhau, vào thời khắc nguy hiểm có thể dung nhập vào hư năng lực của đối phương, trong thời khắc mấu chốt có thể cản một lần công kích.

Hai hư năng lực giả tuy có thể giúp đỡ nhau nhưng vẫn bị đánh trở tay không kịp. Một trong hai người đột nhiên lùi ra sau ba bước, oa một ngụm, máu tươi phun ra, mà người còn lại thì thân hình cũng đột nhiên chấn động, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, bất quá cũng khôi phục rất nhanh, không bị thương.

Hư năng lực giả sau khi phát ra một kích cuối cùng phát hiện đối phương thành công chặn lại thì chỉ có thể tiếc nuối, lưu luyến mà nhìn thế giới ảo này lần cuối, toàn bộ thân thể anh đang từ từ mà biến thành vô số điểm trắng, bắt đầu phiêu tán

Có lẽ lúc tiếp nhận nhiệm vụ này, anh căn bản không nghĩ tới mình sẽ chết cánh tại đây, đáng tiếc duy nhất chính là anh không biết mình chết trong tay ai, không thể thông báo cho đồng đội để báo thù cho mình.

Hai gã hư năng lực giả nhìn thân hình đối thủ hoàn toàn tiêu tán, cùng thế giới ảo hóa thành một thể mới nhẹ thở ra một hơi yên lòng. Người bị thương cười khổ nói: “Lôi Đặc, không nghĩ tới hắn sắp chết mà lại lợi hại như vậy, nếu không phải cậu đúng lúc chặn lại, chỉ sợ tôi không chết cũng bị trọng thương.”

“Này Đặc, lúc đi học cậu khẳng định không tập trung rồi.” Khôi phục lại, Lôi Đặc nhin không được khiển trách nói.

“Hả?” Uy Đặc ngạc nhiên nhìn đồng đội bên người.

“Huấn luyện viên trong lúc hướng dẫn từng nói, thời điểm chiến đấu của những hư năng lực giả từng quốc gia đều có đặc sắc riêng, mà khi đối phó với hư năng lực giả Hoa Hạ Liên Bang càng đặc biệt cẩn thận một kích cuối cùng trước khi chết của bọn họ, bởi vì quân nhân Liên Bang ở thời điểm thất bại thích chơi đồng quy vu tận.” Lôi Đặc đem những lời huấn luyện viên nói lúc trước lặp lại một lần.

Uy Đặc nghe xong nghĩ mà sợ le le lưỡi, hắn ở lớp học quả thật có đôi khi không tập trung, không nghĩ tới lại bỏ lỡ một câu mấu chốt này, thiếu chút nữa làm hắn nuốt hận đương trường, còn may có đồng đội trợ giúp nên mới cứu được một mạng.

Lôi Đặc vừa nói nói câu kia đồng thời vận dụng hư năng lực đem hai hacker đang nằm trên đất tiêu diệt, không có hư năng lực bảo hộ, hai hacker liền vô pháp thoát khỏi kết cục hóa thành điểm trắng tiêu tán ở không trung.

Tại tổng bộ của Hoa Hạ Liên Bang, trong một gian phòng, tiếng chuông cảnh báo đột nhiên truyền đến kịch liệt, nhân viên giám hộ bên cạnh sắc mặt đột nhiên biến đổi, vội lao về phía khoang đăng nhập đang lập lòe đèn đỏ.....

“Rốt cuộc giải quyết tên hư năng lực giả này, thế nhưng phí của chúng ta gần hai giờ, thật là mất mặt. Uy Đặc, cậu hiện tại nhanh tới căn cứ bí mật trung tâm, trợ giúp bọn Carter đối phó hư năng lực giả nơi đó.” Lôi Đặc đã sớm nhận được D1 thông báo, biết chỗ của Carter cũng xuất hiện hư năng lực giả còn mạnh hơn bên này, hai người Carter và Pitt cùng đối phương đấu lực lượng ngang nhau, ai cũng không làm gì được ai, cho nên Carter đặc biệt yêu cầu Uy Đặc qua đi trợ. Nếu không phải trận chiến đấu ở đây cũng đang ở thời khắc mấu chốt, hắn đã sớm bảo Uy Đặc qua đi hỗ trợ.

“Chỗ D1 không có nhận được thông báo nào của D2 nữa, phỏng chừng bọn Carter đã khống chế được rồi, tôi đi qua tác dụng cũng không lớn, còn không bằng cùng cậu đi giải quyết phía tiểu đội lâu la dưới kia.” Uy Đặc có chút không tình nguyện, hắn sợ chạy trở về bọn Carter đã giải quyết được đối phương, mà hắn một chuyển tay không không nói, bên này chiến tích cũng mất không được gì.

Lôi Đặc tức giận mà trừng mắt nhìn hắn một cái mắg: “Hỗn đản, kêu cậu đi thì cậu liền đi, vô nghĩa cái gì?” Nhìn Uy Đặc không tình nguyện,

trong lòng hăn đột nhiên mềm nhũn nói, “Yên tâm, nếu nơi đó không có chuyện của cậu, chiến tích ở nơi này sẽ phân cho cậu một nửa.”

Lôi Đặc đương nhiên biết tiểu tâm tư của Uy Đặc liền trực tiếp nói ra tính toán của mình. Một đội hacker của Liên Bang phía dưới không có hư năng lực giả bảo hộ, cho dù năng lực chiến đấu của bọn họ lợi hại thế nào thì trong mắt hư năng lực giả, họ đều là những đứa trẻ tay không tất sắt, một chút khó khăn đều không có, loại chiến tích này hăn không ngại phân cho cộng sự.

“Lôi Đặc, đây chính là cậu nói, không thể đổi ý nha. Tôi lập tức đi.” Uy Đặc cao hứng mà nói, không chờ Lôi Đặc đáp lời, bóng dáng liền biến mất ở trong bóng đêm, chạy tới căn cứ bí mật.

Tuy rằng bọn họ ở thế giới ảo thật sự giống thần có thể bay có thể độn thổ, có thể di động nháy mắt, còn lợi hại hơn so với bình thường, nhưng mà việc đi, chạy là bản năng, đôi khi chính năng lực giả cũng quên đi những khả năng mà mình có thể có được trong thế giới ảo.

Lôi Đặc nhìn Uy Đặc hô lớn một tiếng rồi rời đi thì chỉ có thể bất đắc dĩ mà lắc đầu, tính cách Uy Đặc vẫn hấp tấp một chút, bất quá hăn còn trẻ, chỉ cần dạy dỗ mấy năm thì liền không là vấn đề.

Tiếp theo, hăn liền đi vào cửa lớn, dựa theo lộ tuyến đã đi của tiểu đội điều tra của Hoa Hạ Liên Bang mà đi.....

Hăn nhất định phải tiêu diệt những kẻ xâm nhập bí mật này, nếu không thì hăn và Uy Đặc nhất định sẽ bị chê cười. Bấy rập được thiết kế hoàn mỹ như vậy, lại còn phí nhiều thời gian như thế để giải quyết, nếu không xử lý những người đó một cách triệt để thì mặt mũi của hăn thật mất sạch không còn....

Lăng Lan mang theo bọn Tề Long vừa mới đi ra cửa lớn không lâu thì Lý Lan Phong liền đuổi kịp. Lăng Lan nhìn lướt qua Lý Lan Phong, sắc

mặt cho dù có chút không tốt, nhưng biểu tình lại cực kỳ kiên định, Lăng Lan biết Báo con có thể thông qua lực lượng của chính mình chịu đựng một cửa này nên trong lòng cực kỳ vui mừng, cũng liền không lo lắng nữa.

Tiểu đội của Lăng Lan vì không muốn bị mất sức nên lúc tiến vào đã thay phiên nhau lên trận, mất hơn nửa giờ thì đến được cửa lớn, nhưng bây giờ bọn họ cần đi ra ngoài nên dù có không ít quân nhân chặn lại, bọn họ cùng tổng tiến không nên cũng không lãng phí quá nhiều thời gian, không đến hai mươi phút liền ra tới cửa thông đạo.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 341: Em Bé Ngủ Say!

Lúc này, tiểu Tứ đã trở lại sau khi rời đi để giải quyết virus T, nó đột nhiên xuất hiện ở trong ý thức hải của Lăng Lan.

Lăng Lan nhìn tiểu Tứ xuất hiện liền biết tiểu Tứ nhất định đã giải quyết xong virus T. Chẳng qua virus T đối với thế giới ảo có lực sát thương quá lớn, Lăng Lan vẫn nhịn không được hỏi: “Đem virus T, cũng chính là mặt thể chi hoa xử lý xong rồi.”

Tiểu Tứ cười hì hì gật đầu nói: “Dạ rồi, đã xử lý tốt.”

“Xác định, thế giới ảo sẽ không xuất hiện virus T nữa?” Lăng Lan không yên tâm mà truy vấn thêm một câu.

“Dạ dạ, chỉ cần lão Đại không muốn nhìn đến, virus T sẽ không xuất hiện nữa.” đôi mắt đen nhánh của tiểu Tứ đột nhiên lóe lóe, biểu tình quyết đoán trả lời.

Lăng Lan lúc này mới yên lòng. Cô không thấy được ở thời điểm cô không chú ý, tiểu Tứ cúi đầu nhếch miệng cười trộm.

Tiểu Tứ đương nhiên muốn cười trộm, nó chỉ nói nếu Lăng Lan không muốn nhìn đến thì virus T sẽ không xuất hiện, nhưng.... nếu Lăng Lan muốn nhìn đến thì virus T lúc nào cũng có thể xuất hiện

Không sai, tiểu Tứ nó đã đem cái virus T kia, cũng chính là mật thể chi hoa trồng vào không gian học tập để tiến hành bồi dưỡng chiều sâu. Tiểu Tứ cho rằng, virus nguy hiểm hay không nguy hiểm thì đều tùy thuộc vào người sử dụng nó là ai. Hơn nữa, thật vất vả mới gặp được một thứ có quan hệ với tinh hệ Mộng Đa của mình, tiểu Tứ cũng luyện tiêu diệt nó...

Phải biết rằng, các đạo sư trong không gian học tập ghét bỏ nó còn quá nhỏ, không chịu nói chuyện cùng nó, mà đời sống hiện thực của Lăng Lan vô cùng bận rộn, cũng không thể thường xuyên bồi nó nói chuyện phiếm. Ở thế giới thực, trừ bỏ tiểu quang não ở phi thuyền kia đã tiến hóa đến sơ cấp, còn lại nó chưa từng gặp trí năng nào, còn trong toàn bộ thế giới ảo, nó cũng chưa từng gặp qua trí năng nào có thể có tự ý thức tự chủ..... Đúng vậy, tiểu Tứ nó tịch mịch.

Tiểu Tứ hưng phấn mà rời ý thức hải của Lăng Lan, giây tiếp theo liền tới một không gian được phong tỏa trong không gian học tập, nơi đó có một đứa trẻ con đang nằm treo giữa không trung ngủ say, trên người nó bị vô số đường cong màu trắng đen bao vây, đầu còn lại của những đường cong đó hoàn toàn biến mất trong không gian vô tận của bóng tối, vĩnh viễn nhìn không nhìn thấy điểm kết thúc.

Tiểu Tứ lại lần nữa chợt lóe rồi xuất hiện bên cạnh người đứa trẻ, tò mò mà vươn ngón tay chạm chạm vào khuôn mặt non mềm của đối phương. Bị quấy rầy, đôi mắt xinh đẹp của em bé đột nhiên nhắm lại, cái miệng đỏ tươi tức giận mà nhấp nhấp. Nhìn dáng vẻ cực kỳ chán ghét người khác tới quấy rầy giấc ngủ của mình.

“Tiểu gia hỏa, ngủ giống như lợn chết, người có thể sống sót chính là do anh tiểu Tứ này đây..... Ân, người là do ta cứu, tên nên do ta đặt, gọi là gì đây? Tiểu Mật? Tiểu Thế? Không được, tiểu Thế cùng tiểu Tứ nghe có vẻ giống nhau, đó chính là tên do lão đại đặt cho ta, là tên gọi chỉ dành riêng cho tiểu Tứ.” Tiểu Tứ bất mãn địa đạo. Đôi tròng mắt xoay chuyển, rõ ràng mang theo một tia trò đùa dai, “Ta quyết định kêu người là tiểu Hoa.....

Tiểu Hoa, người phải mau mau tỉnh lại. Về sau chơi cùng ta, ta bao người cơm ngon rượu say. Người nhớ kỹ, về sau ta chính là lão Đại của người, về sau người phải gọi ta anh tiểu Tứ!” Tiểu Tứ đặc ý mà tuyên bố.

Lúc này em bé ngủ say cũng không biết, trong lúc mình chưa thức tỉnh đã bị tiểu Tứ vô lương đặt một cái tên siêu tục, thẳng đến khi nó lớn lên mới biết tên mình tục đến mức nào, sau đó nó kiên quyết đến trước mặt Lan lão đại, mãnh liệt kháng nghị, mới thành công vẫn hồi mặt mũi, có được tên mới.

Tiểu Tứ nhìn em bé đang ngủ say, tâm tình cực tốt, nó vừa lòng gật đầu, phát hiện tương lai thật đáng chờ mong.....

Chính là đang lâm vào tương lai tốt đẹp không gì có thể ngăn cản, tiểu Tứ đột nhiên ngẩng đầu, nó nhú nhú mày, bởi vì trong nháy mắt vừa rồi, nó cảm ứng được hư năng lực giả vốn đang chiến đấu ở nơi bấy rập đang nhanh chóng lao về hướng này.

Thân ảnh tiểu Tứ vừa động, nháy mắt lại về tới trong ý thức hải Lăng Lan, đem phát hiện của mình lập tức nói cho Lăng Lan.

Lăng Lan sau khi biết được không cần suy nghĩ liền cho tiểu Tứ ra mặt tiêu diệt người đó, dù sao Lý Lan Phong đã giết liên tục hơn mười người, vô luận tinh thần vẫn là hư năng lực đều đã kiệt sức, Lăng Lan không muốn làm anh tiếp tục làm lụng vất vả, mang đến tai họa ngầm không cần thiết.

Đang ở lên đường, Uy Đặc đột nhiên cảm giác lạnh cả người, sau đó một cỗ năng lượng che trời lấp đất mà hấn quen thuộc nghiền cán tới. Cho dù hấn phản ứng nhanh nhạy, trực tiếp phóng hư năng lực bảo hộ chính mình, nhưng thực lực hai người kém quá xa, màng bảo hộ của hấn chỉ làm cỗ năng lượng cường đại kia ngừng một chút sau đó liền đem ý thức của hấn nghiền nát.

Hắn tựa hồ cảm giác được linh hồn của chính mình bạo liệt, ngay sau đó trước mắt tối sầm, không còn có ý thức. Hắn không có cơ hội nhìn thân thể của mình giống như hư năng lực giả kia, chậm rãi biến thành điểm trắng biến mất ở cái thế giới ảo này.

Mà một chỗ khác, Lôi Đặc đang bình tĩnh tới gần tra xét tiểu đội Liên Bang kia đột nhiên phát hiện hư năng lực của mình bắt đầu nổi lên sóng gió kịch liệt, đây là một loại báo động, hắn đột nhiên dừng bước, dùng hư năng lực bảo hộ chính mình, bắt đầu suy đoán tình huống chung quanh, sau khi không phát hiện dị thường gì, hắn khó hiểu mà lắc đầu, chỉ có thể tiếp tục đi tiếp, nhưng rõ ràng trở nên cẩn thận hơn rất nhiều so với lúc đầu.

Lúc tiểu Tứ báo cáo với Lăng Lan đã thu phục tên hư năng lực giả kia thì cả tiểu đội Lăng Lan đã đi tới cửa ra.

Lăng Lan quét một vòng các đội viên, lấy phần khẩu cung ra, nghĩ nghĩ liền đưa cho Lý Lan Phong nói: “Báo con, phần tư liệu này cậu bảo quản, nhớ kỹ, một đường tiếp theo nhất định không được chết, phải còn sống đem nó giao cho thành chủ Phát Huy Mạnh, nếu không nhiệm vụ sẽ thất bại.”

Lý Lan Phong nghe vậy đột nhiên sửng sốt, anh không nghĩ tới cuối cùng Lăng Lan sẽ lựa chọn mình gánh vác trọng trách này. Từ lúc bắt đầu thực hiện kế hoạch này, anh liền biết người nắm giữ phần tư liệu đó sẽ là một nhân vật quan trọng, và Lý Lan Phong vẫn luôn cho rằng nhân vật đó không phải Tề Long thì chính là Lạc Lăng, bởi vì thực lực bọn họ ở trong tiểu đội là đứng thứ hai và thứ ba, đồng thời họ còn là đồng bạn lớn lên bên cạnh Thỏ con, từ độ tín nhiệm nhìn lên cũng là ưu tiên bọn họ.

Nhưng hiện tại, nhiệm vụ này lại giao cho anh, Lý Lan Phong hoàn toàn cảm nhận được tín nhiệm Thỏ con đối với mình, điều này làm cho tâm tình anh kích động vạn phần, anh âm thầm hít sâu một hơi, mặt ngoài thực trấn định mà duỗi tay tiếp nhận phần khẩu cung. Lý Lan Phong đã xác định, ở

trong lòng Thỏ con, tầm quan trọng của anh tuyệt đối không thể ít hơn bọn Tề Long Lạc Lãng, anh nhất định không làm Thỏ con thất vọng.

Kỳ thật Lý Lan Phong đã nghĩ nhiều rồi, Lãng Lan sở dĩ lựa chọn Lý Lan Phong là vì cảm thấy Lý Lan Phong làm người quý kẻ đa đoan, có một bụng ý nghĩ xấu, hơn nữa thực lực điều khiển cơ giáp cũng không kém Tề Long, thấy thế nào đều là cái loại tai họa để lại ngàn năm. Cô tin tưởng, những người khác trong tiểu đội đều có thể game over, nhưng chỉ có mình Lý Lan Phong còn có thể tiếp tục sinh long hoạt hổ mà sinh tồn đi tiếp. Bất quá, điều này cũng gián tiếp thể hiện mức độ tín nhiệm của Lãng Lan đối con Báo, Lý Lan Phong cảm động cũng không tính là tự ảo tưởng.

Lãng Lan tiếp theo lại nhìn về phía Tề Long phân phó: “Tề Long, đoạn đường tiếp theo do cậu dẫn dắt toàn đội, toàn lực bảo hộ con Báo, liền tính các cậu chết trận cũng không thể để con Báo chết.”

Tề Long biểu tình nghiêm túc: “Dạ, lão đại!” Tề Long bọn họ rất rõ ràng, con đường tiếp theo mới là thời điểm khó khăn chân chính.

“Tiếp theo liền theo kế hoạch hành động, chúng ta chia hai đường.” Lãng Lan ánh mắt ý bảo tiểu đội rời đi đồng thời cũng trong ý thức hải mệnh lệnh tiểu Tứ: “Chấp hành kế hoạch sớm định ra.”

Tiểu Tứ tiếp nhận mệnh lệnh lập tức xoa tay hàm hê, tiêu diệt hư năng lực giả chỉ là công tác lâm thời, chỉ có hiện tại mới là lúc tiểu Tứ nó thi triển bản lĩnh thật sự.

Tại nơi được bố trí dành cho những người sống sót của chủ hạm Cảnh Long, máy liên lạc của một quân nhân đột nhiên rung lên, trên mặt anh đột nhiên lộ ra kinh hãi, anh vội ngẩng đầu lên nói với những đồng đội đang khẩn trương bên cạnh nói: “Tin tức, quan chỉ huy đã đắc thủ, lệnh chúng ta bắt đầu hành động, khống chế quân hạm, chờ đợi bọn họ trở về.”

“Tốt, chúng ta cứ dựa theo kế hoạch sớm định ra bắt đầu hành động.”
Một người như là lãnh đạo trong đó lập tức gật đầu ra lệnh.

Những người này lập tức sửa sang vũ khí trong tay, lén lút rời doanh địa, hướng không cản quân hạm mà chạy, mục tiêu đã được bọn họ sớm quyết định, chính là quân hạm lúc trước đã mang bọn họ tới đây. Mà dựa theo ước định, nhóm quan chỉ huy sau khi trở về cũng sẽ lên vào quân hạm này, nhân lúc mọi người trong căn cứ còn chưa phát hiện thì mở quân hạm thoát đi.

Đã sớm thăm dò được kế hoạch của bọn họ, Lăng Lan liền quyết định đục nước béo cò, để tiểu đội thành công ẩn núp tiến vào quân hạm kia, như vậy có những người này làm tấm mộc, sẽ không ai phát hiện bọn họ từng hành động ở đây.

Bọn Tề Long thực mau rời khỏi nhà ăn, tiếp theo chính là dựa vào chính bọn họ. Lăng Lan nhìn theo bọn họ rời đi thì nhẹ thở ra một hơi, trong tay cô đột nhiên lại xuất hiện một phần tư liệu, đúng là phần khẩu cung cô đã đưa cho Lý Lan Phong.

Tiểu Tứ vạn năng đã đem phân tư liệu này hoàn toàn copy thêm một bản. Lăng Lan vốn không phải là người đem tất cả mọi thứ đặt trong cùng một chén, cô phó thác cho Lý Lan Phong đồng thời cũng để lại cho chính mình một phần, chỉ cần trong hai người có một người còn sống thì đều có thể hoàn thành nhiệm vụ này. Loại cách làm này kỳ thật là phạm quy, bất quá có tiểu Tứ điều chỉnh, hết thảy liền trở thành đương nhiên.

Lăng Lan đem tư liệu thu hồi lần nữa, sở dĩ cô chia quân chính là vì giải quyết hoàn toàn tai họa ngầm này, người của đế quốc Khải Rải, một người cô cũng đều không thể buông tha. Bởi vì cô không thể lưu lại bất cứ khả năng nào có thể mang đến tai họa ngầm cho thành viên tiểu đội. Hơn nữa, cô cần phải cứu những quân nhân điều tra đang gặp nguy hiểm trong bầy rập kia, bởi vì cô còn cần họ để làm tấm chắn cho tiểu đội mình.

Tiểu Tứ bắt chước quan chỉ huy liên lạc với cấp dưới rồi liền rời khỏi Lăng Lan, bắt đầu đi tiêu diệt những hacker đang ẩn núp trong bộ chỉ huy.

Mà Lăng Lan bởi vì có tiểu Tứ yểm hộ nên rất nhanh đã đi đến kho hàng. Tuy rằng nơi đó còn có một vị hư năng lực giả, nhưng đã hiểu được điều khiến tinh thần, Lăng Lan tự có năng lực bảo hộ mình, bởi vậy cô cũng không sợ hãi, đây cũng là nguyên nhân tiểu Tứ yên tâm rời đi lão đại nhà mình.

Trong mật thất của tổng bộ, 8 hacker sắc mặt u ám mà nhìn thời gian trên màn hình, thời gian virus T thành công thức tỉnh đã qua 20 phút, bọn họ đã chuẩn bị nghênh đón tin thắng lợi chuẩn bị thì sự thật lại đánh cho bọn họ một cái tát. Thế giới ảo của Liên Bang đến bây giờ vẫn vận hành bình thường như cũ, không có một chút manh mối không thích hợp nào.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 342: Biến Dịch Tình Thần Thế!

Bọn D1 cũng không phải ngồi không, bọn họ vẫn luôn liên lạc với hai người D2 và D3 nhưng trước sau vẫn không thể kết nối. Cho dù bên kho hàng đã truyền tới tin tức tốt nhưng tâm tình bọn họ càng ngày càng không xong.

Bọn họ đã ẩn ẩn cảm giác được không ổn, chỉ sợ căn cứ bí mật đã xảy ra chuyện. Mỗi lần nghĩ đến khả năng này, trong lòng bọn họ liền hối hận vì sao lúc D2 đưa ra thỉnh cầu lại mê muội với chiến tích trong tay mà không điều động hư năng lực qua hỗ trợ.

Bọn họ càng thăm hận quân bộ Liên Bang đã hạ một bàn cờ cực tốt, dùng phương pháp dương đông kích tây đem lực lượng của bọn họ phân ra, phá chiến thắng rõ ràng đã nằm trong tay bọn họ.

“Anh nói, D2, D3 có phải đã xảy ra chuyện hay không.” Không khí trầm mặc, D10 nhỏ tuổi nhất kìm nén không được mở miệng hỏi.

Mọi người đều trầm mặc không nói, cảm xúc càng ngày càng đi xuống. D1 thấy thế liền lớn tiếng phản bác: “Không có khả năng, nửa giờ trước chúng ta đã liên lạc được với họ, lúc ấy D2 nói hết thảy đều bình thường, những người lên vào đã bị chiến đội cơ giáp thành công chặn lại, mà mấy người Carter và Pitt cũng đã chiếm được thượng phong.”

“Vậy vì sao virus T không bùng nổ?” D10 rốt cuộc hỏi ra nghi vấn trong lòng mọi người, dựa theo báo cáo của D2 thì virus T hẳn phải ra đời vào

hai mươi phút trước, nhưng sao đến bây giờ cái gì cũng không phát sinh?

D10 hỏi làm D1 lại trầm mặc lần nữa, lúc này mới mở miệng khàn khàn nói: “Có lẽ virus T tạm thời xuất hiện dị biến, dù sao trước đây chúng ta cũng chỉ thành công một lần, ai cũng không biết khi virus T chân chính thành hình thì sẽ có tình huống gì, hoặc là bây giờ chính là thời gian ủ bệnh của virus T, chưa thể hiện được cái gì...”

D1 nói làm mấy người khác lên tinh thần một chút, đúng vậy, hiện tại không có động tĩnh cũng không tỏ vẻ bọn họ đã thất bại, bây giờ còn không bằng tiếp tục liên lạc căn cứ bí mật, có lẽ giây tiếp theo bọn họ liền liên lạc được và nhận được tin tức tốt..

Nhìn tất cả mọi người đều tươi tỉnh lại, tâm tình D1 tốt hơn một chút, hắn tiếp tục nói: “Tôi vừa mới liên lạc với Lôi Đặc, cậu ta nói đã phái Uy Đặc qua, chúng ta hẳn là rất nhanh biết bên D2 rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Vì sao liên lạc bị gián đoạn.”

Dù sao đây cũng không phải thế giới ảo của quốc gia bọn họ, là một kẻ xâm lấn, bọn họ vẫn không có cách nào hoàn toàn khống chế nơi này, cơ hồ mỗi ngày đều có lúc bị mất liên lạc, chỉ là không dài như lần này, bình thường chỉ mất liên lạc trong vài phút. D1 theo bản năng mà hướng suy nghĩ theo chiều tốt đẹp, hẳn thật không hy vọng sẽ dùng đến đòn cuối cùng kia.....

Mấy người D1 tiếp tục cố gắng liên lạc với căn cứ bí mật, nhưng vẫn thất bại như cũ. Không bao lâu, bọn họ cảm giác được một cỗ năng lượng khủng bố đột nhiên buông xuống trên đầu, bọn họ còn chưa phản ứng thì đã bị cỗ năng lượng kia vô tình mà nghiền cán xuống.

D1 sau khi cảm ứng được cỗ năng lượng kia thì sắc mặt đại biến, thất thanh kinh hô: “Hư..... Chuyện này không có khả năng!”

D1 nguyên bản cho rằng Hoa Hạ Liên Bang lần này chỉ phái tới một hư năng lực giả cho nên cố ý thiết kế đem tên hư năng lực giả kia cùng với đội điều tra của Liên Bang dẫn tới nơi bọn họ đã sớm thiết kế bẫy rập, lại phái hai hư năng lực giả phụ trách toàn lực tiêu diệt hư năng lực giả kia.

Lúc nhìn đối phương không hề biết mà bước vào bẫy rập, không đợi đám D1 cao hứng thì bọn họ lại phát hiện căn cứ bí mật cũng bị một đội ngũ khác xâm nhập, D2 khẩn cấp thông báo để bọn họ biết bên đó còn có một hư năng lực giả cường đại. Việc này làm D1 thập phần buồn bực, không nghĩ tới chuyện vạn vô nhất thất như thế lại xuất hiện.

Bất quá D1 vẫn chưa quá mức kinh hoàng, vì cam đoan căn cứ bí mật an toàn. Hắn đã để lại hai hư năng lực giả tọa trấn tại đó. D1 cho rằng, hai hư năng lực giả đối phó một hư năng lực giả thì tuyệt đối không thành vấn đề.

Không sai, lúc này đây, đế quốc Khải Rải vì bảo đảm kế hoạch T thành công, không chỉ phái ba mươi đỉnh cấp hacker mà còn đồng thời phái ra bốn đỉnh cấp hư năng lực giả tới đối phó hư năng lực giả mà Hoa Hạ Liên Bang phái tới.

D1 nghĩ rất tốt đẹp, hai địa phương đều có hai hư năng lực giả, tuyệt đối có thể tiêu diệt hai hư năng lực giả mà Liên Bang phái đến, nhưng hắn không thể tưởng được bẫy rập bên kia thành công, nhưng căn cứ bí mật nơi này lại lâm vào cục diện bế tắc. Trong tình thế hai đối một mà bị đối phương đánh ngang tay, giằng co không chiếm được ưu thế, hắn càng không nghĩ tới sẽ bị mất liên lạc với D2 và D3.

Hắn kỳ thật đã cảm giác được không ổn, nhưng lại không nghĩ cũng không chịu thừa nhận sẽ thất bại, trong lòng mong đợi căn cứ bí mật vẫn bình thường giống như những lần mất liên lạc trước, không phát sinh điều gì ngoài ý muốn. Nhưng mà lúc cổ hư năng lực khổng lồ xuất hiện thì D1 liền biết nơi căn cứ chắc chắn đã xảy ra chuyện.

D1 cũng không phải một hacker đơn thuần, hẳn đồng thời còn thức tỉnh hư năng lực, chỉ là hẳn không muốn mất đi tự do cho nên lựa chọn tiến hóa năng lực hacker. Có lẽ hẳn có thiên phú dị bẩm nên hư năng lực cũng không dừng tiến hóa, hẳn thành công đột phá hai lần, thăng cấp tới cao cấp.

Đây vẫn luôn là bí mật của hẳn, hẳn biết nếu như bị quân bộ đế quốc biết, hẳn tuyệt đối sẽ mất đi tự do, cuối cùng trở thành một thực nghiệm để nghiên cứu. Cho nên hẳn vẫn luôn phong ấn hư năng lực, chỉ bại lộ ra năng lực hacker.

Đây cũng là lý do vì sao dưới áp lực khủng bố của hư năng lực, D1 còn có thể mở miệng và có thể ngăn cản một phần năng lực nhất định.

Bất quá, liền tính như thế, D1 cũng không thể chạy thoát một kích toàn lực của tiểu Tứ, D1 rất rõ ràng, dưới cỗ hư năng lực kinh khủng này, năng lực của hẳn cũng chỉ theo bản năng bảo hộ chủ thể, nhưng giây tiếp theo lại tựa như thần phục vua của chính mình, tự động buông phòng hộ, khẳng khái chịu chết.

Trong đầu D1 linh cảm chợt lóe, nháy mắt bừng tỉnh, cỗ hư năng lực này tuyệt đối không phải là đỉnh cấp, mà là đã đột phá đỉnh cấp, đạt tới cảnh giới hư vương trong truyền thuyết, thậm chí là hư thần chưa từng xuất hiện trong thế giới ảo..... Lúc trước hẳn từng nghiên cứu qua một cuốn sách về hư năng lực, nó từng nhắc tới "hư thần cũng có khả năng tồn tại".

D1 trơ mắt mà nhìn thành viên trong đội của mình biến thành điểm trắng tiêu tán ở thế giới ảo, nếu không phải hư năng lực của hẳn theo bản năng ngăn cản đòn công kích kia thì chỉ sợ hẳn cũng giống như đồng đội biến mất vô tung vô ảnh. Nhưng cho dù như thế, hẳn cũng biết thời gian không nhiều, hẳn thấy hai chân chính mình bắt đầu hư hóa, hóa thành điểm trắng chậm rãi biến mất.....

“Người là hư vương, hay là hư thần?” D1 không chút nào sợ hãi hỏi.

Nguyên bản áo đen che mặt đã bị cổ hủ năng lực kinh khủng kia phá hư, lộ ra diện mạo thật, hăn ước chừng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, tướng mạo tuấn lãng, tóc màu vàng kim, đôi mắt màu xanh ngọc thâm thúy, ngũ quan lập thể khắc sâu, đây là những đặc điểm của người ở Khải Rải....

“Á? Thế nhưng còn chưa chết?” Nguyên bản nghĩ một kích có thể tiêu diệt hết mọi người, tiểu Tứ nhìn thấy còn có người tồn tại nhin không được kinh ngạc lên. Giây tiếp theo tiểu Tứ liền xuất hiện ở trước mắt D1.

Trên đầu có chỏm tóc bím dựng thẳng, khuôn mặt bụ bẫm, dáng vẻ chỉ mới năm sáu tuổi của tiểu Tứ làm ánh mắt D1 vô pháp tin tưởng.

“Hoa Hạ Liên Bang sao có thể có loại tồn tại này?” dáng vẻ Tiểu Tứ vừa thấy liền biết là người Hoa Hạ, D1 tuy rằng biết người ra tay tất nhiên là người của Hoa Hạ Liên Bang, nhưng lúc nhìn đến bộ dáng trẻ con tiểu Tứ thì hăn kinh ngạc vô cùng, cũng vô pháp lý giải, vì sao với tuổi tác của tiểu Tứ lại có thể nó năng lực mạnh đến như vậy, cho dù là thiên tài hư năng lực giả thì cũng chỉ thức tỉnh năng lực khi tới tuổi nhất định, sau khi vượt qua giai đoạn thực tập thì mới có thể bắt đầu thăng cấp, từ sơ cấp đến trung cấp rồi cứ thế đi lên mới có thể trở thành hư vương.....

Nhưng nhìn đứa trẻ có khả năng đã trở thành hư thần, D1 cười khổ, chẳng lẽ vận số Hoa Hạ chưa hết, cho nên mới may mắn có được loại vương giả trời sinh này? D1 cuối cùng chỉ có thể cho rằng như vậy.

Tiểu Tứ cũng không trả lời D1, nó chỉ chạm vào thân thể D1 liền nắm được tư liệu của đối phương: “Người thật kì quái, thế nhưng đồng thời cùng tồn tại hacker cùng hư năng lực, hơn nữa hai năng lực đều đạt tới độ cao nhất định.” Tiểu Tứ đương nhiên rõ ràng thế giới này hư năng lực cùng năng lực hacker vô pháp cùng tồn tại.

“Ta cũng không biết.” Nhìn tiểu Tứ một bộ tiểu đại nhân, D1 cảm giác thập phần buồn cười, thế nhưng nở nụ cười. Có lẽ biết chính mình sắp chết,

D1 không hề áp lực, đơn giản thống thống khoái khoái mà trở lại là chính mình, thích cười liền cười....

“Ừm, rất có tính nghiên cứu.” Tiểu Tứ nhìn nhìn D1, có lẽ bề ngoài tuần lãng của đối phương làm tiểu Tứ rất có hảo cảm, nó nháy mắt quyết định. Chỉ thấy tiểu Tứ quyết đoán vươn tay nhỏ chính mình, thẳng hướng đầu D1.

D1 ngạc nhiên nhìn động tác của tiểu Tứ, phát hiện tay tiểu Tứ thế nhưng hoàn toàn đi vào đầu mình, sau đó liền cảm giác linh hồn của mình bị bắt lấy, như là bị rút linh hồn khi đang sống sờ sờ, lại như là bị xé rách thân thể.....

“A.....” Kịch liệt đau đớn làm D1 vô pháp tự khống chế mà kêu thảm thiết, thân thể hần kịch liệt run rẩy.

Nhưng đau nhức lại làm hần cực kỳ thanh tỉnh, trong lòng hần còn có ngàn vạn nghi vấn, không biết sao đứa trẻ kia lại làm vậy với mình? Vì sao hần sẽ cảm thấy đau nhức như vậy? Vì sao tay đối phương có thể hoàn toàn đi vào đầu hần Chính là hần còn không có cơ hội hỏi ra thì tay của tiểu Tứ đã rút về, D1 liền mất ý thức lâm vào một mảnh bóng tối. Toàn bộ thân thể hần đột nhiên phanh một tiếng, toàn bộ nứt vỡ ra, hóa thành vô số điểm trắng chậm rãi tiêu tán ở giữa không trung.

Tiểu Tứ chăm chú nhìn về phía tay mình, trước khi D1 mất đi ý thức, nó đã vô thanh vô tức khởi động trang bị vẫn luôn dấu trong tay.

Tiểu Tứ mở tay phải, trong tay nó đang cầm một khối năng lượng tản ra ánh sáng màu trắng. Tiểu Tứ cẩn thận nghiên cứu, thực nhanh liền phát hiện, trong khối năng lượng đang phát sáng có một sợi tơ rất nhỏ đang phát ra ánh sáng màu vàng....

“Chà, tinh thần thể của người này quả nhiên có chút dị thường, xem ra mình cũng không còn nhàm chán trong thời gian chờ tiểu Hoa thức tỉnh

rồi.” khóe miệng Tiểu Tứ không tự chủ được mà cong lên, mi mắt cong cong, xem ra tâm tình cực tốt, “Cũng coi như người may mắn, đừng tới lúc tiểu Tứ ta tâm tình đang tốt nên cho người một cơ hội để tồn tại...”

Tiểu Tứ lăm bằm lâu bầu rồi đem nguồn năng lượng kia đặt vào trong cơ thể mình, trong nháy mắt tiến vào thân thể tiểu Tứ, thứ tinh thần lực kia liền biến mất không còn...

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 343: Lợi Dụng!

Edit: Tuyệt Dung Hoa

Có lẽ thu hoạch hôm nay làm cho Tiểu Tứ cao hứng, cũng có lẽ Tiểu Tứ muốn sớm trở lại để trợ giúp cho lão đại, tóm lại nó chưa kịp kiểm tra hiện trường kĩ càng đã vội vàng vàng mà rời đi, cũng không phát hiện được một mệnh lệnh bí mật đã gửi đi thành công.

Lúc này Lăng Lan đã chạy tới cửa kho hàng, cô đi theo lộ tuyến mà Tiểu Tứ an bài, một đường thông suốt chạy tới địa điểm tập kích.

“Vốn ở dưới còn có vài bầy rệp, nhưng mà tiểu đội điều tra của Liên Bang đi trước chúng ta đã phá huỷ toàn bộ, nếu chúng ta tăng tốc thêm chút nữa có lẽ rất nhanh sẽ gặp được bọn họ, còn có một điều, một Hư năng lực giả của quân địch đã tiếp cận với tiểu đội điều tra.” Phân thân của Tiểu Tứ bình thường chỉ thông báo tọa độ và tình hình thực tế lại đột nhiên nói nhiều vô cùng.

Lăng Lan bình tĩnh mà nhướn mày: “Tiểu Tứ, đã trở lại?”

Trong không gian ý thức, Tiểu Tứ vốn đang giữ biểu tình cứng nhắc máy móc vừa nghe Lăng Lan nói vậy khuôn mặt lập tức nhăn nhó, nó buồn bực nói: “Lão đại, sao cô lại biết được vậy?”

Tiểu Tứ lặng lẽ trở về cố ý không nói chuyện với lão đại nhà mình, muốn xem thử khi nào lão đại mới phát hiện nó đã trở lại, thật không nghĩ tới nó

vừa mở miệng liền bị phát hiện, điều này làm cho Tiểu Tứ thật bi thương.

“Phân thân sẽ không nói những lời vô nghĩa.” Lăng Lan bình tĩnh mà trả lời. Mặc dù Tiểu Tứ có rất nhiều phân thân, nhưng phân thân của nó rất cứng nhắc, đều là những thiết trí được lập trình giống nhau. Những phân thân này không hề có suy nghĩ hay cảm xúc riêng, nó chỉ biết hoàn thành tốt nhiệm vụ được giao. Chỉ có Tiểu Tứ thật mới có tình cảm, giọng điệu nói chuyện cũng biểu hiện cảm xúc rõ ràng như vậy.

Lời nói của Lăng Lan quả thật đã kích Tiểu Tứ, thì ra phân thân của nó lại nhàn chán đến thế, ngày mai nhất định phải cải tiến lại một phen.....

“Những người đó đã xử lý hết chưa?” Lăng Lan vừa tăng tốc vừa dò hỏi Tiểu Tứ tình huống bên kia

Tiểu Tứ vừa nghe Lăng Lan dò hỏi lập tức lấy lại tinh thần, nó hưng phấn giọng cao chữ V vui vẻ nói: “Đương nhiên là xong rồi, có Tiểu Tứ ra tay, tất nhiên là mã đáo thành công.”

“Không phát hiện điều gì bất thường chứ?” Tiểu Tứ rất hay qua loa, không biết chừng lại bỏ sót điều gì, Lăng Lan không thể không cẩn thận mà nhắc nhở một câu.

Tiểu Tứ nghĩ đến tinh thần thể được nó cất trong mật thất để chuẩn bị nghiên cứu kia không biết có được tính là điều bất thường không. Nhưng mà lão đại đã bảo phải tiêu diệt toàn bộ, tinh thần thể kia cũng là chiến lợi phẩm mà nó thu được, không nói cho lão đại chắc cũng không sao đâu nhỉ. Tiểu Tứ do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định chờ đến khi nào nghiên cứu của nó có thành quả mới thông báo cho lão đại sau. Dù sao, nó cũng đã bằng mặt không bằng lòng rất nhiều lần, thêm một lần nữa cũng không kém gì nhiều. Vì thế Tiểu Tứ quyết đoán lắc đầu nói: “Không phát hiện điều gì bất thường.”

Lăng Lan vô cùng tín nhiệm Tiểu Tứ, nghe Tiểu Tứ nói vậy liền không dò hỏi thêm. Lăng Lan biết thời gian cấp bách, hơn nữa Tiểu Tứ đã trở về, lập tức tăng hết tốc độ chạy đến chỗ của đội điều tra đang lâm vào khốn cảnh.

Một đường không có bất cứ NPC quân nhân nào chặn lại, mỗi trạm kiểm soát đều có vô số thi thể nằm rải rác, xem ra đội điều tra cũng ra sức không ít, rửa thực sạch sẽ, không lưu lại bất cứ hậu hoạn gì, cũng giúp Lăng Lan bớt đi rất nhiều phiền toái.

Lúc đến gần trạm kiểm soát cuối cùng, Tiểu Tứ đột nhiên nhắc nhở: “Lão đại, Hư năng lực giả đã hội họp cùng đối phương, dường như chuẩn bị đối phó với người của Liên Bang. Lão đại, có cần tiêu diệt địch ngay bây giờ luôn không?”

Bước chân Lăng Lan đột nhiên chậm một nhịp. Nhưng nháy mắt lại khôi phục bình thường, vẫn giữ nguyên tốc độ mà chạy tới vòng vây, cô im lặng hai giây rồi mới trả lời: “Không cần, chờ tới nơi rồi hẵng nói.”

Nếu như Tiểu Tứ ra tay quả thật có thể dễ dàng cứu thoát những người kia, nhưng sau khi cứu rồi thì làm sao giải thích? Tiểu Tứ ra tay chẳng khác nào nói cho tiểu đội điều tra biết ở trong căn cứ Tấn Long còn có một thế lực thứ ba đang ẩn giấu, bọn họ nhất định sẽ báo cáo cho Quân bộ, cho dù biết rằng bọn họ là bạn không phải địch, Quân bộ Liên Bang cũng sẽ không bỏ qua mà điều tra kỹ càng.

Lăng Lan không có đủ tự tin có thể che dấu tất cả. Nếu Quân bộ Liên Bang dốc toàn lực để điều tra, không chừng sẽ tìm được dấu vết gì, hơn nữa, cô cũng không tin đầu não của thế giới cơ giáp, Quân bộ nếu điều tra từ đầu não, đầu não hoàn toàn có thể tiết lộ cho Quân bộ Liên Bang về nhiệm vụ của bọn họ....

Kỳ thật Quân bộ Liên Bang cho dù biết cũng không sao, Lăng Lan tin tưởng cha cô Lăng Tiêu có thể áp xuống chuyện này, sẽ không cho Quân bộ quấy rầy cuộc sống ở trường quân giáo của bọn họ. Nhưng Lăng Lan lại sợ những phản đồ ẩn núp trong Quân bộ, bọn chúng có thể tiết lộ tin tức cho đế quốc Khải Rải. Năm đó Lăng Tiêu bị thiết kế phải rơi vào nguy hiểm, suýt chút không có mạng để trở về, ông đã xác định bên trong nhất định có phản đồ, mà Lăng Lan đối với điều này cũng hoàn toàn tán đồng.

Nếu như Khải Rải thật sự biết được tin tức này thì cô cùng với các bạn của mình sẽ rơi vào tình thế cực kỳ nguy hiểm. Khải Rải dùng hết 16 năm, hao tâm tổn trí để thiết lập một kế hoạch hoàn mỹ, vì vậy bọn họ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho những kẻ đã phá hủy kế hoạch của bọn họ.

Lăng Lan nhanh chóng chạy đến chỗ của tiểu đội điều tra, cô thật sự muốn cứu những người kia bởi vì trước đó cô đã có ý lợi dụng bọn họ.

Phải biết rằng, lúc Lăng Lan vừa mới đến căn cứ Tấn Long đã cho Tiểu Tứ đi điều tra tình huống xung quanh, phát hiện được có một thế lực cường đại nào đó đang ẩn núp bên trong căn cứ, bọn họ đã thành công thay thế đầu não cướp đi quyền chỉ huy ở nơi này. Nói cách khác, trên danh nghĩa căn cứ Tấn Long vẫn được chỉ huy bởi đầu não, nhưng thật ra đã rơi vào tay đối phương, bị đối phương khống chế.

Mặt khác, Tiểu Tứ cũng phát hiện được có năm Hư năng lực giả đang ẩn núp bên trong, trong đó có một người đến từ Quân bộ Liên Bang, còn bốn người còn lại đến từ thế lực không rõ kia. Biết được tình huống này, trong lòng Lăng Lan có áp lực rất lớn, bởi vì có sự tồn tại của Hư năng lực giả, nhiệm vụ lần này của bọn họ trở nên cực kỳ nguy hiểm, chỉ cần một chút bất cẩn liền phải trả giá bằng sinh mệnh. Cho dù cô có Tiểu Tứ làm thân hộ mệnh, cũng không thể chắc chắn sẽ không xảy ra sơ suất gì.

Hư năng lực giả được gọi là Tử Thần trong thế giới ảo, năng lực của họ quả thật rất khủng bố, chỉ cần sơ sẩy một chút, bị đối phương bắt được yếu

điểm, họ sẽ trực tiếp tiêu diệt não vực của người dùng, đến khi đó trở thành người ngu ngốc, nếu còn giữ được tính mạng đã là may mắn, còn xui thì não chết, trở thành người thực vật, cả đời không bao giờ tỉnh lại.

Cho nên mặc dù trong ngày đầu tiên Tiểu Tứ đã tìm được căn cứ bí mật của bọn họ, nhưng Lăng Lan cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Bốn Hư năng lực giả còn có gần ba mươi hacker, cho dù Tiểu Tứ cam đoan mọi thứ đều an toàn không thành vấn đề, Lăng Lan cũng không dám lấy sinh mạng của đội viên đi mạo hiểm.

Những ưu điểm khác Lăng Lan có lẽ không có, chỉ lực nhẫn nại là có nhiều nhất, khi không có mười phần nắm chắc và đảm bảo an toàn làm tiền đề, Lăng Lan tự nhiên sẽ không xúc động mà làm bừa, vì vậy cô làm như cái gì cũng không biết, cứ bình tĩnh mà ở trong căn cứ mấy ngày.

Mãi cho đến tối nay, cơ hội cuối cùng cũng tới, đội điều tra của Quân bộ Liên Bang rốt cuộc kiểm chế không nổi, chuẩn bị ban đêm đi dò tìm. Ngay từ đầu, Lăng Lan cho rằng đối phương sẽ lựa chọn căn cứ bí mật mà Tiểu Tứ đã tìm được, không ngờ đối phương bị đám người kia thiết kế dẫn đến một địa phương khác, cũng chính là kho hàng có chứa bầy rệp mà Tiểu Tứ phát hiện.

Trong lòng Lăng Lan biết rõ ràng những người này nếu đi vào sẽ rơi vào kết cục gì. Nơi đó có mười hacker đỉnh cấp theo dõi toàn bộ hành trình, còn có ba đoàn Cơ giáp sĩ thực lực cường đại cùng với hai Hư năng lực giả trấn giữ, bọn họ lại không nắm rõ tình hình, một khi đi xuống rất có thể bị diệt toàn quân. Lúc ấy Lăng Lan từng có xúc động muốn thông báo cho đối phương, nhưng cuối cùng vẫn bình tĩnh lại, cô máu lạnh lựa chọn bàng quan, bởi vì cô còn phải phụ trách an nguy của đồng bọn mình.

Lăng Lan máu lạnh lựa chọn bàng quan, nhưng đối với những quân nhân này cô vẫn cảm thấy rất áy náy, cho nên sau khi vừa hoàn thành nhiệm vụ của mình, Lăng Lan liền nhanh chóng lại đây cứu bọn họ ra ngoài, đương

nhiên còn có một nguyên nhân là Lăng Lan cần bọn họ làm tấm mộc cho tiểu đội.

Muốn cô cứu người, hoàn toàn có thể, nhưng phải trên tiền đề là tiểu đội của cô sẽ không bại lộ, nếu như cứu đối phương mà gia tăng nguy hiểm cho tiểu đội, Lăng Lan tuyệt đối khoanh tay đứng nhìn, đây cũng là lí do khi Tiểu Tứ đề nghị tiêu diệt địch nhân đi cứu người, Lăng Lan lại lãnh khốc cự tuyệt.

Lăng Lan tăng tốc độ đến cực hạn. Không thể không nói ở trong thế giới ảo này mọi thứ đều được xây dựng giống y như thật, ngay cả thực lực của Lăng Lan trong thế giới thật cũng được mô phỏng một cách hoàn hảo, cô đã bước vào nửa Linh vực, tốc độ tự nhiên nhanh như gió, chỉ thấy một bóng đen chợt loé liền không thấy bóng dáng đâu.

Ước chừng bốn mươi giây sau, Lăng Lan liền yên lặng tới chỗ mai phục. Tuy rằng đối phương có nhiều hacker để theo dõi toàn bộ hành trình, nhưng Lăng Lan có Tiểu Tứ yểm trợ, đương nhiên sẽ không bị phát hiện.

Lăng Lan rất kinh ngạc, ngoại trừ ba người canh giữ ngoài cửa đã hy sinh, những người còn lại ai cũng không thiếu, nhưng mà tình huống của bọn họ thực sự không ổn, mỗi người đều bị cách ly một nơi, từng người rơi vào vòng vây của địch.

Lăng Lan cẩn thận suy nghĩ, bọn họ không trực tiếp đánh chết đối phương là muốn chờ bốn Hư năng lực giả tới đây tiêu diệt tất cả. Đế quốc Khải Rải cũng sợ hãi những người này sau khi từ thế giới ảo trở về sẽ báo cáo với Liên Bang về tình hình của căn cứ, làm cho Liên Bang có thời gian chuẩn bị để đối phó với bọn họ.

Đội điều tra của Liên Bang phái tới ngay lúc nhìn thấy Hư năng lực giả xuất hiện đã hiểu rõ tính toán của đối phương, có vài người chuẩn bị tự sát

nhưng lại bị địch nhân vây quanh chế trụ lại, lúc này, cho dù bọn họ muốn tự sát cũng không còn cơ hội.

Chỉ huy thấy một màn như vậy, trên mặt lộ ra cười khổ: “Chúng ta trúng kế, nhưng mà ta không thể hiểu được, mặc kệ chúng ta chết đi không thể trở về, chuyện xảy ra ở căn cứ Tấn Long cũng sẽ bị bại lộ, các người nhiều nhất chỉ có thể ngăn chặn được vài ngày mà thôi.” Nếu bọn họ chết lập tức có thể chứng minh căn cứ Tấn Long quả thật bị một thế lực không rõ xâm lấn, trong đó còn có Hư năng lực giả. Bởi vì chỉ Hư năng lực giả mới có thể tiêu diệt não vực của người dùng, như vậy Quân bộ sẽ nhanh chóng phái vô số Hư năng lực giả tới đây diệt kẻ xâm lấn, trừ khi đối phương trong mấy ngày này thành công rời khỏi căn cứ.

“Lùi lại mấy ngày là đủ rồi.” Lôi Đặc nghe vậy nở nụ cười, trong lòng hắn còn nhớ chuyện ở căn cứ bí mật, không muốn nói nhiều với Chỉ huy của tiểu đội, hắn vận chuyển Hư năng lực trực tiếp trút xuống.....

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 344: Một Đường Đi Bình An!

Edit: Tuyệt Dung Hoa

Trong lòng Chỉ huy rất rõ ràng, ở căn cứ Tấn Long không có chỗ đăng nhập, nói cách khác, chỉ cần bọn họ còn ở căn cứ Tấn Long thì sẽ không có cách nào thoát khỏi thế giới ảo, cũng không cần nghĩ tới việc trở về báo cáo cho Quân bộ. Xem ra đối phương không chỉ muốn ngăn cản bọn họ báo cáo, mà còn muốn tiêu diệt toàn bộ bọn họ.

“Các người thật quá độc ác.” Chỉ huy nghiêng răng nghiêng lợi mà trả lời, ông biết lúc này đã là dữ ít lành nhiều, giờ chỉ có thể hy vọng bên đối phương chỉ có một Hư năng lực giả...

Lôi Đặc nghe vậy cũng không buồn, bọn họ đến đây vốn để phá cho Hoạ Hạ Liên Bang trời long đất lở, lúc này hẳn còn đang nhớ chuyện ở căn cứ bí mật, rốt cuộc thì thời gian bùng nổ của virus T cũng đã tới, nhưng từ này đến giờ lại không có bất cứ điều gì xảy ra, điều này làm cho hẳn cảm thấy rất nôn nóng, không muốn phí lời với đám người của Liên Bang, hẳn vận chuyển Hư năng lực, điên cuồng đánh về phía đối phương.....

Thấy tình huống đã vô cùng không ổn, Chỉ huy nhanh chóng liếc mắt với người chiến sĩ cũng đang bị khống chế bên cạnh, sau đó cả hai đột nhiên nhảy dựng lên, một cái xoay người trên không trung, mạnh mẽ tung ra liên hoàn cước, đá văng tất cả những người đang vây quanh bọn họ. Giây tiếp

theo, bọn họ chạy nhanh đến chỗ của một văn viên nhìn không có bất cứ sức uy hiếp gì, rồi một trái một phải bảo hộ kỹ càng.

Ở một thế giới mà người thường không thể nhìn thấy, hai cỗ năng lượng cường đại kịch liệt va chạm, thân thể của Lôi Đặc với văn viên kia đột nhiên cùng chấn động.

Sắc mặt Lôi Đặc đột nhiên biến đổi: “Hư năng lực giả.” Không nghĩ tới trong tiểu đội điều tra này còn ẩn núp một Hư năng lực giả, nếu không phải hẳn tới đúng lúc chỉ sợ những người đang mai phục kia đều đã gặp nguy hiểm cả rồi.

Văn viên không nói gì, chỉ lạnh lùng mà nhìn đối phương không lên tiếng, bởi vì sau một lần đối kháng, anh hiểu rõ, Hư năng lực của đối phương chỉ sợ cao hơn mình một bậc. Trong mắt anh nhanh chóng hiện lên một tia hối hận, nếu sớm biết đối phương có Hư năng lực giả, đáng lẽ ngay tại lúc bọn họ bị bao vây nên tiêu diệt hết những người này. Cuối cùng lại vì muốn điều tra lai lịch của đối phương mà tạm hoãn, hiện tại xem ra, quả thật là một quyết định sai lầm.

Nhiệm vụ lần này, vì để bảo đảm an toàn và không gây ra bất kỳ sai sót nào, Quân bộ ngoài công khai phái đi một Hư năng lực giả còn bí mật phái thêm một Hư năng lực giả khác, Địa Hư chính là Hư năng lực giả công khai, mà anh chính là Hư năng lực giả bí mật còn lại, anh giả trang thành văn viên gia nhập đội điều tra, ngoại trừ Chỉ huy cùng sĩ quan phụ tá, không ai biết năng lực thật sự của anh, ngay cả Địa Hư cũng không biết.

Sở dĩ anh trở thành ám hươ, được bí mật hành động là bởi vì anh có một Hư năng lực rất đặc biệt, chỉ cần anh không vận dụng Hư năng lực, hơi thở của anh liền giống như người bình thường. Sẽ không làm cho người khác đề phòng.

Phải biết rằng, trên người của Hư năng lực giả hoặc ít hoặc nhiều đều mang theo một hơi thở nguy hiểm, Hư năng lực giả đối với hơi thở này lại cực kỳ mẫn cảm, cho nên chỉ cần có Hư lực giả xuất hiện, bọn họ sẽ rất nhanh cảm nhận được sự hiện diện của đồng loại. Và cũng bởi vì sự đặc thù này mà anh đã được giao phó rất nhiều nhiệm vụ bí mật, trở thành làm một ám hươ. Lần này cũng giống như vậy.

Cho nên, khi biết được đối phương có Hư năng lực, Chỉ huy với sĩ quan phụ tá liền chạy tới chỗ anh, quả thật Hư năng lực của anh còn tính không tồi, nhưng thân thủ của anh cũng giống như các Hư năng lực giả khác, vẫn yếu hơn so với quân nhân bình thường nên cần phải có người bảo vệ.

“Tôi chỉ muốn biết, người chúng ta bố trí ở cửa hiện tại như thế nào?” Văn viên kiểm chế khí huyết cuộn cuộn ở ngực, khàn khàn hỏi. Nhìn đối phương từ bên ngoài đi tới, anh đã có linh cảm không tốt, Địa Hư rất có thể đã xảy ra chuyện, nhưng anh vẫn hy vọng Địa Hư có thể bình an vô sự, không phải bỏ mạng ở nơi này.

Lôi Đặc nghe vậy cười nói: “Nếu ta đã đến đây rồi thì người nghĩ chiến hữu của người sẽ có kết cục?”

Văn viên nhíu mày: “Địa Hư rất mạnh.” Ý tứ là, người muốn gạt ta, không có cửa đâu.

“Ồ? Thì ra anh ta tên là Địa Hư à” khoé miệng Lôi Đặc lộ ra một mặt trào phúng, “Anh ta đến chết cũng không chịu nói ra tên của mình mà toàn nói mấy thứ vô nghĩa, nào là không thể để cho quốc gia mất mặt này nọ....”

“Người nói vậy, Địa Hư không có khả năng chết.” Văn viên kích động phản bác, Địa Hư là một trong mười Hư năng lực giả đỉnh cấp của Liên Bang, không thể chết dễ dàng như vậy.

Lăng Lan thấy thế, ý nghĩ vừa động, hỏi: “Tiểu Tứ, người có thể bắt chước hơi thở năng lượng của Hư năng lực giả khác không?” Mỗi một Hư

năng lực giả đều có hơi thở đặc trưng riêng, những người quen thuộc với bọn họ đều dễ dàng nhận ra, sẽ không xuất hiện trường hợp ngoài ý muốn ngộ thương đồng đội.

“Đương nhiên là có thể.” Tiểu Tứ bĩu môi, nó cho rằng vấn đề mà lão đại hỏi quả thật đã quá coi thường Tiểu Tứ nó rồi.

“VẬY là tốt, chờ thêm một chút, sau khi nghe mệnh lệnh, người hãy nhanh chóng bắt chước hơi thở năng lượng của Địa Hư, thừa cơ tiêu diệt hacker của Khải Rải.” ánh mắt Lăng Lan sáng ngời, trong lòng cô đã có chủ ý, “Đương nhiên làm sao cho giống như Địa Hư muốn đồng quy vu tận với hacker của Khải Rải.”

Tiểu Tứ nghe vậy ánh mắt sáng ngời, loại trò chơi vui như vậy nó còn chưa chơi thử lần nào đâu. Tiểu Tứ vội gật đầu, mọi thứ đều nghe lão đại.

Mà bên kia Lôi Đặc nhìn thấy cảm xúc của đối thủ đang bất ổn, ánh mắt chột loé, quyết định tiếp tục kích thích đối phương, bởi vì khi Hư năng lực giả mất đi bình tĩnh rất dễ xuất hiện sơ hở....

“Anh ta là một người rất mạnh, nhưng ta cũng không có nói chúng ta chỉ có một Hư năng lực giả.” Lôi Đặc bình tĩnh mà cười, văn viên nghe vậy sắc mặt biến đổi, anh sợ nhất chính là điều này, đúng là nếu bọn chúng chỉ có một Hư năng lực giả, Địa Hư tuyệt đối sẽ không bị đánh bại.

Thừa lúc đối thủ còn chưa bình tĩnh, Lôi Đặc âm hiểm lặng lẽ vận chuyển Hư năng lực đánh lén đối thủ, nhưng mà Lôi Đặc phải thất vọng rồi, bởi vì văn viên nhìn như không vận chuyển Hư năng lực nhưng thật ra vẫn âm thầm phòng bị, vừa mới cảm giác được đối thủ tấn công liền nhanh chóng đánh trả.

Văn viên biết nếu cứ tiếp tục như vậy, tình huống đối với bọn họ sẽ rất bất lợi. Anh vừa đánh nhau với Lôi Đặc, vừa liếc mắt với người Chỉ huy, ý bảo đối phương nhanh chóng tìm cơ hội chạy trốn....

Qua hai lần công kích, Lôi Đặc cũng hiểu biết đại khái thực lực của đối thủ, hư năng lực của đối thủ yếu hơn hẳn một bậc, nhưng nếu muốn tiêu diệt đối phương, trước hết phải tiêu hao hết hư năng lực của đối phương, phải đánh lâu dài rất tốn thời gian. Nghĩ đến đây, Lôi Đặc có chút hối hận, biết vậy không nên để Uy Đặc trở lại căn cứ trước, nếu có hãn ở đây thì có thể giải quyết đối phương một cách nhanh chóng rồi.

Căn cứ bí mật cho đến giờ cũng không thấy truyền tới tin tức gì (Lôi Đặc còn không biết đám người của D1 đã bị Tiểu Tứ tiêu diệt), trong lòng Lôi Đặc bắt đầu lo âu, hẳn biết rõ, mục tiêu mà bọn họ tới đây để làm gì, nếu như căn cứ bí mật xảy ra chuyện, cho dù hãn tiêu diệt toàn bộ những người này cũng không đền bù được tổn thất.

Lôi Đặc ý niệm vừa chuyển, hẳn không thể tiếp tục lãng phí thời gian ở đây. Những Hư năng lực giả có kinh nghiệm chiến đấu phong phú thường có những át chủ bài cho riêng mình, giống như lần trước lúc hãn đối chiến với Địa Hư, một kích cuối cùng chính là át chủ bài của Địa Hư, mà hãn thân là đội trưởng của nhóm Hư năng lực giả tự nhiên cũng có át chủ bài của mình.

Vì thế Hư năng lực của hãn vốn đã cao hơn đối phương một bậc lại đột nhiên mạnh hơn gấp mấy lần, điều này làm cho văn viên kia ứng phó không lại, phun ra một ngụm máu tươi, khuôn mặt lập tức trở nên trắng bệch như giấy, Chỉ huy thấy vậy sắc mặt liền biến đổi, ông ném cho sĩ quan phụ tá một ánh mắt, sau đó liền thấy sĩ quan phụ tá giữ chặt lấy văn viên, phi thẳng về phía vòng vây mà đánh tới, Chỉ huy thì theo sát phía sau.

Cùng lúc đó, những đội viên khác đột nhiên chống trả kịch liệt, giống như không muốn sống mà điên cuồng tấn công, tìm mọi cách để thoát khỏi sự trói buộc của kẻ địch, hành động này làm cho những tên bao vây lập tức luống cuống tay chân, sợ mình một lúc không cẩn thận, thật sự chém chết đối phương, như vậy đối phương liền có cơ hội trở về thế giới thật, như vậy liền phiền phức.

Lôi Đặc thấy thế hét lớn: “Tìm chết!” Hắn liền phóng ra Hư năng lực cực đại muốn trực tiếp nghiền nát nhóm quân nhân Liên Bang không biết sống chết này.

Văn viên cắn răng, cố gắng vận chuyển Hư năng lượng cuối cùng mở ra một tấm chắn bảo hộ, dùng hết sức để bảo hộ những chiến hữu đang tắm máu chiến đấu.

Hai cổ năng lực lại lần nữa va chạm nhau, văn viên không thể khống chế phun ra một ngụm máu tươi, anh đã cảm giác được tấm chắn bảo hộ của mình dần bị năng lượng của đối phương phá vỡ, mà lúc ấy, toàn bộ bọn họ sẽ bị tiêu diệt. Anh vẫn là quá yếu.....

Trong lòng Văn viên vô cùng không cam lòng, nếu như anh mạnh giống như Địa Hư, anh đã có thể bảo hộ những chiến hữu của mình.

Hình như anh đã nghe thấy tiếng nứt vỡ của tấm chắn, ngay ở lúc anh sắp tuyệt vọng, chờ đợi tử vong buông xuống.....

“Tiểu Tứ, ra tay!” Lăng Lan thấy thế, quyết đoán ra lệnh.

Một cổ hư năng lực cường đại đột nhiên xuất hiện, mạnh mẽ chặn lại Hư năng lực của Lôi Đặc, ánh mắt văn viên đột nhiên sáng ngời, là Địa Hư!

Địa Hư thành công chặn đứng đối thủ, Lôi Đặc cảm nhận được cổ năng lượng quen thuộc, sắc mặt lập tức biến đổi, trong lòng hoảng sợ, chuyện này không có khả năng, không thể nào.

Đúng vậy, hẳn rõ ràng nhìn thấy đối phương tiêu tan trong thế giới ảo, hoàn toàn xác định ý thức của đối phương đã bị hắn và Uy Đặc cùng nhau liên thủ tiêu diệt, nhưng vì sao lúc này lại xuất hiện hư năng lực của Địa Hư cơ chứ? Hắn khó hiểu, hắn kinh sợ, nhưng hắn lại không cơ hội mở miệng dò hỏi, bởi vì cổ năng lượng kia sau khi chặn lại công kích của hắn thế nhưng bắt đầu phản công.

Lực lượng phản công tuy có cường độ không mạnh, nhưng Lôi Đặc lại phát hiện Hư năng lực của mình thế nhưng nhanh chóng biến mất, hăn cứ như vậy mà bị đánh lui, cuối cùng lại bị nghiền áp.....

Điều này không khoa học!

Đây là ý tưởng cuối cùng của Lôi Đặc, bởi vì chỉ trong nháy mắt, lúc Lôi Đặc còn chưa kịp phản ứng lại đã bị hư năng lực nhìn như không cường đại kia trực tiếp tiêu diệt.....

Mọi người ở đây chỉ nhìn thấy Lôi Đặc - một người vốn rất cường đại, thân thể đột nhiên chấn động, thế rồi nhanh chóng hoá thành vô số những điểm trắng, tan biến trong không gian. Sắc mặt nhóm người Khải Rải lập tức biến đổi, Lôi Đặc đột nhiên tử vong, bọn họ liền biết đã có chuyện không ổn, mà quân nhân của Liên Bang thấy thế giống như được uống một liều thuốc trợ tim, bộc phát sức chiến đấu lần nữa xông lên....

Chỉ có văn viên, trên mặt xuất hiện biểu tình bi thương, anh cảm giác được lúc Hư năng lực của đối thủ tiêu tán, hư năng lực của Địa Hư cũng nhanh chóng biến mất.

Văn viên hình như cảm giác được năng lực của Địa Hư còn chưa tiêu tan hoàn toàn, vẫn còn phiêu đảng trong không trung, chứa đựng nồng đậm quyến luyến cùng với vô hạn vui mừng vì bọn họ đã bình an. Văn viên rất rõ ràng, Địa Hư sở dĩ hy sinh là bởi vì một kích vừa rồi, đó chính là át chủ bài cuối cùng của Địa Hư.

Hư năng lực giả của Liên Bang, đòn át chủ bài trên cơ bản đều dùng cho trường hợp đồng vu quy tận, điều này cũng thể hiện tích cách bất khuất thà chết chứ không chịu khuất nhục của Liên Bang....Địa Hư chắc chắn đã dốc hết sức chiến đấu, sắp đi tới giới hạn cuối cùng, nhưng vẫn tới cứu bọn họ, rồi cũng vì bọn họ mà hy sinh.

Địa Hư, một đường đi bình an!

Văn viên nhắm lại đôi mắt ướt át, áp xuống bi thương trong lòng.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 345: Chung Cực Vũ Khí

Edit: Phi Nguyệt

Khi văn viên mở mắt ra một lần nữa, trong đôi mắt anh không còn chút thương tâm nào, chỉ còn lại sự lạnh lùng ác nghiệt đến vô tận. Địa Hư đã đem hi vọng sống sót lưu lại cho bọn anh, anh nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ Địa Hư giao cho, phải bảo vệ các đội viên thành công thoát khỏi đây.

Văn viên lạnh lùng nhìn kẻ địch đã bắt đầu bối rối, không để ý vết thương trên người, anh cường ép khởi động hư năng lực sắp cạn kiệt trong cơ thể, điên cuồng xóa bỏ ý thức của những kẻ trước mặt, đem bọn chúng làm tế phẩm cho Địa Hư ...

Hành động cường ép tiêu hao rất nhiều hư năng lực, sau chuyện này chắc chắn văn viên sẽ không thể sử dụng hư năng lực trong một khoảng thời gian, nhưng anh cho rằng điều đó rất đáng giá!

Chỉ huy cùng phụ tá thấy văn viên giết sạch kẻ địch, trong lòng cả hai đều thờ dãi nhìn quanh một lượt các đội viên còn may mắn sống sót, tâm trạng của họ lại trở nên nặng nề, bởi vì văn viên vừa nói cho họ biết trong khoảng thời gian ngắn anh không thể sử dụng được hư năng lực, nói cách khác anh không cách nào bảo vệ cho mọi người được nữa, nếu tiếp tục ở lại nơi này chỉ sợ sẽ rất nguy hiểm bởi không ai biết cái thể lực thần bí kia còn có những hư năng lực giả khác hay không.

Chỉ huy sau khi suy xét liền quyết định rút lui thật nhanh, trên đường đi không quên cho đồng đội phát đi mệnh lệnh khống chế chiếc tinh hạm kia, sau đó dựa theo kế hoạch đã định mà thoát khỏi căn cứ Tấn Long.

Mặc dù bọn họ không xác định được thế lực thần bí này đến từ phương nào, nhưng họ biết căn cứ Tấn Long đã bị đối phương khống chế, nhiệm vụ của họ coi như hoàn thành được bảy, tám phần, thêm nữa chỉ huy cũng sợ nơi đây còn có những hư năng lực giả khác, nên vì tính mệnh của các đội viên, ông phải mau chóng đưa đội mình thoát khỏi nơi đây.

Tiểu Tứ vẫn luôn âm thầm giám sát hành động của bọn họ, ngay lập tức chặn mệnh lệnh không cho chuyển đi và gửi lại một tin tức đã thi hành mệnh lệnh cho chỉ huy.

Mà lúc này, ở không cảng của căn cứ Tấn Long, những quân nhân Liên Bang đã thành công khống chế được chiếc tinh hạm kia, tất nhiên bọn họ đều không biết sở dĩ họ có thể dễ dàng khống chế tinh hạm như vậy là bởi Tiểu Tứ đã bắt được toàn bộ các hacker của Khải Rải, nếu chỉ lọt một hacker cũng sẽ dễ dàng bị kẻ địch phát hiện.

Bọn họ ở trên tinh hạm kiên nhẫn chờ chỉ huy trưởng đến, nhưng dường như tiểu đội của chỉ huy trưởng gặp vấn đề nào đó nên chỉ thấy gửi tới một đoạn thông tin yêu cầu kiên nhẫn chờ, điều này làm họ bắt đầu lo lắng bất an.

Quả nhiên, không bao lâu sau bọn họ phát hiện chế độ bảo vệ của căn cứ Tấn Long bị siết chặt, hệ thống bắt đầu nghiêm tra số lượng người sống sót trong căn cứ, ai cũng lo lắng bọn họ có thể bị bại lộ bất cứ lúc nào, và càng lo lắng cho tiểu đội của chỉ huy trưởng rất khó thoát được khỏi căn cứ.

Khoảng nửa giờ sau, chỉ huy trưởng phát tới một tin tức nữa: sắp đến nơi, mau mở đường hầm khẩn cấp dẫn đến tinh hạm, tất cả lên tàu. Tin tức này giúp những quân nhân có mặt trên tinh hạm thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó tiểu đội của chỉ huy trưởng yên lặng đi lên tinh hạm, thuận buồm xuôi gió đến mức bọn họ không thể tin được. Rõ ràng có nhiều lúc đối phương sắp phát hiện ra họ nhưng dường như lại bị cái gì đó hấp dẫn, lừa đến một nơi khác. Suy nghĩ mãi vẫn không hiểu, họ chỉ có thể đổ cho hôm nay quá may mắn mới có thể khiến lần này biến nguy thành an.

Để đảm bảo an toàn, những quân nhân đến trước đã hạ gục toàn bộ những người đang trực trên tinh hạm, điều này làm chỉ huy trưởng rất hài lòng. Chỉ huy trưởng vội bước nhanh tới phòng điều khiển trung tâm, đội của họ không có nhiều người nên phải nhanh chóng khởi động tinh hạm, những chuyện khác tính sau.

Vì lo lắng muốn khởi động tinh hạm rời khỏi nơi đây nên chỉ huy trưởng không chú ý đến, khi bọn họ rời khỏi đường hầm khẩn cấp không bao lâu, cửa đường hầm lại một lần nữa mở ra, Lăng Lan theo sát phía sau, im lặng tiến vào tinh hạm.

Chiếc tinh hạm này đã nằm trong tay Tiểu Tứ nên nó nhanh chóng tìm được nơi ẩn nấp của bọn Tề Long.

Lăng Lan trực tiếp đi tới chỗ ẩn nấp, bố cục sắp xếp trước đó của cô đã hoàn thành, hiện tại chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi những quân nhân Liên Bang này khởi động tinh hạm, đưa bọn họ trở về khu vực trung ương.

Trên đường đến chỗ bọn Tề Long, Tiểu Tứ còn không quên khoe thành tích của mình với Lăng Lan, nó khoe hai đội quân nhân liên lạc với nhau có nó đứng ở giữa chặn lại, rồi nó dùng khoảng thời gian chênh lệch hợp lý để phát ra tin tức cho hai bên, sau đó xóa toàn bộ dấu vết của bọn họ trong camera giám sát của căn cứ.

Chỉ huy trưởng vừa đến phòng điều khiển trung tâm, không kịp nghỉ ngơi đã ra lệnh cho các đội viên lập tức khởi động từng chương trình của tinh hạm, sau khi chuẩn bị tốt liền hạ lệnh khởi động tinh hạm.

Căn cứ Tấn Long vẫn chưa chú ý đến tình huống ở nơi này, nhưng khi khởi động tinh hạm, động cơ năng lượng chuyển động khiến cả khu vực không cảng yên tĩnh bỗng trở nên ồn ào, lúc này những người có mặt trong căn cứ Tấn Long mới nhận ra tinh hạm của bọn họ đã bị một thế lực nào đó khống chế.

Tin tức này khiến lãnh đạo trong căn cứ Tấn Long vô cùng phẫn nộ, bên trên phát lệnh cho đội thiết giáp mặt đất bắn đạn pháo điên cuồng về phía tinh hạm, ý đồ muốn phá hủy tinh hạm trước khi nó trốn thoát.

Tất cả mọi người trong tinh hạm đều khẩn trương nhìn tiến trình khởi động tinh hạm hoàn thành từng chút một, tinh hạm luôn yêu cầu phải đủ 100% năng lượng mới được phép khởi động, tiến trình cần khoảng ba phút, tất cả đều hiểu rõ, ba phút vận chuyển năng lượng này rất có thể là đoạn thời gian quyết định bọn họ có thể trốn thoát khỏi căn cứ Tấn Long hay không.

Đội viên giám sát máy ra-đa nhìn thấy pháo công kích trên màn hình bèn quay lại báo cáo: "Chỉ huy trưởng, bọn chúng bắn đạn pháo về phía chúng ta!"

Suy nghĩ trong đầu chỉ huy trưởng nhanh chóng xoay chuyển, cuối cùng anh cắn răng ra lệnh: "Mở lá chắn phòng vệ."

"Rõ!" Đội viên phụ trách điều khiển hệ thống phòng ngự nhanh chóng mở lá chắn phòng vệ, hành động này ngay lập tức làm tiến trình vận chuyển năng lượng đã lên được 10% nháy mắt rớt về số 0, nói cách khác, tinh hạm phải tiến hành khởi động năng lượng lại từ đầu.

Nhưng mệnh lệnh này của chỉ huy trưởng hoàn toàn chính xác, bắt buộc phải mở lá chắn phòng vệ mới tránh cho tinh hạm bị các tên lửa đạn pháo phá hủy, dù thế, khi bị đạn pháo oanh tạc vẫn khiến cả tinh hạm chao đảo làm đội ngũ bên trong ngã trái ngã phải.

Trong khoang cơ giáp số ba trên tinh hạm, nhóm Lăng Lan đã an vị trong những chiếc cơ giáp bị cố định, bản thân cơ giáp cũng có hệ thống phòng chống va đập nên tình huống của mọi người vẫn tốt, dù bị ảnh hưởng ít nhiều bởi chấn động nhưng không đến nỗi chật vật như những người ở trong khoang điều khiển trung tâm.

Giọng nói của Tề Long vang lên oang oang trong kênh tiểu đội: "Haha, nhiệm vụ này quá kích thích, dù đi hay về đều kinh tâm động phách."

Hàn Kế Quân lạnh nhạt đáp một câu khiến Tề Long tắt đài: "Không thể sao được liệt vào cấp SSS?"

Trong kênh tiểu đội vang lên vài tiếng cười khẽ của mấy người Tạ Nghị, Lâm Trung Khanh. Muốn để Tề Long im miệng thì ngoài Lan lão đại cũng chỉ có Hàn Kế Quân mới làm được.

Những người khác không vấn đề gì, chỉ có Thường Tân Nguyên hơi khẩn trương, hỏi: "Chúng ta sẽ không sao chứ?"

Từ khi Lăng Lan nhắc nhở nếu chết ở nơi này sẽ sống lại ở căn cứ Tấn Long chứ không phải ở khu vực trung ương làm Thường Tân Nguyên nghĩ đến thao tác điều khiển cơ giáp tệt hại của mình, anh lo sợ mình sẽ bị chết ở chỗ này làm liên lụy đến đồng bạn trong tiểu đội phải quay trở lại cứu mình.

Lăng Lan trả lời: "Sẽ không, đã mở ra lá chắn phòng hộ thì tên lửa đạn pháo không thể nguy hại đến tinh hạm." Mọi thứ phát sinh bên trong phòng điều khiển đều được Tiểu Tứ chiếu trong ý thức của Lăng Lan.

Lời nói của cô khiến các thành viên trong tiểu đội yên tĩnh trở lại, cả bọn đều biết muốn thoát khỏi căn cứ Tấn Long không hề đơn giản như Lan lão đại nói, mỗi căn cứ đều có thứ vũ khí át chủ bài đặc biệt được gọi là chung cực vũ khí chuyên dùng để đối phó tinh hạm và các cơ giáp mạnh mẽ, bọn họ chỉ có thể hi vọng chỉ huy của căn cứ Tấn Long sẽ cố kỵ những con tin

là quân nhân của căn cứ vẫn còn ở trên tàu mà không dùng đến thứ vũ khí kia.

Cuối cùng tinh hạm cũng thành công vận chuyển đầy năng lượng, chỉ huy trưởng mừng rỡ hô lớn: "Khởi động tốc độ thấp!"

Mệnh lệnh vừa được đưa xuống, đội viên phụ trách điều khiển tinh hạm từ từ kéo cần gạt, tinh hạm chậm rãi bay lên không.

Trong lúc này, nhóm đội trưởng bên trong căn cứ Tấn Long lo lắng nhìn về phía chỉ huy tối cao của mình, chờ đợi mệnh lệnh cuối cùng từ ông.

Chỉ huy tối cao tỉnh táo phóng to hình ảnh của tinh hạm, bỗng ông ra lệnh: "Mở ra chung cực vũ khí, pháo laser!"

Mệnh lệnh vừa được đưa ra, tất cả mọi người đều biến sắc, có người cảm thấy không ổn, nhưng trong quân đội kỉ luật nghiêm minh, những sĩ quan cấp thấp không được phép đưa ý kiến phản đối.

Lúc này tinh hạm đã cách mặt đất vài trăm mét, chỉ cần lên tới độ cao hai nghìn mét là có thể chuyển từ tốc độ thấp sang tốc độ cao, sau đó thoát ly khỏi lực hút của tinh cầu này và đi vào không gian, đến lúc đó bọn họ mới thực sự an toàn. Bên trong phòng điều khiển trung tâm của tinh hạm, trên trán của mọi người bắt đầu đổ mồ hôi, bởi ai cũng biết đây chính là thời điểm nguy hiểm nhất của tinh hạm, rất dễ dàng bị vũ khí mặt đất công kích.

Đột nhiên đội viên giám sát tình hình xung quanh trợn to mắt, hoảng sợ hô lớn: "Căn cứ khởi động chung cực vũ khí rồi, chúng ta sẽ bị bắn hạ mất..."

Chỉ huy trưởng nghe vậy liền nhảy bổ tới màn hình, ông thấy ở khu vực vành đai của căn cứ có một ngọn núi nhỏ đột nhiên tách đôi, một nòng pháo khổng lồ đang từ từ trồi ra từ bên trong, mặc dù mới chỉ lộ đầu nòng pháo

nhưng chỉ huy trưởng đã biết đây là thứ gì, sắc mặt ông trong nháy mắt trở nên tái mét.

Nếu tinh hạm bị bắn hạ, dù bọn họ không thực sự chết đi nhưng sẽ phục sinh lại ở bên trong căn cứ Tấn Long, không bao lâu khẳng định họ sẽ trở thành tù binh của đối phương. Chỉ huy trưởng không có lòng tin có thể dẫn dắt tiểu đội trốn thoát thành công lần thứ hai. Chờ tổng bộ phát hiện ra tình huống không ổn, tiếp tục phái người tới cứu viện thì nhanh nhất cũng phải một tháng nữa họ mới tới đây... Mà việc làm cho chỉ huy trưởng lo lắng hơn chính là trong thế lực bí ẩn đang khống chế căn cứ Tấn Long có ẩn núp hư năng lực giả, bọn họ chỉ sợ lần này thật sự phải chết ở nơi đây.

Lúc này, người phụ tá vẫn luôn yên lặng đứng đằng sau bỗng nhiên mở miệng nói: "Để tôi đi."

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 346: Cận Kề Cái Chết

Edit: Phi Nguyệt

Chỉ huy trưởng hiểu rõ ý của phó chỉ huy, ông lập tức phản đối: "Không được, việc này quá nguy hiểm." Cho dù thực lực của phó chỉ huy đã gần đến Vương cấp, nhưng chỉ dựa vào lá chắn bảo hộ của cơ giáp Vương bài cũng chỉ có thể giúp tinh hạm chống đỡ được chung cực vũ khí nhiều nhất là hai mươi giây...

Phó chỉ huy kích động phản bác: "Chúng ta không thể khoanh tay chịu chết, có thể tranh thủ được chút nào hay chút ấy."

"Thế nhưng nếu có chuyện gì xảy ra, cậu chỉ có thể bị ở lại căn cứ Tấn Long một mình." Chỉ huy nói ra kết quả rất có khả năng xảy ra.

Nhưng phó chỉ huy tỏ ra kiên quyết: "Dù sao vẫn hơn tất cả mọi người cùng phải ở lại căn cứ này, nếu tôi có việc gì xảy ra thì còn có các anh sống sót trở về kịp thời báo cáo, phái người tới nghĩ cách cứu viện cho tôi... Tôi tin mình có thể chống đỡ được khoảng ba bốn ngày." Không thể phủ nhận từ trong xương anh ta có sự kiêu ngạo tự tin của một cơ giáp sĩ điều khiển cơ giáp Vương bài.

Chỉ huy trưởng im lặng nhìn phó chỉ huy một lúc mới gật đầu: "Được rồi, cậu đi chuẩn bị đi, tôi sẽ để một đội viên làm hoa tiêu chỉ dẫn hành động cho cậu." Nói đến đây, chỉ huy trưởng hơi dừng lại một chút, sau đó mới nói ra lời cuối cùng. "Bảo trọng!"

Phó chỉ huy cung kính làm lễ chào: "Vâng! Thưa sĩ quan trưởng!" Nói xong liền dứt khoát quay người, bước chân kiên định rời khỏi phòng điều khiển trung tâm.

Khi phó chỉ huy vừa quay lưng đi, tất cả các thành viên có trong phòng đều đứng lên làm nghi thức chào với anh ta, đây chính là sự tôn trọng cũng như chúc phúc cho chiến hữu của họ.

Bên phía Lăng Lan, khi căn cứ Tấn Long khởi động vũ khí chung cực, cô là người biết đầu tiên, tâm trạng cô lập tức trở nên nặng nề. Bởi vì chung cực vũ khí của mỗi căn cứ đều có uy lực vô cùng khủng bố, là con át chủ bài cuối cùng để bảo vệ căn cứ, vũ khí khắc chế các tinh hạm cùng bất kì loại cơ giáp nào. Lá chắn năng lượng của tinh hạm mạnh mẽ như vậy cũng chỉ có thể chịu đựng được một lần công kích của chung cực vũ khí, sau đó tinh hạm không còn đủ năng lượng để tiếp tục duy trì tấm chắn nữa. Một tinh hạm không có lá chắn bảo vệ rõ ràng trở thành mục tiêu sáng chói để công kích, đến lúc đó chỉ cần dùng một vài loại vũ khí có chút uy lực cũng đủ gây ra tổn thương trí mạng cho tinh hạm.

Hẳn nhiên, tình thế hiện tại đang đẩy tiểu đội của Lăng Lan vào tuyệt cảnh, một khi chết, nhiệm vụ này lập tức thất bại, mà mấu chốt là ở chỗ bọn họ không thể thoát khỏi đăng nhập để quay về thế giới hiện thực. Không hổ danh là nhiệm vụ cấp SSS, quá biến thái! Ngay cả chung cực vũ khí đều được dùng đến.

Lăng Lan nhìn thấy phó chỉ huy xung phong ở lại cản bước chân kẻ địch, lòng có chủ ý, cô quay sang nói với đồng bạn: "Tề Long, tiếp theo dù có phát sinh chuyện gì tớ cũng muốn cậu phải dẫn các thành viên trong tiểu đội sống sót trở về khu vực trung ương, hoàn thành nhiệm vụ của chúng ta."

Tề Long chưa kịp suy nghĩ nhiều về mệnh lệnh này, cậu luôn là người đốc toàn lực thực hiện những mệnh lệnh của lão đại, nên cậu ta thận trọng

gật đầu.

Lý Lan Phong ngẩn người, nhưng sau đó anh nhanh chóng phản ứng lại: “Thỏ con, cậu muốn đi ra ngoài?” Anh nhớ lại lúc đến, Lăng Lan cũng đã từng điều khiển cơ giáp Vương bài chặn cơn bão từ, bộ dạng nửa sống nửa chết lúc đó của cô lập tức xuất hiện trong não của Lý Lan Phong làm tim anh bỗng nhiên run rẩy.

Phản ứng của Lý Lan Phong giúp các thành viên trong tiểu đội sáng tỏ Lăng Lan đang chuẩn bị làm gì, cả bọn nhao nhao lên phản đối, bọn họ không muốn lão đại gặp nguy hiểm.

Lăng Lan chỉ lạnh lùng quét mắt qua tất cả, sau đó từ tốn nói: “Nghe theo mệnh lệnh!”

Giọng nói của Lăng Lan rất bình thản nhưng các thành viên trong tiểu đội vẫn cảm thấy toàn thân gai lạnh, tâm tình kích động của bọn họ lập tức bị dập tắt, lá gan như bị đông cứng không còn ai dám lên tiếng phản đối.

Chỉ có Lý Lan Phong với tinh thần lực mạnh mẽ mới không bị Lăng Lan uy hiếp, cũng có thể do anh quá quan tâm, đầu óc hoảng loạn nên lực ảnh hưởng cũng yếu đi, anh tiếp tục nói: “Thỏ con, tôi đi cùng cậu.” Anh tuyệt đối sẽ không để thỏ phải ở lại một mình.

Lăng Lan điều khiển cơ giáp đưa tay phải ra nhẹ nhàng vỗ lên đầu của cơ giáp báo: “Báo con, cậu vẫn còn quá yếu, nếu muốn giúp tôi thì trước tiên hãy đem thực lực của cậu tăng lên đã, nếu không dù có đi theo cậu cũng chỉ làm vướng chân tôi thôi. Hơn nữa, cậu phải giúp tôi hoàn thành nhiệm vụ, đừng phụ lòng tin của tôi đối với cậu.”

Nói xong, Lăng Lan bước đi, cô để Tiểu Tứ gửi đi mệnh lệnh cho hệ thống dịch chuyển của tinh hạm chuyển mình ra bên ngoài.

Lời nói của Lăng Lan khiến tâm trạng Lý Lan Phong trùng xuống, thì ra trong lòng của Thỏ con, thực lực của anh lại yếu như vậy. Cản trở? Lời này đúng là đả thương người... Ngồi trong khoang điều khiển cơ giáp, anh siết chặt nắm tay, lần đầu tiên trong đời cảm nhận thực lực rách nát của mình.

Không, anh không thể nản lòng thoái chí như vậy, lần sau anh nhất định sẽ để cho Thỏ con thấy, Lý Lan Phong anh hoàn toàn có đầy đủ năng lực cùng cậu kề vai chiến đấu. Lý Lan Phong đưa tay sờ lên tờ giấy ghi chép chứng cứ ở trong túi, nếu năng lực hiện tại của anh chưa giúp được Thỏ thì anh nhất định sẽ không cô phụ sự tin nhiệm của Thỏ con đối với mình, anh nhất định phải sống sót và đem phần tài liệu này giao cho Thành chủ Phát Huy Mạnh, hoàn thành nhiệm vụ của chiến đội.

Khi biết phó chỉ huy đã đi ra ngoài tinh hạm, Lăng Lan cũng để Tiểu Tứ điều khiển tinh hạm đưa mình ra ngoài, đương nhiên Tiểu Tứ đã xử lý hết hình ảnh của Lăng Lan nên trên màn hình theo dõi trong phòng điều khiển trung tâm không hề xuất hiện bóng dáng của cô, đây cũng là nguyên nhân vì sao Lăng Lan lại đường đường chính chính đi ra ngoài bằng đường dịch chuyển của tinh hạm, cô biết hành động của mình sẽ không bị những người này phát hiện.

Vũ khí chung cực của căn cứ đã nổi ra hoàn toàn, nhìn hình ảnh do Tiểu Tứ truyền đến, Lăng Lan không khỏi giật mình, chỉ cần nhìn bề ngoài cũng có thể đoán ra loại vũ khí này vô cùng lợi hại, nòng súng to lớn có đường kính rộng mấy chục thước, năng lượng được bắn ra từ đó tuyệt đối khủng khiếp. Biển bão từ làm ai ai cũng sợ hãi là bởi năng lượng bạo động của nó quá mạnh và sức ảnh hưởng rộng khắp, còn vũ khí chung cực lại đem toàn bộ sức mạnh tập trung ở một điểm, sau đó nhẹ nhàng xóa bỏ đối tượng mà nó nhắm tới.

Tiểu Tứ nhanh chóng đem tư liệu về vũ khí chung cực của căn cứ Tấn Long bày ra cho Lăng Lan xem: “Dựa theo ngoại hình của loại vũ khí này thì nó là một trong những loại vũ khí chung cực mạnh nhất do Liên bang

phát triển có tên là: Pháo laser từ tính! Nó có năng lượng công kích vô cùng mạnh mẽ, có thể đánh tan hệ thống phòng ngự của đối tượng trong nháy mắt, đồng thời tác dụng từ tính của nam châm còn có thể phá hủy hệ thống bên trong của đối tượng bị công kích.”

“Đúng là thứ đồ vật phiền phức.” Lăng Lan nhíu mày, dựa vào lá chắn phòng hộ của cơ giáp Vương bài vẫn có thể chịu được đòn đánh năng lượng, nhưng thứ phiền toái nhất là nó đồng thời còn phá hủy hệ thống điều khiển bên trong, cái này sẽ ảnh hưởng đến hệ thống vận chuyển năng lượng của cơ giáp, không có năng lượng, cơ giáp cấp Vương cũng chẳng khác cơ giáp thường là bao.

Lăng Lan liếc mắt về phía mảnh tinh hạch năng lượng lấy được trên hành tinh X192, hi vọng thứ này có thể chịu nổi đòn công kích của pháo laser.

Lúc này, tinh hạch đã thành công nâng độ cao lên một nghìn năm trăm mét, vũ khí chung cực pháo laser cũng khóa được mục tiêu cần tiêu diệt, một chùm sáng tụ lại ở đầu nòng pháo, sau đó một cột năng lượng bắn thẳng tới tinh hạch đang lơ lửng giữa không trung.

Chỉ huy trưởng hét lên: “Tất cả năng lượng tập trung ở vị trí bị công kích.” Ông đang mất đi sự bình tĩnh thường ngày, trong lòng thầm nghĩ nếu thứ vũ khí này quá mạnh, chỉ sợ bọn họ không chống đỡ nổi một đòn.

Tia sáng hung hăng đánh thẳng vào tấm màn phòng hộ của tinh hạch, thời gian kéo dài trong hai mươi giây, hai mươi giây này, tất cả những người có mặt trong phòng điều khiển trung tâm đều bị những xung động của đòn công kích đánh suýt ngã lăn ra đất, nhưng những quân nhân này đều là người đã thân kinh bách chiến, bọn họ cố gắng ôm chặt lấy bàn điều khiển trước mặt mình mới không bị chịu cảnh hất văng ra khỏi ghế.

Hai mươi giây trôi qua, chùm sáng từ miệng nòng pháo laser cuối cùng cũng biến mất, lúc này, bộ dạng tinh hạm đang bay lơ lửng giữa không trung vô cùng thảm hại, toàn thân đầy dấu vết bị công kích, ánh sáng trên thân mờ nhạt và ảm đạm chứng minh lúc này năng lượng của tinh hạm đã bị tiêu hao sạch sẽ, không thể tiếp tục duy trì lá chắn phòng vệ.

Trong phòng chỉ huy cao cấp của căn cứ, nhóm sĩ quan nhìn màn hình hoan hô ầm lên, trên mặt của chỉ huy tối cao cũng mang nét cười, sau đó ông ta ra lệnh: “Đội thiết giáp tiếp tục tấn công.”

Đội thiết giáp mặt đất nghe được mệnh lệnh, một lần nữa bắn đạn pháo, nhưng rất nhanh bọn họ phát hiện ra các đòn tấn công không có hiệu quả bởi vì có một cơ giáp cấp Vương bài xuất hiện ở phía dưới tinh hạm đang đánh rơi toàn bộ đạn pháo do bọn họ đánh tới.

Khi bộ chỉ huy chiếm được tin tức này, tất cả mọi người đều im lặng chờ đợi mệnh lệnh từ quan chỉ huy tối cao.

Chỉ huy tối cao cau mày nhìn bộ cơ giáp Vương bài nghênh ngang đứng giữa không trung, lại nhìn sang tinh hạm đang liều mạng cố gắng khôi phục năng lượng ở đằng sau lưng nó, ông ta quyết đoán hạ lệnh: “Bắn pháo laser lần thứ hai!”

Trong phòng điều khiển chính của tinh hạm, tất cả nhìn thấy nòng pháo laser lại bắt đầu tích tụ năng lượng, sắc mặt ai nấy đều tái nhợt: “Chỉ huy trưởng, bọn chúng chuẩn bị bắn phát thứ hai, chẳng phải chúng ta sẽ chết chắc?”

Nhìn cột năng lượng mới khôi phục được 17%, trong lòng mọi người đều có cảm giác tuyệt vọng, 100% năng lượng lúc trước khó khăn lắm mới cản được một lần công kích của pháo laser, nhưng dù đem toàn lực vẫn khiến tinh hạm bị phá hủy không thể phục hồi 13%, may mà hệ thống điều khiển chủ của tinh hạm không bị phá hư, quả là may mắn.

“Gia tốc súc tích năng lượng đến 50%, không cần biết có đạt được độ cao cần thiết hay không chúng ta đều chuyển sang vận hành tốc độ cao.” Chỉ huy trưởng căn rặng, ra mệnh lệnh chuẩn bị cho cơ hội cuối cùng. Phóng mắt về phía cơ giáp cấp Vương bài đang bảo vệ tinh hạm ở bên ngoài, anh đem toàn bộ hi vọng ký thác vào đối phương, hi vọng cậu ấy có thể trợ giúp tinh hạm tranh thủ được thời gian đạt được đến mức năng lượng cần thiết.

Tất cả đều khẩn trương nhìn chăm chăm vào thanh năng lượng, chỉ hi vọng khi pháo laser chưa kịp bắn phát thứ hai thì họ đã thành công nâng mức năng lượng lên 50%.

“Súc tích năng lượng đã đến 20%... 25... 30... 35%...”

Khi đội viên báo tới thời điểm 35%, trên miệng nòng pháo laser ở dưới đất bắt đầu phát ra tia sáng chói lóa, tia sáng này ánh vào trong mắt những người có trên tinh hạm không khác gì ánh sáng đòi mạng.

“Không!!!” Không biết ai hét lên, tất cả mọi người đều không tự chủ được cùng nhắm chặt mắt, ôm lấy bảng điều khiển trước mặt mình, chờ đợi cái chết phủ xuống.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 347: Vương Bài Sư Sĩ!

Sĩ quan phụ tá điều khiển cơ giáp đánh rớt những đạn đạo đó, đột nhiên cơ giáp phát ra tiếng cảnh báo khẩn cấp tiếng, anh phát hiện vũ khí chung cực đang phát sáng lần nữa và chuẩn bị lần bắn thứ hai.

“Vì Hoa Hạ Liên Bang, vinh dự!” Sĩ quan phụ tá yên lặng mà hô một câu này, đây là lời nói duy nhất mà tất cả những chiến sĩ Liên Bang sẽ nói trên chiến trường, đây chính là tình yêu quyến luyến với quê hương không muốn xa rời, cũng là lời giải thích tha thiết cho chính bản thân mình.

Trong mắt sĩ quan phụ tá thoáng hiện tia hung ác, điều khiển cơ giáp đem tất cả năng lượng còn lại tập trung vào quang thuần mạnh nhất của cơ giáp vương bài, quyết đoán xả thân nhận một kích kia.

Năm giây..... Mười giây..... Sĩ quan phụ tá hô to một tiếng, cổ nén cảm giác đau đớn từ thân thể do năng lượng kia mang lại, bình tĩnh nhìn năng lượng cơ giáp cấp tốc giảm xuống, cuối cùng tiêu hao không còn..... Thời gian mới đi qua mười ba giây.

Thật đáng tiếc! Sĩ quan phụ tá trước khi bị năng lượng kia cắn nuốt hoàn toàn tiếc nuối mà nghĩ, anh chỉ hy vọng bảy giây sau tình hạm có thể chịu đựng được.

Sĩ quan phụ tá không có cách nào nhìn kết quả cuối cùng, cơ giáp mang theo anh bị năng lượng cắn nuốt, trực tiếp hóa thành một đoàn khí thể biến mất ở giữa không trung. Mà vào lúc này, sớm ở một bên ẩn thân cũng đã

chuẩn bị sẵn sàng, Lăng Lan điều khiển vương cấp cơ giáp nháy mắt đi lên, chặn phần năng lượng còn lại đang đánh về phía tinh hạm.

Lúc này đây, tiểu Tứ phát huy năng lực giỏi nhất của nó, nguy trang. Nó đem vương cấp cơ giáp của Lăng Lan bắt chước thành vương bài cơ giáp của sĩ quan phụ tá, vô luận là chủ khống chế tinh hạm hay là tổng bộ chỉ huy ở mặt đất, bọn họ chỉ nhìn thấy cơ giáp vương bài bị ánh sáng bao trùm, sau khi năng lượng của vũ khí chung cực hoàn toàn triệt tiêu thì chỉ còn lại một cơ giáp rách nát không chịu nổi!

“Cậu ấy làm được!” Chỉ huy nhìn vương bài cơ giáp bên ngoài đang ngoan cường sinh tồn kích động mà vô pháp khống chế hô to lên, ai cũng không hy vọng chiến hữu bên người hy sinh, cho dù ở thế giới ảo cũng thế.

Tại một quả đồi cách căn cứ Tấn Long không xa, một cơ giáp vương bài đứng sừng sững ở nơi đó nhìn cơ giáp đã hai lần ngăn được nguồn năng lượng từ vũ khí chung cực lạnh giọng nói: “Cái tinh hạm kia chỉ sợ cũng là kẻ địch đã bức D1 không thể không khởi động vũ khí chung cực.”

“Đại tá nói không sai. Tôi đã thăm dò những người còn lại ở căn cứ Tấn Long, đều là NPC, xem ra những quân nhân được Hoa Hạ Liên Bang phái tới điều tra đều đang ở tinh hạm kia.” Đầu bên kia của cuộc trò chuyện, một người xác định suy đoán của vương bài sư sĩ.

“Tưởng cứ như vậy thoát đi căn cứ Tấn Long sao? Thật là nằm mơ.” Trong mắt vương bài sư sĩ thoáng hiện sát khí, cười lạnh nói, “Đưa tôi đến giữa không trung, tôi muốn đích thân đấu với vương bài cơ giáp kia, thuận tiện giải quyết tinh hạm kia.”

“Vâng, đại tá!” Theo một tiếng này, nơi cơ giáp kia đang đứt đột nhiên nứt ra, mặt đất ngay lập tức xuất hiện một cái miệng lớn đem cơ giáp kia cắn nuốt hoàn toàn.

Nhưng thực nhanh, mặt đất lại dâng lên một cái ống cùng màu với quả đồi, vài giây sau, một tiếng trầm vang lên, cơ giáp vương bài kia như một quả đạn pháo được bắn lên bầu trời.

Trong căn cứ chủ bộ chỉ huy, các quan quân cao tầng đều thấy một màn này, có một bộ phận quan quân cảm thấy ngạc nhiên không biết cơ giáp vương bài ngoài ý muốn xuất hiện kia rốt cuộc là đến từ nơi nào. Nhưng vào lúc này, chỉ huy tối cao của căn cứ bình tĩnh giải thích: “Đây là cơ giáp vương bài của chúng ta.”

Chỉ huy tối cao nói làm tất cả mọi người yên lòng, kiên nhẫn chờ đợi chiến quả cuối cùng. Tuy năng lượng từ vũ khí chung cực rất mạnh, nhưng nó cũng tiêu hao một lượng năng lượng vô cùng khủng bố, nếu có thể sử dụng biện pháp khác mà giải quyết những kẻ địch lên vào thì bọn họ cũng rất vui vẻ mà thực hiện.

“Lão đại, có vương bài cơ giáp lên đây.” Vương bài cơ giáp kia vừa mới được phóng ra thì đã bị tiểu Tứ đang giám thị toàn trường phát hiện, nó liền thông báo cho Lăng Lan.

“Đáng chết, căn cứ Tấn Long vì sao lại có cơ giáp vương bài?” Với những căn cứ nhỏ như căn cứ Tấn Long thì nhiều nhất chỉ được trang bị cơ giáp cao cấp, bỗng từ đâu xuất hiện một vương bài cơ giáp thần bí, Lăng Lan cảm thấy phiền toái tới rồi.

“Không phải là NPC.” Tiểu Tứ chỉ nói kịp một câu này thì cơ giáp vương bài kia đã hung ác mà nhào tới bên người Lăng Lan.

Tiểu Tứ nhắc nhở làm trong lòng Lăng Lan cả kinh, không phải NPC thì đó chính là người thật. Mà quân nhân Hoa Hạ Liên Bang sẽ không có khả năng vô duyên vô cớ công kích đồng đội, như vậy tên vương bài sư sĩ này rất có thể là đến từ Khải Rải.

“Phanh” một tiếng, Lăng Lan nhanh chóng rút kiếm quang từ phía sau lưng, đúng lúc chặn lại một lần công kích hung ác của đối phương.

“Lão đại, muốn tiêu diệt hẳn luôn không?” Trong đôi mắt nhỏ của tiểu Tứ chột lóe sát khí, nó lãnh khốc hỏi.

Lăng Lan điều khiển cơ giáp đột nhiên đá ra một cước, một cước tới cực kỳ hung ác, đối phương thấy thế tâm sinh cố kỵ, mau lui né tránh. Hai cơ giáp lại lần nữa kéo khoảng cách, nhưng hai phương đều rất rõ ràng, khoảng cách này đối với vương bài cơ giáp không đáng kể chút nào, chớp mắt là có thể công kích đến đối thủ.

Lăng Lan cẩn thận đề phòng đối phương, trong lòng lại tính toán, tiểu Tứ ra ngựa đích xác có thể nhẹ nhàng giải quyết đối phương. Nhưng vấn đề là bên trong quân hạm còn có một vị hư năng lực giả, tiểu Tứ một khi vận dụng hư năng lực thì đối phương liền sẽ phát hiện, đây là một sơ hở lớn. Bởi vì vương bài sư sĩ tuyệt đối không có khả năng là hư năng lực giả. Như vậy rất dễ dàng bị suy đoán thành căn cứ Tấn Long còn có thể lực thứ ba tồn tại, như vậy bàn tính mà cô sắp xếp sẽ bị đánh vỡ, kế hoạch muốn để cho quân nhân Liên Bang làm tấm mộc liền hoàn toàn mất đi tác dụng.

Lăng Lan tuyệt đối không cho phép các thành viên của mình bị bại lộ, vì thế cô quyết đoán phủ quyết đề nghị tiểu Tứ, chuẩn bị chính mình đối kháng tới cùng.

Trên thực tế, Lăng Lan rất tin tưởng vào chính mình, bằng năng lượng điều khiển cơ giáp vương cấp của mình, cô tin muốn thắng trận này cũng không khó, vẫn có cơ hội thành công. Điều cô cố kỵ nhất chính là cô không thể điều khiển cơ giáp vương cấp quá năm phút, nếu không thân thể của cô liền không có biện pháp thừa nhận lực cản trở do điều khiển vượt cấp mang đến.

Mà cô bởi vì vừa rồi ngăn cản pháo chùm tia sáng đã lãng phí không sai biệt lắm một phút đồng hồ, cô cần phải kết thúc trận chiến đấu này trong bốn phút, đem cơ giáp đối phương hủy hoàn toàn. Trong mắt Lăng Lan thoáng hiện tia lạnh lẽo, trong lòng suy nghĩ nên làm cách nào để giải quyết đối phương một cách nhanh nhất.

Lăng Lan nhìn thanh Bất Hôi đang nằm lẳng lẳng trong vỏ, trong đầu linh cảm chợt lóe, cô lập tức phân phó tiểu Tứ đi làm chút chuyện.....

Rất nhanh, hai cơ giáp lại lần nữa va chạm kịch liệt vào nhau, lần này là Lăng Lan chủ động công kích, thời gian của cô không nhiều lắm, cũng chờ không nổi. Phải nói năng lực điều khiển của hai người tương đương nhau, kiếm quang kịch liệt va chạm bắn ra vô số tia lửa, cho dù là ở chủ hạm hay là ở căn cứ chỉ huy, tất cả mọi người đều chặt chẽ mà giám sát trận chiến giữa hai giá vương bài cơ giáp.

Chiến đấu kịch liệt ước chừng giằng co không đến một phút, có lẽ bởi vì phía trước đã tiêu hao quá nhiều năng lượng nên một bên động cơ của cơ giáp Lăng Lan nổ mạnh, ánh lửa lóa mắt mang theo khói đen nồng nặc liền biết cơ giáp bị hư không nhẹ. Quả nhiên, cơ giáp Lăng Lan không thể tiếp tục duy trì cân bằng, tức khắc không có trọng tâm, toàn bộ cơ giáp lao đảo.

Nhưng Lăng Lan cũng không có từ bỏ, cô mở động cơ phó của cơ giáp, ý đồ cân bằng lại. Nhưng đối thủ làm sao lại bỏ qua cơ hội này, cơ giáp vương bài kia đột nhiên xoay người, theo sau động cơ nổ vang, tăng tốc lao về phía Lăng Lan.

Lăng Lan thấy thế, một bên duy trì cân bằng, một bên cẩn thận đón nhận cú đâm của đối phương.

“Phanh” một tiếng, hai thanh kiếm quang hung ác va chạm, một bên bí mật mang theo sức hút đi xuống của Trái Đất, một bên lại miễn cưỡng nâng

tay năng trở, lực lượng chênh lệch hoàn toàn thể hiện ra trên hai thanh kiếm quang.

Kiểm quang của Lăng Lan bởi vì đối phương đánh quá mạnh mà cầm không được, bị đối phương trực tiếp đánh bay, kiếm quang từ không trung rơi xuống xuống dưới, nặng nề mà cắm ở trên mặt đất.

Thấy một màn như vậy, những quân nhân Liên Bang đang ở trong phòng điều khiển tinh hạm sắc mặt đột nhiên biến đổi, có mấy người vô pháp khống chế mà kinh hô.

Một chiêu đem vũ khí đối phương đánh bay, vương bài sư sĩ tức khắc hưng phấn, hăn không chút do dự nâng tay trái đang cầm súng ánh sáng ngăn đối thủ của mình nhằm ngăn ý đồ chạy trốn đồng thời lao tới áp sát, thanh kiếm trong phải phải hung hãn mà đâm vào khoang điều khiển của đối phương

“Thành công!” Vương bài sư sĩ nhìn thấy kiếm quang của mình như chẻ tre cắm vào khoang điều khiển của đối phương thì vô cùng vui mừng. Hăn biết chính mình đã thắng. Còn chưa chờ hăn cười ra tiếng thì... thân thể hăn đột nhiên lạnh, ngay sau đó cảm giác đau đớn kịch liệt đánh thẳng vào nội tâm làm hăn nhin không được thét lên.

“Có chuyện gì?” cơ giáp vương bài khó hiểu mà nhìn thanh kiếm đen mạc danh kỳ diệu xuất hiện ở trong khoang điều khiển của mình, vũ khí kia đem thân thể hăn trực tiếp cắt thành hai nửa, máu tươi đầy toàn bộ khoang điều khiển.

Không biết vì sao vương bài sư sĩ rất muốn chửi rửa sự chân thật của thế giới ảo Hoa Hạ Liên Bang, quá mức huyết tinh, điểm này thật không tốt, hăn là phải học tập Khải Rải bọn họ, làm ôn hòa một ít, đáng yêu một chút. Liền tính hăn là chiến sĩ có thần kinh bách chiến thì khi nhìn thấy một màn này, trong lòng đều cảm thấy có chút không chịu nổi, tựa hồ thật sự

cảm giác chính mình bị chặn ngang chém đứt, nếu là tay mơ, rất có thể cứ như vậy bị phế đi.....

Đồng hồ đếm ngược sinh mạng trong thế giới ảo bắt đầu hoạt động, vương bài sư sĩ cười khổ một tiếng chọn sống lại, lúc này hắn mới phát hiện lúc mình đâm trúng khoang điều khiển của đối thủ thì cánh tay nguyên bản trống không lại đột nhiên xuất hiện thứ vũ khí lạnh màu đen này, bởi vì tay của đối thủ ở ngay góc chết của tất cả camera nên hắn không phát hiện.

“Quên mất, Hoa Hạ thích nhất đồng quy vu tận.” Vương bài sư sĩ ảo não mà nói ra những lời này, hệ thống điều khiển cơ giáp đã bị phá hư nên không thể giúp cơ giáp có thể đứng ở trên không trung, toàn bộ cơ giáp rốt cuộc rơi xuống.

Ở trong màn hình, vương bài cơ giáp nhìn cơ giáp của đối thủ rơi xuống trước mình thì nở nụ cười vừa lòng, ít nhất hắn chết trễ hơn đối thủ, chờ tới lúc sống lại, hắn nhất định sẽ lại tìm đối thủ quyết đấu.....

Hơn mười giây sau, cơ giáp vương bài của Hoa Hạ rơi xuống trước, sau đó chính là hắn, ngay sau đó, một tiếng nổ thật lớn vang, cơ giáp rơi xuống tức khắc nổ thành mảnh vỡ, rốt cuộc phân biệt không ra ai là ai, đó cũng là lúc ý thức của vương bài sư sĩ của Khải Rải bị cắn nuốt.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 348: Chạy Cao Tốc!

Khi vương bài sư sĩ của Khải Rải lại khôi phục ý thức một lần nữa, mở mắt ra thì cũng đã đi tới điểm sống lại của căn cứ Tấn Long.

Điểm sống lại của căn cứ Tấn Long kỳ thật là một gian phòng lớn, cửa phòng bình thường đều là đóng chặt, NPC sẽ không chủ động đi vào nơi này, bởi vì đầu não đã thiết lập điểm sống lại này là điểm an toàn, chỉ cần không bước ra cửa thì sẽ không bị NPC phát hiện.

Vương bài sư sĩ của Khải Rải tiếc nuối mà đứng dậy, ngay lập tức hắn phát hiện ở cửa phòng có một người đang đứng..... Tóc đen, da vàng, tuyệt đối là người của Liên Bang, chắc chắn là người vừa rồi đã đồng quy vu tận với hắn. Hắn quyết đoán rút chùy thủ được dấu nơi cẳng chân rồi nhào tới.

Người nọ nghe được tiếng gió thì lăn người trốn qua một bên, người đó quay đầu nhìn, ánh mắt tức khắc rụt rụt: “Người của Khải Rải.” Đây chính là người đã chết dưới vũ khí chung cực vừa rồi-sĩ quan phụ tá. Anh cũng đã sống lại được một thời gian nhưng bởi vì ngoài cửa phòng có chiến sĩ tuần tra nên anh không thể không ở lại đây để xem xét, đồng thời cũng không biết chuyện gì đang xảy ra ở bên ngoài.

“Lúc này người vẫn sẽ chết ở trong tay của ta!” Vương bài sư sĩ của Khải Rải đắc ý rồi nhào tới.

Sĩ quan phụ tá nghe vậy sửng sốt, nháy mắt nghĩ tới cái gì, ánh mắt đột nhiên co rụt lại, lại lần nữa lắc mình né qua công kích của đối phương, trong miệng oán hận hỏi: "Vũ khí chung cực là do người khởi động?"

Vương bài sư sĩ của Khải Rải cầm đao cười lạnh nói: "Xem ra người cũng không ngu ngốc, đúng vậy, nếu không phải chúng ta sửa đổi thiết trí, quan chỉ huy tối cao nơi này làm sao có thể vì động thái nho nhỏ mà khởi động vũ khí chung cực chứ."

Hóa ra nội dung tin nhắn cuối cùng mà D1 gửi đi chính là yêu cầu chỉ huy tối cao bất luận phải trả giá như thế nào cũng phải tiêu diệt kẻ xâm lấn.

Nếu lúc ấy tiểu Tứ cẩn thận một chút liền có thể đúng lúc phát hiện, lấy năng lực của tiểu Tứ, hoàn toàn có thể sửa đổi mệnh lệnh này, thậm chí có thể dựa theo đường dẫn để phát hiện phi thuyền đang ẩn núp của Khải Rải đồng thời có thể tránh thoát khỏi nguy hiểm lần này, thật sự không gặp bất trắc gì. Chỉ là lúc đó nó quá hưng phấn nên đã bỏ sót điểm này.

Chỉ có thể nói, tiểu Tứ đã thành công học khi học thứ tình cảm của nhân loại đồng thời cũng học luôn những khuyết điểm của nhân loại, giống như nói thô, tâm đại ý, lại giống như bỏ qua những thứ mà mình cho rằng không quan trọng...

Vương bài sư sĩ của Khải Rải nói làm trên mặt sĩ quan phụ tá lộ ra biểu tình thì ra là thế, anh vẫn luôn không hiểu vì sao vũ khí chung cực có thể được mở ra một cách dễ dàng như vậy, bình thường chỉ khi nào liên đến sự tồn vong của căn cứ thì vũ khí này mới có thể bị khởi động. Mà bọn họ chỉ là cướp một quân hạm thoát đi căn cứ, căn bản không gây ảnh hưởng gì đến sự an nguy của căn cứ, như vậy vũ khí chung cực không thể được khởi động.

Sau khi đối phương giải thích thì tất cả thắc mắc đều có câu trả lời, sĩ quan phụ tá tối tăm mà nhìn người trước mắt hung tợn trả lời: "Ta sẽ không

chết ở trong tay người lần thứ hai.” Do năng lượng của vũ khí chung cực quá mạnh nên anh không thể chống cự, chết như vậy anh cũng không oán hận, nhưng anh tuyệt đối sẽ không chết trong tay kẻ địch khi là người như vậy.

Hai người giằng co mấy giây rồi đột nhiên đồng thời nhào về phía đối phương, sĩ quan phụ tá nháy mắt từ sau thắt lưng rút ra thanh đao ngắn hung tợn mà đâm đối thủ.

“Ping ping ping……” Tiếng vũ khí lạnh va chạm kịch liệt, hai người cùng thuộc vương bài sư sĩ, thể thuật đồng dạng không kém, thế nhưng lực lượng ngang nhau, nhất thời khó phân cao thấp.

Vương bài sư sĩ của Khải Rải ánh mắt lộ ra thần sắc hưng phấn, quả nhiên là người dám cùng hắn đồng quy vu tận, là một đối thủ cực kỳ lợi hại. Bởi vì Lăng Lan an bài xảo diệu, vương bài sư sĩ của Khải Rải căn bản không nghĩ tới kỳ thật hắn là nhận nhầm đối thủ.

Mà sĩ quan phụ tá bởi vì sau khi sống lại vẫn luôn ở trong phòng nên cũng không rõ ràng tình huống bên ngoài, vừa nhìn thấy người mới sống lại là người của Khải Rải nên tự suy ra tất cả mọi thứ đang diễn ra là quỷ kế của Khải Rải nên đem đối phương trở thành kẻ thù, hận không thể giết chết.

Cứ như vậy, dưới các loại nguyên nhân cùng với thiết kế của Lăng Lan, tất cả những manh mối có thể lần ra dấu vết về tiểu đội đều được cô xóa sạch, người của Hoa Hạ và Khải Rải đều không phát hiện giữa bọn họ còn có thể lực thứ ba.

Giải quyết xong vương bài sư sĩ của Khải Rải, Lăng Lan rút cuộc thờ hồn hèn một hơi, kỳ thật một màn cuối cùng đều là tiểu Tứ ngụy trang. Cái gọi là động cơ nổ, cơ giáp mất khống chế đều là giả, kiếm quang cũng là cô cố ý vứt bỏ dùng để đánh lừa đối thủ. Mà vương bài sư sĩ của Khải Rải nhìn thấy đã đâm trúng khoang điều khiển của Lăng Lan cũng là ảo giác.

Kiểm quang của vương bài cơ giáp không có biện pháp đâm thủng khoang điều khiển của cơ giáp vương cấp, kiểm quang chỉ là chém qua vòng em của cơ giáp, căn bản không làm Lăng Lan bị thương.

Cuối cùng trong lúc đối phương vui sướng, tinh thần thả lỏng thì đem thanh Bất Hồi đã sớm chuẩn bị trước đâm khoang điều khiển của đối phương. Thanh Bất Hồi lại một lần nữa thành công lưu loát mà đâm vào trong đó, trực tiếp hạ gục đối phương.

Nhưng việc điều khiển cơ giáp để sắp đặt mọi thứ một cách hoàn hảo đã làm tinh thần của Lăng Lan mệt mỏi đến cực điểm, thể năng cũng đạt tới cực hạn. Lăng Lan biết cô cần nhanh chóng trở lại tinh hạm, nếu cứ tiếp tục điều khiển vương cấp cơ giáp như vậy thì thân thể của cô liên duy trì không nổi nữa.

Nhóm quân nhân Liên Bang ở trong phòng điều khiển tinh hạm nhìn đồng đội của mình lựa chọn đồng quy với đối thủ thì mọi người đều thống khổ nhắm mắt lại..... Vì còn sống trở về báo tin cho quân bộ cao cấp, bọn họ không thể không vứt bỏ chiến hữu, loại cảm giác này làm cho bọn họ thống khổ. Điều duy nhất an ủi bọn họ chính là bây giờ bọn họ đang ở trong thế giới ảo, chỉ cần không có hư năng lực giả, chiến hữu của bọn họ chỉ là tạm thời bị mắc lại ở nơi này mà không nguy hiểm gì đến sinh mệnh.

Ngay lúc này, người quân nhân vẫn luôn theo dõi năng lượng của tinh hạm đột nhiên hô: “Báo cáo, năng lượng đã đạt tới 50%.”

Quan chỉ huy nghe vậy đột nhiên mở mắt, ông cố nén lo lắng trong lòng, trong mắt hiện lên một tia quả quyết, trực tiếp mệnh lệnh nói: “Lập tức cắt cao tốc!”

Lúc này, phụ trách điều khiển tốc độ quyết đoán đem cần tốc độ đẩy đến vị trí cao tốc.

“Nhận được mệnh lệnh: Tinh hạm vận hành cắt, tốc độ thấp cắt cao tốc..... Cảnh cáo, độ cao thực tế không đủ, sức hút của tinh hạm quá lớn, khả năng tạo thành ảnh hưởng lên tinh hạm, cảnh cáo, năng lượng không đủ, chỉ có thể duy trì cao tốc trong vòng bảy phút. Xin lựa chọn thận trọng, xin lựa chọn thận trọng” Quang não của tinh hạm dựa theo tình hình thực tế đưa ra phán đoán, lập tức phát ra tiếng cảnh cáo khẩn cấp, nhắc nhở người điều khiển tinh hạm bây giờ cắt cao tốc là sai lầm, cực kỳ không an toàn.

Người phụ trách cắt tốc độ nghe quang não cảnh cáo tức khắc kinh hoàng mà ngẩng đầu nhìn chỉ huy, dù sao cũng không phải là người điều khiển tinh hạm chuyên nghiệp nên khi đụng phải tình huống ngoài ý muốn này, người đó có chút luống cuống tay chân không biết làm như thế nào cho phải.

Chỉ thấy quan chỉ huy tàn nhẫn mà đánh mặt mình, kiên quyết nói: “Cắt cao tốc, chúng ta cược.” Nếu ông cứ dẫn đo suy nghĩ tới lui như vậy thì kẻ địch có thể thành công khởi động vũ khí chung cực lần thứ ba, nếu như vậy bọn họ liền thật sự chạy trời không khỏi nắng. Ông tuyệt đối không thể lãng phí sự hy sinh của thuộc hạ, ông nhất định phải mang theo các đội viên còn lại thành công trở về khu vực trung ương, đem tình huống nơi này báo cáo cấp trên, như vậy cũng có thể cứu phụ tá của mình.....

“Xác định cắt cao tốc, đếm ngược hiện tại bắt đầu, 5, 4, 3, 2, 1, cao tốc cắt thành công, đếm ngược lượng năng lượng tiêu hao bắt đầu 420,419,418.....” Quang não chấp hành mệnh lệnh cao tốc vận hành, thời gian vừa đến, nguyên bản tinh hạm đang thông thả đột nhiên như nổ một cái rồi bắn đi như mũi tên, nháy mắt hướng về phía trước bay đi.

Bởi vì không đạt tới yêu cầu thấp nhất về độ cao nên tinh hạm bị hai lực hấp dẫn của đất và lực bay của tinh hạm đồng thời tác động, phần đuôi của tinh hạm bị đứt gãy, bị xé rách rơi xuống

Nhưng tinh hạm lại vẫn ngoan cường mà bay lên không trung, mặc kệ đuôi tinh hạm đang bốc cháy khói đen, tinh hạm vẫn phá tan tầng khí quyển, tiến vào sao trời!

“Chỉ huy, hiện tại làm sao bây giờ?” Nhìn tinh hạm đột nhiên gia tốc, bay về phía bầu trời, người phụ trách điều khiển vũ khí chung cực vội hỏi chỉ huy tối cao ...

Chỉ huy tối cao không tiếng động mà buông kính viễn vọng cực quang trong tay xuống, vũ khí chung cực tuy thật khủng bố nhưng nếu như tinh hạm cực đoan lựa chọn cắt cao tốc thì vũ khí chung cực cũng không thể bắn trúng mục tiêu. Cuối cùng hắn chỉ có thể tiếc nuối nói: “Được rồi, đóng vũ khí chung cực, lần này coi như vận khí của bọn chúng tốt, thành công trốn thoát khỏi căn cứ Tấn Long.”

“Dạ! chỉ huy!” Người phụ trách điều khiển lập tức đóng hệ thống vũ khí chung cực.

Tuy nói bỏ qua nhưng chỉ huy tối cao vẫn chưa từ bỏ ý định mà lại cầm kính viễn vọng nhìn quân hạm sắp bay ra tầng khí quyển. Tâm niệm vừa động, chỉ huy tối cao buông kính viễn vọng trong tay rồi ra lệnh cho thuộc hạ ở bên cạnh: “Lệnh cho tất cả các chỉ huy và chiến sĩ lập tức tập hợp tại cửa khoang, ba mươi phút sau lập tức lên không, toàn lực truy kích quân hạm kia, cần phải phá hủy nó trong phạm vi của biên giới Tinh Vân.”

“Vâng, chỉ huy!” Người phụ tá lập tức tiếp lệnh, xoay người hạ mệnh lệnh khẩn.

Vài giây sau, toàn bộ căn cứ vang lên tiếng cảnh báo khẩn cấp chói tai, trong quân doanh bên, tiếng thông báo được lặp lại liên tục: “Thông báo khẩn cấp, trong 30 phút, tất cả chỉ huy và chiến sĩ của Tấn Long lập tức tập hợp tại cửa khoang, lập tức tập hợp tại cửa khoang, sau ba mươi phút, hạm đội sẽ.....”

Toàn bộ căn cứ Tấn Long bắt đầu lu bù lên, tất cả chỉ huy và chiến sĩ nhanh chóng chạy đến quân hạm tương ứng của mình, thời gian 30 phút là cực kỳ gấp gáp, không chấp nhận bọn họ được lãng phí.

--- ----- BỔ SUNG THÊM --- -----

Các bạn hãy like và share để bọn mình có thêm động lực edit nhé.....

Chương 348: Chạy cao tốc!

Khi vương bài sư sĩ của Khải Rải lại một lần nữa khôi phục ý thức, mở mắt ra thì cũng đã đi tới điểm sống lại của căn cứ Tấn Long.

điểm sống lại của căn cứ Tấn Long kỳ thật là một gian phòng lớn, cửa phòng bình thường đều là đóng chặt, NPC sẽ không chủ động đi vào nơi này, bởi vì đầu não đã thiết lập điểm sống lại này là điểm an toàn, chỉ cần không bước ra cửa thì sẽ không bị NPC phát hiện.

Vương bài sư sĩ của Khải Rải tiếc nuối mà đứng dậy, ngay lập tức hắn phát hiện ở cửa phòng có một người đang đứng..... Tóc đen, da vàng, tuyệt đối là người của Liên Bang, chắc chắn là người vừa rồi đã đồng quy vu tận với hắn.Hắn quyết đoán rút chùy thủ được giấu nơi cẳng chân rồi nhào tới.

Người nọ nghe được tiếng gió thì làm động tác lặn người trốn qua một bên, người đó quay đầu nhìn, ánh mắt tức khắc rụt rụt: “Người của Khải Rải.” Đây chính là người đã chết dưới vũ khí chung cực vừa rồi-sĩ quan phụ tá. Anh cũng đã sống lại được một thời gian nhưng bởi vì ngoài cửa phòng có chiến sĩ tuần tra nên anh không thể không ở lại đây để xem xét, đồng thời cũng không biết chuyện gì đang xảy ra ở bên ngoài.

“Lúc này người vẫn sẽ chết ở trong tay của ta!” Vương bài sư sĩ của Khải Rải đắc ý rồi nhào tới.

Sĩ quan phụ tá nghe vậy sửng sốt, nháy mắt nghĩ tới cái gì, ánh mắt đột nhiên co rụt lại, lại lần nữa lắc mình né qua công kích của đối phương, trong miệng oán hận hỏi: "Vũ khí chung cực là do người khởi động?"

Vương bài sư sĩ của Khải Rải cầm đao cười lạnh nói: "Xem ra người cũng không ngu ngốc, đúng vậy, nếu không phải chúng ta sửa đổi thiết trí, quan chỉ huy tối cao nơi này làm sao có thể vì một nho nhỏ mà vận dụng vũ khí chung cực chứ."

Nguyên lai nội dung tin nhắn cuối cùng mà D1 gửi đi chính là uy cầu chỉ huy tối cao bất luận phải trả giá như thế nào cũng phải tiêu diệt kẻ xâm lấn.

Nếu lúc ấy tiểu Tứ cẩn thận một chút liền có thể đúng lúc phát hiện, lấy năng lực của tiểu Tứ, hoàn toàn có thể sửa đổi mệnh lệnh này, thậm chí có thể dựa theo đường dẫn để phát hiện phi thuyền đang ẩn núp của Khải Rải đồng thời có thể tránh thoát khỏi nguy hiểm lần này, thật sự không gặp bất trắc gì. Chỉ là lúc đó nó quá hưng phấn nên đã bỏ sót điểm này.

Chỉ có thể nói, tiểu Tứ đã thành công học khi học thứ tình cảm của nhân loại đồng thời cũng học luôn những khuyết điểm của nhân loại, giống như nói thô, tâm đại ý, lại giống như bỏ qua những thứ mà mình cho rằng không quan trọng...

Vương bài sư sĩ của Khải Rải nói làm trên mặt sĩ quan phụ tá lộ ra biểu tình thì ra là thế, anh vẫn luôn không hiểu vì sao vũ khí chung cực có thể được mở ra một cách dễ dàng như vậy, bình thường chỉ khi nào liên đến sự tồn vong của căn cứ thì vũ khí này mới có thể bị khởi động. Mà bọn họ chỉ là cướp một quân hạm thoát đi căn cứ, căn bản không gây ảnh hưởng gì đến sự an nguy của căn cứ, như vậy vũ khí chung cực không thể được khởi động.

Sau khi đối phương giải thích thì tất cả thắc mắc đều có câu trả lời, sĩ quan phụ tá tối tăm mà nhìn người trước mắt hung tợn trả lời: "Ta sẽ không

chết ở trong tay người lần thứ hai.” Do năng lượng của vũ khí chung cực quá mạnh nên anh không thể chống cự, chết như vậy anh cũng không oán hận, nhưng anh tuyệt đối sẽ không chết trong tay kẻ địch khi là người như vậy.

Hai người giằng co mấy giây rồi đột nhiên đồng thời nhào về phía đối phương, sĩ quan phụ tá nháy mắt từ sau thắt lưng rút ra thanh đao ngắn hung tợn mà đâm đối thủ.

“Ping ping ping.....” Tiếng vũ khí lạnh va chạm kịch liệt, hai người cùng thuộc vương bài sư sĩ, thể thuật đồng dạng không kém, thế nhưng lực lượng ngang nhau, nhất thời khó phân cao thấp.

Vương bài sư sĩ của Khải Rải ánh mắt lộ ra thần sắc hưng phấn, quả nhiên là người dám cùng hắn đồng quy vu tận, là một đối thủ cực kỳ lợi hại. Bởi vì Lăng Lan an bài xảo diệu, vương bài sư sĩ của Khải Rải căn bản không nghĩ tới kỳ thật hắn là nhận nhầm đối thủ.

Mà sĩ quan phụ tá bởi vì sau khi sống lại vẫn luôn ở trong phòng nên cũng không rõ ràng tình huống bên ngoài, vừa nhìn thấy người mới sống lại là người của Khải Rải nên tự suy ra tất cả mọi thứ đang diễn ra là quỷ kế của Khải Rải nên đem đối phương trở thành kẻ thù, hận không thể giết chết.

Cứ như vậy, dưới các loại nguyên nhân cùng với thiết kế của Lăng Lan, tất cả những manh mối có thể lần ra dấu vết về tiểu đội đều được cô xóa sạch, người của Hoa Hạ và Khải Rải đều không phát hiện giữa bọn họ còn có thể lực thứ ba.

Giải quyết xong vương bài sư sĩ của Khải Rải, Lăng Lan rốt cuộc thờ hồn hển một hơi, kỳ thật một màn cuối cùng đều là tiểu Tứ nguyệt trang. Cái gọi là động cơ nổ, cơ giáp mất khống chế đều là giả, kiếm quang cũng là cô cố ý vứt bỏ dùng để đánh lừa đối thủ. Mà vương bài sư sĩ của Khải Rải nhìn thấy đã đâm trúng khoang điều khiển của Lăng Lan cũng là ảo giác.

Kiểm quang của vương bài cơ giáp không có biện pháp đâm thủng khoang điều khiển của cơ giáp vương cấp, kiểm quang chỉ là chém qua vòng em của cơ giáp, căn bản không làm Lăng Lan bị thương.

Cuối cùng trong lúc đối phương vui sướng, tinh thần thả lỏng thì đem thanh Bất Hồi đã sớm chuẩn bị trước đâm khoang điều khiển của đối phương. Thanh Bất Hồi lại một lần nữa thành công lưu loát mà đâm vào trong đó, trực tiếp hạ gục đối phương.

Nhưng việc điều khiển cơ giáp để sắp đặt mọi thứ một cách hoàn hảo đã làm tinh thần của Lăng Lan mệt mỏi đến cực điểm, thể năng cũng đạt tới cực hạn. Lăng Lan biết cô cần nhanh chóng trở lại tinh hạm, nếu cứ tiếp tục điều khiển vương cấp cơ giáp như vậy thì thân thể của cô liên duy trì không nổi nữa.

Nhóm quân nhân Liên Bang ở trong phòng điều khiển tinh hạm nhìn đồng đội của mình lựa chọn đồng quy với đối thủ thì mọi người đều thống khổ nhắm mắt lại..... Vì còn sống trở về báo tin cho quân bộ cao cấp, bọn họ không thể không vứt bỏ chiến hữu, loại cảm giác này làm cho bọn họ thống khổ. Điều duy nhất an ủi bọn họ chính là bây giờ bọn họ đang ở trong thế giới ảo, chỉ cần không có hư năng lực giả, chiến hữu của bọn họ chỉ là tạm thời bị mắc lại ở nơi này mà không nguy hiểm gì đến sinh mệnh.

Ngay lúc này, người quân nhân vẫn luôn theo dõi năng lượng của tinh hạm đột nhiên hô: “Báo cáo, năng lượng đã đạt tới 50%.”

Quan chỉ huy nghe vậy đột nhiên mở mắt, ông cố nén lo lắng trong lòng, trong mắt hiện lên một tia quả quyết, trực tiếp mệnh lệnh nói: “Lập tức cắt cao tốc!”

Lúc này, phụ trách điều khiển tốc độ quyết đoán đem cần tốc độ đẩy đến vị trí cao tốc.

“Nhận được mệnh lệnh: Tinh hạm vận hành cắt, tốc độ thấp cắt cao tốc..... Cảnh cáo, độ cao thực tế không đủ, sức hút của tinh hạm quá lớn, khả năng tạo thành ảnh hưởng lên tinh hạm, cảnh cáo, năng lượng không đủ, chỉ có thể duy trì cao tốc trong vòng bảy phút. Xin lựa chọn thận trọng, xin lựa chọn thận trọng” Quang não của tinh hạm dựa theo tình hình thực tế đưa ra phán đoán, lập tức phát ra tiếng cảnh cáo khẩn cấp, nhắc nhở người điều khiển tinh hạm bây giờ cắt cao tốc là sai lầm, cực kỳ không an toàn.

Người phụ trách cắt tốc độ nghe quang não cảnh cáo tức khắc kinh hoàng mà ngẩng đầu nhìn chỉ huy, dù sao cũng không phải là người điều khiển tinh hạm chuyên nghiệp nên khi đụng phải tình huống ngoài ý muốn này, người đó có chút luống cuống tay chân không biết làm như thế nào cho phải.

Chỉ thấy quan chỉ huy tàn nhẫn mà đánh mặt mình, kiên quyết nói: “Cắt cao tốc, chúng ta cược.” Nếu ông cứ dẫn đo suy nghĩ tới lui như vậy thì kẻ địch có thể thành công khởi động vũ khí chung cực lần thứ ba, nếu như vậy bọn họ liền thật sự chạy trời không khỏi nắng. Ông tuyệt đối không thể lãng phí sự hy sinh của thuộc hạ, ông nhất định phải mang theo các đội viên còn lại thành công trở về khu vực trung ương, đem tình huống nơi này báo cáo cấp trên, như vậy cũng có thể cứu phụ tá của mình.....

“Xác định cắt cao tốc, đếm ngược hiện tại bắt đầu, 5, 4, 3, 2, 1, cao tốc cắt thành công, đếm ngược lượng năng lượng tiêu hao bắt đầu 420,419,418.....” Quang não chấp hành mệnh lệnh cao tốc vận hành, thời gian vừa đến, nguyên bản tinh hạm đang thông thả đột nhiên như nổ một cái rồi bắn đi như mũi tên, nháy mắt hướng về phía trước bay đi.

Bởi vì không đạt tới yêu cầu thấp nhất về độ cao nên tinh hạm bị hai lực hấp dẫn của đất và lực bay của tinh hạm đồng thời tác động, phần đuôi của tinh hạm bị đứt gãy, bị xé rách rơi xuống

Nhưng tinh hạm lại vẫn ngoan cường mà bay lên không trung, mặc kệ đuôi tinh hạm đang bốc cháy khói đen, tinh hạm vẫn phá tan tầng khí quyển, tiến vào sao trời!

“Chỉ huy, hiện tại làm sao bây giờ?” Nhìn tinh hạm đột nhiên gia tốc, bay về phía bầu trời, người phụ trách điều khiển vũ khí chung cực vội hỏi chỉ huy tối cao ...

Chỉ huy tối cao không tiếng động mà buông kính viễn vọng cực quang trong tay xuống, vũ khí chung cực tuy thật khủng bố nhưng nếu như tinh hạm cực đoan lựa chọn cắt cao tốc thì vũ khí chung cực cũng không thể bắn trúng mục tiêu. Cuối cùng hắn chỉ có thể tiếc nuối nói: “Được rồi, đóng vũ khí chung cực, lần này coi như vận khí của bọn chúng tốt, thành công trốn thoát khỏi căn cứ Tấn Long.”

“Dạ! chỉ huy!” Người phụ trách điều khiển lập tức đóng hệ thống vũ khí chung cực.

Tuy nói bỏ qua nhưng chỉ huy tối cao vẫn chưa từ bỏ ý định mà lại cầm kính viễn vọng nhìn quân hạm sắp bay ra tầng khí quyển. Tâm niệm vừa động, chỉ huy tối cao buông kính viễn vọng trong tay rồi ra lệnh cho thuộc hạ ở bên cạnh: “Lệnh cho tất cả các chỉ huy và chiến sĩ lập tức tập hợp tại cửa khoang, ba mươi phút sau lập tức lên không, toàn lực truy kích quân hạm kia, cần phải phá hủy nó trong phạm vi của biên giới Tinh Vân.”

“Vâng, chỉ huy!” Người phụ tá lập tức tiếp lệnh, xoay người hạ mệnh lệnh khẩn.

Vài giây sau, toàn bộ căn cứ vang lên tiếng cảnh báo khẩn cấp chói tai, trong quân doanh bên, tiếng thông báo được lặp lại liên tục: “Thông báo khẩn cấp, trong 30 phút, tất cả chỉ huy và chiến sĩ của Tấn Long lập tức tập hợp tại cửa khoang, lập tức tập hợp tại cửa khoang, sau ba mươi phút, hạm đội sẽ.....”

Toàn bộ căn cứ Tấn Long bắt đầu lu bù lên, tất cả chỉ huy và chiến sĩ nhanh chóng chạy đến quân hạm tương ứng của mình, thời gian 30 phút là cực kỳ gấp gáp, không chấp nhận bọn họ được lãng phí.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 349: Sẽ Không Buông Tay Lần Nữa!

Edit: Tuyệt Dung Hoa

Chỉ huy cao nhất của căn cứ nhìn thấy các quân nhân đã bắt đầu hành động, lúc này mới xoay người rời khỏi bộ chỉ huy, đi vào văn phòng riêng của mình, báo cáo cho đầu não của thế giới ảo về tình hình ở nơi này, cũng như những mệnh lệnh đã ra. Chỉ là đường truyền gửi đi đã bị hacker của Khải Rải động tay động chân, vì thế nội dung báo cáo trực tiếp truyền tới một phi thuyền được bí mật giấu trong căn cứ, mà đầu não chân chính của Liên Bang lại hoàn toàn không biết những chuyện đã xảy ra ở nơi này.

Quân hạm tăng tốc thành công, tạm thời thoát ly nguy hiểm, nhưng Lăng Lan lại bởi vì mệnh lệnh của Chỉ huy mà rơi vào tuyệt cảnh. Lúc Chỉ Huy ra lệnh tăng tốc, Tiểu Tứ vẫn đang giám sát tình huống liên biết được, ngay lập tức báo cáo tin tức xấu này cho Lăng Lan.

Nếu như Lăng Lan không cách quân hạm quá xa, cô sẽ có cách đăng nhập vào quân hạm. Nhưng cố tình Lăng Lan lại mới chiến đấu với Vương bài sư sĩ của Khải Rải, vì muốn giải quyết đối phương một cách nhanh chóng, cô đã làm bộ mất khống chế để cho đối phương trúng kế, lúc này cơ giáp cũng vì thế mà đã rơi xuống khoảng 800m, mà quân hạm đang ở độ cao 1700m, khoảng cách gần 1000m.

Với khoảng cách như vậy, thời gian dành cho Lăng Lan là cực kỳ ít, cô nhanh chóng điều cơ giáp bay về phía quân hạm, muốn thừa lúc quân hạm

còn chưa tăng tốc có thể thành công đột nhập vào bên trong. Nhưng ngay lúc Lăng Lan sắp tiếp cận được quân hạm thì nó lại đột nhiên tăng tốc, giống như một mũi tên được bắn ra, bay đi cực nhanh làm cho Lăng Lan chụp hụt một cái, trong nháy mắt đã kéo dài khoảng cách giữa cô và quân hạm.

Lăng Lan thấy thế, cắn răng, quyết đoán đẩy tốc độ của Vương cấp cơ giáp lên cao nhất, cũng chính là mở ra thiết lập cực nhanh. Khi mở ra thiết lập cực nhanh, cơ giáp liền rơi vào trạng thái khóa, một khi mở ra sẽ không dễ dàng đóng lại, hơn nữa khi sử dụng thiết lập này, hao tổn đối với cơ giáp là rất lớn, năng lượng tiêu hao mỗi giây là rất nhiều, không chỉ như vậy, yêu cầu thể chất đối với người điều khiển khi vận hành trong trạng thái này cũng là rất cao.

Sở dĩ Lăng Lan ngay từ đầu không mở ra thiết lập cực nhanh là bởi vì sợ thân thể của mình sẽ không chịu nổi, đồng thời cô cũng ôm tâm lý may mắn cho rằng tăng tốc thêm chút nữa là có thể đăng nhập thành công vào quân hạm, không nghĩ tới ngay tại thời khắc cuối cùng lại thất bại trong gang tấc. Bất quá, bây giờ Lăng Lan đã rơi vào đường cùng, tự nhiên sẽ không tiếp tục do dự vấn đề này.

Bởi vì trước khi quân hạm phá tan tầng khí quyển, cô nhất định phải đăng nhập thành công vào quân hạm, nếu không, chỉ dựa vào động lực cùng với năng lượng của cơ giáp là không có cách nào thoát khỏi sức hút của tinh cầu để tiếp tục bay ra không gian, cho dù cơ giáp mà Lăng Lan đang điều khiển là Vương cấp cơ giáp cũng không được, trừ phi Lăng Lan điều khiển là Thần cấp cơ giáp.

Thật ra, cho dù Vương cấp cơ giáp có thể bay ngoài không gian thì chỉ bằng thực lực và tố chất thân thể hiện tại của Lăng Lan cũng không có biện pháp tiếp tục điều khiển...

Lúc này đây, Lăng Lan đã có thêm được một bài học nhớ đời, giờ cô hiểu rõ, về sau đối với bất cứ điều gì cũng phải toàn lực ứng phó, không cần ôm bất kỳ tâm lý may mắn gì, nếu không sẽ phải trả giá càng nhiều.

Thời gian từng chút trôi qua, cơ giáp của Lăng Lan càng ngày càng tới gần quân hạm, 100m, 50m, 30m, 20m, 10m...Cô nhìn thấy mức năng lượng của cơ giáp đang càng ngày càng ít, mô hôi lạnh trên trán không khống chế được mà chảy xuống, lần đầu tiên có cảm giác bản thân thật bất lực.

Rõ ràng chỉ cần gia tốc thêm một chút là cô có thể tiếp cận được cửa quân hạm, nhưng cô dùng hết toàn lực lại không có biện pháp tới gần thêm một bước, mà nguyên năng lượng lấy được ở tinh cầu x192 cũng bắt đầu phát ra báo động đỏ thông báo năng lượng đã tiêu hao gần hết.... Chẳng lẽ cuối cùng cô vẫn thất bại, không có cách nào rời khỏi căn cứ Tấn Long hay sao? Lăng Lan vô cùng không cam lòng.

Điều làm cho Lăng Lan càng thêm khẩn trương chính là thân thể của cô đã xuất hiện cảm giác đau đớn, từ những co rút đau đớn rất nhỏ, chậm rãi biến thành xé rách đau nhức, xem ra tác dụng phụ của việc điều khiển vượt cấp đã ảnh hưởng nghiêm trọng tới thân thể của cô, tình huống càng ngày càng xấu.

Lúc Lăng Lan đã bắt đầu tuyệt vọng, trên kênh liên lạc của cơ giáp đột nhiên vang lên một âm thanh:“Thỏ con, cố lên!”

Tinh thần Lăng Lan chấn động, cô đột nhiên ngừng đầu, liền thấy một cơ giáp hết sức quen thuộc, chính là Báo con, lúc này một tay anh đang bám lấy cửa, tay còn lại tận lực đuổi về phía Lăng Lan, cố gắng chụp được cơ giáp của cô.

Nhìn thấy Báo con, trong lòng Lăng Lan run lên, quyết đoán vươn lên cánh tay phải, đồng bọn còn chưa vứt bỏ cô, cô dựa vào gì mà từ bỏ hy vọng? Lăng Lan không để ý đến đau đớn kịch liệt trên người, tiếp tục đẩy

nhanh tốc độ cơ giáp đến siêu cực hạn, tốc độ cơ giáp lại lần nữa bùng nổ, bay thẳng về phía trước, khoảng cách giữa Lăng Lan và Báo con càng ngày càng gần, năm mét, ba mét, một thước...

“A.....” Lăng Lan không cam lòng mà gầm lên giận dữ, năng lượng cơ giáp rốt cuộc cũng tiêu hao hết, ngay trong khoảng khắc Lăng Lan sắp chạm được vào tay của Báo con, động cơ của cơ giáp liền ngừng hoạt động, hoàn toàn không khống chế được mà rơi xuống dưới.....

“Thỏ con.....” Lăng Lan hình như nghe được âm thanh thê lương của Báo con, có phải cô đã thất bại? Nhưng mà chỉ cần Báo con mang tư liệu giao cho thành chủ thành Hoảng Dương, nhiệm vụ của bọn họ liền hoàn thành. Cho dù cô phải dừng chân tại đây cũng không ảnh hưởng tới việc thành lập chiến đội.

Lăng Lan bất đắc dĩ mà nhắm mắt, lúc cô chuẩn bị từ bỏ, đột nhiên cảm thấy cơ giáp của mình bị một lực lượng nào tóm lại, ngăn cản cơ giáp tiếp tục rơi xuống.

Trong lòng cô ngạc nhiên nhìn lên mới phát hiện tay Báo con đang chặt chẽ nắm lấy tay phải của cô.

“Thỏ con, tôi sẽ không buông tay lần nữa.” Lý Lan Phong cười nói, lời này của anh là một câu hai ý nghĩa, nói cho Lăng Lan cũng đồng thời nói với chính mình, tình bạn này sẽ không giống như bảy năm trước, phải vì đủ loại nguyên nhân mà lựa chọn buông tay lùi bước.

Lý Lan Phong nói làm Lăng Lan khó hiểu, cô nhìn thấy đôi tay Lý Lan Phong chặt chẽ nắm lấy tay phải của cô, trong lòng không khỏi cả kinh, chẳng lẽ Báo con nhảy khỏi quân hạm? Vì cô mà từ bỏ?

Tâm tình Lăng Lan tức khắc trở nên phức tạp, lần đầu tiên có người cam nguyện mạo hiểm vì cô....Nhưng mà cảm động của Lăng Lan chỉ là chột

loé, rất nhanh đã trở về bình tĩnh, cô lập tức phản ứng lại, hai người cũng không có tiếp tục rơi xuống, mà bị một cổ lực lượng kéo lên.

Lăng Lan đưa mắt nhìn về phía sau Báo con, lúc này lại phát hiện hai chân cơ giáp của Báo con đang được cơ giáp của Tề Long giữ chặt....

“Ai dà, lão đại, thật lâu mới có dịp nhìn thấy cậu chật vật như vậy.” Âm thanh trêu đùa của Tề Long vang trên kênh liên lạc, Lăng Lan quả thật rất vui mừng, nhưng cho dù tâm tình đang kích động thì Lăng Lan cũng quen lạnh lùng ít nói nên cô chỉ nhàn nhạt đáp lại: “Đúng vậy, có phải bây giờ cậu cảm thấy rất vừa lòng?”

Lăng Lan lạnh lùng nói làm cho Tề Long đang cười khê tức khắc dừng lại, cậu chỉ cảm thấy một cổ hàn ý lạnh buốt chạy khắp người, thân thể không khỏi run lên, cũng may là bàn tay nắm lấy chân Lý Lan Phong vẫn vững chắc, nếu không liền xảy ra chuyện lớn.

Trong lòng Tề Long âm thầm hối hận, cậu làm sao có thể quên lão đại nhà mình là người trừng mắt tát báo cơ chứ? Tề Long đã bắt đầu tưởng tượng ra hoàn cảnh của mình sau khi trở về, thế nào cũng sẽ bị lão đại tóm đến mật thất cách đấu, điên cuồng ngược đánh....Ô ô ô, mạng nhỏ của cậu khó giữ rồi.

“Lão đại, cho dù cậu chật vật như vậy thì lão đại vẫn là đẹp trai nhất.” Tề Long ra sức cứu vớt tương lai của mình, ý đồ vô mộng ngựa nịnh nọt lão đại, đáng tiếc trò vật vĩnh này của Tề Long lại hoàn toàn không có tác dụng.

“Ha hả, thì ra tớ đẹp trai nhất là khi tớ chật vật nhất” Khoé miệng Lăng Lan nhếch lên, nhàn nhạt mà trả lời, nhưng tâm tình lại vô cùng sung sướng, đây là các bạn nhỏ của cô, tại thời khắc mấu chốt bọn họ nhất định chạy tới bảo hộ cô... Tốt, Báo con giờ đây đã bị Lăng Lan ném tới xó xỉnh nào rồi.

Nghe Lăng Lan nói, Tề Long thật hận không thể đánh mình một bạt tai, cậu làm sao có thể ngốc như vậy, lại còn đi nhắc nhở lão đại hồi nãy mình nói sai...

Vẫn là Hàn Kế Quân đang túm chặt phía sau Tề Long thấy tội nghiệp cho bạn tốt nhà mình mà mở miệng giải vây: "Mau lên, tất cả mọi người dùng sức, nhanh chóng kéo lão đại lên."

Thì ra các thành viên khác của tiểu đội cũng ở đây, Lạc Lăng với Hàn Kế Quân ở phía sau Tề Long, từng người dùng một bàn tay chặt chẽ túm lấy Tề Long, mà phía sau Lạc Lăng, Hàn Kế Quân còn có Tạ Nghi, Lâm Trung Khanh kéo lại.

Vì sao mọi người lại đứng lúc xuất hiện ở chỗ này đâu, thật ra mọi chuyện là như thế này....

Lúc quân hạm còn chưa tăng tốc, Tiểu Tứ đã âm thầm thao tác quân hạm, lẹ làng mở cửa khẩu. Động tác này người điều khiển quân hạm không hề hay biết, nhưng đám người Tề Long đang ở trong khoang chờ liên lập tức phát hiện, bọn họ thấy cửa khẩu vẫn luôn đóng kỹ rốt cuộc cũng mở ra, không cần nghĩ cũng biết lão đại của bọn họ đã trở lại.

Nhưng bọn họ còn chưa kịp cao hứng, quân hạm đã đột nhiên tăng tốc, không chỉ làm Lăng Lan không đột nhập được vào quân hạm, cũng làm cho bọn Tề Long trở tay không kịp. Bọn họ căn bản không có sự chuẩn bị, quân hạm tăng tốc làm cho bọn họ trực tiếp ngã nhào, may mắn là mọi người đều ở trong cơ giáp, cho dù có ngã thật mạnh cũng chỉ bị chập vật một chút mà không bị trọng thương, hơn nữa có Lý Thì Du ở đây cũng sẽ giải quyết nhanh chóng.

Chờ bọn họ kịp ổn định lại thì đã không thấy bóng dáng của lão đại nhà mình đâu, đám người Tề Long liền biết, lão đại chắc chắn không đuổi kịp,

trong lòng bọn họ lo lắng nôn nóng, nhưng nhất thời lại không biết phải làm sao.

Ngay lúc này, Lý Lan Phong vẫn luôn trầm mặc đột nhiên đứng dậy, lấy tư liệu giao cho Tề Long: “Tề Long, tôi ra cửa xem tình huống thế nào, khả năng nơi đó sẽ có nguy hiểm... Tư liệu này liền giao cho cậu bảo quản.”

Tề Long nghe vậy lập tức cự tuyệt nói: “Đây là nhiệm vụ lão đại giao cho anh, tôi không thể vi phạm mệnh lệnh của lão đại. Hơn nữa, nếu muốn đi thì tôi đi vẫn tốt hơn.”

Tề Long trực tiếp cự tuyệt, Lý Lan Phong cũng không tiếp tục nhiều lời, anh chỉ dứt khoát đưa tư liệu cho Tề Long, khi Tề Long còn chưa phản ứng lại, liền nhanh chóng xoay người cấp tốc rời đi.

Đến khi Tề Long phản ứng lại đây, Lý Lan Phong đã sớm biến mất, cậu thật không biết nói gì mà cầm lấy tư liệu, liếc nhìn đồng bọn chung quanh, quyết đoán đưa tư liệu cho Thường Tân Nguyên.

Hành động của Tề Long làm Thường Tân Nguyên trực tiếp ngây ngẩn cả người, anh kinh hoảng hỏi: “Vì sao..... Lại là tôi?”

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 350: Thoát Đi Căn Cứ!

Edit: Tuyệt Dung Hoa

“Trong tiểu đội anh là người thao tác kém nhất, để đảm bảo an toàn, tốt nhất anh ở lại chỗ này mà bảo quản tài liệu, nếu như không cẩn thận để mình bị chết, anh cũng đừng hòng gia nhập tiểu đội Lăng Thiên của chúng tôi.” Tề Long hung tợn uy hiếp.

Những lời của Tề Long làm cho sắc mặt Thường Tân Nguyên đỏ bừng không ngừng, muốn âm thầm phản bác lại phát hiện Tề Long nói không sai, trong khoảng thời gian ngắn thế nhưng á khẩu nói không nên lời.

Tề Long nói xong cũng mặc kệ trong lòng Thường Tân Nguyên có suy nghĩ gì, cậu lập tức xoay người cùng các đồng đội rời đi, chạy nhanh về phía cửa. Tâm tình Tề Long rất lo lắng và nôn nóng, không biết tình huống của lão đại nhà mình như thế nào. Thật ra cậu đã sớm muốn đi đến đuôi quân hạm xem xét tình hình, chỉ là bị Lý Lan Phong giành trước một bước...

Nghĩ đến đây, Tề Long bắt đầu phỉ nhổ Lý Lan Phong, cái tên này, quả thật rất biết biểu hiện, mỗi lần có cơ hội là lập tức bắt lấy ra sức thể hiện trước mặt lão đại. Tuy rằng Tề Long có chút ý kiến đối với Lý Lan Phong, nhưng trong lòng lại cực kỳ thưởng thức đối phương, bởi vì chỉ có người thật sự quan tâm đến lão đại mới có hành động như vậy.

Tề Long mới vừa rời khỏi, đám người Lạc Lãng Hàn Kế Quân cũng nhanh chóng đuổi theo, nếu không phải Lan lão đại đã sớm phân phó bọn họ phải nghe theo mệnh lệnh của Tề Long thì bọn họ đã sớm kiềm chế không nổi mà chạy tới đuôi quân hạm rồi, làm sao có thể chờ tới bây giờ.

Người rời khỏi cuối cùng chính là Lý Thì Du, lúc anh chuẩn bị đi ra vô tình nhìn thoáng qua Thường Tân Nguyên, thấy cậu ta đang ngây ngốc ngồi yên một chỗ giống như gặp phải đả kích, Lý Thì Du than nhẹ một tiếng, đi vòng đến bên người Thường Tân Nguyên, vỗ vỗ bờ vai anh: "Cậu đừng nghĩ nhiều, mệnh lệnh của Tề Long cũng muốn tốt cho cậu, cậu cứ an tâm nghe theo mệnh lệnh của cậu ta đi. Trên thực tế, kỹ thuật thao tác của cậu quả thật hơi yếu một chút, lúc đi cùng mọi người, nếu như có nguy hiểm gì, bản thân cậu bảo vệ chính mình cũng khó, còn không bằng thành thật ở lại nơi này, bảo vệ tốt tư liệu quan trọng này."

Thường Tân Nguyên ai oán liếc nhìn Lý Thì Du, đây thật là đồng đội của anh sao? Có thể đừng đả kích anh như vậy nữa được không? Bọn họ còn có thể tiếp tục hợp tác vui vẻ sao? Thường Tân Nguyên đột nhiên phát hiện. Thoạt nhìn là người tốt mềm lòng Lý Thì Du, hoàn toàn có tiềm chất phúc hắc.

Lý Thì Du cũng không biết ai oán trong lòng Thường Tân Nguyên, bởi vì anh nói câu đó xong cũng ngay lập tức đuổi theo bọn Tề Long. Nói thật, tuy anh có chút không thích Lãng Lan, nhưng một đường tới đây, trải qua bao nhiêu chuyện, anh vẫn rất tán thành những hành động của Lãng Lan, anh cũng không hy vọng một vị đội trưởng luôn quan tâm đến đội viên của mình sẽ xảy ra chuyện, cho nên cũng chuẩn bị chạy đến đuôi quân hạm xem xét tình hình.

Toàn bộ khoang cơ giáp, chỉ còn mình Thường Tân Nguyên cô độc một người, anh nhìn nhìn tư liệu trong tay, bất đắc dĩ mà thở dài một tiếng rồi cẩn thận cất đi. Như Lý Thì Du đã nói, tư liệu này rất quan trọng, có quan

hệ trực tiếp đến việc thành lập chiến đội của bọn họ, không thể xảy ra bất cứ sai lầm gì.

Trong lòng Thường Tân Nguyên hiểu rõ, những lời hồi nãy của Tề Long không phải khinh thường anh, nếu không cũng sẽ không giao tư liệu quan trọng như vậy cho anh bảo quản. Trên thực tế, Tề Long đã an bài cực kỳ thoả đáng, tiểu đội bọn họ cần có một người tồn tại để giao phó nhiệm vụ, mà người này để đảm bảo an toàn nhất định phải ở lại khoang chờ, không thể mạo hiểm.

Thường Tân Nguyên tuy rằng gia nhập tiểu đội không lâu, nhưng vẫn nhìn ra tình cảm thâm hậu giữa bọn Tề Long và Lan lão đại. Không phải là tình nghĩa bình thường giữa đội viên và đội trưởng mà là một loại huyết mạch tương liên, tình như thủ túc. Thường Tân Nguyên tin tưởng, nếu là Lan lão đại thật sự xảy ra chuyện, phải dừng chân tại căn cứ Tấn Long, chỉ sợ bọn Tề Long cũng sẽ lựa chọn rời khỏi quân hạm, ở lại căn cứ Tấn Long, cùng tiến cùng lui với lão đại nhà mình....

Thường Tân Nguyên nghĩ đến đây, không khỏi hâm mộ tình cảm anh em của Lan lão đại và bọn Tề Long, nếu như có thể, anh cũng muốn giống như bọn họ, có thể cùng tiến cùng lui với Lan lão đại. Nhưng cuối cùng năng lực thao tác của anh kém cỏi nên chỉ có thể ở lại đây bảo quản tư liệu. Mặc dù anh không muốn nhưng cũng chẳng phản bác được gì.

Bởi vì Thường Tân Nguyên biết rõ, căn cứ Tấn Long rất nguy hiểm, nếu như bọn họ bị bại lộ, nhất định sẽ tắm máu chiến đấu, chỉ có mở đường máu mới có được đường sống. Cho nên những người đi theo sức chiến đấu phải siêu cường, nếu không có đi cũng vô dụng, thậm chí còn liên lụy. Thường Tân Nguyên hiểu rõ điều này nên mới á khẩu không trả lời được, cuối cùng bất đắc dĩ tiếp nhận sự an bài của Tề Long, trở thành người cuối cùng ở lại bảo hộ tư liệu.

Trên thực tế, Thường Tân Nguyên không cam lòng là bởi vì anh không muốn trở thành người cuối cùng ở lại, điều này làm cho anh có cảm giác mình thật vô dụng.

“Thao tác kém cỏi nhất sao? Xem ra, nếu muốn sát cánh bên Lan lão đại, không bị bỏ xa, chỉ dựa vào thiên phú cải tạo là chưa đủ, mình nhất định phải mạnh lên, giống như Lâm Trung Khanh và Lý Thì Du vậy, cho dù là nhân viên hậu cần, cũng phải là một nhân viên hậu cần cường đại...” Thường Tân Nguyên lén lút nắm chặt bàn tay, trong mắt hiện lên một mặt kiên quyết.

Một đường chạy như điên, Lý Lan Phong là người thứ nhất chạy tới cửa khẩu, vừa đến nơi anh đã nhìn thấy Lăng Lan đang liều mạng đuổi theo quân hạm, lúc này cô đang cách quân hạm chừng 10m, chỉ cần kiên trì thêm chút nữa là sẽ đột nhập thành công. Nhưng Lý Lan Phong lại nhanh chóng phát hiện, cơ giáp của Lăng Lan hình như gặp phải vấn đề, tốc độ lúc nhanh lúc chậm, không hề ổn định, điều này cũng ảnh hưởng tới Lăng Lan, làm cho cô không có cách nào tiến thêm một bước tiếp cận quân hạm.

Lý Lan Phong vô cùng lo lắng, anh rất sợ Thỏ con cuối cùng cũng không đuổi kịp. Anh nhìn xung quanh cửa khẩu, phát hiện kế bên cửa khẩu có một tay cầm, chắc là để hỗ trợ cho Cơ giáp sĩ khi phi hành với tốc độ cao. Anh nhanh chóng chạy tới, mở ra cửa khẩu, lập tức một lực hút cường đại ập tới, thiếu chút nữa đã hút anh bay ra ngoài quân hạm, cũng may là Lý Lan Phong phản ứng nhanh nhạy, trong tích tắc nắm lấy tay cầm, đồng thời khởi động chế độ hấp thụ lực nằm dưới chân cơ giáp, lúc này cơ giáp mới ổn định lại.

Sau khi làm tốt tất cả, Lý Lan Phong liền chuyển kênh liên lạc mà hô lớn: "Cố lên! Thỏ con." Anh càng lớn mật nhào người ra ngoài, tận lực vươn cánh tay phải, ý đồ bắt lấy cơ giáp Thỏ con.

Thỏ con hình như đã nghe được âm thanh của anh, Lý Lan Phong thấy được Thỏ con cố hết sức vươn lên cánh tay phải, muốn bắt lấy cánh tay anh.

Hai bàn tay càng ngày càng gần, ngay lúc anh sắp bắt được Thỏ con, động cơ của cơ giáp Thỏ con đột nhiên nổ vang rồi nháy mắt tắt nguồn, tuy thời khắc cuối cùng Thỏ con đã dùng toàn lực để nhảy qua, bàn tay của Lý Lan Phong cũng đã nắm được ngón tay của Lăng Lan, nhưng trọng lượng cơ giáp rất nặng, còn bị ảnh hưởng của phản lực khi phi hành, anh chỉ chụp được một ngón tay của Lăng Lan, làm sao có thể giữ được cơ giáp của Thỏ con.

Lý Lan Phong nhìn thấy cơ giáp của Thỏ con dừng lại một chỗ, sắp sửa rơi xuống, anh không hề nghĩ ngợi, điều khiển cơ giáp trực tiếp vọt qua, túm chặt lấy cánh tay phải của Lăng Lan....

“Thỏ con, tôi sẽ không buông tay lần nữa.” Lý Lan Phong nhớ rõ mình đã nói như vậy, chỉ mình anh mới biết ý nghĩa chân thật của những lời này, 7 năm trước anh từng chủ động buông tay từ bỏ Thỏ con một lần, từ giờ trở đi, anh sẽ không bao giờ buông tay nữa!

Ngay lúc Lý Lan Phong cho rằng mình và Thỏ con sẽ cùng nhau rơi xuống căn cứ Tấn Long, cùng sống cùng chết thì anh lại cảm giác được cơ giáp của mình đột nhiên bị một lực mạnh mẽ bắt được, anh và Thỏ con treo lơ lửng dưới quân hạm, từ từ được kéo lên. Thì ra vào thời khắc cuối cùng, bọn Tề Long đã kịp chạy tới, trong nháy mắt bắt được hai chân cơ giáp của anh. Mà Tề Long thì được Lạc Lăng cùng Hàn Kế Quân chặt chẽ túm lấy, phía sau còn có Lâm Trung Khanh và Tạ Nghi hỗ trợ.

Được Hàn Kế Quân nhắc nhở, mọi người cùng nhau hợp sức kéo Lý Lan Phong và Lăng Lan trở lại quân hạm, lúc này Lý Thì Du cũng xuất hiện, thêm sự giúp sức của Lý Thì Du, mọi người cuối cùng cũng kéo được Lý Lan Phong và Lăng Lan trở về quân hạm.

Lăng Lan vừa mới tiến vào quân hạm liền không phí lời, trực tiếp ném ra một câu: "Lập tức trở về khoang chờ!". Cô nhanh chóng dẫn theo các đội viên trở về khoang cơ giáp, bởi vì Tiểu Tứ đã nói cho Lăng Lan, quân hạm đã sắp phá tan tầng khí quyển. Nếu cứ tiếp tục đứng ở cửa khẩu, một nơi không có bất kì một sự bảo hộ nào, tuyệt đối là hành vi tự sát.

Mọi người cấp tốc đi theo Lăng Lan, Tiểu Tứ cũng nhanh chóng mở cửa khoang chờ. Lúc này Thường Tân Nguyên đang ngồi trên ghế dài, để đảm bảo an toàn anh cũng không dám rời khỏi nơi này nửa bước, đột nhiên anh nhìn thấy cửa khoang mở ra, một bóng người vọt vào, là Lan lão đại, Thường Tân Nguyên tức khắc kích động hô lên: "Lan lão đại, cậu đã trở lại."

Lăng Lan còn chưa trả lời, quân hạm liền bắt đầu chấn động kịch liệt, ngoại trừ Thường Tân Nguyên đang yên ổn ngồi trên ghế dài, những người khác đều bị chấn động này ảnh hưởng, ngã trái ngã phải.

“Nằm xuống!” Mọi người trên kênh liên lạc nghe được mệnh lệnh của Lăng Lan, lập tức nằm rạp xuống đất, nếu như trong khoang chờ phát ra âm thanh va chạm quá lớn, nhất định sẽ làm cho quân nhân Liên Bang chú ý.

Lúc này trong phòng điều khiển chung, tất cả các quân nhân Liên Bang đều khẩn trương nắm chặt lấy đài điều khiển trước mặt mình. Chấn động do phá tan tầng khí quyển là cực kỳ mãnh liệt, thể chất yếu một chút là không thể thích ứng, chỉ có thể đau khổ chịu đựng. Thật ra, bọn họ phải cố gắng chịu đựng như vậy cũng là do năng lượng của quân hạm không đủ, để đảm bảo quân hạm có thể thành công bay ra khỏi tầng khí quyển của căn cứ Tấn Long, bọn họ chỉ có thể tiết kiệm năng lượng, không mở ra thiết bị bảo hộ quân hạm khi xảy ra chấn động.

Chấn động xảy ra gần năm phút đồng hồ, thiếu chút nữa là làm cho các quân nhân Liên Bang trọng thương hộc máu, cuối cùng quân hạm cũng thoát khỏi sức hút của Trái Đất, thành công bay vào không gian, chấn động

lúc này mới biến mất. Cảm giác được tình huống đã ổn định, quân nhân Liên Bang mới bắt đầu cử động di chuyển, nhưng mà sắc mặt của họ vẫn rất xấu, chấn động kịch liệt như vậy, cho dù không bị trọng thương, thân thể vẫn bị ảnh hưởng rất nhiều, xem ra sau khi trở về cần tĩnh dưỡng một khoảng thời gian.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 351: Phần Thưởng Của Nhiệm Vụ

Edit: Phi Nguyệt

Chỉ huy trưởng cố nén ngum máu đang cuồn cuộn trong lồng ngực, ông hít sâu một hơi, phát ra mệnh lệnh: “Lập tức chuyển sang tốc độ thấp.” Ông biết năng lượng của tinh hạm không đủ để sử dụng những thao tác tiêu hao quá nhiều năng lượng. Mặc dù tinh hạm đã vào không gian và tạm thời thoát khỏi căn cứ Tấn Long, nhưng chỉ huy trưởng biết rõ căn cứ Tấn Long vẫn còn mấy tinh hạm tuần tra ở ngoài không gian, nếu bây giờ tinh hạm cạn sạch năng lượng lại gặp phải những tàu tuần tra đó chắc chắn sẽ thành con mồi mặc chúng chém giết, vất vả lắm bọn họ mới chạy thoát khỏi căn cứ Tấn Long, không thể chết lãng nhách như vậy rồi lại bị nhốt trong đó được.

Người phụ trách tốc độ của tinh hạm ngay lập tức kéo cần gạt chuyển phi thuyền về tốc độ thấp, thanh năng lượng trên tinh hạm lúc này đã hạ xuống 7%, nếu tiếp tục dùng tốc độ cao xông phá tầng khí quyển thì e rằng đợi đến khi nguồn năng lượng cạn sạch, phi thuyền của họ sẽ bị lực hút của tinh cầu này kéo về lần nữa. Tất cả mọi người đều cảm thấy lo sợ khi nghĩ đến khả năng này.

Tinh hạm chuyển sang tốc độ thấp bắt đầu chậm rãi di chuyển trong không gian, cùng lúc đó tinh hạm gấp rút tích năng lượng, chỉ cần lên đến 100%, họ có thể chuyển sang tốc độ cao và thoát ra ngoài vũ trụ. Chỉ huy trưởng âm thầm cầu nguyện, hi vọng vận may của họ bùng phát không

đụng phải bất kì tàu tuần tra nào của căn cứ Tấn Long, ông cũng hi vọng những tinh hạm trên mặt đất không đuổi theo quá nhanh, nếu phải đối mặt với hạm đội mấy chục chiếc quân hạm của Tấn Long, sợ rằng họ không còn cơ hội thoát.

Xem ra vận may của chỉ huy trưởng không tệ, đến khi súc tích năng lượng thành công cũng không thấy bóng dáng tàu tuần tra nào của căn cứ Tấn Long, tinh hạm súc tích năng lượng ước chừng mười phút, thanh năng lượng đã đạt 100%, tinh hạm nhanh chóng dùng tốc độ cao bay nhanh về hướng khu vực trung ương.

Khoảng hai mươi phút sau, hạm đội của Tấn Long bay vào không gian, ba mươi chiếc quân hạm lớn nhỏ của hạm đội bắt đầu lục soát manh mối của chiếc quân hạm bị đánh cắp. Đáng tiếc bọn chúng không hề tìm được dấu vết nào, chỉ huy tối cao Tấn Long rất tức giận, nơi tinh hạm đi qua đều sẽ để lại dấu vết vận chuyển năng lượng nhưng ở khoảng không gian này không có dấu vết nào, như thế ba mươi phút trước chẳng hề có chiếc quân hạm nào di chuyển lên đây.

Không có phương hướng truy đuổi, hạm đội Tấn Long đành phải tiến hành rà soát toàn bộ khu vực đi tới trung ương, hoạt động tản mát, chậm chạp khiến bọn chúng ngày càng bị kéo dài khoảng cách với tinh hạm của quân Liên bang đang tăng tốc tiến về trung ương.

Công thần hàng đầu trong việc này chính là Tiểu Tứ, không cần Lăng Lan dẫn dò nó cũng đem mọi dấu vết của tinh hạm xóa sạch sẽ, nói cách khác, nếu quân địch chỉ sử dụng hệ thống dò tìm trên tinh hạm sẽ không bao giờ tìm ra được hướng đi của bọn họ.

Đây chính là năng lực của Tiểu Tứ, nó có thể làm cho các loại máy móc công nghệ cao mất đi hiệu lực, hoặc đưa ra những phán đoán, kết quả sai lầm, đương nhiên điều kiện tiên quyết là bọn họ đang ở trong thế giới ảo, nếu ở thế giới hiện thực, chưa chắc Tiểu Tứ đã làm được điều này.

Hệ thống ra-đa luôn phát huy tác dụng lớn nhất của nó ở những thời khắc mấu chốt.

Nhờ có Tiểu Tứ âm thầm hỗ trợ, tinh hạm của quân Liên bang phát hiện ra vị trí hạm đội của đối phương sớm hơn một bước nên mới có thời gian né tránh, xảo diệu thoát khỏi sự điều tra truy đuổi của kẻ địch. Chỉ huy trưởng cảm thấy khó hiểu, vì sao hệ thống ra-đa của tinh hạm này lại nhận biết được hướng đi của kẻ địch sớm như vậy, nhưng không tìm được đáp án nên cuối cùng ông chỉ có thể nghĩ rằng do vận may của bọn họ hôm nay rất tốt mà thôi.

Cứ như vậy, bọn họ đi đường thuận buồm xuôi gió, tinh hạm thành công rời khỏi tinh phận của căn cứ Tấn Long, tiến vào một tinh phận khác, mặc dù còn chưa đến được khu vực trung ương nhưng cũng đủ để chứng minh bọn họ đã thoát khỏi sự truy đuổi của căn cứ Tấn Long, bởi vì hạm đội của Tấn Long không được phép tiến vào những tinh phận khác.

Đồng dạng bọn họ cũng gặp nguy hiểm vì chiếc tinh hạm mà họ đang sử dụng cũng là của căn cứ Tấn Long, nhưng những quân nhân Liên bang này có phương pháp đặc thù để liên lạc với hệ thống đầu não chủ, chỉ cần thoát khỏi vùng tinh phận không thuộc quyền khống chế của đầu não chủ, bọn họ sẽ có thể liên lạc với hệ thống.

Đầu não chủ nhận được tin tức liền nhanh chóng sắp xếp đường đi riêng cho bọn họ, trên đường hoàn toàn được bật đèn xanh, họ chỉ cần lái thẳng một lèo đến trung ương là được. Nếu không có đường đi riêng, cứ tiếp tục phi hành ở bên ngoài họ nhất định sẽ bị hạm đội tuần tra phát hiện và bắn hạ, bọn họ tất nhiên sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

Cuối cùng tinh hạm cũng thuận lợi đi tới khu vực trung ương và đáp xuống một thành phố ở tinh cầu nằm ngoài rìa, chỉ cần đáp xuống nơi đây bọn họ có thể thoát khỏi thế giới ảo, trực tiếp báo cáo lên quân đội những tin tức tình báo về căn cứ Tấn Long. Có lẽ tất cả bọn họ đều nóng lòng đi

báo cáo nên không cần thận kiểm tra lại toàn bộ tinh hạm một lần mà nhanh chóng rời khỏi.

Nhóm Lăng Lan thừa cơ chạy xuống, bọn họ đang sử dụng cơ giáp của lính Liên bang nên nguy trang được thành quân nhân Liêng bang, nhờ Tiểu Tử, họ tránh thoát toàn bộ camera giám sát ở không cảng, yên lặng đi vào trong thành phố.

Tiến vào thành phố là tiến vào thế giới cơ giáp ảo, Lăng Lan một lần nữa cảm nhận được mình đã chính thức trở về thế giới cơ giáp ảo.... Chín người trong đội Lăng Lan cấp tốc đổi sang cơ giáp của mình, trộn lẫn vào những cơ giáp khác. Nhóm Lăng Lan giả vờ đi dạo một vòng trong thành phố, sau đó tự nhiên đi tới một điểm dịch chuyển, chọn thành phố mình muốn đến rồi rời khỏi nơi đây. Bọn họ cũng xóa sạch mọi dấu vết chứng minh họ đã từng tới thành phố này, mọi hình ảnh của họ bị camera an ninh thu được đều đã bị Tiểu Tử xóa sạch.

Cuối cùng cũng về được đến thành Hoảng Dương, Lăng Lan cầm lại tư liệu của Cơ Vô Bất Tu, mặc dù cô cũng có những cái gì cần che giấu vẫn phải che giấu. Đi vào phủ thành chủ thành Hoảng Dương, mất một chút thời gian cô mới tìm được thành chủ.

Thành chủ thành Hoảng Dương nghĩ rằng Lăng Lan đến đây là để hủy bỏ nhiệm vụ cấp SSS nên càng có ấn tượng không tốt đối với cô, thái độ của ông ta vô cùng lạnh nhạt, hoàn toàn không có ý chào đón.

Lăng Lan vốn cũng không phải là người thích lấy lòng người khác, bên trong không gian học tập, những đạo sư chỉ dạy cho cô đều dùng thực lực để nói chuyện cho nên cô cũng không nhiều lời, trực tiếp đem tài liệu trong tay đưa cho thành chủ, chắc, phải nói thái độ kia không hề có một chút tôn kính nào.

Hành vi của Lăng Lan trong mắt thành chủ thành Hoảng Dương được liệt vào dạng không lễ phép, ông ta nường mảy, chưa kịp lên tiếng thì vật trên tay đã vang lên lời nhắc nhở đây là vật phẩm mấu chốt hoàn thành nhiệm vụ cấp SSS, sắc mặt ông hơi thay đổi nghiêm túc lật xem một lần, sau một lúc mới ngẩng đầu nhìn về phía Lăng Lan, ánh mắt hoàn toàn ngỡ ngàng mang theo cả sự kích động.

Vẻ mặt của ông ta khiến Lăng Lan cảm thấy hơi khoái trá, xem ra các đạo sư nói rất đúng, chỉ cần đủ thực lực thì kẻ ban đầu xem thường bạn, đến cuối cùng vẫn phải nhìn bạn với con mắt khác, một khi thực lực vượt qua đối phương thì bạn không cần đi nịnh nọt, đối phương cũng sẽ chủ động tới lấy lòng bạn.

Thành chủ thành Hoảng Dương cố gắng kiềm chế tâm tình phức tạp của mình, ông đem phần tài liệu vừa nhận được nhanh chóng báo cáo cho hệ thống chủ của thế giới ảo, nhận được thông báo xác thực phản hồi lại, vẻ nghiêm túc trên gương mặt ông lập tức trở nên ôn hòa, ông ta nói: “Lăng Thiên Nhất Tuyến, không tệ, quả là anh hùng xuất thiếu niên, cậu đã trở người đầu tiên trong thế giới cơ giáp ảo hoàn thành được nhiệm vụ cấp SSS, tôi cũng cảm thấy tự hào lây...”

Quả nhiên, thái độ lạnh nhạt khinh thường của thành chủ đã thay đổi, ông ta tỏ ra nhiệt tình hơn rất nhiều, khóe miệng Lăng Lan khẽ cong lên, gương mặt vẫn lạnh như lúc thường nhưng cô lại kiên nhẫn nghe thành chủ thành Hoảng Dương nói.

Sở dĩ Lăng Lan nhẫn nại như vậy là bởi cô lo lắng lúc đầu nhận nhiệm vụ này, quan hệ giữa cô và thành chủ không được tốt lắm, đây là nhiệm vụ cấp SSS trăm năm khó gặp, Lăng Lan nghi ngờ độ khó của nhiệm vụ cùng phần thưởng khi kết thúc rất có thể liên quan đến ấn tượng của người phát ra nhiệm vụ với cô. Đương nhiên, cô tin tưởng dưới sự giám sát của hệ thống đầu não chủ, cô sẽ nhận được đầy đủ phần thưởng, nhưng những nhiệm vụ có độ khó cao như vậy thường có thêm một số phần thưởng phụ,

và việc có trao những phần thưởng đó hay không lại phụ thuộc vào tâm tình của người giao nhiệm vụ. Nghĩ đến điều này Lăng Lan cảm thấy rất đau đầu. Để hoàn thành nhiệm vụ lần này, tiểu đội của cô đã phải dùng tính mạng của mình ra cược, nếu có thêm một số phần thưởng phụ để đền bù thì không còn gì tốt hơn.

Rốt cuộc thành chủ thành Hoảng Dương cũng nói xong một đồng lời khen ngợi cổ vũ, Lăng Lan lúc này mới nói: “Đa tạ thành chủ, còn muốn phiền thành chủ cho chúng tôi phần thưởng của nhiệm vụ.”

Thấy dáng vẻ bình tĩnh không quan tâm hơn thua của Lăng Lan, thành chủ thành Hoảng Dương càng vui vẻ, ấn tượng của ông đối với Lăng Lan hoàn toàn thay đổi 180 độ, ông ta quên mất lúc ban đầu mình đã gây khó dễ cho cô như thế nào, bây giờ còn tự cho rằng mình rất có con mắt nhìn người mới nhận ra chỗ bất phàm của đối phương mà giao cho cô nhiệm vụ cấp SSS, chẳng phải sự thật đã chứng minh đó sao, thành chủ thành Hoảng Dương thầm đắc ý trong lòng.

Nếu đã là nhân tài ông ta khai quật ra thì không thể để đối phương chịu thiệt được, thế là thành chủ thành Hoảng Dương đem Lăng Lan trở thành người của mình, quyết định cho cô lợi ích to lớn. Tính toán một hồi, ông ta bắt đầu đọc ra phần thưởng cuối cùng của nhiệm vụ.

Phần thưởng thứ nhất: 01 giấy chứng nhận đủ tư cách thành lập chiến đội, mang giấy chứng nhận đến tòa thị chính đăng ký có thể thành lập được chiến đội riêng. Vì hoàn thành nhiệm vụ cấp SSS ở mức độ hoàn mỹ nên chiến đội được thành lập có thể nhảy năm cấp, từ cấp 0 trực tiếp lên đến cấp 5. Chiến đội cấp 0 có thể thu nạp 6 -12 thành viên, cấp 1 từ 6 - 18 thành viên, cấp 2 từ 6 - 24 thành viên, cấp 3 từ 6 - 30 thành viên, cấp 4 từ 6 - 38 thành viên, cấp 5 từ 6 - 50 thành viên.

Phần thưởng thứ hai: Vì hoàn thành nhiệm vụ cấp SSS ở mức hoàn mỹ, ban thưởng danh hiệu Đại dũng giả (cấp 1), nhận được 01 huy hiệu, huy

hiệu do đội trưởng nắm giữ và khởi động, khi khởi động, lực chiến đấu của các thành viên trong chiến đội gia tăng 10%, thời gian duy trì 10 phút, thời gian phục hồi: 7 ngày.

Phần thưởng thứ ba: mỗi thành viên trong chiến đội đều có thể đổi miễn phí một cơ giáp từ cấp cao cấp đến cấp vương bài, với điều kiện: thành viên của chiến đội nhất định phải phù hợp với điều kiện điều khiển cơ giáp. Có tác dụng trong thời gian hạn định: không giới hạn!

Phần thưởng thứ tư: khi nhận bất cứ nhiệm vụ nào trong thế giới cơ giáp ảo (không hạn chế cấp bậc), thất bại giảm một nửa trường phạt.

Phần thưởng thứ năm: có thể vào kho hàng của thành chủ thành Hoảng Dương chọn mười phụ kiện cho cơ giáp hoặc mười thanh vũ khí, mười mảnh năng lượng siêu cấp, mười phần vật liệu giúp cải tạo cơ giáp, mười phần những vật liệu liên quan khác...

Phần thưởng thứ sáu: có thể lựa chọn một địa điểm không người ở trong thành Hoảng Dương làm trụ sở chiến đội, đẳng cấp trụ sở trực tiếp tăng lên 1 sao, tặng thêm hai mươi thủ vệ và bốn pháo laser phòng vệ.

Phần thưởng thứ bảy: 01 thẻ miễn khiêu chiến, có thể miễn trừ thư khiêu chiến của các chiến đội khác trong vòng một năm...

Lăng Lan xem xét những phần thưởng này, cô nhận ra bốn phần thưởng đầu là của hệ thống, vừa nhìn đã thấy thỏa mãn, còn ba phần thưởng sau hẳn là của thành chủ thành Hoảng Dương cho thêm vào, xem ra chịu khó nghe một bài diễn văn cũng được trả công xứng đáng.

Lăng Lan không có cảm giác gì với mấy món đồ của thành chủ cho, cô chỉ động tâm với mười mảnh năng lượng siêu cấp kia. Đừng trách cô để ý như thế, thật sự là nhiệm vụ lần này làm tiểu đội tiêu hao quá nhiều năng lượng, nếu không có những mảnh năng lượng này thì e rằng mấy ngày tới bọn họ phải điên cuồng đi làm nhiệm vụ để kiếm mảnh năng lượng mất,

không có đủ năng lượng thì có lẽ đến khởi động cơ giáp bọn họ cũng không làm nổi.

Chỉ một nhiệm vụ đã làm tiểu đội của cô nghèo đến mức này... Nghĩ đến đây, lòng Lăng Lan cảm thấy vô cùng chua xót.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 352: Kế Hoạch Diệt Chim Non

Edit: Phi Nguyệt

Trong một căn phòng kín không lồ, trên ba chiếc màn hình lớn chiếm hết ba mặt tường xuất hiện chín gương mặt vô cùng nghiêm túc của chín vị quân nhân lớn tuổi, bầu không khí có vẻ căng thẳng.

Một lão tướng quân mang gương mặt âm u lạnh lẽo, trên tay cầm bản tư liệu, ông ta nói với giọng bức tức: "Dùng thời gian mười sáu năm, tiêu hao vô số nhân lực vật lực mà kết quả cuối cùng lại thất bại thảm hại, không chỉ thế, Khải Rải chúng ta còn bị tổn thất hơn ba mươi hacker cấp cao cùng sáu hư năng lực giả."

Vị tướng quân với gương mặt hòa ái hơn chỉ biết cười khổ: "Đám người Hoa Hạ đó quá giáo hoạt, lặng lẽ điều động nhiều hư năng lực giả đến phá kế hoạch của chúng ta, chúng ta vì trở tay không kịp nên mới bị chết nhiều quân như vậy, nếu không phải chúng ta còn một chi đội ngầm tiềm phục ở đó thì chỉ sợ đến bây giờ chúng ta vẫn chưa biết nơi đó xảy ra chuyện."

Một lão tướng quân khác có sắc mặt khá lạnh mở miệng nói một câu: "Theo tin tức phía dưới đưa lên, trận lần này Hoa Hạ cũng phải trả giá không nhỏ, một trong mười hư năng lực giả đứng đầu của chúng đã hi sinh..."

"Nhưng Khải Rải chúng ta hi sinh đến bốn hư năng lực giả cấp cao..." Vị tướng quân khác trong màn hình nghe thấy vậy lập tức xầm mặt. "Một tên

hư năng lực giả của Hoa Hạ không đủ đền bù tổn thất của chúng ta."

Vị tướng quân bên cạnh đồng ý: "Đúng vậy, còn hơn ba mươi hacker cấp cao kia nữa, sau trận này chúng ta đã bị thương đến gân cốt, nếu lần sau còn tái phát động chiến tranh giả lập, chúng ta rất dễ lâm vào bị động, thua thiệt lần này chúng ta không thể dễ dàng cho qua như thế được."

Lão tướng quân ở ngoài rìa giận dữ, hét lớn: "Nhất định phải để đám người Hoa Hạ kia trả giá đắt!"

Một vị khác cũng đồng ý: "Nhất định phải để người Hoa Hạ trả giá đắt!"

Tất cả các tướng quân đều nhanh chóng tán đồng quyết định này: "Nhất định phải để người Hoa Hạ trả giá đắt!"

Vị tướng quân cao tuổi nhất ở chính giữa trung tâm màn hình vẫn một mực giữ yên lặng, trên môi ông ngậm chiếc tẩu, một lúc lâu sau ông mới mở miệng nói: "Những kẻ kia luôn muốn làm đồng minh với chúng ta, đây là thời điểm để họ ra một phần lực, chúng ta phải cho đám Hoa Hạ kiên cường ngạo mạn đó một bài học xương máu."

"Theo tin tức tôi nghe được từ cơ quan tình báo, hình như gần đây ở trường đệ nhất nam sinh quân giáo của Liên bang Hoa Hạ xuất hiện một thiên tài cơ giáp, chưa đến mười chín tuổi mà đã thành công tấn cấp Vương bài sư sĩ, được mệnh danh là Lăng Tiêu thứ hai..." Một đại tướng nói ra tin tức mình vừa nhận được cho mọi người nghe.

"Lăng Tiêu!" Ánh mắt của những lão đại tướng có mặt đều trầm xuống khi nghe thấy cái tên Lăng Tiêu, có người còn thậm chí nghiêng đầu nhìn cái tên này mấy lần, có thể thấy những người này vô cùng kiêng kỵ Lăng Tiêu.

Rốt cuộc một người cũng nói ra tiếng lòng của tất cả các vị đại tướng có mặt ở đây: "Không thể để cho Hoa Hạ lại có thêm một Lăng Tiêu nữa, nếu

không Khải Rải chúng ta thực sự sẽ bị bọn chúng cười lên đầu lên cổ mất."

Lăng Tiêu là cơ giáp sĩ trẻ tuổi nhất tấn cấp thần trong mấy trăm năm qua, các hạng mục năng lực của hắn đều cân đối, được tất cả các quốc gia công nhận là thần cấp sư sĩ IN mạnh nhất, những ai hiểu rõ cơ giáp thần cấp IN đều biết, nếu nói ai là đệ nhất cường giả của thế giới loài người thì đó chắc chắn là Lăng Tiêu. Đây cũng chính là lý do vì sao mười sáu năm trước bọn họ lại phải liên hợp với các quốc gia khác mưu đồ bí mật diệt trừ Lăng Tiêu, vì bọn họ không thể để cho Lăng Tiêu tiếp tục trưởng thành, trở thành kẻ mạnh không ai địch nổi. Khải Rải luôn tự nhận mình là đế quốc mạnh nhất, nếu đế nước đối địch xuất hiện một người mạnh như Lăng Tiêu chắc chắn sẽ là một sự xỉ nhục đối với họ.

Đáng tiếc, hao tổn tâm cơ vẫn không thể diệt trừ được Lăng Tiêu, Lăng Tiêu hiện giờ đã sắp trở thành người mạnh nhất, sau này muốn diệt trừ hắn sẽ không dễ dàng như trước nữa, bọn họ chỉ có thể miễn cưỡng tiếp nhận sự thật này. Nhưng một Lăng Tiêu đã là cực hạn nhẫn nại của họ, kẻ được mệnh danh là Lăng Tiêu thứ hai này thực sự đã làm Khải Rải muốn bùng nổ.

"Hoa Hạ đã diệt nhiều nhân tài cấp cao của chúng ta, vậy thì chúng ta cũng phải hủy đi tương lai hi vọng của bọn chúng!" Người tướng quân già nhất ở chính giữa trung tâm màn hình cười gằn. "Trường đệ nhất nam sinh quân giáo của Hoa Hạ... Hừ, người Hoa Hạ thực sự nghĩ chúng đã giấu diếm không để lọt một khe hở nào sao?"

Ánh mắt của tất cả các vị tướng quân khác đều sáng lên, có được ý kiến thống nhất của cả chín người, bọn họ rất nhanh đã hoạch định được phương án trả thù, lần hành động này được bọn họ gọi là kế hoạch tiêu diệt chim non!

Liên bang Hoa Hạ lúc này hoàn toàn không biết một kế hoạch độc ác đang được hình thành nhắm vào bí mật mà họ luôn phải hao tâm tổn sức

bảo vệ ở trường đệ nhất nam sinh quân giáo, quân đội biết căn cứ Tấn Long đã bị một thế lực không rõ chiếm lĩnh, thậm chí bên trong quân địch còn có rất nhiều hư năng lực giả, để đảm bảo sự yên ổn cho thế giới ảo, quân đội Liên bang Hoa Hạ điều động một hạm đội cùng hơn mười hư năng lực giả đi cùng, trong đó có ba người đứng ở top đầu hàng ngũ những hư năng lực giả đỉnh cấp, chỉ huy trưởng vẫn là vị chỉ huy lần trước trốn thoát được khỏi căn cứ Tấn Long.

Đội quân này sau đó thành công tìm hiểu được kẻ đang nắm giữ căn cứ Tấn Long hiện giờ chính là đế quốc Khải Rải. Liên bang Hoa Hạ vô cùng tức giận gửi công văn chất vấn đến Khải Rải nhưng đế quốc Khải Rải lại một mực phủ nhận và cho rằng Hoa Hạ đang gán tội cho mình, bọn họ khẳng định Khải Rải chưa hề điều động bất cứ hacker hay hư năng lực giả nào đến xâm lược thế giới ảo của Liên bang Hoa Hạ.

Ngoại giao hai nước bắt đầu tranh cãi gay gắt, sự chú ý của người dân bây giờ đều tập trung vào bọn họ. Bên ngoài, có vài quốc gia bắt đầu lặng lẽ hành động.

Bên trên bộ ngoại giao vô cùng hỗn loạn cũng không ảnh hưởng đến thời gian khảo hạch của trường đệ nhất nam sinh quân giáo, trải qua một tuần khảo hạch, các hoạt động cũng chuẩn bị kết thúc, mỗi đội trưởng của các đoàn khảo hạch đều đã đưa ra kết quả cuối cùng, danh sách được lựa chọn không nhiều vì để lựa chọn được những quân giáo sinh có năng lực, bọn họ không thể không tiến hành sàng lọc cẩn thận.

Quân đoàn 23 do Lăng Tiêu dẫn đầu cuối cùng cũng chốt được danh sách và đưa đến tay ông, Lăng Tiêu tùy ý lật xem một lượt và nói: "Cứ như vậy đi."

Phó quan đứng bên cạnh không nhịn được đành nhắc nhở: "Tướng quân, ngài không suy nghĩ thêm một chút sao?"

Lăng Tiêu hơi không hiểu, nhìn anh ta rồi cười, hỏi: "Phó đội trưởng Kiều, anh có ý kiến gì không? Không sao, chúng ta có thể cùng nhau nghiên cứu một chút."

Lăng Tiêu không hề tỏ ra uy nghiêm như những vị tướng quân khác, ông luôn giữ vẻ mặt ôn hòa khiến những tướng lĩnh dưới trướng lúc nào cũng sùng bái ông, bọn họ không hề vì e ngại mà không dám nói ra suy nghĩ của mình.

Phó đội trưởng Kiều nghe vậy lớn mật lật ra một trang giấy, sau đó chỉ vào một số cái tên, anh ta nhắc nhở: "Mấy cậu này vài ngày trước đã cùng Lan thiếu..."

Lăng Tiêu nở nụ cười như có như không nhìn phó đội trưởng Kiều làm mặt anh ta hơi đỏ lên, anh ta vội hắng giọng: "Cùng Lăng Lan tiến hành thách đấu và bị tiểu đội của Lăng Lan đánh bại, trong nhóm mấy cậu này có một cậu vốn đã báo danh ở quân đoàn số 23 chúng ta nhưng vì bị thương nặng nên vô duyên với lần khảo hạch này, tôi có nghe thiếu tá Tần Phong nói, trong lúc khảo hạch anh ta vô ý nghe thấy bọn họ nói chuyện với nhau, ý tứ muốn trả thù Lăng Lan."

Kể từ khi biết Lan thiếu gia là con trai của tướng quân, những quân nhân đi theo tướng quân đến lần khảo hạch lần này đều đã sớm tìm hiểu mọi chuyện của Lan thiếu gia từ khi nhập học đến nay. Khi biết Lan thiếu gia mang theo năm nhất tân sinh đánh bại tiểu đội của đoàn Lôi Đình đứng đầu trường quân giáo ở trong một trận thách đấu thì bọn họ cảm thấy rất tự hào, quả nhiên không hổ là con trai của Thần cấp sư sĩ, đại tướng Lăng Tiêu của bọn anh, tuổi còn nhỏ đã mạnh như vậy rồi.

Tất cả bọn họ đều công nhận năng lực của Lăng Lan, đương nhiên về công về tư đều muốn nghiêng về phía cô, coi như Hoắc Chấn Vũ kia đúng là một nhân tài hiếm có, nhưng nghe được tin tức mấy năm sau bọn chúng muốn trả thù Lăng Lan là trong lòng họ đã cảm thấy không thoải mái rồi.

Nếu không phải nhân phẩm không cho phép họ dùng quyền công xử lý việc tư thì bọn họ đã sớm gạch tên những người này ra khỏi danh sách.

Cuối cùng bọn họ vẫn đưa những cái tên này xuống cuối cùng của danh sách, dù thế vẫn thấy không cam lòng, đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao phó đội trưởng Kiều lại muốn nhắc nhở Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu nghe xong lại bật cười: “Thế chẳng phải rất tốt sao?”

Phó đội trưởng Kiều hơi ngẩn ra, không hiểu lời này của tướng quân có ý gì.

“Tôi còn đang sợ mấy năm sau Lăng Lan vào quân đoàn của chúng ta, những chú bác như các cậu lại quá mức chiều cố nó làm nó thiếu ý thức cạnh tranh, cả người sẽ bạc nhược dần.” Lăng Tiêu hơi trầm tư. “Có những cậu này ở đây sẽ giúp nó được rèn luyện, các cậu phải luôn nhớ rằng, bên trong nhà kính không thể nào nuôi trồng ra được những hạt giống tốt.”

Lăng Tiêu mỉm cười nhìn phó đội trưởng Kiều, tiếp tục nói: “Trong quân đoàn số 23 của chúng ta không có cái gọi là đặc quyền phân chia địa vị, bất luận là ai đều phải đi lên từ vạch xuất phát, bắt buộc trải qua những khó khăn thử thách mà không ai được phép gánh hộ. Nếu những cậu này thực sự có năng lực thì cứ bồi dưỡng, đừng dùng thủ đoạn nhỏ nhặt gì để chèn ép chúng, nếu sau này Lăng Lan thật sự bị chúng bắt nạt thì chứng minh năng lực của nó không đủ, thua không thể oán trách ai.”

Phó đội trưởng Kiều giật mình trước ánh mắt tựa như nhìn thấu của Lăng Tiêu, sau lưng anh ta lập tức đổ mồ hôi lạnh, anh ta chỉ đành tự an ủi mình đã suy nghĩ nhiều rồi, miệng liên tục đồng ý chứ không dám nhiều lời thêm.

Nhận được sự đồng ý của Lăng Tiêu, phó đội trưởng Kiều nhanh chóng mang danh sách những người trúng tuyển rời khỏi phòng làm việc của Lăng Tiêu và giao cho phía trường quân giáo. Ngày mai trường đệ nhất

nam sinh quân giáo sẽ đem danh sách của các quân đoàn công bố trước trường, cũng có nghĩa công tác khảo hạch lần này của họ đã hoàn toàn kết thúc, sắp xếp lại đồ đạc trong vòng một ngày, ngay hôm sau họ phải rời khỏi trường đệ nhất nam sinh quân giáo.

Lăng Tiêu nhìn theo bóng lưng rời đi của phó đội trưởng Kiều, trong mắt ông toát ra ý lạnh. Khi ông quay người chuẩn bị về phòng nghỉ ngơi thì phát hiện cận vệ Lâm Chính Nam đang nghiêm túc nhìn ông, trong mắt cậu ta có tức giận và không đồng tình. Lăng Tiêu nhíu mày: “Tiểu Lâm, cậu có lời muốn nói sao?”

“Hành vi vừa rồi của phó đội trưởng Kiều rõ ràng có vấn đề, vì sao tướng quân còn tin nhiệm một người như anh ta?” Lâm Chính Nam luôn cho rằng có thể trở thành cận vệ của Lăng Tiêu là may mắn và là cái phúc của anh, từ nhỏ anh đã sùng bái và muốn trở thành trợ thủ đắc lực cho Lăng Tiêu, trở thành một trong những thủ hạ được tin nhiệm nhất dưới trướng của ông.

Rất nhiều lần Lâm Chính Nam đã nhìn thấy phó đội trưởng Kiều tự ý làm sai ý tứ của Lăng Tiêu khiến Lăng Tiêu bị tổn hại đến danh vọng, như việc lấy quyền công trả thù tư lần này thực sự làm anh ta không thể nhịn được nữa, phải mở miệng hỏi.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 353: Trách Nhiệm Người Cha!

Lăng Tiêu nghe thấy vậy nhin không được nở nụ cười, ông cũng không trả lời, chỉ là lúc đi ngang qua Lâm Chính Nam, ông duỗi tay xoa xoa đầu đối phương, khẩu khí mang theo bất đắc dĩ: “Tiểu quý, cậu nghĩ quá đơn giản rồi”

Người trẻ tuổi quả nhiên là có nhiệt huyết, yêu ghét rõ ràng, nhưng việc quân chính nào có đơn giản như vậy. Trước kia ông cũng muốn mọi việc cứ như nước chảy bèo trôi, không chịu thỏa hiệp, kết quả khiến ông và người nhà phải chia lìa suốt mười sáu năm. Lăng Tiêu nghĩ đến đây, khẽ cau mày. Chẳng qua, nếu bọn họ cho rằng ông vẫn là Lăng Tiêu của quá khứ, vậy thì họ thật sự sai lầm rồi!

Ở đằng sau, Lâm Chính Nam sừng sờ, ngậy ngốc vuốt tóc trên đầu mình, anh không tin được ngài tướng quân mà anh sùng bái kính phục bấy lâu nay lại thân mật vỗ đầu mình. Anh kích động nhìn theo bóng dáng Lăng Tiêu đang xa dần đây về tôn sùng, cũng không phát hiện thấy tia lạnh lẽo chợt loé lên trong mắt Lăng Tiêu.

Bên ngoài, lính bảo vệ vẫn luôn nấp ở chỗ khuất chứng kiến cảnh tượng này, trong mắt nhanh chóng hiện lên một tia hâm mộ nồng đậm, anh ta cũng rất sùng bái Lăng Tiêu. Đến nỗi biểu hiện ngậy ngốc của Lâm Chính Nam, anh ta chỉ có thể thầm thở dài một hơi, nhưng cũng thấy may mắn cho Lâm Chính Nam, cũng chỉ có Lăng Tiêu tướng quân tính tình dễ chịu mới có thể bao dung được tính cách cương liệt kiểu này của Lâm Chính

Nam. Ở chỗ các tướng quân khác, Lâm Chính Nam chắc chắn sẽ bị từ bỏ một cách vô tình, bởi vì cậu ta tuyệt đối là một kẻ chuyên gây họa.

Trở lại phòng, Lăng Tiêu yên lặng ngồi trên sofa, trong đầu lại nhớ tới hai ngày trước, khi con gái kể lại mọi chuyện cho ông, còn có những tư liệu khẩu cung được lặng lẽ truyền đến nữa. Mỗi khi ông nhớ tới việc này thì trong lòng lại sợ hãi không thôi, suýt chút nữa ông liền mất đi con gái mãi mãi.

Lúc trước ông nghe Lăng Lan nhận được nhiệm vụ cấp SSS cũng chỉ hơi kinh ngạc với vận đen đui của con gái mình, không đành lòng nhìn thấy biểu tình sau khi thất bại của con gái nên mới làm gia tăng một chút khả năng thành công, đem cơ giáp "Như ảnh theo gió" là cơ giáp duy nhất có thể tặng được cùng hoàng bài cơ giáp giao cho Lăng Lan sử dụng, bảo đảm vạn nhất.

Nếu ông biết căn cứ Tấn Long đã bị người đế quốc Khải Rải thành công lén vào từ sớm thì ông nhất định sẽ ngăn cản con gái đi làm cái nhiệm vụ đáng chết này. May mắn chính là lúc trước còn có một đội quân nhân Liên Bang được Quân bộ phái đi để điều tra trước, trong đội không chỉ có nhiều hacker cao cấp, đồng thời còn có vài người có Hư năng lực đỉnh cấp. Bọn họ thành công thu hút tầm mắt của quân Khải Rải, làm con gái ông chen vào trong lỗ hổng, chiếm được chút tiện nghi.

Không thể không nói, vận khí của con gái ông lúc tiếp nhận nhiệm vụ này thật siêu tồi, nhưng vận khí ở phương diện bắt người lại tốt đến không tưởng, thế nhưng lại bắt được một người có Hư năng lực đỉnh cấp ẩn núp trong dân thường, cùng một hacker đỉnh cấp (Lăng Lan phải nói dối ở đoạn này), hơn nữa trên cơ bản trong đội ngũ đều là Cơ giáp sĩ cao cấp có được chiến lực chỉ tính là không tồi, thế mà trong hoàn cảnh như vậy lại có thể thành công hoàn thành nhiệm vụ, mang về nguồn tình báo kỹ lưỡng tỉ mỉ, thậm chí còn âm thầm trợ giúp đội điều tra Liên Bang đem những tên

Khải Rải có Hư năng lực một lưới bắt hết, thành công ấn núp tiến vào quân hạm cùng quân nhân Liên Bang cùng nhau chạy thoát trở về.

Vào thời điểm Lăng Lan kể lại những việc này, trong lòng Lăng Tiêu thực ra là kiêu ngạo, nhưng cũng nghĩ mà sợ không thôi. Phải biết rằng chỉ cần sơ sẩy chút thôi thì chính là kết quả toàn quân bị diệt. Ngay cả Lăng Tiêu cũng không thể không bội phục con gái mình to gan lớn mật.

Bất quá kết quả của việc mạo hiểm cũng thật là mỹ mãn, khen thưởng nhận được cũng rất phong phú, nghĩ đến chiến đội của con gái từ 0 sao lập tức nhảy tới năm sao, có thể nói là một bước lên trời, cấp bậc này ở thế giới cơ giáp tuyệt đối có thể lọt vào trong top 100 chiến đội hàng đầu.

Đương nhiên đối với những chiến đội tăng cao nhất, trước mắt chiến đội của Lăng Lan đương nhiên không thể nào so sánh được, bởi những chiến đội đó đều được thành lập bởi mấy lão quái vật, đã duy trì được vài thập niên rồi. Chiến đội của Lăng Tiêu đã từng là một trong số đó, chỉ tiếc hiện tại, những thành viên trong chiến đội đó không phải hy sinh thì đã rời xa Liên Bang. Hiện tại, chiến đội của Lăng Tiêu cũng chỉ là cái tên, chứ thực ra nó đã không còn tồn tại, chỉ là hữu danh vô thực.

Sau khi Lăng Tiêu biết được chuyện, liền bảo Lăng Lan đem chuyện này hoàn toàn chôn ở đáy lòng, không nói với bất cứ ai. Như vậy không chỉ là vì bảo hộ Lăng Lan, đồng thời cũng là vì bảo hộ những người có Hư năng lực giả và hacker khác ở dân gian không bị Quân bộ phát hiện.

Nhưng Lăng Tiêu cũng hiểu được, con gái mình có trình độ gây họa so với ông còn lợi hại hơn rất nhiều. Lúc trước ông làm nhiệm vụ thành lập chiến đội này nhiều nhất cũng chỉ là đến địa bàn quốc gia đối địch làm loạn một hồi, chém giết mấy Vương bài sư sãi là xong việc. Mà con gái ông thế mà trực tiếp đem hacker đỉnh cấp cùng người có Hư năng lực của đế quốc Khải Rải xử lý một số lượng lớn, tin tưởng đế quốc Khải Rải lần này nhất định đau lòng muốn chết.

Như vậy ông phải trở nên càng cường đại hơn, nếu không thật đúng là không giúp được cô con gái bư hân có thể chọc xé trời này! Lăng Tiêu nghĩ đến đây, không khỏi nở nụ cười, đây chính là trách nhiệm của cha, ông can tâm tình nguyện cũng cảm thấy ngọt ngào hạnh phúc.

Hai ngày này, Lăng Tiêu giống như ăn không ngồi rồi, dáng vẻ một mực thoải mái, nhưng thật ra là bí mật sai thể lực ngầm của Lăng gia bắt đầu để ý động tĩnh phía đế quốc Khải Rải, đồng thời cũng mệnh lệnh Quân đoàn 23 chặt chẽ chú ý hướng đi các quân đoàn lớn của Khải Rải. Đáng tiếc hai ngày này lại không có được đến một tin tức gì hữu dụng, điều này làm lòng Lăng Tiêu có chút thấp thỏm không yên. Dựa theo hiểu biết của ông về đế quốc Khải Rải, ông chắc chắn đối phương tuyệt đối sẽ không nén giận như vậy, lần bị tập kích này, đối phương khẳng định sẽ đến trả thù.

Cho dù Lăng Lan đã nói trong lúc chiến đấu cùng Khải Rải cô vẫn chưa bị bọn họ phát hiện, nhưng Lăng Tiêu vẫn lo lắng lỡ may tình báo đế quốc Khải Rải cường đại sẽ đào ra được con gái của ông thì sao đây.

“Ngày mai phải rời đi ngay rồi à? Nếu ở lại thêm mấy ngày thì tốt rồi.” Lăng Tiêu đột nhiên cảm giác thời gian có chút không đủ, nếu có thể ở thêm mấy ngày, không chừng ông có thể bày ra một ít phòng hộ bảo vệ. Nghĩ đến đây, ông nhin không được âm thầm thở dài một hơi, “Hy vọng hết thấy chỉ là mình nghĩ nhiều.”

Một đêm không nói chuyện, sáng sớm ngày thứ hai, học sinh trường quân đội Đế Nhất Nam sinh đều đăng nhập vào diễn đàn phía chính phủ, muốn được xem thành tích khảo hạch quân đoàn và danh sách các quân đoàn đủ tư cách.

Ngay cả tân sinh cũng tham gia náo nhiệt, bởi vì mỗi quân đoàn đều sẽ công bố video phần thi khảo hạch, đây cũng là dịp họ có thể rút ra kinh nghiệm để qua kì thi. Tuy rằng họ biết kinh nghiệm rút ra được hầu như không hữu dụng mấy, bởi vì mỗi một năm nội dung khảo hạch đều không

giống nhau, nhưng nhóm học sinh cấp thấp vẫn ôm hy vọng, kéo nhau đi xem video.

“Chúc mừng Hoắc lão đại!”. Kiều Đình sau khi đăng nhập vào diễn đàn chính phủ ngay lập tức gửi tới Hoắc Chấn Vũ lời chúc mừng, nhưng hắn vẫn có chút kinh ngạc khi Hoắc lão đại cuối cùng lại ghi danh vào Quân đoàn 23, dù trước kia đã quyết định vào Quân đoàn 01. Dù sao đi nữa, Hoắc lão đại vẫn trở thành người đạt thành tích tối đa trong đợt khảo hạch của Quân đoàn 23, không hổ là đoàn trưởng tiền nhiệm của Lôi Đình bọn họ.

“Cảm ơn Kiều học đệ.” Hoắc Chấn Vũ nhìn thành tích của mình cũng cực kỳ cao hứng, đồng thời hắn cũng nhìn tên của những người khác cùng thành công gia nhập Quân đoàn 23. Vậy là tiểu đội của họ ngoại trừ người bị thương còn đang được chữa trị là Nhiếp Phong Minh ra thì ai cũng không thiếu, chờ đến sang năm, Nhiếp Phong Minh gia nhập Quân đoàn 23 thành công thì chiến đội của bọn họ sẽ thực sự đầy đủ.

“Chỉ có điều lúc thi đấu trên lôi đài với đoàn Tân Sinh, chúng ta đánh thua, sau này phải nhờ Kiều học đệ giải quyết hậu quả.” Hoắc Chấn Vũ nghĩ ngợi, xong nhắc nhở một câu, “Đoàn trưởng đoàn Tân Sinh Lăng Lan, cậu ta thật sự rất mạnh.”

“Em tin tưởng trong lĩnh vực cách đấu cơ giáp, em sẽ không thất bại bởi bất kì kẻ nào.” Kiều Đình nghe vậy cực kỳ nghiêm túc mà trả lời. Hắn biết Hoắc lão đại là có ý tốt nhắc nhở, lo lắng về trận chiến sau này giữa Lôi Đình cùng đoàn Tân Sinh, cho nên hắn cũng nghiêm túc mà nói cho Hoắc lão đại không cần bận khoản chút việc nhỏ này.

Hoắc Chấn Vũ trầm mặc một chút mới trả lời: “Kiều học đệ, cậu cảm thấy tự tin như vậy cũng tốt.” Hắn không cách nào nói cho Kiều Đình rằng cái người tên Lăng Lan này khiến hắn có cảm giác sâu không lường được,

cuối cùng chỉ có thể nói ra câu này, vừa tán thành lời nói của Kiều Đình, cũng vừa củng cố niềm tin cho mình.

Mà trong biệt thự của Lăng Lan, đám người Tề Long cũng đang ở trên diễn đàn, đương nhiên bọn họ chủ yếu tập trung vào Quân đoàn 23, bởi vì đó chính là quân đoàn của “phụ thân đại nhân” của lão đại nhà mình, cũng rất có thể là quân đoàn của bọn họ trong tương lai.

“A a a a, không ngờ chú Lăng lại thu nhận mấy người Hoắc Chấn Vũ” Tề Long là người đầu tiên đăng nhập, liền mở ra nội dung về Quân đoàn 23, nhìn một lần từ trên xuống dưới danh sách và bắt gặp những cái tên quen thuộc, cậu nhện không được trêu lên.

Bởi vì Lăng Tiêu là cha của Lăng lão đại, nhưng tuổi thực của Lăng Tiêu lại kém hơn nhiều so với cha bọn họ, nên bọn họ vẫn lựa chọn xưng hô tôn kính là chú Lăng. Lăng Lan nằm trên sofa đang lật xem tư liệu về một ít thể lực trong tối ngoài sáng của Lăng gia mà cha đưa cho, nghe được cách xưng hô kiểu này mặt liền cứng đờ, đầu mất vẻ lạnh lùng thường ngày. Cô nghĩ đến gương mặt trẻ trung phơi phới của cha già nhà mình, thật sự chẳng có liên quan gì tới cái danh xưng này.

“Cái này có cái gì đâu mà kích động. Ngoại trừ việc không bằng lão Đại của chúng ta, Hoắc Chấn Vũ thật sự là người mạnh nhất về thể thuật trong trường quân đội.” Hàn Kế Quân nhìn thấy kết quả này một chút cũng không kinh ngạc.

“Tớ chỉ là không hiểu làm sao hẳn tự nhiên lại ghi danh vào Quân đoàn 23 chứ.” Tề Long vuốt đầu khó hiểu, từ tin bát quái của Tạ Nghi, Hoắc Chấn Vũ rất sùng bái Đệ nhất Nguyên soái, từ lâu đã thề thốt muốn tham gia Quân đoàn 01.

“Có lẽ bởi vì quân đoàn trưởng Quân đoàn 23 là Lăng Tiêu-chú Lăng.” Lạc Lăng sùng bái mà trả lời, “Tớ về sau cũng muốn vào Quân đoàn 23”

Nói tới đây, Lạc Lãng đột nhiên nghĩ tới lão đại nhà mình còn chưa nói tới muốn ghi danh quân đoàn nào, vì thế cậu vội dò hỏi Lăng Lan: “Lão đại, cậu có ý sẽ ghi danh vào Quân đoàn 23 không?”

Lăng Lan đóng màn hình ảo trong tay, nhàn nhạt trả lời: “Tại sao lại không ghi? Có người bên trong tóm lại là tốt hơn.”

Lăng Lan rõ ràng, dù cô có lựa chọn ghi danh quân đoàn khác đi nữa, cha già nhà cô tuyệt đối sẽ lợi dụng quyền lực trong tay, bắt cô phải vào Quân đoàn 23, một khi đã như vậy, cô cần gì phải đối nghịch với ý ông, đem tinh lực hao phí đâu, huống chi, cô cũng không phải không muốn đi Quân đoàn 23.

“Như vậy thật tốt, chúng ta sẽ cùng nhau ghi danh Quân đoàn 23.” Lạc Lãng hưng phấn nói, cậu nói làm các đồng bọn bên người sôi nổi gật gật đầu, bọn họ đã sớm hạ quyết tâm đi theo Lăng Lan, huống chi Lăng Tiêu lại chính là thần tượng của bọn họ, có thể đi Quân đoàn 23, bọn họ đều rất vui.

Lạc Lãng vừa mới hưng phấn, cảm xúc liền trầm xuống, cậu ta lo lắng nhíu mày nói: “Không biết ba người mới gia nhập kia sẽ lựa chọn như thế nào đây?”

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 354: Địch Tập Kích?

- Lý Lan Phong chắc chắn sẽ vào Quân đoàn 23, tớ sẽ thuyết phục cậu ấy.

Lăng Lan trực tiếp trả lời, xong nói tiếp:

- Còn Lý Thì Du, nếu Tề Long còn chưa giải quyết xong tai hoạ ngầm kia, anh ta dù muốn đi cũng không đi được.

Lời này của Lăng Lan làm những người khác nhin không được đồng tình một phen với Lý Thì Du, khổ thân Lý Thì Du vô tội cứ thế mà đem bán cả đời cho chiến đội Lăng Thiên, làm gì còn có cái gì gọi là tự do.

Tề Long trốn ở một bên âm thầm lau mồ hôi lạnh, trong lòng tự thôi miên mình: “Mặc kệ, chuyện này hết thảy đều là do chủ ý của lão đại”. Cậu còn nhớ rõ trước kia, lão đại từng lặng lẽ tiêm cho cậu một ống thuốc gì đấy, tuyệt đối có mùi âm mưu.

- Mà Thường Tân Nguyên, lần sau tìm cơ hội hỏi một chút là được, nếu anh ta không chịu, sau này còn có thời gian mấy năm nữa, đủ để chúng ta xuống tay thu phục.

Lăng Lan vuốt vuốt cằm, nghĩ đến tên thiên tài cải tạo cơ giáp kia, ừmm, tuyệt đối không thể để anh ta thoát.

Thu phục? Lăng Lan vừa nói xong, những người khác trong biệt thự đều thống nhất làm một động tác, đó chính là ngẩng đầu lên nhìn hoa văn trên trần nhà, làm bộ cái gì cũng chưa nghe được. Bọn họ là một chiến đội quang minh chính đại, tuyệt đối không phải cái đội ngũ chuyên đi lừa đảo.

Ách, mặc dù có mấy đoàn viên thật sự là nhờ vào hãm hại lừa gạt mới tuyển được, nhưng tổng thể mà nói thì cũng chỉ là số ít. Trong lòng mọi người tự nhắc nhở bản thân mình: tuyệt đối không nên để bị lừa đảo nhà mình làm hư.

Tầm xế chiều, Lăng Lan chủ động từ trong biệt thự đi ra ngoài, đám người Tề Long còn đang tham gia chương trình huấn luyện chưa trở về, Lăng Lan quyết định đi tạm biệt cha già nhà mình, miễn cho Lăng Tiêu nghĩ ngợi mà thương tâm.

Lăng Lan biết rõ Lăng Tiêu ngàn dặm xa xôi nguy trang đến trường quân đội, xét đến cùng chính là vì không yên tâm về cô cho nên ông muốn tới đây nhìn tận mắt. Tuy Lăng Lan cho rằng việc làm này của Lăng Tiêu là không cần thiết, nhưng không thể phủ nhận, Lăng Lan thật sự đã cảm động sâu sắc, cô cảm nhận được tình thương và bao dung vô bờ bến của cha dành cho mình. Tuy rằng hai người xa nhau những mười sáu năm, nhưng phải nói cũng bởi vì thế nên Lăng Tiêu càng cố gắng thể hiện với Lăng Lan tình thương yêu ở sâu trong lòng ông. Với tư cách là một người cha, Lăng Tiêu vẫn rất được.

Nhờ hai cha con cùng chung sống nhiều ngày ở trường quân giáo, Lăng Lan đã chấp nhận Lăng Tiêu trong không gian truyền thừa và Lăng Tiêu trong hiện thực là cùng một người. Nếu không phải vì thói quen đeo cái mặt than của Lăng Lan và vì Lăng Tiêu có gương mặt trẻ trung hơi thái quá, có lẽ Lăng Lan đã mở miệng kêu một tiếng “ba ba”, thỏa mãn nguyện vọng bấy lâu nay của Lăng Tiêu.

Đoàn khảo hạch của Lăng Tiêu dường như là đội ngũ cuối cùng rời khỏi trường Đệ Nhất Nam sinh quân giáo, người đến đưa tiễn thật không ít. Có một số người là những quân giáo sinh năm năm đã khảo hạch thành công tiến vào Quân đoàn 23, ví như đám người Hoắc Chấn Vũ, ngoài ra cũng có rất nhiều học sinh năm thấp hâm mộ Quân đoàn 23, thừa dịp không bị cấm ra đây thể hiện một chút, hy vọng gây được chút ấn tượng tốt với mấy vị giám khảo này.

Cho dù họ biết mỗi năm giám khảo tới khảo hạch đều không giống nhau, nhưng nếu lỡ may vài năm sau, những giám khảo đó lại tới khảo hạch thì sao? Mặc dù chỉ có chút hy vọng như vậy, họ cũng không muốn bỏ qua.

Đây cũng là lần đầu tiên Hoắc Chấn Vũ nhìn thấy đoàn trưởng của Quân đoàn 23. Trong thời gian hăng hái khảo hạch, vị đoàn trưởng này cũng chưa từng xuất hiện, dù là kiểm tra công tác hàng ngày cũng là sau khi khảo hạch chấm dứt mới tới. Do Hoắc Chấn Vũ đã lựa chọn vào Quân đoàn 23 nên hẳn muốn hiểu biết nhiều hơn, hẳn muốn biết vị thiếu tướng này rốt cuộc là một tướng lãnh ra làm sao, có lẽ từ trên người ông ấy có thể tìm được một chút bóng dáng của đại tướng Lăng Tiêu.

Hoắc Chấn Vũ tin tưởng tướng lãnh dưới trướng đại tướng Lăng Tiêu luôn có điểm tương đồng với ngài. Vị thiếu tướng này nhìn qua trông rất trẻ, dù anh ta che mặt kín mít bằng cái mặt nạ to đùng nhưng cũng không thể che giấu điểm này. Anh ta dẫn theo đoàn đi đến quân hạm chuyên dụng của Quân đoàn 23, cũng không trực tiếp đi vào trong quân hạm như các đoàn khảo hạch khác, mà đứng ở bên ngoài, tựa như đang chờ đợi người nào.

Những vị quan quân khác tham dự đợt khảo hạch hình như đã hình thành thói quen: Thiếu tướng mới vừa dừng bước, bọn họ nhanh chóng lựa chọn những vị trí khác vây quanh thiếu tướng, nhóm hai người, nhóm ba người trò chuyện thảo luận với nhau. Không khí có vẻ nhẹ nhàng.

Hoắc Chấn Vũ mới nhìn thoáng qua cũng không nghĩ nhiều, nhưng rất nhanh hần liền phát hiện ra sự huyền bí trong đó. Những quan quân khảo hạch nhìn như tùy ý mà đứng nói chuyện với nhau, nhưng thật ra không phải như vậy, bọn họ đang vây quanh để bảo vệ thiếu tướng ở bên trong, mỗi người ở một phương hướng góc độ khác nhau. Có thể nói họ luôn cảnh giác về tình huống xung quanh, không để lại một góc chết nào.

Hoắc Chấn Vũ thấy thế không khỏi âm thầm lú lười, không ngờ được suy nghĩ của thủ trưởng Quân đoàn 23 lại tỉ mỉ như thế. Ở các đoàn khảo hạch khác, tình huống này còn chưa bao giờ xuất hiện, kể cả người dẫn đội có là đoàn trưởng đi nữa cũng chưa chắc có thể áp đảo đám thủ hạ tài hoa nhưng kiêu ngạo, khó thu phục của mình.

Không thể phủ nhận, điều này khiến Hoắc Chấn Vũ rất kinh ngạc nhưng trong lòng hần cũng âm thầm vui mừng, dù sao việc gia nhập một quân đoàn đoàn kết so với một quân đoàn có nhiều thế lực đấu đá thì tốt hơn nhiều.

Đúng lúc này, Hoắc Chấn Vũ nhìn thấy một bóng người quen thuộc đi tới, đúng là kẻ đã đánh thắng hần ở lô đài tranh tài-Lăng Lan. Chỉ thấy cậu ta trực tiếp lướt qua khu vực phòng hộ, đi về phía quan quân Quân đoàn 23 đang đứng, nhìn phương hướng thì cậu ta hần là tới tìm vị thiếu tướng kia.

Hoắc Chấn Vũ âm thầm sửng sốt, cảm thấy khẩn trương thay cho Lăng Lan, những quan quân khảo hạch trong Quân đoàn 23 này nhìn qua trông rất hòa ái, nhưng thực ra họ cũng không phải dễ đối phó như vậy. Hần từng có ý muốn tạo quan hệ tốt với họ nhưng lại thất bại, những người đó hiểu rõ ý đồ của hần, nhìn lại hần với ánh mắt mỉa mai, làm Hoắc Chấn Vũ cũng không dám nói nhiều với họ.

Hoắc Chấn Vũ nghĩ là Lăng Lan chưa đi đến trước mặt thiếu tướng thì đã bị quan quân xung quanh chặn lại, không ngờ Lăng Lan vừa mới đi vào, quan quân đứng đằng trước cười cười rồi tránh sang một bên. Tình cảnh

này làm ánh mắt Hoắc Chấn Vũ đột nhiên co rụt lại, không cần suy nghĩ nhiều, hắn cũng nhận ra Lăng Lan có quen biết vị thiếu tướng kia.

Hoắc Chấn Vũ bởi vì chỉ chú ý tới cuộc thi khảo hạch nên không để tâm đến tin tức gần đây trong trường quân đội cho nên cũng không biết là Lăng Lan đã tổ chức đoàn Tân Sinh trở thành đội lễ nghi đón tiếp các đoàn khảo hạch, trong khi đang tiến hành nghi thức thì được đoàn trưởng đoàn khảo hạch Quân đoàn 23 thưởng thức.

Hoắc Chấn Vũ trầm xuống, việc Lăng Lan quen biết vị thiếu tướng kia liệu có thể ảnh hưởng đến tính toán báo thù của hắn sau này hay không?

Nhưng hắn ngay lập tức nở nụ cười, trong mắt tràn ngập ý chí chiến đấu: “Như vậy cũng tốt, nếu Lăng Lan thật sự ghi danh vào Quân đoàn 23, thời gian báo thù có thể sớm hơn mấy năm”.

- Con cuối cùng đã đến! Cha còn nghĩ rằng cả tạm biệt cha con cũng không muốn đi.

Cho dù khuôn mặt Lăng Tiêu đã bị chiếc mặt nạ to dùng che giấu, nhưng ý cười trong mắt ông căn bản không giấu được, có thể thấy Lăng Lan đến làm Lăng Tiêu cực kì phấn khởi.

- Ủm, con quên mất nhờ cha tiện thể nhắn lại với mẹ, con ở đây mọi việc đều rất tốt.

Lăng Lan theo bản năng đưa tay lên sờ sờ mũi, làm lơ mong đợi trong mắt Lăng Tiêu, tỏ ra mình chưa nhìn thấy cái gì hết. Thôi vậy, để cô thích ứng một chút nữa đã!

Lăng Tiêu dường như hiểu ra Lăng Lan đang ngượng ngùng, sùng nịch duỗi tay đâm vào trán Lăng Lan, cười nói:

- Được thôi, cha sẽ truyền lại lời con nói, “con trai”!

Nói xong Lăng Tiêu liền xoay người rời đi chuẩn bị vào chiến hạm, kỳ thật Lăng Lan đích thân đến đây tiễn ông, ông đã rất thỏa mãn rồi, đến nỗi về chuyện cô chưa nói một tiếng “ba ba”, ông cũng không nóng nảy, còn có rất nhiều thời gian, một ngày nào đó, ông sẽ khiến con gái nhà mình can tâm tình nguyện gọi mình một tiếng “ba ba”.

Lăng Lan nhìn bóng dáng đang xa dần của Lăng Tiêu, cô đứng nghiêm, thực hiện nghi lễ chào của một quân giáo sinh, trong miệng nói nhỏ: “Ba ba, chúc người thuận buồm xuôi gió!” Dù một tiếng ba ba kia cô còn chưa có thể gọi lên, nhưng không thể phủ nhận, trong lòng cô, cô rất kính yêu người cha này.

Đoàn khảo hạch của Quân đoàn 23 nhanh chóng đi theo tướng quân của họ bước lên quân hạm, quân hạm cũng nhanh chóng khởi động phi hành. Cứ như vậy, trừ bọn Tề Long biết Lăng Tiêu đã tới trường quân đội, những người khác căn bản không biết thần tượng toàn quân- Thần cấp sư sĩ đại tướng Lăng Tiêu từng đại giá quang lâm trường Đệ Nhất quân giáo.

Lăng Lan nhìn theo quân hạm tới khi nó bay ra khỏi cảng rồi mới chấm dứt nghi lễ, cô xoay người rời khỏi cảng. Đi được nửa đường, cô gặp Hoắc Chấn Vũ đang đứng trước mặt, nhìn cô cực kì nghiêm túc.

- “Hoắc học trưởng có việc gì vậy?” Lăng Lan nhàn nhạt hỏi.

- “Có phải cậu sau này muốn gia nhập Quân đoàn 23 hay không?” Hoắc Chấn Vũ hỏi.

- “Đúng là như thế!” Lăng Lan chém đinh chặt sắt trả lời.

- “Tốt, vậy bốn năm sau, tôi sẽ chờ cậu ở Quân đoàn 23, khi đó, chúng ta sẽ đánh một trận với nhau giải quyết thù hận.” Trong mắt Hoắc Chấn Vũ tràn ngập chiến ý, trực tiếp hạ thư khiêu chiến.

- “Quyết như vậy đi!” Lăng Lan quyết đoán đập tay vào bàn tay đang chìa ra của đối phương, tỏ vẻ đã tiếp nhận thư khiêu chiến của Hoắc Chấn Vũ.

Sau khi hai người đập tay liền bước qua nhau, cũng không quay đầu nhìn lại, nhưng bọn họ đã nhận thức được: từ giờ trở đi họ cần dốc sức chuẩn bị cho cuộc chiến bốn năm sau này.

Bóng đêm phủ xuống thật mau, đám người Lăng Lan đã ăn xong cơm chiều, từng người còn rèn luyện một phen mới đi nghỉ ngơi.

Lúc này, trên tinh cầu Tinh Không mà bọn họ đang ở, có một hạm đội không rõ thuộc về phe nào đang ẩn núp tiến vào, chúng lặng yên không tiếng động tiếp cận tinh cầu. Điều đáng sợ nhất chính là không biết chúng dùng thủ đoạn gì mà có thể vô hiệu hóa toàn bộ vệ tinh giám thị Tinh Không này, không có bất kì người hay thiết bị nào có thể phát hiện ra sự tồn tại của bọn chúng.

Một chiến hạm tuần tra ở Tinh Không đang thực hiện nhiệm vụ tuần tra hàng ngày, không nhận ra có dấu hiệu gì bất thường nên đang chuẩn bị gửi tin tức báo cáo tới cấp trên nhưng lại phát hiện báo cáo không gửi đi được.

- Kì lạ thật, vì sao gửi tới năm lần rồi cũng chưa có tín hiệu gì?

Thao tác viên phụ trách gửi tin tức đã liên tục gửi tin năm lần nhưng đến cả tín hiệu nhắc nhở gửi tin thất bại của quang não cũng không có, điều này khiến anh vô cùng kinh ngạc, nhin không được hô to lên. Tuy rằng hồi trước từng có lần di tín hiệu không ổn định nên không gửi đi được, nhưng cũng chỉ lần 1 lần 2 như thế, tuyệt đối không vượt quá lần thứ 3, lần thứ 5 thì chưa bao giờ có, việc này chắc chắn không bình thường.

Tổ trưởng phụ trách bộ phận nghe thấy vậy ngay lập tức đi kiểm tra, quả nhiên giống như những gì thao tác viên đã nói, thiết bị không đưa ra tín hiệu nhắc nhở nào, anh vội vàng nói:

- Đang dùng vệ tinh gì?
- JX-12. Thao tác viên lập tức trả lời.
- Đổi sang JX-07 đi. - Tổ trưởng ngay lập tức hạ mệnh lệnh.
- Không được!
- Thử đổi sang vệ tinh khác xem!

Trên trán tổ trưởng bắt đầu toát mồ hôi lạnh, anh cảm giác được có điều gì đó không ổn.

Thao tác viên lại liên tục thay đổi mấy kênh vệ tinh lớn trên phiên Tinh Không này, nhưng vẫn không làm sao được:

- Tổ trưởng, vẫn không được.
- Hay là máy liên lạc của quân hạm hỏng rồi?. Tổ trưởng lại hỏi.
- Không có, hệ thống kiểm tra báo máy liên lạc vẫn bình thường! Thao tác viên lập tức trả lời.

Tổ trưởng nghe thấy vậy, đột nhiên nhớ tới một loạt tin tức chiến tranh của Liên Bang hơn hai mươi năm về trước cũng từng phát sinh tình huống này, mặt biến sắc: “Chẳng lẽ là địch tập kích?”

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 355: Đánh Lén?

Đúng lúc này, thao tác viên phụ trách giám thị radar đột nhiên hô lên:

- Xuất hiện vật thể bay không xác định, bước đầu phán đoán có khoảng mười chín cái.

Tin tức này lôi kéo sự chú ý của hạm trưởng, ông vội ra lệnh:

- Phóng to hình ảnh lên.

Thao tác viên nhờ radar từ tọa độ phi thuyền mình nhanh chóng tìm được tọa độ của các UFO kia (vật thể bay không xác định) rồi thao tác zoom hình ảnh, hình ảnh ngay lập tức xuất hiện. Trên màn hình lớn, mới đầu mọi người chỉ có thể nhìn thấy mười chín điểm đen, sau khi ảnh được phóng to, mọi người rốt cuộc có thể hình dung được na ná hình dạng của chúng. Tuy chưa từng nghiên cứu chuyên sâu về hình dạng phi thuyền bao giờ, nhưng mọi người vẫn có thể nhận ra những UFO này là những chiến hạm.

Phi thuyền dân dụng và quân hạm có rất nhiều điểm khác biệt, từ hình dạng bên ngoài của nó ta đã có thể lập tức phân biệt được. Thấy sự tình như vậy, trong lòng mọi người đều kinh sợ. Những chiến hạm đó rốt cuộc là đến từ nơi nào, mà vì sao họ không nhận ra tinh hạm nào của Tinh vực họ vậy?

- Gửi tín hiệu yêu cầu đối phương thông báo danh tính đi.

Hạ trưởng căn rằng đưa ra mệnh lệnh, tuy rằng ông đã cảm giác được chuyện này không ổn, nhưng trong thâm tâm vẫn hy vọng những chiến hạm này đến từ quân đội bạn.

- Liên lạc ngay với mặt đất để thông báo tình huống.

Hạ trưởng tự tay chuẩn bị báo cáo, lệnh cho nhân viên truyền tin đem tình báo nhanh chóng gửi đi để bộ đội dưới mặt đất có biện pháp phòng ngự phù hợp.

- Hạ trưởng, chúng ta căn bản là không thể liên lạc được xuống mặt đất, các vệ tinh đều đã mất hiệu lực rồi.

Sắc mặt tổ trưởng trắng bệch, thông báo hiện thực tàn khốc này cho hạ trưởng.

Hạ trưởng nghe vậy liền đứng phắt dậy, quát lên:

- Nhất định phải tìm cách liên lạc xuống cho tôi, đây chắc chắn là địch tập!!!

Lúc này hạ trưởng làm sao mà còn không nhận ra tình huống này chính là quân địch tập kích nữa. Hiện tại ông chỉ có thể hy vọng mọi người có thể đem tin tức báo cáo tới bộ đội mặt đất kịp thời, nếu không thì..... Hạ trưởng nghĩ đến đây, thân thể đột nhiên run lên, cả người toát ra mồ hôi lạnh.

Một khi bị kẻ địch đánh lén thành công, trường quân giáo Đệ Nhất Nam Sinh tọa lạc trên hành tinh này..... nhất định sẽ xong đời!

- Đối phương không trả lời, hạ trưởng, hiện tại phải làm gì bây giờ?

Lúc này, việc liên lạc với hạm đội đối phương trải qua nhiều cố gắng mà vẫn thất bại, nhân viên liên lạc nôn nóng hỏi ý kiến hạ trưởng.

Hạ trưởng cân nhắc, ngay lập tức căn răng quyết định ra mệnh lệnh:

- Tình hạ lập tức di chuyển, rẽ góc chín mươi độ bay đi với tốc độ tối đa!

Mệnh lệnh này vừa được đưa ra, nhóm nhân viên phòng kỹ thuật đã khẩn trương bắt đầu thao tác, phi thuyền tuần tra vẽ ra một đường cong tuyệt đẹp trên không trung, nhanh chóng tăng tốc hướng góc phía tây Tinh Không chạy đi, phó hạ trưởng vẫn luôn đứng bên cạnh hạ trưởng không nhận được nhẹ giọng hỏi:

- Hạ trưởng, làm như vậy có ổn không?

Trừng phạt nặng nhất của Quân bộ Liên Bang chính là đối với hành vi không chiến mà chạy. Nếu như Quân bộ mà biết, hạ trưởng chắc chắn sẽ bị đưa lên toà án quân sự.

- Đối phương có mười chín quân hạ, chúng ta có xông lên cũng chỉ là đi chịu chết. Tôi không thể để thủ hạ cùng huynh đệ của mình chết vô ích như vậy. Hơn nữa, chúng ta còn có nhiệm vụ quan trọng hơn cả đó chính là tìm cách liên lạc với bộ đội mặt đất, thông báo rõ ràng tình huống ở đây cho họ. Mà để làm được việc này, chúng ta nhất định phải còn sống! Cho dù là bởi vì vậy mà tôi bị đưa lên toà án quân sự, tôi cũng không hối hận.

Ánh mắt hạ trưởng kiên nghị, tiếp tục nói:

- Phó hạ trưởng, nếu như Tân Hành tinh bị đánh lén thành công, tất cả giáo viên học sinh trường quân giáo Đệ Nhất Nam Tử chắc chắn sẽ bị diệt vong!

- Không cần biết đối phương đến từ thế lực nào, chỉ sợ mục đích chính là muốn làm gián đoạn truyền thừa của Liên Bang chúng ta. Giáo viên toàn trường Đệ Nhất Nam Sinh đều là tinh hoa bậc nhất của Liên Bang, chúng ta tuyệt đối không thể để bọn chúng đạt được mục đích.

Hạ trưởng chém đinh chặt sắt tuyên bố.

Lúc bấy giờ, hạ đội trong mười chín chiến hạ kia cũng đã phát hiện ra phi thuyền tuần tra Liên Bang này đang chạy trốn, quang nào chiến hạ phát ra thông báo:

- Phía trước phát hiện một phi thuyền tuần tra, đã xác định mục tiêu, mục tiêu đang chạy trốn, lựa chọn truy kích hay bỏ qua?

Tổng chỉ huy hạ đội nghe tin tức này, quyết đoán ra lệnh:

- Bỏ qua truy kích, dựa theo kế hoạch từ trước mà hành động.

Cái phi thuyền tuần tra kia cho rằng chạy về hướng Tây mà thoát được sao? Khoé miệng tên tổng chỉ huy lộ ra nụ cười lạnh băng, tràn ngập mỉa mai.

Quả nhiên, từ hai phương hướng khác nhau đột nhiên xuất hiện hai hạ đội, một đội có chín chiến hạ, mà đội còn lại có tới mười ba chiếc. Phi thuyền tuần tra Liên Bang tuy đã nhanh chóng rẽ góc 90 độ chạy đi, nhưng lại không may mắn đụng phải đội có mười ba chiến hạ.

- Chết tiệt, công kích tên lửa!

Nhìn thấy mình đang chui đầu vào thiên la địa võng của quân địch, hạ trưởng biết bọn họ đã không còn có cơ hội. Ánh mắt ông chợt hung ác, rống lên:

- Cho dù có phải chết cũng phải kéo theo một cái đệm lưng!

Chủ pháo của phi thuyền cuối cùng cũng được khai nổ, phần đuôi của viên đạn tên lửa nháy mắt vẽ ra một vết sáng lóa mắt xẹt qua toàn bộ Tinh Không, trực tiếp đánh về phía một chiến hạ. Đối mặt với công kích bất thành hình của phi thuyền tuần tra, chiến hạ kia bắt đầu lẩn tránh, đạn tên

lửa xẹt vào thân hạm, khiến cho quang thuẫn ban đầu mang theo ánh huỳnh quang ngay lập tức trở nên âm đạm.

Chỉ cần phóng đạn ra một lần nữa, có lẽ họ thật sự có thể gây cho kẻ địch đả kích đáng sợ. Nhưng đáng tiếc là họ không còn cơ hội nào nữa, bởi vì kẻ địch ngay lập tức phản ứng, lấy mục tiêu là phi thuyền họ đồng thời bắn ra một loạt đạn tên lửa. Đối mặt với vô số đạn tên lửa phá không mà đến, họ dự định liều mạng né tránh, nhưng từng lớp từng lớp quang thuẫn đều không ngăn cản được. Oanh một tiếng, tất cả số đạn được trong thân phi thuyền nháy mắt phát nổ, toàn bộ phi thuyền nhanh chóng bị lửa lớn ngập trời cắn nuốt, giống như pháo hoa đang nở rộ, đảo mắt một cái đã biến thành phế tích trong phiến Tinh Không này.

- Báo cáo, đã giải quyết xong một phi thuyền tuần tra phía Đông!

Hạm đội đến từ phía Đông truyền chiến báo tới hạm đội chủ chốt đầu tiên, rồi sau đó chiến hạm phía Tây cũng gửi chiến báo tới: vừa rồi chính bọn họ đã phá huỷ phi thuyền tuần tra kia, hơn nữa tính cả một phi thuyền tuần tra phía Tây nữa, tổng cộng họ đã thành công bắn phá hai chiếc.

Tổng chỉ huy nhận được chiến báo của hai hạm đội gửi đến, vừa lòng gật đầu nói:

- Theo như tình báo, toàn bộ ba phi thuyền tuần tra đã bị phá huỷ, vệ tinh xung quanh cũng bị mất tín hiệu, đây chính là thời cơ tiến hành hành động tiếp theo. Tôi tuyên bố: Kế hoạch “Diệt Mầm” chính thức bắt đầu!

Theo mệnh lệnh tổng chỉ huy, hạm đội cả ba phía xác nhập thành một hạm đội khổng lồ, chiến hạm được điều khiển đi vào không phận của trường quân giáo Độ Nhất Nam Tử trên Tân Hành tinh, sau đó há mồm(cái cửa chiến hạm mở ra trông như cái miệng). Vô số vật thể kim loại hình tròn màu đen vụt ra từ trong đó, nhanh chóng rơi xuống Tân Hành tinh.

Đế quốc Nhật Mộ cung cấp kỹ thuật này đúng là không tồi, có thể tránh được radar dưới mặt đất. Hơn nữa bây giờ lại là đêm khuya, chắc là đợi đến khi bộ đội phòng không dưới kia phát hiện ra, chúng ta đã thành công chạm đất, sau đó thì lại phải so xem chiến lực bên nào tốt hơn rồi.

Tổng chỉ huy nhìn vật thể kim loại hình tròn như mưa xuân phủ kín toàn bộ trường quân giáo Đệ Nhất Nam Tử mà không khỏi lộ ra vẻ hài lòng.

- Đúng vậy, tướng quân, hành động lần này nhất định có thể cho người Hoa Hạ một bài học đẫm máu!

Sĩ quan phụ tá đứng bên cạnh trả lời với giọng lạnh lẽo, trong mắt hẳn hiện lên cừu hận nồng đậm cùng huyết sắc, tuyệt đối không thể lưu lại một giọt máu nào!

- Lão đại, tỉnh mau! Lão đại, tỉnh mau!

Lăng Lan bừng tỉnh, nhưng cô không mở mắt mà vẫn duy trì trạng thái ngủ say như cũ. Thay vào đó, tinh thần lực nháy mắt được phát động, đầu tiên cảm nhận tình huống trong phòng, sau khi chắc chắn mọi việc đều bình thường không có gì nguy hiểm cô mới hỏi lại trong thức hải:

- Có chuyện gì thế Tiểu Tứ?

- Vừa nãy đầu não đột nhiên mất liên lạc với vệ tinh xung quanh tình cầu, chuyện này thật quá bất thường.

Tiểu Tứ tóm lược tình huống thông báo nhanh cho Lăng Lan.

- Mất liên lạc ư?

Lăng Lan nghe vậy trong lòng đột nhiên cả kinh.

- Không thể nào liên lạc được, vừa rồi tôi đã mở radar ở mặt đất lên, cùng với các thiết bị theo dõi của trường quân giáo. Trước mắt còn chưa phát hiện được cái gì dị thường, nhưng tóm lại vẫn có cảm giác không thích hợp, giống như đang có nguy hiểm buông xuống.

Tiểu Tứ khẩn trương trả lời:

- Từ trong dữ liệu của đầu não trường quân giáo, có một sự kiện như vậy đã từng xảy ra, chỉ sợ là người của quốc gia đối địch.

- Che mắt chúng ta, khiến chúng ta hoàn toàn không biết gì về tình huống bên ngoài. Chẳng lẽ bọn chúng định đánh lén?

Lăng Lan chau mày, cô không tự chủ được mà nhớ tới sự tình ở căn cứ Tấn Long, liệu nó có quan hệ cùng sự kiện này hay không? Chẳng lẽ cô bị lộ ra sơ hở nào đó nên bị địch nhân phát hiện?

Tiểu Tứ nghe Lăng Lan nói, ánh mắt sáng ngời, liên tục gật đầu nói:

- Không sai, không sai, mục đích của bọn chúng rất có thể chính là đánh lén chúng ta!

Lăng Lan ngay lập tức có quyết định, cô phân phó cho Tiểu Tứ:

- Tiểu Tứ, có tình huống nào mới phải lập tức báo lại, đặc biệt hãy chú ý tới tình huống trên không trung, sự việc sáu năm về trước người hân chưa quên đi.

Lăng Lan không khỏi nhớ tới sự việc phát sinh ở tỉnh cầu Ma Thú lúc trước, họ cũng từng bị đế quốc Nhật Mộ không kích thành công.

Sở dĩ Lăng Lan nghĩ như vậy là bởi vì trường quân giáo Đệ Nhất Nam Tử luôn có bộ đội đóng quân theo dõi động tĩnh trên mặt đất. Quân địch cho dù muốn lén vào cũng không có khả năng xâm nhập với số lượng lớn.

Mà bọn chúng lại bỏ công sức phong toả toàn bộ tín hiệu, chứng tỏ lần đánh lén này của bọn chúng tuyệt đối không chỉ đơn giản là gây sự. Nếu xâm nhập từ mặt đất quá khó khăn, thì rất có khả năng chúng sẽ trực tiếp từ trên cao đi xuống, đây cũng là nguyên nhân Lăng Lan dặn Tiểu Tứ đặc biệt chú ý tới không trung.

Lăng Lan dặn dò Tiểu Tứ xong, đột nhiên trợn mắt, chống tay phải dậy, xoay một phát xuống giường. Cô nhanh chóng mặc đồng phục trường quân đội vào, mở cửa phòng, mới vài bước đã đến căn phòng gần nhất.

Lăng Lan không thèm gõ cửa, mà trực tiếp mạnh mẽ sử dụng chân.

Rầm một tiếng! Lăng Lan trực tiếp dùng một chân đá văng cửa phòng, cánh cửa bị uy lực cường đại đánh bay vào bên trong phòng.

Rầm một tiếng nữa! Phân nửa cánh cửa đang bay đến đã bị một cổ lực lượng đánh nát, ngay sau đó một cổ khí thể đột nhiên bộc phát, chấn bay mảnh cửa còn lại.

Thứ hiện trước mắt Lăng Lan đầu tiên chỉ là một cái nằm tay, sau đó người nằm trên giường đột nhiên xoay người một cái, đứng trên mặt đất. Tề Long để trần nửa người trên, bên dưới chỉ mặc độc cái quần lót, cả người căng lên giống như con báo, chỉ cần có cơ hội sẽ ra quyền công kích.

Lăng Lan nhàn nhạt liếc thân thể mạnh mẽ rắn rỏi kia cùng với cơ bắp cường tráng của Tề Long, giấu đi vẻ hâm mộ, lạnh lùng nói:

- Địch tập kích, chuẩn bị chiến đấu!

Kiếp này cô sẽ chẳng bao giờ có được khí lực cường tráng như vậy đâu, Lăng Lan tiếc nuối nghĩ.

Mới đầu Tề Long còn cảm thấy khẩn trương khi có kẻ đột nhập, rồi cậu đã ngay lập tức buông lỏng sau khi nhận ra người đó chính là lão đại nhà

mình. Nhưng nghe lời lão đại nói, tâm tình cậu lại trở nên khẩn trương. Cậu đột nhiên đứng lên, thuận tay cầm quần áo trên giá treo quần áo ngay cạnh mép giường, nhanh chóng mặc vào, lập tức đuổi theo bước chân Lăng Lan, nôn nóng hỏi:

- Lão đại, có chuyện gì vậy??

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 356: Động Tay Chân?

- Không rõ lắm, tớ chỉ suy đoán rất có thể trường quân đội đang bị địch tấn công với quy mô lớn.

Lăng Lan vừa đi vừa trả lời, hai người rất nhanh đã tới cửa phòng Lạc Lãng, Lăng Lan không cần suy nghĩ, lại lần nữa dùng chân đá man đá văng ra, nhưng sau khi Lăng Lan đi vào lại phát hiện trong phòng không có một bóng người.

Đúng lúc này, từ bên cạnh đột nhiên nhảy ra một người, tức tốc tấn công vào khuôn mặt Lăng Lan. Cô bình tĩnh nhắc tay phải lên, một chưởng liền chế trụ năm tay người hung ác kia.

- Lão đại, là cậu à!

Lạc Lãng nhận ra người bắt lấy năm tay mình chính là Lan lão đại tức khắc nhẹ nhõm thở dài một hơi, vui mừng kêu lên.

Hoá ra là tiếng động phát ra từ phòng Tề Long vừa nãy đã kinh động tới Lạc Lãng đang ngủ say, cậu cảm giác sự tình có chút không ổn, liền nhanh chóng thay quần áo, tránh phía sau vách tường. Đúng lúc cửa phòng bị đá văng, cậu liền lao tới, một quyền công kích kẻ phá cửa kia.

Lăng Lan buông năm tay Lạc Lãng, ánh mắt lạnh lẽo nói:

- Lạc Lãng, đi thôi!

Lạc Lãng thu hồi tay, nhìn thấy sắc mặt nghiêm túc của Lăng Lan liền biết đã xảy ra chuyện. Cậu không thắc mắc gì đi theo lão đại nhà mình, nhưng lại lén lút chọc chọc Tề Long. Tề Long quay đầu lại mấp máy môi:

- Là địch tập kích!

Ánh mắt Lạc Lãng đột nhiên trở nên lạnh lùng. Có thể khiến lão đại nhà mình thận trọng đến vậy, lần tập kích này tuyệt đối không tầm thường. Cậu giống Lăng Lan, cũng liên hệ đến sự tình phát sinh trong căn cứ Tấn Long hồi trước, không khỏi suy đoán có phải bọn họ đã bị phát hiện rồi chứ?

Tuy nhiên, nhìn thấy sắc mặt băng hàn của lão đại nhà mình, Lạc Lãng không dám hỏi nhiều, đi đến tầng hai, Lăng Lan ra hiệu với Tề Long, Lạc Lãng, bảo ba người tách ra hành động, chia ra đánh thức ba người Hàn Kế Quân, Lâm Trung Khanh cùng Tạ Nghi.

Tất cả mọi người rất nhanh đều bị đánh thức, cả đội thay quần áo đầu vào đây, nhanh chóng tập hợp trong phòng khách. Nhìn Lăng Lan trầm tư ngồi ngay ngắn trên sofa, Tạ Nghi cùng Lâm Trung Khanh theo bản năng liếc mắt sang, nhận ra trong mắt mỗi người đều có một phần hoang mang. Bọn họ cũng chỉ bị Lạc Lãng và Tề Long đánh thức mà không được thông báo chuyện gì đã xảy ra.

Hàn Kế Quân đi xuống với vẻ mặt trầm tư. Cậu đến trước mặt Lăng Lan, chờ đợi lão đại nhà mình cho đáp án chính xác.

- Hiện tại, hệ thống vệ tinh trên mặt đất và trên không của tỉnh cầu chúng ta toàn bộ đều bị mất tín hiệu, tình trạng này diễn ra đã hơn năm phút!

Lăng Lan quét mắt một vòng, thông báo tình huống thực tế cho bọn họ.

Lăng Lan nói khiến trong lòng mọi người cả kinh, đặc biệt là hai người Hàn Kế Quân và Lạc Lãng. Nhận thức được tầm quan trọng của tình báo, bọn họ hiểu rõ ràng điều này có nghĩa là gì.

- Là địch tập kích!

Hàn Kế Quân chém đinh chặt sắt nói, Lạc Lãng nghe xong, gật đầu thật mạnh. Phán đoán của cậu với Hàn Kế Quân là giống nhau. So với suy đoán có phần không xác định của Lãng Lan, rõ ràng Hàn Kế Quân với Lạc Lãng chắc chắn hơn rất nhiều.

- Tớ cũng nghĩ vậy, mà lần tập kích này đến từ ngoài không gian.

Lãng Lan theo bản năng đưa mắt ra ngoài cửa sổ, bầu trời đêm một mảnh đen nhánh, đây chính là một cơ hội tốt để tiến hành không kích.

Lời cô nói khiến mọi người đều biến sắc. Nếu đúng theo lời lão đại nhà mình nói, trường bọn họ đang gặp phải nguy hiểm. Tạ Nghi không nhịn được lo lắng, nôn nóng hỏi:

- Lão đại, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

- Tớ đã khống chế được radar mặt đất, cùng với các thiết bị giám thị trên không của trường. Một khi có phát hiện gì, tớ sẽ kích hoạt toàn bộ hệ thống cảnh báo tập kích.

Lãng Lan đem dự tính của cô nói cho đồng bọn.

- Tại sao bây giờ không kích hoạt luôn? Như vậy không phải sẽ giúp bộ đội mặt đất có chuẩn bị, tiến hành canh gác hay sao?

Hàn Kế Quân khó hiểu hỏi.

- Đáng tiếc là họ không thể phát hiện được điều bất thường trên radar hay thiết bị giám thị. Nếu họ mà không tìm thấy nguyên nhân cảnh báo thì đầu tiên sẽ hoài nghi có phải đầu não trường quân đội bị công kích hay không, cứ thế rất có thể họ sẽ toàn lực điều tra chuyện này. Như vậy sẽ mất nhiều hơn được, ngược lại tạo cơ hội cho địch nhân.

Lăng Lan nêu ra băn khoăn của mình.

Nếu vì như vậy mà bộ đội mặt đất tập trung chú ý vào nội bộ trường quân đội, Lăng Lan tuyệt đối sẽ hối hận chết. Ban đầu cứ nghĩ có thể phá hư âm mưu tập kích của quân địch, ai ngờ lại tạo cơ hội tốt cho bọn chúng đánh lén mình. Cô sẽ chẳng bao giờ làm chuyện gì ngu ngốc đến như vậy.

- Nhưng thực sự là chúng ta đã mất liên hệ với vệ tinh mà, chỉ cần họ nhận ra điều này thì sẽ tăng cảnh giác lên thôi?!

Hàn Kế Quân không hiểu tại sao lão đại nhà mình có băn khoăn này. Trong mắt cậu thì chuyện này rất đơn giản, chỉ cần tìm cách khiến bộ đội mặt đất nhận ra họ đã mất liên lạc với vệ tinh mấy phút đồng hồ, họ tuyệt đối sẽ suy đoán ra việc bị không kích.

Nghe Hàn Kế Quân nói xong, khoé miệng Lăng Lan lộ ra một tia cười khở:

- Nhưng nếu cả vệ tinh lẫn thiết bị ở mặt đất đều biểu hiện bình thường thì sao?

Chỉ có loại tồn tại đáng sợ như Tiểu Tứ mới có thể tự mình cảm nhận thấy tín hiệu liên lạc đã bị mất. Hiện tại các thiết bị vệ tinh trên mặt đất đều biểu hiện bình thường, kể cả hacker đứng đầu cũng không thể phát hiện ra vấn đề gì. Chính vì như thế nên Lăng Lan bắt buộc phải ngồi yên chờ đợi sự việc phát sinh tiếp theo.

Những lời này của Lăng Lan rốt cuộc khiến Hàn Kế Quân vốn bình tĩnh biến sắc:

- Ý cậu là thiết bị trên mặt đất căn bản là không có một chút nhắc nhở, nhưng thực tế thì chúng ta đã mất liên lạc với vệ tinh rồi?

Lăng Lan gật đầu đáp:

- Đúng vậy, nếu hacker chưa đạt đến cấp độ nhất định thì không thể phát hiện ra vấn đề này.

Nếu không phải Tiểu Tứ thích nghiên cứu về hư năng lực thì cũng sẽ xem nhẹ điều này.

Cả người Hàn Kế Quân trở nên nghiêm túc:

- Không ngờ quân địch sẽ hạ bút tích lớn đến như vậy. Theo tớ biết thì hacker phải trên Vương cấp mới có được khả năng này. Trường chúng ta tuy rằng bồi dưỡng rất nhiều hacker nhưng lại chưa từng có một hacker Vương cấp nào. Kể cả trên toàn Liên Bang, số lượng hacker Vương cấp cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Như vậy có thể đoán được, bộ đội mặt đất tuyệt đối sẽ không thể phát hiện ra hệ thống vệ tinh đã bị động tay động chân.

Động tay động chân? Hàn Kế Quân nói khiến Lăng Lan sửng lại, đột nhiên trong đầu cô xuất hiện một chủ ý. Cục diện vẫn đang bế tắc lại có thể được giải quyết dễ dàng, Lăng Lan hưng phấn nói với Tiểu Tứ:

- Tiểu Tứ, người có thể hư cấu hình ảnh hiển thị trên vệ tinh không?

Lăng Lan hỏi khiến Tiểu Tứ một phen xem thường, cậu bĩu môi giận dỗi nói:

- Lão đại, ngài quá coi thường tôi rồi, loại chuyện này, nhắm mắt lại tôi cũng làm được.

Cái việc còn con như thế mà cũng hỏi nó? Bao giờ lão đại mới chịu tin tưởng nó chứ???>•<

- Vậy là tốt rồi!

Tiểu Tứ nói vậy khiến trong lòng Lăng Lan vui vẻ, cô bắt đầu giao nhiệm vụ cho Tiểu Tứ. Càng nghe Lăng Lan nói, ánh mắt Tiểu Tứ ngày càng sáng, cuối cùng còn lấy tay vỗ ngực hứa với cô: tất cả cứ giao cho nó.

Sau khi Tiểu Tứ nghe Lăng Lan phân phó xong liền biến mất. Lăng Lan giống như đã gỡ xuống gánh nặng lớn, tâm trạng nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Cô nghĩ một hồi, sau đó nói với Lâm Trung Khanh:

- Lập tức liên lạc với ba người Lý Lan Phong, Lý Thì Du, Thường Tân Nguyên, bảo họ lập tức đến nơi này tập hợp.

Tiếp theo lại phân phó những người khác:

- Những người khác lập tức liên lạc với các đội trưởng đoàn Tân Sinh, thông báo cho bọn họ tin tức này!

Lăng Lan nói đến đây, đột nhiên đứng dậy đến gần cửa sổ, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm, trầm mặc mấy giây mới lạnh lùng ra lệnh:

- Bảo bọn họ tập hợp tất cả đội viên, ở nguyên vị trí chờ nhận lệnh, chuẩn bị chiến đấu!

- Dạ, lão đại!

Tất cả mọi người đều nhanh chóng hành động. Ước chừng năm phút đồng hồ sau, trường quân đội vốn đang yên tĩnh đột nhiên nổ ra tiếng cảnh báo địch tập kích inh ỏi.

Lăng Lan nghe thấy tiếng cảnh báo như xé rách toàn bộ bầu trời đêm, khóe miệng nhin không được hơi nhếch lên. Nếu bọn chúng cho rằng thật có thể thuận lợi diệt trừ trường quân đội thì cứ tới mà ném thử một chút đi!

Tề Long đang ngồi, ngay khi nghe thấy tiếng cảnh báo liền nhảy dựng lên:

- Lão đại, đã phát hiện ra kẻ địch rồi ư?

Lăng Lan bình tĩnh tự nhiên ngồi trên sô pha, lắc đầu nói:

- Chưa thấy.

- Thế báo động này là.....?

Tề Long hoang mang, bọn cậu đều nghe được cuộc thảo luận của lão đại và Hàn Kế Quân, rõ ràng lão đại đã khẳng định khi nào có tung tích kẻ địch thì mới được kích hoạt chuông cảnh báo cơ mà??!

- Cái chuông này thật ra là tở kéo.

Lăng Lan nhàn nhạt trả lời.

- Không phải vừa cậu nói là nếu không có căn cứ, bộ đội mặt đất sẽ không tin tưởng sao?

Hàn Kế Quân nghi hoặc hỏi, không rõ vì sao lão đại nhà mình đột nhiên đổi ý.

- Nếu bọn chúng có thể động tay chân, chúng ta cũng có thể.

Khoé miệng Lăng Lan lộ ra một tia lạnh lẽo.

Câu trả lời của Lăng Lan làm ánh mắt mọi người sáng ngời, tất cả bọn họ đều đã hiểu rõ ý tứ trong lời nói của cô. Đúng là như thế, nếu bọn chúng có thể khiến vệ tinh biểu hiện bình thường thì họ cũng có thể làm cho nó có vấn đề. Chỉ là do tư duy của đa số người trong trường hợp này thường bị hạn chế, cho rằng thủ đoạn công kích chỉ có thể dùng trên người địch nhân. Nhưng thực ra có nhiều khi vì đại cục mà cũng có thể gian lận trên người mình.

Hàn Kế Quân có vẻ bình tĩnh nhìn Lan lão đại một cái thật sâu, nhưng thật ra trong lòng cậu bội phục không thôi. Trong lúc tư duy của bọn họ còn đang bị hạn chế, Lan lão đại đã hoàn toàn suy nghĩ xong xuôi, mọi hành động của cậu ấy đều không bị trói buộc bởi bất cứ điều gì, dù tốt hay xấu đều có thể bị cậu ấy lợi dụng, chỉ cần kết quả cuối cùng là có lợi một vốn một lời.

Mặt khác, Hàn Kế Quân vẫn luôn cho rằng Lan lão đại là hacker đỉnh cấp, nhưng hiện tại xem ra cậu ấy đã là hacker trình độ Vương cấp rồi. Quả nhiên là lão đại nhà mình, cho dù là trong lĩnh vực khác thì vẫn sâu không lường được.

- Địch tập kích, địch tập kích. Yêu cầu bộ đội mặt đất tiến vào trạng thái chiến đấu, ngay lập tức nhắm pháo đối không lên trên không, chuẩn bị công kích!

Chỉ huy bộ đội mặt đất thu được hình ảnh được truyền tổng từ vệ tinh, mồ hôi lạnh liền ứa ra, lập tức ra lệnh cho họ hành động. Trong hình ảnh vừa rồi, vô số tinh hạm thành hình xuất hiện, rồi từ những tinh hạm đó trút xuống vô số vật hình trứng bằng kim loại. Điều này chứng minh đây chắc chắn là một trận không kích đáng sợ, may mắn là vệ tinh truyền đến hình ảnh đúng lúc, nếu không bọn họ liền thảm.

- Báo cáo thủ trưởng, radar trên không lại không phát hiện vật thể bay không xác định nào ở trên đó, hết thấy đều bình thường.

Chỗ giám thị radar trên mặt đất rất nhanh truyền đến tin tức mới nhất, bọn họ không phát hiện ra vấn đề nào trên không cả. Tình huống này khiến chỉ huy vô cùng hoang mang, chuyện này thật ra là như thế nào? Tại sao mà vệ tinh chụp được hình ảnh như thế nhưng radar mặt đất lại không điều tra ra? Rốt cuộc là chỗ nào xuất hiện vấn đề?

- Thủ trưởng, ngài còn nhớ sự kiện Quân bộ bí mật thông báo Ma Thú tinh cầu bị địch tập kích vào sáu năm trước không?

Sĩ quan phụ tá bên người chỉ huy cũng rất hoang mang trước tình huống như vậy, nhưng ánh mắt anh đột nhiên sáng ngời, dường như đang nghĩ tới điều gì, lập tức nhắc nhở Chỉ huy.

Chỉ huy bừng tỉnh ngộ, nhanh chóng phân phó tham mưu bên người:

- Mau tìm tư liệu Ma Thú tinh cầu bị tập kích vào sáu năm trước mang cho ta!

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 357: An Bài!

Chưa đến vài giây, tư liệu về vụ Ma Thú tinh cầu bị tập kích hiện ra trên màn hình lớn của bộ chỉ huy. Khi nhìn thấy đồ vật hình trứng quen thuộc kia, Chỉ huy ngay lập tức hiểu ra, trong lòng cực kì giận dữ, chửi ầm lên:

- Chết tiệt, lại là đám Nhật Mộ đó.

- Thủ trưởng, trong tư liệu có nói vật kim loại hình trứng có thể tránh được radar rà soát.

Sĩ quan phụ tá liếc mắt một cái liền tìm thấy tư liệu anh muốn, xem ra anh nhớ không sai, radar quả nhiên không có tác dụng với vật kim loại hình trứng đó.

Chỉ huy cũng đã nhìn thấy thông tin này trên tư liệu, đột nhiên một tay chụp lấy, phản nộ ra lệnh:

- Hóa ra là thế. Không dùng radar nữa, sử dụng kính hồng ngoại tầm xa để điều tra trên không.

- Rõ! Thủ trưởng!

Quan quân phía dưới lĩnh mệnh, truyền đạt mệnh lệnh của quan chỉ huy xuống.

Trong lúc bộ đội phòng không, pháo đối không trên mặt đất đều chú ý chặt chẽ lên bầu trời, các đội trưởng đoàn Tân Sinh đều đã dắt theo đầy đủ

các đội viên, tề tựu trước biệt thự của Lăng Lan.

Lý Lan Phong, Lý Thì Du, Thường Tân Nguyên do tìm đến nơi dừng chân của Lăng Lan hơi muộn nên 3 người họ là những người cuối cùng tới đây. Nhìn thấy trong tiểu hoa viên trước biệt thự của Lăng Lan đã tụ tập đầy người, bọn họ khiếp sợ không thôi, cũng hình dung được thế lực tiềm tàng phía sau Lăng Lan.

Khi bước vào phòng khách, họ bắt gặp hơn hai chục người hoặc đang ngồi hoặc đang đứng xung quanh. Nhìn thấy những người này, ánh mắt Lý Lan Phong hơi lóe lên. Anh đều biết họ, trước kia đoàn Cơ giáp Vô Cực từng điều tra tư liệu chi tiết về đoàn Tân Sinh, những người này đều là các đội trưởng của đoàn Tân Sinh, trong tương lai đều có khả năng lên làm đội trưởng một chiến đội, mà hiện tại họ đều là người thuộc đoàn đội của Lăng Lan.

Lúc này Lăng Lan đang ngồi ngay ngắn ở trên sofa, nhìn thấy ba người Lý Lan Phong đến cô chỉ liếc mắt ý bảo bọn họ đi nghe thông tin từ Tề Long. Mấy người Lý Lan Phong biết lúc này Lăng Lan đang mở họp thương nghị về vấn đề gì đó cùng với những người khác nên không lên tiếng, lặng lẽ đến bên cạnh Tề Long.

Tề Long nhìn thấy bọn họ đến liền thông báo qua tình huống hiện tại. Nghe xong, trong lòng Lý Lan Phong giật mình. Sau khi anh nhận được tin tức thì đã xuất phát ngay, nhưng đang đi thì tự nhiên nghe thấy tiếng cảnh báo tập kích. Lúc đó anh đã đoán được có chuyện lớn xảy ra, thế nhưng lại không nghĩ tới tình thế nghiêm trọng như vậy.

Tuy nhiên Lý Lan Phong ngay lập tức ném tia khiếp sợ này ra sau đầu. Anh quay đầu về phía Lăng Lan đang ngồi, muốn tìm hiểu Lăng Lan và những đội trưởng kia rốt cuộc đang thương nghị chuyện gì. Nghe được một lúc, sắc mặt Lý Lan Phong càng ngày càng nghiêm túc, anh không thể tin

được Thỏ con lại lớn mật như thế, đang trong tình thế hết sức nguy hiểm như thế này mà lại đánh chủ ý vào kho hàng cơ giáp.

- Chắc chắn cuộc chiến tiếp theo sẽ là chiến trường cơ giáp. Tuy nhiên thực lực của chúng ta ở trên mặt cơ giáp quá mức nhỏ yếu, căn bản không thể nào chống cự được. Vì vậy, nếu muốn tự bảo vệ mình thì vũ khí của chúng ta nhất định không được thua kém kẻ địch.

Lăng Lan lạnh lùng nói lên suy nghĩ của mình.

- Lan lão đại, không phải tôi không tin phán đoán của cậu, nhưng chúng ta còn chưa bao giờ thử điều khiển cơ giáp chân chính, đặc biệt là những đội viên tầng dưới, trong đó còn có người vừa mới bắt đầu học thao tác đơn giản ở thế giới cơ giáp, căn bản là không có năng lực thực chiến.

Một đội trưởng trình bày tình trạng thực tế của đội viên của mình. Lời này của cậu ta được không ít đội trưởng tán đồng, bởi vì đội của họ cũng có không ít đội viên như vậy.

- Như vậy à....

Lăng Lan nghe vậy liền nhíu mày, vì các đội viên của cô đều có khả năng điều khiển cơ giáp nhuần nhuyễn nên trong lúc nhất thời, cô quên mất không phải tiểu đội nào cũng bưng hãn như vậy. Lăng Lan ngẫm nghĩ, nói:

- Là tôi đã tắc trách. Như thế này đi, chúng ta phân làm hai đội. Nếu ai tin tưởng vào khả năng thao tác của mình thì có thể cùng hành động với tôi. Còn những ai trước mắt chưa thể điều khiển cơ giáp thì sẽ lập thành một đội.

Lăng Lan ngừng lại một lúc, cô nhanh chóng chia cho mỗi đội trưởng một phần tư liệu, chỉ vào một trong những kí hiệu đánh dấu đỏ trong bản đồ, nói:

- Đội này sẽ di chuyển đến nơi này. Đây là một trong những căn cứ phòng không chắc chắn nhất của trường quân đội, một khi đã tiến vào trong đó thì an toàn không cần lo.

Việc tìm ra được những cứ địa phòng không an toàn này đương nhiên cũng là công lao của Tiểu Tứ. Ngay sau khi nhập học, Tiểu Tứ liền tra xét trường quân đội từ trong ra ngoài, từ sáng vào tối. Tất cả các góc ngách đều đã được thăm dò rõ ràng. Trường quân đội có khoảng hơn ba mươi căn cứ phòng không, nhưng chỉ có ba nơi là an toàn hơn cả, cứ địa mà Lăng Lan chỉ cho họ là nơi gần đây nhất.

Vũ Cảnh quan sát tấm bản đồ, trong lòng cả kinh, ngẩng đầu nhìn Lăng Lan thầm nghĩ: chẳng lẽ năng lực hacker của Lan lão đại đã cường đại đến nổi ra vào trường quân đội cũng chỉ như chỗ không người sao? Sinh ra và lớn lên trong gia đình quân nhân, cậu biết rõ tấm bản đồ này tuyệt đối là văn kiện bí mật. Trong thời gian ngắn như vậy mà Lăng Lan có thể nắm được nó trong tay, đây tuyệt đối là thủ đoạn không tầm thường.

Dường như nhận ra nghi hoặc trong mắt Vũ Cảnh, Lý Lan Phong vốn vẫn luôn chú ý phía bên này, đột nhiên trong lòng cả kinh, vội mở miệng nói:

- Tấm bản đồ này là đích thân tôi giao cho Lan lão đại.

Có lẽ do Lý Lan Phong quá mức lo lắng cho Thỏ con nên vẫn chưa suy xét kỹ càng. Viên đội trưởng đó nếu đã là người của đoàn Tân Sinh thì nhất định sẽ biết một vài năng lực đặc biệt nào đó của đoàn trưởng họ. Nhưng Lý Lan Phong lúc ấy chỉ nghĩ tới một điều, đó là nhất định phải giúp Thỏ con che giấu bí mật.

Lời này của Lý Lan Phong khiến Lăng Lan ngạc nhiên, nhưng khi nhìn thấy tia lo lắng sâu trong mắt anh, cô liền hiểu ra tại sao Báo con lại phải nói như vậy. Khóe miệng Lăng Lan hơi nhếch lên, trong lòng một mực vui

vẻ, thì ra cảm giác có người lo lắng cho mình thật không tồi. Lăng Lan thực sự hưởng thụ cảm giác này nên cũng không lên tiếng phủ nhận, cô cười như không cười, dựa vào sô pha, chờ xem Lý Lan Phong sẽ đối đáp như thế nào.

Lý Lan Phong ngoài ý muốn nói chen vào làm Vũ Cảnh ngạc nhiên quay đầu lại, khi cậu nhìn thấy Lý Lan Phong, chân mày liền nhíu chặt.

So sánh với Lăng Lan, Tề Long vốn chỉ để ý đến việc của mình, rõ ràng Vũ Cảnh càng giống một vị đoàn trưởng hơn. Trong khoảng thời gian này, cậu đã hoàn toàn nắm giữ tư liệu những người cao tầng trong các thế lực lớn, Lý Lan Phong chính là một người trong số đó. Vũ Cảnh nhớ rất rõ anh ta từng là thủ tịch quân sư của đoàn cơ giáp Vô Cực. Tuy năm nay đoàn Vô Cực nhận một vị quân sư mới, làm địa vị của anh ta có chút lung lay, nhưng không thể phủ nhận, mấy năm nay đoàn cơ giáp Vô Cực có khả năng áp đảo liên minh trung tâm Đa Đồng, chiếm được vị trí thứ ba trong trường quân đội tuyệt đối không thoát khỏi liên quan đến mưu kế của người này.

Các thế lực khác trong trường đều là đối thủ của đoàn Tân Sinh nên anh ta chắc chắn là kẻ địch, vậy tại sao lại tự dưng xuất hiện ở đây? Mặt Vũ Cảnh mang theo đầy vẻ đề phòng, lạnh lùng hỏi:

- Tôi muốn biết một quân sư của đoàn cơ giáp Vô Cực – thế lực thuộc top 3 trường như anh lại vì cái gì mà muốn đem tấm bản đồ này giao cho đoàn trưởng của chúng tôi đây?

Vũ Cảnh không nghĩ tới bản đồ này vốn không phải do Lý Lan Phong đưa ra. Cậu nghĩ rằng quân sư của một thế lực lớn như Lý Lan Phong đã lẫn lộn ở trường quân đội bốn năm ròng, muốn tìm ra bản đồ cơ mật như thế này thì cũng không khó khăn gì.

Vũ Cảnh nghi ngờ khiến Lý Lan Phong không tự chủ được mà nhớ lại thân phận trước đó của, Lý Lan Phong khẽ cười, nói:

- Bởi vì tôi đã rời khỏi đoàn cơ giáp Vô Cực rồi, muốn gia nhập dưới trướng Lan lão đại. Mà lấy được tấm bản đồ này công lao đầu chính là của tôi. Lan lão đại, cậu nói có phải hay không?

Tầm mắt Lý Lan Phong hướng về phía Lăng Lan, trong mắt có ý khẩn cầu, như thể đang hy vọng Lăng Lan phối hợp với anh một chút.

Lăng Lan thấy thế, hơi gật đầu:

- Ừ, đúng là như vậy.

Quả nhiên là cái tên phúc hắc, nói dối cũng thuận miệng như vậy. Lăng Lan phát hiện cô vẫn chưa thật sự hiểu hết về Lý Lan Phong. Tuy nhiên Lăng Lan vẫn tin tưởng bởi ban đầu Lý Lan Phong không hề biết thân phận thật của cô, do vậy ý muốn tha thiết chân thành gia nhập chiến đội của cô là thật sự. Đây cũng là nguyên nhân tại sao sau khi Lăng Lan biết thân phận thật của Lý Lan Phong mà vẫn lựa chọn tin tưởng.

Lý Lan Phong nói vậy làm Vũ Cảnh nửa tin nửa ngờ, bởi vì so sánh thế nào thì đoàn cơ giáp Vô Cực vốn xếp top 3 so với đoàn Tân Sinh tiền đồ không rõ ràng có lực hấp dẫn hơn, người thông minh đều sẽ không rời bỏ đoàn Vô Cực, đầu nhập đoàn Tân Sinh, mà Lý Lan Phong lại càng là người thông minh trong những người thông minh.

Vũ Cảnh không vừa lòng với lời giải thích này của Lý Lan Phong, nhưng cậu nhận thấy vẻ mặt của Lăng Lan vẫn rất bình tĩnh nên không nghĩ nhiều nữa. Vũ Cảnh tin rằng, nếu Lăng Lan đã dám nhận Lý Lan Phong làm thủ hạ thì tất nhiên trong lòng cô đã có suy xét, không chừng trong đó còn có thâm ý nào đó. Cậu không muốn nghĩ nhiều nữa, lỡ đâu lại làm hỏng chuyện của lão đại thì sao?

Tuy nhiên Vũ Cảnh vẫn không yên tâm mà uy hiếp:

- Hy vọng anh nói được thì phải làm được. Tốt nhất là đừng khiến Lan lão đại thất vọng đấy!

Cái đáng ghét nhất của quân sư là một lũ bụng dạ nham hiểm, nhìn không thấu. Vũ Cảnh vẫn là có chút kiêng dè với loại người này.

Đối mặt với uy hiếp của Vũ Cảnh, Lý Lan Phong vẫn tươi cười thản nhiên như thể anh chưa nghe thấy gì hết, vô cùng bình tĩnh. Điều này khiến Vũ Cảnh có chút nhụt chí, quả nhiên là một tên khó đối phó.

Lăng Lan chứng kiến một màn này, biết chuyện này xem như đã bỏ qua, cô cũng không cần phải giải thích nguồn gốc của tấm bản đồ nữa, điều này khiến Lăng Lan cảm thấy nhẹ nhàng đi không ít. Cô nghiêm túc ra lệnh cho các đội trưởng:

- Lập tức thống kê, sau năm phút đồng hồ, tôi phải nhận được danh sách cuối cùng của hai tổ đội.

- Rõ, đoàn trưởng!

Mọi người cung kính trả lời.

Năm phút đồng hồ nhanh chóng trôi qua, danh sách đã được nộp lên. Đột nhiên từ chỗ cách trường quân đội mấy chục km nổ ra tiếng pháo ầm vang, chiếu sáng màn đêm đen nhánh.

Trong phòng khách, ngoại trừ Lăng Lan, những người khác đều lao đến bên cửa sổ, quan sát thấy trên bầu trời xuất hiện vô số vật kim loại hình trứng. Một màn này khiến mọi người biến sắc. Tuy rằng bọn họ tin tưởng phán đoán của Lan lão đại, nhưng tự mình chứng kiến lại là một chuyện khác. Không trung vốn được che phủ bởi màn đêm đen nhánh đột nhiên bị lửa đạn cắt qua, trong mắt mọi người đột nhiên hiện lên cảnh tượng vô vàn vật thể kì lạ đang che trời rơi xuống, khiến bọn họ hoàn toàn kinh hãi.

Chiến tranh thật sự đã xảy ra rồi!

Lăng Lan bình tĩnh lật xem hai bản tư liệu trong tay, đột nhiên gấp lại, lớn tiếng gọi:

- Vũ Cảnh, Lý Anh Kiệt!

Vũ Cảnh với Lý Anh Kiệt vốn đang bị cảnh tượng trên bầu trời làm chấn động, đột nhiên nghe được tiếng Lăng Lan gọi tên bọn họ, không tự chủ được run lên, vội vàng trả lời:

- Có!

- Các cậu lập tức chỉ huy đội thứ hai đến cứ địa phòng không.

Lăng Lan giao danh sách đội thứ hai cho Vũ Cảnh.

Ánh mắt Vũ Cảnh hơi lóe lên, vẫn chưa đưa tay ra, dường như có chút chần chừ, Lăng Lan nói tiếp:

- Vị trí của kho hàng cơ giáp thì chắc các cậu đã biết rồi, chúng tôi sẽ chờ các cậu ở đó. Đội thứ hai mà giao cho người khác, tôi không yên tâm.

Vũ Cảnh nghe vậy, tức khắc hiểu được tại sao kẻ sĩ có thể vì người thường thức mình mà hy sinh, cậu liền gật đầu, đưa tay tiếp lấy danh sách, trả lời:

- Lan lão đại, tôi cùng Anh Kiệt nhất định sẽ đưa bọn họ đến căn cứ phòng không an toàn.

- Tốt, Vũ Cảnh, Lý Anh Kiệt, bọn họ liền giao cho các cậu.

Lăng Lan trịnh trọng nói, sau đó quay đầu nói với Thường Tân Nguyên:

- Thường Tân Nguyên, anh cùng đi với hai người bọn họ đi!

Thường Tân Nguyên nghe vậy, biến sắc hỏi:

- Tại sao chứ, Lan lão đại?

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 358: Đây Là Thực Chiến!

- Đây chính là thực chiến, nhưng kỹ năng điều khiển cơ giáp của anh hiện tại không thể bảo đảm anh bình an sống sót trên chiến trường được.

Lăng Lan không có ý lưu mặt mũi cho Thường Tân Nguyên, thẳng thắn nói ra lý do. Nơi này không phải thế giới cơ giáp, Thường Tân Nguyên không có cơ giáp đã qua cải tạo, trong kho hàng cơ giáp đều chỉ là hàng chính quy. Vì vậy như lời Lăng Lan nói, muốn sống sót ở trên chiến trường thì điều cần thiết nhất là dựa vào kỹ thuật thao tác của chính mình.

Lăng Lan không lưu tình chút nào khiến Thường Tân Nguyên hổ thẹn không dám ngẩng đầu. Cô nhận ra Thường Tân Nguyên bị đả kích không nhẹ, trong lòng thầm than, xem ra trong thời gian tới cái chức vụ bác sĩ tâm lý này cô không thể nào trốn tránh được rồi, vì thế cô nói tiếp:

- Cơ hội chiến đấu còn có rất nhiều, sau này hãy luyện tập thao tác thật tốt, lúc ấy anh có thể cùng hành động với bọn tôi.

Lăng Lan an ủi cũng không khiến trong lòng Thường Tân Nguyên thấy dễ chịu hơn, anh cúi đầu, nắm chặt tay, trong lòng không thể đè nén được nổi mất mát và phẫn nộ, mất mát là bởi anh lại bị đẩy ra đằng sau, đây đã là lần thứ hai rồi, mà nguyên nhân mỗi lần đều giống nhau - kỹ thuật thao tác cơ giáp của anh không ổn.

Cho dù anh biết phụ trách hậu cần trong các chiến đội khác đều không tự mình xông pha chiến trường, mà họ dùng thiên phú của bản thân để phục

vụ chiến đội. Tuy nhiên anh lại không muốn trở thành một quân nhân hậu cần như vậy, anh muốn giống như Lâm Trung Khanh, Lý Thì Du hay như Hàn Kế Quân, bọn họ đều là hậu cần, nhưng sức chiến đấu cũng rất mạnh, bừa hăn đến nỗi anh phải nhìn lên. Chung đụng với bọn họ càng lâu, anh càng cảm thấy bản thân vô năng, vốn luôn kiêu ngạo bởi thiên phú cải tạo của mình nhưng ở nơi này căn bản không tính là gì.

Đúng vậy, anh tức giận bản thân mình vô dụng, nếu trước kia anh bỏ công sức luyện tập tốt thao tác điều khiển cơ giáp thì có lẽ sẽ không bị bỏ lại.

Nhưng đây sẽ là lần cuối cùng. Anh tuyệt đối sẽ không để Lan lão đại bỏ lại lần thứ ba! Trong lòng Thường Tân Nguyên quyết đoán hạ quyết tâm mới ngẩng đầu nhìn lão đại nhà mình, kiên định nói:

- Tôi sẽ không kéo chân cậu nữa, Lan lão đại. Tôi nói được thì nhất định sẽ làm được.

Vũ Cảnh và Lý Anh Kiệt đứng bên cạnh đều cảm nhận được sự quyết tâm của Thường Tân Nguyên, trong lòng càng bồi phục năng lực trị người của Lăng Lan. Người được Lan lão đại thu nhận cho dù là vô dụng, không quá bao lâu đã có thể có biến hóa nghiêng trời lệch đất. Điều này tưởng chừng không khó nhưng bọn họ căn bản không thể nào thực hiện được.

Thường Tân Nguyên nói vậy khiến trong lòng Lăng Lan gật đầu, cô nghiêm túc nói:

- Tôi tin tưởng anh!

Đội viên muốn trở nên cường đại khiến Lăng Lan thấy rất vui mừng.

Sau đó, Lăng Lan quay ra nói với Vũ Cảnh. Lý Anh Kiệt:

- Các cậu lập tức hành động ngay! Nếu mà quân địch tiếp đất thành công, một khi chúng đánh vào bên trong trường thì thật sự không đi được nữa đâu.

Khắp xung quanh khu dừng chân trang bị rất nhiều quang thuẫn phòng ngự, một khi xảy ra chiến hỏa sẽ được kích hoạt. Nhưng người bên trong lại không thể xông ra ngoài, trừ phi những quang thuẫn phòng ngự này bị ngoại lực phá hủy.

Lăng Lan không hề xem trọng những quang thuẫn phòng ngự này. Trong mắt cô thì đây quả thực là một thiết kế thất bại, khiến học sinh bên trong trở thành cá trong chậu. Một khi quang thuẫn phòng ngự bị địch phá hủy, học sinh lưu lại khu dừng chân sẽ mặc cho địch giết sạch. Đây cũng là nguyên nhân Lăng Lan yêu cầu thành viên đoàn Tân Sinh di chuyển tới cứ địa phòng không.

- Rõ, Lan lão đại!

Vũ Cảnh, Lý Anh Kiệt biết thời gian cấp bách, không chần chờ nữa, lập tức cùng Thường Tân Nguyên đi ra ngoài sân, triệu tập đội viên tổ 2 ngay lập tức rời khỏi biệt thự của Lăng Lan, chạy cấp tốc đến cứ địa phòng không họ đã định ra.

Sau khi đội 2 đã rời đi hết, đoàn Tân Sinh vốn có tới ba trăm thành viên lập tức giảm đi hơn một nửa, ước chừng chỉ còn lại hơn một trăm đoàn viên đi chiến đấu, đại đa số là học sinh trường Học viện Đồng Quân Trung Tâm. Bọn họ đã từng cùng Lăng Lan tham gia Đấu Đại giới, từng đánh chiếm phi thuyền, bây giờ họ càng muốn dưới sự dẫn dắt của Lăng Lan, mở kho hàng cơ giáp của trường quân đội. Cho dù chỉ chốc nữa thôi họ sẽ bước lên cơ giáp tiến hành thực chiến, nhưng đúng là nghe con mới sinh không sợ cạp, họ không thấy sợ hãi chiến tranh, ngược lại nó càng khiến cho bọn họ hưng phấn không thôi.

Phải biết rằng, vào năm thứ ba, chỉ có học sinh ưu tú có thành tích đặc biệt mới có thể có cơ hội dùng cơ giáp thực chiến, nếu không thì chỉ có thể đợi đến năm thứ tư để đăng kí chính thức. Mà hiện tại, dưới sự dẫn dắt của Lăng Lan, họ thậm chí còn được trực tiếp tiến vào giai đoạn thực chiến từ 2 đến 3 năm trước thời gian quy định. Điều này khiến bọn họ lại cảm nhận được một lần nữa: đi theo Lan lão đại tuyệt đối có thịt ăn, quá kích thích, lại còn có khả năng trải nghiệm một số việc họ vốn nghĩ cũng không dám!!!

Lăng Lan nhìn thấy những khuôn mặt đang vô cùng hưng phấn này, âm thầm lo lắng, hào hứng như vậy không phải là không tốt, nhưng không thể để mất bình tĩnh được. Đặc biệt là những người này, họ đều một đường từ Học viện Đồng Quân theo cô mà đến, hễ khi nào cô muốn làm chuyện gì lớn, những đồng học này đều sẽ không đắn đo do dự gì mà ủng hộ. Có thể nói, nếu không có sự ủng hộ của bọn họ thì cuộc Đấu Đại giới trước kia căn bản còn chẳng mở ra được và nếu không có sự phối hợp toàn lực của bọn họ thì chiếm đóng phi thuyền sẽ không thuận lợi đến như vậy.

Trong thời điểm này, cô lớn mật tìm cách mở ra kho hàng cơ giáp, một phần là vì vấn đề an toàn của chính bản thân, đối mặt với vũ trang hùng hậu của phe địch đang che trời lấp đất thì chỉ có cơ giáp mới có thể khiến Lăng Lan có cảm giác an toàn. Nhưng nguyên nhân chủ yếu nhất là cô muốn tạo điều kiện cho những bạn học mà cô tin tưởng này thêm một phần bảo đảm để có thể thực sự nắm giữ sinh tử của bản thân họ. Cô luôn hy vọng sau khi tối nay qua đi, ngày mai cô vẫn có thể nhìn thấy những người bạn này của mình.

Khí thế cả người Lăng Lan tỏa ra, đôi mắt lạnh lùng quét qua một vòng. Mỗi người ở đây đều có cảm giác bản thân mình đông cứng lại bởi bị đôi mắt hình viên đạn ấy quét qua, một cỗ hàn ý từ trong lòng dâng lên, tâm trạng vốn kích động hưng phấn không thôi ngay lập tức lạnh đi.

Sau khi nhìn thấy trong mắt mọi người đều đã hiện lên sự tỉnh táo và bình tĩnh, Lăng Lan mới chậm rãi mở miệng nói:

- Tôi nhắc lại lần nữa. Đây là thực chiến, không phải là trò chơi, không phải đã chết còn có thể sống lại như trong thế giới cơ giáp ảo. Chúng ta sắp đối đầu với kẻ địch - kẻ địch thật sự. Bọn chúng là những kẻ thân kinh bách chiến (chiến đấu đã hàng trăm trận, rất lão luyện trên chiến trường), là những đao phủ đáng sợ hàng thật giá thật. Một khi chúng ta chết thì chính là chết thật sự, sẽ chẳng còn cơ hội nào nữa. Cho dù là như vậy, các cậu cũng muốn theo tôi tới kho hàng cơ giáp, sau đó điều khiển cơ giáp đấu với quân địch, thề sống chết một trận trên chiến trường sao?

- Chiến! Chiến! Chiến!

Lăng Lan nói khiến mọi người nhiệt huyết sôi trào. Họ dường như đang nhớ lại vào thời điểm trước khi Đấu Đại giới diễn ra, Lăng Lan cũng đã hỏi một câu giống như vậy. Năm đó, bọn họ - hơn một vạn học sinh – đồng thanh rống lên, khí thế còn hoành tráng hơn cả bây giờ nữa!

- Vậy bây giờ tôi sẽ vạch ra phương án chiến đấu, mọi người hãy nghe cho rõ ràng.

Lăng Lan sử dụng tinh thần lực để khuếch đại lời nói của mình vào trong ý thức của hơn một trăm học sinh phía dưới, cô nhấn mạnh:

- Hiện tại chúng ta sẽ phân đội để chiến đấu. Tuy nhiên mọi người phải nhớ kỹ rằng không thể đơn thương độc mã mà chiến đấu, vào lúc khẩn cấp, chúng ta phải chiến đấu vì chính bản thân mình, đồng thời cũng chiến đấu vì đồng đội ở bên cạnh. Còn một điều nữa, đó chính là: Chúng ta nhất định phải SỐNG SÓT TRỞ VỀ!

Khi Lăng Lan nói ra câu cuối cùng, cô đã sử dụng năng lực tinh thần cường đại nhất của mình. Cô dẫn dắt các bạn học mở ra kho hàng cơ giáp,

chiến đấu với quân địch là hy vọng bọn họ sống sót, là hy vọng bọn họ trở nên cường đại, mà không phải để bọn họ chết ở chỗ này.

Những lời này của Lăng Lan khiến tinh thần mọi người đều rung lên, bốn tiếng “sống sót trở về” như khắc thật sâu vào trong đầu bọn họ. Cũng lúc đó bọn họ không hèn mà cùng nhìn về những người đồng đội của mình, tâm trạng vốn còn có chút thấp thỏm bất an, nhưng khi nhìn thấy những người đồng đội đang kề vai sát cánh bên cạnh thì những tâm trạng tiêu cực ấy đột nhiên lặng lẽ biến mất. Lan lão đại nói không sai, sát cánh cùng họ còn có chiến hữu, cũng không phải họ phải đơn thương độc mã chiến đấu!

Cứ như vậy, Lăng Lan dẫn theo hơn một trăm học sinh nhanh chóng rời khỏi khu dừng chân, cấp tốc chạy hơn mấy chục km về phía kho hàng cơ giáp. Mà lúc này, từ phía xa, xa ngược với lộ tuyến hành quân của họ, tiếng lửa đạn nổ vang không ngừng truyền đến, cùng với nó là bầu trời đêm liên tục vụt tắt vụt sáng.

Bởi vì radar không tìm thấy mục tiêu, bộ đội mặt đất chỉ có thể dựa vào sức người dùng kính hồng ngoại tầm xa để thăm dò. Sau khi kiên nhẫn chờ đợi mười mấy phút, những “vị khách” không mời mà đến ở trên không cuối cùng cũng xuất hiện trên mặt gương hồng ngoại.

- Thủ trưởng, có tin mới, quả nhiên trên không trung xuất hiện vô số vật thể lạ!

Mọi người vẫn luôn chờ đợi tin tức từ tổng bộ chỉ huy mặt đất, cuối cùng họ đã lấy được tin tức chính xác.

- Mẹ nó, bọn chó đó cuối cùng cũng dẫn xác đến.

Chỉ huy đột nhiên giật quân mũ ra, hung hăng ném xuống đất, ông xắn tay áo lên, quát lớn:

- Toàn thể bộ đội phụ trách lửa đạn chuẩn bị công kích, một khi bọn chúng vào tầm bắn thì thẳng tay oanh tạc!

- Rõ, thủ trưởng!

Quan quân thủ hạ ngay lập tức truyền đạt mệnh lệnh của Chỉ huy xuống. Ông ngẫm nghĩ một lúc, tiếp tục ra lệnh:

- Thông báo cho bộ đội cơ giáp dưới mặt đất chuẩn bị chiến đấu. Bên trong những vật thể kim loại hình trứng đó chắc chắn đều là cơ giáp. Hễ có cơ giáp nào của bọn chúng may mắn tiếp được xuống đất, lệnh cho bộ đội cơ giáp nhanh chóng quét sạch cho tôi.

Mệnh lệnh của Chỉ huy nhanh chóng được truyền đạt tới bộ đội cơ giáp mặt đất. Họ đã sớm chuẩn bị tốt, ngay khi nhận được mệnh lệnh này, họ liền chia nhỏ cánh quân ra để chiến đấu. Theo tin tình báo từ phía trên, những vật thể kim loại hình trứng đang rơi xuống này có vô số kẻ, như thể che trời lấp đất, ai cũng không biết từ góc độ nào sẽ có máy bay địch rơi xuống thành công, cho nên bọn họ không thể không tách ra để tìm kiếm tung tích những nhóm máy bay may mắn thoát khỏi lửa đạn phá không của bọn họ.

Mà hiện tại, tình hạm trong Tinh Không cũng không biết được rằng kế hoạch đánh lén mà bọn chúng cho rằng vô cùng hoàn hảo lại bởi sự tồn tại của một trí năng siêu việt đã làm giả tình báo để bộ đội mặt đất phản ứng đúng lúc, làm tốt công tác chuẩn bị.

Mà hiện tại, tình hạm trong Tinh Không cũng không biết được rằng kế hoạch đánh lén mà bọn chúng cho là vô cùng hoàn hảo lại bởi vì sự tồn tại của một trí năng thần kỳ đã làm giả tình báo để bộ đội mặt đất phản ứng đúng lúc, làm tốt công tác chuẩn bị, mà bị lộ ra ngoài ánh sáng.

Cuối cùng thì những vật thể kim loại hình trứng kia đã tiến vào phạm vi công kích của đạn tên lửa, tất cả đạn tên lửa đồng thời được bắn lên, bầu

trời đêm đen đặc đột nhiên bị khói lửa ngút trời cắt qua, trực tiếp bắn phá nhóm vật thể đầu tiên tới gần mặt đất.

Những vật thể đó bị đạn tên lửa bắn trúng đột nhiên phát nổ, bên trong rơi ra ba, bốn cơ giáp. Có một vài cỗ còn hoàn chỉnh, có cỗ lại bởi vì uy lực của đạn tên lửa mà trực tiếp bị phá hủy.

Mặc dù những vật thể này có năng lực ẩn mình khỏi radar, nhưng có một điều kiện tiên quyết chính là vật bên trong không thể có một chút dao động năng lượng, nếu không năng lực ẩn mình này liền vô hiệu, vì vậy cơ giáp bên trong đều ở trong trạng thái tắt máy. Bọn chúng dự định khi tới phạm vi trăm mét cuối cùng mới khởi động cơ giáp, phá trúng mà ra. Không khởi động hệ thống phòng hộ, cơ giáp cũng chẳng có gì lợi hại, nếu như bị đánh trúng nơi yếu hại thì nó còn không chịu nổi công kích của một quả đạn pháo bình thường.

- Chuyện quái quỷ gì thế này? Sao bọn chúng biết được kế hoạch đánh lén của chúng ta chứ?

Tình huống phía dưới nhanh chóng bị hạm đội trong Tinh Không biết được, tên tổng chỉ huy chứng kiến hình ảnh bị tráng được truyền lại đây, nhin không được rít gào lên.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 359: Cầu Cứu

Editor: Ngọc Loan

“Hiện tại tình huống cũng không rõ ràng, tóm lại đã xác định, bộ đội mặt đất phía dưới đã có chuẩn bị,... sợ là kế hoạch đánh lên của chúng ta đã bị phát hiện”. Sĩ quan phụ tá bên cạnh không nhin được mà xoa xoa cái trán đầy mồ hôi lạnh, đồng thời nhắc nhở tổng chỉ huy.

Tổng chỉ huy thở gấp mấy hơi liền, lúc này mới có thể đem lửa giận ngập trời ép xuống, hẳn biết lúc này tức giận cũng không làm được gì, nếu đã xác định đánh lên thất bại, vậy thì chỉ có thể mạnh mẽ mà tấn công. Quyết định như vậy, hẳn lập tức ra mệnh lệnh;” Truyền lệnh xuống, trước tiên thả các cơ giáp ra, phá xác tấn công!”

Mệnh lệnh của hắn được truyền đến trung tâm phi thuyền kim loại hình trứng, rất nhiều phi thuyền hình trứng chưa tiến vào phạm vi tấn công của lửa đạn đã vỡ ra, theo sau đó là những cơ giáp được bắn ra, bay nhanh xuống phía dưới mặt đất.

“Chết tiệt, lửa đạn chưa gây thương tích gì thì chúng đã mở quang thuẫn ra rồi. ” Đứng trên tháp cao ở xa, quan chỉ huy dùng kính viễn vọng hồng ngoại thấy cảnh như vậy nhin không được ảo não. Vốn dĩ ông định thừa cơ đánh hạ vài phi thuyền kim loại hình trứng này để số máy bay địch đáp xuống càng ít càng tốt, nhưng hiện tại xem ra không đơn giản như vậy, kẻ thù rất tinh táo, nhận ra đánh lên không thành liền trực tiếp công kích.

Ngay khi cơ giáp xuất hiện, toàn bộ rada đang im lặng đột nhiên vang vọng tiếng cảnh báo cả vùng trời đại biểu kẻ địch đã bị rada phát hiện, lúc này tất cả mọi người đều hiểu rõ, những phi thuyền kim loại hình trứng kia có tác dụng che chắn rada, may là quan chỉ huy nhìn thấu điểm này, lệnh bọn họ bỏ qua rada, trực tiếp dùng kính viễn vọng tia hồng ngoại, tuy rằng phạm vi tìm kiếm bị giảm xuống 8 lần, nhưng tối thiểu không trở thành kẻ mù, có thể phát hiện kẻ địch đang tiếp cận.....

Ngay lúc máy bay kẻ địch sắp tiếp cận mặt đất, chuẩn bị phát động tấn công thì bị những chùm sáng theo sau đánh trúng, có vài máy bay chưa kịp chuẩn bị đã bị nổ tung mà chết. Hóa ra là cánh quân cơ giáp đang chờ đợi trên mặt đất, vừa thấy máy bay địch đổ bộ xuống thì đã ào ào bắn súng ánh sáng để nghênh đón kẻ thù.

Rất nhanh, đội cơ giáp mặt đất cùng máy bay địch đều xông lên chiến đấu, khói lửa chiến tranh lan tràn mặt đất. Bỗng một quả đạn pháo không biết là ai phóng ra bay đến khu vực nghỉ chân của trường Nam sinh đệ nhất quân giáo, khu vực dừng chân đã bị bùng tỉnh bởi biến cố lập tức mở ra quang thuẫn.... Người bên trong đi ra không được, người bên ngoài cũng vào không được, muốn đóng quang thuẫn thì trừ khi nhóm cao tầng của trường quân giáo vận dụng quyền hạn cho đóng cửa đầu não còn không thì chỉ có thể ngoại lực mạnh bạo phá hư. Nhưng nếu như vậy thì có nghĩa là, trận chiến này Liên Bang đã bất lợi, nếu thế thì những quân giáo sinh trong khu vực nghỉ chân trường quân giáo không còn hi vọng sống sót.....

Quan chỉ huy mặt đất sau khi thấy quang thuẫn chói loá phía sau thì nhin không được ảo não cực kỳ. Đây không phải là bia ngắm chói lợi sao? Không phải là nói cho kẻ thù rằng mau đến tấn công nơi này đi ư?... Không biết kẻ đầu đất nào thiết kế trình tự này, tuy rằng là một ý tốt, nhưng trong đêm tối hắc ám này, đối mặt với tình hình phức tạp hỗn loạn này thì đây tuyệt đối là một hành động ngu ngốc.

Quan chỉ huy sầu lo, không nhin được giận dữ hét lên với quân nhân bên cạnh mình:” Chết tiệt, báo cho các chiến sĩ ngoài tiền tuyến giữ vững công kích, không được để quân địch tấn công đến khu vực dừng chân của trường!.... ”

Nơi đó chính là nơi ươm mầm những hạt giống hi vọng tương lai của Liên Bang, phải biết rằng để vào được trường Đệ nhất nam sinh quân giáo thì phải là thiên tài trong thiên tài của Liên Bang, mỗi một người đều là thiên chi kiêu tử. Nếu không bảo vệ được, bọn họ tổn thất thật không đứng dậy nổi.

Ý đồ Tiểu Tứ lúc này chính là liên lạc với 7 tinh cầu, chỉ tiếc là đến giờ nó vẫn không thu được chút tín hiệu gì từ các tinh cầu này, điều này làm cho nó có chút nổi giận. Nó hiểu rõ rằng, một khi rời đi thế giới ảo, bị kẻ thù phong tỏa tín hiệu, nó làm gì cũng không được....

Hoàn hảo là nó đã hoàn thành một cách hoàn mỹ nhiệm vụ lão đại giao cho, đem hình ảnh những ma thú tập kích tinh cầu vào 6 năm trước nguy trang thành hình ảnh tấn công tối nay, làm cho vệ tinh đem báo cho bộ đội mặt đất, để bộ đội mặt đất có thời gian chuẩn bị chiến đấu. Nhìn kẻ thù từ trên trời giáng xuống bị bộ đội mặt đất đánh cho trở tay không kịp, Tiểu Tứ hưng phấn không thôi, đồng thời cũng bội phục lão đại nhà mình, thậm chí một lần nữa công nhận lão đại nhà mình mới là thần, có thể đoán trúng kẻ thù đột kích.!

Kỳ thực là do Tiểu Tứ nghĩ nhiều, Lăng Lan chỉ là muốn bộ đội mặt đất có sự chuẩn bị, mà trùng hợp là 6 năm trước, cuộc tập kích ở tinh cầu ma thú cũng là không kích, rất phù hợp cho tình huống tối nay. Trên thực tế, Lăng Lan cũng không biết kẻ thù tập kích tối nay là ai, bởi vậy mới nói vận khí của Lăng Lan vô cùng tốt, để Tiểu Tứ truyền đi hình ảnh cùng thực tế vừa vận tương xứng, mười phần may mắn vừa trùng hợp xoá đi bút tích của cô. Cuối cùng, sau cuộc chiến, cả hai quốc gia Liên Bang và Khải Rải đều đưa ra phán đoán giống nhau, đó là kỹ thuật che chắn của vệ tinh chưa hoàn

chỉnh, để cho vệ tinh bên kia truyền ra hình ảnh bọn họ đánh lén. Chẳng qua, Liên Bang thì thầm may mắn vì điểm này, còn Khải Rải thì lại ảo não vì kỹ thuật che chắn của vệ tinh chưa tốt, để thời khắc mấu chốt lộ ra sơ hở.

Nhưng mà, theo tình hình chiến đấu hiện giờ, tuy có hành động đối phó kịp thời nhưng trận chiến này không ai đoán trước được kết cục, chiến hoả lan tràn trên mặt đất, bộ đội mặt đất đã xuất hiện thương vong lớn, mà trên trời, vô số cơ giáp rơi xuống, điều này làm Tiểu Tứ có chút không lạnh nhạt nổi.

Tiểu Tứ hiện tại không biết nên làm gì, đành phải quay về hỏi ý kiến lão đại, tiện thể báo cáo tình hình chiến tranh hiện giờ cho lão đại luôn. Kỳ thực Lăng Lan giữa đường nhìn thấy khu vực nghi chân đột nhiên sáng loá một mảnh liền hiểu được tình hình chiến đấu đối với Liên Bang bất lợi, hiện tại nghe Tiểu Tứ báo cáo, nếu vệ tinh phong toả bị rơi xuống, nơi này có thể không kịp mời viện binh đến, chỉ dựa vào lực lượng bộ đội mặt đất, chỉ e rất khó duy trì lâu. Lăng Lan rất rõ ràng, uy lực cơ giáp, cho dù là một cơ giáp phổ thông cấp thấp cũng rất khó xử lý.

Điều cấp bách bây giờ là đem tin tức nơi này bị công kích truyền ra ngoài, trong nháy mắt Lăng Lân quyết định đem phương pháp xin giúp đỡ khẩn cấp mà trước khi đi cha Lăng đã đưa cho cô. Lăng Lan và Lăng Tiêu đều là đệ tử của Thần Khống- môn phái lấy tinh thần làm phương pháp tu luyện chủ yếu nên sẽ có cách cầu cứu mà không cần dùng công nghệ cao.

Trước khi Lăng Tiêu rời trường quân giáo, bởi vì không yên tâm nên ông đã đem một sợi tinh thần lực gửi vào trong não vực của Lăng Lan. Nếu Lăng Lan phát sinh nguy hiểm, chỉ cần đem sợi tinh thần lực này kích phát nổ, thì cho dù khoảng cách có xa đi chăng nữa, tinh thần lực của Lăng Tiêu cũng sẽ bị ảnh hưởng, tuy không thể biết rõ cụ thể về tình hình nhưng hiện trạng bất thường này cũng đủ để Lăng Tiêu biết Lăng Lan đang gặp nguy hiểm.

Lăng Lan quyết đoán mà đem nổ sợi tinh thần lực, thân thể cô đột nhiên chấn động, sắc mặt tái nhợt hẳn đi. Kịp nổ để tại tinh thần lực nên khi nó phát nổ, tinh thần lực của cô cũng sẽ bị thương, đây cũng là nguyên nhân mà Lăng Tiêu đặc biệt nhấn mạnh chỉ khi nào cực kỳ nguy cấp mới được sử dụng, còn không thì không nên đụng vào.

Tình trạng bất thường của Lăng Lan, vài đồng đội bên cạnh đều có thể cảm giác được, Tề Long nhỏ giọng hỏi:”Lão đại, cậu không sao chứ?”

“Không có việc gì, chúng ta nhanh gia tăng tốc độ, có thể sẽ không kịp thời gian nữa”. Lăng Lan mạnh mẽ đem thống khổ do tổn thương tinh thần lực đè ép xuống dưới, bình tĩnh nói với đồng đội, theo sau đó, tốc độ cô ngày càng tăng lên.

Nhìn Lăng Lan tăng tốc độ như không có chuyện gì, bạn Tề Long không khỏi mà thở dài nhẹ nhóm một hơi, yên lòng tăng tốc độ theo cô. Chỉ có Lý Lan Phong nhìn thấy sắc mặt Lăng Lan chưa khôi phục lại như thường, mày khẽ nhăn lại, trong ánh mắt hiện lên một tia lo lắng.....

Lúc này, trên quân hạm của quân đoàn 23, Lăng Tiêu đang ngồi trên ghế hạm trưởng bỗng mở bừng mắt, ông đột nhiên ngồi thẳng lại, hơi thở vốn đang ôn hoà trở nên lạnh lẽo làm những quân nhân vốn đang tùy ý nói chuyện im bật, kinh ngạc mà nhìn vị tướng quân luôn cho người khác cảm giác ôn hoà thay đổi.

Lăng Tiêu lúc này đã không còn tâm tình duy trì hình tượng của mình nữa, bởi ông cảm nhận được tinh thần lực của mình bị chấn động nhẹ, điều này chứng tỏ tinh thần lực ông gửi ở đại não Lăng Lan bị đánh tan!

“Lập tức liên lạc với trường Đê nhất nam sinh quân giáo, thăm dò tình huống nơi đó ra sao rồi..... ” Lăng Tiêu lạnh lùng ra lệnh, khi ông không cười thế nhưng cùng thần thái của Lăng Lan cực kỳ giống nhau, quả không hổ là cha con.

“Liên lạc thành công, đối phương đã trả lời, tất cả đều bình thường”, đội viên phụ trách liên lạc trả lời lại rất nhanh.

Lăng Tiêu nghe vậy mày nhăn lại, nếu Lăng Lan đã phá nổ tinh thần lực của ông, như vậy chứng tỏ chỗ của cô đang xảy ra chuyện lớn mà cô không giải quyết được..... Ông lập tức kết nối với máy liên lạc Lăng Lan, nhưng lại chỉ nghe thấy tiếng báo bận.

Mắt Lăng Tiêu chợt loé hàn quang, giây tiếp theo liền trực tiếp liên lạc với hiệu trưởng trường quân giáo đệ nhất nam sinh nhưng lại vẫn nghe tiếng báo bận.

Ánh mắt Lăng Tiêu lúc này đã trở nên cực kỳ thâm trầm, ông lần nữa ngẩng đầu lên ra lệnh:”Đưa ra thỉnh cầu đối với đối phương, chúng ta cần đem nhật minh đến Hành Tinh Mới, mong đối phương an bài. ”

Đội viên nghe vậy sửng sốt, nhưng rất nhanh anh ta truyền lời lại cho đối phương, vài giây trôi qua, đối phương đã hồi đáp lại, đội viên nhanh chóng báo cáo: “Tướng quân, đối phương trả lời, trước mắt Hành Tinh Mới cấm đi vào, thời gian mở ra là 3 ngày sau, hy vọng chúng ta thay đổi lộ trình đi, hoặc là chờ đợi thời gian mở cửa. ”

“Quả nhiên đã xảy ra chuyện” Lăng Tiêu lúc này đã hiểu rõ mọi chuyện, yêu cầu của ông chỉ là mời thử, ông vừa mới từ Hành Tinh Mới đi ra đương nhiên biết hành Tinh Mới không có cái gì gọi là cấm thông hành cả.

“Lập tức mở ra cửa khẩu, tôi muốn dùng Belief chạy đến Hành Tinh Mới”. Lăng Tiêu đột nhiên đứng lên, nôn nóng mà bước đến cửa khoang, con gái nhà mình đang gặp nguy hiểm, người làm cha như ông sao có thể ngồi yên ở chỗ này được? Ông cần nhanh chóng đuổi qua đó, tốc độ của cơ giáp Thần cấp còn gấp 4 lần so với tốc độ quân hạm, ở thời điểm tối đa còn nhanh hơn những 7 lần.

“Tướng quân, chuyện này quá nguy hiểm”. Nghe Lăng Tiêu an bài, Kiều phó trưởng kinh hoảng, anh chạy đuổi theo mở miệng ngăn cản.

Lăng Tiêu đột nhiên quay đầu, ánh mắt hung ác nhìn chăm chăm Kiều phó trưởng làm thân hình Kiều phó trưởng đột nhiên cứng đờ:”Đây là mệnh lệnh”, Lăng Tiêu ném xuống 4 chữ này, đồng thời biến mất luôn tại cửa khoang....

“Lĩnh vực cấp.. ”, một vị đại tá có quân hàm khá cao trong khoang tàu kinh ngạc cảm thán làm bừng tỉnh tất cả mọi người, Kiều phó trưởng nhìn nhìn đại tá, rồi lại nhìn mọi người, vội dậm chân 1 cái, lại đuổi theo thêm 1 lần nữa, là sĩ quan phụ tá của tướng quân, anh nhất định phải ngăn cản tướng quân mạo hiểm bằng chính bản thân mình.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 360: Kho Cơ Giáp

Kiều phó trưởng rời đi làm khoe miệng vị đại tá kéo kéo kia, trong mắt hiện lên tia trào phúng, tướng quân nói cái gì thì đó chính là mệnh lệnh, Kiều phó trưởng này còn không thức như vậy, xem ra sau khi trở về, Kiều phó trưởng hẳn là bị hạ rồi

Ông đi đến vị trí của JMC, nhìn JMC làm tốt công tác chỉ dẫn, tướng quân điều khiển Belief rất nhanh được bắn ra khỏi quân hàm, như một đạo lưu quang, nháy mắt cắt qua Tinh Không, hướng Tân Hành tinh bay đi, không vài giây, liền hoàn toàn mất đi bóng dáng.....

Mà trong màn hình chỉ hiện lên hình ảnh ủ rũ cụp đuôi của Kiều phó trưởng.

“Đại tá, hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Sau tướng quân thì quân hàm của đại tá là cao nhất, vậy nên những người khác quay sang hỏi ý ông.

“Làm sao bây giờ? Đương nhiên đi theo tướng quân đi Tân Hành tinh chứ sao, còn có gửi ngay thư thông báo cho đầu não là Tân Hành gặp nguy hiểm.” Đại tá mở miệng phân phó. Cũng không thể để tướng quân chiến đấu một mình, cần phải báo đầu não để đầu não mau chóng phái hạm đội tới trợ giúp tướng quân. Tuy rằng ông vô cùng tin tưởng tướng quân nhưng, đảm bảo một chút cũng tốt.

Đại tá nói được những người khác đồng ý, vì thế quân hạm rất nhanh gửi báo cáo cho đầu não Liên Bang, đồng thời thay đổi phương hướng, theo sát cơ giáp của Lăng Tiêu, nhanh chóng hướng về Tân Hành tinh mà bay.....

Lăng Lan mang theo hơn 100 thành viên của đoàn Tân Sinh gấp rút hành quân, sau mười phút, bọn họ đã tới kho hàng cơ giáp chuyên chúc. Trong kho hàng chứa đủ loại kiểu dáng với những loại cấp bậc khác nhau, nó được dùng để cho học sinh của trường luyện tập điều khiển, bình thường kho vẫn luôn bị khóa lại, không cho phép học sinh tới gần.

“Lão đại, cửa kho đã bị phá, có người đã tới trước chúng ta một bước.” Làm tiểu đội tiên phong, Tề Long dẫn dắt những thành viên còn lại trong tiểu đội Lăng Lan làm đầu tàu gương mẫu, trước tiên phát hiện tình hình. Vừa mới tới kho hàng, bọn họ liền lập tức phát hiện cửa vốn nên đóng chặt thế nhưng bị khép hờ. Thấy thế, Tề Long nhanh chóng chạy về phía Lăng Lan để báo tình hình.

Lăng Lan nghe vậy sững sốt, khẽ cau mày thầm nghĩ: Chẳng lẽ có học sinh lựa chọn giống cô sao?

Lăng Lan sờ dĩ suy đoán như vậy là bởi vì kho hàng này là kho hàng chứa cơ giáp cho học sinh thực tập, không phải là chiến giáp chính quy, vũ khí bên trong cũng chỉ là loại bình thường, uy lực nhỏ hơn rất nhiều so với chiến giáp thật sự. Nếu là quân nhân chính quy thì không ai lựa chọn cơ giáp trong kho này để đi ứng chiến. Mà nhóm giáo viên trong trường học cũng có cơ giáp riêng cho mình, không có khả năng tới đây lấy, vậy khả năng duy nhất là có học sinh trong trường tới đây để lựa chọn cơ giáp.

Lăng Lan có chút tò mò đối với người có lựa chọn giống mình, không biết đối phương là thần thánh phương nào, nếu có thể kết giao, Lăng Lan không ngại nhận thức một chút vị đồng học có chung chí hướng này.

Bởi vì không rõ ràng tình hình bên trong kho hàng, cũng sợ người tới trước hiểu lầm nên Lăng Lan phân phó với các đội trưởng lúc tiến vào thì nên yên lặng một chút, không cần ồn ào.

Cửa kho hàng bị mấy người mạnh mẽ đẩy ra, đoàn Tân Sinh bắt đầu đầu vào đấy mà tiến vào trong. Vừa vào kho hàng liền nhìn thấy vô số cơ giáp cao lớn uy vũ đứng ở trước mặt bọn họ, trong lòng mọi người không khỏi mà kích động, bọn họ lập tức là có thể chạm đến những binh khí chiến đấu cường đại chiến đấu.

Lăng Lan nhìn thoáng qua kho hàng, phát hiện đều là cơ giáp thực tập. Cơ giáp thực tập trừ bỏ vũ khí lạnh cũng không trang bị vũ khí nhiệt tấn công xa, Lăng Lan quyết đoán vứt bỏ những cơ giáp này, loại này rõ ràng đi ra ngoài cũng là chịu chết. Cô ý bảo đoàn Tân Sinh đi theo vào trong.

Bởi vì trước đó đã điều tra nên Lăng Lan rất rõ ràng những người này điều khiển cơ giáp ở cấp bậc nào. Những người điều khiển cơ giáp thực tập hoặc cấp thấp đều được cô loại ra ngoài di chuyển tới nơi an toàn, những người ở đây đều là trung cấp Cơ giáp sĩ trở lên.

Không phải Lăng Lan khinh thường những học sinh có cấp bậc thấp, nhưng mà bởi vì Cơ giáp sĩ cấp thấp ở trong chiến đấu thực tế năng lực chiến đấu thật sự quá yếu. Thương vong đạt tới 80%. Tuy rằng có thể sống sót 20%, nhưng nó không đáng để cô đánh đổi.

Lăng Lan cho rằng, không cần hy sinh thì đừng hy sinh.

Cho nên, vì an toàn, Lăng Lan quyết đoán loại bỏ những người cấp bậc thấp, chỉ để lại trung cấp Cơ giáp sĩ trở lên, đây cũng là nguyên nhân đoàn Tân Sinh giảm hơn hai trăm người. Có thể ở trong khoảng thời gian ngắn tiến vào trung cấp Cơ giáp sĩ, tất nhiên đều là những người kiệt xuất, năng lực xuất sắc, chỉ cần có chiến tranh làm lễ rửa tội, những người này trưởng thành sẽ nhanh hơn!

Kho cơ giáp một mảnh đen nhánh, tĩnh lặng không tiếng động, cũng không nhìn thấy phía trước có bóng người. Khi người đầu tiên bước vào kho cơ giáp, đèn cảm ứng liền tự động sáng lên, nguyên bản cả kho hàng tối đen tức khắc trở nên sáng ngời vô cùng.

Tình huống này tuy rằng làm một ít học sinh không chuẩn bị tâm lý hoảng sợ, nhưng bọn họ vẫn nhớ Lan lão đại phân phó, cũng không có phát ra thanh âm kinh hoảng gì, lại nhìn đến đồng học bên người vẫn bình tĩnh như cũ, thực mau liền khôi phục bình thường. Kho cơ giáp rộng lớn chỉ nghe thấy tiếng bước chân chinh tề của đoàn Tân Sinh.

Lăng Lan đi đầu cấp tốc đi ba phút, một đường đi ngang qua khu cơ giáp cấp thấp, thực mau liền tới khu trung cấp. Nhìn những cơ giáp ở đây đều được trang bị vũ khí cận chiến cũng như viễn trình, Lăng Lan rốt cuộc vừa lòng mà dừng bước chân.

“Những người trong thế giới cơ giáp đã đạt tới trung cấp thì hãy lựa chọn cơ giáp mình quen thuộc để sử dụng.” Lăng Lan nhìn giờ hiển thị trên máy liên lạc rồi nói: “Nhớ kỹ, các cậu chỉ có mười phút để làm quen với cơ giáp, sau mười phút, các cậu hãy theo đội trưởng của mình để đi ra ngoài, vẫn là câu nói kia, nếu nhìn thấy địch thì phải giữ bình tĩnh, chú ý phối hợp, đừng xúc động một người xông lên. Còn có, cố gắng còn sống trở về gặp tớ!”

“Vâng, đoàn trưởng!” Tiếng nói của Lăng Lan càng thêm hữu lực và vang dội trong kho hàng yên tĩnh làm tâm tình gần tám mươi học sinh kích động vạn phần, bọn họ lớn tiếng đáp.

Lăng Lan vung tay phải lên, những người đó nhanh chóng bước lên cơ giáp mà mình đã ngắm trước, đó chính là những cơ giáp vô cùng quen thuộc mà bọn họ vẫn sử dụng trong thế giới ảo. Đương nhiên, cơ giáp ở thế giới ảo và thế giới thật có chút khác biệt, nhưng phần lớn vẫn là giống

nhau, cho nên để làm quen cũng không quá khó, vì vậy Lăng Lan chỉ để mười phút cho mọi người làm quen.

Đương nhiên, không có ai lại lựa chọn cơ giáp lạ, bởi vì tất cả mọi người biết chỉ có cơ giáp quen thuộc thì mới có thể phát huy sức chiến đấu của cơ giáp một cách tối đa, mà ở trên chiến trường, chính mình quen thuộc cơ giáp, mới có thể đem cơ giáp sức chiến đấu của cơ giáp hoàn toàn phát huy, mà điều này cũng là điểm mấu chốt quan hệ đến sự sống của bọn họ ở trên chiến trường có.

Có thể đi vào học viện đồng quân trung tâm thì đều là những người xuất sắc, mà có thể tiến thêm một bước vào trường Nam sinh đệ nhất quân giáo thì càng là kiệt xuất trong kiệt xuất, lý trí cùng bình tĩnh của bọn họ cũng không ít, cho nên hẳn là biết chính mình nên làm như thế nào.

Nhìn những người này bắt đầu bận rộn với cơ giáp mình quen thuộc, Lăng Lan âm thầm gật đầu. Cô quay đầu nhìn thoáng qua những người còn ở lại bên cạnh, chỉ có 35 người. Trừ bảy thành viên trong tiểu đội của cô thì còn lại hai mươi tám người. Trong đó 21 người là các đội thuộc thuộc các tiểu đội lớn nhỏ trong đoàn Tân Sinh.

Quả nhiên, có thể trở thành một đội trưởng tiểu đội đều là kiệt xuất nhất, đoàn Tân Sinh có hai mươi bảy tiểu đội, chỉ có sáu tiểu đội trưởng không đạt cấp bậc cái này. Mà sáu cơ giáp sĩ cao cấp còn lại thì có bốn người là thành viên của tiểu đội Vũ Cảnh, bao gồm cả Diệp Như, ba người còn lại là thuộc tiểu đội Lý Anh Kiệt, không hề nghi ngờ, thực lực của thành viên tiểu đội Vũ Cảnh, Lý Anh Kiệt rõ ràng mạnh hơn so với những tiểu đội khác.

Lăng Lan âm thầm tán thành thực lực của tiểu đội Vũ Cảnh và Lý Anh Kiệt, nhưng chính cô lại không biết, ở trong mắt các thành viên của tiểu đội Vũ Cảnh cùng Lý Anh Kiệt, tiểu đội Lăng Lan còn mạnh hơn rất nhiều.

Khi bọn họ nhìn thấy bảy người theo sát Lăng Lan đi đến khu vực của cơ giáp cao cấp thì tất cả đều nhin không được mà sắc mặt biến đổi, ánh mắt lộ ra kinh ngạc cùng biểu tình bội phục, bọn họ không nghĩ tới tất cả các thành viên trong tiểu đội Lăng Lan đều đạt tới cơ giáp cao cấp sĩ (bọn họ vẫn không biết tiểu đội có ba thành viên mới, trong mắt bọn họ tiểu đội Lăng Lan chỉ mới có sáu người), đồng thời cũng tâm phục khẩu phục, Lăng Lan lão đại quả nhiên không hổ là Lăng Lan lão đại, đội viên cũng mạnh một cách quá đáng. Ngẫm lại cũng có thể lý giải, Lan lão đại đều mạnh như vậy, nếu là thành viên tiểu đội yếu thì làm gì có tư cách đi theo chứ?

Cứ như vậy, Lăng Lan mang theo ba mươi lăm đồng học tiến vào khu cơ giáp cao cấp, thời gian lại trôi qua hai phút, Lăng Lan để những thành viên còn lại nhanh chóng tiến vào cơ giáp mà mình quen thuộc để làm quen trong vòng tám phút. Bởi vì bọn họ phải cùng hội họp với những người ở khu trung cấp, mà đã lãng phí hai phút đi bộ nên bọn họ chỉ còn tám phút để làm quen, đương nhiên, để làm quen với cơ giáp với tám phút là dư dả vô cùng.

Sau khi phân phó mọi việc, Lăng Lan liền lệnh Tiểu Tứ liên lạc Vũ Cảnh cùng Lý Anh Kiệt, nói cho bọn họ khu vực cần tới rồi đem tọa độ bên trong kho hàng gửi qua cho họ để tránh họ làm lãng phí thời gian, dù sao bọn họ cũng phải làm quen với cơ giáp một chút, có thể quen thuộc nhiều thêm một giây liền nhiều thêm một phần cơ hội sống sót.

May mắn vị trí của nơi phòng không cũng cùng hướng với kho cơ giáp nên Vũ Cảnh cùng Lý Anh Kiệt cũng không chậm bao nhiêu thời gian. Theo bọn họ trả lời, bọn họ vừa mới tới kho hàng, dựa vào tốc độ của bọn họ thì trong vòng ba phút là có thể chạy tới.

Lăng Lan tính toán một chút, dựa theo năng lực của Vũ Cảnh cùng Lý Anh Kiệt thì còn lại năm phút đã đủ để cho bọn họ quen thuộc với cơ giáp cao cấp. Nghĩ đến đây, cô liền yên lòng, cùng thành viên của tiểu đội mình nói một chút rồi chuẩn bị đi đến căn phòng bí mật mà Tiểu Tứ phát hiện,

chỗ đó nằm bên trong khu vực của khu cơ giáp cao cấp, nhưng nó lại bị dấu đi, không bị ai phát hiện.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 361: Vua Giết Chóc!

Lăng Lan tò mò như thế là bởi vì một đường tới đây, cô cũng không phát hiện ai có cùng mục đích với mình mà đi trước một bước, trong kho hàng cũng không phát hiện ai, cũng không phát hiện có cơ giáp nào bị mang đi, như vậy đối phương chỉ có thể ở bên trong.

Lăng Lan rất muốn biết vì sao mà đối phương lại không chọn những cơ giáp cao cấp trước mắt mà đi vào căn phòng bí mật kia, có phải trong căn phòng bí mật kia chứa điều gì không muốn bị người khác phát hiện. Chẳng lẽ bên trong có cơ giáp cao cấp hơn tồn tại?

Tuy rằng Lăng Lan cảm giác trường quân đội không có khả năng có được cơ giáp vương bài có sức chiến đấu khủng bố, nhưng với sự tò mò, Lăng Lan rất muốn nhìn xem nơi đó rốt cuộc có cái gì.

Bởi vì một mình một người, Lăng Lan giải phóng toàn bộ tốc độ, nếu có người khác ở đây thì có thể cảm giác được, bóng dáng Lăng Lan nhanh như một cơn gió, thị lực người bình thường căn bản không có biện pháp đuổi kịp tốc độ của cô, chỉ cảm thấy trước mắt bóng đen chợt lóe, giây tiếp theo liền biến mất vô tung vô ảnh.

Thực nhanh Lăng Lan đã đi tới góc cuối kho hàng, đập vào mi mắt chính là một vách tường rộng lớn, người bình thường đến nơi đây chắc chắn sẽ cho rằng đã đến cuối cùng, khẳng định sẽ quay đầu trở về. Lăng Lan lại đi lên trước, sờ sờ vách tường, sau đó liền nhìn thấy một thứ, cô nửa ngồi

xồm, dồn khí đan điền, đôi tay dùng sức hướng bên phải di động. Cánh tay lộ ra từ ống tay áo thành linh nổi mẩy cân gân xanh, có thể thấy được Lăng Lan dùng sức to lớn đến mức nào.

Chỉ nghe vài tiếng bánh răng nghiêng răng, bước tường trước mặt Lăng Lan bỗng di động, lộ ra một con đường, Lăng Lan lập tức lọt vào. Sau đó liền nghe bang một tiếng, bức tường lại lần nữa trở về vị trí cũ, lại khôi phục như lúc đầu không có bất kỳ dấu vết gì.

“Dám phá hủy hệ thống điện lực bên trong!” Lăng Lan vọt vào bên trong thì thở ra một hơi. Sở dĩ cô cố hết sức đẩy ra như vậy là bởi vì người tiến vào đầu tiên vì phòng ngừa bị phát hiện nên đã phá hủy hệ thống điện lực. Điều này làm cho tiểu Tứ không có cơ hội phát huy năng lực, chỉ còn có thể dựa vào Lăng Lan cậy mạnh để tiến vào. Nếu không phải cô đạt tới nửa bước lĩnh vực, muốn dời bức tường nặng mấy vạn cân như vậy thật đúng là một việc khó.

Bất quá tiến vào sau, Lăng Lan một đường liền trở nên dễ dàng vô cùng, bởi vì đối phương phá hủy hệ thống điện lực nên những trạm kiểm soát khác cũng mất đi tác dụng. Lăng Lan nhanh chóng đi hơn nửa tiếng thì đi đến cuối con đường, một cánh cửa sắt cao lớn dày nặng đập vào mi mắt cô, Lăng Lan vừa định bước nhanh hơn thì.....

“Đoàn trưởng, chúng ta thật sự muốn mở cơ giáp sao? Nếu như bị đội giám sát của trường phát hiện thì chúng ta nhất định sẽ chịu nghiêm trị, thậm chí sẽ bị trục xuất trường quân đội.” Một giọng nói bén nhọn mang theo lo lắng từ bên kia cửa sắt truyền vào lỗ tai Lăng Lan.

Cơ giáp bởi vì có lực phá hoại quá mạnh nên trường quân đội luôn luôn quản chế thực nghiêm, trừ phi tất yếu nếu không thì không cho phép học sinh tự mình tiếp xúc cơ giáp, mà hiện tại, đối phương rõ ràng là muốn thừa loạn chiếm dụng cơ giáp, người nhất gan thì sẽ không khỏi thấp thỏm bất an.

Lăng Lan nghe vậy bước chân tức dừng một nhịp, biểu tình cẩn thận. Xem ra không phải chỉ có một vài người như cô tưởng tượng mà có đến một đoàn người.

“Trường quân đội đột ngột vang tiếng cảnh báo khẩn cấp như vậy liên không tầm thường. Vì nắm được tình huống, tôi đã bảo tiểu Nhan đi lấy tình báo từ bộ đội mặt đất Tư liệu các cậu đều xem qua, tình thế đã thập phần cấp bách, có thể đoán trước lát nữa sẽ là một trận đại chiến. Nếu chúng ta không thể vận dụng những cơ giáp mạnh nhất ở đây thì rất có khả năng chúng ta sẽ trở thành thịt cá trên thớt của địch, đây là chuyện tôi tuyệt đối không cho phép.” Một giọng nói lạnh lẽo cường thế vang lên, giọng điệu chém đinh chặt sắt, xem ra người đó đã biết được tình hình ở đây, và cũng không xem trọng bộ đội mặt đất.

“Lúc ấy, đừng nói đội giám sát trường quân đội, ngay cả trường quân đội còn có thể tồn tại hay không đều là một vấn đề.” Giọng nói lạnh lẽo lại bổ sung lần nữa.

Lời nói của người này làm những người khác trầm mặc, cũng không lên tiếng phản đối nữa. Xem ra quy định nghiêm khắc của trường quân đội vẫn làm rất nhiều người kiêng kị.

Ngay lúc này, một giọng nói bất mãn hô: “Đoàn trưởng bởi vì tín nhiệm chúng ta cho nên mới mang chúng ta tới đây, nói cũng là lời nói thật. Các cậu không nghĩ, vạn nhất thật xảy ra chuyện, đoàn trưởng gánh vác trách nhiệm sẽ càng nặng sao. Đoàn trưởng còn không sợ, các cậu sợ cái gì? Dù sao tớ không muốn chết, cũng không muốn trở thành tù binh của địch. Đoàn trưởng, tôi cùng anh hành động.”

Giọng nói này vừa khởi đầu liền có không ít người cao giọng trả lời, thực nhanh nhiệt huyết mọi người liền sôi trào khiến cho sầu lo của những người khác bị đè ép xuống. Lăng Lan thầm nghĩ, này có tính không là Song Hoàng đâu? Vẫn là thật sự như thế tín nhiệm vị kia đoàn trưởng?

“Nếu tất cả mọi người đều không có ý kiến, như vậy chúng ta mau chóng lên cơ giáp, sau ba phút chúng ta liền đi ra ngoài.” Giọng nói lạnh lẽo không để những người khác đưa ý kiến liền trực tiếp ra lệnh.

“Dạ, đoàn trưởng.....” Những người ở bên cạnh lên tiếng trả lời, bỗng một giọng nói đột ngột vang lên, chỉ nghe đối phương hỏi: “Đoàn trưởng, anh không thông báo mấy người Hoắc lão đại sao?”

Câu nói này làm cho Lăng Lan cả kinh, xem ra những người này rất có thể chính là người của Lôi Đình, còn vị đoàn trưởng kia hẳn chính là Lôi Vương tiếng tăm lừng lẫy.

Nếu thật là vị Lôi Vương kia..... ánh mắt Lăng Lan hơi hơi lạnh lùng, xem ra trận đấu với Lôi Đình trong tương lai phải cẩn thận một chút mới được. Vị Lôi Vương này tương lai cùng lôi đình một trận chiến đả đảo phải cẩn thận một chút. Người này có sự miễn cảm vô cùng chính xác, cô bởi vì có tiểu Tứ thông báo tình huống bên ngoài nên mới dám xông vào kho cơ giáp, nhưng Lôi Vương kia chỉ nghe tiếng cảnh báo từ học viện liền dám mệnh lệnh cấp dưới đánh cắp tình báo của bộ đội, dùng những tư liệu cực ít đó để phán đoán khả năng sắp xảy ra rồi có những hành động thích hợp....Cho dù là Lăng Lan, nếu không có sự trợ giúp của tiểu Tứ cũng không dám quyết đoán như vậy, có khi còn muốn lại châm chước một phen. Bây giờ Lăng Lan cảm giác được mình cùng Lôi Vương có chút chênh lệch.

Quả nhiên, người có thể xưng bá trường Đệ Nhất Nam Sinh quân giáo quả không đơn giản! Ánh mắt Lăng Lan hiện lên một tia ngưng trọng, nguyên bản cũng không coi trọng Lôi Vương, nhưng vì sự kiện hôm nay mà nhớ kỹ trong lòng.

“Chúng ta hiện tại đang làm chuyện trái với nội quy của trường học, người biết chuyện này càng ít càng tốt, chúng ta đều là người mà lão đại tín nhiệm nhất, nếu thông báo với người khác rồi không cẩn thận tiết lộ ra

ngoài để đội giám sát của trưởng biết, như vậy chúng ta nhất định sẽ bị cản trở, lúc ấy chúng ta một người đều không lấy được cơ giáp.” Người trả lời không phải là người có giọng nói lạnh lẽo kia mà người đầu tiên ủng hộ.

Lôi Vương cũng không giải thích gì, xem ra là chấp nhận ý tứ của người đó..... Mày Lăng Lan không khỏi nhăn lại, cô cũng không đồng ý cách làm này của Lôi Vương. Lăng Lan cho rằng nếu là người một đoàn đội thì không được có phúc cùng hưởng, có nạn tự chịu, chỉ biết nghi kỵ lẫn nhau, một cái đoàn đội như vậy không cần tồn tại. Nếu thật sự luyến tiếc, có thể đao to búa lớn đem những người cho rằng không thích hợp ở trong đoàn đội đuổi đi ra ngoài..... Một đoàn trưởng lại mặc kệ loại nghi kỵ này phát triển, ở trong mắt Lăng Lan, đây tuyệt đối là không hợp cách.

Cách nói của người đó được tất cả mọi người tiếp nhận, sau đó mọi người cũng không ai lên tiếng nữa. Rất nhanh, Lăng Lan liền nghe thấy tiếng khởi động của cơ giáp. Lăng Lan nghiêm túc mà nghe một thời gian, cũng so tư liệu mà tiểu Tứ cung cấp, đại khái phán đoán những người này đều chọn cơ giáp đặc cấp.

Đặc cấp cơ giáp tuy rằng chỉ cao hơn cơ giáp cao cấp nửa bậc, nhưng nửa bậc này lại khác nhau như trời với đất, người điều khiển cơ giáp đặc cấp được gọi là thao tác giả, còn người điều khiển cơ giáp cao cấp chỉ là cơ giáp sĩ. Nếu tiến vào bộ đội, quân hàm của cao cấp cơ giáp sĩ cao nhất chỉ là đại úy, mà đặc cấp cơ giáp sư quân hàm ít nhất cũng là thiếu tá.

Biết bên trong cửa sắt có cơ giáp đặc cấp, trong lòng Lăng Lan âm thầm vui mừng, có thể điều khiển cơ giáp cấp càng cao một chút thì càng tốt, sức chiến đấu của cô có thể phát huy hoàn toàn.

Lăng Lan tuy kinh hỉ rất nhiều, nhưng cũng không quên đếm tiếng khởi động của các cơ giáp, cuối cùng phát hiện bên trong thật đúng là không ít người, hẳn là có mười lăm người. Bất quá Lăng Lan không thể xác định Lôi Vương kia có ở trong số đó hay không, dù sao cũng có tin nói Lôi Vương

đã tiến đến vương cấp Lăng Lan cũng không xác định bên trong kho của trường quân đội có thể có được vua giết chóc trên chiến trường —— vương bài cơ giáp hay không.

Đúng lúc này, một tiếng khởi động cơ giáp khác với những tiếng vừa rồi đột nhiên vang lên. Lăng Lan nghe được thanh âm, kia sắc mặt cả kinh, ngay sau đó là vui vẻ. Bởi vì cô đã nghe ra, tiếng khởi động này rất có khả năng chính là vương bài cơ giáp.

Chẳng lẽ trong kho hàng của trường quân đội thật sự sẽ có vua giết chóc, vương bài cơ giáp sao? Lăng Lan tưởng tượng đến đây, trái tim đột nhiên nhảy lên, có thể điều khiển vua giết chóc trên chiến trường, Lăng Lan cũng không ngăn cản được dự hoặc này.

Lăng Lan kích động chỉ trong một chớp mắt, rất nhanh cô liền bình tĩnh lại, cô bắt đầu thu liễm hơi thở, thậm chí mở ra thiên phú, đem toàn bộ thân thể mình trở nên lạnh băng, cơ hồ đem nhiệt độ của cơ thể giảm xuống mức thấp nhất.

Lăng Lan không quên vương bài cơ giáp có bao nhiêu thiết bị dò tìm tự động, đương nhiên trong đó cũng có thiết bị đo nhiệt lượng, một khi bị cơ giáp thăm dò ra, cơ giáp liền sẽ chủ động hướng người điều khiển đưa ra cảnh cáo, đây cũng là vì sao vương bài cơ giáp sẽ trở thành vua trên chiến trường.

Đương nhiên, hoàng cấp cơ giáp cùng Thần cấp cơ giáp khẳng định cũng có những thiết bị này, nhưng bởi vì chúng quá mức cường đại, lực phá hoại quá khủng bố, nghe nói một lần hoàng cấp cơ giáp công kích thì có thể đem mấy trăm dặm biến thành một tử địa, mà Thần cấp cơ giáp càng không cần phải nói, đó chính là lực lượng đại biểu quốc gia cuối cùng. Trừ phi đụng vào căn cốt của quốc gia, nếu không, chúng nó chỉ có thể trở thành lực lượng uy hiếp của quốc gia mà không chân chính trở thành quân chủ lực trên chiến trường.....

Con người tuy rằng tạo ra vũ khí có sức phá hoại lớn như vậy nhưng đồng thời cũng khiếp sợ uy lực của nó, vì hạn chế các quốc gia sử dụng loại vũ khí khủng bố này, toàn nhân loại đã cùng đưa ra ước định, ở trên chiến trường, tuyệt đối không cho phép những vũ khí chung cực trên vương bài cơ giáp xuất hiện.....

Đây là nguyên nhân vì sao vương bài cơ giáp được gọi là vua giết chóc trên chiến trường. Có thể nói, vương bài sư sĩ nhiều ít và năng lực điều khiển cao thấp là những yếu tố quyết định thắng bại cuối cùng...

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 362: Lôi Vương Kiều Đình!

Lăng Lan cẩn thận mà khống chế nhiệt độ cơ thể chính mình, lúc này cô cảm thấy may mắn vì thiên phú của mình là băng duyên, có thể điều chỉnh nhiệt độ thân thể mình giống như cảnh vật chung quanh, thậm chí lạnh hơn. Nếu không có năng lực này, chỉ sợ lúc này cô đành phải rời khỏi nơi này.

“A?” Sau cánh cửa đột nhiên phát ra tiếng kinh nghe làm cho Lăng Lan hoảng sợ thiếu chút nữa cho rằng chính mình bị phát hiện.

Giọng nói kinh nghi này vang dội hơn so với tiếng nói chuyện vừa rồi, Lăng Lan biết đối phương khẳng định dùng giọng nói của cơ giáp để những cơ giáp khác có thể nghe được. Đây là hiện thực, là nơi mà nếu không phải thành viên một chiến đội thì không thể sử dụng kênh đặc quyền, như vậy cũng chứng minh những người này không phải là người một chiến đội.

“Đoàn trưởng, như thế nào?” Nghe được giọng nói kinh nghi này, động tác của những người khác không khỏi chậm lại, rất nhanh có người mở miệng dò hỏi.

“Tôi phát hiện phía trước khu cơ giáp cao cấp tới không ít người, không ít cơ giáp đã bị khởi động.” Đoàn trưởng mở miệng trả lời, xem ra đã thành công mở ra vương bài cơ giáp, dưới sự nhắc nhở của quang não cơ giáp nên đã nhận ra tình huống bên trong kho cơ giáp.

“Thế nhưng cũng có người có chủ ý giống chúng ta, xem ra có không ít người phán đoán giống đoàn trưởng giống nhau.” Có người đột nhiên cảm

thán nói.

“Trường quân đội ngoại hồ tàng long, có người có cái nhìn giống tôi cũng chẳng có gì lạ.” Đoàn trưởng nhàn nhạt mà trả lời, người khác giải thích làm hần rơi chậm lại không ít tò mò, hơn nữa những người đó chỉ ở kho cơ giáp khu vực, nhiều nhất chỉ dừng lại ở khu cơ giáp cao cấp. Có thể nghĩ, những người này cũng không phải cơ giáp cấp bậc rất cao người, nếu là đã tiến vào đặc cấp sư sĩ, bọn họ nên tìm tới nơi này.

Nghĩ như vậy, đoàn trưởng liền đem mọi chuyện bên ngoài vứt ra sau đầu, hần dừng một miện hỏi tình huống của mọi người bên cạnh. “ Các cậu đã chuẩn bị xong chưa? Nếu đã xong thì liền ra ngoài thôi.”

“Đoàn trưởng. Tớ ok!”

“Đoàn trưởng, tớ xong.”

“Đoàn trưởng, hết thầy đã chuẩn bị ổn thoả.”

Thực mau, bên trong truyền đến trả lời hỗn độn. Đoàn trưởng nhìn tất cả mọi người tỏ vẻ ok, lúc này mới mở cửa đi ra.

Lăng Lan cảm giác lực chú ý của đoàn trưởng không ở nơi này liền lén lút hỏi tiểu Tứ có thể đem tình huống bên trong gửi qua đây hay không. Tiểu Tứ tỏ vẻ không có vấn đề, lấy tinh thần lực trước mắt của Lăng Lan cũng đủ chống đỡ nó xâm nhập ở khoảng cách xa như vậy. Không bao lâu, hình ảnh bên trong liền hiện ra trong ý thức hải của Lăng Lan.

Chỉ thấy bên trong cánh cửa vẫn vẫn là một kho cơ giáp cực kỳ rộng lớn, hai bên cửa được đặt rất nhiều cơ giáp màu đen. Tuy rằng vị trí của những cơ giáp này là khác nhau nhưng chúng vẫn mang lại cho người ta một cảm giác hung hãn.

Lăng Lan đại khái đếm một chút. Mỗi mặt có ước chừng tám mươi cơ giáp, tổng cộng khoảng 160 giá cơ giáp. Có thể xác định, trong toàn bộ trường quân đội, học sinh đạt tới đặc cấp sư sĩ cũng không phải rất nhiều. Nếu nói mỗi người một cơ giáp thì cũng chỉ có hơn 160 người, huống chi trường quân đội tất nhiên sẽ dự trữ một chút cơ giáp. Nếu có người đột nhiên thăng đặc cấp sư sĩ mà không có cơ giáp đặc cấp để xứng đôi thì cái tên trường Đệ Nhất Nam Sinh Quân Giáo thật sự trở thành chê cười.

Lăng Lan hiện tại đã rõ ràng, những cơ giáp ở đây kỳ thật chính là cơ giáp đặc cấp của Liên Bang. Một khi cơ giáp tiến vào đặc cấp, cơ giáp liền bắt đầu thay đổi. Đây đều là bởi vì những người tiến đến cấp bậc này thì những động tác điều khiển đều được thành hình, cá tính hóa cho riêng mình. Bình thường những cơ giáp cao cấp chỉ có thể thỏa mãn những nhu cầu điều khiển của người điều khiển, nhưng cơ giáp vương cấp thì lại vô cùng tự do, quá mức tự do, cá tính. Người vừa mới đi vào cấp bậc này là vô pháp không chế.

Dưới tình huống như vậy, vì để cho những hạt giống ưu tú có thể thuận lợi đột phá tiến vào vương bài sư sĩ, Liên Bang sau khi được các đại chế tác cơ giáp sư khổ tâm nghiên cứu và nghiên cứu rất cực đã chế tạo được loại cơ giáp xen vào vương bài và cao cấp, đó chính là đặc cấp. Cho nên đặc cấp cơ giáp cũng không hoàn toàn thoát ly phạm trù của cơ giáp cao cấp, đồng thời cũng có những đặc điểm của vương bài cơ giáp.

Mà khi Lăng Lan bị ám sát năm sáu tuổi từng có một cơ giáp màu đen ra mặt giúp cô, kỳ thật đó chính là chiến đội đặc cấp sư sĩ của Liên Bang. Chẳng qua đến bây giờ, Lăng Lan cũng không điều tra rõ ràng đến tột cùng là ai giúp cô.

Lăng Lan nhìn thấy những cơ giáp cao to uy vũ đó thì liền hiểu được vì sao kho hàng này lại yêu cầu thiết kế thêm thông đạo để bắn ra ngoài, bởi vì con đường mà cô dùng để đi vào đây không đủ độ cao và không gian để cơ giáp đi ra ngoài.

Đương nhiên, làm Lãng Lan chảy nước dãi ba thước cũng không phải vì những cơ giáp này mà là vì một loạt cơ giáp đang đứng đối diện với cánh cửa, chỉ có năm cơ giáp. Mỗi cơ giáp đều không giống nhau, một cơ giáp đã bị người khởi động rời khỏi vị trí của nó.

Lãng Lan nhìn đằng sau cơ giáp được khởi động có giắt một khẩu súng laser và một khẩu súng chùm tia sáng thì liền biết cơ giáp này chuyên thiên về tấn công viễn trình.

Các cơ giáp đi bên tay phải của cánh cửa, nơi đó có một thông đạo hình tròn, bên trong có đủ không gian chứa bốn cơ giáp. Hiện tại thông đạo môn đã bị mở ra, chỉ thấy cơ giáp đặc cấp đứng đằng trước bước vào, cửa thông đạo rất nhanh bị đóng lại, sau khi ba cái đèn báo hiệu trên cửa lớn toàn bộ sáng lên màu xanh biếc thì liền nghe được một thanh âm nặng nề vang lên.....

“Băng!” Một tiếng, Lãng Lan cảm giác vị trí đứng của mình bị một chấn động mãnh liệt, ngay sau đó liền nhìn thấy cơ giáp ở cửa thông đạo đột nhiên bắn lên hướng về phía trước, lập tức nhảy cao mấy chục mét, mà trong nháy mắt được bắn lên, động cơ cơ giáp đồng thời nổ vang, nương theo lực lượng bắn ra cùng với lực lượng động cơ bùng nổ, cơ giáp nháy mắt liền từ trong thông đạo bay đến trên không trường quân đội

Mấy người của Lôi Đình xem ra đã quen thuộc loại bắn ra này, bọn họ từng người đi vào trong đó, sau đó bị bắn ra ngoài, cuối cùng còn lại một vị là vị đoàn trưởng điều khiển cơ giáp vương bài kia, liên tưởng đến những lời đồn trong thời gian trước, Lãng Lan đã xác định vị đoàn trưởng này chính là người thành công thăng cấp vương bài Lôi Vương Kiều Đình.

Không biết vì sao, ngay thời điểm cửa thông đạo tự động đóng lại sau khi Kiều Đình tiến vào phần đầu cơ giáp đột nhiên chuyển qua nhìn về phía cửa lớn, động tác ngoài dự đoán này làm trong lòng Lãng Lan cả kinh, chẳng lẽ đối phương phát hiện cô?

Rất nhanh, cánh cửa tự động đóng lại, rốt cuộc không nhìn tới cơ giáp kia, quả nhiên vài giây sau, Kiều Đình cũng giống những thành viên khác được bắn ra ngoài, lúc này Lăng Lan mới an tâm.

Bất quá vì cam đoan an toàn, Lăng Lan vẫn an tĩnh mà đợi ước chừng một phút sau đó mới tới gần cửa. Sau khi tiểu Tứ kiểm tra và biết hệ thống điện của cánh cửa cũng không bị phá hư thì Lăng Lan thoải mái mà đi vào.

Chỉ cần hệ thống bình thường, có được bàn tay vàng tiểu Tứ thì Lăng Lan có thể thoải mái mà đi khắp nơi. Lúc đi ngang qua khu cơ giáp đặc cấp, Lăng Lan có chút tiếc nuối vì người đoàn Tân Sinh thế nhưng không có một người đạt tới đặc cấp sư sĩ, cô đột nhiên nhớ tới người bạn của Báo con, nếu người đó gia nhập thì có thể sử dụng cơ giáp này rồi.

Mục đích của Lăng Lan đương nhiên không có khả năng ở khu này, mục tiêu của cô chính là những cơ giáp vương bài kia. Ở trong hiện thực có thể chân chính điều khiển vương bài cơ giáp chính là ước mơ tha thiết của Lăng Lan. Lúc trước ở tinh cầu Ma Thú, cơ giáp Lăng Lan sử dụng kỳ thật cũng không phải vương bài cơ giáp mà chỉ là đặc cấp cơ giáp.

Bởi vì ở quân đội, đặc cấp cơ giáp cũng được gọi là vương bài cơ giáp, chỉ là còn kèm theo chữ “thay thế bổ sung”, mà lúc trước cô xử lý ba cơ giáp vương bài cũng là đặc cấp sư sĩ của Nhật Mộ. Bọn họ trải qua một đoạn thời gian chiến tranh làm lễ rửa tội, dần dần hoàn thiện phong cách chiến đấu của mình, chỉ cần như vậy là có thể chính thức thăng nhập vương bài sư sĩ.

Phải nói Lăng Lan thật may mắn, cũng không đụng tới một vương bài sư sĩ chân chính, nếu không, dựa vào phong cách chiến đấu của cô thì đấu với một người còn khó thắng chứ đừng nói đấu đồng thời với ba người.

Bởi vì Kiều Đình đã sử dụng một cơ giáp vương bài, nên Lăng Lan hưng phấn dị thường nhìn bốn cơ giáp đồng dạng còn lại không chớp mắt.

Nhất là cơ giáp bên trái, trừ bỏ cùng có dáng vẻ hình người như cơ như những cơ giáp khác thì phía sau còn có hai cánh. Dựa theo hiểu biết của Lăng Lan thì đây hẳn là một cơ giáp biến hình, cũng chính cơ giáp lúc cận chiến thì hình người nhưng khi viễn trình thì biến thành hình thức bay, xem như tương đối cân bằng.

Điểm đặc biệt của cơ giáp này chính là tốc độ nhanh, không có bất luận cơ giáp nào có sẽ so tốc độ với nó. Một khi nó toàn lực ứng phó, mở ra tốc độ là có thể nhảy mắt kéo ra hoặc kéo gần khoảng cách lẫn nhau.

Điều này có thể cam đoan cơ giáp vô luận ở viễn trình vẫn là cận chiến thì kẻ địch đều vô pháp hạ nó. Đồng thời, loại tốc độ này cũng là phương thức bảo hộ chính nó, một khi rơi vào thế hạ phong thì liền có thể kéo khoảng cách, thoát ly phạm vi công kích của đối phương. Nếu là cơ giáp bình thường gặp loại cơ giáp này thì căn bản không có cơ hội phản kích liền sẽ bị phá hủy. Mà viễn trình thì trừ phi là Kiêu Đình dùng cơ giáp chuyên dùng viễn trình thì may ra mới chiếm được một chút ưu thế.

Cơ giáp thứ hai chính là cơ giáp chuyên dùng để viễn trình, có tầm bắn cực dài và có thể áp cơ giáp vừa rồi.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 363: Cận Chiến Bác Mệnh Chi Vương!

Edit: Tuyệt Dung Hoa

Khi cơ giáp ở trạng thái hình thú, các bộ phận như tay và chân sẽ có sức mạnh rất lớn, lực lượng bộc phát ra cũng vô cùng cường đại, nếu sử dụng trong cận chiến, lực lượng của nó sẽ hoàn toàn áp đảo những cơ giáp khác. Còn việc hình thú đó là con gì thì còn phụ thuộc vào sở thích của người điều khiển. Mà giá cơ giáp trước mặt Lăng Lan thì lại lựa chọn hình tượng Sư Vương.

Khuyết điểm duy nhất của cơ giáp hình thú chính là không thể bay vào Tinh Không hoặc bay quá cao, cho dù đẩy mạnh động cơ đến mức tối đa nó cũng chỉ có thể bay tới độ cao 50m. Nhưng nếu bỏ qua khuyết điểm này thì khả năng chiến đấu của nó vẫn rất cao, lực lượng của nó vô cùng cường đại, nếu dùng cho cận chiến dưới mặt đất những cơ giáp hình người khác căn bản không thể chống cự, chỉ có trạng thái hình người của Vương cấp cơ giáp hình người mới có thể chống lại.

Đó là khi cận chiến, còn đối với viễn trình công kích. Thì do sau lưng của cơ giáp hình thú có trang bị hai laser pháo, mà hai laser pháo này có tầm bắn rất xa, vượt trội hơn hẳn so với súng ánh sáng bình thường, cho nên khi hai bên tấn công từ xa, cơ giáp hình người chưa kịp bắn trúng nó thì đã bị nó công kích trước một bước.

Sức chiến đấu của cơ giáp hình thú cho dù là cận chiến hay viễn trình đều rất cường đại, được gọi là lục chiến chi vương. Mặc dù vậy, vẫn không có nhiều Vương bài sư sĩ sẽ lựa chọn nó, bởi vì giống như tên gọi của nó, nó chỉ là lục chiến chi vương, mà các trận chiến hiện tại, hầu như đều xảy ra ở Tinh Không hoặc trên bầu trời. Mà ở hai phương diện này, cơ giáp hình thú liền giống như trứng chọi đá, một khi tiến vào những chiến trường này, tuyệt đối sẽ bị những Vương bài cơ giáp khác đánh tan tác.

Giá cơ giáp thứ ba chính là cơ giáp mà Kiều Đình đã chọn, nó là loại chuyên dùng trong viễn trình công kích. Tuy khả năng tấn công từ xa của nó không bằng cơ giáp hình thú nhưng nếu so với các loại hình khác của Vương bài cơ giáp thì lại tốt hơn rất nhiều. Đặc biệt là những trận chiến xảy ra trong Tinh Không, không có cơ giáp nào có thể vượt qua khả năng tấn công từ xa của nó, đồng thời tốc độ của giá cơ giáp này chỉ đứng sau cơ giáp biến hình, những cơ giáp khác đều phải thua một bước. Nếu trên chiến trường sử dụng loại cơ giáp này xác suất sinh tồn liền được tăng lên rất nhiều, kể cả xác suất chiến đấu lập công cũng cao không kém, còn nếu xét về mặt tổng hợp thì giá cơ giáp này là đứng thứ nhất.

Giá cơ giáp thứ tư thì có tay và chân cực kỳ thô tráng rắn chắc, phía sau lưng nó còn được trang bị hai thanh kiếm. Một thanh là vũ khí nhiệt kiếm quang, có năng lượng ánh sáng rất cường đại, một thanh còn lại là vũ khí lạnh khoan kiếm. Nhìn thiết kế của nó, liền biết đây là loại cơ giáp chuyên dùng trong cận chiến, nếu không nó đã không trang bị hai thanh kiếm này.

Chuôi kiếm quang tạm thời không nói tới, chỉ cần nhìn thanh vũ khí lạnh khoan kiếm này, thân kiếm rộng khoảng một thước, mà trung tâm của kiếm có độ dày gần 50 cm, rất rõ ràng, đây là một vũ khí bá đạo vô cùng. Một kiếm chém xuống, chỉ cần có đủ lực có thể trực tiếp phá hư lớp phòng ngự của cơ giáp khác. Bởi vì thiết bị phòng ngự của cơ giáp là quang thuẫn, lớp phòng ngự này đối với vũ khí nhiệt rất có hiệu quả, nhưng đối với các vũ khí lạnh khác như khoan kiếm này thì lại không có hiệu quả bằng.

Cơ giáp cận chiến năng lực mạnh nhất tự nhiên là cận chiến gần người. Trên mặt đất, lực lượng của nó so với cơ giáp hình thú không khác nhau mấy, chỉ là thiếu khuyết khả năng công kích từ xa, nhưng nếu là chiến đấu trên bầu trời và trong Tinh Không thì chỉ cần nó tiếp cận thành công mục tiêu, hầu như đã nắm chắc phần thắng. Cho nên cơ giáp cận chiến trên chiến trường thường lập được nhiều công huân nhất. Nhưng xác suất sinh tồn khi sử dụng nó cũng là thấp nhất so với những Vương bài cơ giáp khác. Tuy nhiên chỉ cần có thể sống sót, loại cơ giáp này thường sẽ thăng cấp thành cơ giáp chủ lực Hoàng cấp cơ giáp, bởi vậy nó được quân nhân Liên Bang gọi là cận chiến bác mệnh chi vương!

Lăng Lan vừa nhìn thấy giá cơ giáp này liền yêu thích vô cùng. Trong mắt đều là khát vọng mãnh liệt muốn có được. Cô thực sự rất muốn có được giá cơ giáp này, trước giờ Lăng Lan đều thích phong cách cận chiến, vì vậy ở vấn đề cơ giáp, cô cũng thiên vị loại cơ giáp cận chiến hơn.

Lăng Lan kiềm chế lại tâm trạng ngo ngoe rục rịch của mình tiếp tục nhìn về cơ giáp thứ năm. Cơ giáp thứ năm này thực kỳ lạ, phía sau cơ giáp vốn nên có một hệ thống treo để gắn các loại vũ khí dành cho viễn trình hay cận chiến. Nhưng giá cơ giáp này lại không có, sau lưng của nó lại gắn một hình tròn bằng kim loại, nhìn hơi giống như mai rùa, nhưng trên đó lại có rất nhiều ống dẫn, giống như gân xanh che kín cả bề mặt. Thứ năm giá cơ giáp thực kỳ lạ. Cơ giáp phía sau lưng hẳn là treo hệ thống, có thể treo các loại viễn trình gần người vũ khí. Nhưng này giá cơ giáp lại không phải, nó mặt sau trực tiếp lưng đeo một cái rắn chắc hình tròn kim loại, có chút loại là với mai rùa đen bóng vẻ, nhưng lại bị mai rùa đen nhiều một ít tung hoành ống dẫn khâu, liền như gân xanh giống nhau che kín ở mặt trên. Lăng Lan đếm kỹ một chút, hai bên sườn mỗi bên ba ống, tổng cộng có 6 cái, ở giữa có thêm hai ống, như vậy có tất cả 8 cái.

Mới đầu Lăng Lan cảm thấy thật khó hiểu, không biết đây là loại hình gì của Vương bài cơ giáp, may mắn là có Tiểu Tứ trợ giúp, tìm kiếm trong cơ

sở dữ liệu loại cơ giáp tương tự như vậy, lúc này mới biết, loại cơ giáp này tên là cơ giáp lửa đạn. Có thể nói, cơ giáp này giống như một thành lũy di động, hỏa lực của nó là mạnh nhất trong tất cả các loại hình của Vương bài cơ giáp, tám ống dẫn trên lưng có thể tự động điều chỉnh xác định mục tiêu xạ kích. Loại cơ giáp này thường được sử dụng trong các trận chiến xảy ra tại Tinh Không, một lần công kích là có thể tiêu diệt vô số máy bay địch, cho nên nó được gọi là Tinh Không chi vương.

Nhưng nó cũng có một nhược điểm trí mạng, đó chính là khối lượng của nó rất nặng nên tốc độ di chuyển khá chậm so với các cơ giáp khác, rất dễ bị tiếp cận. Nếu như bị tiếp cận, đặc biệt là Vương bài cơ giáp cận chiến chi vương tới gần thì nó chỉ có một kết cục duy nhất- Bị tiêu diệt. Bởi vậy, một khi nó xuất chiến, thì yêu cầu phải có một Vương bài cơ giáp hoặc tám giá đặc cấp cơ giáp khác đi theo bảo hộ, để ở thời khắc mấu chốt có thể chặn lại những Vương bài cơ giáp không cho tới gần.

Lăng Lan quyết đoán vứt bỏ giá cơ giáp thứ năm, loại cơ giáp như vậy Lăng Lan không có quá nhiều hứng thú, chỉ có những cơ giáp yêu cầu năng lực điều khiển mới có tính khiêu chiến. Lăng Lan quyết đoán đi tới giá cơ giáp thứ tư, phi thân một cái, tay chân cùng sử dụng, nhanh chóng leo lên cơ giáp, kéo chốt mở ra khoang điều khiển.

“Ca” Một tiếng, khoang điều khiển được mở ra, lộ ra một cửa nhỏ để người bên ngoài tiến vào, Lăng Lan cúi người tìm tòi, liền tiến vào khoang điều khiển, lập tức ngồi xuống.

Lăng Lan đóng khoang điều khiển, mọi thứ lập tức tối sầm lại, ngay sau đó, Lăng Lan khởi động cơ giáp, đèn trong khoang điều khiển được bật lên, cùng lúc đó trên ghế ngồi tự động xuất hiện đai bảo hộ, cố định chặt chẽ thân thể lấy thân thể của Lăng Lan, để phòng ngừa những tổn thương do chấn động gây ra trong lúc điều khiển cơ giáp.

“Khởi động quang não, tự động kiểm tra xung quanh, xin chờ một chút! Thời gian kiểm tra là hai phút, nếu yêu cầu khởi động khẩn cấp, xin ấn nút khởi động khẩn cấp.” Quang não của cơ giáp dựa theo thiết lập tự động mà phát ra âm thanh nhắc nhở.

Đây là lần đầu tiên Lăng Lan sử dụng giá cơ giáp này, hơn nữa bây giờ cũng không ở trong tình huống khẩn cấp tự nhiên lựa chọn khởi động bình thường. Lần này đi đến chiến trường là cứu tử nhất sinh, mọi thứ đều phải chuẩn bị kỹ càng, nếu như vì tiết kiệm hai phút mà làm cơ giáp xảy ra vấn đề hay có tai họa ngầm gì, thì đến lúc chiến đấu Lăng Lan muốn khóc cũng không kịp.

Lăng Lan là một người bình tĩnh lý trí, đương nhiên sẽ không bao giờ để tình huống như vậy xảy ra, cô kiên nhẫn chờ đợi hai phút trôi qua, sau khi xác định cơ giáp tất cả đều bình thường, mới bắt đầu điều khiển cơ giáp.

“Tiểu Tứ, từ giờ trở đi tiếp quản quang não, không để cho quang não lưu trữ những hình ảnh chiến đấu của chúng ta.” Cơ giáp có chức năng lưu trữ tự động, thứ nhất là để xác định công huân, thứ hai là trợ giúp cho cơ giáp sư có thể cải tạo cơ giáp theo thói quen của người điều khiển, cố gắng điều chỉnh cơ giáp sao cho phù hợp với nhu cầu của người điều khiển.

Đương nhiên trong trường quân đội thì chức năng này giúp cho các thầy cô tiện theo dõi và kiểm tra những kỹ năng thao tác mà học sinh học được, nếu như phát hiện được khuyết điểm gì có thể giúp cho học sinh điều chỉnh sửa đổi.

Lăng Lan rất rõ ràng, đến khi chiến tranh kết thúc, hệ thống giám sát của trường quân đội sẽ khôi phục lại bình thường, lúc đó bọn họ nhất định kiểm tra các cơ giáp đã bị sử dụng, mà những tư liệu được lưu trữ lại sẽ là chứng cứ thuyết phục nhất. Mà Lăng Lan không nghĩ bại lộ thực lực của chính mình, cho dù cô là con của Lăng Tiêu đi chăng nữa.

Thử nghĩ, cho dù là cường đại như cha cô-Lăng Tiêu cũng không thể thoát khỏi sự ám hại của các thế lực trong Quân bộ, nếu như các thế lực đó biết được con của ông cũng là một thiên tài điều khiển cơ giáp thì bọn họ chắc chắn không thể tiếp tục ngồi yên, bọn họ sẽ không để cho Lăng Tiêu và con của ông tiếp tục trưởng thành, đến lúc đó không chỉ có cô gặp nguy hiểm mà còn ảnh hưởng đến an nguy của Lăng Tiêu.

Lăng Lan đương nhiên biết Lăng Tiêu rất mạnh, nhưng cô lại không tin rằng Lăng Tiêu có đủ năng lực để ngăn cản tất cả ám hại, mà những ám hại này còn có thể đến từ chính bạn bè của ông. Trong khoảng thời gian ở chung này, Lăng Lan đã biết Lăng Tiêu là một người rất nặng tình cảm, trừ phi đã xác định đối phương phản bội ông, nếu không Lăng Tiêu sẽ không chủ động hoài nghi bạn hữu.

Đây là ưu điểm của Lăng Tiêu mà cũng khuyết điểm, Lăng Lan thường thức Lăng Tiêu, nhưng cũng âm thầm lo lắng cho ông. Cho nên, đến bây giờ Lăng Lan cũng chưa bộc lộ thực lực chân chính của mình trước mặt Lăng Tiêu, bởi vì cô sợ Lăng Tiêu quá cao hứng liền tiết lộ chuyện của cô cho bạn bè...

“Đã biết, lão đại!” Tiểu Tứ nghe được Lăng Lan phân phó, lập tức hưng phấn trả lời. Bởi vì ở thế giới giả thuyết Lăng Lan vẫn luôn hạn chế cho Tiểu Tứ nhúng tay vào, hiện tại cô cũng cho nó hỗ trợ, điều này làm cho Tiểu Tứ cảm giác được, nó thật sự có thể giúp được lão đại rồi....Như vậy có phải, nó đã hoàn toàn xứng đáng để trở thành đệ nhất tiểu đệ của lão đại rồi không?

Tiểu Tứ mang theo tâm tình tự hào lại hưng phấn này mà tiếp nhận quyền khống chế quang não của cơ giáp. Bước đầu tiên chính là che chắn lại hệ thống lưu trữ của quang não.

Tiểu Tứ rất rõ ràng, lão đại nhà mình cũng không phải muốn tắt đi hệ thống lưu trữ, nếu không chính Lăng Lan tắt đi là được, căn bản không cần

nó ra tay. Lăng Lan phân phó nó như vậy là vì cô hiểu rõ năng lực của Tiểu Tứ, có thể chế tạo hình ảnh giả làm như cơ giáp không có người điều khiển. Nói cách khác, sẽ không có người nào có thể từ hệ thống lưu trữ phát hiện được cơ giáp này đã từng có người sử dụng.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 364: Chuẩn Bị Chiến Đấu!

Edit: Tuyết Dung Hoa

Lăng Lan giải quyết xong bắn khoan trong lòng liền quyết định mạo hiểm một lần, cô nhanh chóng gửi tin nhắn cho tất cả các thành viên trong tiểu đội, thông báo cho bọn họ cô sẽ hành động một mình nên Tề Long sẽ dẫn dắt các thành viên khác cùng nhau chiến đấu, Lăng Lan còn đặc biệt dặn dò, nếu gặp chuyện gì không thể giải quyết được, có thể cùng bàn bạc với Lý Lan Phong và Hàn Kế Quân tìm phương án giải quyết.

Tề Long và Hàn Kế Quân vốn là một võ một văn mà Lăng Lan cố tình bồi dưỡng. Nhưng mà, lúc Lăng Lan dặn dò Tề Long thế nhưng lại nghĩ tới Lý Lan Phong. Trong thời gian tiếp xúc này, Lăng Lan đã hiểu rõ năng lực của Lý Lan Phong, anh ta có những ưu điểm mà Hàn Kế Quân không có. Nếu như nói Hàn Kế Quân giỏi về dương mưu thì Lý Lan Phong lại thiện về âm mưu. Lý Lan Phong thường thường sẽ nghĩ ra một số biện pháp mà Hàn Kế Quân không bao giờ nghĩ đến. Mà trên chiến trường, không thể nghi ngờ cách làm của Lý Lan Phong càng dễ dàng giúp cho tiểu đội có thể sinh tồn.

Nghĩ đến đây, Lăng Lan quyết đoán lôi Lý Lan Phong vào cuộc, Lăng Lan cho rằng, Tề Long có Lý Lan Phong và Hàn Kế Quân hỗ trợ nhất định có thể dẫn dắt tiểu đội vượt qua trận chiến này.

Lý Lan Phong chỉ mất hai phút là có thể điều khiển được giá cao cấp cơ giáp một cách quen thuộc, bởi vì từ một năm trước anh đã bắt đầu làm quen và luyện tập điều khiển cao cấp cơ giáp, cho nên không gặp phải bối rối khi phải điều khiển trong thế giới thật thay vì thế giới ảo giống như đoàn Tân Sinh.

Lý Thì Du cũng giống như vậy, vào lúc này người có kinh nghiệm và không có kinh nghiệm thể hiện cao thấp rất rõ ràng. Dưới sự hỗ trợ của Lý Lan Phong và Lý Thì Du, đám người của Tề Long cũng rất nhanh chóng chế được cơ giáp của mình.

Các thành viên trong tiểu đội hầu như cũng nhận được tin tức của Lăng Lan, khi biết Lăng Lan quyết định hành động một mình, tuy mọi người đã có chuẩn bị trước nhưng vẫn không kiềm được có chút mất mát, dù sao có lão đại bên cạnh bọn họ cũng cảm thấy tự tin hơn.

Theo sau, Tề Long nói quyết định của Lăng Lan cho Lý Lan Phong, muốn anh cùng Hàn Kế Quân cùng nhau hỗ trợ cậu an bài công việc chiến đấu cho tiểu đội. Lý Lan Phong nghe xong, cực kỳ cảm động, nhưng đồng thời cũng cảm thấy vô cùng mất mát.

Quyết định của Lăng Lan làm cho anh biết được Lăng Lan rất tin nhiệm anh. Thỏ con đối với anh cực kỳ chân thành tha thiết và quý trọng. Nhưng anh vẫn cảm thấy mất mát, bởi vì lúc chân chính chiến đấu trên chiến trường, anh vẫn không có tư cách đứng bên cạnh Lăng Lan. Rất rõ ràng, Lăng Lan an bài như vậy, có khả năng lớn là bởi vì bọn họ không có biện pháp đi theo bước chân của cô.

Có lẽ, kĩ thuật thao tác của Thỏ con đã đạt tới Đặc cấp sư sĩ...Lý Lan Phong nghĩ tới bạn tốt Triệu Thuần của anh đã từng nói qua, ở sâu trong kho hàng có một mật thất, ở đó chuyên môn các đặc cấp cơ giáp phòng bị, có lẽ Thỏ con đã đi tới nơi đó. Anh có chút hối hận, sớm biết như vậy, lúc trước liền không nên quá chấp nhất với thao tác cơ sở mà bỏ qua cơ hội

thăng cấp Đặc cấp sư sĩ cùng với Triệu Thuần. Nếu lúc trước anh không cố chấp như vậy mà thăng cấp Đặc cấp sư sĩ thì có lẽ anh liền có cơ hội đi theo Thỏ con, cùng nhau hành động.

Cũng thật kì lạ, mỗi lần Lý Lan Phong đi theo Thỏ con, anh liền cảm thấy tâm tình rất thả lỏng, cho dù là số trời “Mệnh phượng hoàng” vẫn luôn gây áp lực cho anh cũng không còn lớn như trước. Anh đã một mình gánh vác vận mệnh hai mươi năm quả thật rất mệt mỏi, cũng có mấy lần thầm nghĩ sẽ từ bỏ, cho nên đối với loại cảm giác đặc biệt này anh vô cùng quý trọng và tham lam.

Lý Lan Phong không muốn rời khỏi Thỏ con nửa bước, anh cảm giác nếu để Thỏ con rời khỏi cuộc đời anh một lần nữa, anh sẽ bị vận mệnh làm cho suy sụp hoàn toàn.

“Nhất định phải nhanh chóng hoàn thành cơ sở...” Cảm giác mất mát của Lý Lan Phong chỉ chợt loé qua. Anh đột nhiên nhớ lại Thỏ con rất để ý đến cơ sở thao tác, xem cách bọn Tề Long thao tác đều chứng minh rằng bọn họ rất vững chắc ở phương diện này. Nếu như lúc trước anh lựa chọn đi lối tắt, Thỏ con sẽ tuyệt đối không cho anh sắc mặt tốt. Lý Lan Phong âm thầm kiểm chế suy nghĩ không an ổn của mình cũng âm thầm nhắc nhở chính mình...Nhưng mà để đến bù sự chênh lệch giữa anh và Thỏ con, Lý Lan Phong quyết định tăng gấp đôi thời gian luyện tập....

Ngay lúc Lý Lan Phong còn đang rối rắm, thời gian khổng chế cơ giáp mà Lăng Lan quy định đã sắp kết thúc. Vũ Cảnh và Lý Anh kiệt đến trễ vài phút so với bọn Tề Long cũng nhanh chóng nắm chắc những phút cuối cùng này khởi động cao cấp cơ giáp, tranh thủ làm quen một chút.

Nhìn thấy thời gian quy định đã đến. Vũ Cảnh liền điều khiển cơ giáp ra hiệu với Tề Long và Lý Anh kiệt, ý bảo mọi thứ đã sẵn sàng, có thể bắt đầu rồi chứ?

Tề Long và Lý Anh Kiệt quyết đoán cho một thủ thế xác định. Cứ như vậy, ba người dẫn theo ba mươi cao cấp cơ giáp rời khỏi kho hàng. Ở khu trung cấp cơ giáp, mọi người nhìn thấy nhóm đoàn trưởng cùng các đội trưởng điều khiển cao cấp cơ giáp tiến lên, bọn họ cũng không cần phân phó liền nhanh chóng đi theo phía sau đội trưởng của mình, đâu vào đấy tiến về phía trước.

Có lẽ bởi vì hơn một trăm giá cơ giáp đồng thời rời khỏi kho hàng, thế nhưng lại làm cho mặt đất sinh ra chấn động nhỏ, nhưng mà chiến hoả còn chưa lan tràn tới nơi này, xung quanh kho hàng cũng không có địch nhân, cho nên không có ai phát hiện một đoàn cơ giáp hùng hậu từ kho hàng đi ra.

Các đại đội trưởng cũng không nhiều lời, chỉ nhắc nhở các đội viên điều chỉnh lại tần suất của kênh công cộng, tiến hành trao đổi. Thật ra chuyện này, mọi người cũng đã bàn bạc tốt nên làm thế nào, vì vậy rất nhanh đã chuẩn bị xong.

Tiểu đội Cao Tấn Vân là tiểu đội duy nhất không xuất thân từ Học Viện Đồng Quân Trung Tâm, bọn họ có thể giữ được biên chế của một tiểu đội có thể thấy thực lực của bọn họ không hề kém. Nhưng mà, Cao Tấn Vân nhìn nhìn hơn ba mươi giá cơ giáp ở phía trước, lại nhìn nhìn trung cấp cơ giáp chính mình điều khiển, trong lòng khó tránh khỏi có chút mất mát.

Cao Tấn Vân là bị thực lực cao thâm và kế hoạch cướp thuyền đầy lớn mật của Lăng Lan thuyết phục. Sau khi tiến vào trường quân đội, liền kiên định đi theo Lăng Lan, gia nhập đoàn Tân Sinh. Đương nhiên, quyết định đi theo Lăng Lan cũng một phần là do tâm tư muốn dựa vào đại thụ của cậu, nhưng sau khi có kết quả trận đấu đánh cuộc với Lôi Đình, Cao Tấn Vân liền triệt để vứt bỏ những suy nghĩ này, toàn tâm toàn ý đi theo Lăng Lan.

Cao Tấn Vân là người kiêu ngạo, tuy rằng cậu không xuất thân từ Học Viện Đồng Quân Trung Tâm nhưng cậu cũng là một trong những người mạnh nhất của học viện mình. Cậu cho rằng, tuy rằng mình thua kém mấy đại đoàn trưởng của đoàn Tân Sinh, nhưng so với các tiểu đội trưởng khác, hẳn là không thua kém nơi nào đi. Nhưng hôm nay cậu lại bị đả kích một lần nữa, cậu thật không nghĩ tới các đội trưởng đến từ Học Viện Đồng Quân Trung Tâm lại mạnh như vậy, chỉ trong thời gian ngắn ngủi liền có thể điều khiển cao cấp cơ giáp.

“Quả nhiên, núi cao còn có núi khác cao hơn, trước kia mình vẫn là quá mức tự tin.” Cao Tấn Vân bị đả kích chỉ có thể cười khổ, cũng làm cho đầu óc cậu thanh tỉnh, cho dù trước kia mình là người mạnh nhất của trường mình, nhưng ở nơi tụ tập tất cả các thiên tài như trường quân đội Đệ Nhất Nam Tử này thì cậu còn thua rất nhiều...

Nhưng mà, Cao Tấn Vân sẽ không nhận thua nhanh như vậy, cậu quyết định tiếp tục nỗ lực luyện tập điều khiển cơ giáp, mau chóng đuổi theo những vị đội trưởng đó. Thua Lan lão đại, Cao Tấn Vân báai phục. Thua các đoàn trưởng, cậu còn có thể tự an ủi mình, dù sao những người này cũng đều là đoàn trưởng thực lực tự nhiên không tầm thường. Nhưng thua các đội trưởng, Cao Tấn Vân không thể tha thứ cho chính mình, cậu còn nhớ rất rõ tâm trạng phẫn khích, hùng tâm tráng chí của mình trước kia, nhất định phải trở thành một trong những người xuất sắc của trường quân đội.

Đang lúc Cao Tấn Vân tràn ngập ý chí chiến đấu thì lại bị một thanh âm làm cho bừng tỉnh.....

“Tam ca, chúng ta thật sự có thể điều khiển cơ giáp đi chiến đấu sao?” Trong tiểu đội, một đội viên vẻ mặt đầy mộng ảo nói.

“Đáng chết, đừng dùng âm thanh khuếch đại dùng kênh tiểu đội chuyên dụng mà trò chuyện.” Cao Tấn Vân nhìn thấy tiểu đội viên phạm sai lầm

nhìn không được mở miệng mắng, may mắn nơi này không phải chiến khu, nếu không tuyệt đối là tìm đường chết.

Bởi vì bọn họ chưa phải là chiến đội, cho nên không có mã hoá kênh tiểu đội chuyên dùng, cái mà bọn họ gọi là kênh tiểu đội chỉ là điều chỉnh tần suất cho giống nhau, cũng không có mã hoá bảo hộ, rất dễ dàng bị hacker phá hoại. Nhưng mà tình huống hiện tại rất cấp bách cũng chỉ có thể tạm chấp nhận.

Tiểu đội viên kia cũng nhận ra sai lầm của mình, vô cùng hoảng hốt sửa lại tần suất, rốt cuộc cũng kết nối được với kênh tiểu đội, lúc này Cao Tấn Vân mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng rất nhanh đã nhúu mày.

Thành viên của tiểu đội biểu hiện không tốt làm cho cậu có chút lo lắng. Lúc này, cậu có chút hối hận, vì cam đoan biên chế tiểu đội nên cậu không loại ra những đội viên còn chưa điều khiển thành thạo trung cấp cơ giáp. Phải biết rằng, lúc trước Lăng Lan đã yêu cầu những đoàn viên điều khiển thành thạo trung cấp cơ giáp mới có tư cách cùng cô đi ra chiến trường.

“Tiểu Tường, cậu điều khiển còn chưa thuần thục, đến khi chiến đấu, cậu phải bảo vệ mình trước, gặp thời điểm thích hợp mới tiến hành tấn công từ xa.” Cao Tấn Vân nghĩ nghĩ rồi quyết định an bài như vậy, nếu cậu đã dẫn dắt đối phương ra đây tất nhiên phải phụ trách đối phương.

“Được, Tam ca.” Tiểu Tường nghe được Cao Tấn Vân an bài, tâm tình khẩn trương tức khắc buông lỏng, nói thật, nếu cho cậu điều khiển cơ giáp đi cận chiến, cậu thật sự sẽ rất lo lắng.

Cao Tấn Vân an bài tốt các vị trí của mỗi đội viên, lúc này mới mang theo các đội viên chạy đến chiến trường, bởi vì biết thực lực tiểu đội mình tương đối yếu, Cao Tấn Vân cũng không dẫn tiểu đội mình đến khu dừng chân đầy hỗn loạn nơi có nhiều địch nhân nhất, mà là đi hướng ngược lại.

Phải nói lựa chọn của Cao Tấn Vân cũng không có vấn đề gì, dù sao nơi càng hỗn loạn càng dễ dàng xảy ra chuyện, chỉ là cậu không nghĩ tới, những máy bay địch có sức chiến đấu bừa hăn rất tự tin vào sức mạnh của mình nên thường hay chiến đấu một mình hơn là đến những nơi hỗn loạn...

“Tam ca, phía trước có một máy bay địch, dựa theo tư liệu phản hồi đây là cao cấp cơ giáp!” Đội viên điều tra phía trước đột nhiên nhắc nhở.

Cao Tấn Vân một nhận được tin tức này, còn chưa làm ra quyết định, liền nhìn thấy máy bay địch đã phát hiện ra bọn họ, hung ác mà nhào đến. Cao Tấn Vân biết trên phương diện tốc độ, trung cấp cơ giáp không thể so được với cao cấp cơ giáp, nếu như chạy trốn sớm muộn gì cũng bị đối phương bắt được, còn không bằng liều chết chiến một trận, có lẽ dựa đoàn đội hợp tác, có thể hạ được máy bay địch cũng không chừng.

Ý tưởng này loé lên trong đầu Cao Tấn Vân, cậu quyết đoán trả lời: “Chuẩn bị chiến đấu!”

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 365: Chủ Nhân Của Thanh Kiếm

Edit: Phi Nguyệt

Các đội viên đồng loạt đứng vào vị trí, lấy Cao Tấn Vân đứng đầu tạo thành một thế trận hình thoi, tất cả cùng nâng súng laser bằng tay phải, thủ thế nhắm bắn. Mỗi lần chiến đấu trong thế giới cơ giáp ảo bọn họ đều phối hợp như vậy nên đã tạo thành thói quen, đến khi chiến đấu ở thế giới bên ngoài, họ cũng lựa chọn cách chiến đấu quen thuộc này.

"Bắn!" Cao Tấn Vân hô to, dẫn đầu nhắm bắn về phía đối thủ.

Sáu tia ánh sáng cùng một chỗ bắn về phía phi thuyền địch, nếu hiện giờ đang ở trong thế giới ảo, sử dụng hệ thống điều khiển cơ giáp thì bọn họ có thể bắn trúng được một, hai phát, nhưng đối thủ họ đụng phải hiện giờ lại là một người có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, hăn nhẹ nhàng điều khiển phi thuyền né tránh đòn tấn công.

Đối phương di chuyển theo kiểu chữ Chi (之), thoải mái né tránh tia laser từ mấy người đội viên trong tiểu đội của Cao Tấn Vân, nhưng lại không thể né tránh tia laser từ súng của Cao Tấn Vân vì cậu ta đang sử dụng phương pháp xạ kích dự đoán, đó là một kỹ thuật tương đối cao cấp của cơ giáp cấp trung. Cao Tấn Vân đã sớm dự đoán đối phương sẽ né tránh nên xạ kích đến vị trí mà đối phương có khả năng nhảy tới nhất, cho nên đối phương khó có thể né tránh được đòn tấn công của cậu ta.

Phi thuyền địch né tránh được năm sáu tia laser nhưng phát hiện ra có một tia laser đang bắn tới đúng vị trí hân vừa nhảy tránh, thao tác né tránh cần có thời gian điều chỉnh lại nên hân không thể sử dụng né tránh được nữa, đành mở ra lá chắn phòng vệ miễn cưỡng đối đầu trực diện với đòn tấn công của Cao Tấn Vân, sau đó phi thuyền địch nhanh chóng đánh tới, muốn xử lý hết đám tôm tép đang quẩn lấy chân hân.

Lần công kích thứ nhất bị đối phương né tránh đơn giản như vậy khiến một số đội viên hoảng hốt, Cao Tấn Vân lập tức cao giọng hô lên: "Tiếp tục xạ kích!"

Tiếng hét này của cậu giúp các đội viên tỉnh táo lại, bọn họ tiếp tục nghe mệnh lệnh của đội trưởng, liều mạng bóp cò súng, điên cuồng bắn tia laser về phía kẻ địch...

Công kích tới tấp lập tức có hiệu quả, nó khiến phi thuyền địch lo lắng né trái né phải, không còn thời gian tiếp tục bắn trả. Kẻ địch vô cùng buồn bực trước nhóm cơ giáp trung cấp tuy biểu hiện còn non nớt nhưng lại có sự phối hợp ăn ý lạ thường này, hân chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài việc né tránh.

Mấy người Cao Tấn Vân thấy đối thủ đang nhảy tránh bồng vọt về phía sau, kéo giãn khoảng cách với bọn họ sau đó nhanh chóng hòa nhập vào bóng đêm, không thấy tăm hơi đâu.

Thấy thế, Cao Tấn Vân nghi hoặc buông súng xuống. Bọn họ đều biết với năng lực của đối phương, cho dù họ có công kích hung hãn cỡ nào cũng chỉ để kéo dài thời gian, nếu đối phương quyết ăn thua thì họ không phải là đối thủ của y. Tất nhiên nếu đối phương làm thế cũng sẽ phải nhận thương tổn tương ứng.

Chẳng lẽ đối phương sợ cơ giáp bị tổn hại không có chỗ sửa chữa sẽ ảnh hưởng đến sức chiến đấu, cho nên mới lựa chọn tạm rút lui? Cao Tấn Vân

cảm thấy giả thiết này cũng rất có lý, dù sao nơi đây cũng là địa bàn của bọn họ.

Một đội viên chưa hiểu rõ tình thế đã hưng phấn hô lên: "Tam ca, không ngờ chúng ta lại đẩy lùi được phi thuyền của địch, cơ giáp cao cấp cũng chỉ có thể mà thôi..."

"Làm sao có thể, hắn chỉ cần chịu tổn thương một chút là giết được chúng ta rồi, đối phương lựa chọn né tránh rất có thể là bởi không muốn cơ giáp bị tổn hại chẳng..." Cao Tấn Vân phản bác lời nói của đồng đội. Nói đến đoạn không muốn cơ giáp bị tổn hại, trong đầu cậu ta bỗng bắt được một đáp án, cậu ta lo lắng hô lên: "Tất cả mọi người mở ra-đa lên, kẻ địch có khả năng vẫn còn quanh quần đâu đây..."

Vừa dứt lời, Cao Tấn Vân bỗng cảm giác phía bên phải mình đột nhiên xuất hiện một luồng năng lượng mãnh liệt đang đánh tới hướng bọn họ, trong khoang điều khiển cơ giáp vang lên tiếng cảnh báo, Cao Tấn Vân chỉ kịp hô tránh rồi điên cuồng điều khiển cơ giáp của mình đẩy hai đội viên đứng cạnh ra xa.

Một tiếng "Bành!" rất lớn vang lên, tia laser vừa tới đánh trúng vào lá chắn phòng hộ trên thân cơ giáp của Cao Tấn Vân, trúng một chiêu này, năng lượng của cơ giáp lập tức tụt xuống một nửa làm Cao Tấn Vân vô cùng kinh hãi.

Uy lực súng laser của cơ giáp cao cấp quả thực mạnh hơn rất nhiều so với súng của cơ giáp trung cấp. Nếu bị súng laser của cơ giáp trung cấp đánh trúng, cơ giáp cao cấp chỉ bị trừ khoảng 20% năng lượng mà thôi. Cao Tấn Vân biết chỉ cần trúng đòn thêm một lần nữa, năng lượng trong cơ giáp của cậu ta sẽ cạn kiệt, đến lúc đó cậu ta chỉ còn cách nằm im chờ chết.

Khi Cao Tấn Vân còn chưa thoát khỏi bàng hoàng, kẻ địch đã tiếp tục đánh tới, nhưng lần này đồng đội bên cạnh kịp có phản ứng nên Cao Tấn

Vân không phải hứng chịu đòn công kích cho đồng đội nữa. Mặc dù Cao Tấn Vân chỉ là một cơ giáp sĩ trung cấp nhưng kỹ thuật điều khiển cơ giáp của cậu ta rất vững chắc, có thể nói là người điều khiển cơ giáp tốt nhất trong tiểu đội. Cậu ta lập tức nhảy né tránh đòn tấn công theo hình chữ bát (八).

Nhưng đòn tấn công này của kẻ địch lại chỉ dùng để tung hỏa mù, đương lúc Cao Tấn Vân đang né tránh đòn công kích bỗng nghe thấy các đội viên hoảng hốt hét lên bên trong kênh tiểu đội,: "Đội trưởng, tránh mau!"

Mấy đội viên nhanh nhẹn cầm súng bắn điên cuồng lên không trung phía trên đầu Cao Tấn Vân như muốn ngăn cản cái gì đó.

Cao Tấn Vân kinh sợ, lúc này cậu ta đã cảm giác được mối uy hiếp đang đến ngay trên đầu mình, cậu nhanh chóng thao tác chuyển tầm nhìn của cơ giáp lên phía trên và nhìn thấy phi thuyền của kẻ địch vừa biến mất trong tầm mắt nay đã xuất hiện ngay trên đỉnh đầu cậu ta, một ánh sáng đao sắc lạnh lóe lên rồi bổ xuống như muốn chặt đứt đầu của Cao Tấn Vân.

Nếu lúc này Cao Tấn Vân đang đứng thẳng nhất định sẽ né được đòn công kích này, nhưng bởi vì trước đó cậu vừa làm động tác né tránh tia sáng thứ hai nên người vẫn lao theo quán tính, khó mà dừng lại trong nháy mắt để tiếp tục làm thêm một động tác né tránh khác, lúc này cậu ta chỉ có thể trơ mắt nhìn cơ giáp của mình bị đối phương chém trúng.

Ngay tại thời khắc nguy cấp, Cao Tấn Vân cắn răng, quyết đoán mở ra lá chắn phòng vệ cao nhất, mặc dù lá chắn phòng vệ không có mấy tác dụng đối với vũ khí lạnh nhưng trong giờ phút này Cao Tấn Vân chỉ có thể liều một lần.

Thanh đao sắp sửa đánh thẳng vào cơ giáp của Cao Tấn Vân, một tiếng "Bành!" rất lớn vang lên, Cao Tấn Vân vô thức nhắm mắt lại, chờ đợi thân

thể truyền đến cảm giác đau nhức, nhưng rất nhanh cậu ta phát hiện mình không hề có cảm giác gì.

Phải nói phản ứng của Cao Tấn Vân vô cùng thần tốc, cậu ta nhanh chóng mở mắt và nhìn thấy chiếc cơ giáp cao cấp đang công kích bằng cách xa mình mười mấy mét, mà đối phương đang ngẩng đầu nhìn về phía bên phải của cậu ta, thanh vũ khí cầm trong tay đối phương gãy thành hai mảnh, chỗ bị gãy rất vuông vức sắc ngọt tựa hồ bị thứ vũ khí sắc bén nào đó chém đứt.

Một giây sau, Cao Tấn Vân đã biết đáp án, bên trái cách cậu khoảng hai mươi mét có một thanh kiếm rất lớn đang cắm ngập xuống mặt đất, xem ra thanh vũ khí của đối phương là bị thanh kiếm đột nhiên bay tới này chém đứt. Thấy tình huống này Cao Tấn Vân tất nhiên hiểu ra mình vừa được chủ nhân của thanh kiếm đó cứu sống.

Cách thanh kiếm không xa, Cao Tấn Vân thấy ba đội viên của cậu ta cùng kẻ địch đều đang ngơ ngác nhìn lên không trung phía bên phải.

Cao Tấn Vân hơi giật mình, cậu ta nhanh chóng kéo hình ảnh về phía đó và lập tức thấy một cơ giáp đang đứng lơ lửng giữa trời. Cao Tấn Vân chỉ nhìn qua đã nhận ra người kia chính là một cơ giáp cấp Vương bài của Liên bang. Là một người rất muốn trở thành Vương bài sư sĩ, Cao Tấn Vân đương nhiên hiểu rõ các chủng loại cơ giáp như lòng bàn tay, cậu ta làm sao không nhận ra đây chính là bộ cơ giáp Bác mệnh chi vương.

Cao Tấn Vân mừng rỡ nhưng cũng hoang mang không kém, cơ giáp cấp Vương bài mạnh nhất hành tinh tại sao không tới khu trại để bảo hộ các học sinh, mà chạy tới nơi chẳng phải là chiến trường này để làm gì?

"Vương bài sư sĩ? Quân đội ư? Không, trên cơ giáp của mày không có dấu hiệu của quân đội, chẳng lẽ là cơ giáp của trường đệ nhất nam sinh quân giáo, nếu tao đoán không lầm mày hẳn là một quân giáo sinh..."

Người điều khiển cơ giáp phi thuyền cao cấp kia đột nhiên mở bộ phận khuếch đại âm thanh, nói với cơ giáp sĩ cấp Vương bài vừa xuất hiện, tiếng Trung của hắn ta nghe rất khó chịu, ngữ điệu vừa quái dị vừa cứng nhắc, chỉ cần nghe qua cũng biết hắn không phải là người Hoa.

Cơ giáp cấp Vương trên không trung không trả lời, người đó chỉ lạnh lùng đứng nhìn đối phương.

Cơ giáp phi thuyền của kẻ địch cũng không để ý sự lạnh lùng của vị Vương bài sư sĩ mới đến, hắn ta đang cảm thấy hưng phấn vì không nghĩ tới vận may của mình lại tốt như vậy, trực tiếp tìm được mục tiêu nhiệm vụ, chỉ cần xử lý xong đối phương thì khi trở về hắn chính là anh hùng của đế quốc.

Bị kích động bởi ý nghĩ vinh dự sắp đến tay, kẻ địch tiếp tục nói: "Theo chúng tao được biết, ở trường đệ nhất nam sinh quân giáo của Hoa Hạ chúng bây gần đây mới xuất hiện một cơ giáp duy nhất tấn cấp Vương bài tên là Kiều Đình, biệt hiệu Lôi Vương, được xưng tụng là yêu nghiệt thiên tài thứ hai sau Lăng Tiêu, kẻ đó hắn là mày rồi!" Nói đến đây, từ chiếc phi thuyền của kẻ địch phát ra những tiếng tặc lưỡi tiếc nuối. "Đáng tiếc, Hoa Hạ lại không được phép xuất hiện thêm một Lăng Tiêu nữa."

Ánh mắt Cao Tấn Vân lấp lánh ánh sáng, vị Vương bài sư sĩ vừa cứu cậu ta thật sự là Lôi Vương sao? Nếu đúng là vậy thì thật rồi rắm, vì cậu ta sắp đi theo Lan lão đại và một ngày nào đó sẽ phải cùng đối đầu với Lôi Vương.

Cơ giáp cấp Vương lơ lửng giữa không trung cuối cùng cũng lên tiếng, giọng nói băng lạnh đến mức có thể làm không khí xung quanh đông cứng. "Nói xong chưa?"

Nghe được âm thanh này, đồng tử trong mắt Cao Tấn Vân co rút, cậu ta không thể tin vào tai mình, sau đó trên gương mặt cậu ta hiện lên vẻ vui

mừng khó nén, miệng nở nụ cười lớn không cách nào khép lại được. Cao Tấn Vân cố gắng đè nén tâm tình kích động của mình lại, cậu ta nhìn về phía vị Vương bài sư sĩ kia với ánh mắt tràn đầy sùng bái cùng lòng vui sướng không hề che giấu.

"Nếu tao nói xong rồi thì mày muốn làm gì nào?" Giọng nói của kẻ địch trong phi thuyền mang theo sự trào phúng. Hắn ta nghĩ, Lôi Vương là một kẻ chưa từng trải qua thực chiến, chưa thấy máu, chỉ học tập trong trường quân giáo lên cấp Vương bài, trong mắt hắn, kẻ như thế chỉ như một con chim non mới vào đời, không đáng lo ngại. Hắn tin rằng bằng vào hơn mười năm kinh nghiệm chiến đấu của mình, hắn ta có thể xử lý chú chim non này dễ như trở bàn tay.

Hơn nữa, trong lúc nói chuyện ở đây, hắn đã đem tin tức Lôi Vương Kiêu Đình xuất hiện báo cho tiểu đội biết, hắn tin rằng các đội viên sẽ chạy tới nhanh thôi. Vừa rồi hắn nói nhiều như vậy thực chất là câu thêm thời gian để gửi đi tin tức và chờ các đội viên trong tiểu đội đuổi kịp tới đây.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 366: Lão Đại Trâu Bò!

Edit: Phi Nguyệt

Cơ giáp Vương bài kia lạnh lùng nói: "Nói xong rồi, vậy tiễn mày về Tây thiên thôi." Vừa dứt lời, cơ giáp đột nhiên khởi động, tay trái rút kiếm ánh sáng sau lưng rồi hung hăng nhào về phía phi thuyền địch.

Kẻ địch thấy thế lập tức điều khiển cơ giáp lùi nhanh lại mấy bước để né tránh đòn tấn công, kẻ địch dù coi khinh đối thủ nhưng cũng không dám quá mức khinh thường, vì hẳn biết cơ giáp cao cấp phổ thông của mình không thể chống đỡ được lực lượng trực tiếp của cơ giáp cấp Vương, Vương bài cơ giáp dù sao cũng là cơ giáp cấp Vương, đẳng cấp cao hơn nhiều nên có những tính năng ưu việt hơn hẳn, chính điều này khiến hẳn phải cố kỵ.

Nhưng tình hình sau đó lại khiến cơ giáp phi thuyền hộc máu, thì ra chiêu vừa rồi của đối phương tăng tốc xông đến như muốn công kích hẳn nhưng thực tế mục tiêu của y không phải hẳn mà là thanh vũ khí hình kiếm đang cắm trên mặt đất phía sau hẳn. Chỉ thấy cơ giáp cấp Vương bài kia đến gần mặt đất trong khoảng cách ba mét, rồi loáng một cái đã bay về giữa không trung, trên tay của Vương bài cơ giáp lúc này đã có thêm một thanh vũ khí to lớn hình kiếm.

Tay phải của Vương bài cơ giáp nhẹ nhàng xoay thanh kiếm trong tay, dường như khá hài lòng, người đó đem thanh kiếm ánh sáng ở bên tay trái

cất lại vào rãnh sau lưng, sau đó nói: "Đối phó với mày thì chỉ cần dùng cái này là đủ."

Câu nói này thực sự khiến cơ giáp phi thuyền tức giận chết, khi đối phương dùng vũ khí lạnh để chiến đấu chứng tỏ trong mắt đối phương không coi hắn là đối thủ, chỉ cần tùy tiện chém vài cái là có thể giải quyết được hắn. Trên chiến trường, khi cơ giáp sử dụng vũ khí lạnh có nghĩa là muốn tiết kiệm năng lượng cho cơ giáp, lại vừa có thể nhanh chóng thu dọn mấy tôm tép nhãi nhép xung quanh.

"Mày, muốn chết!" Cơ giáp phi thuyền cao cấp chỉ kịp nói ra câu này đã bị đối phương lao tới công kích.

Có lẽ bởi vì tốc độ công kích của đối phương quá nhanh, mà cũng có thể do đang quá tức giận nên phản ứng của hắn không nhạy bén như lúc thường, đến khi hắn kịp phản ứng thì thanh kiếm trong tay Vương bài cơ giáp đã đánh tới trước mặt.

Không kịp né tránh, hắn chỉ có thể đưa hai tay lên đỡ, toàn bộ cơ giáp vì đòn tấn công chấn động này mà lùi về sau một bước.

"Keng... két..." Nơi cả hai va chạm phát ra tia lửa sáng lóa làm chói mắt mấy người bên Cao Tấn Vân, đến khi thị lực được khôi phục đã thấy Vương bài cơ giáp cầm ngược thanh kiếm đâm thẳng vào phía sau của cơ giáp cao cấp.

Cơ giáp cao cấp lúc này trông rất thảm hại, ánh sáng của lá chắn phòng vệ quanh thân nó vô cùng ảm đạm, hai cánh tay của cơ giáp đã bị chặt đứt lộ ra những linh kiện và mạch điện bên trong, những mảnh điện bị đứt gãy tóe ra tia lửa điện chứng minh đòn công kích vừa này kịch liệt đến mức nào.

Người điều khiển cơ giáp cao cấp bật thốt lên trong khoang điều khiển: "Làm sao... có khả năng!" Giọng nói của hắn mang theo sự thống khổ và

cả không dám tin. Hắn biết cho dù là một Vương bài cơ giáp có kinh nghiệm phong phú muốn xử lý hắn cũng phải tốn thời gian mới làm được.

"Nhiều lời quá..." Vương bài cơ giáp nói chuyện vẫn lạnh lùng như vậy.

Dứt lời, y đột nhiên rút thanh kiếm ở phía sau lưng cơ giáp cao cấp ra.

Vương bài cơ giáp chuyển về vị trí cũ, mấy người Cao Tấn Vân không nhìn ra vấn đề nhưng khi Vương bài cơ giáp thu lại kiếm, tất cả mới bừng hiểu vì sao cơ giáp cao cấp lại nói lời như vậy.

Khi thanh kiếm được rút về, bỗng cả đằng trước lẫn đằng sau khoang điều khiển của cơ giáp cao cấp phun ra hai luồng tia máu, lúc này đám Cao Tấn Vân mới thấy rõ ràng thì ra thanh kiếm kia không chỉ đâm vào phía sau lưng của cơ giáp cao cấp mà đã đâm xuyên qua khoang điều khiển của nó. Chỉ cần nhìn vào độ rộng của kiếm là biết người điều khiển ở bên trong khoang máy chắc chắn đã bị chém thành hai nửa, tuyệt đối không có cơ hội sống sót.

Tên điều khiển cơ giáp cao cấp dùng chút hơi tàn còn lại, chỉ kịp nói ra bốn chữ: "...Vận khí... quá kém..."

Hắn đúng là quá xui xẻo vì kẻ hắn đụng độ không phải là Lôi Vương Kiều Đình không có kinh nghiệm thực chiến kia, mà là người đã bị ngược đãi, nghiêm khắc huấn luyện trong không gian học tập suốt mười sáu năm ròng, trải qua vô số lần vào sinh ra tử mới trưởng thành, Lăng Lan.

Nhìn thấy động tác lưu loát của cơ giáp cấp Vương bài khi xử lý cơ giáp cao cấp, trên gương mặt Cao Tấn Vân thoáng hiện ra sự phức tạp. Cậu ta vừa định mở miệng nói chuyện thì nghe thấy Vương bài cơ giáp nói trước.

"Cao Tấn Vân, tiểu đội các cậu không thích hợp hành động đơn độc, mau chóng đem người của cậu chạy thêm hai cây số theo hướng bên phải,

tọa độ xx-yy, chỗ đó có các tiểu đội khác của chúng ta, các cậu tụ hợp cùng hành động với bọn họ."

Cao Tấn Vân nghiêm túc đáp lại: "Vâng, đoàn trưởng!"

"Còn nữa, sau khi các cậu hội hợp với các tiểu đội khác thì lập tức rời khỏi nơi này, cách càng xa càng tốt, tuyệt đối đừng quay lại đây nữa." Giọng nói vốn lạnh của cơ giáp Vương bài đột nhiên trở nên nghiêm nghị, còn mang theo sự áp bức không để người khác làm trái.

Cao Tấn Vân ngẩn người, cậu ta không vội đáp ứng mà hỏi ngược lại: "Vì sao vậy, đoàn trưởng?"

Vương bài cơ giáp nói cho Cao Tấn Vân biết suy đoán của mình: "Kẻ địch sắp tới nơi này, chiếc phi thuyền vừa rời chỗ hắc đã báo cho các đội viên của hắc biết tin tức Lôi Vương Kiều Đình xuất hiện ở đây."

Cao Tấn Vân cũng là người thông minh, nghe xong lời này lập tức hiểu rõ dự định của Vương bài cơ giáp, cậu ta hoảng hốt, nói: "Đoàn trưởng, một mình cậu ở lại đối phó với chúng quá nguy hiểm." Vì đoàn Tân Sinh, cậu ta nhất định phải ngăn cản ý định này của Lăng Lan.

Vương bài cơ giáp tỉnh táo trả lời: "Đây là kinh nghiệm thực chiến khó có được, tôi không thể bỏ qua, và lại chỉ cần xung quanh đây không có người của chúng ta, tôi sẽ không cần phải lo trước lo sau cho các cậu, cho dù đánh không lại tôi vẫn dư sức chạy trốn, cậu không cần phải lo lắng cho tôi."

Cao Tấn Vân vẫn còn muốn ngăn cản nhưng cậu ta phát hiện đoàn trưởng nói không sai, nếu không có bọn cậu cản trở, chỉ cần dựa vào sự lợi hại của đoàn trưởng và bộ cơ giáp anh ấy đang điều khiển, nhất định có thể dễ dàng thoát được khỏi vòng vây của đám cơ giáp cao cấp kia. Lúc này Cao Tấn Vân lại không nghĩ tới, nếu kẻ tới là một đám cơ giáp cấp Vương

bài thì sao, đến lúc đó cho dù đoàn trưởng của cậu ta có sử dụng cơ giáp cấp Vương bài mạnh nhất cũng khó mà chạy trốn được.

Vì kinh nghiệm của cậu ta còn thiếu nên không nghĩ tới điểm này, vì thế cậu ta cảm thấy đoàn trưởng nói không sai và đồng ý rời khỏi nơi đó, hướng về địa điểm đoàn trưởng đã đưa.

Trên đường đi, các đội viên khác sau khi nghe Cao Tấn Vân nói chuyện cùng Vương bài cơ giáp đều cảm thấy mơ hồ, bọn họ đều cho rằng Vương bài cơ giáp này chính là Lôi Vương Kiều Đình - đoàn trưởng thế lực Lôi Đình, nhưng nghe đội trưởng của mình lại gọi người kia là đoàn trưởng thì cảm thấy rất kì quái. Đội trưởng gọi đoàn trưởng thế lực Lôi Đình là đoàn trưởng cũng không có gì lạ, lạ là ở chỗ từ lúc nào đội trưởng của bọn họ lại có quan hệ tốt với Lôi vương như vậy, còn để người ta ra mặt cứu giúp, thậm chí còn để tiểu đội của bọn họ tụ hợp cùng một chỗ với các tiểu đội khác của Lôi Đình...

Chẳng lẽ đội trưởng của bọn họ lại vụng trộm phản bội Lan lão đại, đầu nhập vào thế lực của Lôi Vương? Hầu như tất cả các đội viên đều nghĩ như vậy, trong lòng họ vừa kinh ngạc vừa cảm thấy tức giận bởi vì bọn họ đều cảm phục Lan lão đại. Lan lão đại đã từng đánh bại tiểu đội của thế lực Lôi Đình trong trận thách đấu trước toàn trường nên bọn họ tin tưởng, chỉ cần cho Lan lão đại thời gian, chắc chắn anh ấy sẽ là Lôi Vương thứ hai.

Rốt cục đội viên trẻ tuổi nhất trong đội không nhịn được nữa đành mở miệng dò hỏi: "Anh Ba, tại sao anh lại biết Lôi Vương?"

Cao Tấn Vân ngạc nhiên: "Lôi Vương? Anh chỉ nghe qua danh của hã, cũng chưa từng gặp mặt."

"Vậy tại sao anh lại nghe mệnh lệnh của hã, còn tụ hợp với các tiểu đội khác của hã nữa?" Đội viên nghe xong càng thêm bất mãn, đến bây giờ

mà anh Ba vẫn còn muốn giấu sao? Anh Ba của bọn họ có còn coi bọn họ là anh em nữa không?

"Nghe mệnh lệnh của hănh?" Trong đầu Cao Tấn Vân vẫn luôn lo lắng Lan lão đại ở lại chiến đấu có an toàn hay không nên không hoàn toàn tập trung vào câu hỏi, sau khi nghe thấy sự bất mãn trong câu nói của đội viên, cậu ta mới bắt đầu có cảm giác không đúng, hình như các đội viên của cậu ta đang hiểu lầm cái gì đó.

Cố gắng tập trung tinh thần một lần nữa, Cao Tấn Vân lập tức hiểu ra các đội viên trong tiểu đội của mình đang hiểu lầm cái gì, cậu ta cười khở: "Các cậu nghĩ vị Vương bài sư sĩ vừa rồi là Lôi Vương Kiều Đình hả?"

"Không phải sao? Người duy nhất tấn cấp Vương bài sư sĩ ở trường đệ nhất nam sinh quân giáo ngoài Lôi Vương thì còn ai vào đây nữa?" Một đội viên khác không hiểu nên hỏi ngược lại.

"Đúng vậy, gã kẻ địch điều khiển cơ giáp cao cấp kia chẳng phải cũng đã nói người đó là Lôi Vương sao?" Có người đưa ra chứng cứ.

Cao Tấn Vân chỉ đành thở dài, nói: "Đúng vậy nhỉ, tất cả mọi người đều cho rằng ở bên trong trường đệ nhất nam sinh quân giáo, chỉ có Lôi Vương tấn cấp lên Vương bài sư sĩ, căn bản không có ai nghĩ tới có một số người trời sinh đã là yêu nghiệt, người không thể lý giải nổi sự tồn tại của loại người này... Anh chỉ có thể nói, chúng ta rất may mắn, chúng ta chắc chắn sẽ gia nhập vào thế lực của Lan lão đại và cùng biến đoàn Tân Sinh trở thành thế lực mạnh nhất trường quân giáo."

Lời nói của Cao Tấn Vân khiến các đội viên cảm thấy hơi mơ hồ, vẫn chưa hiểu anh có ý gì, một người có phản ứng nhanh nhạy lập tức hiểu ra được ý tứ trong đó, kinh ngạc thốt lên: "Anh Ba, ý anh là, cái vị Vương bài sư sĩ kia chính là đoàn trưởng của chúng ta, Lan lão đại?"

Câu hỏi này làm các đội viên sửng sốt tại chỗ, thao tác điều khiển cơ giáp cũng mắc một số sai lầm nhỏ khiến toàn đội đang di chuyển đồng đều, bỗng có hai, ba cơ giáp chệch đường đụng vào nhau, xém chút nữa đã ngã liểng xiểng.

Nhưng tiểu đội của Cao Tấn Vân mặc dù chỉ là cơ giáp trung cấp nhưng kỹ thuật điều khiển của các đội viên đều rất vững chắc, chẳng bao lâu sau họ đã khôi phục lại trật tự cùng tốc độ như lúc ban đầu, tiếp tục hành trình hướng tới tọa độ đã được chỉ định.

Trầm mặc hành quân mười mấy giây, cuối cùng cũng có đội viên không nhìn được, hưng phấn gào to trong kênh tiểu đội: "A a a a a a... hóa ra đoàn trưởng của chúng ta cũng là Vương bài sư sĩ, anh ấy mới học năm đầu tiên thôi đấy, năm đầu tiên đấy a a a a a...." Tiếng gào thét suýt làm vỡ màng nhĩ của các đội viên khác nhưng không có ai mở miệng mắng cậu ta, bởi vì lời nói của cậu ta chính là lời trong lòng của tất cả mọi người.

Haha, đoàn trưởng của bọn họ quá trâu bò! Đội trưởng đã nói đúng, bọn họ tìm đúng lão đại rồi!

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 367: Giả Thần Giả Quỷ!

Phải nói tiểu đội Cao Tấn Vân quả thực rất may mắn, ở thời điểm nguy cấp, Lăng Lan đúng lúc chạy tới.

Sau khi Lăng Lan ở không gian bí mật chuẩn bị ổn thoả mọi thứ, liền lập tức đi đến thông đạo bắn ra, lợi dụng lực bắn đồng thời mở động cơ cơ giáp, thuận thế bay ra kho hàng, đi tới phía ngoài của không trung.

Lúc ấy cũng là lúc bọn Tề Long dẫn dắt hơn một trăm Cơ giáp sĩ của Đoàn Tân Sinh đi ra kho hàng, Lăng Lan ở trên không trung quan sát toàn bộ trường quân đội, lợi dụng năng lực của Tiểu Tứ, mở ra video nhiều góc độ của cơ giáp, ý đồ khống chế toàn bộ chiến trường.

Nếu Lăng Lan không xác định người của đoàn Tân Sinh có thể thích ứng chiến trường này, Lăng Lan sẽ không trực tiếp tham chiến, cô tiến vào nhiệm vụ đầu tiên trên chiến trường, đó là cố gắng bảo vệ càng nhiều đoàn viên sống sót càng tốt. Bởi vì Lăng Lan rất rõ ràng, tỉ lệ tử vong nhiều nhất thường thường chính là lúc mới bắt đầu chiến tranh, sau khi đã thích ứng rồi, thì sẽ không dễ dàng chết như vậy nữa.

Lăng Lan thực rõ ràng, muốn mỗi nhóm đoàn viên ngày càng trưởng thành hơn, điều cần thiết nhất là dựa trên nỗ lực bằng cả mạng sống của chính họ mới được, vì vậy Lăng Lan sẽ không giống như gà mái mẹ, bảo hộ nhóm đoàn viên đến khi kết thúc, nếu như trong quá trình thích ứng mà

không ai gặp nguy hiểm đến tính mạng thì Lăng Lan sẽ không ra tay, để nhóm đoàn viên chính mình giành lấy cơ hội sống sót.

Sống hai đời làm tính cách Lăng Lan trở nên phức tạp và mâu thuẫn, có sự ôn nhu sẵn sóc nhân từ của kiếp trước, cũng có sự máu lạnh, vô tình cùng quả quyết do bị không gian học tập bức ra Cô sẽ không đành lòng nhìn đồng bọn vô tội bên người hi sinh, nhưng cũng có thể lãnh khốc đến mức đem đồng bọn để vào tuyệt cảnh để họ tự đột phá chính mình, tìm kiếm cơ hội sống sót.

Lúc này, toàn bộ khu vực quân đội trên Hành Tinh Mới, chiến đấu đã tiến hành đến khí thế hừng hực, lúc đầu chiến trường còn cách bên ngoài trường quân đội 10km, lúc này đã lan tràn tới bên trong trường quân đội. Mỗi góc trong trường quân đội đều bốc cháy lửa đạn chiến tranh, mà ở chỗ nghỉ chân là chỗ thảm thiết nhất, bộ đội mặt đất dường như một nửa đều ở nơi đó. Mà số lượng cơ giáp công kích cũng là nhiều nhất, không hề sai biệt chiếm giữ hơn một nửa cơ giáp.

Lăng Lan thấy thế khẽ cau mày, tình huống này đã chứng minh mục tiêu của kẻ thù lần này đúng như cô nghĩ, chính là quân giáo sinh, chỉ là không cách nào xác định lần công kích đột ngột này có phải là nhằm vào tiểu đội cô hay không.

Trong mắt Lăng Lan thoáng hiện lên lạnh lẽo, nếu như thật sự bại lộ thì không thể không để cha cô ra mặt, Quân đoàn 23 chính là ô dù tốt nhất của tiểu đội cô. Lăng Lan tin tưởng. Lăng Tiêu nhất định có thể bảo vệ bọn cô trưởng thành, khi đó, bọn họ không phải nhóm mà kẻ thù có thể tùy ý giết, kẻ thù muốn đối phó bọn họ, cũng phải ước lượng được có thể trả nổi đại giới này hay không.

Lăng Lan vừa mới nghĩ kỹ phương pháp vẫn hồi khi xảy ra tình huống xấu nhất, còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì đã bị cơ giáp trong màn hình

gây chú ý, đây đúng là tiểu đội mà Cao Tấn Vân dẫn dắt, bọn họ gặp phải tình hình nguy hiểm.

Quả nhiên là tiểu đội cơ giáp trung cấp, muốn sống sót thuận lợi trên chiến trường là điều không hề dễ dàng, nếu có một cơ giáp cao cấp dẫn dắt thì đã không xuất hiện cục diện không thể trở tay được như thế này..... Lăng Lan quyết đoán khởi động toàn bộ động cơ, toàn bộ cơ giáp như ánh sáng hướng về phía tiểu đội Cao Tấn Vân nhào tới.

Tuy rằng trước mắt Lăng Lan sử dụng tốc độ của cơ giáp Vương bài không phải là cao nhất, nhưng so với cao cấp cơ giáp, tốc độ này đã nhanh đến gấp đôi gấp ba, thậm chí tới năm sáu lần. Đương nhiên Lăng Lan có thể đem tốc độ chạy đến tối đa, bởi vì thân thể cô đã trở nên cực kỳ cường hãn, hoàn toàn có thể kháng cự được lực phản phệ mà hoạt động cơ giáp mang lại, nếu là thân thể của ba năm trước, chỉ sợ chưa được nhẹ nhàng như vậy.

Mà kết quả, như đa số mọi người nhìn thấy, tại thời điểm nguy cấp nhất. Lăng Lan đứng lúc cứu được Cao Tấn Vân, giải quyết cơ giáp cao cấp chỉ trong một chiêu.

Lăng Lan chờ Cao Tấn Vân rời đi hiện trường, sau đó liền đổi hình thức cơ giáp cách đấu, từ cách đấu gần sang hình thức ẩn thân ám sát. Lúc đầu xung quanh cơ giáp phát ra ánh sáng nhàn nhạt của quang thuần, sau khi thay đổi liền trở nên đen nhánh một mảnh, toàn bộ cơ giáp không phát ra chút ánh sáng nào, như hoà nhập cùng với đêm tối.....

Cơ giáp vương bài vốn đang lơ lửng giữa không trung, đột nhiên biến mất vô tung vô ảnh. Lăng Lan chính là không tự đại, nếu không biết rõ cấp bậc của kẻ thù là gì, cô cũng sẽ không đứng chối lợi ở nơi đó, trở thành bia ngắm để kẻ thù công kích.

Một phút đồng hồ sau, ở một nơi xa trong trời đêm, trong làn khói lửa nổi trên mặt đất, 5 cơ giáp xuất hiện như ẩn như hiện

“Hẳn là chính là nơi này, M03 cho chúng ta tọa độ chính là ở gần đây.”, bốn năm cơ giáp này nhìn như không liên quan đến nhau, nhưng kỳ thật họ đang trao đổi trong kênh đội nhóm.

“Ba phút trước, M03 mất đi liên hệ, chỉ sợ xảy ra vấn đề, chúng ta phải cẩn thận một chút.”

“Vâng M01.” Mấy cơ giáp khác nghe được thanh âm này, trăm miệng một lời mà trả lời, xem ra M01 này rất có thể chính là đội trưởng của tiểu đội này.

Rất nhanh, bọn chúng phát hiện cơ giáp M03 ngã trên mặt đất, bọn chúng lập tức bay qua, đáp xuống trên mặt đất, ba chiếc cơ giáp làm động tác cảnh giới, một cơ giáp khác lập tức lại bên cạnh cơ giáp M03, ngồi xổm xuống kiểm tra, mặt khác một cơ giáp khác, nhìn như đang buông xuống đôi tay, không có động tác phòng ngự, nhưng những cơ giáp sĩ có kinh nghiệm phong phú là có thể phát hiện, tư thế của cơ giáp trước mắt kỳ thật là tư thế phản kích tốt nhất, bởi vì bên ngoài sườn đùi của cơ giáp, mỗi bên là hai chiếc súng ngắn có tác dụng ngăn cản súng ánh sáng.

Loại này trên hệ thống cơ giáp được gọi là tay súng siêu tốc, tại thời điểm chúng ta thả lỏng cánh giác vì trên tay đối phương không có vũ khí, đối phương có thể trực tiếp cho chúng ta một cái công kích trí mạng, bởi vì đối phương có thể trong thời gian 0.01 giây rút súng ánh sáng công kích, đánh trúng bộ phận yếu hại của cơ giáp. Loại cơ giáp này, còn có một cái tên, đó chính là người đánh lén!

“M01, M03 cơ giáp bị người khác dùng một kiếm duy nhất đâm trúng khoang điều khiển, M03 bị thương nặng bỏ mình..... Xem trình độ cơ giáp bị phá hư, có khả năng đã chiến đấu một khoảng thời gian rồi, nếu

không hai tay cơ giáp M03 sẽ không bị chém đứt, phỏng đoán bước đầu là sau khi M03 bị chém đứt hai tay, không có khả năng chống cự mới bị đối phương đâm trúng khoang điều khiển.” Cơ giáp kiểm tra M03 nhanh chóng đem phân tích của hắc báo cáo cho M01.

“M05, biết đối phương dùng vũ khí gì không?” Thao tác cơ giáp tay súng siêu tốc chính M01-đội trưởng tiểu đội, hắc nghe được báo cáo của M05, lập tức dò hỏi.

“Xem vết thương trên khoang thao tác, thì là một vũ khí lạnh bá đạo, cảm giác giống đại kiếm của Cận Chiến Bác Mệnh Chi Vương.” M05 cẩn thận so sánh vết nứt trên khoang thao tác, một vết hình thoi to lớn, làm hắc không thể không nghĩ đến vũ khí to lớn đầy bá đạo kia.

“Tình báo không phải nói Lôi Vương am hiểu chính là thao tác cơ giáp viễn trình Tinh Không chi vương sao?” M01 nghe được M05 báo cáo, không nhìn được nhăn mày lại. Tuy rằng hai người đều thuộc về cơ giáp vương bài, nhưng hai loại thao tác này tuyệt đối thuộc về hai thái cực khác nhau, các loại kỹ năng thao tác có điểm bất đồng rất lớn, chỉ giống nhau ở việc tinh thông phương diện năng lực Cơ giáp sư sĩ, hoàn toàn bất đồng thủ pháp thao tác cơ giáp. Mà viễn trình Tinh Không chi vương, cùng với Cận Chiến Bác Mệnh Chi Vương, chính là hai loại hoàn toàn bất đồng thủ pháp thao tác.

“Chẳng lẽ nơi này còn có một Vương bài cơ giáp nữa?” M01 hỏi chuyện, làm M05 trong lòng cả kinh, bật thốt lên hỏi.

“Chúng ta không biết ba phút phía trước nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cho nên tất cả đều có khả năng.” M01 bình tĩnh trả lời, hắc đồng thời đem radar của cơ giáp mở ra, tìm kiếm trong phạm vi lớn nhất, mặc kệ là viễn trình Tinh Không, hay là Cận Chiến Bác Mệnh Chi Vương, nếu như bị đối phương đánh lén, tiểu đội bọn họ không thể tốt đẹp được.

So sánh với M03 tự phụ, M01 rõ ràng bình tĩnh biết mình hơn rất nhiều, đối mặt với kẻ thù không biết bóng dáng, hấn xốc lại toàn bộ tinh thần, chỉ sợ bị đối phương đánh lén.

Đột nhiên, hấn tại radar phát hiện cái gì đó, nháy mắt hấn nắm lấy 2 chiếc súng bên cạnh sườn, nhắm ngay một góc nào đó mà điên cuồng công kích. Mà ba cơ giáp vốn đang cảnh giới liên, phản ứng nhanh chóng, theo M01 nhắm ngay nơi đó, điên cuồng mà nổ súng ánh sáng.

Sau một vòng công kích, liền thấy bụi cỏ nguyên vẹn ban đầu, đã bị sức công phá mạnh mẽ của súng ánh sáng biến thành một đám tro tàn, mà trong đám tro tàn một chiếc súng ánh sáng đã bị bắn thành than cốc, vừa rồi thứ phản ứng năng lượng với radar thế nhưng là súng ánh sáng.

“Súng ánh sáng kia chính là của M03.” M05 tinh mắt xác thực, tuy rằng súng ánh sáng đã bị đánh đến biến hình, dường như không thể nhìn ra dáng vẻ ban đầu, nhưng M05 vẫn thấy được dán nhãn của binh lính trên tàn tích còn sót lại.

“Kỳ lạ, vì sao súng ánh sáng lại đột nhiên phát sinh phản ứng năng lượng? Chẳng lẽ vừa rồi có người mở ra?” M01 cau mày hỏi, súng ánh sáng nhất định phải có người mở ra, nếu súng ánh sáng nằm trên mặt đất mà không có người mở ra thì sẽ không xaye ra phản ứng năng lượng. Nhưng nếu nói có người mở ra, M01 không tin, có người có thể tránh được công kích của hấn, trong nháy mắt có thể thoát khỏi phạm vi công kích của hấn.

“Chẳng lẽ là gặp quỷ?” M05 cũng suy nghĩ cẩn thận, đến cả M01 cũng không nghĩ ra địa phương, hấn nhin không được đánh cái rùng mình, bật thốt lên nói.

“Sao có thể.” M01 gầm lên một tiếng, trải qua hơn vạn năm, khoa học đã nghiệm chứng, chứng minh quỷ căn bản là phán đoán của người Hoa Hạ,

chúng không tồn tại.

M05 cũng cảm thấy chính mình suy nghĩ miên man, không dám nói thêm cái gì, chỉ có thể giải thích, có lẽ chốt mở của súng ánh sáng hồng rồi cho nên năng lượng mới thoát ra ngoài.

Đúng lúc này, M01 lại cảm giác radar có phản ứng, chính xác là phía sau M05, hấn hô to: “M05, tránh ra.”

M05 phản ứng thực nhanh chóng, đột nhiên tránh sang bên cạnh một bước, mà M01 nắm giữ thời cơ thực đúng lúc, M05 vừa mới né tránh để trống một khoảng không, súng ánh sáng trong tay liền điên cuồng bắn ra, mà lúc này đây, ba đội viên phía sau không theo kịp, bọn họ chờ M05 hoàn toàn né tránh xong mới đem súng hướng về phía M01 công kích mà nổ súng theo.

Một vòng công kích kết thúc nhanh chóng, lúc này lại vẫn là một chiếc súng ánh sáng đã bị bắn không còn hình dạng, biến thành đen một mảnh, thấy thể sắc mặt M01 hơi đổi, bởi vì hấn phát hiện, cái súng ánh sáng này cũng là trang bị vũ khí của M03.....

Chẳng lẽ M03 chết không nhắm mắt, cho nên muốn cho bọn hấn một chút nhắc nhở? Hay là có người dùng đồ vật của M03 giả thần giả quỷ?

“Đồ khốn, đừng nghĩ dùng một chiêu này là có thể khiến bọn tao sợ, mẹ nó, nếu là người thì bước ra đây! “M01 đột nhiên dùng công cụ khuếch đại thanh âm đối ngoại hô lớn.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 368: Thực Lực Chênh Lệch!

Nhưng trả lời M01 lại là một mảnh yên tĩnh, M01 tuy rằng không tin quý hồn, nhưng loại chuyện không thể dùng lẽ thường để lý giải đang xuất hiện ngay trước mặt hắn khiến trong lòng cũng có chút không bình tĩnh.

“A.....” Trong kênh tiểu đội đột nhiên vang lên một tiếng thét kinh hãi làm trong lòng M01 đột nhiên nháy dừng, hắn trực tiếp quay đầu lại thì thấy một trong ba người còn lại đang nằm trên mặt đất, là M05..... Cho dù không nhìn thấy biểu tình của hai người còn lại thì M01 cũng có thể cảm nhận được trong lòng bọn họ hoảng sợ.

Trong lòng M01 đã cảm giác được đại sự không ổn, bởi vì M05 đến bây giờ còn không có đứng dậy, đây tuyệt đối không bình thường. Hắn tiến lên một bước ngồi xổm xuống, đem cơ giáp M05 mở ra toàn bộ, lúc này mới phát hiện, cơ giáp nhìn như hoàn hảo nhưng ngay khoang cơ giáp lại cắm một thanh đao vô cùng nhỏ, đâm xuyên qua.

Lúc này, máu từ bên trong tràn ra, một đội viên nhìn thấy lúc này mới kinh hô lên.....

“Chết tiệt, mày đi ra cho tao!” M01 nhìn vậy thì còn có cái gì không rõ, hắn đột nhiên đứng lên, đối với chung quanh yên tĩnh hô lớn. Tuyệt đối không có quý hồn gì, đây hết thảy đều là kẻ địch cố tình an bài, sau khi dùng vài thứ hấp dẫn chú ý của bọn họ thì thừa cơ đem M05 không hề

chuẩn bị đánh chết, mà hết thấy chuyện này lại xảy ra ở dưới mí mắt bọn họ.

Không thể không nói, kẻ địch an bài thập phần xảo diệu, đến bây giờ M01 vẫn không rõ kẻ địch đến tột cùng dùng biện pháp gì làm cho hai khẩu súng ánh sáng phát sinh năng lượng, M01 rất rõ ràng, hai nơi vừa rồi căn bản không có khả năng có người đi mở chốt năng lượng, đồng thời cũng không có thiết trí ngầm.

Không hề nghi ngờ, kẻ địch của bọn họ là một kẻ ám sát có kinh nghiệm phong phú. M01 trực tiếp hoài nghi, người này cũng không phải là Lôi Vương Kiều Đình như tin tức mà M03 nói, Kiều Đình thiên phú có lẽ thực yêu nghiệt, nếu không cũng không có khả năng thăng cấp Vương bài sư sĩ, nhưng loại này kinh nghiệm chiến đấu phong phú như vậy, cũng không phải một cái quân giáo sinh có thể có được.

“Chúng ta trúng kế, xem ra đối phương dùng Lôi Vương làm mồi đem chúng ta hấp dẫn lại đây, từng người giết chết.” M01 nghĩ đến đây nhận không được nghiêng răng nghiêng lợi, bất quá, hăn nháy mắt lại lập tức tự mình phủ định nói: “Không, bọn họ không biết mục tiêu của chúng ta là Lôi Vương Kiều Đình, không có khả năng có loại an bài này. Trừ phi, kế hoạch của chúng ta bị tiết lộ..... Hơn nữa, nếu thật là bẫy rập, bọn họ không có khả năng chỉ an bài một người mai phục.”

M01 tuy rằng bị tình cảnh trước mắt này làm cho có chút hoảng loạn, nhưng vẫn như cũ bảo trì đủ bình tĩnh. Hăn cũng nhìn ra mai phục tại nơi này hăn chỉ có một người, chẳng qua kẻ địch này rất mạnh, rất nguy hiểm.

“Này hăn là trùng hợp.....” Đột nhiên, M01 nghĩ tới sư phụ của Lôi Vương Kiều Đình, Đường Ngọc-nhân vật thiên tài, chẳng lẽ là ông ấy?

Nghĩ đến đây. M01 nhận không được rung mình, với kinh nghiệm phong phú của Đường Ngọc, chỉ bằng mấy người bọn họ thì tuyệt bức là đi tìm cái

chết. Hẳn biết không thể lại do dự. Lập tức tin Kiều Đình và Đường Ngọc có khả năng ở chỗ này báo cáo tới tổng chỉ huy, hy vọng mau chóng được tổng bộ chỉ viện.

“Lão đại, đã bắt được tín hiệu của bọn họ...” Vẫn luôn tránh ở chỗ tối, an tĩnh như mãnh thú sẵn mồi tùy thời đều phản kích, Lăng Lan bỗng nghe thấy tiếng hô hưng phấn của tiểu Tứ, cô biết, chờ đợi đã kết thúc, từ giờ trở đi chính là lúc ra tay.

Nguyên lai, Lăng Lan cùng Tiểu Tứ lao lực thiết kế hết thảy đều là vì muốn bắt được tín hiệu của đối phương, Tiểu Tứ và Lăng Lan không tin kẻ địch cũng như bọn họ, mất liên lạc cùng ngoại giới. Quả nhiên, sau một phen thiết kế làm M01 hoảng sợ, M01 trực tiếp liên lạc với tổng bộ chỉ huy trên Tinh Không, làm Tiểu Tứ bắt được tín hiệu của đối phương.

Bắt được tín hiệu liên lạc, Tiểu Tứ không còn bị phong tỏa trên mặt đất nữa, nó đã được giải phóng hoàn toàn, trở thành một vị vua bay lượn như trong thế giới ảo.

Khi M01 thành công gửi đi tin tức thì tâm tình thả lỏng lại, nhưng vừa mới thả lỏng thì hẳn liền thấy radar phát hiện nguồn nhiệt năng quen thuộc, tay M01 tức khắc dừng một chút, trong lòng bắt đầu hoài nghi không lẽ đối phương còn muốn khiến hẳn mắc câu, thừa lúc hẳn tấn công nơi phát ra nhiệt năng rồi lại ám sát đội viên của hẳn?

M01 trong lòng hoài nghi, toàn bộ động tác đột nhiên tạm dừng một chút, cũng không có giống hai lần trước không hề chần chờ mà công kích điểm phát nhiệt năng. Ngay trong nháy mắt này, điểm xuất hiện nhiệt năng chính ở cánh rừng bên trái đột nhiên bay ra một cơ giáp, chớp mắt liền tới tới phía sau M01 Đúng vậy, đối phương mục tiêu cũng không phải M01, mà là ba đội viên đang đứng cảnh giới ở phía sau.

Bởi vì không có M01 chỉ huy, ba đội viên còn lại cũng không đề phòng điểm kia, vậy nên khi phát hiện một cơ giáp đang lao đến cực nhanh, phản ứng duy nhất của bọn họ chính là liều mạng mà bấm cò súng, ý đồ dùng hỏa lực cực mạnh để bức lùi đối phương...

Nhưng, này hết thảy đều là tổn công vô ích, chiếc cơ giáp kia đột nhiên chột lóe, toàn bộ cơ giáp vẽ ra một đạo phù quang lược ảnh, bọn họ nhìn như đánh trúng nhưng chỉ là một đạo hư ảnh của đối phương, chớp mắt, chiếc cơ giáp kia cũng đã đi tới trước mặt bọn họ.

“Phanh phanh phanh!” Ba tiếng va chạm kịch liệt làm tâm thần M01 run lên, ngay sau đó ba tiếng thê lương kêu thảm vang lên trong kênh tiểu đội, ba tiếng kêu thảm đồng thời vang lên làm tay M01 đang nhắm bắn đối phương run lên...

Nguyên bản cũng không tính là phản công thất bại, không biết có phải bởi vì run lên làm cho bắn trật hay không nhưng sau một kích vừa rồi, cơ giáp kia đột nhiên nhảy lùi một cái, rơi vào bên trong cánh rừng phía sau, trên radar của M01 lại lần nữa không phát hiện bất cứ nguồn nhiệt năng nào...

M01 nhìn trước mắt chỉ có tiếng gió cùng với lửa đạn từ nơi xa truyền đến, hăn cảm giác cả người lạnh băng, một cổ hàn ý đánh thẳng trong lòng..... Ở chỗ này, đội viên hăn từ lúc bắt đầu là M03, sau đó lại nằm xuống bốn người, nguyên bản còn tính sáu người một tổ chiến đội hoàn chỉnh, hiện tại chỉ còn dư lại một mình hăn.

Hăn không tự chủ được mà đem tầm mắt nhìn về phía ba đội viên vừa mới hy sinh, ánh mắt đột nhiên rụt rụt. Ba người chết quá nghẹn khuất, bọn họ căn bản không có cơ hội phản kích đã bị đối phương giết chết, khoang điều khiển của ba cơ giáp đều bị móp méo, M01 không cần nhìn kỹ cũng biết người bên trong lúc này đã biến thành một khối thịt nát, cho dù không tới mức đó thì chắc chắn người ở trong cũng không thể sống được.

Cách chết này chứng minh đối phương giết chết bọn họ căn bản không cần dùng kỹ xảo chiến đấu cao cấp gì, chỉ dựa vào ưu thế của cơ giáp bản thân, cùng với thanh kiếm lớn khủng bố. M01 lúc này đã xem minh bạch, chiếc cơ giáp kia thật là Vương bài cơ giáp, tuy không phải là cơ giáp cường lực của quân đội mà chỉ dành cho thực tập cơ của trường quân đội, nhưng bởi vì người điều khiển vô cùng cường hãn nên sức chiến đấu của cơ giáp vẫn được đẩy lên mức tối đa —— Vua Cận Chiến quả nhiên cường đại khủng bố, làm tâm hãn sinh khiếp đảm.

Bọn họ cùng Vương bài Cơ giáp sư kia thực lực chênh lệch quá lớn. Trong lòng M01 nổi lên một cỗ chua xót, hãn biết rõ đối phương muốn giết hãn, một khi bị đối phương áp sát, hãn tuyệt đối không có hy vọng sống.

M01 nhìn radar không có bất cứ phản ứng gì, trong lòng có loại hy vọng xa vời rằng tên Vương bài sư sĩ kia đã rời đi Lần đầu tiên trong đời ở trên chiến trường hãn có loại ý tưởng khiếp đảm này, nếu là trước kia, cho dù đang ở trên chiến trường nguy hiểm thì hãn cũng không bao giờ sợ hãi.

M01 biết, hãn đã bại, bại bởi tên Vương bài sư sĩ kia, hãn chỉ sợ không có dũng khí để chiến đấu một trận, lúc này hãn chỉ muốn đào tẩu, chỉ là sự tự tôn của chiến sĩ làm hãn vẫn như cũ đứng ở chỗ này, chờ đợi kết quả cuối cùng.

“Phá dịch (phá và dịch) tin tức của đối phương chưa?” Lại ấn núp lần nữa, Lăng Lan bình tĩnh mà nhìn con mồi đã mất đi bình tĩnh, tại ý thức hải hỏi Tiểu Tứ.

“Đã phá dịch!” Tiểu Tứ hưng phấn mà giơ đôi tay lên biểu đạt phần chân, “Hãn thế nhưng cho rằng lão đại là vị Vương bài cơ giáp, Đường Ngọc..... Cho rằng Kiều Đình cũng ở chỗ này nên đã gửi yêu cầu chi viện lên tổng bộ.”

Nghe cái tên Đường Ngọc này, trong đầu Lăng Lan không khỏi nhớ đến vị trọng tài trong trận đấu với Lôì Đình. Người đó không bởi vì là sư phụ của Lôì Vương Kiều Đình mà thiên về đoàn Lôì Đình, phải nói, đoàn Tân Sinh bọn họ có thể đạt được thắng lợi cũng nhờ người này chiếu cố rất lớn.

“Đây không phải là nói đối phương muốn phái cao thủ tới sao?” Lăng Lan biểu tình nghiêm túc, cô đương nhiên muốn cùng cao thủ giao thủ, nhưng nếu tới một đám cao thủ, cô liền không thể dựa theo nguyên kế hoạch, ở chỗ này ôm cây đợi thỏ.

“Khẳng định, bất quá em đã theo dõi tín hiệu liên lạc của bọn họ, tuyệt đối có thể biết rõ đối phương rốt cuộc phái tới bao nhiêu người.” Tiểu Tứ tự tin mà trả lời, nó sẽ không để lão đại lâm vào hiểm cảnh.

“Vậy là tốt rồi, nếu hết thấy thu phục, chúng ta liền đem người này rửa sạch.” Tiểu Tứ trả lời làm Lăng Lan yên lòng, nếu có được đáp án mà mình muốn, cô liền không cần lưu lại kẻ địch này..... Lăng Lan cầm kiếm lên, nhắm ngay vào người đang muốn tìm cô.

M01 tâm tình phức tạp mà nhìn chăm chăm radar, không biết là hy vọng vẫn là không hy vọng trên radar có phản ứng, đúng lúc này, đột nhiên radar đồng thời xuất hiện phản ứng năng lượng, mấy điểm xuất hiện trên radar cách hẵn rất gần, thậm chí có ba điểm liền ở bên người hẵn. Tình huống đột nhiên phát sinh này làm hẵn kinh hoảng mà giơ hai súng lên nhắm ngay mấy cái điểm kia, tay nắm tay mười điên cuồng mà xả đạn....

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 369: Tiểu Đội M Bị Huỷ Diệt!

Chùm tia sáng đánh trúng những điểm có phản ứng của năng lượng, bụi bám văng tung tóe. Không thể không nói M01 phản ứng tốc độ cực nhanh, cho dù đã mất bình tĩnh thì với kiến thức cơ bản vững chắc, hẳn vẫn có thể trong chớp mắt bắn trúng những điểm đó...

Một vòng công kích đi qua cũng không phát hiện bóng dáng của Vương bài cơ giáp, M01 còn chưa thở phào nhẹ nhõm liền cảm giác phía sau một đạo kinh phong đánh úp lại, trái tim hẳn đột nhiên nhảy dựng, còn chưa tới kịp điều khiển cơ giáp né tránh thì liền cảm giác sau lưng chính mình bị một cỗ cự lực lượng đánh trúng, một ngụm máu tươi vô pháp khống chế mà phun ra.

M01 cắn răng nhịn xuống đau nhức, khẩn cấp điều khiển cơ giáp nương theo lực lượng kia bay về phía trước, đồng thời, hẳn nhanh chóng cầm lọ thuốc đổ vào trong miệng.

Cho dù không thấy được bóng dáng đối phương, nhưng bằng cỗ lực này, trong lòng hẳn rõ ràng người tấn công hẳn chính là Vương bài cơ giáp kia. Quả nhiên đối phương không muốn buông tha hẳn.

M01 biết lần này chỉ sợ không có cơ hội tồn tại rồi đi Tân Hành tinh, một kích vừa rồi ngũ tạng lục phủ của hẳn đã chịu thương nặng, trừ phi lập tức thoát đi nơi đây tìm được quân y cứu trợ thì mới có cơ hội còn sống.

Nhưng M01 biết Vương bài cơ giáp kia tuyệt đối sẽ không để hắn thuận lợi chạy thoát, nếu khó thoát khỏi cái chết thì M01 cũng không còn gì để khiếp đảm nữa.

Cho nên, hắn dùng liều thuốc giảm đau cực mạnh kia để cam đoan trước khi sinh mệnh chấm dứt, hắn sẽ không bởi vì đau đớn mà không thể tiếp tục chiến đấu. Liều thuốc giảm đau này là loại thuốc mà quốc gia của hắn đã nghiên cứu để kích phát tiềm lực cuối cùng của sinh mệnh, nó như liều thuốc thiêu đốt ngọn lửa sinh mệnh, kích phát sức chiến đấu để tiêu diệt thêm nhiều đối thủ cũng đồng thời kết thúc sinh mệnh của chính mình... Mỗi một chiến sĩ đều được trang bị một liều thuốc này.

“Muốn cho ta chết, nhất định phải trả giá đại giới!” M01 ở trong khoang điều khiển rít gào, làm động tác quay người, nửa quỳ trên mặt đất, giơ hai tay lên, nhắm ngay cơ giáp Vương bài cơ giáp kia..... M01 hai mắt đỏ đậm mà nhấn cò súng của hai khẩu laser ánh sáng, tốc độ kia thể nhưng nhanh hơn tốc độ bình thường của hắn ba phần, xem ra dưới sự kích thích của liều thuốc kia, toàn bộ tiềm lực của hắn đã được bộc phát.

M01 đương nhiên sẽ không hy vọng xa vời công kích này sẽ phá huỷ cơ giáp đối phương. Vương bài cơ giáp tuyệt đối không phải là thứ mà những thứ vũ khí của bọn họ có thể phá huỷ, hắn chỉ là muốn trước khi chết có thể tận hết khả năng làm bị thương đối phương, sau đó khi chi viện tới thì có thể thuận lợi tiêu diệt cơ giáp đáng hận này.... Đúng vậy, M01 đem tất cả hy vọng ký thác vào những chiến hữu của mình, cho nên hắn chỉ có thể tận lực trợ giúp các chiến hữu giảm bớt áp lực.

Nhưng sự thật lại há có thể như M01 mong muốn, Vương bài cơ giáp kia ứng đối trực tiếp làm M01 vừa mới khôi phục một chút tin tưởng lại lần nữa tan vỡ, chỉ thấy giá Vương bài cơ giáp kia căn bản không để ý M01 phản kháng, đối mặt với hai khẩu súng laser thì chỉ đơn giản đem cự kiếm trong tay vung lên.....

Cự kiếm đột nhiên rời khỏi tay lượn một vòng, ngay lúc M01 vừa mới bấm cò súng thì cự kiếm cũng đã đi đến trước mặt hắn, bổ về phía hai khẩu súng...

“Bang” một tiếng, cò đã bấm nhưng M01 không nhìn thấy bất cứ chùm ánh sáng nào bắn ra, hắn chỉ thấy hai tay cơ giáp đột nhiên bay lên. Hắn trở mắt mà nhìn đôi tay sắt kia mang theo hai khẩu súng về một đường cong duyên dáng trên không trung rồi nặng nề mà rơi xuống đất.

Không đợi hắn từ trong ngạc nhiên bừng tỉnh lại thì màn hình cơ giáp đột nhiên bị màu đen bao trùm, hắn chỉ cảm thấy toàn bộ khoang điều khiển tối sầm lại. Ngay sau đó hắn liền cảm giác một cỗ lực lượng thật lớn lại lần nữa nặng nề mà đánh trúng khoang điều khiển của hắn, mà lúc này đây, hắn không còn may mắn như lần trước nữa, hắn trực tiếp lực lượng này đánh cho hôn mê, cả người tức khắc lâm vào trong bóng tối.....

Cho dù lần này M01 may mắn không chết thì việc mất đi ý thức đã đại biểu cho việc hắn không còn cơ hội tỉnh lại nữa.

Nhìn cơ giáp trước mặt nặng nề mà ngã quỵ trên mặt đất, Lăng Lan thuận tay rút thanh cự kiếm lên rồi không chút do dự trực tiếp đem cự kiếm cắm thật mạnh vào khoang điều khiển của đối phương

Một kiếm đi xuống, Lăng Lan rõ ràng nhìn thấy máu trong khoang trào ra, lớp ánh sáng xung quanh cơ giáp đại biểu cho lớp quang thuẫn phòng ngự nhạt dần rồi từ từ biến mất trở nên u ám, Lăng Lan biết, cơ giáp trước mắt này đã bị hủy hoàn toàn.

“Xác định sinh mệnh đối phương đã chấm dứt!” Quả nhiên, quang não thuộc về Vương bài cơ giáp lãnh khốc mà tuyên bố kẻ địch tử vong. Lăng Lan lúc này mới rút cự kiếm ra, cô theo bản năng mà ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đầy lửa đạn, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh trào phúng, một cái lắc mình liền biến mất ở trong khu rừng rậm.

Bởi vì vừa rồi Tiểu Tứ đã nhắc nhở Lăng Lan có ba cơ giáp đang tới gần, trong đó có một Vương bài, hai đặc cấp, đây rất có thể là một cánh quân Vương bài cơ giáp, lấy Vương bài làm trưởng máy và dẫn dắt hai giá đặc cấp yểm trợ.

Mà lúc này, đám Kiều Đình đi trước Lăng Lan một bước cũng không lựa chọn giống Lăng Lan, mục đích của bọn họ chính là phía tây, nơi chiến trường đang cực kỳ ác liệt.

Đương nhiên, đám Kiều Đình cũng không trực tiếp tiến vào tuyến đầu, bọn họ lựa chọn đi phía sau cùng của lực lượng cơ giáp mặt đất, bởi vì bọn họ biết, ở chiến trường tàn khốc, những cơ giáp không rõ sẽ bị hai phương cùng cho rằng là kẻ địch mà tập trung giết chết, bọn họ cũng không cuồng vọng đến mức đối mặt hai phương tấn công mà có thể thuận lợi sống tiếp.

Quả nhiên, ngay lúc đám Kiều Đình vừa mới đáp xuống thì liền nhận được cảnh cáo của cánh quân cơ giáp, bởi vì bọn họ đang sử dụng cơ giáp thực tập của trường quân đội nên quân bộ cho phép bọn họ đáp xuống.

Trong lúc đám Kiều Đình đang thấp thỏm thì Kiều Đình liền nhận được một phần video đối thoại, Kiều Đình lập tức nhận cuộc gọi, trên màn hình của cơ giáp, một người đột nhiên xuất hiện, chính là sư phụ Đường Ngọc.

Đường Ngọc nhìn thấy Kiều Đình thì âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi nói: “Kiều Đình, quả nhiên là em, làm sao em có thể dẫn theo người tới đây chứ?”

Kiều Đình nghiêm túc mà chào Đường Ngọc một quân lễ rồi cung kính trả lời: “Tuy rằng chúng em chỉ là quân giáo sinh, nhưng chúng em cũng có năng lực chiến đấu, cho nên chúng em tới đây, chuẩn bị cầm vũ khí, bảo vệ trường quân đội của chúng em.”

Kiều Đình trả lời làm trong mắt Đường Ngọc hiện lên một tia khen ngợi, có thể ở thời khắc mấu chốt mà bảo trì bình tĩnh, lựa chọn đi kho cơ giáp

lựa chọn cơ giáp thực tập để chiến đấu, loại hành vi này không thể nghi ngờ là chính xác. Trước không nói sức chiến đấu của bọn họ có thể phát huy trong trận chiến tàn khốc này hay không, nhưng chỉ cần họ lựa chọn sử dụng năng lực của chính mình để bảo vệ mọi thứ thì cũng biết họ ưu tú hơn những người khác rồi.

Đường Ngọc nghĩ đến đây, sầu lo mà nhìn khu dừng chân đang phát sáng chói lọi ở phía sau, tuy rằng hai phương đang trong giai đoạn giằng co nhưng bọn họ đã dùng hết toàn lực, không chỉ xuất động toàn bộ đội mặt đất mà những giáo viên như bọn họ cũng đều khoác cơ giáp ra chiến trường, nói cách khác, bọn họ không còn có thêm chiến lực để tiếp viện, nếu kẻ địch biết tình hình của bọn họ lúc này thì....

Đường Ngọc nhìn không được ngẩng đầu nhìn hướng Tinh Không vô tận, nếu kẻ địch vẫn còn lực lượng ở trên không thì kết quả cuộc chiến này sẽ là bọn họ thất bại, có lẽ bọn họ cũng chỉ có thể dựa vào điểm ưu việt của cơ giáp mà tạm thời thoát được một mạng, nhưng những học sinh đang ở khu dừng chân phía sau tất sẽ khó thoát cái chết.... Chỉ cần nhìn kẻ địch đang toàn lực công kích khu dừng chân thì cho dù là người ngu cũng biết mục đích của bọn họ chính là những học sinh đang ở phía sau..... Chẳng lẽ Liên Bang thật sự sẽ bởi vì như vậy mà truyền thừa bị gián đoạn mấy năm sao??

Đường Ngọc nội tâm thật lo lắng nhưng mặt ngoài vẫn bình tĩnh như cũ, vẫn chưa hiện ra nửa điểm. Lúc còn chưa lâm vào tuyệt cảnh, ông tuyệt đối sẽ không để lộ lo lắng của mình, ông không thể làm những học sinh ưu tú mất đi sự tự tin trong chiến đấu, vì vậy ông phân phó: “Kiều Đình, em dẫn dắt đoàn viên của mình hành động cùng thật, tiếp theo hết thầy phải nghe theo mệnh lệnh của thầy.”

Cho dù một khắc cuối cùng không thể bảo hộ toàn bộ quân giáo sinh nhưng ông cũng muốn đem hạt giống ưu tú này bảo vệ tới cùng..... Trong lòng Đường Ngọc nháy mắt hạ quyết tâm, đây cũng là nguyên nhân ông để

nhóm Kiều Đình đi theo mình, nếu tình thế thật sự ác liệt như ông dự đoán thì ông sẽ cùng những giáo viên khác toàn lực bảo vệ Kiều Đình, vì hạt giống ưu tú này tranh thủ một đường sinh cơ.

“Vâng, thầy!” Nghe Đường Ngọc ra lệnh, Kiều Đình lập tức đáp ứng. Kiều Đình rất rõ ràng, không có nhiều kinh nghiệm thực chiến, bọn họ quả thật cần sự chỉ đạo của những giáo viên có kinh nghiệm phong phú để bọn họ dễ dàng thích ứng với chiến trường tàn khốc.

Cứ như vậy, Kiều Đình đi theo Đường Ngọc cùng nhau hành động, nhóm giáo viên đại bộ phận đều là Đặc cấp sư sĩ, một bộ phận nhỏ là Vương bài sư sĩ, mà mấy người giống như Đường Ngọc thì chính là đứng đầu Vương bài sư sĩ, ở trên chiến trường, ông thậm chí có thể đồng thời ứng chiến hai đến ba Vương bài sư sĩ bình thường, mà Tề đại tá còn chưa thăng tới Hoàng cấp sư sĩ thậm chí có thể đồng thời đối phó bốn năm Vương bài sư sĩ.

Đồng dạng là Vương bài sư sĩ cũng có phân chia cao thấp, đương nhiên đây đều là kết quả của sự tích lũy kinh nghiệm chiến đấu, nó cũng không liên hệ quá chặt chẽ tới kỹ năng điều khiển, đây cũng là nguyên nhân vì sao dù Kiều Đình thăng cấp Vương bài sư sĩ nhưng vẫn bị những người có kinh nghiệm phong phú điều khiển cơ giáp cao cấp khinh thường. Bởi vì có rất nhiều người có thể bước tới giai đoạn Vương bài cơ giáp nhưng lại khuyết thiếu kinh nghiệm chiến đấu, ở trên chiến trường, cho dù là Vương bài cao cấp mới thăng lên thì cũng bị những cơ giáp sĩ cao cấp có kinh nghiệm chiến đấu phong phú nghịch tập một kích giết chết.

Cho nên có đôi khi cấp bậc cũng không phải là thứ quan trọng nhất, quan trọng nhất chính là ở trên chiến trường, bạn có thể nắm chắc cơ hội hay không, giết chết đối thủ để mình có thể tiếp tục sống sót.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 370: Các Đội Viên Tới!

Edit: Tuyết Dung Hoa

Cao Tấn Vân nhanh chóng dẫn theo tiểu đội chạy tới địa điểm Lăng Lan đã nói, họ liền gặp một tiểu đội khác của đoàn Tân Sinh, hai đội hội hợp cùng nhau, khi đội trưởng của tiểu đội kia biết được Lăng Lan bảo họ nhanh chóng rời xa khu vực này, liền không dám chậm trễ, hai đội gấp rút thu thập một chút rồi mang theo các đội viên rời khỏi nơi này. Trong lòng hai vị đội trưởng rất rõ ràng, cuộc chiến của đoàn trưởng bọn họ còn chưa có đủ tư cách để tham dự, để tránh gây thêm phiền toái cho đoàn trưởng mình, bọn họ vẫn nên cách xa một chút.

Cứ như vậy, hai đội nhanh chóng hành quân rời khỏi nơi này, đến khi đã an toàn cách Lăng Lan khá xa mới dừng lại, chuẩn bị nghỉ ngơi chỉnh đốn một chút. Đúng lúc này, bọn họ đồng thời phát hiện trên radar xuất hiện một tiểu đội cơ giáp không rõ lực lượng, hai tiểu đội lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu, chuẩn bị một trận tử chiến với tiểu đội cơ giáp không rõ lai lịch này, nhưng đến khi mọi người nhìn thấy tiểu đội này mới biết mình đã sợ bóng sợ gió một hồi.

Thì ra, tiểu đội cơ giáp đột nhiên xuất hiện này chính là đám người Tề Long, bọn họ mới vừa chiến đấu với hai giá cao cấp cơ giáp, còn chưa kịp rửa sạch hiện trường lại phát hiện phía sau xuất hiện thêm mười mấy cơ giáp, cũng bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, còn tưởng rằng bị địch nhân bao vây.

Khi hai bên phát hiện đều là người một nhà, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm một hơi. Cao Tấn Vân nhìn thấy một đội của Tề Long đều là cao cấp cơ giáp, lại nhìn thấy bọn họ thao tác lưu loát đánh bại hai cơ giáp cao cấp, trong lòng không khỏi suy nghĩ. Cao Tấn Vân nghĩ tiểu đội bọn họ cấp bậc quá thấp, không có biện pháp giúp đỡ Lan lão đại, nhưng bọn Tề Long lại không giống như vậy, bọn họ đều đã là cao cấp Cơ giáp sĩ, nhất định có thể giúp Lan lão đại một tay.

Vì thế Cao Tấn Vân nhanh chóng báo tình huống của Lan lão đại cho bọn Tề Long, hơn nữa còn phân tích Lan lão đại có thể gặp nguy hiểm, thậm chí là bị bao vây.

Tin tức này làm cho bọn Tề Long kinh hãi, mọi người nhất trí chạy đến chỗ của lão đại nhà mình, các đội viên đều cho rằng, nếu bọn họ đã là đội viên của chiến đội Lăng Thiên, đương nhiên phải cùng đội trưởng cùng tiến cùng lui, cùng sống cùng chết.

Cứ như vậy, đám người Tề Long vội vã cáo biệt tiểu đội của Cao Tấn Vân, sau đó liền chạy như bay tới chỗ của Lăng Lan...

Liền ngay lúc này, hai cánh quân Vương bài cơ giáp nhận được mệnh lệnh điều động rút cuộc cũng đã tới được tọa độ mà tiểu đội M báo cáo.

“Chính là nơi này.” Ba giá cơ đứng trên không trung nhìn xuống bãi đất trống vắng vẻ phía trước, một trận đặc cấp cơ giáp trong đó lên tiếng.

“Xem ra toàn bộ tiểu đội M đã bị tiêu diệt, chúng ta đã tới chậm.” Một giá đặc cấp cơ giáp khác nhanh chóng phóng to hình ảnh bãi đất trống phía trước, trong màn hình cơ giáp hiện lên rõ ràng tình huống phía dưới, trên mặt đất có mấy giá cơ giáp đang nằm ngổn ngang, còn có thể nhìn thấy vết máu loang lổ trong khoang thao tác cho thấy người điều khiển đã gặp nạn.

Bọn họ vừa nhận được mệnh lệnh từ tổng bộ liền lập tức thay đổi lộ tuyến, chỉ trong thời gian ngắn đã đuổi tới, không ngờ vẫn chậm một bước.

“Chẳng lẽ địch nhân đã đào tẩu?” Một giá đặc cấp cơ giáp quan sát radar dò tìm không thấy có phản ứng năng lượng của cơ giáp nào gần đây liền đưa ra suy đoán.

“Không đâu. Địch nhân chắc hẳn vẫn còn quanh đây.” Giá Vương bài cơ giáp đứng hàng đầu vẫn luôn im lặng đột nhiên lên tiếng.

“Đội trưởng, làm sao anh biết?” Giá cơ giáp suy đoán địch nhân đã đào tẩu lúc này nghe được đội trưởng của mình nói như vậy, nhin không được tò mò hỏi.

“Bởi vì hồi này khi chúng ta một đường đi đến đây, tôi đã mở radar tìm kiếm trong phạm vi rộng lớn nhất, trong khoảng thời gian này, cũng không phát hiện bất cứ điều gì khả nghi. Như vậy chỉ có một khả năng duy nhất, đối phương vẫn còn ở chỗ này.” Vương bài sư sĩ bình tĩnh phân tích, “Đối phương dám to gan ở lại như vậy, tất nhiên có chút tự tin, chúng ta nhất định phải cẩn thận.”

Wương bài sư sĩ nói làm cho hai đội viên kia cả kinh, vội vàng trả lời: “Đã biết. Đội trưởng!”

“Dựa vào tình huống trước mắt, có thể xác định, đối phương rất am hiểu ẩn nấp ám sát, chỉ sợ hẳn sẽ tìm cách tách chúng ta ra, rồi tiêu diệt từng người...” Vương bài sư sĩ dừng một chút nói tiếp. “Một khi đã như vậy, hai người ở lại đây, theo dõi tất cả, một mình tôi xuống thăm dò tình huống là được.”

“Dạ, đội trưởng!” Hai vị đội viên kia biết rõ, cuộc chiến giữa các Vương bài sư sĩ với nhau, bọn họ không nên nhúng tay vào, so với đi xuống dưới vương tay vương chân, còn không bằng ở trên không trung, giám thị phía dưới, nếu có tình huống gì còn có thể đúng lúc thông báo cho đội trưởng nhà mình.

Vương bài sư sĩ sắp xếp tốt mọi thứ, liền điều khiển cơ giáp chậm rãi đi đến khu đất trống phía trước. Vừa xuống tới nơi, Vương bài sư sĩ liền hiểu rõ vì sao tiểu đội M lại bị diệt toàn đội trong thời gian ngắn như vậy, địa hình này rất thích hợp để ẩn núp phục kích, xung quang bao bọc bởi một rừng cây cao lớn âm u, cơ giáp rất dễ dàng ẩn núp trong đó, chỉ cần đóng cửa cơ giáp, radar của cơ giáp căn bản không có biện pháp tìm ra đối phương, hơn nữa thực lực của tiểu đội M cũng thua xa đối phương, địch nhân lại quen thuộc địa hình, lợi dụng tiến hành phục kích, muốn tiêu diệt một tiểu đội M, thật sự quá nhẹ nhàng.

Nhìn đến nơi này, Vương bài sư sĩ nhin không được thấp giọng thở dài, nếu hắc là đội trưởng của tiểu đội M thì tuyệt đối sẽ không trực tiếp đáp xuống nơi này, hắc sẽ ở trên không trung dùng hỏa lực tiến hành phá huỷ rừng rậm, nhất định phá huỷ địa hình bất lợi này.

Vương bài sư sĩ nhìn qua địa hình cũng hiểu đại khái tiểu đội M chết như thế nào, nhưng hắc vẫn chưa đưa ra kết luận cuối cùng mà tiếp tục nghiêm túc kiểm tra tình huống các cơ giáp của tiểu đội M. Đến khi nhìn thấy tất cả các cơ giáp đều bị những vết thương rất nặng, cũng nhin không được mà cảm thấy kinh hãi.

Xem ra địch nhân là một người cực kỳ bình tĩnh, xuống tay quyết đoán tàn nhẫn, hầu như đều làm một chiêu mất mạng. Còn sử dụng loại vũ khí lạnh vô cùng bá đạo, các Vương bài sư sĩ khác dùng loại vũ khí này vốn không thuận tay, nhưng người này lại không phải, đối phương tấn công cực kỳ chuẩn xác, nhanh nhẹn lưu loát, tuyệt đối là một người rất tinh thông loại vũ khí này....

Vương bài sư sĩ bắt đầu suy nghĩ về những tin tức tình báo mà mình đã tìm được, nhanh chóng đối chiếu với danh sách tất cả các Vương bài sư sĩ của Hoa Hạ Liên Bang, lại phát hiện ra không có Vương bài sư sĩ nào phù hợp hoàn toàn với điều kiện này, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có Vương bài Đường Ngọc được xưng là tinh anh trong giới Vương bài cơ giáp mới có

thể làm được điều này. Xem ra tư liệu trước khi chết của tiểu đội M là chính xác, ngoại trừ Đường Ngọc, quả thật không có ai có thể sử dụng vũ khí lạnh thuần thục như vậy.

“Đội trưởng, có phản ứng của năng lượng cơ giáp cách đây hơn 10km, số lượng là 1,2,3...7, tổng cộng có 7 giá cơ giáp.” Đúng lúc này, máy bay yểm trợ trên không trung đột nhiên báo cáo trên kênh tiểu đội.”

“Là địch hay sao?” Lúc này vì để phòng ngừa cơ giáp ẩn nấp xung quanh đánh lén Vương bài sư sĩ đã thu nhỏ phạm vi của radar để đạt được độ tinh chuẩn nhất, bởi vậy cũng không phát hiện được tình huống cách đây 10km, nghe được báo cáo, hần nhin không được nhú mày, chẳng lẽ tổng bộ lại phái chiến đội tới sao? Điều này làm hần không vui chút nào, chẳng lẽ tổng bộ cho rằng hần không thể đánh bại Đường Ngọc hay sao? Là một Vương bài sư sĩ, hần có kiêu ngạo của chính mình, không muốn người khác nhúng tay vào trận chiến của mình.

“Là địch, từ trong trường quân giáo lại đây.” Nghe đội trưởng dò hỏi, cơ giáp yểm trợ biết mình còn chưa biểu đạt rõ ràng nên nhanh chóng bổ sung thêm, mà phương hướng kia, bọn họ cũng chưa nhận được tin tức là sẽ có chiến hữu đến hỗ trợ, hơn nữa xuất hiện nhiều cơ giáp như vậy, càng không có khả năng là bạn hữu.

“Chuẩn bị chiến đấu!” Vương bài cơ giáp nghe được đáp án, không khỏi cười lạnh trực tiếp mệnh lệnh một tiếng.

Nhiều cơ giáp như vậy hầu như có thể xác định những cơ giáp này đều là những tiểu binh lâu la, tuyệt đối không thể là cánh quân của Vương bài cơ giáp, bởi vì cánh quân của Vương bài cơ giáp phải có một Vương bài cơ giáp làm trưởng máy, hai đặc cấp cơ giáp làm yểm trợ. Đương nhiên mỗi quân đoàn đều có át chủ bài của chính mình, mạnh nhất là chiến đội Vương bài cơ giáp, loại chiến đội cơ giáp này cho dù là trưởng máy hay là yểm trợ

đều là Vương bài cơ giáp, một khi xuất động chiến đội này, như vậy liền tỏ vẻ, chiến tranh đã tới thời khắc mấu chốt, đã tới lúc quyết định thắng bại...

Mà dựa trên những tình báo hẩn có được, ở Tân Hành Tinh, cho dù là quân đội dưới mặt đất hay là trong trường quân đội đều không có chiến đội Vương bài, tới nhiều cơ giáp như vậy rất có thể là những cao cấp cơ giáp hoặc là một vài tên đặc cấp sư sĩ? Mà địch nhân như vậy, cho dù tới nhiều hẩn cũng không sợ. Nên nhớ, trên chiến trường, Vương bài cơ giáp vẫn là đỉnh cấp tồn tại, có thể ngạo thị quần hùng.

“Lão đại, là bọn Tề Long.” Tiểu Tứ cũng phát hiện được đám người của Tề Long, nhìn không được mà hưng phấn hô lên, nhưng rất mau lại suy sụp nhẩn mặt.

Mấy tiểu đệ này lại không nghe theo mệnh lệnh chạy tới nơi này, không phải sẽ phá hư kế hoạch của nó và lão đại sao? Thật là làm bừa! Tiểu Tứ tức giận nghĩ.

Tiểu Tứ nói làm Lăng Lan chỉ có thể bắt đặc dĩ gãi gãi ấn đường. Không cần nói cô cũng đoán được bọn Tề Long nhất định đã gặp được Cao Tấn Vân, biết được tình huống của cô liền dẫn người xông tới. Tuy rằng bọn Tề Long xông tới làm cho cô không thể tùy tâm sở dục chiến đấu, nhưng không thể phủ nhận, trong lòng cô quả thật rất cao hứng, điều này đại biểu các bạn nhỏ của cô thật sự rất coi trọng cô, muốn cùng cô kề vai chiến đấu. Có được những đồng bạn không màng sinh tử, nguyện đồng cam cộng khổ với cô như vậy, cô còn gì không thoả mãn đâu?

“Lão đại, hiện tại làm sao bây giờ? Nếu không tôi phát tin tức cho bọn họ, kêu bọn họ trở về?” Kỳ thật Tiểu Tứ cũng rất cao hứng khi thấy bọn Tề Long, nhưng lại nghĩ tới bọn họ sẽ phá hư kế hoạch của lão đại nhà mình, vẫn nhìn không được có chút buồn bực.

“Không cần, cứ để bọn họ lại đây, có thể tiện tay giúp giải quyết hai đặc cấp phiền toái kia.” Lăng Lan rất nhanh đưa ra quyết định.

Có lẽ đây là cơ hội để bọn Tề Long trưởng thành, phải biết rằng Lăng Lan chiến đấu cùng đặc cấp cơ giáp cũng không mang lại cho cô quá nhiều kinh nghiệm, nhưng bọn Tề Long lại khác, rất khó có được kinh nghiệm thực chiến một lần, mặc dù sẽ có một chút nguy hiểm, nhưng nguy hiểm vẫn hay đi cùng với kỳ ngộ, có thể làm cho tiềm năng của nhân loại bộc phát, mà Lăng Lan lại vô cùng tin tưởng bọn Tề Long có thể nắm chắc được cơ hội lần này.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 371: Vương Bài Vs Vương Bài!

Edit: Tuyết Dung Hoa

“Tiểu Tứ, chú ý khoảng cách của bọn Tề Long, đợi bọn họ tiến đến gần phạm vi tấn công, lập tức thông báo cho chị.” Trong lòng Lăng Lan đã có quyết định, liền nhanh chóng an bài, “Còn nữa, chuẩn bị khởi động khẩn cấp.”

“Đã rõ, lão đại! Khởi động khẩn cấp đúng không? Tiểu Tứ cam đoan nhất định sẽ trong thời gian ngắn nhất khởi động thành công.” Tiểu Tứ lập tức tiếp nhận mệnh lệnh.

Lúc này có thể trong nháy mắt khởi động cơ giáp tiêu diệt tiểu đội M đều nhờ vào Tiểu Tứ đã tiến hành cải tạo hệ thống của cơ giáp, làm cho cơ giáp có thể khởi động khẩn cấp trong 1 giây, chuyện này nếu để nhân viên nghiên cứu của Liên Bang biết được tuyệt đối sẽ khiếp sợ vô cùng. Bởi vì bọn họ đã nỗ lực nghiên cứu biết bao nhiêu năm, qua bao nhiêu thế hệ cũng không có biện pháp làm cho Vương bài cơ giáp khởi động khẩn cấp trong 3 giây....

“Phát hiện 3 giá cơ giáp không rõ lai lịch, trên không trung hai giá, dưới mặt đất một giá.” Tiểu đội Tề Long mới vừa tiến vào phạm vi tấn công, tất cả thành viên liền nghe được âm thanh cảnh báo của quang não, cấp bậc của cơ giáp chênh lệch làm cho bọn họ chạy đến đây mới phát hiện bóng dáng máy bay địch.

“Phóng to hình ảnh!” Trước tiên, mỗi người lập tức xác nhận cơ giáp của địch nhân, đến khi nhìn rõ ngoại hình của ba giá cơ giáp kia, trong lòng mọi người đều cả kinh, quả nhiên là địch nhân, hơn nữa giá cơ giáp dưới mặt đất kia còn là Vương bài cơ giáp, mà hai chiếc cơ giáp trên không trung cũng có cấp bậc cao hơn cơ giáp của bọn họ một bậc, đều là đặc cấp cơ giáp

“Tề Long, hiện tại làm sao bây giờ?” Hàn Kế Quân nhìn thấy ba giá cơ giáp, biểu tình càng trở nên lạnh lùng nghiêm túc, cậu là người đầu tiên mở miệng dò hỏi Tề Long, ở thời khắc mấu chốt, Hàn Kế Quân vẫn có thói quen làm theo quyết định của Tề Long.

“Tớ muốn tiếp tục đi tới, nếu đã biết lão đại ở nơi đó, cho dù có nguy hiểm, tớ cũng phải đi qua một lần xem sao.” Tề Long nhìn ba giá cơ giáp phía trước, cứ việc lần này đi có thể là cử tử nhất sinh, nhưng nếu biết lão đại ở nơi đó, cậu liền không cho phép mình lùi bước.

“Các cậu cứ tùy ý!” Tề Long quyết định mạo hiểm nhưng cậu sẽ không ép buộc các đồng bạn cùng đi mạo hiểm, cậu muốn các đội viên chính mình đưa ra quyết định.

“Tôi cùng cậu đi.” Lý Lan Phong không chút do dự nói, anh đã từng thề, kiếp này sẽ không bao giờ vứt bỏ Thỏ con, cho dù có nguy hiểm, thậm chí là trả giá bằng sinh mệnh, anh cũng sẽ không vi phạm lời thề của mình.

Lý Lan Phong vừa dứt lời, những người khác trong tiểu đội sôi nổi đòi đi cùng, bọn họ đều không phải là những người hèn nhát, bao nhiêu năm tình nghĩa cũng đủ cho bọn họ cùng sinh cùng tử.

Lý Thì Du, người bị Lăng Lan hãm hại lừa gạt bắt cóc vào tiểu đội vẫn bảo trì trầm mặc. Khi mọi người cùng nhìn về phía anh, Lý Thì Du cũng chỉ nhàn nhạt nói:” Tôi nhất định phải phụ trách người bệnh của tôi, Tề Long đi nơi nào, tôi liền đến nơi đó...”

“Huynh đệ tốt!” Tề Long cảm động mà nói với Lý Thị Du, cậu còn định tiếp tục nói gì thì đột nhiên trên màn hình cơ giáp của tiểu đội xuất hiện một tin tức

“Lão đại!” Tề Long hưng phấn hô lên, đoạn tin tức kia là Lăng Lan thông qua năng lực Tiểu Tứ mà gửi đi, Lăng Lan thông báo cho bọn Tề Long, kêu bọn họ tấn công hai giá đặc cấp cơ giáp trên không trung, còn giá Vương bài cơ giáp kia, Lăng Lan đã nói rất rõ ràng, đó là con mồi của cô.

“Lão đại đã phân phối nhiệm vụ. Chúng ta nhất định phải hoàn thành!” Tề Long đột nhiên vung quyền lên hưng phấn mà nói. Nếu chỉ có hai giá đặc cấp cơ giáp có lẽ bọn họ có cơ hội.

“Tuân lệnh!” Lăng Lan xuất hiện, thành viên tiểu đội lập tức lên tinh thần, bọn họ trăm miệng cùng trả lời, tâm tình vốn thấp thỏm lo âu liền trở thành hưng phấn. Ánh mắt trở nên kiên định đồng thời nhiều thêm một phần hung ác. Bọn họ rút ra vũ khí, một tay cầm kiếm quang, một tay cầm súng ánh sáng.

Bước chân vốn tạm hoãn lại lần nữa chuyển thành cao tốc, rất nhanh bóng dáng bọn họ liền xuất hiện trước mặt ba giá cơ giáp kia.

“Là một đám cao cấp cơ giáp. Vẫn là cơ giáp thực tập của trường quân đội.” Trên không trung cơ giáp yểm trợ cũng thăm dò được cấp bậc cơ giáp của bọn Tề Long, nhin không được phải nhổ nói.

Vương bài sư sĩ nghe vậy, nhàn nhạt nói: “Vừa lúc, nhiệm vụ của chúng ta là giải quyết Kiều Đình cùng với tất cả quân giáo sinh ở nơi này, Kiều Đình trước mắt còn tìm không thấy, vậy trước hết giải quyết hết đám quân giáo sinh này cũng là giống nhau.”

Ở trong trường, học sinh có thể đạt tới cao cấp Cơ giáp sĩ thì phương diện điều khiển cơ giáp cũng là cực kỳ ưu tú, trong lòng Vương bài sư sĩ

hiếu rõ, nếu như để những học sinh này trưởng thành, chỉ cần không chết, nhất định sẽ có một ngày trở thành Vương bài sư sĩ...Cho nên, có thể giải quyết hết những kẻ thù ưu tú này, Vương bài sư sĩ vẫn rất là vui lòng.

Bởi vì bảy người Tề Long cấp tốc chạy vội lại đây, Vương bài sư sĩ còn cho rằng bọn họ sẽ trực tiếp tấn công hẳn, nhưng lại phát hiện, khi chỉ còn cách khoảng mấy cây số, những cơ giáp này đột nhiên mở ra động cơ, từ mặt đất bay vút lên đánh vào hai cơ giáp yểm trợ trên không trung...

Là bởi vì phát hiện hẳn là Vương bài sư sĩ cho nên không dám tấn công sao? Nhưng cho dù bọn họ thay đổi đối tượng tấn công, chẳng lẽ không sợ hẳn tập kích sao? Quả nhiên là một đám quân giáo sinh không có kinh nghiệm chiến đấu, thế nhưng lại để lộ lưng cho địch nhân....

Wương bài sư sĩ thấy thế cười lạnh, thông dong từ sau lưng lấy một súng ngắm laser. Không sai, hẳn là một tay súng bắn tỉa ưu tú, am hiểu nhất là tập kích từ xa.

Wương bài sư sĩ rất nhanh giơ súng lên ngắm bắn, nhắm vào khoang điều khiển của một trong bảy giá cơ giáp...

Lúc này, cơ giáp quang não của Lâm Trung Khanh đột nhiên xuất hiện cảnh báo khẩn cấp: “Nguy hiểm, cơ giáp bị ngắm bắn, thỉnh nhanh chóng tiến hành lẩn tránh...” Nếu ở thời khắc bình thường, Lâm Trung Khanh nhất định điều khiển cơ giáp tiến hành lẩn tránh, nhưng nghĩ đến những lời Lan lão đại nói, Vương bài sư sĩ phía dưới do lão đại phụ trách, cậu liền cắn răng, làm lơ quang não cảnh báo, vẫn như cũ dùng tốc độ nhanh nhất hướng thẳng mục tiêu mà phóng tới.

Lâm Trung Khanh không phải không nghĩ lẩn tránh, cũng không phải mù quáng tin nhiệm Lăng Lan, mà là một khi cậu lẩn tránh thì Lạc Lăng ở phía trước cậu nhất định trở thành mục tiêu công kích của đối phương, không thể không nói, tài bắn tỉa của Vương bài sư sĩ quá tinh chuẩn, một lần công

kích, mục tiêu lại là hai cơ giáp. Cho dù là bảo hộ chính mình vẫn là bảo hộ chiến hữu, mặc kệ loại lựa chọn nào, một súng này bắn ra tuyệt đối không uổng phí trở về.

Nhìn thấy tên quân giáo sinh kia một chút cũng không lẩn tránh, trong mắt Vương bài sư sĩ lộ ra tiếc hận: “Thật nghĩa khí, đáng tiếc...” Hắn vừa định bóp cò liền cảm thấy bên sườn bay đến một đồ vật to lớn, hung hăng đánh trúng cánh tay phải đang cầm súng của hắn....

“Bang” một tiếng, một lực thật lớn đánh đến, trực tiếp đánh rớt khẩu súng. Vương bài sư sĩ phản ứng rất nhanh, trực tiếp vận người nhanh chóng thối lui, nháy mắt nhảy xa mười mấy mét, lúc này, hắn nhìn về phương hướng công kích, liền thấy một giá cơ giáp Vương bài thực tập của trường quân đội xuất hiện ngay chỗ hắn vừa đứng lúc này, trên tay còn cầm một thanh đại kiếm.

“Người quả nhiên ở chỗ này.” Vương bài sư sĩ nhìn đến đối thủ liền mở khuếch đại âm thanh nói, “Đường Ngọc Trung tá?”

Lăng Lan nghe được đối thủ dò hỏi liền biết bọn họ quả nhiên nhận sai mình nhận là Đường Ngọc, Lăng Lan đương nhiên sẽ không đi sửa hiểu lầm này, chính mình có thể ở trong thực chiến có được kinh nghiệm, lại có người thay cô làm tấm mộc, cô đương nhiên hết sức vui vẻ.

Vì thế, Lăng Lan bảo trì trầm mặc, cho dù đối phương muốn suy nghĩ như thế nào cô cũng không thể chủ động bại lộ.

“Không nghĩ tới, Vương bài tinh anh của Hoa Hạ thế nhưng lại ở trong một trường quân đội nhỏ, đi làm giáo viên cho đám thiếu niên choai choai, Hoa Hạ các người thật sự biết lãng phí nhân tài.” Lăng Lan trầm mặc cũng không làm giảm hứng thú nói chuyện phiếm của Vương bài sư sĩ, hắn lại lần nữa mở miệng trào phúng nói.

Lăng Lan thấy thế nhin không được mà bĩu môi, lần này địch nhân sao lại thích nói nhiều như vậy chứ, hồi nãy cái Cơ giáp sĩ cao cấp kia cũng lắm nhảm vô cùng, hiện tại là Vương bài sư sĩ này cũng không thua kém nơi nào....Lăng Lan không nghĩ lãng phí thời gian, bởi vì các đội viên của cô còn đang khổ chiến, cô cần thiết nhanh chóng giải quyết tên Vương bài sư sĩ này rồi còn đi áp trận cho các đội viên nhà mình.

Nghĩ kĩ, Lăng Lan đột nhiên gia tốc, chớp mắt liền chạy tới trước mặt Vương bài sư sĩ, cự kiếm trong tay đưa lên, trực tiếp quét tới vòng eo đối phương.

Đều là Vương bài sư sĩ, cho dù sử dụng cự kiếm cũng không thể dễ dàng đánh bại như các cao cấp cơ giáp khác. Vỏ ngoài của Vương bài cơ giáp có lớp phòng ngự, bên trong còn có hệ thống tránh chấn động bảo vệ, sẽ làm cho uy lực của cự kiếm giảm tới mức tối đa, nhất định không thể một kiếm giết chết, cho nên Lăng Lan cũng không trông cậy có thể một kích đắc thủ, mục đích của cô là làm cho đối phương mất trọng tâm, cho cô có cơ hội tiến hành tổ hợp công kích.

Bất quá, tính toán của Lăng Lan thất bại, Vương bài sư sĩ quả nhiên không hổ là Vương bài sư sĩ, ở thời điểm cự kiếm đánh úp, hai tay đối phương đột nhiên đánh về phía cự kiếm, mà cơ giáp theo một chương này, phối hợp với lực lượng động cơ, toàn bộ sườn cơ giáp liền di động mấy thước.

Mà cự kiếm bị lực lượng này đánh một cái đột nhiên dừng một chút, tuy rằng giây tiếp theo vẫn như cũ huy qua, nhưng chỉ cần mấy giây này, đối phương cũng đã đủ thời gian tránh né.

Một kích này của Lăng Lan trực tiếp đánh hụt, Lăng Lan không chế tay phải của cơ giáp, lần nữa thu cự kiếm trở về. Lúc này đối phương cũng rút từ sau lưng ra một phen kiếm quang, thật lớn năng lượng phóng ra từ thân

kiếm, Lăng Lan thấy thế quyết đoán thu hồi cự kiếm nhanh chóng đổi thành kiếm quang.

Cự kiếm công kích quả thật rất bá đạo, nó không sợ đối đầu với cơ giáp và các vũ khí sắt thép, nhưng nếu đối đầu với kiếm quang lại bó tay không biện pháp, bởi vì năng lượng phát ra trên kiếm quang là năng lượng cao điện lưu, năng lượng này rất dễ ăn mòn sắt thép đã cấu tạo nên cự kiếm, một khi hấp thụ năng lượng quá lớn sẽ làm cho cự kiếm mất đi độ cứng rắn vốn có, đây cũng là lý do khi nhìn thấy đối phương cầm kiếm quang cô cũng đổi thành kiếm quang, Lăng Lan luyện tiếc lãng phí một thanh vũ khí lạnh cường đại bá đạo như vậy.

“Phanh! Phanh! Phanh!” Liên tục mấy tiếng, hai chiếc cơ giáp nháy mắt va chạm với nhau, nối tiếp kiếm quang, kịch liệt va chạm mấy lần, mỗi một lần va chạm đều bắn ra vô số điện quang, thoạt nhìn lực lượng chiến đấu của hai người là ngang nhau, ai cũng không làm gì được ai.....

Mà lúc này, ở không trung, hai cơ giáp yểm trợ đã bị bảy người Tề Long chia ra xử lý. Tề Long, Lạc Lăng, Tạ Nghi ba người vây quanh một đặc cấp cơ giáp, mà Lý Lan Phong bốn người còn lại thì công kích cơ giáp khác.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 372: Nguy Cơ!

Edit: Phi Nguyệt

Sở dĩ bọn Tề Long bố trí như thế là bởi ba người Tề Long, Lạc Lăng, Tạ Nghi luôn phối hợp hết sức ăn ý trong chiến đấu, mặc dù sức chiến đấu của Lý Lan Phong cao hơn Tạ Nghi, nhưng trong lúc phối hợp chưa chắc anh đã có thể làm tốt bằng cậu ấy. Hơn nữa, mặc dù bốn người cùng đánh một cơ giáp nhưng sức chiến đấu của các đội viên khác không thể bằng ba người Tề Long, Lạc Lăng, Tạ Nghi.

Ở trong một tiểu đội nhất định phải có một chủ lực trực tiếp đối kháng với đối thủ. Lý Lan Phong là quân giáo sinh lâu năm nên có rất nhiều kinh nghiệm điều khiển cơ giáp, anh chắc chắn là lựa chọn tốt cho vị trí này, trái lại, Lý Thì Du mặc dù cũng là quân giáo sinh lâu năm nhưng ngành học của anh là về quân y nên kỹ thuật điều khiển cơ giáp của anh chỉ ở mức đạt tiêu chuẩn mà thôi, nên anh không thể đứng ra đảm nhận vị trí chủ lực này.

Do các loại nguyên nhân đó mà bảy người chia làm hai đội, đội của Tề Long dựa vào phối hợp nhuần nhuyễn để dây dưa đối thủ, lấy Lý Lan Phong làm chủ lực, ba người còn lại sẽ phối hợp cùng anh.

Nếu bàn về tính nguy hiểm, đội của Tề Long có thêm Lý Lan Phong càng thêm nguy hiểm do giữa họ chưa có sự ăn ý, mỗi lần xuất hiện sai sót đều dựa vào Lý Lan Phong bổ cứu mới cứu vãn được tình hình, cũng vì thế

mà trận chiến mới bắt đầu không lâu, trên thân cơ giáp của Lý Lan Phong đã xuất hiện hai vết chém do kiếm ánh sáng gây ra.

Thời gian chiến đấu càng dài, ba người Tề Long, Lạc Lăng, Tạ Nghi phối hợp càng ăn ý như thể hòa làm một, đối thủ không thể tìm được sơ hở nào từ ba người bọn họ nên chỉ có thể tiếp tục tập trung tấn công vào Lý Lan Phong, chính vì thế anh lại thành nhược điểm của tiểu đội.

"Kế Quân, tránh mau!"

Đột nhiên tiếng kêu của Lâm Trung Khanh vang lên trong kênh tiểu đội khiến Tề Long bị hẫng một nhịp, nếu không nhờ Lạc Lăng kịp thời thay thế vào thì phối hợp của họ đã xuất hiện sơ hở.

Lăng Lan đang so chiêu cùng đối thủ, vừa mới lui về phía sau chuẩn bị tiếp tục tái chiến thì nghe thấy tiếng hét này, cô ngẩng đầu nhìn lại thì thấy ở giữa không trung, Lý Lan Phong đang điều khiển cơ giáp của anh tung cú đá hất Hàn Kế Quân bay ra ngoài, sau đó đỡ một đòn trực diện từ đối thủ.

"Kéttttt..." Kiếm ánh sáng va chạm vào cơ giáp làm văng lên vô số tia lửa điện, kiếm ánh sáng của đặc cấp sư sĩ không phải là thứ mà lá chắn phòng vệ của cơ giáp cao cấp có thể đỡ được, đỡ đòn này, năng lượng lá chắn của Lý Lan Phong tối sầm. Lý Lan Phong vừa định dùng kiếm ánh sáng của mình đánh văng kiếm của đối phương thì đối phương lại thừa dịp anh chưa kịp nâng kiếm mà nhắc chân đá về phía anh.

"Bành!" Một tiếng động thật lớn vang lên, chân phải của cơ giáp đặc cấp hung hăng đánh trúng vào ngực cơ giáp của Lý Lan Phong làm anh ngã văng xuống đất.

Có lẽ lực lượng của cú đá đó quá lớn nên Lý Lan Phong tạm thời mất đi sự khống chế cơ giáp, cơ giáp của Lý Lan Phong như mất cân bằng rơi xuống, chớp mắt sau đã nện mạnh xuống mặt đất, phát ra tiếng vang vô cùng lớn, đồng thời làm văng lên vô số bụi bặm.

Trong lòng Lăng Lan bỗng thót lại.

Chẳng lẽ Báo con đã xảy ra chuyện?

Gã cơ giáp đặc cấp đá Lý Lan Phong xuống đất xong cũng không dừng lại, hắt lạnh lùng giơ khẩu súng laser ở tay trái lên nhắm thẳng vào bộ cơ giáp nằm trên mặt đất, chuẩn bị tiến đối phương xuống địa ngục.

Lý Thì Du và Lâm Trung Khanh là hai người phản ứng đầu tiên, họ điên cuồng nhào tới từ hai phía, còn Hàn Kế Quân ở cách đó không xa vừa mới khống chế được cơ giáp của mình sau cú va chạm thấy thế càng cắn chặt hàm răng, điên cuồng chụp lấy súng laser, muốn ngăn cản công kích của đối phương.

Lăng Lan thấy tình hình nguy cấp bèn dậm chân một cái, cơ giáp cấp tốc lùi về phía sau chuẩn bị chạy đi cứu viện cho Lý Lan Phong, nhưng đối thủ của cô sao dễ yên, hắt đương nhiên phải ngăn cản hành động của Lăng Lan, rất nhanh hắt nhảy tới chặn đường của Lăng Lan, lạnh lùng nói: "Đừng quên, địch thủ của mày là tao."

Lăng Lan nhìn kẻ địch đang ngăn cản mình bằng gương mặt ngày càng lạnh lẽo, lần đầu tiên trong mắt cô bộc lộ ra sát ý rõ ràng, không ai biết ở trong khoang điều khiển cơ giáp, quanh thân Lăng Lan đang xuất hiện thứ sát khí nồng đậm màu máu, thứ sát khí này nhanh chóng bành trướng, lộ dần ra bên ngoài.

Gã Vương bài sư sĩ ở đối diện bỗng cảm thấy cả người lạnh run, hắt còn chưa kịp hiểu ra nguyên nhân thì đòn tấn công của Lăng Lan đã đến trước mặt.

Lần này, Lăng Lan công kích càng hung ác và nặng tay hơn, nếu lúc trước chiến đấu cùng gã, cô chỉ sử dụng sáu, bảy phần công lực và giữ lại ba phần để duy trì phòng ngự, thì giờ vì muốn mau chóng giải quyết đối

thủ, cô sử dụng toàn bộ lực lượng của mình, đòn này đánh ra nếu không phải đối thủ chết chính là cô chết, một đòn đánh vô cùng liều mạng.

Gã Vương bài sư sĩ cảm giác không ổn, cả người hấn căng thẳng, hấn không dám phân tâm mà dốc toàn lực ngăn cản đòn tấn công của Lăng Lan, nhưng trong lòng hấn vẫn cảm thấy nghi ngờ. Đường Ngọc khẩn trương như thế này, vậy cái tên đang điều khiển chiếc cơ giáp kia có phải là vị học sinh Kiều Đình của hấn không?

Nghĩ đến khả năng này, gã Vương bài sư sĩ thoáng có chủ ý, hấn đỡ đòn, thuận thế lùi nhanh về sau mấy bước, kéo giãn khoảng cách với Lăng Lan để tranh thủ kết nối với kênh tiêu đội của hấn, hấn nói với hai đội viên đang điều khiển cơ giáp phi thuyền: "Toàn lực giết chết tên cơ giáp sĩ dưới mặt đất kia, rất có thể hấn ta chính là Kiều Đình."

Chẳng có ai quy định gã Vương bài sư sĩ Kiều Đình kia lúc nào cũng phải điều khiển cơ giáp Vương bài cả. Bọn hấn lúc trước đúng là đã bị loại tư duy cố định này hạn chế rồi.

Hai đội viên điều khiển cơ giáp phi thuyền nghe thấy vậy lập tức sững sờ, nhưng bọn họ rất tin tưởng đội trưởng của mình nên đều cho rằng kẻ đang điều khiển chiếc cơ giáp dưới mặt đất kia chính là Kiều Đình.

Tiếp tục tránh né đòn tấn công dai dẳng của hai cơ giáp cao cấp, hai gã đặc cấp cơ giáp phi thuyền nhanh chóng giơ khẩu súng laser trong tay lên nhắm thẳng vào cơ giáp dưới mặt đất, cả hai cùng bóp cò súng... Hai chùm tia sáng trực tiếp bắn tới hướng cơ giáp dưới đất.

Lăng Lan chiến đấu với gã Vương bài sư sĩ cũng không quên để ý tình huống của Lý Lan Phong, khi thấy hai chùm tia sáng nhắm thẳng tới hướng của Lan Phong, cô lập tức hét to lên: "Báo! Tránh mau!"

"Pằng pằng!" Hai tiếng động vang lên, chùm tia sáng đánh trúng mặt đất làm vô số bụi đất bắn tóe lên không trung, khiến tất cả mọi người đều

không nhìn thấy rõ tình huống bên dưới, không ai biết hai chùm tia sáng này có đánh trúng Lý Lan Phong hay không.

Gã Vương bài sư sĩ mừng thầm trong bụng, hăn cho rằng đối phương tuyệt đối không có cơ hội né tránh, và hăn cũng tin tưởng vào năng lực xạ kích của hai đội viên của mình, chắc chắn bọn họ có thể chỉ dùng một phát súng bắn trúng vào khoang điều khiển của đối phương. Trong cấu tạo của cơ giáp, khoang điều khiển là nơi có phòng ngự yếu nhất, cho nên chắc chắn nó không thể chịu nổi sự tập kích của hai chùm tia sáng từ súng laser.

Gã Vương bài sư sĩ đang hả hê chờ đợi bụi đất tan hết để hưởng thụ thành quả thắng lợi của mình thì hăn phát hiện địch thủ đang giao đấu cùng hăn không hề có biểu hiện hoảng loạn như hăn tưởng, thậm chí y càng trở nên bình tĩnh hơn.

Đối thủ của gã điều khiển cơ giáp cấp tốc lùi lại phía sau, kéo giãn khoảng cách giữa hai bên ra hơn mười mét, gã Vương bài sư sĩ nghĩ rằng đối thủ của hăn đang nóng lòng muốn chạy đến chỗ cơ giáp cao cấp dưới mặt đất để cứu viện, hăn đang định điều khiển cơ giáp nhảy đến chặn đường thì thấy đối phương vừa thoáng dừng lại bỗng đột ngột đánh úp về phía mình.

Ánh mắt của hăn co rụt, hăn biết loại phương thức điều khiển liên tục này không chỉ cần kỹ năng điều khiển nhuần nhuyễn mà đồng thời còn yêu cầu rất cao đối với thân thể của người điều khiển, bởi vì hành động này sẽ gây ra lực phản chấn rất lớn. Nhiều cơ giáp sĩ vì bảo vệ mình, nếu không đến thời khắc sinh tử sẽ không lựa chọn làm vậy.

Gã Vương bài sư sĩ chưa kịp có phản ứng thì lại một lần nữa phải ngăn người, bởi vì trên màn hình trong khoang điều khiển của hăn đã không còn bóng dáng đối phương...

Không, không thể nói là đã mất đi bóng dáng đối phương, phải nói là đối phương đột nhiên phân thành hai cái bóng sượt ngang qua hai bên sườn của hắn. Sau vài giây sững sờ qua đi, sắc mặt của hắn nhanh chóng thay đổi, bởi vì hắn vừa nhận ra động tác mà đối phương thi triển chính là kỹ năng cao nhất của Vương bài sư sĩ - phân thân, thứ mà ngay cả hắn cũng không nắm chắc mình có thể thực hiện thành công.

Hai phân thân, một thật, một giả, hắn nhất định phải đoán được ngay trong nháy mắt nếu không chính hắn sẽ là người bị trúng đòn.

Gã Vương bài sư sĩ cắn răng, hắn không chọn công kích bên nào mà nhanh chóng điều khiển cơ giáp lùi lại, hắn không thích đánh bạc, đặc biệt là loại phán đoán không nắm chắc phần thắng này, cho nên hắn lựa chọn lùi lại.

Hắn cứ nghĩ rằng chỉ cần mình lui nhanh về phía sau tất sẽ phá được độc chiêu của đối thủ, lại không ngờ lùi đến hai mươi mét mà hai cái bóng vẫn không biến mất, hắn vẫn chưa thể thoát khỏi khốn cảnh này.

"Không thể nào!" Kỹ thuật của một Vương bài sư sĩ dù có tốt đến mấy cũng chỉ có thể duy trì phân thân trong khoảng mười mét, nhưng đối phương lại có thể kéo dài gấp đôi khoảng cách, điều này khiến kẻ luôn bình tĩnh trước mọi sự việc như hắn cũng không thể nào giữ bình tĩnh được nữa.

Đúng lúc này, hắn cảm thấy phía bên phải cơ giáp bị một lực lượng mạnh mẽ đánh trúng, đòn tấn công làm cơ giáp của hắn không giữ được cân bằng và bay thẳng về phía bên trái.

Gã Vương bài sư sĩ biết mình bị đối thủ đánh trúng, hắn thầm cảm thấy may mắn vì vừa lúc này bỗng có cảm giác không tốt nên hắn đã tăng lực phòng ngự của lá chắn lên cao nhất, có nghĩa là dù hắn có trúng phải một kiếm của đối phương, lá chắn phòng vệ cũng có thể triệt tiêu gần như toàn bộ tổn thương của đòn đánh đó, giúp cơ giáp không bị tổn hao gì, chỉ cần

hắn nhanh chóng ổn định lại cơ giáp là có thể nhập cuộc chiến nhanh chóng.

Không chờ Vương bài sư sĩ cảm thán xong, quang não của cơ giáp đã bắt đầu phát ra những tiếng cảnh báo dồn dập: "Cảnh báo: Phía bên phải cơ giáp bị tổn thương nghiêm trọng, động cơ bên phải bị hạ xuống 40%, lực phòng ngự của cơ giáp bị hạ xuống 80%... Cảnh báo, thương tổn không thể nào tiếp nhận lần công kích thứ hai!"

"Đây là có chuyện gì?" Vì động cơ phía bên phải đã bị phá hủy, Vương bài sư sĩ không thể ổn định lại cơ giáp như hắn nghĩ mà tiếp tục lao đảo ngã xuống, một giây sau cơ giáp của hắn nện mạnh xuống mặt đất.

Hắn dù sao cũng là một Vương bài sư sĩ, cho dù đột ngột bị rơi vào tình huống này cũng giữ được sự tỉnh táo, hắn bình tĩnh điều khiển hành động của cơ giáp, tay trái của cơ giáp nhanh chóng chống xuống mặt đất, dùng lực đẩy cơ giáp vừa ngã lại một lần nữa bắn lên không trung

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 373: Đồng Quy Vu Tận

Edit: Phi Nguyệt

Nếu đối diện là một cơ giáp sĩ có kỹ thuật điều khiển tầm thường, hoặc là một Vương bài sư sĩ thiếu kinh nghiệm chiến đấu thì có lẽ hẳn đã xử lý được, nhưng đáng tiếc đối thủ trước mắt hẳn lại không phải hai dạng này. Lăng Lan là một đối thủ có đầy đủ cả kỹ thuật lẫn kinh nghiệm chiến đấu phong phú được tôi luyện nhiều năm trong không gian học tập.

Ngay tại lúc gã Vương bài sư sĩ vừa bật người lên, phía sau lưng của hẳn lại nhận thêm một đòn nặng nề nữa, lực lượng của đòn này lớn hơn nhiều so với đòn trước đó khiến cơ giáp của hẳn ngã xấp xuống đất, không còn cơ hội đứng lên.

Tiếng "Bành!" lớn vang lên, chiếc cơ giáp nện thẳng lên mặt đất làm vô số bụi bặm văng lên không trung. Tiếng động lớn khiến các phi thuyền chiến đấu cạnh đó phải chú ý tới. Nhìn tình hình chiến đấu bên dưới, hai cơ giáp đặc cấp bỗng ngăn người, rồi cùng hét lên: "Đội trưởng!!!" Sự phân tâm làm động tác tránh né của họ thoáng dừng lại.

Không ai bảo với ai, Lý Thì Du, Hàn Kế Quân, Lâm Trung Khanh đang chiến đấu với một cơ giáp sĩ đặc cấp, bên kia có Tề Long, Lạc Lăng, Tạ Nghi cùng phối hợp đấu với tên cơ giáp sĩ đặc cấp còn lại, thấy động tác của đối phương thoáng chậm, cả bọn cùng biết cơ hội của họ đã đến.

Người có tốc độ phản ứng nhanh nhất là Tề Long, cậu có được thiên phú cảm giác nên phát hiện ra sơ hở của đối phương trước tiên nên liền nhào tới, dùng kiếm ánh sáng hung hăng bổ về phía đối thủ, vì đang bị phân tâm nên cơ giáp sĩ đặc cấp không tránh thoát được đòn này và bị đánh bật về phía sau, nhân lúc đối phương chưa kịp hoàn hồn, nhát kiếm thứ hai của Tề Long đã chém tới khoang điều khiển cơ giáp.

"Tê...." Âm thanh va chạm chói tai giữa kiếm ánh sáng và lá chắn phòng hộ lập tức vang lên, nơi tiếp xúc bắn ra những tia lửa điện.

Thời điểm bị đánh trúng, gương mặt của tên điều khiển cơ giáp đặc cấp nháy mắt biến sắc, lòng hấn hoảng sợ, nhưng nhìn thấy lá chắn phòng vệ của cơ giáp làm việc khá tốt nên lập tức tỉnh táo lại. Thấy đối phương cản rằng ghiếm kiếm ánh sáng hòng làm tiêu hao hết năng lượng của hấn, hấn biết cơ hội phản kích của mình đã tới, trong mắt thoáng ánh lên nét hung ác, hấn điều khiển tay phải của cơ giáp bổ kiếm ánh sáng về phía đối phương.

"Bành!"

Kiếm ánh sáng còn chưa kịp vung lên một nửa thì đã bị chặn lại, một cơ giáp sĩ khác dùng kiếm chặn đường kiếm của hấn, không chỉ như thế, đối phương còn nâng tay còn lại lên, chĩa súng laser về phía khoang điều khiển của hấn, họng súng khổng lồ hiện ra trước mắt làm lòng người sợ hãi.

Họng súng tóe ra tia sáng trắng xóa, nặng nề đập trúng cơ giáp của hấn, cho dù cơ giáp đặc cấp có lực phòng ngự cao hơn cơ giáp cao cấp, một phát súng này vốn không làm hao tổn bao nhiêu năng lượng của hấn, nhưng rõ ràng đối phương không hề có ý định chỉ bắn một phát súng, nếu hấn không thể thoát khỏi hai người này thì kết quả cuối cùng chắc chắn năng lượng lá chắn phòng hộ của hấn sẽ bị hao hết và hấn sẽ phải bỏ mình ở đây.

Không ai muốn chết, hấn cũng không muốn, hấn biết lúc này chỉ có nhanh chóng lùi lại phía sau mới có cơ hội thoát khỏi gọng kìm của hai

người này, mở ra một con đường sống, thế là hắn mở tất cả các động cơ, kéo tốc độ lên cực hạn, chỉ cần một giây thôi là hắn có thể hoàn toàn thoát được thế công kích... Trong khoang điều khiển vang lên tiếng nhắc nhở tốc độ đã đạt cực hạn, cơ giáp phi thuyền đột ngột bay giạt lùi thẳng về phía sau, mắt thấy cơ giáp phi thuyền của mình thoát khỏi gọng kìm của kiếm ánh sáng, hắn biết đối phương dù có liều mạng mở ra động cơ cũng không thể đuổi kịp tốc độ của hắn.

Tên đặc cấp sư sĩ rốt cuộc cũng thở dài một hơi, hắn biết mình đã thoát khỏi nguy hiểm, chỉ cần thoát được nguy cơ lần này, hắn nhất định sẽ giết mấy tên nhóc hỗn láo kia... Đúng lúc đó, phía sau lưng cơ giáp của hắn đột nhiên va chạm mạnh với một vật, cú va chạm khiến hành động lùi về phía sau bị dừng lại. Nhân lúc này thanh kiếm ánh sáng trước mặt lập tức công kích tới, và súng laser cũng tiếp tục bóp cò bắn liên tiếp về phía hắn.

"Tốt lắm, Tạ Nghi!" Tề Long không nhịn được hét to lên, thì ra người vừa ngăn chặn sau lưng cơ giáp phi thuyền chính là Tạ Nghi. Khi Tạ Nghi vòng ra sau lưng kẻ địch định đánh một đòn vào phía sau thì đột nhiên phát hiện đối phương lùi nhanh lại, cậu ta lập tức đổi đòn công kích, nghiêng người, dùng chính cơ giáp của mình làm khiên chắn khiến gã cơ giáp đặc cấp phải dừng lại.

Bị giáp công hai mặt trước sau, cho dù năng lượng phòng ngự của cơ giáp đặc cấp có nhiều hơn nữa cũng không chịu nổi hai thanh kiếm ánh sáng cùng súng laser điên cuồng công kích, ánh sáng từ lá chắn phòng hộ dần âm ỉm và cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Tề Long dứt khoát vứt thanh kiếm ánh sáng không còn mấy năng lượng trong tay, từ hai bên đùi của cơ giáp lấy ra hai lưỡi đao điện từ, hung hăng đâm thẳng vào khoang điều khiển của đối phương.

Đã không có lá chắn phòng hộ bảo vệ, cho dù là đặc cấp sư sĩ cũng không thể ngăn cản lưỡi đao điện từ.

"A...." Gã đặc cấp sư sĩ hét lên một tiếng thảm thiết, Tề Long chọn vị trí rất chuẩn xác, đâm trúng ngay chỗ hiểm của đối thủ. Gã đặc cấp sư sĩ biết mình khó lòng qua khỏi bèn cười một tiếng thê lương rồi dứt khoát đề tay vào hệ thống tự hủy.

Cảm giác của Tề Long vô cùng nhạy, khi đối phương vừa chạm vào nút tự hủy, cảm thấy nguy cơ sắp xảy ra, cậu ta vội vàng hô to: "Tránh mau!"

Ba người không hẹn mà cùng chạy về ba hướng khác biệt, vừa tránh được vài mét, bộ cơ giáp đặc cấp kia lập tức nổ tung, sức ép của vụ nổ rất mạnh, cho dù cả ba trong nháy mắt đều mở ra mức cao nhất của lá chắn phòng hộ cũng không thể hoàn toàn triệt tiêu được năng lượng bạo phát, ba cơ giáp mất khống chế bắn thẳng xuống mặt đất.

Trong đó, người thảm nhất chính là Tạ Nghi bởi cậu ta đang đứng chặn đường lùi của cơ giáp đặc cấp nên là người né tránh muộn nhất, cậu ta bị nổ bay đến trong rừng rậm, cơ giáp liên tục đụng gãy vô số cây lớn rồi mới rơi xuống đất.

Tề Long, Lạc Lăng, Tạ Nghi mặc dù thắng thảm nhưng cuối cùng họ cũng giải quyết được gã cơ giáp sĩ đặc cấp kia. Không còn Lý Lan Phong, bọn họ chỉ còn lại Lý Thì Du, Lâm Trung Khanh, Hàn Kế Quân, ba người đang vây công một gã cơ giáp sĩ đặc cấp khác, tình huống của họ vô cùng chật vật. Cũng may nhờ có Lăng Lan đánh bại Vương bài sư sĩ khiến gã cơ giáp sĩ đặc cấp sợ hãi dừng lại mới giúp bọn họ có thời gian hồi phục ngắn ngủi.

Qua trận chiến đấu này, cả ba đều biết kinh nghiệm chiến đấu giữa họ và một cơ giáp sĩ đặc cấp có khoảng cách chênh lệch lớn như thế nào. Lúc đầu nếu không có Lý Lan Phong liều mạng cứu giúp thì có người trong số họ đã chết rồi, nhưng cũng chính vì thế mà chủ lực tấn công Lý Lan Phong lại bị hạ gục.

Lý Thì Du nhìn tên cơ giáp đặc cấp trước mặt, trong lòng thầm giận mình quá vô dụng không thể cứu được anh họ cả, cũng không cứu được người họ hàng Lý Lan Phong, nếu năng lực điều khiển cơ giáp của anh ta mạnh hơn thì Lý Lan Phong đã không vì bảo vệ bọn họ mà... Lúc này Lý Thì Du thực sự mong rằng hai chùm tia sáng vừa rồi không đánh trúng Lý Lan Phong, mặc dù anh ta biết đây có lẽ chỉ là hy vọng xa vời...

Cũng giống như anh ta, Hàn Kế Quân đang thờ dốc trong khoang điều khiển cơ giáp cũng thấy giận chính mình, nói cho cùng Lý Lan Phong cũng chỉ vì cứu cậu ta mới bị đánh rơi xuống đất và lâm vào hiểm cảnh, nhẽ ra cậu ta mới phải là người bị ngã xuống đất và nhận hai chùm tia sáng kia mới đúng, nhưng cuối cùng Lý Lan Phong lại là người đỡ cho cậu ta. Nói thực, ngay từ đầu Hàn Kế Quân vẫn luôn hoài nghi lý do vì sao Lý Lan Phong lại gia nhập đoàn Tân Sinh, nhưng lúc này cậu ta không còn nghĩ như vậy nữa, thử nghĩ mà xem có tên gian tế nào đến ẩn núp trong thế lực của đối thủ mà còn có thể vô tư chết thay cho đối thủ? Hàn Kế Quân nghĩ mình thật sự đã hiểu lầm Lý Lan Phong rồi.

Còn Lâm Trung Khanh nhìn chăm chăm vào tên đặc cấp cơ giáp kia, trong thời gian nghỉ ngơi lấy sức, cậu ta cũng đang tự hỏi nếu mình lâm vào tình cảnh đó thì có thể làm ra được lựa chọn như Lý Lan Phong hay không?

Lâm Trung Khanh phát hiện cậu ta không thể nào trả lời có một cách dứt khoát, điều này khiến cậu ta cảm thấy xấu hổ. Lý Lan Phong mới gia nhập tiểu đội mà đã có thể xem bọn họ như anh em huynh đệ, không tiếc hy sinh thân mình để bảo vệ bọn họ. Chính cậu ta đi theo Lan lão đại lâu như vậy lại không thể dứt khoát... Đây chính là sự chênh lệch giữa cậu ta và Lý Lan Phong sao? Anh ấy luôn đối xử với mọi người chân thành và vô tư giống như nụ cười tỏa nắng của anh ấy vậy, một người như vậy không phải là người trong lòng mang đầy bóng tối u ám và vô số tính toán từ phòng thí nghiệm bước ra như cậu ta có thể so sánh được.

Thật là làm cho người khác phải đổ kị!

Lâm Trung Khanh cười khổ nghĩ, Lý Lan Phong cho người ta cảm giác hoàn toàn khác với Lan lão đại. Lan lão đại không nói lời nào, chỉ cần ngồi một chỗ cũng tỏa ra thứ khí thế bá đạo, một ánh mắt cũng làm lòng người sinh ra sợ hãi, anh ấy khiến lòng người đi theo mình cảm thấy yên ổn, không sợ hãi, không lùi bước hay do dự trước mọi hoàn cảnh. Anh ấy giống như một thanh Định Hải thần châm, đứng bên cạnh anh ấy không còn lo sợ bất cứ điều gì. Chỉ cần kiên định đi theo Lan lão đại, anh ấy có thể dẫn mọi người đi đến một khoảng trời riêng, đây chính là năng lượng của kẻ đứng đầu, để cho người ta không tự chủ mà tin phục, ký thác hi vọng và theo sát bước chân của anh ấy.

Còn Lý Lan Phong, lần đầu tiên gặp mặt người này giống như một anh trai nhà bên vậy, ấm áp và vô cùng thân thiết làm không ai có thể cự tuyệt được, khuôn mặt luôn nở nụ cười của anh ấy khiến người đối diện sinh ra lòng hảo cảm, trong lúc vô tình, anh ấy đã lặng yên có được sự tín nhiệm của người khác và xem anh ấy như người thân, bạn bè quan trọng nhất. Giống như bây giờ, ngay cả người ít tiếp xúc với Lý Lan Phong như cậu ta cũng đã hoàn toàn tiếp nhận đối phương. Đương nhiên hành động của anh ấy thực sự để cậu ta không còn biết nói hơn gì được nữa.

Có một số người trời sinh đã có bản lĩnh khiến người khác yêu thích, giống như Lý Lan Phong!

Những ý nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu Lâm Trung Khanh, thời gian nghỉ ngơi ít ỏi sắp hết. Vì bên đội của Tề Long triển khai công kích đối phương quá mãnh liệt nên gã đặc cấp sư sĩ đang đối đầu cùng bọn họ thấy tình huống không ổn, muốn sang đó tiếp ứng, nhưng bọn Lý Thì Du làm sao có thể để đối phương làm thế, không cần suy nghĩ, bọn họ nhanh chóng vọt tới chặn đường đi của gã cơ giáp sĩ đặc cấp.

Ba người bên Lý Thì Du vận dụng hết khả năng cuối cùng cũng chặn được gã cơ giáp sĩ đặc cấp kia trong vòng mấy chục giây, mà khoảng thời gian này cũng đủ khiến một gã cơ giáp sĩ đặc cấp khác xong đời.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 374: Hắc Còn Sống!

Nhìn thấy đồng đội của mình phải tự bạo bỏ mình, cơ giáp đặc cấp còn lại rốt cuộc bạo phát, hai mắt hắc đỏ đậm, nhìn những cơ giáp này dây dưa bám trụ không cho hắc đi cứu đồng đội thì sát ý trong lòng hắc đã đạt đến đỉnh điểm, hắc nhất định phải giết chết tiểu đội nhỏ này báo thù cho đồng đội đã hy sinh của mình.

Phần nộ sẽ làm người ta sinh ra hai kết quả, một là bởi vì phần nộ mà mất đi bình tĩnh, làm sức chiến đấu không thể phát huy được, loại phần nộ này gọi là thể phụ, là loại mà Cơ giáp sĩ bình thường đều toàn lực trốn tránh, mà loại còn lại là bởi vì phần nộ mà làm sức chiến đấu của mình tăng lên gấp bội, loại phần nộ này được gọi là thể bạo. Khi cơ giáp sĩ đạt tới Đặc cấp sư sĩ thì sẽ được tiến hành bồi dưỡng loại thể bạo này.....

Cho nên, tên Đặc cấp sư sĩ này dưới sự phần nộ, sức chiến đấu của hắc tăng lên gấp bội, điều này làm cho ba người Lý Thì Du, Hàn Kế Quân vốn đang rơi vào thế hạ phong trở nên cực kỳ nguy hiểm.....

”Cẩn thận, Lý Thì Du.....” Nhìn Hàn Kế Quân bị đối phương đánh bay, Lý Thì Du vừa mới chuẩn bị tiếp ứng liền nghe Lâm Trung Khanh ở một bên hoảng sợ hô lớn.

Lúc này Lý Thì Du mới phát hiện không biết từ khi nào đặc cấp cơ giáp kia đã đi đến trước mặt mình, có lẽ vừa rồi khi lực chú ý của anh đang đặt trên người Hàn Kế Quân nên không phát hiện kịp thời điểm này, cho dù

Lâm Trung Khanh lớn tiếng nhắc nhở thì anh cũng phát hiện chính mình đã không có thời gian né tránh.....

Lý Thì Du cắn răng đem quang thuần cơ giáp mở đến cực đại, chuẩn bị cứng rắn nhận công kích của đối phương.....

“Phanh” một tiếng, Lý Thì Du chỉ cảm thấy cơ giáp của mình bị một lực thật lớn phá huỷ, cả người bay lên mất cân bằng, va chạm gây chấn động cơ giáp làm hai mắt Lý Thì Du rơi vào tình trạng không thể nhìn thấy trong thời gian ngắn.

Thế nhưng những năm gần đây, Lý Thì Du đã lặng lẽ tiêm vào cơ thể mình thuốc thay đổi gen nên tổ chất thân thể chỉ kém loại quái thai như Tề Long một chút, vậy nên chỉ trong thời gian nửa giây, anh liền có thể hồi phục. Mất đi cân bằng Lý Thì Du cũng không hoảng loạn, anh bình tĩnh mà huy động ngón tay, thao tác cơ giáp nhằm khống chế cơ giáp với tốc độ nhanh nhất.

Lý Thì Du rất rõ ràng, chỉ có khống chế được cơ giáp mới có cơ hội phản kích. Lúc Lý Thì Du bình tĩnh chuyên chú thao tác cũng không quên dùng khước mắt chú ý tình hình xung quanh cơ giáp. Anh cần phải nắm rõ tình huống bên ngoài, bao gồm kẻ thù có theo vào vòng công kích hay không.....

Đang chú ý tình hình, tay anh đột nhiên dừng một chút, vốn dĩ hai mắt đang bình tĩnh đột nhiên biến hồng, trong hốc mắt trở nên ươn ướt. Thì ra, một cơ giáp khác đang dùng kiếm quang chặn lại đặc cấp cơ giáp kia....

Lý Lan Phong! Cậu ta còn sống! Điều này thật sự quá tốt! Lý Thì Du lần đầu tiên cảm giác vui sướng thì ra là đơn giản như vậy!

Lúc này trên mặt đất, vương bài sư sĩ gặp đòn tấn công nghiêm trọng từ phía sau lưng, quang não cơ giáp lại phát ra âm thanh cảnh báo: “Cảnh cáo,

hệ thống điều khiển cơ giáp bị hư hại 60%. Nguy hiểm, nguy hiểm, xin lập tức lui lại, xin lập tức lui lại!”

Vương bài sư sĩ nghe được tiếng quang nổ cảnh báo, ảo não mà gõ trên bàn phím. Đúng lúc này, trong lòng hắn đột nhiên nháy dưng, trong lòng cảm giác nguy cơ trước nay chưa từng có ập đến, nháy mắt trên trán mồ hôi lạnh toát ra. Có lẽ ngay tại thời khắc sinh tử, tốc độ tần suất thao tác ngón tay của hắn đã vượt qua giới hạn ban đầu của bản thân

Vương bài cơ giáp vốn đang ngã nằm xuống đất đột nhiên đứng dậy điên cuồng phóng ra ngoài, Lăng Lan dùng sức đâm mạnh kiếm xuống. Trực tiếp mà nhẹ nhàng cắm sâu đến 2m vào mặt đất, đây là kết quả do Lăng Lan trong nháy mắt thu lực, nếu không có khả năng sẽ đâm sâu đến tận chuôi kiếm.

Vương bài sư sĩ may mắn tránh được một kiếp, nhìn trên cao chỉ còn lại một chiếc đặc cấp cơ giáp liền biết một chiếc cơ giáp có lẽ đã gặp chuyện không may. Hắn cười khổ nói: “Ông đã sớm biết hai người kia căn bản không đánh trúng học sinh của ông.” Nếu không đối phương không có khả năng bình tĩnh như vậy, mà hắn lại ở lúc ấy lơ lửng, đây cũng là nguyên nhân thứ nhất hắn thất bại. Nghĩ đến đây, trong lòng Vương bài sư sĩ hối hận không thôi, nếu lúc trước chính hắn cũng có thể bình tĩnh lại, có lẽ kết quả sẽ không giống như thế này.

Cho đến lúc này, Vương bài sư sĩ còn cho rằng đối thủ của hắn là Vương bài Đường Ngọc, tinh anh của Liên Bang, mà cao cấp cơ giáp kia chính là Kiều Đình.

Lăng Lan không trả lời, chỉ đem kiếm từ trong khe đất rút ra, thời điểm cô làm động tác này, tầm mắt lạnh băng của cô cũng không rời khỏi Vương bài cơ giáp một phút nào, khi chưa hoàn toàn đánh bại đối phương, Lăng Lan sẽ không thả lỏng cảnh giác, cô sẽ không giống như đối phương phạm vào sai lầm cấp thấp này.

” Học sinh của ông thật không tệ, không nghĩ tới ba người phối hợp là có thể đánh bại đội viên của tôi, đó chính là Đặc cấp sư sĩ, so với học sinh của ông cao hơn một cấp bậc..... Mà tôi cũng thua ở trong tay của ông, ông quả nhiên không hổ là vương bài tinh anh của Liên Bang, kỹ thuật của tôi không bằng người.” Vương bài sư sĩ cũng không để ý Lăng Lan lạnh nhạt, hần tiếp tục nói, nhìn dáng vẻ phảng phất như đã từ bỏ giầy dựa cuối cùng, bó tay chịu trời.

Lăng Lan thấy thế, tâm thần không khỏi vừa động, cô đem kiếm bên tay phải dựng trên mặt đất, tay trái đồng thời đặt ở trên chuôi kiếm, giống như đang chống một cái trượng, tựa hồ tuyên bố cô cũng đã không có chiến ý.....

Vốn không khí đang khẩn trương lại bởi vì động tác của Lăng Lan mà lập tức biến mất. Không ngờ, ngay tại lúc này, toàn bộ cơ thể của vương bài cơ giáp đột nhiên phóng lên, hung ác nhào về phía Lăng Lan

Thì ra những lời nói mà hần nói ra bên ngoài lúc này đều là vì làm Lăng Lan thả lỏng cảnh giác. Bọn họ nếu tham gia tấn công Hành tinh Mới thì đã sớm chuẩn bị tâm lý vì nước hy sinh, cho nên dù thất bại thì sẽ cùng đối phương đồng quy vô tận chứ không bó tay chịu trời.

Nhìn đến đối phương đột nhiên tấn công, Lăng Lan không có nửa điểm kinh hoảng luống cuống, thì ra nhìn cô như đang có động tác thả lỏng nhưng kỳ thật là phối hợp đối phương biểu diễn, từ lúc bắt đầu cô đã không nghĩ tới sẽ buông tha kẻ thù này..... Bất kỳ kẻ thù nào muốn thương tổn đồng bọn của cô, cô đều sẽ không nường tay.

Chỉ thấy đôi tay cô vốn dĩ đang cầm đuôi chuôi kiếm đột nhiên hướng về phía trước vung lên, cự kiếm cùng cơ giáp lại kịch liệt va chạm lẫn nữa phát ra một tiếng vang lớn, hai người cùng giăng co sau mấy giây, đột nhiên lại cùng nhau văng ra.....

Không, chỉ có vương bài cơ giáp bị cự kiếm hung hăng mà đẩy trở về, mà cơ giáp của Lăng Lan dùng động cơ của cơ giáp làm lực đẩy cũng nhanh chóng lùi về phía sau, nháy mắt kéo khoảng cách với đối phương đến mấy chục mét.....

“Phanh!” Một tiếng nổ mạnh vang lên thật lớn, Vương bài cơ giáp bị Lăng Lan đẩy lùi toàn bộ bạo liệt, biến thành vô số mảnh nhỏ, bay vụt ra ngoài.

Thì ra, đối phương rất rõ ràng hẳn đã không còn bất kỳ phần thắng nào nhưng lại không muốn bị đối thủ cứ thế giết chết cho nên lựa chọn tự bạo, muốn cùng Lăng Lan đồng quy vu tận. May mắn, trước tiên Lăng Lan đã cảm giác được nguy hiểm, lúc đánh đối phương xong thì cũng đồng thời nhanh chóng khởi động cơ giáp lui về phía sau tránh thoát một kiếp này.

Nhưng năng lượng mà Vương bài cơ giáp tự bạo làm sao có thể so sánh với cơ giáp bình thường được, vậy nên cho dù Lăng Lan lui thực nhanh chóng nhưng cũng không hoàn toàn thoát khỏi phạm vi bùng nổ, năng lượng nổ mạnh vẫn làm Lăng Lan bị thương. Cô chỉ cảm thấy ngực mình như bị tảng đá lớn đánh trúng, yết hầu dội lên vị tanh ngọt, Lăng Lan không tự chủ được mà phun ra một ngụm máu tươi, nhiễm đỏ màn hình loé sáng trước mắt.....

“Lão đại, chị không sao chứ.” Nhìn Lăng Lan bị thương, Tiểu Tứ kinh hoảng mà kêu lên.

Lăng Lan lập tức vận chuyển "Dưỡng thân khí quyết", cảm giác ngực nặng nề muốn phun nhanh chóng biến mất, cả người thoải mái hơn, cô biết chỉ là bị một chút nội thương cũng không phải quá nghiêm trọng, vì thế an ủi Tiểu Tứ: “Không có việc gì, chỉ là bị dư chấn một chút, phun ra chút máu, ngược lại thoải mái hơn nhiều.”

Nghe Lăng Lan trả lời, Tiểu Tứ tức khắc yên lòng. Lăng Lan bình thường trở lại, lúc này mới ngẩng đầu nhìn hướng không trung.....

“Tề Long bọn họ không có việc gì đi.” Lăng Lan đương nhiên biết bởi vì đặc cấp cơ giáp tự bạo mà ba người Tề Long đã bị nổ bay, tuy rằng lúc ấy Tiểu Tứ đã báo cáo bọn Tề Long không có việc gì nhưng trong lòng Lăng Lan vẫn có chút lo lắng, chỉ là lúc ấy đang cùng Vương bài sư sĩ chiến đấu không thể kỹ càng tỉ mỉ dò hỏi Tiểu Tứ, lúc này rốt cuộc có thời gian.

“Không có việc gì, chỉ là bị chấn động đến hôn mê.....” Tiểu Tứ đã tiến vào cơ giáp bọn họ kiểm tra qua tình huống ba người Tề Long, Tạ Nghi là thảm nhất, bất quá đều là bị thương ngoài, không chết được cho nên Tiểu Tứ cũng không có đem tâm tư đặt ở ba người bọn họ, hiện tại làm Tiểu Tứ cảm thấy hứng thú chính là Lý Lan Phong đang ở không trung chiến đấu: “Lão đại, Báo con của chị giống như thăng cấp.”

Cái gì của cô? Lăng Lan liếc qua một cái mắt lạnh, cảnh cáo Tiểu Tứ không được nói bậy, đáng tiếc, Tiểu Tứ có đôi khi thật sự thực trì độn, một chút cũng chưa cảm giác ánh mắt lạnh lẽo như đao của Lăng Lan, vẻ mặt ngu ngốc mà tiếp tục nói: “Năng lực thao tác hiện tại của anh ta so với lúc đầu thì lợi hại hơn rồi, xem ra thời khắc sinh tử, Báo con nhà chị đột phát tiềm năng, thăng cấp thành công. Quả nhiên cùng chị giống nhau, đều là biến thái, không phải người một nhà không vào cùng một cửa.” Tiểu Tứ cảm thán.

Bởi vì những người ngay trong thời khắc sinh tử mà có thể kích phát tiềm năng để thuận lợi thăng cấp thì không thể nghi ngờ đều là những người có thiên phú yêu nghiệt, loại thăng cấp này so với những thăng cấp bình thường khác càng khó có được, bởi những gì mà người đó lĩnh ngộ được so với thăng cấp bình thường càng thêm nhiều, càng thêm khắc sâu. Có thể nói, những người có thể lĩnh ngộ thăng cấp được thì trên cơ bản đều có thể thuận lợi thăng cấp đến cấp tiếp theo, nói cách khác, chỉ cần tích lũy đủ kinh nghiệm, Lý Lan Phong xác định vững chắc có thể trở thành Vương

bài sư sĩ, điều này làm cho nhóm cơ giáp cả đời dừng chân ở cơ giáp sư sĩ không thể bước chân lên vương bài sư sĩ âm mộ vô cùng.....

Lăng Lan vốn dĩ nghe Lý Lan Phong thắng cấp trong lòng thật cao hứng, nhưng câu nói cuối cùng của Tiểu Tứ, lại làm cô có chút buồn bực. Lăng Lan không chút khách khí mà ở trên trán Tiểu Tứ búng một, khinh thường nói: “Cậu từ đâu biết được mấy lời bậy bạ này, hả?” Chẳng lẽ tiểu gia hỏa này không biết lời này ý chỉ là vợ chồng sao?

Tiểu Tứ đột nhiên bị bắn một búng tay thì mười phần vô tội mà vuốt cái trán, chớp chớp mắt to, không biết lão đại nhà mình vì cái gì lại muốn bạo hành gia đình với nó?

Tiểu Tứ với biểu tình ngu ngốc này làm Lăng Lan không còn lời nào để nói, cùng gia hỏa này sinh khí thì cũng không tốt, có khi nó lại học được những từ này trong quyển sách cổ nào đó rồi nữa hiểu nữa không liền đem ra ngoài dùng loạn không biết chừng.....

Lăng Lan quyết định không chấp nhận với Tiểu Tứ, cô nghiêm túc mà quan sát cơ giáp trong màn hình, Lý Lan Phong cùng đặc cấp cơ giáp chiến đấu trên không trung, nhìn mấy lượt đánh sau, liền tán thành nói: “Tiểu Tứ, em nói không sai, vừa rồi trong thời khắc sinh tử, cậu ta đã thắng cấp thành công, có lẽ đây cũng là nguyên nhân cậu ta có thể thoát được hai khẩu súng kia.....Chỉ đáng tiếc là nếu hiện tại cậu ta đang điều khiển đặc cấp cơ giáp thì bây giờ tình huống sẽ không giống vậy.” Lý Lan Phong tuy rằng chặn được tấn công của đặc cấp cơ giáp, nhưng chênh lệch giữa hai cơ giáp vẫn làm Lý Lan Phong rơi vào thế hạ phong, chỉ có thể bị động phòng thủ.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 375: Thế Chất Có Vấn Đề?

“Nếu vậy, đối phương muốn giết cậu ta cũng không dễ dàng, Báo con nhà chị còn có thể duy trì thật lâu. Hơn nữa, xung quanh không có kẻ thù nào khác, đây là một cơ hội tốt, Báo con nhà chị sau khi đánh một hồi lâu thì càng có thể dễ dàng tìm ra phong cách đánh riêng cho chính mình.”

Không có kẻ thù khác ở phụ cận, Tiểu Tứ cũng nhẹ nhàng, không biết lấy kẹo que từ nơi nào ra, một bên liếm kẹo que một bên phát biểu ý kiến của mình. Tiểu Tứ vẫn luôn cùng đạo sư số 3 giao lưu ý kiến về cơ giáp, lúc này lời nói ra có chút giống phong cách của đạo sư số 3, đương nhiên trước hết phải làm lơ cây kẹo que trong tay nó cùng dáng người nửa mét và khuôn mặt ấu trĩ.

Lăng Lan đồng ý với ý kiến Tiểu Tứ mười phần, điều này không thể nghi ngờ là cơ hội cho Báo con tăng năng lực, cô quyết định trước khoanh tay đứng nhìn vì thế phân phó Tiểu Tứ nói: “Tiểu Tứ, chú ý chặt chẽ tình huống xung quanh, nếu có kẻ thù tới gần lập tức cho chị biết.” Nói xong, Lăng Lan nắm lấy cự kiếm, nếu thực sự có kẻ thù tới gần, vì đảm bảo các đồng bọn an toàn, cô nhất định phải ra tay.

Tiểu Tứ nghe vậy lập tức vỗ ngực cam đoan, tất cả cứ giao cho nó phụ trách.

Lăng Lan nghĩ tuy rằng Tiểu Tứ thường thường làm ra một ít chuyện vớ vẩn nhưng trong những việc đại sự, nó chưa từng phụ tín nhiệm của cô, vì

thể cũng yên lòng, cô nhanh chóng thao tác cơ giáp chớp động một cái liền lập tức biến mất mà không dưới một giây sau liền xuất hiện ở cạnh Lạc Lăng với khoảng cách gần nhất.

Tuy rằng Tiểu Tứ tỏ vẻ rằng, bọn Tề Long không có vấn đề gì, chỉ là bị năng lượng tự bạo chấn động đến hôn mê, nhưng Lăng Lan vẫn không yên tâm, vì thế cô quyết định tự mình kiểm tra một phen.

Mà lúc này, 5 chiếc cơ giáp đang chiến đấu trên không trung kỳ thật đã biến thành Lý Lan Phong cùng đặc cấp cơ giáp đối chiến. Lý Thì Du, Hàn Kế Quân cùng Lâm Trung Khanh ba người căn bản không thể lại gần hai người chiến đấu, nhiều nhất chỉ có thể ở nơi xa tìm kiếm cơ hội bắn súng ánh sáng tới viện trợ Lý Lan Phong.

Sở dĩ tạo thành loại cục diện này đầu tiên là bởi vì năng lực của đối thủ tăng lên gấp bội, bọn họ không thể lại giống như ngay từ đầu tiến lên ngăn cản. Bọn họ lúc này nếu tiến lên đi kháng chiến chống lại tuyệt đối sẽ bị đối phương một kiếm đẩy lùi. Tại lực lượng cao hơn, bọn họ đã không có cách nào chống đỡ với đặc cấp cơ giáp này.

Thứ hai cũng là vì Lý Lan Phong một lần nữa trở về. Sức chiến đấu dường như thẳng tắp bay lên, cho dù thao tác chỉ là cao cấp cơ giáp nhưng ở trên lực lượng cùng kỹ xảo cũng không thấp hơn so với đối phương chút nào. Rất nhiều lần bọn họ không cẩn thận lâm vào nguy cơ đều là dựa vào Lý Lan Phong cường thế đến cứu viện mà thoát ly hiểm cảnh, những việc này đã làm cho bọn họ rõ ràng, chiến đấu lúc này bọn họ đã không có biện pháp nhúng tay vào.

Trải qua một hai phút, Lý Lan Phong rốt cuộc thích ứng lực lượng cũng như tần suất công kích của đối phương. Cục diện so với lúc đầu đảo ngược rất nhiều, điều này làm cho gánh nặng trong lòng ba người Lý Thì Du chỉ có thể bắn súng ánh sáng từ nơi xa được giải thoát, bọn họ thực sự hải Lý

Lan Phong một mình đối kháng Đặc cấp sư sĩ sẽ xuất hiện tình hình nguy hiểm, cái này làm cho bọn họ vẫn luôn kinh hồn táng đảm.

Lăng Lan vừa đến bên Lạc Lãng, nhìn đến cơ giáp Lạc Lãng bị năng lượng tự bạo của đặc cấp cơ giáp làm cho ánh huỳnh quang của quang thuẫn bên ngoài cơ giáp dường như không thể thấy được. Toàn bộ cơ giáp có vẻ ảm đạm không ánh sáng. Bên ngoài cơ giáp che kín vô số vết thương, có nông có sâu, thậm chí có vài đạo vết thương sâu đến độ có thể mơ hồ thấy được những linh kiện rậm rạp bên trong, nhưng đáng được ăn mừng chính là nơi có giá trị phòng ngự yếu nhất là khoang điều khiển không xuất hiện bất kỳ vết thương trí mạng nào, điều này làm cho tâm tình Lăng Lan tức khắc buông lỏng, biết Lạc Lãng sẽ không gặp vấn đề gì lớn.

Đúng lúc này, Tiểu Tứ vẫn luôn chú ý tình hình chiến đấu trên không trung đột nhiên ánh mắt sáng ngời nói cho Lăng Lan bên trong khoang thao tác của Lạc Lãng có phản ứng.

Lăng Lan nghe vậy, lập tức chuyển kênh đối thoại cho Lạc Lãng, hô: “Lạc Lãng, nghe được hãy trả lời.”

“Lão đại.....” Sau khi kêu gọi vài tiếng, rốt cuộc thanh âm suy yếu của Lạc Lãng ở đầu bên kia kênh đối thoại vang lên.

“Có bị thương hay không, muốn Lý Thì Du trị liệu một chút hay không.” Lăng Lan quan tâm hỏi.

“Không cần, lão đại, Thì Du học trưởng trước khi xuất phát đã cho chúng ta mấy liều thuốc cấp cứu làm dự phòng, vừa rồi tớ đã uống xong, hiện tại cảm giác khá hơn nhiều.” Thanh âm Lạc Lãng so với ban đầu hữu lực rất nhiều, chứng minh tình huống của cậu quả thực chuyển biến tốt đẹp.

Biết Lạc Lãng không có việc gì, Lăng Lan đang muốn đi xem tình huống của Tề Long cách 50m, cô còn chưa hành động, liền thấy cơ giáp của Tề Long đột nhiên ngồi dậy.

Lăng Lan trong lòng vui vẻ, giây tiếp theo liền tới bên người Tề Long: “Tề Long, cậu cảm giác thế nào?”

Tiểu Tứ nói thương thế của Tề Long cùng Lạc Lăng không khác biệt lắm, hiện tại xem ra thể chất yêu nghiệt của Tề Long quả nhiên không phải giả, Lạc Lăng bị thương phải dựa vào thuốc cấp cứu mới chậm rãi khôi phục, mà tình huống của Tề Long rõ ràng tốt hơn rất nhiều.

Quả nhiên, Tề Long trả lời chứng minh điểm này: “Không có việc gì, lão đại, tớ chính là hôn mê một chút, thân thể không bị thương gì.” Tề Long lớn giọng hữu lực chứng minh hiện tại cậu vẫn thực khoẻ mạnh như cũ

“Nếu không có việc gì chúng ta cùng đi xem Tạ Nghi thôi, phỏng chừng Tạ Nghi lần này bị thương không nhẹ.” Lăng Lan lo lắng nhất chính là Tạ Nghi nên liền phân phó Tề Long. Hai người thực nhanh chóng đi vào trong rừng rậm tìm Tạ Nghi, bởi vì năng lượng nổ mạnh mà Tạ Nghi nằm trên một cây đại thụ che trời.

Sự thật chứng minh Lăng Lan suy đoán không sai, Tạ Nghi quả nhiên là người bị thảm nhất. Khoảng cách với cơ giáp tự bạo gần nhất, phải thừa nhận năng lượng nổ mạnh nhiều nhất, ngay sau đó lại là va chạm liên tục làm cơ giáp Tạ Nghi rách nát kinh khủng. Toàn bộ cơ giáp đã không có quang thuẫn nên cũng không có ánh huỳnh quang, bày ra màu sắc thật của bản thân cơ giáp, xám xịt một mảnh.

Mà cơ giáp càng là không cách nào đảm bảo hoàn chỉnh, sóng vai bên cánh tay trái bị đứt gãy lộ ra đầu sợi toe toé lửa điện do đứt gãy, đùi phải càng thảm hơn, bị năng lượng nổ mạnh đập nát, mà trên khoang thao tác cũng đã gồ ghề lồi lõm, tại chỗ giáp rách, thậm chí có một vết thương sâu thật sâu, nhìn thấy ghê sợ.....

Nhìn thấy vết thương đáng sợ trên khoang thao tác, sắc mặt Tề Long đột nhiên biến đổi, cậu lập tức thao tác cơ giáp làm cơ giáp theo tư thế ngồi xổm, sau đó nhanh chóng mở cửa khoang thao tác của mình, không kịp chờ đợi giàn giáo trượt xuống liền lựa chọn trực tiếp nhảy từ cửa khoang thao tác xuống đất.

Rơi xuống đất, Tề Long thuận thế lăn xuống làm tan đi lực lượng khi rơi, sau đó cả người từ trên mặt đất bắn lên, tay chân cùng sử dụng, bò lên trên khoang thao tác của Tạ Nghi.

Mỗi một đội viên của tiểu đội đều đặt mật mã của khoang thao tác giống nhau. Nguyên nhân thiết lập như vậy chính là sợ xuất hiện tình huống như trên cần đồng đội cứu trợ. Liền thấy năm ngón tay Tề Long đặt trên một bộ vị nào đó trên khoang thao tác nhấn nhấn rồi đột nhiên dùng sức vặn bung một cái khoá nhỏ để lộ ra một vật cần phải nhập số theo thứ tự.

Cậu nhanh chóng nhập vào một chuỗi số ở trên đó liền nghe “Két” một tiếng, khoang thao tác bên trong mở ra, cửa khoang thao tác ngay sau đó tự động văng ra, lộ ra một cái lối đi để người ra vào.

Tề Long lập tức thò người đi vào, không bao lâu cậu liền đem Tạ Nghi ôm ra. Tạ Nghi lúc này đã hôn mê bất tỉnh, khóe miệng còn lưu lại vết máu bởi vì bị thương mà phun ra, thoạt nhìn là bị nội thương cực kỳ nghiêm trọng.

”Tình huống Tạ Nghi thế nào?” Lăng Lan thấy thế lập tức lo lắng hỏi.

”Còn tốt, chỉ là bị nội thương, vừa rồi tớ đã đem thuốc của Thì Du học trưởng cho Tạ Nghi uống, hẳn là không có việc gì.” Tề Long lúc này sắc mặt tốt hơn một chút, vừa rồi đi vào, nhìn sắc mặt trắng bệch cơ hồ không có chút hô hấp của Tạ Nghi cậu thật sự sợ hãi. Người này chính là người đã đi bên cạnh không rời bọn họ trong suốt ba năm qua.

Bất quá, thuốc cấp cứu của Thì Du học trưởng thật không sai, vừa uống xong không đến vài giây sắc mặt Tạ Nghi liền tốt hơn rất nhiều, hô hấp cũng vững vàng hơn, xem ra về sau liền phải giao hảo tốt cùng Thì Du học trưởng mới được. Tề Long nhìn đến Lý Thì Du đang tìm cơ hội xạ kích trên không trung liền nghĩ vậy.

Biết Tạ Nghi không có việc gì, Lăng Lan cũng liền yên tâm, cô phân phó Tề Long chiếu cố tốt Tạ Nghi.

“Đã biết, lão đại.” Tề Long thận trọng trả lời. Cậu đi trở về cơ giáp của mình, bước lên giàn giáo, ôm Tạ Nghi tiến vào cơ giáp của mình, thật cẩn thận mà đem Tạ Nghi đặt ở ghế phó bên cạnh mình rồi dùng đai an toàn cột chắc.

Sau khi chuẩn bị tốt tất cả, Tề Long lúc này mới đóng cửa khoang thao tác rồi chậm rãi đưa cơ giáp lên không trung, Tề Long rất rõ ràng, từ giờ trở đi, cậu không chỉ chiến đấu vì chính mình mà còn là vì bảo vệ Tạ Nghi mà chiến đấu. Cậu cần phải đảm bảo cơ giáp của mình không thể bị đánh rơi, bởi vì ở trong cơ giáp, trừ bỏ chính cậu còn có Tạ Nghi tồn tại.

“Tạ Nghi, chúng ta nhất định sẽ sống sót”. Ánh mắt Tề Long thoáng hiện tia tàn nhẫn, cậu thấp giọng tự nói như là nói cho Tạ Nghi nghe, đồng thời cũng nói cho chính mình nghe

Tề Long đang chuyên chú thao tác cơ giáp cũng không có chú ý tới, Tạ Nghi đang hôn mê ở bên cạnh phát ra một thanh âm dường như không thể nghe thấy —— Ừ!

Tạ Nghi được chuyển tới bên trong cơ giáp Tề Long điều này làm cho Lăng Lan an tâm không ít, giải quyết tốt sự tình ba người Tề Long, Lăng Lan rốt cuộc đem toàn bộ lực chú ý tập trung tới người Lý Lan Phong đang chiến đấu trên không trung.

“Ồ? Thế cuối cùng lại hoà nhau?” Lăng Lan có chút ngạc nhiên, thời điểm cô đi kiểm tra Lạc Lăng Lý Lan Phong còn ở vào thế hạ phong, chỉ có sức chống cự không có khả năng trở tay.

“Đúng vậy, lão đại, Báo con nhà cô đối với khả năng thao tác thật sự rất có thiên phú, rất nhanh liền thích ứng năng lực sau khi thăng cấp, hơn nữa đem năng lực tiềm tàng của cơ giáp cao cấp đều bộc phát hết.” Tiểu Tứ vẫn luôn chú ý Lý Lan Phong chiến đấu, nhìn lão đại nhà mình kinh ngạc liền mở miệng giải thích nói.

“Ừm, thiên phú của Báo con quả thực rất tốt.” Lúc trước cô đã biết điểm này khi hai người cùng nhau luyện tập thao tác cơ sở, cô là bởi vì có dụng cụ gian lận như không gian học tập có được thời gian luyện tập nhiều lần, nhưng đến cuối cùng thành tích của cô chỉ tốt hơn so với Báo con một chút. Nếu như không có bàn tay vàng này, có lẽ, lúc trước cô liền bại bởi Báo con.

Tiểu Tứ nghe được Lăng Lan nói tình hình thực tế, tức khắc cười rộ, bất quá rất nhanh, nó nhăn khuôn mặt bánh bao lại, lông mày khẽ nhăn khó hiểu nói: “Tuy nhiên Báo con của cô thể chất dường như có chút vấn đề.”

Lăng Lan nhướn mày: “Lời này là có ý gì?”

“Thể lực của Báo con nhà cô dường như tiêu hao hết..... Anh ta nhiều nhất chỉ có thể duy trì chiến đấu được hai phút nữa.” Tiểu Tứ vẫn luôn theo dõi Lý Lan Phong nên đối với tình trạng của anh thập phần rõ ràng.

ĐÀN ÔNG TƯỞNG LAI KHÔNG DỄ LÀM

Nhữ Phú Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 376: Đừng Bại Bởi Chính Mình!

Tiểu Tứ nói làm Lăng Lan khế cau mày, quả thật lúc chiến đội làm nhiệm vụ ở thế giới ảo, cô cũng phát hiện Báo con có nhược điểm này, thể chất Báo con tựa hồ kém hơn cả người thường, đến tột cùng là có chuyện như thế nào?

Phải biết rằng hiện tại ở Liên Bang, cho dù người có thể chất bình thường thì chỉ cần hấp thụ thuốc kích phát gen cấp C trở lên cũng có thể duy trì chiến đấu ở cường độ cao trong vòng nửa giờ, nhưng Báo con từ lúc bắt đầu chiến đấu đến bây giờ cộng thêm thời gian bay đến đây thì nhiều nhất cũng chỉ mới mười phút..

Lại nói, Báo con trước mắt chỉ điều khiển một cơ giáp cao cấp, những cơ giáp dưới cao cấp (bao gồm cơ giáp cao cấp) thì lực cản trả lại cơ thể người điều khiển là rất nhỏ. Nó không giống đặc cấp trở lên, bởi vì có được phong cách chiến đấu của riêng mình nên lực phản phệ sẽ tùy thuộc vào độ thuần thục..... Đây cũng là lý do vì sao càng lên cao, yêu cầu đối với thể chất của người điều khiển cơ giáp càng cao.

Nếu là không giải quyết vấn đề này, cho dù Báo con có được thực lực điều khiển Vương bài sư sĩ thì cũng không có biện pháp điều khiển Vương bài cơ giáp..... Lăng Lan nghĩ đến khả năng này mày nhăn càng chặt.

Lúc này, trong khoang điều khiển, Lý Lan Phong cả người đã mồ hôi đầm đìa, giống như người mới từ trong nước bò ra, cả người ướt đầm, bởi

vì trong khoang điều khiển có thiết bị tự động điều khiển nhiệt độ nên mồ hôi mà anh đổ ra rất nhanh bị bốc hơi, toàn bộ khoang điều khiển bị sương mù mờ mờ bao phủ. Anh kịch liệt thở phì phò, tinh thần bắt đầu mệt mỏi, không chỉ có như thế, thân thể anh cũng mệt mỏi vô lực. Vừa rồi phải điều khiển cơ giáp trong trạng thái chiến đấu ở cường độ cao vài phút mà thể lực của anh đã tiêu hao gần hết.

“Đáng giận!” Lý Lan Phong nhin không được mở miệng mắng một tiếng, đã chiến đấu đến trình độ này, anh thật sự không nghĩ bởi vì vấn đề thể lực mà thất bại. Anh lúc này so với trước kia càng thống hận thân thể rách nát bầm sinh của chính mình, nếu có thể lựa chọn, anh tuyệt đối không muốn trở thành Hư năng lực giả, anh càng muốn có được thân thể khỏe mạnh, trở thành một người điều khiển cơ giáp ưu tú, được trở thành chiến sĩ tự do, vĩnh viễn đứng ở bên người của Thỏ con.

“Không được sao?” Lý Lan Phong cảm giác đôi tay chính mình bắt đầu mất khống chế, có mấy động tác anh muốn làm nhưng ngón tay lại không nghe mệnh lệnh mà bãi công. Anh theo bản năng nhìn phía dưới màn hình, ở nơi đó lúc này đang có một cơ giáp yên lặng mà nhìn bọn họ chiến đấu.

Lý Lan Phong biết đó là cơ giáp của Thỏ con, ngoại hình quen thuộc đến mức anh có thể nói ra tất cả những trang bị được thiết kế bên trong, bởi vì cơ giáp kia chính là cơ giáp mà anh khát vọng có được nhất—— Cận Chiến Bác Mệnh Chi Cường! Không nghĩ tới Thỏ con của anh đã đạt tới trình độ này.....

Trong lòng Lý Lan Phong nhanh chóng thối qua tia chua xót, ngẫm lại cũng phải, thời gian bảy năm, dựa theo thiên phú điều khiển cơ giáp do ông trời cơ giáp, Thỏ con sao có thể chỉ điều khiển cơ giáp trung cấp cấp thấp như trong thế giới ảo chứ....

“Khoảng cách giữa mình và Thỏ con càng ngày càng xa.....” Lý Lan Phong đột nhiên nản lòng, anh thật sự có tư cách đứng ở bên Thỏ con sao?

Có lẽ đây chỉ là hy vọng xa vời mà thôi, là một giấc mộng đẹp giữa ban ngày, kỳ thật, anh căn bản là không xứng.....

Đang lúc Lý Lan Phong nản lòng tang chí muốn từ bỏ thì kênh đối thoại cơ giáp đột nhiên vang lên giọng nói lạnh lùng của Thỏ con: “Đừng bại bởi chính mình.”

Đừng bại bởi chính mình..... Những lời nói này như tiếng sấm kinh thiên động địa dội vào bên tai Lý Lan Phong, anh tựa hồ trở về thời điểm lúc bọn họ mới quen nhau, lúc ấy mỗi ngày bọn họ đều luyện tập những động tác cơ bản buồn tẻ, vĩnh viễn là chạy vọt, tránh né, bay vọt..... Cho dù là người có nghị lực đến thế nào, hay tính tình bình tĩnh bình tĩnh như Thỏ con cũng sẽ ở thời khắc nào đó mà trở nên bực bội, thường thường ở lúc ấy, Thỏ con sẽ nóng giận hô: A, đừng bại bởi chính mình. Mình có thể làm được!

Ngay sau đó, Thỏ con sẽ càng điên cuồng mà tiến hành những động tác đó, mà anh chính là bởi vì những hành động đó của Thỏ con mà kiên trì tiếp, đi theo Thỏ con tiếp tục rèn luyện. Có lẽ câu nói kia là Thỏ con tự nói với chính mình, nhưng đối với Lý Lan Phong, anh đem những lời này trở thành là câu nói mà Thỏ con muốn nói với anh. Mấy năm gần đây, mỗi lần anh phiền lòng muốn từ bỏ thì đáy lòng tự nhiên mà hiện lên những lời này, những lời này thúc giục anh tiếp tục đi trước, gặp khó khăn cũng không dám có ý niệm từ bỏ.

Sau bảy năm, lúc này lại lần nữa nghe câu nói đó từ miệng Thỏ con, tâm Lý Lan Phong đột nhiên chấn động, một dòng nước ấm chạy toàn thân, anh cảm giác sự mệt mỏi vừa rồi đem anh áp đảo tựa hồ bị làn nước này đuổi đi, toàn thân tràn ngập động lực.....

“Đúng vậy, mình làm sao có thể bại trong tay chính mình chứ, nếu chính mình nhận thua, mình làm sao có tư cách nói muốn nghịch thiên sửa mệnh, muốn đường đường chính chính mà đứng ở bên người Thỏ con chứ.” trong

lòng Lý Lan Phong phỉ nhổ chính mình mềm yếu, đôi mắt nguyên bản mê mang tức khắc trở nên kiên định, tốc độ tay vốn đã chậm lại lại được đề cao, thậm chí càng lúc càng nhanh, cuối cùng thể nhưng nhanh đến mức không thấy rõ ngón tay nữa, chỉ còn thấy tầng tầng điệp điệp ảnh như một bông hoa chậm rãi nở rộ.

Vốn đang đánh cân sức với hai chiếc cơ giáp kia nhưng bởi vì một khắc Lý Lan Phong muốn từ mà cơ giáp Lý Lan Phong liền rơi vào thế bị động, không còn có thể tranh phong như ban đầu nữa mà dần dần rơi vào thế hạ phong, thậm chí rất nhanh chỉ có thể toàn diện phòng thủ, mà không thể trở tay.

Lý Thì Du, Hàn Kế Quân, Lâm Trung Khanh tuy rằng không biết vì sao Lý Lan Phong lập tức diệt khí thế, trở nên chật vật nhưng nhìn tình huống này cũng biết tình huống của Lý Lan Phong chỉ sợ không ổn, trong lòng bọn họ trầm xuống, nguyên bản bình tĩnh xạ kích, lúc này cũng bắt đầu trở nên hấp tấp.

Đối thủ của Lý Lan Phong là một cơ giáp sư đặc cấp có kinh nghiệm vô cùng phong phú, hắn vừa nhìn thấy đối thủ đột nhiên dừng công kích thì sửng sốt nhưng rất nhanh liền nhận ra đối phương khả năng không còn thể lực nữa. Tuy rằng tình huống này tới có chút nhanh khiến hắn còn chuẩn bị không đủ, nhưng hắn tin tưởng vào phán đoán của chính mình, không thể bỏ lỡ cơ hội này, hắn bắt đầu điên cuồng tấn công.

Cơ giáp của Lý Lan Phong dù đã phòng thủ toàn diện nhưng đối mặt với đặc cấp cơ giáp cao hơn mình một bậc đang điên cuồng công kích thì anh cũng chỉ có thể duy trì mấy chục giây rồi cũng không duy trì nổi nữa.

Toàn bộ cơ giáp bị đối phương công kích đến mức lung lay sắp đổ, mắt thấy sắp bị đánh bại, trong lòng ba người Lý Thì Du nôn nóng nhưng lại không có biện pháp gì tới giúp Lý Lan Phong giải quyết khốn cảnh này,

bọn họ chỉ có thể liều mạng xạ kích, ý đồ vẫn hồi bại cục của Lý Lan Phong

“Dừng ở đây!” Dưới sự tấn công điên cuồng, cơ giáp của Lý Lan Phong rốt cuộc lộ ra một nhược điểm trí mạng, Đặc cấp sư sĩ đã sớm chờ đợi giờ khắc này thấy thể khốe miệng lộ ra một nụ cười lạnh tàn khốc, hần vô tình mà giờ kiếm quang lên, hung hãn chém về phía Lý Lan Phong.

“Cẩn thận!” Các đội viên chung quanh thấy thế chỉ có thể hô lên một tiếng nhắc nhở này. Mà Lý Thì Du càng kinh đến nhin không được nhắm hai mắt lại, anh không dám nhìn đồng đội của mình, thậm chí còn là con cháu Lý gia nhà anh cứ như thế bị chiết cánh.....

“Phanh!” Hai thanh kiếm quang hung hăng mà va chạm rồi bắn ra vô số tia lửa điện, nguyên bản cơ giáp cao cấp phản ứng trì độn nhưng tại thời khắc nguy hiểm này lại phản ứng cực kỳ nhanh chóng, tốc độ đó tuyệt đối vượt qua tốc độ bình thường của anh đến hai lần, cũng bởi vì như thế mà Lý Lan Phong có thể chặn lại chiêu nguy hiểm nhất này, tự cứu chính mình.

“Quá tuyệt vời, Lan Phong học trưởng!” Mấy người Tề Long đang xem trận chiến thấy một màn như vậy tức khắc hưng phấn mà khen hay.

Lý Thì Du nghe được tiếng hoan hô của mọi người liền vội mở to mắt, nhìn Lý Lan Phong vẫn như cũ không việc gì tức khắc thở dài nhẹ nhõm một hơi, nháy mắt vừa rồi Lý Thì Du thật sự cảm giác tuyệt vọng.

“Cho dù tiêu hao hết thể năng, vô pháp tiếp tục chiến đấu, mày cũng phải chiến thắng đối thủ, dùng sự thật nói cho Thỏ con, Lý Lan Phong mày tuyệt đối không phải kẻ yếu.” trong mắt Lý Lan Phong bốc cháy lên chiến ý vô tận, nản lòng tang chí lúc trước sớm đã biến mất vô tung vô ảnh, anh đột nhiên hét lớn một tiếng, đem động cơ kéo lên tới mức tối đa rồi hung hăng lao về phía đối phương...

“Đáng chết.” Đối phương nhìn đến đòn công kích không cần sống của Lý Lan Phong thì trong miệng nhin không được mắng một tiếng, đồng thời điều khiển cơ giáp tiến hành né tránh, hẳn không nghĩ tới cục diện sẽ trở nên như vậy, cùng đối phương đồng quy vu tận.

Nếu là có thể, hẳn hy vọng sau khi thành công giết chết đối phương thì nhanh chóng đào tẩu..... Hẳn không quên cơ giáp vương cấp phía dưới đang như hồ rình mồi trông lên đây, đội trưởng của hẳn cũng đã chết trong tay đối phương, hẳn chỉ hy vọng giá Vương bài cơ giáp cận chiến phía dưới không có đủ năng lượng để tiến hành bay lên không trung.

Đặc cấp cơ giáp chủ ý vô cùng tốt, nghĩ sau khi né tránh đòn va chạm của Lý Lan Phong thì lại tiến hành phản kích lần nữa, nhưng hẳn không nghĩ tới ngay lúc hẳn lựa chọn né tránh thì ưu thế của hẳn đã không còn sót chút nào.

Lý Lan Phong nhìn đối phương né tránh, trong mắt hiện lên tia hàn quang, anh thao tác cơ giáp đột nhiên thay đổi phương hướng, Như Ảnh Theo Gió xuất hiện bám sát theo phương hướng của đặc cấp sư sĩ. Đặc cấp sư sĩ thấy một màn như vậy lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, biết chính mình trúng kế, đối phương nhìn như muốn hung mãnh va chạm kỳ thật chỉ là dụ chiêu, mục đích thật sự của đối phương kỳ thật chính là muốn nắm giữ quyền chủ động.

Cứ như vậy, Lý Lan Phong thành công mà dán sát vào đặc cấp cơ giáp, không chút khách khí mà giơ kiếm quang lên hướng đối phương tiến hành công kích như cuồng phong mưa rào, có lẽ do tốc độ tay đã đột phá nên tần suất tấn công và tốc độ của cơ giáp đã vượt qua lúc này, trong khoảng thời gian ngắn khiến cho đặc cấp cơ giáp kia bó tay không biện pháp, luống cuống tay chân, đặc cấp sư sĩ giờ phút này chỉ cảm thấy trước mắt đều là bóng dáng kiếm quang, hẳn chỉ có liều mạng né tránh, ngăn cản, lại né tránh, lại ngăn cản.

Tuy rằng trong khoảng thời gian ngắn đặc cấp cơ giáp lâm vào khốn cảnh, nhưng kinh nghiệm chiến đấu của hắn quả thật vô cùng phong phú, biết giờ phút này chính mình thập phần nguy hiểm nên vừa chống đỡ đồng thời đem năng lượng quang thuần cơ giáp mở đến lớn nhất, như vậy cho dù không cẩn thận trúng kiếm của đối phương thì bằng giá trị phòng ngự của quang thuần vẫn có thể nhẹ nhàng kháng được.

“Phanh” một tiếng, đặc cấp sư sĩ chỉ cảm thấy khoang điều khiển của mình bị đánh một đòn cực mạnh, lực quá mạnh làm cho ngực hắn như bị đá đánh trúng, trước mắt bỗng nhiên tối sầm, cảm giác tanh ngọt trào lên yết hầu.....

‘Oa’ một tiếng, đặc cấp sư sĩ phun ra một ngụm máu tươi nhuộm hồng cả bàn điều khiển trước mặt.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Đã Chết!

Chương 2: Lãng Lan Thiếu Gia Ra Đời!

Chương 3: Cuộc Kiểm Tra Sau Khi Ra Đời!

Chương 4: Giọng Trẻ Con Trong Đầu!

Chương 5: Còn Tốt, Vẫn Là Nữ

Chương 6: Kẻ Vô Sĩ

Chương 7: Đoạn Tuyệt Quan Hệ?

Chương 8: Kết Quả

Chương 9: Được Tề Kích Phát Gen!

Chương 10: Toàn Bộ Hấp Thu!

Chương 11: Hệ Thống Học Tập Mở Ra!

Chương 12: Khảo Nghiệm Chỗ Không Người

Chương 13: Xe Hay Phi Cơ?

Chương 14: Sợ Độ Cao Là Một Vấn Đề Lớn

Chương 15: Thực Xin Lỗi, Tôi Mất Khống Chế!

Chương 16: Tiểu Tứ Muốn Kiếm Tiền

Chương 17: Điểm Vinh Dự

Chương 18: Lựa Chọn Khó Khăn

Chương 19: Bàn Tay Vàng Thực Cấp Lực

Chương 20: Lãng Lan – Cái Dạ Dày Không Đáy

Chương 21: Dưỡng Thân Khí Quyết Huyền Bí!

Chương 22: Thở Phào Nhe Nhóm!

Chương 23: Khảo Nghiệm Vào Đồng Quân Học Viện

Chương 24: Đưa Bé Tự Nhiên

Chương 25: Những Người Bạn

Chương 26: Kiểm Tra Bắt Đầu

Chương 27: Ý Nghĩa “Thật Sự” Của Cuộc Thi Là Gì?

[Chương 28: Tư Liệu Của Mười Người](#)
[Chương 29: Đến Vòng Cuối Cùng](#)
[Chương 30: Tôi Ra Lệnh Cho Các Em Công Kích Tôi!](#)
[Chương 31: Kẻ Yếu Không Có Quyền Lên Tiếng](#)
[Chương 32: Lãng Lan Ra Tay!](#)
[Chương 33: Tiểu Sói Con Hung Ác!](#)
[Chương 34: Một Kích Tất Sát!](#)
[Chương 35: Khảo Nghiệm Hoàn Thành!](#)
[Chương 36: Lại Lên Đầu ?](#)
[Chương 37: Giám Khảo Đề Cử!](#)
[Chương 38: Đối Phương Là Ai?](#)
[Chương 39: Sửa Điểm](#)
[Chương 40: Một Ly Rượu Đỏ Liên Say!](#)
[Chương 41: Đặc Huấn Dĩ Ngoại?](#)
[Chương 42: Đi Săn Và Bị Săn!](#)
[Chương 43: Trải Qua Cái Chết!](#)
[Chương 44: Giải Quyết Tai Hoạ Ngầm](#)
[Chương 45: I Muốn Giết Lãng Lan?](#)
[Chương 46: Có Sợ Không?](#)
[Chương 47: Tiểu Tứ Tự Động Xin Giết Giặc!](#)
[Chương 48: Vị Quản Gia Biến Thái!](#)
[Chương 49: Guy Cơ Bị Đánh Lén Từ Xa](#)
[Chương 50: Tranh Thủ Thời Gian!](#)
[Chương 51: Đạn Truy Lùng?](#)
[Chương 52: Thiên Tài Trong Thiên Tài!](#)
[Chương 53: Cứu Viện Của Lãng Gia!](#)
[Chương 54: Tử Sĩ](#)
[Chương 55: Gay Từ Đầu Liên Hoài Nghi !](#)
[Chương 56: Ván Bài Của Từng Người](#)
[Chương 57: Chưa Vượt Qua Được Bệnh Sợ Độ Cao!](#)
[Chương 58: Gia Huy Quen Thuộc!](#)
[Chương 59: Lão Đại Quá Trâu!](#)

[Chương 60+072 Tập Hợp!](#)
[Chương 61: Thế Giới Cạnh Tranh Kịch Liệt!](#)
[Chương 62: Cổ Găng An Bày](#)
[Chương 63: Gũ Hào Xuất Hiện!](#)
[Chương 64: Kỹ Năng Thỏ Thiên Đẳng!](#)
[Chương 65: Hân Thường Quá](#)
[Chương 66: Vẫn Ở Nội Trú](#)
[Chương 67: Gười Khiêu Chiến Muốn Chết](#)
[Chương 68: Cậu Thua](#)
[Chương 69: Hiền Toái Đi Theo](#)
[Chương 70: Ý Nghĩa Của Tình Bạn!](#)
[Chương 71: Mục Đích Của Lâm Trung Khanh?](#)
[Chương 72: Vượt Qua Cả Kỳ Vọng](#)
[Chương 73: Lăng Lan Nguy Cơ!](#)
[Chương 74: Tiểu Tử Đề Nghị](#)
[Chương 75: Guyên Vọng Sinh Bánh Bao!](#)
[Chương 76: Cuộc Chiến Mở Ra](#)
[Chương 77: Kỹ Năng Tuyệt Chiêu Tề Gặt Hái!](#)
[Chương 78: Một Chiêu Thăng Cấp!](#)
[Chương 79: Thiên Tài Sát Thủ!](#)
[Chương 80: Thăng Cấp 13!](#)
[Chương 81: Đệ Tử Vỡ Lòng!](#)
[Chương 82: Lăng Lan Vs Tần Dật](#)
[Chương 83: Thiên Phú Hơn Người!](#)
[Chương 84: Top 4: Tứ Cường Sinh Ra!](#)
[Chương 85: Tề Long Vs Lý Anh Kiệt](#)
[Chương 86: Giác Quan Thứ Sáu?](#)
[Chương 87: Dấu Ấn Ghi Lại Cho Lần Nghịch Tập Hàng Đầu](#)
[Chương 88: Truyền Thừa Của Lăng Tiêu?](#)
[Chương 89: Những Bức Họa Bí Ẩn!](#)
[Chương 90: Nhiệm Vụ Tiến Hóa!](#)
[Chương 91: Khảo Nghiệm Hay Lựa Chọn?](#)

[Chương 92: Bắt Đầu!](#)
[Chương 93: Ma Quỷ Xuất Chiến!](#)
[Chương 94: Khảo Nghiệm Của Đạo](#)
[Chương 95: Phá Giải Nhiệm Vụ!](#)
[Chương 96: Lấy Tên Bá Đạo!](#)
[Chương 97: Tiến Vào Thế Giới Ảo!](#)
[Chương 98: Nhiệm Vụ Truyền Thừa?](#)
[Chương 99: Đi Con Đường Của Mình](#)
[Chương 100: Sự Kiện Kính Cửa Sổ!](#)
[Chương 101: Khảo Hạch Đơn Giản?](#)
[Chương 102: Cuộc Thi Vấn Đáp!](#)
[Chương 103: Người Cha Vô Lương?](#)
[Chương 104: Thế Giới Belief!](#)
[Chương 105: Tín Vật Thật Sự!](#)
[Chương 106: Thị Lực Và Tốc Độ Tay!](#)
[Chương 107: Truyền Tống Đến Kinh Đô?](#)
[Chương 108: Người Thanh Niên Ngụy Hiếm!](#)
[Chương 109: Thị Giác Thượng Đế!](#)
[Chương 110: Trò Chơi Chơi Trốn Tìm?](#)
[Chương 111: Gọi Đại Ca?](#)
[Chương 112: Nơi Huấn Luyện Điều Khiển Cơ Giáp](#)
[Chương 113: Cơ Giáp Con Thỏ?](#)
[Chương 114: Thần Cấp Sư Sĩ Lăng Tiêu!](#)
[Chương 115: Lại Là Con Thỏ](#)
[Chương 116: Trừng Phạt Không Đúng Quy Định!](#)
[Chương 117: Học Tập Không Gian Cảnh Cáo!](#)
[Chương 118: Chân Chính No.1 Giới 4738](#)
[Chương 119: Thu Lâm Trung Khanh Làm Tiểu Đệ?](#)
[Chương 120: Chính Thức Gia Nhập!](#)
[Chương 121](#)
[Chương 122: Người Điều Khiển Cơ Giáp Báo!](#)
[Chương 123: Đột Phá Bình Cảnh!](#)

[Chương 124: Không Chọn Tốt Nghiệp?](#)
[Chương 125: Đại Thần Xuất Hiện?](#)
[Chương 126: Cảm Giác Ăn Ý Kỳ Dị!](#)
[Chương 127](#)
[Chương 128: Tổ Hợp Thỏ Báo!](#)
[Chương 129: Bỏ Lỡ?](#)
[Chương 130: Vật Vả!](#)
[Chương 131: Hành Tinh Lục Thâm](#)
[Chương 132: Tâm Phục Khẩu Phục!](#)
[Chương 133: Luận Bàn Cách Đấu!](#)
[Chương 134: Ngũ Cường](#)
[Chương 135: Tiến Hành Cách Đấu!](#)
[Chương 136: Lãng Lan Phần Nộ!](#)
[Chương 137: Khí Kinh Cấp?](#)
[Chương 138: Tinh Cầu Thần Bí!](#)
[Chương 139: Rời Khỏi Hay Ở Lại?](#)
[Chương 140: Săn Thú Chuẩn Bị!](#)
[Chương 141: Khóa Săn Thú Đầu Tiên](#)
[Chương 142: Địch Tập? Địch Tập!](#)
[Chương 143: Cuộc Chiến Cơ Giáp: Bắt Đầu!](#)
[Chương 144: Cơ Hội! Ra Tay!](#)
[Chương 145: Thao Tác Cực Quang!](#)
[Chương 146: Bị Phát Hiện?](#)
[Chương 147: Vương Bài Sư Sĩ](#)
[Chương 148: Đánh Số X](#)
[Chương 149: Tìm Kiếm Đáp Án](#)
[Chương 150: Nguy Cơ!](#)
[Chương 151: Tới Gần Mới Có Cơ Hội!](#)
[Chương 152: Tự Bạo!](#)
[Chương 153: Nữ Thần May Mắn?](#)
[Chương 154: Tỉnh Lại!](#)
[Chương 155: Cha Là Lãng Tiêu!](#)

[Chương 156: Vì Sao Phải Chết?](#)
[Chương 157: Thiên Phú Thức Tỉnh!](#)
[Chương 158: Không Gian Học Tập, Đạo Sư Tập Hợp!](#)
[Chương 159: Cưới Vợ Hay Là Lấy Chồng?](#)
[Chương 160: Chơi Lớn?](#)
[Chương 161: Đấu Đại Giới!](#)
[Chương 162: Vì Tôn Nghiêm Mà Chiến!](#)
[Chương 163: Đấu Đại Giới Mở Ra!](#)
[Chương 164: Người Mạnh Nhất Học Viện!](#)
[Chương 165: Tiểu Đội Trưởng Kinh An!](#)
[Chương 166: Đối Thủ Là Ai?](#)
[Chương 167: Dẫn Xà Xuất Động?](#)
[Chương 168: Nhiệm Vụ Thật Sự Đúng Không?](#)
[Chương 169: Ma Quỷ?](#)
[Chương 170: Phân Tâm Nhị Trọng Kíp Nỗ Thuật!](#)
[Chương 171: Tôi Muốn Sống Sót!](#)
[Chương 172: Lĩnh Vực Cấp?](#)
[Chương 173: Thần Thánh Phương Nào?](#)
[Chương 174: Năng Lực Đáng Sợ!](#)
[Chương 175: Hợp Tác? Không Phải!](#)
[Chương 176: Lăng Tiêu Đạo Sư!](#)
[Chương 177: Lão Quái Vật Mộc Thủy Thanh!](#)
[Chương 178: Lăng Lan Tinh!](#)
[Chương 179: Gọi Một Tiếng Cha!](#)
[Chương 180: Lấy Con Làm Vinh Dự!](#)
[Chương 181: Truyền Thừa Của Lăng Tiêu Biến Mất!](#)
[Chương 182: Tổ Muốn Biến Cường!](#)
[Chương 183: Tới Hoạ Ngầm Cùng Với Nhiệm Vụ!](#)
[Chương 184: Phái Thần Khống Lưu!](#)
[Chương 185: Ba Năm Sau.....](#)
[Chương 186: Lăng Lan Trở Về!](#)
[Chương 187: Vị Trí?](#)

[Chương 188: Ghi Danh Trường Học!](#)
[Chương 189: Chiến Hỏa Tái Khởi!](#)
[Chương 190: Cơ Giáp Thần Bí Trong Lỗ Đen!?](#)
[Chương 191: Khả Năng Đáng Sợ Của Thần Cấp Sư Sĩ!](#)
[Chương 192: Đệ Nhất Nguyên Soái!](#)
[Chương 193: Yêu Cầu Của Lăng Tiêu!](#)
[Chương 194: Dữ Nhiều Lành Ít?](#)
[Chương 195: Lăng Đại Tướng!](#)
[Chương 196: Lăng Tiêu Phẫn Nộ!](#)
[Chương 197: Vận Mệnh Bị Quyết Định!](#)
[Chương 198: Xử Phạt Tàn Khốc](#)
[Chương 199: Sư Huỳnh Muội](#)
[Chương 200: Lăng Tiêu Vs Lăng Lan!](#)
[Chương 201: Thư Thông Báo Nhập Học](#)
[Chương 202: Chuẩn Bị Xuất Phát!](#)
[Chương 203: Đưa Tiền?](#)
[Chương 204: Nhân Viên Ngoại Giao Mặt Dày!](#)
[Chương 205: Thương Lượng Cửa Sau!](#)
[Chương 206: Lữ Trình](#)
[Chương 207: Tính Kế!](#)
[Chương 208: Kế Hoạch Của Lăng Lan!](#)
[Chương 209: Ra Tay!](#)
[Chương 210: Bắt Đầu Hành Động!](#)
[Chương 211: Thành Viên Mới Gia Nhập!](#)
[Chương 212: Ngụy Trang Lén Vào!](#)
[Chương 213: Khống Chế Trung Tâm Điều Khiển](#)
[Chương 214: Dụng Ý Của Lăng Lan](#)
[Chương 215: Sự Lựa Chọn Của Từng Người](#)
[Chương 216: Đầu Não Của Phi Thuyền](#)
[Chương 217: Công Khai Tuyên Chiến!](#)
[Chương 218: Đàm Phán!](#)
[Chương 219: Nghịch Tập Thành Công!](#)

[Chương 220: Vô Đề \(Tên Do Editor Đặt\)](#)
[Chương 221: Làm Lễ Chào](#)
[Chương 222: Dựa Vào Cái Gì?](#)
[Chương 223: Nhân Vật Phản Diện Trời Sinh](#)
[Chương 224: Nước Sâu Trong Trường Quân Giáo \(*\)](#)
[Chương 225: Các Thể Lực Lớn](#)
[Chương 226: Đoàn Tân Sinh](#)
[Chương 227: Tân Thủ Khu - Khu Vực Dành Cho Người Mới](#)
[Chương 228: Cơ Giáp Thỏ Ngậy Ngô](#)
[Chương 229: Nhận Nhiệm Vụ](#)
[Chương 230: Bí Mật Công Khai Của Trường Nam Sinh Quân Giáo](#)
[Chương 231: Đánh Lén!](#)
[Chương 232: Bộ Tộc Mãng Xà](#)
[Chương 233: Thanh Dao Bất Hối](#)
[Chương 234: Tinh Hạch Chuyển Đổi Động Lực](#)
[Chương 235: Đến Lúc Thay Đổi](#)
[Chương 236: Võ Đài Thi Đấu Của Người Mới](#)
[Chương 237: Phong Cách Đánh Là Hết Mình!](#)
[Chương 238: Mệnh Phượng Hoàng*](#)
[Chương 239: Giết Gà Dọa Khỉ](#)
[Chương 240: Mục Đích Của Lôi Đình](#)
[Chương 241: Chân Tướng](#)
[Chương 242: Nhận Thư Khiêu Chiến](#)
[Chương 243: Sự Chênh Lệch Giữa Hai Người?](#)
[Chương 244: Mục Tiêu Của Tôi](#)
[Chương 245: Thủ Lĩnh Học Sinh Lý Thì Du](#)
[Chương 246: Có Tài Đức Gì?](#)
[Chương 247: Điều Kiện Đánh Cược](#)
[Chương 248: Lạc Lãng Xuất Chiến!](#)
[Chương 249: Còn Kém Một Chút](#)
[Chương 250: Mở Ra Thiên Phú!](#)
[Chương 251: Tắc Kính Tứ Thức!](#)

[Chương 252: Nhược Điểm Trí Mạng!](#)
[Chương 253: Đứng Lên Cho Tôi!](#)
[Chương 254: Tôi Lấy Cậu Làm Vinh Dự!](#)
[Chương 255: Tề Long Lên Sân Khấu!](#)
[Chương 256: Tiểu Cường Đánh Không Chết!](#)
[Chương 257: Đột Phá Trong Tuyệt Cảnh!](#)
[Chương 258: Nhược Điểm Trí Mạng!](#)
[Chương 259: Dùng Đạo Của Người Trả Lại Cho Người! \(Lấy Bì Chi Đạo Còn Chi Bì Thân!\)](#)
[Chương 260: Tâm Linh Đạo Sư? \(Giáo Viên Tâm Lý\)](#)
[Chương 261: Vũ Cảnh Tính Kế!](#)
[Chương 262: Phản Ứng Khấp Nỗi!](#)
[Chương 263: Khí Thế Áp Bách!](#)
[Chương 264: Thắng Lợi Thuộc Sở Hữu!](#)
[Chương 265: Kẻ Dối Trá](#)
[Chương 266: Anh Em Lý Gia!](#)
[Chương 267: Dời Nơi Điều Trị!](#)
[Chương 268: Cậu Áp Chế Tôi?](#)
[Chương 269: Người Cha “Nhị Thập Tứ Hiếu”!](#)
[Chương 270: Kế Hoạch](#)
[Chương 271: Kết Giao Bạn Bè?](#)
[Chương 272: Nhiệm Vụ Của Đoàn Tân Sinh](#)
[Chương 273: Lạc Lãng Đang Ở Đâu?](#)
[Chương 274: Đoàn Cơ Giáp Thiên Cơ](#)
[Chương 275: Hành Động Đơn Độc](#)
[Chương 276: Lén Vào](#)
[Chương 277: Muốn Chết!](#)
[Chương 278: Tiểu Tứ Ra Tay!](#)
[Chương 279: Cao Thủ Cấp Lĩnh Vực](#)
[Chương 280: Sự Kiện Sau Đó](#)
[Chương 281: Biện Pháp Giải Quyết](#)
[Chương 282: Nhân Cách Thú Tính!](#)

[Chương 283: Mục Tiêu Xuất Hiện!](#)
[Chương 284: Tính Kế!](#)
[Chương 285: Hoàn Thành](#)
[Chương 286: Khám Sai](#)
[Chương 287: Kiên Kì](#)
[Chương 288: Các Đoàn Khảo Hạch](#)
[Chương 289: Nhớ Con Trai](#)
[Chương 290: Lãng Tiêu Được Thỏa Nguyên](#)
[Chương 291: Không Ủy Khuất!](#)
[Chương 292: Dã Tâm!](#)
[Chương 293: Thiết Kế!](#)
[Chương 294: Đỉnh Cấp Cường Giả Belief!](#)
[Chương 295: Như Ảnh Theo Gió](#)
[Chương 296: Đạo Sư Cơ Giáp!](#)
[Chương 297: Hình Thành Chiến Đội](#)
[Chương 298: Cái Giá Phải Trả Của Cơ Duyên](#)
[Chương 299: Cao Cấp Cơ Giáp Sĩ?](#)
[Chương 300: Sai Lầm Của Lãng Lan!](#)
[Chương 301: Chân Lý Khổng Chế](#)
[Chương 302: Bảy Năm Trước](#)
[Chương 303: Thỏ Con? Báo Con?](#)
[Chương 304: Hiếu Lành Kỳ Diệu](#)
[Chương 305: Chết Vắn](#)
[Chương 306: Gia Nhập](#)
[Chương 307: Thành Viên Chiến Đội](#)
[Chương 308: Nhận Nhiệm Vụ](#)
[Chương 309: Cấp Sss!](#)
[Chương 310: Tinh Cầu X192](#)
[Chương 311: Bỏ Qua?](#)
[Chương 312: Gặp Cướp Rồi!](#)
[Chương 313: Năng Lượng Nguyên Trân Quý!](#)
[Chương 314: Ăn Ý](#)

[Chương 315: Vật Nghịch Thiên](#)
[Chương 316: Trận Bão Từ](#)
[Chương 317: Phá Hoại](#)
[Chương 318: Tiến Vào Chủ Hạm!](#)
[Chương 319: Vũ Khí Bí Mật!](#)
[Chương 320: Thức Tỉnh!](#)
[Chương 321: Tình Chiến Hữu](#)
[Chương 322: Sầu Lo!](#)
[Chương 323: Qua Cửa!](#)
[Chương 324: Chân Tướng!](#)
[Chương 325: Bọ Ngựa Bắt Ve!](#)
[Chương 326: Hoàng Trước Ở Phía Sau!](#)
[Chương 327: Tinh Thần Cùng Chung!](#)
[Chương 328: Hư Năng Lực Giả!](#)
[Chương 329: Thịnh Chiến!](#)
[Chương 330: Thường Tân Nguyên Trong Mắt Chiến Đội Lãng Thiên!](#)
[Chương 331: Bug Tồn Tại](#)
[Chương 332: Thiên Phú Cải Tạo!](#)
[Chương 333: Nhược Điểm Xuất Hiện!](#)
[Chương 334: Chiến Đấu Kịch Liệt!](#)
[Chương 335: Toàn Bộ Diệt Cho Ta!](#)
[Chương 336: Trúng Kế!](#)
[Chương 337: Virus T?](#)
[Chương 338: Khẩu Cung!](#)
[Chương 339: Khuyết Điểm!](#)
[Chương 340: Đồng Quy Vu Tận!](#)
[Chương 341: Em Bé Ngủ Say!](#)
[Chương 342: Biến Dị Tinh Thần Thế!](#)
[Chương 343: Lợi Dụng!](#)
[Chương 344: Một Đường Đi Bình An!](#)
[Chương 345: Chung Cực Vũ Khí](#)
[Chương 346: Cận Kề Cái Chết](#)

[Chương 347: Vương Bài Sư Sĩ!](#)
[Chương 348: Chạy Cao Tốc!](#)
[Chương 349: Sẽ Không Buông Tay Lần Nữa!](#)
[Chương 350: Thoát Đi Căn Cứ!](#)
[Chương 351: Phần Thưởng Của Nhiệm Vụ](#)
[Chương 352: Kế Hoạch Diệt Chim Non](#)
[Chương 353: Trách Nhiệm Người Cha!](#)
[Chương 354: Dịch Tập Kích?](#)
[Chương 355: Đánh Lén?](#)
[Chương 356: Động Tay Chân?](#)
[Chương 357: An Bài!](#)
[Chương 358: Đây Là Thực Chiến!](#)
[Chương 359: Cầu Cứu](#)
[Chương 360: Kho Cơ Giáp](#)
[Chương 361: Vua Giết Chóc!](#)
[Chương 362: Lôi Vương Kiêu Đình!](#)
[Chương 363: Cận Chiến Bác Mệnh Chi Vương!](#)
[Chương 364: Chuẩn Bị Chiến Đấu!](#)
[Chương 365: Chủ Nhân Của Thanh Kiếm](#)
[Chương 366: Lão Đại Trâu Bò!](#)
[Chương 367: Giả Thần Giả Quỷ!](#)
[Chương 368: Thực Lực Chênh Lệch!](#)
[Chương 369: Tiểu Đội M Bị Huỷ Diệt!](#)
[Chương 370: Các Đội Viên Tới!](#)
[Chương 371: Vương Bài Vs Vương Bài!](#)
[Chương 372: Nguy Cơ!](#)
[Chương 373: Đồng Quy Vụ Tận](#)
[Chương 374: Hẳn Còn Sống!](#)
[Chương 375: Thể Chất Có Vấn Đề?](#)
[Chương 376: Đừng Bại Bối Chính Mình!](#)